JAMES CLAVELL

SHŌGUN

UNIVERS

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

Vol. I

Scriitorul britanic James Clavell, născut în Australia în 1924, reprezintă în peisajul literar contemporan unul dintre rarele exemple de succes editorial şi constant. Dovada o constituie aprecierea unanimă a criticii de specialitate şi un mare interes din partea publicului cititor. Opera sa cuprinde romanele *Ciongi* (titlul original *King Rat*), descrierea experienţei personale a autorului ca prizonier într-un lagăr japonez al morţii din Singapore în timpul celui de-al doilea război mondial; *Tai-pan (Marele stăpîn)*, o istorie romanţată a constituirii factoriei comerciale de la Hong Kong la mijlocul secolului trecut; *Noble House (Nobila Casă)*, a cărei acţiune se desfăşoară în lumea de afaceri a Hong Kongului contemporan, şi *Whirlwind (Vijelia)*, o dramatică relatare a frămîntărilor sociale şi politice din Iranul zilelor noastre. J. Clavell este, de asemenea, un remarcabil scenarist, regizor şi producător de filme de mare succes (versiunea cinematografică şi serialul de televiziune bazat pe romanul *Shōgun*).

Lei 36

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

1

Coperta de V. Socoliuc

Ilustrația copertei

KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (Sosirea europenilor) — paravan japonez cu șase panouri datînd din sec. XVII

James Clavell
SHŌGUN

© James Clavell, 1975
Hodder & Stoughton Ltd. Coronet edition. 1983 Great Britain

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

volumul 1

Traducere și note de
DOINA CERĂCEANU

EDITURA UNIVERS
București, 1988

Toate drepturile asupra
acestei versiuni sînt rezervate
Editurii UNIVERS

Celor doi navigatori,
căpitani în Marina Regală,
pentru care – așa cum era de așteptat –
navele au fost mai presus
decît soțiile lor.

Prolog

Furtuna parcă rupea din el. îi simţea muşcătura în adîncul fiinţei şi ştia că, dacă nu dau de un ţărm în trei zile, vor muri cu toţii. Prea mulţi morţi în această călătorie, gîndi, sînt pilotul şef al unei flote moarte. O singură navă rămasă din cinci, douăzeci şi opt de oameni dintr-un echipaj de o sută şapte, din care acum doar zece se mai ţin pe picioare, iar ceilalţi sînt pe moarte, printre ei şi căpitanul general. Proviziile isprăvite, apă mai deloc, iar cîtă a rămas e sălcie şi murdară...

Îl chema John Blackthorne şi era singur pe punte, în afară de marinarul de veghe la prora, Salamon mutul, care se ghemuise în partea de sub vînt, scrutînd întinsul apelor.

Nava se înclină sub o rafală bruscă şi Blackthorne se ţinu strîns de braţul scaunului fixat pe dunetă, lîngă timonă, pînă ce corabia se reechilibră, scîrţiind din toată lemnăria. Se numea *Erasmus ;* o navă comercială echipată şi de război, înregistrată la Rotterdam, avînd două sute şaizeci de tone, trei catarge, douăzeci de tunuri, singura supravieţuitoare din prima escadră trimisă de Ţările de Jos să înfrunte duşmanul în Lumea Nouă. Erau primele nave olandeze care izbutiseră să destrame taina trecerii prin Strîmtoarea Magellan. Patru sute nouăzeci şi şase de oameni, toţi voluntari. Toţi olandezi, în afară de trei englezi — doi piloţi şi un ofiţer. Misiunea lor : să jefuiască pămînturile spaniole şi portugheze din Lumea Nouă şi să le dea pradă focului, să obţină concesiuni comerciale permanente, să descopere noi insule în Oceanul Pacific, care ar putea servi drept baze, şi să le proclame teritorii olandeze, iar după trei ani să se întoarcă acasă.

De mai bine de patru decenii, Ţările de Jos protestante erau în război cu Spania catolică, luptînd să înlăture

detestatul jug spaniol. Ţările de Jos, numite uneori Olanda, Provinciile Unite sau Ţara Poldelor, încă mai făceau parte, în sens juridic, din Imperiul Spaniol. Anglia, singura lor aliată, prima ţară din lumea creştină care, în urmă cu vreo şaptezeci şi ceva de ani, se desprinsese de Curtea Papală din Roma şi devenise protestantă, se afla şi ea de douăzeci de ani în război cu Spania, iar de zece ani era aliată pe faţă cu Ţările de Jos.

Vîntul se înteţi şi mai mult, nava se înclină din nou. Mergea fără vele, doar cu gabierul de furtună. Dar chiar şi aşa curenţii şi furtuna o împingeau spre orizontul întunecat.

Acolo e şi mai mare urgie, îşi spuse Blackthorne, ne aşteaptă alte recifuri, alte bancuri de nisip. O mare necunoscută. Bun ! O viaţă întreagă m-am războit cu marea şi totdeauna am ieşit învingător. Şi am să înving mereu.

Sînt primul pilot englez care a străbătut Strîmtoarea Magellan. Da, primul, şi primul pilot care a navigat vreodată în aceste ape asiatice, în afară de cîţiva portughezi ticăloşi sau spanioli nenorociţi, care tot îşi mai închipuie că stăpînesc lumea. Primul englez pe aceste mări...

Atîtea lucruri înfăptuite pentru prima dată. Da ! Şi atîţia morţi pentru a le dobîndi.

Din nou adulmecă vîntul, însă nu se simţea nici un iz de pămînt. Cercetă oceanul, dar era întunecat şi mînios. Nici un firicel de algă, nici o pată de culoare, care să-i indice apropierea unui ţărm nisipos. Văzu creasta unui recif departe, la tribord, dar asta nu-i spunea nimic. De o lună se tot fereau de stîncile ce le ieşeau în cale şi încă nu se vedea nici urmă de pămînt. Oceanul acesta e fără de sfîrşit ! îşi zise. Bine ! Doar pentru asta te-ai pregătit : să navighezi pe mări necunoscute, să întocmeşti hărţi şi să te întorci din nou acasă. De cîte zile eşti plecat de la ai tăi ? Un an, unsprezece luni şi două zile. Ultima acostare a fost în Chile, în urmă cu o sută treizeci şi trei de zile, şi de atunci stai tot pe punte, străbătînd oceanul pe care Magellan, traversîndu-l pentru prima oară acum optzeci de ani, l-a numit Pacific.

Blackthorne era lihnit de foame, îi ardea gura şi-l durea tot trupul din pricina scorbutului. Îşi încordă ochii să verifice drumul-compas şi îşi sili mintea să calculeze poziţia aproximativă a navei. O dată ce punctul va fi înscris în cartea de drum, îndreptarul lui pe mare, se va simţi

în siguranţă pe acest petic de ocean. Iar dacă el se simte în siguranţă, atunci nici nava n-are de ce să se teamă şi, laolaltă, vor putea să găsească Ţara Japoniilor, sau poate chiar şi pe regele creştin Prester John, cu a lui Împărăţie de Aur, despre care legenda spune că se află la nord de Chitai, oriunde s-o fi găsind acest Chitai.

Şi, cu partea mea de bogăţii, voi naviga iarăşi spre vest, către casă : primul pilot englez care va face înconjurul globului, şi nu voi mai pleca niciodată de lîngă ai mei. Niciodată. Niciodată. Jur pe capul fiului meu !

Rafala de vînt îi stăvili hoinăreala minţii şi-i alungă somnul. Să dormi acum ar fi o nebunie. Niciodată n-ai să te mai trezeşti din acest somn, gîndi. Îşi întinse braţele să-şi dezmorţească muşchii spatelui încordaţi şi se înfăşură mai bine în manta. Văzu că velatura era în ordine iar timona se mişca liniştită. Marinarul de veghe la prora era treaz. Aşa că se aşeză calm pe scaun şi se rugă să dea de pămînt.

— Du-te jos, pilotule ! Stau eu de veghe, dacă vrei. Locotenentul secund Hendrik Specz înainta pe punte, faţa-i era cenuşie de oboseală, ochii înfundaţi în orbite, pielea galbenă şi pătată. Se sprijinea anevoie de copastie, căznindu-se să vomite. Binecuvîntat fie Domnul şi blestemată ziua cînd am plecat din Olanda.

— Unde e secundul, Hendrik ?

— În pat. Nu se poate da jos din patul lui *scheit voll* [1]. Şi n-o să se dea pînă la ziua judecăţii de apoi.

— Şi căpitanul general ?

— Se plînge de mîncare şi apă. Hendrik scuipă. Am să-i spun c-o să-i frig un clapon şi-o să i-l aduc pe-o tavă de argint, c-o sticlă de rachiu, s-alunece mai bine. *Scheithuis ! Coot !*

— Ţine-ţi gura !

— O s-o ţin, pilotule. Dar e nebun şi-o să murim cu toţii din pricina lui. Tînărul vomă iar şi trase o flegmă. Doamne Dumnezeule, ajută-mă !

— Du-te jos. Întoarce-te în zori.

Hendrik se lăsă anevoie pe celălalt scaun.

— Jos miroase a moarte. Fac de cart, dacă nu ţi-e cu supărare. Încotro mergem ?

— Unde ne duce vîntul.

---

[1] De rahat (oland.).

— Unde e pămîntul pe care ni l-ai promis ? Unde-s Japoniile... unde, te-ntreb ?

— Înainte.

— Totdeauna spui înainte ! *Gottimhimmel* [1], n-am avut ordin să mergem în necunoscut. Acum trebuia să fim acasă, teferi, cu burţile pline, nu să umblăm după cai verzi pe pereţi.

— Du-te jos sau tacă-ţi gura !

Ursuz, Hendrik îşi îndepărtă privirea de la bărbatul înalt şi bărbos. Unde sîntem acum ? ar fi vrut să-ntrebe. De ce nu pot să văd cartea secretă de drum ? Dar el ştia că nu trebuie să pui asemenea întrebări unui pilot, cu atît mai mult acestuia. Chiar şi aşa, gîndi, aş vrea să fiu la fel de puternic şi sănătos cum eram cînd am plecat din Olanda. Atunci n-aş mai sta pe gînduri. Ţi-aş pocni una peste ochii tăi albaştri-cenuşii, te-aş lăsa fără zîmbetul ăla care mă scoate din minţi şi te-aş trimite la dracu, după cum meriţi. Atunci eu aş fi căpitan-pilot şi am avea un olandez la comanda vasului — nu un străin — şi secretele ne-ar fi în siguranţă. Pentru că, în curînd, vom fi în război cu voi, englezii. Noi vrem acelaşi lucru să fim stăpînii mărilor, să controlăm toate drumurile comerciale, să stăpînim Lumea Nouă şi să nimicim Spania.

— Poate că nici nu există Japoniile, mormăi brusc Hendrik. E doar o legendă. *Gottbewonden.*

— Există. Între treizeci şi patruzeci grade latitudine nordică. Acum tacă-ţi fleanca sau du-te jos.

— Jos e nenorocire, pilotule, mormăi Hendrik şi-şi îndreptă privirea înainte, lăsîndu-se purtat de gînduri.

Blackthorne se mişcă în scaun, trupul îl durea astăzi mai tare. Eşti mai norocos decît cei mai mulţi dintre ei, gîndi, mai norocos decît Hendrik. Nu. Nu mai norocos. Mai precaut. Tu ţi-ai păstrat fructele pe cînd ceilalţi şi le-au mîncat fără grijă. Deşi tu i-ai avertizat. Aşa că acum scorbutul tău e încă blînd, pe cînd ceilalţi au mereu sîngerări, pîntecăraie, ochii-i dor şi sînt urduroşi, şi-au pierdut dinţii, iar mintea le-a luat-o razna. De ce oamenii nu învaţă nimic niciodată ?

Ştia că tuturor le e frică de el, chiar şi căpitanului general, că mai toţi îl urăsc. Dar era firesc, pentru că pilotul comandă pe mare ; el stabileşte ruta şi dirijează nava, el îi duce din port în port.

---

[1] Dumnezeule mare (germ.).

Astăzi orice călătorie pe mare este plină de riscuri, pentru că puținele hărți de navigație existente sînt atît de neclare încît aproape că nu-ți sînt de folos. Și nu exista nici o modalitate de a stabili longitudinea.

— Află cum să determini longitudinea și-ai să fii cel mai bogat om din lume, îi spusese bătrînul său dascăl, Alban Caradoc. Regina, Dumnezeu s-o binecuvînteze, ți-ar da zece mii de lire și un ducat să dezlegi această enigmă. Spurcații de portughezi ți-ar da și mai mult — un galion de aur. Și ticăloșii de spanioli, douăzeci ! O dată ce nu mai ai pămînt în zare, ești pierdut, băiete. Caradoc făcuse o pauză și-și înclinase trist capul spre el, ca-ntotdeauna. Ești pierdut, băiete, dacă nu...

— Dacă n-ai o carte de drum, strigase Blackthorne fericit, știind că-și învățase bine lecțiile. Avea pe atunci treisprezece ani și de un an își făcea ucenicia la Alban Caradoc, pilot și constructor de nave, care luase locul tatălui pierdut și care nu-l bătuse niciodată, ci doar îl învățase, pe el și pe celălalt băiat, secretele construcției de nave și tainele mării.

O carte de drum era o cărțulie cu însemnările amănunțite ale unui pilot, *care mai fusese înainte acolo.* Înregistra drumul dintre porturi, capuri, istmuri și canale. Nota adîncimea și culoarea apei, înfățișarea fundului mării. Descria *cum a ajuns acolo și cum s-a întors :* cîte zile a făcut pe un anume drum, felul vîntului, cînd și unde sufla, la ce fel de curenți să te aștepți și de unde ; sezonul de furtuni și de vînt prielnic ; unde se carenează nava și unde se face plinul de apă ; unde întîlnești prieteni și unde dușmani ; bancuri de nisip, recifuri, maree, refugii ; și, în cele din urmă, *tot* ce era necesar pentru o călătorie fără primejdii.

Englezii, olandezii și francezii aveau cărți de drum pentru apele lor, dar pe restul apelor din lume navigaseră doar căpitani din Portugalia și Spania, iar aceste două țări și le țineau secrete. Cărțile de drum care dezvăluiau rutele spre Lumea Nouă, care descifrau tainele Strîmtorii Magellan și Capului Bunei Speranțe — ambele descoperiri portugheze —, care arătau, deci, drumurile spre Asia, erau păzite de portughezi și de spanioli ca un adevărat tezaur național și era de așteptat ca ele să fie căutate cu aceeași înfocare de către dușmanii lor englezi și olandezi. Dar o carte de drum era bună în măsura în care

fusese bun pilotul care a scris-o, copistul care a copiat-o, tipograful, atît de rar, care a tipărit-o, sau învățatul care a tălmăcit-o. Ca atare, o carte de drum putea conține erori. Uncle chiar voite. Un pilot n-avea cum să fie sigur niciodată *pînă nu se ducea el însuși acolo.* Măcar o dată.

Pe mare, pilotul este conducătorul, singura călăuză, judecătorul suprem pentru navă și echipajul ei. El singur comandă de pe dunetă.

Asta e o băutură care te amețește, își spuse Blackthorne. O dată ce ai gustat din ea, n-o mai uiți niciodată, o cauți mereu, îți este permanent necesară. Este unul din lucrurile ce te ține în viață pe cînd ceilalți mor.

Se ridică și urină în canalul de scurgere a apei. Cînd nisipul se scurse din clepsidra de lîngă habitaclu, o întoarse și trase clopotul navei.

— Poți să stai treaz, Hendrik ?

— Da. Da, cred că da.

— Am să trimit pe cineva să schimbe straja de la bompres. Ai grijă să stea în bătaia vîntului, nu la adăpost. Asta o să-l țină treaz și cu ochii-n patru.

Pentru o clipă se întrebă dacă n-ar trebui să întoarcă nava cu prora în vînt și s-o pună din pană pentru la noapte, dar renunță și coborî scara din tambuchi, care ducea spre cabina echipajului. Aceasta se întindea pe toată lățimea navei și avea paturi și loc de hamacuri pentru o sută de oameni. Căldura-l învălui și asta-i făcu bine și nu luă în seamă duhoarea permanentă ce venea din calele de dedesubt. Nici unul din cei douăzeci și ceva de oameni nu se mișcă din patul lui.

— Du-te sus, Maetsukker, spuse el în olandeză, *lingua franca,* [1] pentru Țările de Jos, pe care el o vorbea la perfecție alături de portugheză, spaniolă și latină.

— Sînt aproape mort, spuse bărbatul mărunt, cu trăsături ascuțite, și se ghemui mai mult în pat. Mi-e rău. Privește, scorbutul m-a lăsat fără dinți. Doamne, ajută-ne, c-o să pierim cu toții. Dacă nu erai tu, am fi fost de-acum acasă, teferi. Eu sînt negustor. Nu sînt marinar. Nu fac parte din echipaj... Ia pe altcineva. Uite, pe Johann...

Scoase un țipăt ascuțit cînd Blackthorne îl îmbrînci din pat și-i făcu vînt spre ușă. Un fir de sînge i se prelingea din gură și el rămase privind năuc. O lovitură zdravănă în șold îl scoase din buimăceală.

[1] Limbă universală (ital.).

— Cară-ţi hoitul sus şi stai acolo pînă crăpi sau ajungem la ţărm.

Omul deschise uşa şi fugi împleticindu-se.

Blackthorne se uită la ceilalţi. Ei se holbau spre el.

— Cum te simţi, Johann ?

— Destul de bine, pilotule. Pesemne c-am să trăiesc.

Johann Vinck, cel mai în vîrstă din echipaj, avea patruzeci şi trei de ani, era tunar şef şi secundul nostromului. Era chel şi fără dinţi, de culoarea stejarului bătrîn şi tot ca el de puternic. Cu şase ani în urmă navigase cu Blackthorne căutînd fără sorţi de izbîndă Calea de Nord-Est [1], iar acum fiecare cunoştea măsura celuilalt.

— La vîrsta ta mai toţi bătrînii sînt deja morţi, aşa că tu ne-ai întrecut pe toţi.

Blackthorne avea treizeci şi şase de ani.

Vinck zîmbi posac.

— Rachiu-i de vină, pilotule, şi preacurvia, şi poate viaţa de sfînt pe care-am dus-o.

Nimeni nu rîse. Apoi cineva arătă spre un pat.

— Pilotule, nostromul e mort.

— Atunci duceţi-l sus ! Spălaţi-l şi închideţi-i ochii ! Tu, tu şi tu.

De data asta oamenii săriră repede din paturile lor şi mai mult tîrîră corpul neînsufleţit afară din cabină.

— Vinck, faci de cart în zori. Şi tu, Ginsel, eşti de veghe la bompres.

— Da, pilotule.

Blackthorne se întoarse pe punte. Văzu că Hendrik era încă treaz şi nava în ordine. Salamon, straja ce fusese înlocuită, trecu împleticindu-se pe lîngă el, mai mult mort decît viu, cu ochii roşii şi umflaţi din cauza vîntului. Blackthorne se îndreptă spre cealaltă uşă şi coborî. Coridorul ducea spre cabina principală de la pupa, destinată căpitanului general şi depozitului de muniţii. Cabina lui se găsea la tribord, iar cealaltă, de la babord, era folosită de obicei de cei trei secunzi. Acum era ocupată de Baccus van Nekk, şeful negustorilor, Hendrik, locotenentul secund, şi Croocq, musul. Toţi erau foarte bolnavi.

Intră în cabina principală. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea aproape leşinat în patul lui. Era un

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin mările din nordul Europei.

bărbat scund, cîndva foarte gras şi roşu la faţă, acum foarte slab, cu pieile burţii atîrnîndu-i în cute flasce. Blackthorne luă o sticlă cu apă dintr-un sertar secret şi-l ajută să bea cîteva înghiţituri.

— Mulţumesc, spuse Spillbergen cu o voce stinsă. Unde e ţărmul... unde e ţărmul ?

— Înainte, îi răspunse, fără s-o mai creadă nici el, apoi puse sticla la loc, surd la văicărelile căpitanului, şi plecă urîndu-l încă o dată.

Cu aproape un an în urmă, ei ajunseseră în Tierra del Fuego, vîntul fiindu-le prielnic ca să pătrundă în necunoscuta Strîmtoare Magellan. Dar căpitanul general ordonase acostarea ca să caute aur şi comori.

— Doamne Dumnezeule, priveşte ţărmul, căpitane general ! Nu e nici o comoară în pustietatea asta.

— Legenda spune că este plină de aur, iar noi am putea proclama acest pămînt posesiunea glorioasei Olande.

— Spaniolii stăpînesc aici de cincizeci de ani.

— Se poate, dar poate că nu şi în acest sud îndepărtat, pilotule.

— Aici anotimpurile sînt pe dos. În mai, iunie, iulie, august te afli în plină iarnă. Cărţile de drum spun că timpul devine neprielnic trecerii prin Strîmtoare ; vînturile se schimbă în cîteva săptămîni, şi atunci va trebui să rămînem aici să iernăm luni de zile.

— Peste cîte săptămîni, pilotule ?

— Cartea de drum spune că opt, dar anotimpurile nu sînt întotdeauna la fel...

— Atunci o să explorăm cîteva săptămîni. Avem destul timp şi apoi, dacă va fi necesar, vom merge din nou spre nord şi vom mai prăda cîteva oraşe. Ei, ce ziceţi, domnilor ?

— Trebuie să plecăm acum, căpitane. Spaniolii au foarte puţine nave de război în Pacific, aici însă apele sînt împînzite de ei. Acum precis sînt în urmărirea noastră. Eu zic că trebuie să plecăm acum.

Dar căpitanul general n-a ţinut seama de părerea lui, a supus hotărîrea votului celorlalţi căpitani, nu celorlalţi piloţi — unul englez şi trei olandezi —, şi a condus incursiunea pe uscat, fără nici un rezultat.

Vîntul s-a schimbat mai devreme în acel an şi ei au trebuit să ierneze acolo, căpitanului general fiindu-i teamă

să meargă spre nord, din cauza flotei spaniole. N-au putut să navigheze decît peste patru luni. În acest timp ajunseseră să mănînce pielea de viţel de pe parîme, iar o sută cincizeci şi şase de oameni au murit din pricina frigului, lipsei de hrană şi a diareei. Furtunile năprasnice din Strîmtoare au împrăştiat flota. *Erasmus* a fost singura navă care a ajuns la întîlnirea din Chile. Le-au aşteptat o lună pe celelalte şi apoi, fiind încercuiţi de spanioli, au trebuit să pornească în necunoscut. Cartea secretă de drum se oprea la Chile.

Blackthorne se întoarse de-a lungul coridorului, descuie uşa de la cabina lui şi intră încuind-o la loc. Cabina avea grinzi joase, era mică şi ordonată, şi el trebui să se aplece cînd o traversă, ca să se aşeze la biroul lui. Descuie un sertar şi despachetă cu atenţie ultimul din merele pe care le păstrase cu atîta grijă tot drumul din Insula Sfînta Maria, nu departe de Chile. Era mic şi mecit, cu mucegai pe partea stricată. Tăie un sfert din el. Erau cîţiva viermi înăuntru. Îi mîncă laolaltă cu miezul, dînd crezare vechii poveşti cum că viermii din mere sînt la fel de buni împotriva scorbutului ca fructul însuşi şi că, frecaţi pe gingii, opresc căderea dinţilor. Mestecă fructul cu grijă, pentru că dinţii-l dureau şi gingiile-i erau umflate şi plăpînde, după care sorbi puţină apă din burduful de vin. Avea un gust greţos. Apoi împachetă rămăşiţa de măr şi o încuie la loc.

Un şobolan o luă la fugă prin umbra lăsată de felinarul atîrnat deasupra capului. Lemnăria scîrţîi plăcut. Libărcile mişunau pe duşumea.

Sînt obosit. Sînt atît de obosit.

Se uită spre pat. Lung, îngust, salteaua de paie îmbiindu-l.

Sînt atît de obosit.

Du-te şi te culcă o oră, îi zicea diavolul din el. Chiar şi numai zece minute, şi ai să fii treaz o săptămînă. De zile întregi n-ai dormit decît cîteva ceasuri şi mai toate acolo sus, la frig. Trebuie să dormi. Dormi. Ei se bizuie pe tine...

— N-am să dorm, voi dormi mîine, spuse cu voce tare şi-şi încordă mîna să descuie cufărul de unde scoase cartea lui de drum. Văzu că cealaltă, cea portugheză, era în siguranţă şi neatinsă. Asta-l încîntă. Luă o pană curată şi începu să scrie „Aprilie 21, 1600. Ora cinci. Amurg. 133

de zile de la Insula Santa Maria, Chile, 32 grade latitudine nordică. Valuri încă înalte, vînt puternic şi nava cu aceeaşi velatură ca mai înainte. Culoarea mării gri-verde întunecat ; nu i se zăreşte fundul. Încă ne deplasăm cu vîntul din pupa cu un drum-compas de 270 grade, am virat-o spre nord-vest şi înaintăm cam cu şase mile pe oră. Recifuri mari în formă de triunghi s-au văzut cam la o jumătate de leghe pe direcţia nord-est-nord.

Trei oameni au murit peste noapte din pricina scorbutului — Joris, velarul, Reiss, tunarul, şi locotenentul de Haan. După ce şi-au dat sufletul, căpitanul general fiind încă bolnav, eu i-am încredinţat mării, fără giulgiuri, pentru că nu mai avem din ce să le facem. Astăzi nostromul Rijckloff a murit.

La prînz n-am putut să iau înclinaţia soarelui, pentru că cerul era înnorat. Dar cred că sîntem totuşi pe drumul cel bun şi acostarea în Japonii trebuie să fie curînd..."

— Dar cît de curînd ? întrebă el felinarul care atîrna deasupra capului, balansîndu-se o dată cu nava. Cum se face o hartă ? Trebuie să existe o cale, îşi spuse pentru a o mie una oară. Cum să stabileşti longitudinea ? Trebuie să fie o posibilitate. Cum să păstrezi legumele proaspete ? Ce *este* scorbutul ?

— Băiete, se zice că ar fi o boală a mării, îi spusese Alban Caradoc. Era un bărbat cu pîntec imens, cu barbă sură, încîlcită şi cu o inimă de aur.

— Dar nu poţi fierbe legumele şi să păstrezi fiertura ?

— Se strică, băiete. Nimeni n-a descoperit cum poate fi păstrată.

— Am auzit că Francis Drake o să ridice ancora în curînd.

— Nu. Tu nu poţi să pleci, băiete.

— Am aproape paisprezece ani. Pe Tim şi Watt i-aţi lăsat să se angajeze şi el are nevoie de ucenici piloţi.

— Ei au şaisprezece ani. Tu n-ai decît treisprezece.

— Se vorbeşte că ar avea de gînd să încerce Strîmtoarea Magellan, apoi să meargă în sus, de-a lungul coastei, spre ţinuturi necercetate — spre Californii — să găsească Strîmtoarea Anian, care leagă Pacificul de Atlantic. Din Californii spre Terra Nova şi, în cele din urmă, Calea de Nord-Vest [1].

---

[1] Calea maritimă între Atlantic şi Pacific prin nordul Americii de Nord.

— *Presupusa* Cale de Nord-Vest, băiete. Nimeni n-a dovedit că există cu adevărat.

— El o va face. Este acum amiral, şi vom fi prima navă englezească în Strîmtoarea Magellan, prima în Pacific, prima... eu n-o să mai am niciodată un prilej ca ăsta.

— O, ba da, o să ai şi el niciodată n-o să afle drumul lui Magellan, afară doar dacă nu fură o carte de drum sau nu pune mîna un pilot portughez, care să-l conducă. De cîte ori trebuie să-ţi spun : un pilot trebuie să aibă răbdare. Învaţă să ai răbdare, băiete ! Ai destul...

— Vă rog !

— Nu.

— De ce ?

— Pentru că el va fi plecat doi, trei ani, poate mai mult. Cei slabi şi cei tineri vor primi hrana cea mai proastă şi cea mai puţină apă. Şi din cele cinci nave care pleacă, numai a lui se va întoarce. Tu n-ai să supravieţuieşti, băiete.

— Atunci am să mă angajez numai pe nava lui. Sînt puternic. O să mă ia !

— Ascultă, eu am fost cu Drake pe nava lui de cincizeci de tone, *Judith,* la San Huan de Ulua, cînd împreună cu amiralul Hawkins — el se afla pe *Minion* —, am luptat cu spurcaţii de spanioli ca să ne croim drum afară din port. Aduceam sclavi din Guineea în Spania, dar n-aveam îngăduinţă de negoţ de la spanioli şi ei l-au tras pe sfoară pe Hawkins şi ne-au încercuit flota. Spaniolii aveau treisprezece nave mari, noi şase. Noi am scufundat trei dintr-ale lor şi ei ne-au scufundat pe *Swallow, Angel, Caravelle* şi *Jesus of Lubeck.* O, da, Drake a luptat, ne-a scos din încercuire şi ne-a adus acasă. Dar nu mai eram decît unsprezece oameni pe navă, care să spună povestea. Hawkins s-a întors cu cincisprezece. Atît, din patru sute optzeci de marinari unul şi unul. Drake este fără milă, băiete. Vrea glorie şi aur, dar numai pentru el, dovadă şi-atîţia morţi în expediţiile lui.

— Dar eu n-o să mor. Eu o să fiu unul dintre...

— Nu. Tu eşti tocmit ucenic pentru doisprezece ani. Mai ai zece şi-apoi eşti liber. Pînă atunci, însă, pînă în 1588, vei învăţa cum să construieşti corăbii şi cum să le conduci, îi vei da ascultare lui Alban Caradoc, maistru constructor de nave, pilot şi membru al corporaţiei Trinity House, pentru că altfel n-o să primeşti niciodată o

patalama. Şi dacă n-ai patalama, n-ai să fii cîrmaci niciodată pe *nici o* navă în apele englezeşti, n-ai să comanzi niciodată de pe dunetă *nici o* navă englezească în *nici o* apă, pentru că asta a fost legea bunului rege Henric, Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Asta a fost legea tîrfei de Maria Tudor, ardă-i sufletul în iad, asta e legea reginei, Dumnezeu s-o ţină în veci, asta e legea Angliei şi e cea mai bună lege care a existat vreodată.

Blackthorne îşi aminti cît de mult îşi urîse atunci dascălul, şi Trinity House, şi monopolul creat de Henric al VIII-lea, în 1514, privind instruirea şi acordarea de autorizaţii tuturor piloţilor şi căpitanilor englezi, cît îşi urîse şi cei doisprezece ani de semisclavie, fără de care ştia că nu va putea niciodată să obţină singurul lucru ce şi-l dorea pe lume. Îl urîse şi mai mult pe Alban Caradoc cînd, spre gloria-i eternă, Drake cu a lui corabie de o sută de tone, *Golden Hind,* se întorsese miraculos în Anglia, după o dispariţie de trei ani, fiind prima navă englezească ce a făcut ocolul lumii, avînd la bord cea mai bogată pradă ce s-a adus vreodată pe acele meleaguri un milion şi jumătate lire sterline, în aur, argint, mirodenii şi vase de aur şi argint.

Faptul că patru nave din cele cinci s-au pierdut, că opt oameni din zece au dispărut, că Tim şi Watt au dispărut, că un pilot portughez luat ostatic a condus expediţia în locul lui Drake, trecînd prin Strîmtoarea Magellan în Pacific, toate astea nu i-au domolit cu nimic furia ; faptul că Drake a spînzurat un ofiţer, că l-a excomunicat pe capelanul Fletcher şi n-a reuşit să găsească Calea de Nord-Vest nu i-a micşorat cu nimic admiraţia compatrioţilor săi. Regina a luat cincizeci de procente din bogăţii şi i-a acordat titlul de cavaler. Proprietarii şi negustorii, care au finanţat expediţia, s-au ales cu un profit de trei sute de procente şi au insistat să-i finanţeze şi următoarea expediţie piraterească. Toţi marinarii l-au implorat să-i angajeze, pentru că el a reuşit totuşi să se întoarcă acasă, să aducă pradă bogată, iar puţinii norocoşi care au supravieţuit s-au îmbogăţit pentru tot restul vieţii.

Eu aş fi supravieţuit, îşi spuse Blackthorne. Şi partea ce mi-ar fi revenit ar fi fost de ajuns ca să...

— *Rotzvooruiiiiiiiit !* Recif în faţă !

Simţi strigătul mai mult decît îl auzi. Apoi îl auzi din nou amestecat cu vuietul furtunii.

Ieşi din cabină, apoi urcă pe scara tambuchiului sus pe dunetă, cu inima bătîndu-i să-i sară din piept şi gîtlejul uscat. Acum era întuneric beznă, turna cu găleata şi, pe moment, îl cuprinse o bucurie nebună, ştiind că ghiordelele făcute din pînză de velă, în urmă cu săptămîni, în curînd vor fi pline, gata să se reverse. Îşi deschise gura spre ploaia ce venea aproape orizontal şi îi gustă dulceaţa, apoi nu mai băgă în seamă furtuna.

Îl văzu pe Hendrik paralizat de frică. Marinarul de cart de la bompres, Maetsukker, era ghemuit la prora, strigînd fără şir şi arătînd cu mîna înainte. Privi şi el dincolo de corabie.

Reciful se găsea la nici două sute de iarzi în faţă — gheare imense de roci întunecate, strivite de o mare înfometată. Valurile ce se izbeau de ţărm formau o linie înspumată de la babord la tribord, care se spărgea intermitent. Furtuna ridica talazuri uriaşe de spumă, şi le azvîrlea în întunericul nopţii. O parîmă de la prora fu înşfăcată cu putere şi verga de la catargul principal fu smulsă. Catargul se cutremură din temelii, dar rezistă. Marea purta neînduplecată nava spre pieire.

— Toată lumea pe punte ! strigă Blackthorne şi trase cu violenţă clopotul.

Zgomotul îl scoase pe Hendrik din încremenire.

— Sîntem pierduţi ! strigă el în olandeză. O Doamne, ajută-ne !

— Cheamă echipajul pe punte, idiotule ! Ai adormit ! Amîndoi aţi adormit !

Blackthorne îl îmbrînci pe scară, se agăţă de timonă, o eliberă din legături, se opinti şi o învîrti mult spre stînga.

Îşi încordă toate forţele cînd torentul izbi cîrma în plin. Nava se zgudui cumplit, apoi prora începu să se balanseze tot mai mult sub vîntul năprasnic şi, în curînd, ajunseră de-a curmezişul valurilor şi vîntului. Velele de furtună se umflară, încercînd vitejeşte să preia greutatea navei, şi toate parîmele se încordară urlînd. Următorul val se înălţă deasupra lor, dar reuşiră să-şi croiască drum de-a lungul recifului, apoi el observă talazul uriaş. Strigă spre oamenii care veneau dinspre teugă şi căută să-şi salveze propria viaţă.

Talazul se abătu asupra navei, care se afundă adînc, şi el crezu că totul s-a sfîrşit, dar nava se scutură ca un cîine ud şi, balansîndu-se, îşi croi drum printre valuri. Apa ieşea în cascade prin gurile de scurgere, iar el încerca disperat să tragă puţin aer în piept. Văzu că trupul neînsufleţit al nostromului, care fusese scos pe punte pentru înmormîntarea de a doua zi, dispăruse şi că talazul următor era şi mai mare. Îl prinse pe Hendrik, care gîfîia şi se lupta din răsputeri, îl ridică şi-l aruncă peste bord. Un alt val năvăli peste punte şi Blackthorne îşi încolăci un braţ pe timonă să nu-l smulgă apa. Acum Hendrik era la cincizeci de iarzi de prora. Un alt val îl înghiţi, apoi un talaz imens îl aruncă sus, deasupra navei, îl ţinu pentru o clipă acolo urlînd, după care-l luă, îl izbi de o stîncă făcîndu-l zob şi-l înghiţi.

Nava încerca pe dibuite să-şi croiască drum. O altă parîmă cedă şi palancul se răsuci violent pînă se încurcă în velatură.

Vinck şi un alt bărbat izbutiră s-ajungă pe dunetă şi prinseră timona, venindu-i în ajutor pilotului. Blackthorne vedea reciful ameninţător spre tribord, acum mult mai aproape. În faţă şi la babord, erau mai multe, dar, ici-colo, zărea cîte o spărtură.

— Sus în grabie, Vinck ! Şcota trincii înainte !

Pas cu pas, Vinck şi alţi doi marinari urcară pe sarturile arborelui trinchet, în timp ce dedesubt ceilalţi, agăţaţi de frînghii, încercau să le dea o mînă de ajutor.

— Atenţie ! strigă Blackthorne.

Marea spumegîndă mătură puntea, luă un alt om cu ea şi aduse înapoi cadavrul nostromului. Bompresul se înălţă din valuri ca apoi să coboare iar, năvălind mai multă apă la bord. Vinck şi ceilalţi blestemară vela scăpată din parîme. Brusc ea căzu sub bătaia vîntului, bubuind ca o salvă de tun.

Vinck şi ajutoarele lui rămaseră atîrnaţi acolo, balansîndu-se deasupra mării, apoi începură să coboare.

— Recif ! Recif în faţă ! urlă Vinck.

Blackthorne şi celălalt bărbat rotiră timona spre tribord. Nava şovăi, apoi se răsuci şi scoase un scrîşnet prelung cînd stîncile, abia văzîndu-se din apă, o atinseră pe latură. Dar era o lovitură piezişă şi creasta stîncii se sfărîmă. Bordajul rezistă şi oamenilor de pe navă le veni inima la loc.

Blackthorne observă o spărtură în reciful din față și îndreptă nava spre ea. Vîntul era și mai puternic acum, marea mai furioasă. Nava se clătină din pricina unei rafale și timona le scăpă din mîini. O prinseră, restabiliră drumul navei, dar ea se bălăbănea și se răsucea ca beată. Marea inundă puntea și se năpusti în teugă, zdrobind un om de perete, iar ambele punți erau acum scăldate de valuri.

— Oameni la pompe ! strigă Blackthorne. Văzu doi oameni coborînd.

Ploaia îi biciuia fața și-și ferea ochii, ținîndu-i întredeschiși. Lampa din habitaclu și cea de drum din pupa se stinseseră de mult. Apoi o altă rafală îmbrînci nava înainte, o dezechilibră, marinarul alunecă și din nou timona se răsuci și le scăpă din mîini. Omul scoase un urlet cînd o cavilă a timonei îl izbi la tîmplă, lăsîndu-l în voia valurilor. Blackthorne îl ridică și-l sprijini pînă trecu talazul înspumat. Văzu apoi că era mort, îi dădu drumul în scaunul de pe punte și valul următor îl luă cu totul.

Spărtura îngustă din recif era la trei puncte de compas în vînt și, oricît ar fi încercat Blackthorne, nu putea să înainteze. Căută disperat un alt canal, dar știa că nu mai exista nici unul, așa că, pentru moment, lăsă nava purtată de vînt ca să cîștige viteză și apoi o vină puternic iar în vînt. Ea înaintă puțin și-și menținu drumul.

Urmă un scrîșnet prelung, înnebunitor, cînd chila răzui crestele ascuțite brici de dedesubt și toți de pe punte au fost siguri că nava o să se facă bucăți și apa o să dea buzna înăuntru. Nava se aplecă în față scăpînd complet de sub control.

Blackthorne strigă după ajutor, dar nu-l auzi nimeni, așa că trebui să se lupte cu timona de unul singur împotriva mării. Fu azvîrlit într-o parte, dar reveni pe bîjbîite înapoi și se prinse din nou de timonă, întrebîndu-se, în buimăceala lui, cum de încă mai rezista cîrma.

În gura canalului marea era un vîrtej dus de furtună și gîtuit de stînci. Valuri uriașe izbeau reciful, apoi se retrăgeau ca să lupte cu următoarele nou sosite, ca în cele din urmă să se năpustească bezmetice unele asupra celorlalte, dînd năvală din toate părțile.

— Dumnezeii tăi de furtună ! urlă Blackthorne. Ia-ți mîinile spurcate de pe corabia mea !

Timona se răsuci din nou, azvîrlindu-l cît colo, şi puntea se înclină incredibil de mult. Bompresul intră într-o stîncă, se rupse luînd cu el o parte din velatură şi nava se reechilibră. Arborele trinchet se încovoie ca un arc şi se frînse. Oamenii de pe punte se repeziră cu topoare asupra greementului ca să-l elibereze, iar nava înainta anevoie în strîmtoarea învolburată. Tăiară catargul care se prăvăli în mare ducînd cu el un om prins în încurcătura de parîme şi vele. Omul urla, dar n-aveau cum să-l ajute şi-l urmăriră apărînd şi dispărînd, pînă nu se mai ivi deloc.

Vinck şi cei care mai rămăseseră îşi întoarseră privirea spre dunetă şi-l văzură pe Blackthorne înfruntînd furtuna ca un nebun. Îşi făcură cruce şi-şi înteţiră rugile ; unii, plîngînd de frică, se agăţau cu disperare de viaţă.

Canalul se lărgi puţin, pentru o clipă, şi nava îşi încetini mersul, dar în faţă el se îngustă din nou ameninţător, iar stîncile păreau mai multe, mai copleşitoare. Valul ricoşă luînd nava cu el, o aplecă din nou pe o coastă şi-o azvîrli în braţele sorţii. Blackthorne încetă să mai blesteme furtuna şi lupta din răsputeri să pună cîrma la babord şi s-o ţină acolo. Dar nava, ca şi marea, nu mai asculta de nici o lege.

— Învîrte-te, tîrfă nenorocită, gîfîi el, la capătul puterilor. Nu mă lăsa de izbelişte !

Lupta cu marea se înteţi şi el îşi simţea inima gata să plesnească, dar într-un ultim efort, îşi mai încordă forţele ca să-i ţină piept. Încercă să-şi concentreze privirile pe ceva, însă totul se-nvîrtea în jur, culorile erau neclare şi se stingeau. Nava era pe veci împotmolită, dar, chiar în clipa aceea, chila răzui un banc de nisip. Izbitura îi întoarse prora. Cîrma muşcă cu aviditate apa, şi atunci vîntul şi marea îşi dădură mîna ca s-o ajute şi, laolaltă, o răsuciră în direcţia vîntului şi ea zbură prin strîmtoare, către mîntuire. În golful de dincolo.

Cartea întîi

Capitolul 1

Blackthorne se trezi brusc. Pentru o clipă gîndi că visează, pentru că se găsea pe uscat şi nu-şi credea ochilor că se afla într-o cameră. Era mică, foarte curată şi acoperită cu rogojini moi. El stătea lungît pe o cuvertură groasă, matlasată, iar alta îl acoperea. Tavanul era din cedru lustruit, pereţii din şipci de cedru, dispuse-n pătrate, acoperite cu hîrtie mată, care filtra plăcut lumina. Lîngă el se afla o tavă stacojie, încărcată cu boluri mici. Unul era cu preparate reci din legume pe care le înfulecă cu lăcomie, aproape fără să le simtă gustul picant. Altul era cu ciorbă de peşte şi o dădu pe gît. Altul era plin cu terci gros de grîu sau orz ; îl termină repede, mîncîndu-l cu degetele. Apa, într-o tidvă de o formă neobişnuită, era caldă şi avea un gust neobişnuit, uşor amărui, dar aromat.

Apoi observă crucifixul din nişă.

Casa asta este spaniolă sau portugheză, gîndi îngrozit. Să fie Japoniile ? Sau Chitaiul ?

Un panou glisant se deschise. O femeie de vîrstă mijlocie, robustă, cu faţa rotundă făcu o plecăciune şi zîmbi. Pielea-i era aurie, ochii negri şi înguşti, iar părul lung, negru îi era adunat îngrijit în creştet. Purta un veşmînt de mătase gri, şosete albe cu talpă groasă şi o eşarfă lată, purpurie, în talie.

— *Goshujinsama, gokibun wa ikaga desu ka ?* [1] spuse. Aşteptă cît el se holbă nătîng spre ea apoi o spuse din nou.

— Aici sînt Japoniile ? întrebă el. Japoniile ? Sau Chitaiul ?

Ea se uită năucă spre el, neînţelegînd nimic, şi mai spuse ceva ce el n-avea cum pricepe. Apoi îşi dădu seama că era gol-puşcă. Hainele lui nu se vedeau nicăieri. Prin

[1] Ce mai faceţi, domnule (jpn.).

semne îi arătă că vrea să se-mbrace. Apoi arătă spre bolurile cu mîncare şi ea pricepu că lui încă-i mai era foame.

Femeia zîmbi, făcu o plecăciune şi ieşi trăgînd uşa glisantă.

El se lungi la loc istovit, capul învîrtindu-i-se din cauza nenorocitei, insuportabilei nemişcări a duşumelei. Cu un efort încercă să-şi adune minţile. Îmi amintesc că lăsasem ancora, gîndi. Cu Vinck. Cred că era Vinck. Eram într-un golf, nava intrase cu prora într-un banc de nisip şi se oprise. Auzeam valurile spărgîndu-se de ţărm, dar totul era în siguranţă. Se vedeau lumini la mal, apoi mă aflam în cabina mea şi mai departe... întuneric. Nu-mi amintesc nimic. Şi din nou lumini prin întuneric şi voci ciudate. Eu vorbeam englezeşte, apoi în portugheză. Unul din localnici o rupea puţin în portugheză. Sau era portughez ? Nu, cred că era băştinaş. L-am întrebat, oare, unde ne aflăm ? Nu-mi amintesc. Apoi eram iar în spărtura din recif şi valul uriaş a venit încă o dată şi m-a dus în mare şi mă scufundam — apa era rece ca gheaţa — nu, marea era caldă şi ca un pat de mătase, gros de un stînjen. Pesemne că ei m-au scos la mal şi m-au adus aici.

— Trebuie să fi fost aşternutul ăsta, cel pe care l-am simţit atît de moale şi cald, spuse cu voce tare. N-am dormit niciodată pe mătase pînă acum.

Slăbiciunea îl toropi şi adormi fără vise.

Cînd se deşteptă, bolurile de ceramică erau şi mai pline cu mîncare, iar hainele-i erau aşezate ordonat lîngă el. Fuseseră spălate, călcate şi cîrpite cu o cusătură fină, elegantă.

Dar cuţitu-i dispăruse, la fel şi cheile.

Mai bine aş face rost de un cuţit, şi asta repede, gîndi. Sau de un pistol.

Ochii i se îndreptară spre crucifix. În ciuda spaimei, curiozitatea-i crescu. Toată viaţa auzise printre piloţi şi marinari poveşti despre incredibilele bogăţii ale imperiului secret al Portugaliei din Orient, despre felul cum îi convertiseră pe păgîni la catolicism şi-i ţineau în robie, acolo unde aurul era la fel de ieftin ca fierul iar smaraldele, rubinele, diamantele, safirele erau din belşug, ca nisipul mării. Dacă partea cu catolicismul e adevărată, îşi spuse, pesemne că şi cealaltă este. Cea cu bogăţiile.

Da. Dar cu cît sînt mai repede înarmat şi la bordul lui *Erasmus,* în spatele tunurilor, cu atît mai bine.

Mîncă, se îmbrăcă şi rămase în picioare, nesigur pe el, deloc în largul lui, aşa cum i se întîmpla întotdeauna pe uscat. Cizmele nu erau nicăieri. Se îndreptă spre uşă, clătinîndu-se uşor şi întinse mîna să se sprijine, dar şipcile subţiri nu rezistară greutăţii lui, se rupseră, hîrtia făcîndu-se ferfeniţă. Se cumpăni din nou. Femeia din coridor se zgîia năucă spre el.

— Îmi pare rău, spuse, stingherit de neîndemînarea lui. Puritatea camerei fusese într-un fel întinată.

— Unde-mi sînt cizmele ?

Femeia se uita neajutorată spre el. Aşa că o întrebă din nou cu răbdare, prin semne, şi ea se grăbi de-a lungul coridorului, îngenunche şi deschise altă uşă glisantă şi-i făcu semn cu mîna. De undeva din apropiere se auzeau voci şi o apă care curgea. El trecu pragul şi se trezi într-o altă cameră, tot aproape goală. Aceasta dădea într-o verandă cu trepte, care duceau într-o grădină mică, înconjurată de un zid înalt. Lîngă intrarea principală erau două femei în vîrstă, trei copii îmbrăcaţi în haine de un roşu aprins şi un bătrîn, vădit un grădinar, cu o greblă în mînă. Imediat toţi se plecară adînc şi îşi ţinură capetele lăsate.

Spre uimirea lui, Blackthorne văzu că bătrînul era gol, afară doar de o fîşie de pînză îngustă, scurtă, înfăşurată în jurul şalelor, care abia dacă-i acoperea ruşinea.

— 'Mneaţa, le spuse, neştiind ce altceva să zică.

Ei stăteau nemişcaţi, încă aplecaţi.

Uimit, se uită la ei, apoi, cu stîngăcie, făcu şi el o plecăciune spre ei. Toţi se îndreptară şi-i zîmbiră. Bătrînul mai făcu încă o plecăciune şi se întoarse la lucru în grădină. Copiii se zgîiau la el, apoi, rîzînd, o luară la fugă. Bătrîna dispăru în casă. Dar el încă le mai simţea ochii pironiţi asupra lui.

Îşi văzu cizmele la capătul scărilor. Înainte s-apuce să le ridice, femeia de vîrstă mijlocie era deja acolo, în genunchi, spre încurcătura lui, şi-l ajută să şi le pună.

— Mulţumesc, spuse. Se gîndi o clipă, apoi arătă spre el. Blackthorne, spuse rar. Blackthorne. Apoi arătă spre ea. Cum te cheamă ?

Ea se holba la el fără să priceapă nimic.

— *Blackthorne*, repetă cu grijă, arătînd spre el şi apoi arătă spre ea. Cum te cheamă ?

Ea se încruntă şi apoi, înţelegînd deodată, arătă către sine şi spuse :

— *Onna ! Onna !*

— *Onna !* repetă foarte mîndru de el însuşi, pe cît era şi ea de sine. *Onna.*

Ea dădu din cap fericită.

— *Onna !*

Grădina era cu totul deosebită faţă de ceea ce văzuse el vreodată : o cascadă mică, un pîrîu, un pod mic, poteci cu pietriş bine îngrijite, stînci, flori şi tufe. Este atît de curat, gîndi. Şi ordonat.

— De necrezut, spuse el.

— Denkezu ? repetă ea plină de solicitudine.

— Nimic, spuse el.

Apoi, nemaiştiind ce să zică, îi făcu semn să plece. Ascultătoare, ea se înclină din nou şi plecă.

Blackthorne rămase la soare, rezemîndu-se de un stîlp. Simţindu-se foarte slăbit, se uita la bătrînul care plivea într-o grădină deja fără fir de buruieni. Mă întreb unde sînt ceilalţi. Mai trăieşte, oare, căpitanul general ? Cîte zile am dormit ? Îmi amintesc că mă trezeam şi mîncam, şi mă culcam din nou, fără să mă satur nici de mîncare, nici de vise.

Copiii trecură în goană pe lîngă el, fugărindu-se unul pe celălalt, iar el se simţea stînjenit pentru ei de goliciunea grădinarului, deoarece i se vedeau toate cele cînd se înclina sau se apleca pînă-n pămînt şi era uimit că ei nu păreau să bage de seamă. Văzu, dincolo de zid, acoperişurile de ţiglă sau trestie de la celelalte clădiri şi, mult mai departe, munţii înalţi. Un vînt răcoros mătura văzduhul, plimbînd rotocoale alburii de nori. Albinele zburau încoace şi-ncolo după hrană şi era o zi frumoasă de primăvară. Trupul încă-l mai trăgea la somn, dar se desprinse de stîlp şi porni spre poarta grădinii. Grădinarul zîmbi, făcu o plecăciune, alergă să-i deschidă poarta, făcu iar o plecăciune şi apoi o închise în urma lui.

Satul era aşezat în jurul portului, în formă de semilună, cu faţa spre răsărit. Să tot fi fost vreo două sute de case, foarte neobişnuite pentru el, cuibărite la poalele muntelui ce cobora către ţărm. În sus erau ogoare în terase şi drumuri de ţară care duceau spre nord şi sud.

Jos, lîngă apă, drumurile erau pavate cu piatră de rîu, iar un chei, din piatră, înainta de pe țărm în mare. Un port bun, sigur, un dig de piatră, bărbați și femei care curățau pește și făceau plase, o barcă de o formă ciudată, pe care o construiau în partea de nord. Insule, departe în mare, către est și sud. Recifurile, pesemne, tot pe-acolo erau sau dincolo de orizont.

În port se vedeau multe corăbii neobișnuite, mai toate pentru pescuit, unele cu o singură velă mare, cîteva cu lopeți, iar vîslașii stăteau în picioare, nu așezați, și trăgeau la rame altfel decît ar fi făcut el. Cîteva corăbii ieșeau în larg, altele erau trase cu prora la cheiul de lemn, iar la cincizeci de iarzi, la apă bună. *Erasmus* stătea ancorată corect cu trei chei de lanț la prora. Cine-o făcuse ? se întrebă. De-a lungul ei se aflau bărci și la bord zărea băștinași, dar nici unul din oamenii lui. Cine puteau să fie ?

Aruncă o privire asupra satului și abia acum simți numeroșii ochi ațintiți asupra lui. Cînd oamenii băgară de seamă că-i văzuse, făcură toți plecăciuni și el, încă stîngaci, le răspunse la fel. Își reluară fericiți îndeletnicirile : umblau încoace și-ncolo, se opreau, se tîrguiau, făceau plecăciuni unii către alții, părînd a fi uitat de el și arătînd ca niște fluturi multicolori. Cînd se îndreptă însă spre țărm simți la fiecare fereastră, la fiecare ușă, ochi curioși care-l cercetau.

Ce-i cu ei, ce-mi pare atît de straniu la ei ? se întrebă. Nu-s doar hainele și purtarea lor. E... Asta e ! *N-au arme*, gîndi surprins. Nici săbii, nici puști. De ce oare ?

Prăvălii deschise, pline cu mărfuri și haine ciudate, se înșirau de-a lungul străzii mici. Podeaua le era puțin înălțată de la pămînt, vînzătorii și cumpărătorii erau așezați pe vine sau în genunchi pe dușumeaua curată. Observă că majoritatea purtau saboți sau sandale din papură, unii aveau aceleași șosete albe, cu talpă groasă, despicată, între degetul mare și celelalte, ca să țină curelele, dar toți își lăsau sandalele și saboții afară, în praf. Cei desculți se ștergeau pe picioare și li se dădeau încălțări speciale pentru interior. Dacă te gîndești bine, asta e foarte înțelept, își spuse plin de respect.

Apoi îl văzu pe bărbatul cu tonsură apropiindu-se și frica-l săgetă pînă-n măruntaie. Preotul, cu siguranță, era portughez sau spaniol și, deși sutana-i fluturîndă era por-

tocalie, nu te puteai înşela în privinţa crucifixului şi mătăniilor din brîu şi nici a duşmăniei reci ce i se citea pe chip. Avea sutana ponosită de drum, iar ghetele, de modă europeană, îi erau murdare de noroi. Se uita în port la *Erasmus* şi Blackthorne ştia că el trebuie să fi recunoscut nava ca olandeză sau engleză, nouă pe majoritatea mărilor, mai zveltă şi mai rapidă, o navă de comerţ şi de război, copiată şi îmbunătăţită de piraţii englezi, care făcuseră prăpăd în mările spaniole. Preotul era însoţit de zece băştinaşi, cu părul şi ochii negri, unul îmbrăcat ca el, doar că avea încălţări în curele. Ceilalţi purtau veşminte colorate, ori pantaloni largi sau, pur şi simplu, fîşia de pînză din brîu. Dar nici unul nu era înarmat.

Blackthorne ar fi vrut să fugă cît mai avea timp, dar ştia că nu-l ţineau puterile şi nici nu avea unde să se ascundă. Înălţimea, robusteţea şi culoarea ochilor săi îl făceau complet diferit în această lume. Se rezemă cu spatele de perete.

— Cine eşti ? îl întrebă preotul în portugheză. Era un bărbat în jur de douăzeci şi cinci de ani, îndesat, oacheş, bine hrănit, cu o barbă lungă.

— Tu cine eşti ? i-o întoarse Blackthorne.

— Asta e o navă pirat olandeză. Eşti un eretic olandez. Sînteţi piraţi. Dumnezeu să se-ndure de voi !

— Nu sîntem piraţi. Sîntem neguţători paşnici, dar nu şi pentru duşmanii noştri. Eu sînt pilotul acestei nave. Tu cine eşti ?

— Părintele Sebatio. Cum aţi ajuns aici ? Cum ?

— Am fost aruncaţi de furtună pe ţărm. Cum se numeşte locul acesta ? Ţara Japoniilor ?

— Da. Japonia. Niponia, spuse preotul iritat. Se întoarse către unul din bărbaţi, mai în vîrstă decît ceilalţi, mic şi slab, cu braţe puternice şi palme bătătorite, cu creştetul ras şi restul părului strîns într-o coadă subţire, la fel de sură ca sprîncenele. Preotul îi vorbi poticnit în japoneză, arătînd spre Blackthorne. Toţi erau speriaţi, unul din ei făcu semnul crucii să se apere.

— Olandezii sînt eretici, rebeli şi piraţi. Cum te cheamă ?

— Asta e o aşezare portugheză ?

Ochii preotului erau duri şi congestionaţi.

— Căpetenia satului spune că a vorbit mai marilor săi despre tine. Ţi-a sunat ceasul să plăteşti pentru păcatele tale. Unde e restul echipajului ?

— Am fost abătuţi din drum. Avem nevoie doar de harnă, apă şi timp ca să ne reparăm corabia. Apoi vom pleca. Putem plăti pentru...

— Unde e restul echipajului ?

— Nu ştiu. Pe navă. Cred că sînt pe navă.

Din nou preotul se adresă căpeteniei satului, care-i răspunse şi arătă cu mîna spre celălalt capăt al aşezării, dîndu-i lămuriri amănunţite. Preotul se întoarse iar spre Blackthorne.

— Aici criminalii sînt răstigniţi pe cruce, pilotule. Ai să mori curînd. *Daimyo* trebuie să vină cu samuraii săi. Domnul să se-ndure de tine.

— Ce e un *daimyo* ?

— Suzeranul. El stăpîneşte întreaga provincie. Cum ai ajuns aici ?

— Şi *samuraii* ?

— Războinici, soldaţi, membri ai castei războinicilor, răspunse preotul cu o iritare crescîndă. De unde veniţi şi cine sînteţi ?

— Nu-ţi recunosc accentul, îi spuse Blackthorne ca să-l descumpănească. Eşti spaniol ?

— Sînt portughez, izbucni preotul, înghiţind momeala. Ţi-am spus, sînt părintele Sebatio, din Portugalia. Unde ai învăţat atît de bine portugheza ?

— Dar Portugalia şi Spania acum sînt una şi aceeaşi ţară, îi spuse Blackthorne, întărîtîndu-l. Aveţi acelaşi rege.

— Sînt ţări diferite. Sînt popoare diferite. Aşa am fost dintotdeauna. Noi avem propriul nostru steag. Posesiunile noastre de peste mări sînt separate, da, separate. Regele Filip a fost de acord cu asta cînd ne-a furat ţara. Părintele Sebatio îşi domoli cu greu furia, degetele tremurîndu-i. El a luat ţara mea prin forţa armelor acum douăzeci de ani ! Soldaţii lui şi tiranul acela spaniol, creatura diavolului, ducele de Alba, ei l-au distrus pe adevăratul nostru rege. *Que va !* Acum domneşte fiul lui Filip, dar nici el nu e adevăratul nostru rege. În curînd vom avea din nou regele nostru. Apoi adăugă plin de venin : Ştii că ăsta-i adevărul. Ceea ce diavolul de Alba a făcut cu ţara ta a făcut şi cu a mea.

— Asta-i o minciună. Ducele de Alba a fost ca o ciumă pentru Olanda, dar el n-a cucerit-o niciodată. Este încă liberă. Totdeauna va fi. Dar în Portugalia, Alba a zdrobit o armată mică şi apoi s-a predat toată ţara. N-aveţi pic de curaj. Puteaţi să-i izgoniţi pe spanioli dacă aţi fi vrut, dar n-o s-o faceţi niciodată. Vă lipseşte onoarea. Şi vlaga. Sînteţi în stare doar să-i ardeţi pe nevinovaţi în numele Domnului.

— Dea Domnul să ardeţi pe veci în focul iadului, izbucni preotul. Satana umblă prin lume şi-o să fie zdrobit. Ereticii vor fi nimiciţi. Sînteţi blestemaţi în faţa lui Dumnezeu !

Fără voia lui, Blackthorne simţi cum se trezeşte în el spaima terorii religioase.

— Preoţii nu sînt urechile Domnului pe pămînt şi nici nu glăsuiesc cu glasul lui. Noi nu sîntem sub jugul vostru împuţit şi-o să fim întotdeauna liberi !

Nu trecuseră decît patruzeci de ani de cînd blestemata de Maria Tudor fusese regina Angliei, spaniolul Filip al II-lea, Filip cel Rău, fiind soţul ei. Această fiică bisericoasă a lui Henric al VIII-lea, împotriva voinţei celor mai mulţi, adusese înapoi preoţii catolici, inchiziţia, procesele ereticilor şi dominaţia Papei asupra Angliei, nesocotise opoziţia şi schimbările adînci ale tatălui ei faţă de Biserica din Roma. Ea domnise cinci ani şi în acest timp regatul fusese sfîşiat de ură, teamă şi vărsare de sînge. După ce ea murise, urcase pe tron Elisabeta, la douăzeci şi patru de ani.

Blackthorne era plin de uimire şi de o adîncă dragoste filială cînd se gîndea la Elisabeta. De patruzeci de ani ea se lupta cu o lume întreagă. A fost mai deşteaptă şi i-a învins pe toţi laolaltă : Papi, Sfîntul Imperiu Roman, Franţa şi Spania. Excomunicată, a împroşcat cu vorbe de ocară în stînga şi-n dreapta şi ne-a scos teferi la liman, puternici şi independenţi.

— Noi sîntem liberi, îi spuse Blackthorne părintelui. Voi sînteţi terminaţi. Acum noi avem propriile noastre şcoli, propriile noastre cărţi, propria noastră Biblie, propria noastră biserică. Voi, spaniolii, sînteţi toţi la fel. Pleavă ! Voi, călugării, sînteţi toţi la fel. Închinători la chip cioplit !

Părintele ridică crucifixul şi-l ţinu între el şi Blackthorne ca pe un scut.

— O Doamne, apără-ne de acest diavol ! Îţi repet, eu nu sînt spaniol ! Sînt portughez. Şi nu sînt călugăr. Sînt un frate din Ordinul lui Isus !

— A, unul din aceia ! Un iezuit !

— Da. Facă-i-se Domnului milă de sufletul tău !

Părintele Sebastio spuse ceva răstit în japoneză şi bărbaţii se îndreptară asupra lui Blackthorne. El se trase cu spatele spre perete şi lovi pe unul din ei zdravăn, dar ceilalţi se năpustiră asupra lui. Simţea că se sufocă.

— *Nanigoto da* [1] ?

Brusc încăierarea încetă. Tînărul stătea la zece paşi de ei. Purta pantaloni largi, strînşi la genunchi, saboţi, un chimonou uşor şi două săbii în teacă, prinse la cingătoare. Una semăna cu un pumnal. Cealaltă, o sabie ce putea fi mînuită cu două mîini, era lungă şi uşor curbată. Mîna dreaptă o ţinea nepăsător pe mîner.

— *Nanigoto da* ? întrebă el tăios şi, nerăspunzîndu-i-se pe loc, repetă : *NANIGOTO DA* ?

Japonezii căzură în genunchi, cu capetele în ţărînă. Numai preotul stătea în picioare. Se înclină şi începu să explice poticnit, dar omul i-o tăie dispreţuitor şi arătă spre staroste.

— Mura !

Mura, căpetenia satului, îşi ţinea capul adînc plecat şi începu repede să explice. Arătă de mai multe ori spre Blackthorne, o dată spre corabie şi de două ori spre preot. Acum nu mai era nici o mişcare pe stradă. Toţi cei de faţă erau în genunchi şi cu capetele plecate pînă-n pămînt. Starostele termină. Semeţ, bărbatul înarmat îi puse cîteva întrebări şi el răspunse repede şi respectuos. Apoi soldatul îi spuse ceva căpeteniei, fluturînd mîna către preot cu un dispreţ vădit, apoi către Blackthorne şi omul cu părul cărunt rezumă cele spuse în cîteva cuvinte pentru preot, care roşi.

Bărbatul, care era cu un cap mai scund şi mult mai tînăr decît Blackthorne, chipeş şi uşor ciupit de vărsat, se uită lung spre străin.

— *Onushi ittai doko kara kitanoda ? Doko nu kuni no monoda ?*

Preotul spuse iritat :

---

[1] Ce s-a întîmplat (jpn.).

— Kasigi Omi-san zice : „De unde vii şi de ce naţie eşti ?“

— Domnul Omisan e *daimyo* ? întrebă Blackthorne înspăimîntat de săbii.

— Nu. E samurai, samuraiul care răspunde de sat. Numele lui de familie e Kasigi, Omi e numele mic. Aici numele de familie este pus totdeauna primul. „San“ înseamnă „preacinstit“ şi se adaugă la toate numele mici, ca semn de politeţe. Ai face bine să înveţi să fii cuviincios şi să te porţi cît de cît civilizat, dar asta cît mai repede. Aici nu se suportă lipsa bunei cuviinţe. Vocea i se ascuţi. Grăbeşte-te şi răspunde !

— Amsterdam. Sînt englez.

Uimirea părintelui Sebastio era vădită. El îi spuse samuraiului : „Englez. Anglia.“ şi începu o explicaţie, dar Omi îl opri iritat şi dădu drumul unui torent de cuvinte.

— Omi-san întreabă dacă tu eşti conducătorul. Căpetenia satului spune că nu mai sînteţi decît cîţiva eretici în viaţă şi că mai toţi sînt bolnavi. Există un căpitan general ?

— Eu sînt conducătorul, răspunse Blackthorne, deşi adevărul era că acum, pe uscat, căpitanul general era comandantul. Eu sînt la comandă, adăugă, ştiind că Spillbergen, căpitanul general, nu era în stare să comande nimic, nici pe mare, nici pe uscat, chiar şi atunci cînd era zdravăn şi teafăr.

Un alt torent de cuvinte din partea samuraiului.

— Omi-san spune că, dat fiind că tu eşti conducătorul, eşti liber să te plimbi prin sat, oriunde doreşti, pînă vine stăpînul lui. Stăpînul lui, *daimyo*, o să-ţi hotărască soarta. Pînă atunci ţi se dă voie să trăieşti ca un oaspete în casa căpeteniei, să vii şi să pleci cînd vrei. Dar nu trebuie să părăseşti satul. Echipajul tău este poprit în casa ce i s-a dat şi nu i se îngăduie s-o părăsească. Înţelegi ?

— Da. Unde-mi este echipajul ?

Părintele Sebastio arătă vag spre un grup de case de lîngă debarcader, vădit tulburat de duritatea şi irascibilitatea lui Omi.

— Acolo ! Bucură-te de libertate, piratule ! Te-au ajuns păcatele...

— *Wakarimasu ka ?* spuse Omi direct către Blackthorne.

— El zice : „Înțelegi ?“

— Cum se spune „da“ în japoneză ?

Părintele Sebastio îi spuse samuraiului

— *Wakarimasu.*

Trufaș, Omi le făcu semn cu mîna să plece. Toți se înclinară pînă la pămînt, afară de un singur bărbat, care se ridică dinadins, fără să se plece.

Cu o viteză uluitoare, sabia lungă șuieră făcînd un arc argintiu în aer și capul omului căzu de pe umeri împroș-cînd cu un torent de sînge pămîntul. Trupul se mai zbătu de cîteva ori și rămase apoi nemișcat. Fără să vrea, preo-tul se trase înapoi un pas. Nimeni de pe stradă nu-și clin-tise un singur mușchi. Capetele lor rămaseră plecate pînă-n pămînt și nemișcate. Blackthorne înțepeni, năuc de-a binelea.

Omi își puse nepăsător piciorul pe cadavru.

— *Ikinasai* [1] ! spuse, făcîndu-le semn să plece.

Oamenii din fața lui mai făcură o plecăciune pînă-n pămînt. Apoi se ridicară și se îndepărtară nepăsători. Strada începu să se golească. La fel și prăvăliile.

Părintele Sebastio privi în jos spre cadavru. Grav, făcu semnul crucii deasupra lui și spuse : „*In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti*“. Privi înapoi țintă la samurai, fără să se mai teamă acum.

— *Ikinasai !*

Vîrful sabiei strălucitoare se sprijinea pe cadavru.

După o vreme, preotul se întoarse și plecă. Cu demni-tate. Omi îl urmări atent și apoi aruncă o privire spre Blackthorne. Blackthorne porni de-a-ndărătelea și cînd fu de ajuns de departe, dădu iute colțul și dispăru.

Omi începu să rîdă în cascade. Strada era goală. Cînd rîsul i se stinse, apucă sabia cu ambele mîini și începu să ciopîrțească încet și mărunt cadavrul.

•

Blackthorne se afla într-o barcă mică, luntrașul vîs-lind fericit către *Erasmus*. Nu întîmpinase nici o greutate în obținerea bărcii și acum putea să vadă oamenii de pe puntea principală. Toți erau samurai. Unii aveau platoșe

[1] Plecați (jpn.).

de oțel, dar cei mai mulți purtau chimonouri simple, cum se chemau hainele lor, și cele două săbii. Toți aveau părul pieptănat la fel : creștetul capului ras, iar părul de la spate și din părți era strîns într-o coadă dată cu ulei, pliată peste creștet și legată cu grijă. Numai samurailor li se îngăduia această pieptănătură, pentru ei fiind obligatorie. Numai samuraii puteau să poarte cele două săbii — sabia cea lungă, pentru a ucide, mînuită cu amîndouă mîinile și cea scurtă, ca un pumnal —, pentru ei săbiile erau obligatorii.

Samuraii, înșirați la parapetul navei, îl urmăreau.

Neliniștit, urcă schela de bord și ajunse pe punte. Un samurai îmbrăcat mai îngrijit decît ceilalți se îndreptă spre el și se înclină. Blackthorne se deprinsese deja cu obiceiurile lor și se aplecă și el la fel, iar toți de pe punte zîmbiră fericiți. Încă era îngrozit de fulgerătoarea decapitare din stradă și zîmbetele lor nu reușiră să-i potolească temerile. Se îndreptă spre scara din tambuchi și se opri brusc. În cadrul ușii fusese lipită o panglică lată, de mătase roșie și lîngă ea o mică notiță cu o scriere stranie, șerpuită. Șovăi, verifică cealaltă ușă, dar și aceea era sigilată la fel cu o panglică, iar pe perete fusese prinsă o notiță.

Întinse mîna ca să scoată panglica.

— *Hotte oke* [1] ! Ca să se facă înțeles destul de clar, samuraiul de pază își clătină capul. Acum nu mai zîmbea.

— Dar asta e corabia mea, vreau... Blackthorne își stăpîni tulburarea, ochii nedezlipindu-i-se de pe săbii. Trebuie să ajung jos, gîndi. Trebuie să-mi iau cărțile de drum, a mea și cea secretă. Doamne, dacă sînt găsite și date preoților sau japonezilor, sîntem pierduți. Orice curte din lume — afară de a Angliei și a Olandei — ne-ar condamna ca pirați, avînd o asemenea mărturie. Cartea mea de drum dă date, locuri, cantitatea de pradă luată, numărul de morți în cele trei acostări din Americi și cea din Africa Spaniolă, numărul bisericilor jefuite și cum am ars orașe și nave. Iar cartea de drum portugheză? Asta ne aduce condamnarea la moarte, pentru că, bineînțeles, este furată. Mai bine zis a fost cumpărată de la un trădător portughez și, după legea lor, orice străin prins cu o carte de drum de-a lor, ca să nu mai vorbim

[1] Oprește-te (jpn.).

de aceea privind Strîmtoarea Magellan, este condamnat imediat la moarte. Iar dacă se găseşte o carte de drum la bordul unei corăbii duşmane, urmează să i se dea foc şi toţi de pe navă sînt executaţi fără milă.

— *Nan no yoda* [1] ? spuse unul din samurai.

— Vorbiţi portugheza ? întrebă Blackthorne în această limbă.

Omul ridică din umeri.

— *Wakarimasen* [2].

Un altul înaintă şi i se adresă plin de respect conducătorului care încuviinţă din cap.

— Portugizu prieten, spuse acest samurai într-o portugheză rostită cu un accent dur. Îşi desfăcu partea de sus a chimonoului şi-i arătă micul crucifix de lemn ce-i atîrna de gît.

— Crest'n ! Arătă spre sine şi zîmbi. Crest'n. Apoi arătă spre Blackthorne. Crest'n ?

Blackthorne şovăi şi încuviinţă din cap :

— Creştin.

— Portugizu ?

— Englez.

Bărbatul discută cu conducătorul, amîndoi ridicară din umeri şi se uitară din nou spre el.

— Portugizu ?

Blackthorne clătină din cap nevoind să nu le dea dreptate.

— Prietenii mei ? Unde sînt ?

Samuraiul arătă spre capătul de răsărit al satului :

— Prieteni.

— Aceasta este corabia mea. Vreau să merg jos. Blackthorne o spuse în fel şi chip şi prin semne şi ei înţeleseră.

— *Ah, so desu ! Kinjiru* [3], spuseră ei pe un ton autoritar, arătînd spre notiţă şi făcură o plecăciune.

Era destul de clar că nu i se dădea voie să meargă. *Kinjiru* trebuie să-nsemne interzis, gîndi Blackthorne sîcîit. Ei, la dracu cu asta ! Apăsă clanţa şi crăpă uşa foarte puţin.

— *KINJIRU !*

Fu smucit şi întors cu faţa către samurai. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă. Nemişcaţi, cei doi bărbaţi

---

[1] Ce se-ntîmplă (jpn.).

[2] Nu înţeleg (jpn.).

[3] Da, aşa e ! Interzis (jpn.).

aşteptau ca el să ia o hotărîre. Ceilalţi de pe punte priveau nepăsători.

Blackthorne ştia că n-avea altceva de făcut decît s-o lase baltă, aşa că ridică din umeri, merse mai departe şi verifică garlinele şi nava cît putea mai bine. Velele zdrenţuite erau coborite şi strînse la locul lor. Dar felul de ancorare era deosebit de tot ce văzuse vreodată, aşa că bănui că japonezii trăseseră nava la loc ferit. Începu să coboare spre schela de bord şi se opri. Simţi că-l trec sudori reci, cînd îi văzu pe toţi urmărindu-l cu o căutătură rea, şi-l străfulgeră gîndul : „Doamne, cum am putut să fiu atît de idiot ?“ Se înclină politicos şi imediat ostilitatea dispăru, toţi se înclinau şi zîmbeau din nou. Dar încă mai simţea transpiraţia prelingîndu-i-se pe spate şi urî tot ce avea legătură cu Japoniile, dorindu-şi să se vadă cu echipajul înapoi la bord, înarmaţi şi în largul mării.

* * *

— Pe Dumnezeul meu, cred că greşeşti, pilotule, spuse Vinck. Zîmbetul său larg, cu gura-i ştirbă, era dezgustător. Dacă te poţi obişnui cu lăturile pe care ei le numesc mîncare, ăsta e cel mai bun loc în care am fost vreodată. Am avut două femei în trei zile şi ele sînt ca iepurii. Ţi-ar face orice, numai să le arăţi cum.

— Aşa e. Dar nu poţi face nimic fără carne sau rachiu. Eu sînt istovit şi n-a mers decît o dată, spuse Maetsukker, faţa-i îngustă schimonosindu-se. Ticăloşii ăştia de galbeni nu vor să-nţeleagă că nouă ne trebuie carne, bere şi pîine. Şi rachiu sau vin.

— Asta-i cel mai rău. Doamne Dumnezeule, dau regatul pentru un strop de grog ! Baccus van Nekk era cătrănit. Traversă încăperea şi se opri lîngă Blackthorne iscodindu-l cu privirea. Era foarte miop şi-şi pierduse ultima pereche de ochelari în timpul furtunii, dar chiar şi cu ei tot aşa se vîra în tine. Era negustorul şef şi reprezentantul Companiei Olandeze a Indiei de Est, care finanţase expediţia. Sîntem pe uscat şi teferi şi încă n-am pus gura pe băutură. Nici măcar o singură picătură ! Îngrozitor. Tu ai primit ceva, pilotule ?

— Nu. Lui Blackthorne nu-i plăcea să se apropie cineva într-atîta de el, dar Baccus îi era prieten şi aproape

orb, așa că nu se trase la o parte. Doar apă fierbinte cu niște ierburi în ea.

— Ei pur și simplu nu pot pricepe ce e grogul. Nu ne dau decît apă fierbinte cu ierburi. Bunule Dumnezeu, ajută-ne ! Poate nu există nici o băutură în toată țara ! Ochii îl dureau. Fă-mi un pustiu de bine, pilotule, cere puțină băutură, vrei ?

Blackthorne găsise casa dată lor în marginea de răsărit a satului. Samuraiul de pază îl lăsase să intre, dar oamenii lui îi confirmaseră că ei n-aveau voie să depășească poarta grădinii. Casa avea multe camere, la fel ca a lui, dar era mai mare și plină de servitori de diferite vîrste, atît bărbați, cît și femei.

Din oamenii lui trăiau unsprezece. Morții fuseseră luați și duși de japonezi. Legumele proaspete, date din belșug, începuseră să-ndepărteze scorbutul și toți, în afară de doi, se vindecau rapid. Cei doi aveau pîntecăraie. Vinck le luase sînge, dar n-ajutase. Nu credea c-aveau să mai apuce noaptea. Căpitanul general era într-o altă cameră, încă foarte bolnav.

Sonk, bucătarul, un bărbat scund și îndesat, spuse rîzînd :

— E bine aici, așa cum zice Johann, pilotule, afară de hrană și lipsa băuturii. E-n regulă și cu băștinașii, atîta vreme cît nu-ți porți încălțările în casă. Galbenii ăștia prăpădiți sînt ca scoși din minți dacă nu te descalți.

— Ascultați, spuse Blackthorne. Este un preot aici. Un iezuit.

— Doamne Dumnezeule !

Tot cheful de glumă le dispăru după ce le povesti despre preot și decapitare.

— De ce i-a retezat capul, pilotule ?

— Nu știu.

— Mai bine ne-am întoarce pe navă. Dacă ne prind papistașii pe aici...

Teama puse stăpînire pe toți. Salamon, mutul, îl privea pe Blackthorne. Bolborosea ceva, bășici de salivă îi apăruseră la colțurile gurii.

— Nu, Salamon, nu e nici o greșeală, spuse Blackthorne blînd, răspunzînd întrebării nerostite. El a zis că e iezuit.

— Doamne, iezuit sau dominican sau ce mama naibii o fi, e tot un drac, spuse Vinck. Mai bine ne-am întoarce

pe navă. Pilotule, roagă-l pe samuraiul ăla, ce zici ?

— Sîntem în mîinile Domnului, spuse Jan Roper. Era unul dintre negustorii aventurieri, un tînăr cu ochi înguşti, frunte înaltă şi nas subţire. El ne va apăra de slujitorii Satanei.

Vinck se întoarse spre Blackthorne :

— Ce-i cu portughezii, pilotule ? Ai văzut vreunul prin preajmă ?

— Nu. Nu este nici urmă de ei în sat.

— Au să dea năvală aici, îndată ce-or să afle de noi, spuse Maetsukker pentru toţi, iar musul Croocq dădu drumul unui oftat.

— Da, şi, dacă este un preot, trebuie să fie şi alţii. Ginsel îşi trecu limba peste buzele uscate. Iar blestemaţii lor de conchistadori niciodată nu sînt prea departe.

— Aşa e, adăugă Vinck neliniştit. Sînt ca păduchii.

— Doamne Dumnezeule ! Papistaşii ! murmură cineva. Şi conchistadorii !

— Dar sîntem în Japonii, nu, pilotule ? întrebă van Nekk. El ţi-a spus asta ?

— Da. De ce ?

Van Nekk veni mai aproape şi coborî vocea.

— Dacă preoţii sînt aici şi cîţiva din băştinaşi sînt catolici, pesemne că şi cealaltă parte e adevărată — cea cu bogăţiile, aurul, argintul şi pietrele preţioase. În cameră se făcu tăcere. Ai văzut ceva, pilotule ? Ai văzut pietre preţioase sau aur la băştinaşi ?

— Nu, nimic. Blackthorne se gîndi un moment. Nu-mi amintesc să fi văzut ceva. Nici lănţişoare, nici mărgele, nici brăţări. Ascultaţi, altceva vreau să vă spun. Am fost la bordul lui *Erasmus*, dar e sigilat. Le povesti ce se întîmplase şi neliniştea lor crescu.

— Doamne, dacă nu ne putem întoarce pe navă şi sînt preoţi pe-aici şi papistaşi... Trebuie să plecăm de-aici. Vocea lui Maetsukker începu să tremure. Pilotule, ce-i de făcut ? Or să ne ardă de vii ! Conchistadorii... porcii ăia or să dea buzna cu săbiile lor...

— Sîntem în mîinile Domnului, rosti plin de convingere Jan Roper. El o să ne apere de Anticrist. Asta e făgăduiala Lui. N-aveţi de ce vă teme.

Blackthorne spuse :

— După felul cum samuraiul Omi-san a mîrîit spre preot, sînt sigur că-l urăşte. Asta-i bine, nu ? Ce-aş vrea să ştiu este de ce preotul nu poartă sutana lor obişnuită. De ce e portocalie ? Aşa ceva n-am văzut niciodată.

— Da, asta-i curios, spuse van Nekk.

Blackthorne îşi ridică privirile spre el :

— Pesemne că puterea lor aici nu este mare. Asta ne-ar putea ajuta mult.

— Ce facem, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Să fim liniştiţi şi să aşteptăm pînă soseşte şeful lor, acest *daimyo*. El o să ne lase să plecăm. De ce n-ar face-o ? Noi nu le-am pricinuit nici un rău. Avem mărfuri cu care să facem negoţ. Nu sîntem piraţi, n-avem de ce să ne temem.

— Asta-i adevărat şi nu uitaţi că pilotul a spus că sălbaticii nu sînt toţi papistaşi, spuse van Nekk, mai mult să se încurajeze pe el decît pe ceilalţi. Da. E bine că samuraiul îl urăşte pe preot. Şi luaţi aminte, numai samuraii sînt înarmaţi. Asta nu e aşa de rău, nu ? Atenţie la samurai şi trebuie să ne luăm armele înapoi... asta ar fi părerea mea. O să fim la bord cînd nici cu gîndul nu gîndeşti.

— Ce se va întîmpla dacă acest *daimyo* e papistaş ? întrebă Jan Roper.

Nu-i răspunse nimeni. Apoi Ginsel spuse :

— Pilotule, omul cu sabia ? El l-a tăiat pe celălalt băştinaş în bucăţi după ce i-a retezat capul ?

— Da.

— Doamne ! Aştia sînt sălbatici ! Nebuni ! Ginsel era un tînăr înalt, chipeş, cu braţe scurte şi picioare foarte arcuite. Scorbutul îl lăsase complet ştirb. După ce i-a zburat capul, ceilalţi au plecat pur şi simplu ? Fără să spună nimic ?

— Da.

— Doamne Dumnezeule, un om neînarmat, omorît, chiar aşa ? De ce-a trebuit să-l omoare ?

— Nu ştiu, Ginsel. Dar o asemenea iuţeală n-aţi văzut voi niciodată. Într-o clipită sabia a fost scoasă din teacă şi în următoarea capul se rostogolea.

— Doamne, apără-ne !

— Isuse Doamne, murmură van Nekk. Dacă nu ne putem întoarce pe corabie... Blestemată fie furtuna aia, mă simt aşa de neajutorat fără ochelari !

— Cîți samurai erau pe navă, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Douăzeci și doi pe punte. Dar erau mai mulți pe țărm.

— Urgia Domnului o să se abată asupra păgînilor și păcătoșilor și toți au să ardă pe veci în iad.

— Mi-ar plăcea să fiu sigur de asta, Jan Roper, spuse Blackthorne cu năduf, simțind cum teama de răzbunarea cerească punea stăpînire pe cei din încăpere. Era foarte obosit și voia să doarmă.

— Poți să fii sigur, pilotule. O, da, eu sînt ! Eu mă rog să-ți deschizi ochii în fața adevărului Domnului. Să ajungi să-ți dai seama că ne aflăm aici din pricina ta... de fapt ce-a mai rămas din noi.

— Ce ? spuse Blackthorne amenințător.

— De ce l-ai sfătuit pe căpitanul general să ne îndreptăm spre Japonii ? Asta nu era în ordinele noastre. Noi trebuia să prădăm Lumea Nouă, să purtăm război în inima ținuturilor dușmane și apoi să ne întoarcem acasă.

— Navele spaniole erau la sud și nord, iar noi n-aveam unde fugi în altă parte. Ți s-a dus și ținerea de minte o dată cu glagoria ? A trebuit să navigăm spre vest, era singura noastră scăpare !

— Eu n-am văzut niciodată nave dușmane, pilotule. Nici unul din noi n-a văzut.

— Haide, Jan, spuse van Nekk obosit. Pilotul a făcut ce-a crezut că e mai bine. Bineînțeles că spaniolii erau acolo.

— Da, ăsta e adevărul și, pentru Dumnezeu, noi ne aflam la mii de leghe de prieteni și în apele dușmanului, rosti Vinck. Ăsta e adevărul Domnului... și tot adevărul Domnului e că s-a pus la vot. Noi toți am spus da.

— Eu n-am zis.

Sonk spuse :

— Pe mine nu m-a întrebat nimeni.

— O, Doamne !

— Potolește-te, Johann, spuse van Nekk, încercînd să domolească încordarea. Noi sîntem primii care am ajuns în Japonii. Vă amintiți tot ce se povestea ? Sîntem bogați, dacă ne păstrăm mințile. Avem mărfuri ce pot fi vîndute și aici este aur, trebuie să fie. Unde altundeva ne putem vinde încărcătura ? Nu acolo, în Lumea Nouă, fugăriți și în grabă ! Ei ne hăituiau și spaniolii știau că am plecat din Santa Maria. A trebuit să plecăm din Chile și nu mai

aveam nici o scăpare prin Strîmtoare, unde bineînțeles că ei ne pîndeau ! Nu, asta a fost singura noastră salvare și-a fost o idee bună. Mărfurile noastre schimbate pe mirodenii, aur și argint, ce ziceți ? Gîndiți-vă la profit — înmiit, ca de obicei. Sîntem în Insulele Mirodeniilor. Cunoașteți bogățiile Japoniilor și Chitaiului, toți ați auzit de ele dintotdeauna. Toți am auzit. Pentru ce altceva ne-am îmbarcat ? Vom fi bogați, o să vedeți !

— Sîntem morți, ca toți ceilalți. Sîntem pe pămîntul Satanei.

Vinck spuse mînios :

— Taci odată, Roper ! Pilotul a făcut bine. Nu e vina lui că ceilalți au murit... nu e vina lui ! Totdeauna mor oameni în asemenea călătorii.

Ochii lui Jan Roper erau sticloși, iar pupilele micșorate.

— Da, Domnul să le odihnească sufletele. Fratele meu a fost unul din ei.

Blackthorne îi văzu privirea împătimită și-l urî pe Jan Roper. În sinea lui se întrebă dacă într-adevăr navigase spre vest ca să evite navele dușmane, sau pentru că a dorit să fie primul pilot englez care a trecut Strîmtoarea, primul în post de comandă, pregătit și în stare s-o taie spre vest și ca atare primul cu prilejul norocos de a face ocolul pămîntului ?

Jan Roper șuieră :

— Ceilalți n-au murit din pricina ambiției tale, pilotule ? Domnul o să te pedepsească !

— Gata, acum taci ! Cuvintele lui Blackthorne erau blînde, dar categorice.

Jan Roper se uită spre Blackthorne cu aceeași privire fixă, sfredelitoare și nu mai scoase o vorbă.

— Bun. Blackthorne se așeză obosit pe dușumea și se sprijini de una din rezemători.

— Ce-i de făcut, pilotule ?

— Trebuie să așteptăm și să fim pregătiți. Șeful lor vine curînd, atunci lucrurile se vor limpezi.

Vinck se uită afară la samuraiul care stătea pe vine și nemișcat lîngă poartă.

— Priviți la nenorocituul ăla. Stă acolo de ceasuri, nu se clintește deloc, nu scoate o vorbă, nici măcar nu se scobește în nas.

— Totuşi, nu ne supără cu nimic, Johann. Absolut cu nimic, spuse van Nekk.

— Da, dar nu facem decît să dormim, să preacurvim şi să mîncăm lături.

— Pilotule, el e unul singur, noi sîntem zece, spuse Ginsel în şoaptă.

— M-am gîndit la asta. Dar nu sîntem încă pregătiţi. Mai durează o săptămînă pînă să scăpăm de scorbut, spuse Blackthorne. Sînt prea mulţi pe corabie. N-aş vrea să primejduim nici măcar un om, dacă n-avem o lance sau o puşcă. Sînteţi păziţi şi noaptea ?

— Da. Garda se schimbă de trei-patru ori. A văzut cineva vreo santinelă dormind ? întrebă van Nekk.

Clătinară din cap.

— Am putea să ne îmbarcăm la noapte, spuse Jan Roper. Cu ajutorul Domnului vom învinge păgînii şi vom lua corabia.

— Destupă-ţi urechile ! Ce ţi-a spus pilotul ? Tu n-asculţi ? scuipă Vinck cu scîrbă.

— Aşa-i, încuviinţă Pieterzoon, tunarul. Nu-l scoate din răbdări pe bătrînul Vinck !

Ochii lui Jan Roper se îngustară şi mai mult.

— Ai grijă de sufletul tău, Johann Vinck. Şi tu de al tău, Hans Pieterzoon. Ziua Judecăţii de Apoi se apropie. Plecă şi se aşeză în verandă.

Van Nekk rupse tăcerea :

— Totul o să fie bine. O să vedeţi.

— Roper are dreptate. Lăcomia ne-a adus aici, spuse musul Croocq, cu o voce tremurată. Este pedeapsa lui Dumnezeu...

— Termină !

Musul zise rar :

— Da, pilotule. Îmi pare rău, dar... ei bine... Maximilian Croocq era cel mai tînăr dintre ei, avea doar şaisprezece ani, şi se îmbarcase în această călătorie pentru că tatăl lui fusese căpitanul uneia dintre corăbii, iar gîndul lor fusese să se îmbogăţească. Îşi văzuse însă tatăl murind în chinuri, cînd prădaseră oraşul spaniol Santa Magdalena în Argentina. Prada fusese bogată, dar aflase ce-nseamnă o siluire, o încercase şi el, urîndu-se pe sine, sătul de mirosul de sînge şi de atîta omor. Mai tîrziu îi văzuse pe mai mulţi dintre prietenii lui murind, din cele cinci corăbii nemai-

rămînînd decît una, iar acum se simţea mai bătrîn decît toţi. Îmi pare rău. Iertaţi-mă.

— De cîtă vreme am debarcat, Baccus ? întrebă Blackthorne.

— Asta e a treia zi. Van Nekk se trase iar mai aproape, aşezîndu-se pe vine. Nu-mi amintesc prea clar sosirea, dar, cînd m-am dezmeticit, sălbaticii erau pe corabie. Foarte cuviincioşi şi binevoitori, totuşi. Ne-au dat hrană şi apă fierbinte. Au luat morţii şi-au coborît ancorele. Nu mai ţin minte prea multe, dar cred că ne-au remorcat pentru o ancorare sigură. Tu vorbeai fără şir cînd te-au dus la ţărm. Am vrut să te ţinem cu noi, dar nu ne-au lăsat. Unul din ei rupea cîteva cuvinte în portugheză. Părea să fie căpetenia lor, avea părul cărunt. El nu înţelegea ce este „pilot şef", dar ştia „căpitan". Era destul de limpede că voia să-i dea „căpitanului" nostru o locuinţă separată, dar spunea că nu trebuie să ne temem, pentru că vei fi bine îngrijit. Şi noi de asemeni. Apoi ne-a condus aici. De fapt, mai mult ne-au cărat, şi el a spus că trebuie să stăm înăuntru pînă soseşte căpitanul *lui*. N-am vrut să-i lăsăm să te ia, dar n-am avut încotro. Pilotule, o să-l rogi pe staroste de nişte vin ori rachiu ? Van Nekk îşi trecu limba peste buzele însetate, apoi adăugă : Acum, dacă mă gîndesc bine, el a amintit şi de *daimyo*. Ce-o să se-nţîmple cînd va sosi acel *daimyo* ?

— Are careva vreun cuţit sau pistol ?

— Nu, spuse van Nekk, scărpinîndu-se neatent de păduchii din păr. Ei ne-au strîns hainele să le spele şi-au oprit armele. Atunci nici nu m-am gîndit la asta. Mi-au luat şi cheile şi pistolul. Aveam toate cheile pe-un inel. De la camera tezaurului, de la seif şi de la depozitul de muniţii.

— Totul e închis pe navă. N-ai de ce te teme pentru asta.

— Nu-mi place să n-am cheile. Devin foarte nervos. Blestemaţii de ochi ! Mi-ar pica bine acum un rachiu ! Chiar şi o halbă de bere.

— Doamne Dumnezeule ! Samuraiul l-a tăiat în bucăţi, nu-i aşa ? spuse Sonk fără să vorbească cuiva anume.

— Pentru Dumnezeu, tacă-ţi fleanca. Se spune „samurai". Doar se uită omul la tine şi-l apucă pîntecăraia, zise Ginsel.

— Sper că nenorocitul ăla de preot n-o să vină aici, spuse Vinck.

— Dumnezeu ne are în pază. Van Nekk încă încerca să pară plin de încredere. Cînd o să vină *daimyo*, o să fim eliberaţi. O să ne recăpătăm corabia şi armele. O să vedeţi. O să ne vindem toată marfa şi o să ne întoarcem în Olanda bogaţi şi teferi, făcînd înconjurul lumii — fiind primii olandezi care l-au făcut vreodată. Catolicii or să se ducă la dracu şi ăsta e sfîrşitul.

— Nu, nu e, spuse Vinck. Cînd aud de papistaşi, se-ncreţeşte carnea pe mine. E peste puterile mele. Asta şi gîndul la conchistadori. Crezi c-au să vină aici cu toţii, pilotule ?

— Nu ştiu. Aş zice că da. Aş vrea s-avem toată escadra aici.

— Bieţii de ei, spuse Vinck. Măcar noi sîntem în viaţă.

Maetsukker spuse :

— Poate că sînt acasă. Poate că s-au întors în Strîmtoarea Magellan, cînd furtuna ne-a împrăştiat.

— Nădăjduiesc să ai dreptate, spuse Blackthorne. Dar cred că au pierit cu toţii.

Pe Ginsel îl trecură fiorii :

— Măcar noi sîntem în viaţă.

— Cu papistaşii aici şi cu păgînii ăştia, cu firile lor împuţite, eu n-aş da nici o ceapă degerată pe vieţile noastre.

— Blestemată fie ziua cînd am plecat din Olanda, spuse Pieterzoon. Şi blestemat tot grogul de pe faţa pămîntului ! Dacă n-aş fi fost beat-criţă, acum aş fi în pat cu bătrînica mea în Amsterdam.

— Blestemă ce vrei, Pieterzoon, dar nu băutura. E tot ce e mai bun în viaţă !

— Aş zice c-am intrat la apă pîn' la gît, şi valul vine, nu se-ncurcă. Vinck îşi roti ochii. Da, vine, nu glumă.

— N-am crezut c-o să mai ajungem vreodată pe uscat! spuse Maetsukker. Semăna cu un dihor, atîta doar că n-avea nici un dinte. Niciodată ! Şi, în Japonii, nici atît ! Papistaşi împuţiţi ! N-o să plecăm în veci de aici ! Aş vrea s-avem nişte arme. Ce pămînt nenorocit ! N-am vrut să zic nimic, pilotule, adăugă repede cînd Blackthorne se uită spre el. Doar ghinion, asta-i tot !

Mai tîrziu servitorii le aduseră din nou mîncare. Mereu aceleaşi legume — preparate sau crude — cu puţin oţet, ciorbă de peşte şi terci de grîu sau orz. Toţi refuzară bu-

căţile mici de peşte crud şi cerură carne şi băutură, dar n-au fost înţeleşi. Către apusul soarelui, Blackthorne plecă. Se săturase de spaimele, de urile şi de vorbele lor deşănţate. Le spuse că se va întoarce cînd se va face ziuă.

Pe străzile înguste prăvăliile erau ticsite. Găsi strada şi poarta casei lui. Petele de sînge de pe pămînt fuseseră îndepărtate, iar cadavrul dispăruse. Parcă aş fi visat, îşi spuse. Poarta de la grădină se deschise înaînte ca el s-o atingă !

Bătrînul grădinar, tot numai cu bucata de pînză din brîu, deşi acum vîntul începuse să pişte, zîmbi şi se aplecă.

— *Konbanwa.* [1]

— Salut, îi spuse Blackthorne fără să se gîndească. Urcă scările şi se opri aducîndu-şi aminte de cizme. Le scoase şi intră desculţ în verandă şi apoi în cameră. O traversă, ieşi într-un coridor, dar nu-şi găsea camera lui.

— Onna ! strigă.

Apăru o bătrînă.

— *Hai* [2].

— Unde e Onna ?

Bătrîna se încruntă şi arătă spre sine.

— Onna !

— O, pentru Dumnezeu, spuse Blackthorne iritat. Unde e camera mea ? Unde e Onna ? Mai împinse încă o uşă. Patru japonezi stăteau pe podea, în jurul unei mese joase, şi mîncau. Recunoscu pe unul dintre ei, bărbatul cu părul cărunt, căpetenia satului, care fusese cu preotul. Toţi se înclinară. O, iertaţi-mă, spuse şi împinse uşa la loc.

— Onna, strigă.

Bătrîna se gîndi un moment, apoi îi făcu semn cu mîna. O urmă într-un alt coridor. Ea împinse o uşă. El îşi recunoscu camera după crucifix. Patul era deja aşternut.

— Mulţumesc, spuse uşurat. Acum du-te şi ad-o pe Onna !

Bătrîna plecă tîrşiind uşor picioarele. El se aşeză pe jos, capul şi trupul îl dureau, îşi dorea un scaun şi se întreba unde le-or fi ţinînd. Cum să ajungem pe corabie ? Cum să facem rost de arme ? Trebuie să fie o cale. Se auziră iar paşi şi apărură trei femei : bătrîna, o tînără cu faţa rotundă şi doamna de vîrstă mijlocie.

Bătrîna arătă spre fata care părea puţin speriată :

---

[1] Bună seara (jpn.).

[2] Da (jpn.).

— Onna.

— Nu. Blackthorne se ridică înfuriat şi repezi un deget spre femeia de vîrstă mijlocie. Aceasta e Onna, pentru Dumnezeu ! Nu-ţi ştii numele ? Onna ! Mi-e foame. Îmi puteţi da ceva de mîncare ? Îşi frecă stomacul mimînd foamea.

Ele se uitară una la alta. Apoi femeia de vîrstă mijlocie înălţă din umeri, spuse ceva ce le făcu pe celelalte să rîdă, se duse spre pat şi începu să se dezbrace. Celelalte două se aşezară pe vine, cu ochii larg deschişi, aşteptînd.

Blackthorne era năucit.

— Ce faci ?

— *Ishimasho !* [1] spuse ea scoţîndu-şi cingătoarea lată şi desfăcîndu-şi chimonoul. Sînii uscaţi îi atîrnau fleşcăiţi şi pîntecu-i era enorm.

Era foarte clar c-avea de gînd să se bage în pat. El îşi clătină capul, îi spuse să se îmbrace, o prinse de braţ şi ele toate începură să discute şi să gesticuleze, iar femeia devenise destul de furioasă. Făcu un pas, ieşi din jupa lungă şi, goală, încercă să se vîre iarăşi în aşternut.

Sporovăiala lor încetă şi toate se aplecară cînd intră încet din coridor bărbatul cu părul cărunt.

— *Nanda* [2] *? Nanda ?* întrebă el.

Bătrîna explică ce se întîmplase.

— Tu vrei femeia asta ? întrebă el foarte surprins într-o portugheză cu accent dur, abia inteligibilă, şi arătă spre femeia goală.

— Nu, nu, bineînţeles că nu. Voiam doar ca Onna să-mi aducă ceva de mîncare. Blackthorne arătă neliniştit spre ea. Onna !

— *Onna* înseamnă „femeie". Japonezul făcu un gest spre toate trei : *Onna — onna — onna.* Tu vrei *onna ?*

Blackthorne îşi clătină capul obosit.

— Nu. Nu, mulţumesc. Am făcut o greşeală. Îmi pare rău. Care e numele ei ?

— Poftim ?

— Care e numele ei ?

— A ! *Namu* e Haku, spuse el.

— Haku ?

— *Hai.* Haku.

---

[1] Hai s-o facem (jpn.).

[2] Ce e (jpn.).

— Îmi pare rău, Haku-san. Am crezut că *onna* este numele tău.

Bărbatul îi explică lui Haku, şi ea nu fu deloc încîntată. Dar el mai spuse ceva şi toate priviră spre Blackthorne, chicotiră cu mîinile la gură şi plecară. Haku ieşi din cameră dezbrăcată, cu chimonoul pe braţ şi plină de demnitate.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne furios pe propria-i neghiobie.

— Asta casa mea. *Namu* meu Mura.

— Mura-san. Al meu e Blackthorne.

— Poftim ?

— *Namu* meu e Blackthorne.

— A ! Ber-rakk-fon.

Mura încercă să-l spună de mai multe ori, dar nu izbuti. În cele din urmă se lăsă păgubaş iscodindu-l pe uriaşul din faţa lui. Acesta era primul barbar pe care-l văzuse vreodată, afară de părintele Sebastio şi de celălalt preot întîlnit cu foarte mulţi ani în urmă. Dar oricum, gîndi el, preoţii au părul negru, ochii negri şi sînt de înălţime obişnuită. Dar acest bărbat e înalt, cu păr auriu, barbă aurie, ochi albaştri şi o piele de o albeaţă neobişnuită, acolo unde n-o vede soarele, şi roşcată, unde e arsă de soare. Nemaipomenit ! Eu am crezut că *toţi* bărbaţii au păr negru şi ochi negri. *Noi* toţi avem aşa. Şi chinezii la fel. Nu e China lumea întreagă, dacă nu mai pui la socoteală pămîntul barbarilor portughezi din sud ? Nemaipomenit ! Şi de ce-l urăşte părintele Sebastio atît de mult pe omul ăsta ? Pentru că se închină la Satan ? N-aş crede, pentru că părintele Sebastio ar putea s-alunge pe diavol, dacă ar vrea. Ehei, nu l-am văzut niciodată pe bunul părinte atît de mînios. Niciodată. Uluitor !

Să fie ochii albaştri şi părul auriu semnul Satanei ?

Mura îşi ridică privirea spre Blackthorne şi-şi aminti cum încercase să-i pună întrebări la bordul navei şi apoi, cînd acest căpitan îşi pierduse cunoştinţa, hotărîse să-l aducă în propria-i casă, pentru că era conducătorul şi, ca atare, trebuia să i se acorde o cinste deosebită. Îl aşezaseră pe cuvertura matlasată şi-l dezbrăcaseră mai mult decît curioşi.

— Făloşenia lui de Nepreţuit e măreaţă, *neh* ?[1] spusese mama lui Mura, Saiko. Mă întreb cum o fi cînd e-n plin avînt.

[1] Nu (jpn.).

— Grozavă, răspunsese el şi toţi rîseră, şi mama, şi soţia, şi prietenii, şi servitorii, şi doctorul.

— Cred că femeile lor trebuie să fie... trebuie să fie la fel de bine înzestrate, spusese soţia lui, Niji.

— Prostii, fată dragă, spusese mama lui. O mulţime din curtezanele noastre i-ar putea da de minune găzduirea cuvenită. Îşi clătinase capul mirată. N-am văzut niciodată, în toată viaţa mea, ceva care să-i semene. Foarte ciudat, într-adevăr, *neh* ?

Îl spălaseră şi el tot nu-şi revenise din leşin. Doctorul gîndise că ar fi fost neînţelept să-l bage într-o baie adevărată pînă nu se trezea.

— Poate că ar trebui să ţinem cont, Mura-san, că noi nu ştim cum este în fapt barbarul, spusese el cu o judecată înţeleaptă. Îmi cer iertare, dar am putea să-l omorîm din greşeală. E clar că e la capătul puterilor. Trebuie să avem răbdare.

— Dar ce facem cu păduchii din părul lui ? întrebase Mura.

— Pentru moment vor rămîne acolo. Se pare că toţi barbarii au. Îmi pare rău. V-aş sfătui să aveţi răbdare.

— Nu credeţi c-am putea să-i spălăm părul ? spusese soţia lui. Am fi foarte atente. Sînt sigură că stăpîna ar vrea să supravegheze umilele noastre strădanii. Asta l-ar ajuta pe barbar şi ne-ar păstra casa curată.

— Bine. Puteţi să-l spălaţi, spusese mama lui punînd capăt discuţiei.

Acum, fără să vrea, Mura îşi aruncă privirea spre Blackthorne. Apoi îşi-aminti ce le spusese preotul despre aceşti piraţi şi oameni ai diavolului. Dumnezeu Tatăl să ne apere de acest rău, gîndi. Dac-aş fi ştiut că e aşa de cumplit, nu l-aş fi adus niciodată în casa mea. Nu, îşi spuse. Acum eşti obligat să-l tratezi ca pe un oaspete de vază, pînă Omi-san spune altfel. Dar ai fost înţelept trimiţînd vorbă preotului şi lui Omi-san în acelaşi timp. Foarte înţelept. Tu eşti căpetenia, tu aperi satul şi tu singur eşti răspunzător.

Da. Şi Omi-san te va face pe tine vinovat pentru moartea din dimineaţa asta şi pentru neobrăzarea omului mort şi pe bună dreptate.

— Nu fi prost, Tamazaki ! Pui în joc bunul nume al satului, *neh* ? îşi prevenise prietenul, pescarul, de zeci de ori. Domoleşte-ţi nesupunerea. Omi-san n-are de-ales, tre-

buie să-i ia în rîs pe creştini. *Daimyo*-ul nostru nu-i urăşte pe creştini ? Ce altceva poate face Omi-san ?

— Nimic, aşa-i, Mura-san, te rog iartă-mă, îi răspundea totdeauna Tamazaki, la fel de cuviincios. Dar budiştii ar trebui să aibă mai multă îngăduinţă, *neh* ? Nu sînt ei şi zen-budişti ?

Zen-budismul însemna auto-disciplină : se baza, în special, pe principiul ajută-te singur şi pe meditaţie pentru a atinge starea de iluminare. Majoritatea samurailor aparţinea zen-budismului, pentru că li se potrivea, părea aproape făcut anume pentru un războinic mîndru şi nemător de moarte.

— Da, budismul ne învaţă să avem îngăduinţă. Dar de cîte ori trebuie să ţi se tot aducă aminte că ei sînt samurai şi că aici e Izu şi nu Kyushu şi, chiar dacă era Kyushu, tu eşti totuşi cel care greşeşte. Totdeauna. *Neh* ?

— Da. Te rog iartă-mă, ştiu că greşesc. Dar uneori simt că nu pot trăi cu propria-mi ruşine cînd Omi-san e atît de batjocoritor faţă de adevărata credinţă.

Tamazaki, acum eşti mort şi tu ai vrut-o, pentru că l-ai insultat pe Omi-san neplecîndu-te în faţa lui şi asta ai făcut-o numai pentru că el a spus : „Acest preot rău mirositor, de religie străină". Deşi preotul, într-adevăr, miroase, iar adevărata credinţă e străină. Bietul meu prieten ! Acest adevăr n-o să ţină acum de foame alor tăi şi nici n-o să şteargă dezonoarea de pe satul meu.

O, Doamne, binecuvîntează-l pe vechiul meu prieten şi învredniceşte-l cu bucuria raiului tău.

Mă aştept la o grămadă de necazuri din partea lui Omi-san, îşi spuse Mura. Şi, de parcă asta n-ar fi destul, acum vine şi *daimyo*.

O neliniştе zdrobitoare îl copleşea ori de cîte ori se gîndea la suzeranul lui, Kasigi Yabu, *daimyo* de Izu, unchiul lui Omi, la cruzimea şi la necinstea lui, la felul cum a înşelat tot satul la împărţirea recoltelor şi cîştigurilor, la cîrmuirea lui nemiloasă. Cînd o să-nceapă războiul, se întrebă Mura, de partea cui o să treacă Yabu, de partea seniorului Ishido, ori a seniorului Toranaga ? Noi sîntem între uriaşi ca-ntre ciocan şi nicovală, zălog pentru amîndoi.

La miazănoapte, Toranaga, cel mai mare general în viaţă, senior de Kwanto, cele Opt Provincii, cel mai important *daimyo* din ţară, comandant al Armatelor de Răsărit ; la soare-apune, domeniile lui Ishido, senior al castelului

Osaka, cuceritor al Coreei, protector al moştenitorului, comandant al Armatelor de Apus. La miazănoapte, Tokaidō — cel mai însemnat drum de coastă care leagă Yedo [1], oraşul-reşedinţă al lui Toranaga, de Osaka, oraşul reşedinţă al lui Ishido — trei sute de mile către vest, peste care oştile lor vor trebui să mărşăluiască.

Cine o să cîştige războiul ?

Nici unul.

Pentru că războiul lor o să cuprindă iar întreaga împărăţie, alianţe se vor destrăma, provincii se vor bate cu provincii pînă vor rămîne sat contra sat, aşa cum a fost dintotdeauna. În afara ultimilor zece ani. În ultimii zece ani, de necrezut, pentru prima oară în istorie, în toată împărăţia fusese un răstimp fără de războaie, numit pace.

Începuse să-mi placă pacea, gîndi Mura.

Dar omul care a făcut pacea e mort. Soldatul-ţăran care a ajuns samurai, apoi general, şi apoi cel mai mare general şi, în cele din urmă, *taikō*, protector şi guvernator absolut al Japoniei, este mort de un an şi fiul lui, de numai şapte ani; este mult prea mic să moştenească puterea supremă. Aşa că băiatul, la fel ca noi, este zălog, între uriaşi, iar războiul, de neocolit. Acum nici chiar însuşi *taikō* nu şi-ar putea apăra preaiubitul fiu, dinastia, succesiunea, ori împărăţia.

Poate că aşa trebuia să fie. *Taikō* a supus ţara, a făcut pace, i-a obligat pe toţi *daimyo* să se tîrască în genunchi în faţa lui, ca ţăranii, a reîmpărţit feudele după pofta inimii, ridicîndu-i pe unii, înlăturîndu-i pe alţii, şi apoi a murit. A fost un uriaş printre pitici. Dar poate că e drept ca toată munca şi măreţia lui să se ducă odată cu el. Nu este oare omul doar o frunză purtată de vînt şi numai munţii, şi marea, şi stelele, şi acest Pămînt al Zeilor sînt adevărate şi veşnice ?

Noi toţi sîntem prinşi în capcană, şi ăsta e un adevăr ; războiul o să vină curînd, şi ăsta e tot un adevăr ; Yabu singur va hotărî de partea cui o să fim, şi ăsta e alt adevăr ; satul totdeauna va rămîne sat, pentru că ogoarele de orez sînt mănoase şi marea îmbelşugată, şi ăsta e ultimul adevăr.

Mura îşi mută hotărît gîndurile spre piratul barbar din faţa lui. Tu eşti trimis să ne nenoroceşti, gîndi, nu ne-ai

[1] Actualul Tokyo.

adus decît belele de cînd ai venit. De ce nu ţi-oi fi ales alt sat ?

— Căpitan-san vrei *onna* ? întrebă el îndatoritor.

La îndemnul lui, sfatul satului făcuse pregătirile de cuviinţă pentru ceilalţi barbari, atît ca un gest de politeţe, cît şi ca un simplu mijloc de a-i ţine ocupaţi pînă soseau autorităţile. Satul se desfăta cu poveştile ce urmau unei legături amoroase, aşa că va fi răsplătit cu prisosinţă pentru banii pe care trebuiseră să-i investească.

— *Onna*, repetă el, presupunînd, în chip firesc, că piratul, înzdrăvenit acum, ar fi tot pe-atît de mulţumit ca-nainte de culcare, să stea tolănit, cu Sfînta-i Suliţă într-un lăcaş plin de căldură ; şi oricum, totul fusese pregătit.

— Nu ! Blackthorne nu voia decît să doarmă. Dar, deoarece avea nevoie ca acest om să fie de partea lui, forţă un zîmbet, arătînd spre crucifix. Eşti creştin ?

Mura dădu din cap.

— Creştin.

— Şi eu sînt creştin.

— Părintele spune nu. Nu creştin.

— Sînt creştin. Nu catolic. Dar totuşi sînt creştin.

Însă Mura nu putea înţelege. Iar pentru Blackthorne nu era nici un chip să-i poată explica, oricît ar fi încercat.

— Vrei *onna* ?

— Aă... dimyo... cînd vine ?

— Dimyo ? Nu înţeleg.

— Dimyo... ah, vreau să zic *daimyo*.

— A, *daimyo*. *Hai, Daimyo !* Mura ridică din umeri. *Daimyo* vine cînd vine. Dormi. Mai întîi curat. Te rog.

— Ce ?

— Curat. Baie, te rog.

— Nu înţeleg.

Mura veni mai aproape de el şi strîmbă din nas a scîrbă.

— Pute. Rău. Ca toţi portughizu. Baie. Această casă curată.

— O să fac baie cînd vreau, şi eu nu put ! spuse Blackthorne mînios. Toată lumea ştie că băile sînt periculoase. Vrei să fac pîntecăraie ? Crezi că sînt un tîmpit bătut de Dumnezeu ? Du-te dracului de-aici şi lasă-mă să dorm !

— Baie ! ordonă Mura, uluit de mînia făţişă a barbarului — culme a proastelor maniere. N-ar fi fost doar

că barbarul mirosea într-adevăr din cale afară, dar, din cîte ştia, el nu făcuse o baie ca lumea de trei zile, iar curtezana, pe bună dreptate, va refuza să-mpartă perna cu el, oricît de mare ar fi fost plata. Străinii ăştia îngrozitori ! gîndi. Uluitor ! Ce obiceiuri nemaipomenit de murdare au ! N-are importanţă. Eu răspund de tine. Şi ai să înveţi bunele purtări. O să faci baie ca orice om şi mama va afla ceea ce vrea să afle. Baie !

— Ieşi afară pînă nu te fac bucăţi ! Blackthorne se încruntă spre el, împingîndu-l afară.

Urmă o scurtă pauză, după care apărură trei japonezi împreună cu cele trei femei. Mura explică scurt despre ce era vorba, apoi spuse hotărît spre Blackthorne :

— Baie. Te rog.

— Afară !

Mura se îndreptă singur spre el. Blackthorne întinse un braţ, nevoind să-l rănească, ci doar să-l dea la o parte. Brusc, Blackthorne scoase un urlet de durere. Mura îi dăduse o lovitură peste cot cu latul palmei şi acum braţul lui Blackthorne atîrna în jos înţepenit. Furios, atacă, dar camera se învîrti cu el, căzu cu faţa la pămînt, urmă apoi o altă lovitură şi spatele îi amorţi de durere şi nu se mai putu mişca.

— Pentru Dumnezeu...

Încercă să se ridice, dar picioarele i se îndoiră sub el. Apoi Mura, calm, întinse degetul mic, dar tare ca fierul, şi atinse un centru nervos pe gîtul lui Blackthorne. Simţi că-i sar ochii din cap de durere.

— Doamne Dumnezeule...

— Baie ? Da ?

— Da... da, gîfîi Blackthorne, mirat că fusese înfrînt atît de uşor de un om aşa de firav, gîfîi şi că acum zăcea neajutorat ca un ţînc, gata să meargă la tăiere.

Cu ani în urmă, Mura învăţase judo şi karate, precum şi mînuirea sabiei şi suliţei. Asta fusese pe vremea cînd era războinic şi lupta pentru Nakamura, generalul-ţăran, *taikō* — cu mult înainte ca *taikō* să fi ajuns *taikō* —, cînd ţăranii puteau să fie samurai şi samuraii puteau să fie ţărani, sau meşteşugari, sau chiar negustori mărunţi şi apoi din nou războinici. E curios, gîndi Mura privind spre uriaşul căzut, că aproape primul lucru pe care l-a făcut *taikō* cînd a cucerit toată puterea a fost să poruncească tuturor ţăranilor să înceteze să mai fie soldaţi

și să predea imediat toate armele. *Taikō* le interzisese armele pentru totdeauna și statornicise anume caste, care acum cuprindeau toată suflarea întregii împărății samuraii, deasupra tuturor, după ei, țăranii, următorii, meșteșugarii, apoi negustorii, urmați de actori, vagabonzi și bandiți și, în cele din urmă, la partea cea mai de jos a scării, *eta*, cei în afara spiței omenești, cei care aveau de-a face cu cadavre, cu animale moarte și cu argăsirea pieilor, cu execuțiile publice, cu mutilările, cu însemnările cu fierul înroșit. Bineînțeles, un barbar nu intra la socoteală în această împărțire.

— Cer iertare, căpitan-san, spuse Mura plecîndu-se adînc, rușinat de felul cum se făcuse de rîs bărbatul care stătea lungit văicărindu-se ca un țînc. Da, îmi pare rău, gîndi, dar trebuia făcută. Tu m-ai împins dincolo de orice chibzuință, fie ea chiar și față de un barbar. Ai urlat ca un nebun, mi-ai speriat mama, ai tulburat liniștea casei mele, mi-ai zăpăcit servitorii și acum nevastă-mea deja trebuie să înlocuiască o ușă-*shoji* [1]. N-am putut lăsa lipsa ta vădită de bună-cuviință să treacă fără să mă împotrivesc. Sau să-ți îngădui să-mi nesocotești vrerea, în propria mea casă. De fapt, a fost pentru binele tău. Și apoi n-a fost chiar atît de rău, pentru că voi, barbarii, nu aveți nici o onoare de pierdut. Afară de preoți, cu ei e altceva. Ei într-adevăr put înfiorător, dar sînt trimișii lui Dumnezeu Tatăl, așa că se bucură de mare cinste. Dar tu, tu ești un mincinos și un pirat. N-ai nici o onoare. Uluitor ! Să te pretinzi creștin ! Din păcate asta n-o să te ajute deloc. *Daimyo*-ul nostru urăște adevărata credință și pe barbari îi îngăduie numai pentru că n-are încotro. Dar tu nu ești portughez, nici creștin, deci nu ești apărat de lege, *neh* ? Așa că, deși ești un om mort — sau măcar schilodit —, este de datoria mea să mă îngrijesc să mergi în întîmpinarea sorții tale curat.

— Baie foarte bună.

Îi ajută pe ceilalți bărbați să-l care pe Blackthorne, complet buimac, afară, în grădină, de-a lungul unei poteci acoperite — de care el era mîndru tare —, pînă în casa unde era baia. Femeile îl urmară.

Asta avea să fie una din cele mai grozave întîmplări din viața lui. Știa că o va povesti și repovesti neîncrezã-

[1] Paravan glisant din hîrtie translucidă cu marginile din lemn.

torilor săi prieteni la un poloboc de *saké* fierbinte, cum se numea vinul naţiei lor ; o va spune camarazilor săi mai în vîrstă, pescarilor, sătenilor, copiilor lui, care, de asemeni, la început n-or să-l creadă. Dar ei, la rîndul lor, îşi vor desfăta copiii cu ea şi astfel numele lui Mura, pescarul, va dăinui în veci în satul Anjiro, din provincia Izu, de pe coasta de sud-est a principalei insule — Honshu. Şi toate astea, pentru că el, Mura, pescarul, avusese norocul să fie mai marele satului în primul an după moartea lui *taikō* şi, ca atare, răspunzător vremelnic de conducătorul ciudaţilor barbari, care apăruseră din marea de la răsărit.

Capitolul 2

— *Daimyo* Kasigi Yabu, senior de Izu, doreşte să ştie cine sînteţi, de unde veniţi, cum aţi ajuns aici şi ce acte de piraterie aţi făcut, spuse părintele Sebastio.

— Ţi-am spus şi-ţi repet : nu sîntem piraţi.

Dimineaţa era senină şi caldă, iar Blackthorne stătea îngenuncheat în faţa podiumului din piaţa satului, capul încă durîndu-l din pricina loviturii. Fii calm şi pune-ţi mintea la treabă, îşi spuse. Sînt în joc vieţile voastre. Tu vorbeşti pentru toţi şi altă apărare n-aveţi. Iezuitul vă este vrăjmaş, şi e singurul tălmaci posibil, şi n-ai cum să afli ce spune, atîta doar că poţi fi sigur că n-o să te ajute... „Fii cu mintea trează, băiete", aproape că-l auzea pe bătrînul Alban Caradoc spunînd. „Cînd furtuna e năprasnică şi marea învolburată, atunci ai nevoie de o minte ascuţită. Mintea e cea care te ţine în viaţă, pe tine şi corabia ta, dacă eşti pilot. Fii cu mintea trează şi stoarce sucul din fiecare zi, oricît de rea..."

Sucul zilei de azi e fiere, gîndi Blackthorne posomorît. De ce aud vocea lui Alban atît de clar ?

— Mai întîi spune-i *daimyo*-ului că noi sîntem în război, că sîntem duşmani, zise. Spune-i că Anglia şi Olanda sînt în război cu Spania şi Portugalia.

— Eu te sfătuiesc din nou să vorbeşti simplu şi să nu răstălmăceşti faptele. Ţările de Jos — sau Olanda, sau Zeeland, sau Provinciile Unite, sau oricum le numiţi voi, răzvrătiţi împuţiţi de olandezi — sînt o mică provin-

cie rebelă a Imperiului Spaniol. Voi sînteţi în fruntea trădătorilor răsculaţi împotriva regelui de drept.

— Anglia este în război şi Olanda are... Blackthorne nu mai continuă, pentru că preotul nu-l mai asculta, ci începuse să tălmăcească.

Daimyo-ul era pe podium, scund, gras şi autoritar. Stătea comod, cu picioarele strînse sub el, înconjurat de patru locotenenţi, dintre care unul era Kasigi Omi, nepotul şi vasalul lui. Toţi purtau chimonouri de mătase şi, peste ele, tunici bogat împodobite, strînse-n talie cu cingători late şi cu umeri imenşi şi scrobiţi. Şi nelipsitele săbii.

Mura sta în genunchi în ţărîna din piaţă. Era singurul sătean prezent şi singurii privitori erau cei cincizeci de samurai veniţi cu acel *daimyo*. Aşteptau în rînduri tăcute, disciplinate. Ce mai rămăsese din echipaj se afla în spatele lui Blackthorne şi, ca şi el, erau cu toţi în genunchi, iar gărzile alături. Trebuiseră să-l care pe căpitanul general cu ei, pentru că li se ceruse, deşi era foarte bolnav. Fiind încă aproape leşinat, i se îngăduise să stea lungit pe pămînt. Cînd fuseseră aduşi în faţa *daimyo*-ului, Blackthorne şi toţi ceilalţi făcuseră o plecăciune, dar nu fusese de ajuns. Samuraii îi împinseseră pe toţi în genunchi, cu capetele în ţărînă, aşa cum stăteau ţăranii. El încercase să li se împotrivească, strigase preotului să le explice că aşa ceva nu se obişnuia la ei, că el era conducătorul şi trimisul ţării lor, şi trebuia tratat ca atare. Dar coada unei suliţi îl pusese jos clătinîndu-se. Oamenii lui se grupaseră pentru un atac rapid, dar el le strigase să se oprească şi să îngenuncheze. Din fericire, ascultaseră. *Daimyo* rostise ceva cu o voce guturală şi preotul tălmăcise că i se atrăgea atenţia că trebuie să spună adevărul şi cît mai repede. Blackthorne ceruse un scaun, dar preotul îi spusese că japonezii nu folosesc scaune, ele nici nu există în Japonia.

Blackthorne îl urmărea încordat pe preot cînd îi vorbea *daimyo*-ului, căutînd o cheie, o cale prin acest recif.

Trufie şi cruzime se pot citi pe faţa *daimyo*-ului, gîndi Blackthorne. Pun pariu că este un porc. Japoneza preotului e poticnită. Ei, vezi asta ? Iritare şi nerăbdare. A cerut *daimyo* un alt cuvînt, un cuvînt mai clar ? Cred că da. De ce iezuitul poartă sutană portocalie ? O fi *daimyo*-ul catolic ? Priveşte, iezuitul e foarte respectuos şi

transpiră tot. Pariez că *daimyo*-ul nu e catolic. Fii clar ! *Probabil* că nu este catolic. Oricum, tu n-o să obţii nimic de la el. Cum îl poţi folosi pe nemernicul ăsta ? Cum să vorbeşti direct cu el ? Cum ai de gînd să-l lucrezi pe preot ? Cum să-l faci de rîs ? Care-i momeala ? Haide, gîndeşte ! Ştii atîtea despre iezuiţi...

— *Daimyo* spune să te grăbeşti şi să răspunzi la-ntrebarea lui.

— Da. Bineînţeles. Îmi cer iertare. Mă numesc John Blackthorne. Sînt englez şi pilot şef al unei flotile olandeze. Portul nostru de acasă este Amsterdam.

— Flotilă ? Ce flotilă ? Minţi. Nu există nici o flotilă. De ce este un englez pilotul unei nave olandeze ?

— Toate la timpul lor. Mai întîi tălmăceşte, te rog, ce-am spus.

— De ce eşti pilotul unui vas de corsari olandez ? Grăbeşte-te !

Blackthorne hotărî să rişte. Brusc vocea i se oţeli, croindu-şi drum prin căldura dimineţii.

— *Que va !* Mai întîi tălmăceşte ce-am spus, spaniolule ! Acum !

Preotul se înroşi.

— Sînt portughez. Ţi-am mai spus-o. Răspunde la întrebare.

— Mă aflu aici ca să discut cu *daimyo*-ul, nu cu tine. Tălmăceşte ce-am spus, tîrîtură nenorocită !

Blackthorne văzu cum preotul se înroşeşte şi mai mult, şi simţi că faptul nu trecuse neobservat de *dăimyo*. Fii atent, se avertiză. Ticălosul ăla galben te va face fărîme mai repede decît o ceată de rechini, dacă te întinzi prea mult.

— Spune-i preacinstitului *daimyo !* Blackthorne, cu bună ştiinţă, se plecă adînc pînă la podium şi simţi cum îl trec sudori reci cînd porni, fără putinţă de întoarcere, pe această cale.

Părintele Sebastio ştia că educaţia lui trebuia să-l facă nepăsător la ocările piratului şi la intenţia lui vădită de a-l face de rîs în faţa *daimyo*-ului. Dar, pentru prima oară, nu izbuti şi se simţea pierdut. Cînd trimisul lui Mura adusese ştirea despre navă la misiunea lui din provincia învecinată, el fusese cutremurat de urmările ei. Nu poate fi olandeză sau engleză ! gîndise. Nu fusese nici o navă eretică în Pacific, în afară de acelea ale tartoru-

lui corsar Drake, şi niciodată vreuna aici, în Asia. Drumurile erau secrete şi păzite. Se pregătise imediat de plecare şi trimisese, printr-un porumbel călător, un mesaj urgent superiorului său din Osaka, dorindu-şi să se fi putut consulta mai întîi cu el, ştiind că era tînăr, aproape nepregătit şi nou în Japonia, doar de doi ani, încă nehirotonosit şi incapabil să facă faţă acestei situaţii urgente. Alergase într-un suflet spre Anjiro, sperînd şi rugîndu-se ca vestea să nu fie adevărată. Dar nava era olandeză şi pilotul englez, iar el fusese copleşit de scîrbă faţă de ereziile satanice ale lui Luther, Calvin, Henric al VIII-lea şi bastarda lui, diavoliţa de Elisabeta. Şi scîrba îi mai întuneca încă şi acum mintea.

— Preotule, tălmăceşte ce-a zis piratul, îl auzi pe *daimyo* spunînd.

O Doamne, ajută-mă să îndeplinesc vrerea ta. Ajută-mă să fiu puternic în faţa *daimyo*-ului, şi dă-mi darul grăirilor, şi fă-mă să-l aduc la adevărata credinţă.

Părintele Sebastio îşi adună gîndurile şi începu să vorbească mai plin de încredere.

Blackthorne asculta cu atenţie, încercînd să descifreze cuvintele şi sensurile. Părintele spunea „Anglia" şi „Blackthorne" şi arăta în direcţia navei care stătea bine ancorată în port.

— Cum ai ajuns aici ? spuse părintele Sebastio.

— Prin Strîmtoarea Magellan. Aceasta e a o sută treizeci şi şasea zi de atunci. Spune-i *daimyo*-ului...

— Minţi. Strîmtoarea Magellan e secretă. Ai venit prin Africa şi India. Va trebui pînă la urmă să spui adevărul. Aici se foloseşte tortura.

— Strîmtoarea *a fost* secretă. Un portughez ne-a vîndut o carte de drum. Unul din propriii voştri oameni a vîndut-o pentru arginţii lui Iuda. Toţi sînteţi nişte lepădături ! Acum toate navele de război englezeşti şi toate navele de război olandeze cunosc acest drum spre Pacific. O flotă — douăzeci de nave de linie englezeşti, şaizeci de nave de război, cu tunuri — atacă Manila chiar acum. Imperiul vostru este pe ducă.

— Minţi !

Da, gîndi Blackthorne, ştiind că nu există nici o cale de a dovedi minciuna decît mergînd la Manila.

— Flota asta va pustii drumurile voastre maritime şi vă va izgoni din colonii. Mai este încă o flotă olandeză

care trebuie să sosească din zi în zi aici. Porcul hispano-portughez e înapoi în cocină și generalul vostru iezuit a sfeclit-o, după cum și merită ! Întoarse capul și făcu o plecăciune adîncă spre *daimyo*.

— Să te bată Dumnezeu, pe tine și gura ta spurcată !

— *Ano mono wa nani o moshite oru* [1] ? se răsti *daimyo*-ul neliniștit.

Preotul vorbi mai repede, mai poticnit și spuse Magellan și Manila, dar Blackthorne gîndi că *daimyo* și locotenenții lui nu par să înțeleagă prea clar.

Pe Yabu procesul îl plictisea. Privea în depărtare, în port, spre nava care-i stătea mereu în gînd, de cînd primise mesajul secret al lui Omi, și se întreba dacă acesta era darul pe care-l sperase de la zei.

— Ai inspectat deja încărcătura, Omi-san ? întrebase de dimineață, imediat ce sosise plin de noroi și foarte obosit.

— Nu, stăpîne. M-am gîndit că este mai bine să sigilez nava pînă cînd veniți personal, dar calele sînt pline cu baloturi și cufere. Sper că am făcut bine. Poftiți cheile. Le-am confiscat.

— Bine. Yabu venise din Yedo, orașul-reședință al lui Toranaga, de la mai mult de o sută de mile depărtare, în mare grabă, în taină și cu mare primejdie și trebuia neapărat să se întoarcă tot așa de repede. Călătoria durase aproape două zile, pe drumuri proaste, desfundate de pîraiele de primăvară și fusese făcută, parte în palanchin, parte călare. Am să merg la navă imediat.

— Stăpîne, ar trebui să vedeți străinii, spusese Omi cu un zîmbet larg. Sînt de necrezut. Mai toți au ochii albaștri, ca pisicile siameze, și părul auriu. Dar cea mai bună veste din toate e că sînt pirați...

Omi îi povestise despre preot, ce spusese preotul în legătură cu acești corsari, ce zisese piratul și ce se întîmplase, iar emoția lui se întreise. Yabu își înfrînsese totuși nerăbdarea de a se duce la corabie să rupă sigiliile. În schimb, făcuse o baie, se schimbase și ceruse să fie aduși barbarii în fața lui.

— Tu, preotule, spuse el pe o voce tăioasă. abia înțelegînd japoneza stîlcită a preotului. De ce e el atît de furios pe tine ?

— El e rău. Pirat. Se închină la diavol.

---

[1] Cum se cheamă lucrul acela (jpn.).

Yabu se aplecă spre Omi, bărbatul din stînga lui.

— Tu înțelegi ce spune, nepoate ? Minte ? Tu ce zici ?

— Nu știu, stăpîne. Cine știe ce gîndesc, într-adevăr, barbarii ? Bănui că preotul *crede* că piratul se închină la diavol. Bineînțeles, asta e o tîmpenie.

Yabu se întoarse spre preot cu ură. Dorea să-l poată pironi pe cruce chiar azi și să stîrpească creștinismul din ținutul lui odată pentru totdeauna. Dar nu putea. Deși el și toți ceilalți *daimyo* aveau putere absolută în propriile lor provincii, erau totuși supuși autorității supreme a Consiliului Regenților, guvernul militar căruia *taikō* îi încredințase legal puterea cît timp fiul lui era minor, și, supuși, de asemeni, edictelor pe care *taikō* le dăduse în timpul vieții, care încă erau în vigoare. Unul din acestea, cu ani în urmă, se referea la barbarii portughezi și ordona ca ei toți să fie persoane protejate și, cu socoteală, religia lor să fie îngăduită, să aibă prozeliți și să convertească.

— Tu, preotule ! Ce altceva a spus piratul ? Ce-ți zicea ție ? Grăbește-te ! Ți-ai pierdut limba ?

— Piratul spune lucruri rele. Rele. Despre mai multe război luntreșe ale piraților, multe...

— Ce vrei să spui prin „război luntreșe" ?

— Iertare, Alteță, nu înțeleg.

— „Război luntreșe", n-are sens, *neh* ?

— A ! Piratul spune că alt război de nave sînt în Manila, în Filipine.

— Omi-san, tu înțelegi despre ce vorbește ?

— Nu, stăpîne. Accentul lui e-ngrozitor, e aproape o bolboroseală. Să spună că mai multe nave pirat sînt la răsărit de Japonia ?

— Tu, preotule ! Sînt aceste nave pirat în apele noastre ? La răsărit ? Ei ?

— Da, Înălțimea ta. Dar eu cred că el minte. El spune că la Manila.

— Nu te înțeleg. Unde e Manila ?

— La răsărit. Drum de multe zile.

— Dacă vin aici nave pirat, o să le facem o primire de-or să ne pomenească, oriunde o fi Manila.

— Vă rog, iertați-mă, nu înțeleg.

— N-are importanță, spuse Yabu, care-și pierduse răbdarea. El deja hotărîse că străinii urmau să moară și

se desfăta la acest gînd. Era limpede că aceşti oameni nu intrau în edictul lui *taikō*, despre „barbarii portughezi" şi, în orice caz, aceştia erau piraţi. Dintotdeauna, de cînd îşi putea aduce aminte, el îi urîse pe barbari, urîse mirosul lor şi murdăria, şi dezgustătorul obicei de a se hrăni cu carne, religia lor prostească, trufia şi purtările lor îngrozitoare. Mai mult decît atît, lui îi era ruşine, ca oricărui *daimyo*, de puterea ce o aveau asupra acestui Pămînt al Zeilor. De secole, între China şi Japonia se purta război. China nu admitea nici un fel de comerţ cu Japonia. Mătasea chinezească era de neînlocuit spre a face cît de cît suportabilă lunga, fierbintea, umeda vară japoneză. De generaţii, o cantitate infimă de mătase de contrabandă trecea în Japonia, putîndu-se procura la preţuri fabuloase. Ca apoi, în urmă cu vreo şaizeci de ani, să sosească primii barbari. Împăratul chinez din Beijing le-a dat o mică bază permanentă în Macao, în sudul Chinei, şi a fost de acord să le vîndă mătase în schimbul argintului. Japonia avea argint din belşug. În curînd negoţul a ajuns în floare. Ambele ţări au prosperat. Mijlocitorii, portughezii, au devenit bogaţi şi preoţii lor — majoritatea iezuiţi — au ajuns în curînd de neînlocuit pentru negoţ. Singurii care au izbutit să-nveţe chineza şi japoneza au fost preoţii şi, ca atare, acţionau ca mijlocitori şi tălmaci. Cu cît negoţul înflorea, cu atît preoţii deveneau mai necesari. Acum negoţul anual era uriaş şi viaţa oricărui samurai depindea de el. Aşa că preoţii a trebuit să fie suportaţi, la fel şi răspîndirea religiei lor, pentru că, altfel, barbarii ar naviga în altă parte şi comerţul ar înceta.

Pînă acum erau deja creştini cîţiva *daimyo* foarte importanţi şi multe sute de mii de convertiţi, dintre care majoritatea în Kyushu, insula din sud, care era cea mai aproape de China şi unde se găsea portul portughez Nagasaki. Totuşi, gîndi Yabu, noi trebuie să suportăm preoţii şi pe portughezi, dar nu şi pe aceşti barbari, cei noi, cei cu incredibilul păr auriu şi ochi albaştri. Emoţia îl copleşea. Acum, în sfîrşit, îşi putea satisface curiozitatea despre felul cum moare un barbar sub tortură. Iar el avea unsprezece oameni, unsprezece cazuri diferite pe care să le-ncerce. Niciodată nu s-a întrebat de ce agonia altora îi făcea plăcere. Ştia doar că îi plăcea şi, ca atare, era ceva ce merita căutat şi gustat din plin.

Yabu spuse :

— Această navă, străină, neportugheză și piratească este confiscată cu tot ceea ce conține. Toți piraților sînt condamnați pe loc la... Rămase cu gura căscată cînd îl văzu pe conducătorul piraților cum sare la preot, îi smulge crucifixul de lemn din cingătoare, îl rupe în bucăți și dă cu el de pămînt, apoi strigă ceva foarte tare. Piratul se plecă adînc în fața lui, în timp ce gărzile săriră cu săbiile ridicate.

— Opriți-vă ! Nu-l omorîți ! Yabu era uimit că cineva putea să aibă neobrăzarea să se poarte cu o asemenea lipsă de cuviință în fața lui. Barbarii ăștia sînt dincolo de orice închipuire !

— Da, spuse Omi-san, mintea fiindu-i luată cu asalt de întrebările pe care le aducea cu sine o asemenea faptă.

Preotul era încă în genunchi, uitîndu-se fix la crucifixul făcut bucăți. Ei îl priviră cum întinse o mînă tremurîndă și adună lemnul pîngărit. Spuse ceva piratului, pe o voce joasă, aproape blîndă. Închise ochii, își împreună degetele și buzele-i începură să se miște încet. În fața jalnicului său echipaj, căpetenia piraților se uita la ei nemișcat, cu ochii-i albaștri, spălăciți, ca de pisică, fără să clipească.

Yabu spuse :

— Omi-san, mai întîi vreau să merg pe corabie. Apoi vom începe. Vocea i se îngroșa în timp ce contempla plăcerea ce și-o promisese. Vreau să începem cu cel cu păr roșu din capătul rîndului, bărbatul pricăjit.

Omi se dădu mai aproape și-și coborî vocea gîtuită de emoție.

— Cer iertare, Alteță, dar asta nu s-a mai întîmplat niciodată. Niciodată de cînd barbarii portughezi au venit aici. Nu este crucifixul simbolul lor sacru ? Nu sînt ei *totdeauna* plini de respect față de preoții lor ? Nu îngenunchează ei mereu în fața lor ? Așa cum fac creștinii noștri ? Nu au preoții toată puterea asupra lor ?

— Unde vrei să ajungi ?

— Noi toți îi urîm pe portughezi, Alteță. Toți, în afară de creștinii noștri, *neh* ? Poate că acești barbari sînt mai de preț pentru Înălțimea ta vii decît morți.

— Cum adică ?

— Pentru că ei sînt fără asemănare. Ei sînt anticreștini ! Probabil că un om înțelept ar putea să găsească o

cale să folosească ura lor — sau necredința — în folosul nostru. Ei sînt proprietatea Înălțimii tale, poți face cu ei ce poftești. *Neh ?*

Da. Și eu vreau să-i văd în chinuri, gîndi Yabu. Da, dar poți oricînd să te bucuri de asta. Ascultă-l pe Omi. El e un sfetnic bun. Dar poți avea încredere în el ? Are un motiv ascuns ca să spună asta ? Gîndește-te.

— Ikawa Jikkyu este creștin, îl auzi pe nepotul lui spunînd, numindu-l pe dușmanul lui de moarte — unul din neamurile și aliații lui Ishido —, care se învecina cu el la hotarul de apus. Preotul ăsta împuțit nu-și are lăcașul acolo ? S-ar putea ca acești barbari să vă ofere cheia întregului ținut al lui Ikawa. Poate și al lui Ishido. Poate chiar al lui Toranaga, adăugă Omi cu sfială.

Yabu cercetă fața lui Omi, încercînd să citească ce ascundea. Apoi ochii i se îndreptară spre corabie. Acum nu mai avea nici o îndoială că fusese trimisă de zei. Da. Era însă de piază bună sau de piază rea ?

Lăsă la o parte propria-i plăcere pentru siguranța clanului său.

— Sînt de acord. Dar mai întîi frînge cerbicia acestor pirați. Învață-i bunele purtări. Mai ales pe *el.*

— Doamne Dumnezeule ! bolborosea Vinck.

— Ar trebui să spunem o rugăciune, zise van Nekk.

— Abia am spus una.

— Poate ar fi bine să mai spunem una. Doamne Dumnezeule, ce bine mi-ar prinde un strop de rachiu.

Erau claie peste grămadă într-o pivniță adîncă, una din multele folosite de pescari ca să depoziteze peștele uscat la soare. Samuraii îi mînaseră ca pe o turmă prin piață, apoi în jos, pe-o scară, și acum erau încuiați sub pămînt. Pivnița era, de fapt, o groapă pătrată, lată de cinci pași și adîncă de patru. Tavanul era din scînduri acoperite cu un strat gros de pămînt și cu un singur chepeng în el.

— Dă-te jos de pe piciorul meu, maimuță afurisită !

— Închide ochii, dacă ți-e rușine, bobocule, spuse Pieterzoon, pus pe glume. Hei, Vinck, aghioasă știrbă,

dă-te niţel mai încolo, ai mai mult loc decît noi toţi ! Doamne, ce bună ar fi o bere rece ! Mişcă-te !

— N-am cum, Pieterzoon. Şi-n gaură de şarpe ai avea mai mult loc.

— Căpitanul general e de vină. El ocupă tot locul. Daţi-i un brînci. Treziţi-l ! spuse Maetsukker.

— Ei ? Ce e ? Lăsaţi-mă-n pace. Ce se-ntîmplă ? Mi-e rău. Trebuie să stau întins. Unde sîntem ?

— Daţi-i pace. E bolnav. Hai, Maetsukker, ridică-te, pentru Dumnezeu. Furios, Vinck îl ridică pe Maetsukker în sus şi-l împinse în perete.

Nu era loc pentru toţi să stea lungiţi sau cît de cît mai comod. Căpitanul general, Paulus Spillbergen, zăcea întins cît era de lung sub chepeng, unde avea ceva mai mult aer, cu capul sprijinit pe mantaua făcută sul. Blackthorne stătea rezemat într-un colţ, cu ochii pironiţi în chepeng. Echipajul îl lăsase-n ale lui, ţinîndu-se, pe cît putea, mai departe de el, cunoscîndu-i, după atîta amar de vreme, toanele şi violenţa explozivă, ameninţătoare, ce se ascundeau întotdeauna sub liniştea-i aparentă.

Maetsukker îşi ieşi din sărite şi-i trase un pumn lui Vinck în pîntece.

— Lasă-mă-n pace, ori te omor, ticălosule !

Vinck se năpusti spre el, dar Blackthorne îi înşfăcă pe amîndoi şi le îndesă capetele în perete.

— Tacă-vă gura la toţi, spuse el blînd.

Făcură cum li se ceruse.

— Ne împărţim în carturi. Un cart doarme, altul stă jos şi altul în picioare. Spillbergen stă lungit pînă se înzdrăveneşte. Colţul ăla va fi latrina.

Îi împărţi. După ce se aranjară, era mai bine.

Trebuie să scăpăm de aici în cel mult o zi, altfel ajungem prea slabi, gîndi Blackthorne. Cînd aduc scara înapoi să ne dea apă sau mîncare. Asta va trebui să fie diseară sau mîine noapte. De ce ne-au închis aici ? Noi nu sîntem o ameninţare pentru ei. Am putea să-l ajutăm pe *daimyo*. Oare o să înţeleagă ? Era singurul fel de a-i arăta că preotul este adevăratul nostru duşman. O să înţeleagă ? Preotul a înţeles.

„Poate că Domnul îţi va ierta sacrilegul, dar eu nu", îi spusese părintele Sebastio foarte încet. „N-am să am niciodată odihnă pînă ce tu şi păcătoşii tăi n-o să fiţi raşi de pe faţa pămîntului."

Sudoarea i se prelingea pe obraji și pe bărbie. O șterse. Stătea cu urechea ciulită ca atunci cînd se afla pe corabie și dormea, sau cînd era de cart și gîndurile-i rătăceau ; atîta doar cît s-audă pericolul înainte de a se întîmpla.

Trebuie să ieșim de aici și să luăm corabia. Mă întreb ce-o face Felicity. Și copiii. Ia, să vedem, Tudor are acum șapte ani și Lisbeth are... Noi sîntem plecați din Amsterdam de un an, unsprezece luni și șase zile, mai pune treizeci și șapte de zile pentru aprovizionare și drumul de la Chatham pînă acolo, adaugă, în sfîrșit, unsprezece zile, cît avea ea la îmbarcarea din Chatham. Asta e vîrsta ei exactă, dacă totul e bine. Trebuie să fie bine. Felicity o să facă mîncare, o să stea de veghe, o să spele și-o să sporovăiască în timp ce copiii vor crește la fel de puternici, la fel de neînfricați ca mama lor.. Are să fie bine cînd o să fiu iar acasă și ne vom plimba împreună pe țărm, prin crînguri și prin poieni, și în țara minunată care este Anglia.

De-a lungul anilor ajunsese să se gîndească la ei ca la personajele unei piese de teatru, oameni pe care i-ai iubit, pentru care ți-a sîngerat inima, piesa neterminîndu-se niciodată. Altfel, durerea de a fi mereu plecat ar fi prea mare. Aproape că putea să numere zilele cît stătuse acasă în cei unsprezece ani de căsătorie. Sînt puține, gîndi, prea puține.

„E o viață grea pentru o femeie, Felicity", îi spusese atunci. Și ea-i răspunsese : „Viața oricum e grea pentru o femeie". Ea avea pe-atunci șaptesprezece ani, și era înaltă, și avea părul lung, și era senzua...

Urechile-i spuseră să fie atent.

Oamenii stăteau în capul oaselor, sau rezemați, sau încercau să doarmă. Vinck și Pieterzoon, amici buni, sporovăiau în șoaptă. Van Nekk se uita pierdut, în gol, ca și ceilalți. Spillbergen era pe jumătate treaz și Blackthorne gîndi că omul era mult mai puternic decît te-ai fi așteptat.

Se făcu brusc tăcere cînd auziră pași deasupra. Pașii se opriră. Voci joase, în limba care suna atît de ciudat și dur. Blackthorne gîndi că recunoaște glasul samuraiului — Omi-san ? Da, acesta-i era numele, dar nu putea fi sigur. Într-o clipă vocile se opriră și pașii se îndepărtară.

— Crezi c-o să ne dea să mîncăm, pilotule ? întrebă Sonk.

— Da.

— Tare-aş bea ceva. Dumnezeul meu, nişte bere rece, spuse Pieterzoon.

— Taci odată ! spuse Vinck. Bagi omu-n boală !

Blackthorne îşi simţea cămaşa leoarcă. Şi mirosul de sudoare. Zău că mi-ar prinde bine o baie, gîndi şi, brusc, zîmbi, aducîndu-şi aminte.

În ziua aceea, Mura şi ceilalţi îl căraseră în camera caldă şi îl aşezaseră pe o bancă de piatră, mădularele fiindu-i încă amorţite şi abia putîndu-şi-le mişca. Cele trei femei, îndrumate de cotoroanţa bătrînă, începuseră să-l dezbrace şi el încercase să le oprească, dar, ori de cîte ori făcea o mişcare, unul din bărbaţi îi apăsa un nerv şi-l silea să stea liniştit şi, oricît a urlat şi-a blestemat, ele au continuat să-l dezbrace pînă a rămas gol. Nu că-i era ruşine să se afle gol în faţa unei femei, dar fiecare se dezbracă singur, aşa se obişnuieşte. Lui nu-i plăcea să fie dezbrăcat de nimeni, cu atît mai mult de aceşti băştinaşi necivilizaţi. Era prea de tot să fii dezbrăcat în public ca un copil neajutorat şi să fii spălat peste tot, ca un bebeluş, cu apă caldă, înspumată şi parfumată, în vreme ce ele sporovăiau şi zîmbeau, iar tu zăceai pe spate. Apoi se produsese erecţia şi, pe cît încerca s-o oprească, pe atît era mai rău — cel puţin el aşa credea, dar nu şi femeile. Ochii li se făcuseră mari şi el începu să roşească. Doamne Dumnezeule, unul şi atotputernic, nu se poate să mi se întîmple aşa ceva, dar se întîmplase şi bătrîna bătea din palme de uimire, spunînd ceva, iar ceilalţi încuviinţaseră. Ea-şi clătinase capul plină de respect şi mai zisese altceva, apoi toţi dăduseră iarăşi din cap.

Mura spusese cu gravitate : „Căpitan-san, mama-san mulţumeşte la tine, aşa ceva n-a văzut la toată viaţa ei, acum moare fericită !" El şi ceilalţi se plecaseră deodată, apoi, Blackthorne îşi dăduse seama în ce situaţie caraghioasă era şi începuse să rîdă. Ei fuseseră uimiţi, apoi rîseseră cu toţii, dar lui rîsul îi secătuise vlaga şi bătrîna se întristase puţin şi o spusese, şi asta-l făcuse să rîdă şi mai mult, la fel ca pe ceilalţi. Apoi îl băgaseră cu mişcări blînde în apa fierbinte, pe care curînd n-o mai putuse suporta, şi-l aşezaseră din nou pe bancă, abia respirînd. Femeia îl ştersese de apă şi apoi venise bărbatul bătrîn şi orb. Blackthorne nu mai fusese niciodată masat. La început încercase să reziste degetelor scormonitoare,

dar apoi mişcările magice îl copleşiseră şi, curînd, aproape că torcea ca o pisică în timp ce mîinile găseau nodurile şi dădeau drumul sîngelui sau elixirului ce stătea ascuns sub piele, muşchi şi tendoane.

Apoi fusese dus la culcare, curios de moleşit, pe jumătate în stare de vis, iar fata era acolo. Ea avusese răbdare cu el şi, după ce dormise, cînd îşi recăpătase vigoarea, el o avu, dar cu grijă şi tandreţe, deşi asta se întîmpla după atîta amar de vreme.

N-o întrebase cum o cheamă şi, dimineaţa, cînd Mura, neliniştit şi foarte speriat, trăsese de el să se scoale, ea nu mai era acolo.

Blackthorne oftă. Viaţa este minunată, gîndi.

În pivniţă, Spillbergen bombănea din nou, Maetsukker îşi pipăia capul şi se văita, nu de durere, ci de teamă, musul Croocq era aproape sfîrşit şi Jan Roper spuse :

— Ce-i de rîs, pilotule ?

— Du-te dracului !

— Să-mi fie cu iertare, pilotule, spuse van Nekk, dezvăluind cu grijă ceea ce era în minţile tuturor, a fost foarte neînţelept să-l ataci pe preot în faţa ticălosului ăluia împuţit de galben.

Încuviinţarea fu generală, deşi exprimată cu grijă.

— Dacă n-o făceai, nu cred că dădeam de beleaua asta nenorocită. Van Nekk nu mai veni lîngă Blackthorne. Tot ce trebuie să faci e să-ţi pui capul în ţărînă cînd Ticăloşia Sa e prin preajmă, şi-atunci toţi sînt blînzi ca nişte mieluşei.

El aşteptă un răspuns, dar Blackthorne nu dădu nici unul, doar se întoarse spre chepeng. Ca şi cum nu s-ar fi spus nimic. Stînjeneala lor crescu.

Paulus Spillbergen se ridică într-un cot cu mare greutate

— Ce spui tu, Baccus ?

Van Nekk se duse la el şi-i explică despre preot, şi cruce, şi de ce erau acolo... Astăzi ochii-l dureau mai rău ca niciodată.

— Da, asta a fost, pilotule, spuse Spillbergen. Da, aş zice destul de greşit... dă-mi puţină apă. Acum iezuiţii n-or să ne mai lase-n pace deloc.

— Trebuia să-i fi frînt gîtul, pilotule. Oricum iezuiţii n-or să ne dea pace, spuse Jan Roper. Sînt nişte păduchi

scîrboşi şi, dacă ne aflăm în groapa asta împuţită, asta e pedeapsa Domnului.

— Asta-i o prostie, Roper, spuse Spillbergen. Ne aflăm aici pentru...

— E pedeapsa Domnului ! Noi trebuia să ardem toate bisericile din Santa Magdalena, nu numai două. Trebuia. Haznalele diavolului !

Spillbergen lovi anemic o muscă.

— Trupele spaniole se regrupau şi noi eram mai puţini, cincisprezece la unu. Dă-mi puţină apă ! Noi jefuisem oraşul, ne luaseam pradă şi-i pusesem cu capetele-n ţărînă. Dacă rămîneam, am fi fost omorîţi, dacă nu ne retră...

— Ce conta, de vreme ce-ndeplineam lucrarea Domnului ? Noi l-am înşelat.

— Poate că noi ne aflăm aici ca să-ndeplinim opera Domnului, spuse van Nekk împăciuitor, pentru că Roper era un om bun, deşi fanatic, un negustor deştept şi fiul partenerului său. Pesemne că noi putem să le-arătăm băştinaşilor cît de greşite sînt căile lor papistaşe. Probabil că am putea să-i convertim la adevărata credinţă.

— Foarte exact, spuse Spillbergen. El se simţea încă slăbit, dar puterea îi revenea. Cred că trebuia să te fi sfătuit cu Baccus, pilotule. La urma urmelor, el e negustorul şef. El e foarte bun la schimburile cu sălbaticii. Daţi-mi apă, am spus !

— N-avem deloc, Paulus. Posomoreala lui van Nekk crescu. Nu ne-au dat nici mîncare, nici apă. Nici măcar o găleată în care să ne facem nevoile.

— Ei bine, cereţi una ! Şi puţină apă ! Dumnezeule mare, mi-e sete. Cereţi apă ! Tu !

Vinck se uită la Blackthorne, dar acesta stătea cu privirea pironită-n chepeng, aşa că Vinck se aşeză sub deschizătură şi strigă :

— Hei ! Voi de-acolo ! Daţi-ne blestemata aia de apă ! Vrem mîncare şi apă !

Nu veni nici un răspuns. Strigă din nou. Nimic. Treptat ceilalţi îi preluară strigătul. Toţi în afară de Blackthorne. Curînd panica şi greaţa de a se găsi închişi li se strecurară în glasuri şi începură să urle ca lupii.

Chepengul se deschise. Omi se uita la ei. Lîngă el era Mura. Şi preotul.

— Apă ! Şi mîncare, pentru Dumnezeu ! Daţi-ne drumul de-aici !

Curînd toţi ţipau iar.

Omi făcu semn lui Mura, care încuviinţă din cap şi plecă. Puţin mai tîrziu Mura se întoarse cu un alt pescar, cărînd, fiecare de cîte o parte, un hîrdău mare. Goliră conţinutul, resturi de peşte împuţit şi apă de mare, în capul prizonierilor.

Oamenii din pivniţă se împrăştiară încercînd să scape, dar nu reuşiră. Spillbergen tuşea, aproape sufocîndu-se. Unii alunecară şi fură călcaţi în picioare. Blackthorne nu se mişcase din colţ. Se uita ţintă la Omi şi-l ura.

Apoi Omi începu să vorbească. Era o linişte plină de spaimă, întreruptă doar de tusea şi oticnelile lui Spillbergen. Cînd Omi termină, preotul veni agitat spre gura pivniţiei.

— Acestea sînt ordinele lui Kasigi Omi : Veţi începe să vă purtaţi ca fiinţe umane civilizate. Nu veţi mai face scandal. Dacă veţi continua, data viitoare cinci hîrdaie vor fi turnate în pivniţă, apoi zece, apoi douăzeci. Vi se va da mîncare şi apă de două ori pe zi. Cînd veţi fi învăţat să vă purtaţi cum se cuvine, o să fiţi lăsaţi să ieşiţi printre oameni. Seniorul Yabu, plin de mărinimie, v-a cruţat vieţile, cu condiţia să-l slujiţi cu credinţă. Toate vieţile, în afară de una. Unul dintre voi trebuie să moară. În amurg. Voi urmează să-l alegeţi. Dar tu — arătă spre Blackthorne — nu va trebui să fii cel ales. Încurcat, preotul respiră adînc, se înclină spre samurai şi se trase înapoi.

Omi cercetă scrutător groapa. Văzu ochii lui Blackthorne şi le simţi ura. Îmi va trebui mult ca să-nfrîng cerbicia acestui om, gîndi. N-are importanţă. Timp este berechet.

Chepengul fu trîntit la loc.

Capitolul 3

Yabu zăcea în baia fierbinte, mai mulţumit şi mai sigur de sine ca oricînd. Corabia îşi dezvăluise bogăţia şi aceasta îi dădea o putere cum nici nu visase.

— Vreau ca mîine totul să fie dus la țărm, spusese. Puneți muschetele la loc, în lăzile lor. Acoperiți totul cu plase sau pînză de sac.

Cinci sute de muschete, gîndi plin de încîntare. Mai mult praf de pușcă și ghiulele decît are Toranaga în toate cele Opt Provincii. Și douăzeci de tunuri, cinci mii de obuze și o grămadă de muniție. Lăzi cu săgeți de foc. Totul de cea mai bună calitate europeană.

— Mura, ai să faci rost de hamali. Igurashi-san, vreau ca tot acest armament, precum și tunurile, să fie dus în castelul meu din Mishima, imediat și în mare taină. Ești direct răspunzător.

— Da, stăpîne.

Fuseseră în cala principală a navei și toți îl priviseră cu gurile căscate ; Igurashi, un bărbat înalt, suplu, cu un singur ochi, șeful suitei lui ; Zukimoto, administratorul său, împreună cu zece săteni, lac de sudoare, care descuiaseră lăzile sub supravegherea lui Mura și a gărzii lui personale de patru samurai. Știa că ei nu-i înțelegeau bucuria, nici nevoia ca totul să fie făcut în mare taină. Pînă aici e bine, gîndi.

Cînd portughezii descoperiseră pentru prima oară Japonia în 1542, introduseseră muschetele și praful de pușcă. Peste optsprezece luni le făceau și japonezii. Nu erau la fel de bune precum cele europene, dar asta nu conta, pentru că armele erau socotite aproape o noutate și, multă vreme, fuseseră folosite doar la vînătoare, dar chiar și pentru asta arcurile erau cu mult mai precise. În plus, și foarte important, războiul la japonezi era aproape un ritual ; se lupta corp la corp, sabia fiind cea mai onorabilă armă. Folosirea armelor de foc era socotită o lașitate și o dezonoare, total împotriva codului samurailor, *bushido*, Calea Războinicului, care-l obliga pe samurai să lupte cu demnitate, să trăiască în demnitate și să moară cu demnitate ; să fie de-a pururi credincios și supus seniorului său ; să nu se teamă de moarte, să-și riște chiar viața pentru a-și îndeplini îndatoririle ; să fie mîndru de propriu-i nume și să-l păstreze nepătat.

De ani Yabu avea o teorie ținută în mare taină. În sfîrșit, gîndi el plin de bucurie, poți s-o dezvolți și s-o pui în aplicare : Cinci sute de samurai aleși pe sprînceană, înarmați cu muschete, *dar pregătiți ca o unitate de sine stătă-*

toare, în avangarda celor douăsprezece mii de soldaţi din trupele tale obişnuite, sprijiniţi de cele douăzeci de tunuri, folosite într-un chip anume de oameni anume pregătiţi, instruiţi şi ei tot *ca o unitate.* O strategie nouă pentru o eră nouă ! În războiul care vine, armele de foc ar putea fi hotărîtoare !

Cum rămîne cu *bushido* ? îl întrebaseră întotdeauna umbrele strămoşilor lui.

Cum rămîne cu *bushido* ? le întorsese şi el mereu întrebarea.

Dar nu-i răspunseseră niciodată.

Nicicînd, nici în cele mai nebuneşti vise, nu se gîndise c-ar putea vreodată să aibă cinci sute de puşti. Dar acum le avea pe degeaba şi era singurul care ştia cum să le folosească. Dar de partea cui ? De partea lui Toranaga sau a lui Ishido ? Sau să aştepte şi, poate în cele din urmă, să fie el învingătorul ?

— Igurashi-san, vei călători noaptea şi vei asigura o pază desăvîrşită.

— Da, stăpîne.

— Mura, asta trebuie să rămînă o taină, altfel satul va fi şters de pe faţa pămîntului.

— N-o să răsufle o vorbă, stăpîne. Pot să mă pun chezaş pentru satul meu, dar nu şi pentru tot drumul sau pentru celelalte sate. Cine ştie unde sînt iscoade ? De la noi n-o să răsufle nimic.

Apoi Yabu se dusese în camera ferecată. Aici se aflau ceea ce el bănuia a fi pradă piraterească : talere de aur şi argint, potire, candelabre, podoabe şi cîteva picturi religioase în rame frumos lucrate. Un cufăr era plin cu haine femeieşti brodate cu migală în fir de aur şi pietre colorate.

— Aurul şi argintul au să fie topite şi schimbate în lingouri pentru vistierie, spusese Zukimoto. Era un bărbat ordonat, meticulos, trecut de patruzeci de ani şi nu era samurai. Cu ani în urmă fusese preot-războinic budist, dar *taikō,* protectorul, îi distrusese mînăstirea într-o campanie de curăţire a ţării de anumite mînăstiri şi secte războinice budiste, care nu voiau să-i recunoască suzeranitatea absolută. Zukimoto, prin mită, reuşise să scape de la o moarte timpurie şi se făcuse negustor ambulant şi, în cele din urmă, negustor mărunt de orez. Acum zece ani se alăturase administraţiei lui Yabu şi ajunsese de neînlocuit.

— Cît privește hainele, s-ar putea ca firul de aur și pietrele prețioase să fie valoroase. Cu permisiunea Voastră, voi pune să fie împachetate și trimise la Nagasaki împreună cu tot ce se poate salva.

Portul Nagasaki, din extremitatea sudică a insulei Kyushu, era antrepozitul și piața de comerț legală a portughezilor.

— S-ar putea ca barbarii să plătească bine pentru aceste obiecte răzlețe.

— Bun. Ce-i cu baloturile din cealaltă cală ?

— Toate sînt cu țesături groase. Complet nefolositore pentru noi, Alteță, fără absolut nici o căutare pe piață. Dar asta trebuie să vă placă.

Zukimoto deschisese casa de bani. În ea se găseau douăzeci de mii de monezi de argint. Dubloni spanioli. De cea mai bună calitate.

Yabu se mișcă în baie. Își șterse transpirația de pe față și gît cu un prosop mic, alb și se cufundă mai adînc în apa fierbinte și parfumată. Dacă acum trei zile, își spuse, ți-ar fi prezis un ghicitor c-au să ți se-ntîmple toate astea, l-ai fi pus să-și înghită limba pentru minciuni sfruntate.

În urmă cu trei zile el se afla la Yedo, capitala lui Toranaga. Mesajul lui Omi sosise în amurg. Categoric, nava trebuia cercetată imediat, dar Toranaga se găsea încă la Osaka pentru întîlnirea cu seniorul și generalul Ishido, iar cît lipsea îi invitase pe Yabu și pe toți prietenii *daimyo* din vecinătate să-l aștepte la reședința sa pînă se întoarce. O asemenea invitație nu putea fi refuzată fără urmări periculoase. Yabu știa că el și ceilalți *daimyo* independenți, precum și familiile lor, erau, pur și simplu, un plus de protecție pentru Toranaga și că, deși, bineînțeles, cuvîntul nu s-ar folosi niciodată, ei erau ostateci pentru siguranța întoarcerii lui Toranaga din Osaka, fortăreața de nepătruns a dușmanului, unde se ținea întrunirea. Toranaga era președintele Consiliului Regenților pe care *taikō* îl desemnase pe patul de moarte ca să conducă împărăția pe timpul cît era minor fiul său, Yaemon, care acum avea șapte ani. Erau cinci regenți, toți *daimyo* de vază, dar numai Toranaga și Ishido aveau putere reală.

Yabu cîntărise cu grijă toate temeiurile de a merge la Anjiro, și primejdiile plecării și motivele de a rămîne pe loc. Apoi trimisese după soție și după concubina sa favorită. O concubină era o țiitoare îngăduită de lege. Un băr-

bat putea să aibă, în același timp, cîte concubine voia, dar numai o singură soție.

— Nepotul meu, Omi, tocmai ce mi-a trimis vorbă, în mare taină, că o navă barbară a sosit în Anjiro.

— Una din Corăbiile Negre ? îl întrebase soția lui emoționată.

Acestea erau uriașele, neînchipuit de bogatele nave de comerț care circulau anual, purtate de vînturile musonice, între Nagasaki și colonia portugheză Macao, ce se afla în sud, pe pămîntul Chinei, la aproape o mie de mile.

— Nu, dar s-ar putea să fie bogată. Eu plec imediat. Voi trebuie să spuneți că nu mă simt bine și nu pot fi deranjat sub nici o formă. Am să fiu înapoi în cinci zile.

— Asta e nespus de primejdios, îl prevenise soția lui. Seniorul Toranaga a dat porunci clare ca noi să rămînem aici. Sînt sigură că o să cadă la înțelegere cu Ishido și e prea puternic ca să-ți îngădui tu să-l nesocotești. Alteță, nu putem chezăși că n-o să se găsească cineva care să bănuie adevărul, sînt iscoade pretutindeni. Dacă Toranaga se întoarce și te găsește plecat, lipsa ta va fi rău înțeleasă. Dușmanii tăi îi vor otrăvi sufletul împotriva ta.

— Da, adăugase concubina. Vă rog să mă iertați, dar trebuie s-o ascultați pe doamna, soția Voastră. Ea are dreptate. Seniorul Toranaga niciodată n-ar crede că i-ați nesocotit poruncile doar ca să vă uitați la o corabie barbară. Vă rog trimiteți pe altcineva.

— Dar asta nu e o corabie barbară obișnuită. *Nu este* portugheză. Ascultați-mă. Omi spune că e dintr-o altă țară. Acești oameni vorbesc o limbă diferită și au *ochi albaștri* și *păr auriu.*

— Omi-san a înnebunit. Sau a bătut prea mult *saké,* spusese soția lui.

— E o treabă mult prea însemnată ca să vă ardă de glume, atît ție cît și lui.

Soția sa se înclinase, își ceruse iertare și spusese că avea dreptate s-o pună la punct, dar că observația ei nu fusese o luare în derîdere. Era o femeie micuță, subțire, cu zece ani mai în vîrstă decît el, care-i dăruise cîte un copil la fiecare an — timp de opt ani, pînă ce pîntecele i se secătuise —, iar dintre aceștia, cinci fuseseră băieți. Trei se făcuseră soldați și muriseră vitejește în războiul împotriva Chinei. Un altul se făcuse preot budist, iar pe ultimul, care acum avea nouăsprezece ani, el îl disprețuia.

Soţia lui, doamna Yuriko, era singura femeie de care-i fusese vreodată teamă, singura femeie pe care o preţuise vreodată — în afară de mama lui, acum moartă — şi ea-i conducea gospodăria cu o mînă de fier.

— Din nou îmi cer iertare, zisese ea. A dat Omi-san amănunte în privinţa încărcăturii ?

— Nu. El n-a cercetat-o, Yuriko-san. Spune că a sigilat-o imediat, pentru că era atît de neobişnuită. Pînă acum n-a fost niciodată pe aici o navă care să nu fie portugheză, *neh* ? El mai zice că e o navă de război. Cu douăzeci de tunuri pe punţile ei.

— A ! Atunci trebuie să meargă de-ndată cineva.

— Am să mă duc chiar eu.

— Te rog, mai gîndeşte-te. Trimite-l pe Mizuno. Fratele tău este deştept şi chibzuit. Te rog din suflet nu te duce.

— Mizuno e slab şi nu te poţi bizui pe el.

— Atunci porunceşte-i să-şi facă *seppuku* şi-ai terminat cu el, spusese ea cu asprime.

Seppuku, numit uneori şi harachiri, sinucidere rituală prin spintecarea pîntecelui, era singurul mod prin care un samurai îşi putea ispăşi onorabil o ruşine, un păcat sau o vină, şi era îngăduit numai pentru casta samurailor. Toţi samuraii — femei şi bărbaţi — erau pregătiţi încă din copilărie fie pentru actul în sine, fie ca să ia parte la ceremonie ca secundant. Femeile îşi făceau *seppuku* tăindu-şi beregata cu un pumnal.

— Mai tîrziu, nu acum, îi spusese Yabu soţiei lui.

— Atunci trimite-l pe Zukimoto. Te poţi bizui cu siguranţă pe el.

— Dacă Toranaga n-ar fi ordonat ca toate soţiile şi concubinele să stea şi ele aici, te-aş fi trimis pe tine. Dar ar fi prea periculos. Trebuie să mă duc. N-am de ales. Yuriko-san, tu-mi spui că vistieria e goală şi că nu mai am nici o trecere la ticăloşii de cămătari. Zukimoto zice că noi luăm cele mai mari taxe de la ţărani. Trebuie să am mai mulţi cai, mai multe arme şi mai mulţi samurai. Poate că nava o să asigure mijloacele necesare.

— Poruncile seniorului Toranaga au fost destul de clare, Alteţă. Dacă el se-ntoarce şi află...

— Da, *dacă* se întoarce, doamnă. Eu tot mai cred că şi-a vîrît singur gîtu-n laţ. Seniorul Ishido are opt mii de samurai numai în castelul Osaka şi-n împrejurimi. Toranaga

trebuie să fi fost nebun să se ducă acolo cu cîteva sute de oameni.

— El e mult prea viclean ca să se arunce unde nu e nevoie, spusese ea convinsă.

— Dacă eu aş fi în locul lui Ishido şi l-aş avea în mînă, l-aş ucide imediat.

— Da, spusese Yuriko. Dar mama moştenitorului e încă ostatică în Yedo, pînă se întoarce Toranaga. Seniorul Ishido n-o să-ndrăznească să se atingă de Toranaga atîta vreme cît ea nu e în siguranţă înapoi, la Osaka.

— Eu l-aş omorî. Dacă doamna Ochiba trăieşte sau moare, n-are importanţă. Moştenitorul e în siguranţă în Osaka. Cu Toranaga mort, succesiunea e sigură. Toranaga e singura ameninţare reală pentru moştenitor, el este singurul care poate să folosească Consiliul Regenţilor, uzurpînd puterea lui *taikō* şi omorînd băiatul.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar s-ar putea ca generalul Ishido să-i atragă de partea sa pe ceilalţi trei regenţi şi să-l acuze pe Toranaga de înaltă trădare. Asta ar însemna sfîrşitul lui Toranaga, *neh ?* spusese concubina.

— Da, doamnă, dacă Ishido ar putea, ar face-o, dar nu cred că poate, nici chiar Toranaga nu poate. *Taikō* a ales pe cei cinci regenţi foarte înţelept. Ei se disprețuiesc atît de mult unul pe celălalt, încît e aproape cu neputinţă să cadă la înţelegere asupra vreunui lucru.

Înainte de a lua puterea, cei cinci mari *daimyo* juraseră public credinţă veşnică faţă de *taikō*, care era pe moarte, şi faţă de fiul său şi urmaşii urmaşilor lui. De faţă cu toţi, făcuseră jurăminte sacre hotărînd să fie toţi un gînd şi-o faptă în Consiliu şi juraseră să transmită împărăţia neştirbită lui Yaemon, cînd acesta va împlini vîrsta majoratului, la cea de a cincisprezecea sa aniversare.

— O asemenea conducere înseamnă că, de fapt, nimic nu poate fi schimbat pînă ce Yaemon nu devine urmaş.

— Dar într-o bună zi, Alteţă, patru regenţi se vor uni împotriva unuia — din pizmă, teamă sau ambiţie — *neh ?* Cei patru se vor supune astfel ordinelor lui *taikō* şi va începe un război, *neh ?*

— Da, dar va fi un război de mică însemnătate, doamnă, şi cel care va rămîne singur va fi distrus şi pămînturile îi vor fi împărţite de învingători, care apoi vor trebui să numească pe cel de al cincilea regent, iar, cu timpul, vor fi din nou patru contra unu şi din nou cel sin-

gur va fi zdrobit și pămînturile lui confiscate — exact cum a plănuit *taikō*. Singura mea problemă este : cine va rămîne singur de ḑata asta, Ishido sau Toranaga ?

— Toranaga va fi cel singur.

— De ce ?

— Ceilalți se tem prea mult de el deoarece toți *știu* că, în adîncul inimii, dorește să fie *shōgun*, oricît de mult ar tăgădui.

Shōgun era rangul suprem pe care-l putea atinge un muritor în Japonia. *Shōgun* însemna dictator militar suprem. Numai un singur *daimyo* din toți putea să dețină titlul și numai Maiestatea sa imperială, împăratul care guverna, Fiul Cerului, care trăia în izolare cu familiile imperiale în Kyoto, putea să acorde titlul.

O dată cu numirea *shōgun*-ului veneau însemnele puterii absolute : sigiliul și mandatul imperial. *Shōgun*-ul conducea în numele împăratului. Toată puterea venea de la împărat, pentru că el cobora direct din zei. Ca atare, orice *daimyo* care se opunea *shōgun*-ului era pe dată declarat potrivnic tronului și imediat proscris, iar pămînturile lui confiscate.

Împăratul era venerat ca o divinitate, pentru că el cobora pe linie directă din zeița Soare, Amaterasu Omikami, unul din copiii zeilor Izanagi și Izanami, cei care au creat insulele Japoniei din bolta cerească. Prin drept divin, împăratul guverna și stăpînea tot pămîntul și i se dădea ascultare, fără putință de tăgadă. Dar, în fapt, de mai bine de șase secole, puterea reală era în spatele tronului.

În urmă cu șase veacuri se produsese o schismă, cînd două din cele trei familii ilustre și rivale de samurai — Minowara, Fujimoto și Takashima — sprijiniseră pretendenți rivali la tron și aruncaseră țara într-un război civil. După șaizeci de ani, familia Minowara a înfrînt-o pe Takashima, iar familia Fujimoto, rămasă neutră, a așteptat să vadă de partea cui se înclină balanța.

De atunci înainte, apărîndu-și cu străşnicie puterea, *shōgun*-ii din familia Minowara au stăpînit țara, au declarat *shōgunat*-ul lor ereditar și au început să-și mărite fiicele cu descendenți imperiali. Împăratul și întreaga Curte imperială erau complet izolați în palatele de piatră și grădinile din Kyoto, zbătîndu-se mai tot timpul în lipsuri materiale, iar activitățile lor se mărgineau la respectarea ritualurilor *shinto*, străveche religie animistă a Japoniei,

sau la unele îndeletniciri intelectuale, precum caligrafia, pictura, filozofia şi poezia.

Curtea Fiului Cerului putea fi dominată cu uşurinţă, pentru că, deşi poseda tot pămîntul, nu avea nici un venit. Numai *daimyo*-ii, samuraii aveau venituri şi dreptul de a percepe taxe. Aşa se făcea că, deşi toţi membrii Curţii imperiale erau deasupra samurailor ca rang, trăiau dintr-o subvenţie acordată curţii, stabilită de *shōgun*, sau de *kampaku* — principalul sfetnic civil —, sau de junta militară care conducea la vremea respectivă. Foarte puţini erau generoşi. Unii împăraţi au trebuit chiar să-şi vîndă semnăturile pentru hrană. De multe ori nu erau bani îndeajuns nici pentru o încoronare.

În cele din urmă, *shōgun*-ii Minowara au pierdut puterea în favoarea celorlalţi, descendenţi din familiile Takashima sau Fujimoto. Cum războaiele civile au continuat de-a lungul secolelor, împăratul depindea din ce în ce mai mult de *daimyo*-ul care era destul de puternic ca să cucerească Kyoto. Cînd noul cuceritor al Kyoto-ului măcelărise *shōgun*-ul de la putere şi pe toţi descendenţii lui, urma — cu singura condiţie ca el să fie un Minowara, Takashima sau Fujimoto — să jure cu umilinţă supunere tronului şi, tot atît de umil, să-l invite pe împăratul lipsit de putere să-i acorde lui rangul de *shōgun*. Apoi, la fel ca predecesorii săi, avea să încerce să-şi extindă guvernarea dincolo de Kyoto, pînă ce şi el, la rîndul lui, era învins de un altul. Împăraţii se căsătoreau, abdicau sau se urcau pe tron la bunul plac al *shōgunat*-ului. Dar întotdeauna, linia de sînge a împăratului se păstra cu sfinţenie.

Astfel, *shōgun*-ul era atotputernic, pînă ce un altul îi lua locul.

Mulţi au fost detronaţi de-a lungul secolelor o dată cu scindarea împărăţiei în fracţiuni tot mai mici. În ultima sută de ani, nici un *daimyo*, de unul singur, n-a avut suficientă putere ca să devină *shōgun*. În urmă cu doisprezece ani, generalul ţăran Nakamura avusese puterea şi obţinuse mandatul de la actualul împărat, Go-Nijo. Dar lui Nakamura nu i se putuse da rangul de *shōgun*, oricît de mult şi l-ar fi dorit, pentru că se născuse ţăran. Trebuise să se mulţumească cu rangul civil mult mai mic de *kampaku*, mare sfetnic şi, mai tîrziu, cînd demisionase din această

funcție în favoarea fiului său, Yaemon — deși păstrase toată puterea, cum se obișnuia —, el a trebuit să se mulțumească cu rangul de *taikō*. Prin tradiție, numai descendenții din vechile, foarte ramificatele și semizeiești familii Minowara, Takashima și Fujimoto erau îndrituiți la rangul de *shōgun*.

Toranaga descindea din familia Minowara. Yabu putea să-și traseze genealogia pînă la o vagă și minoră ramură a familiei Takashima, legătură suficientă dacă ar fi fost să devină vreodată *shōgun*.

— Ehei, doamnă, bineînțeles că Toranaga vrea să ajungă *shōgun*, dar n-o să izbutească niciodată. Ceilalți regenți îl disprețuiesc și se tem de el. Ei îl țin în frîu după cum a plănuit *taikō*. Se aplecase în față și-și privise cu atenție soția. Tu zici că Toranaga are să piardă în fața lui Ishido ?

— Va fi izolat, da. Dar, în cele din urmă, nu cred c-o să piardă, Alteță. Eu te rog să nu încalci poruncile seniorului Toranaga și să nu pleci din Yedo numai ca să cercetezi corabia barbară, oricît de neobișnuită spune Omi că este. Te rog trimite-l pe Zukimoto la Anjiro.

— Dar dacă corabia are lingouri ? Aur sau argint ? Ai avea încredere în Zukimoto sau în oricare din ofițerii noștri ?

— Nu, spusese soția lui.

Așa că, în noaptea aceea, el se furișase în taină din Yedo, doar cu cincizeci de oameni. Acum avea putere și bogăție, cum nu visase niciodată, și prizonieri aparte, dintre care unul urma să moară la noapte. Aranjase să fie pregătiți pentru mai tîrziu o curtezană și un băiat. Mîine în zori se va întoarce la Yedo, iar pe la apusul soarelui armele și lingourile își vor începe călătoria lor secretă.

Ehei, armele ! gîndi el, jubilînd de bucurie. Armele și planul meu, laolaltă, îmi vor da puterea să-l fac pe Ishido să cîștige, sau pe Toranaga, pe acel pe care-l voi alege. Apoi voi ajunge regent în locul celui care a pierdut, *neh* ? De ce nu chiar *shōgun* ? Da. Acum totul e cu putință.

Își lăsă cu încîntare gîndurile să rătăcească. Cum să folosesc cele douăzeci de mii de monezi de argint ? Aș putea reconstrui fortificația castelului. Să cumpăr cai de povară pentru tunuri. Și să sporesc numărul de iscoade. Ce-i de făcut cu Ikawa Jikkyu ? Ar fi de ajuns o mie de monezi pen-

tru mituirea bucătarilor lui Ikawa Jikkyu ca să-l otrăvească. Mai mult decît de ajuns ! Cinci sute, chiar şi o sută, în mîini potrivite, ar fi destul. Dar ale cui ?

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin mica fereastră din zidul de piatră. Apa din baie era foarte fierbinte, fiind încălzită cu un foc de lemne dincolo de perete. Aceasta era casa lui Omi şi era aşezată pe un mic deal, cu faţa spre sat şi spre port. Grădina din interiorul zidurilor era bine îngrijită, liniştită, demnă de toată lauda.

Uşa de la baie se deschise. Bărbatul orb se plecă adînc.

— Kasigi Omi-san m-a trimis, Alteţă. Eu sînt Suwo, masorul lui.

Era înalt, foarte subţire şi bătrîn, iar faţa-i era brăzdată de cute adînci.

— Bine.

Yabu avusese întotdeauna groaza orbirii. De cînd îşi putea aduce aminte, avusese visuri cum că se deştepta în întuneric-beznă, deşi ştia că afară era soare şi îi simţea căldura, dar nu putea să vadă nimic ; deschidea gura să ţipe, deşi ştia că e dezonorant să ţipi, şi totuşi ţipa. Urmau apoi adevărata trezire şi valurile de sudoare.

Dar această groază de orbire părea să-i mărească plăcerea de a fi masat de nevăzători.

Privea cicatricea zimţată din tîmpla dreaptă a bărbatului şi despicătura adîncă din ţeastă. E o tăietură de sabie, îşi spuse. Asta i-a pricinuit orbirea ? Să fi fost cîndva samurai ? În slujba cui ? E iscoadă ?

Yabu ştia că omul fusese cercetat cu mare băgare de seamă de gărzile lui înainte de a fi lăsat să intre, aşa că n-avea nici o teamă de vreo armă ascunsă. Nepreţuita-i sabie lungă era la îndemînă, o sabie străveghe, făcută de meşterul făurar de săbii Murasama. Îl privi pe bătrîn cum îşi scoate chimonoul de bumbac şi-l atîrnă fără să caute cuiul. Pe pieptul lui erau mai multe crestături de sabie. Fîşia de pînză din brîu era foarte curată. Îngenunche aşteptînd răbdător.

Cînd fu gata, Yabu ieşi din baie şi se lungi pe banca de piatră. Bătrînul îl şterse cu grijă, îşi puse ulei aromat pe mîini şi începu să maseze ceafa şi spatele *daimyo*-ului.

Încordarea începu să dispară în timp ce degetele puternice se mişcau pe trupul lui Yabu, masînd puternic, cu o îndemînare surprinzătoare.

— E bine. Foarte bine, spuse el după o vreme.

— Mulţumesc, Yabu-sama, spuse Suwo. *Sama*, însemnînd Înălţimea ta, era o formulă de politeţe obligatorie către un superior.

— Eşti în slujba lui Omi-san de multă vreme ?

— De trei ani, Alteţă. Domnia lui e foarte bun cu un bătrîn ca mine.

— Şi înainte de asta ?

— Am rătăcit dintr-un sat în altul. Cîteva zile aici, o jumătate de an dincolo, ca un fluture în adierea vîntului de vară.

Vocea lui Suwo era la fel de liniştitoare ca şi mîinile. Înţelesese că *daimyo*-ul voia ca el să vorbească şi aşteptă răbdător următoarea întrebare, ca apoi să înceapă. Parte din meşteşugul lui era să ştie ce i se cerea şi cînd. Uneori urechile i-o spuneau, dar cel mai adesea degetele păreau să pătrundă tainele minţii bărbatului sau femeii. Degetele-i spuneau să se păzească de omul ăsta, că e periculos şi nestatornic, are cam patruzeci de ani, e un bun călăreţ şi un neîntrecut luptător cu sabia. De asemeni, că ficatul lui este bolnav şi că avea să moară în doi ani. *Saké*-ul şi probabil afrodiziacele au să-l omoare.

— Sînteţi vînjos pentru vîrsta pe care o aveţi, Yabu-sama.

— Şi tu la fel. Ce vîrstă ai, Suwo ?

Bătrînul rîse, dar degetele nu i se opriră deloc.

— Sînt cel mai bătrîn din lume, din lumea mea. Toţi pe care i-am cunoscut cîndva sînt morţi de mult. Trebuie să am mai mult de optzeci, nu sînt sigur. L-am slujit pe seniorul Yoshi Chikitada, bunicul seniorului Toranaga, pe vremea cînd feuda neamului lor nu era mai mare decît satul ăsta. Eram chiar în tabără în ziua cînd a fost ucis.

Yabu îşi păstră trupul relaxat cu un efort de voinţă, dar mintea i se ascuţi şi începu să asculte cu atenţie.

— Aceea a fost o zi năprasnică, Yabu-sama. Nu ştiu cîţi ani aveam, dar vocea încă nu mi se schimbase. Ucigaşul a fost Obata Hiro, fiul celui mai puternic aliat al său. Pesemne că ştiţi povestea : tînărul a zburat capul seniorului Chikitada, dintr-o singură lovitură de sabie. Era o lamă Murasama şi de aici a pornit credinţa că săbiile Murasama sînt cu ghinion pentru neamul Yoshi.

Îmi spune asta din pricina propriei mele săbii Murasama ? se întrebă Yabu. Multă lume ştie că am una. Sau este doar un bătrîn ce-şi aminteşte de o zi anume dintr-o viaţă îndelungată ?

— Cum era bunicul lui Toranaga ? întrebă, prefăcîndu-se lipsit de interes, ca să-l încerce pe Suwo.

— Înalt, Yabu-sama. Mai înalt decît Domnia ta şi mult mai subţire, cînd l-am cunoscut eu. Avea douăzeci şi cinci de ani cînd a murit. Vocea lui Suwo se încălzi. Ehei, Yabu-sama, la doisprezece ani era un războinic, iar la cincisprezece, cînd tatăl i-a fost omorît într-o încăierare, el era seniorul nostru. La vremea aceea, seniorul Chikitada era însurat şi avea deja un fiu. Păcat că a trebuit să moară. Obata Hiro era prietenul, precum şi vasalul lui, avea şaptesprezece ani pe atunci, dar cineva îi otrăvise sufletul spunîndu-i că Chikitada plănuise să-i omoare tatăl mişeleşte. Bineînţeles că totul n-a fost decît minciună, dar asta nu ni l-a mai adus înapoi pe Chikitada, ca să ne conducă. Tînărul Obata a îngenuncheat în faţa trupului neînsufleţit şi s-a înclinat de trei ori. A spus că făcuse fapta din respect pentru tatăl său şi acum voia să ispăşească, făcîndu-şi *seppuku*, pentru insulta ce ne-o adusese nouă şi clanului nostru. I s-a dat învoirea. Mai întîi a spălat cu propriile-i mîini capul lui Chikitada şi l-a aşezat într-un loc de veneraţie. Apoi şi-a făcut *seppuku* şi a murit ca un adevărat bărbat, unul din oamenii noştri fiindu-i secundant şi tăindu-i capul dintr-o singură lovitură. Mai tîrziu a venit tatăl lui să ia capul şi sabia Murasama. Lucrurile s-au înrăutăţit pentru noi. Singurul fiu al seniorului Chikitada a fost luat ostatic pe undeva şi familia noastră a căzut sub vremuri grele. Asta a fost...

— Minţi, bătrîne ! Tu n-ai fost niciodată acolo. Yabu se întorsese şi se uita fix la bărbatul care încremenise brusc. Sabia a fost frîntă, făcută zob după moartea lui Obata.

— Nu, Yabu-sama. Asta-i legendă. Eu l-am văzut pe tatăl lui care a venit şi-a ridicat capul şi sabia. Cine ar vrea să distrugă o asemenea minunăţie ? Ar fi fost o pîngărire. Tatăl lui a luat-o.

— Şi ce-a făcut cu ea ?

— Nimeni nu ştie. Unii spun că ar fi aruncat-o în mare, pentru că el îl iubea şi-l onora pe stăpînul nostru, Chikitada, ca pe un frate. Alţii spun că a îngropat-o şi ea stă în aşteptarea nepotului, Yoshi Toranaga.

— Dar tu ce crezi că a făcut cu ea ?

— A aruncat-o în mare.

— L-ai văzut ?

— Nu.

Yabu se întinse din nou și degetele lui Suwo reîncepură să-l maseze. Gîndul că altcineva știa că sabia nu fusese ruptă îl înfiora. Trebuie să-l omori pe Suwo, își spuse. Cum a putut un orb să recunoască sabia ? E ca orice lamă Murasama, iar mînerul și teaca au fost schimbate de-a lungul anilor. Nimeni nu poate ști că sabia ta e chiar *sabia* care a trecut din mînă în mînă, taina ei fiind păzită cu grijă din ce în ce mai mare, pe măsură ce puterea lui Toranaga creștea. De ce să-l omori pe Suwo ? Faptul că el trăiește îți dă avînt. Lasă-l în viață, poți oricînd să-l omori. Cu sabia.

Gîndul ăsta îl încînta pe Yabu, în timp ce-și lăsa iar mintea să rătăcească în voie. Într-o zi, nu peste multă vreme, își făgădui, am să fiu destul de puternic ca să-mi port sabia Murasama în fața lui Toranaga. Într-o zi, poate, am să-i spun povestea sabiei mele.

— Ce s-a întîmplat după aceea ? întrebă, dorind să fie legănat mai departe de vocea bătrînului.

— Am trăit vremuri grele. Asta a fost în anul marii foamete și, pentru că stăpînul meu a murit, eu am ajuns *ronin*. *Ronini* erau soldați-țărani, fără pămînt sau fără stăpîn, ori samurai care, prin dezonoare sau prin pierderea stăpînilor lor, erau obligați să rătăcească prin țară pînă ce un alt senior avea să-i primească în slujbă. Era greu pentru un *ronin* să-și găsească o nouă slujbă. Hrana era puțină, aproape fiecare bărbat era soldat, iar străinii arareori erau crezuți. Mai toți din bandele de tîlhari și corsarii, care năpădiseră țara și coasta, erau *ronini*.

— Anul acela a fost foarte greu, ca și următorul. Am luptat pentru oricine, o bătălie aici, o încăierare dincolo. Mîncarea mi-era plata. Apoi am auzit că se găsea hrană din belșug în Kyushu, așa că m-am îndreptat înspre soare apune. În iarna aceea am ajuns la un sanctuar. Am izbutit să fiu tocmit ca strajă la o mînăstire budistă. Am luptat pentru ei jumătate de an, apărîndu-le de bandiți mînăstirea și cîmpurile de orez. Mînăstirea era lîngă Osaka și, la vremea aceea — cu mult înainte ca *taikō* să le fi șters mai pe toate de pe fața pămîntului —, tîlharii erau tot așa de mulți ca țînțarii de baltă. Într-o zi am fost împresurați și pe mine m-au lăsat aproape mort. Niște călugări m-au găsit și mi-au tămăduit rănile. Dar n-au putut să-mi redea vederea pierdută. Degetele lui masau din ce în ce mai puternic. M-au pus să stau împreună cu un călugăr orb, care m-a învățat să fac masaj și să văd din nou cu degetele.

Cred că acum degetele îmi spun mai multe decît puteau să-mi spună ochii altădată. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc că l-am văzut cu ochii mei a fost gura banditului larg deschisă şi dinţii stricaţi, sabia ca un arc strălucitor şi apoi, după lovitură, parfumul florilor. Am văzut parfumul în toate culorile lui, Yabu-sama. Asta a fost cu mult timp în urmă, cu mult înainte ca barbarii să vină pe pămînturile noastre — acum cincizeci, şaizeci de ani —, dar eu am văzut culorile parfumului. Cred că am văzut nirvana şi, numai pentru o clipă, am avut fericirea să zăresc chipul lui Buddha. Orbind, am plătit mult prea puţin pentru un asemenea dar, *neh* ?

N-a urmat nici un răspuns. Suwo nu aşteptase nici unul. Yabu dormea, aşa cum fusese plănuit.

Ţi-a plăcut povestea mea, Yabu-sama ? întrebă în gînd Suwo înveselit, pe cît putea fi un bătrîn. Totul a fost adevărat, afară doar de un singur lucru. Mînăstirea nu era lîngă Osaka, ci dincolo de hotarul tău de apus. Numele călugărului ? Su, unchiul duşmanului tău, Ikawa Jikkyu.

Aş putea atît de uşor să-ţi rup gîtul, gîndi. Ar fi o binefacere pentru Omi-san. Ar fi o binecuvîntare pentru sat. Şi ar răsplăti, într-o foarte mică măsură, darul stăpînului meu. S-o fac acum ? Sau mai tîrziu ?

*
* *

Spillbergen ridică legătura de beţigaşe din paie de orez şi faţa-i era încordată.

— Cine vrea să tragă primul ?

Nu răspunse nimeni. Blackthorne părea că moţăie, sprijinit de perete, în colţul din care nu se mişcase. Era aproape de apusul soarelui.

— Cineva trebuie să tragă primul, spuse iritat Spillbergen. Haideţi, nu mai avem mult timp.

Li se dăduse hrană, un hîrdău cu apă şi un altul drept latrină. Dar nimic cu ce să înlăture măruntaiele împuţite de peşte sau să se cureţe pe ei înşişi. Aerul era greţos, iar pămîntul un noroi clisos. Mai toţi erau goi pînă-n brîu, năduşind de căldură. Şi de frică.

Spillbergen îşi plimbă privirea de la un chip la celălalt. Se întoarse apoi spre Blackthorne.

— De ce... de ce tu să nu fii ales ? Ha ? De ce ?

Ochii se deschiseră şi erau ca de gheaţă.

— Pentru ultima oară îţi spun : nu — ştiu.

— Nu e drept. Nu e.

Blackthorne se întoarse la gîndurile lui. Trebuie să fie o cale să ieşim de aici. Trebuie să existe o cale să punem mîna pe corabie. Ticălosul ăsta o să ne omoare în cele din urmă pe toţi, e tot atît de sigur pe cît e că există o Stea Polară. N-avem mult timp, iar eu am fost pus deoparte pentru că ei au vreun plan mişelesc cu mine.

Cînd chepengul se închisese toţi se uitaseră la el şi cineva spusese :

— Ce-o să facem ?

— Nu ştiu, răspunsese el.

— De ce tu nu trebuie să fii ales ?

— Nu ştiu.

— Doamne, ajută-ne, murmurase cineva.

— Curăţaţi toată mizeria asta, ordonase el. Strîngeţi-o grămadă acolo.

— N-avem cîrpe, nici...

— Folosiţi-vă mîinile !

Ei făcuseră cum le poruncise, iar el îi ajutase şi-l curăţise şi pe căpitanul general cît se putuse.

— Acum o să-ţi fie mai bine.

— Cum... cum o să alegem pe cineva ? întrebase Spillbergen.

— N-alegem. Luptăm cu ei.

— Cu ce ?

— Doar n-o să vă duceţi ca mieluşeii la tăiere ? *Tu* vrei să te duci ?

— Nu fi caraghios, nu pe mine mă vor, n-ar fi drept să fiu eu cel ales.

— De ce ? întrebase Vinck.

— Sînt căpitanul general.

— Cu respect, domnule căpitan, spusese Vinck ironic, poate c-o să vă oferiţi. Rangul v-o cere.

— E o idee grozavă, spusese Pieterzoon. Pe Dumnezeul meu, şi eu sînt pentru.

Aprobarea fusese generală şi fiecare gîndea : Doamne, oricine, dar nu eu.

Spillbergen începuse să ţipe, să dea ordine, dar văzuse ochii necruţători. Aşa că se oprise, îşi pironise privirea-n pămînt, plin de scîrbă. Apoi spusese :

— Nu. N-ar fi... n-ar fi drept ca cineva să se ofere voluntar. O să... o să tragem la sorţi. Folosim beţigaşe de paie, unul mai scurt decît celelalte. O să ne lăsăm în mîi-

nile... o să ne lăsăm în mîinile Domnului. Pilotule, tu ţii paiele.

— Nu. Eu n-am nici un amestec în treaba asta. Eu zic să luptăm.

— Or să ne omoare. Ai auzit ce-a spus samuraiul : vieţile voastre sînt cruţate, în afară de una. Spillbergen îşi ştersese sudoarea de pe faţă şi un nor de muşte se ridicase ca apoi să se aşeze la loc. Daţi-mi puţină apă. E mai bine să moară unul decît toţi.

Van Nekk cufundase tigva în hîrdău şi i-o dăduse lui Spillbergen.

— Sîntem zece. Cu tine, Paulus, spusese el. Sorţii sînt buni.

— Foarte buni, numai să nu fii tu cel ales. Vinck aruncase o privire spre Blackthorne. Putem să ne luptăm cu săbiile acelea ?

— Poţi să mergi supus şi ascultător la călău dacă eşti cel ales ?

— Nu ştiu.

Van Nekk spusese :

— O să tragem la sorţi. Îl lăsăm pe Dumnezeu să hotărască.

— Bietul Dumnezeu, spusese Blackthorne. Se alege cu înjurături pentru tîmpenii !

— Cum să alegem altfel, strigase cineva.

— N-alegem !

— Vom face cum spune Paulus. El e căpitanul general, spusese van Nekk. Tragem la sorţi. E cel mai bine pentru toţi. Să votăm. Sînteţi de acord ?

Toţi spuseseră da, în afară de Vinck.

— Eu sînt de partea pilotului. La dracu cu împuţitele de paie !

În cele din urmă Vinck fusese convins. Jan Roper, calvinistul, spusese rugăciunile. Spillbergen rupsese cele zece paie exact de aceeaşi mărime. Apoi dăduse unul pe jumătate.

Van Nekk, Pieterzoon, Sonk, Maetsukker, Ginsel, Jan Roper, Salamon, Maximilian Croocq şi Vinck.

Spillbergen spuse din nou :

— Cine vrea să tragă primul ?

— Cum ştim dacă... dacă cel care trage paiul care nu e bun, paiul scurt, o să se ducă ? Cum ştim asta ? Vocea lui Maetsukker era gîtuită de frică.

— Nu știm. Nu cu siguranță. Ar trebui să știm sigur, spuse Croocq, musul.

— Asta e ușor, spuse Jan Roper. Să jurăm, în numele Domnului, c-o vom face. În numele Lui. Să... să mori pentru ceilalți, în numele Lui. Atunci nu mai e nici o teamă. Mielul ales de Dumnezeu se va bucura de gloria veșnică.

Toți încuviințară.

— Dă-i drumul, Vinck. Fă precum spune Roper.

— E-n ordine. Buzele lui Vinck erau uscate. Dacă... dacă sînt eu... jur pe bunul Dumnezeu c-am să mă duc cu ei, dacă... dacă trag paiul scurt.

Îl urmară toți ceilalți. Maetsukker era așa de speriat că a trebuit să fie ajutat să-și spună jurămîntul, apoi s-a cufundat din nou în cumplitul său coșmar.

Sonk trase primul. Pieterzoon fu următorul. Apoi Jan Roper, iar, după el, Salamon și Croocq. Spillbergen simțea cum îl trec fiori de moarte, pentru că ei fuseseră de acord ca el să nu aleagă, ci paiul lui să fie ultimul și acum sorții erau cumpliți.

Ginsel era salvat. Rămăseseră patru.

Maetsukker plîngea de-a binelea, dar îl dădu la o parte pe Vinck, trase un pai și nu-i venea să creadă că nu era cel scurt.

Pumnul lui Spillbergen tremura și Croocq îl ajută să-și țină brațul nemișcat. Fecalele i se prelingeau nebăgate în seamă pe picioare, în jos.

Pe care să-l aleg ? se întreba van Nekk disperat. O Doamne, ajută-mă ! Abia zărea paiele prin ceața miopiei lui. Dacă aș vedea, poate aș găsi un semn, ceva, ca să aleg. Care din ele ?

Trase un pai și-l duse aproape de ochi să-și vadă bine sentința. Dar paiul nu era scurt.

Vinck își privi degetele alegînd penultimul bețigaș și paiul alunecă jos, dar toți băgară de seamă că era cel mai scurt. Spillbergen își descleștă pumnul și fiecare văzu că ultimul pai era lung. Spillbergen leșină.

Toți se uitau încremeniți la Vinck. Neajutorat, el îi privea fără să-i vadă. Ridică ușor din umeri, zîmbi vag și goni absent muștele cu mîna. Apoi se prăbuși la pămînt. Toți îi făcură loc, ținîndu-se departe de el, de parcă era lepros.

Blackthorne îngenunche în clisă lîngă Spillbergen.

— E mort ? întrebă van Nekk, cu o voce abia auzită.

Vinck izbucni într-un rîs dement, speriindu-i pe toţi, şi încetă la fel de brusc cum începuse.

— Eu sînt cel... cel mort, spuse. Sînt mort !

— Nu-ţi fie teamă. Tu eşti alesul Domnului. Eşti în mîinile Domnului, spuse Jan Roper cu convingere.

— Da, spuse van Nekk. Nu-ţi fie teamă.

— Asta-i uşor de spus acum, nu ? Ochii lui Vinck trecură de la un chip la celălalt, dar nici unul nu-i suportă privirea. Numai Blackthorne nu se uită în altă parte.

— Adu-mi puţină apă, Vinck, spuse el încet. Du-te la hîrdău şi adu nişte apă. Haide !

Vinck se uita fix la el. Apoi luă tigva, o umplu cu apă şi i-o dădu.

— Doamne, pilotule, murmură el, ce-o să fac ?

— Mai întîi dă-mi o mînă de ajutor, să vedem ce e cu Paulus. Vinck, fă ce-ţi spun ! Crezi c-o să-şi vină în fire ?

Vinck uită de propria-i frică ajutat de calmul lui Blackthorne. Inima lui Spillbergen bătea slab. Vinck îi ascultă inima, îi ridică pleoapele privindu-l pentru o clipă.

— Nu ştiu, pilotule. Doamne, nu pot gîndi limpede. Cred că inima îi e în ordine. Ar trebui să i se ia sînge, dar... dar n-am cum... nu-mi pot aduna minţile... Dă-mi... Se opri istovit, se aşeză cu spatele lipit de perete. Începură să-l treacă fiorii.

Chepengul se deschise.

Omi stătea profilat pe cer, chimonou-i părea de sînge în soarele care apunea.

Capitolul 4

Vinck încercă să-şi mişte picioarele, dar nu izbuti. Înfruntase moartea de multe ori în viaţa lui, însă niciodată în acest chip umilitor. Fusese hotărîtă de firele de paie. De ce eu ? îşi spunea. Nu sînt mai rău decît alţii şi sînt mai bun decît mulţi. Doamne, de ce eu ?

Fusese coborîtă o scară. Omi făcu semn că alesul să urce, şi cît mai repede.

— *Isogi !* Grăbeşte-te !

Van Nekk şi Jan Roper se rugau încet, cu ochii închişi. Pieterzoon n-avea putere să privească. Blackthorne rămăsese cu privirea pironită la Omi şi oamenii lui.

— *Isogi !* se răsti Omi din nou.

Încă o dată Vinck încercă să se ridice.

— Să m-ajute careva. Ajutaţi-mă să mă ridic !

Pieterzoon, care era cel mai aproape, se aplecă, îl prinse pe Vinck de subsuori ajutîndu-l să se ridice, apoi Blackthorne fu la capătul scării, cu ambele picioare înfipte zdravăn în glod.

— *Kinjiru !* strigă el folosind cuvîntul auzit pe corabie.

Toţi din pivniţă rămaseră cu gurile căscate. Mîna lui Omi se încordă pe sabie şi el făcu un pas spre scară. Imediat Blackthorne o răsuci, împiedicîndu-l pe Omi să pună piciorul.

— *Kinjiru !* spuse el din nou.

Omi se opri.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Spillbergen speriat, aşa cum erau toţi.

— I-am spus : e interzis ! Nimeni din echipajul meu nu merge la moarte fără luptă.

— Dar... dar noi am căzut de acord !

— Eu nu.

— Ai înnebunit !

— E-n ordine, pilotule, murmură Vinck. Eu... noi am căzut la învoială şi a fost cinstit. E voia Domnului. Plec...e...

Se îndreptă bîjbîind spre piciorul scării, dar Blackthorne îi stătea neclintit în cale, cu faţa spre Omi.

— Nu mergeţi fără luptă. Nici unul dintre voi.

— Pleacă de lîngă scară, pilotule ! Îţi ordon să pleci ! Spillbergen rămăsese tremurînd în colţul său, cît se putea de departe de chepeng. Ţipă ascuţit : Pilotule !

Dar Blackthorne nu-l băgă în seamă.

— Fiţi gata !

Omi făcu un pas înapoi şi, furios, dădu o poruncă oamenilor săi. Pe dată un samurai urmat de alţi doi începură să coboare treptele cu săbiile scoase din teacă. Blackthorne răsuci scara şi-l înşfăcă pe cel care cobora primul, evitîndu-i lovitura năprasnică de sabie şi încercînd să-l sugrume.

— Ajutați-mă ! Haideți ! O faceți pentru viețile voastre !

Blackthorne îl apucă mai strîns pe samurai, ca să-l tragă de pe trepte, dar nu izbuti fiindcă un altul, coborînd, încerca să-l lovească cu sabia. Vinck își ieși din amorțeală și, ca un apucat, se năpusti asupra samuraiului. Pară lovitura, care i-ar fi retezat încheietura mîinii lui Blackthorne, ținu brațul înarmat la distanță și izbi cu celălalt pumn în pîntecele bărbatului. Samuraiul icni și lovi turbat cu picioarele. Vinck nu-i luă în seamă loviturile. Urcă treptele și se repezi asupra omului ca să-i ia sabia, vrînd să-i scoată ochii cu unghiile. Ceilalți doi samurai n-aveau cum să-i vină în ajutor din pricina spațiului strîmt și a lui Blackthorne, dar unul din ei reuși să-i tragă lui Vinck un picior drept în față și el se rostogoli. Samuraiul de pe scară încercă să-l lovească pe Blackthorne, nu-l nimeni, apoi întregul echipaj se năpusti spre scară.

Croocq trase un pumn zdravăn în căputa samuraiului și simți un oscior trosnind. Omul izbuti să-și arunce sabia afară din groapă — ca dușmanul să nu fie înarmat — și căzu ca un bolovan în noroi. Vinck și Pieterzoon se aruncară asupra lui. El lupta cu disperare, în timp ce năvăliră și ceilalți. Blackthorne smulse pumnalul japonezului încolțit și începu să urce scara urmat de Croocq, Jan Roper și Salamon. Amîndoi samuraii se retraseră și se opriră în gura chepengului, cu săbiile lungi, amenințătore, gata pregătite. Blackthorne știa că pumnalul său nu-i era de nici un folos împotriva săbiilor. Totuși se avîntă urmat îndeaproape de ceilalți. În clipa cînd își înălță capul deasupra gropii una din săbii se năpusti asupra lui, dar, ca prin minune, nu-l atinse. O lovitură puternică de picior de la un samurai pe care nu-l văzuse îl trimise iar în groapă.

Se răsuci și sări înapoi ferindu-se de masa zvîrcolindă de oameni care încerca să-l facă pe samurai una cu pămîntul cleios și rău-mirositor. Vinck îi trase samuraiului un picior în grumaz de-l lăsă jos leșinat, apoi îl izbi de mai multe ori pînă ce Blackthorne îl trase de acolo.

— Nu-l omorî, îl putem folosi ca ostatic ! strigă el și smulse disperat scara încercînd s-o tragă în jos, în groapă. Dar era prea lungă. Deasupra, ceilalți samurai ai lui Omi așteptau impasibili în fața chepengului.

— Pentru Dumnezeu, pilotule, oprește-te ! șuieră Spillbergen. Au să ne omoare pe toți, tu o să ne omori pe toți ! Opriți-l !

Omi strigă mai multe ordine și mîini puternice de sus îl opriră pe Blackthorne să distrugă gura chepengului cu scara.

— Atenție ! strigă el.

Alți trei samurai, înarmați cu pumnale și purtînd doar fîșia de pînză la brîu, săriră sprinteni în groapă. Primii doi se năpustiră cu bună știință asupra lui Blackthorne, trîntindu-l la pămînt fără să le pese de propria primejdie, apoi atacară cu cruzime.

Blackthorne era strivit de forța celor doi. Nu putea să folosească pumnalul, simțea cum voința de a lupta îl părăsea și-și dorea îndemînarea lui Mura, căpetenia satului, în lupta corp la corp. Știa, fără să poată face ceva, că n-avea cum să mai reziste mult, dar, cu un ultim efort, își eliberă un braț. O lovitură năprasnică, dată de o mînă ca un baros, îl făcu să se dezechilibreze și încă una îl făcu să nu mai vadă nimic în fața ochilor, dar tot nu se dădu bătut.

Vinck se aruncase asupra unuia din samurai, dar un al treilea veni peste el din gura chepengului și Maetsukker urlă cînd un pumnal îi sfîrtecă brațul. Van Nekk lovea la întîmplare, iar Pieterzoon striga : „Pentru Dumnezeu, lovește-i pe ei, nu pe mine", dar negustorul, cuprins de turbare, nu auzea nimic.

Blackthorne prinse de gît un samurai, dar îl scăpă apoi din pricina noroiului și a transpirației. Cînd era aproape în picioare — asemeni unui taur cuprins de turbare —, încercînd să-i țină la distanță pe dușmani, urmă o lovitură și căzu în nesimțire. Cei trei samurai își croiau drum cu pumnalele, iar echipajul, rămas fără conducător, se retrăgea din fața loviturilor ce veneau din toate părțile, samuraii punînd stăpînire pe groapă cu pumnalele lor ce se roteau, fără să încerce să omoare sau să rănească, ci doar să-i împingă pe oamenii speriați și cu răsuflarea tăiată spre perete, departe de scara unde Blackthorne și primul samurai zăceau nemișcați.

Omi coborî semeț în groapă și-l înhăță pe omul cel mai apropiat, care se nimeri să fie Pieterzoon. Îl împrînci apoi spre scară.

Pieterzoon țipă și încercă să lupte ca să scape din strînsoarea lui Omi, dar un pumnal îi tăie încheietura mîinii și un altul îi sfîrtecă brațul. În timp ce urla, fu împins de-a-ndăratelea spre scară, fără milă.

— Doamne Dumnezeule, ajută-mă, nu eu trebuie să merg, nu eu, nu eu... Pieterzoon era pe scară și se retrăgea în sus, cît mai departe de amenințarea pumnalelor. Ajutați-mă, pentru Dumnezeu ! țipă el pentru ultima oară, apoi se întoarse și ieși afară urlînd.

Omi venea în urma lui fără să se grăbească.

Unul din samurai se retrase. Apoi celălalt. Al treilea ridică pumnalul pe care-l folosise Blackthorne. Întoarse spatele disprețuitor, păși peste trupul camaradului său, care zăcea în nesimțire, și ieși din groapă.

Cu o smucitură, scara fu săltată afară. Și aer, și cer, și lumină dispărură. Zăvoarele fură trase cu zgomot. Acum nu era decît întunericul, iar în el, piepturi ridicîndu-se și coborînd spasmodic, bătăi năvalnice de inimi, valuri de transpirație și duhoare. Muștele își făcură iar apariția.

O clipă nimeni nu se mișcă. Jan Roper avea o mică tăietură pe obraz, Maetsukker sîngera rău, ceilalți erau buimăciți. În afară de Salamon. El își făcu drum pe bîjbîite spre Blackthorne și îl trase de pe samuraiul leșinat. Scoase niște sunete guturale, arătînd spre apă. Croocq îi aduse puțină în tigvă, ajutîndu-l să-l sprijine de perete pe Blackthorne, care încă nu dădea semne de viață. Amîndoi începură să-i curețe nămolul de pe față.

— Cînd ticăloșii ăia... cînd s-au aruncat asupra lui, cred că i-am auzit gîtul sau umărul trosnind, spuse musul abia trăgîndu-și sufletul. Doamne, parcă e mort !

Sonk se chinui să se ridice și-și croi drum spre ei. Îi mișcă cu grijă capul lui Blackthorne dintr-o parte în alta și-i pipăi umerii.

— Pare în ordine. Trebuie să așteptăm pînă-și revine, ca să vorbească.

— O, Doamne Dumnezeule, începu Vinck să se vaite. Bietul Pieterzoon... eu sînt de vină... eu sînt de vină...

— Tu porniseși. Pilotul te-a oprit. Tu porniseși, așa cum ai promis, te-am văzut eu, jur ! Sonk îl scutură pe Vinck, dar el nu-i dădu nici o atenție. Te-am văzut eu, Vinck. Se întoarse spre Spillbergen alungînd muștele cu mîna. N-a fost așa ?

— Da, el plecase. Vinck, încetează cu văicăritul ! A fost vina pilotului. Daţi-mi puţină apă.

Jan Roper scoase puţină apă cu tigva, bău şi-şi trecu mîna peste rana din obraz.

— Vinck trebuia să se fi dus. El a fost mielul Domnului. El a fost alesul. Acum sufletul lui e pierdut. O Doamne, ai milă de el, o să ardă în iad în vecii vecilor.

— Daţi-mi puţină apă, scînci căpitanul.

Van Nekk luă tigva de la Jan Roper şi i-o dădu lui Spillbergen.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse van Nekk obosit. El n-a putut să se ridice, nu vă amintiţi ? A rugat pe cineva să-l ajute. Eu eram atît de înspăimîntat că nici nu m-am putut mişca, şi nu eu trebuia să plec.

— N-a fost vina lui Vinck, spuse Spillbergen. Nu. Asta a fost de vină. Toţi se uitară spre Blackthorne. E nebun.

— Toţi englezii sînt nebuni, spuse Sonk. V-a fost dat vreodată să cunoaşteţi vreunul care să nu fie ? Ia-l la bani mărunţi pe oricare din ei şi-ai să dai peste un nebun, sau un pirat.

— Nişte ticăloşi, asta sînt toţi ! spuse Ginsel.

— Nu, nu toţi, spuse van Nekk. Pilotul a făcut doar ceea ce a crezut că e mai bine. El ne-a apărat şi ne-a dus cale de zece mii de leghe.

— Ne-a apărat, pe dracu ! Am fost cinci sute cînd am pornit şi cinci corăbii. Acum nu mai sîntem decît nouă !

— N-a fost vina lui că flota s-a răzleţit. N-a fost vina lui că furtuna ne-a aruncat pe toţi...

— Dacă n-ar fi fost el, noi am fi rămas în Lumea Nouă. El a spus că putem să ajungem în Japonii. Şi, pentru Dumnezeu, priviţi unde sîntem acum !

— Noi am fost de acord să încercăm să ajungem în Japonii. Toţi am fost de acord, spuse van Nekk obosit. Toţi am votat.

— Da, dar el a fost cel care ne-a convins.

— Priviţi ! Ginsel arătă spre samuraiul care începuse să se mişte şi să se vaite. Sonk se strecură rapid spre el şi-i trase un pumn în falcă. Omul leşină din nou.

— La dracu ! De ce l-au lăsat ticăloşii aici ? Puteau foarte uşor să-l care cu ei. Oricum, noi n-am fi putut face nimic.

— Socoteşti că l-au crezut mort ?

— Habar n-am ! De văzut, în orice caz, l-au văzut. Doamne, ce-aş mai bea o bere rece, spuse Sonk.

— Nu-l mai lovi, Sonk. E ostatic. Croocq se uită la Vinck, care stătea înghesuit în perete scîncind, închis în ura faţă de sine însuşi. Doamne, ajută-ne ! Ce-or să-i facă lui Pieterzoon ? Nouă ce-or să ne facă ?

— Numai pilotul e de vină, spuse Jan Roper. Numai el.

Van Nekk se uită plin de milă spre Blackthorne.

— Nu mai contează acum. Nu-i aşa ? A cui e vina sau a cui a fost.

Maetsukker se ridică în picioare clătinîndu-se, sîngele încă curgîndu-i din braţ.

— Sînt rănit, ajutaţi-mă !

Salamon făcu un garou dintr-o fîşie de cămaşă şi opri sîngele. Tăietura în bicepşii lui Maetsukker era adîncă, dar nici o venă sau arteră nu fusese atinsă. Muştele începură să roiască deasupra rănii.

— Blestemate muşte ! Şi blestemat fie pilotul, iadul să-l înghită ! spuse Maetsukker. Se căzuse de acord. Dar nu ! El a trebuit să-l salveze pe Vinck ! Acum mîinile lui sînt mînjite cu sîngele lui Pieterzoon şi noi toţi o să suferim din pricina lui.

— Tacă-ţi fleanca ! El a spus că nimeni din echipajul lui...

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Sătenii începură să toarne în pivniţă hîrdaie cu mărunţaie de peşte şi apă de mare. Cînd apa ajunse de un lat de palmă de la pămînt, se opriră.

•

Ţipetele începură cînd luna se afla sus, în înaltul cerului.

Yabu stătea cu picioarele strînse sub el, în grădina interioară a locuinţei lui Omi. Nemişcat. Privea lumina lunii în pomul înflorit, mănunchiul de ramuri proiectat pe cerul luminos, florile strînse ciorchine, cu o vagă tentă de culoare. O petală se desprinse, descriind spirale largi în cădere, şi el medită :

Frumuseţea
este aceeaşi

cînd cade
la adierea vîntului.

O altă petală se desprinse. Vîntul adie uşor şi mai luă una. Pomul abia dacă era de înălţimea unui om, crescut între pietre acoperite cu muşchi, ce păreau să se desprindă direct din pămînt, atît de meşteşugit fuseseră aşezate.

Îi trebui lui Yabu toată voinţa să-şi adune gîndurile asupra pomului şi florilor, asupra cerului şi nopţii, să simtă mîngîierea vîntului şi dulcele-i miros de mare, să cugete la poezii şi totuşi să-şi ţină urechea trează la chinurile morţii. Simţi o moleşeală în şira spinării. Numai voinţa îi dădea o tărie de piatră. Gîndul acesta îi aducea o desfătare ce nu putea fi cuprinsă în cuvinte. Şi-n noaptea asta ea era mai puternică şi mai violentă ca oricînd.

Înăuntru, în casă, mama lui Omi întrebă în şoaptă, speriată :

— Omi-san, cît are să stea stăpînul nostru acolo ?

— Nu ştiu.

— Ţipetele sînt îngrozitoare. Cînd or să se oprească ?

— Nu ştiu, spuse Omi.

Stăteau după un paravan, în cea de-a doua cameră bună. Cea mai bună, a mamei lui, fusese dată lui Yabu şi ambele camere aveau ferestrele spre grădina pe care el o aranjase cu atîta trudă. Îl vedeau pe Yabu printre zăbrele, pomul proiectîndu-i adevărate arabescuri pe faţă şi mînerele săbiilor scîntēind sub lumina lunii. Purta un *haori*, o jachetă, de culoare închisă peste chimonoul sobru.

— Vreau să mă duc la culcare, spuse femeia tremurînd. Dar nu pot să dorm cu tot zgomotul ăsta. Cînd o să se oprească ?

— Nu ştiu. Ai răbdare, mamă, spuse Omi blînd. O să înceteze curînd. Mîine seniorul Yabu o să se întoarcă la Yedo. Te rog, ai răbdare. Dar Omi ştia că tortura va continua pînă-n zori. Aşa fusese plănuită.

Încercă să se concentreze. Pentru că seniorul său medita în vacarmul ţipetelor, căută şi el din nou să-i urmeze pilda. Dar următorul ţipăt îi întrerupse meditaţia. Nu pot, gîndi. Eu nu pot, nu încă. N-am stăpînirea, nici puterea lui.

Să fie putere, oare ? se întrebă.

Vedea limpede chipul lui Yabu. Încercă să desluşească gîndurile de pe faţa *daimyo*-ului său buzele pline şi moi strînse uşor, cu o pată de salivă la colţuri, ochii pironiţi în întuneric, două tivituri, mişcîndu-se doar o dată cu petalele. Era ca şi cum abia atinsese o trăire de o intensitate supremă — sau chiar acum o atingea —, complet desprins de sine. Să fie, oare, cu putinţă ?

Era pentru prima oară cînd Omi se afla alături de unchiul său, pentru că el era o verigă foarte măruntă în încrengătura familiei, iar feuda sa din Anjiro şi din împrejurimi era săracă şi neînsemnată. Omi era cel mai tînăr dintre cei trei fraţi, iar tatăl său, Mizuno, avea şase fraţi. Yabu era fratele cel mai mare şi conducătorul clanului Kasigi, tatăl său urmînd imediat ca vîrstă. Omi împlinise douăzeci şi unu de ani şi avea un copil.

— Unde e nenorocita de nevastă-ta ? se plînse bătrîna veşnic nemulţumită. Vreau să-mi maseze spatele şi umerii.

— A trebuit să se ducă să-şi vadă tatăl, nu-ţi aminteşti ? E foarte bolnav, mamă. Lasă-mă pe mine s-o fac.

— Nu. Nevastă-ta n-are pic de respect. Putea să fi aşteptat cîteva zile. Am bătut atîta cale din Yedo ca să vă văd ! Două săptămîni de drum groaznic şi, poftim, sînt aici doar de o săptămînă şi ea pleacă ! Trebuia să aştepte! Nu e bună de nimic, asta e. Tatăl tău a făcut o mare greşeală aranjînd să te-nsori cu ea. Ar trebui să-i spui să stea mereu plecată, las-o o dată pentru totdeauna pe nătînga asta ! Nu e-n stare nici măcar să-mi maseze spatele ca lumea ! Măcar de i-ai da o mamă de bătaie ! Şi ţipetele astea îngrozitoare ? De ce nu încetează ?

— Au să înceteze. Foarte curînd.

— Ar trebui să-i dai o bătaie bună.

— Da.

Omi se gîndi la soţia sa, Midori, şi inima-i tresări. E atît de frumoasă, bună, blîndă şi deşteaptă, are o voce atît de limpede şi ştie să cînte tot atît de bine ca oricare curtezană din Izu.

— Midori-san, trebuie să pleci imediat, îi spusese el, cînd erau doar ei doi.

— Omi-san, tata nu e chiar atît de bolnav şi locul meu e aici, s-o servesc pe mama ta, *neh ?* îi răspunsese ea.

Dacă soseşte seniorul nostru, *daimyo,* casa trebuie pregătită. O, Omi-san, asta e atît de important, e cea mai însemnată perioadă din slujba ta, *neh* ? Dacă seniorul Yabu e impresionat, poate o să-ţi dea o feudă mai bună, o meriţi atît de mult ! Dacă s-ar întîmpla ceva cît sînt plecată, nu mi-aş ierta-o niciodată, asta e prima oară cînd ai prilejul să fii preţuit şi trebuie să izbuteşti. El *trebuie* să vină. Te rog, sînt atît de multe de făcut.

— Da, dar eu aş vrea ca tu să pleci imediat, Midori-san. Stai doar două zile, apoi te-ntorci degrabă acasă.

Ea stăruise, dar el o ţinuse morţiş pe-a lui şi ea plecase. El voia ca ea să fie plecată din Anjiro, înainte ca Yabu să sosească, şi pe tot timpul cît era oaspete în casa lui. Nu că *daimyo*-ul ar îndrăzni s-o atingă, fără să aibă îngăduinţa — asta era de neconceput, pentru că el, Omi, ar fi avut atunci, prin lege, dreptul, cinstea şi datoria să-l omoare pe *daimyo.* Dar băgase de seamă că Yabu se uitase lung la ea chiar după ce se căsătoriseră în Yedo şi voia să îndepărteze o pricină de supărare, orice ar fi putut să-l tulbure sau să-l stînjenească pe seniorul său în timpul şederii lui aici. Era atît de important ca el să-l impresioneze pe Yabu-sama cu credinţa sa filială, cu previziunea şi cu sfatul său. Pînă acum totul mersese de minune, dincolo de aşteptări. Corabia fusese o comoară descoperită din întîmplare şi echipajul alta. Totul era perfect.

— L-am rugat pe *kami*-ul nostru să vegheze asupra ta, spusese Midori chiar înainte de plecare, vorbind despre spiritul *shinto* care avea grijă de casa lor, şi-am trimis danii templului budist pentru rugăciuni. I-am spus lui Suwo să se-ntreacă pe sine şi i-am trimis vorbă lui Kiku-san. O, Omi-san, te rog lasă-mă să rămîn.

El zîmbise şi o făcuse să plece. Lacrimile îi stricaseră fardul.

Omi era trist fără ea, dar bucuros că plecase. Ţipetele ar fi îndurerat-o tare mult.

Mama lui tresări auzind gemetele purtate de vînt şi se mişcă uşor ca să-şi domolească durerea din umeri, încheieturile junghiind-o în noaptea asta. Briza mării de apus e de vină, gîndi ea. Totuşi e mai bine aici decît în Yedo. Acolo e prea mlăştinos şi sînt prea mulţi ţînţari.

Ea abia zărea contururile şterse ale lui Yabu în grădină. În adîncul inimii îl ura şi-l voia mort. Odată Yabu

mort, Mizuno, soțul ei, ar fi *daimyo* de Izu și ar conduce clanul. Asta ar fi grozav, își zise. Atunci toți ceilalți frați, cu soțiile și copiii lor, ar fi la cheremul ei și, bineînțeles, cînd Yabu ar fi mort și dus pentru totdeauna, Mizuno-san l-ar face pe Omi moștenitor.

O altă durere în ceafă o făcu să se miște ușor.

— Am s-o chem pe Kiku-san, spuse Omi, referindu-se la curtezana care-l aștepta răbdătoare pe Yabu în camera alăturată, împreună cu băiatul. Ea e foarte, foarte pricepută.

— Mă simt bine, doar un pic obosită, *neh* ? Da, foarte bine. Ea știe să mă maseze.

Omi se duse în camera alăturată. Totul era pregătit : cuverturi matlasate pentru așternut și învelit, numite *futon*, așezate pe dușumeaua acoperită cu rogojini. Kiku se înclină, încercă să zîmbească și spuse că ar fi o mare cinste pentru ea să poată fi de folos, cu puțina sa pricepere, preaonoratei stăpîne a casei. Era chiar mai palidă ca de obicei și Omi își putu da seama că urletele o răvășiseră și pe ea. Băiatul încerca să nu-și arate teama.

Cînd începuseră țipetele, Omi trebuise să-și folosească toată priceperea ca s-o convingă să rămînă.

— O, Omi-san, nu pot să suport, e cumplit. Îmi pare rău, vă rog, lăsați-mă să plec, vreau să-mi astup urechile, dar țipetele trec și prin mîini. Bietul om, e-ngrozitor, spusese ea.

— Te rog, Kiku-san, te rog fii înțeleaptă. Yabu-sama a hotărît asta, *neh* ? Nu e nimic de făcut. O să înceteze curînd.

— E prea mult, Omi-san. Nu pot să îndur.

Printr-o tradiție ce nu putea fi încălcată, o fată nu putea fi cumpărată cu bani dacă ea, sau patroana ei, nu voia să accepte clientul, indiferent cine ar fi fost. Kiku era o curtezană de prima clasă, cea mai renumită din Izu și, deși Omi știa că ea nu era nici măcar cît o curtezană de mîna a doua din Yedo, Osaka sau Kyoto, totuși, aici n-avea egal, așa că, pe bună dreptate, era mîndră și greu de luat. Și, deși el se înțelesese cu patroana ei, *mama*-san Gyoko, să plătească de cinci ori prețul obișnuit, tot nu era sigur că ea avea să rămînă.

Acum el îi urmărea degetele agile mișcîndu-se pe gîtul mamei lui. Era frumoasă, micuță, pielea-i era aproape

translucidă şi atît de catifelată ! De obicei era plină de viaţă. Dar cum putea această femeie destinată plăcerii să fie fericită sub canonada de urlete ? se întrebă el. Îi făcea plăcere s-o privească, îl încîntau trupul şi căldura ei...

Brusc, urletele încetară.

Omi ascultă cu gura pe jumătate deschisă, încordat, să prindă cel mai vag zgomot, aşteptînd. Observă că degetele lui Kiku se opriseră, fără ca mama lui să se plîngă, ascultînd şi ea la fel de încordată. Se uită la Yabu printre zăbrele. *Daimyo*-ul stătea nemişcat ca o statuie.

— Omi-san ! strigă Yabu în cele din urmă.

Omi se ridică, se duse în veranda strălucind de curăţenie şi se înclină.

— Da, stăpîne.

— Du-te şi vezi ce s-a întîmplat.

Omi se înclină din nou şi plecă, traversă grădina şi ieşi în drumul bine pietruit, care cobora dealul şi ajungea în sat şi pe ţărm. Hăt departe zărea un foc lîngă unul din debarcadere şi oameni în jurul lui. În piaţa ce dădea spre mare erau chepengul de la groapă şi cele patru străji.

Cînd se îndreptă spre sat, văzu că nava barbară era ancorată în siguranţă, iar pe punţile ei şi în bărcile cuibărite în jur se zăreau lămpi cu ulei. Sătenii — bărbaţi, femei şi copii — încă mai descărcau şi era un du-te-vino de bărci de pescuit, aidoma unui roi de licurici. Mormane de baloturi şi lăzi erau stivuite cu grijă pe ţărm. Şapte tunuri se aflau deja acolo, altul fiind coborît cu frînghii dintr-o barcă pe o rampă şi, de aici, pe nisip.

Îl trecură fiorii, deşi vîntul care adia nu era răcoros. De obicei, sătenii cîntau cînd munceau, atît de bucurie, cît şi pentru a-şi coordona mişcările. Dar, în seara asta, satul era neobişnuit de tăcut, deşi nu era casă să nu fie trează şi toată mîna de lucru fusese adunată, chiar şi cei bolnavi. Oamenii se grăbeau încoace şi-ncolo, se înclinau şi iar o porneau grăbiţi. Fără să scoată o vorbă. Pînă şi cîinii amuţiseră.

N-a fost niciodată aşa, gîndi el, mîna încordîndu-i-se zadarnic pe sabie. Parcă toţi *kami* din satul nostru ne-ar fi părăsit.

Mura, înştiinţat încă din clipa cînd Omi trecuse de poarta grădinii. veni dinspre ţărm să-l întîmpine. Se înclină.

— Bună seara, Omi-sama. Corabia o să fie descărcată pe la amiază.

— Barbarul a murit ?

— Nu știu, Omi-sama. Mă duc să văd.

— Poți să vii cu mine.

Supus, Mura îl urmă, la jumătate de pas după el. În mod ciudat, Omi era bucuros să fie însoțit.

— Pe la amiază, zici ? întrebă Omi, nemaisuportînd liniștea.

— Da. Totul merge bine.

— Dar lucrurile, cum le-ați ascuns ?

Mura arătă spre grupurile de bătrîni și copii de pe lîngă una din casele de pescari, care împleteau rogojini groase, printre ei fiind și Suwo.

— Am putea să demontăm tunurile și să le învelim. O să avem nevoie de cel puțin zece oameni ca să care unul. Igurashi-san a mai trimis după hamali în satul vecin.

— Bine.

— Mă tem că n-o să poată fi ținut secretul, Alteță.

— Igurashi-san va ști cum să-i facă să priceapă că trebuie, *neh* ?

— Omi-sama, va fi nevoie să folosim toți sacii noștri pentru orez, toate coșurile, plasele și toate rogojinile.

— Și ?

— Atunci cu ce-o să mai prindem pește sau în ce-o să mai punem roadele ?

— O să găsești tu ceva. Vocea lui Omi se înăspri. Deocamdată taxele vi s-au mărit cu încă jumătate. Yabu-san a poruncit-o în seara asta.

— Noi deja ne-am plătit taxele pe anul ăsta și pe anul care vine.

— Asta e datoria unui țăran, Mura. Să pescuiască, să lucreze pămîntul, să strîngă recoltele și să plătcască taxe. Nu e așa ?

Mura spuse calm :

— Da, Omi-sama.

— Un staroste care nu-și poate stăpini satul e un obiect nefolositor, *neh* ?

— Da, Omi-sama.

— Săteanul acela a fost un prost și un obraznic. Mai sînt și alții ca el ?

— Nici unul, Omi-sama.

— Nădăjduiesc să fie așa. Proastele purtări sînt de neiertat. Familia lui e amendată cu valoarea unui *koku* de orez, în pește, orez, grîne sau orice altceva. Să plătească în trei luni.

— Da, Omi-sama.

Atît Mura, cît și samuraiul Omi știau că această sumă depășea toate posibilitățile familiei respective. Barca de pescuit și o jumătate de hectar de orez, asta era tot ce aveau cei trei frați Tamazaki — acum numai doi, împreună cu soțiile lor și cei patru băieți și trei fete, precum și văduva lui Tamazaki, cu trei copii. Un *koku* de orez era, aproximativ, cantitatea necesară unei familii pe timp de un an. În jur de cinci baniță. Cam o sută optzeci de kilograme de orez. Toate veniturile din împărăție erau măsurate în *koku*. Și toate taxele.

— Unde ar ajunge acest Pămînt al Zeilor dacă noi am uita bunele purtări ? întrebă Omi. Atît față de cei mai de jos decît noi, cît și față de cei de deasupra noastră.

— Da, Omi-sama.

Mura se gîndea de unde să obțină acel *koku*, pentru că satul trebuia să plătească dacă familia nu putea. Și de unde să mai facă rost de saci pentru orez, coșuri și plase ? Cîte ceva putea fi salvat de la acest transport. Banii trebuiau împrumutați. Starostele satului vecin îi era îndatorat. Aha, stai așa ! Fiica cea mai mare a lui Tamazaki nu e o frumusețe la șase ani și nu e asta vîrsta cea mai potrivită ca o fată să vie vîndută ? Și cea de-a treia vară a mătușii-mi — cotoroanța aia bătrînă, hulpavă de bani, ce-ți ridică părul măciucă-n cap cînd o vezi — nu e ea cel mai bun telal de copii din Izu ? Mura oftă știind că acum îl așteptă un șir nesfîrșit de tocmeli lungi și sîcîitoare. N-are a face, gîndi. Poate copila o să aducă chiar doi *koku*. Fără îndoială, ea valorează mult mai mult.

— Îmi pare rău pentru purtarea necuviincioasă a lui Tamazaki și vă cer iertare, spuse el.

— Purtarea necuviincioasă a fost a lui, nu a ta, răspunse Omi la fel de politicos.

Dar amîndoi știau că Mura purta răspunderea și era de dorit să nu mai fie și alți Tamazaki. Totuși, amîndoi erau mulțumiți. Scuzele fuseseră cerute și, deși respinse, erau totuși primite. Astfel onoarea ambilor bărbați era mulțumită.

Dădură colțul debarcaderului și se opriră. Omi șovăi, apoi îi făcu semn lui Mura să se-ndepărteze. Căpetenia satului se înclină și plecă mulțumit.

— Barbarul e mort, Zukimoto ?

— Nu, Omi-san. A leșinat iar.

Omi se îndreptă spre cazanul mare de fier pe care satul îl folosea să scoată untura din balenele pe care le prindeau uneori departe în mare, în lunile de iarnă, sau ca să scoată clei din pește — un meșteșug local.

Barbarul era cufundat pînă la umeri în apa din care ieșeau aburi. Fața îi era roșie-vînătă, iar buzele-i răsfrînte și crăpate lăsau să se vadă dinții stricați.

La apusul soarelui, Omi îl privise pe Zukimoto cum se umfla în pene, plin de importanță, în timp ce supraveghea cum barbarul era legat cu brațele în jurul genunchilor și palmele lăsate slobode și pus în apă rece. Tot timpul micul barbar cu părul roșu, cu care Yabu voise să-nceapă, bolborosise, rîsese și plînsese — pentru început fiind de față acolo și preotul creștin care-și spunea, pe o voce monotonă, rugile blestemate.

Apoi începuseră să întețească focul fără întrerupere. Yabu nu se găsea pe țărm, dar poruncile lui fuseseră clare și urmate cu stricteță. Barbarul începuse să strige și să delireze, apoi încercase să-și facă zob capul de buza cazanului, dar fusese oprit. Urmaseră rugăminți, plînsete, leșinuri, treziri, țipete îngrozite și abia după aceea începuse adevărata durere. Omi încercase să privească așa cum te-ai uita la chinurile unei muște, căutînd să nu vadă omul. Dar nu izbutise și plecase cît putuse de repede. Descoperise că nu-i făcea nici o plăcere tortura. Nu era nici o demnitate în ea, hotărîse el, bucuros că avusese prilejul să afle adevărul, pentru că nu mai văzuse așa ceva niciodată pînă atunci. Nu era nici o demnitate, nici pentru victimă, nici pentru călău. Lipsea moartea de demnitate, ori, fără această demnitate, care e țelul ultim al vieții ? se întrebă el.

Calm, Zukimoto înțepă cu un băț carnea pe jumătate fiartă de pe picioarele bărbatului, așa cum ai încerca peștele care fierbe să vezi dacă e gata.

— O să-și revină curînd. E uluitor cît de mult a rezistat. Nu cred că sînt făcuți la fel ca noi. Foarte interesant, nu ? spuse Zukimoto.

— Nu, spuse Omi, privindu-l cu ură.

Pe dată Zukimoto luă aminte şi mieroşenia îi reveni.

— N-am vrut să spun nimic, Omi-san, zise el cu o plecăciune adîncă. Chiar nimic.

— Bineînţeles. Seniorul Yabu e încîntat că ai făcut totul atît de bine. Îţi trebuie o mare pricepere, ca focul să nu fie nici prea mare şi totuşi să fie îndeajuns.

— Sînteţi foarte amabil, Omi-san.

— Ai mai făcut-o pînă acum ?

— Nu în felul ăsta, dar seniorul Yabu mă onorează cu cinstea acordată. Încerc doar să-i fiu pe plac.

— El vrea să ştie cît o să mai trăiască barbarul.

— Pînă-n zori. Cu grijă.

Omi cercetă cazanul, dus pe gînduri. Apoi porni de-a lungul ţărmului, spre piaţă. Toţi samuraii se ridicară în picioare şi se înclinară.

— Jos totu-i liniştit, Omi-san, spuse unul din ei rîzînd şi arătînd cu degetul spre chepeng. La început a fost ceva vorbă — semăna a mînie — şi cîteva izbituri. Mai tîrziu, doi sau poate mai mulţi scînceau precum copiii înspăimîntaţi. Dar acum e linişte de multă vreme.

Omi ascultă. Se auzeau mormăieli îndepărtate şi plescăit de apă. Din cînd în cînd cîte un oftat.

— Şi Masijiro ? întrebă, numindu-l pe samuraiul care, la ordinul lui, fusese lăsat în groapă.

— Nu ştim, Omi-san. E sigur că el n-a strigat. Pesemne că e mort.

Cum a îndrăznit Masijiro să fie atît de netrebnic ? gîndi Omi. Să fii doborît de oameni neînarmaţi şi mai toţi bolnavi ! Dezgustător ! Mai bine să fie mort.

— Mîine nu le daţi nici hrană, nici apă. La prînz scoateţi cadavrele, *neh* ? Apoi vreau să-l aduceţi pe conducător. Singur.

— Da, Omi-san.

Omi se întoarse la foc şi aşteptă pînă barbarul deschise ochii. Apoi se înapoie în grădină şi raportă ce-i spusese Zukimoto.

— Te-ai uitat în ochii barbarului ?

— Da, Yabu-sama.

Omi îngenunche în spatele *daimyo*-ului, la zece paşi de el. Yabu rămăsese nemişcat. Lumina lunii arunca umbre pe chimonoul său şi închipuia un falus din mînerul sabiei.

— Ce... ce-ai văzut ?

— Nebunie. Temeiurile adînci ale nebuniei. Niciodată n-am văzut asemenea ochi. Şi groază nemărginită.

Trei petale căzură uşor.

— Fă un poem despre el.

Omi încercă să-şi pună mintea la lucru. Apoi, dorind să fie cît mai exact, spuse :

Ochii lui
Erau chiar sfîrşitul
Infernului,
Durerea toată,
Rostită-ntr-un cuvînt.

Ţipetele veneau aduse de vînt, mai slabe acum, distanţa părînd a le face şi mai dureroase.

După o clipă, Yabu spuse :

Dacă laşi
Deznădejdea lor să te cuprindă
Ajungi la fel ca ei,
În marea, adînca genune,
Mută.

Omi rămase meditînd îndelung la cele spuse, în frumuseţea nopţii.

Capitolul 5

Chiar înainte de prima geană de lumină ţipetele încetară.

Acum mama lui Omi dormea. Şi Yabu

În zori satul era în fierbere. Mai trebuiau aduse pe ţărm încă patru tunuri, cincizeci de butoiaşe cu praf de puşcă, o mie de obuze.

Kikú zăcea sub cuvertură privind umbrele proiectate pe pereţii-*shoji*. Nu dormise deloc, deşi era mai sfîrşită ca oricînd. Sforăiturile puternice ale bătrînei din camera de alături acopereau respiraţia calmă, profundă a *daimyo*-ului de lîngă ea. Băiatul dormea liniştit în celălalt aşter-

nut, cu un braţ aşezat peste ochi ca să se ferească de lumină.

Yabu tresări în somn şi Kiku îşi ţinu respiraţia. Dar el nu se trezi şi asta o încîntă, pentru că ştia că foarte curînd va putea să plece fără să-l deranjeze. În timp ce aştepta răbdătoare, se strădui să se gîndească la lucruri plăcute. Cuvintele primului ei profesor îi rămăseseră adînc întipărite în minte :

— Copilă, totdeauna să-ţi aminteşti că, într-adevăr, cel mai uşor lucru de pe lume e să te gîndeşti la ceva rău. Dacă-ţi laşi mintea în voia ei, o să aluneci din nefericire în nefericire. Totuşi, să te gîndeşti la lucruri bune cere efort. Iată de ce există disciplina, educaţia. Aşa că educă-ţi mintea să poposească pe dulci miresme, pe atingerea tandră, catifelată a picăturilor de ploaie pe *shoji*, pe armonia acestui aranjament floral, pe liniştea zorilor. Şi apoi, în cele din urmă, n-o să mai trebuiască să faci un asemenea efort, atunci îţi vei fi ţie de mare folos, precum şi profesiunii noastre, şi ai să aduci cinste lumii noastre, Lumea Sălciilor...

Se gîndi la voluptatea băii ce avea s-o facă în curînd şi care va alunga oboseala acestei nopţi, iar după aceea, mîngîierea odihnitoare a mîinilor lui Suwo. Se gîndi cît o să rîdă cu celelalte fete şi cu Gyoko-san — *mama-san* —, cînd fiecare îşi va deşerta sacul cu bîrfe, zvonuri şi istorioare, apoi se gîndi la elegantul, o, atît de elegantul chimonou pe care o să-l poarte diseară, cel auriu cu flori galbene şi verzi, şi la panglicile din păr asortate cu el. După baie o să-şi aranjeze părul, iar din banii pentru noaptea trecută foarte mulţi vor merge la patroana ei, Gyoko-san, pentru plata datoriei, o parte îi va trimite, prin zaraf, tatălui ei, care era ţăran, dar tot va mai rămîne ceva şi pentru ea. Curînd o să-şi vadă iubitul şi o să fie o seară desăvîrşită.

Viaţa e grozavă, gîndi.

Da, dar e foarte greu să te prefaci că n-auzi urletele. Cu neputinţă. Celelalte fete vor fi tot pe-atît de nefericite, la fel şi biata Gyoko-san ! Dar n-are importanţă. Mîine vom pleca cu toate din Anjiro şi ne vom duce acasă, în minunata noastră casă de ceai din Mishima, cel mai mare oraş din Izu, ce se întinde de jur împrejurul celui mai important castel al *daimyo*-ului de Izu, acolo unde începe şi este adevărata viaţă.

Îmi pare rău că doamna Midori a trimis după mine.

Fii serioasă, Kiku, își spuse dojenitor. Nu trebuie să-ți pară rău. Nu-ți pare rău, *neh ?* A fost o cinste să-l slujești pe stăpînul nostru. Acum că ți s-a făcut această onoare, tu o să fii mai prețuită ca oricînd de Gyoko-san, *neh ?* A fost o încercare și acum ai să fii cunoscută ca Doamna Nopții cu Urlete, iar dacă ești norocoasă, cineva are să scrie o baladă despre tine și poate balada va fi cîntată chiar în Yedo. O, asta ar fi grozav ! Atunci precis iubitul tău are să-ți cumpere contractul, iar tu ai să fii liniștită și mulțumită, și ai să-i aduci pe lume fii.

Zîmbi în sinea ei. A, ce poveşti or să facă rapsozii despre noaptea asta, ce se vor spune în fiecare casă de ceai de pe tot cuprinsul ținutului Izu. Despre nobilul *daimyo* care a stat nemișcat în mijlocul urletelor, sudoarea curgînd pe el valuri-valuri. Ce-a făcut el ? or să vrea toate să afle. Și de ce băiatul ? Cum a fost la așternut ? Ce-a făcut și ce-a spus doamna Kiku și ce-a făcut și ce-a spus seniorul Yabu ? A fost Făloșenia lui Neprețuită de nimic sau plină de vlagă ? S-a întîmplat de două ori sau deloc ? Nu s-a întîmplat nimic ?

Mii de întrebări, dar niciodată vreuna pusă direct ori dînd un răspuns direct. Așa e înțelept, gîndi Kiku. Legea de căpătîi din Lumea Sălciilor era secretul absolut, niciodată să nu vorbești despre un client sau despre obiceiurile lui, sau despre cît a plătit, ca în acest fel să fii demnă de toată încrederea. Dacă altcineva vorbea, ei bine, asta-l privea, dar cu pereții de hîrtie, cu casele atît de mici și oamenii care sînt așa cum sînt, poveștile treceau întotdeauna ca vîntul din pat în baladă, niciodată adevărul adevărat, totdeauna sporit, pentru că oamenii sînt oameni, *neh ?* Dar nimic de la acea doamnă. O sprînceană înălțată, poate, o ridicare șovăielnică din umeri, o atingere delicată a coafurii impecabile sau a faldurilor chimonoului, asta era tot ce se îngăduia. Și totdeauna de ajuns dacă fata era deșteaptă.

Cînd urletele încetaseră, Yabu rămăsese ca o statuie în lumina lunii o vreme ce păruse mai lungă decît o veșnicie, și apoi se ridicase. Imediat ea se grăbise să se întoarcă în cealaltă cameră, chimonou-i de mătase foșnind ca marea în miez de noapte. Băiatul era speriat, încercînd să n-o arate, și-și șterse lacrimile pricinuite de tortură. Ea-i zîmbise să-i dea curaj, străduindu-se să arate un calm ce nu-l avea.

Apoi Yabu apăruse în cadrul uşii. Era lac de sudoare, cu faţa încordată şi ochii pe jumătate închişi. Kiku îl ajutase să-şi scoată săbiile, apoi chimonoul leoarcă de transpiraţie şi fîşia de pînză din brîu. Îl ştersese, îl ajutase să-şi pună un chimonou proaspăt spălat, uscat şi călcat la soare[1] şi-i legase cingătoarea de mătase. Cînd ea începuse să-i spună obişnuitele formule de politeţe, el îi pusese delicat un deget pe buze.

Apoi mersese la fereastră şi balansîndu-se uşor de pe un picior pe altul privise, ca dus, luna ce pălea. Ea rămăsese liniştită, fără să se mai teamă, pentru că, ce-ar fi fost acum de temut ? El era bărbat şi ea femeie, educată să fie femeie, să aducă bucurii în orice chip. Dar nu să pricinuiască sau să i se pricinuiască dureri. Erau alte curtezane care ştiau asemenea lucruri. O vînătaie icicolo, poate o muşcătură, asta mai mergea, făcea parte din bucuria şi durerea posesiunii şi dăruirii de sine, dar totdeauna cu măsură, pentru că era implicată onoarea, iar ea era o doamnă de primă clasă din Lumea Sălciilor, cu care niciodată nu trebuia să te porţi urît, ci totdeauna să o cinsteşti. Dar parte din educaţia ei era să ştie şi cum să îmblînzească bărbatul, cu măsură. Uneori bărbatul devenea sălbatic şi atunci era cumplit. Pentru că doamna era singură. Fără nici o apărare.

Coafura ei era fără greş, afară doar de cîţiva cîrlionţi slobozi la urechi, lăsaţi anume în voia lor. Chimonoul exterior, în carouri negre cu roşu, bordat cu cel mai pur verde, care-i accentua albeaţa pielii, era strîns în jurul taliei mici cu o eşarfă lată, rigidă, un *obi*, de un verde irizat. Acum se puteau auzi valurile, care se spărgeau de ţărm, şi adierea vîntului în grădină.

În cele din urmă, Yabu se întorsese şi se uitase la ea şi apoi la băiat.

Băiatul avea cincisprezece ani. Era fiul unui pescar de prin partea locului, şi-şi făcea ucenicia la o mînăstire din vecinătate, la un preot budist, un adevărat artist, pictor şi ilustrator de cărţi. Băiatului îi plăcea să cîştige bani de la cei care se distrau cu băieţi, nu cu femei.

---

[1] Hainele spălate se întindeau pe o scîndură lustruită să nu facă cute. Astfel se uscau şi rămîneau întinse, fără a mai trebui călcate.

Yabu îi făcuse semn. Ascultător, băiatul, căruia-i trecuse teama, își dezlegase eșarfa chimonoului cu o eleganță studiată. Nu purta obișnuita fîșie de pînză din brîu, ci o jupă de femeie, lungă pînă la pămînt. Trupu-i era catifelat, cu forme rotunjite și aproape fără păr.

Kiku își aminti ce liniște fusese în cameră, toți trei învăluiți laolaltă de tăcere și de absența țipetelor, ea și băiatul așteptînd ca Yabu să arate pe care-l dorea. Yabu stînd în picioare între ei, balansîndu-se ușor, plimbîndu-și privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă, Yabu îi făcuse ei semn. Cu grație, ea-și dezlegase șnurul de la *obi*, îl desprinsese din brîu cu gesturi molatice și-l lăsase să cadă. Faldurile celor trei chimonouri subțiri ca pînza de păianjen se îndepărtaseră ușor, lăsînd să se vadă jupa ce-i scotea în evidență coapsele. El se lungise pe cuverturi și, la semnul lui, se întinseseră și ei alături, fiecare de cîte-o parte. Le luase mîinile și le-așezase pe el, susținîndu-le deopotrivă. Se încălzise repede, arătîndu-le cum să-și apese unghiile în pîntecele lui, zorindu-i, mai repede și mai repede, fața fiindu-i ca o mască, și apoi urmă strigătul său violent, cutremurător, de durere. Pentru o clipă, rămase așa, respirînd greu, cu ochii închiși, pieptul umflîndu-i-se și coborînd, apoi se întorsese și adormise aproape imediat.

În tăcerea ce se lăsase, ei își țineau respirațiile, încercînd să-și ascundă uimirea. Totul se petrecuse atît de repede.

Băiatul își ridicase o sprînceană a mirare.

— N-am fost la-nălțime, Kiku-san ? Vreau să zic că totul a fost atît de repede, șoptise el.

— Noi am făcut tot ce-a vrut, spusese ea.

— Precis a atins Norii și Ploaia, spuse băiatul. Credeam c-o să se dărîme casa.

Ea zîmbise.

— Da.

— Sînt bucuros. La început am fost tare înfricoșat. E mare lucru să placi.

Amîndoi îl șterseseră ușor pe Yabu și-l acoperiseră cu o cuvertură, apoi băiatul se lungise la loc, galeș, proptit pe jumătate în cot și-și înăbușise un căscat.

— De ce nu dormi și tu ? spusese ea.

Băiatul își strînsese chimonoul mai mult în jurul lui. și-și schimbase poziția, așezîndu-se în genunchi în fața ei.

Ea stătea lîngă Yabu, mîngîind uşor cu mîna dreaptă braţul *daimyo*-ului, domolindu-i somnul agitat.

— N-am mai fost niciodată pînă acum cu un bărbat şi cu o doamnă în acelaşi timp, Kiku-san, şoptise băiatul.

— Nici eu.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese :

— Şi nici cu o fată. Vreau să spun că n-am împărţit niciodată perna cu nici una.

— Ţi-ar plăcea să o faci cu mine ? întrebase ea politicos. Dacă aştepţi puţin, sînt sigură că stăpînul nostru n-o să se trezească.

Băiatul se încruntase. Apoi spusese :

— Da, te rog.

După aceea, el zisese :

— A fost foarte ciudat, doamnă Kiku.

Ea zîmbise în sinea ei.

— Care-ţi place mai mult ?

Băiatul se gîndise îndelung, aşa cum stăteau liniştiţi, unul în braţele celuilalt.

— Asta cere efort, nu glumă.

Ea-şi îngropase capul în umărul lui şi-l sărutase pe ceafă ca să-şi ascundă zîmbetul.

— Tu eşti un băiat minunat, şoptise ea. Acum trebuie să dormi, după atîta efort.

Ea-l mîngîiase ca s-adoarmă, apoi plecase de lîngă el şi se dusese în celălalt aşternut. Locul se răcise. Nu se apropiase de Yabu, unde era cald, ca să nu-l trezească. Curînd se încălzise şi locul ei.

Umbrele de pe *shoji* se lungeau. Bărbaţii sînt ca nişte copii, gîndi ea. Plini de mîndrie prostească. Tot chinul acestei nopţi pentru ceva atît de trecător ! Pentru o pasiune care nu e în sine decît o iluzie, *neh ?*

Băiatul tresări în somn. De ce i-ai făcut propunerea ? se întrebă ea. Pentru plăcerea lui, pentru el, nu pentru mine, totuşi m-a bine dispus, ne-a trecut timpul şi lui i-a dat liniştea de care avea nevoie. De ce nu dormi şi tu puţin ? Mai tîrziu. Am să dorm mai tîrziu, îşi spuse.

Cînd se făcu timpul, ea se strecură din căldura plăcută a aşternutului şi se ridică în picioare. Chimonourile i se desfăcură cu un foşnet uşor şi aerul rece îi înfioră pielea. Se înfăşură repede şi cu îndemînare şi-şi legă *obi*-ul în talie. Îşi aranjă cu grijă părul şi machiajul.

Nu făcu nici un zgomot cînd plecă.

Samuraiul de pază de la intrarea în verandă se înclină, ea îi răspunse tot cu o plecăciune şi ieşi în soarele dimineţii. Slujnica o aştepta.

— Bună dimineaţa, Kiku-san.

— Bună dimineaţa.

Soarele-i făcea bine şi-i ştergea din minte noaptea. E minunat să fii în viaţă, gîndi.

Îşi strecură picioarele în sandale, îşi deschise umbrela purpurie şi străbătu grădina, ieşind în drumul ce cobora spre sat, traversa piaţa şi ajungea la casa de ceai, unde era locuinţa ei vremelnică. Slujnica venea în urmă.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, strigă Mura, înclinîndu-se.

Pentru moment, se odihnea în veranda casei sale, bînd *cha*, ceaiul verde pal al Japoniei. Mama lui i-l servea.

— Bună dimineaţa, Kiku-san, repetă ea ca un ecou.

— Bună dimineaţa, Mura-san. Bună dimineaţa, Saiko-san, ce bine arătaţi, răspunse Kiku.

— Ce mai faci ? întrebă mama, sfredelind fata cu ochii-i foarte, foarte bătrîni. Ce noapte cumplită ! Te rog, ia cu noi un ceai. Arăţi tare palidă, copilă.

— Mulţumesc, dar vă rog să mă iertaţi, acum trebuie să merg acasă. Îmi faceţi o prea mare cinste. Poate mai tîrziu.

— Bineînţeles, Kiku-san. Tu faci o mare onoare satului nostru, aflîndu-te aici.

Kiku se prefăcu că nu vede privirile lor iscoditoare. Şi, ca să sporească farmecul zilei, atît pentru ei cît şi pentru ea, se prefăcu că are o uşoară durere în părţile de jos.

Asta o să facă înconjurul satului, gîndi fericită, în timp ce se înclina, apoi se mai chirci o dată şi se îndepărtă ca şi cum ar fi îndurat cu tărie o durere cumplită. Falduriile chimonourilor se mişcau cu o unduire desăvîrşită, iar umbrela-i era aplecată atîta doar cît să-i dea cea mai minunată lumină. Era foarte bucuroasă că-şi luase acest chimonou exterior şi această umbrelă. Pe o zi mohorîtă n-ar mai fi avut acelaşi farmec.

— O, biata, biata copilă ! e atît de frumoasă, *neh* ? Ce păcat ! Îngrozitor ! spuse mama lui Mura, cu un oftat ce-ţi sfîşia inima.

— Ce e-ngrozitor, Saiko-san ? întrebă soţia lui Mura, venind în verandă,

— N-ai văzut sfîrşeala bietei fete ? N-ai văzut cu cît curaj încerca s-o ascundă ? Biata copilă. Doar şaptesprezece ani şi să fie nevoită să treacă prin toate astea !

— Are optsprezece ani, spuse Mura sec.

— Toate ce, stăpînă ? întrebă una din servitoare pe nerăsuflate, venind lîngă ele.

Bătrîna se uită în jur, să fie sigură că toată lumea asculta şi şopti destul de tare :

— Am auzit — coborî apoi vocea — am auzit că ea... ea n-o să mai poată face nimic... timp de trei luni.

— O, nu ! Biata Kiku-san ! O ! Dar de ce ?

— El şi-a folosit dinţii. O ştiu din cea mai sigură sursă.

— O !

— O !

— Dar de ce şi băiatul, stăpînă ? Cu siguranţă că el nu...

— Of ! Ştergeţi-o de-aici ! Înapoi la lucru, neisprăvitelor ! Asta nu e pentru urechile voastre ! Haideţi, plecaţi toate de-aici ! Eu şi stăpînul avem de vorbit.

Le goni pe toate din verandă. Chiar şi pe soţia lui Mura. Apoi sorbi din ceai, senină şi foarte mulţumită.

Mura sparse tăcerea :

— Dinţii ?

— Dinţii. Se spune că urletele îl învigorează, pentru că a fost speriat de un balaur cînd era mic, zise ea dintr-o suflare. Întotdeauna are un băiat cu el ca să-i aducă aminte de cînd era copil şi a înlemnit de groază, dar, de fapt, băiatul e acolo doar ca să se culce cu el, să se istovească, altfel ar sfîşia totul cu dinţii. Biata fată !

Mura oftă. Se duse în căsuţa de lîngă poartă şi scăpă un vînt cînd începu să se uşureze în găleată. Mă întreb ce s-a întîmplat, de fapt, îşi zise el stîrnit. De ce avea Kiku-san durerile ? Poate că *daimyo*-ul îşi foloseşte într-adevăr dinţii ! Nemaipomenit !

Ieşi afară scuturîndu-se ca să fie sigur că nu şi-a pătat fîşia de pînză din brîu şi se îndreptă spre piaţă adîncit în gînduri. Ehei, ce mi-ar plăcea să fiu o noapte cu doamna Kiku ! Cărui bărbat nu i-ar plăcea ? Cît o avea Omi-san de plătit patroanei — ceea ce tot noi o să plătim pînă la urmă ? Doi *koku* ? Se spune că *mama-san* a ei, Gyoko-san, a cerut şi a primit de zece ori cît se obişnuieşte. Să cîştige ea cinci *koku* pentru o noapte ? Kiku-san ar merita-o

cu siguranţă, *neh* ? Se spune că e tot atît de pricepută la optsprezece ani cît o femeie care are de două ori vîrsta ei Face minuni, nu alta... Ehei ! Dac-aş fi eu fericitul, cum aş începe ?

Absent, îşi potrivi fîşia de pînză din brîu şi picioarele-l duseră pe poteca bine bătătorită, prin piaţă, apoi către cîmpul funerar.

Rugul fusese pregătit. Cinci bărbaţi din sat se aflau deja acolo.

Acesta era locul cel mai încîntător din sat, briza mării fiind aici cea mai răcoroasă în timpul verii, iar priveliştea cea mai frumoasă. În apropiere se găsea sanctuarul *shinto* al satului, un acoperiş micuţ, de paie, deasupra unui piedestal, pentru *kami,* spiritul care locuia acolo sau poate că voia să locuiască acolo, dacă-i făcea plăcere. Un arbore de tisă strîmb, care fusese sădit înainte de întemeierea satului, se pleca în bătaia vîntului.

Mai tîrziu apăru pe potecă Omi. Era însoţit de Zukimoto şi patru gărzi. Rămase în picioare, mai la o parte. Cînd se aplecă ceremonios către rug şi către trupul aproape descompus, acoperit cu un linţoliu, toţi se înclinară, spre a onora barbarul care murise ca ortacii lui să poată trăi.

La semnul său, Zukimoto înaintă şi aprinse rugul. Zukimoto îi ceruse lui Omi acest hatîr şi i se acordase această cinste. Omi se înclină pentru ultima oară. Apoi, cînd focul era în toi, toţi plecară.

*
* *

Blackthorne cufundă cana în apa rămasă pe fundul hîrdăului, o umplu atent pînă la jumătate şi i-o dădu lui Sonk. Sonk încercă să bea doar cîte o înghiţitură, s-o facă să ţină mai mult, mîna tremurîndu-i, dar nu izbuti. Înghiţi cu lăcomie lichidul călîu, părîndu-i rău c-o făcuse, chiar în momentul în care apa trecuse de gîtleju-i uscat, apoi îşi croi drum istovit spre locul lui de la perete, păşind peste cei cărora le venise rîndul să se lungească. Pe jos era acum o clisă groasă, iar mirosul şi muştele deveniseră de nesuportat. Raze plăpînde de soare pătrundeau în groapă prin şipcile de la chepeng.

Vinck fu următorul la rînd la apă. Își luă cana, se uită lung la ea, așezîndu-se lîngă hîrdău, Spillbergen aflîndu-se de cealaltă parte.

— Mulțumesc, mormăi el posomorît.

— Grăbește-te, spuse Jan Roper. Rana din obraz deja îi supura. El era ultimul la apă și, fiind atît de aproape, gîtul nu-i dădea pace. Grăbește-te, Vinck, pentru Dumnezeu.

— Iartă-mă. Poftim, ia-o, mormăi Vinck, întinzîndu-i cana, fără să bage în seamă muștele ce-l năpădeau.

— Bea-o tu, prostule ! E ultima pe care o primești pînă la asfințitul soarelui. Bea-o ! Jan Roper puse înapoi cana în mîinile bărbatului. Vink se supuse mohorît și se întoarse iar în propriu-i infern.

Jan Roper își luă cana de apă de la Blackthorne. Închise ochii și spuse în gînd o rugăciune. Era dintre cei care stăteau în picioare și toți mușchii-l dureau. Cana abia dacă-i ajunse pentru două înghițituri.

Acum, cînd fiecare își primise porția, Blackthorne își muie buzele și sorbi cîte o înghițitură, mulțumit. Își simțea gura și limba aspre, pline de praf, și arzîndu-i. Era plin de muște, năduşeală și murdărie. Pieptul și spatele îi erau numai vînătăi.

Se uită la samuraiul care fusese lăsat în pivniță. Omul era înghesuit în perete, între Sonk și Croocq, ocupînd cît mai puțin loc, și nu se mișcase de ceasuri. Stătea cu privirea ațintită în gol, n-avea pe el decît fîșia de pînză din brîu, tot trupul îi era acoperit de vînătăi urîte, una, în jurul gîtului, din cale afară de mare.

Cînd Blackthorne își revenise prima oară în simțiri, era întuneric-beznă în pivniță. Urletele umpleau groapa, iar el crezuse că era mort și se găsea în adîncurile sufocante ale iadului. Simțea cum e-nghițit de nămolul lipicios care îi făcea carnea să se-nfioare pe el, și strigase, și se agitase cuprins de disperare, nemaiputînd să respire, pînă ce, după o veșnicie, auzise : „E-n ordine, pilotule, nu ești mort, e-n ordine. Trezește-te, trezește-te, pentru Dumnezeu, nu sîntem în iad, dar e aproape la fel. O Doamne, ajută-ne !"

Cînd își revenise pe deplin, ei îi povestiseră despre Pieterzoon și despre hîrdaiele cu apă de mare.

— O Doamne, scoate-ne de aici ! scîncise cineva.

— Ce-i fac bietului Pieterzoon ? Ce-i fac ? O Doamne, ajută-ne ! Nu mai pot să îndur urletele !

— O Doamne, fă-l pe bietul om să moară ! Fă-l să moară !

— Doamne, Dumnezeule, oprește urletele ! Te rog, Doamne, oprește-le !

Groapa în care se aflau și urletele lui Pieterzoon le arătaseră tuturor adevărata lor măsură, îi forțaseră să privească în ei înșiși. Și nimănui nu-i plăcuse ce văzuse.

Întunericul face ca totul să pară și mai cumplit, gîndi Blackthorne.

Fusese o noapte fără de sfîrșit.

În zori, încetaseră și țipetele. O dată cu primele raze de lumină prelinse pînă la ei, îl văzuseră și pe samuraiul părăsit.

— Ce-o să facem cu el ? întrebase van Nekk.

— Nu știu. Arată la fel de înspăimîntat ca și noi, spusese Blackthorne, inima bătîndu-i cu putere.

— Ar face bine să n-o mai ia de la capăt, pentru Dumnezeu.

— O Doamne, scoate-mă de aici... Vocea lui Croocq urca în crescendo. *Ajutooor !*

Van Nekk, care era lîngă el, îl scuturase și-l mîngîiase ușor.

— E-n ordine, băiete. Sîntem în mîinile Domnului. El veghează asupra noastră.

— Uită-te la brațul meu, se văita Maetsukker. Rana începe deja să mustească.

Blackthorne stătea în picioare clătinîndu-se.

— Dacă nu ne dau drumul de aici, într-o zi, două, înnebunim cu toții, spusese el, fără să se adreseze cuiva anume.

— Apa e pe sfîrșite, spuse van Nekk.

— Împărțim ce mai este. Unii acum, alții la prînz. Cu puțin noroc, o să ajungă pentru trei ture. Lua-v-ar dracu de muște !

Atunci găsise el cana și le dăduse apa cu porția, iar acum și-o sorbea pe a lui, pe îndelete, încercînd s-o facă să țină cît mai mult.

— Ce facem cu el, cu japonezul ? spuse Spillbergen. Căpitanul general o dusese mai bine decît toți peste noapte, pentru că își astupase urechile cu puțin nămol ca să nu mai audă urletele și, fiind lîngă hîrdăul cu apă, își potolise cu grijă setea. Ce-o să facem cu el ?

— Ar trebui să-i dăm şi lui puţină apă, spuse van Nekk.

— La naiba, spuse Sonk. Eu zic să nu-i dăm deloc. Au pus la vot şi s-a hotărît să nu i se dea nimic.

— Nu sînt de acord, spuse Blackthorne.

— Tu nu eşti de acord cu nimic din ce spunem noi, zise Jan Roper. El e duşmanul. E un diavol necredincios şi a fost cît pe-aci să te omoare.

— Şi tu ai fost gata-gata să mă omori. De cîteva ori. Dacă ţi se descărca muscheta la Santa Magdalena, mi-ai fi zburat creierii.

— Nu te ochisem pe tine. Ţintisem în ticăloşii lui Satan.

— Ei erau preoţi neînarmaţi. Şi timp aveai berechet.

— Nu te ochisem pe tine.

— Tu aproape că m-ai omorît de nu ştiu cîte ori cu furia ta blestemată, cu habotnicia ta afurisită şi cu neghiobia ta nenorocită.

— Blasfemia e un păcat de moarte. Să iei numele Domnului în deşert e un păcat. Noi sîntem în mîinile Lui, nu într-ale tale. Tu nu eşti rege şi asta nu este corabie. Tu nu eşti stăpî...

— Ba o să faci ce-ţi spun eu !

Jan Roper se uită roată în jur, căutînd sprijin în zadar.

— Fă ce vrei, spuse el ursuz.

— Am să fac.

Samuraiul era la fel de însetat ca ei, dar clătină din cap spre cana oferită. Blackthorne şovăi, duse cana la buzele umflate ale samuraiului, dar omul o azvîrli cît colo dintr-o lovitură, împrăştiind apa şi spuse ceva pe un ton dur. Blackthorne se pregăti să pareze lovitura următoare, dar nu se mai întîmplă nimic. Omul nu mai făcu nici o mişcare, se uita doar în gol.

— E nebun. Toţi sînt nebuni, spuse Spillbergen.

— Rămîne mai multă apă pentru noi. E bine, spuse Jan Roper. Să-l înghită iadul, după cum o merită.

— Care ţi-e numele ? *Namu* ? întrebă Blackthorne. O spuse din nou, în diferite moduri, dar samuraiul părea că nici nu-l aude.

Îl lăsară în pace, dar se uitau la el de parcă era un scorpion. El nu-i privea. Blackthorne era sigur că omul încerca să se hotărască la ceva, dar habar n-avea ce putea fi.

Ce e-n mintea lui ? se întrebă Blackthorne. De ce să refuze apa ? De ce-a fost lăsat aici ? Să fie o greşeală a lui Omi ? Puţin probabil. Are un plan ? Puţin probabil. L-am putea folosi ca să ieşim de aici ? Puţin probabil. Totul e puţin probabil, dar e foarte probabil c-o să rămînem aici pînă ce ei *au să ne lase* să ieşim afară... dacă o să ne lase. Şi dacă ne scot de aici, ce urmează ? Ce s-a întîmplat cu Pieterzoon ?

O dată cu căldura zilei, muştele veniră grămadă.

O, Doamne, aş vrea să pot sta lungit, aş vrea să pot intra în baia aceea, acum n-ar mai trebui să mă ducă acolo pe sus. Niciodată nu mi-am dat seama cît de importantă e o baie. Bătrînul acela orb, cu degetele lui de oţel ! Ce bine mi-ar prinde acum, pentru un ceas sau două.

Ce pierdere ! Toate corăbiile noastre şi oamenii şi efortul. Un chix. Sau aproape. Cîţiva sîntem încă în viaţă.

— Pilotule ! Van Nekk îl zgîlţîia. Ai adormit. El, el se-nclină spre tine de un minut sau mai mult. Arătă spre samuraiul care îngenunchease în faţa lui cu capul aplecat.

Blackthorne îşi frecă achii să-ndepărteze oboseala. Făcu un efort şi-şi înclină şi el capul.

— *Hai ?* întrebă el scurt, amintindu-şi cuvîntul japonez pentru „da".

Samuraiul luă eşarfa de la chimonou-i făcut ferfeniţă şi-o înfăşură în jurul gîtului. Rămînînd încă în genunchi, îi dădu un capăt lui Blackthorne şi celălalt lui Sonk, îşi înclină capul şi le făcu semn să tragă.

— Se teme c-o să-l strangulăm, spuse Sonk.

— Dumnezeule, cred că tocmai asta vrea să facem. Blackthorne lăsă să-i cadă eşarfa din mînă şi clătină din cap. *Kinjiru,* spuse el, gîndind cît de folositor era acest cuvînt. Cum să-i spui unui om, care nu vorbeşte limba ta, că este împotriva legii tale să faci o crimă, să omori un om neînarmat, că nu eşti călău, că sinuciderea este un păcat în faţa lui Dumnezeu ?

Samuraiul vorbi iar, fiind foarte clar că-l roagă, dar, din nou, Blackthorne dădu din cap.

— *Kinjiru.*

Omul privi crunt de jur împrejur. Fără de veste fu în picioare şi-şi cufundă adînc capul în găleata-latrină încercînd să se înece. Jan Roper şi Sonk îl traseră imediat afară, abia mai respirînd şi zbătîndu-li-se-n mîini.

— Lăsaţi-l, porunci Blackthorne. Ei îl ascultară. Arătă spre latrină : Samurai, dacă asta vrei, dă-i drumul !

Omul se căznea să vomite, dar înţelese. Privi găleata puturoasă şi ştiu că n-avea puterea să-şi ţină îndeajuns capul acolo. Într-o stare vrednică de plîns, samuraiul se întoarse la locul lui de lîngă perete.

— Doamne, murmură cineva.

Blackthorne umplu pe jumătate cana cu apă din hîrdău, se ridică în picioare, încheieturile-i trosnindu-i, şi se duse spre japonez şi i-o oferi. Ochii samuraiului priveau dincolo de cană.

— Mă întreb cît are să reziste, spuse Blackthorne.

— O veşnicie, spuse Jan Roper. Sînt animale. Nu sînt oameni.

— Pentru Dumnezeu, cît au să ne mai ţie aici ? întrebă Ginsel.

— Cît or vrea.

— Va trebui să facem orice vor ei, spuse van Nekk. Trebuie, dacă vrem să rămînem în viaţă, să ieşim din iadul ăsta de groapă. Nu, pilotule ?

— Da. Blackthorne măsură umbra lăsată de soare. E miezul zilei, se schimbă cartul, zise el.

Spillbergen, Maetsukker şi Sonk începură să se plîngă, dar îi sculă în picioare înjurîndu-i şi el se întinse mulţumit. Noroiul era scîrbos şi muştele mai rele ca oricînd, dar bucuria de a putea să te întinzi cît eşti de lung era fără margini.

Ce i-au făcut lui Pieterzoon ? se întrebă în timp ce simţea că oboseala pune stăpînire pe el. O, Doamne, ajută-ne să scăpăm de aici. Sînt atît de speriat.

Se auziră paşi deasupra. Chepengul se deschise. Preotul stătea acolo, înconjurat de samurai.

— Pilotule, trebuie să vii sus. Trebuie să vii sus singur, spuse el.

Capitolul 6

Toţi ochii din groapă se îndreptară spre Blackthorne.

— Ce vor cu mine ?

— Nu ştiu, spuse părintele Sebastio grav. Dar trebuie să vii imediat.

Blackthorne știa că n-avea de ales, dar nu părăsi peretele protector, încercînd să-și adune puterile.

— Ce s-a întîmplat cu Pieterzoon ?

Preotul îi povesti. Blackthorne tălmăci pentru cei care nu știau portugheza.

— Dumnezeu să-l ierte, șopti van Nekk în tăcerea plină de spaimă. Bietul om ! Bietul om !

— Îmi pare rău. N-am putut face nimic, spuse preotul cu o mare tristețe. Nu cred că m-a recunoscut, n-a mai știut nimic din clipa în care l-au băgat în apă. Mintea i se rătăcise. I-am dat dezlegarea de păcate și m-am rugat pentru el. Poate Dumnezeu se-ndură... *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.* Amin. Făcu semnul crucii către ei. Vă rog pe toți să renunțați la ereziile voastre și o să fiți primiți înapoi în credința Domnului. Pilotule, trebuie să vii.

— Nu ne părăsi, pilotule, pentru Dumnezeu, strigă Croocq.

Vinck porni împleticindu-se spre scară și începu să urce.

— Pot să mă ia pe mine, nu pe pilot. Pe mine, nu pe el. Spune-i... Se opri neajutorat, cu ambele picioare pe trepte. O suliță lungă era în dreptul inimii. Încercă s-o înșface, dar samuraiul era pregătit și, dacă Vinck nu sărea jos, ar fi fost străpuns.

Samuraiul arătă spre Blackthorne și, încruntat, îi făcu semn să urce. Totuși, Blackthorne nu se mișcă. Un alt samurai coborî în pivniță un fel de cange și încercă să-l tragă pe Blackthorne afară. Nimeni nu se clinti să-l ajute pe Blackthorne în afară de samuraiul din pivniță. El prinse cangea rapid și spuse ceva pe un ton tăios omului de deasupra, care șovăi, apoi privi spre Blackthorne, ridică din umeri și vorbi.

— Ce-a zis ?

Preotul răspunse :

— E un proverb japonez : „Soarta e soartă și viața nu e decît o părere".

Blackthorne dădu din cap către samurai, se îndreptă spre scară, fără să se uite înapoi, și o urcă. Cînd ajunse în plin soare, clipi repede din cauza strălucirii dureroase, genunchii i se înmuiară și se rostogoli pe pămîntul nisipos.

Omi era alături. Preotul și Mura stăteau lîngă cei patru samurai. La o oarecare depărtare, cîțiva săteni se uitară pentru o clipă, apoi își văzură de drum.

Nimeni nu-l ajută.

O, Doamne, dă-mi putere, se rugă Blackthorne. Trebuie să mă ridic în picioare și să mă prefac că sînt puternic. E singurul lucru pe care-l respectă. Să fii puternic. Să le arăți că nu ți-e teamă de nimic. Te rog, ajută-mă.

Scrîșni din dinți, împinse în pămînt să se ridică în picioare clătinîndu-se ușor.

— Ce dracu vrei cu mine, scîrbă nenorocită ? spuse el adresîndu-se direct lui Omi, apoi adăugă către preot : Spune-i porcului de cîine că eu sînt *daimyo* în țara mea, de ce se poartă așa ? Spune-i că noi n-avem nici o neînțelegere cu el. Spune-i să ne scoată de aici, altfel o să fie rău pentru el. Spune-i că sînt *daimyo,* jur. Sînt moștenitorul lui Sir William de Micklehaven, sper ca ticălosul să fi murit demult. Spune-i !

Noaptea fusese cumplită pentru părintele Sebastio. Dar, cît stătuse de veghe, ajunsese să simtă prezența lui Dumnezeu și fusese cuprins de o seninătate pe care n-o încercase niciodată pînă atunci. Acum știa că putea fi o unealtă a Domnului împotriva păgînilor, că era un scut împotriva lor și a vicleniei pilotului. Într-un fel, știa că noaptea asta fusese o pregătire, o răscruce pentru el.

— Spune-i.

Preotul spuse în japoneză :

— Piratul zice că el este un nobil în propria lui țară. Apoi ascultă răspunsul lui Omi. Omi-san zice că lui nu-i pasă nici dacă ești rege în țara ta. Aici ești la bunul plac al seniorului Yabu — tu și toți oamenii tăi.

— Spune-i că e un rahat.

— Ar trebui să te feреști să-l insulți.

Omi începu să vorbească din nou.

— Omi-san spune că ți se va permite să faci baie. Ți se va da mîncare și de băut. Dacă te porți cum se cuvine, nu te vei mai întoarce în pivniță.

— Ce se va întîmpla cu oamenii mei ?

Preotul îl întrebă pe Omi.

— Vor rămîne în groapă.

— Atunci să se ducă la dracu !

Blackthorne se îndreptă spre scară ca să se întoarcă iar în groapă. Doi samurai îl opriră şi, deşi se luptă cu ei, îl imobilizară cu uşurinţă.

Omi vorbi preotului, apoi oamenilor săi. Ei îi dădură drumul şi el aproape căzu.

— Omi-san zice că, dacă nu te porţi cum se cuvine, va mai fi luat încă unul din oamenii tăi. Lemne de foc sînt destule şi apă aşijderea.

Dacă sînt de acord acum, gîndi Blackthorne, înseamnă că le-am oferit calea prin care să pună stăpînire asupră-mi şi am să fiu la cheremul lor pentru totdeauna. Dar ce contează, pînă la urmă va trebui să fac ce vor ei. Van Nekk avea dreptate. Va trebui să fac orice.

— Ce vrea de la mine ? Ce-nseamnă „să mă port cum se cuvine" ?

— Omi-san spune că-nseamnă să dai ascultare. Să faci ceea ce ţi se cere. Să mănînci rahat dacă trebuie.

— Spune-i să se ducă dracului. Spune-i că fac ceva pe el, pe toată ţara lui şi pe *daimyo*-ul lui.

— Te sfătuiesc să fii de acord cu ce...

— Spune-i ce ţi-am zis, cuvînt cu cuvînt, pentru Dumnezeu !

— Foarte bine, dar eu te-am prevenit, pilotule.

Omi îl ascultă pe preot. Încheieturile degetelor de la mîna de pe sabie se albiră. Toţi oamenii săi se mişcară neliniştiţi, săgetîndu-l cu privirile pe Blackthorne.

Apoi Omi dădu calm un ordin.

Imediat doi samurai coborîră în pivniţă şi-l aduseră pe Croocq, musul. Îl tîrîră spre cazan, îi legară mîinile şi picioarele, în timp ce alţii aduseră lemne şi apă. Îl puseră pe musul înlemnit în cazanul plin ochi şi aprinseră focul.

Blackthorne îl privi pe Croocq cum înghiţea apă fără să scoată vreun sunet şi văzu groaza care pusese stăpînire pe el. Viaţa n-are absolut nici un preţ pentru oamenii ăştia, gîndi. Blestemaţii, e tot atît de sigur că au să-l fiarbă pe Croocq, pe cît sînt eu că mă aflu pe-acest pămînt uitat de Dumnezeu.

Fumul se-nvălătucea deasupra nisipului. Pescăruşii ţipau în jurul bărcilor de pescuit. O bucată de lemn căzu de pe foc şi un samurai o împinse la loc cu piciorul.

— Spune-i să înceteze, zise Blackthorne. Cere-i să-i oprească.

— Omi-san întreabă : Eşti de acord să te porţi cum se cuvine ?

— Da.

— El zice : Ai să asculţi toate ordinele ?

— Atît cît îmi e în putinţă, da.

Omi vorbi din nou. Părintele Sebastio puse o întrebare şi Omi încuviinţă din cap.

— El vrea ca tu să-i răspunzi direct. Cuvîntul japonez pentru „da" este *hai*. El întreabă : Ai să asculţi toate ordinele ?

— Cît îmi stă în putinţă, *hai*.

Focul începea să încălzească apa şi un geamăt, ce-ţi întorcea măruntaiele pe dos, ţîşni din gura musului. Flăcările din focul făcut în vatra de cărămizi de sub cazanul de fier încingeau metalul. Fură puse şi mai multe lemne pe foc.

— Omi-san zice : Culcă-te la pămînt. Imediat.

Blackthorne făcu cum i se poruncise.

— Omi-san spune că el nu te-a insultat şi nici n-a existat vreun motiv ca tu să-l insulţi. Pentru că eşti barbar şi încă neinstruit, n-ai să fii omorît. Dar ai să fii învăţat bunele purtări. Înţelegi ?

— Da.

— Vrea să-i răspunzi direct.

Musul scoase un urlet înfiorător. Şi încă unul, şi iar unul, şi apoi leşină. Unul din samurai îi ţinu capul deasupra apei.

Blackthorne îşi ridică privirea spre Omi. Aminteşte-ţi, îşi porunci, aminteşte-ţi că musul e numai în mîinile tale, vieţile întregului tău echipaj sînt în mîinile tale. Da, începu demonul din el, dar n-ai nici o chezăşie că ticălosul o să-şi ţină făgăduiala.

— Înţelegi ?

— *Hai*.

Îl văzu pe Omi săltîndu-şi chimonoul şi scoţîndu-şi penisul de sub fîşia de pînză din brîu. Se aşteptase ca omul să urineze pe faţa lui, dar Omi n-o făcu. Urină pe spatele lui. Pe bunul Dumnezeu, îşi jură Blackthorne, am să ţin minte ziua asta şi, mai devreme ori mai tîrziu, într-un fel sau altul, Omi mi-o va plăti.

— Omi-san spune : Sînt proaste purtări să spui că urinezi pe cineva. Foarte proaste. Proaste purtări şi mare tîmpenie să spui aşa ceva cînd eşti neînarmat. Foarte

proaste purtări şi o tîmpenie şi mai mare s-o spui cînd eşti neînarmat, fără putere şi nepregătit să-ţi laşi prietenii, familia sau pe oricine altcineva să moară înaintea ta.

Blackthorne nu spuse nimic. Nu-şi desprinse privirea de pe Omi.

—*Wakarimasu ka* ? spuse Omi.

— El zice : Înţelegi ?

— *Hai.*

— *Okiro.*

— El spune să te ridici.

Blackthorne se ridică, durerea sfredelindu-i capul. Ochii-i erau pironiţi într-ai lui Omi şi Omi îi susţinu privirea.

— Ai să mergi cu Mura şi ai să te supui ordinelor lui.

Blackthorne nu răspunse.

— *Wakarimasu ka* ? spuse Omi tăios.

— *Hai.*

Blackthorne măsură distanţa dintre el şi Omi. Era gata să-şi înfigă unghiile în gîtul şi faţa lui, şi se ruga să fie destul de rapid şi puternic ca să-i scoată ochii lui Omi înainte ca samuraii lui să-l tragă de pe el.

— Cum rămîne cu musul ? zise el.

Preotul îi vorbi lui Omi poticnindu-se.

Omi se uită la cazan. Apa abia dacă era călduţă. Băiatul leşinase, dar nu păţise nimic.

— Scoateţi-l de acolo, ordonă el. Aduceţi un doctor, dacă e nevoie.

Oamenii săi făcură cum li se poruncise. Îl văzu pe Blackthorne cum se duse la băiat şi-i ascultă inima.

Omi făcu semn preotului.

— Spune-i căpeteniei că şi tînărul poate să rămînă astăzi afară. Dacă şi conducătorul se poartă cum se cuvine, şi tînărul la fel, *s-ar putea* ca un alt barbar să iasă din groapă. Apoi un altul. Probabil. Sau poate mai mulţi. Depinde de cum se poartă cei de deasupra. Dar tu — şi privi direct spre Blackthorne — tu răspunzi de cea mai mică încălcare a vreunei reguli sau ordin. Înţelegi ?

După ce preotul tălmăci, Omi îl auzi pe barbar spunînd „da" şi văzu cum o parte din furia din ochii lui, care-ţi îngheţa sîngele-n vine, dispăruse. Dar ura rămăsese. Ce tîmpenie, gîndi Omi, şi cît de naiv să-ţi laşi gîndurile să ţi se vadă pe faţă. Mă întreb ce-ar fi făcut dacă-i jucam un renghi —, prefăcîndu-mă că-mi iau făgăduiala înapoi ?

— Preotule, care e numele lui ? Spune-l rar.

Îl ascultă pe preot spunînd numele de mai multe ori, dar tot că o încîlceală suna.

— Tu poţi să-l zici ? îl întrebă pe unul din oamenii săi.

— Nu, Omi-san.

— Preotule, spune-i că de acum înainte numele lui este Anjin — Pilot — *neh ?* Cînd are s-o merite va fi numit Anjin-san. Explică-i, în limba noastră nu există sunete ca să-i pronunţăm numele cum trebuie. Omi adăugă sec : Fă-l să înţeleagă că asta nu vrea să-nsemne o insultă. La revedere, Anjin, deocamdată.

Toţi se înclinară spre el. El le răspunse politicos la salut şi plecă. Cînd se îndepărtase bine de piaţă şi era sigur că nu-l vedea nimeni, îşi permise un zîmbet larg. Să îmblînzească pe şeful barbarilor atît de repede ! Să-şi dea seama imediat cum poate să-l stăpînească şi să-i stăpînească !

Ce nemaipomeniţi sînt barbarii ăştia, gîndi. Ehei, cu cît mai curînd Anjin o să vorbească limba noastră, cu atît mai bine. Atunci vom şti cum să-i distrugem pe barbarii creştini, o dată pentru totdeauna !

*
* *

— De ce n-ai urinat în faţa lui ? îl întrebă Yabu.

— La început avusesem de gînd s-o fac, stăpîne. Dar pilotul este încă un animal neîmblînzit, întru totul periculos. S-o fac în faţa lui, ei bine, la noi, să-ţi baţi joc de obrazul unui om e cea mai rea dintre insulte, *neh* ? M-am gîndit că s-ar fi putut să-l jignesc atît de tare încît să-şi iasă din fire. Aşa că am urinat pe spatele lui, ceea ce cred eu că va fi de-ajuns.

Ei stăteau în veranda casei lui Omi, pe nişte perne de mătase. Mama lui Omi le servea ceaiul, cu tot ceremonialul pe care-l cunoştea, şi ea fusese bine educată în tinereţe. Cu o plecăciune, îi oferi ceaşca lui Yabu. El se înclină şi, politicos, i-o oferi lui Omi, care, bineînţeles, o refuză cu o plecăciune şi mai adîncă ; apoi o acceptă şi sorbi din ceai cu plăcere, simţindu-l desăvîrşit.

— Sînt foarte impresionat de tine, Omi-san, spuse el. Ai o judecată deosebită. Felul în care ai plănuit şi ai mînuit toată treaba asta a fost strălucit.

— Sînteţi mult prea îngăduitor faţă de mine, Alteţă. Strădaniile mele ar fi putut fi mult mai bune, mult mai bune.

— Unde ai învăţat atît de multe despre mintea barbarilor ?

— Cînd aveam paisprezece ani, am avut ca profesor, timp de un an, un călugăr care se numea Jiro. Cîndva fusese preot creştin, sau cel puţin novice, dar, din fericire, şi-a dat seama de greşelile prostiei sale. Totdeauna mi-am amintit un lucru pe care mi l-a spus el. Zicea că religia creştină este şubredă, pentru că adepţii ei sînt învăţaţi că principala lor zeitate, Isus, a spus că toţi oamenii trebuie „să se iubească" unul pe altul ; el nu i-a învăţat nimic despre onoare sau datorie, ci doar despre iubire. Şi, de asemeni, că viaţa este sfîntă — „Să nu ucizi", *neh* ? Şi alte tîmpenii. Aceşti noi barbari îşi zic şi ei creştini, deşi preotul o neagă, aşa că eu am judecat că ei sînt, poate, doar o sectă diferită şi asta e pricina duşmăniei lor, la fel cum unele secte budiste se urăsc între ele. M-am gîndit că, dacă ei „îşi iubesc aproapele", l-am putea face pe conducătorul lor să joace cum vrem noi, luînd viaţa sau numai ameninţînd cu luarea vieţii unuia din oamenii lui.

Omi ştia că această conversaţie era periculoasă din cauza morţii prin tortură, o moarte infamă. Îşi simţea mama prevenindu-l pe tăcute.

— Mai doriţi ceai, Yabu-sama ? întrebă mama lui.

— Mulţumesc, spuse Yabu. E foarte, foarte bun.

— Mulţumesc, Alteţă, dar, Omi-san, barbarul e înfrînt pentru totdeauna ? întrebă mama lui, schimbînd vorba. Poate că ar trebui să-i spui stăpînului nostru dacă tu crezi că e vremelnică sau pentru totdeauna.

Omi şovăi.

— Vremelnică. Dar cred că trebuie să înveţe limba noastră cît mai curînd cu putinţă. Asta e foarte important pentru Domnia voastră, Alteţă. Poate că va trebui să terminaţi cu unul sau doi din oamenii lui, ca să-i ţineţi pe el şi pe ceilalţi sub ascultare, dar, pînă atunci, el va fi învăţat să se poarte cum se cuvine. O dată ce-o să puteţi vorbi direct cu el, Yabu-sama, o să puteţi să-i folosiţi şi cunoştinţele. Şi, dacă ce spune preotul e adevărat — că

el a adus nava aici de la zece mii de *ri* —, înseamnă că el este mai mult decît doar isteţ.

— Tu eşti mai mult decît doar isteţ, rîse Yabu. Ţi se lasă în seamă animalele. Omi-san, dresor de oameni!

Omi rîse cu el.

— Am să încerc, stăpîne.

— Ţi se măreşte feuda de la cinci sute de *koku* la trei mii. Domeniul tău se va întinde pe douăzeci de *ri*. Un *ri* reprezenta aproximativ o milă. Iar ca o dovadă în plus a afecţiunii mele, cînd am să mă întorc la Yedo, am să-ţi trimit doi cai, douăzeci de chimonouri de mătase, o armură completă, două săbii şi arme îndeajuns ca să echipezi încă o sută de samurai pe care ţi-i vei strînge. Cînd va începe războiul, vei fi numit imediat *hatamoto* în statul meu major.

Yabu era într-o foarte bună dispoziţie : *hatamoto* era o persoană foarte importantă din suita unui *daimyo*, care avea drept de acces la stăpînul său şi căruia i se îngăduia să poarte săbiile în prezenţa acestuia. Yabu era încîntat de Omi şi se simţea odihnit, chiar renăscut. Dormise excelent. Cînd se deşteptase, fusese singur, ceea ce era de aşteptat, pentru că nu-i ceruse nici fetei, nici băiatului să rămînă. Băuse puţin ceai şi mîncase cumpătat din fiertura de orez. Urmase baia şi masajul lui Suwo.

A fost o experienţă minunată, gîndi. Niciodată nu m-am simţit atît de aproape de natură, pe pomi, de munţi, de pămînt, de tristeţea de nespus a trecătoarei vieţi. Urletele desăvîrşiseră totul.

— Omi-san, am o piatră în grădina mea din Mishima, pe care mi-ar face plăcere s-o primeşti spre a celebra cele întîmplate, noaptea asta minunată şi soarta care a fost bună cu noi. Am să ţi-o trimit cu celelalte lucruri, spuse. Piatra este din Kyushu. Am numit-o „Piatra care Aşteaptă", pentru că, atunci cînd am găsit-o, noi aşteptam ca seniorul, *taikō*, să ordone un atac. Asta a fost, ehei, acum cincisprezece ani. Eu am făcut parte din armata lui care a nimicit rebelii şi a pus stăpînire pe insulă.

— Îmi faceţi o mare cinste.

— De ce să n-o pui aici, în grădina ta, şi să-i dai un alt nume ? De ce să n-o numeşti Piatra Liniştii Barbaru-

lui, spre a celebra noaptea în care barbarul şi-a aşteptat liniştea la nesfîrşit.

— Mi s-ar putea permite s-o numesc Piatra Fericirii, să-mi amintească, mie şi urmaşilor mei, de cinstea pe care mi-o faci, unchiule ?

— Nu, mai bine spune-i simplu doar Barbarul care Aşteaptă. Da, aşa îmi place. Asta ne uneşte, pe el şi pe mine, pentru totdeauna. El aştepta, după cum şi eu aşteptam. Eu trăiesc, el a murit. Yabu privi visător spre grădină. Bun. Barbarul care Aşteaptă ! Îmi place. Pe o faţă a pietrei sînt nişte pete mici, curioase, ce-mi aduc aminte de lacrimi, şi nişte vene de cuarţ, de un albastru amestecat cu roşietic, ce-mi amintesc de carne, de vremelnicia ei ! Yabu oftă savurîndu-şi melancolia. Apoi adăugă : E bine ca omul să aşeze o piatră în grădina lui şi să-i dea un nume. Barbarului i-a trebuit mult timp ca să moară, *neh* ? Poate că se va reîntrupa în japonez, spre a-i fi răsplătită suferinţa. N-ar fi minunat ? Apoi, într-o zi, poate că urmaşii lui au să-i vadă piatra şi vor fi fericiţi.

Omi nu mai contenea cu mulţumirile din adîncul inimii, spunînd că nu e vrednic de o asemenea binefacere. Yabu ştia că mărinimia nu era mai mare decît cea meritată. Putea foarte uşor să fi dat şi mai mult, dar îşi amintise un vechi proverb care zicea că oricînd poţi să măreşti o feudă, dar, dac-o micşorezi, duce la duşmănie. Şi la trădare.

— Oku-san, se adresă el bătrînei cu numele de prea cinstită mamă, fratele meu trebuia să-mi fi spus mai de mult despre calităţile cu totul deosebite ale fiului său mai mic. Omi-san ar fi ajuns pînă acum cu mult mai departe. Fratele meu e prea retras şi nu se gîndeşte destul.

— Soţul meu se gîndeşte numai la Înălţimea ta, stăpîne, să nu te supere, răspunse ea înţelegînd dojana ascunsă în vorbele lui. Mă bucur că fiul meu a avut prilejul să vă slujească şi că v-a mulţumit. Fiul meu şi-a făcut doar datoria, *neh* ? Este datoria noastră — a lui Mizunosan şi a noastră, a tuturor — să vă slujim.

Se auzi tropăit de cai urcînd dealul. Igurashi, şeful suitei lui Yabu, înainta cu paşi mari prin grădină.

— Totul e pregătit, Alteţă. Dacă vreţi să vă întoarceţi cît mai degrabă la Yedo, trebuie să plecăm acum.

— Bun. Omi-san, tu şi oamenii tăi veţi însoţi convoiul şi-l veţi ajuta pe Igurashi să ajungă cu el în bună stare la castel. Yabu văzu o umbră de nemulţumire pe faţa lui Omi. Ce-i ?

— Mă gîndesc la barbari.

— Lasă cîteva străji pentru ei. Faţă de celelalte lucruri, sînt neimportanţi. Fă ce vrei cu ei, aruncă-i înapoi în groapă, fă ce doreşti. Dacă obţii ceva folositor de la ei, atunci trimite-mi vorbă.

— Da, stăpîne, răspunse Omi. Voi lăsa zece samurai şi ordine clare pentru Mura, în cinci sau şase zile n-o să se întîmple nimic. Ce doriţi să facem cu nava ?

— Păstreaz-o aici în siguranţă. Tu dai seamă de asta, bineînţeles. Zukimoto a trimis scrisori unui neguţător din Nagasaki, oferind-o spre vînzare portughezilor. Portughezii pot să vină s-o ia.

Omi şovăi.

— Poate că ar trebui să păstraţi corabia, Alteţă, şi să-i puneţi pe barbari să-i înveţe pe cîţiva dintre marinarii noştri s-o conducă.

— Ce nevoie am eu de nave barbare ? Yabu rîse ironic. S-ajung un împuţit de negustor ?

— Bineînţeles că nu, Alteţă, adăugă Omi repede. Mă gîndeam doar că Zukimoto ar putea să-i găsească o întrebuinţare.

— Ce nevoie să am eu de o navă de negoţ ?

— Preotul a spus că asta e o navă de război, Alteţă. El părea chiar speriat de ea. Cînd începe bătălia, o navă de război ar putea...

— Războiul nostru se va duce pe uscat. Marea e pentru negustori şi ei toţi sînt cămătari împuţiţi, piraţi sau pescari.

Yabu se ridică şi începu să coboare treptele spre poarta grădinii, unde un samurai îi ţinea calul de căpăstru. Se opri şi se uită ţintă spre mare. Genunchii i se tăiară.

Omi îi urmări privirea.

O navă ocolea promontoriul. Era o galeră mare, cu o mulţime de lopeţi, cea mai rapidă din navele de coastă jajoneze, pentru că nu depindea nici de vînt, nici de flux, nici de reflux. Steagul din vîrful catargului purta însemnele lui Toranaga.

Capitolul 7

Toda Hiro-matsu, senior al provinciilor Sagami şi Kozuké, generalul şi sfetnicul cel mai de încredere al lui Toranaga, comandant suprem al tuturor armatelor lui, cobora cu paşi mari schela de bord, îndreptîndu-se singur spre chei. Era înalt pentru un japonez, puţin sub un metru optzeci, un bărbat ca un taur, cu fălci puternice, care-şi purta cei şaizeci şi şapte de ani cu strălucire. Chimonoul său militar era din mătase maro, fără nimic altceva pe el decît cele cinci minuscule însemne ale lui Toranaga — trei ramuri de bambus înmănuncheate. Purta o platoşă poleită şi cotiere de oţel. La cingătoare n-avea decît sabia scurtă. Cealaltă, sabia lungă, o avea în mînă. Era gata s-o scoată din teacă imediat şi să omoare pe loc ca să-şi apere suveranul. Acest obicei îi intrase în sînge încă de cînd avea cincisprezece ani.

Nimeni, nici chiar *taikō*, nu reuşise să-l schimbe.

Cu un an în urmă, cînd *taikō* murise, Hiro-matsu ajunsese vasalul lui Toranaga. Toranaga îi dăduse Sagami şi Kozuké, două din cele opt provincii ale sale, să le guverneze, cinci sute de mii *koku* anual şi, de asemeni, îl lăsase-n pace cu obiceiurile lui. Hiro-matsu era neîntrecut în mînuirea sabiei.

Acum erau adunaţi pe ţărm toţi sătenii — bărbaţi, femei, copii — în genunchi, cu capetele-n ţărînă. În faţă se aflau rînduiţi samuraii. În fruntea lor se găsea Yabu cu locotenenţii săi.

Dacă Yabu ar fi fost femeie sau un bărbat mai slab din fire, cu siguranţă că s-ar fi apucat cu mîinile de piept, s-ar fi jelit şi şi-ar fi smuls părul din cap. Era prea de tot ca să fie doar o întîmplare. Dacă faimosul Toda Hiro-matsu se afla aici, chiar în această zi, însemna că Yabu fusese trădat — fie în Yedo, de unul din oamenii săi, fie aici în Anjiro, de Omi, sau de unul din oamenii lui Omi, sau de unul din săteni.

Fusese prins nesupus la poruncă. Un duşman trăsese folos de pe urma grijii sale pentru corabie.

Îngenunche, îşi înclină capul, urmat de toţi samuraii, şi blestemă nava şi pe toţi cei care veniseră cu ea.

— O, Yabu-sama, îl auzi pe Hiro-matsu spunînd şi-l văzu îngenunchind pe rogojina aşezată pentru el şi răspunzîndu-i la salut.

Dar plecăciunea era mai puțin adîncă decît se cerea și Hiro-matsu nu mai așteptă ca el să se încline din nou, așa că știu, fără să i se fi spus, că era în mare primejdie. Îl văzu pe general așezîndu-se la loc pe călcîie. Pumn de Fier i se spunea pe ascuns. Numai Toranaga sau unul din cei trei sfetnici aveau dreptul de a înălța steagul lui Toranaga. De ce-a trimis un general atît de important să mă prindă plecat din Yedo ?

— Mă onorați, Hiro-matsu, venind într-unul din satele mele amărîte, spuse el.

— Stăpînul meu mi-a poruncit să vin aici.

Hiro-matsu era cunoscut pentru firea lui dură și fără ocolișuri. N-avea nici șiretenie, nici abilitate, ci doar o credință absolută față de suveranul său.

— Sînt onorat și foarte bucuros, spuse Yabu. Am venit aici de la Yedo din pricina acestei nave barbare.

— Seniorul Toranaga a invitat pe toți prietenii *daimyo* să-l aștepte în Yedo pînă se întoarce din Osaka.

— Cum se simte stăpînul nostru ? Nădăjduiesc că totul merge bine.

— Cu cît mai curînd seniorul Toranaga se află în siguranță în propriu-i castel din Yedo, cu atît mai bine. Cu cît mai curînd va izbucni pe față gîlceava cu Ishido, iar armatele noastre vor mărșălui croindu-și drum spre castelul Osaka și-l vor distruge din temelii, cu atît va fi mai bine. Obrajii bătrînului se înroșeau pe măsură ce îngrijorarea-i pentru Toranaga creștea ; detesta să fie departe de el. *Taikō* construise castelul Osaka spre a fi de necucerit. Era cel mai puternic din împărăție, cu o încrengătură de fortificații, șanțuri cu apă, turnuri și poduri, între zidurile lui încăpeau optzeci de mii de soldați. Iar de jur-împrejurul zidurilor și al orașului erau alte armate, la fel de disciplinate și la fel de bine instruite, toate avînd un devotament orb față de Yaemon, moștenitorul.

— I-am spus de zeci de ori că e nebun să se lase în mîinile lui Ishido. Nebun de legat !

— Seniorul Toranaga a trebuit să se ducă, *neh* ? N-a avut de ales.

Taikō ordonase Consiliului Regenților, care guverna în numele lui Yaemon, să se întîlnească pentru zece zile, de cel puțin două ori pe an și, totdeauna, între zidurile castelului Osaka, aducîndu-și cu ei o suită de cel mult cinci

sute de oameni. Şi tot de două ori pe an, toţi ceilalţi *daimyo* erau, în egală măsură, obligaţi să vină cu familiile lor la castel, ca să-şi prezinte omagiile faţă de moştenitor. În acest chip, toţi erau sub control şi lipsiţi de apărare o bună parte din an.

— Întîlnirea fusese hotărîtă, *neh* ? Dacă nu se ducea, ar fi însemnat trădare, *neh ?*

— Trădare faţă de cine ? se înroşi Hiro-matsu şi mai mult. Ishido încearcă să-l lase de unul singur pe stăpînul nostru. Ascultă, dacă eu l-aş avea pe Ishido în puterea mea, aşa cum el îl are pe seniorul Toranaga, n-aş şovăi nici o clipă, oricît ar fi de primejdios... De mult i-ar fi zburat lui Ishido capul de pe umeri, acum sufletul şi-ar fi aşteptat reîncarnarea. Absent, generalul răsucea teaca uzată a sabiei ce o purta în mîna stîngă. Mîna dreaptă, noduroasă şi plină de bătături, îi stătea în poală pregătită de apărare. Se uita cercetător spre *Erasmus.*

— Unde sînt tunurile ?

— Le-am adus pe ţărm, pentru mai multă siguranţă. Toranaga-sama o să cadă la învoială cu Ishido ?

— Cînd am plecat din Osaka, era linişte. Consiliul urma să se întîlnească peste trei zile.

— Gîlceava o să se dea pe faţă ?

— Mi-ar plăcea să fie aşa, dar ştiu eu ce va hotărî stăpînul meu ? Dacă el vrea, o să facă o învoială. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Yabu. Pînă cînd se-ntoarce, a poruncit ca toţi *daimyo*-ii aliaţi să-l aştepte la Yedo. Acesta nu e Yedo.

— Da, mi-am dat seama că nava e destul de importantă pentru cauza noastră şi am cercetat-o imediat.

— Nu era nevoie, Yabu-san. Dumneata ar trebui să ai mai multă încredere. Nimic nu se întîmplă fără ştirea stăpînului nostru. El ar fi trimis pe cineva s-o cerceteze. Întîmplător m-a trimis pe mine. De cîtă vreme eşti aici ?

— De o zi şi o noapte.

— Ai făcut doar două zile din Yedo ?

— Da.

— Ai venit foarte repede. Trebuieşti lăudat.

Ca să cîştige timp, Yabu începu să-i vorbească lui Hiro-matsu despre marşul lui forţat, dar mintea-i era la lucruri mult mai importante. Cine era iscoada ? Cum de primise Toranaga veşti despre navă tot atît de repede ca

şi el ? Şi cine îl înştiinţase pe Toranaga despre plecarea lui ? Cum ar putea acum să-l mînuiască şi s-o scoată la capăt cu Hiro-matsu ?

Hiro-matsu îi ascultă toată povestea, apoi spuse fără cruţare :

— Seniorul Toranaga a poprit nava şi tot ce are în ea.

O tăcere apăsătoare cuprinse ţărmul. Acesta era Izu, feuda lui Yabu, şi Toranaga n-avea nici un drept aici. Nici Hiro-matsu n-avea nici un drept să dea vreun ordin. Mîna lui Yabu se încordă pe sabie.

Hiro-matsu aşteptă cu un calm desăvîrşit. Făcuse exact cum îi poruncise Toranaga şi acum n-avea de ales. Însemna, fără doar şi poate, să omoare sau să fie omorît.

Yabu ştia că acum trebuia să aleagă. Nu mai era nimic de aşteptat. Dacă ar refuza să dea corabia, ar trebui să-l omoare pe Hiro-matsu, Pumn de Fier, pentru că Hiro-matsu, Pumn de Fier, nu ar fi plecat niciodată fără ea. Erau probabil două sute de samurai de prima mînă pe galera ancorată în port. Şi ei trebuiau să moară. Ar putea să-i invite pe ţărm, să-i momească cu ceva şi apoi, în cîteva ore, ar izbuti uşor să strîngă destui samurai din Anjiro ca să-i nimicească pe toţi, pentru că el era un maestru în ambuscade. Dar asta l-ar forţa pe Toranaga să trimită armate împotriva Izu-lui. Ai să fii înghiţit, îşi spuse, dacă Ishido nu-ţi vine în ajutor. Şi de ce te-ar ajuta Ishido, de vreme ce duşmanul tău, Ikawa Jikkyu, e rubedenia lui Ishido şi vrea Izu pentru el însuşi ? Omorîndu-l pe Hiro-matsu, vor începe luptele, pentru că este datoria de onoare a lui Toranaga să se îndrepte împotriva ta, ceea ce ar forţa mîna lui Ishido şi Izu ar fi primul cîmp de bătălie.

Cum rămîne cu armele mele ? Minunatele mele arme şi strălucitul meu plan ? Voi pierde pentru totdeauna şansa nemuririi, dacă va trebui să le îndrept asupra lui Toranaga.

Mîna-i era pe sabia Murasama şi-şi simţea sîngele pulsînd în braţul care-o mînuia. Furia începuse să-l orbească. Îndepărtase din capul locului gîndul de a nu aminti de muşchete. Dacă fusese dată-n vileag ştirea despre navă, cu siguranţă că fusese dezvăluită şi încărcătura ei. Dar cum a aflat Toranaga atît de repede ? Printr-un porumbel

călător. Asta e singurul răspuns. Din Yedo sau de aici ? Cine are porumbei călători aici ? De ce n-am şi eu un astfel de serviciu ? Asta e greşeala lui Zukimoto, el trebuia să se fi gîndit la aşa ceva, *neh* ?

Hotărăşte-te. Război sau nu ?

Yabu se rugă fierbinte ca blestemele lui Buddha, ale tuturor spiritelor *kami*, ale tuturor zeilor, care au existat vreodată sau aveau să existe, să se abată asupra bărbatului sau bărbaţilor care l-au trădat, asupra părinţilor şi asupra urmaşilor lor pentru zece mii de generaţii. Se hotărî să se dea bătut.

— Seniorul Toranaga nu poate popri nava, pentru că îi este deja dăruită. Am dictat o scrisoare pentru aceasta. Nu-i aşa, Zukimoto ?

— Da, Alteţă.

— Bineînţeles, dacă seniorul Toranaga doreşte s-o considere confiscată, poate s-o facă. Însă ea urma să fie un dar. Yabu era încîntat să-şi audă vocea sunînd atît de nepăsătoare. Seniorul Toranaga o să fie fericit de pradă.

— Îţi mulţumesc în numele stăpînului meu.

Hiro-matsu fu din nou uimit de previziunea lui Toranaga. El prezisese că aşa o să se-ntîmple şi că n-o să fie nici o luptă.

— Nu cred, îi spusese Hiro-matsu lui Toranaga. Nici un *daimyo* n-ar suporta o asemenea uzurpare a drepturilor sale. Yabu n-o să poată. Eu, cu siguranţă, n-aş putea. Nici chiar faţă de Alteţa voastră.

— Dar tu ai fi dat ascultare poruncilor şi mi-ai fi spus despre navă. Yabu trebuie mînuit, *neh* ? Am nevoie de violenţa şi viclenia lui : el îi pune stavilă lui Ikawa Jikkyu şi mă apără dintr-o aripă.

Aici, pe plajă, sub soarele blînd, Hiro-matsu făcu în silă o plecăciune politicoasă, urîndu-şi propria-i făţărnicie.

— Seniorul Toranaga va fi încîntat de generozitatea dumitale.

Yabu îl privea cu atenţie.

— Nu este o navă portugheză.

— Da, aşa am auzit şi noi.

— Este o navă pirat. Văzu ochii generalului îngustîndu-se.

— Ei ?

În timp ce-i povestea ce spusese preotul, Yabu reflecta. Dacă asta e o noutate pentru tine, aşa cum a fost pentru

mine, nu înseamnă că ştirea a pornit din acelaşi loc pentru Toranaga ca şi pentru mine ? Dar, dacă ştii ce încărcătură are nava, atunci iscoada e Omi, sau unul din samuraii lui, sau un sătean.

— Sînt o grămadă de ţesături. Ceva monezi. Muschete, praf de puşcă şi ghiulele.

Hiro-matsu şovăi. Apoi spuse :

— Ţesăturile sînt mătăsuri chinezeşti ?

— Nu, Hiro-matsu-san, spuse el folosind deliberat „san".

Ei erau doi *daimyo* de acelaşi rang, dar acum că el „dăruia" cu mărinimie nava, se simţea destul de tare ca să folosească cuvîntul mai puţin ceremonios. Fu încîntat să vadă că termenul nu trecuse neobservat de bătrîn. Eu sînt *daimyo* de Izu, prin voia soarelui, a lunii şi a stelelor!

— E un material foarte neobişnuit, greu, gros, complet nefolositor pentru noi, spuse el. Am adus pe ţărm tot ce merita salvat.

— Bine. Te rog să încarci totul pe corabia mea.

— Cum ? Yabu aproape că-şi ieşi din fire.

— Totul. Şi imediat.

— Acum.

— Da. Îmi pare rău, dar cred că înţelegi că vreau să mă întorc la Osaka cît mai repede cu putinţă.

— Da, dar... dar va fi loc destul pentru totul ?

— Duci tunurile înapoi pe corabia barbară şi o sigilezi ! În trei zile vor sosi bărci s-o tragă spre Yedo. Cît priveşte muschetele, praful de puşcă şi ghiulele, e... Brusc, Hiro-matsu se opri evitînd capcana, care-i fusese pregătită.

— Este loc destul pe galeră pentru cinci sute de muschete, îi spusese Toranaga, pentru tot praful de puşcă şi pentru cei douăzeci de mii de dubloni de argint. Lasă tunurile pe puntea navei şi baloturile în cală. Lasă-l pe Yabu să vorbească şi dă-i ordine, nu-i da timp să gîndească. Dar să nu te-nfurii sau să-ţi pierzi răbdarea. Am nevoie de el, dar vreau şi armele şi nava. Fii atent la încercările lui de a te atrage în cursă, ca să te facă să dezvălui ce ştii despre încărcătura navei, pentru că el nu trebuie să afle cine e iscoada noastră.

Hiro-matsu îşi blestemă nepriceperea de a jongla cu aceste şiretlicuri.

— Dacă e loc sau nu, spuse el scurt, poate c-o să-mi spui dumneata. Mai precis, care e încărcătura ? Cîte muschete, ghiulele şi ce lucruri aţi mai găsit ? Iar tezaurul e în lingouri sau în monezi, în aur sau argint ?

— Zukimoto !

— Da, Yabu-sama.

— Adu lista cu încărcătura navei. O să mă ocup eu de tine mai tîrziu, gîndi Yabu.

Zukimoto plecă în grabă.

— Trebuie să fii obosit, Hiro-matsu-san. Poate vrei puţin ceai ? Locuinţa pentru dumneata a fost pregătită, aşa cum sînt ele pe aici. Chiar dacă nu poţi face o baie ca lumea aici, cît de cît o baie o să te înviorеze totuşi.

— Mulţumesc. Te-ai gîndit bine. Puţin ceai şi o baie au să fie foarte bune. Mai tîrziu. Întîi spune-mi tot ce s-a întîmplat de cînd a sosit nava.

Yabu îi relată faptele, omiţînd partea cu băiatul şi curtezana, care era neimportantă. La ordinul lui Yabu, Omi îşi spuse şi el povestea, în afară de vorbele schimbate în taină cu Yabu. Şi Mura o spuse pe a lui, omiţînd partea cu baia lui Anjin, care, gîndi el, deşi era interesantă, l-ar fi putut ofensa pe Hiro-matsu. La vîrsta lui asemenea întîmplări puteau fi puţine şi rare.

Hiro-matsu privea spre pala de fum, care încă se mai ridica din rug.

— Cîţi piraţi au mai rămas ?

— Zece, Alteţă, cu căpetenia lor, spuse Omi.

— Unde e acum conducătorul ?

— În casa lui Mura.

— Ce-a făcut ? Care a fost primul lucru pe care l-a făcut după ce-a ieşit din groapă ?

— S-a dus direct la baie, Alteţă, răspunse Mura repede. Acum doarme, de zici că-i mort, Alteţă.

— De data asta n-a mai trebuit să-l căraţi pe sus ?

— Nu, Alteţă.

— Pare să înveţe repede. Hiro-matsu îşi întoarse privirea spre Omi. Crezi că pot fi învăţaţi să se poarte cum se cuvine ?

— Nu. Nu e sigur, Hiro-matsu-sama.

— Ai putea să cureţi urina unui duşman de pe spatele tău ?

— Nu, Alteţă.

— Nici eu. Niciodată. Barbarii sînt foarte ciudaţi. Hiromatsu se gîndi din nou la corabie. Cine va supraveghea încărcarea ?

— Nepotul meu, Omi-san.

— Bine. Omi-san, vreau să plec înainte de revărsatul zorilor. Căpitanul meu o să te-ajute să meargă foarte repede. Preţ de trei *beţe*, cel mult.

Ca unitate de timp era folosit intervalul necesar unui băţ obişnuit de esenţă parfumată ca să ardă complet, ceea ce însemna aproximativ o oră pentru fiecare.

— Da, stăpîne.

— De ce n-ai veni şi dumneata cu mine la Osaka, Yabu-san ? spuse Hiro-matsu de parcă acum i-ar fi trecut prin minte gîndul. Seniorul Toranaga ar fi încîntat să primească toate aceste lucruri din mîinile dumitale. Te rog, este loc destul. Cînd Yabu începu să protesteze, îl lăsă să vorbească, aşa cum poruncise Toranaga şi apoi spuse exact cum ordonase Toranaga Eu insist. Insist în numele seniorului Toranaga. Generozitatea ta trebuie răsplătită.

Cu pămînturile şi capul meu ? se întrebă Yabu cuprins de amărăciune, ştiind că nu mai era nimic de făcut acum decît să accepte plin de recunoştinţă.

— Mulţumesc. Aş fi onorat.

— Bun. Deci ne-am înţeles, spuse Pumn de Fier cu o vădită uşurare. Acum puţin ceai şi o baie.

Foarte politicos, Yabu îl conduse peste deal, spre casa lui Omi. Bătrînul fu spălat şi frecat, apoi zăcu mulţumit în apa fierbinte. Mai tîrziu, mîinile lui Suwo îl făcură să se simtă ca un nou-născut. Apoi mîncă cumpătat puţin orez, peşte crud şi legume murate. Sorbi ceai pe îndelete din porţelanuri fine şi trase un pui de somn fără vise.

După trei ceasuri uşa glisantă se deschise. Garda personală ştia că este mai bine aşa, decît să intre în cameră nechemat ; Hiro-matsu era deja sculat cu sabia pe jumătate scoasă din teacă, în gardă.

— Yabu-sama aşteaptă afară, Alteţă. Spune că nava este încărcată.

— Excelent.

Hiro-matsu ieşi în verandă şi se uşură în găleată.

— Oamenii tăi sînt foarte harnici, Yabu-san.

— Oamenii Domniei tale i-au ajutat. Despre ei, harnici e puţin zis.

Da, ar face bine să fie la fel şi cînd soarele te toropeşte, gîndi Hiro-matsu, apoi spuse bine dispus :

— Nimic mai plăcut ca un urinat dintr-o băşică plină, atîta vreme cît e destulă forţă în spatele jetului. *Neh* ? Te face să te simţi iar tînăr. La vîrsta mea ai nevoie să te simţi tînăr. Îşi potrivi fişia de pînză din brîu, aşteptînd ca Yabu să facă vreo remarcă politicoasă, să fie de acord cu cele spuse, dar nu mai urmă nimic. Iritarea începu să-i crească, dar şi-o domoli. Duceţi conducătorul pirat pe nava mea.

— Cum ?

— Ai fost destul de generos să dăruieşti nava cu totul. Echipajul face parte din ea. Aşa că-l iau pe conducătorul pirat la Osaka. Seniorul Toranaga doreşte să-l vadă. Bineînţeles, cu restul faci ce vrei. Dar, cît lipseşti, te rog, ia seama ca oamenii tăi să fi înţeles că barbarii sînt proprietatea stăpînului meu şi că trebuie să fie nouă la număr, sănătoşi şi teferi, cînd el o să-i ceară.

*

* *

Yabu plecă grăbit spre debarcaderul unde se afla Omi.

Mai devreme, îl lăsase pe Hiro-matsu în baie şi urcase drumul în meandre ce trecea pe lîngă cîmpul funerar. Acolo făcuse o plecăciune scurtă în faţa rugului şi mersese mai departe pe lîngă cîmpurile de grîu şi livezile în terase, ajungînd, în cele din urmă, pe un mic platou, sus, deasupra satului. Un altar îngrijit, pentru *kami*, păzea acest loc de tihnă. Un arbore străvechi îşi răspîndea de veacuri umbra şi liniştea. El se dusese acolo să-şi potolească mînia şi să se gîndească. Nu îndrăznise să meargă la corabie, sau la Omi, ori la oamenii săi, pentru că ştia că le-ar fi ordonat, aproape la toţi, să-şi facă *seppuku*, ceea ce ar fi fost o pierdere zadarnică, şi-ar fi măcelărit tot satul, ceea ce ar fi fost o altă nebunie, pentru că numai ţăranii prindeau peşte şi cultivau orez, asigurînd astfel averea samurailor.

Cît stătuse făcîndu-şi sînge rău de unul singur şi încercînd să-şi ascută mintea, soarele coborîse mult şi-mprăştiase pîcla de deasupra mării. Norii dinspre apus, ce-nvăluiseră munţii din depărtare, se spărseseră pentru o clipă şi el văzuse frumuseţea piscurilor înveşmîntate în zăpadă, ce se avîntau spre cer. Privelişte a îl liniştise şi el începuse să se domolească, să gîndească şi să facă planuri.

Pune-ţi iscoadele să afle trădătorul, îşi spuse. Nimic din ce-i zisese Hiro-matsu nu-i dezvăluia dacă trădarea plecase de aici sau din Yedo. În Osaka ai prieteni puternici, însuşi seniorul Ishido este printre ei. Poate că vreunul o să-l dibuie pe ticălos. Dar trimite degrabă o solie de taină soţiei tale, în caz că iscoada e acolo. Cum rămîne cu Omi ? Să-l pui să găsească iscoada aici ? Să fie el iscoada ? Asta e puţin probabil, dar nu imposibil. Mai degrabă trădarea a pornit din Yedo. Timpul ţi-o spune clar. Dacă Toranaga ar fi primit vestea despre navă la Osaka imediat după sosirea ei, Hiro-matsu ar fi ajuns aici primul. Tu ai iscoade în Yedo. Pune-i să-şi dovedească isteţimea.

Iar barbarii ? Acum ei sînt singurul tău cîştig de pe urma navei. Cum să te serveşti de ei ? Aşteaptă, nu ţi-a dat Omi răspunsul ? Ai putea să le foloseşti cunoştinţele despre mare şi despre corăbii şi să-i dai lui Toranaga în schimbul armelor, *neh ?*

O altă posibilitate : primeşte să fii *vasalul* lui Toranaga. Oferă-i planul tău. Cere-i să-ţi îngăduie să conduci regimentul de puşcaşi — spre gloria *lui.* Dar *un vasal nu trebuie să se aştepte niciodată ca stăpînul lui să-i recompenseze serviciile sau chiar să i le recunoască : este o datorie să slujeşti, datorie înseamnă samurai, samurai înseamnă nemurire.* Aceasta ar fi cea mai bună ieşire, într-adevăr cea mai bună, gîndi Yabu. Pot eu, de fapt, să fiu *vasalul* lui ? Sau al lui Ishido ?

Nu, asta e de neconceput. Aliat, da, vasal, nu.

Bun, deci pînă la urmă barbarii sînt totuşi o comoară. Omi are din nou dreptate.

Se simţise mai liniştit şi apoi, cînd se făcuse vremea şi un mesager adusese ştirea că nava e încărcată, plecase la Hiro-matsu şi descoperise că acum pierdea pînă şi barbarii.

Fierbea cînd ajunse la debarcader.

— Omi-san !

— Da, Yabu-sama ?

— Adu-l aici pe conducătorul barbarilor. Îl iau la Osaka. Cît despre ceilalţi, vezi să fie bine îngrijiţi cît sînt plecat. Vreau să-i găsesc în bună stare şi să-nveţe să se poarte cum se cuvine. Foloseşti groapa dacă e nevoie.

De cînd sosise galera, mintea lui Omi se aflase într-o permanentă agitaţie şi el fusese plin de nelinişte pentru viaţa lui Yabu.

— Lăsați-mă să vin cu Domnia voastră. Poate c-aș izbuti să vă fiu de folos.

— Nu, acum vreau să ai grijă de barbari.

— Vă rog. Poate că într-o mică măsură aș putea să răscumpăr bunătatea arătată față de mine.

— Nu e nevoie, spuse Yabu mai blînd decît ar fi vrut-o. Își aminti că-i ridicase lui Omi leafa la trei mii de *koku* și-i mărise feuda tocmai din pricina tezaurului și armelor. Care acum dispăruseră. Dar văzuse îngrijorarea de care era cuprins tînărul și se înmuiase fără voia lui. Cu vasali ca acesta o să-mi clădesc un imperiu, își promise. Omi va conduce una din unități, cînd am să-mi recapăt armele.

— Cînd o să înceapă războiul, o să am o slujbă foarte importantă pentru tine, Omi-san. Acum du-te și adu-l pe barbar.

Omi luă cu sine patru gărzi și pe Mura ca să tălmăcească.

*
* *

Blackthorne fusese sculat cu forța din somn. Îi trebuise un minut să se dezmeticească. Cînd își reveni din buimăceală, Omi se uita țintă în jos, spre el.

Unul din samurai trăsese cuvertura de pe el, altul îl zgîlțîise să se trezească, alți doi purtau bețe subțiri, ciudate, de bambus. Mura avea în mînă o funie scurtă, încolăcită.

Mura îngenunche și se înclină :

— *Konnichi wa.* Bună ziua.

— *Konnichi wa.* Blackthorne se așeză pe genunchi și, deși era gol, se înclină cu egală politețe.

E doar o politețe, își spuse Blackthorne. E obiceiul lor, iar ei se înclină din bună-cuviință, așa că nu e nici o rușine în asta. Goliciunea nu e băgată-n seamă și nu e o rușine, ăsta-i tot obiceiul lor.

— Anjin. Te rog, îmbracă, spuse Mura.

Anjin ? A, îmi amintesc acum. Preotul mi-a spus că ei nu-mi pot pronunța numele, așa că mi-au dat numele ăsta. „Anjin-san" — domnule pilot, cînd o s-o merit.

Nu te uita la Omi, își spuse. Nu încă. Nu-ți aminti acum de piața satului, de Omi, de Croocq și de Pieterzoon. Fie-

care lucru la timpul lui. Asta ai de făcut. Aşa ai jurat în faţa lui Dumnezeu să faci fiecare lucru la timpul lui ! Mă voi răzbuna, jur.

Blackthorne văzu că hainele îi fuseseră curăţate din nou şi binecuvîntă pe cel care o făcuse. Îşi lepădase hainele în camera de baie de parcă ar fi fost infestate de ciumă. De trei ori îi pusese să-i frece spatele. Cel mai aspru burete şi cu piatra de baie. Dar tot mai simţea urina arzîndu-i pielea.

Îşi desprinse privirea de pe Mura şi se uită spre Omi. Simţi o plăcere perversă ştiindu-şi duşmanul aproape şi în viaţă.

Se înclină cum văzuse că o fac egalii între ei şi-şi menţinu plecăciunea.

— *Konnichi wa,* Omi-san, spuse.

Nu e nici o ruşine să le vorbeşti limba, nici să spui „bună ziua" sau să te înclini primul, aşa cum cere obiceiul lor.

Omi se înclină la rîndul lui.

Blackthorne observă că nu era o înclinare chiar egală, dar era destul pentru moment.

— *Konnichi wa,* Anjin, spuse Omi.

Tonul era politicos, dar nu îndeajuns.

— Anjin-*san !* Blackthorne îl privi drept în ochi.

Voinţele li se încleştară şi Omi fusese întrebat aşa cum întrebi un bărbat la cărţi sau la zaruri. Unde ţi-e buna creştere ?

— *Konnichi wa,* Anjin-*san,* spuse Omi, în cele din urmă, cu un zîmbet fugar.

Blackthorne se îmbrăcă rapid.

Purta pantaloni largi şi o pungă-buzunar în faţă, şosete, cămaşă şi haină, părul lung îi era strîns într-o coadă îngrijită şi barba şi-o potrivise cu foarfecele pe care i le împrumutase bărbierul.

— *Hai,* Omi-san ? întrebă Blackthorne cînd era îmbrăcat, simţindu-se mai bine, dar foarte supravegheat, dorindu-şi să ştie mai multe cuvinte ca să le poată folosi.

— Te rog, mîna, spuse Mura.

Blackthorne nu înţelese şi o arătă prin semne. Mura îşi ridică propriile mîini şi imită legarea lor.

— Mîna, te rog.

— Nu. Blackthorne i-o spuse direct lui Omi şi-şi clătină capul. Nu e nevoie, spuse el în engleză, nu e nevoie

deloc. Mi-am dat cuvîntul. Își menținu vocea blîndă și politică și apoi se adresă aspru, imitîndu-l pe Omi *Wakarimasu ka*, Omi-san ? Înțelegi ?

Omi rîse, apoi spuse :

— *Hai*, Anjin-san. *Wakarimasu.* Se întoarse pe călcîie și plecă.

Mura și ceilalți rămaseră holbîndu-se la el, încremeniți. Blackthorne îl urmă pe Omi afară, la soare. Cizmele îi fuseseră curățate. Înainte ca s-apuce să și le pună, slujnica, „Onna", se afla deja acolo, în genunchi, și-l ajută.

— Mulțumesc, Haku-san, spuse el, amintindu-și numele ei adevărat. Care e cuvîntul pentru „mulțumesc" ? se întrebă.

Icși pe poartă, Omi înaintea lui.

Sînt în urma ta, tu, ticălos bleste... Stai puțin ! Nu-ți amintești ce ți-ai promis ? Și de ce să-l înjuri, chiar și numai în gînd ? El nu te-a înjurat. Înjurăturile sînt pentru cei slabi sau pentru proști. Nu-i așa ? Fiecare lucru la timpul lui. E destul că ești lîngă el. Tu o știi clar și el la fel. Să nu faci nici o greșeală, el știe foarte limpede totul.

* * *

Cei patru samurai îl flancau pe Blackthorne în timp ce coborau dealul. Portul încă nu se zărea, Mura mergea discret la zece pași în urma lor, iar Omi în față.

Au de gînd să mă ducă din nou în groapă ? se întrebă. De ce-au vrut să-mi lege mîinile ? N-a spus Omi ieri — Doamne, ieri a fost ? — ,.Dacă te porți cum se cuvine vei fi scos din groapă. Dacă te porți cuviincios, mîine un alt om va ieși de acolo. Probabil. Poate mai mulți." Nu asta a spus ? M-am purtat cum se cuvine ? Mă întreb ce face Croocq. Flăcăul trăia cînd l-au cărat în casa în care a stat echipajul prima oară.

Blackthorne se simțea mai bine astăzi. Baia, somnul și hrana proaspătă începuseră să-l pună pe picioare. Știa că, dacă se îngrijea, se odihnea, dormea și mînca, într-o lună ar fi putut să alerge sau să înoate o milă, să comande o navă de război și să facă cu ea înconjurul pămîntului.

Nu te gîndi încă la asta ! Astăzi cruță-ți doar puterile. Nu poți spera prea multe doar după o lună, nu ?

Coborîtul dealului și mersul prin sat îl obosiră. Ești mai slab decît gîndeai... Nu, ești mai puternic decît gîndeai, își porunci.

Catargele navei *Erasmus* țîșniră deasupra acoperișurilor de țiglă și inima începu să-i bată mai tare. În față, strada făcu o cotitură, urmînd conturul dealului, coborî în piață și se termină. Un palanchin cu perdeluțe stătea în soare. Cei patru purtători, doar cu bucata de pînză înfășurată în brîu, stăteau pe vine lîngă el, scobindu-se nepăsători în dinți. Cînd îl văzură pe Omi, toți se așezară în genunchi aplecîndu-se pînă la pămînt. Omi abia dacă făcu un semn din cap cînd trecu pe lîngă ei, dar chiar atunci o fată ieși pe poartă îndreptîndu-se spre palanchin și el se opri.

O slujnică tînără alerga să țină o umbrelă verde în dreptul fetei. Omi se înclină, se înclină și fata, și amîndoi începură să sporovăiască fericiți, trufia dispărînd de pe chipul lui Omi.

Fata purta un chimonou de culoarea piersicii, o eșarfă lată, aurie și papuci în curele, aurii. Blackthorne o văzu aruncîndu-și privirea spre el. Era clar că ea și Omi discutau despre el. Nu știa cum să reacționeze sau ce să facă, așa că nu făcu nimic, așteptă doar liniștit, bucurîndu-se de apariția, de puritatea și căldura prezenței ei. Se întrebă dacă ea și Omi sînt amanți, sau dacă ea e nevasta lui Omi, și apoi gîndi : Să fie oare aievea ?

Omi o întrebă ceva și ea răspunse fluturîndu-și evantaiul verde, care străluci și dansă în lumina soarelui. Rîsu-i era melodios și grația desăvîrșită. Omi zîmbea și el, apoi se întoarse pe călcîie și se îndepărtă, devenind iar samurai.

Blackthorne îl urmă. Cînd trecu pe lîngă ea, privirea ei era fixată asupra lui și el spuse :

— *Konnichi wa.*

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse ea și vocea ei îl impresionă.

Ea abia dacă avea un metru și jumătate, dar era desăvîrșită. Cînd se înclină ușor, briza îi îndepărtă chimonoul exterior, de mătase, dezvelindu-i marginile chimonoului de dedesubt, de culoarea purpurei, pe care el îl găsi surprinzător de ispititor.

Parfumul fetei încă-l învăluia cînd dădu colțul străzii. Văzu chepengul și pe *Erasmus.* Și galera. Fata dispăru din mintea lui.

De ce ambrazurile pentru tun sînt goale ? Unde sînt tunurile noastre ? Ce naiba caută o galeră de sclavi aici şi ce s-a întîmplat în groapă ?

Ficcare lucru la timpul lui. Mai întîi *Erasmus* : vîrful arborelui trinchet, rupt de furtună, arată îngrozitor. Asta nu contează, gîndi el. Am putea să-l scoatem în larg uşor. Am dezlega parîmele, curenţii de aer din timpul nopţii şi reflexul ne-ar scoate fără zgomot, şi am putea s-o canarisim mîine pe celălalt ţărm al acelui petic de insulă. Jumătate de zi, atît ne-ar trebui să instalăm arborele de rezervă, apoi, toate pînzele sus, şi pornim în larg. Poate că ar fi mai bine să nu ancorăm, ci să zburăm spre ape mai sigure. Dar cine o s-o manevreze ? Nu te poţi descurca de unul singur.

De unde a venit galera aceea cu sclavi ? Şi de ce este aici ? Zărea grupuri de samurai şi marinari jos, la debarcader. Galera cu şaizeci de vîsle — treizeci pe fiecare latură — era bine îngrijită, de o ordine desăvîrşită, ramele aşezate meticulos, gata de plecare imediată, şi-l trecură fiorii fără să vrea. Ultima oară cînd văzuse o galeră fusese cu doi ani în urmă pe Coasta de Aur, cînd flota lui se pregătea să iasă în larg, toate cele cinci corăbii laolaltă. Era o galeră comercială portugheză de coastă, bogată, ce zburase pe lîngă el împotriva vîntului, *Erasmus* n-a putut s-o prindă, s-o captureze sau s-o scufunde.

Blackthorne ştia bine coasta de nord a Africii. Fusese pilot şi căpitan de vas timp de zece ani la Societatea Londoneză a Negustorilor Berberi, societate ce angaja negustori şi luptători ca să străpungă blocada spaniolă şi să facă negoţ pe Coasta Berberă. Navigase de-a lungul coastei de vest şi de nord a Africii, spre sud, pînă la Lagos, şi spre nord-est prin periculoasa Strîmtoare Gibraltar — tot timpul patrulată de spanioli —, pînă la Salerno, în Regatul Neapolelui. Mediterana era periculoasă pentru corăbiile engleze şi olandeze. Acolo se aflau în număr mare nave de război ale duşmanului, spaniole şi portugheze, iar, ce era şi mai rău, otomanii, turcii necredincioşi, împînzeau apele cu galere cu sclavi şi cu nave de război.

Aceste călătorii fuseseră foarte bănoase pentru el şi îşi cumpărase propria sa navă, un bric de o sută cincizeci de tone, ca să facă pe cont propriu negoţ. Dar acesta

se scufundase şi pierduse totul. Fuseseră prinşi la adăpost, în apele fără vînt ale Sardiniei, cînd o galeră otomană apăruse din senin. Lupta fusese cruntă şi, spre apusul soarelui, nava duşmană a trecut la abordaj... N-a uitat niciodată strigătele de „Alaaaaah" scoase de corsari, în timp ce escaladau parapetul navei sale. Erau înarmaţi cu săbii şi cu muschete. Îşi regrupase oamenii, primul atac fusese respins, dar al doilea a fost nimicitor. El a ordonat atunci să se dea foc depozitului de muniţii. Corabia lui era în flăcări şi a hotărît că e mai bine să moară decît să fie pus la vîsle. Întotdeauna avusese o groază cumplită să nu fie prins viu şi făcut sclav pe galeră, soartă deloc neobişnuită pentru un marinar prizonier.

Cînd depozitul de muniţii a sărit în aer, explozia a distrus fundul navei sale şi o parte din galera corsară, iar în învălmăşeală, el a reuşit să înoate pînă la barcaz şi a scăpat cu patru oameni din echipaj. Pe cei care n-au putut să înoate pînă la el a trebuit să-i lase. Îşi amintea încă strigătele lor de ajutor, implorîndu-l pe Dumnezeu. Dar, în ziua aceea, Dumnezeu îşi întoarsese faţa de la ei, aşa că au pierit, sau au ajuns la rame. Dar atunci Dumnezeu nu-şi întorsese faţa de la Blackthorne şi de la ceilalţi patru şi, astfel, ei au izbutit să ajungă la Cagliari, în Sardinia, iar de acolo făcuseră drumul spre casă fără nici un ban.

Asta a fost acum opt ani, în acelaşi an în care izbucnise iarăşi ciuma în Londra. Ciuma, foametea şi răzvrătirile celor care nu aveau de lucru şi mureau de foame. Fratele său mai mic cu familia lui fuseseră seceraţi. Propriul său fiu, primul născut, pierise. Dar, în timpul iernii, ciuma încetase, iar el obţinuse cu uşurinţă o nouă navă şi plecase pe mare să-şi refacă averea. La început în slujba Societăţii Londoneze a Negustorilor Berberi, apoi o călătorie spre Indiile de Vest, în urmărirea spaniolilor. După asta, ceva mai bogat, în slujba lui Kees Veerman, olandezul, în cea de a doua lui călătorie în căutarea legendarei Căi de Nord-Est către Catai şi Insulele cu Mirodenii ale Asiei, cale ce se credea a fi în Mările de Gheaţă, la nord de Rusia ţaristă. Au căutat timp de doi ani, apoi Kees Veerman a murit în pustietăţile îngheţate, laolaltă cu mai bine de trei sferturi din echipaj, iar Blackthorne s-a întors şi a condus restul de oameni spre casă.

Apoi, acum trei ani, fusese rugat de nou înființata Companie Olandeză a Indiei de Est să conducă prima lor expediție spre Lumea Nouă. Se șoptea în mare taină că ei făcuseră rost, la un preț fabulos, de o carte de drum portugheză, de contrabandă, care, probabil, dezvăluia secretele Strîmtorii Magellan pe care ei voiau s-o verifice. Bineînțeles, negustorii olandezi ar fi preferat să folosească unul din propriii lor piloți, dar nu exista nici unul ca englezii, instruiți de deținătoarea monopolului, Trinity House, iar valoarea colosală a acestei cărți de drum îi obligase să-și încerce norocul cu Blackthorne. El era o alegere desăvîrșită era cel mai bun pilot protestant în viață, mama lui fusese olandeză și el vorbea olandeza la perfecție. Blackthorne primise plin de entuziasm și se-nvoise ca plata să fie a cincisprezecea parte din toate profiturile și, așa cum era obiceiul, jurase solemn, în fața lui Dumnezeu, credință față de Companie, se legase să le conducă flota pînă la capătul drumului și să le-o aducă înapoi acasă.

Pe Dumnezeul meu, am să-o duc pe *Erasmus* acasă, gîndi Blackthorne. Cu atîția oameni cîți El o să-i lase în viață.

Acum ei traversau piața, iar el își desprinse ochii de pe galeră și văzu trei samurai păzind chepengul. Mîncau cu-ndemînare din castronașe, cu bețe de lemn, pe care Blackthorne văzuse că ei le foloseau deseori, dar cu care el nu reușise să se descurce.

— Omi-san ! Prin semne îi arătă că voia să meargă la chepeng doar să-și strige prietenii. Numai pentru o clipă.

Dar Omi dădu din cap, spuse ceva ce el nu înțelese și-și continuă drumul prin piață, în jos, spre plajă, pe lîngă cazan și mai departe pînă la debarcader. Blackthorne îl urmă ascultător. Fiecare lucru la timpul lui, își spuse. Fii liniștit.

Odată ajunși la debarcader, Omi se întoarse și strigă spre samuraii de pază de la chepeng. Blackthorne îi văzu ridicînd chepengul și uitîndu-se scrutător în jos. Unul din ei făcu un semn spre niște țărani care aduseră scara și un hîrdău cu apă proaspătă pe care-l duseră în groapă. Cel gol îl luară înapoi sus. La fel și hîrdăul-latrină.

Liniştește-te ! Dacă ai răbdare şi le faci jocul, după legile lor, poţi să-ţi ajuţi echipajul, gîndi mulţumit.

Grupuri de samurai erau adunate lîngă galeră. Un bătrîn înalt stătea deoparte. Din respectul pe care *daimyo*-ul Yabu i-l arăta şi din felul cum ceilalţi săreau la cel mai mic semn al lui, Blackthorne îşi dădu imediat seama de importanţa lui. Să fie regele lor ? se întrebă.

Omi îngenunche cu umilinţă. Bătrînul se înclină pe jumătate şi-şi întoarse ochii spre Blackthorne.

Adunîndu-şi toată priceperea de care era capabil, Blackthorne îngenunche şi-şi lipi mîinile de nisipul debarcaderului, aşa cum făcuse Omi plecîndu-şi capul la fel de jos ca el.

— *Konnichi wa*, Sama, spuse politicos.

Îl văzu pe bătrîn înclinîndu-se din nou.

Urmă o discuţie între Yabu, bătrîn şi Omi. Yabu îi vorbi lui Mura. Mura arătă spre galeră.

— Anjin-san. Te rog. Acolo.

— De ce ?

— *Isogi !* comandă Omi, făcînd semn cu mîna spre galeră.

— Nu, nu merg la...

Imediat Omi dădu un ordin şi patru samurai se aruncară asupra lui Blackthorne şi-i imobilizară braţele. Mura scoase funia şi începu să-i lege mîinile la spate.

— Ticăloşilor, strigă Blackthorne. Nici nu mă gîndesc să urc la bordul blestematei ăleia de nave de sclavi !

— Sfînta Fecioară ! Lăsaţi-l în pace ! Hei, voi maimuţe scîrboase, lăsaţi nenorocitul ăla în pace ! *Kinjiru, neh ?* E pilotul ? Anjin, *ka ?*

Lui Blackthorne aproape că nu-i venea să-şi creadă urechilor. Avalanşa de înjurături în portugheză venise de pe puntea galerei. Apoi îl văzu pe bărbat, coborînd schela de bord. Era la fel de înalt ca el şi cam de aceeaşi vîrstă, dar cu păr negru, ochi negri şi îmbrăcat neglijent în haine de marinar cu floretă la şold şi pistoale la cingătoare. Un crucifix bătut în pietre scumpe îi atîrna de gît. Purta o beretă elegantă şi un zîmbet larg îi brăzda faţa.

— Tu eşti pilotul ? Pilotul olandezilor ?

— Da, se auzi Blackthorne răspunzînd.

— Bine. Bine. Eu sînt Vasco Rodrigues, pilotul acestei galere !

Se întoarse spre bătrîn şi-i vorbi într-un amestec de japoneză şi portugheză, numindu-l Maimuţă-sama şi uneori Toda-sama, dar, după cum pronunţa el, suna a Toady-sama. [1] De două ori scoase pistolul, îl îndreptă cu emfază spre Blackthorne şi-l băgă iar în cingătoare ; vorbea o japoneză garnisită cu vulgarităţi picante într-o portugheză de maidan, pe care numai marinarii o puteau înţelege.

Hiro-matsu vorbi scurt, samuraii îi dădură drumul lui Blackthorne şi Mura îl dezlegă.

— Aşa-i mai bine. Ascultă, pilotule, omul ăsta e ca un rege. I-am spus că răspund de tine şi c-o să-ţi zbor creierii imediat după ce vom da o duşcă pe gît împreună ! Rodigues se înclină spre Hiro-matsu, apoi zîmbi spre Blackthorne. Înclină-te spre Ticălosu-sama. Ca în vis, Blackthorne făcu cum i se spusese.

— Te înclini ca un japonez, zise Rodrigues cu o grimasă. Tu eşti într-adevăr pilot ?

— Da.

— Care e latitudinea Capului Lizard ?

— Patruzeci şi nouă grade, cincizeci şi şase minute nord, şi atenţie la recifurile ce apar la sud, sud-vest.

— Zău că da, tu eşti pilotul ! Rodrigues îi strînse mîna lui Blackthorne cu căldură. Hai la bord. E de mîncare, şi rachiu, şi vin, şi grog, şi toţi piloţii trebuie să se iubească unii pe alţii, că ei sînt sămînţa pămîntului. Amin ! Corect ?

— Da, spuse Blackthorne slab.

— Cînd am auzit c-o să ducem un pilot înapoi cu noi, mi-am zis : straşnic ! Sînt ani de cînd n-am mai avut plăcerea să vorbesc cu un pilot adevărat. Hai la bord. Cum te-ai strecurat prin Malacca ? Cum ai scăpat de caraulele noastre din Oceanul Indian, zi-i ? A cui carte de drum ai furat ?

— Unde mă duci ?

— La Osaka. Înălţimea sa, Marele Călău în persoană, vrea să te vadă.

Blackthorne simţi cum îl cuprinde iar panica.

— Cine ?

— Toranaga ! Stăpînul celor Opt Provincii, ştie-le dracu unde sînt ! *Daimyo*-ul cel mai mare al Japoniei ; un *daimyo* e ca un rege sau ca un senior feudal, ba chiar mai mult. Toţi sînt nişte tirani.

---

[1] Lingău (engl.).

— Ce vrea de la mine ?

— Nu știu, dar de-asta sîntem noi aici și, dacă Toranaga vrea să te vadă pe tine, pilotule, are să te vadă. Se zice că are un milion de apucați de-ăștia cu ochi piezișii, care ar fi în stare să moară pentru cinstea de a-l șterge la fund, dacă asta ar fi plăcerea lui ! „Toranaga vrea ca tu să aduci înapoi pilotul, Vasco“ a spus tălmaciul lui. „Să-l aduci pe pilot și încărcătura navei. Du-l pe bătrînul Toda Hiro-matsu acolo să cerceteze nava...“ O, da, pilotule, totul e pus la poprire, așa am auzit, corabia ta și tot ce e în ea !

— La proprire ?

— Se poate să fie un zvon. Japonezii uneori opresc cu o mînă și le dau înapoi cu celalaltă sau se prefac că n-au dat niciodată ordinul. E greu să-i înțelegi pe ticăloșii ăștia !

Blackthorne simți ochii reci ai japonezilor sfredelindu-l și încercă să-și ascundă teama. Rodrigues îi urmări privirea.

— Da, încep să devină neliniștiți. Avem destul timp să vorbim. Hai la bord.

Se întoarse, dar Blackthorne îl opri.

— Ce-i cu prietenii mei, cu echipajul meu ?

— Ce ?

Blackthorne îi spuse pe scurt despre groapă. Rodrigues îl întrebă pe Omi într-o japoneză amestecată cu portugheză.

— Spune c-o să fie bine cu ei. Ascultă, nici eu, nici tu nu mai putem face nimic acum. Va trebui să ai răbdare, niciodată nu poți să știi la ce să te aștepți cu un japonez. Ei au șase fețe și trei inimi. Rodrigues se înclină ca un curtean european spre Hiro-matsu. Așa ne înclinăm noi în Japonia. De parcă am fi la curtea stricatului de Filip al II-lea, Dumnezeu să-l ducă pe spaniolul ăla cît mai devreme la groapă.

Se îndreptă spre punte. Spre uluirea lui Blackthorne, nu erau nici lanțuri, nici sclavi.

— Ce-i cu tine ? Ți-e rău ? întrebă Rodrigues.

— Nu, am crezut că e o galeră cu sclavi.

— Nu există sclavi în Japonia, nici măcar în ocnă. Țicniți, dar asta e ! Așa nebuni n-ai mai văzut tu niciodată și eu am străbătut lumea de vreo trei ori. Avem samurai la rame. Sînt soldați, soldații ticălosului bătrîn

şi n-ai văzut niciodată sclavi care să tragă mai bine la rame, sau bărbaţi care să lupte mai bine. Rodrigues rîse. Îşi pun fundurile la treabă şi eu îi îmboldesc doar ca să-i văd pe ticăloşi cum îi trec toate apele. Nu pleacă de la vîsle niciodată. Am făcut tot drumul de la Osaka — cam trei sute de mile marine — în patruzeci de ceasuri. Hai jos. Plecăm îndată. Sigur ţi-e bine ?

— Da. Da, cred că da. Blackthorne privea spre *Erasmus*. Era ancorată la o sută de iarzi mai încolo. Pilotule, ce zici, nu e nici o şansă să mergem pe navă ? Nu m-au mai lăsat să mă întorc la bord, n-am haine şi ei au sigilat-o în momentul în care am sosit. Te rog.

Rodrigues privi cu atenţie corabia.

— Cînd ai pierdut arborele trinchet ?

— Chiar înainte de-a acosta aici.

— Mai ai unul de rezervă la bord ?

— Da.

— În ce port e înregistrată ?

— Rotterdam.

— A fost construită acolo ?

— Da.

— Am fost acolo. Bancuri de nisip rele, dar un port dat dracului. Are parîme bune, nava ta. E nouă, pînă acum n-am mai văzut alta ca ea. Ehei, trebuie să fie rapidă, foarte rapidă. Greu de mînuit. Rodrigues îşi îndreptă privirile spre el. Poţi să-i mînuieşti tachelajul uşor ? Întoarse clepsidra de jumătate de oră, care se găsea lîngă cea de o oră, amîndouă prinse de habitaclu.

— Da.

Blackthorne încerca să nu i se citească pe faţă speranţa care-i creştea.

— Cu o tocmeală, pilotule. Nici o armă ascunsă în mînecă sau în altă parte. Cuvîntul tău de pilot. Le-am spus maimuţoilor că răspund de tine.

— De acord. Blackthorne privea nisipul scurgîndu-se încet prin gîtul clepsidrei.

— Dacă încerci cea mai mică înşelăciune, îţi zbor creierii, fie ei de pilot au ba, sau îţi tai beregata. *Dacă* mă-nvoiesc.

— Îţi dau cuvîntul meu, de la pilot la pilot, jur. Şi să-i ia ciuma pe spanioli !

Rodrigues zîmbi şi-l bătu prietenos pe spate.

— Începi să-mi placi, englezule.

— De unde știi că sînt englez ? întrebă Blackthorne, fiind sigur că portugheza lui era fără cusur și că nimic din ceea ce spusese nu l-ar fi deosebit de un olandez.

— Sînt un ghicitor. Nu toți piloții sînt ? rîse Rodrigues.

— Ai vorbit cu preotul ? Părintele Sebastio ți-a spus ?

— Nu stau de vorbă cu popii, dacă nu-i musai. O dată pe săptămînă e mai mult decît destul pentru orice bărbat. Rodrigues scuipă într-un canal de scurgere și se îndreptă spre pasarela dinspre chei. Toady-sama ! *Ikimasho ka* [1] ?

— *Ikimasho,* Rodrigu-san. *Ima.*

— *Ima,* să trăiți. Rodrigues se uită căzut pe gînduri la Blackthorne. *Ima* înseamnă „acum", „imediat". Trebuie să plecăm imediat, englezule.

Nisipul se strînsese deja într-o mică grămăjoară aproape perfectă pe fundul clepsidrei.

— Vrei să-l întrebi, te rog, dacă pot să merg la navă ?

— Nu, englezule. N-o să-l întreb tîmpenia asta.

Dintr-o dată Blackthorne se simți gol pe dinăuntru. Și foarte bătrîn. Îl urmări pe Rodrigues cum se îndrepta spre balustrada dunetei și strigă spre un marinar mic de statură, elegant, care stătea pe punte.

— Hei, căpitan-san. *Ikimasho* ? Toți samuraii la bord. *ima ! Ima, wakarimasu ka ?*

— *Hai,* Anjin-san.

Imediat Rodrigues trase zdravăn clopotul navei de șase ori, iar căpitan-san începu să-și strige ordinele către marinarii și samuraii de pe țărm și de pe navă. Marinarii de jos urcară în grabă pe punte să facă pregătirile de plecare și, în învălmășeala disciplinată, controlată, Rodrigues îl luă încet pe Blackthorne de braț și-l împinse spre pasarela de la tribord, îndepărtîndu-l de mal.

— Jos e o bărcuță, englezule. Nu fugi, nu te uita în jur și nu da nici o atenție la nimeni, afară de mine. Dacă îți spun să te întorci, fă-o rapid.

Blackthorne traversă puntea, coborî schela de bord și se îndreptă spre mica barcă japoneză. Apoi auzi voci mînioase în urma lui și-și simțea părul făcîndu-i-se măciucă, pentru că pretutindeni pe navă erau o mulțime de samurai, unii înarmați cu arcuri și săgeți, cîțiva cu muschete.

---

[1] Plecăm (jpn.).

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui, căpitan-san, eu răspund de el. Eu, Rodrigu-san, *ichi ban* [1] Anjin-san jur ! *Wakarimasu ka* ? se auzi peste celelalte voci, dar ele deveneau tot mai mînioase.

Blackthorne era gata să urce în bărcuţă şi văzu că n-avea suporturi pentru rame. Nu ştiu să vîslesc ca ei, îşi spuse. Nu pot folosi barca ! E prea departe ca să înot. Sau poate că nu e ?

Şovăi, măsurînd distanţa. Dacă ar fi fost în plină forţă n-ar fi aşteptat nici o clipă. Dar acum ?

În spatele lui se auzeau paşi coborînd cu zgomot pasarela şi trebui să-şi înfrîngă impulsul de a se întoarce.

— Aşează-te la pupa, îl auzi imediat pe Rodrigues. Grăbeşte-te !

Făcu cum i se spusese şi Rodrigues sări sprinten în barcă, înşfăcă ramele şi, rămînînd tot în picioare, vîsli cu mare îndemînare.

Un samurai era în capul scării de bord, foarte neliniştit, şi alţi doi erau lîngă el cu arcurile pregătie. Căpitanul samurai strigă, făcîndu-le semne clare să se întoarcă.

La cîţiva iarzi de navă, Rodrigues întoarse capul.

— Mergem doar pînă acolo, îi strigă căpitanului, arătînd spre *Erasmus*. Strînge samuraii pe galeră ! Îşi întoarse hotărît spatele spre nava lui şi continuă să vîslească, mînuind ramele în stil japonez, stînd în picioare în mijlocul bărcii.

— Să-mi spui dacă-şi pun săgeţi în arcuri, englezule ! Urmăreşte-i foarte atent. Ce fac acum ?

— Căpitanul e foarte furios. N-o să dai de bucluc, ce zici ?

— Dacă nu ieşim în larg la-ntorsul clepsidrei, bătrînul Toady ar putea găsi pricină să se plîngă. Ce fac cei cu arcurile ?

— Nimic. Ascultă ce le spune căpitanul. El pare nehotărît. Nu... Acum unul din ei scoate o săgeată.

Rodrigues se pregăti să se oprească.

— Dumnezeule, ţintesc al dracului de bine şi nu poţi merge la noroc... E deja în arc ?

— Da... dar stai puţin ! Căpitanul a... cineva a venit la el, un marinar, cred. Parcă l-ar întreba ceva despre navă. Căpitanul se uită spre noi. Îi spune ceva omului cu săgeata.

---

[1] Primul (jpn.).

Acum omul o pune înapoi în tolbă. Marinarul arată spre punte.

Rodrigues trase repede cu coada ochiului ca să fie sigur şi respiră mai uşurat.

— Ăsta e unul din ofiţeri. O să-i trebuiască o jumătate de ceas să-şi aranjeze vîslaşii.

Blackthorne aştepta, distanţa creştea.

— Căpitanul priveşte din nou spre noi. Nu, sîntem în siguranţă. A plecat, dar unul din samurai ne urmăreşte.

— Treaba lui. Rodrigues se linişti, dar nu slăbi ritmul, nici nu se uită înapoi. Nu-mi place să fiu cu spatele spre samurai, mai cu seamă cînd au armele-n mîini, dar cred că nu am văzut niciodată pe vreunul din ei neînarmat. Toţi sînt nişte ticăloşi !

— De ce ?

— Le place să omoare, englezule. E obiceiul lor, dorm cu săbiile lîngă ei. Asta e o ţară grozavă, dar samuraii sînt periculoşi ca viperele, ba ceva şi mai şi.

— De ce ?

— Nu ştiu de ce, englezule, dar aşa sînt ei, răspunse Rodrigues bucuros să steă de vorbă cu unul de-al său. Bineînţeles, toţi japonezii sînt deosebiţi de noi — nu simt durerea sau frigul ca noi —, dar samuraii sînt chiar mai rău. Nu se tem de nimic, de moarte, cel mai puţin. De ce ? Numai Dumnezeu ştie, dar ăsta-i adevărul. Dacă superiorii lor spun „omoară", ei omoară ; dacă spun „mori", ei se aruncă în săbii sau îşi despică burţile. Ei omoară sau mor cu aceeaşi uşurinţă cu care noi ne facem nevoile. Şi femeile sînt samurai, englezule. Ele omoară ca să-şi apere stăpînii, aşa-şi numesc ele soţii, sau îşi pun capăt zilelor, dacă li se porunceşte. O fac tăindu-şi beregata. Aici un samurai poate să-i ordone soţiei sale să se omoare şi ea trebuie s-o facă, e lege. Pe Dumnezeul meu, femeile sînt totuşi altceva, o altă specie, englezule, nimic pe pămînt nu e ca ele, dar bărbaţii... samuraii sînt reptile şi cel mai bine e să-i ţii de şerpi veninoşi. Te simţi bine acum ?

— Da, mulţumesc. Niţel vlăguit, dar e-n ordine.

— Cum a fost călătoria ta ?

— Grea. Spune-mi, ei, samuraii, cum ajung să fie samurai ? E destul să-şi pună cele două săbii şi să-şi facă tunsoarea aia ?

— Trebuie să te naşti samurai. Bineînţeles, există mai multe ranguri de samurai, de la *daimyo*-ii din vîrful mormanului de bălegar pînă la ceea ce noi am numi pifani. E mai mult un rang care se moşteneşte, ca la noi. Mai de mult, aşa am auzit, era şi aici ca în Europa : ţăranii puteau s-ajungă soldaţi şi soldaţii ţărani, cu urmaşi cavaleri şi nobili, chiar şi regi. Unii soldaţi ţărani s-au ridicat pînă la cel mai înalt cin. *Taikō* a fost unul.

— Cine ?

— Marele Despot, guvernatorul întregii Japonii, Marele Ucigaş al tuturor timpurilor, o să-ţi povestesc într-o zi despre el. A murit în urmă cu un an şi acum arde în fundul iadului. Rodrigues scuipă peste bord. Acum, ca să fii samurai, trebuie să te naşti astfel. Totul se moşteneşte, englezule. Sfîntă Fecioară, habar n-ai tu ce mare preţ pun ei pe moştenire, familie, rang şi pe altele de felul ăsta. Ai văzut cum se pleacă Omi în faţa dracului ăluia de Yabu şi cum amîndoi se tîrăsc în patru labe în faţa bătrînului Toady-sama. „Samurai" vine de la un cuvînt japonez, care înseamnă „a sluji". Dar, oricît se înclină şi fac plecăciuni în faţa celui de deasupra, ei tot samurai rămîn, cu anume înlesniri de samurai. Ce mai e pe punte ?

— Căpitanul sporovăieşte cu un alt samurai şi arată spre noi. Ce înlesniri au ?

— Aici samuraii guvernează totul, stăpînesc totul. Au codul lor de onoare şi tablele lor de legi. Trufaşi ? Sfîntă Fecioară, nici nu-ţi poţi tu închipui cît ! Cel mai de jos dintre ei poate, după lege, să omoare pe orice ne-samurai, pe *orice* bărbat, femeie sau copil, pentru orice pricină sau fără nici una. Pot să omoare, după lege, doar ca să-şi încerce tăişul spurcatelor lor de săbii, i-am văzut cu ochii mei, şi au cele mai bune săbii din lume. Mai bune decît oţelul de Damasc. Ce mai face scîrba aia ?

— Ne priveşte, şi-atît. Acum ţine arcul pe spate. Blackthorne fu scuturat de un fior.

— Îi urăsc pe ticăloşii ăştia mai mult decît pe spanioli. Rodrigues rîse iar, în timp ce trăgea la vîsle. De-ar şti adevărul, m-ar face chisăliţă ! Dar, dacă vrei să te îmbogăţeşti repede, trebuie să lucrezi cu ei, pentru că ei stăpînesc totul. Sigur ţi-e bine ?

— Da, mulţumesc. Ce spuneai ? Samuraii stăpînesc totul ?

— Da. Întreaga ţară e împărţită în caste, ca în India.

Samuraii, în vîrf, țăranii vin după ei. Rodrigues scuipă peste bord. Numai țăranii pot să *aibă* pămînt. Înțelegi ? Dar samuraii au toate produsele. Ei au toată recolta de orez, care este cea mai importantă, iar o parte din ea o dau înapoi țăranilor. Numai samurailor li se îngăduie să poarte arme. Oricine atacă un samurai, afară de un alt samurai, este socotit răzvrătit și este pedepsit pe loc cu moartea. Și, dacă cineva vede un astfel de atac și nu dă de știre imediat, devine la fel de vinovat. O dată cu ei sînt vinovați și nevestele lor, chiar și copiii. Întreaga familie e condamnată la moarte dacă unul din ei nu anunță. Pe Dumnezeul meu că samuraii sînt stirpea lui Satan ! Am văzut copii ciopîrțiți, făcuți bucățele. Rodrigues tuși și scuipă. Dar chiar și așa, dacă știi un lucru sau două, țara asta e raiul pe pămînt. Își aruncă privirea spre galeră, să se încredințeze cu proprii-i ochi, apoi zîmbi larg. Ei, englezule, nimic nu e mai grozav ca o plimbare cu barca în jurul portului, nu ?

Blackthorne rîse. Povara anilor dispăruse în timp ce se lăsa furat de mișcarea atît de familiară a valurilor, de mirosul sărat al mării, pescărușii strigînd și jucîndu-se deasupra lor, de senzația de libertate și sentimentul izbînzii mult așteptate.

— Am crezut că n-o să m-ajuți s-ajung la *Erasmus !*

— Asta-i nenorocirea cu voi toți, englezule. N-aveți nici un pic de răbdare. Ascultă, aici nu-i *rogi* nimic pe japonezi, samurai sau altceva, ei sînt toți la fel. Dacă o faci, au să șovăie, apoi îl întreabă pe mai marele lor. Aici trebuie să *acționezi.* Bineînțeles, rîsu-i viguros pluti peste valuri, uneori poți să fii omorît dacă acționezi greșit.

— Vîslești foarte bine. Mă gîndeam cum să folosesc ramele cînd ai venit tu.

— Doar nu credeai c-am să te las să te duci singur, nu? Cum te cheamă ?

— Blackthorne. John Blackthorne.

— Ai fost vreodată în nord, englezule ? În nordul îndepărtat ?

— Am fost cu Kees Veerman pe nava *Der Lifle.* Acum opt ani. A fost a doua mea călătorie în căutarea Căii de Nord-Est. De ce ?

— Mi-ar plăcea să-mi povestești despre asta și despre toate locurile pe unde-ai fost. Crezi c-au să-l găsească vreodată ? Drumul de nord, către Asia, prin est sau vest ?

— Da. Voi şi spaniolii blocaţi ambele rute de sud, aşa că noi trebuie să-l găsim. Noi sau olandezii. De ce ?

— Şi-ai pilotat şi pe Coasta Berberă, nu ?

— Da. De ce ?

— Şi Tripoli îl ştii ?

— Mai toţi piloţii au fost acolo. De ce ?

— Am ştiut eu că te-am mai văzut cîndva. Da, s-a întîmplat la Tripoli. Cineva mi te-a arătat. Faimosul pilot englez ! Care a mers cu exploratorul olandez Kees Veerman, în Mările de Gheaţă, şi care, cîndva, a fost căpitan în escadra lui Drake, nu ? Cînd cu Armada. Cîţi ani aveai atunci ?

— Douăzeci şi patru. Ce făceai la Tripoli ?

— Pilotam un vas englez de corsari. Corabia mea fusese luată în Indii de acest pirat, Morrow, Henry Morrow era numele lui. El mi-a ars corabia pînă la linia de plutire, după ce-o prădase, şi mi-a oferit slujba de pilot — omul lui era nepriceput, aşa a spus el —, ştii cum e. Voia ca să mergem de acolo — noi făcusem plinul de apă şi plecam din Hispaniola, cînd m-a prins —, să mergem spre sud, de-a lungul Continentului Spaniol [1], apoi înapoi, peste Atlantic, să încercăm să capturăm, lîngă Canare, transportul anual de aur către Spania şi, dacă ne scăpa, s-o pornim, prin Gibraltar spre Tripoli, pentru a încerca alte jafuri şi apoi din nou spre nord, către Anglia. A făcut oferta obişnuită, să-mi elibereze ortacii, să le dea hrană şi bărci, dacă eu primeam să le fiu pilot. Am spus : „Bineînţeles, de ce nu ? Numai să nu atacăm nici o navă portugheză, să mă debarcaţi lîngă Lisabona şi să nu-mi furaţi cărţile de drum." Ne-am tîrguit, am mai dat eu, a mai lăsat el, ca de obicei, ştii cum e. Apoi eu am jurat pe Dumnezeul meu şi amîndoi pe cruce şi asta a fost. Am avut o călătorie bună şi ne-au căzut în mînă cîţiva negustori spanioli bogaţi. Cînd am ajuns la Lisabona, el m-a rugat să rămîn pe navă, mi-a spus obişnuitele vorbe ale bunei regine Bess [2], precum că ea va da o răsplată de prinţ oricărui pilot portughez care trece în slujba ei şi-i va învăţa şi pe ceilalţi din Trinity House tot ce ştie el, şi că-i va plăti cinci mii de guinee pentru cartea de drum a Strîmtorii Magellan sau a Capului Bunei Speranţe. Zîmbetul lui Rodrigues era larg, dinţii albi şi puternici, barba şi mustaţa bine îngrijite. Nu

[1] Coasta de nord-est a Americii de Sud.

[2] Elisabeta I, regina Angliei (1558—1603).

le-aveam. Cel puţin aşa i-am spus. Morrow şi-a ţinut cuvîntul, aşa cum ar trebui să facă toţi piraţii. M-a lăsat la ţărm cu cărţile mele de drum — bineînţeles că pusese să-i fie copiate, deşi el însuşi nu ştia să citească sau să scrie şi chiar mi-a dat partea mea din banii jefuiţi. Ai navigat vreodată cu el, englezule ?

— Nu. Regina i-a dat titlul de cavaler acum cîţiva ani. N-am fost niciodată pe vreuna din corăbiile lui. Mă bucur c-a fost cinstit cu tine.

Erau lîngă *Erasmus*. Samuraii se uitau în jos, spre ei, curioşi.

— Asta a fost pentru a doua oară cînd am pilotat pentru eretici. Prima oară n-am fost aşa de norocos.

— Da ?

Rodrigues puse vîslele la locul lor, barca făcu o uşoară mişcare laterală şi el apucă parîmele de abordaj.

— Mergem sus, dar mă laşi pe mine să vorbesc.

Blackthorne începu să urce, în timp ce pilotul celălalt lega bine barca. Rodrigues fu primul pe punte. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichi wa* pentru toţi blestemaţii de sama !

Erau patru samurai pe punte. Blackthorne recunoscu pe unul din ei care făcuse de pază la chepeng. Încurcaţi, se înclinară băţoşi către portughez. Blackthorne îl imită, simţindu-se stînjenit, deoarece ar fi preferat să facă o plecăciune corectă.

Rodrigues se îndreptă direct spre scara din tambuchi. Sigiliile erau în ordine la locul lor. Unul din samurai i se aşeză în cale.

— *Kinjiru, gomen nasai.* Este interzis, îmi pare rău.

— *Kinjiru*, da ? spuse portughezul vădit neimpresionat. Eu sînt Rodrigu-san, *anjin* pentru Toda Hiro-matsu-sama. Sigiliul ăsta, spuse el arătînd spre pecetea roşie acoperită cu o scriere ciudată, e al lui Toda Hiro-matsu-sama ?

— *Iyé* [1], spuse samuraiul clătinînd din cap. Kasigi Yabu-sama !

— *IYÉ ?* spuse Rodrigues. Kasigi Yabu-sama ? Eu vin din partea lui Toda Hiro-matsu-sama, care e un rege mai mare decît ticălosul vostru, şi Toady-sama vine din partea lui Toranaga-sama, care e cel mai mare ticălos-sama de pe suprafaţa pămîntului. *Neh ?* Rupse sigiliul de la uşă şi-şi

[1] Nu (jpn.).

duse mîna la unul din pistoale. Săbiile erau pe jumătate scoase din teacă şi el îi spuse încet lui Blackthorne : Fii gata să părăseşti nava. Apoi se adresă samurailor, pe un tôn mînios : Toranaga-sama ! Arătă cu mîna stîngă spre steagul care flutura pe propriu-i catarg : *Wakarimasu ka ?*

Samuraii şovăiră, cu săbiile pregătite. Blackthorne era numai ochi şi urechi, gata să se-arunce peste bord.

— Toranaga-sama ! Rodrigues izbi uşa cu piciorul, clanţa sări zornăind şi uşa zbură la perete. *WAKARIMASU KA ?*

— *Wakarimasu*, Anjin-san.

Samuraii îşi băgară săbiile-n teacă, se înclinară şi Rodrigues porni primul în jos pe scară şi spuse răguşit :

— Aşa-i mai bine.

— Doamne, Rodrigues, rosti Blackthorne, cînd erau pe puntea inferioară. Aşa faci întotdeauna şi-ţi iese bine mereu ?

— N-o fac decît rareori, spuse portughezul, ştergîndu-şi sudoarea de pe frunte, şi, chiar şi atunci, aş vrea să nu fi încercat deloc.

Blackthodne se rezemă de peretele navei.

— Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un picior în burtă.

— E singura cale. Trebuie să te porţi ca un rege. Chiar şi aşa, niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de la un samurai. Sînt la fel de periculoşi ca un popă împuţit, aşezat c-o lumînare-n fund pe un butoiaş plin pe jumătate cu praf de puşcă.

— Ce le-ai spus ?

— Toda Hiro-matsu e cel mai mare sfetnic al lui Toranaga, el e un *daimyo* mai mare decît cel de aici. Din pricina asta au dat ei înapoi.

— Cum e Toranaga ?

— E-o poveste lungă, englezule. Rodrigues se aşeză pe o treaptă, îşi trase cizma şi-şi frecă glezna. Aproape că mi-am rupt piciorul în împuţita ta de uşă.

— Nu era încuiată. Puteai s-o deschizi pur şi simplu.

— Ştiu, dar n-ar fi fost acelaşi lucru. Pe Dumnezeul meu, mai ai o grămadă de-nvăţat !

— Vrei să mă-nveţi ?

Rodrigues îşi trase din nou cizma pe picior.

— Asta depinde, spuse el.

— De ce ?

— O să vedem noi, nu ? Numai eu am vorbit pînă acum, ceea ce e corect : eu sînt sănătos, tu nu. Curînd o să vină rîndul tău. Care ţi-e cabina ?

Blackthorne îl studie pentru o clipă. De sub punţi venea un miros fetid, greu de suportat.

— Mulţumesc că m-ai ajutat să vin pe navă.

Se îndreptă spre pupa. Uşa de la cabina lui era neîncuiată. Cabina fusese scotocită şi tot ce se putea mişca de la locul lui fusese luat. Nu mai erau nici cărţi, nici haine, nici instrumente, nici pene de scris. Lădiţa pe care şi-o luase cu el pe mare era, de asemeni, descuiată. Şi goală.

Alb de furie, intră în cabina principală, Rodrigues urmărindu-l foarte atent. Chiar şi compartimentul secret fusese găsit şi prădat.

— Au luat totul. Ticăloşii !

— La ce te aşteptai ?

— Nu ştiu. Am crezut... cu toate sigiliile alea...

Blackthorne se îndreptă spre încăperea tezaurului. Era goală. La fel şi magazia de muniţii. În cale nu mai erau decît baloturile de postav.

— Să-i ia dracu pe toţi japonezii ! Se întoarse în cabina lui şi închise trîntînd cu putere capacul cufărului de drum.

— Unde sînt ? întrebă Rodrigues.

— Ce ?

— Cărţile tale de drum. Unde sînt ?

Blackthorne îi aruncă o privire tăioasă.

— Nici un pilot nu se sinchiseşte de haine. Tu ai venit pentru cărţile de drum. Nu-i aşa ?

— Da.

— De ce eşti aşa mirat, englezule ? Pentru ce crezi c-am venit pe navă ? Să te-ajut să iei cîteva bulendre ? Oricum sînt jerpelite şi-ţi trebuiesc altele. Am destule ca să-ţi dau. Dar unde sînt cărţile de drum ?

— Au dispărut. Erau în ladă.

— N-am de gînd să ţi le fur, englezule. Vreau doar să le citesc şi să le copiez, dacă e nevoie. Am să le păzesc ca pe ochii din cap, aşa că n-ai de ce te teme. Vocea i se înăspri. Te rog, scoate-le, englezule, nu ne-a rămas decît foarte puţin timp.

— N-am de unde. Au dispărut. Erau în lada mea de drum.

— Nu se poate să le fi lăsat acolo, intrînd într-un port străin. N-aveai cum să uiţi legea de căpătîi pentru un pilot să le-ascunzi cu grijă şi să le laşi la vedere doar pe cele false. Grăbeşte-te !

— Le-au furat !

— Nu te cred. Precis că le-ai ascuns foarte bine. Le-am căutat două ore şi n-am dat peste nici o urmă nenorocită.

— Ce ?

— De ce eşti aşa de mirat, englezule ? Ţi-a căzut capu-n nădragi ? Fireşte c-am venit aici din Osaka să-ţi cercetez cărţile de drum !

— Ai fost deja pe navă ?

— Doamne Dumnezeule ! spune Rodrigues neliniştit. Da, bineînţeles, în urmă cu două sau trei ceasuri, cu Hiromatsu, care voia să se uite. El a rupt sigiliile şi apoi, cînd am plecat, *daimyo*-ul de aici le-a pus din nou. Grăbeşte-te, pentru Dumnezeu, adăugă el. Timpul e pe sfîrşite.

— *Au fost furate !* Blackthorne îi povesti cum sosiseră aici şi cum se trezise pe ţărm. Apoi izbi cu piciorul lădiţa de drum şi o trimise în celălalt capăt al cabinei, furios pe cei care-i jefuiseră nava. Mi le-au furat ! Toate hărţile mele ! Toate cărţile de drum ! Am unele copii în Anglia, dar cartea mea de drum cu această călătorie nu mai e şi... Se opri.

— Şi cartea de drum portugheză ? Hai, englezule, n-avea cum să fie decît portugheză.

— Da, şi cea portugheză nu mai e aici.

Stăpîneşte-te, îşi spuse. S-a terminat cu ele şi asta e. La cine să fie ? La japonezi ? Sau ei le-au dat preotului ? Fără cărţi de drum şi fără hărţi nu poţi ajunge acasă... Asta nu-i adevărat. Poţi să-ţi duci nava acasă, cu grijă şi cu foarte mult noroc... Nu fi caraghios ! Ai jumătate de glob de străbătut, eşti pe pămînt duşman, în mîini duşmane şi n-ai nici carte de drum, nici hărţi. O, Doamne Dumnezeule, dă-mi putere !

Rodrigues îl urmărea încordat. În cele din urmă spuse :

— Îmi pare rău pentru tine, englezule. Ştiu ce simţi, mi s-a întîmplat şi mie o dată. Hoţul era un englez, scufunda-i-s-ar nava şi el să ardă pe veci în fundul iadului. Haide, hai să ne-ntoarcem pe galeră.

Omi şi ceilalţi rămaseră pe chei pînă ce galera ocoli promontoriul şi dispăru. Spre apus umbrele nopţii învăluiau deja cerul de purpură. Spre răsărit, noaptea unise şi cer şi mare laolaltă, iar linia orizontului dispăruse.

— Mura, cît îţi trebuie ca să duci toate tunurile înapoi pe navă ?

— Dacă muncim toată noaptea, mîine la amiază am fi gata, Omi-san. Dacă începem în zori, am isprăvi la apusul soarelui. Ar fi mai sigur dacă am munci pe timp de zi.

— Lucraţi la noapte. Adu-l pe preot la groapă imediat.

Omi aruncă o privire spre Igurashi, şeful gărzii lui Yabu, care rămăsese privind spre promontoriu, cu faţa încordată. Cicatricea ce-i acoperea orbita goală era umbrită sinistru.

— Eşti bine-venit la noi, Igurashi-san. Casa mea este modestă, dar poate c-o să reuşim să te facem să te simţi bine.

— Mulţumesc, răspunse bătrînul, întorcîndu-se spre el, dar stăpînul nostru a spus să mă-ntorc la Yedo imediat, aşa că mă şi pornesc. Îngrijorarea i se citea şi mai mult pe chip. Aş vrea să fiu pe galera aceea.

— Da.

— Nu-mi convine că Yabu-sama se află acolo avînd doar doi oameni cu el. Gîndul ăsta mă-nnebuneşte.

— Da.

Arătă spre *Erasmus*.

— Nava diavolului, asta este ! Atîta bogăţie şi apoi nimic !

— Chiar nimic, crezi ? Seniorul Toranaga n-o să fie bucuros de darul seniorului Yabu ?

— Cărpănosul ăla nesătul de bani e aşa de plin de el, încît nici măcar n-o să bage de seamă cît argint a furat de la stăpînul nostru. Unde-ţi sînt minţile ?

— Cred că numai neliniştea din pricina primejdiei ce-l poate paşte pe stăpînul nostru te-a îndemnat să spui asemenea vorbe.

— Ai dreptate, Omi-san. N-am vrut să ofensez pe nimeni. Ai fost foarte înţelept şi un ajutor nepreţuit pentru stăpînul nostru. Poate că ai dreptate şi cu Toranaga, spuse Igurashi, dar în sinea lui gîndea : Bucură-te de noua-ţi bo-

găţie, tu, biet nebun. Eu îmi cunosc mai bine stăpînul decît tine, iar feuda mărită n-o să-ţi aducă nici un folos. Înălţarea ta ar fi fost o răsplată cinstită pentru navă, monezi şi arme. Dar ele s-au dus de-acum. Din pricina ta stăpînul meu e în mare primejdie. Tu ai trimis vestea şi tu ai spus : „Vedeţi mai întîi barbarii", ademenindu-l. Noi trebuia să fi plecat de ieri. Da, acum stăpînul meu ar fi fost departe, în siguranţă, cu bani şi arme. Să fii un trădător? Lucrezi pentru tine, pentru prostul de taică-tău, sau pentru un duşman ? Pentru Toranaga, poate ? N-are importanţă. Poţi să-mi dai crezare, Omi, tu, tînăr nebun care vorbeşti aiurea ; tu şi ramura ta din familia Kasigi n-o să mai faceţi multă vreme umbră pămîntului. Aş putea să ţi-o spun în faţă, dar atunci ar trebui să te omor şi-ar însemna să fi nesocotit încrederea stăpînului meu. Nu eu, ci el trebuie să spună cînd.

— Îţi mulţumesc pentru ospitalitate, Omi-san, spuse. Aştept să te văd curînd, dar acum voi porni la drum.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine, te rog ? Du-i tatălui meu urările mele de bine. Ţi-aş rămîne foarte îndatorat.

— Voi fi bucuros s-o fac. E un om de treabă. Şi nu te-am felicitat încă pentru noua feudă.

— Eşti foarte amabil.

— Mulţumesc încă o dată, Omi-san. Ridică mîna într-un salut prietenesc, făcu semn oamenilor săi şi-şi conduse falanga de călăreţi afară din sat.

Omi se duse la groapă. Preotul era acolo. Omi văzu că preotul era furios şi trăgea nădejde c-o să-şi iasă cumva din fire în faţa mulţimii şi atunci o să pună să-l bată în văzul lumii.

— Preotule, spune barbarilor că or să vină sus, unul cîte unul. Spune-le că seniorul Yabu a zis că pot să trăiască din nou în lume. Omi folosea intenţionat un limbaj simplu. Însă la cea mai mică încălcare a legii doi dintre ei vor fi aruncaţi înapoi în groapă. Trebuie să se poarte cum se cuvine şi să asculte toate poruncile. E clar ?

— Da.

Omi îl puse pe preot să repete spusele lui. Cînd fu sigur că omul reţinuse totul exact, îl puse să vorbească celor din groapă.

Oamenii urcară unul cîte unul. Toţi erau înspăimîntaţi. Cîţiva trebuiră să fie ajutaţi. Unul dintre ei avea dureri foarte mari şi urla ori de cîte ori cineva îi atingea braţul.

— Trebuie să fie nouă.

— Unul e mort. Cadavrul e acolo jos, în groapă, spuse preotul.

Omi se gîndi o clipă.

— Mura, să arzi cadavrul şi să pui cenuşa împreună cu a celuilalt barbar. Pe oamenii aceştia să-i duci în aceeaşi casă în care au mai stat. Dă-le legume din belşug şi peşte. Supă de orz şi fructe. Să fie spălaţi. Put de trăsnesc. Preotule, spune-le că, dacă se poartă cum se cuvine şi se supun poruncilor, vor avea mîncare tot timpul.

Omi privi şi ascultă atent. Îi văzu pe toţi reacţionînd cu recunoştinţă şi gîndi mulţumit : Ce tîmpenie ! Îi închid doar două zile, apoi le dau o nimica toată şi acum sînt în stare să-mi lingă şi-ncălţările. Cu siguranţă că ar face-o.

— Mura, învaţă-i să se încline cum se cuvine şi ia-i de-aici ! Apoi se întoarse spre preot : Ei bine ?

— Acum plec. Duc la casa mea. Plec din Anjiro.

— Ai face bine să pleci şi să stai departe pentru totdeauna, tu şi orice preot de-al vostru. Poate că rîndul viitor, cînd unul ca tine o să vină pe domeniul *meu*, eu voi crede că unora din ţăranii sau vasalii mei creştini le umblă mintea la trădare, spuse el cu ameninţarea surdă şi cu şiretenia pe care samuraii anti-creştini le foloseau spre a opri răspîndirea nesăbuită a dogmei străine pe feuda lor, pentru că, deşi preoţii străini erau apăraţi de lege, convertiţii lor japonezi nu erau.

— Creştini, buni japonezi. Totdeauna. Buni vasali. Niciodată n-au avut gînduri rele. Nu.

— Sînt bucuros s-o aud. Nu uita că feuda mea se întinde pe douăzeci de *ri* în orice direcţie. Înţelegi ?

— Înţeleg. Da. Înţeleg foarte bine.

Privi cum omul se înclină rigid — chiar şi preoţii barbari ar trebui să aibă bune maniere — şi plecă.

— Omi-san ? spuse unul din samuraii săi. Era tînăr şi foarte chipeş.

— Da.

— Vă rog, iertaţi-mă, ştiu că n-aţi uitat, dar Masijiro-san este încă în groapă.

Omi se îndreptă spre chepeng şi se uită scrutător în jos, spre samurai. Imediat omul fu în genunchi, plecîndu-se cu mult respect.

Cele două zile îl îmbătrîniseră. Omi îi cîntări serviciile din trecut, apoi luă pumnalul din cingătoarea samuraiului tînăr şi-l aruncă în groapă.

La capătul scării, Masijiro se uita la pumnal fără să-şi creadă ochilor. Lacrimi începură să-i curgă pe obraz.

— Nu merit această onoare, Omi-san, spuse el cu umilinţă.

— Da.

— Mulţumesc.

Tînărul samurai de lîngă Omi spuse :

— Pot să vă rog să i se îngăduie să-şi facă *seppuku* aici, pe plajă ?

— Nu şi-a îndeplinit datoria în groapă. În groapă să rămînă. Porunceşte sătenilor s-o astupe. Să nu se mai cunoască nici urmă din ea. Barbarii au pîngărit-o.

* * *

Kiku rîse şi dădu din cap.

— Nu, Omi-san, îmi pare rău, dar, te rog, pentru mine nu mai vreau nici un strop de *saké* în plus, c-o să mi se strice coafura, şi-o să cad pe jos, şi-atunci ce-o să se-ntîmple cu noi ?

— O să cad şi eu cu tine, o să împărţim perna amîndoi, şi-o să fim în nirvana, dincolo de noi înşine, spuse Omi fericit, capul învîrtindu-i-se din cauza vinului.

— Da, dar eu o să sforăi şi tu n-o să poţi să-mparţi perna cu o fată beată, îngrozitoare, care sforăie, şi n-o să ai nici o bucurie. Cu siguranţă că nu, îmi pare tare rău. O, nu, Omi-sama, stăpîn al noii şi uriaşei feude, tu meriţi mai mult decît atît ! Turnă încă un degetar de vin cald în ceaşca micuţă de porţelan şi-o oferi cu ambele mîini, degetul mare şi arătătorul de la mîna stîngă ţinînd delicat ceaşca, iar arătătorul de la mîna dreaptă sprijinind-o de dedesubt. Poftim, e pentru tine, pentru că eşti minunat !

El o luă şi sorbi cîte puţin, savurîndu-i căldura şi aroma.

— Sînt aşa de bucuros că am putut să te conving să mai rămîi o zi, *neh* ? Eşti atît de frumoasă, Kiku-san.

— Tu eşti minunat şi bucuria e a mea. Ochii-i dansau în lumina răspîndită de un lampion în formă de floare, care atîrna de grinda de cedru. Acestea erau cele mai frumoase camere din casa de ceai de lîngă piaţă. Ea se aplecă să-l mai servească cu puţin orez din bolul simplu, de lemn, care se afla pe masa joasă, neagră şi lăcuită, din faţa lui, dar el clătină din cap.

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un bărbat aşa de puternic ca tine ar trebui să mănînce mai mult.

— Sînt ghiftuit, crede-mă.

El nu-i oferi nimic, pentru că ea abia dacă se atinsese de porţia mică de salată — felii subţiri de castraveţi şi ridichi tăiate mărunt şi murate în oţet dulce — singurul lucru pe care l-ar accepta din întreaga masă. Li se aduseseră felii de peşte crud pe găluşti de orez, supă, salată şi zarzavaturi proaspete, servite cu un sos picant din soia şi ghimbir. Şi orez.

Ea bătu uşor din palme şi imediat uşa glisantă fu trasă de slujnica ei.

— Da, doamnă ?

— Suisen, ia toate astea de-aici şi mai adu *saké,* ceai şi fructe. *Saké*-ul să fie mai cald decît ultima oară. Grăbeşte-te, gură-cască ! Încerca să pară autoritară.

Suisen avea paisprezece ani, era drăgălaşă, dornică să se facă plăcută şi se pregătea să ajungă curtezană. De doi ani Kiku răspundea de instruirea ei.

Cu greu, Kiku îşi dezlipi ochii de pe orezul alb, imaculat, pe care ar fi dorit să-l mănînce, şi-şi alungă foamea. Ai mîncat înainte de a veni şi o să mănînci mai tîrziu, îşi aminti ea. Da, dar chiar şi atunci, a fost puţin. „O, dar doamnele au puţină poftă de mîncare, foarte puţină", obişnuia profesorul ei să spună. „Musafirii mănîncă şi beau, cu cît mai mult, cu atît mai bine. Doamnele nu ; şi niciodată cu musafirii. Cum pot doamnele să discute, sau să distreze oaspeţii, să cînte la *samisen,* sau să danseze, dacă au gura plină ? Tu ai să mănînci mai tîrziu, ai răbdare. Concentrează-ţi toată atenţia asupra musafirului tău."

În timp ce-o urmărea pe Suisen cu un ochi scrutător, cîntărindu-i priceperea, îi povesti lui Omi tot felul de istorioare ca să-l facă să rîdă şi să uite lumea de-afară. Tînăra fată îngenunche lîngă Omi, aranjă micile boluri şi beţişoare pe tava lăcuită, ca să încînte privirea, aşa cum fusese învăţată. Apoi luă butelca goală de *saké,* turnă ca să se asigure că este goală — să fi clătinat butelca ar fi însemnat maniere foarte proaste —, apoi se ridică cu tava, ducînd-o fără nici un zgomot pînă la uşa glisantă, puse tava jos, deschise uşa, se ridică, trecu pragul, îngenunche

iar, scoase tava afară, o puse din nou jos, tot fără nici un zgomot, şi închise bine uşa.

— Sigur va trebui să-mi iau altă slujnică, spuse Kiku, fără a-i fi displăcut însă fata.

Culoarea asta i se potriveşte, gîndi ea. Trebuie să trimit la Yedo să-mi mai aducă mătase din asta. Ce păcat că e aşa de scumpă ! N-are importanţă, cu toţi banii ce i s-au dat lui Gyoko-san pentru noaptea trecută şi pentru noaptea asta, va fi mai mult decît de ajuns ca să cumpăr din partea mea douăzeci de chimonouri pentru micuţa Suisen. E o copilă atît de drăgălaşă şi, într-adevăr, foarte graţioasă.

— Face atîta zgomot, deranjează toată camera, îmi pare tare rău.

— Nici n-am observat-o. Numai pe tine te văd, spuse Omi terminîndu-şi vinul.

Kiku îşi flutură evantaiul, zîmbetul luminîndu-i faţa.

— Tu mă faci să mă simt foarte bine, Omi-san. Da. Şi iubită.

Suisen aduse imediat *saké*-ul. Şi ceaiul. Stăpîna ei îi turnă lui Omi puţin vin şi i-l dădu. Tînăra fată umplu discret ceştile. Nu vărsă nici o picătură şi gîndi că sunetul pe care-l scotea lichidul turnat în ceaşcă era exact sunetul ce trebuia, aşa că oftă în sinea ei cu o mare uşurare, se aşeză înapoi pe călcîie şi aşteptă.

Kiku spunea o poveste amuzantă, pe care o auzise de la una din prietenele ei din Mishima, şi Omi rîdea. În timp ce povestea, luă o portocală şi, folosindu-şi unghiile lungi, o desfăcu de parcă ar fi fost o floare ; fructul era asemeni petalelor, iar coaja, asemeni frunzelor. Îndepărtă o pojghiţă albă şi-i oferi aşa de firesc lui Omi portocala cu ambele mîini, de parcă în felul acesta o doamnă îşi servea de obicei musafirul cu fructe.

— Vrei o portocală, Omi-san ?

Primul gînd a lui Omi fu să spună : Nu pot să distrug o asemenea frumuseţe. Dar asta ar fi fost nepotrivit, gîndi Omi uluit de măiestria ei. Cum aş putea să-i aduc o laudă ei şi necunoscutului ei profesor ? Cum aş putea să-i întorc fericirea pe care mi-a dat-o, lăsîndu-mă să-i privesc degetele creînd ceva atît de minunat şi totuşi atît de vremelnic ?

Pentru o clipă, ţinu floarea în mîini, apoi scoase uşor patru felii, la distanţe egale una de alta şi le mîncă cu plă-

cere. Rămase o nouă floare. Mai îndepărtă alte patru felii, creînd un al treilea model floral. Apoi mai luă o felie şi o mută pe a doua, astfel încît cele trei rămase formau totuşi o nouă floare.

Apoi luă două felii şi-i schimbă locul ultimei, aşezînd-o de-a latul, în mijlocul căuşului din cojile de portocală, de parcă era un Crai Nou în mijlocul unui soare.

Mîncă o felie foarte încet. Cînd termină, o puse pe cealaltă în podul palmei şi i-o oferi.

— Pe-aceasta trebuie s-o iei, pentru că este penultima. Acesta este darul meu pentru tine.

Suisen abia dacă mai respira. Pentru cine era ultima ?

Kiku luă felia şi o mîncă. Era cea mai bună pe care-o mîncase vreodată.

— Aceasta, ultima, spuse Omi-san, punînd grav floarea în palma mîinii sale drepte, aceasta e darul meu către zei, oricine sînt şi oriunde sînt ei. Niciodată n-o să mai mănînc din acest fruct, dacă nu va fi din mîinile tale.

— Asta-i prea mult, Omi-sama, spuse Kiku. Eu te eliberez de jurămînt ! L-ai făcut sub puterea spiritului *kami* care sălăşluieşte în toate sticlele de *saké !*

— Nu primesc să fiu dezlegat.

Erau foarte fericiţi împreună.

— Suisen, spuse ea, acum poţi să pleci. Şi te rog, copilă, încearcă s-o faci cu graţie.

— Da, doamnă.

Tînăra fată se duse în camera alăturată şi cercetă aşternuturile, care trebuiau să fie imaculate, ustensilele erotice şi mărgelele plăcerii la-ndemînă, iar florile într-un aranjament desăvîrşit. O cută imperceptibilă fu netezită de pe cuvertură. Apoi, satisfăcută, Suisen se aşeză jos, oftă uşurată, îşi răcori faţa cu evantaiul violaceu şi aşteptă mulţumită.

În camera alăturată, care era cea mai bună din toate camerele casei de ceai, singura cu grădină proprie, Kiku luă *samisen*-ul cu corzi lungi. Era un fel de chitară cu trei corzi şi prima atingere avîntată a corzii umplu încăperea. Apoi Kiku începu să cînte din gură. Mai întîi domol, apoi în triluri, din nou blînd, apoi mai tare, iar mai domol şi, oftînd suav, tot mai suav, ea cîntă despre iubire, despre iubire neîmpărtăşită, despre fericire şi tristeţe.

— Doamnă ? Şoapta n-ar fi putut trezi nici pe omul cu somnul cel mai uşor, dar Suisen ştia că stăpîna ei prefera să nu doarmă după Nori şi Ploaie, oricît de mare i-ar fi fost dezlănţuirea. Îi plăcea să se odihnească în linişte, pe jumătate trează.

— Da, Sui-chan ? şopti Kiku la fel de încet, folosind „chan" cum se obişnuia pentru copilul favorit.

— Soţia lui Omi-san s-a întors. Palanchinul ei a trecut adineauri pe potecă-n sus, către casă.

Kiku îşi aruncă privirea spre Omi. Gîtul i se odihnea comod pe perna de lemn [1] şi îşi ţinea braţele încrucişate. Trupu-i era puternic şi frumos, fără semne, iar pielea netedă şi aurie. Ea-l mîngîie uşor, atît cît atingerea s-o simtă-n vis, dar nu destul de tare ca să-l trezească. Apoi se strecură de sub cuvertură, strîngîndu-şi pe ea chimonourile.

Kiku îşi refăcu repede fardul, în timp ce Suisen îi pieptănă şi-i perie părul şi i-l strînse din nou în stil *shimoda*. Apoi stăpîna şi slujnica porniră fără zgomot pe coridor, ieşiră în verandă şi, traversînd grădina, se îndreptară spre piaţă. Bărci, ca nişte licurici, se mişcau într-un du-te-vino de la nava barbară la debarcader, unde mai erau încă şapte tunuri de încărcat. Era încă în plină noapte, cu mult înainte de revărsatul zorilor.

Cele două femei se strecurară de-a lungul aleii înguste, străjuită de un pîlc de case şi începură să urce poteca.

În vîrful dealului, în faţa casei lui Omi, purtătorii de palanchin, istoviţi şi leoarcă de sudoare, îşi trăgeau sufletul. Kiku nu bătu în poarta grădinii. În casă lumînările erau aprinse şi servitorii alergau încoace şi-ncolo. Ea-i făcu semn lui Suisen, care porni imediat spre verandă, lîngă uşa din faţă, ciocăni şi aşteptă. Într-o clipă uşa se deschise. O slujnică dădu din cap şi dispăru. În clipa următoare, slujnica se reîntoarse, îi făcu semn lui Kiku şi se plecă adînc cînd aceasta trecu repede pe lîngă ea. O altă slujnică o luă la fugă înainte şi deschise uşa glisantă de la camera cea mai bună.

---

[1] În Japonia erau folosite la dormit suporturi din lemn sau suluri umplute cu rumeguş sau cu tărîţe de orez. Astfel, gîtul se reazemă pe pernă şi capul rămîne suspendat.

Patul mamei lui Omi nu fusese atins. Ea stătea dreaptă şi bătoasă lîngă firida cu aranjamentul floral. O mică fereastră-*shoji* era deschisă spre grădină. În faţa bătrînei se afla Midori, soţia lui Omi.

Kiku îngenunche. Seara trecută mă aflam aici, cuprinsă de groază, în Noaptea cu Urlete. Se înclină mai întîi către mama lui Omi, apoi către soţie, simţind încordarea dintre cele două femei, şi se întrebă : De ce este întotdeauna atîta ură între soacră şi noră ? N-ajunge şi nora, la vremea ei, soacră ? Atunci de ce-şi tratează propria-i noră cu o limbă şfichiuitoare, făcîndu-i viaţa un chin, şi de ce fata aceea, la rîndul ei, procedează la fel ? Nici una din ele nu-nvaţă nimic ?

— Îmi pare rău că vă deranjez, stăpînă-san.

— Eşti bine venită, Kiku-san, răspunse bătrîna. Sper că nu e nici un necaz, nu ?

— O nu, dar n-am ştiut dacă aţi vrea să-l trezesc sau nu pe fiul dumneavoastră, îi spuse ea, ştiind deja răspunsul. Am crezut c-ar fi mai bine să vă-ntreb pe dumneavoastră, precum şi pe dumneata, Midori-san, de vreme ce te-ai înapoiat. Se întoarse, zîmbi şi se aplecă uşor spre Midori, pe care o plăcea tare mult.

Bătrîna răspunse :

— Eşti foarte drăguţă, Kiku-san, şi foarte grijulie. Nu, lasă-l să doarmă.

— Foarte bine. Vă rog să mă scuzaţi că v-am deranjat, dar m-am gîndit că e mai bine să-ntreb. Midori-san, sper că n-ai făcut o călătorie prea rea.

— A fost îngrozitoare, spuse Midori. Mă bucur că m-am întors şi nu mi-a plăcut deloc să fiu plecată. Soţul meu e bine ?

— Da, foarte bine. A rîs mult în seara asta şi pare să fie fericit. A mîncat şi a băut cumpătat şi acum doarme dus.

— Stăpîna-san începuse să-mi spună cîte ceva despre lucrurile cumplite care s-au întîmplat în lipsa mea şi...

— Nu trebuia să fi plecat. Era nevoie de tine aici, o întrerupse bătrîna cu venin în glas. Sau poate că nu. Poate că trebuia să fi rămas acolo pentru totdeauna. Poate că tu ai adus un *kami* rău în casa noastră o dată cu rufele tale proaste.

— N-aş face niciodată asta, stăpînă-san, răspunse Midori răbdătoare. Vă rog, credeţi-mă, mai degrabă m-aş

omorî decît să aduc cea mai mică pată bunului vostru renume. Vă rog să mă iertaţi că am plecat şi dacă am greşit. Îmi pare rău.

— De cînd a venit aici nava aia diavolească, n-avem decît necazuri. Asta înseamnă un *kami* rău. Foarte rău. Şi unde-ai fost cînd era nevoie de tine aici ? Stăteai la bîrfă în Mishima, te îndopai şi beai *saké*.

— Tatăl meu a murit, stăpînă-san. Cu o zi înainte de sosirea mea.

— Of, n-ai avut nici măcar buna-cuviinţă sau prevederea de a fi la căpătîiul tatălui tău în ceasul morţii. Cu cît pleci mai curînd şi pentru totdeauna din casa noastră, cu atît mai bine pentru noi toţi. Vreau puţin ceai. Avem un musafir şi tu nici măcar nu ţi-ai amintit bunele purtări ca să-i oferi ceva răcoritor.

— Am poruncit, chiar în clipa în care...

— N-a fost adus imediat !

Shoji se deschise. O servitoare aduse speriată ceai şi prăjituri. Midori o servi mai întîi pe bătrînă, care nu mai contenea să blesteme slujnica şi molfăia cu gura-i ştirbă o prăjitură, sorbindu-şi cu zgomot ceaiul.

— Trebuie s-o scuzi pe slujnică, Kiku-san, spuse bătrîna. Ceaiul n-are nici un gust. Nici un gust ! Şi frige. Cred că la altceva nu te poţi aştepta în casa asta.

— Poftiţi, luaţi-l pe-al meu. Midori suflă uşor în ceai ca să-l răcească.

Bătrîna-l luă în silă.

— De ce n-a fost cum trebuia de la început ? Căzu apoi într-o tăcere posacă.

— Ce zici despre toate astea ? o întrebă Midori pe Kiku. Nava, Yabu-sama şi Toda Hiro-matsu-sama ?

— Nu ştiu ce să cred. Cît despre barbari, cine poate şti ? Ei sînt, fără doar şi poate, nişte oameni cu totul aparte... Iar marele *daimyo*, Pumn de Fier ? E foarte curios că el a sosit aproape o dată cu seniorul Yabu, *neh* ? Acum trebuie să mă ierţi, nu, te rog, pot să mă descurc singură pînă la poartă.

— O, nu, Kiku-san, nici să n-aud de asta.

— Poftim, vezi, Midori-san, le întrerupse bătrîna arţăgoasă. Musafirul nostru nu s-a simţit bine şi ceaiul a fost îngrozitor.

— O, nu, stăpînă-san, ceaiul a fost destul de bun, într-adevăr. Dar, dacă n-o să vă fie cu supărare, sînt puţin

obosită. Poate că mîine, înainte de a pleca, îmi veți îngădui să vă văd. Întotdeauna este o mare plăcere pentru mine să stau de vorbă cu dumneavoastră.

Bătrîna se lăsă măgulită și Kiku o urmă pe Midori în verandă și apoi în grădină.

— Kiku-san, ești atît de înțeleaptă, îi spuse Midori ținînd-o de braț, înviorată de frumusețea ei. A fost foarte drăguț din partea ta, mulțumesc.

Pentru o clipă, Kiku își aruncă privirea înapoi spre casă și fu străbătută de un fior.

— Întotdeauna e așa ?

— În noaptea aceasta a fost politicoasă, față de alte dăți. Dacă n-ar fi Omi și fiul meu, jur c-aș pleca fără să-mi pese, m-aș rade în cap și m-aș face călugăriță. Dar îi am pe ei și asta mă ajută să învîng orice. Mulțumesc la toți *kami*. Din fericire, stăpînei-san îi place mai mult la Yedo și nu poate lipsi de-acolo foarte multă vreme. Midori zîmbi trist. Te-nveți să n-auzi ce zice, știi cum e. Oftă. Era desăvîrșit de frumoasă în lumina lunii. Dar asta nu e important, spune-mi ce s-a întîmplat de cînd am plecat.

De fapt, din pricina asta venise Kiku degrabă, pentru că, firește, nici mama, nici nevasta n-ar fi vrut ca somnul lui Omi să fie tulburat. Ea venise să-i spună totul încîntătoarei doamne Midori, ca aceasta să-l poată apăra pe Kasigi Omi, așa cum ea însăși încerca să o facă. Îi povesti tot ce știa, în afară de cele întîmplate în cameră cu Yabu. Adăugă și zvonurile pe care le auzise și poveștile pe care celelalte fete le aflaseră de la alții sau le născociseră. Relată tot ce-i spusese Omi — speranțele, temerile și planurile lui — și absolut totul despre el, afară doar de ce se întîmplase în cameră, în noaptea aceea. Știa că nu era important pentru soția lui.

— Mă tem, Kiku-san, mă tem pentru soțul meu.

— Toate sfaturile pe care le-a dat au fost înțelepte, doamnă. Cred că tot ce-a făcut a fost corect. Seniorul Yabu nu răsplătește pe nimeni cu ușurință și trei mii de *koku* reprezintă o mărire importantă.

— Dar nava și toți banii aceia sînt acum ai seniorului Toranaga.

— Da, dar ca Yabu-sama să ofere nava în dar, a fost o idee genială. Omi-san l-a sfătuit astfel pe Yabu. Cu si-

guranță, numai acest sfat și merita o răsplată, *neh* ? Omi-san trebuie să fie recunoscut ca un vasal cu mult deasupra celorlalți.

Kiku răstălmăcise puțin adevărul, știind că Omi era în mare primejdie, ca și toată familia lui. Ce-o să fie o să fie, își spuse. Dar nu faci nici un rău dacă descrețești puțin fruntea unei femei frumoase.

— Da, îmi dau seama de asta, spuse Midori. De-ar fi adevărat, se rugă ea. Dea zeii să fie adevărat. Îmbrățișă fata, ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Mulțumesc. Ești atît de bună, Kiku-san, atît de bună.

Ea avea doar șaptesprezece ani.

Capitolul 8

— Ce crezi, englezule ?

— Cred c-o să fie furtună.

— Cînd ?

— Înainte de apusul soarelui.

Era aproape de prînz și ei stăteau în picioare pe puntea superioară a galerei. Aceasta era cea de-a doua zi pe mare și cerul se întunecase.

— Dacă ar fi nava ta, ce-ai face ?

— Mai e mult pînă debarcăm ? întrebă Blackthorne.

— După apusul soarelui.

— Cît e pînă la cel mai apropiat țărm ?

— Patru sau cinci ceasuri, englezule. Dar ca s-alerg după adăpost ne trebuie o jumătate de zi și nu-mi pot îngădui. Tu ce-ai face ?

Blackthorne se gîndi o clipă. În timpul primei nopți galera înaintase cu viteză spre sud, de-a lungul coastei răsăritene a peninsulei Izu, ajutată de vela mare de la catargul din centru. Cînd ajunseseră în dreptul celui mai sudic promontoriu, Capul Ito, Rodrigues se îndreptase spre vest-sud și părăsise siguranța coastei, ieșind în larg, pentru a debarca la Capul Shinto, la două sute de mile mai departe.

— De obicei, cu astfel de galere, noi navigăm în apropierea coastei, pentru mai multă siguranță, îi spuse Rodrigues, dar ne-ar lua prea multă vreme și acum timpul e important. Toranaga mi-a cerut să-l duc pe Toady la Anjiro

şi înapoi. Rapid. Mi se plăteşte în plus dacă mergem foarte repede. Unul din piloţii lor ar fi la fel de bun pe un vas atît de mic ca ăsta, dar nenorocitul ar fi speriat de moarte ducînd un *daimyo* atît de important ca Toady, mai cu seamă dacă nu are pămînt la orizont. Ei, japonezii, nu sînt oameni de ocean. Sînt mari piraţi, şi luptători, şi navigatori de coastă. Dar oceanul îi înspăimîntă. Bătrînul *taikō* chiar a dat o lege ca puţinele nave de ocean care sînt în Japonia să aibă întotdeauna piloţi portughezi la bord. Legea a rămas neschimbată pînă-n ziua de azi.

— De ce-a făcut-o ?

Rodrigues ridicase din umeri.

— Poate că i-a spus-o cineva.

— Cine ?

— Englezule, cartea ta de drum, furată, cea portugheză, a cui a fost ?

— Nu ştiu. Nu era nici un nume pe ea, nici o semnătură.

— De unde o ai ?

— De la negustorul şef al Companiei Olandeze a Indiei Orientale.

— El de unde-o avea ?

Blackthorne ridicase din umeri.

Rîsul lui Rodrigues n-avea deloc haz.

— Bine, nu m-am aşteptat niciodată să-mi spui dar, oricine-a furat-o, nădăjduiesc să-l ardă focul iadului în veci !

— Eşti în slujba acestui Toranaga, Rodrigues ?

— Nu. Eu tocmai vizitam Osaka, eu şi căpitanul meu. Asta a fost doar o favoare făcută lui Toranaga. Căpitanul meu m-a îndemnat. Eu sînt pilot pe... Rodrigues se opri. Tot uit că tu ne eşti duşman, englezule.

— Portugalia şi Anglia au fost aliate secole de-a rîndul.

— Dar acum nu mai sîntem. Du-te jos, englezule. Eşti obosit, şi eu sînt obosit, iar oamenii obosiţi fac greşeli. Vino pe punte cînd eşti odihnit.

Aşa că Blackthorne coborîse în cabina pilotului şi se lungise pe pat. Cartea de drum a lui Rodrigues se afla pe masa ţintuită în podea, după cum era şi scaunul pilotului pe dunetă. Cartea de drum avea coperţi de piele şi era ponosită, dar Blackthorne n-o deschise.

— De ce-o laşi aici ? îl întrebase mai-nainte.

— Dacă n-aș lăsa-o, ai scotoci după ea. Dar acolo, n-o s-o atingi, nici măcar n-ai să te uiți la ea nepoftit : Tu ești pilot, nu un hoț împuțit de negustor, sau un soldat.

— Am s-o citesc. Și tu ai face-o !

Blackthorne privise cartea pentru o clipă, apoi închisese ochii. Dormise buștean, toată ziua și parte din noapte. Puțin înaintea zorilor se trezise, ca de obicei. Îi trebuise timp să se obișnuiască cu mișcarea ciudată a galerei și cu bătaia tobei care menținea ramele mișcîndu-se la unison. Stătea în întuneric, lungit comod pe spate, cu brațele sub cap. Se gîndea la propria-i navă și nu mai era îngrijorat de ce-o să i se-ntîmple cînd vor ajunge la țărm și în Osaka. Fiecare lucru la timpul lui. Gîndește-te la Felicity, la Tudor și la casa ta. Nu, nu acum. Gîndește-te că, dacă și alți portughezi sînt ca Rodrigues, ai noroc. O să ai o navă ca să ajungi acasă. Piloții nu sînt dușmani, și celelalte lucruri să le ia dracu ! Dar nu poți să spui asta, băiete. Tu ești englez, eretic hulit și anticrist. Catolicii stăpînesc această lume. *Au stăpînit-o.* Acum noi și olandezii o să-i facem zob.

Ce tîmpenie-i totul ! Catolici, protestanți, luterani, calvini și toate celelalte aiureli. Tu trebuia să te fi născut catolic. Numai soarta l-a dus pe tatăl tău în Olanda, unde a întîlnit o femeie, pe Anneke van Droste, care i-a devenit soție, și-atunci i-a văzut prima oară pe catolicii spanioli, pe preoții spanioli și inchiziția. Mă bucur că și-a deschis bine ochii, gîndi Blackthorne. Mă bucur că și eu i-am deschis pe-ai mei.

Apoi urcase pe punte. Rodrigues era în scaunul lui cu ochii înroșiți de nesomn, iar doi marinari japonezi se aflau la timonă, ca înainte.

— Pot să fac de cart în locul tău ?

— Cum te simți, englezule ?

— Odihnit. Pot să fac de cart în locul tău ? Blackthorne îl văzu pe Rodrigues măsurîndu-l. Am să te trezesc dacă se schimbă vîntul, sau se întîmplă ceva.

— Mulțumesc, englezule. Da, am să dorm puțin. Ține drumul ăsta. Cînd întorci clepsidra, ia patru grade spre vest și la următoarea întoarcere alte șase spre vest. Va trebui să-i arăți pe compas noul drum timonierului. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai !* Blackthorne rîse. Patru grade spre vest, am înțeles. Du-te jos, pilotule, patul tău e odihnitor.

Dar Vasco Rodrigues nu coborîse. Se-nfăşurase mai bine în manta şi se cufundase adînc în somn. Chiar înainte de întoarcerea clepsidrei de o oră, se trezise pentru o clipă şi verificase schimbarea drumului, fără să se mişte de pe locul lui, după care adormise imediat. Se mai trezise o dată cînd vîntul îşi schimbase direcţia şi apoi, cînd văzuse că nu e nici un pericol, se culcase iar.

Dimineaţa, Hiro-matsu şi Yabu urcaseră pe punte. Blackthorne le observase uimirea văzîndu-l pe el la cîrmă şi pe Rodrigues dormind. Nu-i vorbiseră, se reîntorseseră la conversaţia lor şi mai tîrziu plecaseră jos.

Către prînz Rodrigues se ridicase din scaunul lui, rămînînd cu ochii pironiţi spre nord-est, adulmecînd vîntul, cu toate simţurile încordate. Amîndoi bărbaţii cercetau marea, cerul şi norii care se îmbulzeau.

— Ce-ai face, englezule, dacă asta ar fi nava ta ? întrebă Rodrigues din nou.

— Aş goni spre ţărm, dacă aş şti unde este rada cea mai apropiată. Corabia asta ia repede multă apă şi, cu siguranţă, o să fie furtună. Mai încolo, cam peste vreo patru ceasuri.

— Nu poate să fie *tai-fun,* murmură Rodrigues.

— Ce ?

— *Tai-fun.* Uragane, cele mai rele furtuni din cîte-ai văzut vreodată. Dar acum nu sîntem în anotimpul *tai-fun*-urilor.

— Cînd e asta ?

— Nu acum, duşmanule. Rodrigues rîse. Nu, nu acum. Dar treaba asta poate să fie destul de împutită, aşa că-ţi urmez sfatul tău ticălos. Viraţi la nord prin vest.

În timp ce Blackthorne arătă noul drum timonierului, care vră lin nava, Rodrigues se îndreptă spre balustradă şi strigă la căpitan :

— *Isogi !* Căpitan-san. *Wakarimasu ka ?*

— *Isogi, hai !*

— Ce-nseamnă ? Grăbeşte-te ?

Rodrigues rîse amuzat, făcînd creţuri la coada ochilor.

— Nu-i rău s-o rupi un pic în japoneză, nu ? Bineînţeles, englezule, *isogi* înseamnă a se grăbi. Tot ce-ţi trebuie aici e să ştii cam zece cuvinte şi atunci poţi să-i faci praf pe ticăloşi, dacă vrei. Firește, dacă sînt cuvintele potrivite şi dacă ei sînt în toane bune. Mă duc jos să fac ceva de mîncare.

— Ştii şi să găteşti ?

— În Japonia orice bărbat civilizat trebuie să gătească sau să-l înveţe el personal pe unul din maimuţoii ăştia să gătească, altfel mori de foame. Ei nu mănîncă decît peşte crud şi legume crude, murate în oţet dulce. Da, aici viaţa poate fi dată dracului, dacă ştii cum s-o faci.

— „Dată dracului" înseamnă bine sau rău ?

— Mai întotdeauna foarte bine, dar uneori cumplit de rău. Totul depinde de cum simţi tu şi..., ia vezi, că pui prea multe întrebări.

Rodrigues se duse jos. Zăvorî uşa cabinei şi cercetă cu atenţie lacătul de la lada lui de drum. Firul de păr pus cu atîta băgare de seamă era tot acolo. Şi celălalt fir, de pe coperta cărţii de drum, la fel de invizibil pentru oricine, în afară de el, era, de asemeni, neatins.

Trebuie să fii tare prevăzător pe lumea asta, gîndi Rodrigues. E vreun pericol dacă el ştie că eşti pilotul lui *Nao del Trato*, uriaşa Corabie Neagră din acest an, din Macao ? Posibil. Pentru că atunci va trebui să-i explici că ea e un colos, una din cele mai mari şi mai bogate nave din lume, mai mare de o mie şase sute de tone. Ai putea fi ispitit să-i vorbeşti de încărcătura ei, de negoţ, despre Macao şi despre tot felul de lucruri lămuritoare, care sînt foarte, foarte importante şi foarte, foarte secrete. Dar noi sîntem în război, noi, portughezii, împotriva englezilor şi olandezilor.

Descuie lacătul bine uns şi scoase cartea sa de drum, ca să verifice cîteva relevmente pentru cea mai apropiată radă şi ochii i se opriră pe pachetul sigilat pe care părintele Sebastio i-l dăduse chiar înainte de a pleca din Anjiro.

Să fie oare în el cărţile de drum ale englezului ? se întrebă din nou.

Cîntări pachetul şi privi sigiliile iezuite, teribil de ispitit să le rupă şi să se convingă singur. Blackthorne îi spusese că escadra olandeză venise prin Strîmtoarea Magellan şi nimic altceva. Englezul pune o mulţime de întrebări, dar nu spune nimic despre el, gîndi Rodrigues. E viclean, deştept şi periculos.

Să fie cărţile de drum sau nu ? Şi dacă sînt, la ce-s bune pentru sfinţii părinţi ?

Se înfioră gîndindu-se la iezuiţi, la franciscani, la dominicani şi la toţi călugării, preoţii, şi la inchiziţie. Sînt preoţi buni şi preoţi răi, iar cei mai mulţi sînt răi, dar sînt totuşi preoţi. Biserica trebuie să aibă preoţi ca să se roage pentru noi şi fără ei am rămîne turma rătăcită în lumea lui Satan. O, Doamne, apără-mă de toate relele şi de preoţii răi !

Rodrigues se afla în cabina lui cu Blackthorne, în portul Anjiro, cînd uşa se deschisese şi părintele Sebastio intrase nepoftit. Ei mîncaseră şi băuseră, iar ce le rămăsese se afla în bolurile de lemn.

— Împarţi pîinea cu ereticii ? îl întrebase preotul. E periculos să mănînci cu ei. Sînt molipsitori. Ţi-a spus că e pirat ?

— Doar e creştineşte, părinte, să fii mărinimos cu duşmanii tăi. Cînd am căzut în mîinile lor, şi ei au fost de treabă cu mine. Îngenunchease şi sărutase crucea preotului. Apoi se ridicase şi, oferindu-i vin, îi spusese : Cu ce vă pot fi de folos ?

— Vreau să merg la Osaka. Cu nava.

— Îi întreb îndată.

Plecase şi-l întrebase pe căpitan şi cererea fusese transmisă lui Toda Hiro-matsu, care a răspuns că Toranaga nu-i zisese nimic despre aducerea unui preot străin din Anjiro, aşa că-i părea rău, dar nu-l putea lua pe preot.

Părintele Sebastio voise să discute cu el între patru ochi, aşa că-l trimisese pe englez pe punte şi, în singurătatea cabinei, preotul scosese pachetul sigiliat.

— Aş vrea să-l dai Părintelui Superior.

— Nu ştiu dacă Eminenţa sa va mai fi în Osaka, atunci cînd ajung eu acolo. Lui Rodrigues nu-i plăcea să fie curierul secretelor iezuite. S-ar putea să fie nevoie să mă întorc la Nagasaki. Căpitanul meu general poate că a lăsat ordine pentru mine.

— Atunci i-l dai părintelui Alvito. Fii însă absolut sigur că l-ai lăsat numai în mîinile lui.

— Foarte bine, spusese el.

— Cînd ai fost ultima oară la spovedanie, fiule ?

— Duminică, părinte.

— Ai vrea să te spovedeşti acum ?

— Da, mulţumesc.

Fusese recunoscător că preotul întrebase, pentru că niciodată nu știi ce ți se întîmplă cînd viața îți depinde de mare și, după aceea, se simțise mult mai bine.

Acum, în cabină, Rodrigues puse la loc pachetul, ispita fiind foarte mare. De ce părintele Alvito ? Părintele Martin Alvito era mai marele în afacerile de negoț și fusese mulți ani tălmaciul lui *taikō* și, ca atare, apropiat tuturor *daimyo*-ilor influenți. Părintele Alvito mergea ades între Nagasaki și Osaka, era unul dintre foarte puținii oameni, și singurul european, care avusese intrare liberă oricînd la *taikō*. Era un om teribil de deștept, care vorbea perfect japoneza și știa mai multe despre ei și modul lor de viață decît oricine în Asia. Acum era cel mai influent mediator între portughezi și Consiliul Regenților, Ishido și Toranaga, în mod special.

Încrede-te în iezuiți, de vreme ce-și au unul din oamenii lor într-o poziție atît de importantă, gîndi Rodrigues cuprins de teamă. E sigur că, dacă n-ar fi fost Societatea lui Isus, flagelul ereziei n-ar fi fost oprit niciodată, Portugalia și Spania ar fi putut ajunge protestante și noi ne-am fi pierdut nemurirea sufletului pentru totdeauna. Doamne Dumnezeule !

— De ce te gîndești la preoți tot timpul ? se întrebă Rodrigues cu voce tare. Știi că asta te scoate din sărite !

Da, chiar și așa, de ce părintele Alvito ? Dacă în pachet sînt cărțile de drum, înseamnă că pachetul este pentru unul din *daimyo*-ii creștini, sau pentru Ishido, ori Toranaga, ori chiar pentru Eminența sa, Părintele Superior însuși, nu ? Ori pentru căpitanul meu general ? Sau cărțile de drum au să fie trimise la Roma pentru spanioli ? De ce părintele Alvito ? Părintele Sebastio putea foarte bine să spună să-l dau unuia din ceilalți iezuiți.

Și de ce Toranaga îl vrea pe englez ?

În adîncul inimii știu că ar trebui să-l omor pe Blackthorne. E dușman, e un eretic. Dar mai e încă ceva. Simt că acest englez e periculos pentru noi toți. De ce oare gîndesc așa ? El e pilot, și pilot de primă mînă. Puternic. Inteligent. Un om de treabă. N-am de ce mă teme. Atunci de ce mi-e frică ? E el primejdios ? Îmi place de el foarte mult, dar simt c-ar trebui să-l omor repede și, cu cît mai curînd, cu atît mai bine. Nu de furie. Doar ca să-i apăr pe-ai noștri. De ce ?

Mi-e teamă de el.

Ce să fac ? Să las totul în voia Domnului ? Furtuna vine şi-o să fie cumplită.

— Să mă ia naiba, cu şi capul meu prost ! De ce nu ştiu cu uşurinţă cum e mai bine să fac ?

•

•

Furtuna veni înainte de apusul soarelui şi-i prinse în largul mării. Pămîntul era la zece mile depărtare. Golful spre care alergau, cînd depăşiseră linia orizontului, era un refugiu destul de bun şi se afla chiar în faţa lor. Nu erau nici bancuri de nisip, nici recifuri, ca să rişti să intri în ele, dar zece mile rămîneau zece mile şi valurile se înălţau cu repeziciune, purtate de vînt şi de ploaie.

Furtuna lovea dinspre nord-est, direct în tribord şi-şi schimba îndrăcit direcţia, rafalele venind în vîrtej, dinspre nord sau dinspre est, de-a valma, iar marea era o urgie. Ei se îndreptau spre nord-vest, aşa că hula-i lovea transversal, rotindu-i năprasnic, cînd pe creasta valului, cînd în adîncul lui. Galera era o navă cu pescaj mic, construită pentru viteză şi ape liniştite şi, deşi vîslaşii erau destoinici şi foarte disciplinaţi, era greu să-şi ţină ramele în apă şi să tragă cum trebuie.

— O să fie nevoie să armaţi ramele şi să navigaţi cu vînt din pupa, strigă Blackthorne.

— Poate, dar nu încă ! Unde ţi-e bărbăţia, englezule ?

— Acolo unde trebuie să fie, pentru Dumnezeu, şi unde vreau să rămînă !

Amîndoi ştiau că, dacă s-ar fi întors cu prora în vînt, n-ar fi reuşit niciodată să-şi croiască drum împotriva furtunii, iar refluxul şi vîntul i-ar fi dus departe de refugiu, în largul mării. Dacă mergeau cu vîntul din pupa, refluxul şi vîntul i-ar fi dus tot departe de refugiu şi în largul mării, numai că mai repede. Către sud era oceanul imens. Pe o mie de mile spre sud, sau, dacă n-aveai noroc, pe o mie de leghe, nu era nici urmă de pămînt.

Aveau saule de siguranţă fixate de habitaclu, ceea ce le prindea bine, pentru că puntea se înclina şi se clătina. Se agăţau şi de copastie, înfruntînd valurile.

Pînă acum, nava nu luase apă, dar era foarte încărcată şi se afunda prea tare în mare. Rodrigues făcuse toate

pregătirile necesare în orele de așteptare. Totul fusese închis, oamenii preveniți. Hiro-matsu și Yabu spuseseră că aveau să stea jos o vreme și apoi or să urce pe punte. Rodrigues ridicase din umeri și le spusese răspicat c-o să fie foarte periculos. Era sigur că n-au înțeles.

— Ce-or să facă ? îl întrebase Blackthorne.

— Cine știe, englezule ? N-or să plîngă de frică, de-asta poți să fii sigur.

În cocpitul punții principale vîslașii trăgeau din răsputeri. În mod normal, erau doi bărbați la fiecare rămă, dar Rodrigues ordonase trei, pentru forță, siguranță și viteză. Alții așteptau sub punți, ca să-i schimbe, cînd dădea el ordin. Căpitanul vîslașilor, un om cu experiență, era pe puntea prora și loviturile lui erau lente, în cadența valurilor. Galera înainta totuși, deși de fiecare dată înclinarea părea și mai puternică, iar revenirea se făcea mai încet. Apoi rafalele deveniră tot mai haotice și căpitanul vîslașilor nu-și mai putu cadența loviturile.

— Atenție în prora ! strigară Blackthorne și Rodrigues aproape într-un glas. Galera se înclină înspăimîntător, douăzeci de rame loviră aerul în loc să lovească apa și haosul puse stăpînire pe navă. Primul brizant se năputise și copastia babord era măturată de valuri. Luptau din răsputeri să nu se scufunde.

— Înainte, ordonă Rodrigues. Armați jumătate din rame, în fiecare bord ! Haideți, mai repede, mai repede !

Blackthorne știa că, fără saula de siguranță, putea fi aruncat cu ușurință peste bord. Dar ramele trebuiau armate, altfel erau pierduți.

Desfăcu nodul, înaintă cu greu de-a lungul punții alunecoase și în tangaj, coborî pasarela scurtă ce ducea la puntea principală. Brusc, galera se răsuci și el fu aruncat spre partea înclinată, fiind tras de picioare de unii din vîslași, care își desfăcuseră și ei saulele de siguranță, încercînd cu disperare să-și pună ramele în ordine. Copastia era sub apă și un om fu aruncat peste bord. Blackthorne simți că se duce și el. Prinse c-o mînă parapetul, tendoanele gata să-i plesnească, dar nu-i dădu drumul, apoi apucă cu cealaltă mînă balustrada și, abia mai respirînd, se trase înapoi. Picioarele-i găsiră puntea, se săltă mulțumind cerului și-și zise : „Iată, cea de-a șaptea viață ți s-a dus". Alban Caradoc totdeauna spunea că un pilot trebuie să fie ca o pisică, afară doar că pilotul e musai

să aibă cel puţin zece vieţi, pe cînd pisica se mulţumeşte cu nouă.

Un om era la picioarele lui şi-l trase din ghearele mării, îl ţinu pînă fu în siguranţă, apoi îl ajută s-ajungă la locul lui. Se uită înapoi spre dunetă să-l blesteme pe Rodrigues, pentru că lăsase să-i scape timona. Rodrigues îi făcu semn cu mîna, arătă spre ceva şi strigă, dar strigătul îi fu înghiţit de furtună. Blackthorne văzu că-şi schimbaseră drumul. Acum mergeau aproape în vînt şi-şi dădu seama că deplasarea laterală fusese intenţionată. Deştept, gîndi. Asta o să ne dea un răgaz să ne rînduim, dar ticălosul putea să mă fi prevenit. Nu-mi place să-mi pierd una din vieţi fără rost.

Îi făcu şi el semn înapoi cu mîna şi se apucă de aranjatul vîslelor. Toate ramele se opriseră, afară de cele două din faţă de la proră, care menţineau nava cu prora în vînt. Prin semne şi ţipînd, Blackthorne reuşi să armeze toate vîslele, dublă oamenii pe lîngă cei care lucrau şi se îndreptă din nou spre pupa. Nimeni nu se văicărea şi, deşi unora le era foarte rău, stăteau şi aşteptau ordinul următor.

Golful era mai aproape, dar tot părea la un milion de leghe. Spre nord-est cerul era întunecat. Ploaia îi biciuia şi rafalele se înteţeau. Pe *Erasmus* Blackthorne n-ar fi avut de ce se teme. Ar fi putut face escală uşor, sau s-ar fi putut întoarce fără grijă la adevărata lor rută, îndreptîndu-se către locul propriu-zis de debarcare. Nava lui era construită şi armată pentru furtună. Galera, nu.

— La ce te gîndeşti, englezule ?

— Tu tot ce vrei o să faci, orice gîndesc eu, îi strigă împotriva vîntului, dar să nu ia multă apă, c-o să ne ducem la fund ca un bolovan şi data viitoare, cînd merg la prora, spune-mi că faci volta în vînt. Sau mai bine fă-o cînd am sàula de siguranţă şi atunci vom ajunge amîndoi în port.

— A fost mîna Domnului, englezule. A izbit un val şi i-a rotit pupa.

— Aproape că m-a aruncat peste bord.

— Am văzut.

Blackthorne măsură deriva.

— Dacă menţinem drumul ăsta n-o să ajungem niciodată în golf. O să zburăm pe lîngă promontoriu la o milă sau chiar mai mult.

— Am de gînd să rămîn cu prora în vînt. Apoi, cînd ne vine bine, o să tăiem direct spre țărm. Știi să înoți ?

— Da.

— Bine. Eu n-am învățat niciodată. E prea periculos. Mai bine să te înec repede decît cu-ncetul, nu ? Rodrigues fu străbătut de un fior fără să vrea. Doamne, apără-mă, să nu-mi fie apa mormîntul ! Tîrfa asta de galeră cu burtă de scroafă trebuie să fie în port în seara asta. Neapărat. Nasul meu îmi spune că, dacă ne întoarcem și ne zorim, o încurcăm. Sîntem mult prea încărcați.

— Ușureaz-o. Aruncă încărcătura peste bord.

— Regele Toady n-o să fie niciodată de acord. El trebuie să ajungă cu ea sau, la fel de bine, poate să nu ajungă deloc.

— Întreabă-l.

— Doamne, ești surd? Ți-am spus ! Știu că n-o să se învoiască ! Rodrigues se duse mai aproape de cîrmaci și se asigură c-au înțeles că trebuie să rămînă cu prora în vînt, fără să dea greș.

— Supraveghează-i, englezule ! Ai cîrma.

Își desfăcu saula de siguranță și coborî pasarela, sigur pe picioarele lui. Vîslașii îl priveau încordați, în timp ce se îndrepta spre teugă, la căpitan-san, pentru a-i explica prin semne și cuvinte planul pe care-l avea în minte. Hiromatsu și Yabu urcară pe punte. Căpitan-san le explică planul. Amîndoi erau palizi, dar rămaseră imperturbabili și nici unul n-a vomat. Priveau spre țărm prin ploaie, apoi ridicară din umeri și plecară iar jos.

Blackthorne se uita țintă spre golf, ca să întoarcă cîrma la babord. Știa că planul era periculos. Trebuia să aștepte pînă ajungeau chiar lîngă promontoriu, apoi să cadă sub vînt, să se îndrepte din nou spre nord-vest și să tragă zdravăn ca să-și salveze viețile. Corabia n-o să-i ajute. Va trebui să se bizuie numai pe propria lor forță. Pe latura sudică a golfului erau stînci colțuroase și recifuri. Dacă socoteau greșit clipa, aveau să fie mînați de valuri drept acolo și se vor zdrobi de stînci.

— Englezule, treci la prora ! Portughezul îi făcu semn.

Blackthorne plecă.

— Ce-ai zice de velă ? strigă Rodrigues.

— Nu. Mai mult o să ne-ncurce decît să ne-ajute.

— Atunci stai aici. Dacă cumva căpitanul nu reuşeşte să facă volta contra vîntului, sau dacă-l pierdem, preiei tu. E-n ordine ?

— N-am mai navigat niciodată pe una din astea pînă acum, nu sînt deprins cu ramele, dar o să-ncerc.

Rodrigues se uită spre ţărm. Promontoriul apărea şi dispărea prin rafalele de ploaie. Curînd va trebui să taie direct. Valurile creşteau şi berbecii înspumaţi curgeau năvalnic. Întrecerea între promontorii părea îndrăcită. De data asta o să fie rău de tot, gîndi. Apoi scuipă şi se hotărî.

— Mergi la pupa, englezule. Treci la timonă. Cînd fac semn, virează vest-nord-vest, spre punctul acela. Îl vezi ?

— Da.

— Nu şovăi şi ţine drumul ăla. Urmăreşte-mă atent. Semnul ăsta înseamnă banda stînga, ăsta — banda dreapta, ăsta — drept aşa.

— Foarte bine.

— Juri c-o să-mi aştepţi ordinele şi-o să le îndeplineşti întocmai ?

— Vrei să trec la timonă sau nu ?

Rodrigues ştia că n-avea de ales.

— Trebuie să am încredere în tine, englezule, şi nu-mi place că sînt nevoit s-o fac. Du-te la pupa, spuse. Văzu că Blackthorne îi citise gîndurile şi plecase. Apoi îşi schimbă hotărîrea şi strigă după el : Hei, tu, pirat obraznic ! Du-te cu Dumnezeu !

Blackthorne se întoarse mulţumit.

— Şi tu, spaniolule !

— Să-i ia dracu pe toţi spaniolii şi trăiască Portugalia !

— Drept aşa !

* *

Au intrat în port, dar fără Rodrigues. Fusese luat de valuri cînd i se rupsese saula de siguranţă.

Nava se găsise la un pas de izbîndă, cu toate că luase multă apă şi-l pierduseră pe căpitanul japonez. Atunci venise talazul uriaş dinspre nord şi fuseseră luaţi de valuri şi duşi înapoi către ţărmul plin de stînci.

Blackthorne îl văzu pe Rodrigues cum fu luat de val, cum gîfîia şi se lupta în marea agitată. Furtuna şi refluxul îi duseseră mult către latura sudică a golfului, foarte

aproape pe stînci, toți fiind siguri că nava era pierdută.

Cînd Rodrigues fu luat de val, Backthorne îi aruncă un colac de salvare din lemn. Portughezul se zbătu după colacul de salvare, dar marea i-l luă, fără ca el să-l mai poată prinde. O vîslă îl izbi cu putere și el își repezi mîna spre ea. Ploaia cădea în torente și ultimul lucru pe care îl văzu Blackthorne fu brațul lui Rodrigues și rama ruptă și, chiar în față, brizantul năpustindu-se asupra malului chinuit. Ar fi putut să se-arunce peste bord, să-noate spre el și poate că l-ar fi salvat, poate că ar fi avut și timp, dar prima și ultima lui datorie era către navă, iar nava *lui* era în pericol.

Așa că îi întoarse spatele lui Rodrigues.

Valul luase cîțiva vîslași cu el și ceilalți se luptau să completeze locurile goale. Un ofițer își desfăcu curajos saula de siguranță. Sări pe puntea prora, se asigură și reluă cadența. Începu și toboșarul, iar vîslașii încercau să pună o oarecare ordine în mișcările haotice.

— *Isogiiiii !* strigă Blackthorne, amintindu-și cuvîntul. Se lăsă cu toată greutatea pe timonă ca să aducă nava cu prora mai în vînt, apoi merse la balustradă și bătu măsura, strigînd : Unu-Doi-Unu-Doi, încercînd să încurajeze echipajul.

— Haideți, ticăloșilor, trageți !

Galera era aproape pe stînci, care păreau chiar lîngă pupa, și la babord, și la tribord. Ramele se cufundară în apă și se înălțară, dar nava nu făcu nici o mișcare, căci vîntul și refluxul, fiind mai puternice, o trăgeau vizibil înapoi.

— Haideți, trageți, ticăloșilor ! strigă din nou Blackthorne, bătînd cu mîna măsura.

Vîslașii prinseră puteri însuflețiți de el.

Întîi reușiră să țină piept mării, apoi o învinseră.

Nava se îndepărtă de stînci. Blackthorne menținu drumul spre coasta de sub vînt. Curînd ajunseră în ape mai calme. Vîntul era încă puternic în văzduh. Încă mai era furtună, dar departe, în larg.

— Aruncați ancora de la tribord !

Nimeni nu înțelese cuvintele, dar toți marinarii știau ce voia. Alergară să-i execute ordinul. Ancora plescăi aruncată peste bord. El lăsă nava să cadă ușor sub vînt ca să încerce dacă ține ancora, ofițerul și vîslașii pricepîndu-i manevra.

— Aruncați ancora de la babord !

Cînd nava-i fu în siguranță, el se uită spre pupa. Linia țărmului neprimitor abia se vedea prin ploaie. Cercetă marea și cîntări posibilitățile.

Cartea de drum a portughezului e jos, gîndi istovit. Pot să conduc nava pînă la Osaka. Aș putea s-o duc înapoi la Anjiro. Dar ai făcut bine că nu l-ai ascultat ? Eu nu i-am încălcat, totuși, ordinele lui Rodrigues. Eram pe dunetă. Singur.

— Cîrma spre sud, îi strigase Rodrigues cînd vîntul și refluxul îi purtau primejdios lîngă stînci. Întoarce și mergi cu vînt din pupa !

— Nu ! îi strigase la rîndul lui, convins că în largul mării ar fi fost pierduți și că singura lor șansă era să încerce să intre în port. O să izbutim !

— Să te blesteme Dumnezeu, o să ne omori pe toți !

Dar n-am omorît pe nimeni, gîndi Blackthorne. Rodrigues, tu știai, după cum și eu știam, că eu trebuia să iau o hotărîre, dacă venea timpul luării unei hotărîri. Eu am avut dreptate. Nava este teafără. Nimic altceva nu contează.

Îi făcu semn ofițerului, care se grăbi să vină de pe teugă. Amîndoi cîrmacii se prăbușiseră, cu brațele și picioarele aproape scoase din încheieturi. Vîslașii erau ca niște cadavre, căzuți neputincioși peste rame. Alții veneau împleticindu-se de jos, să dea o mînă de ajutor. Hiromatsu și Yabu, amîndoi foarte zduncinați, fură ajutați să urce pasarela, dar, odată ajunși pe punte, amîndoi *daimyo*-ii rămaseră țanțoși în picioare.

— *Hai, Anjin-san ?* întrebă ofițerul. Era un bărbat de vîrstă mijlocie, cu dinți albi, puternici și o față mare, arsă de soare. Avea o vînătaie urîtă în obraz, acolo unde marea îl trîntise de parapet.

— Te-ai descurcat foarte bine, îi spuse Blackthorne, fără să se sinchisească de faptul că n-o să-i fie înțelese cuvintele. Știa că tonul și zîmbetul vor fi de ajuns. Da, foarte bine. Acum ești căpitan-san. *Wakarimasu ?* Tu ! Căpitan-san !

Omul se uita la el cu gura căscată, apoi se înclină ca să-și ascundă și uimirea și încîntarea.

— *Wakarimasu,* Anjin-san. *Arigato goziemashita* [1].

[1] Mulțumesc (jpn.).

— Ascultă, căpitan-san, spuse Blackthorne. Dă-le oamenilor mîncare şi băutură. Mîncare fierbinte. O să rămînem aici peste noapte. Blackthorne se făcu înţeles prin semne.

Imediat noul căpitan se întoarse şi strigă cu altă autoritate. Pe loc marinarii alergară să-i execute ordinele. Plin de mîndrie, noul căpitan îşi întoarse privirea spre dunetă. Aş vrea să pot vorbi limba ta barbară, gîndi el fericit. Atunci aş putea să-ţi mulţumesc, Anjin-san, pentru că ai salvat nava şi, o dată cu ea, viaţa stăpînului nostru, Hiro-matsu. Ai făcut minuni şi ne-ai dat tuturor forţă şi curaj. Fără tine am fi încurcat-o. Oi fi tu pirat, dar eşti un marinar de primă mînă şi, atîta vreme cît eşti pilot, îţi voi da ascultare cu preţul vieţii. Nu merit să fiu căpitan, dar am să-ncerc să fiu vrednic de încrederea ta.

— Ce vreţi să fac mai departe ? îl întrebă.

Blackthorne privea peste bord. Fundul mării era întunecat. Calculă în gînd poziţia în care se aflau şi, cînd avu certitudinea că ancorele erau bine fixate şi marea sigură, spuse :

— Lăsaţi o barcă la apă şi aduceţi un vîslaş bun !

Din nou Blackthorne se făcu înţeles prin semne şi prin cuvinte.

Imediat barca fu lăsată la apă şi echipată de plecare.

Blackthorne se îndreptă spre parapet şi, cînd era gata să coboare, o voce aspră îl opri. Privi în jur. Hiro-matsu şi Yabu erau acolo.

Bătrînul avea vînătăi mari pe gît şi pe umeri, dar nu renunţase la sabia-i lungă. Lui Yabu îi curgea sînge din nas, faţa-i era numai vînătăi, chimonoul plin de pete şi încerca să oprească sîngele cu o cîrpă. Amîndoi erau calmi, părînd că nici nu bagă-n seamă rănile sau şfichiuirea vîntului.

Blackthorne se înclină politicos.

— *Hai,* Toda-sama ?

Urmară din nou cuvintele aspre şi bătrînul arătă cu sabia spre barcă, clătinînd din cap.

— Rodrigu-san e acolo ! Blackthorne arătă spre ţărmul sudic. Merg să văd !

— *Iyé !* Hiro-matsu dădu iar din cap şi vorbi mult, fiind clar că-i refuza permisiunea, din cauza pericolului.

— Sînt Anjin-san-ul acestei corăbii blestemate şi, dacă eu vreau să mă duc la ţărm, mă duc. Blackthorne îşi

menţinu vocea foarte respectuoasă, dar puternică şi era tot atît de clar ce voia să spună. Ştiu că barca nu rezistă în largul acestei mări. *Hai !* Mă duc la ţărm, acolo, lîngă punctul acela. Vezi punctul acela, Toda Hiro-matsu-sama ? Lîngă stînca aceea mică. Vreau să-mi croiesc drum în jurul promontoriului, acolo. N-am nici o grabă să mor şi n-am unde să fug. Vreau să găsesc cadavrul lui Rodrigu-san. Ridică un picior peste parapet. Hiro-matsu trase sabia din teacă. Blackthorne înlemni, dar privirea lui rămase calmă şi faţa neclintită.

Hiro-matsu era în încurcătură. Înţelegea dorinţa piratului de a găsi cadavrul lui Rodrigues, dar era periculos să se ducă acolo, chiar şi mergînd pe ţărm, iar seniorul Toranaga îi ordonase să-l aducă pe barbar teafăr. Însă era tot atît de limpede că marinarul acela avea de gînd să plece.

Îl privise în timpul furtunii, stînd pe puntea în tangaj, ca un *kami* răufăcător al mării, neînfricat, ca la el acasă, totuna cu furtuna ; atunci gîndise furios : mai bine să-l ţinem pe acest om şi pe toţi barbarii ca el pe uscat, unde putem să-i stăpînim. Pe mare noi sîntem în puterea lor.

Vedea că piratul e nerăbdător. Ce necioplţi sînt, îşi spuse. Chiar şi aşa, eu trebuie să-ţi mulţumesc. Toţi spun că numai datorită ţie nava a fost adusă în port, că pilotul Rodrigu şi-a pierdut cumpătul şi că el ne-ar fi dus departe de ţărm, dar tu ai menţinut drumul. Da, dacă am fi mers în larg, ne-am fi scufundat cu siguranţă şi atunci n-aş fi îndeplinit porunca stăpînului meu. O, Buddha, apără-mă de una ca asta !

Toate încheieturile-l dureau şi hemoroizii-i erau inflamaţi. Era dărîmat de efortul de a rămîne nepăsător în faţa oamenilor săi, a lui Yabu, a echipajului şi chiar în faţa acestui barbar. O, Buddha, sînt atît de obosit. Aş vrea să pot să stau lungit într-o baie, să nu mă mai satur de apă şi să am o zi de odihnă, fără dureri. Doar o singură zi. Opreşte-ţi nesăbuitele gînduri de muiere ! Ai avut dureri aproape şaizeci de ani. Ce e durerea pentru un bărbat ? Un privilegiu ! Stăpînirea durerii este măsura unui bărbat. Mulţumeşte-i lui Buddha că eşti încă în viaţă, ca să-ţi aperi stăpînul, deoarece ai fi putut să fii mort de o sută de ori.

Dar urăsc marea. Urăsc frigul. Urăsc durerea.

— Stai unde eşti, Anjin-san, spuse el, trist şi amuzat de flăcările albastre cu reflexe de gheaţă din ochii bărbatului, şi îi făcu semn cu sabia băgată în teacă spre a se face înţeles. Cînd fu sigur că omul pricepuse, privi spre ofiţer. Unde sîntem ? A cui e feuda asta ?

— Nu ştiu, Alteţă. Cred că sîntem undeva în provincia Ise. Am putea trimite pe cineva la ţărm, la cel mai apropiat sat.

— Poţi să ne duci la Osaka ?

— Da, dacă ne ţinem foarte aproape de coastă, Alteţă, şi dacă mergem încet, cu mare grijă. Eu nu cunosc aceste ape şi n-aş putea să mă pun chezaş pentru salvarea voastră. N-am destule cunoştinţe şi nimeni de pe navă nu le are. În afară de acest pilot. Dac-ar fi după mine, v-aş sfătui să mergem pe uscat. V-am putea aduce cai şi palanchine.

Hiro-matsu clătină din cap iritat. Să meargă pe uscat era exclus. Le-ar fi luat mult prea multă vreme — locul era muntos şi drumurile puţine — şi ar fi trebuit să străbată multe ţinuturi ale aliaţilor lui Ishido, duşmanul lor. În plus faţă de aceste pericole, mai erau şi nenumăratele cete de tîlhari care împînzeau trecătorile. Ar fi trebuit să-şi ia toţi oamenii. Putea să-şi croiască drum luptînd cu bandiţii, dar n-ar fi reuşit niciodată să forţeze o trecătoare dacă Ishido, sau aliaţii lui, şi-ar pune în minte să-l oprească. Toate acestea l-ar întîrzia şi mai mult, iar ordinele erau să aducă încărcătura, barbarul şi pe Yabu rapid şi în siguranţă.

— Dacă mergem de-a lungul coastei, cît timp ne-ar trebui ?

— Nu ştiu, Alteţă. Patru sau cinci zile, poate mai mult. Aş fi foarte nesigur pe mine, eu nu sînt căpitan, iertaţi-mă.

Asta înseamnă, gîndi Hiro-matsu, că va trebui să fiu ajutat de barbar. Ca să-l opresc să meargă pe ţărm, va trebui să-l leg. Oare mă va ajuta legat ?

— Cît o să stăm aici ?

— Pilotul spunea că o noapte.

— O să înceteze furtuna pînă atunci ?

— Ar trebui, Alteţă, dar nu se ştie niciodată.

Hiro-matsu cercetă coasta muntoasă, apoi pilotul, încă nehotărît.

— Îmi îngăduiţi să vă dau un sfat, Hiro-matsu-san ? întrebă Yabu.

— Da, da, bineînțeles, răspunse el morocănos.

— De vreme ce se pare că avem nevoie de ajutorul pilotului ca să ajungem la Osaka, de ce să nu-l lăsăm să meargă la țărm, dar să trimitem oameni cu el să-l apere și să le ordonați să se întoarcă înainte de lăsarea întunericului. Cît privește drumul pe uscat, sînt de acord c-ar fi prea periculos pentru Domnia ta și nu mi-aș ierta-o niciodată, dacă vi s-ar întîmpla ceva. O dată ce furtuna se va fi domolit, o să fiți mai în siguranță pe navă și-o să ajungeți la Osaka mult mai repede, *neh* ? Precis, mîine pe la apusul soarelui.

Hiro-matsu încuviință din cap, fără tragere de inimă. Făcu un semn către un samurai.

— Takatashi-san ! Vei lua șase oameni și vei merge cu pilotul. Aduceți cadavrul portughezului, dacă-l găsiți, dar, dacă e atins chiar și numai un fir de păr al acestui barbar, tu și oamenii tăi vă veți face *seppuku* pe loc.

— Da, stăpîne.

— Trimite doi oameni la cel mai apropiat sat ca să afle unde sîntem și a cui e feuda.

— Da, stăpîne.

— Cu îngăduința Domniei tale, Hiro-matsu-san, am să conduc eu grupul la țărm, spuse Yabu. Dacă am ajunge la Osaka fără pirat, aș fi atît de umilit încît m-aș simți dator să-mi fac *seppuku*. Aș fi onorat să îndeplinesc poruncile Domniei tale.

Hiro-matsu încuviință din cap, uimit că Yabu înfrunta un asemenea pericol, apoi plecă.

Cînd Blackthorne înțelese că Yabu mergea cu el pe țărm, pulsul i se acceleră. Nu am uitat nimic : nici pe Pieterzoon, nici echipajul meu, nici groapa, nici urletele, nici pe Omi. Nu am uitat nimic din tot ce s-a întîmplat. Păzește-ți viața, ticălosule.

Capitolul 9

Au ajuns repede la țărm. Blackthorne avea de gînd să meargă în frunte, dar Yabu îi luă locul și fixă un pas atît de rapid, încît abia se putea ține după el. Ceilalți șase samurai nu-l slăbeau deloc din ochi. N-am unde să fug,

proștilor, gîndi el, interpretînd greșit îngrijorarea lor, în timp ce privirea-i alerga automat în toate părțile cuprinzînd golful, căutînd bancuri de nisip sau recifuri ascunse, apreciind direcții și unghiuri. Mintea lui înregistra lucrurile importante de pe coastă pentru a le însemna într-o carte de călătorie.

Drumul îi duse mai întîi de-a lungul țărmului acoperit cu pietriș, apoi urcară pe stîncile netezite de valuri și ajunseră într-o potecă ce mergea de-a lungul țărmului stîncos, înconjurînd spre sud promontoriul periculos și abrupt. Ploaia se oprise, dar nu și furtuna. Cu cît se apropiau mai mult de limba de pămînt expusă valurilor, cu atît mai înalți erau brizanții ce se năpusteau asupra stîncilor de dedesubt și apoi se împrăștiau în aer. În scurt timp erau uzi pînă la piele.

Deși Blackthorne se simțea înghețat, Yabu și ceilalți, cu chimonourile lor ușoare, prinse neglijent în cingătoare, nu păreau să se sinchisească de frig sau de hainele ude. Trebuie să fie așa cum îi spusese Rodrigues, gîndi, teama revenindu-i. Japonezii sînt altfel plămădiți decît noi. Nu *simt* frigul, ori foamea, ori lipsurile, ori rănile la fel ca noi. Seamănă mai mult cu animalele. Au simțurile amorțite.

Stînca se înălța la două sute de picioare deasupra lor, iar țărmul era la cincizeci de picioare dedesubt. Mai departe și de jur-împrejur, erau munți și nu se zărea nici o casă sau colibă în toată zona golfului. Nu era de mirare, pentru că nu se găsea nici un petic de pămînt bun de arat, țărmul prundos se continua imediat cu stînci, la care nu ajungeau valurile, apoi cu munți de granit cu mulți copaci spre culmi.

Poteca urca și cobora pe malul abrupt, nesigur și sfărîmicios. Blackthorne înainta cu greu, încovoindu-se împotriva vîntului și observă că picioarele lui Yabu erau puternice și vînjoase. Alunecă, ticălosule, gîndi el. Cazi, alunecă pe stîncile de dedesubt. Ai țipa ? Ce te-ar face pe tine să urli de durere ?

Își desprinse cu greu privirea de pe Yabu și se reîntoarse să cerceteze țărmul : fiecare crăpătură, fiecare văioagă, fiecare făgaș. Vîntul turbat venea în rafale și ochii-i lăcrimau. Valurile se aruncau cu furie spre țărm și se retrăgeau, se zbăteau năprasnic și se învolburau. Știa că speranța de a-l găsi pe Rodrigues era foarte mică, fiind prea

multe scobituri şi locuri ascunse, la care nu se putea ajunge niciodată. Dar el avea datoria să vină pe ţărm şi să-l caute. Rodrigues merita această încercare. Toţi piloţii se roagă cu disperare să aibă parte de o moarte pe uscat şi să fie îngropaţi în pămînt. Toţi au văzut prea multe cadavre umflate de apă, mîncate de peşti, sau ciopîrţite de crabi.

Ocoliră promontoriul şi se opriră, în sfîrşit, pe coasta bătută de vînt. Nu mai avea rost să meargă mai departe. Cadavrul dacă nu se afla aici, atunci era ascuns, sau înghiţit de ape, sau dus deja în largul mării, în adîncuri. La jumătate de milă se vedea un mic sat de pescari, cuibărit pe ţărmul înspumat. Yabu făcu semn către doi samurai. Imediat se înclinară şi plecară în fugă într-acolo. O ultimă cercetare, apoi Yabu îşi şterse ploaia de pe faţă, se uită spre Blackthorne făcînd semn să se întoarcă. Blackthorne încuviinţă din cap şi porniră din nou — Yabu în frunte, ceilalţi samurai urmărindu-i mişcările cu atenţie — şi iarăşi se gîndi cît de proşti erau.

Apoi, cînd făcuseră jumătate de cale, îl văzură pe Rodrigues.

Corpul era prins într-o despicătură dintre două stînci mari, deasupra valurilor. Un braţ era întins înainte, celălalt era încă încleştat pe rama ruptă, care se mişca uşor, o dată cu fluxul şi refluxul. Această mişcare îi atrăsese atenţia lui Blackthorne, cînd se aplecase din cauza vîntului, înaintînd anevoie, în urma lui Yabu.

Singurul drum în jos era peste o stîncă mică. Urcuşul ar fi fost doar de cincizeci sau şaizeci de picioare, dar era aproape pe verticală şi n-aveai pe unde pune piciorul.

Ce-i cu mareea ? se întrebă Blackthorne. E flux, nu reflux. Înseamnă c-o să-l ia apa din nou în largul mării. Dumnezeule, e periculos acolo jos. Ce-i de făcut ?

Merse mai aproape de margine şi imediat Yabu i se aşeză în cale, clătinînd din cap şi ceilalţi samurai îl înconjurară.

— Încerc doar să mă uit mai bine, pentru Dumnezeu, spuse el. Nu încerc să fug ! Unde dracu pot să fug !

Se trase puţin mai înapoi şi se uită cu atenţie în jos. Ei îi urmăriră privirea şi începură să discute între ei, Yabu vorbind cel mai mult.

Nu se putea face nimic, hotărî el. Este prea periculos. Ne vom reîntoarce mîine în zori cu funii. Dacă o să mai fie

aici, o să-l îngrop pe țărm. Fără tragere de inimă se întoarse și, în aceeași clipă, marginea malului se rupse și el începu să alunece. Imediat Yabu și ceilalți îl înhățară, trăgîndu-l în sus, și pe loc își dădu seama că singura lor grijă era viața lui. Ei încearcă să mă apere !

De ce mă vor teafăr ? Din pricina lui Tora... Care e numele lui ? Toranaga ? Din cauza lui ? Da, dar și pentru că nu mai e nimeni pe navă care să-i ducă pe mare. Din pricina asta m-au lăsat să vin pe țărm și mi-au cîntat în strună ? Da, asta trebuie să fie. Așa că acum am putere asupra navei, asupra bătrînului *daimyo* și asupra acestor ticăloși. Cum pot să folosesc acest avantaj ?

Se liniști și le mulțumi, lăsîndu-și privirile să rătăcească peste locul de dedesubt.

— Trebuie să-l aducem, Yabu-san. *Hai !* Singurul drum este acesta. Pe stîncă. Am să-l aduc eu, Anjin-san ! Înaintă din nou, ca și cum ar fi vrut să coboare, dar iarăși fu oprit și el le spuse cu neliniște prefăcută : Trebuie să-l aducem pe Rodrigu-san. Priviți ! Nu mai avem mult timp, lumina se duce.

— *Iyé*, Anjin-san, spuse Yabu.

Blackthorne stătea drept în picioare, dominîndu-l pe Yabu.

— Dacă nu mă lași pe mine să mă duc, Yabu-san, atunci trimite pe unul din oamenii tăi. Sau du-te tu însuți. Tu !

Vîntul se năpustea asupra lor șuierînd printre stînci. Îl văzu pe Yabu privind în jos, măsurînd panta și lumina ce scădea și știu că Yabu n-avea de ales. Nu mai ai încotro, ticălosule, trufia ta te-a prins în cursă. Dacă o să pornești în jos, o să dai de dracu ! Să nu mori, te rog, zdrobește-ți doar picioarele sau gleznele ! Valurile te vor înghiți după aceea...

Un samurai începu să coboare, dar Yabu îi porunci să se întoarcă.

— Du-te la navă. Adu imediat niște funii, spuse Yabu.

Omul o luă la goană.

Yabu își azvîrli din picioare papucii-n curele. Își scoase săbiile din cingătoare și le puse la adăpost.

— Ai grijă de ele și de barbar. Dacă se-ntîmplă ceva cu el sau cu ele, îți vei face *seppuku !*

— Vă rog, lăsați-mă pe mine să cobor, Yabu-sama, spuse Takatashi. Dacă o să fiți rănit sau o să pieriți, eu am să...

— Crezi că tu o să izbutești acolo unde eu am să dau greș ?

— Nu, Alteță, bineînțeles că nu.

— Bine.

— Vă rog, atunci așteptați să vină cu funiile. N-am să mi-o iert niciodată dacă o să vi se întîmple ceva.

Takatashi era scurt și îndesat, cu o barbă stufoasă.

De ce să nu aștept după funii ? se întrebă Yabu. Ar fi mai cuminte, dar nu și o treabă deșteaptă. Privi spre barbar și dădu scurt din cap. Știa că fusese provocat. Se așteptase la asta. O și sperase. De aceea m-am și oferit pentru această treabă, Anjin-san, își spuse el, amuzîndu-se în sinea lui. Ești într-adevăr foarte simplu. Omi a avut dreptate.

Yabu își dezbrăcă chimonoul ud și, rămînînd doar cu fîșia de pînză din brîu, se îndreptă spre marginea stîncii și o încercă cu talpa șosetei *tabi* [1] de bumbac. Mai bine să nu mi le scot, gîndi, învingînd frigul ce-l pătrundea, voința și trupul fiindu-i călite de educația de o viață, pe care toți samuraii trebuiau să o aibă. Șosetele o să te împiedice să aluneci, pentru o vreme. O să ai nevoie de toată puterea și îndemînarea ta ca să ajungi jos în viață. Crezi că merită ?

În timpul furtunii, cînd o tăiaseră spre golf, venise pe punte și, neobservat de Blackthorne, se așezase la rame. Își folosise bucuros forța alături de vîslași, detestînd miasmele de dedesubt și greața ce i se făcuse. Hotărîse că era mai bine să moară la aer decît sufocat dedesubt.

În timp ce muncea alături de ceilalți în frigul ce se înteța, începuse să-i urmărească pe piloți. Văzuse foarte clar că, pe mare, nava și tot ce era la bord se aflau în puterea acestor doi oameni. Piloții erau în elementul lor, călăreau punțile în tangaj tot atît de firesc cum călărea el un cal în galop. Nici un japonez de pe galeră nu le era pe potrivă, ca îndemînare sau cunoștințe. Și, treptat, conștiința acestui fapt zămislise o idee măreață : vedea nave barbare moderne, pline cu samurai, pilotate de samurai, cu samurai căpitani și marinari. Samuraii *săi.*

[1] Șosete speciale din fir gros, cu degetul mare separat, spre a putea fi trecută, printre el și restul degetelor, cureaua încălțării.

Dac-aş avea pentru început trei nave barbare, aş putea supraveghea cu uşurinţă drumul pe mare între Yedo şi Osaka. Stabilit în Izu, aş putea strangula toată navigaţia, sau aş lăsa-o să treacă. Deci aş putea supraveghea aproape tot transportul de orez şi mătase. N-aş fi atunci arbitru între Toranaga şi Ishido ? Sau cel puţin o balanţă între ei ?

Nici un *daimyo* nu s-a îndeletnicit pînă acum cu navigaţia pe mare.

Nici un *daimyo* nu are nave sau piloţi.

În afară de mine.

Am o navă — am avut o navă — şi acum *aş putea* să capăt nava înapoi, dacă voi fi deştept. Am un pilot, deci are cine să-i instruiască pe piloţi, dacă-l pot lua de la Toranaga şi dacă-l pot îmblînzi.

O dată ce-mi va fi vasal din proprie învoială, îmi va pregăti şi oamenii şi va construi nave.

Dar cum să-l fac un adevărat vasal ? Groapa nu i-a înfrînt cerbicia.

Mai întîi desparte-l de ceilalaţi şi ţine-l singur, nu asta a spus Omi ? Atunci acest pilot ar putea fi făcut să se poarte cum se cuvine şi-ar învăţa japoneza. Da, Omi e foarte deştept. Prea deştept, poate, am să mă gîndesc la Omi mai tîrziu. Concentrează-te asupra pilotului. Cum să îmblînzeşti un barbar, un creştin împuţit ?

Ce spunea Omi ? „Ei pun mare preţ pe viaţă. Zeul lor principal, Isus Cristos, îi învaţă să se iubească unul pe celălalt şi să pună preţ pe viaţă". Cum aş putea să-i dăruiesc viaţa ? Salvează-i-o, da, asta ar fi foarte bine. Cum să-l supun ?

Yabu fusese aşa de prins de propria-i exaltare că abia dacă mai băgase în seamă mişcarea navei ori marea. Un val venise în cascadă peste el. Îl văzuse prăvălindu-se şi asupra pilotului, dar nu citi absolut nici o teamă pe chipul lui. Yabu era uluit. Cum putea cineva, care îngăduise umil unui duşman să-i urineze pe spate pentru a salva viaţa unui vasal oarecare, cum putea acest om să aibă tăria să uite o aşa dezonoare şi să stea acolo, pe dunetă, înfruntînd zeii mării asemeni unui erou legendar, spre a-i salva pe aceiaşi duşmani ? Apoi, cînd valul uriaş îl luase pe portughez şi ei erau în mare pericol, Anjin-san înfruntase moartea şi le insuflase puterea să se smulgă dintre stînci.

N-am să-i înţeleg niciodată, gîndi.

Pe marginea stîncii, Yabu privi înapoi pentru ultima oară. O, Anjin-san, știu că gîndești că mă duc la moarte, că m-ai prins în cursă. Știu că tu însuți nu te-ai fi dus acolo, jos. Te-am urmărit foarte atent. Dar eu am crescut în munți și aici, în Japonia, noi urcăm din mîndrie sau din plăcere. Așa că eu îmi măsor acum puterile în condițiile impuse de *mine* și nu de tine. Voi încerca și, dacă mor, n-are a face. Dar, dacă izbutesc, atunci tu, ca om, vei ști că sînt mai bun decît tine, în condițiile impuse de *tine*. Și îmi vei rămîne și îndatorat, dacă aduc cadavrul sus.

— *Ai să-mi fii vasal, Anjin-san !*

Cobora peretele stîncii cu mare îndemînare. Cînd ajunse la jumătatea drumului, alunecă. Mîna stîngă se prinse de un colț de stîncă. Aceasta-i opri căderea și el se balansă între viață și moarte. Degetele-i scormoneau cu disperare după un alt punct de sprijin și atunci simți strînsoarea mîinii cedînd, dar își propti vîrful picioarelor într-o crăpătură. Cînd stînga i se desprinse, degetele picioarelor rămaseră în crăpătură și el, încă dezechilibrat, se lipi de stîncă disperat, apăsînd-o cu tot trupul, căutînd puncte de sprijin. Apoi și picioarele cedară. Izbuti să se prindă de un alt colț de stîncă, cu ambele mîini, la zece picioare mai jos, și rămase acolo atîrnat pentru o clipă. Cu toate acestea și ciotul acela cedă. Alunecă vreo douăzeci de picioare pînă la poalele stîncii.

Se pregătise cît putuse de bine și căzu în picioare, ca pisica, făcu o tumbă pe partea înclinată a stîncii, ca să amortizeze șocul, veni de-a dura și se opri gîfîind. Își duse mîinile sfîșiate deasupra capului, ca să se apere de avalanșa de pietre ce ar fi putut urma. Dar nu căzu nici una. Își clătină capul să se dezmeticească și se ridică. O gleznă îi era scrîntită. O durere ascuțită îl străpunse din talpă pînă-n măruntaie și începură să-l treacă sudorile. Degetele de la picioare îi sîngerau, dar asta era de așteptat.

Nu te doare nimic. N-o să simți nici o durere. Ridică-te ! Barbarul te privește.

O trombă de apă îl udă și răceala ei îi alină durerea. Cu grijă, se lăsă să alunece pe lespezile de piatră acoperite cu plante marine și trecu încet peste crăpături, apoi fu lîngă cadavru.

Deodată, Yabu își dădu seama că omul era încă în viață. Se încredință de asta, apoi se opri pentru o clipă. Îl vreau viu sau mort ? Cum e mai bine ?

Un crab o zbughi de sub o piatră și se aruncă în mare. Valurile se năpustiră spre țărm. Simți sarea deschizîndu-i rănile. Cum e mai bine, viu sau mort ?

Se ridică în picioare clătinîndu-se și strigă :

— Takatashi-san ! Pilotul ăsta încă trăiește ! Du-te la corabie, adu o targă și un doctor, dacă e vreunul pe navă !

Cuvintele lui Takatashi abia se desluşeau, venind împotriva vîntului :

— Da, stăpîne. Și apoi spuse către oamenii săi, cînd se pornise deja pe fugă : Aveți grijă de barbar, să nu lăsați să i se întîmple ceva !

Yabu se uită țintă spre galera ancorată ce se legăna ușor pe valuri. Celălalt samurai, pe care-l trimisese după frînghii, era deja lîngă bărci. Văzu cînd omul sări într-una din ele și porni. Zîmbi în sinea lui și privi înapoi. Blackthorne venise la marginea stîncii și striga stăruitor spre el. Ce vrea să-mi spună ? se întrebă Yabu. Îl văzu pe pilot arătînd spre mare, dar asta nu însemna nimic pentru el. Marea era furioasă și dezlănțuită, dar cu nimic diferită față de mai înainte.

În cele din urmă, Yabu renunță să mai încerce să înțeleagă și își întoarse atenția spre Rodrigues. Îl trase anevoie din bătaia valurilor, în sus, pe stînci. Respirația portughezului era poticnită, dar inima părea să-i fie puternică. Avea o mulțime de vînătăi. Un os rupt ieșea prin pielea gambei stîngi. Umărul drept părea dislocat. Yabu îl cercetă să vadă dacă are răni sîngerînde, dar nu era nici una. Dacă n-are răni interioare, atunci poate c-o să trăiască, gîndi.

Daimyo-ul fusese rănit de prea multe ori și văzuse prea mulți răniți și muribunzi ca să nu fi cîștigat o oarecare pricepere în punerea unui diagnostic. Dacă Rodrigues poate fi încălzit, hotărî el, cu *saké*, cu ierburi puternice și cu foarte multe băi calde, are să trăiască. E posibil să nu mai poată umbla, dar are să trăiască. Da, vreau ca omul ăsta să trăiască. Dacă n-o să mai meargă, n-are importanță. Asta poate c-ar fi mai bine. O să am un pilot de rezervă, acest om îmi datorează numai mie viața. Dacă piratul n-o să vrea să mă sprijine, pesemne am să-l

pot folosi pe omul ăsta. Ar merita să mă prefac că vreau să devin creştin ? I-ar aduce asta pe amîndoi de partea mea ?

Omi ce-ar face ?

Omi e deştept. Da. Prea deştept, oare ? Omi vede prea multe şi prea repede. Dacă mintea-i merge atît de departe, trebuie să-şi dea seama că, prin dispariţia mea, tatăl lui ar conduce familia, fiul meu e prea crud ca să răzbească singur, iar după tată, ar urma Omi însuşi. *Neh ?*

Ce să fac cu Omi ?

Dacă l-aş da pe Omi barbarului ? Ca o jucărie.

Ce zici de asta ?

Se auziră strigăte neliniştite de sus. Apoi înţelese spre ce arătase barbarul. Fluxul ! Fluxul venea rapid. Deja luase cu asalt stînca. Se ridică anevoie şi durerea din gleznă îl săgetă de-l trecură fiorii. Toate posibilităţile de salvare de-a lungul ţărmului erau blocate de mare. Văzu că stînca intrase sub apă mai mult de un stat de om.

Se uită spre barcă. Era lîngă navă. Takatashi era încă în plină goană pe ţărmul înalt. Funiile n-au să sosească la timp, îşi spuse.

Ochii îi cercetau locul atent şi stăruitor. Nu era nici o cale în sus pe stîncă. Nici o lespede nu-i oferea un adăpost. Nici o scobitură. În apă se vedeau ieşituri de stînci, dar nu putea ajunge la ele. Nu ştia să-noate şi nu era nimic care să fie folosit drept plută.

Oamenii de sus îl priveau. Barbarul arăta spre stîncile din mare şi făcea mişcări imitînd înotul, dar el clătină din cap. Cercetă din nou foarte atent. Nimic.

Nu e nici o scăpare, gîndi. Acum eşti sortit morţii. Pregăteşte-te.

Karma [1], îşi spuse şi-şi întoarse faţa de la ei, aşezîndu-se mai comod, bucurîndu-se de nemărginita seninătate ce se lăsase asupra lui. Ultima zi, ultima mare, ultima lumină, ultima bucurie, ultima... Ce frumoasă e marea, şi cerul, şi frigul, şi sarea ! Începu să se gîndească la cel din urmă cîntec-poem pe care trebuia să-l compună acum,

---

[1] Noţiune principală a filozofiei idealiste indiene, recunoscută şi în budism, care desemnează renaşterile şi reîncarnările succesive ale sufletelor, migraţia lor după moarte, precum şi forţa mistică generatoare şi diriguitoare a acestora. Conform doctrinei *karma*, soarta omului în prezentul şi în viitorul lui îndepărtat, este determinată automat de faptele sale din diferite ipostaze ale existenţei.

conform obiceiului. Se simţea norocos. Avea timp să gîndească clar.

Blackthorne striga :

— Ascultă, ticălos nenorocit. Găseşte o stîncă, trebuie să fie o stîncă pe undeva !

Samuraii îi stăteau în cale uitîndu-se la el ca la un apucat. Pentru ei era limpede că nu exista nici o scăpare şi că Yabu se pregătea, pur şi simplu, pentru o moarte plăcută, aşa cum ar fi făcut şi ei, dacă ar fi fost în locul lui. Aceste aiureli îi sîcîiau, după cum ştiau că şi pe Yabu l-ar sîcîi.

— Priviţi în jos ! Poate că există o stîncă !

Unul din ei merse pînă-n buza prăpastiei şi privi cu atenţie în jos, ridică din umeri, vorbi cu tovarăşii lui, ridicară şi ei din umeri. De fiecare dată cînd Blackthorne încerca să ajungă mai către margine, ca să caute o scăpare, ei îl opreau. Putea foarte uşor să îmbrîncească pe unul din ei, să-l trimită în braţele morţii şi chiar era ispitit s-o facă. Dar îi înţelegea, şi le înţelegea problemele. Gîndeşte-te la ceva să-l ajuţi pe ticălosul ăla. Trebuie să-l salvezi, ca să-l salveze şi el pe Rodrigues.

— Hei, tu, japonez ticălos, netrebnic şi mişel ! Hei *Kasigi Yabu !* Unde-ţi e *bărbăţia* ? Numai laşii se dau bătuţi ! Bărbat eşti tu ori muiere !

Dar Yabu nu-i dădea nici o atenţie. Era la fel de nemişcat ca stînca pe care stătea.

Blackthorne luă o piatră şi o aruncă spre el. Căzu neobservată în apă şi samuraii strigau la Blackthorne furioşi. Ştia că-n orice clipă au să se repeadă asupra lui şi au să-l lege fedeleş, dar cu ce-ar face-o ? N-au nici o funie...

— Funie ! Aduceţi o funie ! Puteţi să faceţi una ?

Ochii îi căzură pe chimonoul lui Yabu. Începu să-l rupă în fîşii, încercîndu-le tăria. Mătasea era foarte rezistentă.

— Haideţi ! ordonă samurailor, scoţîndu-şi propria cămaşă. Faceţi o funie. *Hai ?*

Ei pricepură. Îşi dezlegară rapid eşarfele, îşi scoaseră chimonourile şi-l imitară. El începu să le lege cap la cap.

În timp ce ei terminau funia, Blackthorne se lăsă cu grijă pe burtă şi înaintă puţin cîte puţin spre marginea prăpastiei, punîndu-i pe doi din ei să-l ţină de glezne pentru siguranţă. Nu avea nevoie de ajutorul lor, dar voia să-i liniştească.

Își scoase capul dincolo de buza prăpastiei, cît se putea, știindu-le neliniștea, apoi începu să cerceteze în jur așa cum făcea pe mare, folosindu-și privirea pătrunzătoare.

Privi tot ce-l înconjura, dar nu văzu nimic.

Încă o dată.

Nimic.

Din nou.

Ce-i asta ? Chiar deasupra nivelului apei ? E o spărtură în stîncă ? Sau o umbră ?

Blackthorne își schimbă poziția, conștient de faptul că marea acoperise aproape toată piatra pe care stătea Yabu, și mai toate pietrele din spatele lui, și piciorul stîncii. Acum putea să vadă mai bine și arătă cu mîna.

— Acolo ! Ce-i aia ?

Unul din samurai era pe brînci și urmări degetul lui Blackthorne, dar nu văzu nimic.

— Acolo ? Aceea nu e o scobitură în stîncă ?

Din căușul mîinii făcu un fel de platformă, iar din două degete un om. Sugeră prin gesturi că omul se așează pe platformă. Cu un alt deget făcu o boccea mare pe umerii bărbatului, astfel încît să se înțeleagă că bărbatul stătea acum pe o platformă, *platforma aceea* — cu un altul pe umerii lui.

— Repede ! *Isogi !* Făceți-l să înțeleagă. Kasigi Yabusama ! *Wakarimasu ka ?*

Omul gesticulă, vorbi grăbit cu ceilalți și priviră și ei. Acum vedeau cu toții locul acela și începură să strige. Totuși nici o mișcare din partea lui Yabu. Părea ca o stană de piatră. Strigară mai departe și Blackthorne li se alătură, dar era ca și cum ei n-ar fi scos absolut nici un sunet.

Unul din ei vorbi scurt către ceilalți, toți încuviințară din cap și se înclinară. Se înclină și el la rîndul lui. Apoi, cu un strigăt ascuțit de *„Bansaiiiiii*[1] *!“*, se aruncă de pe stîncă și căzu mort. Yabu ieși violent din transă, se răsuci și se mișcă.

Ceilalți samurai gesticulau și arătau cu mîna, dar Blackthorne nu mai auzea și nu mai vedea nimic decît cadavrul făcut zob, care zăcea jos și care era luat de apă. Ce fel de oameni sînt ăștia ? gîndi neajutorat. A fost

---

[1] Ura (jpn.).

curaj sau doar nebunie ? Omul s-a sinucis cu bună știință, ca să atragă atenția celuilalt bărbat, care renunțase. N-are nici un sens ! N-ai cum să-i pricepi.

Îl văzu pe Yabu împleticindu-se. Se aștepta ca el să se cațere să se salveze, părăsindu-l pe Rodrigues. Eu așa aș fi făcut. Oare ? Nu știu. Dar Yabu porni, mai mult de-a bușilea și alunecînd, dar, trăgînd după el bărbatul inconștient pe prundișul împroșcat de valuri, către vîrful stîncii. Găsi platforma care abia dacă era lată de un cot. Cu greu îl așeză acolo pe Rodrigues, o dată aproape că-l scăpă, apoi se cățără și el.

Funia era mai scurtă cu douăzeci de coți. Samuraii adăugară rapid și fîșiile de pînză ce le aveau în brîu. Acum, dacă Yabu stătea în picioare, putea să-i atingă capătul.

Ei strigau spre a-l încuraja și începură să aștepte.

În ciuda urii ce i-o purta, Blackthorne trebui să-i admire curajul lui Yabu. De cîteva ori valurile aproape că-l înghițiră. De două ori îl scăpă pe Rodrigues, dar de fiecare dată Yabu îl trase înapoi și-i ținu capul sus, deasupra mării ce l-ar fi înhățat. Blackthorne recunoscuse în sinea lui că, în aceleași condiții, el s-ar fi dat bătut. De unde îți iei curajul, Yabu ? Ești chiar progenitura lui Satan ? Toți sînteți așa ?

În primul rînd, ca să cobori îți trebuia curaj. La început Blackthorne crezuse că Yabu o face pe grozavul, dar curînd văzuse că omul își măsurase priceperea cu stînca și aproape cîștigase. Apoi își amortizase căderea la fel de iscusit ca orice acrobat, iar în cele din urmă, renunțase cu demnitate.

Doamne Dumnezeule, eu îl admir și îl detest pe ticălosul ăsta !

Timp de aproape o oră Yabu se luptă cu marea și cu slăbiciunile propriului trup, apoi, cînd se lăsase deja întunericul, sosi Takatashi cu frînghiile. Făcură un leagăn și-l lăsară-n jos pe peretele stîncii, cu o îndemînare pe care Blackthorne n-o văzuse niciodată.

Rodrigues fu adus sus imediat. Blackthorne ar fi încercat să-l ajute, dar un japonez cu părul tuns scurt se afla deja în genunchi lîngă el. Privi cum bărbatul acesta, vădit un doctor, îi examină piciorul rupt. Apoi un samurai îl ținu pe Rodrigues de umeri, în timp ce doctorul se lăsă cu toată greutatea pe piciorul lui, și osul alunecă înapoi

sub carne. I-l cercetă apoi cu degetele, îl împinse, îl puse la loc şi-i legă o atelă. Începu să-i înfăşoare ierburi ciudate în jurul rănii umflate. Atunci fu adus sus Yabu.

Daimyo-ul respinse orice ajutor, îl trimise pe doctor înapoi la Rodrigues, se aşeză jos şi începu să aştepte.

Blackthorne îl privea. Yabu îi simţi privirea. Cei doi bărbaţi se uitau fix unul la celălalt.

— Mulţumesc, spuse în cele din urmă Blackthorne, arătînd spre Rodrigues. Mulţumesc pentru că i-ai salvat viaţa. Mulţumesc, Yabu-san. Făcu o plecăciune după tipic. Asta-i pentru curajul tău, tu, pui de căţea cu ochi de catran.

Yabu se înclină, la rîndul lui, la fel de rigid, dar, în sinea lui, zîmbi.

Cartea a doua

Capitolul 10

Călătoria din golf pînă la Osaka a fost lipsită de peripeții. Cărțile de drum ale lui Rodrigues erau clare și foarte precise. În timpul primei nopți Rodrigues își recăpătase cunoștința. La început a crezut că era mort, dar, în curînd, durerea l-a convins de contrariu.

— Ei ți-au așezat oasele piciorului și ți-au pus atele, spuse Blackthorne. Și umărul îți este strîns în fețe. Ieșise din articulație. N-au vrut cu nici un chip să-ți ia sînge, oricît de mult am încercat să-i conving.

— Cînd ajung în Osaka, pot s-o facă iezuiții. Ochii chinuiți ai lui Rodrigues îl sfredeleau. Cum de sînt aici, englezule ? Îmi amintesc cînd am fost aruncat peste bord și nimic altceva.

Blackthorne îi povesti.

— Așa că acum îți datorez o viață. Să te ia naiba !

— De pe dunetă se vedea că putem să intrăm în golf. De la prora, vedeai cu o diferență de cîteva grade. Valul a fost ghinionul.

— Nu asta mă neliniștește, englezule. Tu ai avut duneta, tu ai avut cîrma. Amîndoi am știut-o. Nu, eu te trimit la naiba, pentru că acum îți datorez o viață... Doamne, piciorul !

Lacrimile i se prelingeau pe obraz din cauza durerii și Blackthorne îi dădu o cană cu grog și-l veghe peste noapte, pentru că furtuna se mai domolise. Doctorul japonez venise de nenumărate ori și-l forțase pe Rodrigues să bea o doctorie fierbinte, îi pusese prosoape fierbinți pe frunte și deschisese hublourile. De fiecare dată cînd doctorul pleca, Blackthorne le închidea, pentru că oricine știa că aerul e dăunător la boală, cînd un om era așa de rău bolnav ca Rodrigues, cu cît cabina era închisă mai bine, cu atît era mai sigur și mai sănătos.

În cele din urmă, doctorul țipase la el și pusese un samurai de pază la hublouri, așa că ele rămăseseră deschise.

În zori Blackthorne urcă pe punte. Hiro-matsu și Yabu se aflau amîndoi acolo. Se înclină ca un curtean.

— *Konnichiwa.* [1] Osaka ?

Amîndoi se înclinară.

— Osaka. *Hai,* Anjin-san, spuse Hiro-matsu.

— *Hai ! Isogi,* Hiro-matsu-sama. Căpitan-san ! Vira ancora !

— *Hai,* Anjin-san !

Zîmbi fără să vrea către Yabu. Yabu zîmbi şi el, apoi se îndepărtă şchiopătînd şi Blackthorne gîndi : Ăsta e un om dat dracului, chit că e un ticălos şi un uciqaş. Şi *tu* nu eşti un ucigaş ? Da, dar nu în felul ăsta, îşi spuse.

Blackthorne a condus cu uşurinţă nava spre Osaka. Călătoria a durat ziua aceea, noaptea, iar, în ziua următoare, chiar după ivirea zorilor, se aflau lîngă rada Osaka. Un pilot japonez a venit la bord ca să ducă nava la pontonul ei, aşa că, eliberat de răspundere, Blackthorne coborî bucuros în cabină să doarmă.

Mai tîrziu, căpitanul îl zgîlţîi ca să-l trezească şi, prin gesturi, îi arătă că trebuie să fie gata să plece cu Hiromatsu imediat ce intrau în port.

— *Wakarimasu ka,* Anjin-san ?

— *Hai.*

Marinarul plecă. Blackthorne se întinse, dezmorţindu-şi spatele, apoi îl văzu pe Rodrigues privindu-l.

— Cum te simţi ?

— Bine, englezule. Atîta doar că piciorul îmi ia foc, capul îmi plesneşte, vreau să-mi deşert băşica udului şi în gură parcă am fiere.

Blackthorne îi aduse ţucalul, apoi îl goli prin hublou. Umplu din nou stacana cu grog.

— Nu prea te descurci ca soră, englezule. Eşti prea negru la inimă.

Rodrigues rîse şi era plăcut să-l auzi rîzînd din nou. Privirea i se îndreptă spre cartea de drum, care era deschisă pe masă, şi spre lada sa de călătorie. Văzu că fusese descuiată.

— Ţi-am dat eu cheia ?

— Nu. Eu am scotocit. Trebuia să am cartea de drum, cea adevărată. Ţi-am spus cînd ţi-ai revenit în prima noapte.

— Asta-i corect. Nu-mi amintesc, dar e cinstit. Ascultă, englezule, întreabă orice iezuit unde-l găseşte pe Vasco Ro-

---

[1] Bună dimineaţa (jpn.).

drigues şi o să-ţi spună unde dai de mine. Vino să mă vezi, atunci o să poţi să faci o copie după cartea mea de drum, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Am făcut deja una. Cel puţin, am copiat ce-am putut şi am citit cu foarte mare atenţie restul.

— Mama ta ! spuse Rodrigues în spaniolă.

— Şi a ta.

Rodrigues o întoarse iar în portugheză.

— Cînd vorbesc în spaniolă, îmi vine să vărs, chit că poţi să înjuri mai abitir în ea decît în orice altă limbă. E un pachet în lada mea de drum. Adu-mi-l, te rog.

— Cel cu sigiliile iezuite ?

— Da.

I-l dădu. Rodrigues îl cercetă pipăind sigiliile intacte, apoi păru să se răzgîndească şi puse pachetul pe pătura aspră, sub care zăcea, lăsîndu-şi din nou capul pe spate.

— O, englezule, viaţa e atît de ciudată.

— De ce ?

— Dacă eu sînt în viaţă, e din mila Domnului şi cu ajutorul unui eretic şi al unui japonez. Trimite ierbivorul jos ca să-i mulţumesc, da ?

— Acum ?

— Mai tîrziu.

— E-n ordine.

— Flota asta a voastră, care pretinzi că va ataca Manila, cea despre care i-ai vorbit părintelui, care-i adevărul cu ea, englezule ?

— Flota noastră de război care va distruge imperiul vostru din Asia, da ?

— Există o flotă ?

— Bineînţeles.

— Cîte nave sînt în flota voastră ?

— Cinci. Celelalte sînt în larg, pentru o săptămînă sau două. Eu am venit înainte să cercetez Japonia şi m-a prins furtuna.

— Minţi, englezule, dar n-are importanţă. Şi eu am spus celor care m-au prins tot atît de multe. Nu mai există nici o navă şi nici o flotă.

— Aşteaptă şi-ai să vezi.

— O să văd.

Rodrigues trase o duşcă zdravănă.

Blackthorne își dezmorți oasele și se îndreptă spre hublou, dorind să pună capăt acestei conversații, și privi afară spre țărm și oraș.

— Credeam că Londra e cel mai mare oraș din lume, dar, pe lîngă Osaka, e un tîrgușor.

— Au zeci de orașe ca ăsta, spuse Rodrigues, bucuros și el să înceteze jocul de-a șoarecele și pisica, pentru că tot n-ar fi dus la nimic bun. Miyako, capitala, sau Kyoto, cum i se zice uneori, e cel mai mare oraș din împărăție, de două ori și mai bine cît Osaka, așa se spune. Apoi urmează Yedo, capitala lui Toranaga. Eu n-am fost niciodată acolo și nici vreun preot sau portughez, Toranaga își ține capitala închisă, e un oraș interzis. Dar, adaugă Rodrigues, lăsîndu-se pe spate și închizînd ochii cu fața trasă din cauza durerii, pretutindeni e la fel. Toată Japonia, după lege, ne este interzisă, cu excepția porturilor Nagasaki și Hirado. Preoții noștri, pe bună dreptate, nu dau mare atenție ordinelor și merg unde le place. Dar noi, marinarii ori negustorii, nu putem dacă nu avem liberă trecere de la regenți sau de la un *daimyo* important, ca Toranaga. Orice *daimyo* poate să ne oprească o navă — cum a făcut Toranaga cu a ta — în afara porturilor Nagasaki și Hirado. Așa e legea la ei.

— Nu vrei să te odihnești acum ?

— Nu, englezule. Mai bine să vorbim. Așa uiți de durere. Doamne, îmi plesnește capul ! Nu pot gîndi limpede. Hai să vorbim pînă te duci la țărm. Mai treci să mă vezi, am o mulțime de lucruri să te-ntreb. Mai dă-mi puțin grog. Mulțumesc, mulțumesc, englezule.

— De ce sînteți opriți să mergeți unde doriți ?

— Ce ? A, aici în Japonia ? *Taikō*, el a început toate belelele. De cînd am venit prima oară aici, în 1542, ca să începem lucrarea Domnului și să le aducem civilizația, noi și preoții noștri ne-am putut mișca în voie, dar cînd *taikō* a luat toată puterea, au început și opreliștile. Mulți cred... poți să-mi muți piciorul, ia pătura de pe el, mă arde... da. O Doamne, fii atent, acolo, mulțumesc, englezule. Da, unde eram ? O, da... mulți cred că *taikō* a fost unealta lui Satan. Acum zece ani, englezule, el a dat edictele contra sfinților părinți și a tuturor celor care voiau să răspîndească cuvîntul Domnului. Și a pedepsit pe toată lumea, cu excepția negustorilor, să tot fie zece, doisprezece ani și mai bine de atunci. Asta s-a întîmplat înainte de a veni

eu în aceste ape — eu sînt aici de şapte ani, cu unele întreruperi. Sfinţii părinţi spun că asta a fost din pricina preoţilor păgîni — budişti — împuţiţii, pizmaşii închinători la idoli, procleţii ăştia, ei l-au aţîţat pe *taikō* împotriva sfinţilor părinţi, i-au zis tot felul de minciuni, atunci cînd aceştia mai-mai că-l convertiseră. Da, chiar sufletul Marelui Ucigaş aproape că fusese salvat. Dar a pierdut prilejul mîntuirii. Da. În orice caz, el a poruncit ca toţi preoţii noştri să părăsească Japonia... Ţi-am spus că asta s-a întîmplat acum vreo zece ani şi mai bine ?

Blackthorne încuviinţă din cap, bucuros să-l lase să bată cîmpii şi bucuros să asculte, în dorinţa lui aprigă de a cunoaşte cît mai multe.

— *Taikō* a pus să-i adune pe toţi preoţii la Nagasaki şi să fie gata de îmbarcare pentru Macao, cu ordine scrise, sub pedeapsa cu moarte, de a nu se mai întoarce niciodată. Apoi, la fel de neaşteptat, i-a lăsat în pace şi n-a mai făcut nimic. Ţi-am mai spus că japonezii sînt cu susul în jos. Da, le-a dat pace şi curînd a fost ca înainte, afară doar că mai toţi preoţii au rămas în Kyushu, unde sîntem bine primiţi. Ţi-am spus că Japonia e formată din trei insule mari : Kyushu, Shikoku şi Honshu ? Şi mii de altele mici. Mai e o altă insulă, departe, spre nord, unii spun că e continent, numită Hokkaido, dar acolo nu trăiesc decît băştinaşi necioplţi.

Japonia e o ţară cu susul în jos, englezule. Părintele Alvito mi-a spus că apoi ţotul a fost ca şi cînd nu se întîmplase nimic niciodată. *Taikō* a fost la fel de prietenos ca mai înainte, deşi nu s-a convertit niciodată. Puţin probabil să fi închis vreo biserică, doar a surghiunit doi sau trei *daimyo* creştini, dar asta a fost numai ca să le ia pămînturile, şi niciodată nu i-a alungat pe preoţi din ţară. Apoi, acum trei ani, a înnebunit din nou şi a răstignit pe cruce douăzeci şi şase de preoţi la Nagasaki. Fără nici un motiv. Era un apucat, englezule. Dar după ce i-a omorît pe cei douăzeci şi şase, n-a mai făcut nimic. Curînd după asta a murit şi el. A fost mîna Domnului, englezule. Blestemul lui Dumnezeu a căzut asupra lui şi asupra seminţiei lui. Sînt sigur de asta.

— Aveţi mulţi convertiţi aici ?

Dar Rodrigues nu părea să-l audă, pierdut în propria-i semiconştienţă.

— Sînt animale, japonezii. Ţi-am povestit despre părintele Alvito ? El e tălmaciul, Tsukku-san îl numesc ei, domnul tălmaci. A fost tălmaciul lui *taikō*, englezule, acum e tălmaciul oficial pentru Consiliul Regenţilor, vorbeşte japoneza mai bine ca majoritatea japonezilor şi ştie mai multe despre ei decît orice om de pe pămîntul ăsta. El mi-a spus că e o movilă de pămînt, înaltă de cincizeci de picioare, în Miyako — asta e capitala, englezule. *Taikō* a pus să fie adunate şi înmormîntate acolo nasurile şi urechile tuturor coreenilor omorîţi în război ; Coreea face parte din continent, la vest de Kyushu. E adevărul adevărat ! Pe Dumnezeul meu că n-a fost niciodată un ucigaş ca el, şi toţi sînt la fel de răi.

Ochii lui Rodrigues erau închişi şi sîngele i se urcase în obraji.

— Aveţi mulţi convertiţi ? îl întrebă Blackthorne cu grijă, dorind aprig să afle cîţi duşmani aveau aici.

Spre uimirea lui, Rodrigues spuse :

— Sute de mii şi tot mai mulţi cu fiecare an. De la moartea lui *taikō*, avem mai mulţi ca niciodată şi cei care erau creştini în secret acum merg la biserică fără să se mai ferească. Acum mai toată Insula Kyushu e catolică. Mai toţi *daimyo*-ii din Kyushu sînt convertiţi. Nagasaki, un oraş catolic — iezuiţii îl stăpînesc şi îl conduc, şi ei controlează tot comerţul. Tot negoţul trece prin Nagasaki. Avem o catedrală, zece biserici şi alte zeci răspîndite în tot Kyushu, dar numai cîteva aici, în insula mare, Honshu, şi... Durerea îl făcu să se oprească iar. După o clipă continuă : Numai în Kyushu sînt trei sau patru milioane de oameni, toţi or să fie catolici în curînd. Mai sînt alte douăzeci şi ceva de milioane de japonezi în insule şi curînd...

— Peste poate ! Blackthorne se blestemă pe dată că îi tăiase şirul vorbelor.

— De ce-aş minţi ? S-a făcut o numărătoare acum zece ani. Părintele Alvito a spus că *taikō* a ordonat-o şi el trebuie să ştie, a fost acolo. De ce să mintă ? Ochii lui Rodrigues erau febrili, iar mintea şi vorba o cam luaseră razna. Asta e mai mult decît populaţia a toată Portugalia, toată Spania, toată Franţa, Olanda spaniolă şi Anglia puse laolaltă, şi aproape că ai putea să adaugi şi tot Sfîntul Imperiu Roman ca să ajungi la ceva asemănător !

Doamne, gîndi Blackthorne, întreaga Anglie nu are mai mult de trei milioane de oameni. Şi asta dacă punem şi Ţara Galilor.

Dacă sînt douăzeci de milioane ar însemna că pot să strîngă cu uşurinţă o armată mai numeroasă decît toată populaţia noastră, dacă ar voi s-o facă. Şi dacă toţi sînt la fel de cruzi ca ăia pe care i-am văzut — şi de ce n-ar fi ? — zău că sînt de neînvins. Dacă parte din ei sînt deja catolici şi dacă iezuiţii sînt puternici aici, numărul lor va creşte şi nu există nimeni mai habotnic decît un habotnic creştinat — atunci ce şanse avem noi şi olandezii în Asia ?

Nici una.

— Dacă tu crezi că asta-i mult, spunea Rodrigues, aşteaptă să mergi în China. Acolo toţi oamenii sînt galbeni, toţi au părul negru şi ochii negri. O, englezule, îţi spun că ai aşa de multe de învăţat. Anul trecut am fost în Canton, la vînzările de mătase. Canton-ul e un oraş-cetate în sudul Chinei, pe rîul Pearl, la nord de oraşul nostru întru numele Domnului, Macao. Numai între acele ziduri trăiesc un milion de păgîni spurcaţi. China are mai multă populaţie decît tot restul lumii laolaltă. Aşa cred. Gîndeşte-te la asta ! Durerea-l săgetă şi Rodrigues îşi duse mîna teafără la stomac. Am avut vreo hemoragie ? Pe undeva ?

— Nu. Am controlat. E doar piciorul şi umărul. N-ai răni pe dinăuntru, Rodrigues, cel puţin nu cred să ai.

— Cît de grav e piciorul ?

— A fost spălat de mare. Fractura a fost curată şi pielea nu are nimic acum.

— Aţi turnat rachiu pe rană şi aţi ars-o ?

— Nu. N-au vrut să mă lase cu nici un chip, mi-au ordonat să nu m-amestec. Dar se pare că doctorul ştie ce face. Oamenii tăi au să vină pe navă repede ?

— Da. Imediat ce acostăm. E mai mult ca sigur.

— Bun. Ce spuneai ? Despre China şi Canton ?

— Am spus prea multe, poate. E timp destul să vorbim despre ele.

Blackthorne privi mîna teafără a portughezului care se juca cu pachetul sigilat şi se întrebă din nou ce-nsemna acel pachet.

— Piciorul o să fie bine. O să vezi într-o săptămînă.

— Da, englezule.

— Nu cred c-o să facă cangrenă, nu-i nici un pic de puroi, gîndeşti clar, deci mintea ţi-e teafără. O să fie bine, Rodrigues.

— Totuşi îţi datorez o viaţă. Portughezul fu străbătut de un fior. Cînd mă scufundam, nu mă puteam gîndi la altceva decît la crabii care or să urce spre ochii mei. Îi simţeam sfîrtecîndu-mă, englezule. E pentru a treia oară cînd sînt aruncat peste bord şi de fiecare dată e mai rău.

— Eu am fost aruncat de patru ori. De trei ori de spanioli.

Uşa de la cabină se deschise şi căpitanul se înclină şi îl chemă prin semne pe Blackthorne sus.

— *Hai !* Blackthorne se ridică. Nu-mi datorezi nimic, Rodrigues, spuse blînd. Mi-ai dat putere şi m-ai ajutat cînd eram fără nădejde şi-ţi mulţumesc pentru asta. Sîntem chit.

— Poate, dar ascultă, englezule, iată cîteva adevăruri pentru tine, ca răsplată, într-un fel : Să nu uiţi niciodată că japonezii au şase feţe şi trei inimi. Ei au un proverb, care zice că un om are o inimă făţarnică în gură, ca toată lumea s-o vadă, o alta în piept, pe care s-o arate prietenilor lui foarte apropiaţi şi familiei, iar cea adevărată, cea tainică, pe care n-o ştie nimeni, niciodată, în afară de el însuşi, e ascunsă într-un loc ştiut doar de Dumnezeu. Sînt vicleni cum nici nu-ţi închipui şi ticăloşi pînă-n măduva oaselor.

— De ce vrea Toranaga să mă vadă ?

— Nu ştiu. Jur. Nu ştiu. Mai treci pe la mine dacă poţi.

— Da. Noroc, spaniolule !

— Sămînţa dracului ! Chiar şi aşa, du-te cu Dumnezeu.

Blackthorne îi zîmbi larg şi apoi urcă pe punte ; mintea i se învîrtea văzînd Osaka, cu vastitatea ei, cu furnicarul de oameni care mişunau în toate părţile şi cu castelul grandios care domina oraşul. Din imensitatea castelului ţîşnea frumuseţea elansată a donjonului — turnul central — de şase sau opt caturi, la fiecare cat frontoane ascuţite, cu acoperişuri curbate, ţiglele toate aurite şi pereţii albaştri.

Acolo traebuie să fie Toranaga, gîndi, străbătut brusc de un fior de gheaţă prin măruntaie.

A fost dus într-un palanchin închis la o casă mare. Acolo a făcut baie şi a mîncat, ca de obicei, ciorbă de peşte, peşte crud şi afumat, legume murate şi apă fierbinte cu

ierburi. În loc de fiertura de grîu, în această casă i s-a dat un bol cu orez. Văzuse cîndva orez la Neapole. Era alb și frumos, dar pentru el n-avea nici un gust. Stomacu-i urla după carne și pîine rumenă, abia scoasă din cuptor, cu unt din belșug și o halcă de friptură, și mazăre, și pui, și bere, și ouă.

Ziua următoare a venit după el o slujnică. Hainele pe care i le dăduse Rodrigues fuseseră spălate și călcate. Ea-l privi în timp ce se îmbrăca și-l ajută să-și pună noile șosete-*tabi*. Afară era altă pereche de saboți în curele. Cizmele lui lipseau. Ea dădu din cap, arătă spre încălțări și apoi spre palanchinul cu perdeluțe. Un grup de samurai îl înconjură. Conducătorul îi făcu semn să se grăbească și să intre înăuntru.

Plecară imediat. Perdeluțele erau trase complet. După un timp ce i se păru o veșnicie, palanchinul se opri.

— Să nu-ți fie frică, spuse cu voce tare, și coborî din palanchin.

Poarta uriașă, de piatră, a castelului se afla în fața lui. Era tăiată într-un zid de treizeci de picioare, cu creneluri, bastioane și fortificații exterioare. Ușa enormă, placată în fier, era deschisă și grilajul cu țepi, din fier forjat, era ridicat. Dincolo se vedea un pod de lemn, lat de douăzeci de pași și lung de două sute, care trecea peste șanțul cu apă și se termina la un pod mobil, foarte mare, și urma o altă poartă, într-un al doilea zid, la fel de uriaș.

Sute de samurai, pretutindeni. Toți purtau aceeași uniformă gri închis — chimonouri prinse-n cingătoare, fiecare cu cinci însemne mici, circulare, cîte unul pe fiecare braț, pe fiecare piept și unul în mijlocul spatelui. Însemnul era albastru, semănînd cu o floare sau cu o ghirlandă de flori.

— Anjin-san !

Hiro-matsu stătea nemișcat într-un palanchin deschis, purtat de patru oameni în uniformă. Chimonoul lui era maro și scrobit, cingătoarea neagră, la fel cu cei cincizeci de samurai care-l înconjurau. Și chimonourile lor aveau cinci însemne, dar acestea erau stacojii, aceleași care fluturaseră în vîrful catargului, blazonul lui Toranaga. Acești samurai purtau sulițe lungi, strălucitoare, cu mici fanioane în vîrf.

Blackthorne se înclină automat, uluit de măreția lui Hiro-matsu. Bătrînul se plecă la rîndul lui ceremonios, cu

sabia-i lungă, desprinsă din cingătoare, în poală, şi-i făcu semn să-l urmeze.

Ofiţerul de la poartă înaintă cîţiva paşi. Urmă o citire protocolară a hîrtiei pe care i-o înmînă Hiro-matsu şi o mulţime de plecăciuni şi priviri aruncate spre Blackthorne, apoi au fost lăsaţi să-şi continue drumul pe pod, însoţiţi de o suită în uniforme gri.

Apa din şanţul adînc era la cincizeci de picioare dedesubt şi se întindea cam pe trei sute de paşi, de-o parte şi alta, apoi, cînd ei cotiră spre nord, apărură zidurile şi Blackthorne gîndi : Doamne, nu mi-ar plăcea să încerc un asalt aici. Asediaţii ar putea lăsa garnizoana de pe zidul din afară să piară şi să dea foc la pod, şi ei să rămînă în siguranţă înăuntru. Doamne, zidul din afară trebuie să aibă aproape o milă pătrată şi, ia te uită, trebuie să fie gros de douăzeci, treizeci de picioare, cel dinăuntru aşijderea. E făcut din blocuri imense de piatră. Fiecare trebuie să fie de zece picioare pe zece ! Pe puţin ! Tăiate perfect şi aşezate fără mortar. Trebuie să cîntărească cel puţin cincizeci de tone. Mai bune decît orice am putea face noi. Armele de asediu ? Cu siguranţă ar putea lua cu asalt zidurile exterioare, dar armele celor asediaţi le-ar răspunde pe măsură. Ar fi greu să le aducem pînă aici sus şi nu e nici un punct mai înalt de unde să trimiţi ghiulelele asupra castelului. Dacă zidul exterior ar fi luat, asediaţii ar izbuti să-i zboare pe atacanţi de pe parapeţi. Dar chiar dacă armele de asediu ar putea fi urcate acolo şi-ar fi îndreptate asupra zidului următor dezlănţuind un foc puternic asupra lui, tot nu l-ar distruge. Ar dărîma poarta, dar ce-ar cîştiga cu asta ? Cum ar putea fi trecut şanţul de împrejmuire ? E prea mare pentru tipicul obişnuit. Castelul — cu destui soldaţi — trebuie să fie de necucerit. Cîţi soldaţi sînt oare aici ? Cîţi oameni să fie între zidurile cetăţii ?

Turnul Londrei pare o cocină faţă de ce e aici. Şi tot Hampton Court ar încăpea într-un ungher !

La poarta următoare — o altă verificare ceremonioasă a hîrtiilor şi drumul o coti imediat la stînga, coborînd într-o alee largă, străjuită de case puternic fortificate, în spatele unor ziduri mai înalte sau mai joase, uşor de apărat, după care se ramifică într-un labirint de trepte şi drumuri. Apoi urmă o altă poartă cu şi mai multe verificări, un alt grilaj cu ţepi şi un şanţ cu apă, imens, şi noi meandre şi cotituri pînă ce Blackthorne, care era un observator

iscusit, cu o memorie extraordinară și simț al orientării, fu complet rătăcit în labirintul făcut cu bună-știință. Și tot timpul, un număr nesfîrșit de uniforme gri se zgîiau la ei de pe escarpe, metereze, creneluri și bastioane. *Jos*, erau și mai mulți păzind, mărșăluind, făcînd instrucție sau ducînd caii în grajdurile neacoperite. Soldați pretutindeni, cu miile. Toți bine înarmați și îmbrăcați îngrijit.

Se blestemă pentru că nu fusese destul de deștept să afle mai multe de la Rodrigues. În afară de informațiile despre *taikō* și cei creștinați, care erau deja uluitoare, Rodrigues fusese cu lacăt la gură, așa cum trebuie să fie un bărbat — cum ai fost și tu, de altfel, evitîndu-i întrebările.

Concentrează-te. Caută puncte cheie. Ce e deosebit la această cetate ? E foarte mare. Nu, ceva e altfel. Ce ?

Sînt uniformele gri ostile față de cele maro ? Nu-mi dau seama, toți sînt atît de serioși.

Blackthorne îi privi cu atenție și se concentră asupra detaliilor. La stînga era o grădină într-un noian de culori, aranjată cu multă grijă, cu poduri mici și un pîrîiaș. Spațiile dintre ziduri erau acum mai mici, drumurile mai înguste. Se aflau lîngă donjon. Locuitorii cetății nu se vedeau nicăieri, ci doar sute de servitori și... *Nu există tunuri !* Asta era !

N-ai văzut nici un tun. Nici unul.

Dumnezeule mare, nici un tun — deci nu există arme de asediu !

Dacă ai arme moderne și asediații n-au deloc, ai putea să dobori zidurile, porțile și să trimiți o ploaie de ghiulele asupra cetății, să-i dai foc și s-o cucerești ?

Ai putea să treci de primul șanț cu apă care înconjoară cetatea.

Cu arme de asediu n-ar fi greu să-i prinzi la strîmtoare pe asediați, dar ei te-ar putea ține afară pentru totdeauna, dacă garnizoana ar fi dîrză, dacă ar fi destui, cu suficientă hrană, apă și muniții..,

Cum să traversezi șanțurile cu apă ? Cu barca ? Cu plutele ?

Mintea lui încerca să născocească un plan cînd palanchinul se opri. Hiro-matsu coborî. Erau într-o fundătură îngustă. O poartă imensă de lemn, ferecată în fier, se afla în zidul de douăzeci de picioare, care se contopea cu fortificațiile exterioare ale turnului de deasupra, totuși la

distanţă de donjon, care, de aici, aproape că nu se mai vedea. Spre deosebire de celelalte porţi, aceasta era păzită de samurai în maro, singurii pe care Blackthorne îi văzuse în interiorul cetăţii. Se vedea clar că erau mai mult decît încîntaţi de sosirea lui Hiro-matsu.

Uniformele gri făcură stînga-mprejur şi plecară. Blackthorne observă privirile ostile pe care le primiseră din partea uniformelor maro.

Deci sînt duşmani !

Poarta se deschise şi el îl urmă pe bătrîn înăuntru. Singur. Ceilalţi samurai rămaseră afară.

Curtea interioară era păzită de mai multe uniforme maro, la fel şi grădina, ce venea în continuare. Străbătură grădina şi intrară în bastion. Hiro-matsu îşi scoase încălţările şi Blackthorne făcu la fel.

Coridorul era acoperit complet cu *tatami*, aceleaşi covoraşe din papură, curate şi plăcute la picior, care se puneau pe podeaua tuturor caselor, afară doar de cele mai sărace. Blackthorne observase mai înainte că aveau aceeaşi mărime, cam şase picioare pe trei. Gîndeşte-te la asta, îşi spuse, n-am văzut niciodată covoare de aceeaşi formă şi de aceeaşi mărime. Şi n-a fost nici o cameră de o formă mai neobişnuită ! Nu sînt toate camerele exact pătrate sau dreptunghiulare ? Bineînţeles ! Asta înseamnă că toate casele — sau camerele — trebuie să fie construite astfel ca să se potrivească unui număr exact de covoraşe. Deci toate au aceeaşi mărime ! Ce ciudat !

Urcară scări întortocheate, bune pentru apărare, apoi merseră de-a lungul unui coridor şi din nou pe scări. Erau mai mulţi soldaţi de pază, îmbrăcaţi numai în uniforme maro. Razele de soare ce pătrundeau prin ambrazuri formau modele bizare. Blackthorne văzu că acum se aflau sus, deasupra celor trei ziduri principale ce înconjurau cetatea. Oraşul şi portul erau dedesubt, aidoma unei cuverturi mozaicate.

Coridorul o coti brusc şi la cincizeci de paşi mai departe se termină.

Blackthorne îşi simţea gura amară ca fierea. Nu te speria, îşi spuse, ai hotărît ce-ai de făcut. N-ai de ales.

O masă compactă de samurai, cu tînărul lor ofiţer în faţă, apăra ultima uşă — fiecare cu mîna dreaptă pe mînerul sabiei şi stînga pe teacă, nemişcaţi şi gata să acţioneze, cu ochii pironiţi pe cei doi bărbaţi care se apropiau.

Hiro-matsu se mai convinse o dată de promptitudinea lor. El personal alesese aceste străji. Ura castelul și se gîndi iar ce primejdios era pentru Toranaga să se lase în mîinile dușmanului. Acostase ieri și alergase într-un suflet la Toranaga să-i spună ce se întîmplase și să afle dacă se petrecuse ceva neplăcut în absența lui. Dar peste tot era încă liniște, deși iscoadele lor șopteau despre pregătiri periculoase ale dușmanului la nord și la răsărit și despre principalii lor aliați, regenții Onoshi și Kiyama, cei mai importanți *daimyo* creștini, că au de gînd să treacă de partea lui Ishido. Schimbase garda și parolele și-l rugase din nou, stăruitor, pe Toranaga să plece, dar degeaba.

La zece pași de ofițer, se opri.

Capitolul 11

Yoshi Naga, ofițerul de pază, era un tînăr de șaptesprezece ani, irascibil, periculos.

— Bună dimineața, Alteță. Bine ați venit.

— Mulțumesc. Seniorul Toranaga mă așteaptă.

— Da.

Chiar dacă Hiro-matsu n-ar fi fost așteptat, Naga l-ar fi lăsat totuși să intre. Toda Hiro-matsu era una din cele trei persoane, singurele pe lume, care erau admise la Toranaga, ziua sau noaptea, fără audiență fixată în prealabil.

— Percheziționați-l pe barbar, spuse Naga.

El era cel de al cincelea fiu al lui Toranaga, de la una din concubine, și-și venera tatăl.

Blackthorne se lăsă controlat, fără nici o împotrivire, înțelegînd ce făceau. Cei doi samurai erau foarte pricepuți. Nu le-ar fi scăpat nimic.

Naga făcu semn oamenilor săi. Ei se dădură la o parte. El însuși deschise ușa masivă.

Hiro-matsu intră în imensa sală de audiențe. Imediat ce trecu pragul, îngenunche, își puse săbiile jos, în fața lui, își așeză mîinile lipite de pămînt, lîngă ele, și-și plecă capul adînc, rămînînd în așteptare, în poziția asta umilitoare.

Naga, totdeauna foarte atent, îi făcu semn lui Blackthorne să procedeze la fel.

Blackthorne păşi înăuntru. Camera era pătrată, cu latura de patruzeci de paşi şi înaltă de zece, iar pe jos covoraşe *tatami* — impecabile, de cea mai bună calitate şi groase de patru degete. În peretele din celălalt capăt erau două uşi. Lîngă podium, într-o nişă, se găsea un mic vas de ceramică cu o singură ramură de cireş înflorit şi aceasta umplea camera de prospeţime şi culoare.

Ambele uşi erau păzite. La zece paşi de podium, de jur împrejur, se aflau alţi douăzeci de samurai, aşezaţi cu picioarele încrucişate şi cu faţa spre podium.

Toranaga stătea pe o singură pernă pe podium. Încerca să pună la loc o pană ruptă din aripa unui şoim cu tot atîta migală ca un gravor în fildeş.

Nici el, nici altcineva din cameră nu-i răspunse lui Hiro-matsu şi nu-i dădu nici o atenţie lui Blackthorne cînd intră înăuntru şi se opri lîngă bătrîn. Dar, spre deosebire de Hiro-matsu, Blackthorne se înclină aşa cum îi arătase Rodrigues, apoi, trăgînd adînc aer în piept, se aşeză cu picioarele încrucişate şi privi fix spre Toranaga.

Toţi ochii scăpărară spre Blackthorne.

În cadrul uşii, mîna lui Naga se oprise pe sabie. Hiro-matsu deja o înşfăcase pe-a lui, deşi capul îi era încă aplecat.

Blackthorne se simţea gol-puşcă, dar zarurile fuseseră aruncate şi acum nu putea face nimic decît să aştepte. Rodrigues îi spusese : „Cu japonezii trebuie să te porţi ca un rege“ şi, deşi asta nu era purtare de rege, era totuşi suficient de demnă.

Toranaga îşi ridică încet privirea.

O broboană de sudoare apăru pe tîmpla lui Blackthorne cînd observă că tot ce-i povestise Rodrigues despre samurai părea să se întruchipeze în acest singur bărbat. Simţi picătura de sudoare prelingîndu-i-se pe obraz către bărbie. Îşi forţă ochii albaştri să rămînă hotărîţi, fără să clipească, şi faţa calmă.

Privirea lui Toranaga era neclintită.

Blackthorne simţi puterea aproape copleşitoare a bărbatului ajungînd pînă la el. Se forţă să numere încet pînă la şase, apoi îşi înclină capul şi, din nou, se plecă uşor şi schiţă un vag surîs calm.

Toranaga îl privi scurt, cu chipu-i impasibil, apoi îşi coborî iar privirea şi se concentră asupra muncii lui. Tensiunea din cameră se mai domoli.

Era un șoim călător foarte tînăr. Dresorul, un samurai bătrîn, cu fața brăzdată, îngenunche în fața lui Toranaga, ținînd pasărea de parcă era o dantelărie de sticlă. Toranaga tăie pana ruptă, cufundă acul fin de bambus în clei și-l introduse în cotorul penei, apoi luă delicat partea nou tăiată și le puse cap la cap. Le potrivi pînă se îmbinară perfect și le legă cu un fir de mătase. Clopoțeii minusculi de la picioare zornăiră și el mîngîie pasărea ca să-i îndepărteze teama.

Yoshi Toranaga, senior de Kwanto — cele Opt Provincii — capul clanului Yoshi, general șef al Armatelor de Răsărit, președintele Consiliului Regenților, era un bărbat scund, cu un pîntece proeminent și nas mare. Sprîncenele îi erau stufoase și negre, iar barba și mustața sure și rare. Ochii îi dominau chipul. Avea cincizeci și opt de ani, fiind în putere pentru vîrsta lui. Chimonoul îi era simplu, o uniformă obișnuită maro, eșarfa din brîu de bumbac. Dar săbiile-i erau cele mai bune din lume.

— Liniștește-te, frumoasa mea, îi spuse el cu o tandrețe de îndrăgostit. Acum ești iar teafără. Mîngîie pasărea cu o pană, în timp ce ea stătea cu capișonul pe cap, pe pumnul înmănușat al dresorului. Ea tremura și-și ciugulea mulțumită penele cu ciocul. Peste o săptămînă o s-o lăsăm să zboare.

Dresorul se înclină și plecă.

Toranaga își întoarse privirea spre cei doi bărbați de la ușă.

— Bine ai venit, Pumn de Fier, sînt încîntat să te văd, spuse. Deci acesta e faimosul tău barbar ?

— Da, stăpîne.

Hiro-matsu veni mai aproape, lăsîndu-și săbiile la ușă, cum era obiceiul, dar Toranaga insistă să le ia cu el.

— Nu m-aș simți în largul meu dacă nu le-ai avea în mînă, spuse.

Hiro-matsu îi mulțumi. Chiar și așa, rămase la cinci pași mai departe. Prin tradiție, nimeni nu putea să stea înarmat mai aproape de Toranaga, fără să pățească ceva. În rîndul din față al străjilor era Usagi, soțul nepoatei lui Hiro-matsu și favoritul lui, căruia îi făcu un semn scurt din cap. Tînărul se plecă adînc, onorat și încîntat că a fost observat. Poate că am să-l înfiez după lege, își spuse Hiro-matsu fericit, încălzit de gîndul la nepoata lui preferată

şi la primul lui strănepot pe care i-l aduseseră să-l vadă anul trecut.

— Ce-ţi mai fac şalele ? întrebă Toranaga plin de bunăvoinţă.

— Bine, mulţumesc, stăpîne. Dar trebuie să-ţi spun că sînt bucuros că am plecat de pe nava aia şi mă aflu din nou pe uscat.

— Aud că ai o nouă ibovnică cu care îţi mai iroseşti vremea, *neh* ?

Bătrînul izbucni în hohote de rîs.

— Pot doar să-ţi spun, stăpîne, că ceasurile n-au fost irosite în zadar. De ani n-am fost aşa în formă.

Rîse şi Toranaga cu el.

— Atunci ar trebui s-o răsplătesc. Sănătatea ta este importantă pentru mine. Pot să-i trimit o dovadă a recunoştinţei mele ?

— O, Toranaga-sama, eşti atît de bun. Hiro-matsu deveni serios. Ai putea să ne răsplăteşti pe toţi, Alteţă, părăsind cuibul ăsta de viespi imediat, şi să te-ntorci la castelul tău din Yedo, unde vasalii tăi te pot apăra. Aici sîntem descoperiţi. În orice clipă Ishido ar putea...

— Am s-o fac. Imediat ce se ţine întrunirea Consiliului Regenţilor. Toranaga se întoarse şi-i făcu semn portughezului cu faţă uscăţivă, care stătea liniştit în spatele lui. Vrei să tălmăceşti pentru mine, prietene ?

— Bineînţeles, Alteţă.

Preotul cu tonsură veni în faţă, lîngă podium, îngenunche în stil japonez, cu graţia dată de o practică îndelungată. Avea trupul la fel de uscăţiv ca faţa, ochii negri şi umezi, cu un aer de meditaţie senină pe chip. Purta şosete-*tabi* şi un chimonou bogat, care venea pe el ca turnat. Un şirag de mătănii şi o cruce de aur îi atîrnau la cingătoare. Îl salută pe Hiro-matsu ca pe un egal apoi aruncă o privire blîndă spre Blackthorne.

— Căpitane pilot, numele meu este Martin Alvito şi fac parte din Ordinul lui Isus. Seniorul Toranaga m-a rugat să-i fiu tălmaci.

— Mai întîi spune-i că sîntem duşmani şi că...

— Toate la timpul lor, îl întrerupse părintele Alvito blînd. Apoi adăugă : Putem vorbi în portugheză, în spaniolă, sau, bineînţeles, în latină, care-ţi convine.

Blackthorne nu-l văzuse pe preot pînă ce el nu venise în faţă. Podiumul şi ceilalţi samurai îl acoperiseră vederii

sale. Dar se aşteptase să-l întîlnească, fusese prevenit de Rodrigues, şi ura ceea ce vedea : eleganţa, nimbul de forţă şi firească putere a iezuiţilor. Crezuse că preotul are să fie mult mai în vîrstă, ţinînd cont de poziţia-i influentă şi de felul cum Rodrigues vorbise despre el. Dar, de fapt, el şi iezuitul erau de aceeaşi vîrstă. Poate că preotul avea cîţiva ani mai mult.

— Portugheza, spuse el, sperînd cu-nverşunare că asta i-ar putea oferi un oarecare avantaj. Eşti portughez ?

— Am această onoare.

— Eşti mai tînăr decît m-am aşteptat.

— *Senhor* Rodrigues este foarte amabil. Îmi acordă mai mult credit decît merit. El mi te-a descris perfect. La fel şi curajul tău.

Blackthorne îl văzu întorcîndu-se şi vorbind o vreme cu Toranaga, curgător şi politicos, şi asta-l nelinişti şi mai mult. Numai Hiro-matsu din toţi bărbaţii din cameră asculta şi privea atent. Ceilalţi, stane de piatră, îşi aveau privirile aţintite în gol.

— Acum, căpitane pilot, o să începem. Te rog să asculţi, fără întreruperi, tot ce spune seniorul Toranaga, i se adresă părintele Alvito. Apoi vei răspunde. De acum înainte eu voi tălmăci ce spui aproape deodată cu tine, aşa că te rog fii cu băgare de seamă ce zici.

— Ce rost are ? N-am încredere în tine !

Imediat părintele Alvito îi tălmăci spusele şi Toranaga se întunecă vădit.

Fii atent, gîndi Blackthorne, el te joacă pe degete ! Pun pariu trei guinee de aur pe o para nenorocită că te poate doborî la pămînt oricînd doreşte. Fie că tălmăceşte exact sau nu, tu trebuie să-i creezi o impresie corectă lui Toranaga. Aceasta s-ar putea să fie singura şansă pe care o vei avea vreodată.

— Poţi să ai încredere-n mine că tălmăcesc exact ce spui, pe cît pot de bine. Vocea preotului era blîndă, întru totul stăpînă pe sine. Aceasta este curtea seniorului Toranaga. Eu sînt tălmaciul oficial al Consiliului Regenţilor, al seniorului şi generalului Toranaga şi al seniorului şi generalului Ishido. Seniorul Toranaga mă onorează cu încrederea sa de mulţi ani. Îţi sugerez să spui adevărul, pentru că pot să te încredinţez că el este un om foarte ager la minte. De asemeni, trebuie să-ţi atrag atenţia că eu nu sînt părintele Sebastio, poate prea plin de zel şi, din pă-

cate, fără multă experienţă în Japonia. Prezenţa ta neaşteptată a alungat harul Domnului din el şi, din nefericire, s-a lăsat copleşit de amintiri — părinţii, fraţii şi surorile i-au fost masacraţi în chipul cel mai crunt de-ai voş... de soldaţii prinţului de Orania. Te rog să ai milă şi înţelegere faţă de el. Zîmbi blajin. Cuvîntul japonez pentru „duşman" este *teki*. Poţi să-l foloseşti dacă doreşti. Dacă arăţi spre mine şi foloseşti cuvîntul, seniorul Toranaga va înţelege clar ce vrei să spui. Da, eu sînt duşmanul tău, căpitane-pilot John Blackthorne. Întru totul adevărat. Dar nu ucigaşul tău. Doar tu însuţi ai putea fi.

Blackthorne îl văzu explicîndu-i lui Toranaga ce spusese şi auzi cuvîntul *teki* folosit de mai multe ori şi se întrebă dacă însemna într-adevăr „duşman". Bineînţeles că da, îşi spuse. Omul ăsta nu e ca celălalt.

— Te rog, acum uită că exist, spuse părintele Alvito. Eu sînt, pur şi simplu, o unealtă care face cunoscute răspunsurile tale seniorului Toranaga, tot aşa cum voi face cu întrebările *sale* pentru tine. Părintele Alvito se aşează mai comod, se întoarse spre Toranaga şi se înclină politicos.

Toranaga vorbi scurt. Preotul începu să tălmăcească aproape în acelaşi timp, vocea sa fiind o oglindă stranie a nuanţelor şi sensurilor interioare.

— De ce eşti duşmanul lui Tsukku-san, prietenul şi tălmaciul meu, care nu este duşmanul nimănui ?

Părintele Alvito explică în continuare :

— Tsukku-san este porecla mea, pentru că japonezii nu pot să pronunţe nici numele meu. Sunetele „l" sau „th" nu există în limba lor. Tsukku este un derivat din cuvîntul japonez *tsuyaku* — „a tălmăci". Te rog, răspunde la întrebare.

— Noi sîntem duşmani, pentru că ţările noastre sînt în război.

— Da ? Care e ţara ta ?

— Anglia.

— Unde vine asta ?

— E un regat, o insulă, la o mie de mile spre nord de Portugalia. Portugalia e o parte dintr-o peninsulă din Europa.

— De cîtă vreme sînteţi în război cu Portugalia ?

— De cînd Portugalia a devenit un stat *supus* Spaniei. Asta a fost în 1580, acum douăzeci de ani. Spania a cucerit Portugalia. Noi am fost, de fapt, în război cu Spania de aproape treizeci de ani.

Blackthorne observă surpriza lui Toranaga şi privirea scurtă, cercetătoare aruncată părintelui Alvito, care se uita senin în depărtare.

— Zici că Portugalia e o parte din Spania ?

— Da, mărite Toranaga. Un stat vasal. Spania a cucerit Portugalia şi acum ele sînt, de fapt, o singură ţară, cu un singur rege. Dar portughezii sînt supuşi Spaniei în mai toate părţile lumii şi conducătorii lor sînt socotiţi fără valoare în tot Imperiul spaniol.

Urmă o tăcere prelungită. Apoi Toranaga vorbi direct iezuitului, care zîmbi şi răspunse pe larg.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne tăios.

Părintele Alvito nu-i răspunse, dar tălmăci ca-nainte, aproape simultan, imitîndu-i inflexiunile vocii, fiind un maestru desăvîrşit în arta tălmăcirii.

Toranaga i se adresă direct, cu voce aspră, neîndurătoare :

— Ce-am spus nu te priveşte pe tine. Cînd voi dori ca tu să ştii ceva, îţi voi spune.

— Vă rog să mă iertaţi, mărite Toranaga, n-am vrut să fiu nepoliticos. Pot să vă spun că noi am venit în bună pace...

— Nu-mi poţi spune nimic acum. Ai să-ţi ţii gura pînă îţi cer eu să-mi răspunzi. E clar ?

— Da.

Greşeala numărul unu. Fii atent. Nu-ţi poţi îngădui să faci greşeli, îşi spuse.

— De ce sînteţi în război cu Spania ? Şi cu Portugalia ?

— În parte, pentru că Spania e pusă pe cucerirea lumii, iar noi, englezii, şi aliaţii noştri, olandezii, nu vrem să fim cuceriţi. Pe de altă parte, din cauza religiilor noastre.

— A ! Un război religios ? Care e religia ta ?

— Sînt creştin. Biserica noastră...

— Portughezii şi spaniolii sînt creştini ! Ai spus că religia ta este alta. Care e religia ta ?

— Creştină. E greu de explicat repede şi în cîteva cuvinte, mărite Toranaga. Amîndouă...

— Nu este nevoie să te grăbeşti, domnule pilot, trebuie să fii doar corect. Am timp berechet. Am foarte multă răbdare. Eşti un om cultivat — sigur nu un ţăran — aşa că poţi să fii simplu sau complicat, după cum doreşti, numai să vorbeşti desluşit. Dacă te abaţi de la drum, am să te-aduc la loc. Ce spuneai ?

— Religia mea e creştină. Sînt două religii principale creştine, protestantă şi catolică. Majoritatea englezilor sînt protestanţi.

— Veneraţi aceeaşi divinitate, Fecioara şi Pruncul ?

— Nu, Alteţă. Nu în felul în care-o fac catolicii.

Ce vrea să ştie ? se întrebă Blackthorne. E catolic ? Ce să-i răspunzi, ce crezi că doreşte el să afle sau ce gîndeşti tu că ar fi adevărul ? E împotriva creştinilor ? Nu l-a numit el pe iezuit „prietenul meu" ? Îi are Toranaga pe catolici la inimă sau are de gînd să devină catolic ?

— Crezi că Isus e Dumnezeu ?

— Cred în Dumnezeu, răspunse cu grijă.

— Nu încerca să scapi de o întrebare directă ! Crezi că Isus este Dumnezeu ? Da sau nu ?

Blackthorne ştia că-n orice tribunal catolic din lume ar fi fost condamnat de multă vreme pentru erezie ; chiar şi în majoritatea, dacă nu în toate tribunalele protestante. Numai şovăiala, înainte de a răspunde la o asemenea întrebare, însemna admiterea îndoielii. Îndoială însemna erezie.

— Nu poţi răspunde la întrebări despre Dumnezeu cu un simplu „da" sau „nu". Sînt nuanţe între „da" şi „nu". Nu-l poţi cunoaşte pe Dumnezeu decît după moarte. Da, cred că Isus a fost Dumnezeu, dar nu voi şti cu siguranţă decît după moarte.

— De ce-ai făcut ţăndări crucea preotului cînd ai ajuns prima oară în Japonia ?

Blackthorne nu se aşteptase la această întrebare. Ştie Toranaga tot ce s-a întîmplat de cînd am venit ?

— Am... am vrut să-i arăt *daimyo*-ului Yabu că iezuitul, părintele Sebastio — singurul tălmaci de acolo —, era duşmanul meu, că nu trebuia crezut, cel puţin după părerea mea. Pentru că eram sigur că el, dinadins, n-o să tălmăcească exact, aşa cum face acum părintele Alvito. El ne-a acuzat, de exemplu, că sîntem piraţi. Noi nu sîntem piraţi, noi venim cu bună pace.

— A, da ! Piraţi. Am să mă-ntorc la piraterie pe dată. Zici că amîndouă bisericile sînt creştine, amîndouă-l venerează pe Isus Cristos ? Miezul învăţăturii lui nu este : „Iubiţi-vă ca fraţii“ ?

— Da.

— Atunci cum puteţi fi duşmani ?

— Credinţa lor, felul lor de creştinism, este o tălmăcire strîmbă a Scripturilor.

— Aha ! În sfîrşit, am ajuns undeva. Deci sînteţi în război din pricina părerilor diferite despre ce este sau nu este Dumnezeu ?

— Da.

— Asta e un motiv prostesc ca să te războieşti.

Blackthorne spuse :

— Sînt de acord. Îşi îndreptă privirile spre preot. Sînt de acord din toată inima.

— Cîte nave sînt în flota ta ?

— Cinci.

— Şi tu eşti pilotul şef ?

— Da.

— Unde sînt celelalte ?

— În largul mării, spuse Blackthorne cu grijă, mergînd pe aceeaşi minciună, presupunînd că Toranaga fusese stîrnit de Alvito să pună anume întrebări. Furtuna ne-a despărţit şi ne-a împrăştiat. Unde anume sînt, nu ştiu, Alteţă.

— Navele tale sînt englezeşti ?

— Nu, Alteţă. Olandeze. Din Ţările de Jos.

— De ce comandă un englez nave olandeze ?

— Nu e neobişnuit, Alteţă. Noi sîntem aliaţi, chiar şi piloţii portughezi comandă uneori nave şi flote spaniole. Înţeleg că piloţii portughezi sînt, prin lege, la cîrma cîtorva din navele voastre de ocean.

— Piloţi olandezi nu există ?

— Din belşug, Alteţă. Dar pentru o călătorie atît de lungă, englezii au mai multă experienţă.

— Dar de ce tu ? De ce au ţinut ei ca *tu* să le conduci corăbiile lor ?

— Pesemne pentru că mama mea era olandeză şi eu vorbesc bine limba şi am experienţă. Eu am fost bucuros de norocul pe care l-am avut.

— De ce ?

— Acesta a fost primul meu prilej de a naviga în aceste ape. Nici o navă englezească nu a plănuit vreodată să vină atît de departe. Aceasta însemna să pot face ocolul lumii.

— Tu însuţi, pilotule, te-ai alăturat flotei din pricina religiei tale şi a războiului împotriva duşmanilor voştri, Spania şi Portugalia ?

— Eu sînt pilot, Alteţă, în primul rînd şi mai presus de orice. Nici un englez sau olandez n-a fost pe aceste mări pînă acum. Noi sîntem mai presus de toate o flotă de comerţ, deşi avem scrisori de împuternicire să atacăm duşmanul din Lumea Nouă. Am venit în Japonia ca să facem negoţ.

— Ce sînt scrisorile de împuternicire ?

— Autorizaţii legale date de Coroană, sau de guvern, care-ţi dau împuternicirea de a lupta cu duşmanul.

— Aha, şi duşmanii tăi sînt aici. Ai de gînd să te lupţi cu ei aici ?

— N-am ştiut la ce să ne-aşteptăm cînd am ajuns aici, Alteţă. Noi am venit doar pentru negoţ. Ţara Domniei voastre este aproape necunoscută, e o legendă. Portughezii şi spaniolii sînt cu lacăt la gură în ce priveşte partea asta de lume.

— Răspunde la întrebare : Duşmanii tăi sînt aici. Ai de gînd să te războieşti cu ei aici ?

— Dacă ei se războiesc cu mine, da !

Toranaga se mişcă încruntat.

— Ce faceţi voi pe mare sau în propriile voastre ţări vă priveşte. Dar aici există o singură lege pentru toţi, iar străinii se află pe pămîntul nostru doar prin bunăvoinţa noastră. *Orice* ticăloşie sau ceartă în public se pedepseşte imediat cu moartea. Legile noastre sînt clare şi trebuiesc respectate. Înţelegi ?

— Da, Alteţă. Dar noi venim cu gînduri paşnice. Am venit aici să facem negoţ. Am putea să discutăm despre negoţ, Alteţă ? Am nevoie să-mi carenez nava şi să fac reparaţii, plătim pentru orice. Apoi mai e ...

— Cînd am să vreau să discut despre negoţ, despre orice altceva, am să-ţi spun. Între timp, te rog, mulţumeşte-te să răspunzi la întrebări. Deci te-ai alăturat expediţiei ca să faci negoţ, pentru cîştig, nu de dragul datoriei sau al credinţei ? Pentru bani ?

— Da. Așa-i obiceiul la noi, Alteță. Să fii plătit și să ai partea ta din ja... din tot negoțul și din toate bunurile capturate de la dușman.

— Deci ești mercenar ?

— Am fost angajat ca pilot șef să conduc expediția. Da.

Blackthorne simțea ostilitatea lui Toranaga, dar nu-i înțelegea pricinile. Ce-am zis greșit ? N-a spus preotul că am să-mi fiu propriul ucigaș ?

— E un lucru obișnuit la noi, Toranaga-sama, repetă el.

Toranaga începu să vorbească cu Hiro-matsu, schimbînd păreri într-un acord evident. Blackthorne gîndi că nu se citea decît dezgust pe chipurile lor. De ce ? Categoric e ceva legat de „mercenar", gîndi. Ce-i greșit în asta ? Nu fiecare este plătit ? Cum altfel să cîștigi destui bani ca să-ți duci viața mai departe ? Chiar dacă ai moștenit pămînt, tot...

— Ai spus mai devreme că ai venit aici ca să faci negoț în bună pace, spunea Toranaga. De ce atunci ai atîtea tunuri, atîta praf de pușcă, atîtea muschete și ghiulele ?

— Dușmanii noștri spanioli și portughezi sînt foarte puternici și numeroși, mărite Toranaga. Trebuie să ne apărăm și...

— Zici că armele tale sînt doar pentru apărare ?

— Nu. Le folosim nu numai ca să ne apărăm ci și să ne atacăm dușmanii. Și facem arme în cantități mari pentru negoț, de cea mai bună calitate din lume. Poate că aici am putea să facem negoț cu ele sau cu alte bunuri pe care le-am adus.

— Ce este un pirat ?

— Un om în afara legii. Un om care răpește, omoară sau pradă pentru propriu-i cîștig.

— Mercenar nu este același lucru ? Nu asta ești tu ? Un pirat și un conducător de pirați ?

— Nu. Adevărul e că navele mele au scrisori de împuternicire de la conducătorii de drept ai Olandei prin care sîntem autorizați să ducem război în toate mările și în toate locurile stăpînite pînă acum de dușmanii noștri. Și să găsim piețe pentru bunurile noastre. Pentru spanioli — și pentru majoritatea portughezilor — da, noi sîntem pirați și eretici, dar vă repet, adevărul e că nu sîntem.

Părintele Alvito termină de tălmăcit și începu să discute liniștit dar ferm, direct cu Toranaga.

Ce n-aş da să pot vorbi şi eu la fel, fără tălmaci, gîndi Blackthorne, blestemînd. Toranaga privi spre Hiro-matsu şi bătrînul puse cîteva întrebări iezuitului, care răspunse pe larg. Apoi Toranaga se întoarse spre Blackthorne şi vocea lui deveni chiar mai severă.

— Tsukku-san spune că Olanda, Ţările de Jos, au fost vasale ale regelui spaniol pînă acum cîţiva ani. Este adevărat ?

— Da.

— Atunci Ţările de Jos, aliaţii voştri, sînt răzvrătiţi împotriva regelui lor de drept ?

— Ei luptă împotriva spaniolilor, da. Dar...

— Asta nu e răzvrătire ? Da sau nu ?

— Da. Dar sînt anume împrejurări. Foarte serioa...

— Nu există nici o „împrejurare" cînd este vorba de răzvrătire împotriva suveranului de drept.

— Numai dacă nu cîştigi.

Toranaga îl privi scrutător. Apoi izbucni într-un rîs tumultos. Îi spuse ceva lui Hiro-matsu printre cascadele de rîs şi Hiro-matsu încuviinţă din cap.

— Da, domnule Străin cu nume imposibil, da. Ai numit-o pe *singura*. Alte rîsete care dispărură la fel de brusc cum începuseră. O să cîştigaţi ?

— *Hai.*

Toranaga vorbi din nou, dar preotul nu tălmăci imediat. Zîmbea ciudat cu ochii pironiţi asupra lui Blackthorne. Oftă şi spuse :

— Eşti foarte sigur ?

— Asta a spus-o el sau tu ?

— Seniorul Toranaga a spus-o. Eu... el a spus-o.

— Da. Spune-i că da, sînt foarte sigur. Te rog, pot să-l lămuresc de ce ?

Părintele Alvito vorbi cu Toranaga mult mai mult decît i-ar fi trebuit să tălmăcească acea simplă întrebare. Eşti la fel de calm pe cît o arăţi ? voia Blackthorne să-l întrebe. Care e cheia cu care să ajung la tine ? Cum te pot distruge ?

Toranaga vorbi şi-şi scoase un evantai din mînecă.

Părintele Alvito începu iar să tălmăcească cu acelaşi glas neprietenos, mohorît, încărcat de ironie.

— Da, pilotule, poţi să-mi spui de ce crezi c-o să cîştigaţi acest război.

Blackthorne încercă să rămînă sigur de sine, conştient că preotul îl domina.

— În momentul de faţă stăpînim mările din Europa — mai toate mările din Europa, spuse corectîndu-se. Nu te îndepărta. Spune adevărul. Răsuceşte-l puţin, atîta doar cît, în mod sigur, o face şi iezuitul, dar spune adevărul. Noi, englezii, am distrus două armade invadatoare ale portughezilor şi spaniolilor şi e puţin probabil ca ei să mai poată pregăti altele. Mica noastră insulă e o fortăreaţă şi noi sîntem în siguranţă acum. Forţele noastre navale stăpînesc marea. Corăbiile noastre sînt mai iuţi, mai noi şi mai bine înarmate. Spaniolii nu i-au înfrînt pe olandezi după mai bine de cincizeci de ani de teroare, inchiziţie şi vărsare de sînge. Aliaţii noştri sînt puternici şi te poţi bizui pe ei şi, în plus, ei fac să sîngereze de moarte Imperiul Spaniol. Vom cîştiga pentru că stăpînim mările şi pentru că regele spaniol, în trufia-i deşartă, n-o să lase un popor străin să fie liber.

— Voi stăpîniţi mările ? Şi mările noastre ? Cele de jur împrejurul ţărmurilor noastre ?

— Nu, bineînţeles că nu, Toranaga-sama. N-am vrut să par obraznic. Am vrut să spun, bineînţeles, mările europene, deşi...

— Bine, mă bucur că asta-i clar. Ce spuneai ? Deşi...?

— Deşi, în curînd vom mătura duşmanul din *toate* mările deschise, spuse Blackthorne răspicat.

— Ai spus „duşmanul". Poate că şi noi vă sîntem duşmani. Atunci ce-o să se întîmple ? O să încerci să scufunzi corăbiile noastre şi să ne pustieşti ţărmurile ?

— Nu mă pot vedea ca fiind duşmanul vostru.

— Eu pot, foarte uşor. Atunci ce-o să fie ?

— Dacă aţi veni împotriva ţării mele, v-aş ataca şi-aş încerca să vă înfrîng, spuse Blackthorne.

— Şi dacă conducătorul tău îţi ordonă să ne ataci aici?

— Aş da sfat împotriva acestui lucru. Cu tărie. Regina noastră ar asculta. Ea e...

— Voi sînteţi conduşi de o regină, nu de un rege ?

— Da, mărite Toranaga. Regina noastră este înţeleaptă. Ea n-ar... ea n-ar putea să dea o poruncă atît de nechibzuită.

— Şi dacă ea ar face-o ? Sau dacă conducătorul vostru ar face-o ?

— Atunci mi-aş încredinţa sufletul lui Dumnezeu, pentru că, sigur, aş muri. Într-un fel sau altul.

— Da. Ai muri. Tu şi toate oştile tale. Toranaga făcu o scurtă pauză. Apoi : Cît ţi-a trebuit ca să ajungi aici ?

— Aproape doi ani. Exact un an, unsprezece luni şi două zile. O distanţă pe mare, cam de patru mii de leghe, leghea a cîte trei mile.

Părintele Alvito tălmăci, apoi adăugă o scurtă precizare. Toranaga îşi făcea vînt cu evantaiul, căzut pe gînduri.

— Am transformat timpul şi distanţa, căpitane pilot Blackthorne în unităţile lor de măsură, spuse prèotul politicos.

— Mulţumesc.

Toranaga vorbi din nou, direct :

— Cum ai ajuns aici ? Pe unde ?

— Prin Strîmtoarea Magellan. Dacă aş avea hărţile şi cărţile mele de drum, v-aş putea arăta exact, dar mi-au fost furate — au fost luate de pe corabia mea, cu scrisorile de împuternicire şi toate hîrtiile mele. Dacă aţi...

Blackthorne se opri căci Toranaga îi spuse ceva lui Hiro-matsu, şi el la fel de tulburat.

— Pretinzi că toate hîrtiile ţi-au fost luate... furate ?

— Da.

— Asta e grav, dacă e adevărat. Noi, în Niponia, Japonia, urîm furtul. Furtul se pedepseşte cu moartea. Se va cerceta pe dată. Pare de necrezut ca vreun japonez să facă un asemenea lucru, deşi ici-colo mai sînt bandiţi nenorociţi şi piraţi.

— Poate că au fost mutate de la locul lor, spuse Blackthorne. Şi puse spre păstrare undeva. Dar ele sînt de mare preţ, mărite Toranaga. Fără hărţile mele de drum aş fi un orb în deşert. Aţi dori să vă spun drumul meu ?

— Da, dar mai tîrziu. Mai întîi spune-mi *de ce* ai străbătut toată distanţa asta ?

— Am venit să facem negoţ în bună pace, repetă Blackthorne, abia stăpînindu-şi nerăbdarea. Să facem negoţ şi să ne întoarcem acasă. Să vă facem şi pe voi mai bogaţi şi pe noi. Şi să încercăm...

— Voi mai bogaţi şi noi mai bogaţi ? Care este mai important ?

— Amîndouă părţile trebuie să aibă un cîştig, bineînţeles, şi negoţul trebuie să fie cinstit. Noi vrem să facem

negoţ ani la rînd şi o să vă oferim condiţii mai bune decît vă oferă portughezii şi spaniolii. Noi o să vă fim de mai mult folos. Negustorii noştri...

Blackthorne se opri auzind voci ridicate afară. Hiromatsu şi jumătate din gardă ajunseră imediat la uşă şi ceilalţi formară un paravan compact în jurul podiumului. Samuraii de la uşile interioare erau şi ei pregătiţi.

Toranaga nu se mişcase. Îi vorbi părintelui Alvito.

— Trebuie să vii aici, căpitane Blackthorne, departe de uşă, spuse părintele Alvito cu o grabă mascată cu grijă. Dacă ţii la viaţa ta, nu te mişca brusc şi nu spune nimic. Se duse apoi încet spre uşa interioară din stînga şi se aşeză lîngă ea.

Blackthorne se înclină uşor către Toranaga, care nu-l băgă în seamă, şi se îndreptă prudent către preot, pe deplin lămurit că, în ceea ce-l privea, întrevederea era un dezastru.

— Ce se-ntîmplă ? şopti, cînd se aşeză.

Gărzile din apropiere se încruntară ameninţător şi preotul le spuse ceva foarte repede spre a-i linişti.

— Rîndul viitor cînd ai să mai scoţi o vorbă ai să fii un om mort, îi spuse lui Blackthorne : şi gîndi, cu cît mai repede, cu atît mai bine.

Cu o încetineală măsurată îşi scoase o batistă din mînecă şi-şi şterse transpiraţia de pe mîini. Îi trebuise toată educaţia şi toată tăria de caracter ca să rămînă calm şi amabil în timpul interogării ereticului, care se dovedise chiar mai rea decît se aşteptaseră, el şi Părintele Superior.

— Trebuie neapărat să fii de faţă ? îl întrebase Părintele Superior noaptea trecută.

— Toranaga m-a rugat în mod deosebit.

— Cred că e foarte periculos pentru tine şi pentru noi toţi. Ai putea să invoci o boală. Dacă eşti acolo va trebui să tălmăceşti ce spune piratul — şi, din ce scrie părintele Sebastio, el e diavolul pe pămînt, e tot atît de viclean ca un evreu.

— E mult mai bine să fiu acolo, Eminenţă. Cel puţin am să pot să împiedic minciunile mai puţin sfruntate ale lui Blackthorne.

— De ce-a venit el aici ? De ce acum cînd totul se aranja din nou spre binele nostru ? Să aibă ei, într-adevăr, alte nave în Pacific ? E posibil ca ei să fi trimis o escadră împotriva Manilei spaniole ? Nu că m-aş sinchisi cît de

cît de orașul ăla mizerabil, sau de vreuna din coloniile spaniole din Filipine, dar o escadră a dușmanului în Pacific ! Asta ar avea urmări teribile pentru noi aici, în Asia. Și, dacă reușește să-l facă pe Toranaga să-și plece urechea la el, sau pe Ishido, sau pe oricare din *daimyo*-ii mai puternici, ei bine, atunci ar fi foarte rău, ca să mă opresc doar la atît.

— Blackthorne e o realitate. Din fericire putem să-l manevrăm.

— Dumnezeu mi-e martor, dar, dacă n-aș ști bine, aproape că aș crede că spaniolii — sau mai degrabă lacheii lor dezmățați, franciscanii și benedictinii — l-au trimis dinadins aici doar să ne dezbine.

— Poate că ei au făcut-o, Eminență. Călugării nu se dau în lături de la nimic ca să ne distrugă. Dar asta-i doar invidie, pentru că noi izbutim acolo unde ei dau greș. Sigur că Domnul are să le-arate greșeala căilor lor ! S-ar putea ca englezul să se „lichideze" singur înainte de a face vreun rău. Cărțile lui de drum dovedesc că el este ce este. Un pirat și un conducător de pirați !

— Citește-i-le lui Toranaga, Martin. Părțile unde descrie devastarea localităților lipsite de apărare, din Africa pînă-n Chile, și listele cu jafuri și cu toate omorurile.

— Poate că ar trebui să așteptăm, Eminență. Oricînd putem să aducem cărțile de drum. Să sperăm că el o să-și semneze sentința fără să ne folosim de ele.

Părintele Alvito își șterse palmele din nou. Simțea privirea lui Blackthorne ațintită asupra lui. Dumnezeu să aibă milă de tine, gîndi. Pentru ce i-ai spus azi lui Toranaga, viața ta nu face nici două parale și ce-i mai rău, sufletul tău nu mai poate fi mîntuit. Ești răstignit chiar și fără mărturia cărților tale de drum. Să i le trimitem înapoi părintelui Sebastio ca el să le poată da îndărăt lui Mura ? Ce-ar face Toranaga dacă hîrtiile nu s-ar mai găsi niciodată ? Nu, asta ar fi prea periculos pentru Mura.

Ușa de la celălalt capăt al încăperii se deschise.

— Seniorul Ishido dorește să vă vadă, Alteță, anunță Naga. E... e aici în coridor și dorește să vă vadă. Pe dată, zice.

— Duceți-vă toți înapoi la locurile voastre, spuse Toranaga oamenilor săi.

Imediat fu ascultat. Dar toţi samuraii stăteau cu faţa spre uşă, cu săbiile uşor scoase din teacă iar Hiro-matsu în fruntea lor.

— Naga-san, spune-i seniorului Ishido că este întotdeauna bine venit. Poftește-l să intre.

Bărbatul înalt înaintă cu paşi mari în cameră. Zece samurai de-ai săi — în uniforme gri — îl urmară, dar rămaseră la uşă şi, la semnul lui, se aşezară jos cu picioarele încrucişate.

Toranaga se înclină exact cum cerea ceremonialul şi plecăciunea fu întoarsă la fel.

Părintele Alvito îşi binecuvîntă norocul de a fi prezent. Ciocnirea de neînlăturat dintre cei doi comandanţi vrăjmaşi ar putea înrîuri adînc mersul împărăţiei şi viitorul sfintei biserici în Japonia, aşa că orice semn sau mărturie directă, care ar putea să-i ajute pe iezuiţi să hotărască spre cine să se îndrepte, ar fi de o importanţă covîrşitoare. Ishido era zen-budist şi împotriva creştinilor, Toranaga era zen-budist şi făţiş de partea lor. Dar cei mai mulţi dintre *daimyo*-ii creştini îl susţineau pe Ishido, temîndu-se — pe bună dreptate, gîndea părintele Alvito — de ascensiunea lui Toranaga. *Daimyo*-ii creştini simţeau că, dacă Toranaga ar înlătura influenţa lui Ishido asupra Consiliului Regenţilor, ar lua puterea în mîinile sale. Şi deţinînd puterea, credeau ei, avea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* şi va termina cu adevărata credinţă. Dacă, totuşi, Toranaga ar fi înlăturat, succesiunea, o succesiune slabă, ar fi asigurată şi sfînta biserică ar prospera.

Aşa cum *daimyo*-ii creştini oscilau în alegerea lor, la fel se întîmpla cu toţi ceilalţi *daimyo* din ţară şi balanţa puterii între cei doi conducători era schimbătoare, aşa că nimeni nu ştia cu certitudine care era, de fapt, partea cea mai puternică. Pînă şi el, părintele Alvito, cel mai informat european din împărăţie, nu putea spune sigur de partea cui vor trece chiar *daimyo*-ii creştini sau ce partidă va ieşi învingătoare cînd va izbucni războiul.

Îl privi pe Toranaga coborînd de pe podium în cercul proteguitor format de străjile sale.

— Fii bine venit, senior Ishido. Te rog, ia loc. Toranaga arătă spre singura pernă de pe podium. Vreau să te simţi ca acasă.

— Nu, mulţumesc, senior Toranaga.

Ishido Kazunari era slab, oacheş şi foarte dur. Avea cu un an mai puţin decît Toranaga. Ei erau duşmani vechi. Optzeci de mii de samurai din castelul Osaka şi împrejurimi îi executau ordinele, pentru că el era comandantul garnizoanei — şi, ca atare, comandantul gărzii personale a moştenitorului —, generalul şef al Armatelor de Apus, cuceritorul Coreei, membru al Consiliului Regenţilor şi inspector general oficial al tuturor armatelor răposatului *taikō*, ceea ce, legal, însemna armatele a toţi *daimyo* din întreaga ţară.

— Nu, mulţumesc, repetă el. M-aş simţi stînjenit, eu să stau bine şi tu nu, *neh* ? Am să-ţi iau eu perna într-o zi, dar nu azi.

Un val de mînie cuprinse uniformele maro la ameninţarea ascunsă în vorbele lui Ishido, dar Toranaga răspunse politicos :

— Ai venit la momentul cel mai potrivit. Tocmai isprăvisem cercetarea barbarului. Tsukku-san, spune-i să se ridice în picioare.

Preotul făcu precum i se ceruse. Simţi ostilitatea lui Ishido faţă de el. În afară că era anticreştin, Ishido fusese totdeauna foarte pornit împotriva tuturor europenilor şi voia ca graniţele împărăţiei să fie întru totul închise pentru ei.

Ishido privi spre Blackthorne cu o scîrbă vădită.

— Am auzit că e periculos, dar nu mi-am dat seama cît anume. Se zvoneşte că e pirat. Aşa-i ?

— Ai putea să te-ndoieşti de asta ? Şi mai e şi mincinos pe deasupra.

— Atunci, înainte de a-l pune pe cruce, te rog, lasă-mi-l pentru jumătate de zi. S-ar putea să-l amuze pe moştenitor să-l vadă-ntîi cu capul pe umeri. Ishido rîse grosolan. Sau poate ar trebui să fie învăţat să danseze ca un urs şi apoi să-l arăţi în toată împărăţia „Monstrul de la răsărit".

Deşi era adevărat că Blackthorne era singurul care apăruse din mările de la răsărit — spre deosebire de portughezi, care întotdeauna au venit din sud şi, ca atare, erau numiţi barbarii din sud —, Ishido dădea vădit de înţeles că Toranaga, care stăpînea provinciile de răsărit, era adevăratul monstru.

Dar Toranaga schiță doar un zîmbet ca și cum n-ar fi înțeles.

— Ești un om cu mult haz, mărite Ishido, spuse el. Dar sînt de acord că, pe cît de repede terminăm cu barbarul, pe atît de bine. E vorbă lungă, îngîmfat, zgomotos, o ciudățenie, da, dar una de mică valoare, și lipsit de orice purtări alese. Naga-san, trimite niște oameni să-l ducă la criminalii de rînd. Tsukku-san, spune-i să-i urmeze.

— Căpitane pilot, trebuie să-i urmezi pe oamenii aceia.

— Unde mă duc ?

Părintele Alvito șovăi. Era bucuros că ieșise învingător, dar adversarul lui era curajos și avea un suflet care putea fi salvat.

— O să fii închis, spuse el.

— Pentru cîtă vreme ?

— Nu știu, fiule. Pînă hotărăște seniorul Toranaga.

Capitolul 12

În timp ce-l privea pe barbar părăsind încăperea, Toranaga își desprinse gîndurile cu părere de rău de la întrevedere și se concentră pentru o încleștare mult mai dură, cea cu Ishido.

Toranaga hotărîse să nu-l alunge pe preot din cameră, știind că asta avea să-l înfurie și mai mult pe Ishido, chiar dacă era la fel de sigur că prezența în continuare a preotului putea fi periculoasă. Cu cît sînt mai puțini străini, cu atît mai bine. Cu cît fiecare știa mai puțin, cu atît mai bine, gîndi. O să-i influențeze Tsukku-san pe *daimyo* creștini în favoarea mea sau împotriva mea ? Pînă azi aș fi avut toată încrederea în el, dar au fost cîteva clipe în înfruntarea cu barbarul pe care încă nu le înțeleg.

În mod intenționat, Ishido nu urmă obișnuitele fraze de politețe, ci intră direct în subiect :

— Din nou trebuie să te-ntreb, care îți e răspunsul pentru Consiliul Regenților ?

— Și eu din nou îți repet : ca președinte al Consiliului Regenților nu cred că e necesar vreun răspuns. Am

făcut unele legături de rudenie lipsite de importanţă. Nu e nevoie de nici un răspuns.

— Îţi logodeşti fiul, pe Naga-san, cu fiica seniorului Masamune ; îţi căsătoreşti pe una din nepoate cu fiul şi moştenitorul seniorului Zataki ; pe o altă nepoată cu fiul seniorului Kiyama. Toate căsătoriile sînt cu seniori feudali, sau cu rudele lor apropiate şi, ca atare, nu sînt deloc neînsemnate şi sînt împotriva poruncilor stăpînului nostru.

— Regretatul nostru stăpîn, *taikō*, este mort de un an. Din nenorocire. Da, regret moartea cumnatului meu, l-aş fi preferat în viaţă ca să conducă încă destinele împărăţiei. Toranaga adăugă încîntat, răsucind cuţitul într-o veche rană : Dacă el ar trăi, nu e nici o îndoială că ar aproba aceste legături de familie. Poruncile lui se refereau la căsătorii care ameninţau succesiunea casei *sale*. Eu nu sînt o ameninţare pentru casa sa, sau pentru nepotul meu, Yaemon, moştenitorul. Eu sînt mulţumit ca senior de Kwanto. Nu caut alte pămînturi. Sînt în pace cu vecinii mei şi vreau ca pacea lui să dureze. Jur pe Buddha că nu eu voi fi primul care să stric pacea.

De şase secole împărăţia fusese măcinată de un permanent război civil. Cu treizeci şi cinci de ani în urmă, un *daimyo* minor, numit Goroda, cucerise Kyoto, încurajat, în special, de Toranaga. În următoarele două decenii acest războinic supusese în chip miraculos jumătate din Japonia, făcuse un munte de tigve şi se autodeclarase dictator — totuşi nu încă suficient de puternic ca să-i ceară împăratului care domnea să-i acorde titlul de *shōgun*, deşi el descindea, într-o oarecare măsură, dintr-o ramură a familiei Fujimoto. Apoi, acum şaisprezece ani, Goroda fusese asasinat de unul din generalii săi şi puterea fusese luată de principalul său vasal şi un foarte strălucit general, ţăranul Nakamura.

Într-un răstimp scurt de patru ani, generalul Nakamura — ajutat de Toranaga, Ishido şi alţii — i-a înlăturat pe descendenţii lui Goroda şi a adus întreaga Japonie sub controlul său unic şi absolut ; era prima oară în istorie cînd un bărbat cucerea toată împărăţia. A mers în triumf la Kyoto ca să se închine în faţa lui Go-Nijo, Fiul Cerului. Acolo, pentru că era născut ţăran, Nakamura a trebuit să accepte rangul mai mic de *kampaku*, prim sfet-

nic, la care mai tîrziu a renunțat în favoarea fiului său, luîndu-și pentru el cinul de *taikō*. Dar orice *daimyo* se închina în fața lui, chiar și Toranaga. Oricît ar fi părut de necrezut, fusese pace nesmintită timp de doisprezece ani. Cu un an în urmă *taikō* murise.

— Jur pe Buddha, spuse din nou Toranaga. Nu voi fi eu primul care să stric pacea.

— Dar ai să mergi la război ?

— Un om înțelept se pregătește împotriva trădării, *neh* ? Oameni răi sînt în orice provincie. Unii sînt în slujbe înalte. Amîndoi știm cît de nemărginită e trădarea în inimile oamenilor. Vocea lui Toranaga se înăspri. În vreme ce *taikō* ne-a lăsat moștenire buna înțelegere, acum noi sîntem împărțiți în partea mea de răsărit și a ta de apus. Consiliul Regenților e dezbinat. *Daimyo*-ii se învrăjbesc între ei. Un Consiliu nu poate conduce un cătun în care a intrat dihonia, ce să mai vorbim de o împărăție. Cu cît mai curînd fiul lui *taikō* împlinește vîrsta majoratului, cu atît mai bine. Cu cît mai repede avem un alt *kampaku*, cu atît mai bine.

— Sau poate un *shōgun* ? insinuă Ishido.

— *Kampaku*, sau *shōgun*, sau *taikō*, puterea e aceeași, spuse Toranaga. Ce valoare, are, de fapt, un titlu ? Puterea este singurul lucru important. Goroda n-a ajuns niciodată *shōgun*. Nakamura a fost mai mult decît mulțumit cu *kampaku* și mai tîrziu cu *taikō*. El a cîrmuit și asta e cel mai important lucru. Ce contează că, odată, cumnatul meu a fost țăran ? Ce contează că tu ești născut într-o castă de jos ? Ești general, senior și faci parte chiar din Consiliul Regenților.

Contează foarte mult, gîndi Ishido. O știi foarte bine. Și eu o știu. Orice *daimyo* o știe. Chiar și *taikō* a știut-o.

— Yaemon are șapte ani. Peste șapte ani ajunge *kampaku*. Pînă atunci...

— Peste opt, generale Ishido. Asta e legea noastră de veacuri. Cînd nepotul meu împlinește cincisprezece ani, devine adult și-și preia drepturile de moștenitor. Pînă atunci, noi, cei cinci regenți, conducem în numele lui. Acesta a fost legatul răposatului nostru stăpîn.

— Da. Și el a mai poruncit ca regenții să nu la ostatici, unii împotriva altora. Doamna Ochiba, mama moștenitorului, este ostatică în castelul tău din Yedo, ca zălog pentru

siguranța ta aici și asta e, de asemeni, o încălcare a testamentului său. Tu te-ai învoit să te supui poruncilor sale, așa cum au făcut toți regenții. Ai semnat chiar cu sîngele tău.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Doamna Ochiba este în vizită la Yedo, unde unica ei soră e-n chinurile facerii. Sora ei este măritată cu fiul și moștenitorul meu. Locul fiului meu este în Yedo, atîta vreme cît eu mă aflu aici. Nu e firesc ca o soră să-și viziteze sora într-o împrejurare ca asta ? Nu i se dau onorurile cuvenite ? Poate c-o să am primul nepot, *neh ?*

— Mama moștenitorului este cea mai importantă doamnă din împărăție. Ea n-ar trebui să fie — Ishido voia să spună „în mîinile dușmanului", dar se răzgîndi — într-un oraș în care nu stă de obicei. Făcu o pauză, apoi adăugă răspicat : Consiliul ar dori să-i dai astăzi ordin să se întoarcă acasă.

Toranaga nu căzu în cursă.

— Îți repet, doamna Ochiba nu este ostatică, așa că nu este sub ordinele mele și n-a fost niciodată.

— Atunci s-o zic altfel. Consiliul o vrea în Osaka, imediat.

— Cine anume ?

— Eu. Seniorul Sugiyama, seniorul Onoshi și seniorul Kiyama. În plus, am căzut cu toții de acord să așteptăm aici pînă ce ea se întoarce la Osaka. Poftim semnăturile lor.

Toranaga era livid. El acționase în Consiliu astfel încît totdeauna votul să fie de doi la trei. Niciodată nu reușise să cîștige patru la unu împotriva lui Ishido, dar nici Ishido împotriva lui. Patru la unu însemna izolare și dezastru. De ce trădase Onoshi ? Dar Kiyama ? Amîndoi erau dușmani de moarte chiar înainte de a fi trecut la religia străină. Și ce putere avea acum Ishido asupra lor ?

Ishido știa că-și descumpănise dușmanul. Mai rămînea o singură mișcare ca victoria să fie completă. Așa că puse în aplicare planul asupra căruia el și Onoshi căzuseră la învoială.

— Noi, regenții, am căzut de acord cu toții c-a venit vremea să terminăm cu acei care plănuiesc să uzurpe puterea stăpînului meu și să-l omoare pe moștenitor. Trădătorii vor fi condamnați. Vor fi expuși pe străzi, ca oricare criminal de rînd, cu toate progeniturile lor și apoi vor fi

executați ca oricare criminal de rînd, cu toate neamurile lor. Fujimoto, Takashima, nobili sau nu n-are importanță. Chiar și Minowara !

O exclamație de indignare țîșni din partea fiecărui samurai al lui Toranaga, pentru că asemenea batjocorire a familiilor semiregale era de neconceput ; apoi tînărul samurai Usagi, soțul nepoatei lui Hiro-matsu, fu în picioare roșu de mînie. Smulse sabia lungă din teacă și sări la Ishido, gata pentru lovitura cu ambele mîini.

Ishido era pregătit pentru lovitura mortală și nu făcu nici o mișcare să se apere. Asta și plănuise, asta sperase și oamenii lui primiseră ordine să nu intervină pînă nu era mort. Dacă el, Ishido, era omorît aici, acum, de către un samurai de-al lui Toranaga, toată garnizoana din Osaka avea tot dreptul să se arunce asupra lui Toranaga și să-l omoare, indiferent de ostatică. Atunci doamna Ochiba ar fi ucisă de fiii lui Toranaga și regenții rămași ar fi forțați să se unească împotriva clanului Yoshi, care, acum izolat, ar fi șters de pe fața pămîntului. Numai atunci succesiunea moștenitorului ar fi garantată și el, Ishido, și-ar fi făcut datoria față de *taikō*.

Dar lovitura nu veni. În ultima clipă, Usagi își veni în fire și, tremurînd, băgă sabia în teacă.

— Îmi cer iertare, stăpîne Toranaga, spuse el îngenunchind cu umilință. N-am putut să îndur rușinea ca Înălțimea ta să audă asemenea ...asemenea vorbe de ocară. Cer învoirea să-mi fac imediat *seppuku* pentru că nu pot trăi cu o asemenea rușine.

Deși Toranaga rămăsese nemișcat, el fusese pregătit să oprească lovitura și știa că și Hiro-matsu era gata, după cum și ceilalți ar fi fost gata și că, probabil, Ishido ar fi fost doar rănit. Înțelegea, de asemeni, de ce Ishido fusese atît de provocator și jignitor. Am să ți-o plătesc cu vîrf și îndesat, Ishido, își promise în gînd.

Toranaga își îndreptă atenția asupra tînărului îngenuncheat.

— Cum îndrăznești să zici că spusele seniorului Ishido au vrut să fie în vreun fel o insultă la adresa *mea* ! Bineînțeles că el n-ar fi niciodată atît de nepoliticos. Cum îndrăznești să asculți convorbiri ce nu te privesc ? Nu, nu ți se va permite să-ți faci *seppuku*. Asta e o onoare. Tu n-ai nici onoare, nici stăpînire de sine. O să fii pus pe cruce astăzi, ca un criminal de rînd. Săbiile tale vor fi rupte

şi îngropate într-un sat *eta*. Fiul tău va fi îngropat într-un sat *eta*. Capul îţi va fi pus în ţeapă ca toată lumea să te batjocorească, cu o tăbliţă pe care va fi scris : „Acest om s-a născut samurai din greşeală. Numele lui a încetat să mai existe !"

Cu un efort suprem Usagi îşi controlă respiraţia, dar picăturile de sudoare curgeau şi ruşinea lor îl tortura. Se înclină spre Toranaga, acceptîndu-şi soarta cu un calm desăvîrşit.

Hiro-matsu înaintă şi smulse ambele săbii din cingătoarea nepotului său.

— Stăpîne Toranaga, spuse grav, cu îngăduinţa ta voi veghea eu însumi ca poruncile tale să fie îndeplinite.

Toranaga încuviinţă din cap.

Tînărul se plecă pentru ultima oară şi apoi dădu să se ridice, dar Hiro-matsu îl împinse din nou la pămînt.

— Samuraii merg, spuse. La fel şi oamenii. Dar tu nu eşti nici una, nici alta. Ai să mergi spre moarte tîrîndu-te în patru labe.

Tăcut, Usagi se supuse.

Şi toţi din cameră fură mişcaţi de stăpînirea de sine a tînărului şi de măsura curajului său. Se va renaşte samurai, îşi spuseră ei mulţumiţi.

Capitolul 13

În noaptea aceea Toranaga nu izbuti să doarmă. Aceasta i se întîmpla rar, pentru că, de obicei, putea să amîne cea mai grabnică problemă pînă a doua zi, ştiind că, dacă era odihnit, în ziua următoare avea s-o rezolve cît se putea de bine. Trecuse multă vreme de cînd descoperise că un somn bun aducea dezlegare la mai toate încurcăturile şi, dacă nu, ce mai conta, de fapt ? Nu era viaţa o picătură de rouă într-o altă picătură de rouă ?

Dar în noaptea asta erau prea multe probleme încîlcite la care trebuia să se gîndească.

Ce să fac cu Ishido ?

De ce a trecut Onoshi la duşman ?

Cum am să manevrez Consiliul ?

Şi-au băgat iar coada preoţii creştini ?
De unde va veni următoarea încercare de asasinat ?
Cînd va trebui să mă ocup de Yabu ?
Ce trebuie să fac cu barbarul ?
A spus el adevărul ?

Curios, cum a apărut barbarul din mările de la răsărit chiar acum. Să fie asta vreun semn ? E *karma* lui să fie el scînteia ce va aprinde butoiul de pulbere ?

Karma era un cuvînt indian adoptat de japonezi, aparţinînd filozofiei budiste, care se referea la soarta unui individ în această viaţă, soartă determinată imuabil de faptele sale dintr-o existenţă anterioară, faptele bune conferindu-i o poziţie mai bună în această viaţă, iar cele rele reversul. La fel după cum faptele din această existenţă aveau să afecteze întru totul viitoarea renaştere. O persoană se renăştea mereu în această lume de lacrimi pînă ce, după suferinţi, îndurări şi învăţăminte trase de-a lungul atîtor vieţi, atingea, în cele din urmă, perfecţiunea, ajungînd în *nirvana, Locul Liniştii Desăvîrşite,* fără să mai trebuiască vreodată să sufere o nouă renaştere.

Curios că Buddha sau un alt zeu, sau poate chiar *karma* l-a dus pe Anjin-san pe feuda lui Yabu. Curios că el a acostat chiar în satul unde Mura, căpetenia secretă a reţelei de iscoade din Izu, fusese strecurat cu mulţi ani în urmă, chiar sub nasul lui *taikō* şi al sifiliticului de tată al lui Yabu. Curios că Tsukku-san era aici, în Osaka, ca să tălmăcească şi nu la Nagasaki, unde stătea de fapt. De asemeni şi că preotul cel mai mare al creştinilor se află aici, în Osaka, la fel şi căpitanul general al portughezilor. Curios că pilotul, Rodrigues, a fost, de asemeni, liber ca să-l ducă pe Hiro-matsu la Anjiro la timp, încît să-l prindă viu pe barbar şi să ia armele. Apoi mai e Kasigi Omi, fiul bărbatului ce-mi va oferi capul lui Yabu, numai să-i fac un semn.

Cît de frumoasă e viaţa şi cît de tristă ! Cît de vremelnică, fără trecut, fără viitor, doar cu nemărginitul *acum.*

Toranaga oftă. Un lucru e cert : barbarul nu va pleca niciodată de aici. Nici viu, nici mort. Aparţine împărăţiei pentru totdeauna.

Urechile-i prinseră paşi aproape imperceptibili ce se apropiau şi sabia-i era pregătită. În fiecare noapte îşi schimba, la întîmplare, camera de dormit, străjile şi pa-

rola, fiindcă ucigaşii erau mereu în aşteptare. Paşii se opriră de cealaltă parte a uşii glisante. Apoi auzi vocea lui Hiro-matsu şi începutul parolei :

— „Dacă Adevărul este deja clar, ce rost mai are meditaţia ?"

— „Şi dacă Adevărul este ascuns ?" spuse Toranaga.

— „E deja clar", răspunse Hiro-matsu corect.

Citatul era dintr-un vechi dascăl budist, Saraha.

— Intră.

Numai cînd Toranaga văzu că era, cu adevărat, sfetnicul său, îşi descleştă mîna de pe sabie.

— Ia loc.

— Am auzit că nu dormi. M-am gîndit că poate ai nevoie de ceva.

— Nu. Mulţumesc. Toranaga observă cutele adînci din jurul ochilor bătrînului. Mă bucur că ai venit, prietene, spuse.

— Sigur totul e-n ordine ?

— O, da.

— Atunci te las. Îmi pare rău că te-am tulburat, stăpîne.

— Nu, te rog, rămîi, sînt bucuros că eşti aici. Ia loc.

Bătrînul se aşeză lîngă uşă şi-şi înălţă privirea.

— Am dublat gărzile.

— Bine.

După o vreme, Hiro-matsu spuse :

— Cît despre nebunul ăla, totul a fost făcut cum ai poruncit. Totul.

— Mulţumesc.

— Soţia lui, nepoata mea, de-ndată ce a aflat sentinţa, mi-a cerut permisiunea să se omoare ca să-şi însoţească soţul şi fiul în Marele Necunoscut. Am refuzat şi i-am poruncit să aştepte aprobarea ta.

Inima lui Hiro-matsu sîngera. Ce teribilă e viaţa !

— Bine ai făcut.

— Îţi cer învoirea să-mi pun capăt zilelor. Ceea ce a făcut el te-a pus într-un pericol de moarte, dar vina a fost a mea. Eu trebuia să-i fi aflat slăbiciunile. Ţi-am înşelat încrederea.

— N-ai voie să-ţi faci *seppuku.*

— Te rog, Alteţă.

— Nu. Am nevoie de tine viu.

— Îţi voi da ascultare. Dar, te rog, stăpîne, să-mi primeşti scuzele.

— Scuzele îţi sînt acceptate.

După o vreme Toranaga spuse :

— Ce se întîmplă cu barbarul ?

— Multe, Alteţă. Unu Dacă astăzi n-ai fi aşteptat barbarul, ai fi fost la vînătoare cu şoimul de la prima geană de lumină şi Ishido nu te-ar fi prins niciodată în plasa unei atît de scîrbavnice întîlniri. Acum n-ai de ales, decît să-i declari război, dacă poţi să scapi din castelul ăsta şi să te-ntorci la Yedo.

— Al doilea ?

— Şi al treilea şi al patruzeci şi treilea şi al o sută patruzeci şi treilea ? De deştept, nu sînt nici la degetul tău cel mic, stăpîne Toranaga, dar pînă şi eu mi-aş putea da seama că tot ce ne-au făcut să credem barbarii de la miazăzi nu este adevărat. Hiro-matsu era bucuros să stea de vorbă. Îşi uşura inima. Dar, dacă sînt *două* religii creştine, care se urăsc una pe alta, şi dacă portughezii fac parte dintr-o naţie mai mare, spaniolă, şi dacă ţara acestui nou barbar — indiferent cum s-o chema — se războieşte cu amîndouă şi le înfrînge, şi dacă această ţară e o insulă la fel ca a noastră şi, cel mai mare „dacă" din toate, dacă el spune adevărul, şi dacă preotul a tălmăcit întocmai ce spunea barbarul... Ei bine, tu poţi pune laolaltă toţi aceşti „dacă" şi să le găseşti un înţeles şi să faci un plan. Eu nu sînt în stare, îmi pare rău. Eu ştiu doar ce-am văzut la Anjiro şi la bordul navei. Acest Anjin-san e foarte destoinic la minte — slab la trup acum, deşi asta ar fi din pricina drumului lung, şi e atotputernic pe mare. Eu nu mai înţeleg nimic despre el. Cum poate să fie astfel şi să lase totuşi un om să-i urineze pe spate ? De ce i-a salvat viaţa lui Yabu, după cîte i-a făcut acesta, la fel şi viaţa duşmanului recunoscut de el însuşi, portughezul Rodrigues ? Mi se-nvîrte capul de atîtea întrebări de parcă m-am prostit de băutură. Hiro-matsu făcu o pauză. Era foarte îngrijorat. Dar eu zic că ar trebui să-l ţinem pe uscat şi la fel pe toţi cei ca el, dacă mai urmează şi alţii, şi să-*i* omorîm pe toţi foarte repede.

— Ce zici de Yabu ?

— Porunceşte-i să-şi facă *seppuku* în noaptea astă.

— De ce ?

— N-are nici o bună-cuviinţă. Ai prevăzut întocmai ce-o să facă cînd ajung eu în Anjiro. Avea de gînd să-ţi fure dreptul tău. Şi e un mincinos. Nu te osteni să-l vezi mîine, după cum ai aranjat. Mai bine lasă-mă pe mine să-i duc acum ordinul tău. Va trebui să-l omori, mai devreme sau mai tîrziu. Mai bine acum cînd îţi e la-ndemînă, fără nici unul din vasalii lui în preajmă. Te povăţuiesc : nici o zăbavă.

Se auzi un uşor ciocănit în uşa din interior.

— Tora-chan ?

Toranaga zîmbi ca întotdeauna la acea voce cu totul aparte şi la diminutivul acela deosebit.

— Da, Kiri-san ?

— Mi-am luat îngăduinţa, stăpîne, de-a aduce ceai pentru tine şi oaspetele tău. Pot să intru, te rog ?

— Da.

Amîndoi bărbaţii îi răspunseră la plecăciune. Kiri închise uşa şi se ocupă de servitul ceaiului. Matroană a doamnelor de onoare ale lui Toranaga, cea mai vîrstnică dintre doamnele de la curtea lui, Kiritsubo-noh-Toshhiko, poreclită Kiri, avea cincizeci şi trei de ani şi era destul de robustă. Păru-i era cărunt, talia groasă, dar faţa-i era luminată de o permanentă bucurie.

— N-ar trebui să fii treaz la ora asta din noapte, Tora-chan ! Curînd o să se crape de ziuă şi cred că atunci ai să fii afară pe dealuri cu şoimii, *neh* ? Trebuie să dormi !

— Da, Kiri-chan ! Toranaga o bătu uşor şi afectuos peste fundu-i mare.

— Te rog, nu mă lua pe mine cu Kiri-chan ! rîse Kiri. Sînt o femeie-n vîrstă şi mi se cuvine mai mult respect. Şi-aşa celelalte doamne ale tale îmi dau destul de furcă. Dacă nu ţi-e cu supărare, mă cheamă Kiritsubo-Toshiko-san, stăpînul meu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada !

— Uite, vezi, Hiro-matsu. După douăzeci de ani, tot mai încearcă să mă ţină sub papuc.

— Îmi pare rău, sînt mai bine de treizeci de ani, Tora-sama, spuse ea cu mîndrie. Şi ai fost la fel de uşor de condus, atunci, pe cît eşti şi acum !

Cînd Toranaga avea douăzeci şi ceva de ani, fusese şi el ostatic la tiranul Ikawa Tadazaki, senior de Suruga şi Totomi, tatăl lui Ikawa Jikkyu, duşmanul lui Yabu. Samuraiul răspunzător de buna purtare a lui Toranaga abia o luase pe Kiritsubo ca a doua soţie. Pe-atunci ea

avea șaptesprezece ani. Amîndoi, acest samurai și soția lui, Kiri, îl trataseră pe Toranaga cu cinste, îi dăduseră sfaturi înțelepte și apoi, cînd Toranaga se ridicase împotriva lui Tadazaki și i se alăturase lui Goroda, el îl urmase cu mulți războinici și luptase curajos de partea lui. Mai tîrziu, în lupta pentru cucerirea capitalei, soțul lui Kiri fusese omorît. Toranaga o rugase dacă vrea să devină una din concubinele lui și ea acceptase bucuroasă. Pe vremea aceea nu era grasă. Dar era la fel de proteguitoare și la fel de înțeleaptă. Ea avea nouăsprezece ani și el douăzeci și patru și, de atunci pînă azi, ea rămăsese capul gospodăriei lui. Kiri era foarte iscusită și foarte destoinică. De ani de zile îi conducea gospodăria și o ținuse departe de necazuri.

Departe de necazuri atît cît putea să fie vreodată orice gospodărie cu femei, gîndi Toranaga.

— Te-ngrași, te-ngrași, spuse el, fără să se sinchisească, de altfel, că era grasă.

— Se poate, stăpîne Toranaga ! S-o spui în fața seniorului Toda ! O, îmi pare rău, va trebui să-mi fac *seppuku* — sau cel puțin să mă rad în cap, să mă fac călugăriță, și eu, care credeam că sînt atît de tînără și zveltă ! Izbucni în rîs. De fapt, e drept că am fundul mare, dar ce pot să fac ? Atîta doar că-mi place să mănînc și asta e problema lui Buddha și asta mi-e *karma, neh ?* Le servi ceaiul. Poftiți. Acum am să plec. Ați dori s-o trimit pe doamna Sazuko ?

— Nu, grijulia mea Kiri-san, nu, mulțumesc. Noi o să mai stăm de vorbă puțin, apoi o să mă culc.

— Noapte bună, Tora-sama. Somn ușor, fără vise. Se înclină către el și Hiro-matsu și apoi dispăru.

Își sorbiră pe-ndelete ceaiul, savurîndu-l.

Toranaga spuse :

— Totdeauna mi-a părut rău că n-am avut un fiu de la Kiri-san. O dată a rămas grea, dar nu l-a putut ține. Asta s-a întîmplat cînd cu bătălia de la Nagakudé.

— A, aceea.

— Da.

Asta a fost chiar după ce dictatorul Goroda fusese asasinat, cînd generalul Nakamura — viitorul *taikō* — încerca să ia toată puterea în mîinile sale. La vremea aceea sorții de izbîndă erau îndoielnici, pentru că Toranaga îl sprijinea pe unul din fiii lui Goroda, moștenitorul de drept. Nakamura a venit împotriva lui Toranaga lîngă micul sat

Nagakudé şi armata lui a fost înfrîntă şi pusă pe fugă, iar el a pierdut bătălia. Toranaga s-a retras inteligent, urmărit de o nouă armată, acum comandată de Hiro-matsu, din partea lui Nakamura. Dar Toranaga a evitat capcana şi a ajuns în provinciile lui cu toată oastea nevătămată, gata să lupte din nou. Cincizeci de mii de oameni au murit la Nagakudé, foarte puţini dintre ei au fost ai lui Toranaga. În înţelepciunea sa, viitorul *taikō* a oprit războiul civil împotriva lui Toranaga, deşi ar fi cîştigat. Nagakudé a fost singura bătălie pe care a pierdut-o *taikō* vreodată şi Toranaga singurul general care l-a înfrînt vreodată.

— Sînt bucuros că nu ne-am încleştat niciodată în luptă, Alteţă, spuse Hiro-matsu.

— Da.

— Ai fi cîştigat.

— Nu. *Taikō* a fost cel mai mare general şi cel mai înţelept şi mai chibzuit bărbat care a existat vreodată.

Hiro-matsu zîmbi.

— Da. În afară de tine.

— Nu. Te-nşeli. Din pricina asta am devenit vasalul lui.

— Îmi pare rău că e mort.

— Da.

— Şi Goroda, şi el a fost un bărbat straşnic, *neh* ? Atîţia oameni buni morţi. Din obişnuinţă, Hiro-matsu întoarse şi răsuci teaca uzată. O să trebuiască să porneşti împotriva lui Ishido. Asta va forţa pe fiecare *daimyo* să aleagă o dată şi pentru totdeauna, de partea cui este. Pînă la urmă o să cîştigăm războiul. Apoi poţi să desfiinţezi Consiliul şi să ajungi *shōgun*.

— Nu caut această onoare, spuse Toranaga tăios. De cîte ori trebuie să ţi-o spun ?

— Îmi cer iertare, Alteţă. Ştiu, dar simt că ar fi cel mai bine pentru Japonia.

— Asta-i trădare.

— Faţă de cine; stîpîne ? Faţă de *taikō* ? El e mort. Faţă de ultima lui dorinţă şi faţă de testamentul lui ? Asta e o bucată de hîrtie. Faţă de copilul Yaemon ? Yaemon e fiul unui ţăran, care a uzurpat puterea şi moştenirea unui general, pe ai cărui urmaşi i-a ucis. Noi am fost aliaţii lui Goroda, apoi vasalii lui *taikō*. Da. Dar amîndoi sînt morţi pentru totdeauna.

— Ai da sfatul ăsta dacă ai fi unul din regenţi ?

— Nu, dar eu nu sînt unul din regenţi şi sînt foarte bucuros de asta. Sînt doar vasalul tău. Alegerea am făcut-o acum un an. Am făcut-o de bună voie şi nesilit de nimeni.

— De ce ? Toranaga nu-l întrebase niciodată pînă acum.

— Pentru că eşti un adevărat bărbat, eşti un Minowara şi pentru că vei face ceea ce e înţelept. Ceea ce i-ai spus lui Ishido e drept : noi nu sîntem un popor care să ne lăsăm conduşi de mai mulţi. Noi avem nevoie de un conducător. Pe cine ar fi trebuit să aleg să-l slujesc din cei cinci regenţi ? Pe seniorul Onoshi ? Da, el e un om foarte înţelept şi un bun general, dar e creştin şi şchiop şi carnea îi e aşa de mîncată de lepră că pute de la cincizeci de paşi. Seniorul Sugiyama ? El e cel mai bogat *daimyo* din ţară, familia lui e la fel de veche ca a ta, dar e un om de nimic, se dă după cum bate vîntul şi amîndoi îl cunoaştem de-o viaţă. Seniorul Kiyama ? Înţelept, viteaz, un mare general şi un vechi camarad, dar şi el e creştin şi eu cred că avem destui zei ai noştri în această Ţară a Zeilor ca să nu fim atît de îngîmfaţi şi să ne închinăm doar la unul. Ishido? L-am urît pe ţăranul ăsta împuţit şi perfid de cînd îl cunosc şi singurul motiv pentru care nu l-am omorît a fost că era cîinele lui *taikō*. Faţa-i tăbăcită de vreme i se destinse într-un surîs. Aşa că vezi, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, n-am avut de-ales.

— Şi dacă eu merg împotriva sfatului tău ? Dacă manevrez Consiliul Regenţilor, chiar pe Ishido, şi-i dau puterea lui Yaemon ?

— Orice faci e înţelept. Dar toţi regenţii te-ar vrea mort. Asta e adevărul. Eu sînt pentru război imediat. *Imediat*. Înainte ca ei să te lase singur. Sau, mult mai probabil, să te omoare.

Toranaga se gîndea la duşmanii lui. Erau puternici şi numeroşi.

I-ar trebui trei săptămîni bune să se întoarcă la Yedo călătorind pe şoseaua Tokaidō, principalul drum care urma coasta, între Yedo şi Osaka. Ca să plece pe mare era mai periculos şi i-ar lua mai mult timp, afară doar dacă mergea cu galera, care putea să navigheze împoriva vîntului şi curenţilor marini.

Mintea lui Toranaga mai trecu o dată peste planul pe care-l hotărîse. Nu-i găsea nici un cusur.

— Am auzit, ieri, în mare taină, că mama lui Ishido îşi vizitează nepotul în Nagoya, spuse el şi Hiro-matsu îşi

ciului imediat urechile. Nagoya era un imens oraş-stat, care, pînă acum, nu se angajase de nici o parte. Doamna ar trebui să fie „invitată" de stareţ să viziteze templul Johji. Să vadă florile de cireş.

— Îndată, spuse Hiro-matsu. Printr-un porumbel călător.

Templul Johji era renumit pentru trei lucruri : aleea cu cireşi, caracterul războnic al călugărilor săi zen-budişti, şi credinţa declarată şi statornică în Toranaga, care, cu ani în urmă, plătise pentru construirea templului şi de atunci continuase să se ocupe de întreţinerea lui.

— Florile vor fi cam pe trecute, dar ea va fi acolo mîine. Nu mă-ndoiesc că venerabila doamnă are să vrea să stea cîteva zile, e aşa de odihnitor acolo. Trebuie să meargă şi nepotul ei, *neh* ?

— Nu, doar ea. Altfel „invitaţia" stareţului prea ar bate la ochi. Mai departe : trimiţi un mesaj secret fiului meu, Sudara „Plec din Osaka în clipa cînd Consiliul îşi încheie întrunirea, peste patru zile". Trimite-l printr-un curier şi mîine-l întăreşti printr-un porumbel călător.

Dezapobarea lui Hiro-matsu era vădită.

— Atunci pot să ordon la zece mii de oameni să vină imediat ? La Osaka ?

— Nu. Oamenii de aici sînt destui. Mulţumesc, bătrîn prieten. Cred că am să mă culc acum.

Hiro-matsu se ridică şi-şi dezmorţi umerii. Apoi, în prag :

— Pot să-i dau lui Fujiko, nepoata mea, permisiunea să se omoare ?

— Nu.

— Dar Fujiko e samurai, şi ştii cum sînt mamele cînd e vorba de fii lor. Copilul a fost primul ei născut.

— Fujiko poate să aibă mulţi copii. Ce vîrstă are ? Optsprezece, cel mult nouăsprezece ? Am să-i găsesc un alt soţ.

Hiro-matsu clătină din cap.

— N-o să vrea nici unul. O cunosc prea bine. Dorinţa ei, din adîncul inimii, e să-şi pună capăt vieţii. Vă rog.

— Spune-i nepoatei tale că nu îngădui o moarte fără rost.

În cele din urmă Hiro-matsu se înclină şi dădu să plece.

— Cît crezi c-ar trăi barbarul în închisoarea aia ? întrebă Toranaga.

Hiro-matsu nu se întoarse din drum.

— Depinde cît de grozav luptător e.

— Mulţumesc. Noapte bună, Hiro-matsu. Cînd fu sigur că este singur, spuse încet : Kiri-san ?

Uşa interioară se deschise, ea intră şi îngenunche.

— Trimite imediat un mesaj lui Sudara : „Totul e bine". Trimite-l prin porumbei călători. Dă drumul la trei deodată, în zori. La prînz fă acelaşi lucru.

— Da, stăpîne.

Kiri plecă.

Unul din ei trebuie să ajungă, gîndi Toranaga. Cel puţin patru vor cădea pradă săgeţilor, iscoadelor sau şoimilor. Dar, dacă Ishido n-a descifrat codul nostru, mesajul nu-i va spune nimic.

Cifrul era foarte secret. Patru oameni îl ştiau. Fiul său cel mare, Noboru ; cel de-al doilea fiu al său şi moştenitor, Sudara ; Kiri ; şi el însuşi. Mesajul însemna : „Nu băga în seamă toate celelalte mesaje. Pune în aplicare Planul Cinci". Aceasta însemna să adune imediat pe toţi conducătorii clanului Yoshi şi sfetnicii lor cei mai apropiaţi şi de încredere, în capitala sa, Yedo, şi să facă mobilizare de război. Cuvîntul codificat pentru război era „Cer de Purpură". Asasinarea sau prinderea sa în captivitate făcea inevitabil „Cerul de Purpură" şi declanşa războiul — un atac imediat, fanatic asupra capitalei, Kyoto, condus de Sudara, moştenitorul său, cu *toate* legiunile, spre a pune stăpînire pe acel oraş şi pe împăratul marionetă. Acesta ar fi însoţit de răzmeriţe, plănuite în taină şi pînă la cel mai mic amănunt, în cincizeci de provincii, care fuseseră pregătite de-a lungul anilor pentru o asemenea împrejurare. Toate locurile, toate trecătorile, oraşele, castelele, podurile fuseseră alese de multă vreme. Erau din belşug şi arme, şi oameni, şi curaj spre a duce planul la îndeplinire.

E un plan bun, gîndi Toranaga. Dar are să dea greş dacă nu conduc eu. Sudara va da greş. Nu din lipsă de străduanii, de curaj, de inteligenţă, sau din pricina trădării. Pur şi simplu pentru că Sudara n-are încă destulă experienţă şi destule cunoştinţe şi nu poate să atragă de partea lui destui din *daimyo*-ii independenţi. Şi, de asemeni, din pricina castelului Osaka şi a moştenitorului, Yaemon, care stau în

cale, de neînvins — izvor a toată dușmănia și pizma cu care m-am ales în cei cincizeci și doi de ani de război.

Războiul lui Toranaga începuse cînd avea șase ani și fusese dat ca ostatic în tabăra dușmanului, apoi eliberat, și din nou prins de alți dușmani și luat ca zălog, pînă ce a ajuns de doisprezece ani. La doisprezece ani condusese prima sa patrulă și cîștigase prima bătălie.

Atîtea bătălii. Nici una pierdută. Dar atîția dușmani. Și acum se adună cu toții laolaltă.

Sudara n-o să izbutească. Tu ești singurul care ai putea să cîștigi cu „Cer de Purpură", probabil. *Taikō* ar fi reușit. Dar ar fi mai bine să nu trebuiască să fie pus în aplicare „Cer de Purpură".

Capitolul 14

Pentru Blackthorne zorii au fost un iad. Era încleștat într-o luptă pe viață și pe moarte cu un pușcăriaș, prețul fiind o cană de fiertură de ovăz. Amîndoi bărbații erau goi. Cînd un deținut era adus în acest uriaș cvartal de celule de lemn, cu un singur cat, hainele-i erau luate. Un om îmbrăcat ocupa loc mai mult și în haine se puteau ascunde arme.

Camera întunecată și sufocantă era lungă de cincizeci de pași, lată de zece și ticsită cu japonezi goi, lac de sudoare. Cu greu cîte un fir de lumină se filtra printre scîndurile și bîrnele din care erau făcuți pereții și tavanul jos.

Blackthorne abia dacă putea să stea în picioare. Pielea-i era tumefiată și zgîriată de la unghiile rupte ale bărbatului și de la așchiile din pereții de scînduri. În cele din urmă îi dădu o lovitură cu capul peste mutră, îl înșfăcă cu mîinile de gît și-l izbi cu capul de bîrne pînă omul rămase leșinat. Apoi îi aruncă trupul în lături și-și croi drum prin grămada de oameni, șiroind de sudoare, către locul din colț, pe care-l voise, și se pregăti pentru un nou atac.

În zori era timpul de masă și paznicii începuseră să le dea cănile de fiertură de ovăz și apă prin mica deschizătură din perete. Era prima mîncare și apă de cînd fusese băgat

aici, ieri, în amurg. Alinierea pentru hrană şi apă fusese neobişnuit de liniştită. Fără disciplină nimeni nu-şi căpăta mîncarea. Apoi bărbatul ăsta ca o maimuţă — nebărbierit, murdar, plin de păduchi — îi arsese una peste rinichi şi-i luase raţia, pe cînd ceilalţi aşteptau să vadă ce-o să se întîmple. Blackthorne fusese în prea multe încăierări pe mare ca să fie doborît dintr-o lovitură mişelească, aşa că se prefăcuse neajutorat, ca apoi să-i ardă una zdravănă cu piciorul şi lupta începuse. Acum, în colţul lui, Blackthorne văzu, spre uluirea sa, că unul din bărbaţi îi oferea cana cu fiertură de ovăz şi apa pe care le crezuse pierdute. Le luă şi-i mulţumi.

Colţurile erau locurile cele mai căutate. O bîrnă era aşezată pe pămînt, de-a lungul încăperii, împărţind-o în două. În fiecare parte erau trei şiruri de oameni — două şiruri, unii cu faţa la alţii şi cu spatele spre perete sau bîrnă, iar celălalt rînd era între ei. Numai cei slabi şi bolnavi ocupau şirul din centru. Cînd cei mai puternici din şirurile exterioare voiau să-şi întindă picioarele trebuiau s-o facă peste cei din mijloc.

Blackthorne văzu două cadavre umflate şi pătate de muşte într-unul din şirurile din mijloc. Dar bărbaţii din preajmă, secătuiţi de puteri şi pe moarte, păreau să le ignore.

El nu putea să vadă departe în întunericul înăbuşitor. Lemnul se încinsese deja de la soare. Găleţi-latrină existau dar mirosul era cumplit, pentru că bolnavii făcuseră şi acolo unde stăteau ghemuiţi.

Din cînd în cînd paznicii deschideau uşa de fier şi strigau diverse nume. Oamenii se înclinau către ortacii lor şi plecau, dar în curînd erau aduşi alţii şi locul se ocupa din nou. Toţi cei închişi păreau să-şi fi acceptat soarta şi încercau, pe cît puteau, să trăiască în pace cu vecinii din imediata apropiere.

Un bărbat de lîngă perete începu să vomite. Rapid fu împins în rîndul din mijloc şi leşină, sufocat în mare parte sub greutatea picioarelor celorlalţi.

Blackthorne trebui să-şi închidă ochii şi să lupte să-şi înfrîngă groaza. Porc de cîine ce-mi eşti, Toranaga ! Deie cerul să am norocul să te bag aici într-o zi.

Paznici ticăloşi ! Seara trecută, cînd îi porunciseră să se dezbrace, se luptase cu ei cu o deznădejde înverşunată,

știind că era înfrînt, luptînd doar pentru că refuza să se predea fără nici o împotrivire. Și apoi fusese băgat cu forța pe ușă.

Erau patru grupuri de astfel de barăci. Se aflau la marginea orașului, pe un teren pavat, împrejmuit cu ziduri înalte de piatră. Dincolo de ziduri, lîngă rîu, era un petic de pămînt bătătorit, îngrădit cu funii. Acolo se înălțau cinci cruci. Patru bărbați goi și o femeie fuseseră legați de încheieturile mîinilor și de glesne și răstigniți pe cruci și, cînd Blackthorne trecuse pe-acolo, urmîndu-și gărzile-samurai, văzuse călăii cu săbii lungi sfîrtecînd piepturile victimelor, în vreme ce mulțimea spunea vorbe de batjocură. Apoi cei cinci fuseseră dați jos și urcați alți cinci, iar samuraii veniseră în față și le ciopîrțiseră leșurile cu săbiile lor lungi, rîzînd tot timpul.

Lepădăturile dracului și ticăloși împuțiți !

Nebăgat de nimeni în seamă, bărbatul cu care se luptase Blackthorne începea să-și revină. Zăcea pe rîndul din mjiloc. Sîngele i se închegase pe-o parte a feței și nasu-i era făcut zob. Sări brusc la Blackthorne, uitînd de oamenii care-i erau în drum.

Blackthorne îl văzu venind în ultimul moment, pară violent lovitura și-l trînti grămadă la pămînt. Pușcăriașii peste care căzu îl înjurară și unul din ei, mătăhălos și cu mutră de buldog, îl lovi zdravăn cu latul palmei peste dreava gîtului. Urmă un zgomot sec și capul omului atîrna ca o cîrpă.

Bărbatul cu mutră de buldog apucă de moțul pipernicit capul plin de păduchi și-l lăsă să cadă. Își ridică privirile spre Blackthorne, spuse ceva gutural, zîmbi cu gingiile-i goale, fără dinți și înălță din umeri.

— Mulțumesc, spuse Blackthorne, abia trăgîndu-și sufletul, bucuros că cel care-l atacase n-avusese priceperea lui Mura la luptele fără arme.

— *Namu* meu, Anjin-san, spuse arătînd spre sine. Tu ?

— *Ah, so desu !* Anjin-san ! Buldogul arătă spre el însuși și trase aer în piept. Minikui.

— Minikui-san ?

— *Hai,* și adăugă un potop de cuvinte în japoneză.

Blackthorne ridică din umeri obosit.

— *Wakarimasen.* Nu înțeleg.

— *Ah, so desu !*

Buldogul avu un scurt schimb de cuvinte cu vecinii săi. Apoi ridică din nou din umeri, iar Blackthorne înălță și el din umeri si laolaltă îl luară pe bărbatul mort și-l puseră lîngă celelaite cadavre. Cînd se întoarseră în colț, nimeni nu le ocupase locurile.

Mai toți deținuții dormeau sau încercau să doarmă pe apucate. Blackthorne se simțea îngrozitor, murdar și gata să moară. Nu te speria, își spuse, ai cale lungă de mers pînă a muri... Nu, nu pot trăi multă vreme în iadul ăsta de temniță. Sîntem prea mulți, claie peste grămadă. O, Doamne, scoate-mă de aici ! De ce se-nvîrte camera cu mine și ăla e Rodrigues care se-nalță plutind din adîncuri cu clești, care se mișcă, în loc de ochi ? Nu pot să respir. Trebuie să ies de aici, te rog, te rog, nu mai pune lemne pe foc și ce faci aici, Croocq, flăcăule, am crezut că te-au lăsat să pleci. Am crezut că te-ai întors în sat, dar acum noi sîntem aici, în sat, și cum am ajuns eu aici ? E așa de frig și mai e fata aceea, așa de drăguță, jos, în port, dar de ce o trag ei cu forța spre țărm, samuraiul gol și Omi, acolo, care rîde ? De ce jos, pe nisip, apar urme de sînge. Toți sînt goi, eu sînt gol, și cotoroanțe, și săteni, și copii, și iată cazanul, și noi sîntem în cazan, și nu, nu mai puneți lemne, nu mai puneți lemne, mă înec în zoaie, o Doamne, o Doamne, o Doamne, mor, mor, mor !

— *În nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

Asta e ultima împărtășanie, și tu ești catolic, și noi toți sîntem catolici, și tu ai să arzi sau ai să te îneci în urină, și o să arzi în foc, foc, foc...

Se trezi cu greu din coșmar, răsunîndu-i în urechi finalul cutremurător și dătător de pace al ultimei împărtășanii. Pentru o clipă nu știu dacă era treaz sau dormea, pentru că urechile-i neîncrezătoare auzeau din nou binecuvîntarea în latină și ochii-i sceptici vedeau o momîie de european, bătrînă, zbîrcită, aplecată peste rîndul din mijloc, la cincisprezece pași mai departe. Bătrînul știrb avea părul lung, murdar, o barbă sură, unghii rupte și purta o sutană ponosită, jerpelită. Ridică o mînă ca o gheară de vultur și ținu crucea de lemn deasupra trupului ce se vedea doar pe jumătate. O rază de soare îl lumină pentru o clipă. Apoi închise ochii celui mort, murmură o rugăciune și-și ridică privirea. Îl văzu pe Blackthorne holbîndu-se la el.

— Sfîntă Născătoare, eşti aievea au ba ? bolborosi omul într-o spaniolă rurală, de rînd, făcîndu-şi semnul crucii.

— Da, răspunse Blackthorne în spaniolă. Cine eşti ?

Bătrînul îşi făcu drum pe bîjbîite, mormăind pentru el însuşi. Ceilalţi puşcăriaşi îl lăsară să treacă sau să păşească pe ei sau peste ei, fără să-i zică o vorbă. Se uită lung la Blackthorne cu ochii-i urduroşi, iar faţa-i era plină de negi.

— O Sfîntă Fecioară, acest *señor* este aievea. Cine eşti ! Eu sînt... eu sînt călugăr... călugărul Domingo... Domingo din Ordinul... Ordinul sacru al sfîntului Francisc... Ordinul... Apoi, pentru o vreme, cuvintele lui fură un amestec de japoneză, latină şi spaniolă. Capul i se bălăbănea şi el îşi ştergea saliva ce i se prelingea necontenit pe barbă. Sînteţi aievea ?

— Da, sînt aievea. Blackthorne se ridică în capul oaselor.

Preotul murmură iar un Ave Maria, lacrimile curgîndu-i de-a lungul obrajilor. Sărută crucea de nenumărate ori şi-ar fi căzut în genunchi dacă ar fi fost loc.

„Buldogul" îşi mişcă vecinul ca să-l trezească. Amîndoi se aşezară pe vine şi făcură atîta loc cît să poată sta şi preotul.

— Pe binecuvîntatul sfînt Francisc, rugăciunile mi-au fost ascultate. Tu, tu, tu, am crezut că văd o altă arătare, *señor*, o nălucă. Da, duh necurat. Am văzut aşa de multe... aşa de multe... De cîtă vreme sînteţi aici ? E greu să vezi în întuneric şi ochii mei nu mai sînt buni... De cîtă vreme ?

— De ieri. Dar tu ?

— Nu ştiu, *señor*. De multă vreme. Am fost adus în septembrie, era în anul Domnului nostru o mie cinci sute nouăzeci şi opt.

— Acum sîntem în mai. O mie şase sute.

— O mie şase sute ?

Un geamăt de durere îi abătu atenţia călugărului. Se ridică şi-şi croi drum peste trupuri ca un paianjen, mîngîind pe unul aici, încurajînd pe altul dincolo, într-o japoneză fluentă. Nu-l putu găsi pe muribund, aşa că-şi rosti rugăciunile pe un glas monoton către patrea aceea a încăperii şi binecuvîntă pe toată lumea, dar nimeni nu se sinchisi.

— Vino cu mine, fiule.

Fără să aştepte, călugărul înaintă cu greu prin încăpere, peste grămada de oameni, prin întuneric. Blackthorne şovăi, nevoind să-şi părăsească locul. Apoi se ridică şi-l urmă. După zece paşi se uită în urmă. Locul lui dispăruse. Părea de necrezut ca el să fi fost vreodată acolo.

Continuă să meargă de-a lungul chiţimiei. În colţul din extremitatea cealaltă, să nu-ţi crezi ochilor, era un loc gol. Doar atît cît să se poată lungi un om mărunt. Acolo erau cîteva oale, cîteva castronaşe şi o rogojină de paie veche de cînd lumea.

Părintele Domingo păşi printre trupuri, în spaţiul liber, şi-i făcu semn să vină. Japonezii din jur îl priviră în tăcere pe Blackthorne, lăsîndu-l să treacă.

— Ei sînt turma mea, *señor*. Toţi sînt fiii mei întru binecuvîntatul Domnul nostru Isus. Am convertit atîţia aici ! Acesta e John şi iată-i pe Mark şi Methuselah... Preotul se opri să-şi tragă sufletul. Sînt atît de obosit. Obosit... Eu... trebuie, eu trebuie... Cuvintele i se pierdură şi adormi.

În amurg li se aduse mai multă hrană. Cînd Blackthorne dădu să se ridice, unul din japonezii din apropiere îi făcu semn să stea pe loc şi-i aduse un castron plin-ochi. Un altul îl bătu uşor pe preot pe umăr să-l trezească, oferindu-i hrana.

— *Iyé*, spuse bătrînul, clătinînd din cap, cu un zîmbet pe faţă şi puse înapoi castronul cu mîncare în mîinile bărbatului.

— *Iyé*, Farddah-sama.

Preotul se lăsă înduplecat şi mîncă puţin, apoi se sculă, încheieturile trosnindu-i, şi dădu castronul său unuia din rîndul din mijloc. Bărbatul acesta îşi atinse fruntea de mîna preotului, iar el îl binecuvîntă.

— Sînt aşa de bucuros să văd pe unul de-al meu, spuse preotul, cu vocea-i groasă şi şuierătoare de ţăran, şi se aşează iar lîngă Blackthorne. Făcu un gest vag cu mîna spre celălalt capăt al celulei : Unul din turma mea mi-a spus că aţi folosit cuvîntul „pilot", „anjin". *Señor*, sînteţi pilot ?

— Da.

— *Señor*, mai sînt şi alţii din echipaj aici ?

— Nu, sînt singur. De ce te afli aici ?

— *Señor*, sînteţi singur... aţi venit din Manila ?

— Nu. Pînă acum n-am mai fost niciodată în Asia, spuse Blackthorne cu grijă, într-o spaniolă excelentă.

Aceasta a fost prima mea călătorie ca pilot. Am vrut să ies în lume. De ce te afli aici ?

— Iezuiții m-au băgat, fiule. Iezuiții și minciunile lor împuțite. *Señor* ați vrut să ieșiți în lume ? Nu sînteți spaniol, nu, nici portughez ?... Călugărul se uită atent și suspicios, iar Blackthorne fu învăluit de respirația lui urît mirositoare. Nava a fost portugheză ? Spuneți adevărul, jurați !

— Nu, părinte. N-a fost portugheză. Jur !

— O, Doamne, îți mulțumesc. Vă rog, *señor*, iertați-mă. Îmi era teamă... sînt bătrîn, prost și bolnav. Nava a fost spaniolă, dar de unde ? Sînt așa de bucuros. *Señor*, de unde sînteți de loc ? Flandra spaniolă ? Sau ducatul de Branderburg poate ? Din vreuna din provinciile noastre din Imperiul german ? O, e așa de bine să vorbesc iar în binecuvîntata mea limbă de acasă ! *Señor*, ați naufragiat ca noi ? Și apoi ați fost aruncat mișelește în această închisoare, acuzat pe nedrept de diavolii de iezuiți ? Fie blestemați și Domnul să le-arate greșelile ticăloșiei lor ! Ochii îi străluceau de înverșunare. *Señor* ați spus că n-ați mai fost niciodată pînă acum în Asia ?

— Da.

— Dacă n-ați mai fost pînă acum în Asia, înseamnă că sînteți ca un prunc aruncat în sălbăticie. Da, sînt așa multe de spus ! *Señor*, știți că iezuiții sînt negustori, cotrabandiști de arme și cămătari ? Că ei controlează tot negoțul de aici și tot negoțul cu China ? Că transportul anual cu Corabia Neagră are preț de un milion în aur ? Că ei l-au forțat pe Sanctitatea sa. Papa, să le dea putere deplină asupra Asiei, lor și slugilor lor, portughezii ? Că toate celelalte religii sînt interzise aici ? Că iezuiții fac negoț cu aur, vînzînd și cumpărînd pentru cîștig... pentru ei înșiși și pentru păgîni — împotriva ordinelor directe ale Sanctității sale, Papa Clement, ale regelui Filip și împotriva legilor acestei țări ? Că aduc pe ascuns arme în Japonia pentru regii creștini de aici, pe care-i atîță la răzvrătire ? Că se amestecă în politică și codoșesc pentru regi, mint și înșală și depun mărturii false împotriva noastră ! Că însuși Părintele lor Superior a trimis un mesaj secret vicerege-lui nostru spaniol din Luzon, rugîndu-l ca să cucerească țara conchistadorii și au cerut o invazie spaniolă ca să acopere mai multe greșeli de-ale portughezilor. Toate necazurile noastre pornesc de la ei, *señor*. Iezuiții sînt cei care

mint şi înşală şi răspîndesc otravă împotriva Spaniei şi preaiubitului nostru rege, Filip ! Minciunile lor m-au băgat pe mine aici şi au făcut ca douăzeci şi şase de sfinţi călugări să fie torturaţi ! Ei cred că eu nu pricep, doar pentru că am fost cîndva ţăran... dar eu ştiu să scriu şi să citesc, *señor*, ştiu să scriu şi să citesc ! Am fost unul din secretarii Excelenţei sale, viceregele. Ei cred că noi, franciscanii, nu înţelegem... Aici trecu iar pe o amestecătură bombastică de spaniolă şi latină.

Lui Blackthorne îi revenise curajul şi curiozitatea-i fusese aţîţată de spusele preotului. Ce arme ? Ce aur ? Ce negoţ ? Ce Corabie Neagră ? Un milion ? Ce invazie ? Ce regi creştini ?

Nu-i înşeli tu încrederea sărmanului bătrîn ? se întrebă. El te crede prieten, nu duşman.

Nu l-am mînţit.

Dar n-ai dat de înţeles că-i eşti prieten ?

I-am răspuns deschis.

Dar nu i-ai dat nici-o lămurire despre tine ?

Nu.

Asta e corect ?

Asta e legea de căpătîi ca să supravieţuieşti în ape duşmane : nu dai nimic de bună voie.

Valul de furie al călugărului luă proporţii. Japonezii din jur se mişcară neliniştiţi. Unul din ei se ridică, îl mişcă uşor pe preot şi-i vorbi. Treptat călugărul Domingo îşi ieşi din criză, ochii i se limpeziră. Se uită spre Blackthorne, recunoscîndu-l, răspunse japonezului şi îi potoli pe ceilalţi.

— Cer iertare, *señor*, spuse cu respiraţia tăiată. Ei... ei au crezut că sînt furios pe... pe Domnia ta, *señor*. Dumnezeu să-mi ierte furia prostească ! A fost doar... *que va*, iezuiţii vin din iad, laolaltă cu ereticii şi păgînii. Pot să vă spun multe despre ei. Călugărul îşi şterse saliva de pe bărbie şi încercă să se calmeze. Îşi apăsă pieptul să-şi aline durerea. Ce spuneaţi *señor* ? Nava a fost aruncată pe ţărm ?

— Da. Într-un fel. Am fost aruncaţi pe ţărm, spuse Blackthorne. Îşi întinse picioarele cu grijă. Oamenii care priveau şi ascultau îi făcură mai mult loc. Unul se ridică şi-i făcu semn să se lungească. Mulţumesc, îi spuse imediat. O, cum se spune „mulţumesc", părinte ?

— *Domo.* Uneori spui *arigato.* O femeie trebuie să fie foarte politicoasă, *señor.* Ea spune *arigato goziemashita.*

— Mulţumesc. Cum îl cheamă ? Blackthorne arătă spre omul care se ridicase.

— Asta e Gonzales.

— Dar care e numele lui japonez ?

— A, da ? El e Akabo. Dar asta înseamnă „hamal", *señor.* Ei n-au nume. Doar samuraii au nume.

— Cum ?

— Numai samuraii au nume, nume de familie şi nume mic. E legea lor, *señor.* Toţi ceilalţi trebuie să se descurce cu ceea ce sînt : hamal, pescar, bucătar, gîde, ţăran şi toate celelalte. Fiii şi fiicele sînt cel mai adesea Prima Fiică, A Doua Fiică şi aşa mai departe. Uneori îl numesc pe un bărbat „pescarul care locuieşte lîngă ulm" sau „pescarul care nu vede bine". Călugărul ridică din umeri şi-şi înăbuşi un căscat. Japonezilor de rînd nu li se îngăduie să aibă nume. Tîrfele îşi dau singure nume, cum ar fi : Crap, sau Lună, sau Petală, sau Ţipar, sau Stea. E ciudat, *señor,* dar asta e legea lor. Noi le dăm nume creştine, nume adevărate, cînd îi botezăm şi le aducem mîntuirea sufletelor şi cuvîntul Domnului... Vorbele i se pierdură şi adormi.

— *Domo,* Akabo-san, îi spuse Blackthorne hamalului.

Omul zîmbi timid, se înclină şi trase aer în piept.

Mai tîrziu călugărul se trezi, spuse o rugăciune scurtă şi o luă de la capăt :

— Doar de ieri, aţi spus, *señor* ? Aţi venit aici doar de ieri ? Ce s-a întîmplat ?

— Cînd am acostat, era acolo un iezuit, spuse Blackthorne. Dar tu, părinte, spuneai că ei te-au acuzat ? Ce s-a întîmplat cu tine şi corabia ta ?

— Corabia noastră ? *Señor,* aţi întrebat de corabia noastră ? Veneaţi din Manila ca noi ? Sau... o, ce prost sînt ! Îmi amintesc acum, *señor...* aţi plecat de acasă în lume. Şi n-aţi mai fost niciodată în Asia. Pe bunul Dumnezeu, e aşa de bine să mai stau de vorbă cu un om civilizat, în binecuvîntata mea limbă maternă ! *Que va,* a trecut atîta vreme. Capul mă doare, mă doare, *señor.* Corabia noastră ? Noi ne îndreptam, în sfîrşit, spre casă. Veneam din Manila la Acapulco, în ţara lui Cortes, în Mexic şi de acolo, pe uscat, la Vera Cruz. Mai departe, o altă corabie ne ducea peste Atlantic şi, în cele din urmă,

am fi ajuns *acasă*. Satul meu este pe lîngă Madrid. Se cheamă Santa Veronica. De patruzeci de ani sînt plecat, *señor*. În Lumea Nouă, în Mexic şi în Filipine. Totdeauna cu glorioşii noştri conchistadori, Dumnezeu să-i ocrotească ! Am fost în Luzon, cînd l-am nimicit pe regele de acolo, un păgîn, Lumalon, şi am cucerit Luzonul. Aşa am adus cuvîntul Domnului în Filipine. Mulţi dintre convertiţii noştri japonezi au luptat alături de noi, chiar de atunci, *señor*. Ce luptători ! Asta a fost în 1575. Sfînta biserică a prins bine rădăcini acolo, fiule, şi nu s-a văzut niciodată nici picior de iezuit împuţit sau de portughez. Eu venisem în Japonia de aproape doi ani, apoi a trebuit să plec iar la Manila, cînd ne-au trădat iezuiţii.

Călugărul se opri şi închise ochii furat de somn. Mai tîrziu se trezi iar şi, aşa cum fac uneori bătrînii, continuă de parcă n-ar fi dormit deloc.

— Nava mea a fost marele galion *San Felipe*. Transportam o încărcătură de mirodenii, aur, argint şi monezi în valoare de un milion şi jumătate de *pesos*. O furtună năprasnică ne-a luat şi ne-a aruncat pe ţărm, la Shikoku. Nava noastră şi-a sfărîmat pupa într-un banc de nisip — în cea de a treia zi —, dar pînă atunci noi deja descărcasem lingourile şi mai toată încărcătura. Apoi mi s-a spus că totul este pus la popreală de însuşi *taikō*, că eram piraţi şi... Se opri, făcîndu-se brusc linişte.

Uşa de fier a celulei se deschise.

Paznicii începură să strige nume de pe o listă. Buldogul, bărbatul care se împrietenise cu Blackthorne, fu printre cei strigaţi. Ieşi fără să se uite înapoi. Fu strigat şi unul din oamenii din grupul călugărului, Akabo. Akabo îngenunche în faţa călugărului, care-l binecuvîntă şi făcu semnul crucii deasupra lui şi-i dădu repede ultima împărtăşanie. Omul sărută crucea şi plecă.

Uşa se închise din nou.

— Au să-l execute ? întrebă Blackthorne.

— Da, Golgota lui este dincolo de uşă. Fie ca Dumnezeu să-i ia repede sufletul şi să-l primească în împărăţia Lui.

— Ce-a făcut omul ăsta ?

— A încălcat legea, legea lor, *señor*. Japonezii sînt un popor simplu. Şi foarte sever. Ei, cu adevărat, au o singură pedeapsă : moartea. Pe cruce, prin strangulare sau prin decapitare. Pentru dat foc cu gînd anume îi aşteaptă

moartea pe rug. Aproape că n-au alte pedepse — surghiun, uneori, tăierea părului la femei, cîteodată. Dar — bătrînul oftă —, dar mai întotdeauna pedeapsa e moartea.

— Ai uitat temniţa.

Absent, călugărul îşi scărpină cu unghiile coaja rănilor de pe braţ.

— Nu face parte din pedepsele lor, fiule. Pentru ei, închisoarea e doar un loc vremelnic unde-l ţin pe om pînă-i hotărăsc soarta. Aici vin doar vinovaţii. Doar pentru foarte scurt timp.

— Asta-i fără noimă. Dar cu tine ce-i ? Eşti aici de un an, aproape de doi.

— Într-o bună zi au să vină şi după mine, ca după toţi ceilalţi. Acesta nu e decît un loc de zăbavă între iadul de pe pămînt şi gloria vieţii veşnice.

— Nu te cred.

— Nu te teme, fiule. Asta e voia Domnului. Eu sînt aici şi pot să-ţi ascult confesiunea, *señor*, să-ţi dau dezlegarea de păcate şi să fii fără prihană ; gloria vieţii eterne nu e nici la o sută de paşi de la uşa aceea. Ai dori, *señor*, să-ţi ascult acum confesiunea ?

— Nu, nu, mulţumesc. Nu acum. Blackthorne privi spre uşa de fier. A încercat vreodată cineva să scape de aici ?

— De ce-ar face-o ? Nu ai unde să fugi, nu ai unde să te ascunzi. Legile sînt foarte aspre. Cine ajută un puşcăriaş fugit sau pe un om care face o crimă... Arătă vag spre uşa magherniţei. Gonzales — Akabo — omul care a plecat. El e un *kaga*. Mi-a povestit...

— Ce e un *kaga* ?

— O, hamali, *señor*, bărbaţi care duc palanchine sau o lectică mai mică, ce seamănă cu un hamac ce se balansează pe o prăjină purtată de doi oameni. El ne-a povestit că tovarăşul lui a furat o eşarfă de mătase de la un client, bietul om, şi, pentru că el însuşi n-a dezvăluit furtul, trebuie să plătească şi el cu viaţa. *Señor*, poţi să mă crezi, să încerci să fugi sau chiar să ajuţi pe cineva să fugă, ar însemna să-ţi pierzi viaţa, a ta şi a familiei tale. Ei sînt foarte aspri, *señor*.

— Atunci toţi merg la moarte ca oile ?

— N-au de ales. Este voia Domnului.

Nu te înfuria şi nu te pierde cu firea, se preveni Blackthorne. Fii calm. Te poţi gîndi la o cale. Nu tot ce spune

preotul e adevărat. El e ţicnit. Cine n-ar fi, după atîta amar de vreme ?

— Închisorile astea sînt noi pentru ei, *señor*, spunea călugărul. *Taikō* a înfiinţat închisorile aici, acum cîţiva ani, aşa povestesc ei. Înaintea lui, n-a existat nici una. Mai demult, cînd omul era prins, îşi mărturisea vina şi era executat.

— Şi dacă nu mărturisea ?

— Fiecare mărturiseşte : cu cît mai curînd, cu atît mai bine, *señor*. Şi la noi este la fel dacă eşti prins.

Călugărul dormi puţin, scărpinîndu-se în somn şi bolborosind. Cînd se trezi, Blackthorne întrebă :

— Spune-mi, te rog, părinte, cum au pus blestemaţii de iezuiţi un slujitor de-al Domnului în bîrlogul ăsta nenorocit ?

— Nu-s multe de spus şi totuşi destule. După ce oamenii lui *taikō* au venit şi ne-au luat toate lingourile şi bunurile, căpitanul nostru general a ţinut morţiş să mergem în capitală să protestăm. Nu aveau nici un temei să ni le ia. Nu eram noi slujitorii celei mai ilustre maiestăţi catolice, regele Filip al Spaniei, conducătorul celui mai mare şi mai bogat imperiu din lume ? Nu le eram noi prieteni ? N-a rugat *taikō* Manila spaniolă să facă negoţ direct cu Japonia, să distrugă monopolul împuţiţilor de portughezi ? Totul n-a fost decît o greşeală, confiscarea. N-avea cum să nu fie.

Eu am mers cu căpitanul nostru general, pentru că ştiam puţină japoneză — nu multă pe vremea aceea. *Señor, San Felipe* se împotmolise şi eşuase în octombrie 1597. Iezuiţii — unul se numea părintele Martin Alvito — au avut îndrăzneala să se ofere să negocieze pentru noi, acolo, în Kyoto, capitala. Neobrăzare ! Părintele nostru Superior, franciscan, călugărul Braganza, era în capitală şi el era ambasador — un ambasador adevărat din Spania, la curtea lui *taikō* ! Preafericitul călugăr Braganza se afla acolo, în capitală, în Kyoto, de cinci ani, *señor*. Chiar *taikō* însuşi îl rugase pe viceregele nostru din Manila să trimită în Japonia călugări franciscani şi un ambasador. Aşa că a venit preasfinţitul călugăr Braganza. Şi noi, *señor*, cei de pe *San Felipe*, ştiam că el avea să fie crezut, nu ca iezuiţii.

După multe, foarte multe zile de aşteptare, *taikō* ne-a primit — era un bărbat scund, firav, urît, *señor* — iar

noi ne-am cerut înapoi lucrurile şi o altă navă, sau o transbordare, pentru care căpitanul nostru general s-a oferit să plătească cu vîrf şi îndesat. Întrevederea a mers bine, am crezut noi, şi *taikō* ne-a trimis acasă. Ne-am dus la mînăstirea noastră din Kyoto şi am adăstat. Apoi, de-a lungul lunilor următoare, cît am aşteptat hotărîrea lui, am continuat să aducem cuvîntul Domnului printre barbari. Ne ţineam slujbele în văzul tuturor, nu ca hoţii pe furiş, noaptea, cum fac iezuiţii. Vocea părintelui Domingo era plină de dispreţ. Noi ne ţineam obiceiurile şi portul, n-am mers mascaţi în preoţi băştinaşi, aşa cum fac ei. Noi am adus cuvîntul Domnului oamenilor de rînd, nevolnicilor, bolnavilor şi săracilor, nu ca iezuiţii, care se-nsoţesc doar cu prinţii. Congregaţia noastră a crescut. Aveam un spital pentru leproşi, propria noastră biserică, iar turma noastră a propăşit, *señor*. Din cale afară. Eram gata-gata să convertim pe mulţi dintre regii lor şi apoi, într-o bună zi, am fost trădaţi.

Într-o zi, în ianuarie, noi, franciscanii, am fost aduşi cu toţii în faţa judelui şi acuzaţi, sub sigiliul personal al lui *taikō*, *señor*, acuzaţi că le-am încălcat legile, le-am tulburat pacea şi am fost condamnaţi la moarte prin crucificare. Noi eram patruzeci şi trei. Bisericile noastre de pe întreg cuprinsul ţării urmau să fie distruse, toate congregaţiile noastre spulberate în patru vînturi — cele franciscane, nu iezuite, *señor*. Numai ale noastre, *señor*. Fusesem acuzaţi pe nedrept. Iezuiţii otrăviseră urechile lui *taikō*, precum că noi sîntem conchistadori, că vrem să cotropim aceste meleaguri, cînd, de fapt, iezuiţii l-au rugat pe Excelenţa sa, viceregele nostru, să trimită o armată din Manila. Am văzut cu ochii mei scrisoarea ! De la Părintele lor Superior ! Ei sînt diavoli, care zic că slujesc biserica şi pe Dumnezeu, dar nu se slujesc decît pe ei înşişi. Sînt însetaţi de putere, putere cu orice preţ. Se ascund în spatele sărăciei şi pioşeniei, dar, pe din dos, se hrănesc ca nişte regi şi adună averi. *Que va, señor*, adevărul e că au fost pizmaşi pe congregaţiile noastre, pe biserica noastră, pe adevărul şi felul nostru de viaţă. *Daimyo*-ul de Hizen, *don* Francisco — numele lui japonez e Harima Tadao, dar a fost botezat *don* Francisco — a pus vorbă pentru noi. El e ca un rege, toţi *daimyo*-ii sînt un fel de regi, iar el e franciscan şi a pus o vorbă bună pentru noi, dar fără nici un folos.

În cele din urmă, douăzeci şi şase au fost martirizaţi. Şase spanioli, şaptesprezece dintre învăţăceii noştri japonezi şi alţi trei. Preafericitul Braganza a fost unul dintre ei şi, printre învăţăcei, au fost trei băieţi. O, *señor*, în ziua aceea credincioşii au fost cu miile acolo. Cincizeci, o sută de mii de oameni au privit sfîntul martiriu de la Nagasaki, aşa mi s-a povestit. Era o zi geroasă de februarie, într-un an plin de amărăciuni. A fost anul cutremurelor şi taifunurilor, al apelor ieşite din matcă, a fost furtună şi foc, cînd mîna Domnului s-a lăsat necruţătoare asupra Marelui Ucigaş şi i-a făcut pulbere chiar şi uriaşul lui castel, Fushimi, cînd El a cutremurat din temelii pămîntul. A fost înfricoşător, dar şi minunat de privit, Degetul Domnului pedepsind păgînii şi păcătoşii.

Aşa că au fost torturaţi, *señor*, şase spanioli cinstiţi. Turma şi biserica noastră s-au risipit, iar spitalul a fost închis. Faţa bătrînului era istovită. Eu... eu am fost unul dintre cei aleşi pentru martiriu, dar... dar n-a fost să fie cinstea mea. Ne-au pus să mărşăluim din Kyoto şi, cînd am ajuns în Osaka, ne-au dus pe cîţiva dintre noi la una din mînăstirile noastre de aici şi ceilalţi... la ceilalţi li s-a tăiat cîte o ureche, apoi i-au perindat pe străzi ca pe nişte criminali de rînd. După asta, blagosloviţii fraţi au fost puşi să meargă spre apus. Timp de o lună. Slăvita lor călătorie s-a terminat pe un deal numit Nishizaki, care străjuia marele port Nagasaki. L-am rugat pe samurai în genunchi să mă lase cu ei, dar, *señor*, el mi-a poruncit să mă-ntorc la misiune, aici, în Osaka. Fără nici un temei. Şi apoi, cîteva luni mai tîrziu, am fost puşi în această temniţă. Eram trei, cred că trei, dar eu eram singurul spaniol. Ceilalţi erau noi convertiţi, fraţi de-ai noştri, japonezi. Cîteva zile mai tîrziu, paznicii le-au strigat numele. Dar numele meu nu l-au strigat niciodată. Poate că e voia Domnului, *señor*, sau poate că împuţiţii ăia de iezuiţi m-au lăsat în viaţă doar ca să mă chinuie — ei, care mi-au luat bucuria martiriului laolaltă cu ceilalţi fraţi. E greu, *señor*, să fii liniştit. Foarte greu...

Bătrînul călugăr închise ochii, se rugă şi plînse pînă adormi.

Oricît îşi dorea Blackthorne, nu putea să doarmă, deşi se făcuse noapte. Pielea-l mînca din pricina păduchilor. Capul i se învălmăşea de groază.

Ştia, cu o claritate teribilă, că nu era nici o cale să scape de aici. Era copleşit de zădărnicie şi se simţea la un pas de moarte. În toiul nopţii spaima-l birui şi, pentru prima oară în viaţa lui, se dădu bătut şi plînse.

— Da, fiule, murmură călugărul. Ce este ?

— Nimic, nimic, spuse Blackthorne, inima bătîndu-i cu putere în piept. Culcă-te.

— N-ai de ce te teme. Toţi sîntem în mîinile Domnului, spuse călugărul şi se culcă iar.

Groaza cea mare îl părăsi pe Blackthorne. În locul ei rămase o spaimă cu care se putea trăi. Am să ies într-un fel de aici, îşi spuse, încercînd să se mintă.

În zori li se aduse mîncare şi apă. Acum Blackthorne se simţea mai puternic. E o prostie să te dai bătut aşa, se mustră singur. O tîmpenie, o slăbiciune şi un lucru foarte periculos. Să nu mai faci asta din nou, c-o să te distrugi, o să-nnebuneşti şi sigur ai să mori. Au să te pună în rîndul al treilea şi ai să mori. Fii atent, ai răbdare şi supraveghează-te.

— Cum te simţi azi, *señor* ?

— Bine, mulţumesc, părinte. Dar tu ?

— Destul de bine, mulţumesc.

— Cum spun asta în japoneză ?

— *Domo, genki desu.*

— *Domo, genki desu.* Părinte, ieri vorbeai despre Corăbiile Negre portugheze... Cum arată ? Ai văzut vreuna ?

— O, da, *señor.* Sînt cele mai mari nave din lume, aproape de două mii de tone. Trebuiesc nu mai puţin de două sute de marinari şi muşi ca să manevreze una, *señor,* şi, cu echipaj şi călători, ar fi cu totul aproape o mie de suflete. Mi s-a spus că aceste corăbii navighează bine cu vîntul din pupa, dar se mişcă anevoie cu vîntul din travers.

— Cîte tunuri au ?

— Uneori douăzeci sau treizeci, pe trei punţi.

Părintele Domingo era bucuros să răspundă la întrebări, să vorbească şi să povăţuiască, iar Blackthorne era tot atît de bucuros să asculte şi să înveţe. Cunoştinţele dezlînate ale călugărului erau de nepreţuit şi nu la îndemîna oricui.

— Nu, *señor,* spunea el acum. *Domo* înseamnă mulţumesc şi *dozo,* te rog. Apă se spune *mizu.* Totdeauna să-ţi aminteşti că japonezii pun mare preţ pe bunele pur-

tări şi tipic. Odată, cînd eram în Nagasaki... Of, de-aş avea cerneală, o pană şi hîrtie ! A, ştiu, uite, scrie cuvintele în ţărînă, asta are să te-ajute să le ţii minte...

— *Domo,* spuse Blackthorne. Apoi, după ce memoră încă vreo cîteva cuvinte, întrebă : De cîtă vreme sînt portughezii aici ?

— O, ei au descoperit pămîntul ăsta în 1542, *señor,* anul în care m-am născut eu. Au fost trei bărbaţi, da Mota, Peixoto şi celălalt nume nu pot să mi-l amintesc. Toţi erau negustori portughezi care făceau negoţ pe coastele Chinei, într-o joncă chinezească, dintr-un port din golful Siam. *Señor,* aţi fost în Siam ?

— Nu.

— O, sînt multe de văzut în Asia. Aceşti bărbaţi făceau negoţ, dar au fost prinşi de o mare furtună, un taifun, şi-au fost abătuţi de la drumul lor, şi au acostat cu bine la Tanegashima, în Kyushu. Atunci a fost pentru prima oară cînd un european a pus piciorul pe pămîntul Japoniei şi imediat a început negoţul. Cîţiva ani mai tîrziu, Francis Xavier, unul dintre fondatorii ordinului iezuit, a ajuns aici. Asta a fost în 1549... un an greu pentru Japonia, *señor.* Dacă ar fi fost primul unul din fraţii noştri, atunci am fi moştenit noi acest pămînt, nu portughezii. Francis Xavier a murit trei ani mai tîrziu în China, singur şi părăsit... *Señor* v-am spus că deja se află un iezuit la curtea împăratului Chinei, într-un loc care se cheamă Beijing ?... O, trebuie să vezi Manila, *señor,* şi Filipinele ! Noi avem patru catedrale, şi aproape trei mii de conchistadori, şi şase mii de soldaţi japonezi răspîndiţi în insule, şi trei sute de fraţi...

Mintea lui Blackthorne era burduşită cu fapte, cu multe cuvinte şi expresii japoneze. Începu să întrebe despre viaţa din Japonia, despre *daimyo* şi samurai, despre negoţ şi Nagasaki, despre război şi pace, despre iezuiţi şi franciscani, despre portughezii din Asia şi despre Manila spaniolă şi cît mai multe despre Corabia Neagră, care pleca anual din Macao. Trei zile şi trei nopţi Blackthorne a rămas cu părintele Domingo. A întrebat, şi a ascultat, şi a învăţat, şi a avut nopţi de coşmar. Se trezea şi punea din nou întrebări ca să afle cît mai multe.

Apoi, în a patra zi, a fost strigat numele său :

— Anjin-san !

Capitolul 15

În tăcerea desăvîrşită, Blackthorne se ridică în picioare.

— Spovedania, fiule, spune-o repede.

— Eu... eu nu cred... eu...

Cu mintea înceţoşată, Blackthorne îşi dădu seama că vorbea englezeşte, aşa că-şi strînse buzele şi începu să meargă. Călugărul o porni în grabă în urma lui, crezînd că vorbele fuseseră în olandeză sau germană ; îl prinse de mînă şi înaintă poticnindu-se alături de el.

— Repede, *señor*. Îţi voi da dezlegarea de păcate. Fă-o degrabă, pentru nemurirea sufletului tău. Spune-o iute, pentru că numai în faţa Domnului, *señor*, mărturiseşti toate păcatele trecute şi de azi...

Erau lîngă uşa de fier acum şi, călugărul se agăţa de Blackthorne cu o putere surprinzătoare.

— Spune-o acum ! Dumnezeu o să te aibă în pază !

Blackthorne îi îndepărtă braţul şi spuse răguşit în spaniolă :

— Du-te cu Dumnezeu, părinte.

Uşa se închise cu zgomot în urma lui.

Ziua era incredibil de răcoroasă şi plăcută, norii şerpuiau, purtaţi de un vînt uşor ce adia dinspre sud-est.

Trase adînc în piept aerul curat şi binecuvîntat, iar sîngele îi clocoti în vine. Setea de viaţă puse stăpînire pe el.

În curte erau numeroşi puşcăriaşi goi, şi alături de ei, un reprezentant al autorităţilor, precum şi temniceri cu suliţe, *eta*, şi un grup de samurai. Slujbaşul era îmbrăcat într-un chimonou sobru şi peste el o haină de ceremonii cu umeri largi, drepţi, ca nişte aripi, purtînd pe cap o pălărie mică, de culoare închisă. Acest bărbat stătea în faţa primului puşcăriaş, citind de pe un sul delicat de hîrtie, şi, cînd termină, ficcare se porni abia tîrîndu-şi paşii după grupul lui de temniceri către porţile mari ale curţii. Blackthorne era ultimul. Spre deosebire de ceilalţi, lui i s-a dat fîşia de pînză de pus în brîu, un chimonou de bumbac şi saboţi în curele. Paznicii lui erau samurai.

Hotărîse s-o ia la sănătoasa imediat ce iese pe poartă, dar cu cît se apropiau, samuraii se strînseră în jurul lui

şi-l încercuiră. Ajunseră la poartă în grup compact. Era o mulţime de privitori, îmbrăcaţi curat şi îngrijit, cu umbrele de soare galbene, aurii şi roşii ca focul. Un bărbat deja fusese legat pe cruce şi crucea se înălţa profilîndu-se pe cer. Lîngă fiecare cruce aşteptau doi *eta* cu suliţe lungi, strălucind în soare.

Blackthorne îşi încetini pasul. Samuraii se strînseră şi mai mult în jurul lui, grăbindu-l. Gîndi paralizat că ar fi mai bine să moară acum, repede, aşa că-şi încordă mîna pregătindu-se să se năpustească spre cea mai apropiată sabie. Dar nu mai avu cînd, pentru că samuraii se îndepărtară de locul de execuţie, pornind-o în direcţia străzilor ce duceau către oraş şi castel.

Blackthorne aşteptă, cu respiraţia aproape oprită, voind să fie sigur. Trecură prin mulţimea ce se trăgea la o parte şi se înclina, apoi ajunseră în stradă. Acum nu se mai putea înşela.

Blackthorne simţi că prinde iar viaţă.

Cînd putu să vorbească spuse : „Unde mergem ?", fără să-i pese că vorbele n-aveau să-i fie înţelese sau că erau în engleză. Blackthorne parcă plutea. Paşii de-abia i-atingeau pămîntul, curelele încălţărilor nu-i mai erau incomode, chimonoul nu-l mai supăra. De fapt, te simţi chiar bine în el, gîndi. Puţin răcoros, poate, dar, pe o zi frumoasă ca asta, e exact îmbrăcămintea cea mai nimerită pentru dunetă !

— Pe Dumnezeul meu, e minunat să vorbeşti din nou englezeşte, le spuse el samurailor. Zău că am crezut că sînt un om mort. Asta e cea de a opta viaţă ce mi s-a dus. Ştiaţi voi asta, fîrtaţilor ? Acum nu mi-a mai rămas decît una. Ei bine, n-are importanţă ! Piloţii au zece vieţi, cel puţin aşa spunea Alban Caradoc.

Samuraii păreau tot mai sîcîiţi de vorbăria lui de neînţeles.

Potoleşte-te, îşi spuse. Nu-i face să se apropie mai mult de tine.

Acum îşi dădu seama că toţi samuraii erau în uniforme gri. Oamenii lui Ishido. Îl întrebase pe părintele Alvito numele bărbatului care se înfrunta cu Toranaga. Alvito spusese „Ishido". Asta fusese chiar înainte de a i se ordona să se ridice şi apoi fusese luat. Toate uniformele gri sînt

oamenii lui Ishido ? Aşa cum cei din maro sînt oamenii lui Toranaga ?

— Unde mergem ? Acolo ? Arătă spre castelul care se înălţa ameninţător deasupra oraşului. Acolo, *hai* ?

— *Hai.*

Conducătorul încuviinţă din capu-i ca o ghiulea, cu barba sură.

Ce vrea Ishido de la mine ? se întrebă Blackthorne.

Conducătorul o coti pe o altă stradă, îndepărtîndu-se tot mai mult de port. Atunci îl văzu, era un bric mic, portughez, cu pavilionul albastru cu alb fluturînd în vînt. Zece tunuri pe puntea principală şi tunuri cu ghiulele de douăzeci de livre la prora şi pupa. *Erasmus* ar putea să-l ia cu uşurinţă, îşi spuse Blackthorne. Ce-o fi cu echipajul meu ? Ce-or fi făcînd acolo, în sat ? Zău c-aş vrea să-i văd. Atunci am fost atît de bucuros să-i părăsesc şi să mă întorc la casa mea, unde Onna... Haku... casa era a lui... cum îl chema ? A, da, Mura-san. Şi ce-i cu fata, cea din aşternutul meu de pe duşumea şi cealaltă, frumuseţea aceea îngerească, care stătea de vorbă în ziua aceea cu Omi-san ? Cea care mi-a apărut în vis, care era şi ea în cazan.

Dar de ce-ţi aminteşti toate aiurelile astea ? Îţi slăbesc judecata.

„Trebuie să ai minte zdravănă, ca să supravieţuieşti pe mare", îi spusese Alban Caradoc. Bietul Alban.

De atîţia ani Alban Caradoc îi apăruse întotdeauna aşa de impunător şi asemeni unui zeu, atotştiutor, atotvăzător. Dar el murise în chinuri cumplite. Fusese în cea de a şaptea zi a Armadei. Blackthorne comanda o corabie de o sută de tone, echipată cu căngi, care transporta din Portsmouth arme, praf de puşcă, ghiulele şi hrană pentru galioanele de război ale lui Drake din apele oraşului Dover, în timp ce ele hărţuiau şi se năpusteau asupra flotei duşmane, care lupta cu înverşunare croindu-şi drum spre Dunkerque, unde se aflau legiunile spaniole, aşteptînd să facă transbordarea pentru cucerirea Angliei.

Marea flotă spaniolă fusese lovită de furtuni şi de navele de război construite de Drake şi Howard, mult mai rapide, mai suple, mai uşor de manevrat.

Blackthorne se afla în mijlocul unui atac îndrăcit, lîngă nava amiral *Renown* a lui Howard, cînd vîntul se

schimbase, devenind uragan, cu rafale monstruoase, şi el trebuise să se hotărască dacă să-ncerce să navigheze în volte, contra vîntului — ca să scape flancul navei, care altfel ar fi fost distrus de marele galion *Santa Cruz*, ce se găsea chiar în faţă —, sau să navigheze cu vîntul din pupa, singur, prin escadra inamicului, pentru că restul navelor lui Howard îşi schimbaseră deja direcţia, tăind-o mult spre nord.

— Mergi spre nord, în direcţia vîntului ! îi strigase Alban Caradoc !

El se îmbarcase ca secund la comandă. Blackthorne era căpitan pilot şi răspundea direct, iar aceasta era prima lui comandă. Alban Caradoc ţinuse morţiş să vină la luptă, deşi n-avea nici un drept să fie la bord, atîta doar că era englez şi toţi englezii aveau voie să se îmbarce în aceste vremuri de mare restrişte.

— Luaţi volta ! comandase Blackthorne şi rotise cîrma spre sud, îndreptîndu-se în inima flotei duşmane, ştiind că celălalt drum i-ar lăsa în voia tunurilor de pe galionul care acum se înălţa deasupra lor.

Aşa că merseseră spre sud, navigînd cu vîntul din pupa, printre galioane. Focul de artilerie de pe cele trei punţi ale navei *Santa Cruz* a trecut pe deasupra lor, lăsîndu-i nevătămaţi şi el trăsese în ea două salve dintr-un bord, pişcături de purice, pentru un galion atît de mare, şi apoi trecuseră ca o nălucă prin mijlocul duşmanului. Galioanele de ambele părţi n-au vrut să deschidă focul în această navă singuratică, pentru că ar fi putut să-şi distrugă unul celuilalt flancurile, aşa că tunurile au rămas mute. Nava lui reuşise să scape, cînd focurile de artilerie de pe cele trei punţi ale galionului *Madre de Dios* îi nimeriseră în plin. Ambele lor catarge zburaseră ca săgeţile, oamenii fuseseră prinşi sub vele şi parîme. Jumătate din puntea principală de la tribord dispăruse, erau morţi şi muribunzi pretutindeni.

Îl văzuse pe Alban Caradoc zăcînd peste un afet de tun făcut ţăndări, nu-ţi venea să-ţi crezi ochilor cît era de mic, aşa, fără picioare. Îl luase în braţe pe bătrînul marinar ai cărui ochi aproape că-i ieşiseră din orbite şi strigătele-i erau îngrozitoare ; „O Doamne, nu vreau să mor, nu vreau să mor, ajutor, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, ajutaţi-mă, o Doamne, mă doare, *ajutooor !*“ Blackthorne ştia că nu pu-

tea face decît un singur lucru pentru Alban Caradoc. Ridicase o cavilă şi lovise cu toată puterea.

Apoi, cîteva săptămîni mai tîrziu, trebuise să-i spună lui Felicity că tatăl ei era mort. Nu-i zisese decît că Alban Caradoc fusese omorît pe loc. Nu-i spusese că mîinile lui erau pătate de sînge ce n-avea să se şteargă niciodată...

Blackthorne şi samuraii mergeau acum pe o stradă largă, şerpuită. Nu erau deloc prăvălii, doar case una lîngă alta, fiecare cu curte şi garduri înalte. Atît casele, cît şi gardurile şi drumul erau uluitor de curate.

Această curăţenie, Blackthorne nu şi-o credea ochilor, pentru că în Londra şi în oraşele mari şi mici ale Angliei — şi în Europa — gunoiul, rahatul şi urina erau aruncate pe străzi, ca să fie strînse de măturători, sau erau lăsate să se îngrămădească pînă ce nici oameni, nici căruţe, nici cai nu mai puteau să circule. Mai toate oraşele, abia atunci luau măsuri de curăţenie. Gunoierii Londrei erau cirezile de porci, mînate pe străzile principale în timpul nopţii. De obicei şobolanii, haitele de cîini vagabonzi şi pisici şi incendiile făceau curăţenie în Londra.

Şi muştele.

Dar Osaka era atît de diferită. Cum reuşesc ei s-o facă ? se întrebă. Nici gropi, nici grămezi de bălegar, nici făgaşe de roţi, nici gunoaie sau resturi, de nici un fel. Doar pămînt bine bătătorit, măturat şi curat. Pereţi de lemn şi case de lemn, frumoase şi îngrijite. Unde sînt cetele de cerşetori şi de schilozi, plaga oricărui oraş al creştinătăţii ? Şi bandele de tîlhari şi tineri smintiţi care stau la pîndă în întuneric ?

Trecătorii se înclinau politicos, unii îngenuncheau. Hamalii-*kaga* se grăbeau cu palanchinele sau cu lecticile-hamac pentru un singur pasager. Grupuri de samurai — în uniforme gri, niciodată maro — se plimbau nepăsători pe străzi.

Treceau pe lîngă o stradă străjuită de prăvălii, cînd picioarele lui cedară. Căzu ca un bolovan, sprijinindu-se în mîini şi-n genunchi.

Samuraii îl ajutară să se ridice, dar puterile-l părăsiră şi nu mai putea să meargă.

— *Gomen nasai, dozo ga matsu.* Îmi pare rău, vă rog aşteptaţi, spuse, picioarele fiindu-i ca paralizate.

Își frecă mușchii gambei prinși de cîrcei și-l binecuvîntă pe călugărul Domingo pentru neprețuitele lui învățături.

Conducătorul samurailor privi spre el și-i vorbi mult și bine.

— *Gomen nasai, nihon go ga hanase-masen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza, răspunse Blackthorne, rar, dar foarte clar. *Dozo, ga matsu.*

— *Ah ! So desu,* Anjin-san. *Wakarimasu,* spuse bărbatul înțelegîndu-l. Dădu o comandă scurtă, tăioasă și unul din samurai plecă grăbit. După o vreme Blackthorne se ridică, încercă să meargă poticnit, dar conducătorul samurailor îi spuse *Iyé* și-i făcu semn să aștepte.

Curînd samuraiul se întoarse cu patru oameni-*kaga,* pe jumătate goi, cu lectica-hamac. Samuraiul îi arătă lui Blackthorne cum să se așeze și cum să se țină de cureaua atîrnată de bara din mijloc.

Convoiul se porni din nou. Curînd Blackthorne își recăpătă puterea și-ar fi mers iar pe jos, dar știa că era încă slăbit. Trebuie să mă odihnesc cît de cît, gîndi. Nu mai am pic de forță. Trebuie să fac o baie și să mănînc ceva. Hrană adevărată.

Acum urcau niște trepte largi, care făceau legătura între două străzi, și intrară într-o nouă zonă de locuințe, la marginea unei păduri dese, cu pomi înalți, străbătută de alei. Blackthorne găsi teribil de plăcut să se afle în afara străzilor, să simtă iarba moale, bine îngrijită, sub picioare, poteca șerpuind printre copaci.

Cînd erau adînc în pădure, un alt grup de vreo treizeci și ceva de uniforme gri se apropie, venindu-le din față, de după o cotitură. Ajungînd lîngă ei, se opriră și, după ceremonialul obișnuit de saluturi între căpitanii lor, toți ochii se întoarseră spre Blackthorne. Urmă un torent de întrebări și răspunsuri și apoi, cînd noii sosiți începură să se regrupeze ca să plece, conducătorul lor își trase sabia calm și-l înjunghie pe conducătorul samurailor lui Blackthorne. Totodată noul grup se aruncă asupra celorlalți samurai care-l însoțeau pe Blackthorne. Ambuscada a fost așa de bruscă și așa de bine organizată că aproape în aceeași clipă toți cei zece samurai în gri erau morți. Nici unul n-a avut timp măcar să-și tragă sabia.

Purtătorii de palanchin erau în genunchi, înspăimîntați, cu frunțile lipite de iarbă. Blackthorne stătea lîngă

ei. Samuraiul-căpitan, un bărbat solid, pîntecos trimise santinele la fiecare capăt al potecii. Ceilalţi strîngeau săbiile oamenilor morţi. În tot acest timp, nimeni nu-i dădu absolut nici o atenţie lui Blackthorne, pînă ce el începu să se tragă înapoi. Imediat căpitanul şuieră o comandă, ceea ce însemna clar să stea unde se afla.

La o altă comandă, noii sosiţi în uniforme gri îşi scoaseră chimonourile-uniformă. Dedesubt era un talmeş-balmeş de haine peticite, multicolore şi chimonouri vechi. Toţi îşi puseră măştile pe care le aveau deja legate de gît. Un bărbat adună uniformele gri şi dispăru cu ele în pădure.

Trebuie să fie banditi, gîndi Blackthorne. Pentru ce altceva măştile ? Ce vor de la mine ?

Banditii şuşoteau între ei, urmărindu-l, în timp ce-şi ştergeau săbiile de hainele samurailor morţi.

— Anjin-san ? *Hai ?* Ochii căpitanului ce-l priveau prin masca de cîrpă erau rotunzi, negri şi pătrunzători.

— *Hai,* răspunse Blackthorne, făcîndu-i-se pielea de găină.

Omul arătă spre pămînt, fiind clar că spune să nu se mişte.

— *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Îl măsură din cap pînă-n picioare. Apoi una din santinelele din avanpost — fără să mai poarte uniformă gri, dar cu mască, la fel ca toţi ceilalţi — ieşi din tufişuri pentru o clipă, la o sută de paşi mai departe. Făcu semn cu mîna şi dispăru din nou.

Imediat bărbaţii îl înconjurară pe Blackthorne, pregătindu-se de plecare. Banditul-căpitan îşi pironi ochii asupra purtătorilor de palanchin, care tremurau ca nişte cîini în faţa unui stăpîn nemilos şi-şi înfundaseră capetele şi mai adînc în iarbă.

Apoi banditul-conducător urlă un ordin. Cei patru îşi ridicară încet capetele, neîncrezători. Repetă aceeaşi comandă şi ei le plecară la loc, începînd să se tîrască în patru labe de-a-ndăratelea ; apoi, toţi ca unul o luară la sănătoasa şi dispărură în tufişuri.

Banditul zîmbi cu dispreţ şi-i făcu semn lui Blackthorne să pornească înapoi spre oraş.

Plecă cu ei, neavînd încotro. Nu era nici o cale de scăpare.

Se aflau aproape de marginea pădurii, cînd se opriră. În față se auzeau zgomote și un alt grup de treizeci de samurai apăru la cotitură. Uniforme gri și maro, cele maro în frunte, conducătorul lor în palanchin, urmați de cîteva perechi de cai. Se opriră imediat. Ambele grupuri se așezară în poziție de bătaie, privindu-se unii pe alții cu ură, șaptezeci de pași între ei. Conducătorul-bandit păși în spațiul dintre ei cu mișcări repezite și strigă mînios spre ceilalți samurai, arătînd spre Blackthorne și apoi mai departe, în spate, unde avusese loc încăierarea. Își scoase sabia, o ținu sus amenințător, fiind clar că spunea celuilalt grup să plece din cale.

Toate săbiile oamenilor săi șuierară scoase din teacă. La ordinul lui, unul din banditi se postă în spatele lui Blackthorne, cu sabia ridicată gata să lovească, și din nou conducătorul îndrugă ceva adversarului.

Pentru o clipă nu se întîmplă nimic, apoi Blackthorne văzu bărbatul din palanchin coborînd și imediat îl recunoscu. Era Kasigi Yabu. Yabu strigă spre conducătorul-bandit, dar acesta își mișcă sabia furios poruncindu-le să se dea la o parte. În cele din urmă, tirada lui încetă. Apoi Yabu dădu un ordin scurt și atacă cu un strigăt de luptă ascuțit, cu sabia ridicată, șchiopătînd ușor, oamenii lui năvălind o dată cu el, iar uniformele gri venind în spatele lor.

Blackthorne se lăsă la pămînt ca să scape de sabia ce l-ar fi tăiat în două, dar lovitura fusese prost țintită și conducătorul-bandit se întoarse și dispăru în tufișuri urmat de oamenii săi.

Uniformele gri și maro veniră repede lîngă Blackthorne, care se ridică anevoie în picioare. Cîțiva dintre samurai dădură năvală în tufișuri după banditi, alții alergară pe potecă în sus și restul se împrăștie în poziție de apărare. Yabu se opri la marginea hățișului, dădu ordine autoritar, apoi se întoarse încet, șchiopătînd mai tare.

— *So desu,* Anjin-san, spuse gîfîind din cauza efortului.

— *So desu,* Kasigi Yabu-san, răspunse Blackthorne folosind aceeași expresie, care însemna ceva asemănător cu „bine", sau „o, într-adevăr", sau „e adevărat ?". Arătă în direcția în care fugiseră banditii. *Domo.* Se înclină politicos, ca de la egal la egal și-l mai binecuvîntă o dată pe călugărul Domingo. *Gomen nasai, nihon go ga hanasemasen.* Îmi pare rău, nu vorbesc japoneza.

— *Hai*, spuse Yabu impresionat şi adăugă ceva ce Blackthorne nu înţelese.

— *Tsuyaku ga imasu ka* ? întrebă Blackthorne. Ai un tălmaci ?

— *Iyé*, Angin-san. *Gomen nasai.*

Blackthorne se simţea puţin mai în largul lui. Acum putea să comunice direct. Vocabularul lui era sărac, dar era un început.

Ehei, aş vrea să am, într-adevăr, un tălmaci, gîndea Yabu cu ardoare. Buddha mi-e martor !

Aş vrea să ştiu ce s-a întîmplat cînd l-ai întîlnit pe Toranaga, Anjin-san, ce întrebări ţi-a pus şi ce i-ai răspuns, ce i-ai spus despre sat şi despre arme, despre încărcătură şi despre navă, despre galeră şi despre Rodrigues. Aş vrea să ştiu tot ce s-a discutat, şi cum, şi pe unde ai fost, şi de ce te afli aici. Atunci mi-aş face o părere despre ce e în mintea lui Toranaga, la ce se gîndeşte. Atunci aş putea să-mi fac un plan, cu ce să-i spun astăzi. Dar, aşa, cum stau lucrurile acum, n-am nici o putere.

De ce Toranaga te-a văzut pe *tine* imediat ce am sosit şi pe *mine* nu ? De ce, de cînd am debarcat şi pînă astăzi nu mi-a adresat nici un cuvînt şi nu mi-a dat nici un ordin, decît cuvenitele saluturi de politeţe şi „Aştept cu nerăbdare să te văd cît de curînd" ? De ce-a trimis astăzi după mine ? De ce întrevederea noastră a fost amînată de două ori ? Pentru că i-ai spus tu ceva ? Sau Hiro-matsu ? Sau a fost doar o amînare firească, pricinuită de toate celelalte griji ale lui ?

O, da, Toranaga, tu ai greutăţi aproape de netrecut. Puterea lui Ishido se răspîndeşte ca focul. Şi ştii, oare, de trădarea seniorului Onoshi ? Ştii că Ishido mi-a oferit capul şi provincia lui Ikawa Jikkyu, dacă trec acum de partea lui în taină ?

De ce-ai ales ziua de azi ca să trimiţi după mine ? Ce *kami* bun m-a adus aici ca să salvez viaţa lui Anjin-san, doar ca să-şi rîdă de mine că nu pot vorbi direct cu el, sau măcar prin altcineva, ca să aflu cheia secretelor tale ? De ce l-ai trimis la închisoare ca să fie executat ? De ce Ishido l-a vrut afară din temniţă ? De ce tîlharii au încercat să pună mîna pe el pentru răscumpărare ? Răscumpărare plătită de cine ? Şi de ce Anjin-san este încă în viaţă ? Banditul acela ar fi putut foarte uşor să-l spintece în două.

Yabu observă cutele adînci ce nu fuseseră pe faţa lui Blackthorne cînd îl văzuse prima oară. Pare lihnit de foame, gîndi Yabu. E ca un cîine neîmblînzit. Dar nu unul din haită, ci conducătorul haitei, *neh ?*

O, da, pilotule, aş da o mie de *koku* chiar acum pentru un tălmaci demn de crezare.

Am de gînd să-ţi fiu stăpîn. Ai să-mi construieşti nave şi ai să-mi instruieşti oamenii. Trebuie să-l fac pe Toranaga să joace cum vreau eu, într-un fel sau altul. N-are însemnătate dacă nu voi reuşi. Am să fiu mai bine pregătit în viaţa următoare.

— Bun cîine ! spuse Yabu cu voce tare către Blackthorne şi zîmbi uşor. Nu-ţi trebuie decît o mînă hotărîtă, cîteva oase şi cîteva bice, atît. Mai întîi am să te predau seniorului Toranaga, după ce vei face o baie. Puţi, domnule pilot !

Blackthorne nu înţelese cuvintele, dar simţi prietenie în ele şi văzu surîsul lui Yabu. Zîmbi şi el la rîndul lui.

— *Wakarimasen.* Nu înţeleg.

— *Hai,* Anjin-san.

Daimyo-ul se întoarse şi privi în direcţia banditilor. Îşi făcu mîinile pîlnie şi strigă. Pe loc, toţi samuraii în maro se-ntoarseră spre el. Şeful samurailor în gri stătea în mijlocul potecii şi porunci şi el încetarea urmăririi. Nu fusese prins nici un bandit.

Cînd căpitanul samurailor în gri veni la Yabu, urmă o lungă ciorovăială şi nenumărate semne spre oraş şi spre castel, neînţelegerea dintre ei fiind vădită.

În cele din urmă, Yabu nu mai ţinu seamă de el şi, cu mîna pe sabie, îi făcu semn lui Blackthorne să urce în palanchin.

— *Iyé,* spuse căpitanul.

Cei doi bărbaţi începură să ia poziţie de bătaie şi samuraii în gri şi în maro se mişcară neliniştiţi.

— Anjin-san, *desu shunjin* Toranaga-sama [1].

Blackthorne prinse cîte un cuvînt ici-colo. *Watakushi* însemna „eu", dacă adăugai *hitachi* însemna „noi", *shunjin* însemna „prizonier". Şi apoi îşi aminti ce-i spusese Rodrigues, aşa că-şi clătină capul şi-i întrerupse tăios :

— *Shunjin, iyé ! Watakushi va* Anjin-san ! [2]

---

[1] Anjin-san e prizonierul lui Toranaga-sama (jpn.).

[2] Prizonier, nu ! Eu sînt Anjin-san (jpn.).

Amîndoi bărbaţii se holbau spre el.

Blackthorne sparse tăcerea şi adăugă într-o japoneză poticnită, ştiind că vorbele-i erau incorecte gramatical şi rostite ca de un copil, dar spera că-l vor înţelege :

— Eu prieten. Nu prizonier. Vă rog, înţelege la mine. Prieten. Îmi pare rău, prieten vrea baie. Baie, înţelege la voi ? Obosit. Foame. Baie. Arăta spre donjonul castelului. Merge acolo ! Acum, vă rog. Seniorul Toranaga — unu, Ishido — doi. Merge acuma.

Şi cu un plus de autoritate pe ultimul *ima*, se urcă cu stîngăcie în palanchin, se întinse pe perne, picioarele ieşindu-i mult în afară.

Yabu rîse şi toţi izbucniră în rîs.

— *Ah so*, Anjin-sama ! spuse Yabu cu o plecăciune, în derîdere.

— *Iyé*, Yabu-sama. Anjin-*san*. Blackthorne îl corectă mulţumit. Acum ştiu şi eu cîteva lucruri, dar pe tine nu te-am uitat. Şi-n curînd am să-ţi joc tontoroiul pe mormînt.

Capitolul 16

— Senior Ishido, poate că ar fi fost mai bine să mă întrebi, înainte de a lua prizonierul de sub oblăduirea *mea*, spunea Toranaga.

— Prizonierul era în închisoarea de drept comun, cu oameni de rînd. În chip firesc, am socotit că nu te mai interesează, altfel n-aş fi pus să-l scoată de acolo. Bineînţeles, n-am avut niciodată de gînd să mă bag în afacerile Domniei tale.

Ishido era în aparenţă calm şi respectuos, dar pe dinăuntru fierbea. Ştia că fusese prins cu minciuna. Era adevărat că trebuia să-l fi întrebat mai întîi pe Toranaga. Simpla politeţe o cerea. Şi asta tot n-ar fi avut nici o importanţă, dacă l-ar fi avut măcar pe barbar în puterea lui şi pe domeniile lui. Dacă lucrurile ar fi stat aşa l-ar fi predat liniştit pe străin atunci cînd l-ar fi cerut Toranaga. Dar ca să fie opriţi din drum oamenii lui şi omorîţi ruşinos, iar ca apoi *daimyo*-ul Yabu şi cîţiva din oamenii lui Toranaga să-l ia viu pe barbar de la oamenii săi mai numeroşi, asta schimba cu totul situaţia. Însemna că el

își pierduse onoarea ; ori, tot planul lui, ca să-l scadă pe Toranaga în ochii celorlalți, era să-l aducă tocmai pe el în această împrejurare.

— Din nou îmi cer iertare.

Toranaga privi spre Hiro-matsu avînd încă în urechi sunetul plăcut al scuzelor. Amîndoi bărbații știau cît îl costa asta pe Ishido, cît sîngera pe dinăuntru. Se aflau în marea sală de audiențe. Potrivit înțelegerii, cei doi rivali aveau cu ei doar cîte cinci străji, oameni de toată încrederea. Ceilalți așteptau afară. Și Yabu aștepta afară. Iar barbarul fusese dus la baie. Bun, gîndi Toranaga, simțindu-se foarte mulțumit de el însuși. Zăbovi cu mintea pentru o clipă asupra lui Yabu și hotărî să nu-l vadă nici azi, dar să se joace în continuare cu el de-a șoarecele și pisica. Așa că-i ceru lui Hiro-matsu să-i spună să plece și el se întoarse iar spre Ishido :

— Bineînțeles, scuzele îți sînt acceptate. Din fericire, nu s-a produs nici o pagubă.

— Atunci, pot să-l duc pe barbar la moștenitor, imediat ce va fi gata ?

— Îl voi trimite eu de-ndată ce nu mai am nevoie de el.

— Pot să te-ntreb cînd o să fie asta ? Moștenitorul îl așteaptă în această dimineață.

— N-ar trebui să fim prea preocupați de asta, Domnia ta și cu mine, *neh* ? Yaemon are doar șapte ani. Sînt sigur că un băiat de șapte ani poate să aibă răbdare, *neh* ? Răbdarea este o formă a disciplinei și se cere exersată. Nu-i așa ? Am să-i explic eu însumi această neînțelegere. În dimineața asta îi dau iar o lecție de înot.

— O ?

— Da. Și Domnia ta ar trebui să înveți, senior Ishido. Este un exercițiu foarte bun și s-ar putea să-ți fie foarte folositor în război. Toți samuraii mei știu să înoate. Țin neapărat ca toți să învețe această artă.

— Ai mei își trec vremea cu tragerea cu arcul, cu mînuirea sabiei, la călărie și vînătoare.

— Ai mei se preocupă și de poezie, caligrafie, aranjarea florilor, ceremonia ceaiului. Un samurai trebuie să fie foarte priceput în artele păcii ca să fie puternic în arta războiului.

— Cei mai mulți dintre oamenii mei sînt deja mai mult decît pricepuți în această artă, spuse Ishido, știind

că propria-i scriere era jalnică și învățătura limitată. Samuraii sînt născuți pentru război. Eu înțeleg războiul foarte bine. Asta mi-e de ajuns acum. Războiul și supunerea față de testamentul stăpînului nostru.

— Lecția de înot a lui Yaemon este la Ora Calului.

Ziua și noaptea erau fiecare împărțite în șase părți egale. Ziua începea cu Ora Iepurelui, de la 5 la 7 dimineața, apoi a Dragonului, de la 7 la 9 dimineața. Urmau orele Șarpelui, Calului, Caprei, Maimuței, Cocoșului, Porcului, Șobolanului, Bivolului și ciclul se termina cu Ora Tigrului, între 3 și 5 dimineața.

— N-ai vrea să ni te-alături la lecție ?

— Mulțumesc, nu. Sînt prea bătrîn că să-mi schimb obiceiurile, răspunse Ishido scurt.

— Am auzit că i s-a poruncit căpitanului oamenilor dumitale să-și facă *seppuku*.

— Firește. Banditii trebuiau să fie prinși. Cel puțin unul din ei să fi fost prins. Atunci i-am fi găsit și pe ceilalți.

— Sînt uimit că asemenea lepădături au putut să atace atît de aproape de castel.

— Și eu. Poate că barbarul ar putea să ne spună cum arătau.

— Ce-ar putea să știe un barbar ? rîse Toranaga. Cît despre banditi, au fost *ronini*, nu ? Sînt o mulțime de *ronini* printre oamenii dumitale. Ar trebui făcute niște cercetări acolo, s-ar putea dovedi foarte rodnice, *Neh* ?

— Se fac cercetări grabnice. În multe direcții.

Ishido trecu peste împunsătura voalată în legătură cu *ronînii*, samurai-mercenari, aproape proscriși, care se adunaseră cu miile sub steagul moștenitorului, cînd Ishido răspîndise vestea că el le va accepta credința, în numele moștenitorului și al mamei moștenitorului, și — de necrezut — le va ierta și le va uita păcatele ori trecutul, iar cu timpul, le va răsplăti loialitatea cu dărnicia unui *taikō*. Ishido știa că aceasta fusese o mișcare strălucită. Ea-i oferea o rezervă imensă de samurai instruiți pe care să-i folosească ; credința le era garantată, pentru că *roninii* știau că niciodată n-or să mai aibă o asemenea șansă ; îi aducea în tabăra lui pe toți nemulțumiții, dintre care mulți ajunseseră *ronini* prin cuceririle lui Toranaga și ale aliaților lui. Și, în ultima instanță, îndepărtase un pericol ce amenința țara — creșterea numărului bandi-

ţilor —, pentru că aproape singura posibilitate de a trăi a unui samurai, care nu avea norocul să ajungă *ronin*, era să devină călugăr sau tîlhar.

— Sînt multe lucruri pe care nu le înţeleg la această încăierare, spuse Ishido pe o voce ce-i trăda iritarea. Da. De ce, bunăoară, să încerce bandiţii să pună mîna pe acest barbar pentru răscumpărare ? Sînt atîţia alţii în oraş, mult mai importanţi. N-a spus aşa banditul ? Ceea ce voiau ei era răscumpărarea. Răscumpărare plătită de cine ? Ce valoare are barbarul ? Nici una. Şi de unde au ştiut unde avea el să fie ? Abia ieri am dat ordin să fie adus la moştenitor, gîndind că asta o să-l amuze pe băiat. Foarte curios...

— Foarte, spuse Toranaga.

— Apoi mai e şi potriveala ca seniorul Yabu să se afle în apropiere chiar atunci, cu cîţiva din oamenii dumitale şi dintr-ai mei. Foarte curios.

— Foarte. Bineînţeles, el se afla acolo pentru că eu trimisesem după el, iar oamenii dumitale erau acolo pentru că noi am căzut la învoială — la gîndul Domniei tale — că ar fi bine şi am putea drege ruptura dintre noi, dacă oamenii dumitale i-ar însoţi pe-ai mei oriunde se duc, atîta timp cît eu mă aflu în această vizită.

— Şi mai e curios că bandiţii, care au fost destul de curajoşi şi bine organizaţi încît i-au omorît pe primii zece samurai fără nici o luptă, s-au purtat precum coreenii, atunci cînd au venit oamenii noştri. Cele două părţi erau egale ca forţă. De ce bandiţii n-au luptat, sau de ce nu l-au dus pe barbar imediat peste dealuri, în loc să stea ca tîmpiţii pe drumul care ducea la castel ? Foarte curios.

— Foarte. Eu, cu siguranţă, îmi voi dubla garda mîine cînd merg la vînătoare. Pentru orice o fi să fie. E neplăcut să ştii că bandiţii sînt atît de aproape de castel. Da. Poate că ai vrea şi Domnia ta să vii la vînătoare ? Trimiţi unul din şoimii dumitale împotriva şoimului meu? Eu am să vînez pe dealurile din nord.

— Mulţumesc, nu. Mîine am treabă. Poate poimîine ? Am poruncit ca douăzeci de mii de oameni să cerceteze palmă cu palmă toate crîngurile, pădurile şi mlaştinile din preajma Osakăi. În zece zile nu va mai fi picior de bandit pe o întindere de douăzeci de *ri*. Asta ţi-o pot garanta.

Toranaga ştia că Ishido folosea banditii ca un pretext să-şi mărească numărul trupelor din împrejurimi. Dacă el spune douăzeci, înseamnă că sînt cincizeci. Laţul cursei se strînge, îşi spuse. De ce atît de curînd ? Am fost din nou trădat ? De ce Ishido e aşa de sigur pe el ?

— Bun. Atunci pe poimîine, nobile Ishido. Ai să-ţi ţii oamenii departe de zona mea de vînătoare ? N-aş vrea să-mi fie tulburat vînatul, adăugă scurt.

— Bineînţeles. Şi barbarul ?

— El este şi a fost întotdeauna proprietatea mea. Precum şi corabia lui. Dar îl vei avea atunci cînd voi termina eu cu el. După aceea poţi să-l trimiţi pe terenul de execuţie, dacă doreşti.

— Mulţumesc. Da, o voi face. Ishido îşi închise evantaiul şi-i dădu drumul în buzunarul din mînecă. El e neimportant. Ceea ce e important şi, de altfel, motivul pentru care am venit să te văd este că... ei, bine că mi-am adus aminte, am auzit că doamna, mama mea, vizitează mînăstirea Johji.

— Da ? Credeam că timpul nu-i prea nimerit pentru privitul florilor de cireş. Acum, desigur, s-au cam trecut.

— Şi eu zic la fel. Dar, dacă ea vrea să le vadă, de ce nu ? Cu bătrînii nu ştii niciodată, judecă altfel şi văd lucrurile diferit, *neh* ? Dar sănătatea ei e cam şubredă. Mă îngrijorează. Trebuie să fie foarte atentă, răceşte foarte uşor.

— Şi cu mama mea e la fel Trebuie să fii cu mare băgare de seamă cu sănătatea bătrînilor.

Toranaga îşi dădu seama că trebuie trimis un mesaj urgent stareţului spre a-i aminti să vegheze asupra sănătăţii bătrînei cu foarte mare grijă. Dacă s-ar întîmpla ca ea să moară în mînăstire, urmările ar fi cumplite. S-ar acoperi de ruşine în faţa întregii împărăţii. Toţi nobilii *daimyo* şi-ar da seama că, în lupta pentru putere, el se folosise de o bătrînă neajutorată, mama duşmanului său, şi că dăduse greş. Luarea de ostatici era într-adevăr o treabă periculoasă.

Ishido aproape că-şi ieşise din minţi de furie cînd auzise că venerata sa mamă se afla în fortăreaţa lui Toranaga, la Nagoya. Aveau să cadă capete. Grăbise imediat planurile de distrugere a lui Toranaga şi luase ho-

tărîrea fermă să împresoare Nagoya şi să termine cu *daimyo*-ul Kazamaki — în a cărui grijă, se pare, că ea se aflase cînd au început ostilităţile. În cele din urmă, fusese trimis, prin soli, un mesaj personal stareţului, precum că, dacă ea nu era scoasă teafără, în douăzeci şi patru de ore, din mînăstire, atunci, Naga, unicul fiu al lui Toranaga, care era la îndemînă, şi oricare din femeile lui care puteau fi prinse au să se trezească, din nefericire, în satul de leproşi. Acolo le vor da să mănînce şi să bea leproşii şi vor fi serviţi de una din tîrfele lor. Ishido ştia că, atîta vreme cît mama lui era în puterea lui Toronaga, el trebuia să umble cu grijă. Dar dăduse clar de înţeles că, dacă ea nu era lăsată să plece, el avea să treacă împărăţia prin foc şi sabie.

— Ce mai face doamna, mama Domniei tale, senior Toranaga ? întrebă el politicos.

— E foarte bine, mulţumesc. Toranaga lăsă să i se citească fericirea, atît cu gîndul la mama lui, cît şi ştiind furia neputincioasă a lui Ishido. E chiar foarte bine pentru cei şaptezeci şi patru de ani ai săi. Atîta nădăjduiesc, să fiu şi eu la fel de puternic la vîrsta ei.

Ai cincizeci şi opt, Toranaga, dar n-o să ajungi în veci la cincizeci şi nouă, îşi promise Ishido.

— Te rog transmite-i cele mai bune urări din partea mea şi ani mulţi, fericiţi. Mulţumesc încă o dată şi-mi pare rău pentru cele întîmplate. Se înclină cu o politeţe adîncă şi apoi, reţinîndu-şi cu greu plăcerea fără margini, adăugă A, da, treaba importantă pentru care voiam să te văd e că ultima întîlnire a regenţilor a fost amînată. Nu ne mai întîlnim diseară la apusul soarelui.

Toranaga îşi păstră zîmbetul pe chip, dar în sinea lui se cutremură.

— Da ? De ce ?

— Seniorul Kiyama e bolnav. Seniorul Sugiyama şi seniorul Onoshi au fost de acord cu amînarea. Eu la fel. Cîteva zile nu contează, nu-i aşa, cînd e vorba de lucruri atît de importante ?

— Putem să ţinem întrunirea fără seniorul Kiyama.

— Noi am fost de acord să n-o ţinem. Ochii lui Ishido erau batjocoritori.

— Cu toţii ?

— Poftim cele patru semnături cu peceţile noastre.

Toranaga clocotea. Orice amînare însemna pentru el o primejdie nemăsurată. Putea oare să facă un troc, cu mama lui Ishido, în schimbul unei adunări imediate ? Nu, pentru că ar trebui prea mult timp ca ordinele să se ducă încoace şi-ncolo şi ar însemna să piardă un foarte mare avantaj, fără să aibă nimic în schimb.

— Cînd o să se ţină întîlnirea ?

— Înţeleg că seniorul Kiyama ar trebui să fie bine mîine sau poate poimîine.

— Bun. Am să trimit medicul meu personal să-l vadă.

— Sînt sigur că are să-ţi fie recunoscător pentru asta. Dar medicul lui a interzis orice vizitator. S-ar putea ca boala să se ia, *neh ?*

— Ce boală ?

— Nu ştiu. Atîta mi s-a spus.

— Doctorul e barbar ?

— Da. Înţeleg că e cel mai mare doctor al creştinilor. Un preot-doctor creştin, pentru un *daimyo* creştin. Ai noştri nu sînt atît de buni pentru un *daimyo* atît de... atît de important, spuse Ishido cu un surîs batjocoritor.

Îngrijorarea lui Toranaga crescu. Dacă doctorul era japonez, erau multe lucruri pe care le-ar fi putut face. Dar cu un doctor creştin — fără doar şi poate un preot iezuit — era mai greu. Dacă ar fi contrazis pe unul din ei, sau dacă se băga peste unul din ei, ar fi putut să-i îndepărteze pe toţi *daimyo*-ii creştini, şi nu putea să se joace cu asta.

Ştia că prietenia lui cu Tsukku-san nu l-ar fi putut ajuta împotriva *daimyo*-ilor creştini Onoshi sau Kiyama. Era în interesul creştinilor să fie cît mai uniţi. Curînd va trebui să vorbească cu ei, cu preoţii barbari, să cadă la învoială, să afle preţul sprijinului lor. Dacă Ishido îi are, într-adevăr, pe Onoshi şi Kiyama de partea lui — toţi *daimyo* creştini i-ar urma pe aceştia doi, dacă ei ar acţiona unit —, atunci sînt singur, gîndi. Atunci nu-mi mai rămîne decît o singură cale : „Cer de Purpură."

— Am să-l vizitez pe seniorul Kiyama poimîine, spuse numind termenul limită.

— Dar molipsirea ? Senior Toranaga, nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ţi s-ar întîmpla ceva cît timp te afli aici, în Osaka. Domnia ta eşti oaspetele nostru, în grija mea. Trebuie să stărui să nu te duci.

— Poţi să stai liniştit, nobilul meu Ishido, boala molipsitoare ce-o să mă răpună pe mine nu s-a născut încă, *neh* ? Ai uitat prezicerea ghicitorului ?

Cînd, în urmă cu şase ani, venise la *taikō* solia chineză ca să încerce să pună capăt războiului chino-coreano-japonez, printre ei fusese şi un astrolog vestit. Acest chinez prezisese multe lucruri care, cu timpul, se adeveriseră. La unul din ospeţele nemaipomenit de bogate ale lui *taikō*, acesta îi ceruse ghicitorului să prezică moartea cîtorva din sfetnicii lui. Astrologul spusese că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul vieţii ; Ishido, faimosul cuceritor al Coreei — sau Pămîntul Ales, cum îi spuneau chinezii acestei ţări —, avea să moară fără să zacă, dar bătrîn, cu picioarele bine înfipte în pămînt, fiind cel mai faimos bărbat al vremii sale. *Taikō* însuşi avea să moară în patul lui, de bătrîneţe, respectat şi venerat, lăsînd un fiu sănătos care să-i urmeze. Aceasta îi plăcuse mult lui *taikō*, care pe atunci n-avea copii, încît hotărîse să lase solia să se întoarcă în China şi să nu-i omoare, aşa cum plănuise, pentru neobrăzările lor de mai înainte. În loc să negocieze pacea, aşa cum se aşteptase *taikō*, împăratul chinez, prin solii lui, se oferise doar „să-l învestească rege al Ţării Wa", aşa cum numeau chinezii Japonia. Aşa că el îi trimisese acasă vii, şi nu în coşciugele mici ce fuseseră deja pregătite pentru ei, şi pornise iar războiul împotriva Coreei şi Chinei.

— Nu, nobile Toranaga, n-am uitat, spuse Ishido amintindu-şi foarte bine. Dar boala molipsitoare poate fi neplăcută. De ce să nu te simţi bine ? Ai putea să iei sifilisul, ca fiul tău Noboru, sau să ajungi lepros, ca seniorul Onoshi. El e încă tînăr, dar suferă. O, da, suferă.

Pentru moment Toranaga fu descumpănit. El ştia prea bine ravagiile pe care le făceau ambele boli. Noboru, fiul lui cel mai mare luase sifilisul chinezesc cînd avea şaptesprezece ani — acum zece ani — şi toate leacurile doctorilor japonezi, chinezi, coreeni şi creştini nu izbutiseră să-i uşureze boala, care deja îi pocise faţa, dar n-avea să-l omoare. Dacă o s-ajung să am toată puterea, îşi promise Toranaga, poate că am să izbutesc să stăpînesc boala asta. Vine ea într-adevăr de la femei ? Cum o iau femeile ? Cum poate fi vindecată ? Bietul Noboru, gîndi Toranaga. Dacă n-ai fi avut sifilis, tu ai fi fost moştenitorul meu, pentru că eşti un soldat strălucit, un

administrator mai bun decît Sudara și un om foarte abil. Pesemne că ai făcut multe lucruri rele într-o viață trecută ca să trebuiască să duci atîtea poveri în asta.

— Pe bunul Buddha, n-aș dori-o pe nici una din ele nimănui, spuse.

— Și eu zic la fel, spuse Ishido, fiind convins că Toranaga i le-ar fi dorit lui pe amîndouă, dacă i-ar sta în putere. Se înclină din nou și plecă.

Toranaga sparse tăcerea :

— Ei bine ?

Hiro-matsu spuse :

— Dacă rămîi sau pleci, acum e totuna — adică o nenorocire, pentru că ai fost trădat și ești singur, Alteță, Dacă rămîi pentru adunare, n-o să ai o adunare înainte de o săptămînă. Ishido are să-și strîngă trupele în jurul Osakăi și n-ai să scapi niciodată, orice i s-ar întîmpla doamnei Ochiba în Yedo. E limpede că Ishido e hotărît să riște, ca să te prindă pe tine. Se vede cît de colo că ești trădat și că cei patru regenți vor lua o hotărîre împotriva ta. Patru voturi contra unu în Consiliu te vor nimici. Dacă pleci, ei tot or să dea ordinele pe care le dorește Ishido. Ești legat să sprijini hotărîrea de patru la unu. Ai jurat s-o faci. Nu poți să-ți calci jurămîntul de regent.

— Așa-i.

Se lăsă tăcere. Hiro-matsu aștepta cu neliniște crescîndă :

— Ce-ai de gînd să faci ?

— Mai întîi am de gînd să înot, spuse Toranaga cu o uimitoare voie bună. Apoi am să-l văd pe barbar.

•

Femeia trecea abia auzit prin grădina lui Toranaga, din aripa lui de castel, către coliba mică, acoperită cu paie, atît de încîntător așezată, într-un luminiș de arțari. Chimonou-i de mătase și *obi*-ul erau cele mai simple și totuși cele mai elegante din cîte le puteau face cei mai vestiți meșteri din China. Purta părul după ultima modă din Kyoto, strîns sus în creștet și prins cu ace lungi, de argint. O umbrelă colorată îi apăra pielea fină. Era micuță, doar de cinci picioare, dar perfect proporționată. În jurul gîtului avea un lănțișor fin de aur și de el atîrna un mic crucifix de aur.

Kiri aştepta în verandă. Se aşeză anevoie la umbră, fundul revăsîndu-i-se peste pernă, şi privi femeia care se apropia păşind pe dalele de piatră, atît de meşteşugit puse în muşchi, încît păreau să fi crescut acolo.

— Eşti mai frumoasă ca oricînd, mai tînără ca oricînd, Toda Mariko-san, spuse Kiri fără pizmă, întorcîndu-i plecăciunea.

— Aş vrea să fie adevărat, Kiritsubo-san, răspunse Mariko zîmbind. Se aşeză în genunchi pe o pernă, aranjîndu-şi, cu un gest automat şi cu un rafinament desăvîrşit, poalele chimonoului.

— E adevărat. Cînd ne-am întîlnit noi ultima oară ? Acum doi-trei ani ? Nu te-ai schimbat cîtuşi de puţin în douăzeci de ani. Trebuie să fie aproape douăzeci de ani de cînd ne-am cunoscut. Îţi aminteşti ? A fost la o petrecere dată de seniorul Goroda. Tu aveai paisprezece ani, erai abia măritată şi fără asemănare.

— Şi speriată.

— Nu, nu tu. Nici vorbă de speriată.

— A fost acum şaisprezece ani, Kiritsubo-san, nu douăzeci. Da, îmi amintesc foarte bine.

Prea bine, gîndi mîhnită. A fost ziua cînd fratele meu mi-a spus în taină că el bănuia că veneratul nostru tată avea de gînd să se răzbune pe seniorul său, dictatorul Goroda, că avea de gînd să-l asasineze. *Pe seniorul său !*

O, da, Kiri-san, îmi amintesc ziua aceea şi anul acela şi ora aceea .A fost începutul tuturor nenorocirilor. N-am recunoscut niciodată faţă de nimeni că am ştiut ce-avea să se-ntîmple, înainte de-a se fi întîmplat. Nu mi-am prevenit niciodată soţul, sau pe Hiro-matsu, tatăl lui — amîndoi vasali credincioşi ai dictatorului — că trădarea fusese pusă la cale de unul din cei mai vestiţi generali ai lui. Ba mai rău, nu l-am prevenit deloc pe Goroda, seniorul meu. Aşa că nu mi-am îndeplinit îndatoririle faţă de suveranul meu, faţă de soţul meu şi faţă de familia lui, care, prin căsătorie, este singura mea familie. O, Doamne, iartă-mi păcatul, ajută-mă să mă izbăvesc. Am păstrat tăcere ca să-mi apăr preaiubitul tată, care pîngărea onoarea a o mie de ani. O, Doamne, mîntuieşte acest păcătos de osînda veşnică...

— Era acum şaisprezece ani, spuse Mariko calm.

— În anul acela purtam în pîntece copilul stăpînului Toranaga, spuse Kiri şi gîndi : Dacă suveranul Goroda

n-ar fi fost trădat mișelește și omorît de tatăl tău, stăpînul meu Toranaga n-ar fi trebuit niciodată să ia parte la lupta de la Nagakudé și eu n-aș fi răcit acolo și nu mi-aș fi pierdut copilul. Poate, își zise. Dar poate că nu. N-a fost decît *karma, karma* mea, orice s-a întîmplat, *neh* ? O Mariko-san, spuse, fără nici o răutate, asta a fost cu atîta vreme în urmă că pare aproape ca-ntr-o altă viață. Dar peste tine parcă nici n-au trecut anii. De ce n-am și eu chipul tău, părul tău frumos și mersul tău grațios ? Kiri rîse. Răspunsul e simplu : Pentru că mănînc prea mult !

— Ce contează ? Tu te bucuri de prețuirea seniorului Toranaga, *neh* ? Așa că ți-e viața împlinită. Ești înțeleaptă, blîndă, sănătoasă și fericită în sufletul tău.

— Mai bine-aș fi subțire, ca să mă bucur de bunăvoința lui, și totuși să pot să mănînc, spuse Kiri. Dar tu ? Tu nu ești fericită în sufletul tău ?

— Eu nu sînt decît o unealtă pentru stăpînul meu, Buntaro, de care să se folosească. Dacă stăpînul, soțul meu, e fericit, atunci, bineînțeles, și eu sînt fericită. Plăcerea lui e și plăcerea mea. Așa cum e și la tine, spuse Mariko.

— Da. Dar nu la fel.

Kiri își mișca evantaiul, mătasea aurie reflectînd soarele după-amiezii. Sînt așa de fericită că nu sînt în locul tău, Mariko, cu toată frumusețea, strălucirea, curajul și învățătura ta. Nu ! Eu n-aș putea să suport să fiu măritată cu bărbatul acela hîd, odios, trufaș, violent nici o singură zi, ce să mai vorbim de șaptesprezece ani. E atît de diferit de tatăl lui, seniorul Hiro-matsu. Da, el e un om minunat. Dar Buntaro ? Cum pot tații să aibă fii atît de îngrozitori ? Aș vrea să am un fiu, o, cît aș vrea ! Dar tu, Mariko, cum ai suportat să se poarte cu tine atît de rău toți acești ani ? Cum ai putut îndura atît ? Pare peste poate să nu fi lăsat nici o urmă pe fața ta sau în sufletul tău.

— Ești o femeie nemaipomenită, Toda Buntaro Mariko-san.

— Mulțumesc, Kiritsubo Toshiko-san. O, Kiri-san, mă bucur atît de mult că te văd,

— Și eu. Ce face fiul tău ?

— Minunat — minunat — minunat. Saruji are cincisprezece ani, poți să-ți închipui ? E înalt și puternic,

exact ca şi tatăl său, iar stăpînul Hiro-matsu i-a dăruit lui Saruji domeniul său şi el... ştiai c-o să se-nsoare ?

— Nu, cu cine ?

— Ea e nepoata seniorului Kiyama. Stăpînul Toranaga a aranjat totul atît de bine. O căsătorie foarte bună pentru familia noastră. Aş vrea doar ca fata să fie... să fie mai atentă cu fiul meu, mai demnă de el. Ştii că ea... Mariko rîse, cu o oarecare sfială. Poftim, sînt ca o soacră, cum sînt toate de cînd lumea şi pămîntul. Dar cred c-ai să-mi dai dreptate, ea, într-adevăr nu e încă pregătită.

— O să ai timp să faci tu asta.

— O, nădăjduiesc că da. Sînt norocoasă că n-am o soacră. Nu ştiu ce-aş face.

— Ai încînta-o şi-ai struni-o, aşa cum îţi struneşti toată gospodăria, *neh ?*

— Ehei, aş vrea să fie aşa. Mîinile lui Mariko zăceau nemişcate în poală. Privea o libelulă care se oprise pentru o clipă şi îşi luă apoi zborul. Soţul meu mi-a poruncit să vin aici. Seniorul Toranaga doreşte să mă vadă ?

— Da. Vrea să-i slujeşti de tălmaci.

Mariko era uimită.

— Cu cine ?

— Cu noul barbar.

— O ! Dar ce-i cu părintele Tsukku-san ? E bolnav ?

— Nu. Kiri se juca cu evantaiul. Cred că nu ne rămîne decît să ne mirăm de ce stăpînul Toranaga te vrea pe tine aici şi nu pe preot, ca la prima întîlnire. De ce trebuie, Mariko-san, ca noi să ne îngrijim de toţi banii, să plătim toate cheltuielile, să instruim servitorii, să cumpărăm toată hrana şi toate bunurile din gospodărie — şi de cele mai multe ori chiar şi haine pentru stăpînii noştri — cînd ei nu ne spun, de fapt, nimic, nu ?

— Poate că pentru asta şi sîntem făcute.

— Probabil. Privirea lui Kiri era calmă şi prietenoasă. Dar aş înclina să cred că asta are să fie o treabă foarte secretă. Aşa că tu ai să juri pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să spui absolut nimic despre această întîlnire. Nimănui.

Ziua părea să se mai răcorească.

— Bineînţeles, spuse Mariko încurcată.

Ea înţelegea foarte bine ce voia Kiri să spună, că nu trebuia să zică nimic soţului ei, sau tatălui lui, sau con-

fesorului ei. Cum soţul îi poruncise să vină aici, evident la cererea seniorului Toranaga, datoria faţă de suveranul ei, Toranaga, stătea deasupra datoriei faţă de confesorul ei ? Putea ea să nu-i spună acestuia nimic ? Şi de ce era ea tălmaciul şi nu părintele Tsukku-san ? Înţelese că, din nou, împotriva voinţei ei, era amestecată în acel fel de urzeli, ce-i făcuseră viaţa un iad, şi dori încă o dată ca familia ei să nu fi fost veche şi Fujimoto, iar ea să nu se fi născut cu darul vorbirilor, care-i îngăduise să înveţe limbi aproape de neînţeles — portugheza şi latina —, şi mai bine să nu se fi născut deloc. Dar atunci, gîndi, nu mi-aş fi văzut niciodată fiul, n-aş fi aflat despre Dumnezeu, sau Adevărul Său, sau despre viaţa veşnică.

Asta-i *karma* ta, Mariko, îşi spuse amărîtă, doar *karma*.

— Foarte bine, Kiri-san. Apoi adăugă cuprinsă de presimţiri grele : Jur pe Dumnezeul meu că n-am să dezvălui nimic din cele spuse azi aici sau oricînd am să tălmăcesc pentru suveranul meu.

— Şi aş mai înclina să cred că ar trebui să nu ţii seama de unele din simţămintele tale şi să tălmăceşti exact ce se spune. Acest nou barbar e ciudat şi spune lucruri ciudate. Sînt sigură că stăpînul meu te-a ales pe tine, din toţi ceilalţi, pentru anume pricini.

— Aparţin seniorului Toranaga, care face cu mine ceea ce doreşte. Nu trebuie să se teamă niciodată de credinţa mea.

— N-a fost niciodată pusă la îndoială, doamnă. N-am avut nici un gînd rău.

Se abătu o ploaie de primăvară şi presără cu stropi petalele, muşchiul şi frunzele. Trecu repede, lăsînd în urma ei o şi mai mare frumuseţe.

— Ţi-aş cere o favoare, Mariko-san. Te rog, ai putea să-ţi pui crucifixul sub chimonou ?

Degetul lui Mariko ţîşni spre el proteguitor.

— De ce ? Seniorul Toranaga nu s-a împotrivit niciodată creştinării mele, nici stăpînul Hiro-matsu, şeful familiei mele. Soţul meu mi-a... soţul meu îmi dă voie să-l păstrez şi să-l port.

— Da. Dar crucifixurile îl scot din minţi pe acest barbar şi stăpînul meu, Toranaga, nu-l vrea ieşit din minţi, îl vrea liniştit.

Blackthorne nu văzuse niciodată o persoană atît de micuță.

— *Konnichi wa*, spuse. *Konnichi*, Toranaga-sama. Se înclină, ca un curtean, dădu din cap spre băiatul ce îngenunche lîngă Toranaga, făcînd ochii mari, și spre femeia grasă, care stătea în spatele lui.

Se aflau cu toții în veranda ce înconjura coliba minusculă. Coliba avea o singură cămăruță, cu paravane rustice, cu bîrne cioplite și acoperiș de paie și o bucătărie în spate. Era așezată pe piloni de lemn, înălțîndu-se cam la un picior, deasupra unui covor de nisip alb, imaculat. Aceasta era o casă pentru *cha-no-yu* [1], construită cu mari cheltuieli, cu materiale rare, destinată numai acestui scop, deși uneori, pentru că aceste case erau izolate, în luminișuri de pădure, erau folosite pentru întîlniri și convorbiri tainice.

Blackthorne își strînse chimonoul în jurul său și se așeză pe o pernă ce fusese pusă jos, pe nisip, în fața lor.

— *Gomen nasai*, Toranaga-sama, *nihon go ga hanasemasen, Tsuyaku go imasu ka ?* [2]

— Sînt tălmaciul domniei tale, *senhor*, spuse imediat Mariko, într-o portugheză aproape fără cusur. Dar vorbiți japoneza ?

— Nu, *senhorita*, doar cîteva cuvinte sau expresii, răspunse Blackthorne luat prin surprindere.

El se așteptase ca părintele Alvito să fie tălmaci, iar Toranaga să fie însoțit de samurai și poate de *daimyo*-ul Yabu. Dar nu era nici un samurai prin preajmă, deși mulți încercuiau grădina.

— Stăpînul meu, Toranaga, întreabă unde... mai întîi, poate, ar trebui să vă-ntreb dacă preferați să vorbim în latină ?

— Cum doriți dumneavoastră, *senhorita*.

Ca orice om instruit, Blackthorne știa să scrie, să citească și să vorbească în latină, pentru că latina era singura limbă de studiu în întreaga lume civilizată.

---

[1] Ceremonia ceaiului (jpn.).

[2] Vă rog să mă scuzați, Toranaga-sama, nu știu japoneza. Aveți un tălmaci (jpn.).

Cine e femeia asta ? De unde a învățat o portugheză atît de bună ? Și latina ! Unde altundeva decît la iezuiți, gîndi. Într-una din școlile lor. O, ei sînt atît de deștepți ! Primul lucru pe care îl fac e să înființeze o școală.

Nu erau decît șaptezeci de ani de cînd Ignatius Loyola înființase Ordinul lui Isus și acum școlile lor, cele mai bune din creștinătate, s-au răspîndit în întrega lume și influența lor a ridicat sau a doborît regi. Ei sînt urechile Papei. Au oprit cuvîntul Reformei și acum recîștigă teritorii imense pentru biserica lor.

— Atunci o să vorbim în portugheză, spunea ea. Stăpînul meu dorește să știe de unde ai învățat „cele cîteva cuvinte și expresii" în limba noastră ?

— În închisoare era un călugăr, *senhorita,* un călugăr franciscan și el m-a învățat. Lucruri ca hrană, prieten, baie, a merge, a veni, adevărat, fals, aici, acolo, eu, tu, te rog, mulțumesc, vreau, prizonier, da, nu și așa mai departe. E numai un început, din păcate. Ați vrea să-i spuneți seniorului Toranaga că acum sînt mai bine pregătit să răspund întrebărilor sale, să-i fiu de folos și sînt mai mult decît încîntat că am ieșit din închisoare.

Blackthorne o privi cum se întoarse și-i tălmăci lui Toranaga. Știa că va trebui să vorbească simplu, de preferat în fraze scurte și să fie atent, pentru că, spre deosebire de preot, care tălmăcea simultan, această femeie aștepta pînă ce el termina, apoi dădea un rezumat sau o versiune a ceea ce se spusese — obișnuita problemă a tuturor tălmacilor, cu excepția celor foarte buni, deși chiar și ei, ca-n cazul iezuitului, lăsau, cu voie sau fără voie, ca propriile lor personalități să influențeze cele tălmăcite. Baia, masajul, hrana și cele două ore de somn îl refăcuseră considerabil. Slugile de la baie, toate femei solide și puternice, îl frecaseră zdravăn și-i spălaseră părul, împletindu-i-l într-o coadă îngrijită, iar bărbierul îi potrivise barba. I se dăduse o fîșie de pînză curată la brîu, chimonou, eșarfă, șosete-*tabi* și saboți în curele. Așternuturile pe care dormise fuseseră foarte curate, la fel și camera. Totul păruse un vis și, trezindu-se din somnul profund, se întrebase, pe moment, care era visul : acesta sau închisoarea.

Așteptase nerăbdător sperînd că va fi dus iarăși la Toranaga, plănuind ce să spună și ce să dezvăluie, cum să fie mai șiret decît părintele Alvito și cum să cîștige

trecere în fața lui și în fața lui Toranaga. Pentru că știa, fără nici o îndoială, bazîndu-se pe cele spuse de călugărul Domingo despre negoțul și politica portughezilor și japonezilor, că acum putea să-l ajute pe Toranaga, care, în schimb, putea cu ușurință să-i dea bogățiile dorite.

Și acum, fără nici un preot cu care să lupte, se simțea și mai plin de încredere în el. Am nevoie doar de puțin noroc și răbdare.

Toranaga asculta concentrat tălmaciul care semăna cu o păpușă.

Blackthorne gîndea : Aș putea s-o ridic cu o singură mînă și, dacă i-aș cuprinde mijlocul cu palmele, degetele mele s-ar întîlni. Ce vîrstă să aibă oare ? E desăvîrșită ! Măritată ? Nici o verighetă. A, asta-i interesant. Nu poartă bijuterii de nici un fel. Afară doar de acele de argint din păr. Nici cealaltă femeie, cea grasă, nu poartă.

Își scrută memoria. Nici celelalte două femei din sat nu avuseseră vreo bijuterie și nu văzuse nici una la nimeni din casa lui Mura. De ce ?

Și cine e femeia grasă ? Soția lui Toranaga ? Sau doica băiatului ? Să fie flăcăul fiul lui Toranaga ? Sau nepotul, poate ? Călugărul Domingo spusese că japonezii au o singură soție, dar oricîte concubine poftesc.

Să fie tălmaciul concubina lui Toranaga ?

Cum o fi să ai o astfel de femeie în pat ? Mi-ar fi frică să n-o fac fărîme. Nu, nu s-ar face. Sînt femei în Anglia aproape tot atît de firave, dar nu ca ea.

Băiatul era micuț, cu o expresie serioasă pe chip, ochii rotunzi, iar părul negru era strîns într-o coadă scurtă, fără să fie ras în cap. Curiozitatea lui părea imensă.

Fără să se gîndească, Blackthorne îi făcu cu ochiul. Băiatul tresări, apoi rîse, o întrerupse pe Mariko, arătă cu mîna și vorbi fără sfială, toți ascultîndu-l îngăduitori și nimeni nu-l sîsîi să tacă. Cînd termină, Toranaga vorbi scurt către Blackthorne.

— Seniorul Toranaga întreabă de ce ai făcut asta, *senhor* ?

— O, doar ca să-l fac să rîdă pe flăcău. E un copil ca toți copiii și copiii din țara mea ar rîde dacă le-ai face așa. Fiul meu trebuie să aibă cam anii lui acum. Fiul meu are șapte ani.

— Moştenitorul are şapte, spuse Mariko după o pauză, apoi tălmăci ce spusese el.

— Moştenitor ? Asta-nseamnă că băiatul e unicul fiu al seniorului Toranaga ? întrebă Blackthorne.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-ţi spun că Domnia ta să te mărgineşti, te rog, la a răspunde întrebărilor pentru moment. Apoi adăugă : Sînt sigură, căpitane pilot Blackthorne, că, dacă ai răbdare, ţi se va oferi prilejul să întrebi orice doreşti, mai tîrziu.

— Foarte bine.

— Pentru că numele Domniei tale e foarte greu de pronunţat, *senhor*, limba noastră neavînd sunetele necesare, pot să folosesc pentru seniorul Toranaga numele dumitale japonez, Anjin-san ?

— Bineînţeles.

Blackthorne voia s-o întrebe numele ei, dar îşi aminti ce-i spusese şi-şi mai băgă încă o dată în cap să aibă răbdare.

— Mulţumesc. Stăpînul meu întreabă, mai ai alţi copii ?

— O fiică. S-a născut chiar înainte de-a pleca eu de acasă, din Anglia. Aşa că ea are acum aproape doi ani.

— Ai o soţie sau mai multe ?

— Una. Aşa e obiceiul la noi. La fel ca la portughezi şi spanioli. Noi nu avem concubine — concubine oficiale.

— Aceasta e prima dumitale soţie, *senhor* ?

— Da.

— Vă rog, ce vîrstă aveţi ?

— Treizeci şi şase.

— Unde locuiţi în Anglia ?

— În Chatham. E un port mic, lîngă Londra.

— Londra este principalul vostru oraş ?

— Da.

— Dînsul întreabă, ce limbi vorbiţi ?

— Engleza, portugheza, spaniola, olandeza şi, bineînţeles, latina.

— Ce e „olandeza" ?

— E o limbă vorbită în Europa, în Olanda. E foarte asemănătoare cu germana.

Ea se încruntă.

— Olandeza e o limbă păgînă ? La fel şi germana ?

— Amîndouă sînt ţări necatolice, răspunse el cu grijă.

— Iertaţi-mă, nu e acelaşi lucru cu păgîn ?

— Nu, *senhorita*. Creştinismul e împărţit în două religii foarte deosebite catolică şi protestantă. Sînt două variante ale creştinismului. Confesiunea din Japonia e catolică. În momentul de faţă, cele două religii sînt vrăjmaşe. Observă uimirea ei şi cum îi creşte nerăbdarea lui Toranaga, pentru că fusese lăsat în afara conversaţiei. Fii atent, se autoavertiză. Ea cu siguranţă e catolică. Treci la lucruri concrete. Şi fii cît mai simplu. Poate că seniorul Toranaga nu doreşte să vorbim despre religie, *senhorita*, mai cu seamă că, în parte, problema a fost lămurită la prima noastră întîlnire.

— Domnia ta eşti creştin-protestant ?

— Da.

— Şi creştinii-catolici sînt duşmanii Domniei tale ?

— Cei mai mulţi m-ar considera eretic şi duşmanul lor, da.

Ea şovăi, se întoarse spre Toranaga şi vorbi pe larg.

Erau multe străji de jur împrejurul grădinii. Toate erau destul de departe şi toate în uniforme maro. Apoi Blackthorne observă zece în uniforme gri, aşezate într-un grup ordonat la umbră, toţi cu ochii aţintiţi asupra băiatului. Ce să-nsemne asta ? se întrebă.

Toranaga îi puse o întrebare lui Mariko, apoi i se adresă direct lui Blackthorne.

— Stăpînul meu doreşte să ştie despre Domnia ta şi familia Domniei tale, începu Mariko. Despre ţara Domniei tale, despre regina ei şi conducătorii dinainte, despre felul de a fi, obiceiuri şi istorie. La fel şi despre toate celelalte ţări, în mod deosebit, Portugalia şi Spania. Totul despre lumea în care trăieşti. Despre navele voastre, arme, hrană, negoţ. Despre luptele şi războaiele voastre şi cum se conduce o navă şi cum ai condus Domnia ta nava şi ce s-a întîmplat în această călătorie. Vrea să înţeleagă... scuzaţi-mă, de ce rîdeţi ?

— Doar pentru că asta pare să fie chiar despre tot ce ştiu, *senhorita*.

— Asta e exact ceea ce doreşte stăpînul meu. „Exact" e cuvîntul corect ?

— Da, *senhorita*. Pot să vă felicit pentru portugheza fără cusur ?

Evantaiul ei flutură uşor.

— Mulţumesc, *senhor*. Da, stăpînul meu ar vrea să afle *adevărul* despre toate, care e realitatea şi care ar fi părerea Domniei tale.

— Aş fi bucuros să-i spun. Ne-ar lua însă ceva timp.

Blackthorne privi spre Toranaga.

— *Wakarimasu.*

— Vă rog să mă iertaţi, *senhor*, stăpînul meu îmi porunceşte să-ţi spun că accentul Domniei tale e puţin greşit. Mariko îi arătă cum să spună, iar el repetă şi-i mulţumi. Eu sînt *senhora* Mariko Buntaro, nu *senhorita*.

— Da, *senhora*. Blackthorne aruncă o privire spre Toranaga. De unde ar dori să-nceap ?

Ea-l întrebă. Un zîmbet fugar străbătu chipul dîrz al lui Toranaga.

— Dînsul zice, cu începutul.

Blackthorne ştia că asta era o altă piatră de încercare. Cu ce să-nceapă, din tot noianul de posibilităţi ? Cui să i se adreseze ? Lui Toranaga, băiatului sau femeii ? Evident, dacă ar fi fost de faţă numai bărbaţi, lui Toranaga. Dar în cazul acesta ? De ce se aflau de faţă femeile şi băiatul ? Asta trebuie să aibă un tîlc.

Hotărî să-şi fixeze privirile asupra femeilor şi băiatului.

— În timpurile de demult, ţara mea era guvernată de un mare rege, care avea o sabie vrăjită, numtiă Excalibur şi regina lui era cea mai frumoasă femeie din ţară. Sfetnicul lui cel mai de încredere era un vrăjitor, Merlin, şi regele se numea Arthur, începu el cu multă convingere, spunînd legenda pe care tatăl lui o depăna atît de bine în îndepărtata lui tinereţe. Capitala regelui Arthur se numea Camelot şi erau vremuri fericite, fără războaie şi cu recolte bogate şi... Brusc îşi dădu seama de enormitatea greşelii lui. Miezul poveştii era despre Guenievra şi Lancelot, o regină adulteră şi un vasal necredincios, despre Mordred, fiul nelegitim al lui Arthur, care porneşte mişeleşte la război împotriva tatălui său şi despre un tată care-l omoară pe acest fiu în luptă, ca-n aceeaşi clipă să fie şi el rănit de moarte de către fiul său. O, Doamne, cum am putut să fiu atît de tîmpit ! Nu este Toranaga exact ca un mare rege ? Nu sînt acestea doamnele lui ? Nu este acesta fiul lui ?

— Nu vă simţiţi bine, *senhor* ?

— Nu... nu, iertați-mă, a fost doar...

— Spuneați, *senhor*, despre acest rege și recolta bună.

— Da... Ca-n mai toate țările, trecutul nostru e-nvăluit în mituri și legende, dintre care cele mai multe sînt neimportante, spuse poticnindu-se, încercînd să cîștige timp.

Ea se uita la el uimită. Ochii lui Toranga se făcură și mai sfredelitori și băiatul căscă.

— Ce spuneați, *senhor* ?

— Eu... ei bine... Apoi avu o scînteie de inspirație. Poate că cel mai bun lucru pe care l-aș putea face, *senhora*, ar fi să desenez o hartă a lumii, așa cum o știm noi, spuse grăbit. Ați dori s-o fac ?

Ea tălmăci și el văzu un licăr de interes din partea lui Toranaga, nimic pe fața băiatului și a femeilor. Cum să-i intereseze și pe ei ?

— Stăpînul meu spune da. Voi trimite după hîrtie...

— Mulțumesc. Dar pentru moment, asta e destul. Mai tîrziu, dacă o să-mi dați cele necesare scrisului, vă pot desena una mai exactă.

Blackthorne se sculă de pe pernă și îngenunche. Începu să deseneze cu degetul o hartă sumară pe nisip, cu susu-n jos, ca ei să poată vedea mai bine.

— Pămîntul e rotund, ca o portocală, dar harta aceasta e precum coaja ei, tăiată în ovale de la nord la sud, desfășurată plat și lățită puțin la capătul de jos și sus. Un olandez numit Mercator a născocit acest fel de a înfățișa pămîntul, acum douăzeci de ani. A fost prima hartă exactă a lumii. Putem chiar să navigăm cu ea — sau cu globurile lui. Schiță, sigur de el, continentele. Acesta este nordul și acesta este sudul, acolo estul și acolo vestul. Japonia e aici, țara mea e la celălalt capăt al lumii, acolo. Toată partea aceasta e necunoscută și neexplorată... Mîna lui elimină totul din America de Nord, la nord de linia ce unea Mexicul cu Terra Nova, totul din America de Sud, afară de Peru și o fîșie îngustă de coastă, în jurul continentului, apoi totul la nord și răsărit de Norvegia, totul la răsărit de Moscova, toată Asia, tot interiorul Africii, totul la sud de Java și capătul Americii de Sud. Cunoaștem zonele de coastă, dar mai nimic altceva. Interiorul Africii, Americilor și Asiei e aproape un mister. Se opri să-i dea ei timp să-l ajungă.

Ea tălmăcea acum cu mai multă uşurinţă şi el simţi cum interesul lor creştea. Băiatul se mişcă şi veni ceva mai aproape.

— Moştenitorul doreşte să ştie unde ne aflăm noi pe hartă.

— Aici. Aici cred că e Kitaiul, China. Nu ştiu cît de departe ne aflăm noi de coastă. Mi-au trebuit doi ani ca să navighez de aici, aici.

Toranaga şi femeia grasă îşi întinseră gîturile să vadă mai bine.

— Moştenitorul întreabă de ce împărăţia noastră e aşa de mică pe harta Domniei tale.

— E o chestiune de scară, *senhora.* Pe continentul acesta, de la Terra Nova, aici, pînă în Mexic, aici, sînt aproape o mie de leghe a cîte trei mile. De aici pînă la Yedo sînt aproape o sută de leghe.

Urmă o pauză, după care ei vorbiră între ei.

— Seniorul Toranaga doreşte să-i arăţi pe hartă cum ai venit în Japonia.

— Pe acest drum. Acesta este Pasul Magellan — sau Strîmtoarea Magellan — aici, în josul Americii de Sud. Se numeşte aşa după navigatorul portughez care l-a descoperit, acum optzeci de ani. De atunci portughezii şi spaniolii au ţinut drumul secret, folosindu-l numai ei. Noi am fost primii străini în Strîmtoare. Eu am avut una din cărţile lor secrete de drum, un fel de hartă, dar chiar şi aşa, a trebuit totuşi să aştept şase luni ca să trec prin ea din cauza vînturilor potrivnice.

Ea tălmăci ce spusese el. Toranaga îşi ridică privirile, nevenindu-i să creadă.

— Stăpînul meu zice că greşeşti. Toţi bar... toţi portughezii vin din sud. Acesta e drumul lor, singurul drum.

— Da. E adevărat că portughezii preferă drumul acela — Capul Bunei Speranţe îl numim noi — pentru că ei au zeci de forturi de-a lungul tuturor acestor coaste — Africa, India şi Insulele Mirodeniilor —, unde să se aprovizioneze şi unde să ierneze. Şi galioanele, navele lor de război, patrulează şi stăpînesc căile de navigaţie. Totuşi, spaniolii folosesc strîmtoarea Magellan să ajungă în coloniile lor americane din Pacific şi în Filipine sau traversează pe aici, prin istmul îngust Panama, mergînd pe uscat, ca să scurteze distanţa cu luni de călătorie. Pentru noi a fost mai sigur să navigăm prin Strîmtoarea Magellan,

altfel ar fi trebuit să trecem prin tot şirul acela de forturi portugheze duşmane. Vă rog, spuneţi-i seniorului Toranaga că eu ştiu poziţia multora din ele acum. Pentru că veni vorba, pot să vă spun că mai toate folosesc trupe japoneze, adăugă, subliniind în mod special. Călugărul care mi-a dat toate acestea în închisoare era spaniol şi vrăjmaş portughezilor şi tuturor iezuiţilor.

Blackthorne observă o reacţie imediată pe faţa ei şi, tălmăcind, şi pe faţa lui Toranaga. Dă-i ei timp şi fii tot aşa, cît mai simplu, se autopreveni.

— Trupe japoneze ? Vrei să spui samurai ?

— Cred că *ronini* li s-ar potrivi mai bine.

— Ai zis o hartă „secretă". Stăpînul meu doreşte să ştie cum ai obţinut-o.

— Un bărbat numit Pieter Suyderhof, din Olanda, a fost secretarul particular al Primatului de Goa — acesta este titlul preotului catolic cel mai mare în rang şi Goa este capitala Indiei Portugheze. Ştiţi, bineînţeles, că portughezii încearcă să pună stăpînire pe continent prin forţă. Ca secretar particular al acestui arhiepiscop, care pe atunci era şi vice-rege portughez, îi treceau prin mînă tot felul de documente. După mulţi ani, el a obţinut unele din cărţile lor de drum — hărţi — şi le-a copiat. Acestea au dezvăluit secretele drumului prin Strîmtoarea Magellan şi, de asemeni, cum să ocoleşti Capul Bunei Speranţe şi bancurile de nisip şi recifurile din Goa pînă-n Japonia, prin Macao. Cartea mea de drum a fost cea a lui Magellan. Se găsea printre hîrtiile mele de pe navă, ce s-au pierdut. Ele sînt pentru mine ca lumina ochilor şi ar putea să fie de foarte mare preţ pentru seniorul Toranaga.

— Stăpînul meu spune că a trimis porunci să fie căutate. Continuaţi, vă rog.

— Cînd Suyderhof s-a întors în Olanda, le-a vîndut Companiei Negustorilor Indiei de Est, care făcea comerţ cu Orientul Îndepărtat.

Ea-l privea cu răceală.

— Acest bărbat a fost o iscoadă plătită ?

— El a fost plătit pentru hărţile lui, da. Acesta e obiceiul lor, aşa răsplătesc ei un om. Nu cu un titlu sau cu pămînt, numai cu bani. Olanda e republică. Bineînţeles, *senhora*, ţara mea şi aliaţii noştri, Ţările de Jos, sînt în război cu Spania şi Portugalia şi asta de ani. Veţi înţe-

lege, *senhora*, că, în război, e absolut necesar să afli secretele dușmanilor.

Mariko se întoarse și vorbi îndelung.

— Stăpînul meu întreabă de ce acest arhiepiscop a luat ca secretar un dușman ?

— Pieter Suyderhof spune că pe acest arhiepiscop, care era iezuit, îl interesa numai comerțul. Suyderhof le-a dublat veniturile, așa că s-a bucurat de „mare trecere". El era un negustor extrem de deștept — olandezii, de obicei, sînt mai buni negustori decît portughezii, așa că scrisorile lui de recomandare n-au fost controlate cu foarte mare băgare de seamă. De asemeni, mulți bărbați cu ochi albaștri și păr blond, germani sau alți europeni, sînt catolici. Blackthorne așteptă pînă ce toate acestea fură tălmăcite, apoi adăugă cu grijă : El a fost șeful iscoadelor din Asia, pentru Olanda, un soldat al țării lui și a pus cîțiva din oamenii săi pe navele portugheze. Vă rog, spuneți-i seniorului Toranaga că, fără negoțul joponez, India Portugheză n-ar putea trăi multă vreme.

Toranaga nu-și dezlipi ochii de pe hartă tot timpul cît vorbi Mariko. Nu se vedea nici o reacție pe chipul lui la ce-i spusese ea. Blackthorne se întrebă dacă ea-i tălmăcise totul.

Apoi :

— Stăpînul meu ar dori o hartă amănunțită a lumii, pe hîrtie, cît de curînd, cu toate bazele portugheze însemnate și numărul *ronin*-ilor de la fiecare. Dînsul zice să continui, te rog.

Blackthorne știa că făcuse un pas uriaș mai departe. Dar băiatul căsca, așa că hotărî să schimbe drumul, deși ducea la același port.

— Lumea noastră nu e totdeauna ce pare. De exemplu, la sud de această linie, pe care noi o numim ecuator, anotimpurile sînt inverse. Cînd la noi e vară, la ei e iarnă ; cînd la noi e vară, ei îngheață.

— De ce e așa ?

— Nu știu, dar e adevărat. Drumul către Japonia e printr-una din aceste două strîmtori din sud. Noi, englezii, încercăm să aflăm un drum de nord, fie prin nord-est, peste Siberii, fie prin nord-vest peste Americi. Eu am fost la nord pînă aici. Acolo tot pămîntul e o întindere nesfîrșită de gheață și zăpadă și e așa de frig mai tot timpul anului că degetele îți îngheață într-o clipită, dacă nu

porți mănuși de blană cu un singur deget. Oamenii care locuiesc acolo se numesc laponi. Hainele lor sînt făcute din piei de animale netăbăcite. Bărbații vînează și femeile fac toată munca. Una din îndeletnicirile femeilor e să facă hainele. Pentru aceasta, ele trebuie, mai tot timpul, să bată pieile cu maiul să le facă mai moi, ca să le poată coase.

Mariko rîse din toată inima.

Blackthorne îi zîmbi, simțindu-se mai stăpîn pe el acum.

— E adevărat, *senhora* : E *honto*.

— *Sorewa honto desu ka* ? întrebă Toranaga nerăbdător. Ce e adevărat ?

Printre hohote de rîs, ea-i povesti ce se spusese. Începură și ei să rîdă.

— Am trăit printre ei aproape un an. Am fost prinși între ghețuri și a trebuit să așteptăm dezghețul. Se hrănesc cu pește, foci, uneori urși polari și balene pe care le mănîncă crude. Mîncarea cea mai grozavă la ei este untura crudă de balenă.

— O, glumești, Anjin-san !

— E adevărat. Și ei locuiesc în case mici, rotunde, făcute numai și numai din zăpadă și nu fac baie niciodată.

— Cum niciodată ? izbucni ea.

El clătină din cap și hotărî să nu-i spună că baia era rară în Anglia, chiar mai rară decît în Spania și Portugalia, care erau țări calde.

Ea tălmăci. Toranaga clătină capul neîncrezător.

— Stăpînul meu spune că asta e prea de tot. Nimeni nu poate trăi fără baie. Chiar și oamenii necivilizați.

— Așta e adevărul : *honto*, spuse el calm și ridică mîna. Jur pe Dumnezeu și pe sufletul meu, jur că e adevărat.

Ea-l privi în tăcere.

— Totul ?

— Da. Seniorul Toranaga a dorit adevărul. De ce-aș minți ? Viața mea e în mîinile lui. E ușor de dovedit adevărul — nu, ca să fiu cinstit, ar fi greu de dovedit ce-am spus —, ar trebui să mergeți acolo și să vedeți cu ochii voștri. Bineînțeles că portughezii și spaniolii, care sînt dușmanii mei, n-or să mă susțină. Dar seniorul Toranaga a cerut adevărul. Poate să mă creadă că i-l spun.

Mariko se gîndi o clipă. Apoi tălmăci cu conștiinciozitate ce spusese el. După care :

— Seniorul Toranaga spune că e de necrezut că o ființă omenească ar putea trăi fără să facă baie.

— Da. Dar acelea sînt ținuturi reci. Obiceiurile lor sînt diferite de ale voastre și de ale mele. Bunăoară, în țara mea, toată lumea crede că băile sînt vătămătoare pentru sănătate. Bunica mea, bunicuța Jacoba, spunea : „O baie cînd te naști și alta cînd mori îți sînt de-ajuns pînă treci prin Porțile Cerului."

— Asta-i greu de crezut.

— Unele din obiceiurile voastre sînt foarte greu de crezut. Dar e adevărat că, în scurtul răstimp de cînd mă aflu la voi, am făcut mai multe băi decît în mai toți anii dinainte. Recunosc deschis că mă simt mai bine în urma lor. Zîmbi larg. Nu mai cred că băile sînt dăunătoare. Deci am ieșit în cîștig venind aici, nu ?

După o pauză, Mariko încuviință și tălmăci cele spuse.

Kiri zise :

— El e uluitor... uluitor, *neh* ?

— Care e părerea ta despre el, Mariko-san ? întrebă Toranaga.

— Sînt sigură că spune adevărul sau crede că-l spuse. Pare limpede că ar putea avea mare preț pentru Înălțimea ta, stăpîne. Noi știm atît de puține despre lumea din afară. Are asta importanță pentru Înălțimea ta ? Nu știu. Dar aproape pare ca și cum el ar fi coborît din stele sau ar fi venit de dincolo de adîncurile mării. Dacă el e dușmanul portughezilor și spaniolilor, atunci lămuririle lui, dacă sînt de crezut, ar putea fi de neprețuit pentru interesele Înălțimii tale, *neh* ?

— Tu ce crezi, Yaemon-sama ?

— Și eu cred la fel, spuse Kiri.

— Eu, unchiule ? O, cred că el e urît și nu-mi plac părul lui auriu și ochii lui de pisică, și nu arată deloc ca o ființă omenească, răspunse pe nerăsuflate. Sînt bucuros că nu m-am născut barbar ca el, ci samurai ca tatăl meu ; putem merge să mai înotăm, te rog ?

— Mîine, Yaemon, spuse Toranaga supărat că nu poate să discute direct cu pilotul.

În timp ce ei sporovăiau, Blackthorne hotărî că acum se ivise prilejul. Apoi Mariko se întoarse din nou spre el.

— Stăpînul meu te întreabă de ce-ai fost în nord ?

— Eram pilot pe o navă. Noi încercăm să găsim o cale de trecere prin nord-est, *senhora*. Multe din lucrurile pe care vi le pot spune, au să vă pară de rîs, ştiu, începu el. De exemplu, acum şaptezeci de ani regii Spaniei şi Portugaliei au semnat o înţelegere sfîntă, prin care îşi împărţeau între ei stăpînirea asupra Lumii Noi, lumea nedescoperită încă. Cum ţara voastră cade în jumătatea portugheză, după lege, ea aparţine Portugaliei — seniorul Toranaga, Domnia ta, toţi, acest castel cu tot ce e în el au fost date Portugaliei.

— O, te rog, Anjin-san. Iartă-mă, asta e o aiureală !

— Sînt de acord că trufia lor e de necrezut. Dar e adevărat.

Imediat ea începu să tălmăcească şi Toranaga rîse batjocoritor.

— Stăpînul Toranaga spune că şi el ar putea tot atît de bine să împartă cerurile între Înălţimea sa şi împăratul Chinei, *neh* ?

— Te rog, spune-i seniorului Toranaga că-mi pare rău, dar asta nu-i acelaşi lucru, spuse Blackthorne ştiind că se află pe muchie de cuţit. Aceasta stă scris în documente legale, care dau dreptul fiecărui rege să ia pentru sine orice pămînt necatolic, descoperit de supuşii lui, să înlăture cîrmuirea existentă şi să o înlocuiască cu o cîrmuire catolică. Degetul său trasă pe hartă o linie de la nord la sud, care împărţea în două Brazilia. Tot ce este la răsărit de această linie aparţine Portugaliei, tot ce e la apus, Spaniei. Pedro Cabral a descoperit Brazilia în 1500, aşa că acum Portugalia stăpîneşte Brazilia, a nimicit cultura băştinaşă şi i-a ucis pe conducătorii legiuiţi şi s-a îmbogăţit cu aurul şi argintul luat din minele şi din templele jefuite. Tot restul Americilor descoperit pînă acum e stăpînit de spanioli — Mexic, Peru, aproape tot acest continent de sud. Au şters de pe faţa pămîntului triburile incaşe, le-au distrus cultura, şi-au înrobit sute de mii. Conchistadorii au arme moderne, băştinaşii nimic. Cu conchistadorii vin şi preoţii. Curînd cîţiva prinţi sînt creştinaţi şi se trag foloase din vrăjbele dintre ei. Apoi prinţii se ridică unul împotriva celuilalt şi regatul e înghiţit cît ai zice peşte. Acum Spania e cea mai bogată ţară din lumea noastră, prin aurul şi argintul jefuit de la incaşi şi mexicani şi trimis apoi în Spania.

Mariko era acum foarte gravă. Înţelesese rapid unde bătea Blackthorne. La fel şi Toranaga.

— Stăpînul meu spune că astea-s vorbe fără noimă. Cum ar putea ei să ia cu de la sine putere asemenea drepturi ?

— Nu ei şi le-au luat, spuse Blackthorne grav. Papa le-a dat aceste drepturi, însuşi locţiitorul lui Cristos pe pămînt. În schimbul răspîndirii cuvîntului Domnului.

— Nu cred, exclamă ea.

— Vă rog, tălmăciţi ce-am spus, *senhora*. E *honto*.

Ea dădu ascultare şi tălmăci cu de-amănuntul, vădit tulburată. Apoi :

— Stăpînul meu... stăpînul meu spune că Domnia ta... că Domnia ta încerci doar să-l otrăveşti împotriva duşmanilor dumitale. Care e adevărul ? Jură pe viaţa Domniei tale, *senhor*.

— În 1493, Papa Alexandru al VI-lea a stabilit primul hotar, începu Blackthorne, binecuvîntîndu-l pe Alban Caradoc, care-i burdusise capul cu atîtea fapte, cînd era tînăr, şi pe călugărul Domingo, care-i atrăsese luarea aminte despre mîndria japoneză şi-i dăduse cheia spre a ajunge la minţile lor. În 1506, Papa Iulius al II-lea a întărit schimbările înţelegerii de la Tordesillas, semnate de Spania şi Portugalia în 1494, care mişcau puţin hotarul. În 1529, abia dacă sînt şaptezeci de ani de atunci, Papa Clement al VII-lea a întărit tratatul de la Saragossa, care stabilea un al doilea hotar pe aici — degetul lui desenă pe nisip o linie de longitudine, care trecea prin extremitatea sudică a Japoniei. Aceasta îi dă numai Portugaliei dreptul asupra ţării voastre, asupra tuturor acestor ţări, începînd cu Japonia. China, pînă-n Africa, în felul în care v-am spus. Să fie exploatate — *prin orice mijloace* — în schimbul răspîndirii catolicismului.

El aşteptă din nou şi femeia şovăi, foarte tulburată şi el simţi iritarea crescîndă a lui Toranaga, dat fiind că trebuia să aştepte ca ea să tălmăcească.

Mariko îşi forţă buzele să vorbească şi repetă spusele lui. Apoi îl ascultă din nou pe Blackthorne, detestînd ce auzea. Să fie într-adevăr posibil ? se întrebă ea. Cum ar putea Sanctitatea sa să spună asemenea lucruri ? Să dea ţara noastră portughezilor ? Trebuie să fie o minciună. Dar pilotul a jurat pe bunul Dumnezeu.

— Stăpîne, pilotul spune, începu ea, că în vremurile cînd au fost luate aceste hotărîri de către Sanctitatea sa,

Papa, toată lumea lor, şi ţara lui Anjin-san, era creştină, catolică. Despărţirea nu... nu se produsese încă. Aşa că aceste... aceste hotărîri papale ar fi, bineînţeles, obligatorii pentru... pentru toate naţiile. Chiar şi aşa, el mai spune că, deşi numai portughezii au drept de a *exploata* Japonia, totuşi Spania şi Portugalia se ceartă fără încetare asupra *dreptului de proprietate* din pricina bogăţiei comerţului nostru cu China.

— Care-i părerea ta, Kiri-san ? spuse Toranaga, la fel de uluit ca şi ceilalţi. Singur băiatul se juca cu evantaiul, fără să-l intereseze.

— El e convins că spune adevărul, rosti Kiri. Da, aşa gîndesc. Dar cum să dovedeşti, dacă nu totul, măcar o parte ?

— Tu cum ai dovedi-o, Mariko-san ? întrebă Toranaga foarte tulburat de reacţia lui Mariko la cele spuse, dar bucuros că fusese de acord s-o folosească pe ea drept tălmaci.

— L-aş întreba pe părintele Tsukku-san, spuse. Apoi aş trimite pe cineva — un vasal de încredere — în lume, să vadă. Poate împreună cu Anjin-san.

Kiri zise :

— Dacă preotul nu întăreşte aceste spuse, nu-nseamnă neapărat că Anjin-san minte, *neh ?*

Kiri era încîntată că ea dăduse ideea să fie folosită Mariko drept tălmaci, cînd Toranaga căuta pe altcineva în locul lui Tsukku-san. Ea ştia că puteai să ai încredere în Mariko şi că, o dată ce ea jurase pe zeul ei străin, avea să rămînă tăcută în veci la întrebările foarte severe ale oricărui preot creştin. Cu cît diavolii aceia ştiu mai puţinc, cu atît mai bine, gîndi Kiri. Şi ce comoară de lucruri noi e barbarul ăsta !

Kiri văzu că băiatul cască din nou şi era bucuroasă. Cu cît băiatul înţelegea mai puţine, cu atît mai bine, îşi zise. Apoi spuse :

— De ce nu trimiţi după mai-marele preoţilor creştini şi să-l întrebi despre aceste fapte ? Vezi ce spune. Mai întotdeauna le citeşti gîndurile pe faţă, ei aproape sînt lipsiţi de orice agerime a minţii.

Toranaga încuviinţă din cap, neslăbind-o pe Mariko din ochi.

— Din ce ştii tu despre barbarii din sud, Mariko-san, ce-ai zice, ordinul unui Papă ar fi ascultat ?

— Fără nici o îndoială.

— Poruncile lui ar fi socotite drept vocea Dumnezeului creştin, care le-ar vorbi ?

— Da.

— Toţi creştinii catolici i-ar asculta ordinele ?

— Da.

— Chiar şi creştinii noştri de aici ?

— Aş zice că da.

— Chiar şi tu ?

— Da, Alteţă. Dacă ar fi un ordin al Sanctităţii sale direct pentru mine. Da, pentru mîntuirea sufletului meu. Privirea ei era hotărîtă. Dar, pînă atunci, nu voi da ascultare unui alt om decît seniorului meu, şefului familiei mele, sau soţului meu. Eu sînt japoneză, creştină într-adevăr, dar înainte de toate sînt samurai.

— Atunci cred că această Sanctitate ar fi bine să stea cît mai departe de fruntariile noastre. Toranaga rămase o clipă pe gînduri. Apoi hotărî ce să facă cu barbarul, Anjin-san. Spune-i... Se opri.

Toţi ochii se îndreptară spre potecă şi spre bătrîna care se apropia. Purta sutană cu glugă, de călugăriţă budistă. Patru samurai în gri o însoţeau. Uniformele se opriră şi ea înaintă singură.

Capitolul 17

Toţi se înclinară adînc. Toranaga observă că barbarul îl imită şi nu se ridică, nici nu rămîne cu ochii holbaţi, cum ar fi făcut, după obiceiul lor, toţi barbarii, în afară de Tsukku-san. Pilotul învaţă repede, gîndi, mintea clocotindu-i încă de ceea ce auzise. Zeci de mii de întrebări îl luau cu asalt, dar, conform cu propria-i disciplină, le îndepărtă pentru moment spre a se concentra asupra pericolului actual.

Kiri se repezise să-i ofere bătrînei perna ei, şi-o ajută să se aşeze, apoi îngenunche lîngă ea, într-o aşteptare nemişcată.

— Mulţumesc, Kiritsubo-san, spuse femeia reîntorcîndu-le plecăciunea. Numele ei era Yodoko. Era văduva lui *taikō* şi acum, de la moartea lui, călugăriţă budistă. Îmi

pare rău că am venit nepoftită şi că v-am întrerupt, nobile Toranaga.

— Domnia ta nu eşti niciodată nebinevenită sau nepoftită, Yodoko-sama.

— Da, mulţumesc, îţi mulţumesc. Aruncă o privire spre Blackthorne şi clipi des, încercînd să vadă mai bine. Dar cred, că, într-adevăr, v-am întrerupt. Nu văd cine... E un barbar ? Ochii mă lasă tot mai mult. Nu e Tsukku-san, nu-i aşa ?

— Nu, e noul barbar, spuse Toranaga.

— O, el ! Yodoko îl cercetă mai de-aproape. Te rog, spune-i că nu văd foarte bine, de aici şi lipsa mea de bună cuviinţă.

Mariko făcu precum i se ceruse.

— El zice că mulţi oameni din ţara lui au vederea slabă, Yodoko-sama, dar poartă ochelari. Întreabă dacă noi avem. I-am spus că da, unii de la noi au — de la barbarii din sud. Că Domnia ta purtai, dar că acum nu-i mai porţi.

— Da. Îmi place mai mult ceaţa ce mă înconjoară. Da, nu-mi plac multe ce văd în zilele noastre. Yodoko se întoarse şi privi spre băiat prefăcîndu-se că abia acum îl văzuse. O ! Fiule ! Deci iată-te ! Te căutam. Ce bine-i să-l vezi pe *kampaku !* Se înclină plină de respect.

— Mulţumesc, mamă bună. Yaemon strălucea de bucurie şi se înclină la rîndul lui. O, trebuia să-l fi auzit pe barbar. Ne-a desenat o hartă a lumii şi ne-a spus lucruri cu haz despre oameni care nu fac baie deloc ! Niciodată în toată viaţa lor şi locuiesc în case de zăpadă, şi poartă piei de animale pe ei precum *kami* cei răi.

Bătrîna vorbi cu dispreţ :

— Fiul meu, cred că ei cu cît vin mai puţin pe aici, cu atît e mai bine. Nu i-am putut înţelege niciodată şi tot timpul miros atît de urît. N-am putut pricepe niciodată cum preaslăvitul *taikō*, tatăl tău, i-a putut îngădui. Dar el era bărbat şi voi aveţi mai multă răbdare decît o biată femeie. Tu ai un dascăl bun, Yaemon-sama. Ochii-i bătrîni alunecară iar spre Toranaga. Seniorul Toranaga are mai multă răbdare decît oricine din împărăţie.

— Răbdarea e importantă pentru un bărbat, e izvor de viaţă pentru un conducător, spuse Toranaga. Şi setea de cunoaştere este şi ea o însuşire de seamă, nu, Yaemon-sama ? Şi cunoaşterea o dobîndeşti din locuri ciudate.

— Da, unchiule. O, da, spuse Yaemon. Are dreptate, nu, mamă bună ?

— Da, da. Aşa-i. Dar eu sînt bucuroasă că sînt femeie şi nu trebuie să-mi fac griji cu aceste lucruri, *neh* ? Yodoko strînse cu putere la piept băiatul ce venise să se aşeze lîngă ea. Deci, fiul meu, de ce mă aflu eu aici ? Să-l iau pe *kampaku*. De ce ? Deoarece *kampaku* întîrzie la masă şi nu-şi scrie temele la timp.

— Nu-mi place să-mi scriu temele şi vreau să-not !

Toranaga spuse cu o gravitate prefăcută :

— Cînd eram de vîrsta ta, nici mie nu-mi plăcea să scriu. Dar mai tîrziu, cînd am avut douăzeci de ani, a trebuit să las luptele şi să mă întorc la şcoală. Asta şi mai abitir nu mi-a plăcut.

— Să te întorci la şcoală, unchiule ? După ce o părăsiseşi pentru totdeauna ? O, ce îngrozitor !

— Un conducător trebuie să scrie bine, Yaemon-sama. Nu doar citeţ, ci frumos, iar *kampaku* mai bine decît oricine altul. Cum altfel ar putea să-i scrie Maiestăţii sale imperiale sau marilor *daimyo* ? Un conducător trebuie să facă multe lucruri care sînt dificile.

— Da, unchiule. E foarte greu să fii *kampaku*. Yaemon se încruntă plin de importanţă. Cred că eu am să-mi fac lecţiile acum şi nu la douăzeci de ani, pentru că atunci o să am treburi importante de stat.

Toţi erau foarte mîndri de el.

— Eşti foarte înţelept, fiule, spuse Yodoko.

— Da, mamă bună. Sînt înţelept ca tatăl meu, după cum zice mama. Cînd se întoarce mama acasă ?

Yodoko se uită fix la Toranaga.

— Curînd.

— Nădăjduiesc că foarte curînd, spuse Toranaga.

El ştia că Yodoko venise să ia băiatul trimisă de Ishido. Toranaga adusese copilul şi străjile direct în grădină ca să-şi scoată şi mai mult duşmanul din sărite. De asemeni, şi să-i arate băiatului pe ciudatul pilot, lipsindu-l astfel pe Ishido de bucuria de a i-l fi arătat el primul.

— E foarte obositor să mi se ceară socoteală pentru fiul meu, spunea Yodoko. Ar fi foarte bine s-o avem din nou acasă, aici, în Osaka, pe doamna Ochiba, atunci eu m-aş putea reîntoarce în templu, *neh* ? Ea cum se simte şi ce face doamna Genjiko ?

— Amîndouă se bucură de o sănătate excelentă, îi spuse Toranaga, fericit în sinea lui.

Cu nouă ani în urmă, într-o manifestare neobişnuită de prietenie, *taikō* îi propusese să se însoare cu doamna Genjiko, sora mai tînără a doamnei Ochiba, concubina lui favorită.

— Atunci casele noastre vor fi unite pentru totdeauna, *neh* ? îi spusese *taikō*.

— Da, Alteţă. Mă voi supune, deşi nu merit această cinste, răspunse Toranaga plin de respect, dorind legătura cu *taikō*. Dar ştia că, deşi Yodoko, soţia lui *taikō*, putea să fie de acord, totuşi concubina lui, Ochiba, îl ura şi avea să-şi folosească puterea imensă ce o avea asupra lui *taikō* ca să împiedice căsătoria. Şi, în acelaşi timp, era mai înţelept să se ferească s-o aibă pe sora Ochibei de nevastă, pentru că asta i-ar da ei puteri nemărginite asupra lui şi, ceea ce nu era cîtuşi de puţin de neglijat, i-ar da cheile de la averea lui. Dar, dacă ea s-ar mărita cu fiul lui, Sudara, atunci Toranaga, ca şef suprem al familiei, ar avea putere deplină. Îi trebuise toată priceperea să pună la cale căsătoria dintre Sudara şi Genjiko, dar izbutise şi acum Genjiko îi era o pavăză de nepreţuit împotriva Ochibei, pentru că Ochiba îşi adora sora.

— Nora mea nu este încă în chinurile facerii — se aşteptau să înceapă ieri —, dar bănui că doamna Ochiba va pleca imediat ce nu mai e nici un pericol.

— După trei fete e timpul ca Genjiko să-ţi dea un nepot, *neh* ? Am să mă rog pentru naşterea lui.

— Mulţumesc, spuse Toranaga, fiindu-i dragă Yodoko ca întotdeauna, ştiind că-l voia într-adevăr, deşi el nu reprezenta nimic altceva decît pericol pentru casa ei.

— Aud că doamna ta, Sazuko, aşteaptă un copil ?

— Da. Sînt foarte norocos.

Toranaga era încîntat gîndindu-se la cea mai nouă concubină a sa, la tinereţea, la vigoarea şi la înfocarea ei. Nădăjduiesc să am un fiu, îşi spuse. Da, asta ar fi foarte bine. Şaptesprezece ani e o vîrstă potrivită să ai primul copil, dacă ai o sănătate perfectă ca a ei.

— Da. Sînt foarte norocos.

— Buddha te-a binecuvîntat.

Yodoko simţi o undă de invidie. Părea atît de nedrept ca Toranaga să aibă cinci fii în viaţă, patru fiice şi deja cinci nepoate, fără să mai pui la socoteală acest copil al

lui Sazuko ce-o să vină-n curînd, iar el, cu atîţia ani de plină vigoare şi cu numeroasele concubine din casa lui, poate să aibă şi mai mulţi fii. Ori, toate speranţele ei erau puse în acest unic copil de şapte ani, tot aşa de mult copilul ei cît şi al Ochibei. Da, Yaemon este tot pe-atît şi fiul meu, gîndi. Cît am urît-o la început pe Ochiba...

Văzu că toate privirile erau aţintite asupra ei şi tresări.

— Da ?

Yaemon se încruntă :

— Am spus putem să mergem să-mi fac lecţiile, mamă bună ? Am spus-o, de două ori.

— Îmi pare rău, fiule, mă furaseră gîndurile. Aşa se întîmplă cînd îmbătrîneşti. Da, hai să plecăm atunci.

Kiri o ajută să se ridice. Yaemon alergă, luînd-o înainte. Samuraii în gri erau deja în picioare şi unul din ei îl prinse şi-l urcă cu dragoste în cîrcă. Cei patru samurai care o însoţiseră pe Yodoko aşteptau deoparte.

— N-ai vrea, te rog, să faci cîţiva paşi cu mine, senior Toranaga ? Am nevoie de un braţ puternic de care să mă sprijin.

Toranaga fu în picioare cu o sprinteneală uimitoare. Ea îl luă de braţ, dar nu se folosi de puterea lui.

— Da. Am nevoie de un braţ puternic. Şi Yaemon are nevoie. La fel şi împărăţia.

— Sînt totdeauna gata să vă slujesc, spuse Toranaga.

Cînd se îndepărtară de ceilalţi, ea spuse încet :

— Fii regent unic. Ia puterea şi cîrmuieşte tu singur. Pînă cînd Yaemon împlineşte vîrsta.

— Testamentul lui *taikō* o interzice — chiar dacă eu aş dori-o —, dar n-o doresc. Eu nu umblu să iau puterea de unul singur. N-am umblat niciodată.

— Tora-chan, spuse ea folosind numele pe care i-l dăduse *taikō* cu mulţi ani în urmă, noi avem cîteva secrete, tu şi cu mine. Ai putea s-o faci, dacă ai vrea. Eu îmi iau răspunderea pentru doamna Ochiba. Ia puterea pentru cît trăieşti. Fii *shōgun* şi fă...

— Doamnă, ceea ce spuneţi înseamnă trădare. Eu — nu — caut — să ajung — *shōgun.*

— Bineînţeles, dar te rog, ascultă-mă, pentru ultima oară. Proclamă-te *shōgun,* fă-l pe Yaemon *singurul* tău moştenitor... singurul tău moştenitor. El ar putea să fie *shōgun,* după tine. Nu e linia lui de sînge Fujimoto — prin

doamna Ochiba, prin bunicul ei, Goroda, şi mai departe pînă în timpuri străvechi ? Fujimoto !

Toranaga rămase cu privirea aţintită asupra ei.

— Credeţi că *daimyo*-ii ar fi de acord cu asemenea cerere, sau că Alteţa sa, Fiul Cerului, ar putea să aprobe numirea ?

— Nu. Nu pentru Yaemon singur. Dar, dacă tu ai fi *shōgun* mai întîi şi l-ai adopta, tu ai putea să-i convingi pe ei, pe toţi. Noi te vom sprijini, eu şi doamna Ochiba.

— A fost ea de acord cu asta ? întrebă Toranaga uluit.

— Nu, n-am discutat niciodată. E ideea mea. Dar ea va fi de acord. Răspund eu pentru ea. Dinainte.

— Asta nu se poate discuta, doamnă.

— Tu poţi să te descurci cu Ishido şi cu toţi ceilalţi. Totdeauna te-ai descurcat. Mi-e frică de ce-aud, Torachan, zvonuri de luptă, împărţiri pe tabere şi vremurile de întuneric pornindu-se iar. Cînd o să-nceapă războiul, o să ţină la nesfîrşit şi Yaemon va fi înghiţit.

— Da. Şi eu cred asta. Da, dacă o să-nceapă, o să dureze la nesfîrşit.

— Atunci ia puterea ! Fă ce vrei, oricui şi oricum vrei. Yaemon e un băiat de ispravă. Ştiu că-l placi. Are mintea tatălui său şi, sub îndrumarea ta, am avea toţi de cîştigat. Trebuie să-şi capete moştenirea.

— Eu nu mă opun lui sau succesiunii lui. De cîte ori trebuie s-o spun ?

— Moştenitorul va fi distrus dacă tu nu-l sprijini în fapt.

— Dar eu îl sprijin ! spuse Toranaga. Pe orice cale. Aşa m-am învoit cu *taikō*, regretatul Vostru şoţ.

Yodoko oftă şi se înfăşură mai bine în sutană.

— Oasele astea bătrîne sînt rebegite de frig. Atît de multe secrete şi bătălii, trădări, moarte, victorii, Torachan. Eu sînt doar o femeie şi foarte, foarte singură. Sînt bucuroasă că mi-am închinat viaţa lui Buddha şi că mai toate gîndurile mele sînt acum îndreptate spre Buddha şi viaţa mea viitoare. Dar în viaţa asta trebuie să-mi apăr fiul şi să-ţi spun aceste lucruri. Sper c-ai să-mi ierţi necuviinţa.

— Întotdeauna vă caut şi mă bucură sfatul Vostru.

— Mulţumesc. Îşi îndreptă puţin spatele. Ascultă, cît trăiesc eu, nici moştenitorul, nici doamna Ochiba n-au să meargă niciodată împotriva ta.

— Da.

— Ai să te gîndeşti la ce ţi-am spus ?

— Testamentul fostului meu stăpîn o interzice. Nu pot să merg împotriva a ceea ce m-am legat prin jurămînt sfînt, ca regent.

Îşi continuă drumul în tăcere. Apoi Yodoko oftă.

— De ce n-o iei pe ea de nevastă ?

Toranaga rămase pironit locului.

— Pe Ochiba ?

— De ce nu ? E o alegere politică întru totul potrivită. O alegere perfectă pentru tine. E frumoasă, tînără, viguroasă, linia ei de sînge e cea mai bună, parte Fujimoto, parte Minowara, soarele [1] dansează în vinele ei şi are o sete de viaţă de nestăvilit. Tu acum nu ai nici o soţie legitimă — aşa că, de ce nu ? Asta ar rezolva problema succesiunii şi împărăţia n-ar mai fi sfîşiată în bucăţi. Cu siguranţă c-o să ai alţi fii de la ea. Yaemon o să te urmeze pe tine, apoi fii lui sau ceilalţi fii ai ei. Ai putea să ajungi *shōgun*. Ai avea putere în stat şi putere de tată, aşa că l-ai putea forma pe Yaemon după cum doreşti. L-ai adopta după lege şi el ar fi fiul tău la fel ca oricare din fiii tăi. De ce să nu te-nsori cu doamna Ochiba ?

Pentru că ea e o pisică sălbatică, o tigroaică perfidă, cu chip şi trup de zeiţă, care se crede împărătească şi se poartă ca o împărătească, îşi spuse în sinea lui Toranaga. N-ai putea niciodată să ai încredere în ea să ţi-o aduci în pat. Ar fi în stare chiar să-ţi străpungă ochii cu acul, în timp ce dormi, ca şi cînd te-ar mîngîia. O, nu, nu ea ! Chiar dacă m-aş însura cu ea numai cu numele — ceea ce ea n-ar primi niciodată — o, nu ! E cu neputinţă ! Pentru tot felul de motive, nu mai puţin acela că ea m-a urît şi a uneltit căderea mea şi a casei mele întotdeauna, de cînd a născut prima oară, acum unsprezece ani.

Chiar atunci, chiar la şaptesprezece ani, ea se legase să mă distrugă. O, atît de suavă pe dinafară ca prima piersică coaptă a verii şi la fel de înmiresmată. Dar pe dinăuntru e sabie de oţel, cu o minte pe măsură, urzindu-şi vrăjile, făcîndu-l, în curînd, pe *taikō* nebun după ea şi îndepărtîndu-le pe toate celelalte. Da, ea-l îmbrobodise pe *taikō* de pe cînd avea cincisprezece ani, cînd a luat-o pen-

[1] Ambele familii sînt de origine imperială, iar împăratul, conform tradiţiei, descinde din zeiţa Soarelui, Amaterasu.

tru prima oară concubină. Da, şi nu uita că, de fapt, chiar de atunci, ea l-a avut pe el la aşternut, nu el pe ea, oricît de mult ar fi crezut-o el. Da, chiar la cincisprezece ani Ochiba ştia ce voia şi cum s-o obţină. Apoi s-a întîmplat miracolul, dîndu-i lui *taikō* un fiu, în sfîrşit, ea, singura din toate femeile pe care le-a avut la viaţa lui. Cu cîte a împărţit perna? O sută pe puţin, el, o hermină care şi-a lăsat mai multă Sevă a Bucuriei în mai multe Lăcaşuri Cereşti decît zece bărbaţi obişnuiţi ! Da. Femei de toate vîrstele, de toate castele, întîmplătoare sau concubine oficiale, de la prinţese Funjimoto pînă la curtezane de ultima clasă. Dar nici una n-a rămas niciodată grea, deşi, mai tîrziu, multe din ele, pe care *taikō* le-a îndepărtat sau de care a divorţat, ori le-a găsit soţi, au avut copii de la alţi bărbaţi. Nici una, în afară de doamna Ochiba.

Dar ea i-a dat primul fiu cînd el avea cincizeci şi trei de ani, un copil pricăjit, bolnăvicios, care a murit curînd, *taikō* smulgîndu-şi hainele, aproape nebun de durere, învinovăţindu-se pe el, nu pe ea. Apoi, patru ani mai tîrziu, în chip miraculos, ea a născut iar, printr-o minune — un alt băiat, surprinzător de sănătos de data asta, ea avînd acum douăzeci şi unu de ani. Neasemuita Ochiba, o numise *taikō*.

A fost *taikō* tatăl lui Yaemon ? Ehei, ce n-aş da să ştiu adevărul. O să-l ştim vreodată ? Pesemne că nu, dar ce n-aş da pentru o dovadă, fie că a fost, fie că n-a fost.

Ciudat că *taikō*, atît de deştept în toate celelalte, n-a fost şi-n privinţa Ochibei, îndrăgind-o pe ea şi pe Yaemon la nebunie. Ciudat ca, din toate femeile, ea să ajungă mama moştenitorului său, ea, al cărui tată, şi tată vitreg, şi mamă au murit din pricina lui *taikō*.

O fi avut deşteptăciunea să-mpartă perna cu un alt bărbat, să-i ia sămînţa, apoi să-l şteargă de pe faţa pămîntului ca să fie în siguranţă ? Nu o dată, ci de două ori ?

Ar putea să fie atît de vicleană ? O, da !

Să mă-nsor cu Ochiba ? Niciodată.

— Sînt onorat că aţi făcut o asemenea propunere, spuse Toranaga.

— Eşti *bărbat*, Tora-chan. Ai putea să mînuieşti asemenea femeie cu uşurinţă. Eşti singurul om din împărăţie care ar putea, *neh ?* Ea ar fi o partidă minunată pentru tine. Priveşte-o cum se luptă să apere interesele fiului ei

şi ea e doar o femeie, lipsită de ocrotire. Ar fi o nevastă demnă de tine.

— Nu cred că ea s-ar gîndi vreodată la asta.

— Şi dacă ar face-o ?

— Aş vrea s-o aflu. În taină. Da, asta ar fi o nepreţuită cinste.

— Multă lume crede că numai tu eşti adevărata ameninţare pentru succesiunea lui Yaemon.

— Mulţi oameni sînt nebuni.

— Da. Dar tu nu eşti, Toranaga-sama. Nici doamna Ochiba.

Nici tu, doamna mea, gîndi el.

Capitolul 18

Cînd întunericul nopţii era în toi, asasinul sări zidul în grădină. Aproape că nu-l zăreai : purta haine negre, strîns lipite de trup, şosetele-*tabi* îi erau negre şi capu-i era acoperit cu o glugă şi o mască. Era un bărbat mărunt şi alerga fără zgomot spre faţada de piatră a fortăreţei interioare, oprindu-se chiar lîngă zidurile înalte. La cincizeci de iarzi mai încolo, doi samurai în uniformă maro păzeau poarta principală. Aruncă îndemînatic o gheară de pisică învelită-n cîrpe, de care era prinsă o funie subţire de mătase. Gheara de pisică se prinse de marginea de piatră a ambrazurii. El se căţără pe frînghie, se strecură prin deschizătură şi dispăru înăuntru.

Coridorul era liniştit şi luminat de lumînări. Se grăbi de-a lungul lui, fără să facă vreun zgomot, deschise o uşă exterioară şi ieşi afară pe parapet. O altă aruncare îndemînatică şi o scurtă căţărare şi el se afla în coridorul de deasupra. Santinelele de la colţurile parapetului nu-l auziră, deşi erau numai ochi şi urechi.

Se vîrî într-o nişă în zid cînd alţi samurai în maro trecură fără zgomot pe lîngă el, făcîndu-şi rondul. Cînd se îndepărtară, se strecură uşor de-a lungul acestui coridor. La colţ se opri. Se uită atent de jur împrejur. Un samurai păzea uşa de la celălalt capăt. Lumînările pîlpîiau în tăcere. Santinela stătea cu picioarele încrucişate, apoi căscă, îşi rezemă spatele de zid şi-şi dezmorţi oasele. Ochii i se

închiseră pentru o clipă. Imediat asasinul țîșni înainte. Fără cel mai mic zgomot. Făcu un laț la funia de mătase, ce-o avea în mîini, o aruncă pe gîtul santinelei și smuci zdravăn. Degetele strajei încercară să îndepărteze lațul, dar deja moartea punea stăpînire pe el. O lovitură scurtă cu pumnalul între vertebre, la fel de iscusită ca a unui chirurg, și straja rămase nemișcată.

Bărbatul împinse ușor ușa. Sala de audiențe era goală, ușile interioare nepăzite. Trase cadavrul înăuntru și închise ușa la loc. Fără nici o șovăială, traversă încăperea și alese ușa interioară din stînga. Era din lemn și puternic ferecată. Își schimbă pumnalul în mîna dreaptă. Ciocăni ușor.

— „În zilele împăratului Shirakawa...", spuse, dînd prima parte a parolei.

De cealaltă latură a ușii se auzi un șuierat de sabie trasă din teacă și răspunsul :

— „...acolo locuia un om înțelept numit Enraku-ji..."

— „...care a scris cea de-a treizeci și una sutră." Am un mesaj urgent pentru seniorul Toranaga.

Ușa se deschise și asasinul dădu buzna înăuntru. Pumnalul intră în gîtul primului samurai, chiar sub bărbie, și ieși afară tot atît de repede îngropîndu-se la fel în cea de a doua strajă. O ușoară răsucire și din nou fu tras afară. Amîndoi bărbații rămaseră morți în picioare. Prinse pe unul din ei și-l lăsă să cadă ușor ; celălalt se prăbuși, dar fără zgomot. Sîngele curgea din ei pe podea și trupurile se răsuceau în chinurile morții.

Bărbatul se grăbi de-a lungul acestui coridor interior. Lumina era slabă. Apoi se deschise un *shoji*. Îngheță și-și roti încet privirea.

Kiri se uita cu gura căscată la el, zece pași mai departe. Ținea o tavă în mîini.

El văzu că cele două cești de pe tavă erau nefolosite și mîncarea neatinsă. Un fir de abur ieșea din ceainic. Lîngă el licărea o lumînare. Apoi tava căzu, iar mîinile ei se opriră în *obi* și ieșiră cu un pumnal, gura i se mișca, dar nu scotea nici un sunet. El deja alerga către colț. La celălalt capăt se deschise o ușă și un samurai năuc de somn se zgîia de-a lungul coridorului.

Asasinul trecu val-vîrtej printr-o ușă pe care-o găsi în dreapta. Kiri țipă, alarma fusese dată și el alergă în întuneric, sigur pe picioarele lui, traversă camera, zbură

pe lîngă femeile trezite din somn şi pe lîngă slujnicele lor, direct în coridorul cel mai tainic, din cealaltă latură.

Aici era întuneric beznă, dar el, în zarva care creştea, înainta pipăind ca să afle uşa. Împinse uşa glisantă şi se aruncă asupra omului care zăcea în aşternuturi. Dar braţul cu stiletul îi fu prins ca-ntr-o menghină şi peste cîteva clipe se zvîrcolea luptîndu-se pe duşumea. Era priceput la luptă, se eliberă şi lovi iar cu pumnalul dar nu nimeri, încurcat de cuvertură. O azvîrli cît colo şi se aruncă cu pumnalul pregătit pentru lovitura mortală. Dar omul se răsuci cu agilitate neaşteptată şi-i dădu o lovitură zdravănă în vintre. Durerea-l paraliză, iar victima ţîşni-glonţ din calea lui.

Apoi samuraii se îmbulziră în pragul uşii, unii cu felinare, iar Naga, avînd pe el doar fîşia de pînză din brîu, cu părul răvăşit, păşi între el şi Blanckthorne, cu sabia ridicată.

— Predă-te !

Asasinul se prefăcu a sări la atac, strigă : *„Namu Amida Butsu"* — În numele lui Buddha Amida —, dar îndreptă pumnalul asupra sa şi cu ambele mîini şi-l împlîntă în gît, trăgîndu-l în sus, pînă sub bărbie. Sîngele ţîşni şi el căzu grămadă în genunchi. Naga lovi o singură dată, — sabia lui un arc rotitor — şi capul se rostogoli.

În tăcere Naga îi ridică încet capul şi-i smulse masca. Chipul era comun, ochii încă clipeau. Ţinea capul de moţul din creştet, tunsura fiind de samurai.

— Îl cunoaşte cineva ?

Nimeni nu răspunse. Naga îl scuipă în faţă, aruncă furios capul unuia din oamenii săi, sfîşie hainele negre şi ridică braţul drept al cadavrului, găsind ce căuta. Micul tatuaj — semnul chinezesc pentru Amida, un Buddha anume — era desenat la subţioară.

— Cine e ofiţerul de strajă ?

— Eu, stăpîne. Omul era alb ca varul din pricina celor întîmplate.

Naga ţîşni spre el şi ceilalţi se dădură în lături. Ofiţerul nu făcu nici o încercare să evite lovitura cumplită de sabie, care-i zbură capul, o parte din umăr şi un braţ.

— Haybusa-san, toţi oamenii din această strajă să fie în curte, spuse Naga unui ofiţer. Dublaţi garda pentru paza următoare. Scoate-ţi cadavrul de aici. Ceilalţi sînteţi... Se opri văzînd-o pe Kiri în prag, cu pumnalul încă în mînă.

Ea se uită la cadavru, apoi la Blackthorne.

— Anjin-san e rănit ? întrebă ea.

Naga își aruncă privirea spre bărbatul mult mai înalt decît el, care abia mai respira. Nu vedea nici răni, nici sînge. Doar un om cu părul răvășit de somn, care fusese la un pas de moarte. Fața-i era albă ca varul, dar nici urmă de teamă pe ea.

— Ești rănit, pilotule ?

— Nu înțeleg.

Naga veni lîngă el și-i desfăcu chimonoul de dormit să vadă dacă fusese rănit.

— A, înțeleg acum. Nu. Nu rănit, îl auzi pe uriaș spunînd și-l văzu clătinînd din cap.

— Bine, spuse. Pare să nu fie rănit, Kiritsubo-san.

Îl văzu pe Anjin-san arătînd spre cadavru și spunînd ceva.

— Nu te înțeleg, răspunse Naga. Anjin-san, tu stai aici. Și apoi către unul din oamenii săi : Adu-i ceva de mîncare și băutură, dacă dorește.

— Asasinul a avut un tatuaj Amida, *neh* ? întrebă Kiri.

— Da, doamnă Kiritsubo.

— Diavoli... diavoli.

— Da.

Naga se înclină spre ea, apoi privi spre unul din samuraii îngroziți.

— Urmează-mă. Ia și capul !

Se îndreptă întrebîndu-se cum avea să-i spună tatălui său. O, Buddha, îți mulțumesc pentru că mi-ai păzit tatăl.

*
* *

— Era *ronin*, spuse Toranaga scurt. Niciodată n-o să-i dai de urmă, Hiro-matsu-san.

— Da. Dar Ishido e răspunzător. N-are pic de onoare, *neh* ? Nici un pic. Să folosească lepădăturile astea de asasini ! Te rog, te rog stăruitor, lasă-mă să strîng acum legiunile. Am să pun capăt ticăloșiei ăsteia o dată pentru totdeauna.

— Nu. Toranaga își întorse privirea spre Naga : Ești sigur că Anjin-san nu e rănit ?

— Da, Alteță.

— Hiro-matsu-san, ai să-i faci soldați de rînd pe toți din straja asta pentru neîndeplinirea datoriei. Li se inter-

zice să-şi facă *seppuku*. Li se porunceşte să trăiască cu această ruşine printre oamenii mei, ca soldaţi de cea mai joasă speţă. Santinelele moarte să fie tîrîte de picioare prin castel şi prin oraş pînă la terenul de execuţie. Să fie lăsaţi hrană cîinilor.

Privi spre fiul său, Naga. În seara asta, mai devreme, sosise mesaj urgent de la mînăstirea Johji din Nagoya despre ameninţarea lui Ishido faţă de Naga. Toranaga poruncise imediat ca fiul său să rămînă prin preajmă, să fie înconjurat de străji şi ceilalţi membri ai familiei din Osaka — Kiri şi doamna Sazuko — să fie la fel de bine păziţi. Mesajul de la staret mai spunea că el crede că e înţelept s-o elibereze imediat pe mama lui Ishido şi s-o trimită înapoi în oraş împreună cu slujnicele ei. „Nu cutez să pun prostesţe în primejdie viaţa unuia din iluştrii tăi fii. Ceea ce e mai rău e că starea sănătăţii ei nu e bună. A răcit. E mai bine să moară la casa ei şi nu aici."

— Naga-san, şi tu eşti la fel de răspunzător pentru intrarea asasinului, spuse Toranaga pe o voce aspră şi dură. Fiecare samurai e răspunzător, fie că era de strajă sau nu, fie că era treaz sau dormea. Ţi se taie jumătate din venitul anual.

— Da, stăpîne, spuse tînărul surprins că i se permitea să mai păstreze ceva, inclusiv capul. Te rog, fă-mă şi pe mine soldat de rînd spuse. Nu pot trăi cu această ruşine. Nu merit nimic decît dispreţ pentru propria-mi neizbîndă, stăpîne.

— Dacă voiam, aş fi făcut-o. Ţi se porunceşte să pleci la Yedo imediat. Vei porni la noapte cu douăzeci de oameni şi te vei prezenta la fratele tău. S-ajungi acolo în cel mai scurt timp ! Pleacă ! Naga se înclină şi se îndreptă cu faţa albă ca varul. Apoi, către Hiro-matsu, spuse la fel de aspru : Dublează-mi gărzile. Amînă vînătoarea de azi şi de mîine. Pe dată după întîlnirea regenţilor, plec din Osaka. Vei face toate pregătirile şi, pînă atunci, voi sta aici. Nu voi primi pe nimeni nechemat. Pe absolut nimeni. Le făcu mînios semn cu mîna să plece. Puteţi pleca. Hiro-matsu, tu rămîi.

Camera se goli. Hiro-matsu era bucuros că umilirea lui avea să fie fără martori, pentru că, dintre toţi, el, comandantul gărzii personale, era cel mai vinovat.

— N-am nici o scuză, stăpîne. Nici una.

Toranaga era pierdut în gînduri. Nici un pic de mînie nu i se citea acum pe chip.

— Dacă ai vrea să te foloseşti de serviciile celor din Amida Tong, cum i-ai găsi ? Cum ai ajunge la ei ?

— Nu ştiu, stăpîne.

— Cine-ar putea şti ?

— Kasigi Yabu.

Toranaga privi afară prin ambrazură. La răsărit zorii se-ngînau cu întunericul nopţii.

— Adu-l aici la revărsat de ziuă.

— Crezi că ştie ceva ?

Toranaga nu răspunse, ci se întoarse iar la gîndurile lui.

În cele din urmă, bătrînul soldat nu mai suportă tăcerea :

— Te rog, stăpîne, lasă-mă să dispar din faţa ochilor tăi. Mi-e atît de ruşine de neizbînda noastră...

— E aproape cu neputinţă să prevezi o asemenea încercare, spuse Toranaga.

— Da. Dar noi trebuia să-l fi prins afară, nicidecum lîngă tine.

— Sînt de acord. Dar nu te fac pe tine răspunzător.

— Eu mă fac direct răspunzător. E ceva ce trebuie să-ţi spun, stăpîne, pentru că eu *răspund* de viaţa ta pînă te întorci la Yedo. Vor mai fi şi alte încercări asupra ta şi toate iscoadele noastre ne vestesc mişcări mari de trupe. Ishido îşi strînge armata.

— Da, spuse Toranaga calm. După Yabu vreau să-l văd pe Tsukku-san, apoi pe Mariko-san. Dublează străjile la Anjin-san.

— Mesajele venite astă-seară spun că seniorul Onoshi are o sută de mii de oameni care-i întăresc fortificaţiile din Kyushu, spuse Hiro-matsu, copleşit de nelinişte pentru securitatea lui Toranaga.

— Am să-l întreb despre asta cînd ne întîlnim.

Hiro-matsu îşi ieşi din fire :

— Nu te înţeleg deloc. Trebuie să-ţi spun că riști totul prosteşte. Da, prosteşte. Nu-mi pasă că-mi iei capul pentru că ţi-o spun, dar ăsta e adevărul. Dacă Kiyama şi Onoshi votează cu Ishido, ai să fii acuzat de înaltă trădare ! Eşti un om mort — ai riscat tot venind aici şi ai pierdut ! Scapă cît mai poţi. Cel puţin o să ai capul pe umeri !

— Nu sînt încă în primejdie.

— Atacul din noaptea asta nu înseamnă nimic pentru tine ? Dacă nu ţi-ai fi schimbat din nou camera, ai fi fost mort acum.

— Da, poate, dar probabil că nu, spuse Toranaga. În noaptea asta s-au aflat multe străji în faţa uşilor *mele*, la fel noaptea trecută. Şi ai fost şi tu de pază în noaptea asta. Nici un asasin n-a putut să ajungă lîngă mine. Nici chiar acesta care era aşa de bine pregătit. El a ştiut drumul, chiar şi parola, *neh* ? Kiri-san spune că l-a auzit folosind-o. Aşa că eu cred că ştia şi-n ce cameră mă aflam. Nu eu eram prada. Era Anjin-san.

— Barbarul ?

— Da.

Toranaga bănuise că vor mai fi şi alte pericole pentru barbar, după dezvăluirile extraordinare din dimineaţa asta. În mod vădit Anjin-san era prea periculos pentru ūnii ca să fie lăsat în viaţă. Dar lui Toranaga nu-i trecuse niciodată prin gînd că avea să fie pus la cale un atac în locuinţa sa personală şi încă atît de repede. Cine mă trădează ? Nicicum Kiri sau Mariko. Dar se gîndi că grădinile şi castelele au avut întotdeauna locuri secrete pentru tras cu urechea. Mă aflu în inima cetăţii duşmanului şi, acolo unde eu am o iscoadă, Ishido — şi ceilalţi — vor avea douăzeci. Pesemne c-a fost doar o iscoadă.

— Dublează gărzile la Anjin-san. Pentru mine el valorează cît zece mii de oameni.

După ce doamna Yodoko plecase în dimineaţa asta, el se întorsese în grădina casei de ceai şi băgase imediat de seamă starea de slăbiciune a lui Anjin-san, ochii lui sticloşi şi oboseala istovitoare. Aşa că-şi stăpînise propria-i nerăbdare şi nevoia aproape covîrşitoare de a cerceta şi mai adînc şi-l lăsase să plece spunînd că au să continue mîine. Anjin-san fusese dat în grija lui Kiri, cu instrucţiuni de a-i aduce un doctor să-l întremeze, să i se pregătească mîncare de-a barbarilor, dacă voia, să i se dea chiar camera de dormit pe care însuşi Toranaga o folosise mai toate nopţile. „Dă-i orice crezi că e necesar, Kiri-san", îi spusese între patru ochi. „Am nevoie de el ca să fie în perfectă stare, foarte repede, şi la minte şi la trup."

Apoi Anjin-san îl rugase să-l elibereze azi pe călugăr din închisoare, pentru că omul era bătrîn şi bolnav. Îi răspunsese c-o să se gîndească la asta şi-l lăsase să plece mulţumindu-i, fără să-i spună că poruncise deja unui sa-

murai să se ducă la închisoare imediat şi să-l aducă pe acest călugăr, care era pesemne tot atît de valoros, atît pentru el cît şi pentru Ishido.

Toranaga ştiuse de mult timp despre preot, că e spaniol şi ostil portughezilor. Dar omul fusese pus acolo din ordinul lui *taikō*, aşa că era deţinutul lui *taikō*, iar el, Toranaga, nu avea nici un drept asupra nimănui din Osaka. Îl trimisese special pe Anjin-san în închisoarea aceea, nu numai ca să se prefacă faţă de Ishido că străinul n-are nici o valoare, dar şi în speranţa că energicul pilot o să poată să-l tragă de limbă pe călugăr.

Prima încercare asupra vieţii lui Anjin-san în celulă fusese dejucată şi imediat se crease în jurul lui o pavăză de apărare. Toranaga îl răsplătise pe vasalul şi iscoada lui, Minikui, un purtător de palanchin, scoţîndu-l de acolo şi dîndu-i patru palanchine şi dreptul ereditar de a folosi din şoseaua Tokaidō — marea arteră ce unea Yedo şi Osaka — porţiunea cuprinsă între a doua şi a treia oprire, care se găsea pe domeniile lui, lîngă Yedo, şi-l trimisese pe ascuns din Osaka din prima zi. În zilele următoare, celelalte iscoade ale lui trimiseseră ştiri cum că cei doi erau acum prieteni, călugărul vorbind şi Anjin-san punînd întrebări şi ascultînd. Faptul că şi Ishido avea pesemne iscoade în celulă nu-l deranja. Anjin-san era apărat şi în siguranţă. Apoi, pe neaşteptate, Ishido, cine ştie de cine sfătuit, încercase să-l răpească.

Toranaga îşi aminti cît se amuzaseră el şi Hiro-matsu plănuind o ambuscadă — „banditii-*ronini*" fiind unul din grupurile mici, izolate, din propriii lui samurai, care fuseseră tainic aduşi în Osaka şi-n împrejurimi — şi aranjînd ca Yabu să treacă pe acolo din întîmplare, tot în acelaşi timp. Acesta, nebănuind nimic, contribuise la „salvare". Rîseseră amîndoi pe înfundate, ştiind că, încă o dată, îl folosiseră pe Yabu drept marionetă ca să-i dea lui Ishido peste nas cu propria lui ticăloşie.

Totul mersese de minune. Pînă azi.

Astăzi samuraiul pe care-l trimisese să-l aducă pe călugăr se întorsese cu mîinile goale. „Preotul e mort", raportase omul. „Cînd a fost strigat numele lui, n-a apărut, stăpîne Toranaga. Am mers înăuntru să-l aduc, dar era mort. Puşcăriaşii din preajmă au spus că, atunci cînd temnicerii i-au strigat numele, el s-a prăbuşit. Cînd l-am întors, era mort. Cer iertare, stăpîne, m-aţi trimis după el

şi eu nu v-am îndeplinit porunca. Văzînd că era un barbar, nu ştiam dacă-i voiaţi numai capul sau şi trupul, aşa că am adus trupul cu cap cu tot. Unii din criminalii din preajmă spuneau că el i-a creştinat. Voiau să păstreze cadavrul şi au încercat s-o facă, aşa că am omorît cîţiva şi am adus hoitul. Pute şi e înfiorător, dar e în curte, Alteţă."

De ce-a murit călugărul ? se întrebă din nou Toranaga. Apoi îl văzu pe Hiro-matsu uitîndu-se la el întrebător.

— Da ?

— Am întrebat cine l-ar vrea pe pilot mort ?

— Creştinii.

* * *

Kasigi Yabu îl urma pe Hiro-matsu de-a lungul coridorului, simţindu-se minunat în zori. Briza avea o aromă plăcută, sărată, şi-i aducea aminte de Mishima, oraşul lui de-acasă. Era bucuros că, în cele din urmă, avea să-l vadă pe Toranaga şi că aşteptarea luase sfîrşit. Făcuse baie şi-şi alesese îmbrăcămintea cu grijă. Ultimele scrisori, către soţia şi mama lui, fuseseră scrise şi ultimul testament fusese pecetluit, în caz că întrevederea se întorcea împotriva lui. Astăzi purta sabia Murasama în teaca ei de ceremonie.

Mai dădură un alt colţ, apoi pe neaşteptate, Hiro-matsu deschise o uşă ferecată în fier şi-l conduse în sus, pe treptele de piatră, în donjonul central din această parte de fortificaţii. Străjile erau numeroase şi Yabu simţi pericolul.

Scările urcau în spirală şi se terminau cu o redută uşor de apărat. Gărzile deschiseră uşa de fier. Ieşiră afară pe parapet.

I s-a spus lui Hiro-matsu să-mi dea un brînci de-aici sau mi se va porunci să sar ? se întrebă fără să-i fie teamă.

Spre surprinderea lui, Toranaga era acolo şi, de necrezut, se ridică să-l întîmpine cu o politeţe plină de bunăvoinţă, la care nu avea nici un drept să se aştepte, pentru că, la urma urmelor, Toranaga era seniorul celor Opt Provincii, pe cînd el nu era decît senior de Izu. Pernele fuseseră aşezate cu grijă. Un ceainic era învelit într-o fîşie de mătase. O fată cu faţa patrată, nu prea frumoasă, îmbrăcată somptuos se înclină adînc. Se numea Sazuko şi

era cea de-a şaptea din concubinele oficiale ale lui Toranaga, cea mai tînără şi vădit în ultimele luni de sarcină.

— Ce plăcere să te văd, Kasigi Yabu-san. Îmi pare aşa de rău că te-am făcut să aştepţi.

Acum Yabu era sigur că Toranaga hotărîse să-l lase fără cap, într-un fel sau altul, pentru că, după obicei, duşmanul niciodată nu e mai politicos cu tine decît atunci cînd pune la cale, sau a pus deja, distrugerea ta. Îşi scoase ambele săbii, le aşeză cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă condus spre locul de onoare.

— M-am gîndit c-ar fi interesant să privim revărsatul zorilor, Yabu-san. Cred că de-aici priveliştea e minunată, chiar mai frumoasă decît cea de pe donjonul moştenitorului. *Neh* ?

— Da, e minunată, spuse Yabu cu înflăcărare, căci nu mai fusese niciodată atît de sus în castel. Era sigur acum că spusele lui Toranaga despre „moştenitor" dădeau de bănuit că negocierile lui secrete cu Ishido erau cunoscute. Sînt onorat că mi se permite ca s-o privesc alături de Domnia ta.

Sub ei, oraşul adormit, portul şi insulele Awaji spre vest. Linia de coastă se îngroşa spre est, iar lumina crescîndă a cerului de răsărit biciuia norii cu stropi de purpură.

— Ţi-o prezint pe doamna mea, Sazuko. Sazuko, el e aliatul meu, faimosul senior de Izu, Kasigi Yabu, *daimyo* care ne-a adus barbarul şi nava cu comori !

Ea se înclină şi-l felicită, se înclină şi el şi ea-i întoarse iarăşi plecăciunea. Ea-i oferi lui Yabu prima ceaşcă de ceai, dar el, politicos, refuză onoarea, începînd ritualul, şi o rugă să i-o dea lui Toranaga, care refuză şi insistă ca el s-o accepte. În cele din urmă, continuînd ritualul, ca oaspete de onoare, se lăsă convins. Hiro-matsu acceptă cea de a doua ceaşcă, degetele lui noduroase ţinînd porţelanul cu stîngăcie, cealaltă mînă strînsă ghem pe mînerul sabiei scoase din teacă şi aşezate în poală. Toranaga acceptă cea de a treia ceaşcă şi sorbi pe îndelete din ceai, apoi se lăsară cu toţii furaţi de natură şi priviră răsăritul de soare, sub cupola de linişte a cerului.

Pescăruşii ţipau. Zgomotul oraşului începu. Se făcuse ziuă.

— Aflîndu-mă la o asemenea înălţime şi văzînd atîta frumuseţe, mă face să mă simt ca o zeiţă, *neh* ? E aşa de

trist că s-a sfîrşit pentru totdeauna, Alteţă. Atît de trist, *neh ?*

— Da, spuse Toranaga.

Cînd soarele fu la jumătate de suliţă deasupra zării, ea se înclină şi plecă. Spre surprinderea lui Yabu, plecară şi gărzile. Acum erau singuri. Ei trei.

— Am fost încîntat să primesc darul tău, Yabu-san. A fost foarte generos, întreaga navă cu tot din ea, spuse Toranaga.

— Tot ce am îţi aparţine, spuse Yabu, încă profund impresionat de ivirea zorilor. Aş vrea să am mai mult timp, gîndi. Ce elegant din partea lui Toranaga să facă asta ! Să-mi ofere o clipă de asemenea măreţie ! Mulţumesc pentru acest răsărit de soare !

— Da, spuse Toranaga. A fost rîndul meu. Sînt încîntat că ţi-a plăcut darul meu, după cum şi mie mi-a plăcut darul tău.

Se făcu tăcere.

— Yabu-san, ce ştii despre Amida Tong ?

— Doar ce ştie mai toată lumea că este un fel de ordin secret de cîte zece — grupuri de zece —, un conducător şi nouă oameni — niciodată mai mulţi —, bărbaţi şi femei. Sînt legaţi prin cele mai sacre şi secrete jurăminte faţă de zeul Buddha Amida, cel care împarte iubirea eternă, întru supunere, celibat şi moarte ; să-şi petreacă viaţa pregătindu-se să ajungă o armă perfectă pentru o singură ucidere să omoare doar la ordinul conducătorului şi, dacă nu reuşesc să ucidă persoana aleasă, fie bărbat, femeie sau copil, să-şi ia viaţa imediat. Sînt nişte apucaţi, siguri că se duc din această viaţă direct în împărăţia lui Buddha. Nici unul din ei n-a fost prins vreodată viu. Yabu ştia despre încercarea de ucidere a lui Toranaga. Toată Osaka ştia deja şi mai ştia că seniorul de Kwanto, cele Opt Provincii, se închisese între gratii de oţel ca să fie în siguranţă. Ei omoară rar, secretul e desăvîrşit. N-ai sorţi de izbîndă, dacă ai vrea să te răzbuni pe ei pentru că nimeni nu ştie cine sînt, unde locuiesc sau unde se pregătesc.

— Dacă ai vrea să-i foloseşti, cum ai face ?

— Aş da zvon în trei locuri — la mînăstirea Heinan, la porţile altarului lui Amida şi la mînăstirea Johji. În zece zile, dacă eşti socotit un client de încredere, vei fi înştiinţat prin misiţi. Totul e atît de secret şi întortocheat că, şi dacă ai vrea să-i trădezi sau să-i prinzi, n-ar fi cu

putință niciodată. În cea de a zecea zi ei cer o sumă de bani, în argint, suma depinzînd de persoana ce trebuie asasinată. Nu există nici o tîrguială, plătești ceea ce-ți cer dinainte. Ei îți garantează doar că, în zece zile, unul din membrii lor va încerca să omoare. Legenda spune că, dacă omorul nu izbutește, asasinul se întoarce la templu și apoi, cu mare ceremonie, se sinucide după datină.

— Atunci crezi că n-o să putem afla niciodată cine a plătit pentru atacul de astăzi ?

— Nu.

— Crezi că va mai fi altul ?

— Poate da. Poate nu. Ei fac învoiala pentru o singură încercare, o singură dată, *neh ?* Dar ar fi înțelept să-ți sporești măsurile de siguranță — printre samurai, cît și printre femeile tale. Se spune că femeile Amida sînt pregătite să folosească otrava, precum și pumnalul și lațul.

— I-ai folosit vreodată ?

— Nu.

— Dar tatăl tău ?

— Nu știu, nu cu certitudine. Mi s-a spus că *taikō* i-a cerut o dată să ia legătura cu ei.

— Atacul a izbutit ?

— Orice a făcut *taikō* a fost cu izbîndă. Într-un fel sau altul.

Yabu simți pe cineva în spatele lui și presupuse că trebuie să fie gărzile care se întorceau pe furiș. Măsură distanța pînă la săbiile lui. Să încerc să-l omor pe Toranaga ? se întrebă iar. Hotărîsem că da și acum nu știu. M-am răzgîndit. De ce ?

— Cît ar trebui să le plătești pentru capul meu ? îl întrebă Toranaga.

— Nu e destul argint în toată Asia să mă ispitească să-i folosesc ca să facă asta.

— Altcineva cît ar trebui să plătească ?

— Douăzeci de mii de *koku*... cincizeci de mii... o sută... poate mai mult, nu știu.

— Ai plăti o sută de mii de *koku* ca să ajungi *shōgun ?* Linia ta de sînge se trage din familia Takashima, *neh ?*

Yabu spuse cu mîndrie :

— N-aș plăti nimic. Banii sînt un gunoi, o jucărie pentru femei, cu care să-și treacă vremea, și pentru imputiții de negustori. Dar, dacă ar fi cu putință, ceea ce nu este, mi-aș da viața, a mea, a nevestei, a mamei, și a tot

neamului, cu excepția fiului meu, și viața tuturor samurailor mei din Izu, cu toate femeile și copiii lor, ca să fiu o singură zi *shōgun*.

— Și ce-ai da pentru cele Opt Provincii ?

— Totul ca mai înainte, în afară de viața nevestei, a mamei și-a fiului meu.

— Dar pentru provincia Suruga ?

— Nimic, spuse Yabu cu dispreț. Ikawa Jikkyu nu valorează doi bani. Dacă nu-i iau capul, lui și progeniturilor lui, în această viață, o voi face într-alta. Fac ceva pe el și pe seminția lui pentru zece mii de vieți.

— Și dacă ar fi ca eu să ți-l ofer ? Și toată Suruga, poate și provincia alăturată, Totomi ?

Brusc Yabu se simți obosit de jocul de-a șoarecele și pisica și de discuția despre Amida.

— Dacă ai hotărît să-mi ici capul, nobile Toranaga, foarte bine, sînt pregătit. Îți mulțumesc pentru acest revărsat de zori. Dar nu doresc să întinez un lucru atît de frumos cu alte discuții, așa că să terminăm odată.

— Dar n-am hotărît să-ți iau capul, Yabu-san, spuse Toranaga. Ce te-a făcut să ai un asemenea gînd ? Ți-a otrăvit vreun dușman sufletul ? Poate Ishido ? Nu ești tu aliatul meu favorit ? Crezi că te-aș fi primit aici fără gărzi, dacă te credeam ostil ?

Yabu se întoarse încet. Se așteptase să vadă samurai în spatele lui, cumpănind săbiile. Nu era nici unul. Privi înapoi spre Toranaga.

— Nu înțeleg.

— Te-am adus aici ca să putem sta de vorbă între patru ochi și ca să privim zorile. Ai vrea să fii stăpînul provinciilor Izu, Suruga și Totomi, dacă eu nu pierd acest război ?

— Da. Foarte mult, spuse Yabu, speranțele crescîndu-i.

— Ai deveni vasalul meu ? M-ai accepta ca seniorul tău ?

Yabu nu șovăi.

— Niciodată, spuse. Aliat, da. Conducător, da. Totdeauna sub comanda Domniei tale, da. Cu viața mea și tot ce am de partea ta, da. Dar Izu este al meu. Sînt *daimyo* de Izu și niciodată nu voi ceda nimănui puterea asupra acestei provincii. Am făcut acest jurămînt față de tatăl meu și față de *taikō*, care a recunoscut ca ereditară feuda noastră, întîi pentru tatăl meu, apoi pentru mine. *Taikō*

a spus că Izu este al meu şi al urmaşilor mei, pentru totdeauna. El a fost seniorul nostru şi eu am jurat să nu am niciodată altul pînă moştenitorul lui nu atinge vîrsta majoratului.

Hiro-matsu îşi răsuci uşor sabia în mînă. De ce nu mă lasă Toranaga să termin cu el, o dată pentru totdeauna ? Ne-am înţeles doar. De ce toată vorbăria asta fără rost ? Toate mă dor, vreau să-mi uşurez băşica udului şi-ar trebui să mă-ntind un pic.

Toranaga se scărpină pe burtă.

— Ce ţi-a oferit Ishido ?

— Capul lui Jikkyu, cînd al Domniei tale va cădea, şi provincia lui.

— În schimbul a ce ?

— Sprijin, cînd începe războiul. Să-ţi atac aripa de miazăzi.

— Ai primit ?

— Mă cunoşti doar mai bine.

Iscoadele lui Toranaga din casa lui Ishido spuseseră că tîrgul fusese încheiat şi că Yabu luase asupra sa şi asasinarea celor trei fii ai lui, Noboru, Sudara şi Naga.

— Nimic mai mult ? Doar sprijin ?

— Prin toate mijloacele care-mi stau la îndemînă, spuse Yabu cu jumătate de gură.

— Inclusiv asasinatul ?

— Am de gînd să iau parte la război, cînd începe, cu toată armata mea. Pentru aliatul meu. În orice caz, pot să-i aduc izbînda. Avem nevoie de un singur regent cît Yaemon e minor. Războiul între dumneata şi Ishido e mai mult ca sigur. Altă cale nu există.

Yabu încerca să ghicească ce era în mintea lui Toranaga. Dispreţuia nehotărîrea lui Toranaga, ştiind că el era totuşi bărbatul cel mai bun, că Toranaga avea nevoie de sprijinul lui şi că, pînă la urmă, el avea să-l doboare. Dar, între timp, ce trebuie să fac ? se întrebă şi-şi dori ca Yuriko, soţia lui, să fie aici ca să-i dea un sfat. Ea ar şti care e calea cea mai înţeleaptă.

— Pot să-ţi fiu foarte folositor. Pot să te-ajut s-ajungi regent unic, spuse, hotărîndu-se să-şi încerce norocul.

— De ce-aş dori să fiu regent unic ?

— Cînd atacă Ishido, pot să te-ajut să-l birui. Cînd o să încalce pacea, spuse Yabu.

— Cum ?

Le spuse planul său cu armele.

— Un regiment de cinci sute de samurai înarmați ? izbucni Hiro-matsu.

— Da. Gîndiți-vă la puterea focului. Toți, bărbați aleși pe sprînceană, pregătiți să lupte ca un singur om. Plus cele douăzeci de tunuri.

— E un plan prost. Scîrbos, spuse Hiro-matsu. Niciodată nu l-ai putea ține secret. Dacă noi începem, are să înceapă și inamicul. Asemenea grozăvie n-o să se termine niciodată. Planul tău e lipsit de onoare și de viitor.

— Nobile Hiro-matsu, războiul care bate la ușă nu e singurul lucru care ne preocupă ? răspunse Yabu. Nu sîntem noi îngrijorați doar pentru viața seniorului Toranaga ? Nu asta e datoria aliaților și vasalilor lui ?

— Da.

— Tot ceea ce trebuie să facă seniorul Toranaga e să cîștige această mare bătălie. Asta îi va oferi capetele tuturor dușmanilor săi — și putere. Eu zic că această strategie are să-i aducă victoria.

— Eu zic că nu. E un plan mîrșav, lipsit de orice onoare.

Yabu se întoarse spre Toranaga :

— Vremurile noi cer o gîndire limpede în legătură cu sensul onoarei.

Un pescăruș trecu în zbor pe deasupra capetelor lor, țipînd.

— Ce-a spus Ishido despre planul tău ? întrebă Toranaga.

— Nu i-am vorbit despre el.

— De ce ? Dacă crezi că planul tău este bun pentru mine, ar fi la fel de bun și pentru el. Poate chiar mai bun.

— Domnia ta mi-ai oferit un revărsat de zori. Nu ești țăran ca Ishido. Ești conducătorul cel mai înțelept, cu cea mai mare experiență din împărăție.

Care e adevăratul motiv ? se întreba Toranaga. Sau i l-a spus și lui Ishido ?

— Dacă ar fi ca acest plan să fie urmat, oamenii ar fi jumătate ai tăi și jumătate ai mei ?

— Da. Eu i-aș comanda.

— Al doilea la comandă ar putea fi un om numit de mine ?

— Mă-nvoiesc. Aș avea nevoie de Anjin-san să-mi pregătească oamenii ca pușcași și ca tunari.

— Dar el ar rămîne tot în proprietatea mea şi tu l-ai venera aşa cum îl venerezi pe moştenitor ? Ai să fii întru totul răspunzător de el şi ai să faci cu el tot ce-ţi spun ?

— Mă-nvoiesc.

Toranaga îşi îndreptă privirea pentru o clipă spre norii purpurii. Tot planul ăsta e o prostie, gîndi. Eu însumi va trebui să declar „Cer de Purpură" şi să mă arunc spre Kyoto în fruntea tuturor legiunilor mele. O sută de mii împotriva unui număr de zece ori mai mare.

— Cine va fi tălmaciul ? N-o pot ţine pe Toda Marikosan pentru totdeauna.

— Doar pentru cîteva săptămîni, Alteţă ? Mă voi îngriji ca barbarul să înveţe limba noastră.

— I-ar trebui ani. Singurii barbari care au învăţat-o vreodată sînt preoţii creştini, *neh* ? Le-a luat ani. Tsukkusan se află aici de aproape treizeci de ani, *neh* ? El n-o să înveţe destul de repede, nu mai repede decît putem noi să învăţăm limbile lor dezgustătoare.

— Da, dar eu îţi făgăduiesc că acest Anjin-san are să înveţe foarte repede.

Yabu le spuse planul pe care i-l sugerase Omi ca şi cum ar fi fost propriul lui plan.

— Ar putea fi prea periculos.

— L-ar face să înveţe rapid, *neh* ? Şi-apoi el e îmblînzit.

După o pauză, Toranaga spuse :

— Cum ai să păstrezi secretul în timpul pregătirilor ?

— Izu e o peninsulă, acolo sînt în deplină siguranţă. Voi face tabăra lîngă Anjiro, mult la sud, departe de Mishima şi de hotar, ca să fie mai sigur.

— Bine. Vom face legătura între Osaka şi Yedo prin porumbei călători.

— Minunat. Am nevoie doar de cinci sau şase luni şi...

— Vom fi norocoşi dacă avem şase zile ! pufni cu dispreţ Hiro-matsu. Zici c-ai împînzit tot locul cu faimoasa ta reţea de iscoade, Yabu-san ? Ai primit cu siguranţă rapoarte ? Ishido nu strînge oaste ? Onoshi nu strînge şi el ? Aici nu sîntem încercuiţi ?

Yabu nu răspunse.

— Ei ? spuse Toranaga.

Yabu spuse :

— Rapoartele spun că toate astea se întîmplă şi chiar mai mult. Dacă sînt doar şase zile, atunci atîtea sînt şi asta e *karma*. Dar eu cred că Domnia ta eşti mult prea deştept ca să fii prins în cursă aici. Sau împins într-un război înainte de vreme.

— Dacă sînt de acord cu planul tău, m-ai recunoaşte drept conducător ?

— Da. Şi cînd cîştigi aş fi onorat să primesc Suruga şi Totomi ca parte din feuda mea pentru totdeauna.

— Tatomi ar depinde de reuşita planului tău.

— De acord.

— Îmi vei da ascultare ? Pe cinstea ta ?

— Da. Pe *bushido*, pe slăvitul Buddha, pe viaţa mamei mele, a nevestei şi a urmaşilor mei.

— Bine, spuse Toranaga. Hai să pecetluim tîrgul.

Merse spre parapet. Puse un picior pe marginea ambrazurii, apoi chiar pe parapet. La şaptezeci de picioare dedesubt se afla grădina interioară. Lui Hiro-matsu i se tăie respiraţia, uluit de îndrăzneala fără rost a stăpînului său. Îl văzu întorcîndu-se şi făcîndu-i semn lui Yabu să stea lîngă el. Yabu îi dădu ascultare. Cea mai mică atingere îi putea trimite pe amîndoi de-a rostogolul la pieire.

Toranaga îşi desfăcu chimonoul şi dădu la o parte fîşia de pînză din brîu, la fel şi Yabu. Amîndoi urinară, îşi împreunară jeturile şi priviră stropii ce udau grădina de dedesubt.

— Ultima învoială pe care am pecetluit-o în acest chip a fost cu însuşi *taikō*, spuse Toranaga, foarte uşurat că-şi putuse goli băşica udului. Asta a fost cînd el s-a hotărît să-mi dea ca feudă Kwanto, cele Opt Provincii. Bineînţeles, atunci, duşmanul Hojo încă le stăpînea, aşa că mai întîi a trebuit să le cuceresc. Erau ultimele provincii care ni se mai împotriveau. Bineînţeles, onoarea îmi cerea să renunţ imediat la feudele mele ereditare : Imagawa, Owari şi Ise. Chiar şi aşa, am fost de acord şi am urinat pe învoială. Îşi desfăcu picioarele pe parapet cu uşurinţă, potrivindu-şi mai bine fîşia de pînză din brîu, de parcă se afla chiar în grădină şi nu cocoţat ca un vultur la o asemenea înălţime. A fost o înţelegere bună pentru amîndoi. L-am învins pe Hojo şi-am luat cinci mii de capete în acel an. Am terminat cu el şi cu tot clanul lui. Poate că ai dreptate, Kasigi Yabu-san. Poate că tu mă poţi ajuta aşa

cum eu l-am ajutat pe *taikō*. Fără mine *taikō* n-ar fi ajuns niciodată *taikō*.

— Te pot ajuta să ajungi regent unic, Toranaga-sama, dar nu *shōgun*.

— Bineînțeles. Aceasta e singura onoare pe care n-o caut, oricît de mult ar spune dușmanii mei că da. Toranaga sări pe lespezile de piatră, fiind din nou la adăpost. Privi înapoi spre Yabu, care încă stătea pe parapetul îngust aranjîndu-și eșarfa. Fu grozav de ispitit să-i dea iute un brînci pentru obrăznicia lui. Dar se așeză jos. Ce-ți face bășica udului, Pumn de Fier ?

— Istovită, stăpîne, foarte istovită.

Bătrînul merse la margine și se ușură și el peste parapet, mulțumit, dar nu se urcă acolo unde se cocoțaseră Toranaga și Yabu. Era bucuros că nu trebuise să pecetluiască tîrgul cu Yabu. Ăsta e un tîrg pe care eu n-o să-l onorez niciodată. Niciodată.

— Yabu-san, toate astea trebuie să rămînă secrete. Cred că ar fi necesar să pleci în următoarele două sau trei zile, spuse Toranaga.

— Da. Cu armele și cu barbarul, Toranaga-sama ?

— Da. Vei pleca pe mare. Toranaga privi spre Hiro-matsu : Pregătești galera.

— Nava e gata. Armele și praful de pușcă sînt încă în cale, răspunse Hiro-matsu, citindu-i-se dezaprobarea pe chip.

— Bine.

Ai izbutit, voia Yabu să strige. Ai armele, îl ai pe Anjin-san, ai totul. Și cele șase luni. Toranaga nici vorbă să pornească războiul curînd. Chiar dacă Ishido îl asasinează în următoarele cîteva zile, tu ai totuși totul. O, Buddha, apără-l pe Toranaga pînă ajung în largul mării !

— Mulțumesc, spuse, cu vădită sinceritate. Niciodată n-o să ai un aliat mai credincios.

După ce Yabu plecă, Hiro-matsu se întoarse spre Toranaga.

— N-ai făcut bine ce-ai făcut. Mi-e rușine de tîrgul ăsta. Mi-e rușine că sfatul meu contează atît de puțin. E limpede c-am ajuns să nu-ți mai fiu de folos și sînt foarte istovit. Nenorocitul ăla de *daimyo* știe că te sucește ca pe o marionetă. De ce-a avut pînă și nerușinarea să-și poarte sabia Murasama în fața ta ?

— Am băgat de seamă, spuse Toranaga.

— Cred că zeii ţi-au făcut vrăji, stăpîne. Să nu ţii cont de o asemenea batjocură şi să-l laşi să se lăfăie de bucurie în faţa ta. Îi îngădui lui Ishido, fără să te sinchiseşti, să te facă de rîs în faţa noastră, a tuturor. Mă opreşti pe mine şi pe noi toţi să te apărăm. Îi tăgădui nepoatei mele, o doamnă samurai, onoarea şi pacea morţii. Ai pierdut controlul asupra Consiliului, duşmanul tău te-a manevrat cu iscusinţă şi acum urinezi pe un tîrg solemn, care e un plan atît de mîrşav, cum n-am pomenit niciodată, şi faci asta cu un om care se îndeletniceşte cu mişelii, otrăviri şi trădări, cum a făcut şi tatăl lui mai înainte.

Toranaga nu-i răspunse, se uita doar lung şi calm la el, de parcă n-ar fi scos o vorbă.

— Pe toţi *kami,* vii sau morţi, eşti vrăjit, izbucni Hiromatsu. Eu te întreb şi ţip şi te batjocoresc şi tu doar te zgîieşti la mine ! Ai înnebunit, sau eu am înnebunit. Cer îngăduinţa să-mi fac *seppuku,* sau dacă nu-mi dai această pace, am să mă rad în cap şi am să ajung călugăr, fac orice, orice, numai să mă laşi să dispar din faţa ta.

— N-ai să faci nici una, nici alta. Dar ai să trimiţi după preotul barbar Tsukku-san.

Şi apoi Toranaga izbucni în rîs.

Capitolul 19

Părintele Alvito cobora dealul de la castel în fruntea obişnuitului său grup de călăreţi iezuiţi. Toţi erau îmbrăcaţi ca preoţii budişti, afară doar de crucea şi mătăniile din brîu. Erau patruzeci de călăreţi, japonezi, toţi de viţă nobilă, fii de samurai creştini, studenţi de la seminarul din Nagasaki, care-l însoţeau la Osaka. Toţi se ţineau bine în şa, erau gătiţi şi tot atît de disciplinaţi ca suita oricărui *daimyo.*

Uitînd cu totul de căldura soarelui, el călărea în trap săltat prin pădure şi de-a lungul străzilor oraşului către misiunea iezuită, o casă mare, de piatră, în stil european, aflată lîngă debarcader şi dominînd acareturile strînse grămadă în jur — camere pentru tezaur şi depozite de mărfuri, unde se negociau toate mătăsurile din Osaka.

Alaiul trecu tropăind prin porțile mari de fier din zidul înalt de piatră, intră în curtea centrală pavată și se opri lîngă ușa principală. Servitorii așteptau deja să-l ajute pe părintele Alvito să descalece. El coborî din șa și le dădu dîrlogii. Pinteni-i zornăiau pe dalele de piatră, în timp ce înainta cu pași mari de-a lungul galeriei străjuite de coloane din corpul principal, dădu apoi colțul, trecu pe lîngă capela micuță și intră pe sub arcade în curtea interioară, în care erau o fîntînă și o grădină liniștită. Ușa de la antecameră era deschisă. Își alungă neliniștea, își luă un aer calm și păși înăuntru.

— Este singur ? întrebă.

— Nu, nu, nu este, Martin, spuse părintele Soldi. Era un napolitan mărunt, blajin, ciupit de vărsat, secretar al Părintelui Superior de aproape treizeci de ani, dintre care douăzeci și cinci în Asia. Căpitanul general Ferriera e cu Eminența sa. Da, păunul e cu dînsul. Dar Eminența sa a spus ca tu să intri imediat. Ce nu e-n ordine, Martin ?

— Nimic.

Soldi mormăi și se întoarse la ascuțitul penei sale.

— „Nimic" a spus înțeleptul părinte. Ei, o să aflu eu destul de curînd.

— Da, spuse Alvito, plăcîndu-l pe bătrîn.

Se îndreptă spre ușa din celălalt capăt. Un foc de lemne ardea în cămin luminînd mobila frumoasă și masivă, patinată de vreme și strălucind de curățenie. Un mic tablou de Tintoretto, o Fecioară cu Pruncul, pe care Părintele Superior îl adusese cu el de la Roma și care totdeauna îi plăcuse lui Alvito, atîrna deasupra căminului.

— L-ai văzut iar pe englez ? strigă după el părintele Soldi.

Alvito nu-i răspunse. Bătu la ușă.

— Intră.

Carlo dell'Aqua, Părintele Superior al Asiei, reprezentantul personal al generalului iezuiților, omul cu rangul cel mai mare și deci cel mai puternic din Asia, era și cel mai înalt bărbat. Măsura șase picioare și trei țoli și-ăvea un fizic pe potrivă. Sutana-i era portocalie, crucea splendidă. Avea părul alb, cu tonsură, șaizeci și unu de ani și era napolitan de origine.

— A, Martin, intră, intră. Puțin vin ? spuse el, vorbind o portugheză cu o splendidă cursivitate italiană. L-ai văzut pe englez ?

— Nu, Eminență. Doar pe Toranaga.

— Veşti proaste ?

— Da.

— Puțin vin.

— Mulțumesc.

— Cît de proaste ? întrebă Ferriera.

Stătea lîngă foc, în scaunul de piele, cu spătar înalt, mîndru ca un şoim şi tot atît de colorat — era *fidaglio,* căpitanul general de pe *Nao del Trato,* Corabia Neagră a acestui an. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani, era zvelt, uscățiv şi plin de sine.

— Cred că foarte proaste, căpitane general. De pildă, Toranaga a spus că problema negoțului pe anul ăsta poate să aştepte.

— Cu siguranță că nu poate şi nici eu nu pot, spuse Ferriera. Pornesc cu refluxul.

— N-ai liberă trecere în port. Mi-e teamă că va trebui să aştepți.

— Am crezut că totul a fost aranjat cu luni în urmă. Din nou Ferriera blestemă legile japoneze care cereau ca toate navele de comerț, chiar şi ale lor proprii, să aibă autorizații de intrare şi de plecare. N-ar trebui să fim legați de niște legi prosteşti ale băştinaşilor. Ai spus că întîlnirea asta nu e decît de formă, că te duci doar să iei autorizațiile.

— Aşa ar fi trebuit să fie, dar m-am înşelat. Poate că ar fi mai bine să-ți explic...

— Eu trebuie să mă-ntorc imediat la Macao să pregătesc Corabia Neagră. Am cumpărat deja cele mai bune mătăsuri la tîrgul din februarie, de la Canton, în valoare de un milion ducați şi vom transporta pe puțin o sută de mii de uncii de aur chinezesc. Am crezut că am spus-o limpede că fiecare cent din banii gheață din Macao, Malacca şi Goa şi fiecare cent pe care negustorii şi mai-marii oraşului îi pot lua cu împrumut sînt investiți în afacerea plină de riscuri a acestui an. Ca fiecare cent al Domniilor voastre.

— Noi cunoaştem tot atît de bine ca şi tine importanța ei, spuse dell'Aqua tăios.

— Îmi pare rău, căpitane general, dar Toranaga e președintele regenților și obiceiul este să mergem la el, spuse Alvito. El n-a vrut să discute problema negoțului din acest an, nici a autorizațiilor tale. A spus, de la început, că el nu este de acord cu asasinatul.

— Cine e, părinte ? spuse Ferriera.

— Despre ce vorbește Toranaga, Martin ? întrebă dell' Aqua. Să fie la mijloc vreun șiretlic ? Asasinat ? Ce legătură are asta cu noi ?

— El a spus : „De ce vreți voi, creștinii, să-mi omorîți prizonierul, pilotul ?"

— Ce ?

— Toranaga crede că încercarea de asasinat din noaptea trecută a fost asupra englezului, nu asupra sa. El mai zice c-a mai fost o încercare în închisoare.

Alvito își pironi ochii asupra soldatului.

— De ce mă acuzi, părinte ? spuse Ferriera. O încercare de asasinat ? Eu ? În castelul Osaka ? Asta-i prima oară în viața mea cînd mă aflu în Japonia !

— Tăgădui c-ai avea vreo știre despre asta ?

— Nu tăgădui că, cu cît mai repede îl vedem mort pe eretic, cu atît e mai bine, spuse Ferriera cu răceală. Dacă olandezii și englezii încep să-și răspîndească porcăriile lor în Asia, noi o să avem mari necazuri. Noi toți.

— Avem deja, necazuri, spuse Alvito. Toranaga a început prin a spune că el a înțeles de la englez că sînt obținute profituri de neînchipuit din *monopolul* portughez asupra comerțului cu China, că portughezii umflă peste măsură prețul mătăsurilor, pe care numai ei le pot cumpăra din China, plătind pentru el cu singurul produs pe care chinezii vor să-l accepte la schimb, argintul japonez, argint obținut de portughezi la un preț de nimic. Toranaga a spus : „Dat fiind că se poartă lupte între China și Japonia, iar negoțul direct între noi este interzis, și numai portughezii au permisiunea să facă negoț, atunci trebuie ca portughezii să răspundă oficial — *în scris* — acuzației de camătă a pilotului." El te „invită", Eminență, să înaintezi regenților un raport asupra ratelor de schimb: argint pentru mătase, mătase pentru argint, aur pentru argint. A adăugat că el, bineînțeles, nu se împotrivește ca noi să avem un profit mare, dar să provină de la chinezi.

— Veți refuza, bineînțeles, o cerere atît de obraznică spuse Ferriera.

— Ar fi foarte greu.

— Atunci îi daţi un raport fals.

— Asta ar primejdui toată poziţia noastră, care se bazează pe încredere, spuse dell'Aqua.

— Poţi să ai încredere într-un japonez ? Bineînţeles că nu. Profiturile noastre trebuie să rămînă secrete. Eretic blestemat !

— Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar Blackthorne pare deosebit de bine informat.

Alvito privi involuntar spre dell'Aqua, gura luîndu-l pe dinainte. Părintele Superior nu spuse nimic.

— Ce altceva a mai spus japonezul ? întrebă Ferriera, prefăcîndu-se că nu văzuse schimbul de priviri dintre ei, dorind să afle exact ce ştiau.

— Toranaga îmi cere să-i aduc pînă mîine după-amiază o hartă a lumii cu hotarele între Portugalia şi Spania, numele papilor care au aprobat tratatele şi datele lor. El „cere", în trei zile, o explicaţie în scris privind „cuceririle" noastre din Lumea Nouă. „Pentru curiozitatea sa — au fost exact cuvintele lui — doreşte să ştie cantitatea de aur şi argint luată — de fapt, el a folosit cuvîntul lui Blackthorne „jefuită" — de Spania şi Portugalia din Lumea Nouă. De asemeni, mai cere o altă hartă care să arate exact imperiile Spaniei şi Portugaliei în urmă cu o sută de ani, cu cincizeci de ani şi astăzi, laolaltă cu poziţiile exacte ale bazelor noastre din Malacca pînă în Goa — pe care el le-a numit foarte clar ; erau scrise pe o bucată de hîrtie — şi, de asemeni, numărul mercenarilor japonezi folosiţi de noi la fiecare din bazele noastre.

Dell'Aqua şi Ferriera erau îngroziţi.

— Asta categoric trebuie refuzat, explodă soldatul.

— Nu poţi să-l refuzi pe Toranaga, spuse dell'Aqua.

— Cred, Eminenţă, că socotiţi prea mare importanţa lui, spuse Ferriera. Cred că acest Toranaga nu este decît un rege, despot printre atîţia alţii, un păgîn însetat de omor, de care sigur nu trebuie să-ţi fie teamă. Refuzaţi-l. Fără Corabia Neagră, ei sînt la pămînt. O să ne roage în genunchi pentru mătăsurile noastre chinezeşti. Fără mătăsuri, n-au să mai fie chimonouri. Ei au nevoie de negoţul nostru. Eu zic să-l lăsăm pe Toranaga. Putem negocia cu regii creştini, care sînt numele lor ? Onoshi, Kiyama şi ceilalţi regi creştini din Kyushu. La urma urmelor, Naga-

saki e acolo, noi acolo sîntem puternici, tot negoţul nostru se face acolo.

— Nu putem, căpitane, spuse dell'Aqua. Aceasta este prima ta vizită în Japonia, aşa că n-ai nici o idee despre problemele noastre de aici. Da, ei au nevoie de noi, dar noi avem mai multă nevoie de ei. Fără bunăvoinţa lui Toranaga — şi a lui Ishido — o să ne pierdem influenţa asupra regilor creştini. O să pierdem Nagasaki şi tot ce-am construit de peste cincizeci de ani. Ai avut ceva de-a face cu atacul asupra acestui pilot eretic ?

— Eu, de la începutul începutului, i-am spus deschis lui Rodrigues, şi oricui a vrut să m-asculte, că englezul e un pirat periculos, care o să molipsească pe oricine, îi vine în preajmă şi, ca atare, trebuie îndepărtat cu orice chip. Eminenţa voastră aţi spus acelaşi lucru, dar cu alte cuvinte. La fel şi dumneata, părinte Alvito. N-a reieşit aşa la întrunirea noastră cu Onoshi şi Kiyama de acum două zile ? N-ai spus dumneata că acest pirat e periculos ?

— Da. Dar...

— Părinte, fie-mi cu iertare, dar uneori e necesar ca soldaţii să îndeplinească lucrarea Domnului în cel mai bun chip cu putinţă. Trebuie să-ţi spun că am fost furios pe Rodrigues că n-a pus la cale un „accident" în timpul furtunii. Dintre toţi, el trebuia s-o fi ştiut cel mai bine ! Pe Dumnezeul meu, priviţi ce-a făcut deja acel diavol de englez cu însuşi Rodrigues. Bietul nătărău îi e recunoscător pentru că i-a salvat viaţa, cînd ăsta-i cel mai limpede şiretlic de pe lume pentru a cîştiga încrederea cuiva. N-a fost Rodrigues tîmpit lăsîndu-l pe pilotul eretic să-i ia propria-i dunetă şi astfel aproape să-l omoare ? Cît priveşte încercarea de la castel, cine ştie ce s-a întîmplat ? Asta trebuie să fi fost poruncită de vreun băştinaş, ăsta e un şiretlic japonez. Nu-mi pare rău c-au încercat, sînt doar scîrbit că n-au izbutit. Cînd voi pune *eu* la cale omorîrea lui, puteţi să dormiţi liniştiţi, că aşa se va întîmpla.

Alvito sorbi pe îndelete din vin.

— Toranaga a spus că-l trimite pe Blackthorne în Izu.

— Peninsula din est ? întrebă Ferriera.

— Da.

— Pe uscat sau pe mare ?

— Pe mare.

— Bine. Atunci, îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar s-ar putea ca tot echipajul să piară pe mare într-o regretabilă furtună.

Alvito spuse tăios :

— Şi eu regret că trebuie să-ţi spun, căpitane general, că Toranaga a zis, îţi dau întocmai vorbele lui : „Pilotului i se pune gardă personală, Tsukku-san, şi, dacă i se întîmplă vreun accident, acesta va fi cercetat cu toată autoritatea pe care o avem, eu şi regenţii, şi, dacă, din întîmplare, un creştin sau altcineva care are legături, *fie şi pe departe,* cu creştinii se face vinovat, este foarte posibil ca edictele de expulzare să fie reexaminate şi toate bisericile, şcolile şi azilurile creştine vor fi închise imediat".

Dell'Aqua spuse :

— Ferească Dumnezeu să se întîmple asta !

— Vorbe goale ! spuse Ferriera dispreţuitor.

— Nu, te-nşeli, căpitane general. Toranaga este tot atît de deştept ca Machiavelli şi tot atît de necruţător ca hanul Attila. Alvito îşi întoarse privirea spre dell'Aqua : Ar fi uşor să fim învinovăţiţi dacă i se întîmplă ceva englezului.

— Da.

— Poate că ar trebui să mergeţi la originea lucrurilor, spuse Ferriera tăios. Lichidaţi-l pe Toranaga.

— Nu-i timp de glume, spuse Părintele Superior.

— Ceea ce a mers de minune în India, Malaya, Brazilia, Peru, Mexic, Africa, Indiile de Vest şi oriunde altundeva are să meargă şi aici. Eu însumi am făcut-o de zeci de ori în Malacca şi Goa cu ajutorul mercenarilor japonezi, iar eu n-am nici pe departe influenţa şi cunoştinţele Domniilor voastre. Şi putem folosi pe regii creştini. Îl vom ajuta pe unul din ei să-l elimine pe Toranaga, dacă el e problema. Cîteva sute de conchistadori ar fi de-ajuns. Dezbină şi cîrmuieşte. Am să vorbesc cu Kiyama. Părinte Alvito, dacă ai tălmăci...

— Nu-i poţi pune pe japonezi deopotrivă cu indienii sau cu barbarii analfabeţi, ca incaşii. Aici nu poţi să dezbini şi să cîrmuieşti. Japonia nu e ca oricare naţie. Absolut deloc, spuse dell'Aqua obosit. Căpitane general, trebuie să-ţi cer oficial să nu te amesteci în politica acestei ţări.

— De acord. Vă rog iertaţi ce-am spus. A fost nedelicat şi naiv să fiu atît de deschis. Din fericire furtunile sînt ceva firesc în acest timp al anului.

— Dacă se întîmplă o furtună, asta e-n mîinile Domnului. Dar tu *nu*-l vei ataca pe pilot.

— O ?!

— Nu. Nici nu vei ordona nimănui s-o facă.

— Sînt legat prin jurăminte față de regele *meu* să-i distrug dușmanii. Englezul este un dușman al nației mele. Un ticălos, un pirat, un eretic. Dacă hotărăsc să-l elimin asta-i treaba mea. Sînt căpitanul general al Corabiei Negre anul acesta, ca atare guvernator de Macao în acest an, cu puteri de vicerege asupra acestor ape în anul acesta și, dacă eu vreau să-l elimin pe el, sau pe Toranaga, sau pe oricine altcineva, o voi face.

— Atunci ai s-o faci împotriva ordinelor mele directe și ca atare te primejduiești cu excomunicarea imediată.

— Asta e dincolo de puterea Eminenței voastre. E o chestiune lumească, nu ține de biserică.

— Poziția bisericii aici este, din păcate, atît de amestecată cu politica și cu negoțul de mătase, încît totul se răsfrînge asupra siguranței bisericii. Cît trăiesc eu, jur că nimeni nu va pune în primejdie viitorul sfintei biserici aici !

— Mulțumesc, pentru că ați fost atît de explicit. Îmi voi face o datorie din a fi mai cunoscător în problemele japonezilor.

— Îți sugerez s-o faci, de dragul nostru al tuturor. Creștinismul e tolerat aici numai pentru că toți *daimyo* sînt absolut convinși că, dacă ne izgonesc sau ne distrug credința, Corăbiile Negre n-or să se mai întoarcă niciodată. Noi, iezuiții, sîntem căutați și avem o oarecare influență numai pentru că sîntem singurii care vorbim japoneza și portugheza și putem tălmăci și face pe mijlocitorii pentru ei în materie de negoț. *Din păcate* pentru credință, ceea ce gîndesc ei nu e adevărat. Sînt sigur că negoțul are să continue, indiferent de poziția noastră și de poziția bisericii, pentru că neguțătorii portughezi sînt mult mai preocupați de propriile lor interese egoiste decît să-l slujească pe Dumnezeu.

— Pesemne tot atît de limpezi sînt și interesele egoiste ale clericilor care vor să ne forțeze — mergînd pînă la a cere Sanctității sale puteri legale —, să ne forțeze să navigăm în orice port ales de ei și să facem negoț cu orice *daimyo* ales de ei, indiferent de primejdii.

— Ai întrecut măsura, căpitane general !

— Nu. Eu n-am uitat că anul trecut Corabia Neagră s-a pierdut cu tot echipajul, între Japonia şi Malacca, cu peste două sute de tone de aur la bord şi lingouri de argint în valoare de cinci sute de mii de *crusados*, după ce-a fost întîrziată, fără motiv, pînă-n anotimpul prost, la cererea Eminenţei voastre. Sau că această catastrofă a ruinat aproape pe toată lumea, de aici pînă în Goa.

— A fost o măsură necesară din pricina morţii lui *taikō* şi a politicii interne de succesiune.

— N-am uitat că, acum trei ani, Eminenţa voastră i-a cerut viceregelui de Goa să amîne Corabia Neagră, s-o trimită doar cînd şi în ce port hotărîţi, şi că el a respins această cerere socotind-o un amestec sfruntat.

— Asta a fost ca să-l potolim pe *taikō*, ca să-l lipsim de mijloace în miezul războiului său prostesc cu China şi Coreea, a fost din pricina martiriului de la Nagasaki, pe care-l poruncise, din pricina atacului său nebunesc asupra bisericii, din pricina edictelor de expulzare ce-abia le emisese, prin care eram toţi daţi afară din Japonia. Dacă lucrezi cu noi şi ne urmezi sfatul, toată Japonia are să fie creştină într-o singură generaţie ! Ce e mai important, negoţul sau mîntuirea sufletelor ?

— Răspunsul meu e mîntuirea sufletelor. Dar, pentru că m-aţi lămurit în problemele japoneze, daţi-mi voie să pun problemele japoneze în adevărata lor lumină. Numai cu argintul japonez putem avea mătasea şi aurul Chinei. Cîştigurile uriaşe pe care le obţinem şi le trimitem la Malacca şi Goa, şi de acolo la Lisabona, ne susţin întregul nostru imperiu asiatic, toate forturile, toate misiunile, toate expediţiile, toţi misionarii, toate descoperirile, şi asigură plăţile pentru multe, dacă nu chiar pentru toate angajamentele noastre europene, îi împiedică pe eretici să ne domine şi îi ţin departe de Asia, care le-ar oferi toată bogăţia de care au nevoie spre a ne distruge la noi acasă, pe noi şi sfînta credinţă. Ce e mai important, părinte, creştinătatea spaniolă, portugheză şi italiană sau creştinătatea japoneză ?

Dell'Aqua îl străfulgeră pe soldat cu privirea.

— Să fie clar o dată pentru totdeauna : tu — n-ai — să — te — amesteci — în — treburile — acestei — ţări !

Un cărbune căzu din cămin și se împrăștie pe covor. Ferriera, care era cel mai aproape, îi făcu vînt cu piciorul ca să nu ia foc.

— Și, dacă eu sînt... sînt ținut în frîu, ce se va întîmpla cu ereticul ? Sau cu Toranaga ?

Fiind convins că a cîștigat, dell'Aqua se așeză.

— Nu știu, pentru moment. Dar numai gîndul de a-l elimina pe Toranaga e ridicol. El e foarte înțelegător cu noi și foarte înțelegător cu creșterea negoțului — vocea îi deveni mai tăioasă — și, ca atare, cu sporirea profiturilor voastre.

— Și profiturile Domniilor voastre, spuse Ferriera, ieșindu-și iar din fire.

— Profiturile noastre sînt destinate lucrărilor Domnului. După cum bine știi. Dell'Aqua turnă obosit puțin vin, i-l oferi îmbunîndu-l. Haide, Ferriera, să nu ne certăm astfel. Această problemă a ereticului e îngrozitoare. da, dar cearta nu rezolvă nimic. Noi avem nevoie de sfatul tău, de înțelepciunea ta, de puterea ta. Crede-mă, Toranaga este vital pentru noi. Fără el, care-i ține-n frîu pe ceilalți regenți, toată țara asta s-ar întoarce iar la anarhie.

— Da, e adevărat, căpitane, spuse Alvito. Dar eu nu înțeleg de ce el e încă în castel și a fost de acord cu amînarea întrunirii. E de necrezut, dar pare că s-ar fi lăsat manevrat. În mod sigur trebuie să știe că Osaka e închisă mai abitir decît cu centura de castitate a unui cavaler gelos. El trebuia să fi plecat de acum cîteva zile.

Ferriera spuse

— Dacă el e vital, de ce-i sprijiniți pe Onoshi și Kiyama ? Cei doi n-au trecut contra lui și de partea lui Ishido ? De ce nu-i sfătuiți împotriva acestui lucru ? S-a discutat doar acum două zile.

— Ei ne-au spus ce-au hotărît, căpitane. Noi n-am discutat.

— Atunci poate c-ar fi trebuit s-o faceți, Eminență. Dacă e atît de important, de ce nu le porunciți să-și schimbe hotărîrea ? Sub amenințarea excomunicării.

Dell'Aqua oftă

— Aș dori să fie atît de simplu. Nu faci lucruri de acest fel în Japonia. Ei nu suportă să te amesteci în problemele lor. Chiar și o sugestie din partea noastră trebuie făcută cu un tact deosebit.

Ferriera dădu pe gît pocalul de argint, îşi mai turnă vin şi se domoli, ştiind că avea nevoie ca iezuiţii să fie de partea lui, pentru că, fără ei ca tălmaci, era neajutorat. Această călătorie trebuie să-ţi fie încununată de succes, îşi spuse. Ai fost soldat şi ai asudat unsprezece ani în serviciul regelui spre a-ţi cîştiga pe drept — ba de douăzeci de ori mai mult — cea mai mare răsplată ce stătea în puterea lui s-o acorde, căpitănia generală, pe timp de un an, a Corabiei Negre şi a zecea parte din cîştig, a zecea parte din toată mătasea, din tot aurul, din tot argintul şi din tot profitul fiecărui schimb de mărfuri. Acum eşti bogat pentru toată viaţa, pentru treizeci de vieţi, dacă le ai, şi totul numai din această singură călătorie. Dacă o duci la bun sfîrşit.

Mîna lui Ferriera se îndreptă spre mînerul floretei, spre crucea de argint filigranată :

— Jur că această Corabie Neagră va naviga la timp din Macao la Nagasaki şi apoi, cu cele mai mari bogăţii din istorie, se va îndrepta spre sud, cu musonul de noiembrie, către Goa şi de acolo acasă ! Dumnezeu mi-e martor că aşa o să se-ntîmple.

Şi apoi adăugă în gînd : Chiar dacă pentru asta trebuie să pîrjolesc toată Japonia, tot Macao şi toată China, pe Dumnezeul meu !

— Rugile noastre sînt alături de tine, bineînţeles că da, răspunse dell'Aqua, dorind-o într-adevăr. Cunoaştem importanţa călătoriei tale.

— Atunci ce-mi sugeraţi ? Fără autorizaţiile portuare şi de negoţ sînt legat de mîini şi de picioare. Nu-i putem evita pe regenţi ? Poate există altă cale.

Dell'Aqua clătină din cap.

— Martin ? Tu eşti cel mai priceput în ale negoţului.

— Îmi pare rău, dar nu e cu putinţă, spuse Alvito. Ascultase schimbul înverşunat de replici, fierbînd de indignare. Cretin nenorocit, arogant şi prost crescut, gîndise atunci, apoi adăugase imediat : O, Doamne, dă-mi răbdare, pentru că fără acest om şi alţii ca el, biserica e pierdută aici. Căpitane general, sînt sigur că într-o zi sau două totul o să fie aranjat. O săptămînă cel mult. Toranaga are probleme foarte importante în acest moment. Totul are să fie în ordine, sînt sigur.

— Am să aştept o săptămînă. Nici o zi în plus. Unda de ameninţare din glasul lui Ferriera era înfricoşătoare. Mi-ar plăcea să pun mîna pe ereticul ăla. Aş scoate cu cleştele adevărul din el. A spus ceva Toranaga despre o presupusă flotă ? O flotă duşmană ?

— Nu.

— Aş vrea să ştiu adevărul, pentru că, la întoarcere, nava mea o să înainteze anevoie, ca un porc îngrăşat pentru tăiere, calele fiindu-i ticsite cu cele mai multe mătăsuri care au fost duse vreodată într-un singur transport. Este una din cele mai mari corăbii din lume, dar n-am nici o escortă, aşa că, dacă o singură fregată duşmană ar fi să ne prindă pe mare, sau tîrfa aia olandeză de navă, *Erasmus,* am fi la mîna ei. M-ar face să mă predau, fără prea multă bătaie de cap. Ar fi de dorit ca englezul să nu-şi aibă nava în larg, cu arme, tunuri şi ghiulele la bord.

— *È vero, è solamente vero* [1], murmură dell'Aqua.

Ferriera îşi termină vinul :

— Cînd urmează să fie trimis Blackthorne la Izu ?

— Toranaga n-a spus, răspunse Alvito. Bănui c-o să fie curînd.

— Astăzi ?

— Nu ştiu. Regenţii se întîlnesc peste patru zile. Aş înclina să cred că ar fi după asta.

Dell'Aqua spuse răspicat :

— Lui Blackthorne nu trebuie să i se facă vreun rău. Nici lui, nici lui Toranaga.

Ferriera se ridică.

— Am să mă întorc pe navă. O să cinaţi cu noi ? Amîndoi ? Avem un clapon grozav, carne de vacă şi vin de Madeira, chiar şi pîine din grîu nou.

— Mulţumesc, eşti foarte amabil. Chipul lui dell'Aqua se lumină uşor. Da, puţină mîncare bună ar pica grozav. Eşti foarte amabil.

— Aî să fii înştiinţat îndată ce o să am o veste de la Toranaga, căpitane general, spuse Alvito.

— Mulţumesc.

După ce Ferriera plecă şi Părintele Superior fu sigur că el şi Alvito nu puteau fi auziţi, spuse neliniştit.

— Martin, ce altceva a mai spus Toranaga ?

---

[1] E adevărat, e absolut adevărat (it.).

— Vrea o explicație, în scris, despre povestea cu contrabanda de arme și cererea de conchistadori.

— *Mamma mia...*

— Toranaga a fost prietenos, chiar amabil, dar... știi, nu l-am văzut niciodată astfel pînă acum.

— Exact, ce-a spus ?

— „Înțeleg, Tsukku-san, că mai-marele ordinului vostru creștin, cel dinainte, părintele da Cunha, a scris guvernatorilor din Macao și Goa și viceregelui spaniol din Manila, *don* Sisco y Vivera, în iulie 1558, după numărătoarea voastră, cerînd un ajutor de sute de soldați spanioli spre a sprijini cîțiva *daimyo* creștini într-o răscoală pe care preotul creștinilor încerca s-o pună la cale împotriva seniorului lor de drept, fostul meu stăpîn, *taikō*. Cum se numeau acei *daimyo* ? E adevărat că n-au fost trimiși soldați, dar un număr mare de arme a ajuns prin contrabandă din Macao în Nagasaki sub sigiliul vostru creștin ? E adevărat că Părintele Superior, în taină, a pus mîna pe aceste arme, cînd s-a întors în Japonia pentru a doua oară, ca ambasador în Goa, în martie sau aprilie 1590, după numărătoarea voastră și, în taină, le-a trecut, prin contrabandă, cu nava portugheză *Santa Cruz*, din Nagasaki înapoi în Macao ?“ Alvito își șterse transpirația de pe mîini.

— A mai spus altceva ?

— Nimic important, Eminență. N-am avut nici o posibilitate să-i explic, m-a rugat să plec imediat. Rugămintea a fost politicoasă, totuși m-a dat afară.

— De unde-și are blestematul ăla de englez informațiile ?

— Aș vrea s-o știu și eu.

— Toate datele și numele acelea. Nu te-ai înșelat ? Le-a spus chiar așa ?

— Nu, Eminență. Numele erau scrise pe o bucată de hîrtie. Mi-a arătat-o.

— Scrisul lui Blackthorne ?

— Nu. Numele erau scrise fonetic în pajoneză, în *hiragana*. [1]

— Trebuie să aflăm cine tălmăcește pentru Toranaga. Trebuie să fie uluitor de bun. Sigur nu e unul de-ai noș-

[1] Unul din silabarele nipone.

tri ? Nu poate să fie fratele Manuel, nu ? întrebă încruntat, folosind numele de botez al lui Masamanu Jiro.

Jiro era fiul unui samurai creştin, care fusese educat de iezuiţi din copilărie şi, fiind inteligent şi devotat, fusese ales să intre în seminar spre a fi pregătit ca preot, legat prin cele patru jurăminte, cum nu era nimeni pînă acum dintre japonezi. Jiro fusese la iezuiţi timp de douăzeci de ani şi apoi, de necrezut, plecase înainte de a fi hirotonisit, iar acum era un duşman feroce al bisericii.

— Nu. Manuel e încă în Kyushu, arde-l-ar pe veci focul iadului. A rămas un duşman înverşunat al lui Toranaga, nu l-a ajutat niciodată. Din fericire, n-a fost niciodată părtaş la nici un secret politic. Tălmaciul a fost doamna Maria, spuse Alvito, folosind numele de botez al lui Toda Mariko.

— Toranaga ţi-a spus-o ?

— Nu, Eminenţă. Dar s-a întîmplat s-aud că ea se află în vizită la castel şi că a fost văzută cu englezul.

— Eşti sigur ?

— Întru totul.

— Bine, spuse dell'Aqua. Poate că Domnul ne ajută în felul lui de nepătruns. Trimite după ea imediat.

— Am văzut-o deja. Am făcut tot ce-am putut ca s-o întîlnesc ca din întîmplare. Era încîntătoare, ca de obicei, respectuoasă, pioasă, ca de obicei, dar mi-a spus clar înainte de a avea prilejul s-o întreb eu : „Bineînţeles, părinte, împărăţia noastră este o ţară cu totul aparte şi unele lucruri trebuie să rămînă, prin tradiţie, foarte secrete. Nu e la fel şi-n Portugalia, şi-n ordinul iezuiţilor ?"

— Eşti confesorul ei...

— Da. Dar ea n-o să spună nimic.

— De ce ?

— E limpede că a fost prevenită şi i s-a interzis să discute ce s-a întîmplat şi ce s-a spus. Îi cunosc prea bine. În această privinţă, puterea lui Toranaga este mai mare decît a noastră.

— Credinţa ei este atît de slabă ? Pregătirea pe care i-am făcut-o a fost în zadar ? Cu siguranţă că nu. Ea este foarte devotată şi o foarte bună creştină. Într-o zi are să devină călugăriţă, poate chiar prima stareţă japoneză.

— Da, dar acum ea n-o să spună nimic.

— Biserica este în pericol. Asta e important, poate prea important, spuse dell'Aqua. Ea ar înțelege asta. E mult prea inteligentă să n-o înțeleagă.

— Vă rog, nu-i puneți credința la încercare în acest chip. Noi trebuie să pierdem. Ea m-a prevenit. Spusele ei erau tot atît de clare de parcă erau așternute pe hîrtie.

— Poate c-ar fi bine s-o punem la încercare. Pentru propria ei mîntuire.

— Asta depinde de Eminența voastră s-o porunciți sau nu. Dar eu mă tem, Eminență, că ea trebuie să-i dea ascultare lui Toranaga, nu nouă.

— Am să mă gîndesc în legătură cu Maria, spuse dell'Aqua.

Își lăsă privirea să rătăcească deasupra focului, copleșit de greutatea misiunii lui. Biata Maria ! Eretic blestemat ! Cum să evităm capcana ? Cum să acoperim adevărul în legătură cu armele ? Cum a putut un Părinte Superior și un arhiepiscop ca da Cunha, care era atît de bine pregătit, cu atîta experiență, cu șapte ani de ședere în Macao și Japonia, cum a putut să facă o greșeală atît de grosolană ?

— Cum ? întrebă el flăcările.

Pot să răspund, își spuse. E foarte ușor. Intri în panică, sau uiți gloria Domnului, sau ajungi plin de mîndrie, sfidător sau cu inima împietrită. Cine n-ar fi făcut la fel, poate, în aceleași împrejurări ? Să fii primit de *taikō* cu mare cinste, la apusul soarelui, o întîlnire triumfală, cu pompă și ceremonie — aproape ca un act de pocăință din partea lui *taikō*, care părea să fie pe punctul de a se converti. Și apoi să te trezești în mijlocul aceleiași nopți cu edictele de expulzare ale lui *taikō*, care decretau, sub pedeapsa cu moartea, că toate ordinele religioase, în douăzeci de zile, urmau să fie alungate din Japonia, să nu se mai întoarcă niciodată și, ce era mai rău, că tuturor convertiților japonezi din întreaga țară li se ordona să se lepede de credință imediat, sau altfel vor fi exilați, sau condamnați la moarte pe loc.

Împins de deznădejde, Părintele Superior îi sfătuise înnebunit pe *daimyo*-ii creștini din Kyushu — printre ei, Onoshi, Misaki, Kiyama și Harima din Nagasaki — să se răzvrătească spre a salva sfînta biserică și scrisese disperat conchistadorilor să-i ajute pe răzvrătiți.

Flăcările dansau şi trosneau în cămin. Da, totul e adevărat, gîndi dell'Aqua. De-aş fi ştiut măcar, sau dacă da Cunha m-ar fi întrebat întîi pe mine. Dar cum ar fi putut ? E nevoie de şase luni ca să ajungă o scrisoare în Goa şi probabil încă şase ca alta să vină înapoi şi da Cunha a scris, într-adevăr, imediat, dar el era Părintele Superior, direct răspunzător, şi trebuia să facă faţă pe loc dezastrului.

Deşi dell'Aqua se îmbarcase de îndată ce primise scrisoarea, cu împuterniciri ca ambasador, aranjate în grabă, din partea viceregelui din Goa, îi trebuiseră luni să ajungă în Macao, ca aici să afle doar că da Cunha era mort şi că lui şi tuturor preoţilor li se interzicea, sub pedeapsa cu moartea, să intre în Japonia.

Dar armele deja plecaseră.

Apoi, după zece săptămîni, venise vestea că biserica nu mai era nimicită în Japonia, că *taikō* nu mai urma noile sale legi. Doar cincizeci de biserici fuseseră incendiate. Numai Takayama fusese făcută una cu pămîntul. Şi se şoptea că, deşi edictele ar rămîne oficial în picioare, *taikō* era acum gata să lase lucrurile cum fuseseră, doar părinţii să facă botezurile mai în secret, convertiţii lor să fie mai potoliţi şi să se poarte cum se cuvine, iar slujbele sau alte servicii religioase să nu se mai ţină cu atîta pompă şi creştinii habotnici să înceteze cu incendierile de biserici budiste.

Apoi, cînd greaua încercare părea spre sfîrşite, dell' Aqua îşi amintise că armele plecaseră cu săptămîni în urmă, sub sigiliul Părintelui Superior da Cunha şi că ele zăceau încă în magaziile iezuite din Nagasaki.

Au urmat mai multe săptămîni de chin pînă ce armele au fost trecute în taină, prin contrabandă, înapoi în Macao — da, sub sigiliul meu de data asta, îşi aminti dell' Aqua, nădăjduind din toată inima că secretul a fost înmormîntat pentru totdeauna. Dar secretele astea nu-ţi dau niciodată pace, oricît de mult ai dori sau te-ai ruga.

Cît de multe ştie ereticul ?

Mai bine de o oră, Eminenţa sa rămase nemişcat în scaunul de piele, cu spătar înalt, privind focul, fără să-l vadă. Alvito aşteptă liniştit lîngă bibliotecă, cu mîinile aşezate în poală. Raze de lumină scînteiau din crucifixul de argint de pe peretele din spatele Părintelui Superior.

Pe peretele lateral era un mic tablou al pictorului venețian Tițian, pe care dell'Aqua îl cumpărase în tinerețea sa la Padova, unde fusese trimis de tatăl său să studieze dreptul. Celălalt perete era plin cu Biblii și cărțile lui în latină, portugheză, italiană și spaniolă. Și două rafturi cu cărți și pamflete japoneze din propria tipografie mobilă a ordinului, din Nagasaki, pe care el o comandase și o adusese, la ce preț, din Goa, cu zece ani în urmă : cărți de rugăciuni și catehisme de toate felurile, tălmăcite în japoneză cu atîta trudă de iezuiți, lucrări adaptate din japoneză în latină, încercînd să-i ajute pe prozeliții japonezi să învețe acea limbă ; și, în sfîrșit, două cărți mici, de neprețuit, prima gramatică portughezo-japoneză, opera de o viață a părintelui Sancho Alvarez, tipărită acum șase ani, și perechea ei, încredibilul dicționar portughezo-latino-japonez, tipărit anul trecut cu litere romanice și în scriere *hiragana*. Fusese început din porunca sa în urmă cu douăzeci de ani, primul dicționar de cuvinte japoneze care-a fost alcătuit vreodată.

Părintele Alvito luă cartea și o mîngîie cu drag. Știa că era o operă de artă, unică. De optsprezece ani el însuși lucra la o astfel de carte și sfîrșitul era încă departe. Dar a lui urma să fie un dicționar cu explicații suplimentare și mult mai amănunțit, aproape o prezentare a Japoniei și japonezilor, și el știa, fără lipsă de modestie, că, dacă izbutea s-o termine, avea să fie o capodoperă, în comparație cu lucrarea părintelui Alvarez, și că, dacă era ca numele lui să fie amintit vreodată, avea să fie din pricina cărții sale și a Părintelui Superior, care era singurul tată pe care-l știuse vreodată.

— Vrei să pleci din Portugalia, fiule, și să intri în slujba Domnului ? îi spusese uriașul iezuit în prima zi cînd îl întîlnise.

— O, da, vă rog, părinte, răspunsese, lungindu-și gîtul spre el cu o dorință disperată.

— Cîți ani ai, fiule ?

— Nu știu, părinte, poate zece, poate unsprezece, dar știu să scriu și să citesc, m-a învățat preotul și sînt singur, n-am pe nimeni, nu aparțin nimănui...

Dell'Aqua îl luase la Goa și apoi la Nagasaki, unde intrase în seminarul ordinului iezuit, cel mai tînăr european din Asia, aparținînd, în sfîrșit, cuiva. Au urmat apoi miracolul talentului său la limbi și funcțiile sale de încredere,

ca tălmaci și sfătuitor în probleme de negoț, mai întîi pe lîngă Harima Tadao, *daimyo* de Hizen, din Kyushu, unde se găsea Nagasaki, și apoi, cu timpul, pe lîngă însuși *taikō*. A fost hirotonisit și mai tîrziu i s-a acordat și privilegiul celui de al patrulea jurămînt. Acesta era un jurămînt special, mai presus de jurămintele obișnuite de sărăcie, castitate și supunere, acordat doar celor mai de seamă iezuiți, jurămîntul de supunere față de Papa ; să fii unealta lui întru lucrarea Domnului, să mergi acolo unde Papa însuși îți poruncește și să faci ceea ce el dorește ; să ajungi la fel ca fondatorul ordinului, soldatul basc Loyola, unul din *Regimini Militantis Ecclesiae*, unul din soldații aleși ai Domnului, în slujba locțiitorului Său pe pămînt, Papa.

Am fost norocos, gîndi Alvito. O, Doamne, ajută-mi să fiu de folos.

În cele din urmă, dell'Aqua se ridică, își dezmorți oasele și se îndreptă spre fereastră. Soarele strălucea pe țiglele aurite ale donjonului central al castelului, ce se avînta spre cer, eleganța simplă a construcției accentuîndu-i soliditatea. Turn al diavolului, gîndi. Cît timp o să rămînă acolo spre aducere aminte pentru fiecare din noi ? Sînt doar cincisprezece... nu, acum șaptesprezece ani *taikō* a pus patru sute de mii de oameni să sape și să construiască, aducînd țara la sapă de lemn ca să plătească pentru acest castel, monumentul lui, apoi, în răstimpul scurt de doi ani, castelul Osaka era terminat. Incredibil om ! Incredibil popor ! Da. Și străjuiește acolo de nezdruncinat. Afară doar de degetul Ziditorului. El îi poate distruge semeția într-o clipită, dacă dorește. O, Doamne, ajută-mă să-ți îndeplinesc voia Ta.

— Ei bine, Martin, se pare că avem treabă nu glumă. Dell'Aqua începu să se plimbe în sus și-n jos, vocea lui fiind acum tot atît de hotărîtă ca și pasul. În legătură cu pilotul englez : dacă nu-l apărăm, are să fie omorît și sîntem în primejdie să cădem în dizgrația lui Toranaga. Dacă reușim să-l apărăm, curînd are să-și frîngă singur gîtul. Dar putem cuteza să așteptăm ? Prezența lui e o amenințare pentru noi și nu se știe cît rău poate să mai facă pînă-ntr-acea fericită zi. Sau îl putem ajuta pe Toranaga să-l lichideze. Sau, pînă la urmă, îl convertim.

Alvito clipi.

— Poftim ?

— E inteligent, cunoscător într-ale catolicismului. Nu sînt, de fapt, cei mai mulţi englezi catolici în sufletul lor ? Răspunsul este da, dacă regele sau regina lor sînt catolici, şi nu, dacă el sau ea sînt protestanţi. Englezii nu se sinchisesc de religie. În momentul de faţă, sînt porniţi împotriva noastră, dar nu e asta din pricina Armadei ? Nu-i exclus ca Blackthorne să poată fi convertit. Asta ar fi cel mai bine, întru gloria lui Dumnezeu şi pentru salvarea sufletului său eretic de osînda veşnică, ce-l aşteaptă cu siguranţă.

În ce-l priveşte pe Toranaga : O să-i dăm hărţile pe care le vrea. Explică-i cum e cu „zonele de influenţă". De fapt, hotarele nu pentru asta au fost trase, să separe influenţa portugheză de cea a prietenilor noştri spanioli ? *Si, è vero !* Spune-i că celelalte probleme importante, eu, personal, voi fi onorat să i le pregătesc şi că i le voi da cît mai curînd cu putinţă. Dat fiind că va trebui să verific faptele în Macao, ar putea să-mi dea un mic răgaz ? Şi totodată, spune-i că eşti încîntat să-i aduci la cunoştinţă faptul că, în acest an, Corabia Neagră va naviga cu trei săptămîni mai devreme, cu cea mai mare încărcătură de mătăsuri şi argint care a fost vreodată, că toată partea noastră de încărcătură... — reflectă un moment — şi că cel puţin o treime din întreaga încărcătură va fi vîndută printr-un misit numit de Toranaga însuşi.

— Eminenţă, căpitanului general n-o să-i placă să navigheze mai devreme şi n-o să...

— Tu va trebui să obţii imediat de la Toranaga autorizaţia de navigaţie pentru Ferriera. Du-te la el imediat cu răspunsul meu. Să-l impresionăm cu graba noastră, nu e acesta unul din lucrurile pe care le admiră ? Avînd autorizaţiile, Ferriera are să cedeze în privinţa problemei minore a sosirii mai devreme, cît despre misit, ce importanţă are pentru căpitanul general că e un băştinaş sau altul ? Oricum el îşi va primi partea lui de cîştig.

— Dar, de obicei, seniorii Onoshi, Kiyama şi Harima îşi împart între ei misitia. Nu ştiu dacă au să se învoiască.

— Atunci, rezolvă problema. Toranaga ne va da răgaz numai cu acest preţ. Singurele lucruri de care are nevoie sînt putere, influenţă şi bani. Noi ce putem să-i

oferim ? Pe acei *daimyo* creştini nu putem să i-i dăm. Noi...

— Nu încă, spuse Alvito.

— Chiar dacă am putea, nu ştiu încă dacă ar trebui sau dacă vrem. Onoshi şi Kiyama se duşmănesc de moarte, dar s-au unit împotriva lui Toranaga pentru că sînt siguri că el are să lichideze biserica — şi pe ei — dacă va obţine vreodată controlul asupra Consiliului.

— Toranaga va sprijini biserica. Ishido e adevăratul nostru duşman.

— Nu-ţi împărtăşesc încrederea, Martin. Nu trebuie să uităm că Onoshi şi Kiyama sînt creştini, toţi vasalii lor, cu zecile de mii, sînt creştini. Nu-i putem jigni. Singura înlesnire pe care i-o putem face lui Toranaga este ceva legat de negoţ. Îi place enorm negoţul, dar n-a izbutit niciodată să participe personal. Prin urmare, favoarea pe care o sugerez eu s-ar putea să-l ispitească şi să ne acorde o amînare, pe care, eventual, o vom transforma într-una permanentă. Ştii cît de mult le place japonezilor acest gen de soluţie.

— După părerea mea, nu e înţelept, din punct de vedere politic, ca seniorul Onoshi şi seniorul Kiyama să se întoarcă împotriva lui Toranaga în acest moment. Ar trebui să urmeze vechea zicală : lasă-ţi totdeauna o portiţă de scăpare, nu ? Aş putea să le sugerez că dacă i-ar da lui Toranaga un sfert — în acest fel fiecare din ei Onoshi, Kiyama, Harima şi Toranaga avînd părţi egale — ar fi o nimica toată ca să domolească lovitura trecerii lor „temporare" de partea lui Ishido şi împotriva aceluia.

— Atunci Ishido n-o să mai aibă încredere în ei şi are să ne urască şi mai mult cînd o să afle.

— Ishido ne urăşte şi acum peste măsură. Ishido nu are mai multă încredere în ei decît au ei în el şi noi încă nu ştim de ce-au trecut ei de partea lui. Cu acordul lui Onoshi şi Kiyama, am putea să facem propunerea oficială, ca şi cum ar fi, pur şi simplu, ideea *noastră*, spre a ţine balanţa între Ishido şi Toranaga. În secret îl putem informa pe Toranaga de generozitatea lor.

Dell'Aqua cîntări foloasele şi hibele planului.

— Excelent, spuse în cele din urmă. Dă-i drumul.

Acum, în privința ereticului. Dă-i astăzi lui Toranaga cărțile lui de drum. Du-te înapoi la Toranaga imediat. Spune-i că ele ne-au fost trimise în taină.

— Cum să-i explic întîrzierea ?

— Nu-i explici. Spune-i doar adevărul : au fost aduse de Rodrigues, dar nici unul din noi n-a observat că pachetul sigilat conținea cărțile de drum dispărute. De fapt, noi nu le-am deschis timp de două zile. În zarva cu ereticul era firesc să fie uitate. Cărțile de drum dovedesc că Blackthorne este pirat, hoț și trădător. Propriile lui cuvinte au să-i vină de hac, o dată pentru totdeauna, ceea ce, cu siguranță, e justiția divină. Spune-i lui Toranaga adevărul : că Mura i le-a dat părintelui Sebastio, cum s-a întîmplat de fapt, care ni le-a trimis nouă, știind că noi vom ști ce să facem cu ele. Asta-l scapă pe Mura, pe părintele Sebastio și pe oricine. Ar trebui să-i spunem lui Mura printr-un porumbel călător ce am stabilit. Sînt sigur că Toranaga își va da seama că am avut la inimă interesele lui și nu pe-ale lui Yabu. Știe că Yabu a făcut o înțelegere cu Ishido ?

— Aș zice că da, cu siguranță, Eminență. Dar se zvonește că Toranaga și Yabu sînt prieteni acum.

— N-aș avea încredere în progenitura asta a lui Satan.

— Sînt sigur că Toranaga n-are. Mai cu seamă că Yabu nu s-a angajat față de el cu nimic.

Brusc atenția le fu abătută de o ceartă violentă de-afară. Ușa se deschise și un călugăr cu glugă și în picioarele goale intră în cameră, zgîlțîit de părintele Soldi.

— Domnul să vă binecuvînteze, spuse, vocea scrîșnindu-i de dușmănie. Fie ca El să vă ierte păcatele.

— Călugăre Perez, ce cauți aici ? izbucni dell'Aqua.

— M-am întors în haznaua asta să propăvăduiesc iar păgînilor cuvîntul Domnului.

— Dar ți s-a interzis, prin edict, sub pedeapsa cu moartea, să te întorci vreodată, făcîndu-te vinovat de atîțare la răzmeriță. Printr-o minune ai scăpat din martiriul de la Nagasaki și ți s-a poruncit...

— Asta a fost voința Domnului și un împuțit de edict păgîn, al unui nebun mort, n-are nimic de-a face cu mine, spuse călugărul. Era un spaniol scund, subțire, cu o barbă lungă, neîngrijită. Mă aflu aici ca să duc mai departe lucrarea Domnului. Privi spre părintele Alvito. Cum merge negoțul, părinte ?

— Din fericire pentru Spania, foarte bine, răspunse cu răceală Alvito.

— Eu nu-mi petrec timpul în case de negoț, părinte. Eu mi-l petrec cu turma mea.

— Asta-i lăudabil, răspunse dell'Aqua tăios. Dar petrece-l acolo unde Papa a dat ordin în afara Japoniei. Aceasta este provincia *noastră*, și numai a *noastră*. Și, de asemeni, e teritoriu portughez, nu spaniol. Trebuie să-ți amintesc că trei Papi au poruncit ca toate ordinele religioase să părăsească Japonia în afară de noi ? Și regele Filip a ordonat același lucru.

— Tăcere, Eminență. Lucrarea Domnului e mai presus de ordinele pământești. M-am întors și am să deschid larg ușile bisericilor și am să rog stăruitor mulțimile să se ridice împotriva necredincioșilor.

— De cîte ori trebuie să te previn ? Nu poți socoti Japonia un fel de provincie încașă, locuită de sălbatici din junglă, care n-au nici istorie, nici cultură. Îți interzic să predici și stărui să te supui ordinelor Sanctității sale.

— O să convertim păgînii. Ascultă, Eminență, mai sînt încă o sută de călugări în Manila, care așteaptă să se îmbarce să vină aici, toți buni spanioli și conchistadorii noștri glorioși sînt cu duiumul ca să ne apere, dacă va fi trebuință. O să predicăm mulțimilor și o să ne purtăm sutanele în văzul tuturor, n-o să ne furișăm în cămăși de mătase, profanatoare, precum iezuiții !

— Ți se interzice să stîrnești autoritățile, pentru că are să se aleagă praful de sfînta biserică !

— Ți-o spun verde în față c-o să ne întoarcem în Japonia și-o să rămînem în Japonia. O să predicăm cuvîntul Domnului în ciuda ta — în ciuda oricărui prelat, episcop, rege și chiar a oricărui Papă, întru gloria Domnului !

Călugărul plecă trîntind ușa în urma lui.

Roșu de mînie, dell'Aqua își turnă un pahar de Madeira. Un strop de vin pică pe suprafața lustruită a mesei.

— Spaniolii ăștia or să ne distrugă pe toți. Dell'Aqua bău încet, încercînd să se domolească. În cele din urmă spuse Martin, trimite cîțiva din oamenii noștri să-l urmărească. Și-ar fi bine să-i previi pe Kiyama și Onoshi imediat. Nu se știe ce-o să se întîmple dacă nebunul ăla o să facă zarvă în public.

— Da, Eminenţă. La uşă şovăi. Mai întîi Blackthorne şi acum Perez. Parcă e prea mare potriveala. Pesemne că spaniolii din Manila au ştiut de Blackthorne şi l-au lăsat să vină aici doar să ne scoată din minţi.

— Poate, dar probabil că nu. Dell'Aqua îşi termină paharul şi-l aşează atent pe masă. În orice caz, cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu grija cuvenită nici unul din ei nu va fi lăsat să aducă vreun rău sfintei biserici, oricare ar fi preţul.

Capitolul 20

— Să mă ia naiba, dacă asta nu e viaţă !

Blackthorne zăcea serafic, întins pe burtă pe aşternuturile groase, învelit parţial cu un chimonou de bumbac, cu capul sprijinit pe braţe. Mîinile fetei zăboveau pe spatele lui masîndu-i puternic muşchii şi alinîndu-i trupul şi sufletul, aproape făcîndu-l să geamă de plăcere. O altă fată turna *saké* într-o ceaşcă mică de porţelan. A treia aştepta discret, ţinînd o tavă lăcuită cu un coş de bambus, plin cu peşte prăjit în multă grăsime, în stil portughez, cu încă o butelcă de *saké* şi cîteva beţişoare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? Ce e, preacinstite pilot, ce-aţi spus ?—

— Nu ştiu s-o spun în *Nihon-go* [1], Rako-san. Zîmbi spre fata care-i oferi *saké.* În schimb, arătă spre ceaşcă Asta cum se numeşte ? *Namae ka ?*

— *Sabazuki.*

Ea o spuse de trei ori şi el repetă, apoi cealaltă fată, Asa, îl servi cu peşte şi el dădu din cap :

— *Iyé, domo.* Nu ştia cum să spună „acum sînt sătul", aşa că spuse, în schimb, „nu foame acum".

— *Ah ! Ima hara hette wa oranu,* îi explică Asa, corectîndu-l.

El repetă expresia de mai multe ori şi ele rîseră de pronunţia lui, dar, în cele din urmă, izbuti s-o facă să sune corect.

---

[1] Limba japoneză (jpn.).

N-am să învăţ niciodată limba asta, gîndi. Nu seamănă deloc cu engleza sau cu latina, ori cu portugheza.

— Anjin-san ? Asa îi oferi din nou tava.

Dădu din cap şi-şi puse mîinile pe stomac cu gravitate, dar acceptă *saké*-ul şi-l dădu pe gît. Sono, fata care-i masa spatele, se oprise, aşa că el îi luă mîna şi şi-o puse pe gît şi se prefăcu că geme de plăcere. Ea pricepu imediat şi continuă.

Cum golea ceşcuţa, de-ndată era reumplută. Mai bine ia-o mai uşurel, gîndi, asta e a treia butelcă şi simt cum mi se moaie picioarele.

Cele trei fete sosiseră o dată cu zorii, aducînd ceai, despre care călugărul Domingo îi spusese că e numit uneori de chinezi *t'ee* şi că este băutura specifică Chinei şi Japoniei. Somnu-i fusese agitat după întîlnirea cu asasinul, dar băutura ciudată şi fierbinte începuse să-l învioreze. Ele aduseseră prosoape mici, fierbinţi, făcute sul, uşor parfumate. Deoarece el nu ştiuse la ce se folosesc, Rako, care era mai mare peste fete, îi arătase cum să le întrebuinţeze pentru faţă şi mîini.

Apoi ele îl însoţiseră cu garda sa de patru samurai la baia de aburi, aflată în celălalt capăt al acestei aripi a castelului, şi-l dăduseră în seama slugilor de la baie. Cît ţinuse baia, cît i se potrivise barba, i se spălase părul şi i se făcuse masaj, pe cei patru samurai îi trecuseră toate apele, fără să crîcnească.

După aceea se simţise nou-născut ca prin minune. Îi dăduseră un alt chimonou de bumbac, lung pînă la genunchi şi alte şosete — *tabi* — iar fetele îl aşteptau. Ele-l conduseseră într-o altă încăpere, unde se aflau Kiri şi Mariko. Mariko îi spusese că seniorul Toranaga hotărîse să-l trimită pe Anjin-san, peste cîteva zile, într-una din provinciile sale să se întremeze şi că nobilul Toranaga era foarte încîntat de el, aşa că n-avea de ce să se teamă acum, pentru că se afla în grija Înălţimii sale, Toranaga. Anjin-san ar vrea să înceapă să facă hărţile cu materialele pe care ea o să i le pună la îndemînă ? În curînd au să fie alte întîlniri cu stăpînul şi Înălţimea sa promisese că nu peste multă vreme ea va avea permisiunea să răspundă la orice întrebare pe care ar fi putut s-o aibă Anjin-san. Seniorul Toranaga ţinea foarte mult ca Blackthorne să-i cunoască pe japonezi, după cum el însuşi era nerăbdător să afle despre lumea din afară, despre navigaţie şi dru-

murile pe mare. Apoi Blackthorne fusese dus la doctor. Spre deosebire de samurai, doctorii purtau părul tăiat scurt, fără coadă.

Blackthorne îi ura pe doctori şi se temea de ei, dar acest doctor era diferit. Era blînd şi neînchipuit de curat. Doctorii europeni, mai toţi, erau bărbieri, grosolani şi la fel de plini de păduchi şi murdari ca toţi ceilalţi. Doctorul acesta îl palpase cu grijă, îl privise politicos, îl ţinuse pe Blackthorne de încheietura mîinii ca să-i ia pulsul, îi cercetase ochii, gura, urechile şi-l bătuse uşor pe spate, pe genunchi şi pe tălpi, gesturile şi purtările fiind calme, liniştitoare. Ceea ce voia de obicei un doctor european era să-ţi vadă limba şi spunea : „Unde te doare ?“ ; apoi îţi lua sînge, ca să-ţi îndepărteze stricăciunea din el, şi-ţi dădea un purgativ puternic ca să-ţi cureţe maţele.

Blackthorne nu putea suferi să i se ia sînge şi să i se facă purgaţie, iar de fiecare dată îi era mai rău decît înainte. Dar acest doctor n-avea nici bisturiu, nici castron pentru sîngerare, nici mirosul scîrbos de spiţerie, care-i însoţea de obicei pe doctorii din ţara lui, aşa că-i venise inima la loc şi se liniştise puţin.

Degetele doctorului îi atinseseră cicatricea de pe coapsă. Blackthorne imitase sunetul unei arme, pentru că acolo, cu mulţi ani în urmă, carnea-i fusese străbătută de un glonţ de muschetă. Doctorul spusese : *Ah so desu* şi dăduse din cap. Urmară alte palpări, profunde, dar nedureroase, pe şale şi pe burtă. În cele din urmă, doctorul îi vorbise lui Rako şi ea încuviinţase din cap, se înclinase şi-i mulţumise.

— *Ichi ban ?* întrebase Blackthorne voind să ştie dacă era în ordine.

— *Hai,* Anjin-san.

— *Honto ka ?*

— *Honto.*

Ce cuvînt folositor, *honto* — „E adevărat ?“, „Da, adevărat“ —, gîndi Blackthorne.

— *Domo,* doctor-san.

— *Do itashimashité,* spusese doctorul înclinîndu-se. Pentru nimic, nu-ţi face griji.

Blackthorne se înclinase la rîndul lui. Fetele-l conduseseră afară şi abia acum, cînd zăcea pe aşternuturile matlasate, cu chimonou-i de bumbac desfăcut şi cu Sono masîndu-i uşor spatele, îşi aminti că stătuse gol în faţa

doctorului, a fetelor şi a samurailor, dar că nici nu băgase de seamă şi nici nu se simţise ruşinat.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă Rako. Ce e preacinstite, pilot ? De ce rîzi ?

Dinţii-i albi îi străluceau şi sprîncenele îi erau smulse şi pictate în semilună. Îşi purta părul negru strîns sus, avea un chimonou cu flori roz şi o eşarfă gri-verde.

— Pentru că sînt fericit, Rako-san. Dar, cum să-ţi spun ? Cum să-ţi zic că am rîs pentru că sînt fericit şi că, pentru prima oară de cînd am plecat de acasă, mi-au dispărut grijile din minte. Pentru că-mi simt spatele şi tot trupul minunat. Pentru că mă bucur de ocrotirea lui Toranaga şi pentru că am dat trei lovituri zdravene blestemaţilor de iezuiţi şi alte şase nemernicilor de portughezi !

Apoi sări în picioare, îşi strînse bine chimonoul pe el şi începu să danseze un dans marinăresc aiurit, cîntînd un cîntec de-al mateloţilor ca să ţină măsura.

Rako şi celelalte fete priveau uluite. Uşa se deschise imediat şi samuraii de pază rămaseră şi ei cu ochii tot pe-atît de holbaţi. Blackthorne dansă şi cîntă pînă nu-l mai ţinură puterile, apoi izbucni în rîs şi se prăbuşi. Fetele băteau din palme şi Rako încerca să-l imite, dar nu izbuti defel, chimonoul ce mătura pămîntul încurcîndu-i mişcările. Celelalte trei fete se ridicară şi-l convinseră să le arate cum să facă şi el încercă, aşezîndu-le în linie, una lîngă alta, cu chimonourile ridicate, urmărindu-i paşii. Dar nu izbutiră şi-n curînd sporovăiau cu toţii, rîzînd şi amuzîndu-se.

Brusc, gărzile deveniră solemne şi se înclinară adînc. Toranaga stătea în prag, flancat de Kiri şi Mariko şi de veşnic prezenţii săi samurai de pază. Fetele toate îngenunchează, îşi lipiră palmele de pămînt şi se înclinară, dar rîsul nu le dispăruse de pe faţă şi nici nu se citea vreo urmă de teamă pe chipul lor. Se înclină şi Blackthorne politicos, nu atît de adînc ca femeile.

— *Konnichi wa,* Toranaga-sama, spuse Blackthorne.

— *Konnichi wa,* Anjin-san, răspunse Toranaga. Apoi puse o întrebare.

— Stăpînul meu întreabă ce făceaţi, *senhor* ? spuse Mariko.

— A fost doar un dans, Mariko-san, spuse Blackthorne simţindu-se caraghios. Se numeşte *hornpipe.* E un dans marinăresc şi, în timp ce dansăm, cîntăm cîntece de-ale

noastre, marinăreşti. Eram fericit, atîta tot, pesemne *saké*-ul e de vină. Îmi pare rău, sper că nu l-am deranjat pe Toranaga-sama.

Ea tălmăci.

— Stăpînul meu spune că ar dori să vadă dansul şi să audă cîntecul.

— Acum ?

— Bineînţeles că acum.

Imediat Toranaga se aşeză jos, cu picioarele strînse sub el şi mica sa escortă se răspîndi prin cameră. Toţi îl priveau pe Blackthorne aşteptînd.

Poftim, nebunule, îşi spuse Blackthorne. Aşa-ţi trebuie dacă-ţi laşi minţile s-o ia razna ! Acum n-ai încotro, ştii că ţi-ai pierdut glasul şi că paşii-ţi sînt şovăielnici.

Totuşi îşi legă strîns chimonoul pe el şi-şi dădu drumul cu frenezie, învîrtindu-se, răsucindu-se, sărind şi răcnind cît îl ţinea gura.

Tăcere deplină.

— Stăpînul meu spune că n-a văzut niciodată, în viaţa lui, aşa ceva.

— *Arigato goziemashita !* spuse Blackthorne, trecîndu-l sudorile, parte din pricina efortului, parte pentru că se simţea încurcat.

Apoi Toranaga îşi puse săbiile deoparte, îşi ridică chimonoul în talie şi trecu lîngă el.

— Seniorul Toranaga va dansa împreună cu Domnia ta, spuse Mariko.

— Cum ?

— Te roagă să-l înveţi.

Blackthorne începu. Îi arătă mişcarea de bază, apoi o repetă de mai multe ori. Toranaga o prinse repede. Blackthorne era foarte impresionat de agilitatea bătrînului burtos şi cu fundul mare.

Apoi Blackthorne începu să cînte şi să danseze, iar Toranaga i se alătură, la început de probă, spre amuzamentul privitorilor. Toranaga îşi scoase chimonoul, îşi încrucişă braţele şi începu să danseze cu o frenezie egală, alături de Blackthorne, care-şi aruncă şi el chimonoul, cîntă şi mai tare şi iuţi ritmul, amîndoi aproape copleşiţi de caraghioslîcul a ceea ce făceau, dar prinşi de hazul jocului. În cele din urmă Blackthorne făcu un fel de triplă săritură şi se opri. Bătu din palme şi se înclină în faţa lui Toranaga

şi toţi aplaudară pentru stăpînul lor, care era foarte fericit.

Toranaga se aşeză în mijlocul camerei gîfîind uşor. Imediat Rako se repezi să-i facă vînt cu evantaiul şi celelalte alergară să-i aducă chimonoul, dar Toranaga îşi împinse chimonoul spre Blackthorne şi luă, în schimb, chimonoul simplu.

Mariko spuse :

— Stăpînul meu zice că ar fi încîntat să-l primeşti în dar. Apoi adăugă : Aici se consideră o mare cinste ca seniorul tău să-ţi dea un chimonou, fie el şi foarte vechi.

— *Arigato goziemashita,* Toranaga-sama. Blackthorne se înclină adînc, apoi îi spuse lui Mariko Da, înţeleg cinstea pe care mi-o face, Mariko-san. Te rog mulţumeşte-i seniorului Toranaga cu vorbele potrivite, pe care eu, din păcate, nu le ştiu încă, şi spune-i că am să-l păstrez ca pe o comoară şi n-am să uit niciodată onoarea mare pe care mi-a făcut-o dansînd alături de mine.

Toranaga era şi mai încîntat.

Cu o plecăciune, Kiri şi celelalte slujnice îl ajutară pe Blackthorne să-şi pună chimonoul stăpînului lor şi-i arătară cum să-şi lege eşarfa. Chimonoul era din mătase maro, cu cinci steme purpurii, iar eşarfa din mătase albă.

— Seniorul Toranaga spune că i-a plăcut dansul. Într-o zi poate că are să-ţi arate unele dintr-ale noastre. Ar vrea ca Domnia ta să înveţi japoneza cît se poate de repede.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar şi mai mult, gîndi Blackthorne, mi-ar plăcea să fiu în propriile mele haine, să-mi mănînc mîncarea în propria-mi cabină, de pe propria-mi navă, cu tunurile amorsate, cu pistoalele-n brîu, iar puntea să se balanseze sub greutatea velelor. Aţi vrea să-l întrebaţi pe seniorul Toranaga cînd îmi pot recăpăta nava ?

— *Senhor ?*

— Nava mea, *senhora.* Vă rog întrebaţi-l cînd îmi pot căpăta corabia înapoi şi echipajul. Toată încărcătura ei a fost mutată, erau douăzeci de mii de monezi în casa de fier. Sînt sigur că va înţelege că noi sîntem negustori şi că, deşi preţuim ospitalitatea sa, am vrea să facem negoţ, cu mărfurile pe care le-am adus cu noi, şi să ne întoarcem acasă. Ne vor trebui aproape optsprezece luni ca să ajungem în ţara noastră.

— Stăpînul meu spune că nu trebuie să-ţi faci griji. Totul se va aranja cît de curînd cu putinţă. Mai întîi tre-

buie să fii sănătos și puternic. Domnia ta vei pleca în amurg.

— *Senhora* ?

— Seniorul Toranaga a spus că Domnia ta urmează să pleci în amurg. M-am exprimat greșit ?

— Nu, nu, absolut deloc, Mariko-san. Dar acum o oră, sau cam așa ceva, mi-ai spus că am să plec peste cîteva zile.

— Da, dar acum el spune c-ai să pleci diseară.

Ea tălmăci toate acestea lui Toranaga, care răspunse din nou.

— Stăpînul meu zice că este mai bine și mai potrivit să pleci diseară. Nu trebuie să-ți faci griji, Anjin-san, te afli în grija sa. Dînsul o trimite pe doamna Kiritsubo la Yedo ca să facă pregătirile pentru întoarcerea lui. Vei pleca cu ea.

— Te rog, mulțumește-i din partea mea. E posibil... pot să-ntreb dac-ar fi cu putință să-l elibereze pe călugărul Domingo ? Omul știe foarte multe.

Ea tălmăci.

— Stăpînul meu spune că-i pare rău, dar omul a murit. Înălțimea sa a trimis după el ieri, imediat după ce l-ai rugat, dar era deja mort.

Blackthorne rămase înmărmurit.

— Cum a murit ?

— Stăpînul meu spune că a murit cînd i s-a strigat numele.

— Bietul om !

— Stăpînul meu spune că viața și moartea sînt totuna. Sufletul preotului va aștepta pînă-n cea de a patruzecea zi, apoi se va naște iar. De ce să ne întristăm ? Asta e legea de nestrămutat a naturii. Începu să spună ceva, dar se răzgîndi, adăugînd doar : Budiștii cred că avem mai multe nașteri sau renașteri, Anjin-san. Pînă ce, în cele din urmă, atingem perfecțiunea și ajungem în nirvana — în ceruri.

Blackthorne își îndepărtă deocamdată tristețea și se concentră asupra lui Toranaga și asupra momentului prezent.

— Pot să-l întreb dacă echipajul meu... Se opri cînd Toranaga își îndreptă privirea spre ușă.

Un samurai tînăr intră în grabă în cameră, se înclină în fața lui Toranaga și așteptă.

Toranaga spuse :

— *Nan ja* [1] ?

Blackthorne nu înţelese nimic din cele spuse, afară doar, gîndi el, c-a auzit porecla părintelui Alvito „Tsukku". Văzu că privirea lui Toranaga zbură spre el cu o licărire veselă în ochi şi se întrebă dacă Toranaga trimisese după preot din pricina celor spuse de el. Sper că da, gîndi, şi trag nădejde că Alvito e băgat în cofă pînă peste urechi. Blackthorne hotărî să nu-l întrebe pe Toranaga, deşi era teribil de curios şi ispitit s-o facă.

— *Kare ni matsu yoni* [2], spuse Toranaga scurt.

— *Gyoi.* [3]

Samuraiul se înclină şi plecă grăbit. Toranaga se întoarse din nou spre Blackthorne.

— *Nan ja*, Anjin-san ?

— Ce ziceaţi, căpitane ? spuse Mariko. Despre echipajul Domniei tale ?

— Da. Toranaga-sama poate să-i ia şi pe ei sub protecţia sa ? să poruncească să fie bine trataţi ? Vor fi şi ei trimişi la Yedo ?

Ea îl întrebă. Toranaga îşi puse săbiile la cingătoarea scurtului său chimonou.

— Stăpînul meu spune că, bineînţeles, s-au făcut deja toate pregătirile pentru ei. Nu trebuie să te îngrijorezi în privinţa lor. Sau în privinţa navei.

— Corabia mea e în ordine ? S-au îngrijit de ea ?

— Da. Spune că nava este deja la Yedo.

Toranaga se ridică. Toţi începură să se-ncline, dar Blackthorne izbucni pe neaşteptate :

— Un ultim lucru... Se opri şi se blestemă, dîndu-şi seama că fusese nepoliticos.

Era clar că Toranaga terminase întrevederea. Ei începuseră să se încline, dar fuseseră opriţi de cuvintele lui Blackthorne şi acum toţi erau încurcaţi, neştiind dacă să-şi continue plecăciunile sau să aştepte, ori să înceapă din nou.

— *Nan ja*, Anjin-san ? Vocea lui Toranaga era iritată şi neprietenoasă, pentru că şi el, pe moment, fusese descumpănit.

— *Gomen nasai*, îmi pare rău, Toranaga-sama. N-am vrut să fiu nepoliticos. Am vrut doar să întreb dacă i s-ar

---

[1] Ce este (jpn.).
[2] Aşa cum îl aştepţi şi pe el (jpn.).
[3] Bun (jpn.).

permite doamnei Mariko să stea de vorbă cu mine, pentru cîteva clipe, înainte să plec. Mi-ar fi de folos.

Ea-l întrebă.

Toranaga abia dacă mirîi o încuviinţare autoritară şi plecă urmat de Kiri şi de garda sa.

Sînteţi toţi nişte ticăloşi, îşi spuse Blackthorne. Doamne, trebuie să fiu tot timpul atent. Îşi şterse fruntea cu mîneca şi văzu imediat dezaprobarea de pe faţa lui Mariko. Rako se grăbi să-i ofere o batistă mică din acelea din care ele totdeauna par să le aibă la îndemînă, într-un număr inepuizabil, ascunse undeva în *obi*-uri. Atunci îşi dădu seama că purta chimonoul stăpînului şi că, bineînţeles, nu-ţi ştergi fruntea transpirată cu mîneca stăpînului. Pentru Dumnezeu, ai comis deci o altă blasfemie ! N-am să fiu în stare să învăţ niciodată, Doamne Dumnezeule, niciodată !

— Anjin-san ? Rako îi oferea puţin *saké*.

Îi mulţumi şi-l dădu pe gît. Imediat ea îi umplu din nou ceaşca. Observă că tuturor le străluceau frunţile de transpiraţie.

— *Gomen nasai*, le spuse tuturor, cerîndu-şi iertare, şi luă ceaşca şi i-o oferi lui Mariko glumind : Nu ştiu dacă este politicos sau nu, dar nu doriţi puţin *saké* ? E permis, sau trebuie să mă dau cu capul de pămînt ?

Ea rîse :

— O, da, este foarte politicos, dar te rog să nu-ţi spargi capul. Nu-i nevoie să-mi ceri scuze, căpitane. Bărbaţii nu cer iertare doamnelor. Orice fac ei e corect. Cel puţin aşa credem noi, doamnele. Ea le explică fetelor ce spusese şi ele dădeau din cap tot atît de grav, dar lumini jucăuşe le străluceau în ochi. N-aveai cum să ştii, Anjin-san, continuă Mariko, apoi luă o mică înghiţitură de *saké* şi-i dădu înapoi ceaşca. Mulţumesc, dar nu, n-am să iau mai mult *saké*, mulţumesc. *Saké*-ul mi se duce direct în cap şi-n genunchi. Înveţi repede, dar trebuie să-ţi vină foarte greu. Nu te îngrijora, Anjin-san, seniorul Toranaga mi-a spus că te socoteşte foarte bine înzestrat. Nu ţi-ar fi dat niciodată chimonoul său dacă nu ar fi fost plăcut impresionat.

— A trimis după Tsukku-san ?

— Părintele Alvito ?

— Da.

— Trebuia să-l fi întrebat pe dînsul, căpitane. Mie nu mi-a spus şi a fost foarte înţelept, pentru că femeile n-au minte şi nici pricepere în treburile politice.

— *Ah, so desu ka ?* Aş vrea ca toate femeile noastre să fie tot pe-atît de... înţelepte.

Mariko îşi făcea vînt cu evantaiul şi se aşeză comod, cu picioarele ghemuite sub ea.

— Dansul dumitale a fost foarte frumos, Anjin-san. Doamnele voastre dansează la fel ?

— Nu, numai bărbaţii. Acela a fost un dans pentru un singur bărbat, un dans marinăresc.

— De vreme ce doreşti să-mi pui cîteva întrebări, aş putea să te-ntreb mai întîi eu ceva ?

— Sigur.

— Cum arată doamna, soţia Domniei tale ?

— Are douăzeci şi nouă de ani. E înaltă faţă de dumneata ; după măsurile noastre, eu am şase picioare şi doi ţoli, ea are cinci picioare şi opt ţoli, dumneata ai cam cinci picioare, aşa că ea ar fi cu un cap mai înaltă decît dumneata şi, de asemeni, mai plină, dar bine proporţionată. Părul-i e de culoarea... Arătă spre grinzile de cedru lustruite şi fără pată şi toţi ochii se întoarseră într-acolo, apoi reveniră spre el. Cam de culoarea aceea. Blond bătînd în roşu. Ochii-i sînt albaştri, mult mai albaştri decît ai mei, albaştri-verzi. Poartă părul lung şi slobod mai tot timpul.

Mariko le tălmăci şi ele-şi ţinură respiraţia, priviră la grinzile de cedru şi apoi din nou spre el, străjile samurai ascultînd şi ele foarte atent. Urmă o întrebare din partea lui Rako.

— Rako-san întreabă dacă ea e la fel ca noi la trup.

— Da, dar şoldurile îi sînt mai mari, mai curbate, talia mai pronunţată şi... ei bine, femeile noastre sînt mai rotunde şi au sînii mult mai mari.

— Toate femeile voastre şi bărbaţii sînt mult mai înalţi decît noi ?

— În general, da. Dar unii din oamenii de la noi sînt tot atît de mici ca voi. Eu găsesc micimea voastră încîntătoare. Foarte plăcută.

Asa întrebă ceva şi interesul lor crescu.

— Asa întreabă cum sînt femeile voastre faţă de ale noastre cînd împărţiţi perna cu ele ?

— Îmi pare rău, nu înţeleg.

— O, te rog, iartă-mă. A împărţi perna, în vorbirea noastră, înseamnă împreunarea fizică dintre bărbat şi femeie. E mult mai politicos decît s-o spui direct.

Blackthorne îşi depăşi stinghereala şi spuse :

— Ăă... am avut doar... o singură experienţă aici... asta a fost... în sat... şi nu mi-o amintesc prea clar, pentru că... eram istovit de drum, aşa că am fost pe jumătate treaz, pe jumătate adormit. Dar... mi s-a părut foarte mulţumitoare.

Mariko se încruntă.

— De cînd ai venit aici, ai împărţit perna o singură dată cu o femeie ?

— Da.

— Trebuie să te simţi foarte încordat, *neh* ? Una din aceste doamne ar fi foarte încîntată să-mpartă perna cu dumneata, Anjin-san. Sau toate, dacă doreşti.

— Cum ?

— Bineînţeles. Dacă n-o vrei pe nici una din ele, nu-ţi face griji, sigur n-au să fie jignite. Numai să-mi spui ce fel de femeie ţi-ar plăcea şi vom face tot ce-i de cuviinţă.

— Mulţumesc, spuse Blackthorne. Dar acum nu.

— Eşti sigur ? Te rog, iartă-mă, dar Kiritsubo-san a dat porunci clare ca să ne-ngrijim de sănătatea dumitale şi s-o îmbunătăţim. Cum poţi să fii sănătos fără să-mparţi perna cu cineva ? E foarte important pentru un bărbat, *neh* ? O, da, foarte.

— Mulţumesc, dar sînt... poate... ceva mai încolo...

— Ai avea timp îndeajuns. M-aş bucura să mă-ntorc mai tîrziu. Va fi destulă vreme să stăm de vorbă, dacă doreşti. Ai avea cel puţin patru ceasuri, spuse plină de solicitudine. Nu trebuie să pleci înainte de apusul soarelui.

— Mulţumesc, dar nu acum, spuse Blackthorne năucit de francheţea şi lipsa de pudoare a celor spuse.

— Ele, într-adevăr, ar fi încîntate să-ţi fie de folos, Anjin-san. O ! Poate... poate că ai prefera un băiat ?

— Ce ?

— Un băiat. E tot atît de simplu, dacă doreşti. Zîmbetul ei era neprefăcut, vocea firească. Ce s-a întîmplat ?

— Vorbeşti serios cînd îmi propui un băiat ?

— Da, de ce, Anjin-san ? Ce s-a-ntîmplat ? Am spus doar că am trimite un băiat aici, dacă *Domnia ta* ai dori-o.

— Nu-mi trebuie ! Blackthorne simţea cum i se urcă sîngele în obraz. Arăt eu ca un blestemat de sodomit ?

Cuvintele îi răsunară prin încăpere. Toţi se uitau la el încremeniţi. Mariko se înclină cu umilinţă, ţinîndu-şi capul lipit de podea.

— Te rog, iartă-mă, am făcut o greşeală îngrozitoare. Te-am ofensat, dar nu încercam decît să ofer o bucurie. N-am discutat niciodată pînă acum cu un... străin, afară doar de sfinţii părinţi, aşa că n-aveam cum să vă cunosc obiceiurile... obiceiurile voastre trupeşti. Niciodată nu mi s-a vorbit despre ele, Anjin-san... preoţii n-au făcut-o. Aici unii bărbaţi vor cîteodată băieţi — preoţii, din cînd în cînd, ai noştri, şi unii dintr-ai voştri. Eu mi-am închipuit prosteşte că obiceiurile voastre sînt la fel cu ale noastre.

— Eu nu sînt preot şi ăsta nu e obiceiul nostru, în general.

Conducătorul samurailor, Kazu Oan, privea mînios. El fusese însărcinat cu securitatea barbarului şi cu sănătatea lui şi văzuse cu proprii-i ochi nemaipomenita bunăvoinţă pe care seniorul Toranaga i-o arătase lui Anjin-san, iar acum Anjin-san era furios.

— Ce-i cu el ? întrebă ameninţător, pentru că era clar că proasta de femeie spusese ceva ce-l jignise pe foarte importantul său prizonier.

Mariko îi relată cele discutate şi ce răspunsese Anjin-san.

— Eu, zău că nu înţeleg, Oan-san, de ce e el atît de supărat, îi zise.

— E ca un taur ieşit din minţi, doar pentru că i-ai oferit un băiat ?

— Da.

— Îmi cer iertare, dar ai fost politicoasă ? Poate că ai folosit un cuvînt greşit ?

— O, nu, Oan-san, sînt foarte sigură. Mă simt îngrozitor. Sigur eu sînt de vină.

— Trebuie să fie altceva. Ce ?

— Nu, Oan-san. Numai asta a fost.

— Niciodată n-o să-i înţeleg pe barbarii ăştia, spuse Oan exasperat. Pentru binele nostru, te rog, domoleşte-l, Mariko-san. Trebuie să fie şi din pricină că n-a împărţit perna cu nici o femeie de atîta vreme. Tu, îi porunci lui Sono, mai adu *saké, saké* fierbinte şi prosoape fierbinţi !

Tu, Rako, freacă-i gîtul diavolului. Slujnicele alergară să îndeplinească poruncile. Brusc îl străfulgeră un gînd : Mă întreb dacă nu e neputincios şi asta e pricina. Povestea lui cu cele petrecute-n sat a fost destul de încîlcită, *neh* ? Pesemne că bietul om e furios din cauza neputinţei lui şi tu ai adus vorba tocmai despre asta.

— Îmi pare rău, dar nu cred că e aşa. Doctorul a spus că este foarte bine înzestrat.

— Dacă e neputincios, asta ne-ar lămuri, *neh* ? Ar fi destul să mă facă şi pe mine să urlu. Da ! Întreabă-l.

Mariko făcu imediat ceea ce i se poruncise şi Oan fu înspăimîntat cînd barbarului i se urcă iar sîngele în obraji şi o ploaie de cuvinte barbare umplu încăperea.

— El... el a spus : Nu. Vocea lui Mariko era aproape o şoaptă.

— Tot potopul ăla de cuvinte înseamnă doar „nu" ?

— Ei... ei, cînd se-nfurie, folosesc tot soiul de blesteme.

Oan începuse să transpire de îngrijorare, pentru că el era direct răspunzător.

— Domoleşte-l !

Unul dintre ceilalţi samurai, un soldat mai în vîrstă, spuse, dornic să fie de ajutor :

— Oan-san, poate că e dintre aceia cărora le plac cîinii, *neh* ? În Coreea, noi am auzit nişte poveşti ciudate despre Mîncăii de Usturoi. Da, lor le plac cîinii şi... da, îmi amintesc acum, cîinii şi raţele. S-ar putea ca aceste capete aurii să fie ca Mîncăii de Usturoi, put la fel ca ei, nu ? Poate că vrea o raţă ?

Oan spuse :

— Mariko-san, întreabă-l ! Nu, poate că e mai bine să nu-l întrebi, dar potoleşte-l... Se opri brusc. Hiro-matsu se apropia din celălalt capăt. Să trăiţi ! spuse milităros, încercînd să nu-i tremure vocea, pentru că bătrînul Pumn de Fier, care, în cele mai bune împrejurări, era un om al disciplinei, în ultima săptămînă fusese ca un tigru ieşit din minţi, iar astăzi se dezlănţuise chiar mai rău. Zece oameni fuseseră retrogradaţi pentru dezordine, toată garda de noapte defilase dezonorată prin tot castelul, la doi samurai li se poruncise să-şi facă *seppuku*, pentru că au întîrziat să se prezinte în post, patru gunoieri de noapte fuseseră aruncaţi peste parapet pentru că li se răsturnase un coş în grădina castelului.

— Se poartă bine, Mariko-san ? îl auzi Oan pe Pumn de Fier întrebînd iritat. Era sigur că proasta de femeie, care stîrnise tot acest necaz, avea să-i trîntească adevărul, ceea ce, cu siguranţă şi pe bună dreptate, le-ar fi zburat capetele de pe umeri.

Spre uşurarea lui o auzi spunînd :

— Da, stăpîne. Totul e bine, mulţumesc.

— Ţi se porunceşte să pleci cu Kiritsubo-san.

— Da, stăpîne.

În timp ce Hiro-matsu îşi continuă inspecţia, Mariko îşi puse zeci de întrebări pentru ce era trimisă. Doar să tălmăcesc pentru Kiri şi barbar în timpul călătoriei ? Cu siguranţă că asta nu e-aşa de important ! Mergeau şi celelalte doamne ale lui Toranaga ? Doamna Sazuko ? Nu e periculos pentru Sazuko să călătorească acum pe mare ? Am să plec singură cu Kiri sau vine şi soţul meu ? Dacă el rămîne — şi-ar fi datoria lui să rămînă cu seniorul său —, cine va avea grijă de casă ? De ce trebuie să mergem cu corabia ? Drumul Tokaidō nu mai e sigur ? Ishido n-o să ne facă nici un rău ? Da, ar putea, ţinînd cont de valoarea noastră ca ostatici : doamna Sazuko, Kiritsubo şi celelalte. Din pricina asta sîntem trimise cu nava ?

Mariko totdeauna urîse marea. Chiar şi numai vederea ei îi făcea rău. Dar, dacă trebuie să plec, o voi face. *Karma.* Gîndurile i se îndreptară din nou la grijile pe care i le dădea barbarul străin şi plin de neprevăzut, care nu-i adusese decît mîhnire.

Cînd Pumn de Fier dispăru după colţ, Oan îşi ridică capul şi toţi oftară uşuraţi. Asa venea în fugă pe coridor cu butelca de *saké*, urmată de Sono cu prosoape fierbinţi.

Îl urmăriră pe barbar în timp ce era servit. Văzură expresia foarte încordată de pe faţa lui şi felul cum acceptă *saké*-ul fără plăcere şi prosoapele fierbinţi cu mulţumiri reci.

— Oan-san, de ce nu trimiţi pe una din femei după raţă ? şopti samuraiul în vîrstă. Dac-o vrea, totul e-n ordine, dacă nu, se preface că n-a văzut-o.

Mariko clătină din cap.

— Poate că n-ar trebui să riscăm. Se pare, Oan-san, că neamul ăsta de barbari e cuprins de mînie cînd se vorbeşte despre împărţitul pernei, *neh ? Este* primul de acest fel venit aici, aşa că trebuie să ne purtăm cu grijă.

— Așa-i, spuse Oan. A fost destul de blînd pînă nu s-a pomenit de treaba asta. Privi încruntat spre Asa.

— Îmi pare rău, Oan-san. Ai toată dreptatea, a fost doar vina mea, spuse Asa imediat, înclinîndu-se, capul aproape atingîndu-i podeaua.

— Da. Voi spune întîmplarea lui Kiritsubo-san.

— O !

— Într-adevăr, cred că ar trebui să i se spună și stăpînei ca să aibă grijă cu acest bărbat în privința discuțiilor despre împărțitul pernei, spuse Mariko cu chibzuială. Ești foarte înțelept, Oan-san. Da, dar poate că, într-un fel, Asa ne-a fost de mare folos, ca doamna Kiritsubo și chiar stăpînul Toranaga să nu fie puși într-o încurcătură îngrozitoare ! Gîndește-te doar ce s-ar fi întîmplat dacă însăși Kiritsubo-san ar fi pus ieri întrebarea în prezența seniorului Toranaga ! Dacă barbarul s-ar fi comportat ca acum în fața lui...

Oan se cutremură.

— Ar fi curs sînge ! Ai dreptate, Mariko-san, ar trebui să-i mulțumim Asei. Am să-i explic lui Kiritsubo-san că ea a fost norocul nostru.

Mariko îi mai oferi lui Blackthorne *saké*.

— Nu, mulțumesc.

— Încă o dată îmi cer scuze pentru prostia mea. Domnia ta voia să-mi pună cîteva întrebări ?

Blackthorne îi urmărise discutînd între ei, înfuriat că n-avea cum să-i priceapă și că nu putea să-i înjure zdravăn pentru insultele lor sau să-i ia pe paznici și să-i dea cap în cap.

— Da. Ai spus că sodomia e socotită ceva firesc aici ?

— O, îmi cer iertare, putem discuta despre altceva ?

— Sigur, *senhora*, dar mai întîi, ca să fie limpede, să terminăm acest subiect. Deci sodomia e normală aici, da ?

— Tot ce are legătură cu împărțitul pernei e normal, răspunse sfidătoare, împinsă de lipsa lui de maniere și de prostia lui evidentă, amintindu-și că Toranaga îi spusese să-i dea informațiile cerute, despre lucruri care n-au legătură cu politica, dar să-i reproducă mai tîrziu toate întrebările puse. De asemeni, trebuia să nu dea atenție oricărei prostii venite din partea lui, pentru că Anjin era totuși un barbar, un pirat probabil, cu o sentință de con-

damnare la moarte, care, în momentul de față, era lăsată la bunul plac al lui Toranaga. Da, să împarți perna cu cineva e foarte firesc, Anjin-san. Cît privește bărbatul care merge cu un alt bărbat este obișnuit la noi în Japonia și nu e nici un rău în asta.

Ce-s eu, gîndi ea, un om de rînd fără carte și fără minte ! ? Un negustor tîmpit, să mă fîstîcesc în fața unui simplu barbar ? Nu. Sînt samurai ! Da, ești Mariko, dar ești și foarte proastă ! Tu ești femeie și trebuie să-l tratezi ca pe oricare bărbat, dacă vrei să-i vii de hac. Măgulește-l, fii de acord cu el. Uiți de armele tale ? De ce te face el să te porți ca un copil de doisprezece ani ?

Voit își îndulci tonul

— Dar, dacă crezi...

— Sodomia e un păcat dezgustător, ceva rău, o ticăloșie blestemată de Dumnezeu și nenorociții aceia care o urmează sînt scursurile lumii ! Blackthorne se năpusti asupra ei cu un potop de cuvinte, arzîndu-l încă insulta că ea crezuse despre el că ar fi putut fi unul dintre aceia. Doamne, cum a putut să creadă ? Stăpînește-te, își spuse. Ești exact ca un ticălos de puritan calvinist ! De ce ești atît de pornit împotriva lor ? Nu pentru că i-ai întîlnit la tot pasul, pentru că mai toți marinarii au încercat-o, altfel cum ar fi putut să rămînă în toate mințile atîtea luni pe mare ? Nu pentru că și tu ai fost ispitit și te-ai urît pentru asta ? Nu pentru că atunci cînd erai tînăr, a trebuit să te lupți ca să te aperi, iar odată ai fost imobilizat și aproape violat, dar ai izbutit să scapi și l-ai omorît pe unul din ticăloși ? Tu aveai atunci doisprezece ani și ai înfipt cuțitul în gîtul lui. De pe lunga ta listă de crime, aceasta a fost prima. Da, Mariko-san, e un păcat blestemat de Dumnezeu și e cu totul împotriva legilor Domnului și ale omului !

— Cu siguranță, astea sînt cuvinte creștine care se potrivesc și la alte lucruri, răspunse ea înțepat, fără să vrea, iritată de asprimea din vorbele lui. Păcat ? În ce stă păcatul ?

— Ar trebui să știi. Ești catolică, nu ? Ai fost educată de iezuiți, nu ?

— Un sfînt părinte m-a învățat să vorbesc latina și portugheza și să scriu în latină și portugheză. Nu înțeleg ce sens are pentru *dumneata* cuvîntul catolic. Eu sînt

creştină de aproape zece ani, iar ei n-au discutat cu noi despre împărţitul pernei. N-am citit niciodată cărţile voastre despre treaba asta, ci doar cărţi religioase. Să-mparţi perna cu cineva e un păcat ? Cum ar putea să fie ? Cum ar putea ceva ce-i dă omului bucurie să fie un păcat ?

— Întreabă-l pe părintele Alvito !

Aş vrea să pot, gîndi ea îngrijorată, dar mi s-a poruncit să nu vorbesc cu nimeni absolut nimic despre cele discutate decît cu Kiri şi cu seniorul meu, Toranaga. L-am rugat pe Dumnezeu să m-ajute, dar El nu mi-a vorbit. Singurul lucru pe care-l ştiu e că, de cînd ai venit aici, eu n-am avut altceva decît necazuri...

— Dacă e un păcat, aşa cum spui, de ce atît de mulţi din preoţii noştri o fac şi-au făcut-o întotdeauna ? Unele din sectele budiste chiar o recomandă ca pe un fel de ritual. În clipa Norilor şi Ploii nu eşti tot atît de-aproape de cer pe cît poate un muritor să fie ? Preoţii nu sînt oameni răi, nu toţi din ei. Se ştie că şi cîţiva din sfinţii părinţi se dedau cu plăcere la treaba asta. Sînt ei păcătoşi ? Bineînţeles că nu ! De ce să fie lipsiţi de o plăcere obişnuită dacă le sînt interzise femeile ? E o prostie să spui că orice are legătură cu împărţitul pernei este un păcat şi e blestemat de Dumnezeu !

— Sodomia e o ticăloşie, e împotriva tuturor legilor ! Întreabă-ţi confesorul !

Tu eşti un ticălos, căpitane pilot, voia Mariko să strige. Cum îndrăzneşti să fii atît de necioplit şi cum poţi să fii atît de prost ! Împotriva lui Dumnezeu, zici ? Ce neghiobie ! Poate împotriva zeului tău cel rău. Zici că eşti creştin, dar sigur nu eşti. Eşti doar un mincinos şi un şarlatan. Probabil că ştii, într-adevăr, lucruri extraordinare şi-ai fost în locuri ciudate, dar nu eşti creştin şi ce faci tu e blasfemie. Eşti trimis de Satan ? Păcat ? Ce tîmpenie ! Vorbeşti cu îngîmfare despre lucruri fireşti şi te comporţi ca un nebun. Îi tulburi pe sfinţii părinţi, îl tulburi pe seniorul Toranaga, aduci dezbinare între noi, ne zdruncini credinţele şi ne chinui cu vorbe în doi peri despre ce e adevărat şi ce nu e, ştiind că noi nu putem cerceta pe dată adevărul.

Vreau să-ţi spun că te disprețuiesc, pe tine şi pe toţi barbarii. Da, barbarii mi-au schimbat tot cursul vieţii. Nu

l-au urît ei pe tatăl meu pentru că n-avea încredere în ei şi pentru că l-a rugat, în văzul tuturor, pe dictatorul Goroda să-i alunge pe toţi de pe pămîntul nostru ? Nu barbarii i-au otrăvit mintea dictatorului, aşa încît el a început să-l urască pe tatăl meu, generalul lui cel mai credincios, omul care-l ajutase chiar mai mult decît generalul Nakamura sau seniorul Toranaga ? Nu barbarii l-au făcut pe dictator să-l insulte pe tatăl meu, scoţîndu-l pe bietul meu tată din minţi, forţîndu-l să facă lucruri necugetate şi în acest chip să pricinuiască toate nenorocirile mele ?

Da, ei au făcut toate astea şi chiar mai mult. Dar tot ei au adus cuvîntul de nepreţuit al Domnului şi, în clipele mele de restrişte, cînd m-au trimis înapoi din cumplitul exil în şi mai cumplita viaţă, Părintele Superior mi-a arătat calea cea dreaptă, mi-a deschis ochii şi sufletul şi m-a botezat. Calea cea dreaptă mi-a dat putere să îndur, mi-a umplut inima cu o pace nemărginită, m-a eliberat din chinul continuu şi m-a binecuvîntat cu făgăduiala mîntuirii veşnice.

Orice s-ar întîmpla, eu sînt în mîinile Domnului. O, Doamne, dă-mi pacea Ta şi ajută pe-această păcătoasă să-ţi biruie duşmanii.

— Îmi cer iertare pentru obrăznicia mea, spuse ea. Ai dreptate să fii furios. Sînt doar o femeie proastă. Te rog, fii îndurător şi iartă-mă, Anjin-san.

Pe loc mînia lui Blackthorne începu să se domolească. Cum ar putea un bărbat să fie furios multă vreme pe o femeie, dacă ea recunoaşte sincer că a greşit şi că el are dreptate ?

— Eu îmi cer iertare, Mariko-san, spuse el ceva mai calm, dar la noi, să dai de înţeles că un bărbat e sodomit, e cea mai rea ocară.

Atunci sînteţi cu toţii naivi, caraghioşi, ticăloşi şi fără purtări alese, însă la ce te poţi aştepta de la un barbar ? îşi zise în sinea ei. Însă cu glas tare spuse plină de căinţă :

— Bineînţeles că Domnia ta ai dreptate. N-am vrut să jignesc, Anjin-sama, te rog acceptă scuzele mele. O, da, oftă ea îndulcindu-şi uşor vocea, că pînă şi soţul ei, în cea mai proastă dispoziţie, ar fi fost îmblînzit, o, da, a fost numai vina mea. Îmi pare rău.

Soarele atinsese linia orizontului și părintele Alvito încă aștepta în sala de audiențe, cu toate cărțile de drum, grele, în mîini.

Blestematul de Blackthorne, gîndi.

Era pentru prima oară cînd Toranaga îl făcea să aștepte, pentru prima oară în atîția ani cînd aștepta la un *daimyo*, chiar și la *taikō*. În ultimii opt ani de guvernare ai lui *taikō* i se acordase incredibilul privilegiu de acces imediat, exact ca și lui Toranaga. Dar privilegiul fusese cîștigat de la *taikō* din pricina fluenței sale în japoneză și a perspicacității în afaceri. Priceperea sa în tainele negoțului din lume îl ajutase pe *taikō* să-și sporească incredibila avere. Deși *taikō* era aproape analfabet, ușurința lui la limbi străine era mare, iar cunoștințele politice vaste. Așa că Alvito se așezase fericit la picioarele despotului ca să-l instruiască și să se instruiască și, dacă asta era voia Domnului, să-l convertească. Aceasta era sarcina anume pentru care fusese pregătit atît de meticulos de dell 'Aqua, care-i adusese cei mai buni profesori de cunoștințe practice din toți iezuiții și negustorii portughezi din Asia. Alvito ajunsese omul de încredere al lui *taikō*, unul dintre cele patru persoane — și singurul străin — care-a văzut vreodată toate camerele cu tezaurul personal al lui *taikō*.

La cîteva sute de pași se afla donjonul castelului, turnul principal. Avea șapte caturi și era apărat de o mulțime de ziduri și fortificații. La catul al patrulea erau șapte camere cu uși de fier. Fiecare era ticsită cu lingouri de aur și cufere cu monezi de aur. La catul de deasupra se aflau camerele cu argint, pline cu lingouri și lăzi cu monezi. Iar în cel de deasupra lui se găseau mătăsuri rare, ceramică, săbii și armuri — tezaurul împărăției.

La prețurile actuale, gîndi Alvito, valoarea trebuie să fie de cel puțin cincizeci de milioane ducați, mai mult decît venitul anual din tot Imperiul Spaniol, Imperiul Portughez și Europa, laolaltă. Cea mai mare avere în bani lichizi de pe pămînt.

Nu e-acesta lozul cel mare ? reflectă el. Cine stăpînește castelul Osaka nu are în mînă și această incredibilă avere ? Iar această avere nu-i dă, ca atare, putere asupra țării ?

N-a fost făcut castelul Osaka de necucerit tocmai ca să apere această bogăţie ? N-a sîngerat toată ţara ca să construiască acest castel, să-l facă de neatins spre a apăra aurul şi a-l păstra pînă Yaemon va ajunge la majorat ?

Cu a suta parte din el am putea construi cîte o catedrală în fiecare mare oraş, cîte o biserică în fiecare tîrg şi cîte o misiune în fiecare sat de pe tot cuprinsul ţării. Numai de l-am putea obţine, spre a-l folosi întru gloria Domnului.

Taikō iubise puterea şi iubise aurul pentru puterea pe care i-o dădea asupra oamenilor. Bogăţia a fost adunată cu greu, în timpul celor şaisprezece ani de guvernare absolută, din darurile imense, obligatorii, pe care, prin tradiţie, toţi *daimyo* trebuiau să le ofere anual. La acestea se adăugaseră şi proprile lui feude. Prin dreptul cuceritorului, *taikō* avea în stăpînire o pătrime din toată ţara. Venitul lui anual depăşea cheltuielile cu cinci milioane de *koku*. Şi, pentru că era guvernator al întregii Japonii, cu mandat imperial, teoretic îi aparţinea venitul tuturor feudelor. El nu percepea taxe de la nimeni, dar toţi *daimyo*, toţi samuraii, toţi ţăranii, toţi meşteşugarii, toţi negustorii, toţi hoţii, toţi paria, toţi barbarii, chiar şi *eta* achitau voluntar contribuţii considerabile, pentru propria lor siguranţă.

Atîta vreme cît averea e neştirbită, Osaka necucerită şi Yaemon custodele *de facto*, îşi spuse Alvito, Yaemon va guverna cînd va împlini vîrsta, indiferent de Toranaga, Ishido sau oricine altcineva.

Păcat că *taikō* e mort. Cu toate păcatele lui, noi cunoşteam diavolul cu care trebuia să tratăm. De fapt, păcat că Goroda a fost omorît, pentru că el ne-a fost un adevărat prieten. Dar el e mort, la fel şi *taikō*, iar acum noi avem alţi păgîni în faţa cărora trebuie să ne plecăm Toranaga şi Ishido.

Alvito îşi aminti noaptea în care murise *taikō*. El fusese poftit de *taikō* să stea de veghe — el, împreună cu Yodoko-sama, soţia lui *taikō*, şi doamna Ochiba, concubina lui oficală şi mama moştenitorului. Ei priviseră şi aşteptaseră în noaptea înmiresmată de vară, ce părea să dureze la infinit.

Apoi agonia începuse şi sfîrşitul nu se lăsase mult aşteptat.

— Sufletul lui s-a dus, acum este în mîinile Domnului, spusese el blînd, cînd fusese sigur că totul se terminase. Făcuse semnul crucii şi binecuvîntase trupul neînsufleţit.

— Fie ca Buddha să-mi ia stăpînul în grija lui şi să renască degrabă ca să-şi ia iar împărăţia în mîini, spusese Yodoko printre lacrimi. Era o femeie frumoasă, samurai de viţă nobilă, care-i fusese soţie credincioasă şi sfetnic timp de patruzeci şi patru de ani din toţi cei cincizeci şi nouă ai ei. Îi închisese ochii şi îmbrăcase trupul neînsufleţit într-o ţinută maiestuoasă, acesta fiind privilegiul ei. Se înclinase trist de trei ori şi apoi îi părăsise, pe el şi pe doamna Ochiba.

Moartea fusese uşoară. De luni *taikō* fusese bolnav şi-n seara aceea i se aştepta sfîrşitul. Cu cîteva ore mai devreme, el deschisese ochii şi zîmbise către Ochiba şi Yodoko şi şoptise cu o voce abia auzită :

— Ascultaţi, acesta este poemul meu de moarte :

M-am născut ca un strop de rouă,
Ca roua dispar.
Castelul Osaka şi tot ce-am făcut
Nu e decît un vis
Într-un alt vis.

Un ultim zîmbet, atît de cald, din partea despotului, pentru ele şi pentru el.

— Voi toţi să-mi păziţi fiul.

Şi apoi ochii i se înceţoşaseră pentru totdeauna.

Părintele Alvito îşi aminti cît de mişcat fusese de ultimul lui poem, care i se potrivea atît de bine lui *taikō*. El sperase, dat fiind că fusese poftit acolo ca, în pragul morţii, guvernatorul Japoniei să se căiască şi să primească credinţa şi sfînta împărtăşanie, pe seama cărora glumise de atîtea ori. Dar speranţa nu i se împlinise.

— Ai pierdut pentru totdeauna Împărăţia Domnului, biet păcătos, murmurase trist, pentru că îl admirase pe *taikō*, ca geniu militar şi politic.

— Dar dacă Împărăţia Dumnezeului tău nu e decît un fund de barbar ? spusese doamna Ochiba.

— Poftim ?

El nu fusese sigur că auzise exact, revoltat de răutatea ei şuierată pe neaşteptate. O ştia pe doamna Ochiba de aproape doisprezece ani, de cînd avea cincisprezece ani,

cînd *taikō* o luase concubină oficială. Întotdeauna fusese docilă și lingușitoare, abia scoțînd un cuvînt, totdeauna cu un zîmbet dulce și fericit pe buze. Dar acum...

— Am spus : dacă Împărăția Dumnezeului tău nu e decît un fund de barbar ?

— Dumnezeu să te ierte ! Stăpînul tău nu e mort decît de cîteva clipe...

— Domnul și stăpînul meu e mort, așa că înrîurirea ta asupra lui s-a terminat. *Neh ?* El te-a vrut aici, foarte bine, ăsta a fost dreptul lui, dar acum el se află în Marele Necunoscut și nu mai poruncește. Acum eu poruncesc. Preotule, puți, totdeauna ai puțin și murdăria ta strică aerul. Să pleci imediat din castelul meu și să ne lași cu durerea noastră.

Flacăra lumînării îi luminase fața. Era una dintre cele mai frumoase femei din țară. Fără să vrea, el făcuse semnul crucii împotriva răului ce zăcea în ea.

Rîsul ei te îngheța.

— Pleacă, preotule, și să nu te mai întorci niciodată. Zilele îți sînt numărate !

— Nu mai mult decît ale tale. Eu sînt în mîinile lui Dumnezeu, doamnă. Mai bine L-ai lua în seamă și ai putea să ai parte de mîntuire veșnică, dacă crezi.

— Ce ? Tu ești în mîinile lui Dumnezeu ? Zeul creștin, *neh* ? Poate că da. Poate că nu. Ce-ai să te faci, dacă, atunci cînd vei muri, vei afla că nu există Dumnezeu, că nu există iad și nici mîntuirea ta veșnică, ci doar un vis într-un alt vis ?

— Eu cred ! Cred în Dumnezeu și în învierea lui Cristos și în Duhul Sfînt ! spusese tare. Promisiunile creștine sînt adevărate. Sînt adevărate, sînt adevărate... eu cred !

— *Nan ja,* Tsukku-san ?

Pentru o clipă, auzi doar limba japoneză, dar ea nu avea nici un înțeles pentru el.

Toranaga stătea în ușă înconjurat de străji.

Părintele Alvito se înclină adunîndu-și gîndurile. Sudoarea îi curgea pe față și pe spate.

— Îmi cer scuze că am venit neinvitat. Visam... visam cu ochii deschiși. Îmi aminteam c-am avut norocul să fiu martor la atîtea întîmplări aici, în Japonia. Întreaga mea viață pare să se fi petrecut numai aici și nicăieri în altă parte.

— Cîştigul a fost al nostru, Tsukku-san.

Toranaga păşi obosit spre podium şi se aşeză pe o pernă simplă. Tăcute, străjile se aranjară într-un paravan protector.

— Ai venit aici în cel de al treilea an al lui Tensho [1], nu-i aşa ?

— Nu, Alteţă, era al patrulea. În Anul Şobolanului, răspunse folosind numărătoarea lor, pentru care îi trebuiseră luni s-o înţeleagă.

Anii se numărau începînd cu un an anume, ales de împăratul care domnea. O catastrofă sau un eveniment fericit putea să termine o epocă sau să înceapă alta, după bunul lui plac. Învăţaţilor li se poruncea să aleagă un nume, mai ales de bun augur, din cărţile vechi ale Chinei, pentru noua perioadă, care putea să dureze un an sau cincizeci. Tensho însemna „Dreptate Cerească". Anul anterior fusese anul marelui flux, cînd muriseră două sute de mii de oameni. Fiecărui an i se dădea un număr precum şi un nume, în aceeaşi succesiune cu orele zilei : Iepure, Dragon, Şarpe, Cal, Capră, Maimuţă, Cocoş, Cîine, Porc, Şobolan, Bou şi Tigru. Primul an al lui Tensho căzuse în Anul Cocoşului, deci însemna că anul 1576 fusese Anul Şobolanului, în cel de al patrulea an al lui Tensho.

— Multe s-au întîmplat în cei douăzeci şi patru de ani, *neh,* vechiul meu prieten ?

— Da, Alteţă.

— Da. Ridicarea lui Goroda şi moartea lui. Ridicarea lui *taikō* şi moartea lui. Şi acum ?

Cuvintele se auziră ca un ecou.

— Asta e în mîna Celui de Necuprins. Alvito folosi un cuvînt care putea să-nsemne Dumnezeu, dar putea să-nsemne şi Buddha.

— Nici seniorul Goroda, nici senionul *taikō* n-au crezut în vreun zeu sau în Cel de Necuprins.

— Nu spune Buddha că sînt multe poteci ce duc spre nirvana, Alteţă ?

— Ei, Tsukku-san, tu eşti un om înţelept. Cum se poate ca cineva să fie atît de tînăr şi atît de înţelept ?

— Aş vrea din toată inima să fiu, Alteţă. Atunci aş putea fi de mai mult folos.

— Ai vrut să mă vezi ?

---

[1] Perioada Tensho : 1573—1591.

— Da, m-am gîndit că e destul de important ca să vin chiar şi nepoftit.

Alvito scoase cărţile de drum ale lui Blackthorne şi le aşeză pe duşumea, în faţa lui, dînd explicaţiile pe care i le sugerase dell 'Aqua. Văzu că faţa lui Toranaga se întunecă şi fu bucuros de asta.

— Dovada *pirateriei* lui ?

— Da, Alteţă. Cărţile de drum conţin chiar cuvintele exacte din ordinele lor, printre care : „Dacă e necesar, vom debarca în număr mare şi vom cere ca drept al nostru orice teritoriu unde am ajuns, sau pe care l-am descoperit". Dacă doriţi, pot să fac o tălmăcire exactă a tuturor pasajelor necesare.

— Vei tălmăci totul. Repede, spuse Toranaga.

— Mai e încă ceva ce Părintele Superior a considerat că trebuie să ştiţi.

Alvito îi povesti lui Toranaga totul despre hărţi, rapoarte şi Corabia Neagră, după cum fusese stabilit, şi fu bucuros să vadă reacţia de încîntare.

— Excelent, spuse Toranaga. Eşti sigur c-are să plece mai devreme Corabia Neagră ? Absolut sigur ?

— Da, răspunse Alvito hotărît. O, Doamne, fă să fie aşa cum nădăjduim noi !

— Bine. Spune-i mai-marelui tău că aştept cu nerăbdare să-i citesc rapoartele. Cred c-o să-i trebuiască cîteva luni spre a obţine faptele exacte, nu ?

— A spus că va pregăti rapoartele cît de curînd cu putinţă. O să vă trimitem şi hărţile aşa cum aţi dorit. Ar fi posibil pentru căpitanul general să-şi primească autorizaţiile portuare mai curînd ? Ar fi de un foarte mare ajutor, dacă Corabia Neagră urmează să vină mai devreme.

— Te pui chezaş că nava va sosi mai devreme ?

— Nici un om nu poate cînd e vorba de vînt, furtună şi mare, dar nava o să plece din Macao mai devreme.

— Ai să le primeşti înainte de apusul soarelui. Mai ai altceva ? N-am să fiu liber timp de trei zile, pînă după terminarea adunării regenţilor.

— Nu, Alteţă. Mulţumesc. Am să mă rog ca Cel de Necuprins să vă ocrotească aşa cum a făcut întotdeauna.

Alvito se înclină şi se aştepta să i se spună să plece, dar Toranaga, în schimb, îndepărtă străjile. Era pentru prima oară cînd Alvito vedea un *daimyo* fără pază.

— Vino şi stai aici, Tsukku-san. Toranaga îi făcu semn să se aşeze lîngă el pe podium.

Pînă acum Alvito nu fusese niciodată invitat pe podium. Să fie un semn de încredere, sau o condamnare ?

— Războiul bate la uşă, spuse Toranaga.

— Da, răspunse şi gîndi : acest război n-o să se termine niciodată.

— Nobilii creştini Onoshi şi Kiyama se împotrivesc în mod curios dorinţelor mele.

— Nu pot să răspund pentru nici un *daimyo*, Alteţă.

— Zvonurile sînt proaste, *neh* ? În legătură cu ei şi cu ceilalţi *daimyo* creştini.

— Oamenii înţelepţi întotdeauna vor avea interesele împărăţiei la inimă.

— Da, dar între timp, împotriva voinţei mele, împărăţia e dezbinată în două tabere. A mea şi a lui Ishido. Aşa că toate interesele în împărăţie merg într-o parte sau alta. Nu există cale de mijloc. De ce parte sînt interesele creştinilor ?

— De partea păcii. Creştinismul e o religie, Alteţă, nu-i politică.

— Părintele vostru Superior este capul bisericii creştine de aici. Aud că voi vorbiţi... voi puteţi vorbi în numele Papei.

— Ni se interzice să ne amestecăm în problemele ţării Voastre, Alteţă.

— Crezi că Ishido o să vă facă înlesniri ? Vocea lui Toranaga se înăspri. El se opune total religiei voastre. Eu întotdeauna v-am arătat simpatie. Ishido vrea să pună în aplicare edictele de expulzare ale lui *taikō* imediat şi să închidă hotarele pentru toţi barbarii. Eu vreau extinderea negoţului.

— Noi nu-i dirijăm pe nici unul dintre *daimyo*-ii creştini.

— Atunci, cum să-i influenţez ?

— Nu ştiu destule ca să încerc să vă dau un sfat.

— Ştii destule, bătrîn prieten, ca să înţelegi că, dacă Kiyama şi Onoshi mi se vor împotrivi şi se vor alătura lui Ishido şi gloatelor lui, toţi ceilalţi *daimyo* creştini au să-i urmeze curînd, şi atunci vor fi douăzeci contra unui singur om de-al meu.

— Dacă vine războiul, mă voi ruga să cîştigi, Alteţă.

— Am nevoie de mai mult decît rugăciuni, dacă sînt douăzeci contra unui om de-al meu.

— Nu există nici o cale spre a ocoli războiul ? Odată început n-o să se termine niciodată.

— Şi eu cred la fel. Atunci toată lumea va pierde : şi noi, şi barbarii, şi biserica creştină. Dar, dacă toţi *daimyo* creştini trec acum — pe faţă — de partea mea, n-are să fie nici un război. Năzuinţele deşarte ale lui Ishido vor fi curmate pentru totdeauna. Chiar dacă înalţă steagul revoltei, regenţii îl vor strivi ca pe un vierme.

Alvito simţea cum i se strînge laţul de gît.

— Noi ne aflăm aici doar ca să răspîndim Cuvîntul Domnului. Nu să ne amestecăm în politica Domniilor voastre, Alteţă.

— Conducătorul vostru dinainte i-a oferit lui *taikō* serviciile *daimyo*-ilor creştini din Kyushu înainte ca noi să fi supus partea aceea de împărăţie.

— A greşit făcînd aşa. El n-a avut nici o împuternicire din partea acelor *daimyo*.

— El s-a oferit să-i dea lui *taikō* nave, nave portugheze pentru transportarea trupelor noastre în Kyushu, i-a oferit soldaţi portughezi şi arme ca să ne ajute. Chiar şi împotriva Coreei şi împotriva Chinei.

— Din nou, Alteţă, el a procedat greşit, fără să aibă vreo împuternicire de la cineva.

— În curînd fiecare va trebui să aleagă de ce parte este, Tsukku-san. Da, foarte curînd.

Alvito simţi fizic ameninţarea.

— Sînt totdeauna gata să vă slujesc.

— Dacă eu pierd, ai să mori cu mine ? Ai să-ţi faci *jenshi* ; ai să vii cu mine şi ai să mă urmezi în moarte ca un slujitor credincios ?

— Viaţa mea e în mîinile Domnului. La fel şi moartea mea.

— A, da. Dumnezeul vostru creştin ! Toranaga îşi mişcă uşor săbiile, apoi se aplecă în faţă. Dacă Onoshi şi Kiyama trec de partea mea în patruzeci de zile, Consiliul Regenţilor va anula edictele lui *taikō*.

Cît de departe să îndrăznesc să merg ? se întrebă neajutorat Alvito. Cît de departe ?

— Noi nu putem să-i influenţăm aşa cum crede Domnia voastră.

— Poate că ar trebui ca mai-marele vostru să le poruncească. *Să le poruncească !* Ishido o să vă trădeze şi pe voi şi pe ei. Ştiu ce-i poate pielea. La fel va face şi Doamna Ochiba. Nu-l influenţează deja pe moştenitor împotriva voastră ?

Da, voia să strige Alvito. Dar Onoshi şi Kiyama au obţinut în taină de la Ishido un angajament scris prin care-i lasă pe ei să aleagă toţi profesorii pentru moştenitor, dintre care unul va fi creştin. Iar Onoshi şi Kiyama s-au jurat că sînt încredinţaţi că tu ai să trădezi biserica imediat ce-l vei fi eliminat pe Ishido.

— Părintele Superior nu le poate porunci, Alteţă. Ar fi un amestec de neiertat în politica voastră.

— Onoshi şi Kiyama vor fi de partea mea în patruzeci de zile, iar edictele lui *taikō* vor fi anulate, şi gata şi cu ceilalţi preoţi ticăloşi. Regenţii le vor interzice să vină în Japonia.

— Poftim ?

— Numai voi şi preoţii voştri. Nici unul din ceilalţi : cerşetori împuţiţi în sutane negre şi sălbatici desculţi ! Cei care nu strigă decît ameninţări prosteşti şi n-aduc altceva decît necazuri. Puteţi să aveţi toate capetele lor, dacă le doriţi, ale celor care sînt aici.

Toată fiinţa lui Alvito striga să fie cu grijă. Niciodată Toranaga nu-şi deschisese într-atît inima. O singură greşeală, şi ai să-l ofensezi, şi-ai să faci din el duşmanul bisericii pentru totdeauna.

Gîndeşte la ce-ţi oferă Toranaga ! Exclusivitate în întreaga împărăţie ! Singurul lucru care ar garanta extinderea bisericii şi securitatea ei, pe măsură ce-ar ajunge tot mai puternică. Singurul lucru de nepreţuit. Singurul lucru pe care nimeni nu-l poate da, nici chiar Papa ! Nimeni, în afară de Toranaga. Cu Kiyama şi Onoshi sprijinindu-l făţiş. Toranaga ar putea să-l zdrobească pe Ishido şi să domine Consiliul.

Părintele Alvito n-ar fi crezut niciodată că Toranaga ar putea fi atît de deschis, sau ar putea oferi atît de mult. Dacă Onoshi şi Kiyama ar fi fost influenţaţi, şi-ar fi schimbat alegerea ? Cei doi se urăsc unul pe celălalt. Pentru temeiuri cunoscute numai de ei, s-au unit împotriva lui Toranaga. De ce ? Ce i-ar determina să-l trădeze pe Ishido ?

— Nu am împuternicirea să vă răspund, Alteță, sau să vorbesc într-o asemenea problemă, *neh* ? Vă spun doar că țelul nostru este să mîntuim sufletele, zise.

— Aud că fiul meu, Naga, este interesat de credința creștină.

Toranaga mă amenință, sau îmi face oferte ? se întrebă Alvito. Se oferă, oare, să-i permită lui Naga să îmbrățișeze credința — ceea ce ar fi o izbîndă uriașă —, sau zice Dacă nu ne ajuți, am să-i poruncesc să renunțe ?

Brusc Alvito înțelese marea încurcătură căreia trebuia să-i facă față Toranaga. E încercuit, trebuie să facă o înțelegere cu noi, gîndi plin de bucurie. Trebuie să încerce ! Indiferent ce dorim, el are să ne dea, dacă *noi* vrem să cădem la învoială cu *el.* În sfîrșit, el recunoaște deschis că *daimyo*-ii creștini înclină balanța puterii ! Orice vrem ! Ce altceva am putea avea ? Absolut nimic. Afară de...

Deliberat își aruncă un ochi pe cărțile de drum, pe care le așezase mai înainte în fața lui Toranaga. Văzu cum întinde mîna și pune cărțile de drum în siguranță, în mîneca chimonoului.

— A, da, Tsukku-san, spuse Toranaga pe o voce mohorîtă și obosită. Mai este noul barbar, piratul, dușmanul țării voastre. Ei au să vină aici curînd, în număr mare, nu-i așa ? Pot să fie descurajați... sau încurajați. Ca acest pirat, *neh* ?

Părintele Alvito știa că ei acum aveau totul. Să cer capul lui Blackthorne pe o tavă de argint, precum capul sfîntului Ioan Botezătorul ca să pecetluim tîrgul ? Să cer permisiunea ca să construim o catedrală în Yedo între zidurile castelului Osaka ? Pentru prima oară în viața lui se simțea încurcat și-și pierduse calmul tocmai cînd se afla la nici un pas de putere.

Noi nu ne dorim mai mult decît ni se oferă acum ! Aș vrea să pot încheia tîrgul pe loc ! Dacă ar depinde numai de mine, eu aș încerca. Îl cunosc pe Toranaga și m-aș încumeta să merg cu el... Aș încerca și aș face legămînt sfînt. Da, i-aș excomunica pe Onoshi și Kiyama, dacă n-ar fi de acord, ca să obțin acele concesiuni pentru sfînta biserică. Două suflete pentru zece mii, pentru sute de mii, pentru milioane. E cinstit ! M-aș învoi pentru gloria lui Dumnezeu, dar eu nu pot aranja nimic, după cum bine știi. Nu sînt decît un mesager și parte din solia mea...

— Am nevoie de ajutor, Tsukku-san. Am nevoie acum.

— Tot ce pot face, am să fac, Toranaga-sama. Aveţi promisiunea mea.

Apoi Toranaga spuse ferm :

— Am să aştept patruzeci de zile. Da, patruzeci de zile.

Alvito se înclină. Observă că Toranaga întoarse plecăciunea mai adînc şi mai ceremonios decît de obicei, aproape ca şi cum s-ar fi înclinat în faţa lui *taikō* însuşi. Preotul se ridică, clătinîndu-se. Apoi ieşi din cameră şi o porni de-a lungul coridorului. Înteţi paşii, apoi începu să se grăbească şi mai tare.

Toranaga îl urmărea cu privirea pe iezuit prin ambrazură, în timp ce traversa grădina, departe, jos. Uşa se deschise puţin, dar el îşi alungă suduind străjile şi le porunci, sub pedeapsă cu moartea, să-l lase singur. Ochii lui îl urmăriră atent pe Alvito, în timp ce ieşea pe poartă în curtea exterioară, apoi preotul se pierdu în labirintul de fortificaţii.

În tăcerea solitară, Toranaga începu să zîmbească. Îşi suflecă chimonoul şi începu să danseze. Era dansul marinăresc al englezului.

Capitolul 21

Imediat după ce se lăsase întunericul, Kiri coborî scările, cu mişcări nesigure, supărată, însoţită de două slujnice. Se îndreptă spre lectica cu perdeluţe, care aştepta lîngă coliba din grădină. O pelerină imensă îi acoperea chimonoul de călătorie făcînd-o să pară şi mai voluminoasă, iar o pălărie mare, cu boruri largi îi era legată sub bărbie.

Doamna Sazuko, a cărei sarcină era foarte vizibilă, o aştepta liniştită în verandă, cu Mariko prin preajmă. Blackthorne stătea rezemat de perete, lîngă poarta fortificată. Purta un chimonou — uniformă maro, încins în talie, şosete *tabi* şi încălţări militare. În curtea exterioară, dincolo de poartă, o escortă de şaizeci de samurai puternic înarmaţi aştepta aliniată în şiruri ordonate, fiecare al treilea om cu o torţă. În fruntea acestor soldaţi Yabu discuta cu Buntaro — soţul lui Mariko — un bărbat scurt şi îndesat, aproape fără gît. Amîndoi purtau platoşe, arcuri şi tolbe pe umeri,

iar Buntaro avea un coif de război, din oțel, cu un corn. Hamali și oameni-*kaga* așteptau liniștiți, așezați pe vine, într-o tăcere disciplinată, lîngă mulțimea de bagaje.

În briza ușoară se simțea apropierea verii, dar nimeni n-o observa, în afară de Blackthorne, care era totuși conștient de încordarea din jur. Mai era foarte conștient și de faptul că era singurul neînarmat.

Kiri înaintă mișcîndu-se anevoie către verandă.

— Nu trebuie să stai în frig, Sazuko-san. Ai să răcești ! Acum trebuie să te gîndești la copil. Nopțile astea de primăvară sînt totuși foarte umede.

— Nu mi-e frig, Kiri-san. E o noapte minunată și-mi face plăcere să stau afară.

— Totul e în ordine ?

— O, da. Totu-i perfect.

— Aș vrea să nu fi plecat. Nu-mi place plecarea asta.

— N-ai de ce să-ți faci griji, îi spuse Mariko, dîndu-i noi asigurări și venind lîngă ele. Ea purta o pălărie asemănătoare, cu boruri largi, dar a ei era deschisă la culoare, iar a lui Kiri închisă. O să te bucure întoarcerea la Yedo. Stăpînul nostru ne va urma peste cîteva zile.

— Cine știe ce-aduce ziua de mîine, Mariko-san ?

— Ziua de mîine este în mîinile Domnului.

— Mîine va fi o zi minunată și, dacă nu este, nu este ! spuse Sazuko. Cine-și face griji pentru ziua de mîine ? Acum este bine. Tu ești frumoasă și toți o să vă ducem dorul, Kiri-san, și ție, Mariko-san. Privi spre poartă, atenția fiindu-i atrasă de strigătele mînioase ale lui Buntaro către unul din samurai, care scăpase o torță.

Yabu, avînd funcție mai înaltă decît Buntaro, era comandantul grupului. O văzuse pe Kiri sosind și se-ntoarse de la poartă cu pas semeț. Buntaro venea în urma lui.

— O, seniorul Yabu, seniorul Buntaro, spuse Kiri cu o plecăciune agitată. Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Seniorul Toranaga avea de gînd să coboare, dar, în cele din urmă, s-a răzgîndit. A spus că trebuie să plecați acum. Vă rog primiți scuzele mele.

— Nu trebuie cîtuși de puțin să vă scuzați. Yabu voia să plece din castel cît mai curînd cu putință, să părăsească Osaka și să se întoarcă la Izu. Tot nu-i venea să creadă că rămăsese cu capul pe umeri, cu barbarul, cu armele, cu totul. Trimisese mesaje urgente prin porumbei călători so-

ţiei sale în Yedo, să se asigure că totul e pregătit la Mishima, capitala sa, şi lui Omi, în satul Anjiro. Sînteţi gata ?

Lacrimile străluceau în ochii lui Kiri.

— Doar o clipă să-mi trag sufletul şi apoi am să intru în lectică. O, aş vrea să nu fi trebuit să plec ! Privi în jur căutîndu-l pe Blackthorne, zărindu-l, în cele din urmă, în umbrele nopţii. Cine răspunde de Anjin-san, pînă ajungem la navă ?

Buntaro spuse morocănos :

— I-am ordonat să meargă lîngă lectica soţiei mele. Dacă ea nu-l poate ţine în frîu, am s-o fac eu.

— Senior Yąbu, poate că o conduci pe doamna Sazuko...

— *Atenţie gărzi !*

Strigătul de avertisment veni dinspre curtea exterioară. Buntaro şi Yabu ţîşniră prin poarta fortificată, toţi ceilalţi bărbaţi plecară val-vîrtej după ei şi alţii năvăliră din fortificaţiile interioare.

Ishido se apropia pe aleea dintre castel şi ziduri, în fruntea a două sute de uniforme gri. Se opri în curtea exterioară, în faţa porţii şi, deşi nici un om — nici de o parte nici de cealaltă — nu părea ostil, şi nici unul nu-şi avea mîna pe sabie, ori săgeata în arc, toţi erau pregătiţi.

Ishido făcu o plecăciune reverenţioasă.

— E o seară minunată, senior Yabu.

— Da, într-adevăr.

Ishido înclină de formă capul spre Buntaro, care, cu tot atîta nepăsare, îi răspunse cu minimul de politeţe permis. Amîndoi fuseseră generalii favoriţi ai lui *taikō*. Buntaro condusese unul din regimentele din Coreea pe vremea cînd Ishido fusese în comandamentul general. Fiecare îl acuzase pe celălalt de trădare. Numai intervenţia personală şi un ordin direct al lui *taikō* opriseră vărsarea de sînge şi răzbunarea cruntă, ce-ar fi decimat cele două clanuri.

Ishido îi cercetă pe samuraii în uniforme maro. Apoi ochii lui îl descoperiră pe Blackthorne. Îl văzu salutînd cu jumătate de plecăciune şi răspunse printr-o înclinare a capului. Din poartă se vedeau cele trei femei şi cealaltă lectică. Ochii i se opriră iar asupra lui Yabu.

— Ai crede că plecaţi cu toţii la bătălie, Yabu-san, numai a escortă de ceremonie pentru doamna Kiritsubo nu arătaţi...

— Hiro-matsu a poruncit aşa, din pricina asasinului Amida...

Yabu se opri, pentru că Buntaro înainta bătăios cu paşi grei apucînd cu mîinile-i imense mijlocul porţii.

— Noi totdeauna sîntem gata de luptă. Cu sau fără armuri. Primim să ne batem unul contra zece de-ai voştri şi cincizeci de Mîncăi de Usturoi. Niciodată n-o să ne luăm picioarele la spinare, să fugim ca nişte laşi mucoşi, lăsîndu-ne camarazii să fie nimiciţi !

Zîmbetul lui Ishido era plin de dispreţ, vocea sfichiuitoare.

— Da, poate c-o să aveţi norocul cît de curînd să ţineţi piept unor bărbaţi adevăraţi, nu Mîncăilor de Usturoi !

— Cît de curînd ? De ce nu în seara asta ? De ce nu aici ?

Yabu înaintă atent între ei. El fusese în Coreea şi ştia că adevărul e de amîndouă părţile şi că nu puteai să ai încredere în nici unul, în Buntaro poate chiar mai puţin.

— Nu astă-seară, Buntaro-san, pentru că ne aflăm printre prieteni, spuse împăciuitor, dorind cu disperare să evite o încăierare, care i-ar fi închis pe toţi în castel pentru totdeauna. Ne aflăm printre prieteni, Buntaro-san.

— Ce prieteni ? Îmi cunosc prietenii, îmi cunosc şi duşmanii ! Buntaro se-ntoarse iar spre Ishido. Unde e bărbatul... bărbatul ăsta adevărat despre care vorbeşti, Ishido-san ? Sau bărbaţii ? Pune-l, sau pune-i pe toţi să iasă din bîrlog şi să se măsoare cu mine — Toda Buntaro, senior de Sakura — dacă are vreunul curajul !

Toţi erau pregătiţi.

Ochii lui Ishido scoteau flăcări.

Yabu spuse :

— Acum nu e timpul, Buntaro-san. Prieteni sau duşi...

— Prieteni ? Unde ? În mormanul ăsta de gunoi ? Buntaro scuipă în ţărînă.

Mîna unui soldat în gri zbură spre mînerul sabiei, zece uniforme maro îl urmară, cincizeci de uniforme gri, din spate, rupseră rîndurile şi acum toţi aşteptau ca Ishido să-şi scoată sabia şi să dea semnalul de atac.

Atunci apăru din întunericul grădinii Hiro-matsu, intrînd în curtea exterioară cu sabia lungă în mîini, pe jumătate scoasă din teacă.

— Uneori poţi găsi prieteni în gunoi, fiule, spuse calm. Mîinile se descleştară de pe mînerele săbiilor. Samuraii de pe parapeţii de peste drum — uniforme gri şi uniforme maro — slăbiră arcurile în care deja fuseseră puse săgeţi. Noi avem prieteni pretutindeni în castel. Pretutindeni în Osaka. Da. Stăpînul nostru Toranaga mereu ne spune asta. Stătea ca o stîncă în faţa unicului său fiu, citindu-i setea de sînge în ochi. Cînd îl văzuse pe Ishido apropiindu-se, Hiro-matsu îşi mutase punctul de supraveghere la uşa interioară. Apoi, cînd prima primejdie trecuse, se mişcase cu paşi de pisică în întuneric. Îl privea, de la înălţimea lui, pe Buntaro drept în ochi. Nu este aşa, fiul meu ?

Cu un efort enorm Buntaro dădu din cap şi se trase un pas înapoi. Dar el încă bloca drumul către grădină.

Hiro-matsu îşi întoarse atenţia spre Ishido.

— Nu te aşteptam astă-seară, Ishido-san.

— Am venit să-i aduc urările mele doamnei Kiritsubo. Nu mi s-a comunicat decît cu cîteva clipe în urmă că pleacă cineva.

— Are dreptate fiul meu ? Trebuie să ne facem griji că nu sîntem printre prieteni ? Sîntem oare ostatici care trebuie să ceară îngăduinţă ?

— Nu, dar eu şi seniorul Toranaga ne-am învoit asupra rînduielii pe timpul şederii lui aici. Trebuie să se anunţe cu o zi mai înainte fiecare venire sau plecare a persoanelor de rang înalt, ca eu să pot s-aduc omagiile cuvenite.

— A fost o hotărîre neaşteptată a seniorului Toranaga. El n-a socotit trimiterea uneia din doamnele lui înapoi la Yedo destul de importantă ca să te deranjeze, îi spuse Hiro-matsu. Da, seniorul Toranaga nu face altceva decît să-şi pregătească propria plecare.

— A fost hotărîtă deja ?

— Da, în ziua cînd se termină întrunirea regenţilor. Ai să fii înştiinţat la vremea cuvenită, după tipic.

— Bun. Bineînţeles, întîlnirea ar putea fi amînată din nou. Seniorul Kiyama este şi mai bolnav.

— E amînată, sau nu ?

— N-am spus decît c-ar putea fi. Nădăjduim să avem plăcerea de a-l avea pe seniorul Toranaga în mijlocul nostru multă vreme de acum înainte, *neh* ? O să vină mîine cu mine la vînătoare ?

— I-am cerut să oprească toate vînătorile pînă la întrunire. Socotesc că pe aici nimic nu mai este sigur. Dacă mizerabilii de asasini pot să pătrundă cu atîta uşurinţă printre santinelele tale, cu mult mai uşoară ar fi trădarea în afara zidurilor.

Ishido se făcu că nu bagă de seamă insulta. Jignirile aveau să-i înfurie şi mai mult pe oamenii săi, dar nu era încă momentul potrivit ca să aţîţe focul. Era bucuros că intervenise Hiro-matsu, pentru că el aproape că-şi pierduse firea. Gîndul la capul lui Buntaro aruncat în ţărînă, cu dinţii clănţănind, îl scosese din minţi.

— După cum bine ştii, tuturor comandanţilor de străji din noaptea aceea li s-a poruncit s-ajungă în Marele Necunoscut. Din păcate, cei din Amida îşi au legile lor. Dar, foarte curînd, au să fie şterşi de pe faţa pămîntului. Li se va cere regenţilor să se ocupe de ei o dată pentru totdeauna. Acum cred că aş putea să-mi prezint omagiile lui Kiritsubo-san.

Ishido înaintă. Garda personală de uniforme gri venea în urma lui. Toţi se opriră cutremuraţi. Buntaro avea săgeata pusă în arc şi, deşi era îndreptată spre pămînt, arcul era încordat la limită.

— Uniformelor gri le e interzis să treacă prin această poartă. Aşa s-a căzut la-nvoială.

— Sînt guvernatorul castelului Osaka şi comandantul gărzii personale a moştenitorului ! Am dreptul să merg oriunde !

Din nou Hiro-matsu interveni :

— Aşa-i, dumneata eşti comandantul gărzii personale a moştenitorului şi ai, într-adevăr, dreptul să mergi oriunde, dar numai cinci oameni te pot însoţi prin poarta aceea. Nu aşa v-aţi înţeles, dumneata şi stăpînul meu, pentru vremea şederii lui aici ?

— Cinci sau cincizeci, n-are nici o importanţă ! Insulta asta e de ne...

— Insultă ? Fiul meu nu vrea să insulte pe nimeni. El execută ordinele aprobate de suveranul său şi de dumneata. Cinci oameni. Cinci ! Cuvîntul era un ordin şi Hiromatsu se întoarse cu spatele spre Ishido şi-şi îndreptă privirile către fiu : Seniorul Ishido ne face o onoare dorind să transmită respectele sale doamnei Kiritsubo. Sabia bătrînului era scoasă de două degete din teacă şi nimeni nu

era sigur dacă spre a-l ciopîrți pe Ishido, în caz că începea lupta, sau ca să-i zboare capul fiului său, dacă dădea drumul la săgeată. Toți știau că nu era nici o afecțiune între tată și fiu, numai un respect reciproc pentru violența celuilalt. Ei bine, fiule, ce-i spui comandantului gărzii personale a moștenitorului ?

Sudoarea șiroia pe fața lui Buntaro. După o clipă se dădu la o parte și slăbi încordarea arcului, dar săgeata rămase la locul ei.

Ishido îl văzuse de multe ori pe Buntaro la întreceri aruncînd săgeți la două sute de pași, șase săgeți lansate înainte ca prima să atingă ținta, toate la fel de precis. Ar fi ordonat fericit atacul acum și-ar fi terminat cu cei doi, tată și fiu, și cu toți ceilalți. Dar știa c-ar fi fost o neghiobie să înceapă cu ei și nu cu Toranaga și, în orice caz, poate că atunci cînd o să pornească adevăratul război, Hiromatsu o să fie ispitit să-l părăsească pe Toranaga și să lupte alături de el. Doamna Ochiba spusese că va vorbi cu Pumn de Fier, cînd va sosi ceasul. Ea se jurase că el n-o să-l părăsească niciodată pe moștenitor, că ea o să-l atragă pe Pumn de Fier de partea ei, îndepărtîndu-l de Toranaga, poate chiar să-l facă să-și asasineze stăpînul și, în acest fel, să evite orice înfruntare. Cu ce-l are la mînă, ce știe despre el ? se întrebă din nou Ishido. El poruncise ca doamna Ochiba să plece din Yedo, dacă e cu putință, înainte de adunarea regenților. Viața ei n-ar mai însemna nimic după punerea lui Toranaga sub acuzarea de înaltă trădare, lucru asupra căruia căzuseră de acord toți regenții. Îl punea sub acuzare și apoi urma *seppuku* imediat, cu forța dacă era nevoie. Dacă ea scapă, bine, dacă nu, nu contează. Moștenitorul va guverna peste opt ani.

Intră pe poartă, înaintînd cu pași mari prin grădină, însoțit de Yabu și Hiro-matsu. Cinci străji veneau în urma lor. Se înclină politicos și-i făcu urările de bine lui Kiritsubo. Apoi, mulțumit că totul era cum trebuie, se întoarse și plecă cu toți oamenii lui.

Hiro-matsu respiră ușurat si se scărpină la spate.

— Ai face bine să pleci acum, Yabu-san. Viermele ăla n-o să-ți mai facă nici un necaz.

— Da. Îndată.

Kiri își ștergea transpirația de pe frunte cu batista.

— E un *kami* rău ! Mi-e teamă pentru stăpînul nostru. Începură să-i curgă lacrimile. Nu vreau să plec !

— Nu i se va întîmpla nici un rău seniorului Toranaga, vă promit, doamnă, spuse Hiro-matsu. Trebuie să plecaţi acum !

Kiri încercă să-şi înăbuşe suspinele şi-şi coborî vălul gros, prins de borul pălăriei mari.

— O, Yabu-sama, n-ai vrea s-o însoţeşti pe doamna Sazuko pînă în casă ? Te rog.

— Bineînţeles.

Doamna Sazuko se înclină şi plecă în grabă, urmată de Yabu. Fata urcă în fugă scările. Cînd era aproape de ultima treaptă alunecă şi căzu.

— Copilul ! ţipă Kiri. E rănită ?

Toţi ochii se îndreptară spre fata lungită jos. Mariko alergă la ea, dar Yabu ajunse primul. O ridică. Sazuko era mai mult speriată decît lovită.

— Totul e-n ordine, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Nu vă îngrijiţi, nu mi s-a întîmplat nimic. A fost o prostie din partea mea.

Cînd fu într-adevăr sigur că totul e bine, Yabu se întoarse în curtea exterioară, pregătindu-se să plece imediat.

Mariko veni înapoi spre poartă mai liniştită. Blackthorne privea nedumerit spre grădină.

— Ce este ? întrebă ea.

— Nimic, spuse el după o pauză. Ce-a strigat doamna Kiritsubo ?

— A spus : „Copilul ! E rănită ?“ Doamna Sazuko aşteaptă un copil, îi explică ea. Nouă tuturor ne-a fost teamă că s-ar fi putut să i se întîmple ceva căzînd.

— Copilul lui Toranaga-sama ?

— Da, spuse Mariko privind înapoi spre lectică.

Kiri era acum înăuntru, perdelele transparente fiind trase şi vălul lăsat. Biata femeie, gîndi Mariko, ştiind că ea încerca doar să-şi ascundă lacrimile. Şi eu, dacă aş fi în locul ei, aş fi tot atît de înspăimîntată să-mi părăsesc stăpînul.

Ochii i se îndreptară spre Sazuko, care mai făcu o dată cu mîna din capul scărilor, apoi intră înăuntru. Uşa de fier scoase un sunet prelung. Parcă ar trage a moarte, gîndi Mariko. O să-i mai vedem vreodată ?

— Ce-a vrut Ishido ? întrebă Blackthorne.

— El... nu știu cuvîntul exact. Cerceta... făcea o inspecție, fără a da de știre mai dinanite.

— De ce ?

— El e comandantul castelului, spuse ea, nevoind să-i dezvăluie adevăratul motiv.

Yabu, în fruntea coloanei, dădu ordine cu o voce răsunătoare și porni. Mariko urcă în lectică, perdelele trase doar în parte. Buntaro îi făcu semn lui Blackthorne să meargă alături. El îi dădu ascultare.

Așteptară să treacă lectica lui Kiri. Blackthorne se holba spre figura înfofolită, vizibilă pe jumătate, auzindu-i suspinele înăbușite. Cele două slujnice înspăimîntate, Asa și Sono, pășeau alături. Apoi se mai uită în urmă pentru ultima oară. Hiro-matsu stătea singur lîngă coliba micuță, sprijinindu-se în sabie.

Cînd samuraii închiseră ușa fortificată, grădina dispăru din fața ochilor săi. Zăvorul mare, de lemn, fu tras. Acum, în curtea exterioară, nu mai erau străji. Toate se aflau pe ziduri.

— Ce se-ntîmplă ? întrebă Blackthorne.

— Poftim, Anjin-san ?

— Parcă ar fi sub asediu. Uniformele maro împotriva celor gri. Se-așteaptă necazuri ? Alte necazuri ?...

— O, îmi pare rău. E firesc să se-nchidă ușile noaptea, spuse Mariko.

Cînd lectica ei se puse în mișcare, el începu să meargă alături, Buntaro și restul ariergărzii venind în urma lui. Blackthorne privea lectica din față, mersul legănat al purtătorilor și figura dinăuntru văzută ca prin ceață, de după perdele. Era foarte neliniștit, deși încerca s-o ascundă. Cînd Kiritsubo țipase brusc, el se uitase la ea imediat. Toți ceilalți priveau spre fata lungită pe scări. Voise să privească și el tot într-acolo, dar o văzuse pe Kiritsubo zbughind-o brusc, cu o viteză surprinzătoare, înăuntru, în colibă. Pentru o clipă, crezuse că ochii îl înșelau, pentru că, în noapte, pelerina-i neagră, chimonoul negru, pălăria și vălul de culoare închisă o făceau aproape invizibilă. Urmărise figura dispărînd pentru un moment, apoi reapărînd, intrînd în lectică și lăsînd perdelele. Pentru o clipă, ochii li se întîlniseră. Era Toranaga.

Capitolul 22

Mica suită care însoţea cele două lectici înainta încet prin labirintul castelului şi punctele de control ce nu se mai sfîrşeau. De fiecare dată erau plecăciuni protocolare, documentele fiind din nou examinate cu migală, un alt căpitan şi o grupă de escortă în uniforme gri îi preluau şi apoi erau lăsaţi să treacă. La fiecare punct de control Blackthorne urmărea cu teamă mereu crescîndă cum căpitanul gărzii venea foarte aproape cercetînd atent perdelele lăsate de la lectica lui Kiritsubo. De fiecare dată omul se înclina politicos spre chipul mai mult întrezărit, auzind suspinele înăbuşite şi apoi le făcea semn să plece.

Cine altcineva mai ştie ? se întreba disperat Blackthorne. Slujnicele, asta ar explica de ce sînt aşa de înfricoşate. Hiro-matsu, cu siguranţă, trebuie să fi ştiut şi, la fel, doamna Sazuko, complicele. Mariko ? Nu cred. Yabu ? O avea Toranaga încredere în el ? Maniacul ăla fără gît, Buntaro ? Pesemne că nu.

Fără doar şi poate, asta e o încercare de fugă extrem de secretă. Dar de ce să-şi rişte Toranaga viaţa în afara castelului ? Nu e mai în siguranţă înăuntru ? De ce totul se petrece în mare taină ? De cine fuge ? De Ishido ? De asasini ? sau de altcineva din castel ? Probabil că de toţi, gîndi Blackthorne dorind să se afle în siguranţă pe galeră, în largul mării. Dacă Toranaga e descoperit are să fie prăpăd, lupta va fi pe viaţă şi pe moarte şi n-o să fie nimeni cruţat. Sînt neînarmat şi chiar dacă aş avea o pereche de pistoale sau un tun cu ghiulele de douăzeci de livre şi o sută de băieţi unul şi unul, soldaţii în gri ne-ar face zob. N-am unde să fug şi nici unde să m-ascund. Oricum tot prost e !

— Ai obosit, Anjin-san ? îl întrebă Mariko cu o politeţe exagerată. Dacă vrei, eu pot să merg pe jos şi Domnia ta în lectică.

— Mulţumesc, răspunse posac, simţind lipsa cizmelor, saboţii în curele fiind încă incomozi pentru el. Nu mă dor picioarele. Aş dori numai să fim în siguranţă în largul mării, atît.

— Eşti vreodată în siguranţă pe mare ?

— Uneori, *senhora*. Nu prea des.

Blackthorne abia dacă o auzea. Pe bunul Dumnezeu, gîndea, sper să nu-l dau de gol pe Toranaga. Asta ar fi cumplit ! Ar fi fost mult mai bine dacă nu l-aş fi văzut. N-a fost decît un ghinion, unul din acele accidente care pot da peste cap un plan perfect gîndit şi executat. Drăguţa de ea, Kiritsubo, e o mare actriţă şi tînăra de asemeni. Numai pentru că n-am înţeles ce-a strigat ea, n-am căzut şi eu în capcană. N-a fost decît un ghinion că l-am văzut clar pe Toranaga : cu perucă, machiat, cu chimonou şi pelerină, leit Kiritsubo, dar totuşi Toranaga.

La punctul de control următor, noul căpitan al uniformelor gri veni chiar mai aproape decît înainte, slujnicele cu lacrimile şiroind, făcînd plecăciuni şi stîndu-i în cale fără să-ncerce măcar să pară că nu i-ar sta. Căpitanul se uită ţintă la Blackthorne şi veni spre el. După ce-l privi atent şi neîncrezător, vorbi cu Mariko, care clătină din cap drept răspuns. Omul mormăi, se întoarse la Yabu, îi dădu înapoi hîrtiile şi făcu semn procesiunii să plece.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

— Întreba de unde vii, unde e casa dumitale.

— Dar ai clătinat din cap. Cum a fost asta un răspuns ?

— O, iartă-mă, a spus... se întreba dacă strămoşii îndepărtaţi ai poporului dumitale au vreo legătură cu *kami* — spiritul — care locuieşte în nord, la hotarele Chinei. Pînă nu de mult noi am socotit China singurul loc civilizat de pe pămînt, în afară de Japonia, *neh* ? China e atît de mare încît pare lumea însăşi, spuse ea punînd capăt discuţiei.

De fapt, căpitanul întrebase dacă ea credea că acest barbar se trage din Harimwakairi, *kami* care avea grijă de pisici, pentru că putea ca un dihor în călduri, aşa cum se bănuia că ar mirosi acel *kami*.

Ea-i răspunsese că nu era de aceeaşi părere, ruşinîndu-se în sinea ei de grosolănia căpitanului, pentru că Anjin-san nu mirosea ca Tsukku-san, sau Părintele Superior, sau barbarii obişnuiţi. Acum el avea un miros plăcut, aproape imperceptibil.

Blackthorne ştia că ea nu-i spusese adevărul. Aş vrea să pot vorbi păsărească lor, gîndi, dar şi mai mult aş vrea să plec din insula asta blestemată, să fiu iar la bordul lui *Erasmus*, cu echipajul pregătit, cu mîncare, băutură, praf de puşcă şi ghiulele din belşug, cu mărfurile vîndute şi din nou în larg, către casă. Cînd o să fie asta ? Toranaga

a spus curînd. Poate fi crezut ? Cum au dus corabia la Yedo ? Remorcată ? Au dus-o portughezii ? Mă întreb ce face Rodrigues. I s-a cangrenat piciorul ? Acum ar trebui să ştie dacă o să trăiască cu două picioare sau cu unul — dacă amputarea n-o să-l omoare —, sau dacă are să dea ortul popii. Doamne, apără-mă de răni şi de toţi doctorii din lume. Şi de preoţi.

Un alt punct de control. În ruptul capului Blackthorne nu putea pricepe cum izbuteau toţi să rămînă atît de politicoşi şi liniştiţi, totdeauna înclinîndu-se, înmînînd şi înapoind actele, totdeauna zîmbind, fără nici o urmă de iritare. Sînt atît de diferiţi faţă de noi.

Privi faţa lui Mariko, în parte ascunsă de văl şi de borurile pălăriei. Gîndi că e forte drăguţă şi era bucuros că lămurise lucrurile cu ea în privinţa greşelii ei. Cel puţin n-o să mă mai piseze cu aiureala aia, îşi spuse. Pederaşti nenorociţi, toţi sînt nişte ticăloşi mînjiţi de sînge !

După ce-i acceptase scuzele în dimineaţa asta, el începuse s-o întrebe despre Yedo, despre obiceiurile japoneze, despre Ishido şi despre castel. Se ferise s-aducă vorba de legăturile trupeşti. Ea-i răspunsese cu de-amănuntul, dar ocolise orice explicaţii politice şi răspunsurile ei erau bogate în informaţii, dar inofensive. Curînd ea şi slujnicele plecaseră să facă pregătirile de drum şi el rămăsese singur cu străjile-samurai.

Avînd tot timpul pe cineva în preajmă, se simţea iritat. Mereu e cineva pe lîngă mine, gîndi. Sînt prea mulţi. Sînt ca furnicile. Mi-ar plăcea tihna unei uşi de stejar zăvorîte, ivărul fiind pe partea mea, nu a lor. Abia aştept s-ajung din nou pe navă, afară, la aer, în largul mării, fie chiar şi în putineiul ăla de galeră cu burtă de scroafă.

Acum, în timp ce străbăteau castelul Osaka, îşi dădu seama c-o să ajungă cu Toranaga pe mare, unde el era rege. O să avem timp destul să stăm de vorbă, Mariko o să tălmăcească şi eu o să am totul aranjat. Încuviinţările pentru negoţ, corabia, argintul nostru dat înapoi şi plata, dacă doreşte să negocieze pentru muschete şi praful de puşcă. Am să aranjez să mă întorc anul viitor cu o încărcătură întreagă de mătase. E cumplit ce s-a întîmplat cu călugărul Domingo, dar am să dau informaţiilor lui o bună întrebuinţare. Cu *Erasmus* o să navighez pe rîul Perlei în

sus, spre Canton şi-o să sparg blocada portugheză şi chineză. Daţi-mi nava înapoi şi sînt un om bogat ! Mai bogat decît Drake ! Cînd am să ajung acasă, am să vorbesc cu toţi lupii de mare, din Plymouth pînă-n Zuider Zee, şi-o să preluăm negoţul cu toată Asia. Dacă Drake i-a pîrlit barba lui Filip, eu o să-l las fără fudulii. Fără mătase, Macao moare, fără Macao, Malacca moare, apoi Goa ! Putem să rulăm Imperiul Portughez ca pe un covor.

— Doriţi negoţul cu India, Maiestatea voastră ? Cu Africa ? Cu Asia ? Cu Japoniile ? Iată cum îl puteţi avea în cinci ani de zile !

— Ridică-te, Sir John !

Da, în sfîrşit, titlul de cavaler era aproape. Poate chiar mai mult. Căpitanii şi navigatorii au ajuns amirali, cavaleri, lorzi, chiar şi conţi. Singura cale pentru un englez, un englez obişnuit, spre siguranţă, spre o poziţie cu adevărat solidă în regat era prin bunăvoinţa reginei, fie binecuvîntată. Iar calea spre bunăvoinţa ei era să aduci bogăţii, s-o ajuţi să plătească războiul împotriva împuţitei de Spanii şi a ticălosului ăluia de Papă.

Trei ani o să-mi aducă trei călătorii, se bucura Blackthorne. O, eu cunosc vînturile musonice şi marile furtuni, dar *Erasmus* o să navigheze cu vînt strîns şi-o să transportăm cantităţi mai mici. Stai puţin, de ce să nu faci un lucru cum trebuie, renunţînd la cantităţile mici ? De ce nu iei Corabia Neagră din acest an ? Atunci o să ai totul !

— Cum ?

Uşor. Dacă n-are escortă, o putem lua ca din oală. Dar n-am destui oameni. Stai, îi găsiţi în Nagasaki ! Nu sînt acolo toţi portughezii ? N-a spus Domingo că este aproape un port portughez ? Rodrigues a spus acelaşi lucru ! Nu sînt totdeauna marinari care au fost nevoiţi sau forţaţi să se îmbarce, totdeauna cineva gata s-o şteargă de pe corabie pentru un profit personal rapid, indiferent de căpitan, indiferent de pavilion ? Cu *Erasmus* şi cu argintul pe care-l avem aş putea angaja un echipaj. Ştiu c-aş putea. Nu-mi trebuiesc trei ani. Doi vor fi de-ajuns. Încă doi ani cu nava mea şi cu un echipaj, apoi voi porni spre casă. Voi fi bogat şi vestit. Şi, în cele din urmă, eu şi marea ne vom despărţi. Pentru totdeauna.

Toranaga e cheia. Cum să-l cîştig de partea mea.

Trecură pe lîngă alt punct de control şi dădură colţul. În faţă era ultimul grilaj cu ţepi şi ultima poartă a

castelului iar, dincolo de ea, ultimul pod mobil şi ultimul şanţ cu apă. La celălalt capăt se afla ultimul punct de pază. Mulţimea de torţe transforma noaptea într-o zi stacojie.

Atunci apăru din întuneric Ishido.

Uniformele maro îl văzură aproape în aceeaşi clipă. Fură cuprinşi de înverşunare. Buntaro aproape că zbură pe lîngă Blackthorne ca să ajungă mai aproape de capul coloanei.

— Ticălosul ăla caută pricină, spuse Blackthorne.

— *Senhor* ? Îmi pare rău, *senhor,* ce-aţi spus ?

— Doar... am spus că soţul dumitale pare... Ishido pare că-l înfurie foarte rău şi foarte iute pe soţul dumitale.

Ea nu răspunse.

Yabu se opri. Îi înmînă nepăsător documentele de liberă trecere căpitanului porţii şi se îndreptă spre Ishido.

— Nu mă aşteptam să te văd din nou. Străjile Domniei tale îşi fac foarte bine datoria.

— Mulţumesc.

Ishido îl urmărea pe Buntaro şi lectica închisă din spatele lui.

— O dată ar trebui să fie destul ca să ne verifice documentele, spuse Buntaro, armele-i zornăind ameninţător. De două ori cel mult. Ce sîntem noi, o cohortă de război ? E insultător !

— Nu voiam să te jignesc, Buntaro-san. Din pricina asasinului am ordonat o pază mai puternică.

Ochii lui Ishido se opriră scurt asupra lui Blackthorne şi se întrebă încă o dată dacă să-l lase să plece sau să-l oprească, aşa cum voiau Onoshi şi Kiyama. Apoi privi din nou spre Buntaro. Mortăciune, gîndi. Curînd capul o să-ţi stea într-o ţeapă. Cum poate o frumuseţe ca Mariko să stea măritată cu un maimuţoi ca tine ?

Noul căpitan verifica meticulos pe fiecare, asigurîndu-se că se potriveau cu lista.

— Totul e-n ordine, Yabu-sama, spuse cînd se întoarse spre capul coloanei. Zapisul nu vă mai face trebuinţă. Îl păstrăm aici.

— Bine. Yabu se întoarse spre Ishido. Ne vom vedea în curînd.

Ishido scoase un sul de pergament din mînecă.

— Voiam s-o rog pe doamna Kiritsubo dac-ar putea să-l ducă nepoatei mele la Yedo. Nu prea cred c-am să merg la Yedo o bucată de vreme.

— Bineînțeles. Yabu întinse mîna să-l ia.

— Nu te deranja, Yabu-san. Am s-o rog eu.

Ishido se îndreptă spre lectică. Slujnicele se grăbiră să-i iasă în cale. Asa întinse mîna.

— Pot să iau eu mesajul, Alteță ? Stăpîna...?

— Nu.

Spre uimirea lui Ishido și a celorlalți din preajmă, slujnicele nu se mișcară din drumul lui.

— Dar stăpî...

— La o parte ! mîrîi Buntaro.

Slujnicele se traseră înapoi cu o umilință jalnică, înspăimîntate.

Ishido se înclină în fața perdelelor lăsate.

— Kiritsubo-san, mă întreb dacă ai să fii atît de bună să duci acest mesaj din partea mea la Yedo, pentru nepoata mea ?

Urmă o ușoară șovăire între suspine și chipul de după perdele înclină din cap o încuviințare.

— Mulțumesc. Ishido întinse sulul subțire de pergament la un deget de perdele.

Suspinele încetară. Blackthorne își dădu seama că Toranaga era prins în cursă. Politețea cerea ca Toranaga să ia sulul și mîna l-ar fi dat de gol.

Toți așteptau să apară mîna.

— Kiritsubo-san ?

Nici o mișcare. Apoi Ishido făcu iute un pas înainte, trase perdelele la o parte și, în aceeași clipă, Blackthorne slobozi un răcnet și începu să danseze încoace și-ncolo, ca un apucat. Ishido și ceilalți se răsuciră spre el cu gurile căscate de uimire.

Pentru o clipă, Toranaga fu la vedere în spatele lui Ishido. Blackthorne gîndi că Toranaga ar putea trece drept Kiritsubo la douăzeci de pași, dar aici, la cinci, era imposibil, chiar dacă vălul îi acoperea fața. În secunda fără de sfîrșit în care Toranaga trase perdelele la loc, Blackthorne știu că Yabu îl recunoscuse, Mariko cu siguranță, Buntaro probabil și, tot ce se poate, și cîțiva din samurai. Dădu buzna înainte, înșfăcă sulul de pergament, îl vîrî prin crăpătura dintre perdele și se întoarse bolborosind :

— În țara mea se spune c-aduce mare nenorocire dacă un prinț înmînează el însuși un mesaj ca orice ticălos de rînd... ghinion...

Totul se întîmplase atît de neașteptat și de repede încît Ishido n-apucase să-și tragă sabia din teacă și deja Blackthorne se înclina și sălta în fața lui ca un ieșit din minți. Apoi Ishido își veni în fire și-și îndreptă sabia, într-o lovitură nimicitoare, spre gîtul lui. Ochii disperați ai lui Blackthorne o găsiră pe Mariko

— Pentru Dumnezeu, ajutor... ghinion... *ghinion !*

Ea slobozi un strigăt disperat. Sabia se opri la un fir de păr de gîtul lui. Mariko îi explică ce spusese Blackthorne. Ishido își lăsă sabia în jos, ascultă o clipă, apoi se revărsă asupra ei cu un potop de vorbe furioase, strigînd cu o mînie crescîndă și-l lovi pe Blackthorne peste față cu dosul palmei.

Blackthorne văzu negru în fața ochilor. Își strînse pumnii mari și se aruncă asupra lui Ishido.

Dacă Yabu n-ar fi fost destul de rapid ca să prindă brațul înarmat al lui Ishido, capul lui Blackthorne s-ar fi rostogolit în țărînă. O clipă mai tîrziu, Buntaro îl înșfăcă pe Blackthorne, care deja își pusese mîinile în jurul gîtului lui Ishido. Patru samurai în maro abia dacă reușiră să-l desprindă de pe Ishido, apoi Buntaro îi trase o lovitură puternică peste drevele gîtului, lăsîndu-l năuc. Uniformele gri săriră în apărarea stăpînului lor, iar uniformele maro îl înconjurară pe Blackthorne și cele două lectici și, pentru moment, stăteau în așteptare. Mariko și slujnicele, cu bună știință, se văitău și strigau în gura mare spre a spori dezordinea și tumultul.

Yabu începu să-l domolească pe Ishido, Mariko, cu lacrimile șiroind, îi repetă de mai multe ori, neliniștită, că nebunul de barbar era convins că încercase să-l salveze pe Ishido, marele comandant pe care el îl credea prinț, de un *kami* rău.

— La ei, e cea mai mare insultă să le atingi fața, la fel ca la noi, și asta l-a scos din minți pe moment. E un barbar fără judecată, dar, în țara lui, e un *daimyo* și el a încercat doar să vă ajute, stăpîne !

Ishido vorbi furios și-i trase un picior lui Blackthorne, care începea să-și revină. Blackthorne auzi tumultul cu inima împăcată. Ochii i se limpezeau. Uniformele gri îi încercuiseră fiind douăzeci contra unul, săbiile fuseseră trase, dar pînă acum nu era nici un mort. Toți așteptau disciplinați.

Blackthorne văzu că toate privirile erau ațintite asupra lui. Dar acum știa că are aliați. Ishido se răsuci din nou spre el și veni mai aproape urlînd. Simți cum uniformele maro îl țineau mai strîns și știa că lovitura va urma, dar, de data asta, în loc să încerce să scape din strînsoare, cum se așteptau și ei, se prăbuși la pămînt, apoi se ridică drept în picioare, se desprinse rîzînd ca un apucat și începu un îndrăcit dans marinăresc. Călugărul Domingo îi spusese că toată lumea în Japonia crede că nebunia e provocată numai de un *kami* și, ca atare, nebunii, la fel ca toți copiii mici și oamenii foarte bătrîni, nu sînt stăpîni pe faptele lor, ba uneori se bucură de privilegii speciale. Așa că dănțuia cu frenezie, țintînd în același timp pentru Mariko :

— Ajutor... pentru Dumnezeu, am nevoie de ajutor... nu pot s-o țin așa multă vreme... ajutor...

Se comportă cu disperare ca un nebun, știind că era singurul lucru care-i putea salva.

— E nebun... e posedat, strigă Mariko înțelegînd imediat jocul lui Blackthorne.

— Da, spuse Yabu încercînd să-și revină, uimit încă de vederea lui Toranaga, neștiind dacă Anjin-san juca teatru sau înnebunise de-a binelea.

Mariko nu mai înțelegea nimic. Nu știa ce să facă. Anjin-san l-a salvat pe seniorul Toranaga, dar cum de-a știut ? se tot întreba fără rost.

Fața lui Blackthorne era lividă, afară de pata stacojie lăsată de palma lui Ishido. El o ținu tot într-un dans, așteptînd cu disperare ajutor, dar nu veni din nici o parte. Apoi, în tăcere, blestemîndu-i pe Yabu și Buntaro pentru lașitatea lor nenorocită, și pe Mariko pentru prostia și ticăloșia ei, se opri brusc din dans, se înclină în fața lui Ishido ca o marionetă, cu mișcări săltate, și se îndreptă spre poartă, pe jumătate mergînd, pe jumătate dansînd.

— Urmați-mă, urmați-mă ! strigă cu voce aproape sugrumată, încercînd să-i ducă după el precum Cîntărețul Vrăjitor.

Uniformele gri îi tăiară calea. Urlă, simulînd un acces de furie, și le porunci autoritar să-i plece din cale, schimbînd-o imediat pe un rîs isteric.

Ishido înșfăcă un arc. Uniformele gri se împrăștiară, Blackthorne era aproape în poartă. Sub arcadă se întoarse

ştiind că n-are rost să fugă. Disperat îşi începu iar dansul îndrăcit.

— E nebun, cîine turbat ! Cîinii turbaţi nu-i poţi lăsa de capul lor ! Vocea lui Ishido era neîndurătoare. Puse săgeata în arc.

Imediat Mariko ţîşni de lîngă lectica lui Toranaga şi începu să meargă spre Blackthorne.

— Nu te îngrijora, nobile Ishido, strigă ea. N-ai de ce să-ţi faci griji, e o nebunie trecătoare, mi se îngăduie... Cînd se apropie, văzu epuizarea lui Blackthorne, zîmbetul de nebun şi se înspăimîntă fără să vrea. Acum pot să te ajut, Anjin-san, spuse ea grăbit. Trebuie să încercăm să... să ieşim afară. Am să vin după dumneata. Nu-ţi fie teamă, n-o să tragă în noi. Te rog, acum nu mai dansa.

Blackthorne se opri imediat, se întoarse şi începu să meargă liniştit pe pod. Ea venea la un pas în urma lui, după cum era obiceiul, aşteptînd săgeţile, auzindu-le.

O mie de ochi priveau nebunul uriaş şi micuţa femeie înaintînd pe pod.

Yabu îşi reveni.

— Dacă-l vrei mort, lasă-mă pe mine, Ishido-sama. Te înjoseşti luîndu-i dumneata viaţa. Un general nu omoară cu propriile mîini. Alţii trebuie s-o facă pentru el. Veni foarte aproape şi-şi coborî vocea. Lasă-l în viaţă. Nebunia i-a venit de la lovitura dumitale. El e un *daimyo* în ţara lui, după cum a spus Mariko, *neh* ? Ai încredere în mine, el ne e folositor viu.

— Poftim ?

— E mult mai de preţ viu. Ai încredere în mine. Îl poţi avea mort oricînd. Avem nevoie de el viu.

Ishido citi disperare pe chipul lui Yabu şi adevăr. Lăsă arcul jos.

— Foarte bine, dar într-o zi am să-l vreau viu. Am să-l spînzur de picioare deasupra gropii.

Yabu înghiţi în sec şi făcu o jumătate de plecăciune. Nervos, făcu semn coloanei să înainteze, plin de teamă că Ishido are să-şi amintească de lectică şi de „Kiritsubo".

Buntaro, prefăcîndu-se plin de respect, luă iniţiativa şi puse uniformele maro în mişcare. Nu se întrebă cum apăruse printr-o minune Toranaga, ca un *kami* în mijlocul lor. Ştia doar că stăpînul era în primejdie şi aproape cu totul lipsit de apărare. Văzu că Ishido nu-şi desprinsese ochii de pe Mariko şi Anjin-san, cu toate astea, i se înclină

politicos şi se aşează în spatele lecticii lui Toranaga să-l apere de săgeţi, dacă lupta începea aici.

Coloana se apropia acum de poartă. Yabu îşi luă locul în faţă, de unul singur. Aştepta ca-n orice moment convoiul să fie oprit. Cu siguranţă, gîndi, unii din uniformele gri trebuie să-l fi văzut pe Toranaga. Cît de curînd o să-i spună lui Ishido ? N-o să creadă că şi eu am ştiut de fuga ce s-a pus la cale ? Asta n-o să mă distrugă pentru totdeauna ?

La jumătatea podului Mariko privi în urmă pentru o clipă.

— Vin după noi, Anjin-san, amîndouă lecticile trec pe poartă şi acum sînt pe pod !

Blackthorne nu răspunse, nici nu-şi întoarse privirea. Trebuia să-şi adune toată voinţa rămasă ca să se ţină pe picioare. Îşi pierduse sandalele, faţa-i ardea de la lovitură şi capu-i plesnea de durere. Ultimele străji îl lăsară să treacă prin grilajul cu ţepi şi să-şi vadă mai departe de drum. O lăsară apoi şi pe Mariko fără s-o oprească. În urmă veneau lecticile.

Blackthorne mergea în frunte, coborînd panta uşoară, trecînd apoi pe lîngă cîmpul deschis şi peste ultimul pod. Numai cînd se află în pădure, de unde nu se mai zărea castelul deloc, se prăbuşi.

Capitolul 23

— Anjin-san, Anjin-san !

Pe jumătate conştient, el o lăsă pe Mariko să-l ajute să bea puţin *saké*. Coloana se oprise, uniformele maro erau grupate strîns în jurul lecticii cu perdeluţe, iar uniformele gri, de escortă, în faţă şi în spate. Buntaro strigase la una din slujnice, care adusese imediat o butelcă din bagajele hamalilor, le spuse soldaţilor din garda sa personală să-i ţină pe toţi departe de lectica lui „Kiritsubo-san", apoi se grăbi spre Mariko.

— Anjin-san e bine ?

— Da, da, cred că da, răspunse Mariko.

Yabu li se alătură. Încercînd să-l îndepărteze pe căpitanul uniformelor gri, Yabu spuse nepăsător :

— Acum putem porni, căpitane. Vom lasa aici cîțiva oameni și pe Mariko-san. Cînd barbarul își va reveni, ea și ceilalți ne vor putea urma.

— Cu tot respectul, Yabu-san, dar vom aștepta. Am ordin să vă duc pe toți teferi pe galeră. Într-un singur convoi.

Toți priveau spre Blackthorne, care înghițea cîte puțin vin.

— Mulțumesc, bolborosi el. Acum sîntem în siguranță ? Cine mai știe că...

— Acum ești în siguranță, îl întrerupse Mariko, anume. Stătea cu spatele spre căpitan și-l prevenea din priviri. Anjin-san, acum ești în siguranță și n-ai de ce să te îngrijorezi. Înțelegi ? Ai avut un fel de atac. Privește în jur, ești în siguranță acum !

Blackthorne făcu precum îi poruncise. Văzu căpitanul și uniformele gri și înțelese. Acum își revenea repede în puteri ajutat de vin.

— Îmi pare rău, *senhora*. Cred că a fost doar o spaimă. Trebuie să fie bătrînețea. M-apucă des nebunia și niciodată nu-mi pot aminti după aceea ce s-a întîmplat. E obositor să vorbești portugheza, nu ? O schimbă pe latină. Mă înțelegi ?

— Da, sigur.

— Limba asta e „mai la-ndemînă"

— Poate, spuse ea ușurată că el înțelesese că trebuia să fie prudent, chiar vorbind latina, care era pentru japonezi o limbă aproape de neînțeles și imposibil de învățat. O știau doar cîțiva oameni din împărăție, educați de iezuiți și mai toți sortiți preoției. Ea era singura femeie din lumea lor care știa să vorbească, să citească și să scrie în latină și portugheză. Ambele limbi sînt dificile, fiecare are capcane.

— Cine altcineva cunoaște aceste capcane ?

— Soțul meu și cel care ne conduce.

— Ești sigură ?

— Așa s-ar părea.

Căpitanul uniformelor gri se mișcă neliniștit și-i spuse ceva lui Mariko.

— Întreabă dacă ești încă periculos, dacă trebuie să fii legat de mîini și de picioare. I-am spus că nu. Acum ți-a trecut.

— Da, spuse el vorbind iar în portugheză. Am deseori crize. Dacă cineva mă loveşte peste faţă, mă scoate din minţi. Îmi pare rău. Niciodată nu-mi pot aminti ce se-ntîmplă în timpul lor. E mîna lui Dumnezeu.

Îl văzu pe căpitan concentrîndu-se asupra buzelor şi gîndi : „Te-am prins, ticălosule, pariez că înţelegi portugheza".

Sono, slujnica, îşi ţinea capul plecat spre perdelele lecticii. Ascultă şi veni la Mariko.

— Iertaţi-mă, Mariko-sama, dar stăpîna vrea să ştie dacă nebunul e destul de bine ca să ne continuăm drumul ? Întreabă dacă n-ai vrea să ne grăbim din pricina refluxului. Tot tărăboiul pe care l-a făcut nebunul a tulburat-o şi mai mult. Dar ştiind că nebunii sînt năpăstuiţi de zei, dînsa are să spună rugi pentru însănătoşirea lui şi îi va da leacuri să se vindece, imediat ce ajungem pe galeră.

Mariko tălmăci.

— Da. Mă simt bine acum. Blackthorne se ridică în picioare clătinîndu-se.

Yabu ţipă o comandă.

— Yabu-san spune că ai să mergi în lectică, Anjin-san. Mariko zîmbi cînd el începu să protesteze. Eu sînt, într-adevăr, foarte puternică şi n-ai de ce să te îngrijorezi, am să merg lîngă dumneata, aşa că poţi vorbi dacă doreşti.

Se lăsă ajutat să urce în lectică. Porniră imediat. Mersul legănat îi făcea bine şi se lăsă pe spate istovit. Aşteptă pînă ce căpitanul uniformelor gri se îndepărtă spre capul coloanei, apoi şopti în latină, avertizînd-o :

— Centurionul acela înţelege cealaltă limbă.

— Da. Şi cred că şi puţină latină, îi răspunse ea în şoaptă, la fel de încet. Pentru moment îşi văzu de drum. Într-adevăr, eşti un om curajos. Îţi mulţumesc pentru că l-ai salvat.

— Dumneata eşti şi mai curajoasă.

— Nu, Dumnezeu mi-a călăuzit paşii şi m-a făcut să fiu cît de cît de folos. Din nou îţi mulţumesc.

Oraşul în noapte era ca un tărîm de basm. Casele bogate aveau multe lampioane colorate, luminate cu untdelemn sau cu lumînări, atîrnînd deasupra porţilor sau în grădini, iar panourile-*shoji* deveneau astfel de o transparenţă încîntătoare. Chiar şi casele sărace erau îmbietoare

din pricina panourilor-*shoji*. Lampioanele luminau drumul pentru trecători, pentru oamenii-*kaga* şi pentru samurai, care mergeau călări.

— În case noi folosim opaiţe şi lumînări, dar o dată cu lăsarea nopţii mai toţi oamenii se duc la culcare, îi explica Mariko, în timp ce-şi continuau drumul pe străzile şerpuitoare, întortocheate, ale oraşului. Trecătorii se înclinau, cei foarte săraci îngenuncheau, pînă ce ei treceau, iar marea strălucea sub lumina lunii.

— La fel e şi la noi. Cum gătiţi ? Pe plită ?

Blackthorne îşi revenise repede în puteri şi nu-şi mai simţea picioarele ca o gelatină. Ea refuzase să se urce înapoi în lectică, aşa că el stătea lungit înăuntru, bucurîndu-se de aerul proaspăt şi de conversaţie.

— Noi folosim o sobiţă cu mangal. Mîncarea noastră e diferită de a voastră, aşa că la noi gătitul e mai simplu. Doar orez şi puţin peşte, de cele mai multe ori crud, sau gătit pe soba cu mangal, cu un sos picant şi cu legume murate, şi poate puţină supă. Carne deloc, niciodată. Noi sîntem un popor care mîncăm puţin şi simplu — n-avem încotro, numai foarte puţin din pămîntul nostru, probabil a cincea parte din sol, poate fi cultivată — şi noi sîntem mulţi. La noi e o virtute să te mulţumeşti cu puţin, chiar şi cînd e vorba de mîncare.

— Eşti curajoasă. Îţi mulţumesc. Săgeţile n-au zburat, pentru că spatele dumitale mi-a fost pavăza.

— Nu, căpitane de corăbii. Aşa a fost voia Domnului.

— Eşti curajoasă şi eşti frumoasă.

Ea merse o bucată de vreme în tăcere. Pînă acum nu mi-a spus nimeni niciodată că sînt frumoasă, nimeni, gîndi.

— Nu sînt curajoasă şi nu sînt frumoasă. Săbiile sînt frumoase. Onoarea e frumoasă.

— Curajul e frumos şi dumneata îl ai din belşug.

Mariko nu răspunse. Prin minte i se perinda dimineaţa de astăzi, cu toate cuvintele grele şi gîndurile rele. Cum poate un bărbat să fie atît de curajos şi atît de prost, atît de blînd şi atît de crud, atît de prietenos şi atît de nesuferit, toate deodată ? Curajul lui Anjin-san a fost nemărginit, abătîndu-i atenţia lui Ishido de la lectică ; a fost foarte deştept simulînd nebunia, scoţîndu-l astfel pe Toranaga din capcană. Cît de înţelept a fost Toranaga să scape în acest chip ! Dar fii atentă, Mariko, se preveni.

Gîndeşte-te la Toranaga şi nu la acest străin. Adu-ţi aminte de răul din el şi stăpîneşte-ţi căldura jilavă din pîntece, pe care n-ai simţit-o niciodată înainte, căldură despre care vorbesc curtezanele şi pe care o descriu romanele şi cărţile ce te-nvaţă cum să-mparţi perna cu bărbatul.

— Da, spuse ea. Curajul e frumos şi dumneata îl ai din plin. Apoi trecu din nou pe portugheză. Latina e o limbă atît de obositoare.

— Ai învăţat-o la şcoală ?

— Nu, Anjin-san, mai tîrziu. După ce m-am măritat, am trăit foarte multă vreme departe, în nord. Eram singură, doar cu slugile şi sătenii, şi unicele cărţi pe care le aveam erau în portugheză şi latină — cîteva gramatici. cărţi religioase şi o Biblie. Învăţînd limbile, timpul trecea mai uşor şi-mi ţinea mintea ocupată. Am fost foarte norocoasă.

— Unde era soţul tău ?

— La război.

— Cîtă vreme ai fost singură ?

— Noi avem o vorbă, că timpul n-are o singură măsură, el poate fi ca gerul sau ca fulgerul, ca lacrima, ca un asediu, ca o furtună, ca un apus de soare sau chiar ca o stîncă.

— E o vorbă înţeleaptă, îi spuse. Apoi adăugă : Portugheza ta e foarte bună, *senhora*. Şi latina. Mai bună decît a mea.

— Ţi-e graiul dulce ca mierea, Anjin-san !

— E *honto !*

— *Honto* e un cuvînt bun. *Honto* e că, într-o bună zi, a venit în sat un părinte creştin. Eram ca două suflete rătăcite. El a stat patru ani, şi m-a ajutat mult. Sînt bucuroasă că vorbesc bine, spuse ea fără vanitate. Tatăl meu a vrut să-nvăţ limbi străine.

— De ce ?

— Gîndea că trebuie să cunoaştem diavolul cu care avem de luptat.

— Era un om înţelept.

— Nu. N-a fost înţelept.

— De ce ?

— Într-o zi am să-ţi spun povestea. E o mare tristeţe.

— De ce-ai fost singură atîta amar de vreme ?

— De ce nu te odihneşti ? Mai avem încă drum lung de mers.

— Vrei să treci în lectică ? Dădu iar să se ridice, dar ea clătină din cap.

— Nu, mulţumesc. Te rog, stai unde eşti. Îmi place să merg pe jos.

— Bine. Dar nu mai vrei să stăm de vorbă ?

— Dacă îţi face plăcere, putem discuta. Ce vrei să ştii ?

— De ce-ai fost singură atîta amar de vreme ?

— Soţul meu m-a trimis departe. Prezenţa mea îl ofensase. A avut perfectă dreptate să facă asta. M-a onorat nedivorţînd de mine. Apoi m-a onorat chiar mai mult, primindu-ne, pe mine şi fiul meu, înapoi acasă. Privirea lui Mariko se opri asupra lui. Fiul meu are acum cincisprezece ani. Sînt într-adevăr bătrînă.

— Nu te cred, *senhora.*

— E *honto.*

— Cîţiva ani aveai cînd te-ai căsătorit ?

— Mulţi, Anjin-san. Foarte mulţi.

— Noi avem o vorbă : vîrsta e ca gerul, sau ca un asediu, sau ca un apus de soare, uneori chiar ca o stîncă. Ea rîse. Tot ce e legat de ea e atît de plin de graţie, gîndi fascinat. La dumneata, preaonorată doamnă, bătrîneţea e o încîntare.

— Pentru o femeie, Anjin-san, bătrîneţea nu e niciodată o încîntare.

— Eşti înţeleaptă, pe cît eşti de frumoasă. Latina îi veni pe buze de la sine şi, deşi suna mai oficial şi mai maiestuos, era mai intimă. Fii atent, gîndi el.

Nimeni nu m-a numit pînă acum frumoasă, îşi repetă ea în gînd. Aş vrea să fie adevărat.

— Aici nu e înţelept să te uiţi la femeia unui alt bărbat, spuse. Obiceiurile noastre sînt foarte severe. De exemplu, dacă o femeie măritată e găsită singură cu un bărbat într-o cameră cu uşa închisă — chiar dacă doar stau de vorbă între patru ochi — prin lege, soţul ei, sau fratele lui, sau tatăl lui are dreptul s-o omoare pe loc. Dacă fata e nemăritată, bineînţeles, tatăl poate întotdeauna să facă cu ea ce poftеşte.

— Asta nu e nici drept, nici civilizat.

Îi păru rău imediat că-l luase gura pe dinainte.

— Noi ne considerăm destul de civilizaţi, Anjin-san.

Mariko era bucuroasă să fie insultată, pentru că destrama vraja şi alunga căldura. Legile noastre sînt foarte bune. Sînt mult prea multe femei libere, ca un bărbat să ia una care aparţine altuia. De fapt, e în apărarea femeilor. Datoria unei neveste e numai faţă de soţul ei. Ai răbdare. Ai să vezi cît de civilizaţi, cît de înaintaţi sîntem. Femeile au locul lor, bărbaţii au locul lor. Un bărbat nu poate să aibă decît o soţie oficială şi, bineînţeles, mai multe concubine ; însă, din ce mi s-a spus, femeile au mult mai multă libertate aici decît doamnele spaniole sau portugheze. Putem să mergem nestînjenite unde vrem şi cînd vrem. Ne putem părăsi soţii, dacă dorim, divorţăm de ei. Putem să refuzăm să ne căsătorim de la bun început, dacă dorim. Sîntem stăpînele propriilor noastre averi, ale trupurilor şi sufletelor noastre. Avem puteri nemaipomenite, dacă dorim. Cine se îngrijeşte de toată averea, de toţi banii în gopsodăria dumitale ?

— Eu, bineînţeles.

— Aici femeia are grijă de toate. Banii nu reprezintă nimic pentru un samurai. Nu sînt de demnitatea unui bărbat adevărat. Eu mă ocup de toate afacerile soţului meu. El ia toate hotărîrile. Eu îi îndeplinesc dorinţele întru totul şi plătesc ce-i de plată. Asta îi lasă lui toată libertatea să-şi facă datoria faţă de seniorul său, care e unica lui datorie. O, da, Anjin-san, trebuie să ai răbdare, înainte de a vorbi de rău.

— N-am vrut să vorbesc cu păcat, *senhora*. Numai că noi credem în sfinţenia vieţii, nimeni nu poate fi condamnat cu uşurinţă la moarte decît dacă un tribunal — tribunalul reginei — este de acord.

Ea refuză să se lase îmbunată.

— Spui o mulţime de lucruri pe care nu le înţeleg, Anjin-san. Dar n-ai zis dumneata „nu e cinstit şi nu e civilizat" ?

— Da.

— Atunci asta e o critică, *neh* ? Seniorul Toranaga mi-a cerut să-ţi atrag atenţia că e necuviincios să vorbeşti de rău înainte de a cunoaşte. Trebuie să iei aminte că civilizaţia noastră, cultura noastră e veche de mii de ani. Dintre care trei mii sînt dovediţi prin documente. O, da, sîntem un popor străvechi. Tot atît de vechi ca şi chinezii. De cîtă vreme datează cultura voastră.

— Nu mult, *senhora*.

— Împăratul nostru, Go-Nijo, este al o sută şaptelea pe linie neîntreruptă din spiţa sa, ajungînd înapoi direct la Jimmu-tenno, primul muritor coborîtor din cinci generaţii de spirite pămîntene şi, înaintea lor, şapte generaţii de spirite celeste, care purced din Kuni-toko-tachi-noh-Mikoto — spiritul dintîi —, care a apărut cînd pămîntul s-a desprins din ceruri. Nici chiar China nu-şi poate revendica o asemenea istorie. De cîte generaţii guvernează regii ţara Domniei tale ?

— Regina noastră este a treia din dinastia Tudor, *senhora.* Dar ea acum e bătrînă şi fără copii, aşa că e ultima.

— O sută şi şapte generaţii, Anjin-san, şi mai departe către divinitate, repetă plină de mîndrie.

— Dacă crezi asta, *senhora,* cum poţi să spui că eşti catolică ?

O văzu mîniindu-se, apoi ridicînd din umeri.

— Sînt creştină doar de zece ani, deci o începătoare, şi, deşi cred din toată inima în zeul creştin, Dumnezeu Tatăl, şi Fiul, şi Sfîntul Duh, împăratul nostru este mai presus de orice. Da, sînt creştină, dar mai întîi de toate sînt japoneză.

Să fie acesta secretul vostru ? Faptul că sînteţi mai întîi de toate japonezi ? se întrebă. O privise uluit de ce spunea. Obiceiurile lor sînt neroade ! Banii nu înseamnă nimic pentru un *bărbat adevărat* ? Acum e limpede de ce Toranaga a fost atît de dispreţuitor cînd am amintit de bani la prima întîlnire. O sută şi şapte generaţii? Imposibil ! Moarte pe loc doar pentru c-ai fost într-o cameră cu uşa închisă împreună cu o femeie, fără a fi cu nimic vinovaţi. Asta e barbarie : te îmbie la omor ! Nu despre asta vorbise Rodrigues ? Nu asta a făcut Omi-san ? Nu l-a omorît pur şi simplu pe ţăranul acela ? Doamne, nu m-am gîndit la Omi de zile întregi. Nici la sat. Nici la groapă, nici la mine, îngenuncheat în faţa lui. Uită-l, mai bine ascult-o şi ai răbdare, cum zice ea ; pune-i întrebări, pentru că ea îţi va da mijloacele prin care să-l aduci pe Toranaga la planul tău. Acum Toranaga, fără doar şi poate, îţi e dator. L-ai salvat. El o ştie şi toată lumea o ştie. Nu ţi-a mulţumit ea, nu pentru c-ai salvat-o pe ea, ci pentru că l-ai salvat pe el ?

Coloana înainta prin oraş, îndreptîndu-se spre mare. Îl văzu pe Yabu mergînd cu pas întins, şi, o clipă ţipetele lui Pieterzoon îi răsunară dureros în minte.

— Fiecare lucru la timpul său, murmură mai mult pentru el.

— Da, spunea Mariko. Trebuie să fie foarte greu pentru dumneata. Lumea noastră e atît de diferită de a voastră. Foarte diferită, dar foarte înţeleaptă. Ea zărea figura neclară a lui Toranaga în lectica din faţă şi-i mulţumi încă o dată lui Dumnezeu pentru că-l scăpase. Cum să-i explic barbarului despre noi, cum să-l laud pentru vitejia lui? Toranaga îi poruncise să-i explice, dar cum? Dă-mi voie să-ţi spun o poveste, Anjin-san. Cînd eram tînără, tatăl meu era generalul unui *daimyo* numit Goroda. La vremea aceea, seniorul Goroda nu era marele dictator, ci un *daimyo*, care lupta încă pentru putere. Tatăl meu l-a poftit pe acest Goroda şi pe vasalii lui mai de seamă la un ospăţ. Nici nu i-a trecut prin minte că nu erau bani destui să cumpere toată mîncarea, *saké*-ul, şi *tatami*-urile pe care o asemenea vizită le cereau, după datină. Să nu crezi că mama gospodărea prost banii. Fiecare bănuţ din venitul tatălui meu mergea la vasalii lui şi, deşi oficial el avea bani doar pentru patru mii de războinici, mama, prin felul cum îi mînuia, chivernisindu-i şi dîndu-i cu ţîrîita, a văzut că el putea conduce în bătălii cinci mii trei sute de oameni, pentru gloria seniorului său. Noi, familia — mama, concubinele oficiale ale tatălui meu, fraţii şi surorile mele — abia dacă aveam destul ca să mîncăm. Dar ce conta? Tata şi oamenii lui aveau cele mai bune arme, cei mai buni cai, iar ei îşi dădeau şi sufletul pentru seniorul lor.

Da, pentru acest ospăţ nu erau destui bani, aşa că mama a mers la peruchieri, în Kyoto, şi şi-a vîndut părul. Mi-l amintesc, era negru ca smoala şi-i ajungea pînă la brîu. Dar l-a vîndut. Peruchierii i l-au tăiat în aceeaşi zi şi i-au dat o perucă ieftină, iar ea a cumpărat tot ce era de trebuinţă, salvînd onoarea tatălui meu. Era datoria ei să plătească, şi a plătit. Ea şi-a făcut datoria. Pentru noi datoria e mai presus de orice.

— Ce-a spus tatăl tău cînd a aflat?

— Ce altceva decît să-i mulţumească? Era datoria ei să găsească banii ca să-i salveze onoarea.

— Pesemne că l-a iubit foarte mult.

— Iubire e un cuvînt creştin, Anjin-san. Iubirea e un gînd creştin, un ideal creştin. Noi n-avem nici un cuvînt pentru „iubire" cu sensul pe care înţeleg că-l are la voi.

Datorie, credință, onoare, respect, dorință, acestea sînt cuvintele și gîndurile pe care le avem noi și de care avem nevoie.

Îl privi și, fără să vrea, rememoră clipa cînd el îl salvase pe Toranaga și, prin Toranaga, pe soțul ei. Să nu uiți niciodată că ei amîndoi erau acolo, fără nici o scăpare, și că amîndoi acum ar fi morți, dacă nu era acest bărbat.

Se asigură că nu era nimeni prin preajmă.

— De ce-ai făcut ceea ce ai făcut ?

— Nu știu. Poate pentru că... Se opri. Erau atîtea lucruri pe care le putea spune : Poate, pentru că Toranaga era lipsit de ajutor și nu voiam să fie ciopîrțit... Pentru că, dacă el era descoperit, noi toți am fi încurcat-o... Pentru că bănuiam că nimeni, în afară de mine, nu știa că el e cu noi și numai eu puteam să iau asupră-mi o asemenea primejdie... Pentru că nu voiam să mor — sînt prea multe de făcut ca să-mi irosesc viața și Toranaga este singurul om care-mi poate da înapoi corabia și libertatea. În loc de toate astea, răspunse în latină Pentru că El a spus dă-i Cezarului ce este al Cezarului.

— Da, spuse ea și adăugă în aceeași limbă : da, asta încercam și eu să spun. Cezarului ce e al Cezarului și lui Dumnezeu ce al lui Dumnezeu. La fel e și la noi, Dumnezeu este Dumnezeu, și împăratul nostru e lăsat de la Dumnezeu și Cezarul e Cezar și trebuie să fie onorat ca un Cezar. Apoi, mișcată de înțelegerea lui și de blîndețea din voce spuse : Ești înțelepet. Uneori cred că înțelegi mai mult decît spui.

Nu faci ceea ce ai jurat că n-ai să faci niciodată ? se întrebă Blackthorne. Nu ești fățarnic ? Da și nu. Nu le datorez nimic. Sînt prizonier. Ei mi-au furat nava și bunurile și mi-au omorît unul din oameni. Sînt păgîni... nu, unii din ei sînt păgîni, ceilalți sînt catolici. Nu datorez nimic păgînilor, nici catolicilor. Dar ți-ar plăcea să te culci cu ea, doar îi spuneai cuvinte măgulitoare, nu-i așa ?

La dracu cu toate gîndurile !

Acum marea era mai aproape, la o jumătate de milă. Putea deja să vadă o mulțime de corăbii și fregata portugheză cu luminile de ancoraj. Merită să fie capturată. Cu douăzeci de băieți, unul și unul, aș putea s-o iau. Gîndurile i se întoarseră spre Mariko. Ciudată femeie, dintr-o familie ciudată. De ce l-a jignit pe Buntaro, maimuțoiul ăla ?

Cum s-a putut culca sau cum s-a putut mărita cu el? Ce-a vrut să spună cu „E o mare tristeţe“ ?

— *Senhora,* spuse cu aceeaşi voce blîndă, mama dumitale trebuie să fi fost o femeie deosebită ca să facă aşa ceva.

— Da. Pentru ceea ce a făcut, ea va trăi veşnic. Acum e o legendă. Ea era samurai, după cum şi tatăl meu era samurai.

— Am crezut că numai bărbaţii sînt samurai.

— O, nu, Anjin-san. Bărbaţii şi femeile sînt deopotrivă samurai, războinici cu răspunderi faţă de seniorii lor. Mama mea a fost un samurai adevărat, datoria faţă de soţul ei fiind mai presus de orice.

— Ea este acum acasă la dumneata ?

— Nu. Nici ea, nici tatăl meu, nici unul din fraţii mei sau din surorile mele, sau altcineva din familie. Eu sînt ultima din neamul meu.

— S-a întîmplat o nenorocire ?

Brusc, Mariko se simţi obosită. Sînt istovită. Sînt sătulă să vorbesc latina şi portugheza, care sună atît de dezgustător, şi sînt sătulă să mai fac pe dascălul, îşi zise. Nu sînt decît o femeie care-şi cunoaşte datoria şi vrea să şi-o facă în linişte. Nu mai vreau să simt iarăşi căldura aceea. Nimic de la bărbatul ăsta, care mă tulbură atît de mult. Nu vreau să-l mai văd.

— Într-un fel, Anjin-san, a fost o nenorocire. Într-o zi am să-ţi povestesc despre ea. Grăbi puţin pasul şi se îndreptă spre cealaltă lectică. Cele două slujnice zîmbeau neliniştite.

— Trebuie să mergem departe, Mariko-san ? întrebă Sono.

— Sper că nu prea departe, spuse ea spre a o linişti.

Căpitanul uniformelor gri se ivi brusc din întuneric, de cealaltă parte a lecticii. Ea se întrebă cît de mult auzise din discuţia ei cu Anjin-san.

— N-ai vrea o lectică, Mariko-san ? Ai obosoit ? întrebă căpitanul.

— Nu, nu, mulţumesc. Încetini dinadins mersul, îndepărtîndu-l de lectica lui Toranaga. Nu sînt obosită deloc.

— Barbarul se poartă bine ? Nu-ţi face necazuri ?

— O, nu. Pare destul de potolit acum.

— Despre ce vorbeaţi ?

— Tot felul de lucruri. Încercam să-i explic unele din legile şi obiceiurile noastre. Arătă înapoi spre donjonul castelului ce se profila pe cer. Seniorul Toranaga mi-a cerut să încerc să-l fac să priceapă cîte ceva.

— A, da, seniorul Toranaga. Căpitanul aruncă o privire scurtă spre castel, apoi în spate, spre Blackthorne. De ce îi arată atîta grijă seniorul Toranaga, doamnă ?

— Nu ştiu. Bănui că din pricina faptului că e o făptură ciudată.

Dădură colţul într-o altă stradă, străjuită de case în spatele gardurilor de la grădini. Era puţină lume prin preajmă. Mai departe se aflau docurile şi marea. Catargele se zăreau pe deasupra clădirilor şi aerul era îmbibat de miros de alge.

— Despre ce altceva aţi mai vorbit ?

— Ei au nişte idei foarte ciudate. Tot timpul nu se gîndesc decît la bani.

— Se spune că toţi din naţia lor sînt scîrbe de negustori şi piraţi. Nu există nici un samurai printre ei. Ce vrea seniorul Toranaga cu el ?

— Îmi pare rău, dar nu ştiu.

— Se spune că e creştin, aşa zice el. E adevărat ?

— Nu-i creştin de-al nostru. Eşti creştin, căpitane?

— Stăpînul meu e creştin, deci şi eu sînt creştin. Stăpînul meu este seniorul Kiyama.

— Am cinstea de a-l cunoaşte foarte bine. L-a onorat pe soţul meu logodindu-şi o nepoată cu fiul meu.

— Da, ştiu, doamnă Toda.

— Acum seniorul Kiyama e mai bine ? Înţeleg că doctorii nu lasă pe nimeni să-l vadă.

— Nu l-am văzut de o săptămînă. Nici unul din noi. Poate c-are sifilis chinezesc. Dumnezeu să-l apere de-aşa ceva şi fie blestemaţi toţi chinezii ! Privi spre Blackthorne. Doctorii spun că aceşti barbari au adus molima în China, în Macao, şi de acolo pe meleagurile noastre.

— *Sumus omnes in manu Dei,* spuse ea. Toţi sîntem în mîinile Domnului.

— *Ita, amen* [1], răspunse căpitanul fără să se gîndească, căzînd în cursă.

Blackthorne îşi dăduse şi el seama că pe căpitan îl luase gura pe dinainte. Văzu fulgerul de mînie de pe faţa lui

[1] Aşa-i, amin (lat.).

şi-l auzi spunînd ceva printre dinţi lui Mariko, care roşi şi se opri. Coborî din lectică şi se îndreptă spre el.

— Dacă vorbeşti latina, centurionule, ar fi foarte amabil din partea dumitale dacă ai sta puţin de vorbă şi cu mine. Sînt dornic să aflu cît mai multe despre această măreaţă ţară a voastră.

— Da, vorbesc limba ta, străine.

— Nu e limba mea, centurionule, ci aceea a bisericii şi a tuturor oamenilor cultivaţi din lumea mea. O vorbeşti bine. Cum şi cînd ai învăţat-o ?

Coloana trecea pe lîngă ei şi toţi samuraii, atît cei în uniforme gri, cît şi cei în maro, îi priveau. Buntaro, de lîngă lectica lui Toranaga, se opri şi se întoarse spre ei. Căpitanul şovăi, apoi începu să meargă din nou. Mariko era bucuroasă că Blackthorne li se alăturase. O vreme merseră în tăcere.

— Centurionul vorbeşte limba curgător, minunat, nu-i aşa ? îi spuse Blackthorne lui Mariko.

— Da, într-adevăr. Ai învăţat-o în seminar, căpitane?

— Spune-mi, străine, zise căpitanul rece, fără să-i dea ei nici o atenţie, amintindu-şi cu scîrbă de seminarul din Macao, unde fusese trimis de copil de către Kiyama, ca să înveţe limbile străinilor. Acum, că vorbim direct, spune-mi deschis de ce ai întrebat-o pe această doamnă: „Cine altcineva ştie..." Cine altcineva să ştie ce ?

— Nu-mi amintesc. Mintea mea o luase razna.

— A, razna, da ? Atunci de ce-ai spus : „Dă-i Cezarului ce e al Cezarului" ?

— Era doar o vorbă de duh. Discutam cu această doamnă, care spune poveşti cu tîlc, uneori greu de înţeles.

— Da, sînt multe de înţeles. Ce te-a scos din minţi la poartă ? Şi de ce ţi-ai revenit atît de repede ?

— Asta a venit din mila Domnului.

Mergeau din nou lîngă palanchin, căpitanul furios că picase în cursă atît de uşor. Fusese prevenit de seniorul Kiyama, stăpînul lui, că femeia e de o deşteptăciune fără margini. „Nu uita că ea are viciul trădării în sînge şi că piratul e zămislit din Satan. Priveşte, ascultă şi bagă la cap. Poate că ea o să se acuze singură şi ar putea ajunge un viitor martor pentru regenţi, împotriva lui Toranaga. Omoară-l pe pirat cînd începe ambuscada."

Săgeţile veniră din întuneric şi prima străpunse gîtul căpitanului. În timp ce-şi simţea plămînii în flăcări şi moartea înghiţindu-l, ultimul lui gînd fu să se mire, pentru că ambuscada nu trebuia să fie aici, pe această stradă, ci mai departe, jos, lîngă docuri, iar atacul nu trebuia să fie împotriva lor, ci a piratului.

O altă săgeată izbise puternic stîlpul lecticii, la un deget de capul lui Blackthorne. Două săgeţi străpunseseră perdelele trase de la lectica lui Kiritsubo, din faţă, şi alta o lovise pe fata Asa în brîu. Cînd ea începu să ţipe, hamalii lăsară lecticile jos şi o luară la sănătoasa prin întuneric. Blackthorne se rostogoli ca să se ascundă, trăgînd-o pe Mariko la adăpostul lecticii prăbuşite, samuraii în gri şi maro răspîndindu-se în toate părţile. O ploaie de săgeţi se abătu asupra ambelor lectici. Una intră cu zgomot surd în pămînt, acolo unde cu o clipă înainte stătuse Mariko. Buntaro se străduia din răsputeri să acopere cu trupul său lectica lui Toranaga, o săgeată i se înfipsese în spatele armurii din bambus, piele şi zale, apoi, cînd ploaia de săgeţi încetă, se repezi şi trase perdelele de la lectică. Cele două săgeţi erau înfipte în pieptul lui Toranaga, dar el nu era rănit, fiind apărat de armura pe care o purta sub chimonou. Apoi îşi aruncă pălăria cu boruri largi şi peruca. În gardă, cu săgeata pusă în arc, Buntaro scruta întunericul în căutarea duşmanului, iar Toranaga lupta să iasă de sub perdele şi, smulgîndu-şi sabia de sub pătură, sări în picioare. Mariko pornise spre Toranaga, dar Blackthorne, cu un strigăt o aduse la loc, pentru că săgeţile ţintiră din nou lecticile, omorînd doi samurai în maro şi unul în gri. Alta trecu atît de aproape de Blackthorne încît îi zgîrie obrazul. Următoarea îi ţintui poala chimonoului în pămînt. Slujnica Sono era lîngă fata crispată de durere, care-şi stăpînea cu mult curaj ţipetele. Apoi Yabu strigă, arătă direcţia şi trase. Se zăreau figuri neclare pe unul din acoperişurile de ţiglă. O ultimă salvă şuieră din întuneric, tot deasupra lecticilor. Buntaro şi alţi samurai în maro îl apărau cu trupurile lor pe Toranaga. Un bărbat muri. O săgeată trecu prin articulaţia de la umăr a armurii lui Buntaro făcîndu-l să scoată un geamăt de durere. Yabu, cu samuraii în maro şi gri, se aflau acum lîngă zid, în urmărirea celor care îi atacaseră, dar ei dispăruseră în întuneric şi, deşi vreo cinci-şase samurai în maro şi gri alergară spre colţ ca să le taie calea, toţi ştiau că nu e nici

o speranță să-i prindă. Blackthorne bîjbîi pe la picioarele lui și o ajută pe Mariko să se ridice. Era tulburată, dar neatinsă.

— Mulțumesc, îi spuse ea și se grăbi spre Toranaga s-ajute să nu fie văzut de samuraii în gri. Buntaro strigă către unul din oamenii săi să stingă faclele lîngă lectici. Apoi unul din samuraii în gri spuse : „Toranaga !" și, deși fusese rostit încet, toată lumea auzi.

În lumina pîlpîindă a torțelor, machiajul brăzdat de sudoare îl făcea pe Toranaga să pară grotesc.

Unul din ofițerii uniformelor gri se înclină în grabă. De necrezut, aici era dușmanul stăpînului său, liber, în afara zidurilor castelului.

— Mărite Toranaga, veți aștepta aici. Tu, spuse scurt unuia din oamenii săi, du-i veste seniorului Ishido imediat, și omul plecă în goană.

— Oprește-l, spuse Toranaga încet.

Buntaro slobozi două săgeți. Omul căzu lovit mortal. Ofițerul scoase cît ai clipi sabia lungă și se aruncă spre Toranaga cu un strigăt ascuțit de bătălie, dar Buntaro era pregătit și pară lovitura. Toți deodată, soldații în maro și gri, de-a valma, își traseră săbiile și se aruncară unii asupra celorlalți. Strada fu cuprinsă de o învălmășeală cumplită. Buntaro și ofițerul, amîndoi pe-o măsură, fandau și loveau violent. Brusc un samurai în gri se desprinse din grămadă și se aruncă asupra lui Toranaga, dar imediat Mariko luă o torță, țîșni înainte și i-o aruncă ofițerului în ochi. Buntaro își despică dușmanul în două, apoi se roti, îl făcu bucăți pe al doilea și-l lăsă lat la pămînt pe altul, care încerca să-l ajungă pe Toranaga, în timp ce Mariko apăruse brusc, acum cu o sabie în mînă, fără să-și dezlipească ochii de pe Toranaga sau Buntaro, hîda lui gardă personală.

Patru soldați în gri se aruncară cu toții asupra lui Blackthorne, care încremenise lîngă lectica lui. Disperat, îi văzu venind. Yabu și un soldat în maro săriră să-i oprească, luptînd îndrăcit. Blackthorne se repezi, smulse o torță și, rotind-o ca pe o ghioagă, îi descumpăni o clipă pe atacatori. Yabu omorî unul, schilodi altul, apoi patru soldați în maro se întoarseră în goană să se ocupe de ultimii doi în gri. Fără să mai stea pe gînduri, Yabu și samuraiul în maro, rănit, se aruncară din nou în luptă apărîndu-l pe Toranaga. Blackthorne alergă și luă de jos

o sabie lungă, pe jumătate spadă, pe jumătate suliță, și fugi lîngă Toranaga. În tărăboiul asurzitor, singur Toranaga stătea nemișcat, cu sabia în teacă.

Soldații în gri luptau pe viață și pe moarte. Patru dintre ei se aruncară laolaltă într-un atac sinucigaș asupra lui Toranaga. Soldații în maro îi respinseră și-și întețiră strădaniile pentru izbîndă. Uniformele gri se regrupară și atacară din nou. Apoi un ofițer superior dădu ordin ca trei soldați să se retragă după ajutoare și ceilalți să le acopere retragerea. Cei trei samurai în gri plecară într-o goană nebună și, deși au fost urmăriți și Buntaro a omorît unul, doi au izbutit să scape.

Toți ceilalți au murit.

Capitolul 24

Se grăbeau pe străzi lăturalnice și pustii, mergînd pe ocolite către chei și galeră. Erau zece : Toranaga, în frunte, Yabu, Mariko, Blackthorne și șase samurai. Restul, sub conducerea lui Buntaro, fuseseră trimiși cu lecticile și convoiul de bagaje pe ruta dinainte stabilită, cu instrucțiuni să se îndrepte fără grabă către galeră. Trupul neînsufletit al Asei, slujnica, se afla într-una din lectici. Într-un scurt răgaz în timpul luptei, Blackthorne îi scosese săgeata. Toranaga văzuse sîngele negru țîșnind șuvoi și privise nedumerit cum pilotul o legăna, în loc s-o lase să moară liniștită, în demnitatea ei solitară și apoi, cînd lupta încetase de tot, observase cu cîtă grijă o pusese pilotul în lectică. Fata era curajoasă și nu plînsese deloc, își ținuse privirile ațintite spre el pînă cînd venise moartea. Toranaga poruncise să fie lăsată în lectica cu perdele, ca momeală, și unul din răniți fusese pus în cea de a doua lectică, tot ca momeală.

Din cei cincizeci de samurai în maro, care formaseră escorta, cincisprezece fuseseră omorîți pe loc și unsprezece răniți de moarte. Cei unsprezece fuseseră încredințați Marelui Necunoscut repede și conform ritualului, trei luîndu-și singuri viața, opt ajutați de Buntaro, la cererea lor. Apoi Buntaro îi strînsese pe cei rămași, în jurul lec-

ticilor închise şi plecase. Patruzeci şi opt de soldaţi în gri zăceau în ţărînă.

Toranaga ştia că era primejdios de lipsit de apărare, dar era mulţumit. Totul mersese bine, gîndi, dacă socoteşti cît de schimbător este norocul. Ce interesantă e viaţa ! La început am crezut că e de piază rea că m-a văzut pilotul luînd locul lui Kiri. Apoi pilotul m-a salvat, a făcut perfect pe nebunul şi mulţumită lui am scăpat de Ishido. Nu plănuisem ca Ishido să fie la poarta principală, ci doar în curtea exterioară. Asta a fost o scăpare. De ce a venit Ishido acolo ? Nu e felul lui să fie atît de prudent. Cine l-a sfătuit ? Kiyama ? Onoshi ? sau Yodoko ? O femeie, prin firea ei, ar bănui sau ar putea să bănuie un asemenea şiretlic.

Fusese un plan bun — planul secret de evadare — stabilit de săptămîni, pentru că era clar că Ishido o să încerce să-l ţină în castel, că o să-i întoarcă pe ceilalţi regenţi împotriva lui, promiţîndu-le orice, că o să-şi sacrifice de bunăvoie ostaticul din Yedo, pe doamna Ochiba, şi că o să folosească orice mijloace ca să-l ţină sub pază pînă la ultima întrunire a regenţilor, unde avea să fie încolţit, învinuit de înaltă trădare şi omorît.

— Dar tot o să te-acuze de trădare ! îi spusese Hiromatsu cînd Toranaga trimisese după el noaptea trecută, imediat după lăsarea întunericului, ca să-i explice ce-are de gînd să-ncerce şi de ce el, Toranaga, şovăise atîta. Chiar dacă scapi, regenţii or să te acuze de înaltă trădare în lipsă, cu tot atîta uşurinţă cu care ar face-o în faţa ta. Aşa că eşti obligat să-ţi faci *seppuku* cînd ei îţi vor porunci, pentru că o să-ţi poruncească.

— Da, spusese Toranaga. Ca preşedinte al regenţilor sînt obligat s-o fac, dacă patru voturi sînt împotriva mea. Dar iată — scosese un pergament făcut sul din mînecă — poftim demisia mea oficială din Consiliul Regenţilor. I-o vei da lui Ishido cînd se va afla despre fuga mea.

— Ce ?

— Dacă-mi dau demisia, nu mai sînt legat prin jurămîntul meu de regent, *neh ? Taikō* nu mi-a interzis niciodată să demisionez, *neh ?* Dă-i şi asta lui Ishido. Îi înmînase lui Hiro-matsu pecetea, sigiliul oficial al funcţiei sale de preşedinte.

— Dar acum eşti total izolat. Eşti pierdut !

— Greşeşti. Ascultă, testamentul lui *taikō* a stabilit un consiliu de cinci regenţi care să guverneze ţara. Acum sînt patru. Ca să fie legal, înainte de a îndeplini mandatul împăratului, cei patru trebuie să aleagă un nou membru, al cincelea, *neh ?* Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama trebuie *să cadă de acord, neh ?* Noul regent nu trebuie să fie acceptat de toţi ? Bineînţeles ! Acum spune-mi, bătrîn prieten, e cineva pe lume cu care aceşti vrăjmaşi să cadă la învoială să-şi împartă puterea supremă ? Ei ? Şi în timp ce ei se ceartă, nu se ia nici o hotărîre şi...

— Noi ne pregătim de război, şi nu mai eşti legat de nici un jurămînt, şi poţi s-arunci aici puţină miere, dincolo puţin venin, şi grămada aia de lepădături o să se sfîşie între ei ! spusese Hiro-matsu grăbit. Ah, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, eşti un bărbat între bărbaţi. Să fiu blestemat, dacă nu eşti cel mai înţelept om din împărăţie !

Da, a fost un plan bun, gîndi Toranaga şi toţi şi-au jucat rolurile bine : Hiro-matsu, Kiri şi scumpa mea Sazuko. Şi acum toţi sînt păziţi cu străşnicie în castel, şi-or să rămînă acolo sau o să li se dea drumul să plece. Cred că n-o să li se îngăduie niciodată să plece.

Mi-ar părea rău să-i pierd.

Conducea grupul sigur pe el, pasu-i era iute, dar cu măsură, era pasul lui de vînătoare, pas pe care-l putea ţine neîntrerupt două zile şi o noapte, dacă trebuia. Purta încă pelerina de călătorie şi chimonoul lui Kiri, dar pulpanele-i erau sumese, să nu-l împiedice la mers, iar jambierele militare erau cu totul nepotrivie cu restul îmbrăcăminţii.

Traversară o altă stradă pustie şi o apucară în jos pe o alee. Ştia că vestea are să ajungă curînd la Ishido, şi atunci să vezi urmărire. E timp destul, îşi spuse.

Da, planul a fost bun. Dar n-am prevăzut ambuscada. Asta m-a costat trei zile de siguranţă. Kiri era convinsă că putea ţine şiretlicul nedescoperit cel puţin trei zile. Dar acum secretul s-a dus şi n-o să pot să mă strecor pe navă ca să pornim în larg. Pentru cine a fost ambuscada ? Pentru mine sau pentru pilot ? Bineînţeles că pentru pilot. Dar săgeţile n-au tras în ambele lectici ? Da, dar arcaşii erau destul de departe, şi n-aveau cum să vadă, şi era mai înţelept şi mai sigur să-i omoare pe amîndoi.

Cine a poruncit atacul, Kiyama sau Onoshi ? Sau portughezii ? Sau părinţii creştini ?

Toranaga întoarse capul să se asigure în privinţa pilotului. Văzu că merge neabătut, la fel şi femeia care păşea

alături, deşi amîndoi erau istoviţi. La orizont se zărea imensitatea tentaculară a castelului deasupra căruia se profila donjonul ca un falus. În noaptea asta a fost pentru a doua oară cînd m-am aflat la un pas de moarte în el. O să fie oare castelul ăsta într-adevăr piaza mea rea ? *Taikō* îmi spunea destul de des : „Atîta vreme cît va dăinui castelul Osaka, linia mea de sînge nu va muri niciodată, iar tu, Toranaga Minowara, epitaful tău o să fie scris pe zidurile lui. Osaka o să-ţi aducă moartea, credinciosul meu vasal !“ Şi totdeauna urma rîsul acela şuierat, sîcîitor, ce-i aducea sufletul la capătul răbdărilor.

Trăieşte oare *taikō* prin Yaemon ? Fie că da, fie că nu, Yaemon e moştenitorul lui legal.

Cu un efort, Toranaga îşi desprinse privirea de la castel, dădu un alt colţ şi trecu în goană printr-un labirint de alei. În cele din urmă se opri în faţa unei uşi cu trepte. Pe căpriori era încrustat un peşte. Ciocăni într-un anume fel. Uşa se deschise imediat. În aceeaşi clipă, samuraiul cu părul răvăşit se înclină :

— Alteţă ?

— Ia-ţi oamenii şi urmează-mă, spuse Toranaga şi o porni iar.

— Bucuros. Acest samurai nu purta chimonoul-uniformă maro, ci nişte haine jerpelite de *ronin*, dar el făcea parte din trupele speciale, secrete, de elită, pe care Toranaga le trimisese pe ascuns în Osaka pentru asemenea urgenţe. Cincisprezece bărbaţi, îmbrăcaţi la fel, dar toţi bine înarmaţi, îl urmară aranjîndu-se rapid ca avangardă şi arieergardă, în vreme ce unul din ei alergă să dea alarma altor trupe secrete. Curînd Toranaga avea cincizeci de soldaţi cu el. O altă sută îi acoperea flancurile. O altă mie avea să fie gata în zori, dacă va avea nevoie de ei. Îşi mai domoli pasul, simţind că pilotul şi femeia oboseau prea repede. Avea nevoie de ei în putere.

*
* *

Toranaga stătea în întunericul depozitului de mărfuri şi cerceta galera, debarcaderul şi plaja. Yabu şi un samurai se aflau lîngă el. Ceilalţi fuseseră lăsaţi într-un grup strîns la o sută de paşi în urmă, pe alee în jos.

Un detaşament de o sută de samurai în gri aştepta lîngă pasarela galerei, la cîteva sute de paşi mai departe, răs-

pîndiți pe o porțiune largă de pămînt bătătorit, ceea ce excludea orice atac prin surprindere. Galera era acostată cu bordul la chei, legată de piloni fixați în debarcaderul de piatră ce înainta vreo sută de iarzi în mare. Vîslele erau așezate în ordine în furcheți, iar pe punte se zărea neclar o mulțime de marinari și soldați.

— Sînt de-ai noștri sau de-ai lor ? întrebă încet.

— E prea departe ca să fii sigur, răspunse Yabu.

Marea era în flux. Dincolo de galeră, bărci care pescuiau noaptea veneau și plecau în larg, felinarele slujindu-le la pescuit și la drum. Spre nord, de-a lungul țărmului, erau trase la mal șiruri de bărci de toate mărimile, păzite de cîțiva pescari. La cinci sute de pași, spre sud, la alt debarcader de piatră, se afla fregata portugheză *Santa Teresa.* O mulțime de hamali, într-un du-te-vino neobosit, încărca baloturi și butoaie la lumina torțelor. Un alt grup mare de soldați în gri se învîrtea prin preajmă. Asta era ceva obișnuit, pentru că toate navele portugheze și toate navele străine din port erau, prin lege, sub supraveghere continuă. Numai la Nagasaki navele portugheze veneau și plecau nestingherite.

Dac-am putea întări măsurile de siguranță acolo, am dormi cu toții mai liniștiți, își spuse Toranaga. Da, dar putem să-i îngrădim și să avem negoț cu China în cantități din ce în ce mai mari ? Asta-i capcana în care ne-au prins barbarii din sud, din care nu e nici o scăpare, atîta vreme cît *daimyo*-ii creștini stăpînesc Kyushu și de preoți nu se pot lipsi. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este ceea ce a făcut *taikō*. Dă-le barbarilor cîte ceva, prefă-te că le iei înapoi, încearcă să-i amăgești, știind că, fără negoțul cu China, viața ar fi imposibilă.

— Cu permisiunea Voastră, stăpîne, o să atac imediat, spuse în șoaptă samuraiul.

— V-aș sfătui să n-o facem, spuse Yabu. Nu știm dacă oamenii noștri sînt pe galeră. Și s-ar putea ca o mie de oameni să fie ascunși pe aici, prin preajmă. Oamenii aceia — arătă spre soldații în gri de lîngă nava portugheză — au să dea alarma. N-am putea nicicum să luăm nava și să ieșim în larg înainte ca ei să ne împresoare. Ne trebuie de zece ori mai mulți oameni decît avem acum.

— Generalul Ishido o să prindă de veste în curînd, spuse samuraiul. Atunci or să mișune dușmanii în toată Osaka mai ceva decît muștele pe un cîmp de bătălie. Eu am o

sută cincizeci de oameni, cu cei din flancuri. Asta o să fie de-ajuns.

— Nu e îndeajuns de sigur. Şi nici dacă marinarii noştri nu sînt la vîsle gata de plecare. Mai bine să le abatem atenţia şi să-i atragem în altă parte pe soldaţii în gri şi pe toţi cei ascunşi. Şi pe aceia, arătă Yabu din nou spre oamenii de lîngă fregată.

— Cum ? spuse Toranaga.

— Să punem foc străzii.

— Asta-i cu neputinţă, protestă samuraiul îngrozit. Incendierea era o crimă pedepsită cu arderea în public a întregii familii a persoanei vinovate, indiferent de generaţie. Era cea mai severă pedeapsă prevăzută de lege, focul fiind cea mai mare nenorocire pentru un sat, tîrg sau oraş din împărăţie. Lemnul şi hîrtia erau singurele materiale de construcţie, afară de ţiglele de pe unele acoperişuri. Fiecare casă, fiecare magazie, fiecare colibă şi orice loc era o cutie de iască. Nu putem da foc străzii !

— Ce e mai important, îl întrebă Yabu, distrugerea cîtorva străzi sau moartea stăpînului nostru ?

— Focul se-ntinde, Yabu-san. Nu putem să ardem Osaka. Sînt un milion de oameni aici, poate mai mult.

— Acesta e răspunsul tău la întrebarea mea ?

Pămîntiu, samuraiul se-ntoarse spre Toranaga :

— Alteţă, voi face orice-mi porunciţi. Asta doriţi să fac ?

Toranaga abia dacă-l privi pe Yabu.

Daimyo arătă dispreţuitor cu degetul către oraş.

— Acum doi ani, jumătate din el a ars pînă-n temelii şi priviţi-l acum. În urmă cu cinci ani, a fost Focul cel Mare. Cîte sute de mii de oameni au pierit atunci ? Ce contează asta ? Ei nu sînt decît nişte prăvăliaşi, negustori, meşteşugari şi *eta*. S-ar schimba treaba dacă Osaka ar fi un sat plin de ţărani.

Toranaga cercetase de multă vreme vîntul. Adia uşor şi n-ar fi înteţit vîlvătaia. Poate. Dar o pălălaie putea să se transforme cu uşurinţă într-un adevărat pîrjol, care-ar mistui tot oraşul. Afară de castel. Ah, n-aş şovăi nici o clipă dacă ar transforma castelul în cenuşă.

Se întoarse pe călcîie şi se îndreptă spre ceilalţi.

— Mariko-san, ia pilotul şi pe cei şase samurai şi du-te la galeră. Prefă-te că eşti gata să-ţi ieşi din minţi. Spune-le soldaţilor în gri că a fost o ambuscadă — bandiţi sau

ronini, nu ştii cine. Spune-le unde s-a întîmplat şi că ai fost trimisă grabnic de căpitanul escortei în gri ca să-i aduci ajutoare, că lupta e încă în toi, că bănui că Kiritsubo a fost omorîtă sau rănită. Te rog, grăbeşte-te ! Dacă o să-i convingi, asta o să-i îndepărteze pe mulţi.

— Înţeleg perfect, Alteţă.

— Apoi, orice ar face samuraii în gri, du-te la bord cu pilotul. Dacă marinarii noştri sînt acolo şi dacă nava e-n ordine şi totul în siguranţă, întoarce-te pe pasarelă şi prefă-te că leşini. Asta e semnalul nostru. Fă-o chiar în capătul pasarelei. Toranaga îşi opri ochii asupra lui Blackthorne. Spune-i şi lui ce-ai să faci, dar nimic despre leşin.

Se întoarse ca să dea ordine oamenilor rămaşi şi instrucţiuni speciale celor şase samurai.

După ce Toranaga termină, Yabu îl trase de-o parte.

— De ce trimiţi barbarul ? N-ar fi mai sigur să-l laşi aici ? Mai în siguranţă pentru Domnia ta ?

— Mai în siguranţă pentru el, Yabu-san, nu pentru mine. E o momeală folositoare.

— Incendierea străzii ar fi fost totuşi mai sigură.

— Da.

Toranaga se gîndi că era mai bine ca Yabu să fie de partea sa, nu a lui Ishido. Mă bucur că nu l-am făcut să sară din turn ieri.

— Alteţă ?

— Da, Mariko-san ?

— Îmi cer iertare, dar Anjin-san întreabă ce se-ntîmplă dacă nava e în mîinile duşmanului ?

— Spune-i că nu e nevoie să meargă cu tine dacă n-are destulă vlagă-n el.

Blackthorne îşi stăpîni mînia cînd ea-i spuse ce zisese Toranaga.

— Spune-i seniorului Toranaga că planul său nu e bun pentru dumneata, că dumneata ar trebui să stai aici. Dacă totu-i în ordine eu pot să dau un semnal.

— Nu pot să fac asta, Anjin-san, nu asta a poruncit stăpînul nostru, îi spuse Mariko hotărît. Orice plan făcut de el e menit să fie foarte înţelept.

Blackthorne îşi dădu seama că n-avea rost s-o mai contrazică. Fie-le blestemată aroganţa încăpăţînată şi setea de sînge, gîndi. Dar, Doamne, ce curaj au ! Bărbaţii şi femeia asta.

O urmărise în ambuscadă, cu sabia lungă în mîini, aproape cît ea de mare, gata să-şi dea viaţa pentru Toranaga. O dată o văzuse folosind sabia ca un cunoscător şi, deşi Buntaro îl omorîse pe duşman, ea-l ajutase, forţînd omul să bată-n retragere. Încă mai avea sînge pe chimonoul ici-colo sfîşiat, iar faţa-i era murdară.

— Unde-ai învăţat să mînuieşti sabia ? o întrebase în timp ce se îndreptau în grabă spre docuri.

— Ar trebui să ştii că toate doamnele samurai sînt învăţate foarte de timpuriu să mînuiască pumnalul ca să-şi apere onoarea, a lor şi a stăpînilor lor, spuse ea sec şi-i arătă cum era ţinut stiletul în siguranţă în *obi,* la îndemînă ca să poată fi folosit imediat. Dar cîteva dintre noi, foarte puţine, sînt învăţate să mînuiască deopotrivă sabia şi suliţa, Anjin-san. Unii taţi consideră că fiicele lor, la fel ca şi fii, trebuie să fie pregătite să lupte pentru seniorii lor. Bineînţeles, unele femei sînt mai războinice decît altele şi le place să meargă la luptă cu soţii sau cu taţii lor. Mama mea a fost una dintre acestea. Tatăl şi mama mea au hotărît că eu trebuie să ştiu a mînui sabia şi suliţa.

— Dacă n-ar fi fost în cale căpitanul uniformelor gri, prima săgeată ar fi trecut direct prin dumneata, îi spusese.

— Prin dumneata, Anjin-san, îl corectase ea foarte sigură pe sine. Dar dumneata, într-adevăr, mi-ai salvat viaţa trăgîndu-mă la adăpost.

Acum, privind-o, ştia că n-ar fi vrut să i se întîmple ceva.

— Lasă-mă pe mine să mă duc cu samuraii, Mariko-san. Rămîi aici. Te rog.

— Asta nu e cu putinţă, Anjin-san.

— Atunci vreau un pumnal. Mai bine două.

Ea-i transmise cererea lui Toranaga, care încuviinţă. Blackthorne strecură unul în chimonou, sub eşarfă. Pe celălalt îl legă, cu mînerul în jos, pe partea dinăuntru a antebraţului, cu o fîşie de mătase pe care o rupse din tivul chimonoului.

— Stăpînul meu întreabă dacă toţi englezii poartă pumnale ascunse în mînecă, în acest chip ?

— Nu. Dar mai toţi marinarii da.

— Aici nu se obişnuieşte şi nici la portughezi, spuse ea.

— Cel mai bun loc pentru un pumnal de rezervă este în cizmă. Atunci poţi să răneşti al dracului de rău şi foarte repede. Dacă e nevoie.

Ea tălmăci şi Blackthorne observă privirea atentă a lui Toranaga şi Yabu, şi simţi că nu-l voiau înarmat. Bun, gîndi. Poate c-o să izbutesc să rămîn înarmat.

Se întrebă iar despre Toranaga. După ce ambuscada dăduse greş şi soldaţii în gri fuseseră omorîţi, Toranaga îi mulţumise, prin Mariko, în faţa tuturor samurailor săi pentru „credinţa" sa. Nimic mai mult, nici promisiuni, nici încuviinţări, nici recompense. Dar Blackthorne ştia că acelea au să vină mai tîrziu. Bătrînul călugăr îi spusese că loialitatea era singurul lucru pe care-l răsplăteau. „Loialitatea şi datoria, *senhor*", spusese el. „Acesta e cultul lor, acesta e *bushido*. Acolo unde noi ne dăm viaţa pentru Dumnezeu, aceste animale îşi dau viaţa pentru stăpînii lor, murind ca nişte cîini. Ţine minte, *senhor*, de dragul sufletului tău, ei sînt animale."

Nu sînt animale, gîndi Blackthorne. Şi multe din cîte-ai spus, părinte, sînt greşite şi din cale afară de umflate.

Îi spuse lui Mariko :

— Avem nevoie de un semnal, dacă nava e în siguranţă sau nu.

Ea tălmăci, ca şi cum n-ar fi ştiut nimic.

— Seniorul Toranaga spune că unul din soldaţii noştri o va face.

— Cred că nu e o faptă de curaj să trimiţi o femeie să împlinească o treabă de bărbat.

— Te rog, ai răbdare cu noi, Anjin-san. Nu e nici o diferenţă între bărbaţi şi femei. Femeile sînt şi ele samurai. O femeie e uneori mult mai bună decît un bărbat.

Toranaga îi vorbi lui Mariko foarte scurt.

— Eşti gata, Anjin-san ? Acum plecăm.

— Planul e prost şi periculos şi eu m-am săturat să tot fiu gîsca bună de jumulit, dar sînt gata.

Ea rîse, făcu o plecăciune spre Toranaga şi o luă la fugă. Blackthorne şi cei şase samurai alergau în urma ei.

Ea alerga foarte repede, iar el n-o putu ajunge decît după ce dădură colţul şi o tăiară peste cîmpul deschis. Niciodată nu se simţise atît de descoperit. În clipa cînd apărură la vedere, samuraii în gri năvăliră spre ei. În curînd fură înconjuraţi, Mariko turuind de-a valma cu samuraii şi uniformele gri. Apoi se alătură şi el babiloniei generale într-un amestec gîfîit de portugheză, engleză şi olandeză, făcîndu-le semne să se grăbească. Bîjbîi după pasarelă să se rezeme, nefiind nevoie să se prefacă pentru

că abia-şi trăgea sufletul. Încercă să se uite înăuntrul navei, dar nu se vedea nimic clar, doar o mulţime de capete apărute la parapet. Erau capete rase de samurai şi de marinari. Dar nu putea distinge culoarea chimonourilor.

Din spate, unul din samuraii în gri îi vorbea repede. Se întoarse spre el spunîndu-i că nu-l înţelege şi să se ducă iute acolo, pe stradă în sus, unde se purta blestemata de luptă.

— *Wakarimasu ka* ? Mişcaţi-vă dracului fundurile de aici ! *Wakarimasu ka* ? Lupta e acolo !

Mariko turuia înnebunită ofiţerului superior al samurailor în gri. Ofiţerul se întoarse spre galeră şi tună ordinele. Imediat, mai mult de o sută de samurai, toţi în gri, începură să se reverse din navă. Trimise cîţiva spre nord, de-a lungul ţărmului, să iasă în calea răniţilor şi să-i ajute, dacă era nevoie. Unul fu trimis în goană să ceară ajutor de la samuraii în gri de la fregata portugheză. Lăsă zece oameni să păzească pasarela şi plecă cu ceilalţi în fugă pe strada care şerpuia din doc, în sus, spre oraşul propriu-zis.

Mariko veni lîngă Blackthorne.

— Crezi că nava e-n ordine ? îl întrebă.

— Pluteşte.

Cu mare efort, Blackthorne prinse frînghiile pasarelei şi se căţără pe punte. Mariko îl urmă. Doi samurai în uniformă maro veneau după ea. Marinarii îngrămădiţi în copastie, la babord, le făcură loc. Patru samurai în gri păzeau duneta şi alţi doi se aflau la prova. Toţi erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi, precum şi cu săbii.

Mariko se adresă unuia din marinari. Omul îi răspunse îndatoritor.

— Toţi sînt marinari angajaţi s-o ducă pe Kiritsubo la Yedo, îi spuse ea lui Blackthorne.

— Întreabă-l... Blackthorne se opri recunoscîndu-l pe ofiţerul bondoc pe care-l făcuse căpitanul galerei după furtună. *Konbanwa,* căpitan-san ! Bună seara.

— *Konbanwa,* Anjin-san. *Watashi iyé* căpitan-san *ima* [1], răspunse ofiţerul cu un zîmbet larg, clătinînd din cap. Arătă spre un marinar zvelt, cu părul aspru strîns

[1] Acum nu sînt eu căpitan-san (jpn.).

într-o coadă gri-cenușie, care stătea singur pe dunetă. *Imasu* căpitan-san !

— *Ah, so desu ? Halloa,* căpitan-san ! strigă Blackthorne și se înclină, apoi își coborî vocea : Mariko-san, află dacă mai sînt uniforme gri jos.

Înainte ca ea să poată spune ceva, căpitanul îi întorsese plecăciunea și strigă către ofițer. Ofițerul dădu din cap și răspunse pe larg. Cîțiva dintre marinari încuviințară și ei cu voce tare. Căpitanul și toți de pe bord erau foarte impresionați.

— *Ah, so desu,* Anjin-san ! Apoi căpitanul strigă : *Kerei !* Să trăiți !

Toți de pe navă, în afara samurailor, se înclinară spre Blackthorne în chip de salut.

Mariko spuse :

— Acest ofițer i-a spus căpitanului c-ai salvat nava în timpul furtunii, Anjin-san. Nouă nu ne-ai povestit despre furtună, nici despre călătoria dumitale.

— Nu era cine știe ce de spus. N-a fost decît o furtună între atîtea altele. Te rog, mulțumește căpitanului și spune-i că sînt fericit să fiu din nou la bord. Întreabă-l dacă galera e gata să plece cînd sosesc ceilalți. Și adăugă încet : Află dacă mai sînt uniforme gri jos.

Ea făcu precum i se ceruse.

Căpitanul veni la ei și ea-i ceru mai multe lămuriri și apoi, după ce află din spusele căpitanului cît de însemnată era prezența lui Blackthorne la bord, ea se înclină către Blackthorne :

— Anjin-san, el îți mulțumește pentru că i-ai salvat nava și zice că sînt gata. Adăugă apoi încet Despre restul nu știe nimic.

Blackthorne privi spre țărm. Nu se vedea nici urmă de Buntaro sau de coloană spre miazănoapte. Samuraiul trimis în goană spre sud, către *Santa Teresa,* mai avea vreo sută de iarzi pînă să ajungă, dar încă nu putea fi zărit.

— Ce facem ? spuse cînd nu mai putu suporta așteptarea.

Ea se întreba : E corabia în siguranță ? Hotărăște.

— Omul acela o să ajungă acolo dintr-o clipă într-alta, spuse el privind la fregată.

— Ce ?

El arătă cu mîna.

— Acela : samuraiul !

— Ce samurai ? Îmi pare rău, dar nu pot să văd atît de departe, Anjin-san. Văd tot ce-i pe corabie, dar soldaţii în gri, din faţă, îi zăresc ca prin ceaţă. Care bărbat ?

El îi spuse adăugînd în latină :

— Acum el e doar la cincizeci de paşi. Acum se vede. Avem nevoie grabnică de ajutor. Cine dă semnalul ? E important, ar trebui dat repede.

— Soţul meu se zăreşte cumva ? întrebă ea în portugheză.

El clătină din cap.

Şaisprezece uniforme gri stau între stăpînul meu şi salvarea lui, îşi spuse ea. O Doamne, ocroteşte-l.

Apoi, încredinţîndu-şi sufletul lui Dumnezeu, speriată că lua o hotărîre greşită, se îndreptă fără vlagă spre capătul pasarelei şi se prefăcu că leşină.

Blackthorne fu luat prin surprindere. Îi văzu capul izbindu-i-se de travesele de lemn. Cînd ţîşni spre ea, marinarii începură să se bulucească, uniformele gri se adunau din doc şi de pe punţi. O ridică şi o duse înapoi prin mulţime spre dunetă.

— Aduceţi puţină apă. Apă, *hai* ?

Marinarii se uitau la el fără să-nţeleagă. Disperat îşi scormoni mintea ca să găsească cuvîntul japonez. Bătrînul călugăr i-l spusese de cincizeci de ori. Doamne, care e ?

— O, *mizu, mizu, hai* ?

— *Ah, mizu ! Hai,* Anjin-san.

Un bărbat dădu fuga. Deodată se auzi un strigăt de alarmă.

Pe ţărm, treizeci din samuraii lui Toranaga deghizaţi în *ronini* ieşeau în salturi din alee. Samuraii în gri care începuseră să plece de pe doc se buluceau pe pasarelă. Cei de pe dunetă şi din prora îşi întindeau gîturile ca să vadă mai bine. Brusc cineva strigă un ordin. Arcaşii puseră săgeţile-n arcuri. Toţi samuraii de jos, în maro şi în gri, îşi traseră săbiile şi mai toţi alergau înapoi spre debarcader.

— Banditii, strigă unul din samuraii în maro, la momentul potrivit. Imediat cei doi samurai în maro de pe punte se despărţiră, unul mergînd spre prora, altul spre pupa. Cei patru de pe uscat se răspîndiră evantai, amestecîndu-se cu samuraii în gri care aşteptau.

— Staţi !

Samuraii-*ronini* ai lui Toranaga atacară. O săgeată îl izbi pe un bărbat în piept şi el căzu ca un bolovan. Imediat samuraiul în maro de la prora îl omorî pe arcaşul în gri, încercă şi pe celălalt, dar acesta fu mai iute şi ei îşi încleştară săbiile, cel în gri dînd un strigăt către ceilalţi, avertizîndu-i de trădare. Samuraiul în maro de pe dunetă îl ciopîrţise pe unul din cei patru în gri, dar ceilalţi trei îl lichidară repede şi alergară spre capătul pasarelei, marinarii dispărînd care încotro. Samuraii de jos, de pe doc, luptau pe viaţă şi pe moarte, soldaţii în gri covîrşindu-i pe cei patru în maro, ştiind că fuseseră trădaţi şi că, în orice moment, şi ei aveau să fie înghiţiţi de năvălitori. Conducătorul uniformelor gri de pe punte, un zdrahon cu barba căruntă, îşi aţinti privirile spre Blackthorne şi Mariko.

— Omorîţi-i pe trădători ! urlă şi, cu un strigăt de bătălie, atacă.

Blackthorne îi văzuse pe toţi privind spre Mariko, care încă zăcea leşinată. Răzbunarea li se citea în ochi şi ştiu că, dacă nu primesc repede ajutor, au să fie omorîţi amîndoi. Îşi aminti că numai samuraii puteau să lupte cu samuraii, aşa că sprijinul n-avea să vină din partea marinarilor.

Îşi strecură stiletul în mînă şi-l aruncă cu boltă. Se opri în gîtul samuraiului. Ceilalţi doi în uniforme gri se năpustiră asupra lui cu săbiile ridicate. Blackthorne ţinea în mînă cel de al doilea stilet şi nu se desprindea de lîngă Mariko ştiind că n-ar cuteza s-o lase fără apărare. Cu coada ochiului văzu că lupta de pe pasarelă era aproape cîştigată. Numai trei soldaţi în gri mai rezistau pe puntea de dedesubt, doar aceştia trei opreau ajutorul să se reverse pe galeră. Dac-ar putea rămîne în viaţă cel puţin un minut, şi el şi ea, ar fi salvaţi. Omoară-i, omoară-i pe ticăloşi !

Simţi, mai mult decît văzu, sabia venind spre gîtul lui şi sări înapoi din calea ei. Unul din samuraii în gri încerca să-l înjunghie, celălalt se oprise lîngă Mariko cu sabia ridicată. În clipa aceea, Blackthorne o văzu pe Mariko revenindu-şi. Ea se aruncă în picioarele samuraiului luat prin surprindere şi-l trînti grămadă pe punte. Apoi se năpusti spre samuraiul în gri, mort, îi smulse

sabia din mîna ce-încă-i zvîcnea şi, cu un strigăt, sări în poziţie de apărare. Samuraiul în gri izbutise să se ridice în picioare şi, urlînd de furie, venea spre ea. Mariko se trase înapoi şi atacă cu curaj, dar Blackthorne ştia că era pierdută, bărbatul fiind prea puternic. Blackthorne se feri cu greu de o altă lovitură mortală din partea propriului său duşman, îi trase un picior zdravăn, îndepărtîndu-şi-l din cale şi aruncă stiletul asupra celui care-o ataca pe Mariko. Îl lovi în spate cu putere, descumpănindu-l apoi se trezi pe dunetă, încolţit şi fără ajutor : un samurai în gri urca în fugă scările după el, iar celălalt, care abia cîştigase lupta de la prora, venea în fugă pe punte către el. Sări spre parapet ca să se salveze în mare, dar alunecă pe puntea lac de sînge.

Mariko, albă la faţă ca varul, privea încremenită spre samuraiul uriaş care încă o ţinea încolţită, deşi se clătina pe picioare şi viaţa se scurgea din el repede, dar nu îndeajuns de repede. Ea-l lovi cu toată forţa, dar el pară lovitura, îi prinse sabia şi i-o smulse din mînă. Îşi adună ultimele puteri şi atacă în timp ce *roninii*-samurai năvăleau pe pasarelă peste cadavrele soldaţilor în gri. Unul se aruncă asupra celui care-o ataca pe Mariko, un altul slobozi o săgeată spre dunetă.

Săgeata intră în spatele samuraiului în gri, dezechilibrîndu-l, şi sabia lui spintecă aerul pe lîngă Blackthorne, oprindu-se în parapet. Blackthorne încercă să scape, dar bărbatul îl prinse, îl trînti pe punte şi se repezi cu degetele spre ochii lui. O altă săgeată îl lovi în umăr pe cel de al doilea samurai în gri şi sabia-i scăpă din mînă. El ţipă de durere şi furie, trăgînd în zadar de săgeată. A treia săgeată îl făcu să se-nvîrtă năuc. Sîngele îi ţîşni din gură şi, înecîndu-se, cu ochii ieşiţi din orbite, bîjbîi după Blackthorne şi căzu peste el, în timp ce ultimul samurai în gri sosi cu un pumnal scurt în mînă, gata să ucidă. Lovitura porni, Blackthorne era fără nici un ajutor, dar o mînă de prieten prinse braţul cu pumnal, apoi capul duşmanului zbură de pe umeri şi un jet puternic de sînge ţîşni în sus. Amîndouă cadavrele fură îndepărtate şi Blackthorne fu ridicat în picioare. Ştergîndu-şi faţa de sînge, o văzu ca prin ceaţă pe Mariko întinsă pe punte, *roninii*-samurai învîrtindu-se în jurul ei. Se desprinse de cei care-l sprijineau şi porni împleticindu-se spre ea, dar genunchii-i cedară şi leşină.

Capitolul 25

Zece minute bune i-au trebuit lui Blackthorne să-şi recapete forţele, ca să stea în picioare neajutat. În tot acel răstimp *roninii*-samurai îi omorîseră pe cei grav răniţi şi aruncaseră cadavrele în mare. Cei şase samurai în maro şi toţi samuraii în gri muriseră. Nava fusese curăţată şi pregătită pentru plecare imediată, marinarii fuseseră trimişi la rame şi alţii stăteau lîngă babale, aşteptînd să slobozească parîmele. Toate torţele fuseseră stinse. Cîţiva samurai fuseseră trimişi în recunoaştere de-a lungul ţărmului, spre nord, să-i iasă în cale lui Buntaro. Grosul oamenilor lui Toranaga se grăbea spre sud, către un dig de piatră, cam la două sute de paşi mai departe, unde ocupară o poziţie puternică de apărare împotriva celor o sută de samurai în gri de la fregată, care, văzînd atacul, se apropiau în goană.

După ce totul pe bord fu cercetat cu de-amănuntul, căpitanul îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă spre ţărm. Imediat, mai mulţi samurai deghizaţi în *ronini*, comandaţi de Yabu, apărură din întuneric şi se răspîndiră în evantai, în flancuri protectoare, spre nord şi sud. Atunci îşi făcu apariţia Toranaga şi porni încet către pasarelă, singur. Se descotorosise de chimonoul de femeie şi de pelerina neagră de călătorie şi-şi ştersese fardurile. Acum purta armura şi peste ea un chimonou simplu, maro, iar săbiile la cingătoare. Golul din spatele lui era închis de ultimele lui străji şi falanga se puse în mişcare, cu pas măsurat, către debarcader.

Ticălosul! gîndi Blackthorne. Eşti un ticălos din cale-afară, cu sînge rece şi fără inimă, dar ai măreţie, nu-i nici o îndoială în privinţa asta.

Mai devreme o văzuse pe Mariko transportată jos, ajutată de o femeie tînără şi presupusese că era rănită, dar nu grav, pentru că toţi samuraii grav răniţi sînt omorîţi pe loc, dacă ei nu vor sau nu pot să se omoare singuri, iar ea era samurai.

N-avea deloc putere în mîini, dar se prinse de timonă şi se ridică în picioare ajutat de un marinar ; se simţi mai bine, briza uşoară îndepărtîndu-i greaţa. Clătinîndu-se pe picioare, încă năuc, îl urmări cu privirea pe Toranaga.

Brusc, țîșni o explozie de lumină din donjon și se auzi vag ecoul clopotelor de alarmă. Apoi, de pe zidurile castelului începură să se-nalțe spre stele focurile. Focuri de alarmă.

Doamne, pesemne că s-a aflat vestea, trebuie să se fi auzit despre fuga lui Toranaga !

În tăcerea desăvîrșită, îl văzu pe Toranaga întorcîndu-și capul și privind spre înălțimi. Luminile începură să licărească în tot orașul. Fără grabă, Toranaga își îndreptă privirile spre galeră și urcă la bord.

Dinspre nord veneau strigăte îndepărtate, aduse de vînt. Buntaro ! El trebuie să fie cu restul coloanei. Blackthorne scrută întunericul nopții, dar nu văzu nimic. Spre sud, spațiul gol dintre samuraii în gri, în atac, și cei în maro, în apărare, se micșora rapid. Aprecie numărul. Aproape egal în clipa de față. Dar pentru cîtă vreme ?

— *Keirei* [1] !

Toți de la bord îngenunchează și se plecară adînc cînd Toranaga urcă pe punte. Toranaga-i făcu semn lui Yabu, care venea în urma lui. Imediat Yabu luă comanda, dînd ordinele de plecare. Cincizeci de samurai din falangă se cățărară în fugă pe pasarelă, ca să ia poziții de apărare, cu fața spre țărm și arcurile încordate.

Blackthorne simți pe cineva trăgîndu-l de mînecă.

— Anjin-san !

— *Hai ?*

Căscă ochii mari spre căpitan. Omul dădu drumul la o avalanșă de cuvinte, arătînd spre timonă. Blackthorne își dădu seama că insul credea că el e la cîrmă și cerea permisiunea de plecare.

— *Hai,* căpitan-san, răspunse. Dați-i drumul ! *Isogi !* Da, foarte repede, își spuse, mirîndu-se cum de-și amintise cuvîntul atît de ușor.

Galera se desprinse lin de debarcader, ajutată de vînt și de priceperea vîslașilor. Atunci Blackthorne văzu departe, pe țărm, samuraii în gri ajungînd la dig și atacul vijelios începu. În acel moment, din spatele unui șir de bărci trase la mal, năvăliră din întuneric trei bărbați și o fată, încleștați în luptă cu nouă samurai în gri. Blackthorne îi recunoscu pe Buntaro și pe slujnica Sono.

---

[1] Să trăiți (jpn.).

Buntaro conducea retragerea anevoioasă către debarcader, cu sabia-i plină de sînge, iar săgeţile i se înfigeau în armură, în spate şi în piept. Fata era înarmată cu o suliţă, dar se-mpleticea, părăsită de puteri. Unul din samuraii în maro se opri curajos să acopere retragerea. Samuraii în gri îl doborîră la pămînt. Buntaro alerga în sus pe trepte, cu fata lîngă el şi cu ultimul samurai în maro, apoi se întoarse şi lovi în soldaţii în gri ca un taur ieşit din minţi. Primii doi se prăbuşiră de pe digul înalt de zece picioare ; unul îşi rupse şira spinării de pietrele de dedesubt, celălalt căzu urlînd, cu braţul drept retezat. Samuraii în gri şovăiră o clipă dîndu-i fetei răgaz să-şi ridice suliţa, dar toţi de pe bord ştiau că e doar un simplu gest. Ultimul soldat în maro ţîşni pe lîngă stăpînul său şi se aruncă vijelios asupra duşmanului. Samuraii în gri îl doborîră, apoi atacară în masă.

Arcaşii de pe navă îşi sloboziră arcurile, omorîndu-i sau schilodindu-i pe toţi samuraii în gri, în afară de doi. O sabie ricoşă din coiful lui Buntaro în umărul armurii. Buntaro îl pocni pe samuraiul în gri sub bărbie cu braţul în zale, frîngîndu-i gîtul, şi se aruncă asupra ultimului.

Acesta muri şi el.

Fata era acum în genunchi, încercînd să-şi tragă sufletul. Buntaro nu pierdu timp să vadă dacă soldaţii în gri erau morţi. Le tăie pur şi simplu capetele din cîte o singură lovitură perfectă de sabie şi apoi, cînd debarcaderul fu complet în siguranţă, se întoarse spre mare, flutură mîinile spre Toranaga epuizat, dar fericit. Toranaga îi răspunse la fel de încîntat.

Nava era la douăzeci de iarzi de debarcader, distanţa însă mărindu-se.

— Căpitan-san ! strigă Blackthorne gesticulînd insistent. Înapoi la debarcader. *Isogi !*

Ascultător căpitanul strigă comenzile. Toate ramele se opriră şi începură să vîslească înapoi. Imediat Yabu veni glonţ pe dunetă şi vorbi iritat căpitanului. Ordinul era clar. Galera n-avea să se întoarcă.

— E destul timp, pentru Dumnezeu. Priviţi !

Blackthorne arătă spre pămîntul bătătorit, gol şi la digul unde *roninii* ţineau piept cu îndîrjire samurailor în gri.

Dar Yabu clătină din cap.

Distanța era acum de treizeci de iarzi și mintea lui Blackthorne începu să urle. Ce dracu e cu tine, ăsta e Buntaro, soțul ei !

— Nu poți să-l lași să moară, e unul de-ai noștri, strigă către Yabu și la ceilalți de pe navă. E el ! Buntaro ! Se-ntoarse spre căpitan : Înapoi, acolo ! *Isogi !*

Dar de data asta marinarul dădu din cap neputincios și menținu manevra de ieșire, iar vîslașii continuară să tragă în ritmul tobei uriașe.

Blackthorne țîșni spre Toranaga, care era cu spatele la el, scrutînd țărmul și debarcaderul. Imediat patru samurai din garda lui ieșiră în calea pilotului, cu săbiile ridicate. El strigă :

— Toranaga-sama ! *Dozo* [1] ! Porunciți navei să se-ntoarcă ! Acolo ! *Dozo,* vă rog ! Mergeți înapoi !

— *Iyé,* Anjin-san.

Toranaga arătă o dată spre focurile de alarmă de la castel și o dată spre dig și-i întoarse hotărît spatele.

— De ce, lașilor nenorociți... începu Blackthorne, dar se opri. Apoi țîșni spre parapet și se aplecă peste el. Înoaaată ! țipă făcînd gesturile respective. Înoată, pentru Dumnezeu !

Buntaro înțelese. O ridică pe fată în picioare, îi vorbi și-o împinse ușor spre marginea debarcaderului, dar ea țipa și căzu în genunchi în fața lui. Era clar că nu știa să-noate.

Disperat, Blackthorne cercetă puntea. Nu era timp ca să lanseze o barcă. Era mult prea departe ca să arunce o parîmă. N-avea destulă forță ca să înoate pînă acolo și înapoi. Nici o centură de salvare. În cele din urmă, alergă spre cei mai apropiați vîslași, doi la fiecare ramă lungă, și-i opri din tras. Toate ramele de la babord, pe moment, fură scoase din ritm, lovindu-se una de alta. Galera se clătină periculos, ramele se opriră și Blackthorne le arătă vîslașilor ce voia.

Doi samurai înaintară să-l oprească, dar Toranaga le porunci să plece. Laolaltă, Blackthorne și patru marinari, aruncară rama peste bord ca pe-o săgeată. Pluti în aer o vreme, apoi atinse perfect apa și propria-i mișcare o duse spre debarcader.

---

[1] Vă rog (jpn.).

Atunci se auzi un strigăt de victorie dinspre dig. Din oraș curgeau ajutoare pentru samuraii în gri și, deși *roninii*-samurai țineau piept celor care-i împresurau, era doar o chestiune de timp pînă să se facă o spărtură în zid.

— Haide, strigă Blackthorne. *Isogiiii !*

Buntaro ridică fața, arătă spre ramă, apoi mai departe spre navă. Ea se înclină lipsită de vlagă. El o lăsă și-și concentră toată atenția asupra bătăliei, cu picioarele-i mari înfipte solid în debarcader.

Fata strigă o dată către corabie. Îi răspunse o voce de femeie și ea sări. Lovi cu capul suprafața apei. Bătu apa cu mîinile după ramă și o înhăță. Vîsla îi suportă ușor greutatea și ea dădea din picioare îndreptîndu-se spre navă. Veni un val mic, care-o duse fără s-o dezechilibreze mai aproape de galeră. Apoi teama îi slăbi strînsoarea mîinilor și rama-i scăpă, luată de valuri. Ea se zbătu o clipă, ce părea fără de sfîrșit, apoi dispăru sub apă.

Și dusă a fost pentru totdeauna.

Buntaro era acum singur pe dig și urmărea sorții bătăliei. Dinspre miazăzi veneau întăriri pentru samuraii în gri, printre ei și cîțiva călări, și știa că-n curînd digul avea să fie înghițit de o mare de oameni. Cercetă atent nordul, vestul și sudul. Apoi se-ntoarse cu spatele spre bătălie și porni spre capătul debarcaderului. Galera era în siguranță, la șaptezeci de iarzi, nemișcată, așteptînd. Toate bărcile de pescuit părăsiseră de mult zona și adăstau cît mai departe cu putință lîngă ambele maluri ale portului, luminile lor de drum strălucind ca tot atîția ochi de pisică în întunericul nopții.

Cînd ajunse la capătul debarcaderului, Buntaro își scoase coiful, arcul, tolba cu săgeți și partea de sus a armurii și le puse lîngă tocurile săbiilor. Sabia pentru ucidere și sabia scurtă, ambele scoase din teacă, le așeză separat. Apoi, dezbrăcat pînă-n brîu, își luă echipamentul și-l aruncă în mare. Cercetă plin de respect sabia lungă, apoi o aruncă cu toată forța departe, în adîncuri. Ea dispăru cu un plescăit abia auzit.

El se înclină ceremonios către galeră și către Toranaga, care plecă imediat pe dunetă, de unde putea să fie văzut. Se înclină și el la rîndul lui.

Buntaro îngenunche și-și așeză cu grijă sabia scurtă pe piatra din fața lui, lumina lunii strălucind scurt pe

lamă şi rămase nemişcat, aproape ca într-o rugă, cu faţa spre galeră.

— Ce dracu aşteaptă ? murmură Blackthorne, în timp ce galera se îndepărta în tăcere, fără sunet de tobe. De ce nu porneşte înnot ?

— Se pregăteşte să-şi facă *seppuku.*

Mariko stătea alături sprijinită de o tînără femeie.

— Doamne, Mariko, eşti teafără ?

— Da, spuse ea, abia ascultîndu-l, palidă la chip, dar nu mai puţin frumoasă.

Îi văzu bandajul improvizat de pe braţul stîng, lîngă umăr, de unde mîneca-i fusese smulsă, mîna fiindu-i legată de gît cu o fîşie de material ruptă dintr-un chimonou. Bandajul era pătat de sînge şi o picătură i se prelingea pe braţ.

— Sînt atît de bucuros... Abia atunci îşi dădu seama ce spusese ea. *Seppuku* ? Are de gînd să se omoare ? De ce ? Are destul timp s-ajungă aici ! Dacă nu ştie să-noate, uite... e o ramă care-o să-l ţină foarte uşor. Acolo, lîngă debarcader, o vezi ? N-o vezi ?

— Da, dar soţul meu ştie să-noate, Anjin-san, spuse ea. Toţi ofiţerii seniorului Toranaga trebuie... trebuie să-nveţe... este un lucru la care ţine cu tot dinadinsul. Dar el s-a hotărît să nu înoate.

— Pentru Dumnezeu, de ce ?

Strigăte de bucurie cuprinseră deodată ţărmul, cîteva muschete traseră şi zidul era străpuns. Cîţiva dintre *roninii*-samurai băturâ-n retragere şi lupta corp la corp, feroce, începu iar. De data asta avangarda inamicului era ţinută pe loc şi respinsă.

— Pentru Dumnezeu, spune-i să-noate !

— Nu vrea, Anjin-san. Se pregăteşte să moară.

— Dacă vrea să moară, pentru Dumnezeu, de ce nu merge acolo ? Degetul lui Blackthorne arătă spre luptă. De ce nu-şi ajută oamenii ? Dacă vrea să moară, de ce nu moare luptînd, ca un *bărbat* ?

Mariko nu-şi desprinse ochii de pe debarcader, sprijinindu-se de tînăra femeie.

— Pentru că ar putea fi capturat şi, dac-ar înota, de asemeni ar putea fi capturat şi-atunci duşmanul l-ar scoate în faţa oamenilor de rînd, l-ar batjocori, i-ar face lucruri îngrozitoare. Un samurai nu poate rămîne samurai dacă e prins. Asta e cea mai cumplită dezonorare — să fii

prins viu de dușman —, așa că soțul meu face ceea ce un *bărbat*, un samurai, trebuie să facă. Un samurai moare cu demnitate. Ce e viața pentru un samurai ? Absolut nimic. Toată viața e suferință, *neh* ? Este dreptul lui și *datoria* lui să moară cu cinste, în fața martorilor.

— Ce irosire fără noimă, spuse Blackthorne printre dinți.

— Ai răbdare cu noi, Anjin-san.

— Răbdare, pentru ce ? Pentru mai multe minciuni ? De ce n-ai încredere în mine ? N-o merit ? M-ai mințit, nu-i așa ? Te-ai prefăcut că leșini și ăsta a fost semnalul. Nu-i așa ? Te-am întrebat și dumneata ai mințit.

— Mi s-a poruncit... a fost un ordin pentru a te apăra. Bineînțeles că am încredere în dumneata.

— Ai mințit, îi spuse, știind că sărea peste cal, dar nu-i mai păsa, detestînd nepăsarea nebună față de viață, și-și dorea din adîncul ființei lui somnul și liniștea, tînjea după propria sa hrană, după propria-i băutură, după propria-i corabie și după oamenii săi. Toți sînteți niște animale, spuse în engleză, știind că nu erau, și se îndepărtă.

— Ce spunea, Mariko-san ? întrebă tînăra femeie ascunzîndu-și cu greu dezgustul.

Era cu jumătate de cap mai înaltă decît Mariko, cu oasele mai mari și fața pătrată, cu dinții mici ca niște ace. Se numea Usagi Fujiko, era nepoata lui Mariko și avea nouăsprezece ani.

Mariko îi povesti.

— Ce om îngrozitor ! Ce purtări prostești ! Dezgustător, *neh* ? Cum suporți să stai lîngă el ?

— Pentru că i-a salvat onoarea stăpînului nostru. Fără curajul lui, sînt sigură că seniorul Toranaga ar fi fost prins împreună cu noi toți.

Amîndouă femeile se cutremurară.

— Zeii să ne apere de o asemenea rușine ! Fujiko aruncă o privire spre Blackthorne, care stătea sus pe punte, sprijinit de parapet, cu privirea ațintită spre țărm. Îl cercetă pentru o clipă. Seamănă cu o maimuță aurie, cu ochi albaștri, o creatură cu care să bagi groaza-n copii. Înfiorător, *neh* ? Fujiko se cutremură, își mută gîndurile de la el și privi din nou spre Buntaro. După o clipă spuse : Îți pizmuiesc soțul, Mariko-san.

— Da, răspunse trist Mariko. Dar aș vrea să aibă un secundant, care să-l ajute.

Conform tradiției, la un *seppukcu* întotdeauna asista un alt samurai, stînd puțin mai în spatele celui îngenuncheat, ca să-l decapiteze dintr-o singură lovitură, înainte ca agonia să devină de nesuportat și de necontrolat, încît să-l umilească pe om în clipa supremă a vieții sale. Nesecondați, puțini bărbați puteau să moară fără umilință.

— *Karma*, spuse Fujiko.

— Da. Mi-e milă de el. Era singurul lucru de care se temea, că n-o să aibă un secundant.

— Noi sîntem mai norocoase decît bărbații, *neh* ?

Femeile samurai își făceau *seppuku* străpungîndu-și gîtul cu stiletul, așa că n-aveau nevoie de ajutor.

— Da, spuse Mariko.

Țipete și strigăte de bătălie veneau purtate de vînt, distrăgîndu-le atenția. Digul fu străpuns din nou. O companie mică, de cincizeci de samurai-*ronini* ai lui Toranaga veni în goană din nord, ca să-i ajute, printre ei se aflau și cîțiva călăreți. Din nou atacul fu ținut pe loc cu sălbăticie și năvălitorii fură respinși, cîștigîndu-se un dram de timp.

Timp pentru ce ? se întreba Blackthorne cu amărăciune. Toranaga e acum în siguranță. E în largul mării. El v-a trădat pe toți.

Toba începu iar.

Ramele loviră apa, prora se afundă și porni să despice valurile, iar pupa lăsa în urma ei o dîră înspumată. Focurile de alarmă încă mai ardeau pe zidurile castelului. Aproape tot orașul se trezise.

Grupul principal al samurailor în gri atacă digul. Ochii lui Blackthorne se îndreptară spre Buntaro.

— Tu, biet nenorocit ! spuse în engleză. Sărman și tîmpit nenorocit !

Se întoarse pe călcîie, coborî scara din tambuchi și se îndreptă de-a lungul punții principale spre prora, să privească bancurile de nisip din față. Nimeni, în afară de Fujiko și căpitan, nu-l văzu părăsind duneta.

Vîslașii trăgeau într-o disciplină exemplară și nava se îndepărta tot mai mult. Marea era liniștită, vîntul blînd. Blackthorne îi simțea gustul sărat și-i făcea plăcere. Atunci văzu bărcile împînzind gura portului, la o leghe în față. Bărci de pescuit, într-adevăr, dar ticsite cu samurai.

— Sîntem încercuiţi, strigă tare, bănuind cumva că erau duşmane.

Un fior străbătu toată nava. Toţi care urmăreau lupta de pe ţărm se mişcară ca la comandă.

Blackthorne privi înapoi. Samuraii în gri, calmi, curăţau digul, în timp ce alţii se îndreptau fără grabă spre debarcader, către Buntaro, dar patru călăreţi — în maro — veneau în galop dinspre nord, peste pămîntul bătătorit, cu un al cincelea cal legat de-al celui din frunte. Acest bărbat urcă tropăind treptele largi de piatră ale debarcaderului şi porni în goană de-a lungul lui cu calul de schimb alături. Ceilalţi trei îşi îndreptară caii spre samuraii în gri, care dădeau năvală. Privise şi Buntaro în jur, dar rămase îngenuncheat şi, cînd bărbatul struni calul în spatele lui, îi făcu semn să plece şi luă pumnalul în ambele mîini, cu lama îndreptată spre el. Imediat Toranaga îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă

— Buntaro-san ! Pleacă cu ei acum ! Încearcă să scapi !

Strigătul fu dus de valuri şi apoi repetat, şi atunci Buntaro îl auzi clar. Şovăi cu pumnalul în aceeaşi poziţie. Din nou strigătul, insistent şi autoritar.

Cu un efort, Buntaro se smulse din moarte şi contemplă cu sînge rece viaţa şi fuga ce i se poruncise. Primejdia era uriaşă. Mai bine să mor aici, îşi spuse. Toranaga nu ştie asta ? Aici e o moarte onorabilă. Acolo, prins aproape cu siguranţă. Unde să fugi ? Trei sute de *ri*, tot drumul pînă la Yedo ? Sigur ai să fii prins !

Simţi că braţu-i era puternic, văzu pumnalul sigur, neşovăitor, cu vîrful ascuţit, rotindu-se deasupra abdomenului său gol, şi-şi dori cu ardoare agonia eliberatoare a morţii. În sfîrşit, moartea care să ispăşească toată ruşinea : ruşinea îngenuncherii tatălui său în faţa stindardului lui Toranaga, cînd ei trebuiau să-i fi rămas credincioşi lui Yaemon, moştenitorul lui *taikō*, aşa cum juraseră să facă ; ruşinea femeii, Mariko, şi a singurului său fiu, amîndoi pătaţi pentru totdeauna, fiul din pricina mamei şi ea din pricina tatălui ei, asasinul monstruos, Akechi Jinsai. Şi ruşinea de a şti că, din pricina lor, numele lui a fost întinat pe vecie.

Cîte chinuri de moarte n-am îndurat din pricina ei ?

Sufletul lui căuta cu disperare uitarea. Acum, cînd e atît de aproape, de ușor și onorabil. Viața următoare va fi mai bună ; cum ar putea să fie mai rea ?

Cu toate astea, puse jos pumnalul și se supuse aruncîndu-se iar în genunea vieții. Seniorul său îi poruncise ultima suferință și hotărîse să amîne încercarea lui de a-și afla liniștea. Ce altă menire are un samurai decît să se supună ?

Sări în picioare, se aruncă în șa, își înțepeni călcîiele în burta calului și țîșni ca vîntul împreună cu celălalt bărbat. Alți *ronini* călări ieșiră în galop din întunericul nopții să le acopere retragerea și să respingă avangarda samurailor în gri. Apoi dispărură și ei, urmăriți de cîțiva samurai în gri, călări.

Un hohot de rîs cutremură nava.

Toranaga izbea parapetul cu pumnul, de bucurie, Yabu și samuraii urlau. Chiar și Mariko rîdea.

— Un bărbat a scăpat, dar cum rămîne cu toți ceilalți morți ? strigă Blackthorne plin de mînie. Priviți pe țărm, acolo trebuie să fie trei, patru sute de cadavre. *Priviți-le, pentru Dumnezeu !*

Dar strigătul lui fu acoperit de hohote de rîs.

Apoi un strigăt de alarmă veni de la straja din prora. Și rîsul se stinse.

Capitolul 26

Toranaga spuse calm

— Putem să ne strecurăm printre ele, căpitane ?

Privea bărcile pescărești grupate la cinci sute de iarzi în față și culoarul ademenitor lăsat între ele.

— Nu, Alteță.

— N-avem de ales, spuse Yabu. Nu e nimic altceva de făcut.

Se uită înapoi către samuraii în gri, care așteptau grămadă pe țărm și pe debarcader, vorbele lor de batjocură, neclare, ajungînd pînă la ei aduse de vînt.

Toranaga și Yabu se aflau acum pe teugă. Toba fusese redusă la tăcere și galera se bălăcea în marea calmă. Toți de la bord așteptau să vadă ce-o să se hotărască. Știau că erau împresurați. Pe țărm : urgie ; în față urgie ; să aș-

tepte urgie. Laţul avea să se strîngă din ce în ce mai mult şi apoi vor fi prinşi. Dacă e nevoie, Ishido ar putea aştepta zile în şir.

Yabu fierbea. Dacă am fi alergat spre gura portului imediat ce ne-am îmbarcat, în loc să pierdem un timp preţios cu Buntaro, acum ne-am fi aflat în siguranţă în larg, îşi spuse. Toranaga nu mai e-n toate minţile. Ishido o să creadă că l-am trădat. Nu pot face nimic, afară doar dacă ne croim drum luptînd, dar, chiar şi atunci, eu sînt obligat să lupt pentru Toranaga, împotriva lui Ishido. Nu pot face nimic. Afară doar să-i dau lui Ishido capul lui Toranaga. *Neh* ? Asta te-ar face regent şi ţi-ar aduce Kwanto-ul, *neh* ? Şi apoi, cu şase luni la îndemînă şi cu samuraii înarmaţi cu muschete, de ce nu chiar preşedintele Consiliului Regenţilor ? Sau de ce nu lozul cel mare ! Omoară-l pe Ishido şi ajungi general şef, protector al moştenitorului şi guvernator al castelului Osaka, generalul care stăpîneşte toată bogăţia legendară din donjon, cu puteri depline asupra împărăţiei, cît timp Yaemon e minor şi după aceea, al doilea la putere, după Yaemon. De ce nu ?

Sau chiar cel mai mare loz din tot ce-i cu putinţă. *Shōgun*. Înlătură-l pe Yaemon, apoi ai să fii *shōgun*.

Totul în schimbul unui singur cap şi cu ajutorul unor zei, care să ţină cu tine !

Yabu simţea cum i se taie genunchii cu cît dorinţele-i luau avînt. Atît de uşor de făcut, gîndi, dar n-ai totuşi cum să-i iei capul şi să scapi.

— Ordonă să se ocupe poziţiile de luptă, comandă în cele din urmă Toranaga.

În timp ce Yabu dădu ordinele şi samuraii începură să se pregătească, Toranaga îşi îndreptă atenţia către barbar, care se afla încă lîngă teugă, unde se oprise cînd fusese dată alarma, rezemîndu-se de arborele trinchet.

Aş vrea să-l pot înţelege, gîndi Toranaga. Acum atît de curajos şi-n clipa următoare atît de slab. Acum de atîta preţ şi peste o clipă atît de nefolositor. Acum gata să ucidă şi-n clipa următoare laş. Acum supus şi peste-o clipă periculos. E bărbat şi femeie, *Yang* şi *Yin*. Nu e altceva decît contrarii şi imprevizibil.

Toranaga îl urmărise atent în timpul fugii din castel, în timpul ambuscadei şi după aceea. Auzise de la Mariko, de la căpitan şi de la ceilalţi ce se întîmplase în timpul luptei pe navă. Cu cîteva clipe mai înainte, fusese marto-

rul uluitoarei mînii şi apoi, cînd i se poruncise lui Buntaro să plece, îi auzise strigătul şi, privindu-l printre gene, îi văzuse faţa cuprinsă de turbare şi, apoi, cînd ar fi trebuit să rîdă, pe chipul lui nu era decît mînie.

De ce să nu rîzi cînd ţi-ai dus duşmanul de nas ? De ce să nu rîzi, ca să-ţi verşi amarul din tine, cînd *karma* întrerupe moartea frumoasă a unui adevărat samurai, cînd *karma* aduce moartea fără rost a unei fete frumoase ? Nu doar prin rîs ajungem una cu zeii şi, în acest fel, putem îndura viaţa şi putem trece peste toată nenorocirea, zădărnicia şi suferinţa aici pe pămînt ? Ca în noaptea asta, cînd i-am privit pe toţi acei bărbaţi bravi care şi-au întîlnit soarta aici, pe ţărm, în noaptea asta blîndă, printr-o *karma* poruncită cu o mie de vieţi în urmă sau poate chiar numai cu o singură viaţă.

Nu doar prin rîs putem să rămînem oameni ?

De ce pilotul nu-şi dă seama că şi el e mînat de *karma*, aşa cum sînt şi eu, cum sîntem toţi, aşa cum şi acel Isus Cristos a fost, pentru că, dacă s-ar şti adevărul, numai *karma* lui l-a făcut să moară dezonorat, ca un criminal de rînd, alături de alţi criminali de rînd, pe dealul despre care vorbesc preoţii barbari.

Totul e *karma*.

Ce sălbăticie să baţi în cuie un om pe o bucată de lemn şi să aştepţi să moară. Ei sînt mai răi decît chinezii, cărora tortura le face plăcere.

— Întreabă-l Yabu-san ! spuse Toranaga.

— Alteţă ?

— Întreabă-l pe pilot ce e de făcut. Asta nu e o luptă pe mare ? Nu mi-ai spus tu că el e un geniu pe mare ? Bun, să vedem dacă ai dreptate. Lasă-l s-o dovedească.

Buzele lui Yabu erau tivite într-o linie aspră, Toranaga îi simţi teama şi asta-l încîntă.

— Mariko-san, vorbi răstit Yabu. Întreabă-l pe pilot cum să ieşim, cum să răzbatem printre bărcile acelea.

Supusă, Mariko plecă de lîngă parapet, fata încă sprijinind-o.

— Nu mai e nevoie, acum totu-i în ordine, Fujiko-san, îi spuse. Mulţumesc.

Fujiko o lăsă să plece şi-l privi plină de dezgust pe Blackthorne.

Răspunsul lui Blackthorne fu scurt.

— El zice „cu tunurile", Yabu-san, spuse Mariko.

— Spune-i să facă bine să găsească altceva, dacă vrea să-şi păstreze capul pe umeri !

— Trebuie s-avem răbdare cu el, Yabu-san, îl întrerupse Toranaga. Mariko-san, spune-i politicos „Din păcate, n-avem nici un tun. Mai e vreo altă cale de ieşire ? Pe uscat e cu neputinţă." Îmi tălmăceşti întocmai ce răspunde. Exact.

Mariko procedă cum i se ceruse.

— Îmi pare rău, stăpîne, dar el spune, nu. Chiar aşa : „Nu". Fără nici o politeţe.

Toranaga îşi dădu eşarfa la o parte şi se scărpină sub armură.

— Ei bine, spuse el bine dispus, dacă Anjin-san zice tunuri şi el e cel care se pricepe, atunci tunuri să fie. Căpitane, mergi acolo ! Degetu-i scurt şi butucănos ţîşni spre fregata portugheză. Oamenii să fie gata, Yabu-san. Dacă barbarii din sud n-o să-mi împrumute tunurile lor, atunci va trebui să le iei tu. Eşti de acord, nu ?

— Bucuros, spuse Yabu blajin.

— Ai avut dreptate, e un geniu.

— Dar Domnia ta ai găsiţ ieşirea, Toranaga-san.

— E uşor de găsit calea cînd sînt date răspunsurile, *neh* ? Care e răspunsul pentru castelul Osaka, Aliatule ?

— Nu e nici unul. Aici *taikō* a fost desăvîrşit.

— Da. Care e răspunsul pentru trădare ?

— Bineînţeles, moarte dezonorantă. Dar nu înţeleg de ce trebuie să mă-ntrebi asta pe mine.

— Un gînd trecător, Aliatule. Toranaga aruncă o privire spre Blackthorne. Da, e un om deştept. Am mare nevoie de oameni deştepţi. Mariko-san, au să-mi dea barbarii tunurile lor ?

— Bineînţeles. De ce nu ?

Nu-i trecuse nici o clipă prin minte că ei n-ar face-o. Era încă foarte îngrijorată în privinţa lui Buntaro. Ar fi fost mult mai bine să-l fi lăsat să moară acolo. De ce să-i pună în primejdie onoarea ? Se întrebă de ce Toranaga îi ordonase în ultima clipă lui Buntaro să plece pe uscat. Toranaga putea tot atît de bine să-i fi poruncit să înoate pînă la navă. Ar fi fost mult mai în siguranţă şi era destul timp. Ar fi putut chiar să-i poruncească la început, cînd Buntaro ajunsese la capătul debarcaderului. De ce-a aşteptat ? Inima ei cea mai tainică îi răspunse că stăpînul

lor trebuie să fi avut un motiv foarte temeinic ca să zăbovească şi să dea o astfel de poruncă.

— Şi dacă n-o fac ? Eşti pregătită să-i ucizi pe creştini, Mariko-san ? întrebă Toranaga. Nu e asta legea lor de neîncălcat ? Să nu ucizi ?

— Da, este. Dar pentru tine, stăpîne, bucuroşi ne vom duce în iad, soţul, fiul meu şi cu mine.

— Da. Eşti un adevărat samurai, şi n-am să uit c-ai ridicat sabia să mă aperi.

— Vă rog, nu-mi mulţumiţi. Dacă am fost cît de cît de folos a fost datoria mea. Dacă trebuie cineva ţinut minte, vă rog, să fie soţul sau fiul meu. Ei sînt cu mult mai de preţ pentru Înălţimea ta.

— În clipa de faţă, tu preţuieşti mai mult pentru mine. Ai putea preţui chiar mai mult.

— Spuneţi-mi cum, Alteţă. Şi-o voi face.

— Descotoroseşte-te de acest zeu străin.

Chipul ei înlemni.

— Descotoroseşte-te de Dumnezeul tău. Ai cam prea multe credinţe.

— Vreţi să spuneţi s-ajung o renegată, Alteţă ? Să renunţ la creştinism ?

— Da, dacă nu poţi să-l pui pe acest Dumnezeu acolo unde-i e locul, la coada minţii tale, nu în faţă.

— Vă rog, iertaţi-mă, Alteţă, spuse ea cu voce tremurată, dar religia mea nu s-a amestecat niciodată în credinţa faţă de Înălţimea ta. Întotdeauna mi-am ţinut religia numai pentru sufletul meu. Cu ce v-am greşit, stăpîne ?

— N-ai greşit, dar ai s-o faci.

— Spuneţi-mi ce trebuie să fac ca să vă fiu pe plac ?

— Creştinii pot să ajungă duşmanii mei, *neh ?*

— Duşmanii tăi sînt şi ai mei, stăpîne.

— Preoţii sint acum împotriva mea. Ei pot să poruncească tuturor creştinilor să lupte contra mea.

— Nu pot, Alteţă. Ei sînt oameni ai păcii.

— Şi dacă vor rămîne şi pe mai departe împotriva mea ? Dacă creştinii luptă contra mea ?

— Nu va trebui niciodată să vă fie teamă de credinţa mea. Niciodată.

— S-ar putea ca acest Anjin-san să spună adevărul şi preoţii tăi să aibă limbi mincinoase.

— Sînt preoți buni și preoți răi, Alteță. Dar tu ești suveranul meu.

— Foarte bine, Mariko-san, spuse Toranaga. Fie așa cum zici tu. Ți se poruncește să te împrietenești cu acest barbar, să afli tot ce știe, să mă înștiințezi tot ce spune, să înveți să gîndești ca el, să nu te „spovedești" cu nimic despre ce faci, să te porți cu toți preoții cu neîncredere, să-mi spui tot ce te întreabă sau ce-ți spun preoții. Dumnezeul tău trebuie să-și afle locul pe undeva pe la mijloc, sau nicăieri.

Mariko își îndepărtă un fir de păr din ochi.

— Pot să fac toate astea, Alteță, și totuși să rămîn creștină. Jur.

— Bine. Jură pe acel zeu creștin.

— Jur în fața lui Dumnezeu.

— Bine. Toranaga se întoarse și strigă : Fujiko-san !

— Da, Alteță !

— Ți-ai adus slujnice cu tine ?

— Da, Alteță. Două.

— Dă-i una lui Mariko-san. Trimite-o pe cealaltă s-aducă ceai.

— E și *saké*, dacă doriți.

— Ceai. Yabu-san, ce vrei, ceai sau *saké* ?

— Ceai, te rog.

— S-aducă *saké* pentru Anjin-san.

Lumina căzu pe micul crucifix de aur ce atîrna de gîtul lui Mariko. Ea-l văzu pe Toranaga ațintindu-și privirile asupra lui.

— Vreți... vreți să nu-l mai port, Alteță ? Să-l arunc ?

— Nu, spuse el. Poartă-l, ca să-ți amintească de jurămîntul tău.

Toți urmăreau fregata. Toranaga simți pe cineva privindu-l și se uită în jur. Văzu fața dură, ochii albaștri, reci, și simți ura — nu, nu ură, ci neîncredere. Cum îndrăznește barbarul să fie neîncrezător în privința mea ? gîndi.

— Întreabă-l pe Anjin-san de ce n-a spus de-a dreptul că sînt destule tunuri pe nava barbară ? Să le luăm ca să ne scoată din capcană.

Mariko tălmăci. Blackthorne răspunse.

— Spune... Mariko șovăi, apoi continuă pe nerăsuflate. Vă rog, iertați-mă, el zice : „E bine pentru el să-și folosească propriul cap".

Toranaga rîse.

— Mulţumeşte-i pentru al lui. A fost de mare folos. Nădăjduiesc să-i rămînă pe umeri. Spune-i că acum sîntem egali.

— El zice : „Nu, nu sîntem egali, Toranaga-sama. Dar dă-mi înapoi corabia şi un echipaj şi-am să curăţ mările de toţi duşmanii."

— Mariko-san, crezi că mă socoteşte la fel cu ceilalţi, spaniolii şi barbarii din sud ?

Întrebarea fu pusă-ntr-o doară.

Briza-i aduse şuviţe de păr în ochi. Ea le-ndepărtă obosită.

— Nu ştiu, îmi pare rău. Poate că da, poate că nu. Doriţi să-l întreb ? Îmi pare rău, dar el e... e foarte ciudat. Mi-e teamă că nu-l înţeleg. Cu nici un chip.

— Avem destulă vreme. Cu timpul o să ni se dezvăluie singur.

Blackthorne văzuse fregata eliberîndu-şi încet parîmele în clipa cînd escorta uniformelor gri se îndepărtase şi o urmărise cum îşi lansase barcazul, care o trăsese rapid din doc, din locul de staţionare, departe, în larg. Acum se găsea la cîteva cabluri de ţărm, la apă adîncă, în siguranţă, o ancoră prora menţinînd-o uşor cu bordul spre ţărm. Aceasta era manevra obişnuită a tuturor navelor europene în porturi străine sau ostile, cînd ameninţă un pericol de pe ţărm. El ştia, totodată, că, deşi nu era — şi nu fusese — nici o mişcare pe punte, pînă acum toate tunurile erau deja amorsate, muschetele împărţite, mitraliile şi obuzele pregătite din abundenţă, săbiile de abordaj aşteptînd în rastel şi oamenii înarmaţi în gabie. Ochii cercetează pesemne orizontul bucăţică cu bucăţică. Galera trebuie să fi fost observată cînd îşi schimbase drumul. Cele două tunuri din pupa, de treizeci de livre, or fi deja aţintite asupra lor. Tunarii portughezi erau cei mai buni din lume, după cei englezi.

Şi pesemne c-au aflat despre Toranaga, îşi spuse cu mare amărăciune, pentru că sînt deştepţi şi trebuie să-şi fi întrebat hamalii sau pe samuraii în gri ce-a fost cu toată tevatura. Sau pînă acum, blestemaţii de iezuiţi, care ştiu

totul, or fi şi trimis vorbă despre fuga lui Toranaga şi despre mine.

Simţea cum i se zbîrleşte părul pe el. Oricare din tunurile acelea ne poate trimite pe lumea cealaltă. Da, dar sîntem în siguranţă, pentru că e Toranaga la bord. Mulţumesc cerului pentru Toranaga.

Mariko spunea :

— Stăpînul meu întreabă care este obiceiul vostru cînd vreţi să vă adresaţi unei nave de război ?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi trage o salvă de salut. Sau puteţi semnaliza cu steaguri, cerînd permisiunea de a vă apropia de ea.

— Stăpînul meu întreabă „Şi dacă n-avem steaguri?"

Deşi se aflau în afara bătăii tunurilor, Blackthorne aproape că vedea una din ţevi deja coborînd, cu toate că sabordurile de tun erau încă închise. Nava avea cîte opt tunuri pe puntea principală, în fiecare bord, două la pupa şi două la prora. Fără îndoială, *Erasmus* ar putea să pună mîna pe ea, îşi spuse, numai echipajul să fie în ordine. Mi-ar plăcea s-o iau. Trezeşte-te, nu mai visa cu ochii deschişi, nu sîntem la bordul lui *Erasmus,* ci pe galera asta cu burtă de scroafă şi nava portugheză e singura speranţă pe care-o avem. Cu tunurile ei sîntem în siguranţă. Mulţumeşte cerului pentru Toranaga.

— Spune-i căpitanului să desfăşoare steagul lui Toranaga în vîrful catargului. Asta o să fie destul, *senhora*. O să fie o semnalizare oficială şi asta o să le spună cine e la bord, dar pariez că ei ştiu deja.

Se făcu întocmai şi rapid. Toţi de pe galeră păreau să fie mai încrezători acum. Blackthorne observă schimbarea. Chiar şi el se simţea mai bine cu steagul la catarg.

— Stăpînul meu întreabă cum să le zicem că vrem să ne apropiem ?

— Spune-i că acum are două căi aşteaptă în afara bătăii tunurilor şi le trimite o solie cu barca, sau merge direct pînă la o distanţă de unde putem fi auziţi.

— Stăpînul meu spune : „Care din ele ne sfătuieşti s-o alegem" ?

— Mergeţi direct la ea. N-avem a ne teme. Seniorul Toranaga e la bord. El e cel mai important *daimyo* din împărăţie. Bineînţeles că fregata o să ne-ajute şi... o Doamne Dumnezeule !

— *Senhor* ?

Dar el nu răspunse, aşa că ea tălmăci rapid cele spuse şi ascultă întrebarea următoare a lui Toranaga.

— Stăpînul meu întreabă : „Fregata va face ce" ? Te rog, explică-i gîndul dumitale şi pricina pentru care te-ai oprit.

— Mi-am dat seama dintr-o dată că el este acum în război cu Ishido. Nu ? Aşa că se poate ca fregata să nu vrea să-l ajute.

— Bineînţeles c-au să-l ajute.

— Nu. Cine aduce portughezilor mai multe cîştiguri, seniorul Toranaga sau Ishido ? Dacă ei cred că Ishido, aù să ne zboare la dracu din aceste ape.

— E cu neputinţă ca portughezii să tragă asupra vreunei nave japoneze, spuse imediat Mariko.

— Crede-mă, *senhora*, au s-o facă. Şi-am să pariez că fregata aceea n-o să ne lase bord la bord. Eu n-aş face-o, dac-aş fi pilotul ei. Doamne Dumnezeule ! Blackthorne rămase cu ochii aţintiţi spre ţărm.

Dispreţuitorii samurai în gri părăsiseră debarcaderul şi acum se răspîndeau paralel cu ţărmul. Acolo nu e nici o şansă, gîndi. Bărcile de pescuit stăteau încă ameninţătoare, închizînd ieşirea din port. Nici acolo nu e nici o şansă.

— Spune-i lui Toranaga că mai e doar o singură cale de ieşit din port. Să nădăjduim într-o furtună. Noi poate izbutim să trecem cu bine prin ea, dar pentru bărcile pescăreşti e cu neputinţă. Atunci ne-am putea strecura din încercuire.

Toranaga îl întrebă pe căpitan, care răspunse pe larg, apoi Mariko îi spuse lui Blackthorne

— Stăpînul meu întreabă, crezi c-o să fie furtună ?

— Nasul meu îmi spune că da. Dar nu înainte de cîteva zile. Două sau trei. Putem aştepta atît de mult ?

— Nasul dumitale îţi spune ? E un miros anume pentru furtună ?

— Nu, *senhora*. Aşa se zice.

Toranaga reflectă. Apoi dădu un ordin.

— Mergem pînă acolo de unde putem fi auziţi, Anjin-san.

— Atunci spune-i să mergem direct la pupa ei. În acest fel le oferim ţinta cea mai puţin la îndemînă. Spune-i că nu te poţi bizui pe ei, îi ştiu cît sînt de vicleni cînd le

e primejduit cîştigul. Sînt mai rău decît olandezii ! Dacă nava aceea îl ajută pe Toranaga să scape, Ishido are să se dezlănţuie împotriva portughezilor şi ei n-or să rişte aşa ceva.

— Stăpînul meu spune că în curînd o să avem răspunsul.

— Sîntem complet descoperiţi, *senhora*. Împotriva acelor tunuri n-avem nici o şansă. Dacă nava ne e potrivnică — chiar dacă nu ţine partea cuiva — sîntem scufundaţi.

— Stăpînul meu spune că da, dar va fi datoria dumitale să-i convingi să fie binevoitori.

— Cum pot eu să fac asta ? Eu sînt duşmanul lor.

— Stăpînul meu spune că în război, ca-n vreme de pace, un duşman poate să-ţi fie mai folositor decît un aliat. El zice că dumneata le cunoşti minţile ; ai să te gîndeşti la o cale de a-i convinge.

— Singura cale sigură este prin forţă.

— Bine. Sînt de acord, zice stăpînul meu. Te rog, spune-mi cum ai pune mîna pe nava aceea ?

— Ce ?

— El zice, bine, sînt de acord. Cum ai pune mîna pe navă, cum ai cuceri-o ? Am nevoie de tunurile lor. Îmi pare rău, nu e clar, Anjin-san ?

* * *

— Şi eu vă zic din nou, o s-o zbor din aceste ape, declară Ferriera, căpitanul general.

— Nu, răspunse dell'Aqua, urmărind galera de pe dunetă.

— Tunar, este în bătaia tunurilor ?

— Nu, *don* Ferriera, răspunse tunarul şef. Nu încă.

— Pentru ce altceva vine la noi, dacă nu cu gînd vrăjmaş, Eminenţă ? De ce n-a fugit, pur şi simplu ? Drumul e liber.

Fregata era mult prea departe de gura portului ca cineva de la bord să vadă bărcile pescăreşti îngrămădindu-se pentru ambuscadă.

— Nu riscăm nimic, Eminenţă, şi avem totul de cîştigat, spuse Ferriera. Ne prefacem că n-am ştiut că Toranaga e la bord. Am crezut că bandiţii — bandiţii conduşi de piratul eretic — aveau de gînd să ne atace. Nu vă faceţi

griji, va fi uşor să-i provocăm, odată intraţi în bătaia tunurilor.

— Nu, porunci dell'Aqua.

Părintele Alvito se întoarse de la parapet.

— Galera navighează sub steagul lui Toranaga, căpitane general.

— Pavilioane false ! adăugă Ferriera batjocoritor. Pe mare, e cel mai vechi şiretlic din lume. Pe Toranaga nu l-am văzut. Poate că nici nu e pe navă.

— Nu.

— Pe toţi Dumnezeii, războiul ar fi o catastrofă ! O s-aducă pagube, dacă nu chiar o să ruineze călătoria din acest an a Corabiei Negre. Asta nu mi-o pot îngădui ! Nimic n-are s-o împiedice !

— Finanţele noastre sînt într-o situaţie mai proastă decît ale dumitale, căpitane general, tună dell'Aqua. Dacă nu facem negoţ în acest an, biserica e la pămînt, ţi-e clar ? Goa sau Lisabona nu ne dau nici un ban de trei ani şi pierderea din cîştigul de anul trecut... Doamne, dă-mi răbdare ! Eu ştiu mai bine decît dumneata ce e-n joc. Răspunsul este nu !

Rodrigues stătea chinuit de dureri în scaunul său de pe punte, piciorul în atelă odihnindu-i-se pe un taburet legat bine lîngă habitaclu.

— Căpitanul general are dreptate, Eminenţă. De ce altceva să vină spre noi decît ca să-ncerce ceva ? De ce n-a fugit, nu ? Pentru noi e un prilej grozav, Eminenţă.

— Da, şi este o hotărîre militară, spuse Ferriera.

Alvito se întoarse spre el tăios.

— Nu, Eminenţa sa hotărăşte aici, căpitane general. Nu trebuie să-i facem neplăceri lui Toranaga. Trebuie să-l ajutăm.

Rodrigues spuse :

— Dumneata mi-ai zis de zeci de ori că războiul, odată pornit, o să dureze o veşnicie. Războiul a început, nu ? Asta o să aducă pagube negoţului. Dacă Toranaga moare, războiul e sfîrşit şi toate interesele noastre sînt în siguranţă. Eu zic să trimitem corabia pe lumea cealaltă.

— Scăpăm chiar şi de eretic, adăugă Ferriera, uitîndu-se la Rodrigues. Opriţi un război, spre gloria lui Dumnezeu, şi încă un eretic se duce în iad.

— Ar fi un amestec nejustificat în politica lor, răspunse dell'Aqua evitînd adevăratul motiv.

— Noi ne amestecăm tot timpul. Ordinul lui Isus e renumit pentru asta. Nu sîntem niște simpli țărani proști !

— Nu vreau să spun că sînteți. Dar, atîta vreme cit eu sînt la bord, nu scufundați nava aceea.

— Atunci, fiți amabil și mergeți la țărm.

— Cu cît mai curînd criminalul criminalilor e mort, cu atît mai bine, Eminență, sugeră Rodrigues. El sau Ishido, care-i diferența ? Amîndoi sînt păgîni și nu poți avea încredere în nici unul. Căpitanul general are dreptate, n-o să mai avem niciodată un prilej ca ăsta. Și cum rămîne cu Corabia Neagră ?

Rodrigues era pilot cu cincisprezece procente din tot profitul. Adevăratul pilot al Corabiei Negre murise de sifilis în Macao, în urmă cu trei luni, iar Rodrigues fusese luat de pe propia sa navă, *Santa Teresa,* și i se dăduse noul post, spre necontenita lui bucurie. Sifilisul era motivul oficial, își aminti Rodrigues mohorît, deși mulți au spus că celălalt pilot a fost înjunghiat pe la spate de un *ronin* într-o încăierare de bordel. Pe bunul Dumnezeu, asta-i marea mea șansă. Nimic n-o să mi se pună-n cale !

— Voi lua asupra mea întreaga răspundere, spunea Ferriera. E o hotărîre militară. Sîntem amestecați într-un război al băștinașilor. Nava mea e în primejdie. Se întoarse iar spre tunarul șef : Sînt deja în bătaia tunurilor ?

— *Don* Ferriera, asta depinde de ce doriți. Tunarul șef suflă în torță, făcînd-o să se aprindă și să scoată scîntei. Acum aș putea s-o lovesc în prora, sau în pupa, sau la mijloc, unde doriți. Dar, dacă vreți să fie omorît un om, un om anume, atunci, peste o clipă sau două vor fi unde trebuie.

— Îl vreau pe Toranaga mort. Și pe eretic.

— Vreți să spuneți că pe englez, pe pilot ?

— Da.

— Cineva va trebui să mi-l arate pe japonez. Pe pilot am să-l recunosc fără doar și poate.

Rodrigues spuse :

— Dacă pilotul trebuie să moară ca să fie ucis Toranaga și să fie oprit războiul, atunci sînt pentru, căpitane general. Altfel ar trebui cruțat.

— E un eretic, un dușman al țării noastre, o scîrbă și deja ne-a adus mai multe belele decît un roi de viespi.

— Eu am mai spus deja că, în primul și-n ultimul rînd, englezul e pilot, și unul dintre cei mai buni din lume.

— Piloții trebuie să se bucure de anume favoruri ? Chiar și ereticii ?

— Da, pentru Dumnezeu. Ar trebui să-l folosim, așa cum ei ne folosesc pe noi. Ar fi o pierdere blestemată de Dumnezeu să omori un om cu o asemenea experiență. Fără piloți nu există nici un nenorocit de imperiu, nici negoț, nimic ! Fără mine, pe bunul Dumnezeu, că nu există nici o Corabie Neagră, nici un profit, nici un drum spre casă, așa că părerea mea e al dracului de importantă.

Se auzi un strigă din vîrful catargului.

— Atenție, dumeta, galera-și schimbă drumul !

Galera se îndreptase direct spre ei, dar acum o virase cîteva carturi spre babord, către port.

Imediat Rodrigues strigă :

— Poziție de luptă ! Gabia, atenție la tribord, toate pînzele sus ! Vira ancora !

Pe loc oamenii țîșniră dîndu-i ascultare.

— Ce nu-i în ordine, Rodrigues ?

— Nu știu, căpitane general, dar trebuie să ieșim în larg. Tîrfa aia burtoasă are de gînd să meargă contra vîntului.

— Ce contează ? Îi putem scufunda oricînd, spuse Ferriera. Mai avem încă provizii de adus la bord și sfinții părinți trebuie să se întoarcă la Osaka.

— Da. Dar nici un dușman n-o să meargă sub vîntul navei mele. Tîrfa aia nu ține seama de vînt, poate să meargă împotriva lui. Ar putea să ne înconjoare, să ne lovească din pupa, unde nu avem decît un tun și să vină la abordaj !

Ferriera rîse disprețuitor.

— Avem douăzeci de tunuri la bord ! Ei n-au nici unul ! Crezi că împuțita aia de barcă a unor porci păgîni are să îndrăznească să ne atace ? Nu prea e cine știe ce de capul tău !

— Da, căpitane general, de-asta însă îl mai am. *Santa Teresa* iese în larg !

Velele slobozite pocneau umflate de vînt, vergile scîrțîiau. Ambele carturi erau pe punte, la posturile de luptă. Fregata începu să-și croiască drum, dar înainta anevoie.

— Mișcă-te, căței, o îndemna Rodrigues.

— Sîntem gata, *don* Ferriera, spuse tunarul șef. O am în cătare. Nu pot s-o țin multă vreme. Care e Toranaga ? Arătați-mi-l !

Nu era nici o făclie pe bordul galerei, singura lumină venea de la lună. Galera se afla încă în pupa, la o sută de iarzi, dar se întorsese spre port şi se îndrepta spre celălalt ţărm, ramele căzînd şi afundîndu-se într-un ritm neabătut.

— Acela e pilotul ? Bărbatul înalt de pe dunetă ?

— Da, spuse Rodrigues.

— Manuel şi Perdito ! Luaţi-l în cătare, pe el şi duneta ! Tunul cel mai apropiat făcu o uşoară manevră de ochire. Care e Toranaga ? Repede ! Timonieri, două carturi la tribord !

— Două carturi la tribord, tunarule !

Cunoscînd bancurile de nisip şi apa mică din preajmă, Rodrigues urmărea sarturile, gata în orice clipă să preia comanda de la tunarul şef care, prin tradiţie, dădea comenzi de cîrmă în timpul unei trageri din pupa.

— Pregătiţi sabordurile punţii principale ! strigă tunarul. După ce-am tras, o vom lăsa să cadă sub vînt. Coborîţi sabordurile, pregătiţi bordul pentru salvă !

Grupele de tunari dădură ascultare, cu ochii aţintiţi spre ofiţerii de pe dunetă. Şi spre preoţi.

— Pentru Dumnezeu, *don* Ferriera, care e Toranaga ?

— Care e, părinte ?

Ferriera nu-l văzuse niciodată pînă acum.

Rodrigues îl recunoscuse clar pe Toranaga pe teugă, înconjurat de samurai, dar nu voia să fie el cel care să-l arate. Lasă-i pe preoţi s-o facă, gîndi. Dă-i drumul, părinte, joacă rolul lui Iuda ! De ce să facem noi întotdeauna toate treburile împuţite şi murdare, nu că mi-ar păsa cîtuşi de puţin de ticălosul ăla de păgîn.

Amîndoi preoţii tăceau.

Iritat, Rodrigues i-l arătă.

— Acolo, la pupa. Ticălosul scund şi cel mai îndesat din mijlocul celorlalţi păgîni ticăloşi.

— Îl văd, *senhor* pilot.

Tunarii făcură ultimele manevre de ochire.

Ferriera luă lumînarea de spermanţet din mîna ofiţerului de la tunuri.

— Eşti îndreptat spre eretic ?

— Da, căpitane general, sînteţi gata ? Am să cobor mîna. Ăsta-i semnalul !

— Bine.

— N-ai să ucizi ! Era dell'Aqua.

Ferriera se întoarse spre el.

— Sînt păgîni și eretici !

— Printre ei sînt creștini și chiar dacă n-ar fi...

— Nu-l băga în seamă, tunar ! rosti batjocoritor căpitanul general. Tragem cînd ești gata !

Dell'Aqua se îndreptă spre gura tunului și rămase proțăpit acolo. Trupu-i masiv domina duneta și marinarii înarmați, care stăteau ascunși, gata de luptă. Mîna-i era pe crucifix.

— Îți spun : *N-ai să ucizi !*

— Noi omorîm tot timpul, părinte, spuse Ferriera.

— Știu și mi-e rușine de asta și mă rog lui Dumnezeu pentru iertare. Pînă acum dell'Aqua nu mai fusese niciodată pe duneta unei nave de război, cu tunuri amorsate, muschete și degete pe trăgaci, gata să împrăștie moarte. Atîta vreme cît mă afu aici, n-are să fie nici un omor și nu voi ierta uciderea fără temei !

— Și dacă ei ne atacă ? Dacă încearcă să pună mîna pe navă ?

— Am să mă rog lui Dumnezeu să ne ajute împotriva lor !

— Ce diferență e între acum sau mai tîrziu ?

Dell'Aqua nu răspunse. Tu n-ai să omori, gîndi ; Toranaga a promis totul, Ishido nimic.

— Ce facem, căpitane general ? Acum e momentul ! strigă tunarul șef. Acum !

Ferriera își întoarse furios spatele spre preoți, trînti jos lumînarea de spermanțet și se duse la balustradă.

— Fiți gata să respingeți atacul, strigă. Dacă vine la cincizeci de iarzi nechemată, vi se ordonă tuturor s-o trimiteți pe lumea cealaltă, indiferent de ce spun preoții !

Rodrigues era la fel de furios, dar știa că n-avea nici o putere, ca și căpitanul general, în privința preoților. „N-ai să ucizi ?“ Pe bunul Dumnezeu, cum rămîne cu tine ? voia să strige. Cum e cu arderea pe rug? Cum e cu inchiziția? Cum e cu voi, preoții, care pronunțați sentința „vinovat“, sau „vrăjitoare“, sau „supus diavolului“, sau „eretic“ ? Ți-aduci aminte cele două mii de vrăjitoare arse numai în Portugalia, în anul cînd am navigat spre Asia ? Cum e cu aproape fiecare sat și oraș din Portugalia, Spania și dominioane, vizitate și cercetate de Biciurile lui Dumnezeu, așa cum se numeau ei înșiși, plini de mîndrie, inchizitorii

cu glugă, şi mirosul de carne arsă rămas în urma lor ? O Doamne, apără-ne !

Îşi îndepărtă teama şi scîrba şi se concentră asupra galerei. Chiar îl zărea pe Blackthorne şi gîndi „Ah, englezule, e bine că te văd acolo ţinînd cîrma, aşa înalt şi mîndru. Mi-era teamă c-ai ajuns la spînzurătoare. Mă bucur c-ai scăpat, dar, chiar şi aşa, e un noroc că n-ai nici măcar un singur tunuleţ la bord, pentru că atunci te-aş zbura din aceste ape direct în iad, indiferent de ce-ar spune preoţii.

O Doamne, apără-mă de preotul rău !"

•

— Ahoe, *Santa Teresa !*

— Ahoe, englezule !

— Tu eşti, Rodrigues ?

— Da.

— Ce-ţi face piciorul ?

— Întreab-o pe mă-ta !

Rodrigues fu grozav de încîntat de rîsul zeflemitor ce străbătu marea dintre ei.

De o jumătate de oră cele două nave manevraseră să-şi ocupe o poziţie convenabilă, urmărindu-se, navigînd în volte, venind sub vînt, galera încercînd să-mpingă fregata spre ţărm, lipsind-o de vînt, iar fregata să cîştige spaţiu ca să poată ieşi din port la nevoie. Dar nici una din ele nu izbutise să obţină vreun avantaj şi, în timpul acestei urmăriri, cei de la bordul fregatei văzuseră pentru prima oară bărcile pescăreşti îngrămădite în gura portului şi înţeleseseră rostul lor.

— Ăsta-i motivul pentru care vine la noi ! Să-l apărăm !

— Avem chiar un temei în plus ca să-l scufundăm, acum că e prins în cursă. Ishido o să ne fie recunoscător pe veci, spusese Ferriera.

Dell'Aqua rămăsese neînduplecat.

— Toranaga e mult prea important. Ţin neapărat ca mai întîi să vorbim cu Toranaga. Ai tot timpul să-l scufunzi. N-are tunuri. Pînă şi eu ştiu că la tunuri nu poţi răspunde decît cu tunul.

Aşa că Rodrigues lăsase lucrurile cum erau, ca să le dea o clipă de răgaz. Ambele nave se aflau în mijlocul portului, în siguranţă faţă de bărcile de pescuit, în siguranţă

una față de cealaltă, fregata cu pînzele trepidînd în vînt, gata să cadă sub vînt, și galera, cu ramele armate, alunecînd la travers, doar la o zvîrlitură de băț, atît cît să poartă fi auziți. Numia atunci cînd văzuse galera cu toate ramele armate și cu bordul spre tunurile lui, se întorsese Rodrigues cu vîntul din prora ca s-o lase să se apropie, atît cît să se poată auzi, și se pregătise pentru următoarele manevre. Slavă cerului că noi avem tunuri și ticălosul ăla n-are nici unul, gîndi iar Rodrigues. Englezul e prea priceput.

Dar e bine să ai ca adversar pe unul care-și știe meseria, își spuse. E mult mai sigur. Atunci nici unul nu face vreo greșeală nesăbuită și nimeni nu e vătămat fără rost.

— E voie să venim la bord ?

— Cine, englezule ?

— Seniorul Toranaga, tălmaciul și gărzile.

Ferriera spuse încet :

— Nici o gardă.

Alvito spuse :

— Trebuie să aducă măcar cîteva. E obrazul lui în joc.

— La dracu cu obrazul lui. Nici o gardă.

— Nu vreau samurai la bord, încuviință Rodrigues.

— Ai fi de acord cu cinci ? întrebă Alvito. Doar garda lui personală ? Tu înțelegi problema, Rodrigues.

Rodrigues gîndi un moment, apoi încuviință din cap.

— Cinci e-n ordine, căpitane general. O să-ți dăm și dumitale cinci oameni, ca „gardă personală", cu cîte o pereche de pistoale fiecare. Părinte, fixați acum amănuntele. Mai bine s-aranjeze părintele detaliile, căpitane general, știe cum. Haide, părinte, dar să ne spuneți ce-ați vorbit.

Alvito se duse la parapet și strigă :

— Nu cîștigi nimic cu minciunile tale ! Pregătiți-vă sufletele pentru iad, tu și banditii tăi. Aveți zece minute, apoi căpitanul general are de gînd să vă trimită în chinurile veșnice !

— Navigăm sub steagul seniorului Toranaga, jur !

— Pavilion fals, piratule.

Ferriera făcu un pas înainte.

— De-a ce te joci, părinte ?

— Te rog, ai răbdare, căpitane general, spuse Alvito. Asta e o simplă formalitate. Altfel Toranaga rămîne ofensat pentru totdeauna că i-am insultat steagul — ceea ce noi am și făcut. Acesta e Toranaga — nu e un *daimyo*

oarecare ! Poate ai face mai bine să-ţi aminteşti că el are mai multe trupe sub arme decît regele Spaniei !

Vîntul sufla în tachelaj, vergile scîrţiind neliniştit. Apoi se aprinseră torţe pe dunetă şi acum putea să-l vadă clar pe Toranaga. Vocea lui se auzi pe deasupra valurilor :

— Tsukku-san ! Cum îndrăzneşti să-mi ocoleşti galera ! Aici nu sînt piraţi, o să-i găseşti doar în bărcile acelea de pescuit din gura portului. Vreau să vin la bord pe dată !

Alvito strigă în japoneză, prefăcîndu-se uluit :

— Dar, senior Toranaga, îmi pare rău, noi n-am ştiut nimic ! Am crezut că este doar un şiretlic. Samuraii în gri au spus că bandiţii-*ronini* au luat galera cu forţa ! Noi am crezut că bandiţii, conduşi de piratul englez, navighează sub pavilion fals. Am să sosesc îndată.

— Nu. Am să vin eu la bord imediat.

— Vă rog, senior Toranaga, permiteţi-mi să vin să vă însoţesc. Stăpînul meu, Părintele Superior, se află aici, la fel şi căpitanul general. Ei insistă să ne reparăm greşeala. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre ! Alvito o schimbă apoi pe portugheză şi strigă tare către nostrom : Lasă la apă un barcaz. Apoi din nou spre Toranaga, în japoneză : Barca pleacă imediat, Alteţă.

Rodrigues ascultă cîtă umilinţă se simţea în vocea lui Alvito şi gîndi că era mult mai greu să tratezi cu japonezii decît cu chinezii. Chinezii înţelegeau arta negoţului, a compromisului, a concesiei şi a recompensei. Dar japonezii erau mîndri din cale afară şi, cînd atingeai mîndria cuiva — orice japonez, nu neapărat un samurai —, atunci moartea era un preţ mic spre a plăti insulta. Haide, termină odată, voia să strige.

— Căpitane general, plec imediat, spuse părintele Alvito. Eminenţă, dacă veniţi şi dumneavoastră, această amabilitate va conta mult ca să-l domolim.

— Bine.

— Nu e periculos ? întrebă Ferriera. Amîndoi puteţi fi folosiţi ca ostatici.

Dell'Aqua spuse :

— În clipa în care apare vreun semn de trădare, îţi poruncesc, în numele Domnului, să distrugi nava aceea, cu toţi care se află în ea, fie că sîntem sau nu şi noi la bord.

Coborî cu paşi mari de pe dunetă pe puntea principală, pe lîngă tunuri, pulpanele sutanei fluturîndu-i maiestuos.

La capătul pasarelei se întoarse şi făcu semnul crucii. Apoi coborî pasarela şi urcă în barcă.

Nostromul molă parîmele. Toţi marinarii erau înarmaţi cu pistoale şi un butoiaş cu praf de puşcă, amorsat, se afla sub scaunul nostromului.

Ferriera se aplecă peste parapet şi strigă în jos, încet :

— Eminenţă, adu-l pe eretic cu Sfinţia ta.

— Ce ? Ce-ai spus ?

Auzise perfect de bine, dar pe dell'Aqua îl încînta să se amuze pe seama căpitanului general a cărui permanentă neobrăzare îl ofensase de moarte, pentru că, bineînţeles, el hotărîse cu mult înainte să-l obţină pe Blackthorne. *Che stupido* [1], gîndea.

— Să-l aduci pe eretic cu Sfinţia ta, da ? repetă Ferriera.

Pe dunetă, Rodrigues auzi un mormăit : „Da, căpitane general" şi gîndi : „Ce ticăloşie pui la cale, Ferriera ?"

Se mişcă în scaun anevoie, alb la faţă ca varul. Durerea din picior era cumplită şi-i trebuia multă tărie ca să se stăpînească. Oasele se sudau bine şi, slavă cerului, rana era curată. Dar fractura era totuşi o fractură, chiar şi o uşoară înclinare a navei în staţionare era un chin. Luă o înghiţitură de grog din plosca ponosită ce atîrna într-un cui bătut în habitaclu.

Ferriera îl privea.

— Te doare rău piciorul ?

— E-n ordine.

Grogul amorţea durerea.

— O să fii destul de bine ca să mergem de-aici la Macao ?

— Da. Chiar şi să ne luptăm pe mare tot drumul. Şi să ne întoarcem la vară, dacă la asta te gîndeşti.

— Da, la asta mă gîndesc, pilotule. Buzele-i erau strînse în acel zîmbet batjocoritor. Am nevoie de un pilot sănătos.

— Sînt sănătos. Piciorul mi se vindecă bine. Rodrigues îşi alungă durerea. Englezul n-o să vină la noi de bună voie. Eu n-aş face-o.

— Pe o sută de guinee că te-nşeli ?

Asta e mai mult decît cîştig eu într-un an.

---

[1] Ce prost (it.).

— Plătite după ce-ajungem la Lisabona, din profiturile de la Corabia Neagră.

— S-a făcut. Nimic n-o să-l facă să vină pe fregată de bună voie. Pe Dumnezeul meu, că sînt mai bogat cu o sută de guinee !

— Mai sărac. Uiți că iezuiții îl vor aici mai mult decît mine.

— De ce-ar voi-o ?

Ferriera îl privi calm și nu-i răspunse, avînd același zîmbet contorsionat. Apoi, întinzîndu-i o cursă, spuse :

— L-aș însoți pe Toranaga afară din port, în schimbul ereticului.

— Mă bucur că-ți sînt tovarăș, că-ți sînt de trebuință, ție și Corabiei Negre, spuse Rodrigues. N-aș vrea să te am dușman.

— Sînt încîntat că ne înțelegem, pilotule. În sfîrșit.

*

* *

Am nevoie de escortă să ies din port. Am nevoie de ea repede, îi spuse Toranaga lui dell'Aqua prin tălmaciul Alvito. Mariko se afla alături, cu Yabu, și ascultau. El stătea pe dunetă, dell'Aqua dedesubt, pe puntea principală, cu Alvito lîngă el, dar chiar și așa ochii le erau aproape la același nivel. Sau, dacă vreți, nava voastră de război poate înlătura bărcile pescărești din calea mea.

— Iertați-mă, mărite Toranaga, dar asta ar fi o pricină de vrajbă de neîngăduit, pe care nu ați... nu ați putea-o cere fregatei, spuse dell'Aqua, adresîndu-i-se lui direct, găsind, ca-ntotdeauna ciudată tălmăcirea simultană a lui Alvito. Ar fi cu neputință... ar fi un act fățiș de război.

— Atunci ce propui ?

— Vă rog, veniți pe fregată. Să-l întrebăm pe căpitanul general. El va găsi o cale de ieșire, acum că știm care vă este necazul. El e militar, noi nu sîntem.

— Aduceți-l aici.

— S-ar aranja mai repede dacă Alteța voastră ar veni acolo. În afară de asta, bineînțeles, ne-ați face o mare cinste.

Toranaga știa acest adevăr. Numai cu cîteva clipe mai înainte văzuse mai multe bărci pescărești, încărcate cu arcași, părăsind țărmul sudic și, deși acum ei erau în

siguranţă, era limpede că într-o oră intrarea portului avea să fie strangulată de duşmani.

Ştia că n-avea de ales.

— Îmi pare rău, Alteţă, îi explicase mai devreme Anjin-san, nu pot să mă apropii mai mult de fregată. Rodrigues e prea deştept. Îl pot opri să fugă, dacă vîntul se menţine, dar nu-l pot prinde-n cursă, dacă nu face nici o greşeală.

— O să facă vreo greşeală şi vîntul o să se menţină ? întrebase el prin Mariko.

Ea răspunsese :

— Anjin-san spune că un om înţelept nu pariază niciodată pe vînt, doar dacă este un alizeu şi te afli în largul mării. Aici sîntem în port şi munţii fac ca vîntul să se învolbureze şi să vină-n rafale. Pilotul Rodrigues n-o să facă nici o greşeală.

Toranaga îi urmărise pe cei doi piloţi măsurîndu-şi priceperea unul cu celălalt şi ştia, fără nici o îndoială, că amîndoi erau desăvîrşiţi. De asemeni, ajunsese să-nţeleagă că nici el, nici pămînturile sale, nici întreaga împărăţie n-or să fie niciodată în siguranţă fără să aibă nave barbare moderne. Numai cu ajutorul lor vor avea controlul asupra propriilor mări. Gîndul îl cutremurase.

— Dar cum să negociez cu ei ? Cum îşi vor cere iertare pentru vrăjmăşia atît de vădită împotriva mea ? Acum e de datoria mea să-i lichidez pentru insulta ce mi-au adus-o.

Atunci Anjin-san îi explicase cum este cu pavilioanele false, cum toate navele foloseau procedeul ca să se apropie de duşman, sau să încerce să scape de un duşman, şi Toranaga se liniştise aflînd că exista o soluţie acceptabilă care să-i salveze onoarea.

Acum Alvito spunea :

— Cred că ar trebui să mergeţi imediat, Alteţă.

— Foarte bine, încuviinţă Toranaga. Yabu-san, preia comanda navei. Mariko-san, spune-i lui Anjin-san că trebuie să stea pe dunetă şi să ţină cîrma, apoi tu vii cu mine.

— Da, stăpîne.

Fusese clar pentru Toranaga, după mărimea bărcii, că nu putea să ia cu el decît cinci gărzi. Dar, oricum, treaba fusese prevăzută şi planul final era simplu : dacă nu putea să convingă fregata să-l ajute, atunci el şi gărzile sale aveau să-l omoare pe căpitanul general, pe pilotul

lor şi pe preoţi şi se vor baricada într-una din cabine. Totodată, galera avea să se-arunce cu prora asupra fregatei, aşa cum sugerase Anjin-san, şi împreună aveau să încerce să ia fregata cu asalt. O vor lua sau nu, dar fiecare variantă era o soluţie rapidă.

— E un plan bun, Yabu-san, spusese el.

— Te rog, lasă-mă pe mine să merg în locul Domniei tale să negociez.

— Ei n-ar fi de acord.

— Foarte bine, dar, o dată ce ieşim din cursă, alungă toţi barbarii de pe pămîntul nostru. Dac-ai s-o faci, vei avea mai mulţi *daimyo* de cîştigat decît de pierdut.

— Mă voi gîndi la asta, spusese Toranaga, ştiind că era o prostie, că trebuia să-i aibă pe *daimyo*-ii creştini Onoshi şi Kiyama de partea sa şi, ca atare, şi pe ceilalţi *daimyo* creştini. Fără ei, avea să fie lichidat. De ce-o dori Yabu să meargă pe fregată ? Ce ticăloşie a pus la cale, dacă nu primim nici un ajutor ?

— Alteţă, spuse Alvito, în numele lui dell'Aqua, pot să-l invit pe Anjin-san să vină cu noi ?

— De ce ?

— Mi-a trecut prin minte că i-ar face plăcere să-şi salute camaradul, pe pilotul Rodrigues. Omul are un picior rupt şi nu poate veni aici. Rodrigues ar fi încîntat să-l revadă, să-i mulţumească pentru că i-a salvat viaţa, dacă n-aveţi nimic împotrivă.

Toranaga nu vedea nici un motiv pentru care Anjin-san să nu meargă. Omul era sub protecţia lui, deci inviolabil.

— Dacă el vrea, foarte bine. Mariko-san, însoţeşte-l pe Tsukku-san.

Mariko se înclină. Ştia că sarcina ei era să asculte, să raporteze şi să se asigure că tot ce se spunea era tălmăcit corect, fără omisiuni. Acum ea se simţea mai bine, coafura şi faţa erau iarăşi desăvîrşite, avea un alt chimonou, împrumutat de la doamna Fujiko, şi braţul stîng îi era legat cu o eşarfă curată.

Unul din ofiţeri, un doctor începător, îi bandajase rana. Tăietura din antebraţ nu-i atinsese tendoanele şi rana în sine era curată. O baie i-ar fi prins bine, dar pe galeră nu se putea.

Amîndoi, ea şi Alvito, porniră spre dunetă. El observă stiletul din eşarfa lui Blackthorne şi cît de firesc părea

să se mişte în chimonoul pătat de sînge. Se întrebă cît de departe ajunsese în a-i cîştiga încrederea lui Toranaga.

— Bun găsit, căpitane pilot Blackthorne.

— Să putrezeşti în iad, părinte ! răspunse Blackthorne bine dispus.

— Poate c-o să ne întîlnim acolo, Anjin-san. Poate că da. Toranaga a spus că poţi să vii pe fregată.

— E ordinul lui ?

— „Dacă doreşti", a zis.

— Nu doresc.

— Rodrigues ar fi încîntat să-ţi mulţumească din nou şi să te vadă.

— Transmite-i respectele mele şi spune-i că-l voi vedea în iad. Sau aici.

— Piciorul îl împiedică s-o facă.

— Ce-i face piciorul ?

— Se vindecă. Datorită ajutorului tău şi graţie Proniei Cereşti, în cîteva săptămîni, cu voia Celui de Sus, are să umble, deşi o să rămînă şchiop pe viaţă.

— Spune-i că-i doresc sănătate. Ai face mai bine să pleci, părinte, îţi iroseşti timpul.

— Rodrigues ar vrea să te vadă. Pe masă e grog şi-un clapon fript, grozav, cu sos şi legume proaspete, şi pîine proaspătă din grîu nou, unt. Ar fi păcat, pilotule, să pierzi o mîncare ca asta.

— Ce ?

— Pîine nouă, aurie, căpitane pilot, pesmeţi proaspeţi, unt şi un hartan de vacă. Portocale proaspete din Goa şi chiar un galon de vin de Madeira, ca s-alunece mîncarea, ori rachiu, dacă-ţi place mai mult. E şi bere. Apoi mai e şi claponul de Macao, fierbinte şi gustos. Căpitanul general e un epicureu.

— Lua-te-ar naiba !

— O să mă ia cînd o să-i facă plăcere. Eu îţi spun doar ce există.

— Ce-nseamnă „epicureu", întrebă Mariko.

— Este acela căruia îi place mîncarea şi dă mese bogate, *senhora* Maria, spuse Alvito, folosind numele ei de botez.

Observase schimbarea bruscă de pe faţa lui Blackthorne. Aproape că-i vedea glandele salivare lucrînd şi-i simţea agonia mistuitoare a stomacului. În seara asta, cînd văzuse masa aşezată în cabina mare, ar-

gintăria strălucind, fața de masă albă și scaunele, scaune adevărate, capitonate-n piele, și mirosise pîinea din făină nouă, și untul, și carnea sățioasă, el însuși simțise cum îl ia cu leșin, ori el nu era nici lihnit de foame, nici neobișnuit cu bucătăria japoneză.

E atît de simplu s-ademenești un om, își spuse. Nu-ți trebuie decît să știi momeala potrivită.

— La revedere, căpitane pilot !

Alvito se întoarse și se îndreptă spre pasarelă. Blackthorne venea în urma lui.

*

*

— Ce nu e-n regulă, englezule ? întrebă Rodrigues.

— Unde e mîncarea ? După aia putem sta de vorbă. Mai întîi mîncarea pe care-ai promis-o.

Blackthorne stătea clătinîndu-se pe puntea principală.

— Te rog, urmează-mă, spuse Alvito.

— Unde-l duci, părinte ?

— Bineînțeles, în cabina mare. Blackthorne poate mînca în timp ce seniorul Toranaga și căpitanul general discută.

— Nu. El mănîncă în cabina mea.

— E mai ușor, bineînțeles, să mergi acolo unde este mîncarea.

— Nostrom ! Îngrijește-te să i se aducă pilotului mîncare imediat, tot ce are nevoie, în cabina mea, orice de pe masă. Englezule, ce vrei, grog, vin sau bere ?

— Bere mai întîi, apoi grog.

— Nostrom, ocupă-te de asta și du-l jos. Și, ascultă, Pesaro, dă-i niște haine din cufărul meu, și cizme, și tot ce-i trebuie. Și rămîi cu el pînă te chem.

Fără să scoată o vorbă, Blackthorne îl urmă pe Pesaro, nostromul, un bărbat solid, mătăhălos, coborînd scara din tambuchi. Alvito porni înapoi către dell'Aqua și Toranaga, care discutau, prin Mariko, lîngă scara de tambuchi, dar Rodrigues îl opri.

— Părinte ! Numai o clipă. Ce i-ai spus ?

— Doar că ai vrea să-l vezi și că avem mîncare la bord.

— Dar că eu îl invitam la masă ?

— Nu, Rodrigues, n-am spus asta. Dar tu n-ai vrea să-i oferi mîncare unui camarad pilot căruia îi e foame ?

— Foame e puţin zis pentru bietul nenorocit, e hămesit. Dacă mănîncă în starea asta, o să înfulece cu o lăcomie de lup, apoi o să verse tot atît de repede ca o tîrfă beată care-a băgat în ea în neştire. Nu cred c-ar fi de dorit ca vreunul din noi, fie el chiar şi un eretic, să mănînce ca un animal şi să vomite tot ca un animal în faţa lui Toranaga, nu-i aşa părinte ? Nu în faţa unui ticălos, mai ales a unuia cu mintea tot atît de curată ca o tîrfă plină de sifilis !

— Trebuie să-nveţi să-ţi stăpîneşti vorbele spurcate, fiule, spuse Alvito. Or să te ducă în iad. Ai face bine să spui de o mie de ori Ave Maria şi să nu mănînci două zile. Doar pîine şi apă. O penitenţă în faţa lui Dumnezeu, ca să-ţi amintească de milostenia Lui.

— Mulţumesc, părinte, aşa o să fac. Bucuros. Şi, dac-aş putea să îngenunchez, aş face-o şi ţi-aş săruta crucea. Da, părinte, acest biet păcătos îţi mulţumeşte pentru răbdarea pe care ţi-a dat-o Dumnezeu. Trebuie să-mi păzesc limba.

Ferriera strigă de pe scara din tambuchi.

— Rodrigues, vii jos ?

— Am să rămîn pe punte atîta vreme cît ticăloasa aia de galeră e acolo, căpitane general. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti aici. Alvito dădu să plece. Rodrigues o observă pe Mariko. Doar o clipă, părinte. Cine e femeia ?

— *Dona* Maria Toda. Unul din tălmacii lui Toranaga.

Rodrigues fluieră uşor.

— E bună ?

— Foarte bună.

— O prostie s-o laşi pe navă. De ce-ai spus „Toda" ? E una din concubinele lui Hiro-matsu ?

— Nu. E soţia fiului său.

— O prostie s-o aduci pe navă. Rodrigues făcu semn unuia din marinari. Dă de veste că femeia vorbeşte portugheza.

— Da, *senhor*.

Omul se îndepărtă grăbit şi Rodrigues se întoarse iar spre părintele Alvito.

Preotul nu era cîtuşi de puţin intimidat pe mînia vădită a lui Rodrigues.

— Doamna Maria vorbeşte şi latina, tot atît de bine. Mai e altceva, pilotule ?

— Nu, mulţumesc. Poate că e mai bine să-ncep să spun Ave Maria

— Da, ar trebui.

Preotul făcu semnul crucii şi plecă. Rodrigues scuipă în gura de scurgere şi unul dintre timonieri tresări şi se închină.

— Vedea-te-aş spînzurat de catarg ! şuieră Rodrigues.

— Da, căpitane-pilot, îmi cer iertare, *senhor*. Dar lîngă bunul părinte m-apucă frica. N-am vrut să fac nici un rău.

Tînărul văzu ultimele firişoare de nisip trecînd prin gîtul clepsidrei de o oră şi o întoarse.

— Peste o jumătate de ceas te duci jos c-o găleată cu apă şi o perie de frecat şi cureţi mizeria din cabina mea. Îi spui nostromului să-l aducă pe englez sus şi tu-mi faci cabina lună. Şi-ar fi bine să fie foarte curată, dacă nu vrei să-mi fac jartiere din maţele tale. Şi-n timp ce-o cureţi spune Ave Maria pentru sufletul tău blestemat.

— Da, *senhor* pilot, spuse tînărul abia auzit.

Rodrigues era ca un apucat în privinţa curăţeniei şi cabina lui parc-ar fi fost Sfîntul Graal al navei. Totul trebuia să fie imaculat, indiferent de vreme.

Capitolul 27

— Trebuie să existe o soluţie, căpitane general, spuse dell'Aqua stăruitor.

— Doriţi un act făţiş de război împotriva unei ţări prietene ?

— Bineînţeles că nu.

Toţi din cabina principală ştiau că se găseau în aceeaşi capcană. Orice act făţiş îi punea net de partea lui Toranaga şi împotriva lui Ishido, ceea ce trebuia evitat cu orice chip, dacă Ishido ar fi ieşit învingător. În momentul de faţă, Ishido controla Osaka şi capitala, Kyoto, şi majoritatea regenţilor. Şi acum, datorită *daimyo*-ilor Onoshi şi Kiyama, Ishido controla mai toată insula din sud, Kyushu, şi, prin Kyushu, portul Nagasaki, centrul principal al întregului comerţ, iar, în acest fel, tot negoţul şi Corabia Neagră din acest an.

Toranaga spuse prin mijlocirea părintelui Alvito :

— Ce e atît de greu ? Eu vreau doar să-i alungaţi pe piraţi din gura portului, *neh* ?

Toranaga stătea incomod la locul de cinste, în scaunul cu spătar înalt de la masa imensă. Alvito era lîngă el, căpitanul general în faţa lui, dell'Aqua lîngă căpitanul general. Mariko stătea în spatele lui Toranaga şi gărzile samurai aşteptau lîngă uşă, cu faţa spre marinarii înarmaţi. Toţi europenii erau conştientţi că, deşi Alvito tălmăcea pentru Toranaga tot ce se discuta în cameră, Mariko se afla acolo ca să se asigure că nimic din ce-şi spuneau între ei nu era împotriva stăpînului ei şi că tălmăciurea era completă şi exactă.

Dell'Aqua se aplecă în faţă.

— Alteţă, poate că trimiteţi soli la ţărm seniorului Ishido. Poate că soluţia stă în negocieri. Noi am putea oferi această navă ca loc pentru tratative. Poate că în acest chip aţi reuşi să înlăturaţi războiul.

Toranaga rîse dispreţuitor.

— Ce război ? Eu şi Ishido nu sîntem în război.

— Dar, Alteţă, noi am văzut bătălia de pe ţărm.

— Nu fiţi naivi ! Cine a fost omorît ? Cîţiva *ronini* fără însemnătate. Cine pe cine a atacat ? Numai *ronini*, bandiţi şi habotnici care au apucat-o pe căi greşite.

— Dar ambuscada ? Am înţeles că samuraii în maro au luptat cu cei în gri.

— Bandiţii ne-au atacat pe toţi, laolaltă, fie că eram în maro sau gri. Oamenii mei s-au luptat doar ca să mă apere. În încăierări de noapte se-ntîmplă deseori greşeli. Dacă uniformele maro au omorît uniforme gri sau invers, asta e o greşeală regretabilă. Ce reprezintă cîţiva oameni pentru fiecare din noi ? Nimic. Noi nu sîntem în război.

Toranaga văzu neîncrederea lor, aşa că adăugă :

— Spune-le, Tsukku-san, că, în Japonia, armatele poartă războaiele. Aceste încăierări şi încercări de asasinate nu sînt decît probe care să fie tăgăduite cînd nu izbutesc. Războiul n-a început în noaptea asta. A început cînd a murit *taikō*. Chiar înainte de asta, cînd a murit fără să lase un fiu major, care să-i urmeze. Poate chiar înainte, cînd Goroda, protectorul, a fost omorît. Noaptea asta nu reprezintă nimic de durată. Nici unul din voi nu înţelegeţi ţara noastră sau politica noastră. Cum aţi putea ? Bineînţeles că Ishido încearcă să mă omoare.

La fel şi mulţi alţi *daimyo*. Au făcut-o în trecut şi o vor face şi-n viitor. Kiyama şi Onoshi au fost şi prieteni, şi duşmani. Ascultaţi, dacă eu sînt omorît, asta ar simplifica lucrurile pentru Ishido, adevăratul duşman, dar numai pentru moment. Acum eu sînt în capcana lui şi, dacă îi izbuteşte cursa, el are doar un avantaj de moment. Dacă scap, capacana nici n-a existat vreodată. Dar să vă fie limpede, tuturor, că moartea mea n-o să îndepărteze cauza războiului, nici n-o să oprească altele. Numai dacă moare Ishido n-are să mai fie nici un conflict. Aşa că acum nu este nici un război pornit. Nici unul. Se mişcă în scaun, detestînd mirosul din cabină de la mîncărurile grase şi trupurile nespălate. Dar noi, într-adevăr, avem o problemă urgentă. Am nevoie de tunurile voastre. Le vreau acum. Piraţii mă blochează în gura portului. Am spus mai-nainte, Tsukku-san, că în curînd fiecare trebuie să aleagă. Spune-mi acum, de ce parte stai tu, mai-marele tău şi întreaga biserică creştină ? Şi prietenii mei, portughezii, sînt cu mine sau împotriva mea ?

Dell'Aqua spuse :

— Puteţi fi sigur, mărite Toranaga, că noi toţi sprijinim interesele Domniei tale.

— Bine. Atunci îndepărtaţi-i pe piraţi imediat !

— Acesta ar fi un act de război şi nu ar fi nimic de cîştigat din el. Poate că reuşim să facem un tîrg, nu ? spuse Ferriera.

Alvito nu tălmăci asta, ci spuse :

— Căpitanul general zice că noi încercăm numai să evităm un amestec în politica Domniilor voastre, senior Toranaga. Noi sîntem neguţători.

Mariko îi spuse în japoneză lui Toranaga :

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu e corect. Nu asta s-a spus.

Alvito oftă.

— Am schimbat doar cîteva din cuvintele lui, Alteţă. Căpitanul general, fiind un străin, nu cunoaşte anumite purtări de aici. Nu înţelege deloc Japonia.

— Dar tu o-nţelegi. Tsukku-san ? întrebă Toranaga.

— Încerc, Alteţă.

— De fapt ce-a zis ?

Alvito îi spuse.

După o pauză Toranaga continuă :

— Anjin-san mi-a spus că portughezii sînt foarte interesaţi în negoţ şi, cînd e vorba de negustorie, n-au nici

purtări alese, nici umor. Înțeleg și voi accepta explicația ta, Tsukku-san. Dar, de acum încolo, te rog, tălmăcești tot, exact cum e spus.

— Da, Alteță.

— Spune-i căpitanului general așa : „Cînd războiul se va termina, eu am să măresc negoțul. Eu sînt pentru negoț. Ishido nu este".

Dell'Aqua observase schimbarea și nădăjduia că Alvito acoperise prostia lui Ferriera.

— Noi nu sîntem politicieni, Alteță, noi sîntem oameni ai religiei, și reprezentăm credința și pe credincioși. Noi, într-adevăr, sprijinim interesele Domniei tale. Da.

— Sînt de acord. Mă gîndeam...

Alvito se opri din tălmăcit, chipul i se lumină și lăsă pentru moment japoneza lui Toranaga să curgă.

— Îmi cer iertare, Eminență, dar seniorul Toranaga a spus : „Mă gîndeam să vă cer să construiți un templu, un templu mare, în Yedo, ca o dovadă a încrederii mele în interesele voastre".

De ani, de cînd Toranaga devenise senior al celor Opt Provincii, dell'Aqua trăsese sfori pentru această concesie. Și ca s-o obțină de la el acum, în cel de al treilea mare oraș din împărăție, era o favoare de neprețuit. Părintele Superior știu că venise timpul să rezolve problema tunurilor.

— Mulțumește-i, Martin Tsukku-san, spuse folosind propoziția încifrată asupra căreia căzuse de acord mai devreme cu Alvito, hotărînd să-și urmeze propria lor cale, avîndu-l pe Alvito purtător de stindard, și spune-i că noi vom încerca întotdeauna să fim în slujba lui. O, da, întreabă-l ce are în gînd în legătură cu catedrala, adăugă pentru căpitanul general.

— Cred că, pentru moment, aș putea vorbi direct, Alteță, începu Alvito către Toranaga. Stăpînul meu vă mulțumește și spune că ceea ce ați cerut mai-nainte poate că este posibil. El se va strădui întotdeauna să vă fie de folos.

— „Strădui" este un cuvînt abstract și nesatisfăcător.

— Da, Alteță. Alvito privi spre gărzi care, bineînțeles, ascultau fără să pară c-o fac. Dar îmi amintesc că spuneați mai devreme că uneori e înțelept să fii abstract.

Toranaga înțelese imediat. Făcu semn oamenilor săi să plece.

— Aşteptaţi afară, toţi.

Neliniştiţi, samuraii se supuseră. Alvito se întoarse către Ferriera :

— Acum nu mai avem nevoie de gărzile dumitale, căpitane general.

După plecarea samurailor, Ferriera îşi concedie oamenii şi privi spre Mariko. El purta pistoale la cingătoare şi un altul îl avea în cizmă.

Alvito îi spuse lui Toranaga :

— Alteţă, poate că aţi dori ca doamna Maria să ia loc ?

Din nou Toranaga înţelese. Gîndi un moment, apoi dădu pe jumătate din cap şi spuse fără să se întoarcă :

— Mariko-san, ia una din străjile mele şi găseşte-l pe Anjin-san. Stai cu el pînă trimit după tine.

— Da, stăpîne.

Uşa se închise în urma ei.

Acum erau singuri. Ei patru.

Ferriera spuse :

— Care-i oferta ? Ce oferă ?

— Ai răbdare, căpitane general, îi răspunse dell'Aqua, degetele-i bătînd darabana pe cruce, în timp ce se ruga pentru reuşită.

— Alteţă, începu Alvito către Toranaga, stăpînul meu spune că va încerca să facă tot ce-aţi cerut. În termen de patruzeci de zile. Vă va trimite vorbă în taină despre cum merg lucrurile. Cu permisiunea voastră, eu voi fi mesagerul.

— Şi dacă nu izbuteşte ?

— Nu va fi din pricină că n-a încercat, sau n-a fost convingător, ori c-a stat pe gînduri. Vă dă cuvîntul său.

— În faţa Dumnezeului creştin ?

— Da. În faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Să o facă în scris. Cu sigiliul său.

— Uneori înţelegerile depline, înţelegerile delicate, nu trebuie consemnate în scris, Alteţă.

— Zici că, dacă nu-mi dau încuviinţarea în scris, nici voi n-o veţi face ?

— Mi-am amintit doar una din spusele Domnie voastre, că onoarea unui samurai este, cu siguranţă, mai importantă decît o bucată de hîrtie. Părintele Superior îşi dă cuvîntul său în faţa lui Dumnezeu, cuvîntul de onoare, aşa cum ar fi cuvîntul de samurai. Cinstea Domniei voastre este întru totul îndeajuns pentru Părintele Superior.

M-am gîndit doar că l-ar întrista să nu aveţi atîta încredere în el. Doriţi să-i cer o semnătură ?

În cele din urmă Toranaga spuse :

— Foarte bine. Cuvîntul lui în faţa zeului creştin, *neh* ? Cuvîntul lui în faţa Dumnezeului său ?

— Vi-l dau în numele său. A jurat pe Sfînta Cruce să încerce.

— Şi tu, Tsukku-san ?

— Aveţi la fel şi cuvîntul meu, în faţa lui Dumnezeu, pe Sfînta Cruce, că voi face tot ce pot spre a-l ajuta să-i convingă pe seniorii Onoshi şi Kiyama să fie aliaţii Domniei voastre.

— În schimb eu voi face ce-am promis mai-nainte. În cea de a patruzeci şi una zi puteţi să puneţi piatra de temelie a celui mai mare templu creştin din împărăţie.

— Alteţă, s-ar putea ca terenul să fie delimitat imediat ?

— De îndată ce ajung în Yedo. Dar cum rămîne cu piraţii ? Piraţii din bărcile pescăreşti ? Îi veţi îndepărta imediat ?

— Dacă aţi avea tunuri, aţi face-o pe cont propriu, Alteţă ?

— Bineînţeles, Tsukku san.

— Alteţă, îmi cer iertare că nu vă răspund direct, dar trebuie să facem un plan. Tunurile nu ne aparţin. Vă rog, acordaţi-mi o clipă. Alvito se întoarse către dell'Aqua : Eminenţă, totul e aranjat în privinţa catedralei. Apoi adăugă către Ferriera, aplicînd planul dinainte stabilit : O să fii bucuros că nu l-ai scufundat, căpitane general. Seniorul Toranaga întreabă dacă ai vrea să-i transporţi zece mii de ducaţi de aur cînd pleci cu Corabia Neagră la Goa, spre a fi investiţi pe piaţa aurului, în India. Noi am fi încîntaţi să mijlocim afacerea prin sursele noastre obişnuite de acolo, plasînd aurul pentru dumneata. Seniorul Toranaga spune că jumătate din profit îţi aparţine. Amîndoi, Alvito şi dell'Aqua, judecaseră că, pînă se întorcea Corabia Neagră, peste şase luni, Toranaga ori o să fie pus din nou preşedintele regenţilor şi, ca atare, va fi mai mult decît încîntat să permită această tranzacţie foarte profitabilă, ori o să fie mort. Dumneata ai putea, lesne, să ai un profit net de patru mii de ducaţi. Şi nici o primejdie.

— În schimbul a ce ? Asta e mai mult decît ajutorul anual pe care-l aveţi de la regele Spaniei pentru tot Ordinul lui Isus din Asia. În schimbul a ce ?

— Seniorul Toranaga spune că piraţii îl opresc să părăsească portul. El ştie mai bine decît dumneata dacă sînt piraţi.

Ferriera răspunse pe aceeaşi voce seacă adresată doar lui Toranaga, după cum prea bine ştiau amîndoi.

— Nu v-aş sfătui să vă puneţi credinţa în acest om. Duşmanii lui au toate chintele regale în mînă. Toţi regii creştini sînt împotriva lui. Bineînţeles, pe principalii doi i-am auzit cu propriile mele urechi. Ei zic că japonezul ăsta e adevăratul duşman. Eu îi cred pe ei, nu pe cretinul ăsta nenorocit.

— Sînt sigur că seniorul Toranaga ştie mai bine decît noi cine sînt piraţi şi cine nu, îi spuse dell'Aqua imperturbabil, cunoscînd soluţia, după cum şi Alvito o ştia. Presupun că n-ai nimic împotrivă ca seniorul Toranaga să se ocupe el însuşi de piraţi.

— Bineînţeles că nu.

— Aveţi o mulţime de tunuri de rezervă la bord, spuse Părintele Superior. De ce nu-i dai cîteva în secret ? De fapt, vinde-i cîteva. Tu vinzi arme mereu. El cumpără arme. Patru tunuri ar fi mai mult decît suficient. Ar fi uşor de transbordat cu barcazul, la fel praful de puşcă şi ghiulelele, date şi ele în cantitate destulă şi tot în secret. Atunci problema e rezolvată.

Ferriera oftă.

— Tunurile, dragă Eminenţă, sînt nefolositoare pe o galeră. Ea n-are nici saborduri, nici parîme, nici montanţi pentru tun. Ei nu pot folosi tunurile, chiar dacă ar avea tunuri, ceea ce n-au.

Amîndoi preoţii erau uluiţi.

— Nefolositoare ?

— Complet.

— Dar sigur, *don* Ferriera, ei pot să adapteze...

— Galera aceea nu poate folosi tunurile fără a fi modificată. Asta i-ar lua cel puţin o săptămînă.

— *Nan ja ?* spuse Toranaga bănuitor simţind că ceva nu era în ordine, oricît încercaseră ei s-o ascundă.

— „Ce este" ? întreabă Toranga, tălmăci Alvito.

Dell'Aqua ştia că le fugise pămîntul de sub picioare,

— Căpitane general, te rog, ajută-ne. Te rog. Ţi-o spun deschis. Noi am cîştigat favoruri enorme pentru credinţă. Trebuie să mă crezi, da, şi trebuie să ai încredere în noi. Trebuie să-l ajuţi cumva pe seniorul Toranaga să iasă din port. Te rog, în numele bisericii. Numai catedrala este o concesiune enormă. Te rog.

Ferriera nu lăsă să i se citească pe chip nimic din extazul victoriei. Chiar adăugă un plus de gravitate vocii.

— De vreme ce-mi cereţi ajutorul în numele bisericii, Eminenţă, bineînţeles voi face tot ce-mi cereţi. Am să-l scot din această capcană. Dar, în schimb, vreau căpitănia generală a Corabiei Negre pe anul viitor, fie că e, fie că nu e cu noroc anul acesta.

— Acesta-i darul regelui Spaniei, numai al lui. Nu-mi aparţine, ca să-l pot acorda.

— Mai departe : accept oferta cu aurul lui, dar vreau garanţia Sfinţiilor voastre că nu voi avea nici un necaz din partea viceregelui din Goa, sau aici, în privinţa aurului, sau în legătură cu vreuna din Corăbiile Negre.

— Îndrăzneşti să-mi ceri mie şi bisericii o plată în schimb ?

— Acesta nu este decît un aranjament între mine, Sfinţia ta şi maimuţa asta.

— El nu e maimuţă, căpitane general. Ai face bine să-ţi aminteşti asta.

— Mai departe : cincisprezece la sută din încărcătura de anul acesta în loc de zece.

— Imposibil.

— Mai departe : ca totul să fie în ordine, Eminenţă, cuvîntul Sfinţiei tale, în faţa lui Dumnezeu — acum — că nici Sfinţia ta, nici vreunul din preoţii în subordine nu mă va ameninţa niciodată cu excomunicarea, dacă nu comit un sacrilegiu în viitor, ceea ce n-o să se întîmple. Şi mai departe, cuvîntul Sfinţiei tale, că Sfinţia ta şi sfinţii părinţi mă veţi sprijini în fapt şi veţi ajuta Corabia Neagră din aceşti doi ani, astea tot în faţa lui Dumnezeu.

— Şi mai departe, căpitane general ? Cu siguranţă că asta nu-i tot. Cu siguranţă mai este ceva, nu ?

— Ultimul : Îl vreau pe eretic.

Din pragul cabinei, Mariko se uita năucă la Blackthorne. Zăcea aproape în nesimțire pe duşumea, vomîndu-şi şi mărunțaiele din el. Nostromul stătea rezemat de patul din cabină, zgîindu-se la ea şi dezvelindu-şi rădăcinile galbene ale dinților.

— E otrăvit sau e beat ? îl întrebă pe Totomi Kana, samuraiul de lîngă ea, încercînd, fără să izbutească mare lucru, să-şi astupe nările la mirosul greu de mîncare şi băutură, la duhoarea marinarului respingător din fața ei şi la veşnicele miasme din cale, care inundau întreaga corabie. Pare aproape ca otrăvit, *neh ?*

— Poate că a fost, Mariko-san. Priviți la mizeria aia !

Samuraiul arătă plin de scîrbă spre masă.

Era un talmeş-balmeş de blide de lemn, cu resturi dintr-o halcă de vacă, friptă în sînge, jumătate de pui sfîrtecat, dumicați de pîine, brînză, bere vărsată, unt, o farfurie cu sos gras, sleit şi o jumătate de sticlă de rachiu.

Nici unul din ei nu mai văzuse pînă acum carne pe masă.

— Ce doriți ? îi întrebă nostromul. Fără maimuțe aici, *wakarimasu ?* Nici o maimuță-san în camera asta ! Privi spre samurai şi-i făcu semn cu mîna să plece. Afară ! Spălați putina ! Îşi întoarse privirea spre Mariko. Care e numele tău ? *Namu,* ei ?

— Ce spune, Mariko-san ? întrebă samuraiul.

Nostromul îşi aruncă privirea pentru o clipă spre samurai, apoi şi-o întoarse iar spre Mariko.

— Ce spune barbarul, Mariko-san ?

Mariko îşi desprinse ochii hipnotizați de pe masă şi se concentră asupra nostromului.

— Îmi pare rău, *senhor,* nu v-am înțeles. Ce-ați spus ?

— Ce ? Nostromul rămase cu gura căscată. Era un malac de bărbat, gras, cu ochii prea apropiați, urechi mari şi părul strîns într-o coadă prăpădită, dată cu căneală. Un crucifix îi atîrna de şuncile gîtului şi pistoalele-i erau slobode în cingătoare. Ei ? Vorbeşti portugheza ? O *jappo* [1] care vorbeşte bine potrugheza ? Unde-ai învățat să vorbeşti civilizat ?

---

[1] Formă prescurtată de la japonez, folosită deseori în sens peiorativ.

— Un... un părinte creştin m-a învăţat.

— Să mă ia dracu de ticălos ce sînt ! Doamne Dumnezeule, o floare-san care vorbeşte civilizat !

Blackthorne vomă iar şi încercă anevoie să se ridice de jos.

— Puteţi... vă rog, puteţi să-l puneţi pe pilot acolo ?

Ea arătă spre pat.

— Da. Dac-o să m-ajute maimuţa asta.

— Cine ? Îmi pare rău, ce-aţi spus ? Cine ?

— El ! *Jappo*. El.

Cuvintele o cutremurară şi-i trebui toată voinţa să rămînă calmă. Arătă spre samurai.

— Kana-san, vrei, te rog, să-l ajuţi pe barbarul acasta ? Anjin-san trebuie pus acolo.

— Cu plăcere, doamnă.

Împreună, cei doi bărbaţi îl ridicară pe Blackthorne care căzu ca un bolovan pe pat, capul prea greu bălăngănindu-se prosteşte.

— Trebuie spălat, spuse Mariko în japoneză, încă pe jumătate înmărmurită de cum îl numise nostromul pe Kana.

— Da, Mariko-san. Porunceşte-i barbarului să cheme slugile.

— Da. Ochii-i neîncrezători se întoarseră magnetizaţi din nou spre masă. Mănîncă ei într-adevăr asta ?

Nostromul îi urmări privirea. Imediat se aplecă, rupse un copan de pui şi i-l oferi.

— Ţi-e foame ? Poftim, micuţă Floare-san, e bun. E proaspăt, clapon veritabil din Macao

Ea-şi clătină capul.

Faţa cenuşie a nostromului se despică într-un rînjet şi, plin de bunăvoinţă, cufundă copanul în sosul gros şi i-l dădu pe la nas.

— Sosul îl face chiar mai bun. Hei, e bine să poţi să stai de vorbă de-adevăratelea, nu ? Aşa ceva nu mi s-a întîmplat niciodată pînă acum. Haide, mănîncă, îţi dă putere, acolo unde trebuie ! Îţi spun, e clapon de Macao.

— Nu, nu, mulţumesc. Să mănînci carne... să mănînci carne e interzis. E împotriva legii ; şi împotriva budismului şi *shintoismului*.

— Nu, în Nagasaki nu e ! Nostromul rîse. O grămadă de *jappo* mănîncă mereu carne. Toţi mănîncă, atunci cînd pot să facă rost şi dau pe gît tot atît de bine şi grogul

nostru. Eşti creştină, nu ? Haide, încearcă, micuţă *donna*. Cum poţi să ştii pînă nu încerci ?

— Nu, nu, mulţumesc.

— Un om nu poate trăi fără carne. Asta-i hrană adevărată. Te face puternic ca să te poţi umfla în pene ca un păun. Poftim. Îi oferi copanul lui Kana. Vrei ?

Kana îşi clătină capul la fel de îngreţoşat.

— *Iyé*.

Nostromul ridică din umeri şi-l aruncă nepăsător înapoi pe masă.

— *Iyé*, dacă nu vrei. Ce-ai păţit la braţ ? Te-ai rănit în luptă ?

— Da. Dar nu rău.

Mariko îl mişcă puţin, ca să-i arate, şi-şi înăbuşi durerea.

— Mititica de ea ! Ce cauţi aici, *donna senhorita*, ei ?

— Să-l văd pe An... să-l văd pe pilot. Seniorul Toranaga m-a trimis. Pilotul e beat ?

— Da, băutura şi mîncarea sînt de vină. Bietul nenorocit a mîncat prea repede şi a băut prea repede. A dat pe gît o jumătate de sticlă dintr-o înghiţitură. Englejii sînt toţi la fel. Nu se pot înfrîna de la grog şi n-au *cojones*. O măsură din cap pînă-n picioare. De cînd sînt n-am mai văzut o floare atît de micuţă ca dumneata. Şi de cînd sînt n-am mai vorbit cu un *jappo* care să discute civilizat.

— Numeşti toate doamnele japoneze şi pe toţi samuraii *jappo* şi maimuţe ?

Marinarul rîse scurt.

— Hei, *senhorita*, m-a luat gura pe dinainte. Ştii, aşa se obişnuieşte pentru codoaşe şi tîrfe în Nagasaki. N-am vrut să jignesc. N-am stat de vorbă niciodată în viaţa mea cu o *senhorita* civilizată, n-am ştiut că există vreuna, jur.

— Nici eu, *senhor*. N-am stat de vorbă niciodată pînă acum cu un portughez civilizat, afară de un sfînt părinte. Noi sîntem japonezi, nu *jappo*, *neh* ? Şi maimuţele sînt animale, nu-i aşa ?

— Bineînţeles. Nostromul îşi dezveli cioturile de dinţi. Dumneata vorbeşti ca o *donna*. Da. N-am vrut să jignesc, *donna senhorita*.

Blackthorne începu să mormăie. Ea se duse lîngă el şi-l mişcă uşor :

— Anjin-san ! Anjin-san !

— Da... da ? Blackthorne deschise ochii. O,... bună... îmi pare r... Eu...

Dar durerea năucitoare şi camera care se-nvîrtea cu el îl făcură să se lungească la loc.

— Vă rog, trimiteţi o slugă, *senhor*. Trebuie spălat.

— Avem sclavi, dar nu pentru asta, *donna senhorita*. Lasă-l pe englez... Ce contează un pic de borîtură pentru un eretic ?

— N-aveţi servitori ? întrebă ea uluită.

— Avem sclavi — negri ticăloşi, dar sînt leneşi — eu însumi n-aş avea încredere în vreunul ca să-l spele, adăugă cu un zîmbet strîmb.

Mariko ştia că n-avea de ales. Se putea ca seniorul Toranaga să aibă nevoie de Anjin-san imediat şi asta era datoria ei.

— Atunci am nevoie de puţină apă, spuse. Ca să-l spăl.

— E un butoi în puţul scării. Pe puntea de dedesubt.

— Vă rog, aduceţi-mi puţină apă, *senhor*.

— Trimite-l pe el. Nostromul împinse un deget spre Kana.

— Nu. Vă rog, să-mi aduceţi. Acum.

Nostromul îşi întoarse privirea spre Blackthorne.

— Eşti drăguţa lui ?

— Ce ?

— Drăguţa englezului ?

— Ce e drăguţă, *senhor* ?

— Femeia lui. Prietena lui, ştii, *senhorita*, iubita acestui pilot, cea cu care se culcă. Drăguţă.

— Nu. Nu, *senhor*, nu sînt drăguţa lui.

— A lui atunci ? A acestei mai... a acestui samurai ? Sau poate a regelui, cel care abia a sosit la bord? Tora şi nu mai ştiu cum. Eşti una din ale lui ?

— Nu.

— A nici unuia de pe navă ?

Ea-şi clătină capul.

— Vă rog, n-aţi vrea să-mi aduceţi puţină apă ?

Nostromul încuviinţă din cap şi plecă.

— Asta-i cel mai urît şi cel mai împuţit bărbat lîngă care-am stat vreodată, zise samuraiul. Ce spunea ?

— El... bărbatul a întrebat dacă sînt una din concubinele pilotului.

Samuraiul se îndreptă spre uşă.

— Kana-san !

— Cer, în numele soţului dumitale, dreptul de a răzbuna această insultă. Pe loc ! De parcă dumneata ai conviețui cu orice barbar !

— Kana-san ! Te rog, închide uşa.

— Eşti Toda Mariko-san ! Cum îndrăzneşte să te insulte ? Insulta trebuie răzbunată.

— Va fi, Kana-san, şi-ţi mulţumesc. Da. Îţi dau acest drept. Dar ne aflăm aici la porunca seniorului Toranaga. Pînă ce el nu încuviinţează, n-ar fi corect pentru dumneata s-o faci.

Kana închise uşa fără tragere de inimă.

— Aşa-i. Dar te rog să-i ceri permisiunea seniorului Toranaga înainte de a pleca.

— Da. Îţi mulţumesc pentru grija pe care-o ai în privinţa onoarei mele. Ce-ar face Kana dacă ar şti tot ce s-a spus, se întrebă îngrozită. Ce-ar face seniorul Toranaga ? Sau Hiro-matsu ? Sau soţul meu ? Maimuţe ! O Doamne, ajută-mă să pot rămîne liniştită şi ţine-mi mintea limpede Ca să potolească mînia lui Kana schimbă repede vorba. Anjin-san pare atît de neajutorat. La fel ca un copil. Se pare că barbarii nu pot să suporte vinul. La fel ca unii din bărbaţii noştri.

— Da. Dar nu e de vină vinul. Nu poate fi. E ce-a mîncat.

Blackthorne se mişcă neliniştit încercînd cu greu să-şi vină-n fire.

— N-au servitori pe navă, Kana-san, aşa că va trebui să ţin locul uneia din doamnele lui Anjin-san.

Începu să-l dezbrace pe Blackthorne, cu greu din pricina braţului rănit.

— Lăsaţi-mă să v-ajut. Kana era foarte îndemînatic. O făceam deseori cu tatăl meu, cînd i se urca *saké*-ul la cap.

— E bine pentru un bărbat să se îmbete din cînd în cînd. Îl eliberează de toate spiritele rele.

— Da. Dar tatăl meu suferea cumplit ziua următoare.

— Soţul meu boleşte foarte rău. Zile în şir.

După o pauză, Kana spuse :

— Să-l ajute Buddha pe seniorul Buntaro să scape.

— Da, Mariko înconjură cabina cu privirea. Nu înţeleg cum pot să locuiască într-o asemenea murdărie. E mai rău decît la cei mai săraci oameni de la noi. Aproape

că am leşinat în cealaltă cabină din pricina mirosului.

— Te umple de mînie. N-am fost niciodată în viaţa mea la bordul unei nave barbare.

— Eu n-am fost niciodată pînă acum pe mare.

Uşa se deschise şi nostromul aşează jos găleata. Fu uluit de goliciunea lui Blackthorne, smulse o pătură de sub pat şi-l acoperi.

— O să dea ortul popii. În afară de-asta... E ruşinos să faci aşa ceva unui bărbat, pînă chiar şi lui.

— Ce ?

— Nimic. Cum te cheamă, *donna senhorita* ? Ochii-i sclipiră.

Ea nu-i răspunse. Dădu pătura la o parte şi-l spălă pe Blackthorne, bucuroasă să facă ceva, detestînd cabina şi prezenţa dezgustătoare a nostromului, întrebîndu-se despre ce vorbeau în cealaltă cabină. Este stăpînul nostru în siguranţă ?

Cînd termină, strînse chimonoul şi bucata de pînză murdară din brîu.

— Pot fi spălate, *senhor* ?

— Ce ?

— Trebuie curăţate imediat. Aţi putea să trimiteţi după un sclav, vă rog ?

— Sînt cîţiva ticăloşi de negri puturoşi, v-am spus. Asta ar dura o săptămînă sau mai mult. Aruncă-le, *donna senhorita,* nu fac doi bani. Pilotul nostru, căpitanul Rodrigues, a spus să-i dăm haine adevărate. De aici. Deschise un cufăr marinăresc. El a zis să-i dăm orice de aici.

— Nu ştiu să-mbrac un bărbat în lucrurile acelea.

— Îi trebuie o cămaşă, pantaloni, punga-buzunar, ciorapi, cizme şi tunica de marinar.

Nostromul le scoase şi i le arătă. Apoi, laolaltă, ea şi samuraiul începură să-l îmbrace pe Blackthorne, încă toropit şi aproape în nesimţire.

— Asta unde se pune ?

Ridică punga triunghiulară, asemănătoare unui săculeţ, ţinînd-o de băieri.

— Sfinte Dumnezeule, se poartă în faţă, aşa, spuse nostromul încurcat, arătînd-o pe-a lui cu degetul. O legi la locul ei, deasupra pantalonilor, cum ţi-am spus. Peste boaşe.

Ea o privi pe-a nostromului, studiind-o. El îi simţi privirea şi-l trecură fiorii.

Ea-i puse lui Blackthorne punga-buzunar, i-o aşează cu grijă şi, împreună cu samùraiul, îi trecu băierile din spate printre picioare şi i le legă în jurul taliei. Spuse încet către samurai :

— Ăsta e cel mai stupid fel de a te îmbrăca din cîte-am văzut vreodată.

— Trebuie să fie foarte stînjenitor, răspunse Kana. Le poartă şi preoţii, Mariko-san ? Sub sutane ?

— Nu ştiu.

Ea-şi îndepărtă o şuviţă de păr din ochi.

— *Senhor,* Anji-san e îmbrăcat aşa cum trebuie ?

— Da. Afară de cizme. Ele sînt acolo. Pot să mai aştepte.

Nostromul veni mai aproape şi ea-şi astupă nările. El îşi coborî vocea, rămînînd cu spatele spre samurai.

— Ce-ai zice să ne zbenguim puţin ?

— Poftim ?

— Îmi place de tine, *senhorita.* Ei, ce zici ? E un pat în cabina de-alături. Trimite-ţi prietenul sus. Englezul e buştean încă vreo oră. Am să plătesc cum se obişnuieşte.

— Poftim ?

— Ai să cîştigi un gologan, chiar trei, dacă eşti ca o hermelină, şi-o să ai cel mai grozav bărbat din cîţi există de-aici pînă la Lisabona. Ei, ce zici ?

Samuraiul văzu groaza de pe chipul ei şi-o întrebă :

— Ce e, Mariko-san ?

Mariko îşi făcu loc pe lîngă nostrom, departe de pat. Nu-şi găsea cuvintele.

— A... a spus...

Kana îşi trase imediat sabia, dar rămase cu ochii pironiţi pe ţevile a două pistoale cu cocoşul tras. Oricum, el se pregăti s-atace.

— Opreşte-te, Kana-san ! gîfîi Mariko. Seniorul Toranaga a interzis orice atac pînă nu-l ordonă el !

— Haide, Maimuţă, vino-ncoace, tu, scîrbă-mpuţită şi plină de ifose ! Hei, tu ! Spune-i maimuţei ăsteia să lase sabia, dacă nu vrea să rămînă fără căpăţînă cît ai zice peşte.

Mariko stătea la un pas de nostrom. Mîna dreaptă-i era încă în *obi,* plăselele stiletului în palmă. Dar îşi aminti de datoria ei şi-şi trase mîna.

— Kana-san, pune-ţi la loc sabia. Te rog. Trebuie să dăm ascultare seniorului Toranaga. Trebuie să-l ascultăm.

Cu un efort suprem, Kana făcu cum i se spusese.

— O să te trimit în fundul iadului, *jappo !*

— Vă rog să-l scuzaţi, *senhor,* şi pe mine, spuse Mariko, încercînd să pară politicoasă. A fost o greşeală, o gre...

— Nenorocitul ăla cu chip de maimuţă a tras sabia. Asta n-a fost o greşeală, pe Dumnezeul meu !

— Vă rog, iertaţi-l, *senhor*, îmi pare rău.

Nostromul îşi umezi buzele.

— Am să-l iert, dacă tu eşti înţelegătoare, Micuţă Floare. Trecem în cabina de-alături şi spune-i acestei mai... spune-i lui să stea aici şi am să uit totul.

— Care... care vă e numele, *senhor ?*

— Pesaro. Manuel Pesaro, de ce ?

— Nimic. Vă rog să scuzaţi neînţelegerea, *senhor* Pesaro.

— Intră-n cabina de-alături. Acum.

— Ce se-ntîmplă ? Ce... Blackthorne nu ştia dacă e treaz sau încă e pradă unui coşmar, dar simţi primejdia. Ce se-ntîmplă, pentru Dumnezeu !

— *Jappo* ăsta împuţit a îndreptat sabia asupra mea !

— A fost o... o greşeală. Anjin-san, spuse Mariko. Eu... eu mi-am cerut scuze faţă de *senhor* Pesaro..

— Mariko ? Tu eşti, Mariko-san ?

— *Hai,* Anjin-san. *Honto. Honto.*

Ea veni mai aproape. Pistoalele nostromului nu-l slăbiseră deloc pe Kana. Ea fu nevoită să se strecoare pe lîngă el şi-i trebui un efort şi mai mare să nu-şi scoată pumnalul şi să i-l vîre în burtă. În acel moment uşa se deschise. Timonierul tînăr intră în cabină cu o găleată de apă. Se holbă la pistoale şi fugi.

— Unde-i Rodrigues ? spuse Blackthorne încercînd să-şi adune minţile.

— Sus, acolo unde trebuie să fie un bun pilot, spuse nostromul pe-o voce iritată. Acest *jappo* a ridicat sabia asupra mea, jur !

— Ajutaţi-mă s-ajung pe punte.

Blackthorne se prinse de marginea patului. Mariko îl luă de braţ, dar nu izbuti să-l ridice.

Nostromul flutură pistolul spre Kana.

— Spune-i lui să te-ajute. Şi mai spune-i că, dacă e un Dumnezeu în cer, el o să se bălăngăne în capătul vergii înainte de schimbarea cartului.

* * *

Secundul Santiago îşi dezlipise urechea de la orificiul din peretele cabinei principale, finalul „Ei bine, atunci totul e stabilit" al lui dell'Aqua răsunîndu-i încă în creier. Se strecură fără zgomot din cabina întunecată afară, pe coridor, şi închise încet uşa. Era un bărbat înalt, uscăţiv, cu un chip cufundat în sine şi-şi purta părul într-o coadă cănită. Hainele-i erau îngrijite şi, ca mai toţi marinarii, umbla desculţ. Urcă în grabă scara de tambuchi, trecu în goană pe puntea principală şi se opri pe dunetă, unde Rodrigues discuta cu Mariko. Se scuză şi se aplecă foarte aproape de urechea lui Rodrigues, astfel ca nimeni de pe dunetă să nu prindă vreun cuvînt, şi începu să-şi deşerte sacul cu tot ce auzise. Pentru asta şi fusese trimis.

Blackthorne stătea pe punte, la pupa, rezemîndu-se de parapet, cu capul odihnindu-i-se pe genunchii ghemuiţi. Mariko se aşezase dreaptă cu faţa spre Rodrigues, după obiceiul japonez, iar lîngă ea se afla Kana, samuraiul, posomorît. Marinari înarmaţi mişunau pe punţi, altul era sus, în gabie şi încă doi la timonă. Nava se afla tot sub vînt, aerul era curat, norii ameninţători şi ploaia se apropia. La o sută de iarzi mai încolo galera plutea la travers, în bătaia tunurilor, cu ramele armate, în afară de două de fiecare parte, care-o menţineau cu valurile-n prora. Bărcile pescăreşti cu arcaşii-samurai duşmani erau mai aproape, dar nu-i împresuraseră încă.

Mariko îi urmărea cu privirea pe Rodriguez şi pe secund. Nu putea auzi ce se spunea şi chiar dac-ar fi auzit, educaţia ei ar fi făcut-o să prefere să-şi închidă urechile. Secretul nu era posibil în casele de hîrtie fără politeţea şi respectul necesar ; fără taine, viaţa civilizată nu putea să existe, aşa că toţi japonezii erau educaţi să audă cît mai puţin. Pentru binele tuturor.

Cînd ea venise pe punte cu Blackthorne, Rodrigues ascultase lămuririle nostromului şi explicaţia ei poticnită, precum că ea ar fi de vină, pentru că înţelesese greşit ce

spusese nostromul şi că asta-l făcuse pe Kana să-şi scoată sabia din teacă spre a-i apăra ei onoarea. Nostromul ascultase rînjind, cu pistoalele încă îndreptate spre spatele samuraiului.

— Am întrebat doar dacă e drăguţa englezului, jur, pentru că l-a spălat şi i-a potrivit punga-buzunar peste boaşe, aşa, fără nici o sfială.

— Lasă pistoalele jos, nostromule.

— El e periculos, ascultă ce-ţi spun. Spînzură-l !

— O să fiu cu ochii pe el. Cară-te de-aici !

— Maimuţa asta m-ar fi omorît, dacă nu eram eu mai iute de mînă. Atîrnă-l de capătul vergii. În Nagasaki aşa am fi făcut.

— Nu sîntem în Nagasaki, aşa că şterge-o de-aici ! Imediat !

După ce nostromul plecase, Rodrigues întrebase :

— Ce v-a zis, *senhora* ? Ce-a spus exact ?

— Aă... nimic, *senhor*. Vă rog.

— Îmi cer scuze faţă de dumneata şi de samurai pentru obrăznicia acelui bărbat. Vă rog, transmiteţi samuraiului scuzele mele şi rugaţi-l să-l ierte. Şi eu vă rog pe amîndoi, cu toată politeţea cuvenită, să uitaţi neobrăzarea nostromului. N-o să fie de nici un folos seniorului dumitale sau seniorului meu să avem gîlceavă pe navă. Vă promit c-am să mă ocup eu de el, în felul meu şi la vremea aleasă de mine.

Ea-i vorbise apoi lui Kana şi, în cele din urmă, el încuviinţase.

— Kana-san spune că e foarte bine, dar, dacă o să-l vadă vreodată pe nostromul Pesaro pe ţărm, o să-i zboare capul.

— Asta-i cinstit, zău. Da. *Domo arigato*, Kana-san, spusese Rodrigues cu un zîmbet, şi *domo arigato gozie-mashita*. Mariko-san.

— Vorbiţi japoneza ?

— O, nu, doar două-trei cuvinte. Am o soţie în Nagasaki.

— O ! Sînteţi de multă vreme în Japonia ?

— Aceasta este cea de-a doua călătorie pe care-o fac în Japonia. În total am petrecut şapte ani în aceste ape, o parte aici, iar alta navigînd între Macao şi Goa. Rodrigues adăugase Nu-i daţi nici o atenţie, el e un *eta*. Buddha a spus că pînă şi un *eta* are dreptul să trăiască. *Neh* ?

— Bineînțeles, spusese Mariko, însă numele și figura nostromului îi rămăseseră întipărite în minte pentru toată viața.

— Soția mea vorbește un pic portugheza, dar nici pe departe atît de bine ca dumneata. Ești creștină, bineînțeles ?

— Da.

— Soția mea e convertită. Tatăl ei e samurai, dar unul mărunt. Seniorul lui este nobilul Kiyama.

— E norocoasă să aibă un asemenea soț, spusese Mariko politicos, dar, în sinea ei, se întreba cutremurată cum putea cineva să se căsătorească și să trăiască cu un barbar. În ciuda bunei-cuviințe firești, întrebase : Doamna, soția dumitale, mănîncă și ea carne... ca aceea din cabină ?

— Nu, răspunsese Rodrigues rîzînd, dezvelindu-și dinții albi, frumoși și sănătoși. În casa mea din Nagasaki nici eu nu mănînc. Pe mare și în Europa da. La noi așa se obișnuiește. Acum o mie de ani, înainte de a veni Buddha, a fost și obiceiul vostru, *neh ?* Înainte de a trăi Buddha, ca să le arate *Tao, Calea* [1], toți oamenii mîncau carne. Chiar și-aici, *senhora.* Chiar și-aici. Bineînțeles noi o știm mai bine, măcar cîțiva dintre noi, *neh ?*

Mariko reflectase la cele spuse. Apoi zisese :

— Toți portughezii ne numesc maimuțe și *jappo,* pe la spate ?

Rodrigues se trăsese de cercelul pe care-l purta în ureche.

— Voi nu ne numiți barbari ? Chiar și în față ? Noi sîntem civilizați, cel puțin așa gîndim, *senhora.* În India, țara lui Buddha, japonezii sînt numiți „Diavolii de la răsărit" și nu i se permite nici unuia să coboare la țărm, dacă e înarmat. Voi îi numiți pe indieni „negri" și animale. Cum îi numesc chinezii pe japonezi ? Cum îi numiți voi pe chinezi ? Cum îi numiți voi pe coreeni ? Mîncăii de Usturoi, *neh ?*

— Nu cred că seniorul Toranaga ar fi încîntat. Nici seniorul Hiro-matsu, nici chiar tatăl soției dumitale.

— Dumnezeul nostru a spus : „Vezi-ți mai întîi bîrna din ochii tăi înainte de-a vedea paiul dintr-al altuia".

---

[1] În scrierile teologilor budiști, are sensul de cale pentru atingerea perfecțiunii spirituale.

Ea se gîndi din nou la cele spuse în timp ce-l urmărea cu privirea pe secund, care tot mai şoptea în urechea pilotului portughez. E adevărat : noi ne ţinem nasul pe sus faţă de ceilalţi oameni. Dar noi locuim în Pămîntul Zeilor, aşa că sîntem aleşii lor. Noi singuri, din toate popoarele, avem un împărat de origine divină. Atunci, nu sîntem noi fără seamăn şi mai presus de toţi ceilalţi ? Dar dacă eşti japonez *şi* creştin ? Nu ştiu. O Doamne, dă-mi din înţelepciunea Ta. Acest pilot Rodrigues e tot atît de ciudat ca şi pilotul englez. De ce sînt ei foarte deosebiţi ? Să fie educaţia lor ? E de necrezut ce fac ei, *neh* ? Cum pot să navigheze în jurul pămîntului şi să călătorească pe mări cu tot atîta uşurinţă cu care noi o facem pe uscat ? Soţia lui Rodrigues o ştie răspunsul ? Mi-ar plăcea s-o cunosc şi să vorbesc cu ea.

Secundul îşi coborî vocea şi mai mult.

— Ce-a spus ? exclamă Rodrigues scăpîndu-i o înjurătură şi, fără să vrea, Mariko încercă să asculte.

Dar nu putu să audă ce repetă secundul. Apoi îi văzu pe amîndoi uitîndu-se spre Blackthorne şi le urmări privirea, tulburată de îngrijorarea lor.

— Ce altceva s-a întîmplat, Santiago ? întrebă Rodrigues prudent, conştient de prezenţa lui Mariko.

Secundul îi şopti la ureche cu mîinile pîlnie la gură.

— Cît o să mai stea jos ?

— Toastau între ei. Şi încheiau tîrgul.

— Ticăloşii ! Rodrigues îl trase pe secund de cămaşă. Nu sufli o vorbă, jură. Pe viaţa ta !

— Nu e nevoie să-mi spui asta, pilotule.

— Totdeauna ai de ce s-o spui. Rodrigues privi spre Blackthorne. Trezeşte-l !

Secundul se duse la el şi-l zgîlţîi zdravăn.

— Ce vreeei ? Ce ?

— Loveşte-l !

Santiago îl plesni.

— Doamne sfinte, o să...

Blackthorne fu în picioare, roşu la faţă ca focul, dar se bălăbăni şi căzu.

— Pe toţi dracii, trezeşte-te, englezule ! Furios, Rodrigues îşi îndreptă degetul spre cei doi cîrmaci. Aruncaţi-l peste bord !

— Ce ?

— Acum, pentru Dumnezeu !

Cînd cei doi bărbaţi îl ridicară grăbiţi, Mariko spuse :

— *Senhor* Rodrigues, nu trebuie... dar înainte ca el sau Kana să poată interveni, cei doi îl şi aruncaseră pe Blackthorne peste bord.

Căzu de la douăzeci de picioare, plescăind apa cu burta, ridicînd nori de stropi şi dispăru. Peste o clipă apăru la suprafaţă înecîndu-se, călcînd apa şi bolborosind, răceala de gheaţă limpezindu-i mintea.

Rodrigues se lupta să se ridice de pe scaun.

— Daţi-mi o mînă de ajutor, pentru Dumnezeu !

Unul din cîrmaci alergă să-l ajute, în timp ce secundul îl prinse de subţiori.

— Hei, fii atent. Fereşte-mi piciorul, tu, tontule !

Îl ajutară să vină la balustradă. Blackthorne încă tuşea şi bolborosea, dar, în timp ce înota către navă, înjura de mama focului pe cei care-l aruncaseră peste bord.

— Două carturi tribord ! comandă Rodrigues. Nava căzu uşor sub vînt şi se îndepărtă de Blackthorne. Strigă apoi în jos : Stai dracu departe de nava mea ! Şi imediat către secund : Ia barcazul, culege-l pe englez şi du-l la galeră. Repede. Spune-i... Îşi coborî vocea.

Mariko era mulţumită că Blackthorne nu se scufunda.

— Pilot ! Anjin-san este sub protecţia seniorului Toranaga. Cer să fie adus din apă imediat !

— Numai o clipă, Mariko-san. Rodrigues continuă să-i şoptească lui Santiago, care dădea din cap şi apoi o luă la fugă. Îmi pare rău, Mariko-san, *gomen kudasai* [1], dar era urgent. Englezul trebuia trezit. Ştiam că poate să-noate. Trebuie să fie sprinten şi iute !

— De ce ?

— Eu sînt prietenul lui. Ţi-a spus vreodată ?

— Da. Dar Anglia şi Portugalia sînt în război. La fel şi Spania.

— Da. Dar piloţii trebuie să fie deasupra războiului.

— Atunci faţă de cine îţi faci dumneata datoria ?

— Faţă de pavilion.

— Nu şi faţă de regele dumitale ?

— Da şi nu, *senhora*. Îi datorez englezului o viaţă. Rodrigues urmărea barcazul. Ţine-o drept aşa — acum treci în vînt ! îi ordonă timonierului.

— Da, *senhor*.

---

[1] Îmi pare rău (jpn.).

El aşteptă, cercetînd din nou vîntul, bancurile de nisip şi ţărmul îndepărtat. Marinarul de la sondă striga adîncimea.

— Îmi cer iertare, *senhora*, ce spuneaţi ?

Rodrigues o privi o clipă, apoi se întoarse să verifice încă o dată poziţia navei faţă de vînt şi barcaz. Şi ea urmărea barcazul. Oamenii îl scoseseră pe Blackthorne din mare şi vîsleau din răsputeri către galeră, trăgînd la rame stînd jos, nu în picioare. Ea nu le mai putea distinge clar chipurile. Acum Anjin-san era acoperit de bărbatul care stătea lîngă el, bărbatul care vorbise în şoaptă cu Rodrigues.

— Ce i-ai spus, *senhor* ?

— Cui ?

— Lui. Bărbatului pe care l-ai trimis după Anjin-san.

— Doar să-i ureze englezului sănătate şi drum bun.

Răspunsul era searbăd şi pe ocolite.

Ea-i tălmăci lui Kana cele spuse.

Cînd Rodrigues văzu barcazul lîngă galeră îi veni inima la loc.

— Slavă ţie, Doamne...

Căpitanul general şi iezuiţii urcară pe punte. Toranaga şi gărzile lui îi urmau.

— Rodrigues ! Dă drumul la barcaz ! Sfinţii părinţi se duc la ţărm, spuse Ferriera.

— Şi după asta ?

— Şi apoi ieşim în larg. Către Yedo.

— De ce acolo ? Era vorba să mergem la Macao, răspunse Rodrigues, întruchipare a inocenţei.

— Mai întîi îl ducem pe Toranaga la Yedo.

— Ce facem ? ! Dar galera ?

— Stă pe loc sau îşi croieşte drum luptîndu-se.

Rodrigues părea şi mai surprins, şi privi spre galeră, apoi către Mariko. Citi învinuirea din ochii ei.

— *Matsu*, îi spuse pilotul încet lui Mariko.

— Ce ? întrebă părintele Alvito. Răbdare ? De ce „răbdare", Rodrigues ?

— Spuneam Ave Maria, părinte. Îi ziceam doamnei că asta te-nvaţă să ai răbdare.

Ferriera se holba către galeră.

— Ce caută barcazul nostru acolo ?

— Eu l-am trimis pe eretic înapoi la bord.

— Tu, ce ?

— L-am trimis pe englez înapoi la bord. Care-i problema, căpitane general ? Englezul m-a insultat așa că l-am aruncat pe ticălos peste bord. L-aș fi lăsat să se înece, dar știa să înoate, așa că am trimis secundul să-l adune și să-l ducă înapoi la nava lui, pentru că se pare că se bucură de favoarea seniorului Toranaga. Ce nu-i în ordine ?

— Trimite să-l aducă înapoi.

— Va trebui să trimit o echipă de marinari înarmată, căpitane general. Asta dorești ? El ne blestema să ne mănînce focul iadului. De data asta n-o să mai vină de bună voie.

— Îl vreau înapoi la bord.

— Care-i necazul ? N-ai spus că galera rămîne pe loc sau își croiește drum prin luptă sau ce-o vrea să facă ? Atunci ce ? Așa că englezul e în rahat pînă-n gît. Bun. Oricum, cine mai are nevoie de ticălos ? Cu siguranță că sfinții părinți ar fi bucuroși să nu-l mai vadă în fața ochilor. Nu-i așa, părinte ?

Dell'Aqua nu răspunse. Nici Alvito. Asta dădea peste cap planul pe care-l făcuse Ferriera și fusese acceptat de ei și de Toranaga. Stabiliseră ca preoții să meargă la țărm imediat, să-i potolească pe Ishido, Kiyama și Onoshi, prefăcîndu-se că ei crezuseră povestea lui Toranaga despre pirați și nu știau că el „fugise" din castel. Între timp, fregata se va grăbi spre gura portului, lăsînd galera să se descurce cu bărcile de pescuit. Dacă era un atac fățiș asupra fregatei, aveau să răspundă cu tunurile și cu moartea.

— Dar nu pe noi ar trebui să ne atace bărcile, reflectase Ferriera. Ele trebuie să prindă galera. Va fi sarcina Sfinției voastre să-l convingeți pe Ishido că noi n-am avut de ales. La urma urmelor, Toranaga e președintele regenților. În sfîrșit, îl am pe eretic la bord.

Nici unul dintre preoți nu întrebase de ce. Nici Ferriera nu se oferise să-și spună motivele.

Părintele Superior își lăsă mîna blajin pe umărul căpitanului general și se-ntoarse cu spatele spre galeră.

— Poate că e tot atît de bine că ereticul e-acolo, spuse și reflectă la cît de ciudate sînt căile Domnului.

Nu, voia Ferriera să strige. Aș fi vrut să-l văd înecat. Un bărbat aruncat peste bord, în zori, foarte devreme, fără nici o urmă, nici un martor, era atît de ușor. Tora-

naga nu şi-ar fi dat seama niciodată ; pentru el n-ar fi fost decît un accident tragic. Şi era soarta pe care Blackthorne şi-o merita. Iar căpitanul general cunoştea şi el groaza piloţilor de a-şi găsi moartea în mare.

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga.

Părintele Alvito îi spuse că pilotul se afla pe galeră şi de ce. Toranaga se întoarse spre Mariko, care încuviinţă din cap şi adăugă ce spusese mai înainte Rodrigues.

Toranaga se îndreptă spre parapet şi scrută întunericul. Dinspre ţărmul de miazănoapte erau lăsate la apă alte bărci şi în curînd aveau să fie şi celelalte acolo unde trebuie. El ştia că Blackthorne îi dădea griji în plus şi aceasta era o cale simplă, pe care i-o oferiseră zeii, de-a scăpa de Anjin-san, dacă dorea. O doresc oare ? Cu siguranţă, preoţii creştini vor fi cu mult mai fericiţi dacă Anjin-san dispare, gîndi. La fel Onoshi şi Kiyama, care se tem de omul ăsta atît de mult că unul din ei, sau amîndoi, au pus la cale încercările de omor. De ce au o asemenea spaimă ?

Nu e decît *karma* că Anjin-san e acum pe galeră şi nu aici, în siguranţă. *Neh ?* Aşa că Anjin-san se va scufunda cu galera, laolaltă cu Yabu, cu ceilalţi şi cu muschetele, iar asta este tot *karma.* Muschetele pot să le pierd, pe Yabu aşijderea. Dar pe Anjin-san ?

Da.

Pentru că mai am totuşi de rezervă încă opt din aceşti ciudaţi barbari. Poate că minţile lor la un loc vor egala sau o vor întrece pe-a acestuia singur. Cel mai important lucru este să fiu înapoi la Yedo cît mai repede cu putinţă, să pregătesc războiul, care nu poate fi ocolit. Kiyama şi Onoshi ? Cine ştie dacă o să mă sprijine ? Poate că da, poate că nu. Dar o bucată de pămînt şi cîteva promisiuni sînt o nimica toată, dacă grosul creştinilor este de partea mea în patruzeci de zile.

— E *karma*, Tsukku-san. *Neh ?*

— Da, Alteţă. Alvito îşi aruncă privirea spre căpitanul general foarte mulţumit. Seniorul Toranaga dă de înţeles că nu se poate face nimic. E voia Domnului.

— Oare ?

Toba pe galeră se porni brusc. Ramele loveau apa cu putere.

— Pentru Dumnezeu, ce face ? urlă Ferriera.

Şi, în timp ce urmăreau galera îndepărtîndu-se de ei, pavilionul lui Toranaga coborî fluturînd din vîrful catargului.

Rodrigues spuse :

— E ca şi cum ar zice fiecărei blestemate de bărci din port că seniorul Toranaga nu se mai află la bord.

— Ce-are de gînd să facă ?

— Nu ştiu.

— Nu ştii ? întrebă Ferriera.

— Nu. Dar, dac-aş fi în locul lui, aş ieşi în larg şi v-aş lăsa în rahat, sau aş încerca s-o fac. Englezul le-a atras atenţia asupra noastră. Acum ce facem ?

— Ţi s-a ordonat să pleci la Yedo.

Căpitanul general voia s-adauge : Dacă intri-n galeră, cu atît mai bine, dar n-o spuse. Pentru că Mariko asculta.

Preoţii, mulţumiţi, plecară cu barcazul la ţărm.

— Toate pînzele sus ! strigă Rodrigues. Piciorul îl durea şi îi svîcnea. Sud prin sud-vest. Echipaj, drum de capă!

— *Senhora*, te rog, spune-i nobilului Toranaga c-ar fi mult mai bine să meargă jos. Va fi mai în siguranţă, spuse Ferriera.

— Îţi mulţumeşte, dar zice că va sta aici.

Ferriera ridică din umeri şi se îndreptă spre capătul dunetei.

— Amorsaţi toate tunurile. Încărcaţi cu mitralii ! Fiţi gata !

Capitolul 28

— *Isogi !* strigă Blackthorne îndemnîndu-i pe vîslaşi să tragă mai vîrtos la rame. Privi spre pupa la fregata care venea spre ei, cu pînzele umflate acum, apoi din nou spre prora, calculînd manevra următoare pe care trebuia s-o facă. Se întreba dacă judecase bine, pentru că aici, lîngă stînci, spaţiul de manevră era foarte strîmt, doar cîţiva iarzi între dezastru şi reuşită. Ca să iasă în gura portului, fregata trebuia să navigheze în volte, din pricina vîntului, în timp ce galera putea să se deplaseze după pofta inimii. Dar fregata avea avantajul vitezei. La

ultima manevră, Rodrigues arătase clar să galera ar face mai bine să nu-i stea în cale. *Santa Teresa* avea nevoie de spațiu.

Yabu turuia din nou, dar el nu-l lua în seamă.

— Nu-nțeleg, *wakarimasen*, Yabu-san ! Ascultă, Toranaga-sama mi-a spus : Anjin-san, *ichi-ban-ima !* Acum sînt căpitan șef ! *Wakarimasu ka*, Yabu-san ?

Îi arătă drumul compas căpitanului japonez, care gesticula spre fragata aflată doar la cincizeci de iarzi acum, aproape să dea peste ei.

— Pentru Dumnezeu, ține-ți drumul ! spuse Blackthorne.

Briza-i făcea și mai reci hainele leoarcă de apă, frigul pătrunzîndu-l pînă la oase, dar îl și ajuta să i se limpezească mintea. Cercetă cerul. Nici un nor pe lîngă luna strălucitoare și vîntul era bun. De-acolo nici un pericol, gîndi. Doamne, ține luna luminoasă pînă scăpăm.

— Hei, căpitane, strigă în engleză, știind că n-avea nici o importanță dacă vorbea în engleză, portugheză, daneză sau latină, pentru că era singur printre japonezi. Trimite pe cineva după *saké ! Saké ! Wakarimasu ka ?*

— *Hai*, Anjin-san.

Fu trimis în grabă un marinar. În timp ce alerga, își aruncă privirea peste umăr, înfricoșat de mărimea și viteza fregatei care se apropia. Blackthorne își menținu drumul, încercînd să forțeze fregata să vină-n vînt înainte de-a fi cîștigat tot spațiul necesar. Dar ea nu șovăi deloc și se-ndreptă direct spre el. În ultima secundă el răsuci galera din drumul ei și apoi, cînd bompresul fregatei era aproape deasupra dunetei lor, auzi comanda lui Rodrigues:

— Vino la babord ! Mola velastrai și ține-o drept așa! Apoi un strigăt către el în spaniolă : Să-l pupi pe Belzebut în fund, englezule !

— Maică-ta a fost prima pe-acolo, Rodrigues !

Fregata ieși apoi din vîntul de pupa și se deplasa rapid spre țărmul din partea cealaltă, unde trebuia să facă iar o voltă ca să ajungă în vînt și să-și schimbe drumul încă o dată, înainte de a putea face o nouă voltă, pentru ultima oară, ca să pună capul pe gura portului.

Pentru o clipă navele ajunseră atît de aproape că el putea aproape s-atingă fregata. Rodrigues, Toranaga, Mariko și căpitanul general se vedeau balansîndu-se pe du-

netă. Apoi fregata se îndepărtă, iar galera își continuă drumul.

— *Isogi, isogi,* pentru Dumnezeu !

Vîslașii își întețiră și mai mult eforturile și, prin semne, Blackthorne ordonă să treacă mai mulți oameni la rame, pînă nu mai rămase nici o rezervă. Trebuia s-ajungă la gura portului înaintea fregatei, altfel erau pierduți.

Galera înghițea distanța. Dar la fel și fregata. Ajunsă în cealaltă parte a portului, ea se răsuci ca un dansator și el văzu că Rodrigues ridicase velele gabier și zburătorii.

— E un ticălos șiret, ca orice portughez !

Saké-ul sosi, dar tînăra femeie care o ajutase pe Mariko îl luă din mîinile marinarului și i-l oferi cu mișcări nesigure. Ea rămăsese curajoasă pe punte, deși se vedea limpede că nu era în apele ei. Mîinile îi erau puternice, coafura fără cusur, iar chimonoul bogat, elegant și de bun gust. Galera se bandă brusc, izbită de valuri. Fata se clătină și scăpă ceașca. Fața-i rămase imobilă, dar el o văzu îmbujorîndu-se de rușine.

— *No se preocupe,* spuse el, în timp ce ea bîjbîia după ceașcă. N-are importanță. *Namu ka ?*

— Usagi Fujiko, Anjin-san.

— Fujiko-san. Dă-mi-o. *Dozo.*

Întinse mîinile, luă butelca și bău direct din ea, înghițind vinul pe nerăsuflate, nerăbdător să-și încălzească trupul. Se concentră asupra noului drum, ocolind recifurile despre care-i vorbise Santiago din porunca lui Rodrigues. În timp ce-și bea vinul încălzit, cercetă din nou relevmentul la promontoriu, care le dădea direcția sigură, exactă, către gura portului, întrebîndu-se, în treacăt, cum fusese încălzit vinul și de ce ei îl beau întotdeauna cald și în cantități mici.

Mintea îi era limpede acum și se simțea destul de puternic, trebuia doar să fie atent. Știa însă că n-avea nici o rezervă pe care să se bizuie, după cum nici galera n-avea.

— *Saké, dozo,* Fujiko-san.

Îi dădu butelca și uită de ea.

Făcînd volte-n vînt, fregata își croia drum cu mare ușurință și trecu la o sută de iarzi înaintea lor, îndrep-

tîndu-se spre ţărm. Auzi înjurături aduse de vînt, dar nu se deranjă să răspundă, economisindu-şi energia.

— *Isogi*, pentru Dumnezeu ! Rămînem în urmă !

Emoţia întrecerii şi faptul de a se afla din nou singur la comandă — mai mult prin puterea voinţei sale decît numit de cineva — adăugate la privilegiul deosebit de a-l avea pe Yabu în puterea sa, îl umpleau de o bucurie fără margini.

— Dacă nava nu s-ar scufunda, şi, o dată cu ea, şi eu, aş îndrepta-o spre stînci doar ca să te văd înecat, ticălos împuţit ce-mi eşti, Yabu ! Pentru bietul Pieterzoon !

Dar nu l-a salvat Yabu pe Rodrigues cînd tu n-ai putut ? N-a atacat el bandiţii în timpul ambuscadei ? Şi-n seara asta a fost curajos. Da, e un ticălos, dar e un ticălos curajos, ăsta-i adevărul.

Butelca de *saké* îi fu oferită din nou.

— *Domo*, spuse el.

Fregata, venită-n vînt, era foarte înclinată şi asta-i făcea o imensă plăcere.

— N-aş putea s-o manevrez mai bine, spuse tare în bătaia vîntului. Dar, dac-ar fi pe mîna mea, aş ieşi printre bărci, în largul mării şi nu m-aş mai întoarce niciodată. Aş naviga cu ea spre casă şi-aş lăsa Japoniile japonezilor şi împuţiţilor de portughezi. Îi văzu pe Yabu şi pe căpitan zgîindu-se la el. N-aş face-o, de fapt. Nu încă. Mai e şi o Corabie Neagră de prins şi de jefuit. Şi răzbunarea, nu, Yabu-san ?

— *Nan desu ka*, Anjin-san ? *Nan ja ?*

— *Ichi-ban !* Numărul unu ! răspunse fluturînd mîna spre fregată. Goli butelca pînă la fund. Fujiko i-o luă.

— *Saké*, Anjin-san ?

— *Domo, iyé !*

Cele două nave erau acum foarte aproape de bărcile pescăreşti strînse grămadă, galera îndreptîndu-se direct spre culoarul ce fusese lăsat dinadins între ele, fregata, la ultima voltă, virînd-o spre gura portului. Vîntul era mai rece aici, pentru că promontoriile ce ţineau adăpost rămăseseră departe, iar marea se deschidea larg la jumătate de milă în faţă. Rafalele umflau pînzele fregatei, sarturile pocneau asemeni împuşcăturilor de pistol şi valurile spumegau în prora şi pupa.

Vîslaşii erau lac de sudoare şi istoviţi. Un bărbat căzu. Apoi altul. Cei cincizeci şi ceva de *ronini*-samurai se aflau

în poziție de luptă. În față, arcașii din bărcile pescărești de pe ambele părți ale canalului îngust își puneau săgeți în arcuri. Blackthorne văzu în multe bărci micile vase cu jar și știu atunci că săgețile aveau să fie aprinse, cînd vor fi trase.

El se pregătise pentru luptă cît putuse de bine. Yabu înțelesese că vor trebui să lupte, și-și dăduse seama imediat și de săgețile cu foc. Blackthorne ridicase pereți din lemn proteguitori de jur împrejurul timonei. Deschisese cîteva din lăzile cu muschete și-i pusese pe cei care se pricepeau să le încarce cu praf de pușcă și gloanțe. Mai adusese și o mulțime de butoiașe cu praf de pușcă pe dunetă și le amorsase.

Cînd Santiago, secundul, îl adusese cu barcazul, îi spusese că Rodrigues avea de gînd să-l ajute, cu voia Celui de Sus.

— De ce ? întrebase el.

— Pilotul meu mi-a spus că a trebuit să te arunce peste bord să te trezești, *senhor*.

— De ce ?

— *Senhor* pilot, el mi-a zis să-ți spun că e pericol la bordul *Santei Teresa*, pericol pentru dumneata.

— Ce pericol ?

— El zice că trebuie să-ți croiești drum prin luptă, dacă poți. Dar el o să te-ajute.

— De ce ?

— Pentru Dumnezeu, tacă-ți gura eretică și ascultă, avem puțin timp.

Apoi secundul îi spusese despre bancurile de nisip, despre relevmente, despre felul canalului, și despre planul lui Rodrigues. Îi dăduse și două pistoale.

— Pilotul meu întrebă dacă ești trăgător bun.

— Slab, mințise el.

— Pilotul meu mi-a zis că, la sfîrșit, să-ți spun să mergi cu Dumnezeu.

— Și el... și tu.

— Din partea mea, să te ia naiba !

— Ba pe sor-ta !

Blackthorne amorsase butoiașele cu pulbere pentru cazul în care tunurile ar fi început să tragă și n-ar fi existat nici un plan, sau dacă planul s-ar fi dovedit mincinos, dar și împotriva dușmanilor care i-ar fi putut în-

conjura. Chiar numai un asemenea butoiaş cu fitilul aprins, dus de apă lîngă bordul fregatei, ar scufundat-o tot atît de sigur ca lovitura unui tun de şaptezeci. N-are importanţă cît de mic e butoiaşul, gîndi, totul e s-o nimerească.

— *Isogi*, pentru vieţile voastre ! strigă şi trecu la cîrmă mulţumind lui Dumnezeu pentru Rodrigues şi pentru strălucirea lunii.

* *

Aici, la gură, portul se îngusta la patru sute de iarzi. Apa era adîncă, aproape de la un ţărm la celălalt, promontoriile stîncoase înălţîndu-se drept din mare.

Spaţiul dintre bărcile pescăreşti în ambuscadă era de o sută de iarzi.

Santa Teresa era acum la largul ei, vîntul sufla dinapoia traversului către tribord şi forma un siaj puternic în pupa, apropiindu-se de galeră. Blackthorne ţinea firul canalului şi-i făcu semn lui Yabu să fie gata. Tuturor *roninilor*-samurai li se ordonase să stea ciuciţi sub parapeţi, nevăzuţi, pînă ce Blackthorne dădea semnalul, cînd fiecare om — cu muschetă sau cu sabie — avea să fie la babord sau la tribord, oriunde era nevoie, Yabu comandînd lupta. Căpitanul japonez ştia că vîslaşii lui trebuiau să urmeze toba iar toboşarul ştia că el trebuie să dea ascultare lui Anjin-san. Şi Anjin-san, singur, urma să conducă nava.

Fregata era la cincizeci de iarzi în spate, în mijlocul canalului, îndreptîndu-se direct spre ei şi dînd semne vădite că vrea s-o apuce pe culoarul din mijloc.

* * *

La bordul fregatei, Ferriera îi spuse în şoaptă lui Rodrigues :

— Pintenează-l !

N-o slăbea din ochi pe Mariko, care stătea la zece paşi mai departe, lîngă balustradă, împreună cu Toranaga.

— Nu putem, nu cu Toranaga de faţă şi cu fata.

— *Senhora !* strigă Ferriera. *Senhora*, mai bine să mergeţi jos, dumneata şi stăpînul dumitale. Ar fi mai sigur pentru el dacă s-ar duce pe puntea tunurilor.

Mariko îi tălmăci lui Toranaga, care reflectă o clipă, apoi coborî scara din tambuchi spre puntea tunurilor.

— Să-mi sară ochii, spuse tunarul şef, fără să se adreseze cuiva anume, mi-ar plăcea să trag într-un flanc de navă şi să scufund ceva. De un an n-am mai scufundat nici măcar un pirat împuţit !

— Îhî. Maimuţele merită o baie.

Pe dunetă, Ferriera repetă :

— Atinge galera cu pintenul, Rodrigues !

— De ce să-ţi omori duşmanul cînd alţii o vor face în locul tău ?

— Doamne Dumnezeule ! Eşti la fel ca preoţii. N-ai pic de sînge-n vine !

— Da, n-am deloc sînge de ucigaş, răspunse Rodrigues tot în spaniolă. Dar tu ? Tu ai. Nu ? Şi sînge spaniol, poate ?

— Ai de gînd să-l atingi cu pintenul sau nu ? întrebă Ferriera în portugheză, apropierea de pradă luîndu-i complet minţile.

— Dacă rămîne unde e, da.

— Atunci, dă, Doamne, să rămînă unde este.

— Ce-ai avut în gînd cu englezul ? De ce-ai fost atît de furios că nu era pe navă ?

— Nu-mi placi şi nici n-am întredere-n tine acum, Rodrigues. De două ori ai trecut sau ai părut că treci de partea ereticului împotriva mea sau a noastră. Dac-ar fi un alt pilot acceptabil în toată Asia, te-aş lăsa la ţărm, Rodrigues, şi-aş pleca în larg cu Corabia mea Neagră.

— Atunci o să te scufunzi. În jurul tău miroase a moarte şi numai eu te pot apăra.

Ferriera se închină superstiţios.

— Doamne, spurcată limbă mai ai ! Cu ce drept spui asta ?

— Mama mea a fost ţigancă şi-a fost al şaptelea copil, tot dintr-al şaptelea copil, aşa cum sînt şi eu.

— Mincinosule !

Rodrigues zîmbi.

— Ah, domnul meu căpitan general, poate că sînt. Îşi duse mîinile pîlnie la gură şi strigă : Poziţie de luptă ! şi apoi către cîrmaci Drept aşa şi, dacă tîrfa aia pîntecoasă nu se mişcă, scufund-o !

Blackthorne ţinea strîns cîrma, braţele şi picioarele îl dureau. Şeful vîslaşilor bătea toba în timp ce aceştia făceau un ultim efort.

Acum fregeta era la douăzeci de iarzi în pupa, apoi la cincisprezece, apoi la zece. Atunci Blackthorne vîră puternic la stînga. Fregata aproape că-i atinse, se înclină spre ei şi ajunse bord la bord. Blackthorne vîră puternic dreapta, ca să fie paralel cu fregata, la zece iarzi de ea. Apoi împreună — una lîngă alta — erau gata să treacă în zbor printre cele două şiruri de duşmani.

— Traaageţi la vîsle, trageţi nenorociţilor, strigă Blackthorne voind să rămînă exact bord la bord, pentru că numai aici erau apăraţi de corpul fregatei şi de pînzele ei. Detunară cîteva muschete, apoi o ploaie de săgeţi aprinse se abătu asupra lor, fără să pricinuiască mari pagube, dar cîteva, din greşeală, loviră pînzele de jos ale fregatei şi focul izbucni.

Toţi samuraii comandanţi din bărci îşi opriră arcaşii îngroziţi. Pînă acum nimeni nu atacase niciodată o navă a barbarilor din sud. Nu sînt ei singurii care le aduc mătăsuri, care fac suportabile căldura verii şi frigul iernii, iar fiecare primăvară şi toamnă o bucurie ? Nu sînt barbarii din sud proteguiţi de legile imperiale ? Arderea uneia dn corăbiile lor nu i-ar înfuria atît de mult încît, pe bună dreptate, nu s-ar mai întoarce niciodată la ei ?

Aşa că toţi comandanţii îşi ţinură oamenii-n frîu, în timp ce galera lui Toranaga se afla sub aripa fregatei, fără ca vreunul din ei să îndrăznească să rişte cîtuşi de puţin să devină cauza opririi Corăbiilor Negre, fără încuviinţarea generalului Ishido. Numai cînd marinarii de pe fregată stinseră flăcările, respirară şi ei uşuraţi.

Cînd se opriră săgeţile, răsuflă şi Blackthorne uşurat. La fel şi Rodrigues. Planul mergea. Rodrigues bănuise că, la adăpostul lui, galera avea o şansă. Singura ei şansă. „Dar pilotul meu zice că trebuie să fii pregătit pentru orice neprevăzut, englezule", îi spusese Santiago.

— Dă-l la o parte pe ticălosul ăla, spuse Ferriera. La dracu, ţi-am ordonat să-l îmbrînceşti la maimuţe !

— Cinci carturi babord ! comandă Rodrigues ascultător.

— Cinci carturi babord, *senhor*, repetă cîrmaciul.

Blackthorne auzi comanda. Imediat cîrmi cinci carturi babord şi se rugă în gînd. Dacă Rodrigues menţinea drumul prea mult, or să intre direct în bărcile pescăreşti şi s-a terminat cu ei. Dacă el încetinea ramele şi rămînea în urmă, ştia că bărcile duşmane îl vor scufunda, chiar dacă ştiau sau nu că Toranga e pe galeră. El trebuie să rămînă la bord cu fregata.

— Cinci carturi tribord ! ordonă Rodrigues chiar la timp. Nu mai avea nevoie de alte săgeţi aprinse ; era prea mult praf de puşcă pe punte. Haide, ticălosule, murmură către vînt. Pune-ţi toată snaga în pînzele mele şi scoate-ne dracu de-aici.

Din nou Blackthorne cîrmi cinci carturi tribord, spre a-şi menţine poziţia faţă de fregată, şi cele două nave alergau una lîngă alta, ramele din tribordul galerei mai-mai să scufunde bărcile pescăreşti. Acum căpitanul înţelese, la fel şi vîslaşii, şi şeful lor. Îşi încordară ultimele puteri la rame. Yabu strigă o comandă şi *roninii*-samurai îşi puseră arcurile jos şi alergară să dea ajutor, împreună cu Yabu care se puse serios pe treabă.

Înaintau cu aceeaşi viteză. Nu mai aveau decît cîteva sute de iarzi de străbătut.

Apoi soldaţii în gri din cîteva bărci pescăreşti, mai îndrăzneţi decît ceilalţi, vîsliră să le iasă în cale şi aruncară gheare de abordaj. Prora galerei umplu bărcile cu apă. Ghearele de abordaj fură aruncate peste bord înainte de a se agăţa. Samuraii care le ţineau căzură în apă. Cadenţa ramelor nu şovăi.

— Vino mai mult la babord !

— Nu îndrăznesc, căpitane general. Toranaga nu e prost. Ia priveşte, e un recif în faţă !

Ferriera văzu crestele lîngă ultimele bărci de pescuit.

— Doamne, trimite-i în recif !

— Două carturi babord !

Din nou fregata îşi schimbă drumul, la fel şi Blackthorne. Amîndouă navele se îndreptau spre grămada de bărci pescăreşti. Blackthorne văzuse şi el stîncile. O altă barcă fu scufundată şi o ploaie de săgeţi se abătu asupra galerei. El ţinu drumul atît cît cuteză, apoi strigă „Cinci carturi tribord !", ca să-l avertizeze pe Rodrigues, după care răsuci cîrma.

Rodrigues şovăi şi corabia se îndepărtă. Dar de data asta ţinu drumul drept ca şi cum ar fi vrut să se ciocnească, lucru ce nu făcea parte din plan.

— Haide, ticălosule ! spuse Rodrigues îmboldit de cursă şi teamă. Să vedem cît te ţin boaşele.

Blackthorne trebuia să aleagă imediat între colţii recifului şi fregată. Binecuvîntă vîslaşii, care stăteau încă la ramele lor, şi echipajul, şi pe toţi de la bord, care, prin disciplina lor, îi dădeau prilej să aleagă. Şi alese.

Vră în continuare spre tribord, scoase pistolul şi ochi.

— Fă loc, pentru Dumnezeu ! strigă şi apăsă pe trăgaci.

Glonţul şuieră pe deasupra dunetei, chiar printre căpitanul general şi Rodrigues.

Căpitanul general se aplecă, Rodrigues tresări. Tu, englezule, pui de tîrfă ! A fost noroc, ori ai tras bine, ori ai ochit ca să omori ?

Văzu cel de al doilea pistol în mîna lui Blackthorne şi pe Toranaga holbîndu-se la el. Îl îndepărtă pe Toranaga din minte ca fiind neimportant.

Doamne, ce să fac ? Să mă ţin de plan sau să-l schimb? N-ar fi mai bine să-l omor pe englezul ăsta ? Pentru binele tuturor ? Spune-mi, da sau nu !

Răspunde-ţi tu însuţi, Rodrigues, pe nemurirea sufletului tău ! Nu eşti bărbat ?

Atunci ascultă : fie că acest englez e omorît sau nu, alţi eretici o să-i urmeze, ca păduchii. Îi datorez o viaţă şi jur că nu-mi curge sînge de ucigaş prin vine ca să omor un pilot.

— Cîrma tribord ! ordonă şi se lăsă păgubaş.

— Stăpînul meu întreabă de ce-ai fost cît pe-aci să intri-n galeră ?

— A fost doar un joc, *senhora,* o glumă între piloţi. Să pui la-ncercare tăria celuilalt.

— Şi împuşcătura de pistol ?

— Tot un joc, să-ncerce nervii mei. Stîncile erau prea aproape şi pesemne îl împingeam pe englez prea mult. Noi sîntem prieteni, nu ?

— Stăpînul meu spune că e o nebunie să faceţi asemenea jocuri.

— Te rog, transmite-i scuzele mele. Important e că el e-n siguranță și, ca atare, sînt bucuros. *Honto.*

— Dumneata ai aranjat fuga aceasta, acest vicleșug, cu Anjin-san ?

— Întîmplător el e foarte deștept și-a făcut ce era de făcut exact la timp. Luna i-a luminat calea, marea l-a ajutat și nimeni n-a făcut nici o greșeală. Dar de ce dușmanii nu l-au scufundat, nu știu. A fost voia Domnului.

— Oare ? spuse Ferriera.

Privea fix la galera din urma lor și nu se întoarse spre ei.

Acum erau cu mult dincolo de gura portului, în siguranță, în rada Osaka, galera cu cîteva cabluri în urmă, fără ca vreuna din nave să se mai grăbească. Mai toate ramele galerei stăteau deocamdată, vîslind doar cîteva, atît cît să înainteze domol, în timp ce vîslașii își refăceau forțele.

Rodrigues nu-i dădu nici o atenție căpitanului general Ferriera. Era, în schimb, absorbit de Toranaga. Mă bucur că sîntem de partea lui Toranaga, își spuse. În timpul întrecerii, îl studiase atent, bucuros de o ocazie atît de rară. Ochii lui fuseseră pretutindeni, urmărind tunarii, tunurile, velele și lupta cu focul, cu o curiozitate lacomă, punînd întrebări prin Mariko, despre marinari și ofițer : „Asta pentru ce e ? Cum încărcați un tun ? Cît praf de pușcă ? Cum trageți cu ele ? Funiile astea pentru ce sînt?"

— Stăpînul meu spune, poate că a fost doar *karma.* Știi ce e *karma,* căpitane pilot ?

— Da.

— El îți mulțumește pentru navă. Acum se va duce înapoi pe galera sa.

— Cum ? se întoarse imediat Ferriera. Noi vom fi la Yedo cu mult înaintea galerei. Seniorul Toranaga este binevenit la bord.

— Stăpînul meu spune că nu mai este nevoie să vă deranjeze în continuare. O să meargă pe propria sa navă.

— Vă rog, spuneți-i să rămînă. M-ar bucura tovărășia lui.

— Seniorul Toranaga vă mulțumește, dar vrea să meargă imediat pe nava lui.

— Foarte bine. Fă cum zice, Rodrigues. Semnalizează și lasă la apă barcazul. Ferriera era dezamăgit. Voise să

vadă Yedo şi dorea să-l poată cunoaşte pe Toranaga mai bine, acum că viitorul lor era atît de mult legat de el. Nu credea ce spusese Toranaga despre posibilităţile de a ocoli războiul. În război, noi sîntem de partea acestui maimuţoi împotriva lui Ishido, fie că ne place, fie că nu. Şi mie nu-mi place. Sînt mîhnit că voi fi lipsit de compania seniorului Toranaga. Se înclină politicos.

Toranaga se înclină la rîndul lui şi vorbi scurt.

— Stăpînul meu vă mulţumeşte. Adăugă către Rodrigues : Stăpînul meu spune că te va răsplăti pentru galeră cînd ai să te întorci cu Corabia Neagră.

— N-am făcut nimic special. Mi-am făcut doar datoria. Îmi cer iertare că nu mă ridic din scaun... ştiţi, piciorul, *neh ?* răspunse Rodrigues înclinîndu-se. Mergeţi cu Dumnezeu, *senhora.*

— Mulţumesc căpitane pilot. La fel şi dumneata.

În timp ce cobora obosită şi pe bîjbîite pe scara de tambuchi în urma lui Toranaga, observă că nostromul Pesaro comanda barcazul. I se făcu pielea ca de găină şi era gata-gata să vomite. Îşi încordă voinţa şi-şi alungă spasmele, mulţumită că Toranaga le ordonase tuturor să părăsească această navă cu miros atît de urît.

— Vînt prielnic şi drum bun, le strigă Ferriera.

Făcu o dată semn cu mîna, salutul fu întors şi apoi barcazul plecă.

— Părăsiţi poziţiile de luptă cînd se-ntoarce barcazul şi tîrfa aia de galeră nu se mai zăreşte, ordonă tunarului şef.

Cînd ajunse pe dunetă, se opri în faţa lui Rodrigues. Arătă spre galeră

— O s-ajungi să regreţi că l-ai lăsat în viaţă.

— Asta e-n mîinile Domnului. Englezul e un pilot „bunicel", dacă poţi să treci peste religia lui, căpitane general.

— M-am gîndit la asta.

— Şi ?

— Cu cît ajungem mai curînd în Macao, cu atît mai bine. În cel mai scurt timp cu putinţă, Rodrigues.

Ferriera plecă jos.

Piciorul lui Rodrigues zvîcnea cumplit. Trase o înghiţituri zdravănă din plosca cu grog. Praful şi pulberea să se-aleagă de Ferriera, îşi spuse. Dar, te rog, Doamne, nu înainte de a ajunge în Lisabona.

Vîntul își schimbă ușor direcția spre pupa și un nor acoperi haloul lunii. Ploaia se apropia și zorii brăzdau cerul. Își concentră toată atenția asupra navei sale, a velelor și a poziției față de vînt și valuri. Cînd fu pe deplin mulțumit își îndreptă privirile spre barcaz. Și, în cele din urmă, spre galeră.

Trase o înghițitură mai zdravănă de rom, bucuros că planul lui mersese atît de bine. Chiar și împușcătura de pistol, care pusese capăt încercării. Fu mulțumit de hotărîrea lui.

Eu trebuia s-o iau și am luat-o.

— Chiar și așa, englezule, spuse cu o adîncă tristețe, căpitanul general are dreptate. Cu tine erezia a pătruns în rai.

Capitolul 29

— Anjin-san ?

— *Hai ?*

Blackthorne se dezmetici greu din somnul adînc.

— Uite, puțină mîncare. Și ceai.

Pentru moment nu-și putea aminti cine era sau unde se afla. Apoi își recunoscu cabina de pe galeră. O rază de soare străbătea întunericul. Se simțea foarte odihnit. Acum nu se mai auzea nici o bătaie de tobă și, chiar în somnul lui cel mai adînc, simțurile-i spuseseră că fusese coborîtă ancora, că nava lui era în siguranță, lîngă țărm, și că marea era blîndă.

Văzu o slujnică ducînd o tavă. Mariko stătea lîngă ea — brațul nu-i mai era în eșarfă —, iar el era lungit pe patul pilotului, același pe care-l folosise în timpul călătoriei cu Rodrigues din satul Anjiro la Osaka ; acesta îi era, într-un fel, aproape tot atît de familiar ca propriul pat și ca propria-i cabină de pe *Erasmus*. *Erasmus !* Ar fi nemaipomenit să se întoarcă la bordul ei și să-și vadă iar băieții.

Se-ntinse mulțumit, apoi luă ceașca de ceai oferită de Mariko.

— Mulțumesc. E foarte bun. Ce-ți mai face brațul ?

— Mult mai bine, mulțumesc. Mariko îl îndoi ca să-i arate. Osul n-a fost atins.

— Arăți mai bine, Mariko-san.

— Da, acum mă simt mai bine.

În zori, cînd se-ntorsese la bord cu Toranaga, ea aproape că leșinase.

— Mai bine să stai sus, îi spusese el. Îți va trece mai repede greața.

— Stăpînul meu întreabă... întreabă ce-a fost cu împușcătura de pistol.

— N-a fost decît o glumă între piloți, îi spusese el.

— Stăpînul meu te felicită pentru priceperea dumitale într-ale navigației.

— Am fost norocoși. Luna ne-a ajutat. Și echipajul a fost minunat. Mariko-san, ai vrea să-l întrebi pe căpitan-san dacă cunoaște aceste ape ? Îmi pare rău, dar spune-i lui Toranaga-sama că eu nu cred că am să mai pot sta treaz multă vreme. Oare s-ar putea să ne oprim în largul mării pentru o oră sau cam așa ceva ? Trebuie să dorm.

Își aminti vag că ea-i spusese că Toranaga fusese de acord ca el să se ducă jos, cît despre căpitan-san, acesta era destul de priceput, așa că aveau să rămînă în apele de coastă și n-or să iasă în larg.

Blackthorne se întinse din nou și deschise hubloul cabinei. Un țărm stîncos se vedea cam la două sute de iarzi.

— Unde ne aflăm ?

— La țărmul provinciei Totomi, Anjin-san. Seniorul Toranaga a vrut să înoate și vîslașii să se odihnească cîteva ceasuri. Mîine vom fi la Anjiro.

— Satul de pescari ? Asta-i cu neputință. E aproape de prînz și în zori plecam din Osaka. E imposibil !

— O, asta a fost ieri, Anjin-san. Ai dormit o zi și o noapte și încă o jumătate de zi, îi răspunse Mariko. Seniorul Toranaga a spus să te lase să dormi. El crede că acum ți-ar pica bine să înoți ca să te trezești. După ce mănînci.

Mîncarea însemna două boluri de orez și pește fript pe jar cu un sos din oțet, închis la culoare, sărat, dulce-amărui, despre care ea-i spusese că era făcut din fasole fermentată.

— Mulţumesc. Da, aş vrea să-not. Aproape treizeci şi şase de ore ? Nu-i de mirare că mă simt grozav. Luă cu lăcomie tava de la slujnică. Dar nu mîncă imediat. De ce-i e frică ? întrebă.

— Nu-i este, Anjin-san. E doar puţin neliniştită. Te rog s-o ierţi. N-a văzut niciodată pînă acum un străin de aproape.

— Spune-i că, atunci cînd e lună plină, barbarilor le cresc coarne şi scot flăcări pe gură, la fel ca dragonii.

Mariko rîse.

— Sînt sigură că nu. Arătă spre masă. Acolo găseşti o periuţă şi praf pentru dinţi, apă şi prosoape curate. Apoi spuse în latină : Mă bucur să văd că te simţi mai bine. Este aşa cum s-a povestit în timpul drumului, dumneata ai un curaj nemaipomenit.

Ochii li se întîlniră şi clipa fu lăsată să treacă. Ea se înclină politicos. Se înclină şi slujnica. Uşa se închise în urma lor.

Nu te mai gîndi la ea, îşi porunci. Gîndeşte-te la Toranaga sau la Anjiro. De ce ne oprim mîine la Anjiro ? Să-l debarcăm pe Yabu ? Călătorie sprîncenată !

Omi o să fie la Anjiro. Ce e cu Omi ?

De ce să nu-i ceri lui Toranaga capul lui Omi ? E dator să-ţi facă acest hatîr. Sau de ce să nu-i ceri să te baţi cu Omi-san? Dar cum? Cu pistoalele sau cu săbii ? N-ai avea nici o şansă cu sabia, şi-ar fi crimă dacă ai avea un pistol. Mai bine nu faci nimic şi aştepţi. Curînd o să se ivească vreun prilej şi-atunci o să te răzbuni pe amîndoi. Acum te desfeţi în favorurile lui Toranaga. Ai răbdare. Întreabă-te ce ţi-ar trebui de la el. Curînd o să fii în Yedo, aşa că n-ai mult timp. Ce e cu Toranaga ?

Blackthorne folosea beţigaşele aşa cum văzuse că le foloseau oamenii din închisoare, ducînd bolul la buze şi împingînd orezul vîscos cu beţigaşele, din marginea castronaşului în gură. Cu bucăţile de peşte era mai greu. Nu era destul de îndemînatic, aşa că-şi folosea degetele, bucuros că se afla singur, ştiind că ar fi foarte nepoliticos să mănînce cu degetele în faţa lui Mariko, sau a lui Toranaga, sau a oricărui japonez.

Cînd termină şi ultima bucăţică, tot îi mai era foame.

— Îmi trebuie mai multă mîncare, spuse cu voce tare. Doamne, aş vrea puţină pîine proaspătă, ouă prăjite, unt şi brînză...

Se duse pe punte. Aproape toţi erau dezbrăcaţi. Unii din ei se ştergeau, alţii stăteau la soare şi cîţiva săreau peste bord. În mare, de-a lungul navei, alţi samurai şi marinari înotau sau împroşcau apa, aşa cum fac capiii.

— *Konnichi wa*, Anjin-san.

— *Konnichi wa*, Toranaga-sama, spuse el.

Toranaga, aproape gol, urca scara ce fusese lăsată la apă.

— *Sonata wa oyogitamo ka ?* spuse, făcînd un gest spre mare, ştergîndu-şi cu palma apa de pe pîntec şi umeri, încălzit de soarele strălucitor.

— *Hai*, Toranaga-sama, *domo*, spuse Blackthorne, bănuind că fusese întrebat dacă vrea să-noate.

Din nou Toranaga arătă spre mare, vorbi scurt, apoi o chemă pe Mariko să tălmăcească. Mariko coborî de pe dunetă acoperindu-şi capul cu o umbrelă de soare, de culoarea purpurei. Chimonoul simplu alb, de bumbac, îi era strîns uşor.

— Toranaga-sama spuse că arăţi foarte odihnit, Anjin-san. Apa te înviorare.

— Te înviorează, spuse el, corectînd-o politicos. Da.

— Ah, da, mulţumesc, te înviorează. El spune : „Te rog, atunci să înotăm".

Toranaga se rezemă nepăsător de parapet, ştergîndu-şi apa din urechi cu un prosop mic şi, cînd urechea stîngă nu vru să se cureţe, îşi lăsă capul pe umărul stîng şi ţopăi într-un picior pînă izbuti. Blackthorne observă că Toranaga era foarte musculos şi bine legat, exceptînd burta. Încurcat şi foarte conştient de prezenţa lui Mariko, îşi scoase şi el cămaşa, punga-buzunar din brîu şi pantalonii, pînă rămase la fel de gol.

— Seniorul Toranaga întreabă dacă toţi englezii sînt la fel de păroşi ca dumneata ? Şi dacă au părul tot aşa de blond ?

— Unii da, spuse el.

— Noi... bărbaţii noştri nu au păr pe piept şi pe braţe ca voi. Nu foarte mult. El zice că eşti foarte bine făcut.

— Şi el la fel. Te rog, mulţumeşte-i.

Blackthorne plecă de lîngă Mariko spre capătul scării de bord, conştient că-l priveau, şi ea, şi tînăra femeie, Fujiko, care stătea în genunchi sub o umbrelă galbenă, la pupa, cît şi slujnica de lîngă ea. Apoi, nemaiputînd să-şi stăpînească stinghereala de a face tot drumul pînă

jos gol, se aruncă peste parapet în apa azurie. Simţea prin fiecare por, înviorîndu-l apa rece a mării. Fundul nisipos al mării era la trei stînjeni dedesubt, plantele marine se vălureau, peştii erau cu nemiluita şi nu se speriau de înotători. Aproape de fundul mării se opri din căderea-i rapidă, se răsuci, se jucă cu peştii, apoi ieşi la suprafaţă şi o porni către ţărm într-un înot stil delfin, aparent uşor, leneş, dar foarte rapid, pe care-l învăţase de la Alban Caradoc.

Micul golf era pustiu : multe stînci, un ţărm minuscul, prunduit şi nici un semn de viaţă. Munţii se înălţau la o mie de picioare spre cerul albastru nemărignit.

Se aşeză pe o stîncă, la soare. Patru samurai înotaseră cu el şi nu erau departe. Zîmbeau şi făceau semne cu mîna. Mai tîrziu înotă înapoi şi ei îl urmară. Toranaga nu-şi desprinsese ochii de pe el.

Urcă pe punte. Hainele lui dispăruseră. Fujiko, Mariko şi cele două slujnice erau încă acolo. Una din slujnice se înclină şi-i oferi un prosop caraghios de mic, pe care-l luă şi începu să se şteargă, întorcîndu-se stînjenit spre parapet.

Îţi poruncesc să fii la largul tău, îşi spuse. Cînd erai gol, cu Felicity, într-o cameră încuiată, nu te simţeai stînjenit, nu ? Numai în public, cînd sînt femei în preajmă — cînd ea e în preajmă —, te simţi încurcat. De ce ? Ei nu bagă-n seamă goliciunea şi ăsta e un lucru foarte cu judecată. Te afli în Japonia. Trebuie să faci cum fac ei. Ai să fii ca ei şi-ai să te comporţi ca un rege.

— Seniorul Toranaga spune că înoţi foarte bine. Ai vrea să-l înveţi şi pe el mişcarea aceea ? spunea Mariko.

— Aş fi bucuros s-o fac, răspunse şi se forţă să se întoarcă şi să se aplece aşa cum se apleca Toranaga.

Mariko îi zîmbea. E atît de drăguţă, gîndi.

— Felul cum te-ai cufundat în mare. Noi... noi n-am văzut niciodată aşa ceva pînă acum. Noi totdeauna sărim. El vrea să-nveţe cum să facă asta.

— Acum ?

— Da, te rog.

— Pot să-l învăţ, cel puţin pot să-ncerc.

O slujnică ţinea un chimonou de bumbac pentru Blackthorne, aşa că se strecură bucuros în el, legîndu-l cu cingătoarea. Acum, pe de-a-ntregul odihnit, le

spuse cum trebuie să te arunci în apă, cum să-ţi bagi capu-ntre braţe şi să ţîşneşti în sus şi-n afară, dar să ai grijă să nu cazi pe burtă.

— Pentru început, cel mai bine este să pornim de la baza scării, cu o aşa-zisă cădere în cap, fără alergare şi săritură. În acest fel ne învăţăm noi copiii.

Toranaga ascultă, puse întrebqri şi apoi, mulţumit de răspunsuri, spuse prin Mariko :

— Bun. Cred că înţeleg.

Se îndreptă spre capul scării. Înainte ca Blackthorne să-l poată opri, Toranaga se şi aruncase în apă, la cincisprezece picioare dedesubt. Căzu greşit, pe burtă. Nimeni nu rîse. Toranaga se-ntoarce pe punte şiroind şi încercă din nou. Iarăşi căzu prost. Şi încercările celorlalţi samurai au fost la fel de neizbutite.

— Nu e uşor, spuse Blackthorne. Mie mi-a trebuit mult s-o învăţ. S-o lăsăm şi să-ncercăm mîine din nou.

— Seniorul Toranaga spune : „Mîine e mîine, astăzi am să învăţ să sar în apă".

Blackthorne îşi puse chimonoul de o parte şi făcu o nouă demonstraţie. Samuraii îl imitară. Din nou nu izbutiră. La fel şi Toranaga. De şase ori.

După o nouă demonstraţie, Blackthorne se căţără pe platforma scării şi o văzu pe Mariko goală printre ei, pregătindu-se să sară. Trupu-i era splendid, bandajul de pe braţ proaspăt schimbat.

— Aşteaptă, Mariko-san ! Mai bine să-ncerci de aici, Prima oară.

— Foarte bine, Anjin-san.

Coborî spre el, crucifixul minuscul accentuîndu-i nuditatea. Îi arătă cum să se-aplece, cum să se-arunce în faţă, în mare, prinzînd-o de talie ca s-o întoarcă astfel încît capul să plece primul.

Apoi Toranaga încercă de lîngă apă şi fu ceva mai bine. Mariko încercă din nou şi atingerea pielii ei îl înfierbîntă pe Blackthorne, aşa că, pentru o clipă, făcu pe bufonul şi căzu în apă, îndrumîndu-i de-acolo. Cînd se răcori, alergă pe punte şi le arătă de pe pasarelă săritura mortului, care, gîndea el, putea să fie mai uşoară, ştiind că era vital pentru Toranaga să reuşească.

— Dar trebuie să rămîi ţeapăn, *hai* ? Ca o sabie. Atunci nu poţi să dai greş.

Se aruncă înainte. Săritura fu perfectă, şi el călcă apa, aşteptînd.

Foarte mulţi samurai se îmbulziră în faţă, dar Toranaga le făcu semn să se dea la o parte. Îşi ridică braţele rigid, coloana dreaptă. Pieptul şi pîntecu-i erau stacojii din cauza căzăturilor pe burtă. Apoi se aruncă aşa cum arătase Blackthorne. Capul intră primul în apă şi picioarele îi veniră grămadă peste, dar era primă săritură şi prima izbutită a oricăruia dintre ei, aşa că un ropot de aplauze îl întîmpină cînd ieşi la suprafaţă. O făcu din nou, de data asta mai bine. Îi urmară alţi bărbaţi, unii izbutind, alţii nu. Apoi încercă Mariko.

Blackthorne văzu sînii mici, tari şi talia mică, stomacul plat şi picioarele arcuite. Un fior de durere îi străbătu chipul cînd îşi duse braţele deasupra capului. Dar rămase ca o săgeată şi se aruncă curajos înainte. Străbătu apa corect. Aproape nimeni, în afară de el, nu observă.

— A fost o săritură excelentă. Într-adevăr foarte bună, îi spuse, dîndu-i mîna s-o tragă din apă pe platforma scării. Ar trebui să te opreşti acum. Ţi s-ar putea deschide rana de la braţ.

— Da, mulţumesc, Anjin-san. Stătea lîngă el, abia ajungîndu-i pînă la umăr, încîntată de ea însăşi. E o senzaţie nemaipomenită să cazi în gol, să trebuiască să stai ţeapăn şi, mai presus de toate, să-ţi domini teama. Da, într-adevăr, a fost o senzaţie nemaipomenită.

Urcă scara şi-şi puse chimonoul pe care i-l ţinea o slujnică. Apoi, ştergîndu-şi faţa cu mişcări delicate, se duse jos.

Doamne, grozavă femeie, gîndi.

•

La apusul soarelui, Toranaga trimise după Blackthorne. Stătea pe dunetă, pe un aşternut curat, lîngă un vas mic cu cărbuni, pe care fumegau bucăţele de lemn aromat. Erau folosite ca să parfumeze aerul şi să-ndepărteze insectele de noapte şi ţînţarii. Chimonoul simplu şi de bun gust, umerii imenşi, ca nişte aripi, ai tunicii scrobite, fără mîneci, îi dădeau o ţinută formidabilă. Yabu, de asemeni, era îmbrăcat în haine de ceremonie, la fel şi Mariko. Era şi Fujiko de faţă. Douăzeci de samurai stăteau tăcuţi de

pază. Torţele se aflau în suporturi şi galera se legăna lin, ancorată în golf.

— *Saké*, Anjin-san ?

— *Domo*, Toranaga-sama.

Blackthorne se înclină şi luă ceaşca minusculă de la Fujiko, o ridică închinînd pentru Toranaga şi o dădu pe gît. Ceaşca fu imediat reumplută. Blackthorne purta un chimonou-uniformă maro, şi-l simţea mai uşor şi mai lejer decît propriile lui haine.

— Seniorul Toranaga spune că-n noaptea asta rămînem aici. Mîine ajungem la Anjiro. Ar dori să afle mai multe despre ţara dumitale şi lumea din afară.

— Desigur. Ce-ar voi să ştie ? E o noapte minunată, nu-i aşa ?

Blackthorne se aşează comod, conştient de feminitatea ei. Prea conştient. Curios, sînt mai atras de ea acum că-i îmbrăcată, decît atunci cînd era goală.

— Da, foarte. În curînd are să fie umed, Anjin-san. Vara nu e un anotimp bun. Îi tălmăci apoi lui Toranaga ce zisese. Stăpînul meu zice să-ţi spun că Yedo e mlăştinos. Ţînţarii sînt cumpliţi în timpul verii, dar aici primăvara şi toamna sînt frumoase ; da, într-adevăr, naşterea şi moartea anotimpurilor sînt frumoase.

— Clima Angliei e temperată. Iernile, cam una din şapte, sînt grele. Şi verile la fel. Foamete, cam o dată la şase ani, deşi uneori pot să fie doi ani proşti unul după altul.

— Şi la noi e foamete. Foametea e rea. Cum e acum în ţara dumitale ?

— În ultimii zece ani, de trei ori am avut recolte proaste şi soare deloc ca să coacă grîul. Dar aşa a vrut Dumnezeu. Acum Anglia este foarte puternică. Sîntem prosperi. Poporul nostru munceşte din greu. Noi ne facem toate ţesăturile, toate armele — mai toate stofele de lînă din Europa. Ceva mătăsuri vin din Franţa, dar nu de calitate, şi ele sînt doar pentru cei bogaţi.

Blackthorne hotărî să nu le spună despre ciumă, sau despre tulburări, sau răzmeriţe provocate de îngrădirea pămînturilor obştii şi nici despre exodul ţăranilor spre tîrguri şi oraşe. În schimb, le povesti despre regi buni şi regine bune, despre conducători puternici şi parlamente înţelepte, despre războaie victorioase.

— Seniorul Toranaga vrea să înţeleagă foarte clar. Dumneata spui că numai puterea pe mare vă apără împotriva Spaniei şi Portugaliei ?

— Da. Numai ea. Faptul că stăpînim mările ne asigură libertatea. Şi voi sînteţi un popor insular, exact ca noi. Dacă nu sînteţi stăpîni pe mările voastre, nu sînteţi lipsiţi de apărare împotriva unui duşman din afară ?

— Stăpînul meu e de acord cu dumneata.

— A, şi voi aţi fost cotropiţi ?

Blackthorne văzu o uşoară încruntare cînd ea se-ntoarse spre Toranaga, şi-şi aminti să se rezume la răspunsuri, fără întrebări.

Cînd ea-i vorbi din nou, era mult mai gravă.

— Seniorul Toranaga spune că trebuie să-ţi răspund la întrebare, Anjin-san. Da, am fost invadaţi de două ori. În urmă cu mai bine de trei sute de ani — ar fi în 1274, după numărătoarea voastră — mongolii lui Kublai Han, care tocmai cuceriseră China şi Coreea, au venit împotriva noastră, cînd noi am refuzat să ne supunem lor. Cîteva mii de oameni au debarcat în Kyushu, dar samuraii noştri au izbutit să le ţină piept şi, după o vreme, duşmanul s-a retras. Dar şapte ani mai tîrziu, ei au venit din nou. De data asta invazia a fost de aproape o mie de nave coreene şi chineze, cu două sute de mii de trupe duşmane — mongoli, chinezi şi coreeni — majoritatea călări. În toată istoria chineză, aceasta a fost cea mai mare forţă cotropitoare care s-a adunat vreodată. Noi eram neputincioşi împotriva unei forţe atît de zdrobitoare, Anjin-san. Au început să debarce iarăşi în golful Hakata, în Kyushu, dar, înainte ca ei să-şi poată desfăşura toate armatele, a venit din sud un vînt uriaş, un *tai-fun*, şi-a distrus flota în întregime. Cei rămaşi pe mal au fost omorîţi repede. A fost un *kamikazi*, un Vînt Divin, Anjin-san, îi spuse ea cu deplină convingere, un *kamikazi* trimis de zei să apere de contropitorul străin acest Pămînt al Zeilor. Mongolii nu s-au mai întors niciodată şi, cam după optzeci de ani, dinastia lor, Chin, a fost alungată din China, adăugă Mariko cu o mare satisfacţie. Zeii ne-au apărat împotriva lor. Zeii întotdeauna ne vor apăra împotriva invaziilor. La urma urmelor, ăsta e pămîntul lor, *neh* ?

Blackthorne se gîndi la numărul uriaş de nave şi oameni din acea invazie ; făcea ca Armadă spaniolă împotriva Angliei să pară o nimica toată.

— Şi noi am fost ajutaţi de o furtună, *senhora*, spuse cu egală seriozitate. Mulţi cred că a fost trimisă tot de Dumnezeu — cu siguranţă că a fost un miracol — şi, cine ştie, poate că a fost. Îşi aruncă privirea spre vasul cu jar, unde cărbunele trosnea şi flăcările dansau. Apoi spuse : Mongolii mai că ne-au înghiţit şi pe noi, în Europa. Îi povesti cum hoardele lui Genghis-han, bunicul lui Kublai-han, veniseră aproape pînă la porţile Vienei, unde năvala le-a fost oprită şi apoi s-au întors, lăsînd munţi de tigve în urma lor. Oamenii din acele vremuri au crezut că Genghis-han şi hoardele lui au fost trimişi de Dumnezeu să-i pedepsească pentru păcatele lor.

— Seniorul Toranaga spune că el a fost doar un barbar, care era grozav de priceput la război.

— Da. Chiar şi aşa, în Anglia, noi ne binecuvîntăm norocul că sîntem o insulă. Îi mulţumim lui Dumnezeu pentru asta şi pentru Canalul Mînecii. Şi pentru flota noastră. Cu China atît de aproape şi atît de puternică — şi aflîndu-vă în război cu ea — sînt uimit că n-aveţi o forţă navală puternică. Nu vă este teamă de un alt atac ?

Mariko nu răspunse, dar îi tălmăci lui Toranaga cele spuse. Cînd termină, Toranaga vorbi cu Yabu, care încuviinţă din cap şi răspunse la fel de serios. Cei doi bărbaţi discutară o vreme. Mariko răspunse la o altă întrebare a lui Toranaga, apoi i se adresă iar lui Blackthorne.

— Ca să supravegheaţi mările voastre, de cîte nave aveţi nevoie, Anjin-san ?

— Nu ştiu precis, dar acum regina noastră are probabil o sută cincizeci de nave de luptă. Acelea sînt nave doar pentru război.

— Stăpînul meu întreabă cîte nave construieşte regina voastră într-un an ?

— Douăzeci pînă la treizeci de nave de război, cele mai bune şi cele mai rapide din lume. Dar, de obicei, navele sînt construite de grupuri de negustori şi apoi sînt vîndute Coroanei.

— Pentru cîştig ?

Blackthorne îşi aminti ce părere au samuraii despre profit şi bani.

— Regina dă cu generozitate mai mult decît preţul lor adevărat, ca să încurajeze cercetările şi noile tipuri de

nave. Fără sprijin regal, asta ar fi greu de realizat. De pildă, *Erasmus*, nava mea, este un tip nou, construit după model englez în Olanda.

— Ai putea să construiești aici o asemenea navă ?

— Da. Dac-aș avea dulgheri, tălmaci, și toate materialele, și timp. Mai întîi ar trebui să construiesc o navă mai mică. Eu singur n-am construit niciodată una în întregime, așa că ar trebui să fac încercări... Bineînțeles, adăugă încercînd să-și stăpînească emoția pe măsura ce ideea prindea contur, bineînțeles, dacă seniorul Toranaga ar vrea o navă sau mai multe, poate c-am putea încheia tîrgul. Ar putea să comande un număr de nave de război să fie construite în Anglia. Noi le-am aduce pînă aici — cu velatura pe care-o dorește, armate așa cum dorește.

Mariko tălmăci. Interesul lui Toranaga crescu. La fel și al lui Yabu.

— El întreabă „Pot marinarii noștri să fie pregătiți să străbată mările cu asemenea nave ?"

— Cu siguranță, în timp. Am putea aranja astfel încît comandanții de veliere — sau unul din ei — să stea în apele voastre vreme de un an. Atunci ar putea stabili un program de pregătire pentru voi. În cîțiva ani ați avea flota voastră. O flotă modernă. Neîntrecută de nimeni.

Mariko vorbi un răstimp. Toranaga o tot întreba voind să afle cît mai multe, la fel și Yabu.

— Yabu-san întreabă „Neîntrecută de nimeni ?"

— Da. Mai bună decît orice au spaniolii. Sau portughezii.

Se făcu tăcere. Era limpede că Toranaga fusese prins de idee, deși încerca s-o ascundă.

— Stăpînul meu întreabă „Ești sigur că s-ar putea aranja ?"

— Da.

— Cît timp ar dura ?

— Doi ani să ajung acasă. Doi ani să fie construite o navă sau mai multe. Doi ani să mă întorc. Jumătate din cost va trebui plătit dinainte, restul cînd aducem corăbiile.

Toranaga se aplecă în față căzut pe gînduri și mai puse puțin lemn aromat pe jar. Toți îl priveau și aștep-

tau. Apoi vorbi îndelung cu Yabu. Mariko nu tălmăci, iar Blackthorne știa că e mai bine să nu întrebe, oricît de mult și de arzător ar fi dorit să ia parte la conversație. Îi cercetă pe toți, chiar și pe fată, pe Fujiko, care, de asemeni, asculta atentă, dar nu ghici nimic de pe chipurile lor. Știa că fusese o ideea strălucită, care ar putea să aducă un profit imens și să-i garanteze întoarcerea sigură în Anglia.

— Anjin-san, cu cîte nave ai putea să vii pînă aici ?

— O flotilă de cinci nave la un transport ar fi cel mai bine. Vă puteți aștepta să pierdeți cel puțin o navă în furtună, uragan sau în ciocniri cu spaniolii și portughezii — sînt sigur că ei au să-ncerce din răsputeri să vă oprească să aveți navele voastre de război. În zece ani, seniorul Toranaga ar putea să aibă o flotă de cincisprezece pînă la douăzeci de nave. Îi dădu timp să tălmăcească, apoi continuă pe îndelete. Prima flotilă v-ar putea aduce dulgheri, marangozi, tunari, marinari și căpitani de cursă lungă. În zece pînă la cincisprezece ani, Anglia ar putea să-i aducă seniorului Toranaga treizeci de nave moderne de război, mai mult decît suficient ca să stăpîniți apele voastre. Și, între timp, dacă doriți, puteți să vă construiți propriile voastre nave, care să preia ștafeta. Noi vă vom... avea de gînd să spună „vinde", dar schimbă cuvîntul. Regina mea ar fi onorată să v-ajute să aveți propria voastră flotă și, dacă doriți, o vom pregăti și înzestra cu cele de trebuință.

O, da, gîndi jubilînd de bucurie, în timp ce ultimele înfloriturl la plan își croiau cu ușurință drum, și o vom înzestra cu ofițeri, îi vom asigura și amiralul, și regina vă va oferi o alianță trainică — bună pentru voi, bună pentru noi —, care va face parte din învoială și apoi, laolaltă, prietene Toranaga, îi vom hărțui și-i vom izgoni din aceste ape pe porcii de portughezi și spanioli și le vom stăpîni pentru totdeauna. Aceasta ar putea fi singura și cea mai mare învoială de negoț pe care-a făcut-o vreodată vreo nație, gîndi plin de bucurie. Și cu o flotă anglo-japoneză, care să curețe aceste ape, noi, englezii, vom domina negoțul de mătase dintre China și Japonia. Apoi vor curge milioane în fiecare an !

Dac-aș putea să pun asta la cale, aș schimba cursul istoriei. Aș avea bogății și onoruri cum n-am visat. Aș de-

veni un deschizător de drumuri. Şi s-ajungi aşa ceva este, într-adevăr, cel mai grozav lucru pe care poate încerca un bărbat să-l facă, chiar dacă dă greş în încercarea lui.

— Stăpînul meu spune că e păcat că dumneata nu vorbeşti limba noastră.

— Da, dar sînt sigur că dumneata tălmăceşti perfect.

— El spune asta nu ca o dojană, Anjin-san, ci doar ca o simplă părere. Aşa e. Ar fi mult mai bine pentru stăpînul meu să discute direct, aşa cum vorbesc eu cu dumneata.

— Aveţi dicţionare, Mariko-san ? Şi gramatici — gramatici portughezo-japoneze sau latino-japoneze ? Dacă seniorul Toranaga m-ar putea ajuta cu cărţi şi profesori, aş încerca să-nvăţ limba voastră.

— N-avem astfel de cărţi.

— Dar iezuiţii au. Tu însăţi ai spus-o.

— A !

Ea vorbi cu Toranaga şi Blackthorne văzu ochii celor doi, ai lui Yabu şi Toranaga, luminîndu-se, şi un zîmbet larg acoperindu-le faţa.

— Stăpînul meu spune c-ai să fii ajutat, Anjin-san.

La porunca lui Toranaga, Fujiko le mai turnă *saké* lui Blackthorne şi Yabu. Toranaga nu bea decît ceai, la fel şi Mariko. Nemaiputîndu-se stăpîni, Blackthorne spuse :

— Ce zice de sugestia mea ? Care e răspunsul său ?

— Anjin-san, ar fi mai bine să ai răbdare. El va răspunde cînd va crede de cuviinţă.

— Te rog, întreabă-l acum.

Ascultătoare, Mariko se întoarse spre Toranaga.

— Vă rog, să mă iertaţi, Alteţă, dar Anjin-san întreabă cu mare respect, ce credeţi despre planul său. Foarte umil şi foarte politicos doreşte un răspuns.

— Va avea răspunsul meu la vremea potrivită.

Mariko îi spuse lui Blackthorne :

— Stăpînul meu spune că va avea în vedere planul dumitale şi se va gîndi cu mare atenţie la ce i-ai spus. Te roagă să ai răbdare.

— *Domo*, Toranaga-sama.

— Acum mă duc să mă culc. Vom pleca în zori.

Toranaga se ridică şi toţi îl urmară jos, în afară de Blackthorne care fu lăsat în tovărăşia nopţii.

•

La prima geană a zorilor, Toranaga dădu drumul la patru porumbei călători, ce fuseseră aduşi pe navă o dată cu bagajele, cînd galera fusese pregătită de plecare. Păsările se învîrtiră în cerc de două ori, apoi îşi luară zborul, două întorcîndu-se acasă, în Osaka, două îndreptîndu-se spre Yedo. Mesajul cifrat către Kiritsubo era o poruncă ce trebuia transmisă lui Hiro-matsu, ca să-ncerce să plece cu toţii în chip paşnic, imediat. Dacă erau opriţi, urmau să se închidă înăuntru. În clipa în care poarta ar fi fost forţată, ei trebuiau să dea foc aripii aceleia din castel şi să-şi facă *seppuku*.

Mesajul cifrat către fiul său, Sudara, din Yedo, spunea că el fugise, că era în siguranţă şi-i poruncea să continue pregătirile secrete de război.

— Ieşi în larg, căpitane.

— Da, stăpîne.

Pe la prînz, ei străbătuseră golful dintre provinciile Totomi şi Izu şi erau în dreptul capului Ito, punctul cel mai sudic al peninsulei Izu. Vîntul era bun, hula blîndă şi o singură velă mare îi ajuta să înainteze.

Apoi, aproape de mal, în canalul adînc dintre coastă şi cîteva insule mici, stîncoase, cînd ei se întorseseră spre nord, se auzi un uruit ameninţător la ţărm.

Toate ramele se opriră.

— Ce e, pentru Dumnezeu...

Ochii lui Blackthorne erau aţintiţi spre ţărm.

Brusc, o fisură imensă urcă şerpuind pe stînci şi sute de mii de tone de rocă se prăbuşiră în mare. Pentru o clipă, apele parcă fierbeau. Un val mic veni spre galeră, apoi trecu pe lîngă ea. Avalanşa încetă. Din nou uruitul, mai puternic şi mai asurzitor, dar mai îndepărtat. Din cînd în cînd se desprindeau bolovani din stînci. Toţi ascultau atent şi aşteptau privind faţa stîncii. Ţipete de pescăruşi, zgomotul brizanţilor şi şuierul vîntului. Apoi Toranaga făcu semn toboşarului să reia cadenţa. Vîslele se porniră. Viaţa pe navă reintră în normal.

— Ce-a fost asta ? spuse Blackthorne.

— Doar un cutremur de pămînt. Mariko era uluită. La voi nu sînt cutremure ?

— Nu. Niciodată. N-am văzut nici unul pînă acum.

— O, la noi sînt dese, Anjin-san. Acesta n-a fost nimic, doar unul mic. Centrul i-o fi fost undeva în altă parte, poate chiar în largul mării. Sau poate că aici, dar a fost mic şi unul singur. Am avut noroc să vedem doar unul mic.

— Era ca şi cum întreg pămîntul se clătina. Aş putea să jur că am văzut... Am auzit despre cutremure. La otomani şi în Ţara Sfîntă, la ei sînt uneori. Doamne Dumnezeule ! Dădu drumul aerului din plămîni, inima încă bătîndu-i năprasnic. Aş putea să jur că am văzut stîncile clătinîndu-se.

— Da, aşa-i, Anjin-san. Cînd eşti pe pămînt, ţi se pare cel mai cumplit lucru de pe lume. Nu e nimic să te prevină, Anjin-san. Zgîlţîiturile vin în valuri, uneori dintr-o parte în alta, alteori de jos în sus, alteori trei sau patru clătinări rapide. Uneori unul mic este urmat de altul mai mare în ziua următoare. Nu există un fel anume. Cel mai rău pe care l-am văzut a fost noaptea, acum şase ani, lîngă Osaka, în cea de a treia zi a Lunii Frunzelor Căzătoare. Casa noastră s-a prăbuşit peste noi, Anjin-san. N-am fost răniţi, fiul meu şi cu mine. Foarte greu am ieşit de sub dărîmături. Cutremurele au continuat o săptămînă sau mai mult, unele rele, altele foarte rele. Noul şi marele castel al lui *taikō* de la Fujimi a fost distrus complet. Sute de mii de oameni au pierit în acel cutremur şi în incendiile care au urmat. Acesta este cel mai mare pericol, Anjin-san, — focul care urmează întotdeauna. Satele, tîrgurile şi oraşele noastre mor atît de uşor. Uneori e un cutremur mare departe în larg şi legenda spune că acesta dă naştere Valurilor Uriaşe. Ele sînt înalte de zece sau douăzeci de picioare. Nu există niciodată vreun semn şi ele n-au un anotimp anume. Valul Uriaş apare pur şi simplu din mare către ţărmurile noastre şi mătură insula. Pot să dispară oraşe. Yedo a fost pe jumătate distrus acum cîţiva ani de un asemenea val.

— Asta-i obişnuit la voi ? În fiecare an ?

— O, da. În fiecare an, pe acest Pămînt al Zeilor, avem cutremure. Şi incendii, şi inundaţii, şi Valuri Uriaşe, şi

furtuni îngrozitoare — *tai-fun*-uri. Natura e foarte crudă cu noi. I se adunară lacrimi la coada ochilor. Poate că din pricina asta iubim noi viaţa atît de mult, Anjin-san. Vezi, trebuie. Moartea face parte din aerul, din marea, din pămîntul nostru. Ar trebui să ştii, Anjin-san, că pe acest Pămînt al Lacrimilor moartea este moştenirea noastră.

Cartea a treia

Capitolul 30

— Eşti sigur că totu-i gata, Mura ?

— Da, Omi-sán, da, cred că da. Am urmat întocmai poruncile Domniei tale şi ale lui Igurashi-san.

— Ar fi bine ca nimic să nu iasă prost, dacă vrei să nu fie alt staroste peste sat pînă la apusul soarelui, îi spuse Igurashi, şeful suitei lui Yabu, cu acreală în glas. Singurul ochi rămas îi era roşu de nesomn.

Sosise ieri din Yedo cu primul contingent de samurai şi cu ordine precise.

Mura nu răspunse, dădu doar din cap respectuos şi-şi ţinu ochii-n pămînt.

Stăteau pe plajă, lîngă debarcader, în faţa şirurilor îngenuncheate de săteni tăcuţi, înspăimîntaţi şi tot pe-atît de istoviţi — toţi bărbaţii, femeile şi copiii din sat, afară doar de cei care nu se puteau da jos din pat —, aşteptînd să sosească galera. Toţi purtau hainele lor cele mai bune. Feţele fuseseră frecate zdravăn, tot satul măturat, făcut lună, de parcă era ajunul Anului Nou, cînd, după un obicei străvechi, toată împărăţia strălucea de curăţenie. Bărcile pescăreşti erau meticulos rînduite, năvoadele puse în ordine, funiile strînse colac. Chiar şi plaja de-a lungul golfului fusese greblată.

— Nimic n-o să iasă prost, Igurashi-san, spuse Omi. Dormise foarte puţin în această ultimă săptămînă, de cînd sosiseră din Osaka ordinele lui Yabu printr-unul din porumbeii călători ai lui Toranaga. Imediat mobilizase satul şi toţi bărbaţii sănătoşi de pe o rază de douăzeci de *ri*, ca să pregătească Anjiro pentru sosirea samurailor şi a lui Yabu. Şi acum că Igurashi îi şoptise, numai lui, secretul foarte confidenţial, că marele *daimyo* Toranaga îl însoţea pe unchiul lui şi că scăpase cu bine din capcana lui Ishido, era mai mult decît încîntat că prăpădise atîţia bani. Nu ai

de ce să-ţi faci griji, Igurashi-san. Aceasta e feuda mea şi eu sînt răspunzător.

— De acord. Da, aşa e. Dispreţuitor, Igurashi îi făcu semn lui Mura să plece. Şi apoi adăugă încet : Eşti răspunzător. Dar îţi spun, fără supărare, că tu nu l-ai văzut niciodată pe stăpînul nostru cînd ceva iese prost. Dac-am uitat ceva, sau dacă scîrbele astea n-au făcut ceea ce era de datoria lor să facă, stăpînul nostru va transforma întreaga ta feudă şi pe cele din nord şi sud în grămezi de bălegar, pînă mîine, înainte de apusul soarelui.

Plecă apoi cu paşi mari înapoi, la oamenii săi.

În dimineaţa asta sosiseră călări ultimele companii de samurai din Mishima, oraşul-reşedinţă al lui Yabu, din nord. Acum şi ei, laolaltă cu ceilalţi, erau strînşi în formaţii militare compacte pe plajă, în piaţă şi pe coama dealului, steagurile fluturînd în briza uşoară, suliţele drepte strălucind în soare. Trei mii de samurai, elita armatei lui Yabu. Cinci sute călări.

Lui Omi-san nu-i era teamă. Făcuse tot ce se putea face şi verificase el însuşi tot ce putea fi verificat. Dacă ceva ieşea prost, atunci asta nu era decît *karma*. Dar nimic n-are să iasă prost, gîndi emoţionat. Fuseseră cheltuiţi pentru pregătiri cinci sute de *koku* — mai mult decît tot venitul său anual înainte ca Yabu să-i fi mărit feuda. El fusese uluit de sumă, dar Midori, soţia lui, spusese că trebuia cheltuit fără zgîrcenie, că preţul era o nimica toată în comparaţie cu onoarea pe care le-o făcea seniorul Yabu. „Şi cu seniorul Toranaga aici, cine ştie ce noroc dă peste tine ?" îi şoptise ea.

Are dreptate, gîndi Omi plin de mîndrie.

Cercetă din nou ţărmul şi piaţa satului. Totul părea perfect. Midori şi mama lui aşteptau sub tenda ce fusese pregătită spre a-i primi pe Yabu şi oaspetele său Toranaga. Omi observă că mamei lui nu-i tăcea deloc gura şi-ar fi vrut ca Midori să poată fi cruţată de necontenitele ei vorbe şfichiuitoare. Îşi îndreptă o cută la chimonoul deja impecabil, îşi aranjă săbiile şi privi spre mare.

— Ascultă, Mura-san, şoptea cu grijă Uo, pescarul. Era unul din cei cinci bătrîni ai satului şi se aflau îngenuncheaţi cu toţii, împreună cu Mura, în fruntea celorlalţi. Ştii, sînt atît de speriat că, dacă mi-aş deşerta băşica udului, n-ar ieşi decît ţărînă.

— Atunci n-o face, bătrînul meu prieten.

Mura își înăbuși un zîmbet.

Uo era un bărbat spătos, ca o stîncă, cu mîini mari, un nas bocciu și un chip cu o expresie chinuită.

— N-am s-o fac, dar cred c-am să trag niște aghioase.

Uo era renumit pentru hazul și curajul lui și pentru aghioasele trase cu nemiluita. Anul trecut, la întrecerea cu satul din nord la tras de aghioase, el fusese campionul campionilor și adusese mare faimă satului Anjiro.

— Eheeei, poate c-ar fi mai bine să n-o faci, chicoti Haru, un pescar scund și smochinit. Unul din capetele astea împuțite ar putea prinde pică pe tine.

Mura sîsîi.

— Ți se poruncește să nu-i numești pe samurai astfel, atîta vreme cît chiar și numai unul se află aproape de sat.

Oh ko, gîndea obosit, nădăjduiesc că n-am uitat nimic. Își ridică privirea spre coama muntelui, la palisada de bambus ce înconjura fortăreața provizorie pe care o construiseră atît de repede și cu atîta sudoare. Trei sute de oameni care-au săpat, au construit și au cărat. Cu cealaltă casă nouă fusese mai ușor. Era pe un deal, chiar sub casa lui Omi, de-aici o și vedea, mai mică decît a lui Omi, dar cu acoperiș de țiglă, o grădină făcută în pripă și o căsuță pentru baie. Cred că Omi o să se mute acolo și i-o va da pe-a lui seniorului Yabu, gîndi Mura.

Își întoarse privirile spre promontoriu, de unde trebuia să apară, dintr-o clipă într-alta galera. Curînd Yabu o să pășească pe țărm și-atunci ei vor fi cu toții în mîinile zeilor, ale tuturor *kami*-lor, ale lui Dumnezeu Tatăl și Fiului și ale Sfintei Fecioare, *oh ko !*

Doamne, apără-ne ! Ar fi prea mult să te rog să-ți pleci ochii anume asupra acestui sat, Anjiro ? Doar pentru următoarele cîteva zile ? Avem nevoie de ocrotirea Ta, să ne aperi de seniorul și stăpînul nostru, o da ! Am să aprind cincizeci de lumînări și fiul meu, hotărît, o să fie crescut în adevărata credință, promise Mura.

Astăzi Mura era foarte bucuros că e creștin ; putea să pună o vorbă bună la singurul Dumnezeu existent și asta însemna o ocrotire în plus pentru satul său. El se creștinase în tinerețe, pentru că seniorul lui o făcuse și poruncise imediat tuturor vasalilor săi să se creștineze. Și cînd, acum douăzeci de ani, acest senior fusese omorît luptînd pentru Toranaga și împotriva lui *taikō* Mura rămăsese

creştin ca să-i cinstească memoria. Adevăratul soldat n-are decît un singur stăpîn, gîndi. Un singur stăpîn adevărat.

Ninjin, un bărbat cu faţa rotundă, cu dinţii foarte ieşiţi în afară, era neliniştit de prezenţa atîtor samurai.

— Mura-san, cer iertare, dar e periculos ce-aţi făcut, îngrozitor, *neh* ? Cutremurul ăla mic, de azi-dimineaţă, a fost un semn trimis de zei, o prevestire. Ai făcut o greşeală cumplită, Mura-san.

— Ce s-a făcut e bun făcut, Ninjin. Las-o baltă.

— Cum aş putea ? E în pivniţa mea şi...

— O parte e în pivniţa ta. Eu însumi am o mulţime, spuse Uo, fără să mai zîmbească.

— Nu e nimic nicăieri, bătrînii mei prieteni, spuse Mura cu grijă. Absolut nimic.

Din porunca sa, fuseseră furaţi, în timpul ultimelor zile, treizeci de *koku* de orez din aprovizionarea samurailor şi acum erau dosiţi prin sat, împreună cu alte provizii, echipament şi arme.

— Fără arme, se împotrivise Uo. Orez da, dar arme nu !

— Vine războiul.

— E împotriva legii s-avem arme, se văitase Ninjin.

Mura vorbise cu dispreţ :

— Asta e o lege nouă, abia dacă e de doisprezece ani. Înainte, puteam s-avem orice arme doream şi nu eram legaţi de sat. Puteam să mergem unde voiam, să fim ce voiam. Puteam să fim ţărani, soldaţi, pescari, negustori, chiar samurai — puteau unii, ştiţi că e-adevărat.

— Da, dar acum e altfel, Mura-san, altfel. *Taikō* a poruncit să fie altfel !

— Curînd are să fie aşa cum a fost întotdeauna. O să fim din nou soldaţi.

— Atunci să aşteptăm, stăruise Ninjin. Vă rog. Acum e împotriva legii. Dacă legea se schimbă, asta e *karma*. *Taikō* a făcut legea Nici o armă. Nici una. Sub pedeapsa cu moarte pe loc.

— Deschideţi-vă ochii, voi toţi ! *Taikō* e mort ! Şi eu vă spun, curînd Omi-san o să aibă nevoie de oameni instruiţi şi mai toţi dintre noi am fost la războaie, *neh* ? Am pescuit şi am luptat, toate la vremea lor. Nu e aşa ?

— Da, Mura-san, încuviinţase Uo cu teamă. Înainte de *taikō* noi nu eram legaţi de sat.

— Au să ne prindă, trebuie să ne prindă, se plînsese Ninjin. Ei n-au nici un pic de milă. Au să ne fiarbă cum l-au fiert pe barbar.

— Tacă-ţi fleanca cu barbarul !

— Ascultaţi, prieteni, le spusese Mura. Niciodată n-o să mai avem un noroc ca ăsta. E trimis de Dumnezeu. Sau de zei. Trebuie să luăm orice stilet, săgeată, suliţă, sabie, muschetă, scut, arc, orice putem. Samuraii au să creadă că alţi samurai le-au furat ; capetele împuţite n-au venit de pretutindeni din Izu ? Şi, de fapt, ce încredere are un samurai în celălalt ? Trebuie să ne luăm înapoi dreptul nostru de-a purta războaie, *neh* ? Tatăl meu a fost ucis în bătălie, la fel şi-al lui, şi-al lui ! Ninjin, în cîte bătălii ai fost, în... zeci, *neh* ? Uo, dar tu ? Douăzeci ? Treizeci ?

— Mai multe. N-am slujit sub *taikō*, blestemată fie-i pomenirea ? A, înainte de-a ajunge *taikō*, a fost om. Ăsta-i adevărul ! Apoi ceva l-a schimbat, *neh* ? Ninjin, nu uita că Mura-san e căpetenia satului ! Şi n-ar trebui să uităm că şi tatăl lui a fost ! Dacă starostele spune arme, atunci arme trebuie să fie !

Acum, stînd îngenuncheat în soare, Mura era convins că făcuse bine, că acest nou război are să dureze o veşnicie şi lumea lor are să fie iarăşi aşa cum a fost întotdeauna. Satul are să fie aici şi bărcile, şi cîţiva săteni. Pentru că toţi oamenii — ţărani, *daimyo*, samurai, chiar şi *eta* —, toţi oamenii trebuie să mănînce, iar peştele aşteaptă în mare. Aşa că, din cînd în cînd, ca întotdeauna, sătenii-soldaţi au să lase treburile războiului şi-au să-şi dea bărcile la apă...

— Priviţi ! spuse Uo şi, fără să vrea, arătă cu degetul în tăcerea bruscă.

Galera ocolea promontoriul.

•

Fujiko stătea în genunchi, deznădăjduită, în faţa lui Toranaga, în cabina principală, pe care el o folosise în timpul călătoriei. Erau singuri.

— Vă rog din suflet, Alteţă, insista ea. Luaţi pedeapsa asta de pe capul meu.

— Nu e o pedeapsă, e o poruncă.

— Voi da ascultare, bineînţeles. Dar nu pot să fac...

— Nu poți ? izbucni Toranaga. Cum îndrăznești să mi te împotrivești ! Eu îți spun că vei fi concubina oficială a pilotului și tu ai neobrăzarea să mi te opui ?

— Alteță, îmi cer iertare din toată inima, spuse Fujiko repede, cuvintele țîșnindu-i ca un torent. N-am vrut să fie o împotrivire. Voiam doar să spun că nu pot să fac asta în felul în care doriți. Vă rog să mă înțelegeți. Iertați-mă, Alteță, dar mi-e cu neputință să fiu fericită, sau să mă prefac fericită. Își înclină capul pînă-n podea. Cu umilință, vă rog să-mi permiteți să-mi fac *seppuku*.

— Am spus mai-nainte că nu îngădui o moarte în zadar. Am un rost pentru tine.

— Vă rog, Alteță, vreau să mor. Cu smerenie vă rog. Vreau să fiu alături de soțul și de fiul meu.

Vocea lui Toranaga tună, acoperind zgomotele galerei.

— Deja ți-am refuzat această cinste. N-o meriți încă. Și numai pentru bunicul tău, pentru că seniorul Hiromatsu este cel mai vechi prieten al meu, ți-am ascultat cu răbdare trăncănelile neobrăzate. Destul cu aceste prostii, femeie ! Încetează să te mai porți ca un țăran cu capul plin de tărîțe !

— Cu umilință vă cer permisiunea să-mi tai părul și să mă fac călugăriță. Buddha are să...

— Nu. Ți-am dat o poruncă. Dă-i ascultare !

— S-o îndeplinesc ? spuse fără să-și ridice capul, cu fața-mpietrită. Apoi mai mult pentru ea Am crezut că mi s-a poruncit să merg la Yedo.

— Ți s-a poruncit să vii pe această navă ! Ți-ai uitat rangul, ți-ai uitat strămunii, ți-ai uitat datoria. Ți-ai uitat datoria ! Mă dezgușți. Du-te și te pregătește.

— Vreau să mor, vă rog, lăsați-mă să mă duc lîngă ei, Alteță.

— Soțul tău s-a născut samurai din greșeală. Era prost alcătuit, așa că mlădița lui avea să fie la fel de prost alcătuită. Neghiobul ăla a fost cît pe-aci să mă ducă de rîpă ! Să te duci lîngă ei ! Ce tîmpenie ! Ți se interzice să-ți faci *seppuku !* Acum pleacă !

Dar ea nu se urni din loc.

— Poate că ar fi mai bine să te trimit la *eta*. La una din casele lor. Poate că asta ți-ar aminti de bunacuviință și de datoria ta.

Fu străbătută de un fior, dar şuieră provocator :

— Cel puţin ei sînt japonezi !

— *Eu sînt seniorul tău.* Vei — face — aşa — cum — îţi — poruncesc.

Fujiko şovăi. Apoi ridică din umeri.

— Da, stăpîne. Îmi cer iertare pentru proasta mea purtare. Îşi lipi mîinile de podea şi se înclină pînă-n pămînt cu vocea plină de căinţă. Dar în inima ei nu fusese convinsă şi el ştia, ca şi ea, ce-avea în gînd să facă. Alteţă, îmi cer iertare din suflet pentru că v-am deranjat, pentru că v-am tulburat *wa*-ul, armonia, şi pentru proasta mea purtare. Aveţi dreptate. Am greşit.

Se ridică şi plecă tăcută spre uşa cabinei.

— Dacă-ţi dau ce doreşti, spuse Toranaga, vei face, în schimb, ceea ce vreau, din toată inima ?

Încet, ea se întoarse.

— Pentru cîtă vreme, Alteţă ? Vă rog cu supunere să-mi spuneţi pentru cîtă vreme trebuie să fiu concubina barbarului ?

— Un an.

Ea se întoarse şi puse mîna pe clanţă.

Toranaga spuse :

— Jumătate de an.

Mîna lui Fujiko se opri. Tremurînd, îşi rezemă capul de uşă.

— Da. Mulţumesc, Alteţă. Mulţumesc.

Toranaga se ridică în picioare şi se îndreptă spre uşă. Ea i-o deschise, se înclină, îl lăsă să treacă şi o închise în urma lui. Apoi lacrimile-i curseră în tăcere.

Ea era samurai.

Toranaga veni pe punte foarte încîntat de el însuşi. Obţinuse ce voise fără prea mare bătaie de cap. Dac-ar fi silit-o, fata l-ar fi nesocotit şi şi-ar fi luat viaţa fără învoirea lui. Dar acum avea să-ncerce din răsputeri să-i facă pe plac şi era important ca ea să fie concubina pilotului cu dragă inimă, cel puţin de ochii lumii, şi şase luni aveau să fie mai mult decît îndeajuns. Femeile sînt mult mai uşor de dus decît bărbaţii, gîndi mulţumit. Cu mult mai uşor, în anumite privinţe.

Apoi văzu samuraii lui Yabu adunaţi în jurul golfului şi senzaţia lui de bună dispoziţie dispăru.

— Fii bine venit la Izu, nobile Toranaga, spuse Yabu. Am poruncit cîtorva bărbaţi de aici să vă fie escortă.

— Bun.

Galera era încă la două sute de iarzi de mal, apropiindu-se lin, şi deja se vedeau Omi, Igurashi şi tenda.

— Totul a fost îndeplinit aşa cum am vorbit la Osaka, îi spunea Yabu. Dar Domnia ta de ce să nu rămîi la mine cîteva zile ? Aş fi foarte onorat şi-ar putea fi de mare folos. Ai putea întări alegerea celor două sute cincizeci de oameni pentru regimentul de muschete şi să-l cunoşti pe comandantul lor.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar trebuie s-ajung la Yedo cît mai repede cu putinţă, Yabu-san.

— Două sau trei zile ? Te rog. Cîteva zile lipsit de griji ţi-ar prinde bine, *neh* ? Sănătatea dumitale e importantă pentru mine — pentru toţi aliaţii Domniei tale. Puţină odihnă, hrană bună şi vînătoare.

Toranaga căuta disperat o soluţie. Era de neconceput să rămînă aici doar cu cincizeci de străji. S-ar afla întru totul în puterea lui Yabu şi asta ar fi mai rău decît situaţia lui din Osaka. Cel puţin cu Ishido ştiai la ce să te-aştepţi şi se ţinea de anumite reguli. Dar Yabu e periculos ca un rechin şi rechinii nu trebuie ispitiţi, îşi spuse. Niciodată în apele-lor. Şi niciodată cu propria ta viaţă. Ştia că tîrgul pe care-l făcuse cu Yabu la Osaka avea tot atîta greutate cît urina lor atingînd pămîntul, atunci cînd Yabu va socoti că poate obţine mai mult de la Ishido. Dacă i-ar oferi lui Ishido capul lui Toranaga pe o tavă de lemn, asta i-ar aduce lui Yabu imediat cu mult mai mult decît era pregătit Toranaga să-i ofere.

Să-l ucizi sau să te duci la ţărm ? Acestea erau posibilităţile.

— Eşti foarte amabil, spuse. Dar trebuie s-ajung la Yedo.

Nu mi-a trecut deloc prin minte că Yabu o să aibă timp s-adune atîţia oameni aici. A descifrat mesajul nostru ?

— Te rog, permite-mi să insist, Toranaga-sama. Vînatul e foarte bun prin preajmă. Am oamenii mei cu şoimi. Un pic de vînătoare, după temniţa de la Osaka, ar fi bună, *neh ?*

— Da, ar fi bine să vînăm astăzi. Îmi pare rău că mi-am pierdut şoimii acolo.

— Dar nu sînt pierduţi. Cu siguranţă Hiro-matsu o să-i aducă cu el la Yedo.

— I-am poruncit să le dea drumul de-ndată ce plecarea noastră e sigură. Pînă ar fi ajuns la Yedo, şi-ar fi pierdut din agerime. E una din puţinele mele reguli să înalţ doar şoimii pe care i-am dresat eu şi să nu-i las altui stăpîn. Aşa ei fac doar greşelile mele.

— E o regulă bună. Mi-ar plăcea să le aud şi pe celelalte. Poate în timpul mesei, diseară ?

Am nevoie de rechinul ăsta, gîndi Toranaga cu amărăciune. Să-l omor acum e prea devreme.

Fură aruncate două parîme spre mal, ca să fie prinse şi legate. Parîmele se-ntinseră şi scoaseră un sunet ascuţit, iar galera înaintă sigură de ea. Vîslele fură aşezate în suporţi. Fu coborîtă schela de bord şi atunci apăru în capătul ei Yabu.

Imediat, într-un singur glas, samuraii slobozira strigătul lor de bătălie : *Kasigi ! Kasigi !* şi urletul lor trimise pescăruşii ţipînd în văzduh. Toţi, ca un singur om, samuraii se înclinară.

Yabu se înclină la rîndul lui, apoi se întoarse spre Toranaga şi-i făcu semn cu un gest larg.

— Să mergem la ţărm.

Toranaga privi peste samuraii strînşi grămadă, peste sătenii prosternaţi în ţărînă şi se întrebă : „Asta e locul unde o să mor de sabie, cum a prezis astrologul ? Cu siguranţă prima parte a prezicerii lui s-a adeverit : numele meu e scris pe zidurile Osakăi."

Îndepărtă gîndul. În capătul pasarelei strigă tare şi poruncitor către cei cincizeci de samurai ai săi, care acum purtau chimonouri-uniformă maro, la fel ca el :

— Rămîneţi cu toţii la bord ! Tu, căpitane, vei face pregătirile de plecare imediată ! Mariko-san, ai să rămîi în Anjiro trei zile. Ia-i pe pilot şi pe Fujiko-san imediat pe ţărm şi aşteaptă-mă în piaţă. Apoi se îndreptă cu faţa spre mal şi, spre uluirea lui Yabu, spuse cu o voce puternică : Acum, Yabu-san, îţi voi inspecta regimentele !

Imediat trecu pe lîngă el şi coborî schela de bord cu toată semeţia plină de siguranţă a unui general de război ce era.

Nici un general nu cîştigase vreodată mai multe bătălii şi nici unul nu era mai iscusit, în afară de *taikō*, şi el era mort. Nici un general nu purtase vreodată mai multe bătălii, n-avusese mai multă răbdare şi nu pierduse aşa de puţini oameni. Şi el nu fusese înfrînt niciodată.

Un freamăt de uimire străbătu ţărmul cînd fu recunoscut. Această inspecţie era complet neaşteptată. Numele lui era trecut din gură-n gură, şi tăria şoaptelor, şi veneraţia pe care o stîrneau îi făceau plăcere. Îl simţi pe Yabu urmîndu-l, dar nu se uită înapoi :

— A, Igurashi-san, spuse cu o prietenie prefăcută. Îmi pare bine că te văd. Vino, vom inspecta împreună oamenii tăi.

— Da, Înălţimea ta.

— Şi tu trebuie să fii Kasigi Omi-san. Tatăl tău îmi este un vechi camarad de arme. Mă urmezi şi tu.

— Da, Înălţimea ta, răspunse Omi nemaiîncăpîndu-şi în piele de cinstea ce i se făcea. Mulţumesc.

Toranaga porni cu un pas sprinten. Îi luase cu el să-i oprească, pentru moment, să stea de vorbă între patru ochi cu Yabu, ştiind că viaţa lui depindea de păstrarea iniţiativei.

— N-ai luptat cu noi la Odawara, Igurashi-san ? îl întrebă, deşi ştia că samuraiul îşi pierduse ochiul acolo.

— Da, Alteţă. Am avut această cinste. Am fost cu seniorul Yabu şi am slujit în flancul drept al lui *taikō*.

— Aţi avut deci locul de onoare : acolo unde lupta a fost cea mai strînsă. Trebuie să vă mulţumesc mult, ţie şi stăpînului tău, pentru asta.

— Am nimicit duşmanul, Alteţă. Noi nu ne făceam decît datoria.

Deşi Igurashi îl ura pe Toranaga, era mîndru că-şi amintise lupta şi că-i mulţumise.

Se aflau acum în faţa primului regiment. Vocea lui Toranaga continuă sonor :

— Da, tu şi oamenii din Izu ne-aţi ajutat foarte mult. Poate că, dacă nu eraţi voi, eu n-aş fi cîştigat Kwanto-ul ! Nu, Yabu-sama ? adăugă oprindu-se brusc, dîndu-i lui Yabu în public un titlu mai mare şi astfel şi o cinste sporită.

Din nou Yabu fu descumpănit din pricina măgulirii. Simţea că i se cuvenea, dar nu se aşteptase la asta din par-

tea lui Toranaga şi niciodată n-avusese de gînd să permită o inspecţie oficială.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc. *Taikō* ordonase ca tot clanul Beppu să fie nimicit. Aşa că a fost nimicit.

Asta fusese cu zece ani în urmă, cînd numai clanul Beppu, străvechi, numeros şi puternic, condus de Beppu Genzaemon se opunea armatelor unite ale generalului Nakamura, viitorul *taikō*, şi ale lui Toranaga — ultimul obstacol major în calea lui Nakamura spre supunerea completă a împărăţiei. De secole clanul Beppu stăpînea cele Opt Provincii, Kwanto-ul. O sută cincizeci de mii de oameni încercuiseră oraşul-cetate Odawara, care păzea trecătoarea ce ducea prin munţi spre cîmpiile neînchipuit de bogate în orez de dincolo. Asediul a durat unsprezece luni. Noua concubină a lui Nakamura, aristocrata doamnă Ochiba, strălucitoare şi abia de optsprezece ani, venise la reşedinţa stăpînului ei, în afara zidurilor, cu copilul în braţe, Nakamura fiind nebun după primul lui născut. Şi cu doamna Ochiba venise sora ei mai tînără, Genjiko, pe care Nakamura propusese să i-o dea de soţie lui Toranaga.

— Alteţă, spusese Toranaga, cu siguranţă aş fi onorat să ne înrudim casele şi mai strîns, dar, în loc ca eu să mă însor cu doamna Genjiko, cum propui Înălţimea ta, mai bine să se mărite ea cu fiul şi moştenitorul meu, Sudara.

Îi trebuiseră lui Toranaga multe zile ca să-l convingă pe Nakamura, dar, în cele din urmă, izbutise. Apoi, cînd hotărîrea fusese anunţată doamnei Ochiba, ea răspunsese pe loc

— Cu smerenie, Alteţă, mă opun căsătoriei.

Nakamura rîsese :

— Şi eu mă opun ! Sudara are doar zece ani şi Genjiko treisprezece. Cu toate astea, ei sînt acum logodiţi şi cînd el va împlini cincisprezece ani se vor căsători.

— Dar, Alteţă, seniorul Toranaga este deja cumnatul tău, *neh* ? Cu siguranţă asta e destul pentru o înrudire. Ai nevoie de legături mai strînse cu familiile Fujimoto şi Takashima, şi chiar la Curtea Imperială.

— La curte sînt nişte oameni de nimic şi toţi sînt datori-vînduţi, spusese Nakamura cu vocea lui aspră de ţăran. Ascultă, O-chan : Toranaga are şaptezeci de mii de samurai. Cînd îl vom nimici pe Beppu, el va avea Kwanto-ul, deci şi mai mulţi oameni. Fiul meu o să aibă nevoie de generali ca Yoshi Toranaga, aşa cum şi eu am ne-

voie de ei. Da, şi într-o zi, fiul meu va avea nevoie de Yoshi Sudara. E mai bine ca Sudara să fie unchiul fiului meu. Sora ta este logodită cu Sudara, iar el va locui la noi cîţiva ani, *neh* ?

— Bineînţeles. Alteţă, încuviinţase pe loc Toranaga, lăsîndu-l pe fiul şi moştenitorul său ostatic.

— Bun. Dar ascultă, mai întîi tu şi Sudara veţi jura credinţă veşnică fiului meu.

Şi aşa se întîmplase. Apoi, în cea de a zecea lună a asediului, primul copil al lui Nakamura murise de fierbinţeli, sau de deochi, sau din pricina unor *kami* răi.

— Blestemaţi de toţi zeii fie Odawara şi Toranaga ! Îşi ieşise din minţi Ochiba. Din vina lui Toranaga ne aflăm aici, el vrea Kwanto. Din pricina lui fiul meu e mort. El e adevăratul tău duşman. El vrea ca tu şi eu să murim. Omoară-l, sau pune-l la treabă. Să conducă atacul, să plătească cu viaţa lui viaţa fiului nostru ! Cer răzbunare...

Şi astfel Toranaga condusese lupta. Luase cu asalt cetatea Odawara, minînd zidurile şi cucerind-o. Apoi, copleşit de mîhnire, Nakamura făcuse oraşul praf şi pulbere. O dată cu prăbuşirea lui, cu nimicirea tuturor din clanul Beppu, împărăţia era îngenuncheată şi Nakamura devenea mai întîi *kampaku* şi apoi *taikō*. Dar mulţi muriseră la Odawara.

Prea mulţi gîndi Toranaga aici, pe ţărmul de la Anjiro. Îşi îndreptă privirile spre Yabu.

— Păcat că *taikō* e mort, *neh* ?

— Da.

— Cumnatul meu a fost un mare conducător. Şi un mare dascăl, totodată. Ca şi el, eu nu-mi uit niciodată prietenul. Nici duşmanul.

— Curînd stăpînul Yaemon va împlini vîrsta să preia puterea. Are mintea lui *taikō*. Nobile Tora...

Dar înainte ca Yabu să poată opri trecerea în revistă, Toranaga pornise deja din nou, iar el nu mai putea face altceva decît să-l urmeze.

Toranaga inspectă şirurile bine dispus, vorbind unui om aici, altuia dincolo, recunoscînd cîţiva, cu ochii mereu neliniştiţi în timp ce-şi scormonea memoria după chipuri şi nume. Avea acea foarte rară calitate a generalilor de excepţie care inspectează în aşa fel, încît fiecare om simţea, cel puţin pentru o clipă, că generalul îl pri-

vise numai pe el singur dintre toţi camarazii săi. Toranaga făcea ceea ce era înnăscut în el să facă, ce făcuse de o mie de ori să-i domine pe oameni prin voinţa sa.

Cînd ultimul samurai fu trecut în revistă, Yabu, Igurashi şi Omi erau istoviţi. Dar Toranaga nu, şi din nou, înainte ca Yabu să-l poată opri, se îndreptase cu paşi iuţi spre punctul cel mai înalt din preajmă şi rămăsese acolo sus, singur.

— Samurai din Izu, vasali ai prietenului şi aliatului meu, Kasigi Yabu-sama ! strigă cu vocea-i puternică şi răsunătoare. Sînt onorat că mă aflu aici. Sînt onorat să văd o parte din puterea provinciei Izu, o parte din forţele admirabilului meu aliat. Luaţi aminte, samurai, nori negri se adună deasupra împărăţiei şi ameninţă pacea lui *taikō*. Trebuie să apărăm moştenirea lui *taikō* împotriva trădării unor oameni sus-puşi ! Fiecare samurai să fie gata ! Fiecare armă să fie ascuţită ! Împreună vom apăra legatul lui ! Şi vom învinge ! Fie ca zeii Japoniei, mari sau mici, să ne aibă în pază ! Fie ca ei să zdrobească fără milă pe acei care se împotrivesc poruncilor lui *taikō !* Apoi îşi înălţă ambele mîini şi rosti strigătul lor de luptă : *Kasigi* şi, de necrezut, se înclină în faţa samurailor şi rămase plecat.

Toţi se uitau încremeniţi la el. Apoi numele lui *Toranaga* izbucni cu vuiet din pieptul samurailor, şi strigătul fu repetat de nenumărate ori. Samuraii se plecară şi ei, întorcîndu-i salutul.

Chiar şi Yabu se înclină, copleşit de forţa momentului.

Înainte ca Yabu să-şi ridice capul, Toranaga începuse să coboare dealul, într-un pas săltat.

— Du-te cu el, Omi-san, porunci Yabu.

Nu s-ar fi căzut ca el însuşi să alerge după Toranaga.

— Da, stăpîne.

După ce Omi plecă, Yabu îi spuse lui Igurashi :

— Care-s veştile din Yedo ?

— Doamna Yuriko, soţia Înălţimii tale, spune că mai întîi să-ţi zic că peste tot, în Kwanto, se-adună oştile. Nimic deosebit la suprafaţă, dar pe dedesubt fierbe. Ea crede că Toranaga se pregăteşte de război : un atac brusc, probabil, împotriva castelului Osaka...

— Ce-i cu Ishido ?

— Nimic pînă la plecarea noastră. Asta a fost acum cinci zile. Nimic nici despre fuga lui Toranaga. Am auzit despre ea abia ieri, cînd soţia Înălţimii tale a trimis un porumbel călător din Yedo.

— A, Zukimoto a strîns deja porumbei călători ?

— Da, Alteţă.

— Bun.

— Mesajul ei zice : „Toranaga a scăpat cu bine din Osaka, cu stăpînul nostru, într-o galeră. Faceţi pregătiri să-i întîmpinaţi la Anjiro." M-am gîndit că este mai bine să-l ţin secret, nu i l-am spus decît lui Omi, dar noi toţi sîntem pregătiţi.

— Cum ?

— Am ordonat „un exerciţiu" de război în întreg Izu, Alteţă. În trei zile, fiecare drum, fiecare trecătoare din Izu vor fi blocate, dacă asta doreşti. La nord e o flotă, chipurile de piraţi, care ar putea să scufunde orice navă fără escortă, ziua sau noaptea, dacă asta doreşti. Şi aici e loc destul pentru Înălţimea ta şi pentru un oaspete, oricît ar fi de important, dacă asta doreşti.

— Bun. Altceva ? Alte veşti ?

Igurashi şovăia să transmită veştile ale căror urmări nu le înţelegea.

— Aici, noi sîntem pregătiţi pentru orice. Dar în dimineaţa asta a venit un mesaj cifrat din Osaka „Toranaga a părăsit Consiliul Regenţilor".

— Cu neputinţă ! De ce s-o fi făcut ?

— Nu ştiu. Nu pot pricepe. Dar trebuie să fie adevărat, Alteţă. Niciodată n-am avut informaţii greşite de la această iscoadă.

— Doamna Sazuko? întrebă Yabu prudent, numind-o pe cea mai tînără concubină a lui Toranaga, a cărei slujnică era iscoada lui.

Igurashi dădu din cap.

— Da, dar nu înţeleg absolut nimic. Acum regenţii au să-l învinovăţească de înaltă trădare, nu ? Vor porunci moartea lui. Ar fi o nebunie să demisioneze, *neh* ?

— Ishido trebuie să-l fi forţat s-o facă. Dar cum ? N-a fost nici cel mai mic zvon. Toranaga n-ar demisiona niciodată din proprie voinţă! Ai dreptate, asta ar fi o faptă

de nebun. E pierdut, dac-a făcut-o. Trebuie să fie o greşeală.

Yabu coborî neliniştit dealul şi-l privi pe Toranaga traversînd piaţa către Mariko şi barbar, Fujiko fiind şi ea prin preajmă. Acum Mariko mergea lîngă Toranaga, ceilalţi aşteptînd în piaţă. Toranaga vorbea repede şi stăruitor. Apoi Yabu îl văzu dîndu-i un mic pergament făcut sul şi se întrebă ce conţinea şi ce se discutase. Ce nou şiretlic pregăteşte Toranaga ? se întrebă, dorind s-o aibă pe soţia sa aici, să-l ajute cu sfatul ei înţelept.

Toranaga se opri pe doc. Nu se îndreptă spre navă, unde era apărat de oamenii săi. Ştia că hotărîrea finală trebuie să fie luată pe ţărm. Nu putea să fugă. Nimic nu era încă rezolvat. Îi privi pe Yabu şi pe Igurashi apropiindu-se. Nepăsarea arţăgoasă a lui Yabu îi spunea foarte mult.

— Deci, Yabu-san ?

— Rămîi cîteva zile, nobile Toranaga ?

— Ar fi mai bine pentru mine să plec imediat.

Yabu porunci tuturor să se îndepărteze. Într-o clipă cei doi se aflau singuri pe ţărm.

— Am primit veşti neliniştitoare din Osaka. Ţi-ai dat demisia din Consiliul Regenţilor ?

— Da. Am demisionat.

— Atunci, te-ai omorît singur, ţi-ai distrus cauza, vasalii, aliaţii şi prietenii ! Ai înmormîntat Izu, iar pe mine m-ai ucis !

— Consiliul Regenţilor poate cu siguranţă să-ţi ia feuda şi viaţa, dacă doreşte. Da.

— Pe toţi zeii, vii şi morţi, şi încă nenăscuţi... Yabu se lupta să-şi stăpînească mînia. Îmi cer scuze pentru proastele mele maniere, dar atitudinea, atitudinea dumitale incredibilă... da, îmi cer scuze. N-avea nici un rost să-şi dea pe faţă emoţia, ceea ce ar fi fost indecent şi înjositor, aşa cum toţi o ştiau. Da, atunci e mai bine pentru dumneata să stai aici, nobile Toranaga.

— Cred c-aş prefera să plec imediat.

— Aici sau în Yedo, care-i diferenţa ? Ordinul regenţilor va sosi curînd. Bănui c-ai să vrei să-ţi faci *seppuku* pe loc. Cu demnitate. În pace. Aş fi onorat să-ţi fiu secundant.

— Mulţumesc, dar încă n-a sosit nici un ordin aşa, că-mi va rămîne capul acolo unde este.

— Ce contează o zi sau două ? Ordinul va veni fără doar şi poate. Voi face toate aranjamentele, da, şi vor fi perfecte. Poţi să te bizui pe mine.

— Mulţumesc. Da, înţeleg de ce-ai dori capul meu.

— Şi mie îmi va cădea capul. Dacă-l trimit pe-al tău lui Ishido, sau i-l duc şi îi cer iertare, asta poate că l-ar îndupleca, dar mă îndoiesc, *neh* ?

— Dac-aş fi în locul tău, poate că ţi-aş cere capul. Din nefericire, capul meu nu te va ajuta absolut deloc.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar merită încercarea. Yabu scuipă cu violenţă în ţărînă. Aşa-mi trebuie, să mor, pentru c-am fost atît de tîmpit să mă las pe mîinile unui om de nimic.

— Ishido niciodată n-o să stea în cumpănă ca să-ţi ia capul. Dar mai întîi va lua Izu. O, da, Izu e pierdut, cu el la putere.

— Nu mă scoate din sărite ! Ştiu ce-o să se-ntîmple !

— Nu te zgîndăr, prietene, îi spuse Toranaga, bucurîndu-se că Yabu se făcuse de rîs. N-am spus decît că, fiind Ishido la putere, eşti pierdut, şi Izu e pierdut, pentru că rubedenia lui, Ikawa Jikkyu, doreşte cu-nfocare Izu, *neh* ? Dar, Yabu-san, Ishido nu e la putere. Încă.

Şi ii povesti, ca de la prieten la prieten, de ce demisionase.

— Consiliul e terminat !

Yabu nu putea s-o creadă.

— *Nu mai există nici un Consiliu.* Nu va exista pînă nu sînt din nou cinci membri. Toranaga zîmbi. Gîndeşte-te la asta, Yabu-san. Acum sînt mai puternic ca oricînd, *neh* ? Ishido e neputincios, la fel şi Jikkyu. Acum ai tot timpul necesar să-ţi pregăteşti regimentul de muschete. Acum îţi aparţin Suruga şi Totomi. Capul lui Jikkyu e acum al tău. Peste cîteva luni ai să-l vezi în ţeapă, laolaltă cu capetele tuturor din neamul lui, iar tu vei intra călare pe noile tale feude. Brusc se răsuci şi strigă „Igurashi-san !" şi cinci sute de oameni îi auziră comanda.

Igurashi o luă la fugă, dar înainte ca samuraiul să fi făcut trei paşi, Toranaga strigă

— Adu o gardă de onoare cu tine. Cincizeci de oameni !

Nu îndrăznea să-i lase lui Yabu o clipă de răgaz, ca să nu-şi dea seama de marele cusur al spuselor sale Dacă Ishido era acum lovit pe la spate şi n-avea putere, atunci capul lui Toranaga pe-o tavă de lemn ar fi avut o valoare nemaipomenită atît pentru Ishido cît şi pentru Yabu. Iar dacă Toranaga ar fi fost legat ca un criminal de rînd şi predat viu la porţile castelului Osaka, Yabu ar fi cîştigat nemurirea şi cheile pentru Kwanto.

În timp ce se forma garda de onoare în faţa lui, Toranaga spuse tare

— Yabu-sama, în cinstea acestei zile, poate că ai să accepţi acest dar ca o dovadă de prietenie.

Apoi îşi scoase sabia lungă, o ţinu pe lat cu ambele mîini şi i-o oferi.

Yabu luă sabia ca prin vis. Era de nepreţuit. Era o moştenire Minowara şi faimoasă în toată ţara. Toranaga avea sabia asta de cincisprezece ani. Îi fusese înmînată de Nakamura, în faţa celor mai importanţi *daimyo* din împărăţie, afară de Beppu Genzaemon, ca parte din plata pentru o înţelegere secretă.

Asta se-ntîmplase la puţin timp după bătălia de la Nagakudé, cu mult înainte ca doamna Ochiba să fi ajuns concubină. Toranaga îl înfrînsese de puţină vreme pe generalul Nakamura, viitorul *taikō*, atunci cînd Nakamura era încă un parvenit fără mandat, putere, sau titlu oficial, şi obţinerea puterii absolute era încă în cumpănă. În loc să adune o oştire zdrobitoare şi să-l lichideze pe Toranaga, cum era politica lui obişnuită, Nakamura se hotărîse să fie împăciuitor. Îi oferise lui Toranaga un tratat de prietenie şi o alianţă şi, spre a le întări, pe cumnata lui drept soţie. Femeia aceea era deja măritată şi cam trecută, dar asta nu-i deranja absolut deloc, nici pe Nakamura, nici pe Toranaga. Toranaga a fost de acord cu pactul. Imediat soţul femeii, unul din vasalii lui Nakamura — mulţumind zeilor că invitaţia de a divorţa nu fusese însoţită şi de invitaţia de a-şi face *seppuku* —, o trimisese recunoscător înapoi la cumnatul lui. Toranaga s-a căsătorit cu ea, cu toată ceremonia şi fastul posibile, şi în aceeaşi zi a încheiat un legămînt secret, de prietenie, cu familia Beppu, nemaipomenit de puternică, duşmanii pe faţă ai lui Nakamura, care, la vremea aceea, încă stăpîneau cu trufie Kwanto, în spatele destul de lipsit de apărare al lui Toranaga.

Apoi Toranaga dăduse drumul şoimilor şi aşteptase inevitabilul atac al lui Nakamura. Dar nu urmă. În schimb, şi în mod surprinzător, Nakamura îşi trimisese mult iubita şi venerabila mamă în tabăra lui Toranaga ca ostatic, sub cuvînt că-şi vizitează fiica vitregă, noua soţie a lui Toranaga, dar, fără doar şi poate ostatică totuşi Pe de altă parte, pe Toranaga îl invitase la marea adunare a tuturor *daimyo*-ilor, pe care o aranjase în Osaka. Toranaga se gîndise îndelung şi cu chibzuinţă. Apoi acceptase invitaţia, dîndu-i de înţeles aliatului său, Beppu Genzaemon, că ar fi neînţelept să nu meargă. Apoi în taină, pusese în mişcare şaizeci de mii de samurai spre Osaka, aşteptîndu-se la trădarea lui Nakamura, şi-l lăsase pe fiul său cel mai mare, Noboru, să se îngrijească de noua lui soţie şi de mama ei. Imediat, Noboru îngrămădise vreascuri uscate iască sub streaşina locuinţei lor şi le spusese, fără menajamente, c-avea să le dea foc, dacă i se întîmpla ceva tatălui său.

Toranaga zîmbi la aduceri aminte. În noaptea dinaintea zilei cînd el trebuia să intre în Osaka, Nakamura, neceremonios, ca de obicei, îi făcuse în taină o vizită, singur şi neînarmat.

— Bun găsit, Tora-san.

— Bine-ai venit, nobile Nakamura.

— Ascultă, noi am luptat în prea multe bătălii împreună, ştim prea multe secrete, am mîncat de prea multe ori din acelaşi blid ca să mai umblăm acum cu cioara vopsită.

— Şi eu zic la fel, spusese Toranaga prudent.

— Ascultă atunci : sînt la un pas de a cîştiga toată împărăţia. Ca să obţin puterea absolută, trebuie să mă bucur de respectul familiilor străvechi, proprietarii feudelor ereditare, moştenitorii stirpelor Fujimoto, Takashima şi Minowara. O dată ce voi avea puterea în mînă, oricare *daimyo* sau oricare din cele trei familii n-au decît să crape că nu-mi pasă.

— Respectul meu îl ai. L-ai avut totdeauna.

Bărbatul scund, cu faţa de maimuţă, rîsese vîrtos.

— Ai cîştigat la Nagakudé pe drept. Eşti cel mai bun general pe care l-am cunoscut vreodată, cel mai mare *daimyo* din împărăţie, dar acum vom înceta joaca. Ascultă, mîine vreau să mi te-nchini, în faţa tuturor *daimyo*-ilor, ca vasal. Te vreau, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vasal

de bună voie. În fața mulțimilor. Nu lingău, ci politicos, smerit și respectuos. Dacă tu îmi ești vasal, ceilalți se vor îngrămădi să-și pună capetele-n țărînă și cozile-n vînt. Cei cîțiva care n-au s-o facă, ei bine, să se păzească.

— Asta te va face guvernator al întregii Japonii, *neh* ?

— Da, primul din istorie și tu vei fi cel care m-a ajutat să obțin acest titlu. Recunosc, pot să mă descurc și fără tine. Dar, ascultă, dacă tu faci asta pentru mine, vei avea primul loc după mine, sau orice onoare poftești. Orice. Sînt cu prisosință pentru amîndoi.

— Oare ?

— Da. Întîi iau Japonia. Apoi China. I-am spus lui Goroda c-o vreau și-o s-o am. Apoi, poți să ai tu Japonia, o provincie a Chinei mele !

— Dar acum, nobile Nakamura ? Acum trebuie să mă supun, *neh* ? Sînt în puterea ta, *neh* ? Te afli cu o forță covîrșitoare în fața mea și Beppu este o amenințare pentru mine.

— O să mă ocup de ei cît de curînd, spusese comandantul țăran. Mortăciunile alea simandicoase mi-au refuzat invitația de a veni mîine aici : mi-au trimis pergamentul înapoi, acoperit cu găinaț. Vrei pămînturile lor ? Tot Kwanto ?

— Nu vreau nimic de la ei și nici de la altcineva, spusese el.

— Mincinosule, zisese Nakamura bine dispus. Ascultă, Tora-san, am aproape cincizeci de ani. Nici una din femeile mele n-a rămas grea niciodată. Am sămînță din belșug, totdeauna am avut și, în viața mea, trebuie să fi-mpărțit perna cu o sută, două sute de femei, de toate felurile, de toate vîrstele, în toate chipurile, dar nici una n-a născut niciodată un copil, nici măcar mort. Am orice, dar n-am fii și nu voi avea niciodată. Asta mi-e *karma*. Ai patru fii care-ți trăiesc și cine știe cîte fiice. Ai patruzeci și trei de ani și poți să-ți presari calea cu zeci de alți fii, cu aceeași ușurință cu care se balegă un cal, asta e *karma* ta. De asemeni, ești Minowara și asta-i tot *karma*. Să zicem că înfiez unul din băieții tăi și-l fac moștenitorul meu ?

— Acum ?

— Curînd. Să zicem peste trei ani. Înainte vreme nu era important să numești un moștenitor încă din timpul

vieții, dar acum lucrurile sînt altfel. Răposatul nostru stăpîn, Goroda, a fost atît de prost să se lase omorît. Acum împărăția e a mea — poate fi a mea. Ei, ce zici ?

— Ai să faci înțelegerea oficială, în public, peste doi ani ?

— Da. Peste doi ani. Poți să ai încredere în mine interesele noastre sînt aceleași. Ascultă, peste doi ani, în public. Cădem de acord împreună asupra cărui fiu. În felul ăsta împărțim totul, nu ? Dinastia noastră unită e bine înfiptă în viitor, așa că nu sînt necazuri, și asta-i bine pentru tine și e bine și pentru mine. Roadele vor fi uriașe. Mai întîi Kwanto. Nu ?

— Poate că Beppu Genzaemon se va supune, *dacă* eu mă supun.

— Nu le-o pot îngădui, Tora-san. Dorești cu înfocare pămînturile lor.

— Nu doresc nimic.

Rîsul lui Nakamura fusese din toată inima.

— Da, dar ar trebui. Kwanto ar fi bun pentru tine. E-n siguranță, dincolo de zidul munților, ușor de apărat. Prin deltă, vei stăpîni cele mai bogate pămînturi cu orez din împărăție. Spatele îți va fi la mare și-ai să ai un venit de două milioane de *koku*. Dar nu-ți stabili capitala la Kamakura. Sau la Odawara.

— Kamakura a fost întotdeauna capitala Kwanto-ului.

— Și de ce n-ai dori să ai Kamakura, Tora-san ? Nu este acolo, de șase sute de ani, sfîntul altar al *kami*-ului protector al familiei voastre ? Nu este Hachiman, *kami*-ul războiului, o zeitate Minowara ? Strămoșii tăi au fost înțelepți să-și aleagă spre venerație pe *kami*-ul războiului.

— Nu rîvnesc la nimic și nu mă-nchin la nimic. Un altar e doar un altar și nu s-a auzit niciodată să stea *kami*-ul războiului în vreun altar.

— Mă bucur că nu rîvnești la nimic, Tora-san, atunci nimic nu te va nemulțumi. În asta semeni cu mine. Dar Kamakura nu e capitala care-ți trebuie. Sînt șapte trecători ce duc la ea, prea multe pentru a le apăra. Și nu e la mare. Nu, nu te-aș povățui pentru Kamakura. Ar fi mai bine și mai sigur să mergi mai departe, peste munți. Îți trebuie un port la mare. E unul pe care l-am văzut odată — Yedo — acum un sat de pescari, dar tu-l vei schimba într-un oraș mare. Ușor de apărat, perfect pentru negoț. Tu încurajezi negoțul. Eu încurajez negoțul. Bun. Deci tre-

buie să ai un port la mare. Cît despre Odawara, o vom şterge de pe faţa pămîntului, ca o lecţie pentru toţi

— Asta are să fie foarte greu.

— Da, dar ar fi o lecţie bună pentru toţi ceilalţi *daimyo, neh ?*

— Ar costa prea mult să iei oraşul cu asalt.

Din nou rîsul batjocoritor.

— Poate pentru tine, dacă nu mi te-alături. Trebuie să trec peste pămînturile tale de-acum ca s-ajung la el. Ştiai că te afli în prima linie a lui Beppu ? Că eşti pionul clanului Beppu ? Împreună, ei şi cu tine, m-aţi putea împiedica un an, sau doi, chiar trei. Dar pînă la urmă tot am s-ajung acolo. O, da ! De ce să-ţi pierzi timpul cu ei ? Toţi sînt morţi, în afară de ginerele tău, dacă vrei. A, ştiu că ai o alianţă cu ei, dar nu valorează nici cît o ceapă degerată. Aşa deci, care-i răspunsul tău ? Roadele au să fie bogate. Mai întîi Kwanto — pentru tine — apoi eu am toată Japonia. Apoi voi cuceri uşor Coreea. Apoi China, cu greu, dar nu e imposibil. Ştiu că un ţăran nu poate ajunge *shōgun,* dar fiul tău va fi *shōgun* şi va putea să stea şi pe tronul Dragonului din China, sau fiul lui. Cu asta discuţia s-a terminat. Care e răspunsul tău, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, vrei să fii vasal sau nu ? Nimic altceva nu contează pentru mine acum.

— Să pecetluim înţelegerea, spusese Toranaga, cîştigînd tot ce voise şi plănuise.

Şi-n ziua următoare, în faţa elitei nedumerite a aprigilor *daimyo,* îşi oferise cu smerenie sabia, pămînturile, onoarea şi moştenirea strămoşilor comandantului-ţăran în plină ascensiune. Rugase să i se permită să-l servească pe Nakamura şi casa lui pentru totdeauna.

El, Yoshi Toranaga-noh-Minowara, îşi plecase capul cu umilinţă. Viitorul *taikō* fusese mărinimos şi-i luase pămînturile, dîndu-i, în schimb, Kwanto ca feudă, imediat ce va fi fost cucerit, poruncind război general asupra familiei Beppu pentru insultele lor la adresa împăratului. De asemeni, îi dăduse lui Toranaga această sabie, pe care o obţinuse nu de mult dintr-una din trezoreriile imperiale. Sabia fusese făcută de maestrul făurar de săbii Miyoshi-Go cu secole în urmă şi, cîndva, aparţinuse celui mai vestit războinic din istorie, Minowara Yoshitomo, primul dintre *shōgun*-ii Minowara.

Toranaga își amintea de ziua aceea. Și-i veniră-n minte altele : cîțiva ani mai tîrziu, cînd doamna Ochiba născuse un băiat, și alta cînd, de necrezut, după ce primul fiu al lui *taikō* murise, s-a născut Yaemon, cel de-al doilea fiu. Așa că planul lor nu se mai înfăptuise. *Karma.*

Îl văzu pe Yabu ținînd sabia străbunilor săi cu veneraţie.

— Este atît de ascuțită după cît se spune ? întrebă Yabu.

— Da.

— Îmi faci într-adevăr o mare cinste. Voi păstra cu sfințenie darul Domniei tale.

Yabu se înclină, știind că, mulțumită darului, va fi primul din țară, după Toranaga.

Toranaga se înclină la rîndul lui și apoi, neînarmat, se îndreptă spre schela de bord. Îi trebui toată voința ca să-și ascundă furia și să nu-i tremure picioarele. Se rugă ca, în lăcomia sa, Yabu să rămînă înmărmurit încă măcar cîteva clipe.

— Dați-i drumul ! porunci venind pe punte. Apoi se întoarse spre țărm și le făcu semn cu mîna, plin de bucurie.

Cineva sparse tăcerea și strigă numele lui, apoi ceilalți îl urmară. Era un tumult general de aprobare pentru cinstea făcută seniorului lor. Mîini pricepute scoaseră nava în larg. Vîslașii trăgeau viguros. Galera își croia drum.

— Căpitane, spre Yedo, rapid !

— Da, Alteță.

Toranaga privi spre pupa, cuprinzînd țărmul cu ochii, așteptînd pericolul în orice clipă. Yabu stătea lîngă debarcader, năuc încă din pricina sabiei. Mariko și Fujiko așteptau lîngă tendă, împreună cu celelalte femei. Anjin-san era la capătul pieții, unde i se spusese s-aștepte — țeapăn, cu un cap deasupra celorlalți și, fără îndoială, furios. Ochii li se întîlniră. Toranaga zîmbi și făcu semn cu mîna.

Salutul fu întors, dar rece, și asta-l amuză pe Toranaga foarte mult.

Blackthorne se îndreptă posomorît spre debarcader.

— El cînd se-ntoarce, Mariko-san ?

— Nu știu, Anjin-san.

— Cum ajungem la Yedo ?

— Rămînem aici. Eu, cel puțin, stau trei zile. Apoi mi s-a poruncit să fiu acolo.

— Pe mare ?
— Pe uscat.
— Şi eu ?
— Dumneata ai să rămîi aici.
— De ce ?
— Ţi-ai arătat interesul de a învăţa limba noastră. Şi ai treabă de făcut aici.
— Ce treabă ?
— Nu ştiu, îmi pare rău. Seniorul Yabu o să-ţi spună. Stăpînul meu m-a lăsat aici pentru trei zile, ca să tălmăcesc.

Blackthorne avea tot felul de presimţiri. Pistoalele-i erau la cingătoare, dar nu mai avea nici praf de puşcă, nici gloanţe şi nici pumnale. Toate erau în cabina de pe galeră.

— De ce nu mi-ai spus că rămînem aici ? întrebă. Mi-ai zis doar că venim la ţărm.
— N-am ştiut că şi dumneata urma să rămîi aici, răspunse. Seniorul Toranaga mi-a spus acum cîteva clipe, în piaţă.
— Atunci de ce nu mi-a spus-o el ? Să mi-o fi spus el însuşi.
— Nu ştiu.
— Credeam că merg la Yedo. Acolo se află echipajul meu. Acolo e şi nava mea. Ce este cu ei ?
— El a spus doar că dumneata o să stai aici.
— Cîtă vreme ?
— Nu mi-a spus, Anjin-san. Poate că ştie seniorul Yabu. Te rog, ai răbdare.

Blackthorne îl vedea pe Toranaga stînd pe dunetă, privind spre ţărm.

— Cred că el a ştiut tot drumul că eu o să rămîn aici, nu-i aşa ?

Ea nu-i răspunse. Ce naiv e, îşi zise în sinea ei, să spui cu voce tare ce gîndeşti. Şi ce extraordinar de deştept a fost Toranaga să scape din această capcană.

Fujiko şi cele două slujnice stăteau lîngă ea, aşteptînd liniştite la umbră, împreună cu mama şi soţia lui Omi, pe care ea le văzuse pentru cîteva clipe. Acum privea dincolo de ele, spre galeră. Prindea viteză, dar se afla încă în bătaia săgeţilor. Acum ea ştia că trebuie să intre în joc dintr-o clipă într-alta. O Doamne, întăreşte-mă, se rugă, concentrîndu-şi toată atenţia asupra lui Yabu.

— E adevărat ? E adevărat ? întrebă Blackthorne.

— Ce ? O, îmi pare rău, nu ştiu, Anjin-san. Nu-ţi pot spune decît că seniorul Toranaga e foarte înţelept. Cel mai înţelept om. Oricare i-ar fi fost motivele, a făcut bine. Cercetă ochii albaştri şi faţa neînduplecată, ştiind că Blackthorne n-avea cum să înţeleagă ce se întîmplase. Te rog, fii liniştit, Anjin-san. N-ai de ce să te temi. Eşti vasalul lui favorit şi sub...

— Nu mi-e teamă, Mariko-san. Atîta doar că m-am săturat să tot fiu mutat încoace şi-ncolo ca un pion pe tabla de şah. Eu nu sînt vasalul nimănui.

— Din suita lui, e mai bine ? Sau cum ai spune despre un om, care lucrează pentru altul sau este în slujba altuia, pentru...

Atunci îl văzu pe Yabu cum i se urcă sîngele-n obraji.

— Armele... armele sînt încă în galeră ! strigă el.

Mariko ştiu că sosise momentul. Se grăbi spre el, în timp ce acesta se-ntorcea să-i dea ordine lui Igurashi.

— Cer iertare, senior Yabu, spuse ea dînd buzna peste el, nu trebuie să vă faceţi griji în privinţa armelor Domniei voastre. Seniorul Toranaga a spus să vă cer iertare pentru graba lui, dar are lucruri urgente de făcut la Yedo, în folosul amîndurora. A spus că va trimite galera înapoi imediat, cu toate armele şi cu praf de puşcă în plus. De asemeni, şi cu cei două sute cincizeci de oameni pe care i-aţi cerut. Vor fi aici peste cinci sau şase zile.

— Poftim ?

Mariko îi explică din nou calm şi politicos, aşa cum îi spusese Toranaga să facă. Apoi, cînd Yabu înţelese, scoase din mînecă pergamentul făcut sul.

— Stăpînul meu vă roagă să citiţi asta. Îl priveşte pe Anjin-san.

I-l înmînă ceremonios.

Dar Yabu nu luă pergamentul. Ochii i se îndreptară spre galeră. Era hăt departe acum şi mergea foarte repede. Săgeţile n-o mai puteau ajunge. Dar ce contează, îşi spuse mulţumit, depăşindu-şi acum neliniştea. O să am armele-napoi în curînd, iar acum am scăpat din capcana lui Ishido, am şi cea mai frumoasă sabie a lui Toranaga ; în curînd toţi *daimyo* vor afla de noua mea poziţie în Armatele de Răsărit : al doilea, imediat după Toranaga! Yabu încă-l mai vedea pe Toranaga şi mai flutură o dată cu

mîna, iar salutul fu întors. Apoi Toranaga dispăru de pe dunetă.

Yabu luă pergamentul şi-şi adună gîndurile. Îl preocupau problemele prezente şi Anjin-san.

La treizeci de paşi mai încolo, Blackthorne privea şi simţea cum îl apucă dracii sub ochii scrutători ai lui Yabu. O auzi pe Mariko vorbind cu vocea ei cîntată, dar asta nu-l linişti. Pe ascuns strînse mîna pe pistol.

— Anjin-san ! strigă Mariko. Vrei să vii aici, te rog !

În timp ce Blackthorne se apropia, Yabu îşi ridică privirea de pe pergament şi dădu din cap prietenos. După ce Yabu termină de citit, îi înapoie hîrtia lui Mariko şi vorbi scurt, parte pentru ea, parte pentru Blackthorne.

Făcînd o plecăciune, Mariko îi oferi pergamentul lui Blackthorne. El îl luă examinînd semnele de neînţeles.

— Seniorul Yabu spune că eşti binevenit în acest sat. Această hîrtie poartă pecetea seniorului Toranaga, Anjin-san. Trebuie s-o păstrezi. El ţi-a acordat o cinste deosebită. Seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto*. Acesta e un rang anume pentru cineva mai deosebit din suita lui. Ai protecţia lui absolută, Anjin-san. Seniorul Yabu, bineînţeles, o confirmă. Îţi voi explica mai tîrziu foloasele, dar seniorul Toranaga ţi-a dat şi o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Asta este cam...

Yabu o întrerupse, făcînd un gest larg cu mîna spre Blackthorne, apoi spre sat şi vorbi îndelung. Mariko tălmăci.

— Seniorul Yabu repetă că eşti bine venit aici. Nădăjduieşte că vei fi mulţumit şi că se va face orice ca să te simţi bine. Ţi se va da o casă. Şi profesori. Vei învăţa japoneza cît mai curînd cu putinţă, spune el. Astă-seară îţi va pune cîteva întrebări şi-ţi va vorbi despre o treabă importantă.

— Te rog, întreabă-l, ce treabă ?

— Pot să te sfătuiesc să ai doar puţin mai multă răbdare, Anjin-san. Acum, într-adevăr, nu e momentul.

— E-n ordine.

— *Wakarimasu ka*, Anjin-san ? spuse Yabu. Înţelegi ?

— *Hai*, Yabu-san. *Domo*.

Yabu îi ordonă lui Igurashi să dea drumul regimentului, apoi se îndreptă spre sătenii care erau încă prosternaţi în ţărînă.

Se opri în faţa lor, în după-amiaza splendidă, caldă, de primăvară, cu sabia lui Toranaga încă în mînă. Cuvintele lui cădeau ca un bici peste ei. Yabu arătă cu sabia spre Blackthorne şi le mai vorbi cîteva clipe şi termină brusc. Un fior străbătu mulţimea. Mura se înclină şi spuse *hai* de cîteva ori către Blackthorne.

— *Wakarimasu ka ?* strigă Mura şi ei răspunseră cu toţii *hai,* vocile lor amestecîndu-se cu vuietul valurilor ce se izbeau de ţărm.

— Ce se-ntîmplă ? o întrebă Blackthorne pe Mariko, dar Mura strigă : *Kerei !* şi sătenii se plecară din nou pînă-n pămînt, o dată către Yabu şi o dată către Blackthorne.

Yabu plecă cu paşi mari, fără să mai privească înapoi.

— Ce se-ntîmplă, Mariko-san ?

— El, seniorul Yabu, le-a spus că dumneata te afli aici ca oaspetele lui de onoare. Că dumneata eşti prea onoratul vas... faci parte din suita seniorului Toranaga. Că te afli aici mai ales ca să înveţi limba noastră. Că el a acordat satului cinstea şi răspunderea de a te învăţa. Satul e răspunzător, Anjin-san. Fiecare de aici trebuie să te-ajute. El le-a spus că, dacă în şase luni, dumneata nu înveţi limba mulţumitor satul va fi ars din temelii, dar, mai întîi, fiecare bărbat, femeie şi copil va fi crucificat.

Capitolul 31

Ziua se stingea, umbrele se alungeau, marea era roşiatică şi adia un vînt uşor.

Blackthorne urca poteca ce ducea din sat spre casa pe care Mariko i-o arătase mai devreme şi-i spusese c-o să fie a lui. Ea se aşteptase să-l însoţească pînă acolo, dar el îi mulţumise şi refuzase, apoi plecase pe lîngă sătenii îngenuncheaţi, îndreptîndu-se spre promotoriu, ca să fie singur cu gîndurile lui.

Efortul de a gîndi i se păruse prea mare. Totul părea fără noimă. Îşi turnase apă sărată pe cap, încercînd să-l limpezească, dar fără folos. În cele din urmă, renunţase şi plecase înapoi, fără nici un ţel, de-a lungul ţărmului, pe lîngă debarcader, traversase piaţa şi o luase prin sat, în sus, către această casă, unde avea să locuiască şi unde, îşi

aminti, nu fusese nici o locuinţă mai-nainte. Sus, dominînd dealul din faţă, se afla o altă casă, parte acoperită cu trestie, parte cu ţiglă, împrejmuită cu o palisadă înaltă, cu multe străji la intrarea fortificată.

Samuraii umblau ţanţoşi prin sat sau stăteau în pîlcuri, tăifăsuind. Grosul mărşăluise deja în urma ofiţerilor, în grupuri disciplinate, pe poteci în sus, peste deal, către taberele lor din afara satului. Blackthorne saluta absent samuraii pe care-i întîlnea şi ei-îi răspundeau la salut. Nu văzu nici un ţăran.

Se opri în faţa porţii. Pe buiandrug erau pictate mai multe din semnele acelea ciudate şi uşa însăşi era tăiată în modele meşteşugite, menite să ascundă şi-n acelaşi timp să dezvăluie grădina din spate.

Înainte ca el să pună mîna pe clanţă, uşa se deschise şi un bătrîn speriat se înclină şi-i făcu loc să treacă.

— *Konbanwa,* Anjin-san. Vocea îi tremura, jalnic. Bună seara.

— *Konbanwa,* îi răspunse. Ascultă unchiaşule, ăă... *namae ka ?*

— *Namae watashi wa* [1], Anjin-sama ? *Ah, watashi* Ueki-ya... Ueki-ya.

Bătrînului aproape că-i dădură lacrimile de uşurare.

Blackthorne repetă numele de mai multe ori ca să-l ţină minte şi adăugă „san", dar bătrînul îşi clătină brusc capul.

— *Iyé, gomen nasai ! Iyé* „san", Anjin-sama. Ueki-ya ! Ueki-ya !

— E-n ordine, Ueki-ya.

Dar Blackthorne gîndi, de ce nu „san" ca toţi ceilalţi ?

Blackthorne îi făcu semn cu mîna să plece. Bătrînul se îndepărtă şontîcăind.

— Va trebui să fiu mai atent. Trebuie să-i ajut, spuse cu voce tare.

O slujnică păşi cu teamă printr-un *shoji* tras şi se înclină adînc.

— *Konbanwa,* Anjin-san.

— *Konbanwa,* răspunse el recunoscînd-o vag de pe galeră. Îi făcu şi ei semn să plece.

Un foşnet de mătase. Fujiko apăru din casă. Mariko era cu ea.

---

[1] Numele meu (jpn.).

— A fost plăcută plimbarea, Anjin-san ?

— Da, plăcută, Mariko-san.

Abia dacă le vedea, pe ea, pe Fujiko, casa sau grădina.

— Vrei puţin ceai ? Ori mai bine *saké*. Sau poate o baie ? Apa e fierbinte. Mariko rîse nervos, tulburată de privirea din ochii lui. Casa pentru baie nu e terminată de tot, dar nădăjduim c-o să fie destul de bună.

— *Saké*, te rog. Da, puţi*n saké* mai întîi, Mariko-san.

Mariko vorbi cu Fujiko, care dispăru iar în casă. O slujnică aduse în tăcere trei perne şi plecă. Mariko se aşeză pe una din ele cu gesturi delicate.

— Ia loc, Anjin-san. Trebuie să fii obosit.

— Mulţumesc.

Se aşeză pe treptele verandei şi nu-şi scoase încălţările. Fujiko aduse două butelci cu *saké* şi o ceaşcă de ceai, aşa cum îi spuse Mariko, dar nu ceaşca mică de porţelan, care ar fi trebuit folosită.

— Mai bine să-i dăm *saké* din belşug şi degrabă, spusese Mariko. Ar fi mai nimerit să-l îmbătăm de-a binelea, dar seniorul Yabu are nevoie de el în seara asta. O baie şi *saké*-ul poate c-au să-l domolească.

Blackthorne bău ceaşca cu vin încălzit fără să-i simtă gustul. Apoi a doua. Şi a treia.

Ele-l priviseră urcînd dealul, prin panourile *shoji* abia întredeschise.

— Ce se-ntîmplă cu el ? întrebase Fujiko alarmată.

— E mîhnit de ce-a spus seniorul Yabu, în privinţa satului.

— De ce să-şi facă griji din pricina asta ? El nu e ameninţat. Nu viaţa lui e în primejdie.

— Barbarii sînt altfel decît noi, Fujiko-san. Bunăoară, Anjin-san crede că sătenii sînt oamenii, ca oricare alţii, ca samuraii, unii poate chiar mai buni decît samuraii.

Fujiko rîsese nervos.

— Asta-i o prostie, *neh* ? Cum pot ţăranii să fie egali cu samuraii ?

Mariko nu-i răspunsese. Continuase doar să-l privească pe Anjin-san.

— Bietul om, spusese ea.

— Bietul sat ! Buza de sus, subţire, a lui Fujiko se strîmbase cu dispreţ. O irosire prostească de ţărani şi pescari ! Kasigi Yabu-san e nebun ! Cum să poată un barbar

să învețe limba noastră într-o jumătate de an ? Cît i-a trebuit lui Tsukku-san ? Mai mult de douăzeci de ani, *neh* ? Nu este el singurul barbar care a izbutit vreodată să-nvețe destul de bine japoneza ?

— Nu, nu singurul, deşi e cel mai bun pe care l-am auzit vreodată. Da, e greu pentru ei. Dar Anjin-san e un om deştept şi seniorul Toranaga a spus că-ntr-o jumătate de an, izolat de barbari, mîncînd mîncarea noastră, trăind ca noi, bînd ceai, făcînd baie zilnic, Anjin-san va fi-n curînd ca unul de-ai noştri.

Chipul lui Fujiko căpătase o expresie necruțătoare.

— Uită-te la el, Mariko-san... e-atît de urît. Atît de hîd şi de nesuferit. E curios cînd te gîndeşti că, pe cît de mult urăsc eu barbarii, n-am de ales şi, o dată ce trece pragul, el devine stăpînul meu.

— E curajos, foarte curajos, Fujiko. Şi i-a salvat viața seniorului Toranaga şi este de mare preț pentru el.

— Da, ştiu, şi asta ar trebui să mi-l facă mai plăcut, dar, îmi pare rău, nu pot. Cu toate astea, voi încerca din răsputeri să-l schimb într-unul de-al nostru. Am să mă rog lui Buddha să m-ajute.

Mariko voise s-o întrebe pe nepoata ei : De ce te-ai schimbat atît de brusc ? De ce acum eşti gata să-l slujeşti pe Anjin-san şi să dai ascultare deplină seniorului Toranaga, cînd doar azi-dimineață ai refuzat să te supui şi-ai jurat să te omori, fără permisiune, sau să-l ucizi pe barbar în clipa în care a adormit. Ce ți-a spus seniorul Toranaga ca să te răzgîndeşti, Fujiko ?

Dar Mariko ştia prea bine, ca să mai întrebe. Toranaga n-o făcuse părtaş la taină. Fujiko n-avea să-i spună. Fata fusese prea bine crescută de mama ei, sora lui Buntaro, care fusese educată de tatăl ei, Hiro-matsu.

Oare seniorul Hiro-matsu o să scape din castelul Osaka ? se întrebă, ținînd mult la bătrînul general, socrul ei. Ce se întîmplă cu Kiri-san şi cu doamna Sazuko ? Unde e Buntaro, soțul meu ? Unde-a fost prins ? Sau a avut timp să moară ?

Mariko o privea pe Fujiko turnînd ultimul *saké*. Şi ceaşca asta fu băută ca şi celelalte, fără nici o expresie pe chip.

— *Dozo. Saké*, spuse Blackthorne.

Fu adus din nou *saké*. Şi terminat.

— *Dozo, saké.*

— Mariko-san, spuse Fujiko, stăpînul n-ar trebui să mai bea, *neh* ? O să se-mbete. Te rog, întreabă-l dacă n-ar dori acum să-şi facă baie. O să trimit după Suwo.

Mariko îl întrebă.

— Îmi pare rău, zice c-o să-şi facă baie mai tîrziu.

Resemnată, Fujiko porunci să se mai aducă *saké* şi Mariko adăugă încet către slujnică :

— Adu nişte peşte făcut pe cărbuni.

Noua butelcă fu golită cu aceeaşi hotărîre mută. Mîncarea nu-l îmbia, dar luă o bucată la îndemnul blînd al lui Mariko. N-o mîncă.

Mai fu adus vin şi alte două butelci fură isprăvite.

— Te rog, spune-i lui Anjin-san să mă ierte, zise Fujiko. Îmi pare rău, dar nu mai e *saké* în casa lui. Spune-i că-mi cer iertare pentru această lipsă. Am trimis slujnica să mai aducă din sat.

— Bun. A băut mai mult decît destul, deşi nu pare să-l fi tulburat cîtuşi de puţin. De ce nu ne laşi acum, Fujiko ? Ar fi timpul să-i fac propunerea oficială în numele tău.

Fujiko se înclină spre Blackthorne şi plecă, bucuroasă că, prin obiceiul pămîntului, lucrurile importante întotdeauna erau discutate în taină de altă persoană. În acest fel şi unul şi altul îşi puteau păstra demnitatea.

Mariko îi explică lui Blacthorne ce se întîmplase cu vinul.

— Cît le trebuie ca să mai aducă ?

— Nu multă vreme. Poate c-ai vrea să faci baie acum. Voi avea grijă ca *saké*-ul să fie trimis de-ndată ce soseşte.

— A spus ceva Toranaga despre planul meu, înainte de-a pleca ? Despre flotă ?

— Nu. Îmi pare rău, n-a spus nimic despre asta. Mariko aşteptase s-apară semnele de trăncăneală ale beţiei. Dar, spre surpriza ei, nu apăruse nimic, nici măcar o uşoară îmbujorare sau o poticneală-n cuvinte. Cu atîta vin înghiţit şi atît de repede, orice japonez s-ar fi făcut criţă. Vinul nu este pe gustul dumitale, Anjin-san ?

— Nu chiar. E prea slab. Nu mă ajută.

— Cauţi uitarea ?

— Nu, o cale de ieşire.

— Tot ce se poate face pentru a te ajuta, se va face.

— Trebuie să am cărţi, hîrtie şi pene de scris.

— Mîine am să-ncep să le strîng pentru dumneata.

— Nu, astă-seară, Mariko-san. Trebuie să-ncep chiar acum.

— Seniorul Toranaga a spus c-o să-ţi trimită o carte, cum i-ai zis ? Cărţi de gramatică şi dicţionare de la sfinţii părinţi.

— În cît timp ?

— Nu ştiu. Dar eu stau aici trei zile. Poate că asta îţi va fi de folos. Şi Fujiko-san e aici tot ca să te-ajute. Zîmbi fericită pentru el. Sînt onorată să-ţi spun că ca îţi este dată concubină şi ea...

— Ce ?

— Seniorul Toranaga a întrebat-o dacă ar vrea să-ţi fie concubină oficială şi ea a spus că ar fi onorată şi a fost de acord. Ea va...

— Dar eu nu sînt de acord.

— Poftim ? Îmi pare rău, nu înţeleg.

— N-o vreau. Nici concubină, nici în preajma mea. O găsesc urîtă.

Mariko îl privea cu gura căscată.

— Dar ce-are a face asta cu concubina ?

— Spune-i să plece !

— Dar, Anjin-san, nu poţi să refuzi ! Asta ar fi o insultă îngrozitoare pentru seniorul Toranaga, pentru ea, pentru toţi ! Ce rău ţi-a făcut ea ? Absolut nici unul ! Usagi Fujiko a consim...

— Ascultă ce-ţi spun ! cuvintele lui Blackthorne răsunară în toată veranda şi-n toată casa. Spune-i să plece !

Mariko zise imediat :

— Îmi pare rău, Anjin-san, ai dreptate să fii furios. Dar...

— Nu sînt furios, spuse Blackthorne cu răceală. Nu puteţi... *nu puteţi* să vă băgaţi în cap că m-am săturat să tot fiu folosit ca o păpuşă ? N-o vreau pe femeia aceea în preajma mea, îmi vreau corabia înapoi şi echipajul şi cu asta basta ! Nu stau aici şase luni şi mi-e silă de obiceiurile voastre. E cumplit ca un om să poată ameninţa un sat întreg că va fi şters de pe faţa pămîntului numai dacă nu mă va învăţa pe mine japoneza şi, cît priveşte concubinele — asta e mai rău decît sclavia —, e o insultă deşănţată s-aranjezi un anume lucru fără să-ntrebi mai dinainte !

Ce mai e şi asta acum ? se întrebă Mariko neajutorată. Ce-are a face urîţenia cu concubina ? Şi, în orice caz, Fu-

jiko nu e urîtă. Cum poate să fie atît de greu de înţeles ? Apoi îşi aminti de avertismentul lui Toranaga :

— Mariko-san, răspunzi, personal, mai întîi ca Yabu-san să nu se amestece în plecarea mea, după ce i-am dat sabia, şi apoi ca Anjin-san să trăiască şi să se poarte cu supuşenie în Anjiro.

— Voi face tot ce-mi stă în putere, Alteţă. Dar mă tem că Anjin-san îmi va da peste cap toate planurile.

— Tratează-l ca pe-un şoim. Asta-i cheia pentru el. Eu îmblînzesc un şoim în două zile. Tu ai trei.

Îşi întoarse privirea de la Blackthorne şi-şi puse mintea la treabă. El arată într-adevăr ca un şoim cînd se-nfurie, gîndi. Are acelaşi ţipăt ascuţit, aceeaşi cruzime fără rost şi, cînd nu e mînios, aceeaşi semeţie, aceeaşi privire fixă, fără să clipească, acelaşi fel de a se gîndi numai la sine cu o violenţă totdeauna gata să izbucnească.

— Sînt de acord. Ai perfectă dreptate. Ţi s-au impus lucruri cumplite şi ai perfectă dreptate să fii furios, spuse ea potolindu-l. Da, desigur, seniorul Toranaga trebuia să te fi întrebat, chiar dacă nu înţelege obiceiurile voastre. Dar nu i-a trecut niciodată prin minte c-ai să te împotriveşti. El a vrut să te onoreze, aşa cum ar face-o cu un samurai pe care-l are la inimă. Te-a făcut *hatamoto*, ceea ce e aproape ca o rudă, Anjin-san. Sînt doar cam o mie de *hatamoto* în tot Kwanto. Cît despre doamna Fujiko, el a încercat să te ajute. Doamna Usagi Fujiko ar fi considerată... La noi, Anjin-san, aceasta ar fi socotită o mare cinste.

— De ce ?

— Pentru că neamul ei e străvechi şi ea e foarte bine educată. Tatăl şi bunicul ei sînt *daimyo*. Bineînţeles că ea este samurai şi bineînţeles, adăugă cu delicateţe Mariko, dumneata i-ai face o mare cinste, dacă ai accepta-o. Iar ea, într-adevăr, are nevoie de un cămin şi de o viaţă nouă.

— De ce ?

— E văduvă de foarte puţină vreme. Biata fată, nu are decît nouăsprezece ani şi şi-a pierdut soţul şi fiul, iar cugetul o mustră amarnic. Fiind concubina oficială a dumitale, i-ai oferi o nouă viaţă.

— Ce s-a întîmplat cu soţul şi cu fiul ei ?

Mariko şovăi, mîhnită de sinceritatea brutală a lui Blackthorne. Dar acum ştia destule despre el ca să înţe-

leagă că acesta era obiceiul *lui* şi nu însemna lipsă de maniere.

— Au fost condamnaţi la moarte, Anjin-san. Cîtă vreme te afli aici, vei avea nevoie de cineva care să se îngrijească de casa dumitale. Doamna Fujiko va fi...

— De ce-au fost condamnaţi la moarte ?

— Soţul ei a fost gata-gata să pricinuiască moartea seniorului Toranaga. Te rog, con...

— Toranaga a poruncit moartea lor ?

— Da. Dar el a fost corect. Întreab-o, ea poate întări, spusele mele, Anjin-san.

— Cîţi ani avea copilul ?

— Cîteva luni, Anjin-san.

— Toranaga a condamnat un prunc la moarte pentru ceva ce-a făcut tatăl ?

— Da. Aşa e obiceiul la noi. Te rog, ai răbdare cu noi. În anumite privinţe, noi nu sîntem liberi. Obiceiurile noastre sînt diferite de ale voastre. Vezi, prin lege, noi aparţinem seniorului nostru. Prin lege, un tată dispune de viaţa copiilor săi, a soţiei, a concubinelor şi a slugilor. Prin lege, viaţa lui aparţine seniorului său. Acesta este obiceiul nostru.

— Deci un tată poate omorî pe oricine din casa lui ?

— Da.

— Atunci voi sînteţi o naţie de criminali.

— Nu.

— Dar legea voastră iartă crima. Am crezut că eşti creştină.

— Sînt, Anjin-san.

— Atunci cum e cu cele zece porunci ?

— E drept, nu pot să-ţi explic, dar sînt creştină, samurai şi japoneză, şi toate astea nu se opun între ele. În ce mă priveşte, nu. Te rog, ai răbdare cu mine şi cu noi. Te rog.

— Ţi-ai omorî proprii copii, dacă Toranaga ar porunci-o ?

— Da. Nu am decît un fiu, dar, da, cred c-aş face-o. Bineînţeles, ar fi datoria mea s-o fac. Aşa e legea, dacă soţul meu e de acord.

— Sper ca Dumnezeu să te ierte. Pe voi toţi.

— Dumnezu înţelege, Anjin-san. O, El o să înţeleagă. Poate că El îţi va lumina şi dumitale mintea ca să poţi înţelege. Îmi pare rău, nu pot să explic foarte bine, *neh* ?

Îmi cer iertare pentru neîndemînarea mea. Îl privi în tăcere, tulburată din cauza lui. Nici eu nu te înţeleg, Anjin-san. Dumneata mă descumpăneşti. Obiceiurile dumitale mă descumpănesc. Poate că, dacă avem amîndoi răbdare, amîndoi putem învăţa. Doamna Fujiko, de exemplu. Fiindu-ţi concubină, se va îngriji de casa dumitale, de servitori şi de nevoile dumitale, de tot. Dacă asta te frămîntă, nu trebuie să-mparţi perna cu ea, dacă n-o găseşti pe plac. Nu e nevoie nici să fii politicos cu ea, deşi o merită. Ea te va sluji aşa cum doreşti, în orice chip doreşti.

— Pot să mă port cu ea cum vreau ?

— Da.

— Pot să mă culc sau să nu mă culc cu ea ?

— Bineînţeles. Ea îţi va găsi pe cineva care să-ţi placă, să-ţi împlinească nevoile trupului, dacă doreşti, sau nu se va amesteca.

— Pot s-o tratez ca pe o servitoare ? Ca pe o sclavă ?

— Da. Dar ea merită să fie tratată mai bine.

— Pot s-o dau afară ? Să-i poruncesc să plece ?

— Dacă te ofensează, da.

— Ce i s-ar întîmpla ?

— În mod normal, s-ar întoarce în mare ruşine la casa părinţilor ei, care pot s-o primească înapoi sau nu. Cineva ca doamna Fujiko mai degrabă s-ar omorî decît să-ndure această ruşine. Dar ea... ar trebui să ştii că adevăraţilor samurai nu le e permis să se omoare fără aprobarea seniorului lor. Unii o fac, bineînţeles, dar înseamnă că n-au izbutit să-şi îndeplinească datoria şi nu merită să fie consideraţi samurai. Eu nu m-aş omorî, oricare-ar fi ruşinea, fără permisiunea seniorului Toranaga, sau fără permisiunea soţului meu. Seniorul Toranaga i-a interzis să-şi pună capăt vieţii. Dacă dumneata o izgoneşti, ea va fi un paria.

— De ce ? De ce n-o va primi familia ei înapoi ?

Mariko oftă.

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar, dacă dumneata o izgoneşti, ruşinea ei va fi atît de mare, încît nimeni n-o va mai accepta.

— Pentru că s-a molipsit stînd lîngă un barbar ?

— O, nu, Anjin-san, numai pentru că n-a reuşit în datoria ei faţă de dumneata, răspunse imediat Mariko. Ea este acum concubina dumitale, seniorul Toranaga a poruncit-o şi ea a fost de acord. Dumneata eşti stăpînul unei case acum.

— Eu ?

— O, da, crede-mă, Anjin-san. Dumneata ai anume înlesniri. Iar ca *hatamoto* eşti un om de vază. Şi bogat. Seniorul Toranaga ţi-a dat o leafă de douăzeci de *koku* pe lună. Pentru banii ăştia, de obicei, un samurai ar trebui să-i aducă seniorului său, în afară de propria-i persoană, încă doi samurai, înarmaţi, hrăniţi şi echipaţi pentru un an întreg şi, bineînţeles, să plătească şi familiilor lor. Dar dumneata nu trebuie să faci asta. Te rog din suflet, Anjin-san, consider-o pe Fujiko o fiinţă omenească. Te rog, lasă-te cuprins de mărinimia creştină. Ea e o femeie bună. Uită de urâţenia ei. Va fi o concubină vrednică de toată lauda. –

— Ea n-are casă ?

— Ba da. Aceasta e casa ei. Mariko nu se dădu bătută. Te rog s-o accepţi în mod oficial. Te poate ajuta foarte mult, te poate învăţa, dacă vrei să înveţi. Dacă-ţi vine mai bine, gîndeşte-te la ea ca la un obiect — ca la această grindă de lemn, sau ca la panourile *shoji*, sau ca la o piatră din grădina dumitale — orice doreşti, dar las-o să rămînă. Dacă n-o vrei concubină, fii milostiv. Accept-o, şi apoi, fiind căpetenia casei, după legea noastră, n-ai decît s-o omori.

— Asta-i singurul răspuns pe care-l aveţi, nu-i aşa ? Omoară !

— Nu, Anjin-san. Dar viaţa şi moartea sînt acelaşi lucru. Cine ştie, poate c-ai să-i faci un serviciu mai mare lui Fujiko luîndu-i viaţa. Acum e dreptul dumitale în faţa tuturor legilor. Dreptul *dumitale*. Dacă preferi s-o faci o paria şi acesta este tot dreptul dumitale.

— Deci sînt prins în cursă din nou, spuse Blackthorne. Oricum o-ntorci, ea e omorîtă. Dacă nu învăţ limba voastră, atunci tot satul e căsăpit. Dacă eu nu fac tot ce doriţi voi, vreun nevinovat este totdeauna omorît. Nu e nici o cale de ieşire !

— Există una foarte uşoară, Anjin-san. Mori. Atunci nu mai trebuie să-nduri ceea ce e de neîndurat.

— Sinuciderea e o nebunie şi un păcat de moarte. Am crezut că eşti creştină.

— Ţi-am spus că sînt. Dar pentru dumneata, Anjin-san, pentru dumneata sînt multe căi de a muri onorabil fără să te sinucizi. Ai rîs de soţul meu că n-a vrut să moară

luptînd, *neh* ? Asta nu e obiceiul nostru, dar se pare că este al vostru. Aşa că de ce n-o faci ? Ai un pistol. Omoară-l pe seniorul Yabu. Crezi că e un monstru, *neh* ? Măcar încearcă să-l omori şi astăzi vei fi în rai sau în iad.

O privi, urîndu-i chipul senin, văzîndu-i totuşi frumuseţea, cu toată ura lui.

— E o slăbiciune să mori aşa, fără nici un motiv. Prostie e un cuvînt mai potrivit.

— Zici că eşti creştin. Deci crezi în Isus, în Dumnezeu şi în rai. Moartea n-ar trebui să te-nspăimînte. Cît despre „nici un motiv", depinde de dumneata să judeci ce are valoare şi ce nu are. Ai putea găsi destule motive să mori.

— Sînt în puterea voastră. Dumneata o ştii. După cum şi eu o ştiu.

Mariko se aplecă şi-l atinse compătimitor.

— Anjin-san, uită satul. Se pot întîmpla o mie de milioane de lucruri înainte ca aceste şase luni să treacă. Un val singuratic de maree, sau un cutremur de pămînt, sau dumneata îţi primeşti corabia înapoi şi pleci, sau Yabu moare, sau noi toţi murim, sau, cine ştie ? Lasă lui Dumnezeu ce-i al lui Dumnezeu şi *karmei* ce-i al *karmei*. Astăzi te găseşti aici şi nu poţi face nimic să fie altfel. Astăzi te afli aici, eşti în viaţă şi în mare cinste şi înzestrat cu o avere frumoasă. Priveşte acest apus de soare, e frumos, *neh* ? Acest apus de soare există. Ziua de mîine nu există. Există doar *clipa de faţă*. Te rog, priveşte. E atît de frumos şi niciodată n-o să mai fie la fel, niciodată, nu *acest* apus de soare, niciodată, între atîtea nenumărate apusuri. Lasă-te contopit cu el, fii una cu natura şi nu-ţi mai face griji în legătură cu *karma*, a dumitale, a mea sau a satului.

Se trezi învăluit de seninătatea ei, de cuvintele ei. Privi spre apus. Pete mari, roşii-vineţii şi negre acopereau cerul.

Privi soarele pînă ce dispăru.

— Aş vrea ca dumneata să-mi fii concubină, spuse el.

— Eu aparţin seniorului Buntaro şi, atîta vreme cît el trăieşte, eu nu pot gîndi sau spune ceea ce ar fi de gîndit sau de spus.

Karma, gîndi Blackthorne.

Accept oare *karma* ? A mea ? A ei ? A lor ?

Noaptea e frumoasă.

Şi ea e la fel, dar aparţine altuia.

Da, e frumoasă şi foarte înţeleaptă. „Lasă grijile lui Dumnezeu pe seama lui Dumnezeu şi *karma karmei*". Tu, de fapt, ai venit aici neinvitat. Te afli aici. Eşti în puterea lor.

Dar care e răspunsul ?

Răspunsul o să vină, îşi spuse. Pentru că este un Dumnezeu în ceruri, e un Dumnezeu undeva.

Auzi un zgomot de paşi. Cîteva torţe se apropiau urcînd dealul. Erau douăzeci de samurai cu Omi în fruntea lor.

* * *

— Îmi pare rău, Anjin-san, dar Omi îţi porunceşte să-i dai pistoalele.

— Spune-i să se ducă la dracu !

— Nu pot, Anjin-san. Nu îndrăznesc.

Blackthorne îşi ţinea mîna uşor pe plăselele pistolului, nedezlipindu-şi privirea de pe Omi. Anume rămăsese pe treptele verandei. Zece samurai erau în grădină, în spatele lui Omi, ceilalţi lîngă palanchinul care aştepta. Imediat ce Omi intrase neinvitat, Fujiko venise din casă şi acum stătea pe verandă, albă ca varul, în spatele lui Blackthorne.

— Seniorul Toranaga n-a avut niciodată nimic împotrivă, zile în şir am stat înarmat în preajma lui şi a lui Yabu-san.

Mariko spuse nervos :

— Da, Anjin-san, dar, te rog, înţelege, ceea ce spune Omi e adevărat. Aşa e obiceiul la noi, ca dumneata să nu poţi merge înarmat în prezenţa unui *daimyo*. N-ai de ce te teme... n-ai de ce te-ngrijora. Yabu-san e prietenul dumitale. Dumneata te afli aici ca oaspetele lui.

— Spune-i lui Omi-san că n-am să-i dau pistoalele.

Apoi, cînd ea rămase tăcută, Blackthorne izbucni, clătinînd cu violenţă din cap :

— *Iyé*, Omi-san ! *Wakarimasu ka ? Iyé !*

Chipul lui Omi se întunecă. Răpăi un ordin. Doi samurai înaintară. Blackthorne scoase rapid pistoalele. Samuraii se opriră. Ambele pistoale erau îndreptate spre faţa lui Omi.

— *Iyé !* spuse Blackthorne. Şi apoi către Mariko : Spune-i să-i cheme înapoi, dacă nu, trag.

Ea făcu întocmai. Nimeni nu se mişcă. Blackthorne se ridică uşor în picioare, cu pistoalele îndreptate asupra ţintei. Omi era absolut liniştit, fără teamă, urmărind din ochi mişcările de pisică ale lui Blackthorne.

— Te rog, Anjin-san. Asta e foarte periculos. Trebuie să-l vezi pe seniorul Yabu. Nu te poţi duce cu pistoalele. Eşti *hatamoto*, eşti apărat şi, de asemeni, eşti oaspetele seniorului Yabu.

— Spune-i lui Omi-san că, dacă el sau oricare din oamenii săi se apropie la mai puţin de zece paşi de mine, am să-i zbor creierii.

— Omi spune politicos : „Pentru ultima oară îţi poruncesc să-mi dai pistoalele. Acum."

— *Iyé.*

— De ce nu le laşi aici, Anjin-san ? N-ai de ce te teme. Nimeni nu se va atinge de...

— Crezi că sînt nebun ?

— Atunci dă-i-le lui Fujiko-san !

— Ce poate ea să facă ? El o să le ia de la ea — oricine le va lua — şi atunci sînt lipsit de apărare.

Vocea lui Mariko deveni tăioasă.

— De ce nu asculţi, Anjin-san ? Dacă-i porunceşti, ea o să apere armele cu preţul vieţii. Asta e datoria ei. N-am să ţi-o mai spun niciodată, dar Toda-noh-Usagi Fujiko este samurai.

Blackthorne se concentră asupra lui Omi, abia ascultînd-o.

— Spune-i lui Omi-san că nu-mi plac poruncile. Sînt oaspetele seniorului Toranaga. Sînt oaspetele seniorului Yabu. Pe oaspeţi „îi rogi" să facă anumite lucruri. Nu le porunceşti şi nu dai buzna nepoftit în casa unui om.

Mariko tălmăci. Omi ascultă fără nici o expresie pe chip, apoi răspunse scurt, privind ţevile neclintite.

— El spune : „Eu, Kasigi Omi, te-aş ruga să-mi dai pistoalele şi să vii cu mine, deoarece Kasigi Yabu-sama a poruncit să te prezinţi la el. Dar Kasigi Yabu-sama mi-a ordonat să-ţi poruncesc să-mi dai armele. Îmi pare rău, Anjin-san, pentru ultima oară îţi poruncesc să mi le dai".

Pieptul lui Blackthorne era încordat. Ştia că va fi atacat şi era furios pe propria lui tîmpenie. Dar vine o vreme cînd nu mai poţi, şi apeşi pe trăgaci sau scoţi pumnalul, şi-atunci se varsă sînge dintr-o mîndrie prostească. Mai întotdeauna prostească. Dacă trebuie să mor, Omi va muri primul, jur !

Se simţea foarte puternic, deşi oarecum buimac. Apoi începu să-i sune-n urechi ce-i spusese Mariko: „Fujiko e samurai, ea e concubina dumitale!" Şi mintea începu să-i lucreze.

— Numai o clipă! Mariko-san, te rog spune-i asta lui Fujiko-san. Întocmai: „Îţi voi da pistoalele mele. Trebuie să le păzeşti. Nimeni, în afară de mine, nu trebuie să le atingă."

Mariko făcu precum îi ceruse şi, din spatele lui, o auzi pe Fujiko spunînd:

— *Hai.*

— *Wakarimasu ka,* Fujiko-san? o întrebă el.

— *Wakarimasu,* Anjin-san, răspunse ea cu o voce slabă, neliniştită.

— Mariko-san, te rog spune-i lui Omi-san că acum voi merge cu el. Îmi pare rău, a fost o neînţelegere. Da, îmi pare rău că a fost o neînţelegere.

Blackthorne se trase înapoi, apoi se întoarse. Fujiko luă pistoalele, broboane de sudoare acoperindu-i fruntea. El îl privi pe Omi drept în ochi şi se rugă să fi procedat corect.

— Plecăm acum?

Omi îi vorbi lui Fujiko şi întinse mîna. Ea clătină din cap. El dădu un ordin scurt. Doi samurai se îndreptară spre ea. Imediat, ea băgă unul din pistoale în eşarfa de la *obi,* pe celălalt îl ţinu cu ambele mîini, îndreptînd braţul asupra lui Omi. Trăgaciul venea uşor înapoi şi cuiul percutor se mişcă.

— *Ugoku na*[1]*!* spuse ea. *Dozo!*

Samuraii dădură ascultare. Se opriră.

Omi vorbi repede şi furios, ea-l urmări cu atenţie şi, cînd răspunse, vocea-i era blîndă şi politicoasă, dar pistolul rămase aţintit asupra lui, cu percutorul pe jumătate tras, şi încheie:

— *Iyé, gomen nasai,* Omi-san! Nu, îmi pare rău, Omi-san!

Blackthorne aşteptă.

Un samurai se mişcă un pic. Percutorul reveni periculos aproape de capătul arcului său. Dar braţu-i rămase neclintit.

— *Ugoku na!* porunci ea.

---

[1] Nu mişcaţi (jpn.).

Nimeni nu se îndoia că ea o să apese pe trăgaci. Nici chiar Blackthorne. Omi rosti cîteva cuvinte către Fujiko şi oamenii săi. Ei veniră înapoi. Ea coborî pistolul, dar era tot în gardă.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

— Doar că va da de ştire lui Yabu-san.

— Bun. Spune-i că şi eu voi face la fel. Blackthorne se întoarse spre Fujiko. *Domo*, Fujiko-san. Apoi amintindu-şi cum vorbeau Toranaga şi Yabu cu femeile, mîrîi autoritar către Mariko : Haide, Mariko-san... *ikamasho* [1] !

Se îndreptă spre poartă.

— Anjin-san, strigă Fujiko.

— *Hai ?*

Blackthorne se opri. Fujiko se înclină spre el şi îi vorbi repede lui Mariko.

Mariko făcu ochii mari, apoi încuviinţă din cap, răspunse şi vorbi cu Omi, care, de asemeni, încuviinţă din cap, vădit furios, dar stăpînindu-se.

— Ce se-ntîmplă ?

— Te rog, fii liniştit, Anjin-san.

Fujiko strigă şi se auzi un răspuns din casă. O slujnică veni în verandă. Ţinea în mîini două săbii. Săbii de samurai.

Fujiko le luă cu veneraţie şi i le oferi lui Blackthorne cu o plecăciune, vorbind blînd.

Mariko spuse :

— Concubina dumitale, pe bună dreptate, spune că un *hatamoto* este, bineînţeles, obligat să poarte cele două săbii de samurai. Mai mult decît atît, e de datoria lui s-o facă. Ea crede că n-ar fi potrivit ca dumneata să mergi la seniorul Yabu fără săbii, ar fi o impoliteţe. După legea noastră, este o *datorie* să porţi săbiile. Ea întreabă dacă crezi că le poţi folosi pe acestea, fără valoare cum sînt, pînă ce ţi le vei cumpăra pe ale dumitale proprii.

Blackthorne se uită lung la ea, apoi spre Fujiko şi iarăşi spre ea.

— Asta-nseamnă că sînt samurai ? Că seniorul Toranaga m-a făcut samurai ?

— Nu ştiu, Anjin-san. Dar n-a existat *hatamoto* care să nu fie samurai. Niciodată. Mariko se întoarse şi-l întrebă pe Omi. Neliniştit, el dădu din cap şi răspunse. Nici Omi-san nu ştie. Numai unui *hatamoto* i se face fa-

[1] Să mergem (jpn.).

voarea să poarte săbiile tot timpul, chiar în prezenţa seniorului Toranga. Este datoria lui, pentru că el este garda personală care se bucură de deplină încredere. De asemeni, numai un *hatamoto* are dreptul să fie primit imediat de un senior.

Blackthorne luă sabia scurtă, şi-o vîrî la cingătoare, apoi pe cealaltă, cea lungă, cea pentru ucidere, punînd-o exact cum o purta Omi pe-a lui. Înarmat se simţea într-adevăr mai bine.

— *Arigato goziemashita,* Fujiko-san, spuse el încet.

Ea-şi plecă ochii şi răspunse blînd. Mariko tălmăci:

— Fujiko-san spune că, dat fiind că trebuie să înveţi corect şi repede limba noastră, cu îngăduinţa Domniei tale, ea vrea să-ţi atragă atenţia cu smerenie că, pentru un bărbat, este mai mult decît de ajuns să spună doar *domo. Arigato,* cu sau fără *goziemashita,* este o politeţe fără rost, o expresie pe care numai femeile o folosesc.

— *Hai. Domo. Wakarimasu,* Fujiko-san. Blackthorne o privi pentru prima dată cu alţi ochi, ca urmare a cunoştinţelor nou dobîndite. Văzu transpiraţia de pe fruntea ei şi de pe mîini. Ochii înguşti, faţa pătrată şi dinţii de dihor. Te rog, spune-i concubinei mele că, în acest unic caz, nu consider *arigato goziemashita* o politeţe fără rost faţă de ea.

*
* *

Yabu îşi aruncă din nou privirea spre săbii. Blackthorne stătea pe o pernă în faţa lui, cu picioarele încrucişate, la locul de cinste, Mariko într-o parte şi Igurashi lîngă el. Erau în camera principală a fortăreţei.

Omi termină de vorbit.

Yabu ridică din umeri.

— Nepoate, ai procedat prost. Bineînţeles, este de datoria concubinei să-l apere pe Anjin-san şi bunurile sale. Bineînţeles că el are acum dreptul să poarte săbii. Da, ai procedat prost. Eu am spus clar că Anjin-san este oaspetele meu de onoare. Cere-i iertare.

Imediat Omi se ridică şi îngenunche în faţa lui Blackthorne şi se înclină.

— Îmi cer iertare pentru greşeala mea, Anjin-san.

O auzi pe Mariko spunînd că barbarul acceptă scuzele. Se înclină din nou, apoi se întoarse calm la locul lui şi se

așează iar. Dar pe dinăuntru fierbea. Acum era întru totul măcinat de o singură idee : uciderea lui Yabu.

Hotărîse să facă ceea ce nici mintea nu putea cuprinde : să-și ucidă seniorul și căpetenia clanului său.

Dar nu pentru că fusese pus să-și ceară iertare de la barbar de față cu alții. Aici Yabu avusese dreptate. Omi știa că depășise măsura fără să fie necesar, pentru că, deși Yabu îi poruncise prosteşte să-i ia pistoalele imediat, în seara asta, el trebuia doar să-l facă pe Anjin-san să le lase în casă, ca mai tîrziu să fie furate sau distruse.

Iar Anjin-san procedase foarte corect dîndu-i pistoalele concubinei sale, își spuse el, după cum și ea procedase la fel de corect făcînd ce-a făcut. Ea cu siguranță ar fi apăsat pe trăgaci, și pe bună dreptate. Nu era nici un secret că Usagi Fujiko își căuta moartea și motivele se cunoșteau. Omi mai știa că, dacă n-ar fi fost hotărîrea pe care-o luase mai devreme, în dimineața asta, de a-l ucide pe Yabu, el ar fi păşit înainte, spre moarte, și apoi oamenii săi ar fi luat pistoalele de la ea. El ar fi murit cu cinste, după cum și ei i s-ar fi poruncit să moară cu cinste, iar apoi generații în șir, bărbați și femei, ar fi povestit tragica poveste. În cîntece și poeme, poate chiar și o piesă *Nōh* [1], toate atît de impresionante, de tragice și mărețe, despre ei trei : concubina credincioasă și samuraiul credincios, care-au murit, amîndoi făcîndu-și datoria, din pricina ciudatului barbar venit din marea de la răsărit.

Nu, hotărîrea lui Omi nu avea nimic de-a face cu scuzele în public, deși acestea se adăugau urii care acum îl măcina. Principalul motiv era că, astăzi, Yabu le jignise în văzul tuturor, în fața țăranilor, pe mama și soția lui Omi, ținîndu-le să aștepte ore în șir în soare, ca pe țărani și apoi le spusese să plece, ca și celorlalți, fără a le mulțumi.

— N-are importanță, fiule, spusese mama lui. E privilegiul lui.

— Este seniorul nostru, spusese Midori-san, soția lui, cu lacrimi de rușine curgîndu-i pe obraji. Te rog, iartă-mă.

— Și nu v-a invitat pe nici una să-l întîmpinați, pe el și pe ofițerii lui, în cetate, continuase Omi. Și masa voi ați pregătit-o ! Numai hrana și *saké*-ul au costat un *koku* !

---

[1] Un gen de dramă poetică și muzicală, cu mimă, dans și pantomimă, deosebit de apreciată în mediul aristocratic japonez.

— E datoria noastră, fiule. E datoria noastră să facem orice vrea seniorul Yabu.

— Şi ordinul în legătură cu tata ?

— Nu e încă un ordin. E un zvon.

— Mesajul de la tata spune că el a auzit că Yabu are de gînd să-i poruncească să se radă în cap şi să se facă preot sau să-şi facă *seppuku*. Soţia lui Yabu în persoană s-a făIit cu asta.

— Astea i-au fost şoptite tatălui tău de o iscoadă. Nu poţi să ai întotdeauna încredere în iscoade. Îmi pare rău, fiule, dar tatăl tău nu este totdeauna înţelept.

— Ce se-ntîmplă cu tine, mamă, dacă nu este un zvon ?

— Orice se-ntîmplă, asta e *karma*. Trebuie să accepţi *karma*.

— Nu, aceste insulte nu sînt de răbdat !

— Te rog, fiule, rabdă-le.

— I-am dat lui Yabu cheia pentru navă, cheia pentru Anjin-san şi noii barbari şi cum să iasă din capcana lui Toranaga. Ajutorul meu i-a adus foarte mare cinste. Cu darul simbolic al sabiei, el este acum al doilea după Toranaga în Armatele de Răsărit. Şi el ce mi-a dat în schimb ? Insulte umilitoare.

— Acceptă-ţi *karma*.

— Trebuie, bărbate, te rog, ascult-o pe doamna, mama ta !

— Nu pot să trăiesc cu ruşinea asta. Mă voi răzbuna şi apoi mă voi omorî şi voi scăpa de aceste jigniri.

— Fiule, pentru ultima oară te rog, acceptă-ţi *karma* !

— *Karma* mea este să-l distrug pe Yabu !

Bătrîna doamnă oftase.

— Foarte bine. Eşti bărbat. Ai dreptul să hotărăşti. Ce e să fie o să fie, dar uciderea lui Yabu în sine nu înseamnă nimic. Trebuie să facem un plan. Trebuie îndepărtat şi fiul lui, la fel şi Igurashi. Mai ales Igurashi. Apoi tatăl tău va conduce clanul, cum i se cuvine de drept.

— Cum o să facem asta, mamă ?

— Punem totul la cale, tu şi cu mine. Ai răbdare, *neh*? Apoi trebuie să ne sfătuim cu tatăl tău. Midori, chiar şi tu poţi să dai un sfat, dar încearcă să nu fie fără noimă, *neh*?

— Cum rămîne cu seniorul Toranaga ? El i-a dat lui Yabu sabia sa.

— Cred că seniorul Toranaga nu vrea decît ca Izu să fie puternic şi *vasal.* Nu aliat. El nu-şi doreşte aliaţi mai mult decît şi-a dorit *taikō.* Yabu îşi închipuie că el îi e aliat. Cred că Toranaga nu suferă aliaţii. Familia noastră va ajunge departe ca vasal al lui Toranaga. *Sau ca vasal al lui Ishido !* Pe cine să alegem ? Şi cum înfăptuim omorul ?

Omi îşi aminti valul de bucurie ce-l cuprinsese o dată ce hotărîrea fusese luată.

O simţea şi acum, dar nu i se citea nimic pe chip în timp ce era servit ceaiul şi vinul, aduse de slujnice alese cu grijă, trimise din Mishima pentru Yabu. Îi privi pe Yabu, Anjin-san,' pe Mariko şi Igurashi. Toţi aşteptau ca Yabu să înceapă.

Camera era mare şi spaţioasă, destul de încăpătoare ca treizeci de ofiţeri să mănînce, să bea şi să stea de vorbă. Mai erau multe alte camere şi bucătării pentru străji şi servitori, şi o grădină de jur împrejur şi, deşi toate se făcuseră în grabă şi pentru scurtă vreme, fuseseră totuşi excelent lucrate şi la timp, fiind şi uşor de apărat. Că sumele necesare fuseseră acoperite din domeniul său mărit nu-l deranja pe Omi absolut deloc. Aceasta era datoria lui.

Îşi aruncă privirea afară. În curtea exterioară se vedeau o mulţime de străji. Un grajd. Fortăreaţa era apărată de un şanţ. Palisada era făcută din bambuşi uriaşi, legaţi strîns. Stîlpi mari, centrali sprijineau acoperişul de ţiglă. Pereţii erau, de fapt, panouri-*shoji,* uşoare, culisante, unele cu obloane, majoritatea acoperite cu hîrtie impregnată în ulei, cum se obişnuia. Pe pilonii de lemn ridicaţi deasupra pămîntului bătătorit fuseseră aşezate scînduri bune şi, peste ele, *tatami.*

Din porunca lui Yabu, Omi scotocise patru sate pentru materiale ca să construiască casa asta şi cealaltă, iar Igurashi adusese *tatami* de calitate, perne şi lucruri ce nu se puteau procura din sat.

Omi era mîndru de munca lui şi de tabăra pentru trei mii de samurai pregătită pe platoul din vîrful dealului ce străjuia drumurile care duceau spre sat şi spre ţărm. Dinspre uscat satul era acum bine păzit şi în siguranţă. Dinspre mare s-ar fi putut găsi totdeauna o mulţime de căi prin care un senior să fie înştiinţat ca să poată scăpa cu fuga.

Dar eu n-am nici un senior. Pe cine să slujesc acum ? se întreba Omi. Pe Ikawa Jikkyu ? Sau direct pe Toranaga ? În schimb, Toranaga mi-ar da oare ceea ce doresc ? Sau Ishido ? La Ishido e atît de greu de ajuns, *neh* ? Dar acum aş avea multe să-i spun...

În după-amiaza asta Yabu îi convocase pe Igurashi, pe Omi şi patru căpitani şi pusese în mişcare planul său secret de pregătire a celor cinci sute de samurai-puşcaşi. Igurashi urma să fie comandantul, iar Omi să conducă una din formaţiile de o sută de oameni. Stabiliseră cum să-i includă pe oamenii lui Toranaga în unităţi, în momentul în care soseau, şi cum urmau să fie neutralizaţi aceşti intruşi, dacă se dovedeau trădători.

Omi sugerase ca un alt regiment, alcătuit în taină din trei detaşamente, fiecare a cîte o sută de samurai, să fie pregătit în ascuns în celălalt capăt al peninsulei ca înlocuitori, ca o rezervă şi ca o prevedere împotriva vreunui vicleşug din partea lui Toranaga.

— Cine va comanda oamenii lui Toranaga ? Pe cine va trimite ca înlocuitor la comandă ? întrebase Igurashi.

— N-are nici o importanţă, spusese Yabu. Eu îi voi numi pe cei cinci ofiţeri adjuncţi ai lui, cărora li se va încredinţa răspunderea de a-i tăia beregata, dacă s-ar dovedi necesar. Parola pentru omorîrea lui şi a tuturor străinilor va fi „Prun". Igurashi-san, mîine vei alege oamenii. Pe fiecare îl voi aproba personal şi nici unul din ei nu trebuie să ştie încă strategia mea generală privind regimentul de muschete.

Acum, în timp ce-l privea pe Yabu, Omi îşi savura desfătarea nou aflată în răzbunare. Ar fi uşor să-l lichideze pe Yabu, dar omorul trebuie să fie bine pus la punct. Numai atunci tatăl său, sau fratele lui mai mare ar putea să-şi asume controlul asupra familiei şi asupra ţinutului Izu.

Yabu intră în subiect :

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Anjin-san că vreau ca mîine să înceapă să-mi pregătească oamenii ca să împuşte precum barbarii şi vreau să-i înveţe tot ce trebuie să ştie despre felul cum duc barbarii războaiele.

— Dar, Yabu-san, îmi pare rău, armele nu vor sosi înainte de şase zile, îi reaminti Mariko.

— Am destule pe la oamenii mei ca să ne apucăm de treabă, răspunse Yabu.Vreau ca el să-nceapă mîine.

Mariko îi vorbi lui Blackthorne.

— Ce dorește să știe despre război ? întrebă el.

— El zice că totul.

— Ce anume în mod special ?

Mariko îl întrebă pe Yabu.

— Yabu-san spune : „Ai luat parte la vreo bătălie pe uscat ?"

— Da, în Olanda și în Franța.

— Yabu-san spune că e foarte bine. El vrea să cunoască strategia europeană. Vrea să știe cum sînt purtate bătăliile pe pămînturile voastre. Cu de-amănuntul.

Blackthorne se gîndi o clipă, apoi spuse :

— Spune-i lui Yabu-san că pot să-i pregătesc orice număr de oameni și știu exact ce dorește să afle.

El auzise de la călugărul Domingo o mulțime de lucruri despre felul cum duc japonezii războaiele. Călugărul fusese un expert și avusese tot interesul să afle cît mai multe.

— La urma urmelor, *senhor*, spusese bătrînul, această cunoaștere este de căpătîi, nu-i așa ? Să știi cum luptă păgînii. Fiecare părinte trebuie să-și apere turma. Și nu sînt glorioșii noștri conchistadori binecuvîntata avangardă a sfintei biserici ? Și n-am fost eu cu ei, în fruntea luptătorilor, în Lumea Nouă și în Filipine și i-am urmărit timp de mai bine de douăzeci de ani ? Cunosc războiul, *senhor*, eu *știu* totul despre război. Poate că Dumnezu mi te-a trimis ca să te-nvăț, dac-am să mor. Ascultă, *senhor*, oile mele de aici, din închisoare, mi-au fost dascăli despre felul cum duc japonezii războiul. Așa că acum știu cum luptă armatele lor și cum pot fi înfrînte. Cum ne-ar putea înfrînge. Ține minte, *senhor*, îți spun un secret, pentru sufletul tău: să nu-mpreuni niciodată cruzimea japoneză cu armele moderne sau cu metodele moderne. Și să mai știi că pe uscat ei ne vor înfrînge.

Blackthorne se lăsă în voia lui Dumnezeu. Și începu :

— Spune-i seniorului Yabu că-l pot ajuta foarte mult. Și pe seniorul Toranaga. Pot să le fac armatele lor de neînfrînt.

— Seniorul Yabu spune că, dacă știința dumitale, Anjin-san, se dovedește folositoare, el îți va mări simbria, după o lună, de la cei două sute patruzeci de *koku* pe an ai seniorului Toranaga la cinci sute de *koku*.

— Mulțumește-i, dar spune-i că, dacă fac toate astea pentru el, cer, în schimb, o favoare : vreau să-și schimbe

hotărîrea în privința satului și-mi vreau nava și echipajul înapoi peste cinci luni.

Mariko spuse :

— Anjin-san, nu te poți tîrgui cu el ca un negustor.

— Te rog întreabă-l. Ca o umilă favoare. Din partea unui oaspe de onoare și a unui viitor vasal recunoscător.

Yabu se încruntă și răspunse pe larg.

— Yabu-san spune că satul nu contează. Sătenii au nevoie să-i sperii ca să-i faci să se miște. Cît privește corabia, ea se află în grija seniorului Toranaga. El e sigur c-o vei primi înapoi curînd. M-a rugat să-i aduc la cunoștință seniorului Toranaga cererea dumitale cînd ajung în Yedo. O voi face, Anjin-san.

— Te rog, cere iertare seniorului Yabu, dar trebuie să-l rog să-și schimbe hotărîrea. Astă seară.

— Abia ce-a spus că nu, Anjin-san. N-ar fi politicos.

— Da, înțeleg. Dar, te rog, mai întreabă-l o dată. E foarte important pentru mine... e ca o petiție.

— El spune că trebuie să fii liniștit. Nu-ți face griji în privința sătenilor.

Blackthorne dădu din cap. Apoi se hotărî.

— Mulțumesc. Înțeleg. Da. Te rog, mulțumește-i lui Yabu-san, dar spune-i că nu pot trăi cu această rușine.

Mariko păli.

— Poftim ?

— Nu pot trăi cu rușinea de a avea satul pe suflet. Sînt dezonorat. Asta nu pot s-o-ndur. E împotriva credinței mele creștine. Va trebui să mă sinucid imediat.

— Să te sinucizi ?

— Da. Asta e ce-am hotărît să fac.

Yabu îi întrerupse.

— *Nan ja,* Mariko-san ?

Poticnindu-se, ea le tălmăci ce spusese Blackthorne. Yabu îi puse întrebări, ea răspunse. Apoi Yabu zise :

— Dacă n-ar fi să iau seamă la felul cum te-ai schimbat la față, aș crede că a fost o glumă, Mariko-san. De ce ești atît de-ngrijorată ? De ce crezi că vorbește serios ?

— Nu știu, Alteță. El pare... nu știu...

Vocea i se stinse.

— Omi-san ?

— Sinuciderea e împotriva tuturor preceptelor creștine, Alteță. Ei nu se sinucid niciodată, cum facem noi. Cum ar face-o un samurai.

— Mariko-san, tu eşti creştină. E adevărat ?

— Da, Alteţă. Sinuciderea e un păcat de moarte, e împotriva cuvîntului lui Dumnezeu.

— Igurashi-san ? Tu ce crezi ?

— E o înşelăciune. El nu e creştin. Vă amintiţi prima zi, Alteţă ? Vă amintiţi ce i-a făcut preotului ? Şi ce i-a îngăduit lui Omi-san să-i facă spre a salva băiatul ?

Yabu zîmbi amintindu-şi ziua aceea şi noaptea care urmase.

— Da. Aşa e. Nu e creştin, Mariko-san.

— Îmi pare rău, dar nu înţeleg, Alteţă. Ce e cu preotul ?

Yabu îi povesti ce se întîmplase în prima zi între Blackthorne şi preot.

— A profanat o cruce ? spuse ea vădit descumpănită.

— Şi a aruncat bucăţile în ţărînă, adăugă Igurashi. Totu-i o scorneală, Alteţă. Dacă povestea asta cu satul îl dezonorează, cum mai poate să stea aici, cînd Omi l-a dezonorat urinînd pe el ?

— Poftim ? Îmi pare rău, Alteţă, spuse Mariko, dar iar nu înţeleg.

Yabu îi spuse lui Omi :

— Explică-i.

Omi se supuse. Ea era dezgustată de spusele lui, dar nu lăsă să i se citească nimic pe chip.

— După aceea, Anjin-san a fost foarte speriat. Mariko-san, termină Omi, fără arme el o să fie întotdeauna supus.

Yabu sorbi puţin *sakė*.

— Spune-i asta, Mariko-san : sinuciderea nu e un obicei barbar, e împotriva Dumnezeului lui creştin. Deci, cum poate să se sinucidă ?

Mariko tălmăci. Yabu îl urmărea atent pe Blackthorne în timp ce răspundea.

— Anjin-san se scuză cu adîncă smerenie, dar spune, obicei sau nu, Dumnezeu sau nu, această ruşine cu satul este prea mare ca s-o îndure. Spune că... se află în Japonia, că e *hatamoto* şi are dreptul să trăiască după legile noastre. Mîinile ei tremurau. Asta-i ce-a spus, Yabu-san. Dreptul să trăiască după obiceiurile noastre, după legea noastră.

— Barbarii n-au nici un drept.

Ea spuse :

— Seniorul Toranaga l-a făcut *hatamoto*. Asta-i dă dreptul, *neh* ?

O briză atinse panourile *shoji* făcîndu-le să sune.

— Cum poate să se sinucidă ? Întreabă-l.

Blackthorne scoase sabia scurtă, ascuțită brici, o așeză încet pe *tatami*, cu vîrful spre el. .

Igurashi spuse :

— E o înșelăciune ! Cine a auzit vreodată despre un barbar că se poartă ca o persoană civilizată ?

Yabu se încruntă, inima rărindu-și bătăile din pricina emoției.

— E un om curajos, Igurashi-san. Nici o îndoială în privința asta. Și ciudat. Dar asta ?

Yabu voia să vadă actul în sine, să cunoască măsura barbarului, să vadă cum intră în moarte, să încerce prin el extazul trecerii în Marele Necunoscut. Cu un efort, opri valul crescînd al propriei plăceri.

— Care e sfatul tău, Omi-san ? întrebă cu o voce guturală.

— Alteță, ați spus satului : „Dacă Anjin-san nu învață *mulțumitor*". Eu vă sfătuiesc să faceți o mică tocmeală. Spuneți-i lui că, oricît învață în cinci luni, o să fie *mulțumitor*, dar, în schimb, el trebuie să jure pe Dumnezeul lui că nu va dezvălui nimic satului.

— Dar el nu e creștin. Cum îl va lega acel jurămînt ?

— Eu cred că e un alt fel de creștin, Alteță. E împotriva sutanelor negre și asta e important. Cred că, jurînd pe propriul lui Dumnezeu, va fi legat. Și trebuie, de asemeni, să jure, în numele acestui Dumnezeu, că-și va folosi mintea întru totul ca să învețe și și-o va pune întru totul în slujba Înălțimii tale. Pentru că e deștept, în cinci luni va fi învățat foarte mult. Astfel onoarea Înălțimii tale e salvată și a lui — fie că există sau nu —, de asemeni, e salvată. Nu pierdeți nimic și cîștigați totul. Și, ceea ce e foarte important, îi cîștigați supunerea prin propria lui voință, liberă, nesilită de nimeni.

— Crezi c-o să se sinucidă ?

— Da.

— Mariko-san ?

— Nu știu, Yabu-san. Îmi pare rău, nu vă pot da un sfat. Acum cîteva ceasuri aș fi spus nu, n-o să se sinucidă. Acum nu știu. El e... el e... altfel, de cînd a venit Omi-san în seara asta ca să-l ia.

— Igurashi-san ?

— Dacă daţi înapoi în faţa lui acum şi totul nu-i decît o înşelătorie, o să folosească mereu acest şiretlic. E viclean ca un *Kami*-vulpe [1]. Toţi am văzut cît e de viclean, *neh* ? Într-o zi va trebui să spuneţi „nu", Alteţă. Vă sfătuiesc să spuneţi acum — e o înşelăciune.

Omi se aplecă în faţă şi-şi clătină capul.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar trebuie să repet, dacă spuneţi nu, riscaţi o mare pierdere. Dacă e o înşelăciune — şi se poate foarte bine să fie —, atunci, ca un om mîndru ce e, se va umple de ură la noua lui umilinţă şi n-o să v-ajute pînă la capătul puterilor lui cu ce aveţi nevoie. El a cerut ceva în calitatea sa de *hatamoto*, şi avea tot dreptul s-o facă ; el spune, din proprie voinţă, că vrea să trăiască după obiceiurile noastre. Nu e acesta un pas important înainte, Alteţă ? Asta-i minunat pentru Înălţimea ta şi pentru el. Vă sfătuiesc să fiţi prudent. Folosiţi-l în avantajul Domniei voastre.

— Aşa am de gînd, spuse Yabu cu o voce gravă.

Igurashi spuse :

— Da, el e valoros şi vreau să aflu cunoştinţele lui. Dar trebuie ţinut în frîu, tu ai spus-o de atîtea ori, Omi-san. El e barbar. Asta-i tot ce este. Da, ştiu că astăzi e *hatamoto* şi că poate să poarte cele două săbii, dar asta nu-l face samurai. El nu e samurai şi nu va fi niciodată.

Mariko ştia că, dintre toţi, ea trebuia să poată citi gîndul lui Anjîn-san cel mai bine, dar nu putea. Acum îl înţelegea, acum îi devenea din nou de neînţeles. Pentru o clipă-l plăcea, în următoarea-l ura. De ce ?

Ochii pustiiţi ai lui Blackthorne priveau în depărtare, dar broboane de sudoare îi acopereau fruntea.

Să fie de teamă ? gîndi Yabu. Teamă că înşelăciunea va fi dată-n vileag ? E un mincinos ?

— Mariko-san ?

— Da, Alteţă.

— Spune-i... Gura lui Yabu se uscă brusc. Pieptul îl durea. Spune-i lui Anjîn-san că nu-mi schimb hotărîrea.

— Alteţă, iertaţi-mă, dar ar fi bine să urmaţi sfatul lui Omi-san.

Yabu nu se uită la ea, doar la Blackthorne. Vena de la frunte-i pulsa.

---

[1] În legendele japoneze vulpea se transformă cînd în bărbat, cînd în femeie, pentru a-i înşela pe oameni.

— Anjin-san zice că e hotărît. Aşa să fie. Să vedem dacă e barbar, sau *hatamoto*.

Vocea lui Mariko aproape că nu se mai auzea.

— Anjin-san, Yabu-san spune că nu-şi schimbă hotărîrea. Îmi pare rău.

Blackthorne auzi cuvintele, dar nu-l tulburară. Se simţea mai puternic şi mai împăcat cu sine ca oricînd, cu o conştiinţă a vieţii mai profundă ca niciodată.

Cît aşteptase, nu-i ascultase şi nici nu-i privise. Hotărîrea fusese luată. Restul îl lăsase lui Dumnezeu. Se închisese în sine, răsunîndu-i în minte aceleaşi cuvinte, iar şi iar, aceleaşi care-i dăduseră cheia pentru viaţa de aici, cuvintele care, cu siguranţă, îi fuseseră trimise de Dumnezeu, prin intermediul lui Mariko : „Există o soluţie uşoară, să mori. Ca să supravieţuieşti aici trebuie să trăieşti după obiceiurile noastre..."

— ...Hotărîrea nu se schimbă.

Deci acum trebuie să mor.

Ar trebui să-mi fie frică, dar nu-mi este.

De ce ?

Nu ştiu. Ştiu doar că, odată, într-adevăr, am hotărît că singurul mod de a trăi aici ca om este să acţionezi după obiceiurile lor, să rişti moartea, să mori. Atunci, brusc, teama de moarte s-a dus. „Viaţa şi moartea sînt totuna. Lasă *karma karmei*."

Nu mi-e frică să mor.

Dincolo de *shoji* începuse să cadă o ploaie uşoară. Privi în jos spre pumnal.

Am avut o viaţă bună, gîndi.

Ochii i se întoarseră spre Yabu.

— *Wakarimasu*, spuse clar şi, deşi ştia că buzele lui rostiseră cuvîntul, parcă altcineva-l spusese.

Nimeni nu se mişcă.

Îşi privi mîna dreaptă ridicînd pumnalul. Apoi şi stînga prinse plăselele, cu lama sigură, îndreptată spre inimă. Acum nu se mai auzea decît sunetul vieţii lui, înălţîndu-se, înălţîndu-se, avîntîndu-se mai mult şi mai mult, pînă nu mai putu asculta. Sufletul lui striga după liniştea eternă.

Strigătul îi puse-n mişcare reflexele. Mîinile-i dirijară stiletul cu precizie către ţintă.

Omi fusese pregătit să-l oprească, dar nu se aşteptase la repeziciunea şi cruzimea loviturii lui Blackthorne şi, în timp ce prinse cu stînga lama, iar cu dreapta plăselele,

durerea-l pătrunse și sîngele-i țîșni din mîna stîngă. Lupta din răsputeri cu forța îmbrînciturii lui Blackthorne. Pierdea. Apoi îi veni în ajutor Igurashi. Amîndoi opriră lovitura. Stiletul fu luat. O dîră subțire de sînge se prelingea din pielea lui Blackthorne, deasupra inimii, acolo unde intrase vîrful stiletului.

Mariko și Yabu nu se mișcaseră.

Yabu spuse :

— Mariko-san, spune-i, spune-i că oricît învață e destul. Poruncește-i... nu, roagă-l, roagă-l pe Anjin-san să jure așa cum a zis Omi-san. Totul, așa cum a spus Omi-san.

* * *

Blackthorne se întorcea încet la viață. Se uita la ei și la stilet de la o distanță enormă, fără să înțeleagă. Apoi torentul vieții reveni năvalnic, dar nu-i putea prinde sensul, crezîndu-se mort.

— Anjin-san ? Anjin-san ?

Îi văzu buzele lui Mariko mișcîndu-se și-i auzi cuvintele, dar toate simțurile-i erau concentrate asupra ploii și brizei.

— Da ?

Propria-i voce era încă foarte departe, dar adulmeca ploaia, auzea picurii și simțea gustul sărat al aerului de mare.

Sînt viu, își spuse cu mirare. Sînt viu și afară e ploaie adevărată, și vîntul e adevărat, suflă din nord. Este și un vas cu jar adevărat și, dacă ridic ceașca, va fi lichid adevărat în ea și va avea gust. Nu sînt mort. Trăiesc !

Ceilalți stăteau tăcuți, așteptînd liniștiți, blînzi cu el, spre a-i cinsti curajul. Nici un om din Japonia nu văzuse vreodată ce văzuseră ei. Fiecare se întreba în sinea lui ce are de gînd să facă Anjin-san acum ? Va putea să stea în picioare de unul singur și să umble, sau curajul îl va părăsi ? Ce-aș face eu în locul lui ?

Tăcut, un servitor aduse un bandaj și-i legă mîna lui Omi, oprindu-i șuvoiul de sînge, acolo unde lama tăiase adînc. Totul era foarte liniștit. Din cînd în cînd, Mariko rostea încet numele lui, în timp ce luau cîte o înghițitură de ceai sau *saké*, dar foarte cumpătat, savurînd așteptarea, privitul și aducerile aminte.

Pentru Blackthorne această viață fără de viață părea să dureze la nesfîrșit. Apoi ochii lui începură să vadă și urechile să audă.

— Anjin-san ?

— *Hai ?* răspunse cu cea mai mare oboseală pe care o cunoscuse vreodată.

Mariko repetă ce spusese Omi ca și cum venea din partea lui Yabu. Ea trebui s-o spună de cîteva ori pînă fu sigură că el înțelesese clar.

Blackthorne își adună ultimele puteri, victoria încălzindu-i inima.

— Cuvîntul meu e destul, după cum și-al lui e destul. Chiar și așa, am să jur pe Dumnezeu, cum vrea el. Da. Așa cum Yabu-san o să jure pe zeul lui, cu aceeași cinste, să-și țintă partea lui de învoială.

— Seniorul Yabu spune că da. El jură pe Buddha.

Așa că Blackthorne jură cum dorea Yabu. Acceptă puțin ceai. Niciodată nu avusese un gust atît de bun. Ceașca părea foarte grea și n-o putu ține multă vreme în mînă.

— Ploaia e minunată, nu ? spuse el privind picăturile de ploaie, apărînd și dispărînd, uluit de claritatea nefericită a vederii sale.

— Da, îi spuse ea blînd, știind că simțurile lui erau undeva departe, unde nu putea ajunge niciodată cel care nu pornise liber în întîmpinarea morții și, printr-o *karma* necunoscută, se întorsese miraculos înapoi.

— De ce nu te odihnești acum, Anjin-san ? Seniorul Yabu îți mulțumește și spune că mîine o să discute cu dumneata mai mult. Acum trebuie să te odihnești.

— Da. Mulțumesc. Asta ar fi bine.

— Crezi că poți să stai în picioare ?

— Da. Cred că da.

— Yabu-san întrebă dacă ai vrea un palanchin ?

Blackthorne reflectă. În cele din urmă, hotărî că un samurai ar merge, ar încerca să meargă.

— Nu, mulțumesc, spuse, oricît de mult și-ar fi dorit să stea lungit, să fie dus acasă, să-și închidă ochii și să adoarmă imediat. În același timp știa că i-ar fi fost teamă să adoarmă. Dacă acesta era visul de după moarte și stiletul nu se afla acolo, pe pernă, ci încă împlîntat în el. Nu știa dacă acesta era sfîrșitul sau începutul sfîrșitului.

Ridică încet stiletul, îl cercetă bucurîndu-se că pipăia ceva *real*. Apoi îl puse în teacă, totul luîndu-i foarte mult timp.

— Îmi pare rău, sînt aşa de încet, murmură.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, Anjin-san. În seara asta te-ai renăscut. Aceasta este o altă viaţă, o viaţă nouă, spuse Mariko cu mîndrie, plină de respect pentru el. Nu le e dat multora să se reîntoarcă. Să nu-ţi pară rău. Ştim că-ţi cere mult curaj. Celor mai mulţi oameni nu le rămîne după aceea destulă putere nici măcar să stea în picioare. Pot să te-ajut ?

— Mulţumesc. Dar vreau... vreau să-ncerc, mai întîi.

Nu se putu însă ridica de-a dreptul în picioare. Trebui să se folosească de mîini ca să ajungă în genunchi şi apoi să facă o pauză ca să-şi mai adune putere. Mai tîrziu se ridică împleticindu-se, gata-gata să cadă. Se clătină, dar nu căzu.

Yabu se înclină. La fel şi Mariko, Omi şi Igurashi.

Primii paşi Blackthorne îi făcu asemenea unui beţiv. Se prinse de un stîlp şi se ţinu de el o clipă, apoi o porni iar. Se poticnea, dar înainta, singur ca un bărbat. Îşi ţinea o mînă pe sabia lungă din cingătoare şi capul sus.

*

* *

Yabu dădu drumul aerului din piept şi bău zdravăn din *saké*. Cînd putu să vorbească, îi spuse lui Mariko :

— Te rog, urmează-l. Vezi s-ajungă acasă teafăr.

— Da, Alteţă.

După ce ea plecă, Yabu se întoarse spre Igurashi :

— Tu, prostule !

Pe loc Igurashi îşi înclină capul pînă-n pămînt cu căinţă.

— Înşelăciune ai spus, *neh* ? Tîmpenia ta era să mă coste o comoară de nepreţuit.

— Da, Alteţă, aveţi dreptate, Alteţă. Vă rog să mă lăsaţi să-mi pun capăt vieţii numaidecît.

— Asta ar fi prea bine pentru tine ! Du-te şi trăieşte la grajduri pînă trimit după tine ! Dormi cu dobitoacele. Eşti un prost cu cap de dobitoc !

— Da, Alteţă. Îmi cer iertare, Alteţă.

— Ieşi afară ! Omi-san va comanda puşcaşii acum.

Lumînările pîlpîiau şi sfîrîiau. Una din slujnice vărsă o picătură minusculă de *saké* pe măsuţa lăcuită din faţa

lui Yabu şi el o ocărî cu vîrf şi îndesat. Cealaltă ceru iertare imediat. Le lăsă pe amîndouă să-l îmbuneze şi mai primi vin.

— Înşelăciune ? Înşelăciune ? zise el. Tîmpitul ! De ce am numai tîmpiţi în jurul meu ?

Omi nu spuse nimic, hohotind pe dinăuntru de bucurie.

— Dar tu nu eşti tîmpit, Omi-san. Sfatul tău e de preţ. De azi feuda ta e dublată. Şase mii de *koku*. Pentru anul viitor. Ia treizeci de *ri* de jur împrejurul satului Anjiro, ca să-ţi sporeşti feuda.

Omi se înclină pînă-n pămînt. Yabu merită să moară, gîndi dispreţuitor, e atît de uşor de manevrat.

— Nu merit nimic, Alteţă. Nu mi-am făcut decît datoria.

— Da, dar un senior trebuie să răsplătească credinţa şi simţul datoriei. În seara asta, Yabu purta sabia Yoshitomo. Îi făcea o plăcere imensă s-o atingă. Suzu, strigă către una din slujnice. Trimite-l aici pe Zukimoto !

— Cît de curînd va începe războiul ? întrebă Omi.

— Anul ăsta. Poate c-o să ai un răgaz de şase luni, poate că nu. De ce ?

— Ar trebui, poate, ca doamna Mariko să stea mai mult de trei zile. Să vă apere.

— Poftim ? De ce ?

— Ea e gura lui Anjin-san. Într-o jumătate de lună, cu ea aici, el poate pregăti douăzeci de oameni, care pot să pregătească o sută, care, la rîndul lor, pot pregăti restul. Atunci, Anjin-san, fie că trăieşte, fie că moare, n-are importanţă.

— De ce să moară ?

— Alteţă, aveţi de gînd să daţi înapoi în faţa lui Anjin-san la următoarea ameninţare sau la cealaltă ? Rezultatul poate fi diferit data viitoare, cine ştie ? Poate că vreţi să moară. Amîndoi ştiau, după cum şi Mariko şi Igurashi ştiuseră, că, pentru Yabu, era fără sens să jure pe vreun zeu şi că, bineînţeles, nu avea nici un gînd să-şi ţină vreo promisiune. Poate c-o să vreţi să-l puneţi la chinuri. O dată ce aveţi toată ştiinţa lui, la ce mai foloseşte trupul ?

— La nimic.

— Domnia voastră aveţi nevoie să învăţaţi strategia războiului barbarilor, dar trebuie s-o faceţi foarte repede. Seniorul Toranaga poate să trimită după el, aşa că femeia trebuie să stea aici cît mai mult cu putinţă. O jumătate

de lună ar fi destul ca să-i stoarceți tot ce știe, acum că vă bucurați de toată considerația lui. Va trebui să faceți încercări, să potriviți felul lor de luptă cu al nostru. Da, ar lua cel puțin o jumătate de lună, *neh* ?

— Și Toranaga-san ?

— Va fi de acord, Alteță, dacă i se prezintă lucrurile cum trebuie. N-are încotro. Armele sînt ale lui, precum și ale Domniei voastre. Iar prezența ei continuă aici e prețioasă și din alte puncte de vedere.

— Da, spuse Yabu cu satisfacție, pentru că gîndul de-a o ține ca ostatică îi trecuse și lui prin minte pe navă, cînd plănuise să-l ofere pe Toranaga ca ofrandă lui Ishido. Categoric, Toda Mariko trebuie apărată. Ar fi rău dac-ar cădea în mîinile dușmanului.

— Da. Și s-ar putea ca ea să fie mijlocul de a-i avea la mînă pe Hiro-matsu, Buntaro și tot clanul lor, chiar și pe Toranaga.

— Întocmești epistola în privința ei.

Omi spuse liniștit :

— Mama a aflat azi vești din Yedo, Alteță. M-a rugat să vă spun că doamna Genjiko i-a prezentat lui Toranaga primul lui nepot.

Yabu ciuli urechile. Nepotul lui Toranaga ! L-ar putea face pe Toranaga să joace după voia lui prin acest copil ? Nepotul asigură dinastia lui Toranaga, *neh* ? Cum pot să-l am ostatic pe copil ?

— Și Ochiba, doamna Ochiba ? întrebă el.

— A plecat din Yedo cu toată suita, în urmă cu trei zile. Acum trebuie să fie în siguranță pe domeniul seniorului Ishido.

Yabu se gîndi la Ochiba și la sora ei Genjiko. Atît de diferite ! Ochiba, plină de vitalitate, frumoasă, șireată, neobosită, cea mai dorită femeie din împărăție și mama moștenitorului. Genjiko, sora ei mai mică, liniștită, căzută pe gînduri, fața plată, ștearsă, de o cruzime ajunsă legendară, pe care o moștenise de la mama lor, care era una din surorile lui Goroda. Cele două surori se iubeau una pe cealaltă, dar Ochiba îl ura pe Toranaga și seminția lui, după cum și Genjiko îi detesta pe *taikō* și pe Yaemon, fiul lui. A fost *taiko* adevăratul tată al fiului Ochibei, se întrebă Yabu din nou, așa cum făceau toți *daimyo*, pe ascuns, de

ani de zile. Ce n-aş da să ştiu răspunsul ! Ce n-aş da ca s-o am pe femeia aceea !

— Acum, că doamna Ochiba nu mai este zălog în Yedo... asta ar putea fi şi bine şi rău, spuse Yabu încercîndu-l. *Neh ?*

— Bine, doar bine. Acum Ishido şi Toranaga trebuie să-nceapă războiul foarte curînd. Omi anume omise „sama" de la ambele nume. Doamna Mariko trebuie să rămînă pentru protecţia Domniei voastre.

— Îngrijeşte-te de asta. Întocmeşte misiva către Toranaga.

Suzu, slujnica, ciocăni discret şi deschise uşa. Zukimoto intră în cameră.

— Alteţă ?

— Unde sînt toate darurile pe care am poruncit să fie aduse din Mishima pentru Omi-san ?

— Toate sînt în magazie, Alteţă. Poftiţi lista. Cei doi cai pot fi aleşi din grajduri. Vreţi s-o fac acum ?

— Nu. Omi-san îi va alege mîine.

Yabu îşi aruncă privirea peste lista scrisă îngrijit : „Douăzeci de chimonouri (calitatea a doua) ; două săbii ; o armură completă (reparată, dar în stare bună) ; doi cai ; arme pentru o sută de samurai — cîte o sabie, un coif, o platoşă, un arc, douăzeci de săgeţi şi o suliţă pentru fiecare om (de cea mai bună calitate). Valoare totală : patru sute douăzeci şi şase *koku*. De asemeni, şi piatra numită «Piatra care aşteaptă», de o valoare nepreţuită."

— A, da, spuse mai bine dispus, amintindu-şi noaptea aceea. Piatra pe care am găsit-o în Kyushu. Tu voiai s-o numeşti „Barbarul care aşteaptă", nu-i aşa ?

— Da, Alteţă, dacă încă vă place, spuse Omi. Dar aţi vrea să-mi faceţi cinstea de a hotărî mîine unde să stea în grădină ? Nu cred că există un loc destul de bun pentru ea.

— Mîine voi hotărî. Da.

Yabu îşi lăsă mintea să zăbovească asupra rocii şi asupra acelor zile îndepărtate de pe vremea veneratului său stăpîn, *taikō*, şi, în cele din urmă, asupra Nopţii cu Urlete. Melancolia i se strecura în suflet. Viaţa e atît de scurtă, de tristă şi crudă, gîndi. Îşi îndreptă privirea spre Suzu. Slujnica îi răspunse la zîmbet cu sfială ; era suplă, cu faţa prelungă şi foarte delicată, la fel ca şi celelalte

două. Ele trei fuseseră aduse cu palanchinul din casa lui Yabu, din Mishima. În seara asta, toate erau desculțe, purtau chimonouri din cea mai bună mătase, iar pielea le era foarte albă. Curios că băieții pot să fie atît de grațioși, reflectă, în multe privințe mai feminini, mai senzuali decît fetele. Apoi îl observă pe Zukimoto.

— Tu ce mai aștepți ? Pleacă !

— Da, Alteță. Mi-ați cerut să vă reamintesc de taxe, Alteță.

Zukimoto își săltă burdihanul asudat și plecă grăbit, plin de recunoștință.

— Omi-san, dublezi imediat toate taxele, spuse Yabu.

— Da, Alteță.

— Țărani împuțiți ! Nu muncesc destul de mult. Sînt leneși, toți ! Le apăr drumurile de bandiți, le țin mările în siguranță, le asigur o conducere bună și ei ce fac ? Își trec zilele bînd ceai și *saké* și mîncînd orez. E timpul ca țăranii mei să trăiască la înălțimea răspunderilor ce le au !

— Da, Alteță, spuse Omi.

Apoi Yabu se întoarse la problema ce-i preocupa mintea.

— Anjin-san m-a uluit în seara asta. Pe tine nu ?

— O, ba da, și pe mine, Alteță. Mai mult decît pe Domnia voastră. Dar ați fost înțelept să-l lăsați s-o facă.

— Zici că Igurashi a avut dreptate ?

— Eu n-am admirat decît înțelepciunea Voastră, Alteță. Cîndva tot ar fi trebuit să-i spuneți „nu". Cred că ați fost foarte înțelept să-i spuneți acum, în seara asta.

— Am crezut că s-a omorît. Da. Mă bucur că ai fost pregătit. Din capul locului m-am gîndit c-ai să fii gata. Anjin-san e un bărbat extraordinar pentru un barbar, *neh* ? Păcat că e barbar și atît de copilăros.

— Da.

Yabu căscă. Acceptă *saké* de la Suzu.

— Jumătate de lună, zici ? Mariko-san ar trebui să rămînă cel puțin atît, Omi-san. Apoi o să hotărăsc în privința ei și a barbarului. El va trebui să primească o altă lecție în curînd. Rîse, dezvelindu-și dinții stricați. Dacă Anjin-san ne învață pe noi, trebuie să-l învățăm și noi pe el, *neh* ? Ar trebui învățat cum să-și facă *seppuku* corect. Așa ceva merită privit, *neh* ? Ocupă-te de asta. Da, și eu zic că zilele barbarului sînt numărate.

Capitolul 32

Douăsprezece zile mai tîrziu, după-amiaza, sosi curierul din Osaka. Era însoţit de o escortă de zece samurai călări. Caii erau numai spume şi-abia mai suflau. Steagurile din vîrful sulițelor purtau însemnele atotputernicului Consiliu al Regenţilor. Afară era o căldură înăbuşitoare şi umedă, iar cerul era acoperit de nori.

Curierul era un samurai de rang superior, slăbănog şi ţeapăn, unul din căpitanii lui Ishido. Se numea Nebara Iozen şi era cunoscut pentru cruzimea lui. Chimonoul uniformă gri era sfîşiat şi plin de noroi, ochii îi erau roşii de oboseală. Refuză mîncarea şi băutura şi, nepoliticos, ceru să fie primit imediat de Yabu.

— Iartă-mi înfăţişarea, Yabu-san, dar treburile mele sînt urgente, spuse el. Da, te rog să mă scuzi. Stăpînul meu întreabă, în primul rînd, de ce pregăteşti soldaţii lui Toranaga alături de ai tăi şi, în al doilea rînd, de ce fac instrucţie cu atîtea puşti ?

Yabu se înroşi din pricina obrăzniciei celuilalt, dar îşi stăpîni mînia, ştiind că Jozen avea ordine clare şi că asemenea lipsă de maniere trăda o atitudine de forţă. În acelaşi timp era foarte tulburat pentru că iarăşi cineva dezvăluise ascunsurile lui.

— Eşti binevenit, Jozen-san. Poţi să-l asiguri pe stăpînul Domniei tale că eu i-am avut totdeauna interesele la inimă, spuse cu o politeţe ce nu păcălea pe nimeni dintre cei de faţă.

Se aflau în veranda fortăreţei. Omi era chiar în spatele lui Yabu. Igurashi, care fusese iertat în urmă cu cîteva zile, stătea mai aproape de Jozen, iar de jur împrejur erau gărzi de încredere.

— Ce altceva spune stăpînul Domniei tale ?

Jozen răspunse :

— Stăpînul meu o să fie bucuros că interesele lui sînt şi ale dumitale. Acum, în privinţa armelor şi instrucţiei, stăpînul meu ar dori să ştie de ce fiul lui Toranaga, Naga, este înlocuitor la comandă. Înlocuitor pentru a comanda ce ? Seniorul şi generalul Ishido întreabă politicos ce este atît de important ca un fiu de-al lui Toranaga să se afle aici ? Asta îl interesează mult. Da. Tot ce fac aliaţii lui îl interesează. De ce, de exemplu, barbarul — pare-se — răspunde de instrucţie ? Ce fel de instrucţie ? Da, Yabu-sama,

asta-i, de asemeni, foarte interesant. Jozen îşi aşează săbiile mai la îndemnă, bucuros că spatele-i era apărat de oamenii lui. Mai departe : Consiliul Regenţilor se întîlneşte iar în prima zi de lună nouă. Peste douăzeci de zile. Eşti invitat oficial la Osaka, spre a-ţi reînnoi jurămîntul de credinţă.

Yabu simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Am înţeles că Toranaga-sama şi-a dat demisia ?

— Da, Yabu-san, şi-a dat-o într-adevăr. Dar seniorul Ito Teruzumi îi ia locul. Stăpînul meu va fi noul preşedinte al regenţilor.

Pe Yabu îl apucară toate spaimele. Toranaga spusese că cei patru regenţi n-au să se poată înţelege niciodată asupra celui de al cincilea. Ito Teruzumi era un *daimyo* minor al provinciei Negato, din partea vestică a insulei Honshu, dar familia lui era străveche, descindea din spiţa Fujimoto, aşa că ar fi fost acceptabil ca regent, deşi era un om incapabil, slab şi influenţabil.

— M-aş simţi onorat să primesc invitaţia lor, spuse Yabu, bătînd în retragere şi încercînd să cîştige timp ca să chibzuiască.

— Stăpînul meu s-a gîndit că, poate, ai dori să pleci imediat. Atunci ai fi la Osaka pentru întîlnirea oficială. Mi-a poruncit să-ţi spun că toţi *daimyo* primesc aceeaşi invitaţie. Zilele astea. Aşa că *toţi* o să poată fi acolo la vreme, în cea de a douăzeci şi una zi. Maiestatea sa imperială, împăratul Go-Nijo, a încuviinţat, spre a cinsti evenimentul, o ceremonie a privitului florilor.

Jozen îi înmînă un pergament oficial.

— Acesta nu poartă sigiliul Consiliului Regenţilor.

— Stăpînul meu a făcut invitaţia, ştiind că dumneata, ca vasal credincios al regretatului *taikō*, ca vasal credincios al lui Yaemon, fiul şi moştenitorul lui şi conducător de drept al împărăţiei, la vîrsta majoratului, vei înţelege că noul Consiliu va aproba, bineînţeles, acţiunea lui. *Neh ?*

— Ar fi, cu siguranţă, un privilegiu să asişti la întîlnirea oficială.

Yabu se lupta să nu i se citească gîndurile pe faţă.

— Bine, spuse Jozen. Scoase un alt pergament făcut sul, îl derulă şi-l ţinu ridicat. Aceasta e o copie a scrisorii de numire a seniorului Ito, acceptată, semnată şi autorizată de ceilalţi regenţi, seniorii Ishido, Kiyama, Onoshi şi Sugiyama.

Jozen nu catadicsi să-şi ascundă privirea triumfătoare, ştiind că această hîrtie închidea complet capcana pentru Toranaga şi aliaţii lui, în schimb, pe trimisul lui Ishido şi suita sa îi făcea invulnerabili.

Yabu luă pergamentul. Degetele-i tremurau. Nu era nici o îndoială în privinţa autenticităţii lui. Fusese contrasemnat de doamna Yodoko, soţia lui *taikō*, care confirma că documentul era autentic şi că fusese semnat în prezenţa ei, fiind una din cele şase copii care fuseseră trimise în toată împărăţia, iar această copie era pentru seniorii de Iwari, Mikawa, Totomi, Sugura, Izu şi Kwanto. Era datată cu unsprezece zile în urmă.

— Seniorii de Iwari, Mikawa, Suruga şi Totomi au acceptat deja. Uite peceţile lor. Dumneata eşti penultimul de pe lista mea. Ultimul este seniorul Toranaga.

— Te rog, mulţumeşte-i stăpînului dumitale şi spune-i că aştept cu nerăbdare să-l întîlnesc şi să-l felicit, spuse Yabu.

— Bine. Am să ţi-o cer în scris. Ar fi bine acum.

— În seara asta, Jozen-san. După cină.

— Foarte bine. Acum putem să mergem să vedem instrucţia.

— Astăzi nu e nici una. Toţi oamenii mei sînt în marş forţat, spuse Yabu. Cînd Jozen şi suita sa intraseră în Izu, i se trimisese grabnic vorbă lui Yabu, care poruncise imediat oamenilor săi să înceteze împuşcăturile şi să continue instrucţia departe de Anjiro, şi numai cu arme care nu fac zgomot. Mîine poţi să vii cu mine, la prînz, dacă doreşti.

Jozen privi cerul. Era aproape de chindie.

— Bun. Aş trage un pui de somn. Dar am să mă-ntorc pe seară, cu permisiunea Domniei tale. Atunci, dumneata, comandantul dumitale, Omi-san, şi ajutorul de comandant, Naga-san, îmi veţi povesti, în interesul stăpînului meu, despre instrucţie, arme şi toate celelalte. Şi despre barbar.

— El-e... da. Bineînţeles. Yabu îi făcu semn lui Igurashi. Pregăteşte locuinţa pentru onoratul nostru oaspe şi oamenii săi.

— Mulţumesc, dar nu e cazul, spuse imediat Jozen. Pămîntul e prea de-ajuns ca aşternut pentru un samurai şi şaua mi-e destul ca pernă. Doar o baie, dacă se poate... cu umezeala asta, *neh* ? Îmi voi instala tabăra în vîrful dealului. Bineînţeles, cu permisiunea dumitale.

— Cum dorești.

Jozen se înclină țeapăn și plecă înconjurat de oamenii săi. Toți erau foarte bine înarmați. Doi arcași fuseseră lăsați să le țină caii.

După ce se îndepărtaseră, chipul lui Yabu se schimonosi de mînie.

— Cine m-a trădat ? Cine ? Unde e iscoada ?

La fel de pămîntiu, Igurashi făcu semn străjilor să stea mai departe ca să n-audă.

— Yedo, Alteță, spuse el. La Yedo trebuie să fie cauza. Aici paza e desăvîrșită.

— *Oh ko !* spuse Yabu mai-mai să-și sfîșie hainele de pe el. Sînt trădat. Sîntem izolați. Izu și Kwanto sînt izolate. Ishido a cîștigat. A cîștigat.

Omi spuse repede :

— Nu înainte de douăzeci de zile, Alteță. Trimiteți un mesaj imediat seniorului Toranaga. Informați-l că...

— Prostule ! sîsîi Yabu. Bineînțeles că Toranaga știe deja. Unde eu am o iscoadă, el are cincizeci. M-a lăsat prins în capcană.

— Nu cred, Alteță, spuse Omi fără teamă. Iwari, Mikawa, Totomi și Sugura, toate îi sînt potrivnice, *neh ?* Lui și oricui îi este aliat. Ei nu l-ar preveni niciodată, așa că, probabil, el încă nu știe nimic. Vestiți-l și dați-i de înțe...

— Tu n-ai auzit ? strigă Yabu. Toți cei patru regenți au căzut de acord cu numirea lui Ito, deci Consiliul este legal din nou și se întrunește peste douăzeci de zile !

— Alteță, pentru asta, răspunsul e simplu. Dați-i de înțeles lui Toranaga că Ito Teruzumi sau unul din ceilalți regenți trebuie omorît imediat.

Yabu rămase cu gura căscată.

— Ce ?

— Dacă nu vreți să faceți asta, trimiteți-mă pe mine, lăsați-mă să încerc. Sau pe Igurashi-san. O dată ce seniorul Ito este mort, Ishido e iar neajutorat.

— Nu știu ce-i cu tine —, ai înnebunit, sau ce, spuse Yabu disperat. Îți dai seama ce-ai spus acum ?

— Alteță, vă rog, vă implor, aveți puțină răbdare. Anjin-san v-a dat cunoștințe de neprețuit, *neh ?* Mai mult decît am putut visa vreodată. Acum și Toranaga știe asta, din rapoartele Înălțimii tale și, probabil, din rapoartele personale ale lui Naga. Dacă putem să cîștigăm

destul timp, cele cinci sute de puști ale noastre și cu celelalte trei sute vă vor da putere absolută în bătălie, dar numai o singură dată. Cînd dușmanul, oricine o fi, o să vadă cum folosim oamenii și puterea de foc, o să învețe rapid. Dar ei vor fi pierdut această primă bătălie. O singură bătălie — dacă e bătălia care trebuie — îi va da lui Toranaga victoria deplină.

— Ishido nu are nevoie de nici o bătălie. În douăzeci de zile el are împuternicirea împăratului.

— Ishido e un țăran. E fiu de țăran, e un mincinos și și-a părăsit camarazii pe cîmpul de luptă.

Yabu se holba la Omi, fața fiindu-i numai pete.

— Tu... tu știi ce vorbești ?

— Asta a făcut el în Coreea. Eu am fost acolo. Am văzut-o cu ochii mei, tatăl meu la fel. Ishido l-a lăsat, *într-adevăr*, pe Buntaro și pe noi să ne croim singuri drum luptînd ca să scăpăm. El nu e decît un țăran viclean, cîinele lui *taikō* — cu siguranță. Nu poți să ai încredere în țărani. Toranaga însă e un Minowara. Poți să ai încredere în el. Vă sfătuiesc să aveți în vedere interesele lui Toranaga.

Yabu își clătină capul neîncrezător.

— Tu ești surd ? Nu l-ai auzit pe Nebara Jozen ? Ishido a cîștigat. Consiliul este la putere peste douăzeci de zile.

— *Ar putea fi* la putere.

— Chiar dacă Ito... Cum ai izbuti ? E imposibil.

— Cu siguranță c-aș putea să-ncerc, dar n-aș reuși niciodată s-o fac la timp. Nici unul din noi n-ar putea în douăzeci de zile, dar Toranaga, da. Omi știa că se vîrîse în gura lupului. Vă rog să vă gîndiți la asta.

Yabu își șterse fața cu mîinile. Trupu-i era leoarcă de sudoare.

— După invitația asta, dacă Consiliul se-ntrunește și eu nu sînt prezent, eu și toată familia mea sîntem morți, la fel și tu. Am nevoie de cel puțin două luni să-mi pregătesc regimentul. Chiar dacă i-am avea acum gata, eu și Toranaga n-am putea cîștiga împotriva tuturor celorlalți. Nu, greșești, trebuie să-l sprijin pe Ishido.

Omi spuse :

— Nu trebuie să plecați la Osaka înainte de zece, paisprezece zile, dacă mergeți în trap săltat. Spuneți-i lui Toranaga despre Nebara Jozen imediat. Veți salva Izu și

casa Kasigi. Vă rog stăruitor, Ishido o să vă trădeze şi-o să vă înghită. Ikawa Jikkyu este rubedenia lui, *neh* ?

— Dar ce facem cu Jozen ? exclamă Igurashi. Şi cu armele ? Marea strategie ? El vrea să ştie despre toate în seara asta.

— Spuneţi-i. Amănunţit. Ce e el decît o slugă ? spuse Omi, începînd să-i joace cum voia el. Ştia că riscă totul, dar trebuia să-ncerce să-l oprească pe Yabu să treacă de partea lui Ishido şi să năruie ocazia pe care o aveau. Dezvăluiţi-i planurile.

Igurashi îl dezaprobă cu vehemenţă.

— În clipa în care Josen o să afle ce facem, o să trimită un mesaj seniorului Ishido. E mult prea important să n-o facă. Ishido o să fure planurile, apoi sîntem terminaţi.

— Urmărim curierul şi-l omorîm cînd ne convine.

Yabu se aprinse la faţă.

— Hîrtia a fost semnată de cele mai înalte autorităţi din ţară ! Ei toţi au călătorit sub protecţia regenţilor ! Trebuie să fii nebun să spui un asemenea lucru ! Asta m-ar face un paria !

Omi îşi clătină capul, păstrîndu-şi încrederea pe chip.

— Eu cred că Yodoko-sama şi ceilalţi au fost înşelaţi, după cum şi Maiestatea sa imperială a fost înşelată de trădătorul Ishido. Trebuie să oprim orice curier...

— Taci odată ! Sfatul tău e o nebunie !

Omi se înclină sub cuvintele usturătoare, dar îşi ridică privirea şi spuse calm :

— Atunci, vă rog, permiteţi-mi să-mi fac *seppuku,* Alteţă. Mai întîi, însă, vă rog, să mă lăsaţi să termin. Nu mi-aş îndeplini datoria, dacă n-aş încerca să vă apăr. Vă cer această ultimă favoare ca un supus credincios.

— Termină !

— *Acum* nu există nici un Consiliu al Regenţilor, aşa că, în momentul de faţă, nu există nici o protecţie legală pentru acest Jozen obraznic, cu purtări dezgustătoare, şi pentru oamenii lui, numai dacă nu daţi ascultare unui document ilegal din... Omi voia să spună „slăbiciune", dar schimbă cuvîntul şi-şi păstră vocea uşor autoritară. Fiind înşelat ca ceilalţi, Alteţă. *Nu există nici un Consiliu.* Ei nu pot să vă „poruncească" să faceţi ceva, nici Înălţimii tale, nici altcuiva. O dată ce s-a întrunit, da, pot, şi atunci va trebui să vă supuneţi. Dar acum, cîţi *daimyo* se vor supune înainte ca ordinele *legale* să fie emise ?

Numai aliaţii lui Ishido, *neh ?* Iwari, Mikawa, Totomi şi Sugura nu sînt toate guvernate de neamurile lui şi nu sînt aliaţi cu el pe faţă ? Acel document, fără doar şi poate, înseamnă război, da, dar vă rog să-l purtaţi cum stabileşte Înălţimea voastră, nu Ishido. Trataţi această ameninţare cu dispreţul pe care-l merită ! Toranaga n-a fost niciodată învins într-o bătălie. Ishido da. Toranaga s-a ferit să ia parte la atacul dezastruos al lui *taikō* asupra Coreei. Ishido nu. Toranaga este pentru nave şi negoţ. Ishido nu e. Toranaga o să vrea flota de război a barbarului ; n-aţi luptat pentru ea în faţa lui ? Ishido n-o să facă. Ishido va închide împărăţia. Toranaga va ţine hotarele deschise. Ishido, dacă cîştigă, îi va da Izu lui Ikawa Jikkyu, feuda Înălţimii voastre, moştenită din moşi strămoşi. Toranaga o să vă dea întreaga provincie a lui Jikkyu. Sînteţi aliatul principal al lui Toranaga. Nu v-a dat el sabia lui ? Nu v-a dat el armele în stăpînire ? Nu garantează armele o victorie, prin *surprindere ?* Ce vă dă, în schimb, ţăranul de Ishido ? Vă trimite un *ronin*-samurai lipsit de maniere, cu ordine clare să vă umilească în propria voastră provincie. Eu spun că Toranaga Minowara este singura voastră alegere. Trebuie să mergeţi cu el !

Se înclină şi aşteptă în tăcere.

Yabu privi spre Igurashi.

— Ei bine ?

— Sînt de acord cu Omi-san, Alteţă. Se citea îngrijorarea pe chipul lui Igurashi. Cît priveşte omorîrea unui sol, asta ar fi periculos, atunci nu mai ai cum s-o întorci, Alteţă. Jozen cu siguranţă va trimite unul sau doi, mîine. Pasămite, ar putea să dispară omorîţi de bandiţi... Se opri în mijlocul frazei. Porumbei călători ! Erau în două panere pe caii cu bagaje ai lui Jozen !

— Va trebui să-i otrăvim la noapte, spuse Omi.

— Cum ? Au să fie păziţi.

— Nu ştiu. Dar trebuie omorîţi sau schilodiţi pînă-n zori.

Yabu spuse :

— Igurachi, pune de-ndată oameni să-l urmărească pe Jozen. Vezi dacă trimite vreunul din porumbei acum, astăzi !

— Aş zice că, la fel de fără zăbavă, să trimiteţi toţi şoimii şi şoimarii noştri spre răsărit, adăugă iute Omi.

Igurashi spuse :

— O să bănuiască trădarea dacă-şi vede pasărea doborîtă sau pe celelalte schilodite.

Omi ridică din umeri.

— Trebuie oprit.

Igurashi privi spre Yabu.

Yabu dădu din cap resemnat.

— Fă-o !

Cînd Igurashi se reîntoarse, spuse :

— Omi-san, mi-a trecut prin minte un lucru. Foarte multe din ce-ai spus sînt adevărate, despre Jikkyu şi seniorul Ishido. Dar, dacă ne sfătuieşti să-i facem „dispăruţi" pe soli, de ce să ne mai jucăm, la urma urmelor, cu Jozen ? De ce să-i mai spunem ceva ? De ce să nu-i omorîm, pur şi simplu, pe toţi imediat ?

— De ce nu, într-adevăr ? Numai dacă nu cumva asta nu e pe placul lui Yabu-sama. Sînt de acord că planul tău e mai bun, Igurashi-san, spuse Omi.

Amîndoi bărbaţii priveau acum spre Yabu.

— Cum aş putea să păstrez taina armelor ? îi întrebă el.

— Omorîţi-i pe Jozen şi pe oamenii lui, răspunse Omi.

— Nu există altă cale ?

Omi clătină din cap. La fel şi Igurashi.

— Poate c-aş reuşi să fac o tocmeală cu Ishido, spuse Yabu tulburat, încercînd să se gîndească la o cale de a scăpa din capcană. Ai dreptate în privinţa timpului. Am zece zile, paisprezece, cel mult. Cum s-o scot la capăt cu Jozen şi totuşi să-mi mai rămînă timp de manevrat ?

— Ar fi înţelept să vă prefaceţi că plecaţi la Osaka, spuse Omi. Dar nu e nici un rău dacă-i daţi de ştire lui Toranaga imediat, *neh ?* Unul din porumbeii noştri ar putea ajunge la Yedo înainte de-nserat. Poate. Nu e nici un rău în asta.

Igurashi spuse :

— Aţi putea să-i spuneţi lui Toranaga despre sosirea lui Jozen şi despre întrunirea Consiliului peste douăzeci de zile, da. Cît priveşte asasinarea seniorului Ito, asta e prea primejdios s-o pui pe hîrtie, chiar dacă... Mult prea primejdios, *neh ?*

— Şi eu zic la fel. Nimic despre Ito. Toranaga trebuie să se gîndească el însuşi la asta. E limpede, *neh ?*

— Da, Alteţă. De necrezut, dar adevărat.

Omi aşteptă în tăcere, mintea-i căutînd cu disperare o soluţie. Ochii lui Yabu erau pironiţi asupra lui, dar nu-i era teamă. Sfatul lui fusese sănătos şi oferit doar pentru protecţia clanului, a familiei şi a lui Yabu, actualul conducător al clanului. Omi hotărîse deja să-l înlăture pe Yabu şi să schimbe conducerea, dar asta nu-l împiedicase să-i dea un sfat iscusit. Acum el era pregătit să moară. Dacă Yabu era aşa de prost să nu accepte adevărul vădit al spuselor lui, atunci, oricum, nu va mai fi nici un clan de condus. *Karma.*

Yabu se aplecă în faţă, încă nehotărît.

— Există vreun chip de a-i îndepărta pe Jozen şi pe oamenii lui fără să mă pun în primejdie şi să rămîn stăpîn pe libertatea mea încă zece zile ?

— Naga. Ademenindu-l cumva într-o capcană prin Naga, spuse Omi simplu.

*

Pe înserat, Blackthorne şi Mariko se îndreptau călări spre poarta casei lui, urmaţi de ceilalţi călăreţi. Amîndoi erau obosiţi. Ea stătea în şa ca un bărbat, purtînd pantaloni largi şi peste ei o pelerină strînsă-n talie. Avea o pălărie cu boruri largi şi mănuşi, ca s-o apere de soare. Chiar ţărăncile încercau să-şi ferească faţa şi mîinile de razele soarelui. Din timpuri străvechi, cu cît pielea era mai tuciurie, cu atît omul era mai de rînd ; cu cît era mai albă, cu atît omul mai de vază.

Servitorii prinseră caii de căpăstru şi plecară cu ei. Blackthorne dădu drumul călăreţilor într-o japoneză acceptabilă şi-o salută pe Fujiko, care-l aştepta mîndră în verandă, ca de obicei.

— Pot să-ţi aduc un ceai, Anjin-san ? spuse ea ceremonios, ca de obicei, şi el răspunse, ca de obicei :

— Nu. Mai întîi o să fac o baie. Apoi *saké* şi puţină mîncare.

Şi, ca de obicei, el îi întoarse plecăciunea şi porni pe coridor către spatele casei, ieşind în grădină, de-a lungul unei poteci şerpuitoare, spre casa de baie făcută din nuiele împletite, acoperite cu lut. Un servitor îi luă hainele, el intră înăuntru şi se aşeză jos, gol. Un alt servitor îl frecă, îi săpuni trupul şi părul şi turnă peste el apă să-ndepărteze clăbucii de săpun şi murdăria. Apoi, com-

plet curat, intră treptat — pentru că apa era foarte fierbinte — într-o vană foarte mare, din fier, și se lungi.

— Doamne, ce grozav e ! exclamă el și lăsă căldura să i se strecoare în mușchi, își închise ochii, transpirația prelingîndu-i-se pe frunte.

Auzi ușa deschizîndu-se, și vocea lui Suwo, și „Bună seara, stăpîne", urmat de mai multe cuvinte în japoneză, pe care nu le înțelese. Dar astă-seară era prea obosit să încerce să tăifăsuiască cu Suwo. Și baia, așa cum îi spusese Mariko de nenumărate ori, „nu e numai pentru curățirea pielii. Baia e un dar de la Dumnezeu sau de la zei, o plăcere pe care ne-au lăsat-o moștenire, de care să ne bucurăm și pe care trebuie s-o tratăm ca atare."

— Nici o vorbă, Suwo, spuse el. Astă-seară vreau gîndesc.

— Da, stăpîne. Vă cer iertare, dar ar trebui să spuneți : „Astă-seară vreau să gîndesc".

— Astă-seară vreau să gîndesc, repetă Blackthorne într-o japoneză corectă, încercînd să-și bage în cap sunetele aproape de neînțeles, bucuros să fie corectat, dar și foarte lehămetit.

— Unde este gramatica-dicționar ? o întrebase pe Mariko cum o văzuse în dimineața asta. Yabu-sama a mai cerut-o din nou ?

— Da. Te rog, ai răbdare, Anjin-san. O să sosească-n curînd.

— Mi s-a promis c-o să fie trimisă cu galera și trupele. N-a venit. Trupele și armele da, dar nici o carte. Sînt norocos că ești aici. Mi-ar fi foarte greu fără dumneata.

— Greu da, dar nu imposibil, Anjin-san.

— Cum spun : „Nu, o faceți greșit ! Trebuie să alergați toți ca unul, să vă opriți ca unul, să țintiți și să trageți deodată" ?

— Cu cine vorbești, Anjin-san ? îl întrebase ea.

Și apoi simțise cum îi crește neliniștea din nou.

— Totul e foarte greu, Mariko-san.

— O, nu, Anjin-san, japoneza e foarte simplă, în comparație cu alte limbi. Nu există articole de nici un fel. Nici conjugări, ori infinitive. Toate verbele sînt regulate, terminîndu-se în *masu*, și poți spune aproape orice vrei, folosind doar timpul prezent. Pentru o întrebare doar adaugi *ka* după verb. Pentru negativ doar schimbi

masu în *masen*. Ce-ar putea să fie mai uşor ? *Yukimasu* înseamnă „eu merg", dar tot atît de bine şi „tu, el, ea, noi, voi, ei, ele merg", sau „voi merge", sau s-ar putea chiar „am mers". Pînă şi substantivele, la singular şi la plural, sînt la fel. *Tsuma* înseamnă „soţie" sau „soţii". Foarte simplu.

— Bine, atunci cum arăţi diferenţa între „merg" — *yukimasu* şi „ei au mers" — *yukimasu* ?

— Prin modulaţie, Anjin-san, şi ton. Ascultă : *yukimasu — yukimasu*.

— Dar amîndouă sună exact la fel.

— Ah, Anjin-san, asta pentru că dumneata gîndeşti în propria dumitale limbă. Ca să înţelegi japoneza trebuie să gîndeşti în japoneză. Nu uita că limba noastră este limba infinitului. Totul e atît de simplu, Anjin-san. Îţi schimbi doar felul de a vedea lumea. Japoneza e doar învăţarea unei noi arte, desprins de lume... Totul e aşa de simplu.

— Totul e un rahat, murmurase în engleză şi se simţise mai bine.

— Poftim ? Ce-ai spus ?

— Nimic, dar ce spui dumneata n-are nici un sens.

— Învaţă caracterele scrise, spusese Mariko.

— Nu pot. Mi-ar lua prea mult. Sînt fără sens.

— Priveşte, ele sînt, de fapt, simple desene, Anjin-san. Chinezii sînt foarte deştepţi. Noi am împrumutat scrierea lor acum o mie de ani. Uite, să luăm acest caracter sau simbol pentru porc.

— Nu seamănă cu un porc.

— Cîndva a semănat, Anjin-san. Lasă-mă să-ţi arăt. Uite. Adaugi un simbol pentru „acoperiş" deasupra simbolului de „porc" şi ce ai ?

— Un porc şi un acoperiş.

— Dar ce înseamnă noul caracter ?

— Nu ştiu.

— „Casă". În vremurile de demult, chinezii credeau că un porc sub un acoperiş înseamnă casă. Ei nu sînt budişti, ei se hrănesc cu carne, aşa că un porc pentru ei, pentru ţărani, reprezenta bunăstare, deci o casă bună. De aici şi caracterul.

— Dar cum o spui ?

— Asta depinde, dacă eşti chinez sau japonez.

— *Oh ko !*

— *Oh ko !* într-adevăr, rîsese ea. Uite, un alt caracter. Un simbol pentru „acoperiş", un simbol pentru „porc" şi un simbol pentru „femeie". Un „acoperiş" cu doi „porci" sub el înseamnă „mulţumire". Un „acoperiş" cu două „femei" sub el înseamnă „neînţelegere". *Neh* ?

— Fără doar şi poate !

— Bineînţeles, chinezii sînt foarte proşti în multe lucruri şi femeile lor nu sînt educate aşa cum sînt femeile de-aici. Nu e nici o neînţelegere în casa voastră, nu ?

Blackthorne reflectă la asta acum, în cea de a douăsprezecea zi a renaşterii lui. Nu. Nu era nici o neînţelegere. Dar nici casa nu era. Fujiko era doar ca o menajeră de încredere şi astă-seară, cînd el se va duce să se culce, aşternuturile îşi vor fi făcut iar apariţia şi ea avea să fie îngenuncheată lîngă ele, răbdătoare, fără nici o expresie pe chip. Avea să fie îmbrăcată în chimonoul de dormit, care era asemănător cu cel de zi, dar mai moale şi numai cu o eşarfă lejeră în talie în locul *obi*-ului ţeapăn.

— Mulţumesc, doamnă, avea să-i spună. Noapte bună.

Ea avea să se încline şi să se îndrepte în tăcere spre camera de la celălalt capăt al coridorului, lîngă cea în care dormea Mariko. Apoi el avea să se vîre sub plasa fină de mătase, contra ţînţarilor. Înainte nu văzuse niciodată asemenea plase. Apoi avea să stea lungit pe spate, fericit, în noapte, în bîzîitul cîtorva insecte răzleţe de-afară, lăsîndu-şi gîndurile să zăbovească asupra Corabiei Negre, cîntărind cît era de importantă Corabia Neagră pentru Japonia.

Fără portughezi nu ar exista negoţ cu China şi nici mătase pentru haine şi plase. Chiar şi acum, la începutul anotimpului ploios el le ştia valoarea.

Dacă avea să se trezească peste noapte, aproape imediat o slujnică va deschide uşa, să-l întrebe dacă doreşte ceva. Odată, nu înţelesese. Îi făcuse semn slujnicei să plece, se dusese în grădină şi se aşezase pe trepte privind luna. În cîteva clipe apăruse Fujiko, ciufulită şi cu ochii cîrpiţi de somn, şi se aşezase tăcută în spatele lui.

— Pot să-ţi aduc ceva, stăpîne ?

— Nu, mulţumesc. Te rog, du-te şi te culcă.

Ea spusese ceva ce el nu înţelesese. Din nou el îi făcuse semn să plece, aşa că ea-i vorbise tăios slujnicei, care o însoţea ca o umbră. Curînd sosise Mariko.

— Nu te simţi bine, Anjin-san ?

— Ba da. Nu știu de ce te-au deranjat. Doamne Dumnezeule, priveam pur și simplu luna. Nu puteam să dorm. Voiam doar puțin aer.

Fujiko vorbi cu ea poticnindu-se, stînjenită, rănită de supărarea din vocea lui.

— Ea spune că dumneata i-ai zis să se ducă înapoi să se culce. Ea voia doar ca dumneata să știi că nu este obiceiul nostru ca o soție sau o concubină să doarmă în timp ce stăpînul ei e treaz, asta-i tot, Anjin-san.

— Atunci va trebui să-și schimbe obiceiul. Eu mă trezesc deseori noaptea. Fără pricină. E un obicei de pe mare ; dorm iepurește și pe uscat.

— Da, Anjin-san.

Mariko le explicase și cele două femei plecaseră. Dar Blackthorne știa că Fujiko nu se culcase și n-avea s-o facă pînă nu se culca el. Ea era totdeauna trează și-l aștepta la orice oră se-ntorcea el acasă. În unele nopți el se plimba singur pe țărm. Deși insistase să fie lăsat singur, știa că cineva era în urma lui și-l păzea. Nu pentru că le era teamă c-ar fi încercat să fugă, ci pentru că așa era obiceiul la ei, ca persoanele importante să fie totdeauna însoțite. Și în Anjiro el era important.

Cu timpul se obișnuise cu prezența ei. Era așa cum îi spusese prima oară Mariko : „Gîndește-te la ea ca la o piatră, sau ca la un *shoji,* sau ca la un perete. Este datoria ei să te slujească."

Cu Mariko era altceva.

Era bucuros că ea rămăsese. Fără prezența ei, el n-ar fi început niciodată instrucția și nici vorbă să fi explicat complexitatea strategiei. Îi binecuvîntă pe ea, pe părintele Domingo, pe Alban Caradoc și pe ceilalți dascăli.

N-am crezut niciodată că bătăliile aveau să fie bune la ceva, gîndi din nou. Odată, cînd nava lui transporta o încărcătură de lînă englezească spre Anvers, o armată spaniolă năvălise în oraș și toți bărbații alergaseră la ziduri și la baricade. Atacul prin surprindere fusese respins, infanteria spaniolă fiind biruită prin forța armelor și prin manevre iscusite. Atunci, fusese pentru prima oară cînd îl văzuse pe Wilhelm, duce de Orania, folosind regimentele ca pe niște piese de șah. Înaintînd, retrăgîndu-se în panică prefăcută spre a se regrupa iar ; apoi atacînd din nou, muschetele trăgînd salvă după salvă, detunăturile spărgînd urechi, gloanțele ciuruind mațe, croindu-și

drum printre Invincibili, lăsîndu-i murind şi urlînd ; apoi duhoare de sînge, praf de puşcă, urină, cai şi excremente covîrşindu-te, şi o bucurie de a ucide, sălbatică, turbată punînd stăpînire pe tine, şi simţind în braţe puterea a douăzeci de oameni.

— Doamne, e minunat să birui ! spuse cu voce tare în vană.

— Stăpîne ? spuse Suwo.

— Nimic, răspunse în japoneză. Vorbeam, doar mă gîn... gîndeam doar cu voce tare.

— Înţeleg, stăpîne. Da. Îmi cer iertare.

Blackthorne se lăsă purtat de gînduri.

Mariko. Da, ea e de nepreţuit.

După acea primă noapte, cînd fusese la un pas de sinucidere, nu se mai spusese absolut nimic. Ce mai era de spus ?

Mă bucur că sînt atît de multe de făcut, îşi zise. N-ai timp de gîndit, afară doar de aceste cîteva minute, aici, în baie. Niciodată n-ai timp destul să faci totul. Trebuia să se concentreze asupra instrucţiei şi explicaţiilor, nu asupra învăţăturii, dar era dornic să înveţe, încerca să înveţe, avea nevoie să înveţe, spre a-şi ţine promisiunea faţă de Yabu. Niciodată nu erau destule ceasuri. Totdeauna istovit şi secătuit cînd venea timpul să se culce, adormind pe loc, spre a fi în picioare în zori şi a călări în goană spre platou. Instrucţia ţinea toată dimineaţa, urma apoi o masă frugală, niciodată să te saturi şi niciodată carne. În fiecare după-amiază, pînă la căderea nopţii — uneori pînă noaptea tîrziu —, cu Yabu, Omi, Igurashi, Naga, Zukimoto şi cîţiva din ceilalţi ofiţeri, discuta despre război, răspundea la întrebări despre război. Cum se duce un război. Cum luptă barbarii şi cum luptă japonezii. Pe uscat şi pe mare. Scribii însemnau tot timpul. Făceau multe, multe însemnări.

Uneori numai cu Yabu.

Dar Mariko totdeauna prezentă — parte din el —, vorbind pentru el. Şi pentru Yabu. Mariko se purta altfel faţă de el, acum cînd nu mai era pentru ea un străin.

În alte zile, scribii reciteau însemnările, totdeauna meticuloşi, revăzîndu-le şi reverificîndu-le, iar şi iar, pînă ce acum, după douăsprezece zile şi după vreo sută de ore de explicaţii amănunţite şi istovitoare, căpăta contur un manual de război. Foarte exact şi periculos.

Periculos pentru cine ? Nu pentru noi, englezii sau olandezii, care-o să venim aici în mod pașnic și numai ca negustători. Periculos pentru dușmanii lui Yabu, pentru dușmanii lui Toranaga, și pentru dușmanii noștri, portughezii și spaniolii, cînd ei vor încerca să cucerească Japonia. Așa cum au făcut pretutindeni, în fiecare teritoriu nou descoperit. Mai întîi sosesc preoții, apoi conchistadorii.

Dar nu aici, gîndi cu mare satisfacție. Niciodată aici — acum e cu neputință. Manualul înseamnă moarte pentru ei și o pavăză împotriva lor. Nici o cucerire aici, dacă învățătura se răspîndește în cîțiva ani.

— Anjin-san ?

Ea se înclină spre el.

— *Yabu-ko wa kiden no goshusseki o kon-ya wa hitsuo to senu to oserareru,* Anjin-san.

Cuvintele căpătau contur anevoie în mintea lui : „Seniorul Yabu nu cere să te vadă în seara asta."

— *Ichi-ban,* spuse el fericit. *Domo.*

— *Gomen nasai,* Anjin-san. *Anatawa* [1]...

— Da, Mariko-san, o întrerupse. Fierbințeala apei îi secătuia forțele. Știu că trebuia s-o fi spus altfel, dar acum nu mai vreau să vorbesc în japoneză. Nu în seara asta. Acum mă simt ca un școlar care-a scăpat de școală pentru vacanța de Crăciun. Îți dai seama că acestea vor fi primele ceasuri libere de cînd am sosit aici ?

— Da, da, știu. Zîmbi. Și dumneata îți dai seama, *senhor* căpitan pilot B'rack'fon, că acestea vor fi primele ceasuri libere pe care le voi avea de cînd am sosit aici ?

El rîse. Ea purta un halat de baie gros, din bumbac, legat ușor în talie și un prosop înfășurat pe cap, ca să-i apere părul. În fiecare seară, de îndată ce el începea masajul, ea își făcea baie, uneori singură, alteori cu Fujiko.

— Gata, poți să intri imediat, spuse el ridicîndu-se să iasă din apă.

— O, te rog, nu. Nu vreau să te deranjez.

— Atunci rămîn și intră și tu. E minunată.

— Mulțumesc. Abia aștept să mă bag în apă și să scap de praf și transpirație.

---

[1] Dar tu (jpn.).

Își scoase halatul și se așeză pe scaunul minuscul. O slujnică începu s-o săpunească, în timp ce Suwo aștepta liniștit lîngă masa de masaj.

— *Este* mai degrabă ca o vacanță mare, spuse ea fericită.

Prima oară cînd Blackthorne o văzuse goală, în ziua cînd înotaseră, fusese foarte tulburat. Acum goliciunea ei, în sine, nu-l mai răscolea. Trăind alături, după modul de viață japonez, într-o casă japoneză, unde pereții erau din hîrtie, iar camerele au întrebuințări multiple, el o văzuse dezbrăcată, de tot sau parțial, de multe ori. O văzuse chiar făcîndu-și nevoile.

— Ce altceva e mai firesc, Anjin-san ? Trupurile sînt ceva natural, iar diferențele dintre bărbați și femei sînt firești, *neh ?*

— Da, dar, ăă, atîta doar că noi sîntem educați altfel.

— Dar acum dumneata te afli aici, obiceiurile noastre sînt și obiceiurile dumitale, și firescul este firesc. *Neh ?*

Firesc însemna să-ți faci nevoile în aer liber, dacă nu erau latrine sau hîrdaie, ridicîndu-ți doar chimonoul sau dîndu-l în părți, stînd pe vine sau în picioare, toți ceilalți așteptînd politicoși, fără să privească, rareori fiind paravane, ca să fii singur. Și de ce să fii singur ? Foarte curînd vreun țăran avea să strîngă fecalele și să le amestece cu apă, ca recoltele să fie mănoase. Urina și excrementele umane erau singura sursă de îngrășămînt din împărăție. Caii și boii erau foarte puțini și nu exista absolut nici un alt animal. Așa că fiecare urmă de excremente umane era strînsă și vîndută fermierilor din toată țara.

După ce i-ai văzut pe cei de viță și pe cei de rînd dîndu-și la o parte sau ridicîndu-și chimonoul, stînd în picioare sau pe vine, nu prea mai ai de ce să te simți stînjenit.

— Mai ai de ce, Anjin-san ?

— Nu.

— Bun, spusese ea foarte mulțumită. Curînd o să-ți placă peștele crud și algele proaspete, și-atunci ai să fii un adevărat *hatamoto.*

Slujnica turnă apă peste ea. Apoi, limpezită, Mariko intră în vană, lungindu-se în fața lui cu un suspin prelung de încîntare, micul crucifix legănîndu-i-se între sîni.

— Cum poți ? spuse el.

— Ce ?

— Să intri atît de repede. Este aşa de fierbinte.

— Nu ştiu, Anjin-san, dar eu i-am rugat să mai pună lemne pe foc şi să-ncălzească mai bine apa. Cînd faci dumneata baie, Fujiko se asigură întotdeauna că apa este — noi am numi-o călduţă.

— Dacă asta e călduţă, eu sînt popă !

— Ce ?

— Nimic.

Căldura apei îi trăgea la somn şi se odihniră o vreme fără să scoată o vorbă.

Mai tîrziu ea spuse :

— Ce ţi-ar plăcea să faci în seara asta, Anjin-san ?

— Dacă am fi în Londra am...

Blackthorne se opri. N-o să mă mai gîndesc la ei, îşi spuse. Sau la Londra. Asta s-a dus. Nu mai există. Nu mai există decît Japonia.

— Dacă ?

Ea îl privea conştientă de schimbare.

— Am merge la teatru şi-am vedea o piesă, spuse stăpînindu-se. Aici aveţi piese ?

— O, da, Anjin-san. Piesele sînt foarte gustate la noi. Lui *taikō* îi plăcea să joace în ele, ca să-şi distreze oaspeţii, chiar şi seniorului Toranaga îi place s-o facă. Şi, bineînţeles, sînt multe trupe ambulante pentru oamenii de rînd. Dar piesele noastre nu sînt ca ale voastre, aşa cred. Aici actorii şi actriţele poartă măşti. Noi numim piesele *Nōh*. Ele sînt parte cîntate, parte dansate şi mai toate piese istorice, foarte triste, foarte tragice. Unele sînt comedii. Ce-am vedea, o comedie sau poate o piesă religioasă ?

— Nu, am merge la teatrul Globe şi am vedea ceva de un autor numit Shakespeare. Mie îmi place mai mult decît Ben Jonson sau Marlowe. Poate c-am vedea *Îmblînzirea scorpiei*, sau *Visul unei nopţi de vară*, sau *Romeo şi Julieta*. Mi-am dus soţia la *Romeo şi Julieta* şi i-a plăcut foarte mult.

Îi povesti acţiunile pieselor.

Mariko le găsi de neînţeles.

— Aici ar fi de neconceput ca o fată să nu-şi asculte pînă-ntr-atît tatăl. Dar e-aşa de trist, *neh* ? Trist pentru tînăra fată şi trist pentru băiat. Ea avea doar treisprezece ani ? Toate doamnele voastre se căsătoresc aşa de tinere ?

— Nu. De obicei la cincisprezece sau şaisprezece ani. Soţia mea avea şaptesprezece ani cînd ne-am căsătorit. Dumneata cîţi ani aveai ?

— Doar cincisprezece, Anjin-san. O umbră fugară îi străbătu chipul, pe care el n-o observă. Şi după piesă, ce-am face ?

— Te-aş duce să mîncăm. Am merge la „Stone's Chop House" în Fetter Lane sau la „Cheshire Cheese" în Fleet Street. Acestea sînt hanuri unde mîncarea e deosebită.

— Dumneata ce-ai mînca ?

— Mai bine să nu-mi amintesc, spuse el cu un zîmbet blajin, întorcîndu-şi mintea spre prezent. Nu-mi pot aminti. Ne aflăm aici şi vom mînca ce e aici, şi o să-mi placă peştele crud, şi *karma* e *karma*. Se cufundă mai adînc în vană. Mare vorbă *karma*. Şi o cugetare foarte înţeleaptă. Ajutorul dumitale a fost enorm pentru mine, Mariko-san.

— Este plăcerea mea să-ţi fiu de un oarecare folos. Mariko se întinse tihnit în apa caldă. Fujiko are ceva special de mîncare pentru dumneata în seara asta.

— O ?

— A cumpărat... cred că voi îi spuneţi fazan. E o pasăre mare. Unul din şoimari a prins-o pentru ea.

— Un fazan ? Vorbeşti serios ? *Honto* ?

— *Honto*, răspunse ea. Fujiko le-a cerut să vîneze pentru dumneata. Ea m-a rugat să-ţi spun.

— Cum e gătit ?

— Unul din soldaţi i-a văzut pe portughezi cum îi fac şi i-a spus lui Fujiko. Ea te roagă să fii înţelegător, dacă nu e gătit cum trebuie.

— Dar ea cum îl face... cum îl gătesc bucătarii ?

Se corectă, pentru că numai servitorii găteau şi făceau curăţenie.

— I s-a spus că mai întîi e jumulit de pene, apoi... apoi i se scot măruntaiele. Mariko îşi stăpîni greaţa. După aceea pasărea, fie că e tăiată în bucăţi mici şi friptă, fie că e fiartă cu sare şi mirodenii. Îşi strîmbă nasul. Uneori se înveleşte în lut, se bagă în jar şi se coace. Noi nu avem cuptoare, Anjin-san. Aşa că va fi fript. Sper să fie în ordine.

— Sînt convins c-o să fie perfect, spuse el, fiind sigur că avea să fie de nemîncat.

Ea rîse.

— Ți se citesc uneori atît de ușor gîndurile pe chip, Anjin-san.

— Voi nu înțelegeți cît de importantă e hrana ! Fără să vrea zîmbi. Aveți dreptate. N-ar trebui să mă intereseze mîncarea, dar nu-mi pot stăpîni foamea.

— Curînd ai să poți s-o faci. Vei învăța chiar cum să bei ceai dintr-o ceașcă goală.

— Poftim ?

— Nu e locul să-ți explic, Anjin-san, și nici timpul. Pentru asta trebuie să fii foarte treaz și foarte atent. Trebuie un apus de soare liniștit sau un revărsat de zori. Într-o zi am să-ți arăt cum, pentru ceea ce ai făcut. O, e așa de bine să zaci aici, nu-i așa ? O baie este într-adevăr un dar de la Dumnezeu.

El auzi servitorii de cealaltă parte a peretelui întețind focul. Suportă fierbințeala cît putu, apoi ieși din apă, pe jumătate ajutat de Suwo și, abia mai respirînd, se lungi pe spate, pe prosopul gros. Degetele bătrînului îl masau. Blackthorne ar fi chiuit de plăcere.

— E așa de bine.

— Te-ai schimbat atît de mult în ultimele zile, Anjin-san.

— Oare ?

— O, da, de la renașterea ta, da, foarte mult.

Încercă să-și amintească prima noapte, dar nu-și putea aduce aminte decît foarte puțin. Cumva, reușise să se întoarcă pe propriile lui picioare. Fujiko și slugile îl ajutaseră să se bage-n așternut. După un somn fără vise, se deșteptase în zori și plecase să înoate. Apoi, zvîntîndu-se la soare, îi mulțumise lui Dumnezeu pentru puterea și cheia pe care i-o dăduse Mariko. Mai tîrziu, mergînd spre casă, salutase sătenii, știind în taină că ei erau eliberați de nelegiuirea lui Yabu, după cum și el era eliberat.

Apoi, cînd sosise Mariko, el trimisese după Mura.

— Mariko-san, te rog, spune-i lui Mura așa : „Noi avem o problemă, dumneata și cu mine. O vom rezolva împreună. Vreau să intru la școala din sat. Să învăț să vorbesc cu copiii."

— Ei n-au școală, Anjin-san.

— Nici una ?

— Nu. Mura spune că e o mînăstire la cîţiva *ri* spre vest şi călugării te-ar putea învăţa să scrii şi să citeşti, dacă doreşti. Acesta e un sat, Anjin-san. Copiii de aici trebuie să înveţe felurile peştilor, marea, să facă năvoade, să sădească şi să cultive orez şi grîne. În afară de scris şi citit, rămîne timp puţin pentru orice altceva. Şi, ca întotdeauna, părinţii şi bunicii îşi învaţă copiii şi nepoţii.

— Atunci cum am să pot învăţa după ce dumneata vei fi plecat ?

— Seniorul Toranaga îţi va trimite cărţi.

— Cărţile nu-s de-ajuns.

— Totul o să fie bine, Anjin-san.

— Da. Poate. Dar spune-i căpeteniei că ori de cîte ori voi face o greşeală, oricine, chiar şi un copil, trebuie să mă corecteze. Pe loc. O poruncesc.

— El spune : Mulţumesc, Anjin-san.

— Ştie cineva de aici portugheza ?

— El zice că nu.

— Cineva din apropiere ?

— *Iyé*, Anjin-san.

— Mariko-san, trebuie să am pe cineva după ce pleci dumneata.

— Am să i-o spun lui Yabu-san.

— Mura-san, dumneata...

— El spune că nu trebuie să foloseşti „san" cînd vorbeşti cu el sau cu vreunul din săteni. Ei se găsesc cu o treaptă sub dumneata. Nu este corect să te adresezi cu „san" faţă de ei sau faţă de oricine care ţi-e inferior.

Şi Fujiko se înclinase pînă la pămînt în acea primă zi.

— Fujiko-san îţi spune bine ai venit acasă, Anjin-san. Ea zice că i-ai făcut o mare cinste şi-ţi cere iertare pentru purtarea grosolană de pe navă. E onorată să-ţi fie concubină şi stăpînă a casei dumitale. Te întreabă dacă ai să păstrezi săbiile, ceea ce ei i-ar face o mare plăcere. Au fost ale tatălui ei, care e mort. Nu i le-a dat soţului ei, pentru că el le avea pe-ale lui.

— Mulţumeşte-i şi spune-i că sînt onorat că-mi este concubină, spusese el.

Mariko se înclinase şi ea cu tot ceremonialul.

— Acum te afli într-o nouă viaţă, Anjin-san. Noi te privim cu alţi ochi. E obiceiul nostru să fim uneori ceremonioşi, cu mare serîozitate. Dumneata mi-ai deschis

ochii. Foarte mult. Cîndva nu erai pentru mine decît un barbar. Te rog, iartă-mi nerozia. Ceea ce ai făcut dumneata dovedeşte că eşti samurai. Acum *eşti* samurai. Te rog iartă-mi proastele maniere de pînă acum.

Se simţise foarte mare în ziua aceea. Dar rana ce şi-o făcuse singur şi care era gata-gata să-l ucidă îl schimbase mai mult decît îşi dădea seama, şi-l marcase pentru totdeauna, mai mult decît toate celelalte răni, atunci cînd se mai aflase la un pas de moarte.

Te-ai bazat pe Omi ? se întrebă. Că Omi avea să oprească lovitura ? Nu i-ai dat de înţeles ce-aveai de gînd să faci ?

Nu ştiu. Ştiu doar că sînt bucuros că el *a fost* pregătit, îşi răspunse sincer Blackthorne. Asta e încă o viaţă care mi s-a dus !

— E cea de a noua viaţă. Ultima ! spuse el cu voce tare.

Degetele lui Suwo se opriră imediat.

— Poftim ? întrebă Mariko. Ce-ai spus, Anjin-san ?

— Nimic. N-a fost nimic, răspunse încurcat.

— Te-am lovit, stăpîne ? întrebă Suwo.

— Nu.

Suwo mai spuse ceva ce el nu înţelese.

— *Dozo ?*

Mariko răspunse din vană :

— Acum vrea să-ţi maseze spatele.

Blackthorne se întoarse pe burtă, repetînd cele spuse în japoneză, dar uită cuvintele imediat. O vedea pe Mariko prin perdeaua de aburi. Ea respira adînc, cu capul uşor dat pe spate şi pielea-i era trandafirie.

Cum poate să suporte căldura ? se întrebă. Exerciţiu, presupun, încă din copilărie.

Degetele lui Suwo îi făceau plăcere şi aţipi puţin.

La ce mă gîndeam ?

Te gîndeai la cea de a noua viaţă, ultima ta viaţă, şi erai speriat amintindu-ţi superstiţia. Dar e o prostie ca aici, în acest Pămînt al Zeilor, să fii superstiţios. Lucrurile sînt altfel aici şi asta e pentru totdeauna. Astăzi e o veşnicie.

Mîine se pot întîmpla multe.

Astăzi mă voi supune legilor lor. Aşa voi face.

• •

Slujnica aduse mîncarea acoperită. O ţinea sus, deasupra capului, cum se obişnuia, să n-o întineze cu respiraţia ei. Îngenunche neliniştită şi o aşeză cu grijă pe tava-masă din faţa lui. Pe fiecare măsuţă se aflau boluri şi beţişoare, cești cu *saké* şi şervețele, şi un delicat aranjament floral. Fujiko şi Mariko stăteau în faţa lui. Purtau flori şi piepteni de argint în păr. Chimonoul lui Fujiko avea un model cu peşti de un verde pal pe fond alb şi *obi*-ul era auriu. Mariko purta un chimonou roşu cu negru, cu o broderie fină, aplicată, de crizanteme argintii şi cu un *obi* în carouri, roşu cu argintiu. Amîndouă erau date cu parfum ca întotdeauna. Beţigaşele de lemn aromat ardeau ca să îndepărteze insectele.

Blackthorne îşi luase o înfăţişare serioasă. Ştia că orice nemulţumire din partea lui le-ar strica seara. Dacă au putut să fie prinşi fazani, trebuie să existe şi alt vînat, gîndi. Avea un cal şi arme, şi-ar putea să vîneze el însuşi, numai de-ar avea timp.

Fujiko se aplecă şi ridică capacul de pe mîncare. Bucăţile mici de carne prăjită erau maronii şi păreau perfecte. Începu să saliveze la miros.

Luă încet o bucată de carne cu beţigaşele, dorindu-şi să nu-i cadă, şi începu s-o mestece. Era tare şi uscată, dar nu mîncase carne de atîta vreme încît i se părea delicioasă. O altă bucată. Oftă de plăcere.

— *Ichi-ban, ichi-ban,* zău !

Fujiko se îmbujoră şi-i turnă *saké* ca să-şi ascundă faţa. Mariko îşi făcea vînt cu evantaiul, un evantai purpuriu, ca o libelulă. Blackthorne bău vinul pe nerăsuflate, mîncă o altă bucată şi mai turnă vin oferindu-i, după ritual, ceaşca plină-ochi, lui Fujiko. Ea refuză cum era obiceiul, dar astă-seară el insistă, aşa că ea bău ceaşca pînă la fund, înecîndu-se uşor. Şi Mariko refuză şi fu şi ea convinsă să bea. Apoi el atacă fazanul cu un elan, greu de stăpînit. Femeile de abia se atinseră de micile lor porţii de legume şi peşte. Asta nu-l deranjă, pentru că aşa era obiceiul femeilor, să mănînce înainte sau după, ca toată atenţia lor să fie îndreptată asupra stăpînului.

Mîncă tot fazanul, şi trei boluri de orez, şi-şi sorbi zgomotos *şaké*-ul, ceea ce, de asemeni, ţinea de bunele

maniere. Pentru prima oară, de luni de zile, se simțea sătul. În timpul mesei băuse șase butelci de vin fierbinte, Mariko și Fujiko două, laolaltă. Acum erau îmbujorați, rîdeau și sporăvăiau în tihnă.

Mariko chicoti și-și duse mîna la gură.

— Aș vrea să pot bea *saké* ca dumneata, Anjin-san. Bei *saké* mai abitir decît oricare bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Pun rămășag că dumneata ai fi cel mai bun din Izu ! Aș putea cîștiga o mulțime de bani pariind pe dumneata !

— Am crezut că samuraii dezaprobă jocurile de noroc.

— O, le dezaprobă, sigur că le dezaprobă, ei nu sînt negustori și țărani. Dar nu toți samuraii sînt la fel de tari, cum să spun, mulți pariază ca bar..., ca portughezii.

— Femeile pariază ?

— O, da. Foarte mult. Dar numai între ele, și pe sume mici, și totdeauna astfel ca soții lor să nu afle !

Tălmăci veselă pentru Fujiko, care era mai îmbujorată decît ea.

— Concubina dumitale întreabă dacă englezii pariază ? Vă place să puneți rămășag ?

— E cea mai mare distracție a noastră.

Și le povesti despre cursele de cai, despre popice, despre întrecerile de tauri fugăriți de cîini, despre cursele de cîini, despre vînătoarea cu ogari și cea cu șoimi, despre jocul cu bile de lemn, despre noile companii teatrale, despre vasele corsar care făceau pirateriе, despre barbut și aruncări la țintă cu țepușe, despre loterii și box, despre jocurile de cărți și luptele corp la corp, despre zaruri și jocul de dame, despre dominou și despre vremea bîlciurilor, cînd pui gologani pe numere și joci la roata cu noroc.

— Dar cum de mai găsiți timp ca să trăiți, să luptați și să-mpărțiți perna cu cineva ? întrebă Fujiko.

— E totdeauna timp și pentru asta.

Ochii li se întîlniră pentru o clipă, dar el nu putu citi nimic într-ai ei, decît fericire și poate o strălucire din pricina belșugului de vin.

Mariko îl rugă să fredoneze cîntecul marinăresc pentru Fujiko și el îl cîntă, apoi ele-l lăudară, spunîndu-i că era cel mai frumos pe care-l auziseră vreodată.

— Mai luați puțin *saké* !

— O, dumneata nu trebuie să torni, Anjin-san, asta e datoria femeii ! Nu ţi-am spus ?

— Da. Mai luaţi puţin, *dozo*.

— Eu mai bine nu. Cred că n-o să mă mai pot ţine pe picioare.

Mariko îşi flutură evantaiul şi aerul îi mişcă firele de păr scăpate din coafura desăvîrşită.

— Ai urechi frumoase, spuse el.

— La fel şi dumneata. Noi, eu şi Fujiko-san, credem, de asemeni, că nasul dumitale e perfect, demn de un *daimyo*.

El zîmbi şi se înclină ceremonios. Se înclinară şi ele, la rîndul lor. Faldurile chimonoului lui Mariko se desprinseră uşor de pe lîngă gît, lăsînd să se vadă marginea chimonoului de dedesubt şi începutul sînilor, care îl tulburară.

— *Saké*, Anjin-san ?

El întinse ceaşca fără să-i tremure degetele. Ea turnă privind ceaşca, atingîndu-şi buzele cu vîrful limbii în timp ce se concentra.

Fără tragere de inimă, Fujiko mai acceptă şi ea puţin, deşi spusese că nu-şi mai simţea picioarele. Melancolia ei liniştită dispăruse în seara asta şi parcă întinerise. Blackthorne băgă de seamă că nu era atît de urîtă pe cît crezuse cîndva.

•

Capul lui Jozen clocotea. Nu din pricina *saké*-ului, ci din pricina strategiei de război, de necrezut, pe care Yabu, Omi şi Igurashi i-o înfăţişaseră atît de deschis. Numai Naga, comandantul secund, fiul celui mai mare duşman, nu spusese nimic şi rămăsese toată seara rece, arogant, bătos, cu nasu-i mare, leit Toranaga, pe un chip încordat.

— Uluitor, Yabu-sama, spusese Jozen. Acum pot să înţeleg temeiul secretului. Şi stăpînul meu îl va pricepe. Înţelept, foarte înţelept. Şi tu, Naga-san, ai tăcut toată seara. Aş vrea să ştiu părerea ta. Cum îţi place această nouă mişcare, această nouă strategie ?

— Tatăl meu crede că trebuie avute în vedere toate formele de război, Jozen-san, răspunse tînărul.

— Dar tu, care e părerea ta ?

— Am fost trimis aici doar ca să dau ascultare, să observ, să fiu atent, să învăţ şi să verific. Nu să-mi dau părerea.

— Bineînţeles, dar ca secund la comandă — eu aş zice, ca un ilustru secund la comandă — găseşti încercarea izbutită ?

— La asta ar trebui să răspundă Yabu-sama ori Omi-san. Sau tatăl meu.

— Dar Yabu-sama a spus că toată lumea, în seara asta, trebuie să vorbească nestînjenit. Ce e de-ascuns ? Noi toţi sîntem prieteni, *neh* ? Un fiu atît de ilustru al unui tată la fel de ilustru trebuie să aibă o părere. *Neh* ?

Ochii lui Naga se îngustară din pricina batjocurii, dar nu răspunse.

— Fiecare poate vorbi deschis, Naga-san, spuse Yabu. Tu ce crezi ?

— Cred că, pe neaşteptate, această strategie ar cîştiga o hărţuială sau poate o bătălie. Pe neaşteptate, da. Dar apoi ? Vocea lui Naga continuă cu o răceală de gheaţă. Apoi toate părţile au să folosească acelaşi plan şi un număr mare de oameni va muri fără rost, ucişi fără onoare, de un duşman ce nu va şti nici măcar pe cine a omorît. Mă îndoiesc că tatăl meu va îngădui folosirea ei în fapt într-o bătălie adevărată.

— A spus el asta ?

Yabu puse întrebarea tăios, fără să se sinchisească de Jozen.

— Nu, Yabu-sama. Mi-am spus părerea. Bineînţeles.

— Dar regimentul de muschete nu-l aprobi ? Te dezgustă ? întrebă Yabu întunecat.

Naga îl privi cu ochi plaţi, de reptilă.

— Cu mare respect, de vreme ce mi-aţi cerut părerea, da, îl găsesc dezgustător. Strămoşii noştri totdeauna au ştiut pe cine omoară sau cine i-a înfrînt. Aceasta e *Bushido*, calea noastră, „Calea războiului", calea unui adevărat samurai. Cel mai bun bărbat e-nvingător, *neh* ? Dar acum, cu asta ? Cum îţi dovedeşti vitejia faţă de seniorul tău ? Cum îţi poate el răsplăti curajul ? Să ataci cu gloanţe e grozav, da, dar e şi prosteşte. Unde e vitejia aici ? Muschetele sînt împotriva codului nostru, al samurailor. Barbarii luptă în acest fel, ţăranii luptă în acest fel. Vă daţi seama că împuţiţii de negustori şi ţăranii, chiar şi *eta*, ar putea să lupte în acest chip ? Jozen rîse

și Naga continuă mai amenințător : Cîțiva țărani nebuni ar putea cu ușurință să omoare orice număr de samurai dacă au destule arme ! Da, țăranii ar putea să ne omoare pe oricare din noi, chiar și pe seniorul Ishido, care vrea să-i ia locul tatălui meu.

Josen se înfurie.

— Seniorul Ishido nu rîvnește la pămînturile tatălui tău. El nu caută decît să apere împărăția pentru moștenitorul ei de drept.

— Tatăl meu nu este o amenințare pentru suveranul Yaemon și nici pentru împărăție.

— Bineînțeles, dar tu vorbeai de țărani. Seniorul *taikō* a fost cîndva țăran. Seniorul meu Ishido a fost cîndva țăran. Eu am fost cîndva țăran. Și *ronin !*

Naga nu voia ceartă. Știa că nu era un adversar pe potriva lui Jozen, a cărui îndemînare la spadă și topor era renumită.

— Eu n-am vrut să vă insult stăpînul, sau pe Domnia voastră, sau pe oricare altcineva, Jozen-san. Spuneam doar că noi, samuraii, ar trebui să ne luăm cu toții măsuri ca țăranii să nu aibă niciodată muschete, pentru că, altfel, nici unul din noi nu va mai fi în siguranță.

— N-or să ne dea niciodată bătaie de cap negustorii și țăranii, spuse Jozen.

— Bineînțeles, adăugă Yabu, și, Naga-san, eu sînt de acord cu parte din cele spuse de tine. Da, dar muschetele sînt moderne. Curînd toate bătăliile vor fi purtate cu muschete. Sînt de acord că e dezgustător, dar ăsta e războiul modern. Și atunci va fi cum a fost întotdeauna — cel mai viteaz samurai va învinge întotdeauna.

— Nu, îmi pare rău, dar greșiți, Yabu-sama ! Ce ne-a spus acest barbar blestemat, care e miezul strategiei războiului lor ? El recunoaște, de bună voie, că toate armatele lor sînt formate din recruți și mercenari, *neh* ? Mercenari ! Nici un simțămînt al datoriei față de seniorii lor. Soldații nu luptă decît pentru plată și pradă, să siluiască și să-și umple burțile. Ne-a spus el că armatele lor sînt *armate de țărani !* Asta au adus muschetele lumii lor, și asta vor aduce și lumii noastre. Dacă aș avea putere, i-aș lua capul acestui barbar în seara asta, și-aș scoate în afara legii toate muschetele, pentru totdeauna.

— Asta gîndește tatăl tău ? întrebă Jozen grăbit.

— Tata nu-mi spune mie sau altcuiva ce gîndește, după cum știți cu siguranță. Eu nu vorbesc în numele tatălui meu, nimeni nu vorbește în numele lui, răspunse Naga, furios că se lăsase prins în cursă și pînă la urmă vorbise. Am fost trimis aici să mă supun, să ascult și nu să discut. Îmi cer iertare pentru cele spuse. N-aș fi vorbit, dacă nu mi-ați fi cerut-o. Dacă v-am ofensat, Jozen-sama, sau pe Domnia voastră, Yabu-sama, sau pe dumneata, Omi-san, îmi cer scuze.

— Nu e nevoie să-ți ceri iertare. Eu ți-am cerut părerea, spuse Yabu. De ce-ar fi cineva ofensat ? Asta e o discuție, *neh* ? Între conducători. Tu ai pune în afara legii muschetele ?

— Da. Cred că ar fi foarte înțelept să fiți cu ochii în patru pe fiecare muschetă de pe domeniul Domniei voastre.

— Tuturor țăranilor le e interzis să poarte arme de orice fel. Țăranii mei și oamenii mei sînt foarte bine controlați.

Jozen surîse tînărului zvelt. Îl ura din adîncul inimii.

— Ai idei interesante, Naga-san. Dar greșești în privința țăranilor. Ei nu fac altceva decît să se îngrijească de samurai. Nu reprezintă o amenințare mai mare decît o grămadă de bălegar.

— Pentru moment ! spuse Naga, mîndria punînd stăpînire pe el. Din pricina asta aș scoate acum muschetele în afara legii. Aveți dreptate, Yabu-san, că o eră nouă cere metode noi. Dar, din pricina celor spuse de acest Anjin-san, acest barbar, aș merge mult mai departe decît legile noastre de-acum. Aș da legi ca oricine altcineva în afară de samurai, care e găsit cu o muschetă sau e prins făcînd negoț cu muschete, să plătească imediat cu viața lui și a fiecărui membru din familia lui, indiferent de vîrstă. Mai departe, aș interzice fabricarea și aducerea de muschete din altă parte. Le-aș interzice barbarilor să le poarte sau să le aducă pe țărmurile noastre. Da, dacă aș avea putere — ceea ce nu caut și nu voi căuta niciodată —, aș ține barbari dincolo de frutariile împărăției, afară doar de cîțiva preoți și un port pentru negoț, pe care l-aș împrejmui cu un gard înalt și cu războnici de încredere. Și, ultimul lucru, l-aș condamna imediat la moarte pe acest barbar cu minte ticăloasă,

Anjin-san, ca știința lui mîrșavă să nu se răspîndească. El e o molimă.

Jozen spuse :

— Ah, Naga-san, trebuie să fie bine să fii atît de tînăr. Știi, stăpînul meu este de acord cu multe din cele ce-ai zis despre barbari. L-am auzit deseori spunînd : „Țineți-i afară, alungați-i, trimiteți-i cu fața la Nagasaki și țineți-i acolo, fără putință de mișcare în altă parte !" L-ai omorî pe Anjin-san, da ? Interesant. Nici stăpînului meu nu-i place Anjin-san. Dar pentru el... Se opri. A, da, părerea ta în privința muschetelor e bună. O văd clar. Pot să i-o spun stăpînului meu ? Ideea ta în privința noilor legi ?

— Bineînțeles.

Naga era potolit și mai calm acum, că spusese tot ce adunase în suflet din prima zi.

— I-ai spus seniorului Toranaga această părere ? întrebă Yabu.

— Seniorul Toranaga nu mi-a cerut părerea. Nădăjduiesc că-ntr-o zi îmi va face cinstea să mi-o ceară, așa cum ați făcut Domniile voastre, răspunse Naga imediat, cu sinceritate, și se întrebă dacă vreunul din ei descoperise minciuna.

Omi spuse :

— Alteță, cum noi discutăm liber, eu aș zice că acest barbar e o comoară. Eu cred că trebuie să învățăm multe de la barbar. Trebuie s-avem cunoștințe despre arme și nave de război, pentru că ei le cunosc. Trebuie să știm tot ce știu ei și, chiar acum, unii din noi trebuie să învețe să gîndească exact ca ei, astfel ca în curînd să-i putem întrece.

Naga spuse plin de convingere :

— Ce-ar putea ei să știe, Omi-san ? Da, cunosc multe despre muschete și nave, dar ce altceva ? Cum ar putea ei să ne distrugă ? Nu există nici un samurai printre ei. Nu recunoaște deschis acest Anjin-san că pînă și regii lor sînt ucigași și fanatici religioși ? Noi sîntem milioane, ei sînt o mînă de oameni. Am putea să-i zdrobim numai cu mîinile.

— Acest Anjin-san mi-a deschis ochii, Naga-san. Am descoperit că pămîntul nostru și China nu sînt întreaga lume, ci doar o mică parte din ea. La început am crezut că barbarul e doar o curiozitate. Acum n-o mai cred.

Mulțumesc zeilor pentru el. Cred că ne-a salvat și știu că putem învăța de la el. Ne-a dat deja putere asupra barbarilor din sud... și asupra Chinei.

— Poftim ?

— *Taikō* n-a izbutit pentru că numărul lor e prea mare față de al nostru, om la om și săgeată la săgeată, *neh* ? Cu muschete și cu priceperea barbarului am putea cuceri Beijing-ul.

— Cu viclenia barbarului, Omi-san !

— Cu toate cunoștințele barbarului, Naga-san, am putea lua Beijing-ul. Cine ia Beijing-ul stăpînește în cele din urmă China. Și cine stăpînește China poate stăpîni lumea. Trebui să învățăm să nu ne fie rușine adunînd cunoștințe, indiferent de unde vin.

— Părerea mea e că n-avem nevoie de nimic din afară.

— Fără supărare, Naga-san, eu zic că trebuie să apărăm acest Pămînt al Zeilor prin orice mijloc. E datoria noastră de căpătîi să apărăm această soartă unică, divină, pe care o avem pe pămînt. Numai acesta e Pămîntul Zeilor, *neh* ? Numai împăratul nostru e de origine divină. Sînt de acord că acest barbar trebuie redus la tăcere. Dar nu prin moarte. Printr-o permanentă izolare, aici, în Anjiro, pînă cînd noi vom învăța tot ce știe.

Jozen se scărpină, căzut pe gînduri.

— Părerile voastre vor fi spuse stăpînului meu. Sînt de acord că barbarul trebuie izolat. De asemeni, că instrucția trebuie să înceteze imediat.

Yabu scoase un sul din mînecă.

— Aici e un raport complet asupra încercărilor noastre pentru seniorul Ishido. Cînd seniorul Ishido va dori ca instrucția să înceteze, bineînțeles că instrucția va înceta.

Jozen primi pergamentul făcut sul.

— Și seniorul Toranaga ? Ce e cu el ?

Ochii i se îndreptară spre Naga. Naga nu spuse nimic, dar avea privirea ațintită spre pergament.

Yabu spuse :

— Vei putea să-i ceri direct părerea. Seniorul Toranaga are un raport la fel. Bănui că mîine ai să pleci spre Yedo. Sau ai dori să asiști la instrucție ? Nu cred că e nevoie să-ți spun că oamenii nu sînt încă pregătiți.

— Aș vrea să văd „un atac".

— Omi-san, te ocupi de treaba asta ! Conduci atacul !

— Da, Alteță.

Jozen se întoarse spre locotenentul său și-i dădu pergamentul.

— Masumoto, îl duci seniorului Ishido. Pleci imediat !

— Da, Jozen-san.

Yabu îi spuse lui Igurashi :

— Pune-i la dispoziție călăuze pînă la hotar și cai odihniți.

Igurashi plecă imediat cu samuraiul.

Jozen se întinse și căscă.

— Vă rog să mă scuzați, dar am făcut atîta drum în ultimele cîteva zile. Yabu-sama, trebuie să-ți mulțumesc pentru seara asta extraordinară. Ideile tale țintesc departe. Și ale tale, Omi-san. Și ale tale, Naga-san. Te voi lăuda seniorului Toranaga și stăpînului meu. Acum, vă rog să mă iertați, sînt foarte obosit, de la Osaka e cale lungă, nu glumă.

— Bineînțeles, spuse Yabu. Ce mai e pe la Osaka ?

— Foarte bine. Vă amintiți bandiții aceia, cei care v-au atacat pe uscat și în larg ?

— Bineînțeles.

— În noaptea aceea au căzut patru sute cincizeci de capete. Mulți purtau uniformele lui Toranaga.

— *Roninii* nu au nici o onoare. Nici una.

— Unii *ronini* au, spuse Jozen, usturîndu-l insulta. Trăise întotdeauna cu rușinea de a fi fost cîndva *ronin*. Unii purtau chiar uniformele noastre gri. Nici unul n-a scăpat. Toți au murit.

— Și Buntaro-san ?

— Nu. El... Jozen se opri. „Nu-ul" îi scăpase, dar acum, că-l spusese, nu mai conta. Nu. Nu știm cu siguranță, nimeni nu i-a adus capul. N-ați auzit nimic despre el ?

— Nu, spuse Naga.

— Poate c-a fost prins. Poate că l-au tăiat în bucăți și l-au împrăștiat. Stăpînul meu ar dori să știe cînd aflați ceva. Acum totul e foarte bine la Osaka. Pregătirile pentru întîlnire merg înainte. Vor fi petreceri îmbelșugate, spre a sărbători noua epocă și, bineînțeles, în onoarea tuturor *daimyo*-ilor.

— Dar seniorul Toda Hiro-matsu ? întrebă Naga politicos.

— Bătrînul Pumn de Fier e la fel de viguros şi aprig ca întotdeauna.

— Mai e încă acolo ?

— Nu. A plecat cu toţi oamenii tatălui tău, cu cîteva zile înaintea mea.

— Şi familia tatălui meu ?

— Am auzit că doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko au cerut să rămînă la stăpînul meu. Un doctor a sfătuit-o pe doamna Sazuko să se odihnească o lună... ştii, sănătatea ei... El a considerat că o călătorie n-ar fi bună pentru copilul care e pe drum. Adăugă către Yabu : A căzut în noaptea în care aţi plecat, nu-i aşa ?

— Da.

— Sper că nu e nimic grav, spuse Naga foarte îngrijorat.

— Nu, Naga-san, nimic grav, spuse Jozen. Apoi din nou către Yabu L-aţi anunţat pe seniorul Toranaga de sosirea mea ?

— Bineînţeles.

— Bun.

— Veştile pe care ni le-aţi adus au să-l intereseze tare mult.

— Da. Am văzut un porumbel călător rotindu-se şi zburînd spre nord.

— Acum am şi eu porumbei care să poarte veştile.

Yabu nu adăugă că şi porumbelul lui Jozen fusese văzut, ori că şoimii îl opriseră din drum aproape de munţi, ori că mesajul fusese descifrat : „Anjiro. Totul exact cum s-a raportat. Yabu, Naga, Omi şi barbarul sînt aici."

— Am să plec mîine, cu permisiunea Domniei tale, după „atac". Îmi vei da cai odihniţi ? Nu trebuie să-l las pe seniorul Toranaga să m-aştepte. Ard de nerăbdare să-l văd. La fel şi stăpînul meu. La Osaka. Nădăjduiesc că-l vei însoţi, Naga-san.

— Dacă mi se porunceşte să fiu acolo, voi fi acolo.

Naga îşi ţinea ochii în pămînt, dar clocotea de furie stăpînită.

Jozen plecă, îndreptîndu-se cu străjile sale pe deal, în sus, către tabăra sa. Rearanjă santinelele, porunci oamenilor săi să doarmă şi intră sub micul şopron din tufe, pe care-l făcuseră împotriva ploii ce stătea să vină. La lumina lumînării, sub plasa contra ţînţarilor, rescrise mesajul anterior pe o hîrtie fină din pai de orez, şi adăugă :

„Cinci sute de muschete sînt mortale. Plănuite atacuri concentrate, cu muschete, prin surprindere — raport complet trimis deja prin Masumato." Apoi îi puse data şi stinse lumînarea. În întuneric, se strecură afară de sub plasă, scoase un porumbel din panere şi-i puse mesajul în cilindrul minuscul de la picior. Apoi se furişă tiptil spre unul din oamenii săi şi-i dădu pasărea.

— Du-o în tufe, îi şopti. Ascunde-o undeva, unde să poată sta în siguranţă pînă-n zori. Cît poţi de departe. Dar fii atent, sînt ochi pretutindeni, de jur împrejur. Dacă te opreşte cineva, spune-i că eu ţi-am zis să patrulezi, dar ascunde mai întîi porumbelul.

Omul se îndepărtă la fel de neauzit ca o insectă.

Încîntat de el însuşi, Jozen privi spre satul din vale. În cetate erau lumini şi pe coasta din faţă, în casa care ştia că este a lui Omi. Mai erau cîteva în casa chiar de dedesubt, cea ocupată acum de barbar.

Ţîngăul ăla de Naga are dreptate, gîndi Jozen, lovindu-se peste mînă după un ţînţar. Barbarul e o molimă spurcată.

*

*

— Noapte bună, Fujiko-san.

— Noapte bună, Anjin-san.

Shoji se închise în urma ei. Blackthorne îşi scoase chimonoul şi fîşia de pînză din brîu, îşi puse celălalt chimonou, mai comod, pentru dormit, şi intră sub plasa contra ţînţarilor, unde se lungi.

Stinse lumînarea. Întunericul adînc îl împresură. Casa era liniştită acum. Micile obloane erau închise şi se auzeau valurile spărgîndu-se de ţărm. Luna era acoperită de nori.

Vinul şi rîsul îl moleşiseră, dîndu-i o stare de beţie fericită, iar acum asculta valurile şi se simţea dus de ele şi cu mintea înceţoşată. Cînd şi cînd, lătra cîte un cîine în satul de la poalele dealului. Ar trebui să am un cîine, gîndi, amintindu-şi de propriul lui buldog-terier de acasă. Oare mai trăieşte ? Îl chema Grog, dar Tudor, fiul lui, totdeauna îi zicea „Og-Og".

Ah, Tudor, flăcăule ! A trecut atîta vreme.

Tare-aş vrea să vă văd pe toţi, chiar să scriu o scrisoare, s-o trimit acasă. Să vedem, gîndi. Cum aş începe ?

„Dragii mei,
Aceasta e prima epistolă pe care pot s-o trimit acasă, de cînd am acostat în Japonia. Lucrurile merg bine, acum cînd am învăţat să trăiesc după legile lor. Mîncarea e cumplită, dar astă-seară am mîncat fazan şi-n curînd o să-mi capăt nava înapoi. De unde să-mi încep povestea ? Acum sînt ca un mare senior în ţara asta ciudată. Am o casă, un cal, opt servitori, o menajeră, propriul meu bărbier şi propriul meu tălmaci. Acum sînt proaspăt ras şi mă bărbieresc în fiecare zi — briciurile de ras pe care le au aici, cu siguranţă, trebuie să fie cele mai bune din lume. Leafa mea e uriaşă, şi suficientă să hrănesc un an întreg două sute cincizeci de familii de japonezi. În Anglia asta ar fi aproape o mie de guinee de aur pe an ! De zece ori leafa mea de la Compania Olandeză..."

Shoji începu să se deschidă. Mîna-i căută pistolul de sub pernă şi se pregăti trăgîndu-se mai înapoi. Apoi desluşi fîşîitul aproape imperceptibil de mătase şi unda de parfum.

— Anjin-san ?

O şoaptă firavă, dătătoare de speranţe.

— *Hai* ? întrebă el la fel de încet, străpungînd cu privirea întunericul, neputînd să deslușească ceva.

Paşii se apropiară. O auzi îngenunchind şi plasa fu dată la o parte. Ea veni înăuntru lîngă el, sub plasa care-i învălui. Ea îi luă mîna şi o duse la piept, apoi la buze.

— Mariko-san ?

Imediat degetele ei alunecară prin întuneric şi-i atinseră gura, făcîndu-i semn să tacă. El dădu din cap, înţelegînd primejdia îngrozitoare care-i ameninţa. Îi luă mîna delicată şi i-o atinse uşor cu buzele. În întunericul de smoală, cealaltă mînă îi căută faţa şi începu să i-o mîngîie. Ea-i sărută degetele unul cîte unul. Păru-i era slobod, ajungîndu-i pînă-n brîu. Mîinile lui o cuprinseră. Atingerea plăcută a mătăsii îi dezvălui trupul gol pe dedesubt.

Gustul ei era dulce ca mierea. El îi atinse dinţii cu limba, apoi urechile, de jur-împrejur, în timp ce o dezbrăca. Ea-i dezlegă chimonoul, lăsîndu-l pe-al ei să cadă. Respiraţia îi deveni mai profundă. Veni mai aproape, cuibărindu-se lîngă el, şi trase aşternutul peste cap. Apoi începu să-l iubească, cu mîinile, cu buzele. Cu mai multă tandreţe, patimă şi pricepere decît cunoscuse el vreodată.

Capitolul 33

Blackthorne se trezi în zori. Era singur. La început fusese sigur că visase, dar parfumul ei încă mai stăruia şi el ştia că nu fusese un vis.

Auzi o bătaie discretă în uşă.

— *Hai ?*

— *Ohayo,* Anjin-san, *gomen nasai.*

O slujnică îi deschise uşa lui Fujiko, apoi aduse tava cu ceai, un bol cu fiertură de orez şi prăjituri din orez.

— *Ohayo,* Fujiko-san, *domo,* spuse el, mulţumindu-i.

Totdeauna venea ea însăşi cu micul lui dejun, deschidea plasa şi aştepta, în timp ce el mînca iar slujnica îi pregătea un alt chimonou, şosetele-*tabi* şi bucata de pînză din brîu.

Sorbi din ceai, întrebîndu-se dacă Fujiko ştia despre noaptea trecută. Faţa ei nu trăda nimic.

— *Ikaga desu ka ?* Ce mai faci ? întrebă Blackthorne.

— *Okagasama de genki desu,* Anjin-san. *Anata wa ?* Foarte bine, mulţumesc. Dar dumneata ?

Slujnica îi scoase haine curate din dulapul mascat, ce se contopea discret cu restul camerei formată din panouri de hîrtie, apoi îi lăsă singuri.

— *Anata wa yoku nemutta ka ?* Ai dormit bine ?

— *Hai,* Anjin-san, *arigato goziemashita !* Ea zîmbi, îşi duse mîna la cap, ca şi cum ar fi durut-o, arătînd prin semne că fusese beată şi dormise ca un bolovan. *Anata wa ?*

— *Watashi wa yoku ne muru.* Am dormit foarte bine

Ea-l corectă :

— *Watashi wa yoku nemutta.*

— *Domo, Watashi wa yoku nemutta.*

— *Yoi ! Taihenyoi !* Bine. Foarte bine.

Apoi o auzi pe Mariko strigînd pe coridor :

— Fujiko-san ?

— *Hai,* Mariko-san ?

Fujiko se duse la uşă şi o crăpă puţin. El n-o putea vedea pe Mariko. Şi nu înţelegea ce-şi spuneau.

Sper că nimeni nu ştie, gîndi. Mă rog să rămînă o taină, doar între noi doi. Poate ar fi mai bine să fi fost un vis.

Începu să se îmbrace. Fujiko se întoarse şi îngenunche să-i lege şireturile de la *tabi*.

— Mariko-san ? *Nan ja ?*

— *Nane mo,* Anjin-san, răspunse ea. N-a fost nimic important.

Ea se îndreptă spre *takonama* [1], nişa cu pînză pictată şi cu aranjamentul floral, unde erau puse întotdeauna săbiile lui. I le aduse. El şi le prinse la cingătoare. Săbiile nu i se mai păreau ridicole, deşi ar fi dorit să le poată purta cu mai puţină sfială.

Ea-i spusese că tatăl ei fusese răsplătit cu săbiile, pentru vitejia sa, după o anume luptă sîngeroasă, în nordul îndepărtat al Coreei, în urmă cu şapte ani, în timpul primei invazii. Armatele japoneze victorioase străbătuseră regatul ca o vijelie, dînd lupte crîncene în nord. Apoi, cînd se aflau lîngă rîul Yalu, hoardele chinezeşti trecuseră pe neaşteptate hotarul, valuri-valuri, intrînd în bătălie împotriva armatelor japoneze şi le puseseră pe fugă prin numărul lor neînchipuit de mare. Tatăl lui Fujiko făcuse parte din ariergarda care acoperise retragerea spre munţii de la nord de Seul, unde ei se regrupaseră şi luptaseră fără ca vreunii din ei să încline de partea sa sorţii de izbîndă. Aceasta şi cea de a doua campanie fuseseră cele mai costisitoare expediţii militare din cîte s-au dus vreodată. Cînd *taikō* murise anul trecut. Toranaga, în numele Consiliului Regenţilor, ordonase imediat ca rămăşiţele armatelor să se întoarcă acasă, spre marea uşurare a celor mai mulţi dintre *daimyo,* care n-avuseseră deloc la inimă campania din Coreea.

Blackthorne ieşi în verandă. Îşi puse încălţările şi dădu din cap către servitorii săi adunaţi într-un şir perfect, ca să-l salute la plecare, după cum era obiceiul.

Era o zi mohorîtă. Cerul era acoperit de nori şi un vînt cald, umed venea dinspre mare. Dalele aşezate în prundişul potecii erau ude de la ploaia ce căzuse peste noapte.

In fata porţii aşteptau caii şi cei zece samurai ai săi, călări. Şi Mariko.

---

[1] Nişă în perete, cu destinaţie sacră, adăpostind una pînă la trei pînze verticale, pictate, un vas cu flori aranjate după criteriile artei ikebana şi lista cu numele strămoşilor familiei.

Ea era deja în șa și purta o mantie galben pal peste pantalonii de mătase de un verde deschis, o pălărie cu boruri mari, un voal prins cu panglici galbene și mănuși. O umbrelă de ploaie era la îndemînă, prinsă la oblînc.

— *Ohayo*, spuse el ceremonios. *Ohayo*, Mariko-san.

— *Ohayo*, Anjin-san. *Ikaga desu ka* ? [1]

— *Okagesama de genki desu. Anata wa* ? [2]

Ea zîmbi.

— *Yogi, arigato goziemashita.*

Ea nu făcu nici cea mai vagă aluzie că se întîmplase ceva între ei. Dar nici el nu se aștepta la așa ceva, mai ales în public, știind cît era de periculos. Parfumul ei ajunse pînă la el și i-ar fi plăcut s-o sărute aici, în fața tuturor.

— *Ikimaso !* [3] spuse și se răsuci în șa, făcîndu-le semn samurailor să treacă în față. Își ducea calul la pas și Mariko veni lîngă el. Cînd rămaseră singuri, încordarea lui se domoli.

— Mariko ?

— *Hai ?*

Apoi el spuse în latină :

— Ești frumoasă și te iubesc.

— Îți mulțumesc, dar cu atîta vin din seara trecută capul meu numai frumos nu poate fi azi, zău că nu, și iubire este un cuvînt creștin.

— Ești frumoasă, și ești creștină, și vinul nu ți-a putut face nimic.

— Mulțumesc pentru minciună, Anjin-san, da, îți mulțumesc.

— Nu. Eu ar trebui să-ți mulțumesc.

— O ? De ce ?

— Nu mă întreba de ce. Îți mulțumesc sincer.

— Dacă vinul și carnea te fac atît de prietenos, de bun și de curtenitor, spuse ea, atunci trebuie să-i spun concubinei tale să răstoarne cerul și pămîntul să-ți facă rost de ele în fiecare seară.

— Da. Aș vrea ca toate să fie la fel, întotdeauna.

---

[1] Ce mai faci (jpn).
[2] Bine, mulțumesc. Dar tu ? (jpn.).
[3] Hai să mergem (jpn.)

— Azi eşti nespus de fericit, zise ea. Bine, foarte bine, dar de ce ? De ce, într-adevăr ?

— Din pricina dumitale. Ştii de ce.

— Nu ştiu nimic, Anjin-san.

— Nimic ? o tachină el.

— Nimic.

Era uluit. Acum erau singuri şi în siguranţă.

— De ce-ţi laşi sufletul să ţi se citească pe chip ? spuse ea.

— Tîmpenie ! Absolută tîmpenie ! Am uitat că e foarte înţelept să fii cu mare băgare de seamă. A fost doar pentru că eram singuri şi voiam să vorbesc despre asta. Şi, de fapt, să spun mai multe.

— Vorbeşti în cimilituri. Nu te înţeleg.

Era din nou încurcat.

— Dumneata nu vrei să discutăm despre asta ? Chiar deloc ?

— Despre ce, Anjin-san ?

— Atunci, ce s-a întîmplat azi-noapte ?

— Am trecut pe lîngă uşa dumitale azi-noapte, cînd slujnica mea, Koi, era cu dumneata.

— Ce ? !

— Noi, concubina dumitale şi cu mine, am crezut că ar fi un dar care ţi-ar face plăcere. Ţi-a plăcut, nu ?

Blackthorne încerca să-şi vină în fire. Slujnica lui Mariko era de talia ei, dar mai tînără şi nicidecum atît de atrăgătoare şi atît de drăguţă. Da, fusese întuneric beznă şi capu-i era tulbure din pricina vinului, dar nu, nu fusese slujnica.

— Asta nu e cu putinţă, spuse el în portugheză.

— De ce nu e cu putinţă, *senhor* ? întrebă ea în aceeaşi limbă.

El o schimbă iar în latină, pentru că însoţitorii călări nu erau prea departe şi vîntul sufla în direcţia lor.

— Te rog nu glumi cu mine. Nimeni nu ne poate auzi. Îţi cunosc înfăţişarea şi parfumul.

— Dumneata crezi c-am fost eu ? O, n-am fost, Anjin-san ! Aş fi onorată, dar n-ar fi nicicînd posibil... oricît de mult aş putea-o dori. O, nu, Anjin-san ! N-am fost eu, ci Koi, slujnica mea. Aş fi onorată, dar eu aparţin altuia, chiar dacă e mort.

— Da, dar n-a fost slujnica dumitale. Îşi domoli mînia. Dar s-o lăsăm aşa cum doreşti.

— A fost slujnica mea, Anjin-san, spuse ea împăciuitoare. Noi i-am dat cu parfumul meu şi am învăţat-o să nu rostească nici un cuvînt. Nu ne-a trecut nici o clipă prin gînd c-ai să crezi că sînt eu ! Asta n-a fost ca să te înşelăm, ci ca să te descătuşezi, ştiind că discuţiile despre împărţitul pernei încă te mai stînjenesc. Ea-l privea cu ochi mari, nevinovaţi. Ea ţi-a plăcut, Anjin-san ? Dumneata i-ai plăcut ei.

— Uneori este lipsit de haz să glumeşti despre lucruri de mare importanţă.

— Lucrurile de mare importanţă vor fi totdeauna tratate cu multă importanţă. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, este ceva lipsit de importanţă.

— Eu nu te consider pe dumneata lipsită de importanţă.

— Îţi mulţumesc. Şi eu zic la fel. Dar o slujnică, noaptea, în pat cu un bărbat, e o chestiune personală şi fără importanţă. Este un dar din partea ei şi, uneori, şi din partea lui. Nimic mai mult.

— Niciodată ?

— Uneori. Dar această chestiune personală, ca-mpărţitul pernei, nu are acea imensă gravitate pe care i-o atribui dumneata.

— Niciodată ?

— Numai atunci cînd femeia şi bărbatul o fac împotriva legii. În *această* ţară.

El se domoli, înţelegînd, în cele din urmă, pricina tăgăduielii ei.

— Îmi cer iertare, spuse. Da, ai dreptate, iar eu am greşit foarte mult. Nu trebuia să fi vorbit niciodată. Îmi cer iertare.

— De ce te scuzi ? Pentru ce ? Spune-mi, Anjin-san, fata purta crucifix ?

— Nu.

— Eu întotdeauna îl port. Totdeauna.

— Un crucifix poate fi scos, spuse el în portugheză. Asta nu dovedeşte nimic. Ar putea fi împrumutat, ca parfumul.

— Spune-mi un ultim adevăr : ai văzut într-adevăr fata ? *Ai văzut-o* bine ?

— Bineînţeles. Te rog, să uităm că am...

— Noaptea era foarte întunecoasă, luna acoperită de

nori. Te rog, spune adevărul, Anjin-san. Gîndeşte-te ! Ai văzut într-adevăr fata ?

Bineînţeles că am văzut-o, gîndi el indignat.

Pe naiba, gîndeşte-te bine. *N-ai văzut-o.* Mintea ţi-era înceţoşată. Putea să fi fost slujnica, dar tu ştiai că e Mariko, pentru că o voiai pe Mariko şi o vedeai numai pe Mariko în închipuirea ta, crezînd că Mariko te-ar dori şi ea în egală măsură. Eşti un prost. Al naibii de prost.

— De fapt, nu. De fapt, ar trebui, într-adevăr, să-mi cer scuze, spuse el. Cum să-mi cer iertare ?

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, Anjin-san, răspunse ea calm. Ţi-am spus de multe ori că un bărbat nu se scuză niciodată, chiar dacă a greşit. Dumneata n-ai greşit. Ochii ei îl tachinau acum. Nu e cazul să ceri scuze slujnicei mele.

— Mulţumesc, spuse el rîzînd. Dumneata mă faci să mă simt mai puţin prost.

— Cînd rîzi, anii parcă-ţi dispar. Seriosul Anjin-san devine din nou copil.

— Tatăl meu mi-a spus că eu m-am născut bătrîn.

— Aşa e ?

— Aşa gîndea el.

— Cum era el ?

— A fost un bărbat grozav. Căpitan şi proprietar de navă. Spaniolii l-au omorît într-o localitate numită Anvers, cînd au trecut oraşul acela prin foc şi sabie. I-au ars corabia. Aveam şase ani, dar mi-l amintesc, era un bărbat spătos, înalt, bun, cu păr auriu. Fratele meu mai mare, Arthur, avea doar opt ani... Am trăit vremuri grele atunci, Mariko-san.

— De ce ? Te rog, spune-mi. Te rog !

— Totul e foarte obişnuit. Fiecare bănuţ fusese băgat în nava aceea şi ea s-a dus... şi, ei bine, nu mult după asta, sora mea a murit. De fapt a murit din pricina foamei. În 1571 a fost foamete şi din nou ciumă.

— Şi la noi e uneori ciumă. Pestă bubonică. Eraţi mulţi în familia voastră ?

— Trei, spuse el bucuros să vorbească, pentru a uita de cealaltă durere. Willia, sora mea, avea nouă ani cînd a murit. Arthur era următorul, el voia să ajungă artist, sculptor, dar a trebuit să se facă ucenic la un pietrar, ca să ne poată ţine. A fost omorît pe vremea Armadei. Avea douăzeci şi cinci de ani, bietul de el, atunci se înrolase pe

o navă, şi era nepregătit. A fost o mare pierdere. Eu sînt ultimul din familia Blackthorne. Acum, nevasta şi fiica lui Arthur locuiesc cu soţia şi copiii mei. Mama încă trăieşte, la fel şi bătrîna, bunica Iacoba — ea are şaptezeci şi cinci de ani şi e la fel de viguroasă, ca un stejar englezesc, deşi e irlandeză. Ele trăiau cînd am plecat eu, acum doi ani şi mai bine.

Durerea îi revenea iar. Am să mă gîndesc la ei atunci cînd voi porni spre casă, îşi promise, dar, pînă atunci, nu !

— Mîine o să fie furtună, spuse el privind marea. Una puternică, Mariko-san. Apoi peste trei zile vom avea vreme bună.

— Acesta e anotimpul furtunilor. De obicei e-ntunecat şi plouă mereu. Cînd se opresc ploile se face foarte umed. Apoi încep *tai-fun*-urile.

Aş vrea să fiu din nou pe mare, gîndea el. Am fost oare vreodată pe mare ? A fost nava aievea ? Ce e aievea ? Mariko sau slujnica ?

— Nu rîzi prea des, nu-i aşa, Anjin-san ?

— Am călătorit prea multă vreme pe mare. Marinarii sînt întotdeauna gravi. Am învăţat să privim marea. O urmărim întotdeauna şi aşteptăm dezastrul. Ia-ţi ochii de pe mare o secundă, iar ea îţi va înhăţa nava şi ţi-o va face ţăndări.

— Mie mi-e frică de mare, spuse ea.

— Şi mie. Un pescar bătrîn mi-a spus cîndva : „Bărbatul care nu se teme de mare se va îneca degrabă, pentru că o să iasă în larg într-o zi cînd n-ar trebui. Dar nouă ne e teamă de mare, aşa că vom fi scufundaţi mai rar". Îşi îndreptă privirile spre ea. Mariko-san...

— Da ?

— Acum cîteva minute mă convinseseşi că..., ei bine, să zicem că eram convins. Acum nu mai sînt. Care e adevărul ? *Honto*. Trebuie să-l ştiu.

— Urechile sînt făcute să audă. Bineînţeles că a fost slujnica.

— Slujnica asta ! Pot s-o cer ori de cîte ori vreau ?

— Bineînţeles, dar un bărbat înţelept n-ar face-o.

— Pentru că aş putea fi dezamăgit, data viitoare ?

— Posibil.

— Găsesc că e greu să te bucuri de o slujnică, iar apoi s-o pierzi şi nici să nu poţi spune nimic...

— Să-mparţi perna e o bucurie a trupului. Şi atîta tot.

— Dar cum să-i zic unei slujnice că e frumoasă ? Că o iubesc ? Că mi-a umplut sufletul de o fericire fără margini ?

— Nu se cade să „iubeşti" o slujnică în acest chip. Nu aici, Anjin-san. Pasiunea asta nu e nici chiar pentru o soţie sau o concubină. Brusc făcu creţuri la ochi. Ci doar pentru cineva precum Kiku-san, curtezana, care e atît de frumoasă şi o merită.

— Unde pot să găsesc această fată ?

— În sat. Ar fi pentru mine o cinste să fac pe mijlocitorul.

— Dumnezeule, cred că într-adevăr vrei s-o faci !

— Bineînţeles. Un bărbat are nevoie de tot felul de pasiuni. Această doamnă este demnă de o poveste de dragoste — dacă îţi poţi permite.

— Cum adică ?

— Te-ar costa foarte mult.

— Iubirea n-o cumperi. Felul ăsta de iubire nu valorează doi bani. Iubirea nu are preţ.

Ea zîmbi.

— Împărţitul pernei are totdeauna preţul lui. Totdeauna. Nu neapărat în bani, Anjin-san. Dar un bărbat totdeauna plăteşte pentru treaba asta, într-un fel sau altul. Adevărata iubire, noi o numim datorie, este de la suflet la suflet şi nu are nevoie de o asemenea exteriorizare, de darul morţii.

— Greşeşti. Aş vrea să-ţi pot arăta lumea aşa cum este.

— Ştiu cum este lumea şi cum va fi mereu. O vrei din nou pe această slujnică demnă de dispreţ ?

— Da. Ştii că vreau...

Mariko rîse amuzată.

— Atunci îţi va fi trimisă. La apusul soarelui. Noi o vom însoţi, Fujiko şi cu mine !

— La naiba, vă cred în stare !

Rîseră amîndoi.

— Ah, Anjin-san, mă bucur că te văd rîzînd. De cînd te-ai reîntors la Anjiro te-ai schimbat mult.

— Nu. Nu prea mult. Dar noaptea trecută am avut un vis. Visul acela era perfecţiunea.

— Dumnezeu este perfecţiunea. Şi uneori şi un apus de soare, sau un răsărit de lună, sau primul crocus din acest an.

— Nu te înțeleg deloc.

Își ridică vălul de pe față și-l privi în ochi.

— Cîndva un alt bărbat mi-a spus : „Nu te înțeleg deloc", și soțul meu i-a răspuns : „Iertați-mă, Alteță, dar nici un bărbat n-o poate înțelege. Tatăl ei n-o înțelege, nici zeii, nici Dumnezeul ei barbar, nici chiar mama ei n-o înțelege."

— Acela a fost Toranaga ? Seniorul Toranaga ?

— O, nu, Anjin-san. Acela a fost *taikō*. Seniorul Toranaga mă înțelege. El înțelege totul.

— Chiar și pe mine ?

— Foarte mult.

— Ești sigură de asta, nu ?

— Da. O, foarte sigură.

— O să cîștige războiul ?

— Da.

— Îi sînt eu vasalul favorit ?

— Da.

— O să-mi ia navele de război ?

— Da.

— Cînd o să-mi primesc nava înapoi ?

— N-ai s-o primești.

— De ce ?

Gravitatea ei dispăru.

— Pentru că o să ai „slujnica" dumitale în Anjiro și-atît o să tot împarți perna, că n-o să mai ai putere să mergi, nici măcar pe brînci, atunci cînd ea o să te roage să te duci pe nava dumitale și cînd și seniorul Toranaga o să-ți ceară să pleci și să ne lași în pace !

— Poftim, cine-mi ești ! O clipă atît de serioasă, ca-n următoarea să nu mai fii deloc.

— Asta e doar ca să-ți răspund, Anjin-san, și să pun anumite lucruri la locul lor. Ah, dar înainte de a ne părăsi, ar trebui s-o vezi pe doamna Kiku. E demnă de o mare pasiune. E atît de frumoasă și talentată. Pentru ea, dumneata ai fi extraordinar !

— Sînt ispitit să primesc provocarea.

— Nu provoc pe nimeni. Dar, dacă ești pregătit să fii samurai și nu... nu un străin... dacă ești pregătit să socotești împărțitul pernei drept ceea ce este, atunci aș fi onorată să fac pe mijlocitorul.

— Cum adică ?

— Cînd vei fi foarte bine dispus şi te vei simţi pregătit pentru o distracţie cu totul aparte, roagă-ţi concubina să-mi spună.

— De ce pe Fujiko-san ?

— Pentru că este de datoria concubinei dumitale să aibă grijă să fii mulţumit. E obiceiul nostru, ca să facem viaţa simplă. Noi admirăm simplitatea, aşa că *bărbaţii şi femeile* pot să ia împărţitul pernei drept ceea ce este : o parte importantă a vieţii, cu siguranţă, dar între un bărbat şi o femeie există lucruri mai însemnate. Supunere, de exemplu. Respect. Datorie. Chiar această „iubire" a voastră. Fujiko te „iubeşte".

— Nu, nu mă iubeşte.

— Ea îţi va da viaţa ei. Ce poate fi mai de preţ ?

În cele din urmă, îşi desprinse ochii de pe ea şi privi marea. Creste de valuri veneau spre mal şi vîntul se-nteţea. Se întoarse iar spre ea.

— Deci nu e nimic de spus între noi ? întrebă.

— Nimic. Aşa e înţelept.

— Şi dacă eu nu sînt de acord ?

— Trebuie să fii. Te găseşti aici. Aceasta este casa dumitale.

•

Cei cinci sute de călăreţi în atac galopau de-a valma peste coama dealului, în jos, spre fundul văii presărat cu pietre, unde alţi două mii „în apărare" erau aşezaţi în formaţie de luptă. Fiecare purta o muschetă la spate, iar la centură săculeţe cu gloanţe şi cremene şi cîte un corn cu praf de puşcă. Ca la majoritatea samurailor, hainele lor erau o adunătură pestriţă de chimonouri şi jerpelituri, dar armele erau întotdeauna de cea mai bună calitate, după posibilităţile fiecăruia. Numai Toranaga şi, luîndu-se după el, şi Ishido insistau ca trupele lor să fie îmbrăcate uniform şi îngrijit. Toţi ceilalţi *daimyo* considerau o asemenea vădită ciudăţenie drept o irosire prostească de bani, o inovaţie netrebuincioasă. Chiar şi Blackthorne era de aceeaşi părere. Armatele din Europa n-au fost niciodată în uniforme — ce rege şi-ar putea permite asta, afară doar pentru garda personală ?

El stătea pe o ridicătură, cu Yabu şi ajutoarele sale, cu Jozen şi toţi oamenii săi şi cu Mariko. Aceasta era

prima repetiție generală a unui atac. Aștepta neliniștit. Yabu era neobișnuit de încordat, iar Omi și Naga fuseseră așa de iritați, mai-mai să se ia la harță. În special Naga.

— Ce se-ntîmplă cu toți ? o întrebase pe Mariko.

— Pesemne că vor să iasă bine în fața seniorului lor și a oaspetelui său.

— El e tot *daimyo* ?

— Nu. Dar e un om important, e unul din generalii seniorului Ishido. Ar fi bine dacă totul ar ieși perfect astăzi.

— Voiam să mi se fi spus și mie că aici se va face o repetiție generală.

— La ce-ar fi folosit ? Dumneata ai făcut tot ce puteai face.

Da, gîndi Blackthorne în timp ce-i privea pe cei cinci sute de călăreți. Dar ei nu sînt încă nici pe departe pregătiți. Cu siguranță că și Yabu o știe, toți o știu. Așa că, dacă e un dezastru, ei bine asta-i *karma*, își spuse el cu mai multă încredere, și gîndul ăsta îl consolă.

Atacanții veneau tot mai repede, iar apărătorii stăteau în picioare, așteptîndu-i, sub stindardele căpitanilor lor, bătîndu-și joc de „inamic", așa cum făceau de obicei, desfășurați în flancuri, pe cîte trei-patru rînduri. Curînd atacanții aveau să descalece în afara razei de bătaie a săgeților. Apoi, se obișnuia ca cei mai viteji războinici de ambele părți să păsească bătăioși în față, ca să arunce mănușa, proclamîndu-și propria superioritate și propria spită, cu cele mai învederate insulte. Începeau să lupte, corp la corp, alăturîndu-li-se treptat din ce în mai mulți, pînă ce un comandant avea să ordone atacul general. De obicei, cei în număr mai mare îi învingeau pe cei mai puțini, apoi erau aduse rezervele și aruncate în luptă, și iar începea încăierarea, pînă cînd moralul uneia din părți ceda și cei cîțiva lași, care se retrăgeau, avea să fie urmați de alții, iar fuga generală, în mare zăpăceală, pregătea sfîrșitul luptei. Trădarea nu era neobișnuită. Uneori regimente întregi, urmînd ordinele stăpînilor lor, schimbau părțile, fiind primiți ca aliați — totdeauna bine întîmpinați, dar niciodată considerați de încredere. Uneori, comandanții înfrînți fugeau spre a se regrupa și a porni iar lupta. Citeodată rămîneau pe loc și luptau pînă la moarte, alteori își făceau *seppuku*, cu tot ritualul. Rareori erau prinși.

Unii își ofereau serviciile învingătorilor. Uneori erau acceptate, dar în majoritatea cazurilor refuzate. Moartea era soarta învinșilor, rapidă pentru cei bravi și plină de rușine pentru cei lași. Acesta era tipicul de veacuri al tuturor încăierărilor din această țară, chiar și al marilor bătălii, soldații de aici fiind la fel ca pretutindeni, afară doar că aici erau mai numeroși și mai cruzi ; și mult mai mulți decît oriunde pe acest pămînt erau gata să moară pentru stăpînii lor.

Tropotul copitelor răsună în vale.

— Unde e comandantul atacului ? Unde e Omi-san ? întrebă Jozen.

— Printre oameni, fii liniștit, răspunse Yabu.

— Dar unde e steagul lui ? Și de ce nu poartă armură de luptă și panașe ? Unde e steagul comandantului ? Sînt de-a dreptul ca o adunătură de bandiți împuțiți ce nu-s buni de nimic !

— Ai răbdare ! Toți ofițerii au primit ordin să nu iasă la vedere. Ți-am spus. Și, te rog, nu uita că noi ne prefacem că lupta e în plină desfășurare, că asta nu e decît o parte dintr-o mare bătălie, cu rezerve și arm...

Jozen izbucni :

— Unde le sînt săbiile ? Nici unul din ei nu poartă sabie ! Samurai fără săbii ? O să fie măcelăriți !

— Fii liniștit !

Acum atacanții descălecau. Primii războinici ieșiră din rîndurile apărătorilor spre a-și arăta curajul. Un număr egal începu să-și măsoare forțele cu ei. Apoi, deodată, masa neorînduită de atacanți se năpusti în cinci falange, într-o disciplină de fier, fiecare falangă formată din cîte patru rînduri a douăzeci și cinci de oameni, trei falange în față și două de rezervă, la patruzeci de pași, în spate. Toți ca unul atacară inamicul. Cînd erau la o bătaie de pușcă, se opriră la comandă și rîndurile din față traseră o salvă asurzitoare, toți deodată. Țipete și oameni murind. Jozen și oamenii lui se aplecară din reflex, apoi priviră uimiți cum rîndurile din față îngenunchează și începură să reîncarce, iar rîndurile din spate traseră pe deasupra lor, rîndurile trei și patru urmînd același tipic. La fiecare salvă cădeau mai mulți apărători și valea se umplu de strigăte, țipete și haos.

— Îți omori propriii tăi oameni ! strigă Jozen peste vacarmul general.

— E muniție oarbă, nu adevărată ! Toți se prefac, dar imaginează-ți cum ar fi un atac adevărat, cu gloanțe adevărate. Privește !

Acum apărătorii își „reveneau" din șocul inițial. Se regrupară și se întoarseră într-un atac frontal. Dar, între timp, rîndurile din față reîncărcaseră și, la comandă, traseră o altă salvă din poziția îngenuncheat, apoi cel de al doilea rînd trase, stînd în picioare, îngenunchind imediat ca să reîncarce, apoi urmară al treilea și al patrulea după același tipic și, deși mulți trăgători erau înceți, iar șirurile în dezordine, era ușor de imaginat decimarea îngrozitoare pe care ar face-o niște oameni bine instruiți. Contraatacul șovăi, apoi apărătorii se retraseră într-o zăpăceală prefăcută, pe povîrniș în sus, ca să se oprească chiar la picioarele celor care îi priveau. Mulți „morți" zăceau împrăștiați pe pămînt.

Jozen și oamenii lui erau cutremurați.

— Puștile astea ar rupe orice linie !

— Așteaptă. Bătălia nu s-a terminat !

Apărătorii se regrupară din nou și acum comandanții lor îi îndemnau să iasă victorioși, băgînd în luptă rezervele și ordonînd atacul general. Samuraii se năpustiră pe deal, în jos, aruncîndu-se asupra dușmanului și scoțînd strigătele lor teribile de bătălie.

— Acum o să fie făcuți una cu pămîntul, spuse Jozen, prins ca și ceilalți de autenticitatea acestei lupte simulate.

Și avu dreptate. Falangele cedară. Rîndurile se rupseră și ei o luară la sănătoasa în fața strigătelor de bătălie ale adevăraților samurai, cu săbii și suliițe, iar Jozen și oamenii lui își alăturară și ei strigătele de dispreț, în timp ce regimentele alergau spre moarte mîncînd pămîntul. Pușcașii o luară la fugă precum Mîncăii de Usturoi, o sută de pași, două sute, trei sute, apoi, brusc, la comandă, falangele se regrupară, de data asta în formație de V. Se porniră iar salvele zdrobitoare. Atacul se poticni, apoi se opri. Dar puștile continuau. Se opriră apoi și ele. Jocul încetă. Dar toți de pe muncel știau acum că, acum cei două mii aveau să fie măcelăriți.

În tăcere, atacanții și apărătorii începură să se separe. „Cadavrele" se ridicară în picioare, armele erau adunate. Se auzeau rîste și gemete. Mulți șchiopătau și cîțiva erau grav răniți.

— Te felicit, Yabu-sama, spuse Jozen cu mare sinceritate. Acum înțeleg ce încercați cu toții să-mi spuneți.

— Tragerea a avut multe hibe, spuse Yabu încîntat în sinea lui. Ne vor trebui luni să-i instruim ca lumea.

Jozen clătină din cap.

— Nu mi-ar plăcea să-i atac acum, dacă ar avea muniție adevărată. Nici o armată n-are cum să reziste acestei forțe — nici o linie de bătaie. Șirurile n-ar izbuti niciodată să rămînă compacte. Atunci ai putea să reverși trupe obișnuite și cavalerie prin rîndurile rupte și aripile ar fi făcute praf, ca un pergament vechi. Mulțumi în gînd tuturor spiritelor *kami* că avusese înțelepciunea să vadă atacul. Apoi continuă : Priveliștea a fost cumplită. Pentru o clipă am crezut că bătălia e adevărată.

— Li s-a ordonat s-o facă să pară adevărată. Și acum, dacă dorești, poți să-mi treci în revistă pușcașii.

— Mulțumesc. Ar fi o cinste pentru mine.

Apărătorii se îndreptau șuvoaie spre tabăra lor, așezată pe dealul îndepărtat. Cei cinci sute de pușcași așteptau jos, lîngă poteca ce urca muchea dealului și cobora în sat. Se rînduiau pe companii, Omi și Naga în fruntea lor, amîndoi purtînd din nou săbii.

— Yabu-sama ?

— Da, Anjin-san ?

— Bine, nu ?

— Da, bine.

— Mulțumesc, Yabu-sama. Eu plăcut.

Mariko îl corectă automat :

— Mi-a plăcut.

— A, îmi pare rău. Mi-a plăcut.

Jozen îl luă pe Yabu deoparte.

— Toate acestea le-ai învățat de la Anjin-san ?

— Nu, minți Yabu. Dar așa luptă barbarii. El doar a instruit oamenii să-ncarce și să tragă.

— De ce nu faci așa cum a zis Naga-san ? Acum ai cunoștințele barbarului. De ce să riște să se răspîndească ? El e o molimă. E foarte periculos, Yabu-sama. Naga-san avea dreptate. E adevărat, țăranii ar *putea* lupta lesne așa. Descotorosește-te de barbar acum.

— Dacă seniorul Ishido dorește capul lui, nu trebuie decît să-l ceară.

— Eu îl cer. Acum. Cruzimea apăru iar în vocea lui. Vorbesc în numele lui.

— Am să ţin seama de asta, Jozen-san.

— Şi, de asemeni, în numele lui, *cer* ca toate muschetele să fie luate imediat de la trupe.

Yabu se încruntă şi-şi îndreptă atenţia spre companii. Ele se apropiau urcînd dealul, în rînduri drepte, disciplinate, uşor caraghioase, doar pentru că o asemenea ordine era neobişnuită. La cincizeci de paşi se opriră. Omi şi Naga înaintară, singuri, şi salutară.

— A fost perfect pentru un prim exerciţiu, spuse Yabu.

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse Omi. Şchiopăta uşor, iar faţa-i era murdară, cu vînătăi şi cu urme de praf de puşcă.

Jozen spuse :

— Trupele tale vor trebui să poarte săbii într-o luptă adevărată, Yabu-sama, *neh* ? Un samurai trebuie să poarte săbii, dacă termină muniţia, *neh* ?

— Săbiile vor fi la locul lor, la atac şi în retragere. O, ei or să le poarte, ca de obicei, spre a menţine surpriza, dar chiar înainte de primul atac le vor lepăda.

— Samuraiul va avea întotdeauna nevoie de săbii. Într-o luptă adevărată. Chiar şi aşa, eu sînt bucuros că nu va trebui să foloseşti această forţă de atac, sau... Jozen voia să adauge : „Sau această metodă de luptă ticăloasă şi parşivă". În schimb spuse : Sau va trebui să renunţăm cu toţii la săbii.

— Poate că o vom face, Jozen-san, cînd vom merge la război.

— Ai renunţa la sabia dumitale Murasama ? Sau chiar la darul lui Toranaga ?

— Ca să cîştig o bătălie, da. Altfel nu.

— Atunci s-ar putea să trebuiască s-alergi mîncînd pămîntul să-ţi salvezi sămînţa cînd muscheta ţi s-a înţepenit şi praful de puşcă s-a udat.

Jozen rîse de propria-i vorbă de duh. Yabu nu.

— Omi-san ! Arată-i ! porunci el.

Imediat Omi dădu un ordin. Oamenii lui scoaseră pe neobservate baioneta scurtă, băgată în teacă, care atîrna aproape nevăzută la centiroane, la spate, şi o puseră în lăcaşul din gura muschetelor.

— *Atac !*

Imediat samuraii atacară cu strigătul lor de bătălie :

— Kasigiiiiiii !

Pădurea de săbii se opri la un pas de ei. Jozen şi oamenii lui rîdeau strepezit de brusca şi neaşteptata ferocitate.

— Bine, foarte bine, spuse Jozen. Întinse mîna şi atinse una din baionete. Era extrem de ascuţită. Poate că ai dreptate, Yabu-sama. Să sperăm că nu va fi pusă niciodată la-ncercare.

— Omi-san ! strigă Yabu. Rînduieşte-i în formaţie. Jozen-san vrea să-i treacă în revistă. Apoi te întorci în tabără. Mariko-san, Anjin-san, urmaţi-mă !

Începu să coboare coasta cu paşi mari, printre rînduri, Blackthorne şi Mariko veneau în urma lui.

— Alinierea la potecă. Baionetele la loc !

Jumătate din oameni se supuseră imediat, făcură stînga-mprejur şi porniră iar în jos, pe pantă. Naga şi cei două sute cincizeci de samurai ai lui rămaseră unde se aflau, cu baionetele încă ameninţătoare.

Jozen îşi ieşi din fire.

— Ce se-ntîmplă ?

— Consider insultele tale de nesuportat, spuse Naga cu venin în glas.

— Asta-i o aiureală. Eu nu te-am insultat şi nici altcineva ! Baionetele tale insultă rangul meu ! Yabu-sama !

Yabu se întoarse. Acum se afla la celălalt capăt al trupelor lui Toranaga.

— Naga-san ! strigă cu răceală. Ce-nseamnă asta ?

— Eu nu pot să iert insultele acestui om faţă de tatăl meu, sau faţă de mine.

— El e inviolabil. Nu te poţi atinge de el ! Este sub protecţia regenţilor.

— Îmi cer iertare, Yabu-sama, dar asta e o treabă între mine şi Jozen-san.

— Nu. Tu te afli sub ordinele mele. Îţi ordon să le spui oamenilor tăi să se întoarcă în tabără.

Nimeni nu se clinti. Începu să plouă.

— Îmi cer scuze, Yabu-san, vă rog să mă iertaţi, dar asta e o neînţelegere între mine şi el, şi, orice se va întîmpla, nu veţi da socoteală pentru fapta mea şi a oamenilor mei.

Din spatele lui Naga, unul din oamenii lui Jozen îşi trase sabia şi se aruncă spre spatele neapărat al lui Naga. O salvă de douăzeci de muschete se descărcă imediat în

capul lui. Cei douăzeci de oameni îngenunchează și începură să reîncarce. Al doilea rînd era gata.

— Cine a ordonat muniție de război ?

— Eu am ordonat. Eu, Yoshi Naga-noh-Toranga !

— Naga-san ! Îți ordon să-i lași pe Nebara Jozen și pe oamenii lui să plece nestînjeniți. Nu vei părăsi locuința ta pînă mă pot sfătui cu seniorul Toranaga în legătură cu nesupunerea ta !

— Bineînțeles că îl veți informa pe seniorul Toranaga și *karma* e *karma*. Dar, Yabu-sama, îmi pare rău, mai întîi acest om trebuie să moară. Toți trebuie să moară. Astăzi !

Jozen țipă :

— Sînt sub protecția regenților ! N-ai să cîștigi nimic omorîndu-mă.

— Îmi recîștig onoarea, *neh* ? spuse Naga. Îți plătesc batjocura la adresa tatălui meu și insultele față de mine. Dar tu ar fi trebuit oricum să mori. *Neh* ? N-aveam cum să fi fost mai limpede noaptea trecută. Acum ai văzut un atac. Nu pot să risc ca Ishido să afle toată — mîna îi flutură spre cîmpul de luptă — toată grozăvia asta !

— El știe deja ! îi scăpa lui Jozen, binecuvîntîndu-se pentru prevederea din noaptea trecută. El știe tot ! Am trimis în taină un mesaj printr-un porumbel călător în zori ! Nu cîștigi nimic omorîndu-mă, Naga-san !

Naga făcu semn către unul din oamenii lui, un samurai în vîrstă, care înaintă și aruncă porumbelul strangulat la picioarele lui Jozen. Apoi fu azvîrlit pe pămînt și capul unui om — capul samuraiului Masumoto, trimis ieri de Jozen cu pergamentul. Ochii îi erau încă deschiși, buzele rînjite, cu o expresie plină de ură. Capul începu să se rostogolească. Veni de-a dura printre rînduri pînă se opri lîngă o piatră.

Un geamăt țîșni din gura lui Jozen. Naga și toți oamenii lui rîseră. Chiar și Yabu zîmbi. Un alt samurai al lui Jozen se aruncă asupra lui Naga. Douăzeci de muschete îl secerară, iar omul de lîngă el, care nu se mișcase, intră și el în agonie căzu și el, rănit de moarte.

Rîsul încetă.

Omi spuse :

— Să ordon oamenilor mei să atace, Alteță ?

Fusese atît de ușor să-l manevreze pe Naga.

Yabu își șterse picăturile de ploaie de pe față.

— Nu, asta n-ar ajuta la nimic. Jozen-san și oamenii lui sînt deja morți, orice aș face. Asta e *karma* lui, după cum și Naga-san o are pe-a sa. Naga-san ! strigă. Pentru ultima oară îți ordon să-i lași pe toți să plece :

— Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să refuz.

— Foarte bine. Cînd e gata, dă-mi de știre.

— Da. Ar trebui să fie un martor oficial, Yabu-sama. Pentru seniorul Toranaga și pentru seniorul Ishido.

— Omi-san, vei rămîne dumneata. Vei semna actul de deces și vei întocmi documentul oficial. Naga-san și cu mine îl vom contrasemna.

Naga arătă spre Blackthorne.

— Să stea și el. Tot ca martor. El e răspunzător de moartea lor. Trebuie să le fie martor.

— Anjin-san, du-te acolo ! La Naga-san. Înțelegi ?

— Da, Yabu-san, Înțeleg, dar de ce, vă rog ?

— Să fii martor.

— Îmi pare rău, nu înțeleg.

— Mariko-san, explică-i ce-nseamnă „martor", spune-i că el trebuie să fie martor la ceea ce urmează să se-ntîmple, apoi veniți după mine.

Ascunzîndu-și imensa satisfacție, Yabu se întoarse și plecă.

Jozen țipă :

— Yabu-sama ! Te rog ! Yabuuuu-samaaaa !

* * *

Blackthorne a privit. Cînd s-a terminat, a plecat acasă. În casa lui era liniștie și satul era învăluit în pîclă. Baia nu l-a făcut să se simtă curat. *Saké*-ul nu i-a luat greața din gură. Lemnul aromat nu i-a îndepărtat duhoarea din nări.

Mai tîrziu Yabu a trimis după el. Atacul a fost analizat față cu față. Naga și Omi se aflau acolo, împreună cu Mariko — Naga, încă înlocuitor la comandă, rece, ca de obicei, ascultînd și comentînd rar. Nici unul din ei nu părea impresionat de ceea ce se întîmplase.

Au discutat pînă după apusul soarelui. Yabu a ordonat ca ritmul instrucției să fie accelerat. Urma să se formeze imediat un al doilea regiment de cinci sute și peste o săptămînă altul.

Blackthorne a plecat acasă singur şi a mîncat singur, chinuit de înfricoşătoarea lui descoperire : *ei n-aveau simţul păcatului, toţi erau lipsiţi de conştiinţă — chiar şi Mariko.*

În noaptea aceea n-a putut dormi. A plecat de-acasă, vîntul lovindu-l cu înverşunare. Vijelia înspuma valurile. O rafală mai puternică spulberă o colibă din sat. Cîinii urlau la cer şi nu-şi mai găseau locul. Acoperişurile din paie de orez se mişcau ca nişte fiinţe vii. Obloanele se bălăngăneau, bărbaţi şi femei, umbre tăcute, luptau să le închidă şi să le blocheze. Fluxul venea avan. Toate bărcile de pescuit fuseseră trase, pentru siguranţă, mult mai sus pe ţărm decît de obicei. Totul fusese bine închis.

S-a plimbat pe ţărm, apoi s-a întors acasă, aplecîndu-se împotriva vîntului. N-a întîlnit ţipenie de om. Ploaia venea în rafale şi foarte repede fu ud leoarcă.

Fujiko îl aştepta în verandă, vîntul năpustindu-se asupra ei, gata-gata să stingă felinarul pus la adăpost. Toată lumea era în picioare. Servitorii duceau lucrurile de valoare în hambarul scund, din piatră şi cărămidă nearsă, din fundul grădinii.

Furtuna nu era încă ameninţoare. O ţiglă din acoperiş se răsuci ieşind de la locul ei cînd vîntul suflă pe sub streaşină. Ţigla căzu cu zgomot şi se făcu ţăndări. Servitorii alergau încoace şi-ncolo, cîţiva pregătind găleţi cu apă, alţii încercînd să repare acoperişul. Bătrînul grădinar Uekiya, ajutat de copii, lega pomii şi ţufele firave de araci de bambus.

O altă rafală clătina casa.

— O s-o dea jos, Mariko-san.

Ea nu spuse nimic. Vijelia se năpustea asupra ei şi a lui Fujiko, amîndouă cu lacrimi la coada ochilor din pricina vîntului. Îşi îndreptă privirea spre sat. Tot felul de frînturi şi sfărîmături zburau pretutindeni acum. Apoi vîntul năvăli printr-o ruptură în *shoji* de hîrtie al unei locuinţe şi tot peretele dispăru, lăsînd doar un schelet de şipci. Peretele opus se făcu pulbere şi acoperişul cedă.

Blackthorne fu cuprins de disperare cînd *shoji* de la camera lui zbură. Peretele dispăru, la fel şi cel din faţa lui. Curînd toţi pereţii-*shoji* erau ferfeniţă. Putea să vadă toată casa. Dar stîlpii de susţinere a acoperişului rezistau, iar învelişul de ţiglă nu se clinti. Aşternuturi, fe-

linare, rogojini zburau pretutindeni, servitorii alergînd să le prindă.

Furtuna a dărîmat pereţii tuturor caselor din sat. Cîteva locuinţe au fost complet distruse. Nimeni n-a fost rănit grav. În zori vîntul s-a domolit, iar bărbaţii şi femeile, au început să-şi reclădească locuinţele.

Spre prînz pereţii casei lui Blackthorne erau refăcuţi, şi jumătate din sat revenise la normal. Pereţii uşori din pînză şi şipci cereau puţină muncă spre a fi ridicaţi din nou, doar platbande şi lănteţi, care erau întotdeauna ciopliţi şi legaţi cu măiestrie. Acoperişurile din paie sau ţiglă erau mai greu de făcut, dar el văzu că oamenii se ajutau întrei ei, zîmbitori, iuţi şi foarte îndemînatici. Mura alerga prin sat, sfătuind, îndrumînd, urmărind şi supraveghind. Urcă dealul să vadă cum înaintau cu lucrul la casa lui Blackthorne.

— Mura, ai făcut... Blackthorne îşi căuta cuvintele. Faci să pară uşor.

— A, mulţumesc, Anjin-san. Da, mulţumesc, dar am fost norocoşi că n-a fost nici un foc.

— Voi incendii des ?

— Mă iertaţi : „Aveţi des incendii ?"

— Aveţi des incendii ? repetă Blackthorne.

— Da, dar am poruncit satului să fie pregătit. *Pregătit*, înţelegi ?

— Da.

— Cînd vin furtunile astea...

Mura înţepeni şi privi peste umărul lui Blackthorne. Făcu o plecăciune pînă-n pămînt.

Omi se apropie cu pasu-i uşor săltat, cu ochii prietenoşi numai spre Blackthorne, de parcă Mura nici nu exista.

— 'Mneaţa, Anjin-san, spuse el.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Casa dumitale e în ordine ?

— În ordine, mulţumesc. Omi privi spre Mura şi spuse brusc : Bărbaţii ar trebui să fie la pescuit sau la munca cîmpului. Femeile la fel. Yabu-sama îşi cere taxele. Aveţi de gînd să mă faceţi de rîs cu lenea voastră ?

— Nu, Omi-sama. Vă rog să mă iertaţi. Am să mă îngrijesc de asta numaidecît.

— N-ar fi trebuit să-ţi zic eu. Data viitoare n-o să ţi-o mai spun.

— Îmi cer iertare pentru prostia mea.

Mura plecă în grabă.

— Te simţi bine azi, îl întrebă Omi pe Blackthorne. Ai avut necazuri azi-noapte ?

— Bine, azi. Mulţumesc. Dar dumneata ?

Omi vorbi mult. Blackthorne nu înţelese tot, după cum nu înţelesese nici din ceea ce îi spusese Omi lui Mura, doar cîteva cuvinte ici şi colo.

— Îmi pare rău. Nu înţeleg.

— Ţi-a plăcut ? Cum ţi-a plăcut atacul de ieri ? Aşa-zisa „bătălie ?"

— A, înţeleg. Da, cred că a fost bună.

— Şi prezenţa ta ca „martor" ?

— Poftim ?

— Prezenţa ca „martor" ! *Ronin*-ul Nebara Jozen şi oamenii lui ? Omi imită lovitura cu baioneta, rîzînd. Ai fost martor la moartea lor. Moarte ! Înţelegi ?

— O, da. Adevărat, Omi-san, e că nu-mi plac omorurile.

— *Karma*, Anjin-san.

— *Karma*. Azi instrucţie ?

— Da, dar Yabu-sama vrea doar să stea de vorbă. Mai tîrziu. Înţelegi, Anjin-san ? Doar să stea de vorbă, mai tîrziu, repetă Omi cu răbdare.

— Doar să stea de vorbă. Înţeleg.

— Începi să vorbeşti limba noastră destul de bine. Da. Foarte bine.

— Mulţumesc. Greu. Timp puţin.

— Da, dar dumneata eşti un om de ispravă şi-ţi dai toată silinţa. Asta e important. O să ai timp, Anjin-san, nu te îngrijora, am să te ajut. Omi îşi dădea seama că mai tot ce spunea era în van, dar nu se sinchisea, atîta vreme cît Anjin-san prindea miezul. Vreau să fiu prietenul tău, spuse, apoi o repetă foarte clar. Înţelegi ?

— Prieten ? Înţeleg „prieten".

Omi arătă spre el însuşi, apoi spre Blackthorne.

— Vreau să fiu prietenul tău.

— A, mulţumesc. Onorat.

Omi zîmbi iar şi se înclină, ca de la egal la egal, şi plecă.

— Prieten cu el ? murmură Blackthorne. A uitat ? Eu nu.

— A, Anjin-san, spuse Fujiko, venind grăbită spre el. N-ai vrea să mănînci ? Yabu-sama o să trimită după dumneata curînd.

— Da. Mulţumesc. Multă stricăciuni ? întrebă arătînd spre casă.

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus : „Au fost multe stricăciuni ?"

— Au fost multe stricăciuni ?

— Nu chiar, Anjin-san.

— Bun. Nimeni răniţi ?

— Îmi cer iertare, dar ar trebui spus „N-a fost nimeni rănit ?"

— Mulţumesc. N-a fost nimeni rănit ?

— Nu, Anjin-san. Nimeni n-a fost rănit.

Brusc, lui Blackthorne i se făcu lehamite să tot fie corectat la tot pasul, aşa că încheie conversaţia cu un ordin

— Am foame. Mîncare !

— Da. Imediat. Îmi pare rău, dar ar trebui să spui : „Îmi e foame". Unei persoane îi este foame, nu are foame.

Aşteptă pînă ce el spuse corect, apoi plecă.

El se aşeză în verandă şi-l privea pe Ueki-ya, bătrînul grădinar, cum aduna stricăciunile şi frunzele împrăştiate. De aici se vedeau femeile şi copiii cum reparau satul şi bărcile cum ieşeau în larg. Alţi săteni îşi tîrau picioarele spre cîmp, vîntul fiind mai domol acum. Oare ce taxe au de plătit ? se întrebă el. Nu mi-ar plăcea să fiu ţăran aici. Nu numai aici, niciunde.

Cînd se luminase de ziuă, fusese impresionat de cît de devastat părea satul.

— Furtuna asta n-ar fi atins nici o casă englezească, îi spusese lui Mariko. Da, a fost furtună, într-adevăr, dar nu una foarte puternică. De ce nu construiţi case din piatră sau cărămidă ?

— Din pricina cutremurelor, Anjin-san. Orice casă din piatră ar crăpa, bineînţeles, şi s-ar prăbuşi, şi probabil ar răni sau ar omorî pe cei dinăuntru. Cu felul nostru de a construi, pericolul e mic. Ai să vezi cît de repede e făcut totul la loc.

— Da, dar aveţi şi pericolul focului. Şi ce se-ntîmplă cînd vin Vînturile Mari ? *Tai-fun*-urile ?

— Atuncí e foarte rău.

Ea-i vorbise despre *tai-fun*-uri şi timpul lor — din iunie pînă-n septembrie, uneori mai devreme, alteori mai tîrziu. Şi despre celelalte catastrofe ale naturii.

În urmă cu cîteva zile mai fusese un cutremur. A fost uşor. Un ibric căzuse de pe vasul cu jăratic, care se răsturnase. Din fericire, cărbunii fuseseră stinşi. O casă din alt sat luase foc, dar focul nu se răspîndise. Blackthorne nu văzuse niciodată un foc care să fie stins atît de rapid. În afară de asta, nimeni din sat nu-i dăduse prea mare atenţie. Pur şi simplu rîsesră şi-şi văzuseră mai departe de-ale lor.

— De ce rîd oamenii ?

— Noi socotim foarte ruşinos şi necivilizat să ne arătăm sentimentele puternice, mai cu seamă teama, aşa că le ascundem sub un zîmbet sau un surîs. Bineînţeles că tuturor ne e teamă, deşi trebuie să n-o arătăm niciodată.

Unii din voi o arată, gîndi Blackthorne.

Nebara Jozen o arătase. Murise urît, plîngînd de teamă, implorînd mila. Uciderea lui fusese înceată şi crudă. Îl lăsaseră să fugă, după care fusese lovit cu baionetele şi schilodit pe-ndelete în rîsetele tuturor. Îl forţaseră din nou să alerge, apoi îl priviseră cum se tîra şi îi scoseseră maţele încet, în timp ce el urla şi sîngele i se prelingea amestecat cu flegmă. În cele din urmă îl lăsaseră să moară.

După aceea Naga îşi îndreptase atenţia spre ceilalţi samurai. Imediat trei din oamenii lui Jozen îngenuncheaseră, îşi vărgaseră burţile cu pumnalele scurte pe care apoi le aşezaseră în faţa lor, spre a-şi face *seppuku* după ritual. Trei dintre tovarăşii lor stăteau în spate, ca secundanţi, cu săbiile lungi scoase din teacă şi ridicate, ţinute cu ambele mîini, fiind acum cu toţii lăsaţi în pace de Naga şi de oamenii săi. Cînd samuraii îngenuncheaţi îşi întinseră mîinile spre pumnale şi-şi înţepeniră gîturile, cele trei săbii picară ca fulgerul şi-i decapitară dintr-o singură lovitură. Dinţii clănţăniră în tigvele căzute, apoi nu se mai auzi nimic. Muştele roiau.

Alţi doi samurai îngenuncheară, ultimul rămînînd în picioare, pregătit să-i secundeze. Primul dintre cei îngenuncheaţi fu decapitat la fel ca tovarăşii lui, în timp ce-şi întindea mîna după pumnal. Celălalt spuse :

— Nu. Eu, Hirasaki Kenko, ştiu cum să mor, aşa cum trebuie să moară un samurai.

Kenko era un tînăr mlădiu, parfumat şi aproape drăguţ smead, pomădat din belşug şi foarte îngrijit îmbrăcat. Îşi ridică pumnalul cu o reverenţă şi-l înfăşură la un capăt cu eşarfa, ca să-l prindă mai bine.

— Protestez împotriva morţii lui Nebara Jozen-san şi a oamenilor săi, spuse el hotărît, înclinîndu-se spre Naga. Privi pentru ultima oară cerul şi-i aruncă secundantului său un ultim zîmbet liniştitor. *Sayonara* [1], Tadeo.

Apoi îşi înfipse pumnalul adînc în partea stîngă a stomacului. Cu ambele mîini, făcu o tăietură în cruce, trase pumnalul afară şi apoi îl împlîntă din nou, adînc, chiar deasupra pîntecului şi-l smulse în tăcere. Maţele-i ciopîrţite i se revărsară şi, în timp ce faţa-i în agonie, contorsionată hidos, se înclina, secundantul îşi trimise sabia în jos, într-un singur arc nimicitor.

Naga însuşi îi luă de jos capul apucîndu-l de moţul din creştet, îi şterse faţa de ţărînă şi-i închise ochii. Apoi le spuse oamenilor săi să aibă grijă să fie spălat capul, învelit şi trimis lui Ishido, cu toate onorurile, cu un raport complet despre vitejia lui Hirasaki Kenko.

Ultimul samurai îngenunche. Nu mai era nimeni care să-l secundeze. Şi el era tînăr. Degetele-i tremurau şi teama îl chinuia. De două ori îşi făcuse datoria faţă de camarazii săi, de două ori lovise cu sabia curat, onorabil, scăpîndu-i de chinul durerii şi de ruşinea fricii. Şi o dată îl aşteptase pe cel mai bun prieten al său să moară, aşa cum trebuia să moară un samurai — înjunghiindu-se singur, într-o tăcere plină de mîndrie —, apoi îi tăiase capul, cu o lovitură perfectă. Pînă acum nu ucisese niciodată.

Îşi ţintui ochii asupra propriului pumnal. Îşi vărgă stomacul şi se rugă să aibă curajul prietenului său. Lacrimile se îmbulzeau, dar îşi aşternu pe chip o mască îngheţată, zîmbitoare. Îşi desfăcu eşarfa şi-şi înveli pumnalul la capăt. Apoi, pentru că tînărul îşi făcuse bine datoria, Naga îi făcu semn locotenentului său.

Acest samurai înaintă şi se înclină, prezentîndu-se ceremonios.

— Osaragi Nampo, căpitan în legiunea a noua a seniorului Toranaga. Aş fi onorat să vă fiu secundant.

---

[1] La revedere (jpn.).

— Ikomo Tadeo, ofiţer secund, vasalul seniorului Ishido, răspunse tînărul. Mulţumesc. Aş fi onorat să vă am ca secundant.

Moartea lui fu rapidă, fără dureri şi plină de onoare.

Capetele fură adunate. Mai tîrziu, Jozen ţipă ascuţit, revenit iar la viaţă. Mîinile-i înnebunite încercau zadarnic să-şi adune maţele.

Îl lăsară cîinilor care veniseră din sat.

Capitolul 34

La Ora Calului, la unsprezece ceasuri dimineaţa, zece zile după moartea lui Jozen şi-a oamenilor săi, un convoi de trei galere ocolea promontoriul la Anjiro. Erau ticsite cu trupe. Toranaga debarcă. Lîngă el se afla Buntaro.

— Mai întîi vreau să văd un exerciţiu de atac, Yabusan, cu cei cinci sute de la început, spuse Toranaga. Imediat.

— Nu s-ar putea mîine ? Asta mi-ar da timp să-l pregătesc, spuse Yabu îndatoritor, dar pe dinăuntru era furios de sosirea neaşteptată a lui Toranaga şi mînios pe iscoadele lui, care nu-l preveniseră. Abia dacă avusese timp să vină în grabă la ţărm cu o gardă de onoare. Trebuie să fii obosit...

— Nu sînt obosit, mulţumesc, spuse Toranaga brusc, cu bună ştiinţă. N-am nevoie de „apărători", sau de o înscenare meticuloasă, sau de ţipete, ori de aşa-zişii morţi. Uiţi, bătrîne, că am jucat în destule piese *Noh* şi-am pus în scenă destule ca să-mi pot folosi imaginaţia. Eu nu sînt un ţăran-*ronin* ! Te rog, ordonă atacul imediat.

Se aflau pe plajă, lîngă debarcader. Toranaga era înconjurat de gărzi de elită şi tot mai mulţi se revărsau din galera trasă la ţărm. Alţi o mie de samurai, înarmaţi pînă-n dinţi, erau îngrămădiţi în cele două galere, care aşteptau la o oarecare distanţă de coastă. Era o zi caldă, cu un cer fără nori, cu valuri mici ce se spărgeau la ţărm şi pîclă la orizont.

— Igurashi, ocupă-te de atac !

Yabu îşi stăpîni furia. De cînd trimisese primul mesaj despre sosirea lui Jozen, în urmă cu unsprezece zile, nu primise decît cîteva rapoarte în doi peri din Yedo, de

la propriile lui iscoade, la semnalele lui tot mai urgente, nimic altceva decît răspunsuri sporadice, enervant de neconvingătoare din partea lui Toranaga : „Primit mesajul tău, se studiază atent situaţia" ; „Uluit de veştile tale despre fiul meu. Te rog, aşteaptă instrucţiuni." Apoi, acum patru zile : „Cei răspunzători de moartea lui Jozen vor fi pedepsiţi. Vor rămîne în continuare la posturile lor, dar sub stare de arest pînă mă pot sfătui cu seniorul Ishido". Şi ieri, minunea minunilor : „Astăzi am primit invitaţia oficială a noului Consiliu al Regenţilor la ceremonia privitului florilor din Osaka. Cînd plănuieşti să pleci ? Anunţă imediat."

— Doar asta nu vrea să-nsemne că Toranaga chiar se duce ? întrebase Yabu năuc.

— Te împinge să cazi în capcană, stăpîne, răspunsese Igurashi. Orice spui, eşti prins în cursă.

— Şi eu cred la fel, spusese Omi.

— De ce nu primim veşti din Yedo ? Ce s-a întîmplat cu iscoadele noastre ?

— E aproape ca şi cum Toranaga ar fi tăiat orice cale de legătură cu Kwanto, îi spusese Omi. Poate că ştie cine sînt iscoadele Înălţimii voastre.

— Astăzi e cea de a zecea zi, Alteţă, îi amintise Igurashi lui Yabu. Totul e pregătit pentru plecarea Voastră la Osaka. Doriţi să plecaţi sau nu ?

Acum, aici, pe plajă, Yabu îşi binecuvînta *kami* protectori care-l convinseseră să accepte sfatul lui Omi de a rămîne pînă-n cea din urmă zi posibilă, de azi în trei zile.

— În legătură cu ultimul dumitale mesaj, Toranaga-sama, cel sosit ieri, spuse el. Sigur nu mergi la Osaka ?

— Dumneata mergi ?

— Te recunosc drept conducător. Bineînţeles, ascult hotărîrea dumitale.

— Hotărîrea mea e uşor de luat, Yabu-sama. Dar a dumitale e grea. Dacă te duci, regenţii, cu siguranţă, au să te ciopîrţească pentru omorîrea lui Jozen şi a oamenilor lui. Ishido e într-adevăr foarte furios, şi pe bună dreptate. *Neh* ?

— N-am făcut-o eu, mărite Toranaga. Uciderea lui Jozen — oricît de meritată — a fost împotriva ordinelor mele.

— Atîta doar c-a fost foarte bine c-a făcut-o Naga, *neh* ? Altfel, cu siguranţă, trebuia s-o fi făcut dumneata

însuți. Am să stau de vorbă cu Naga-san mai tîrziu, dar să mergem, o să discutăm pe drum, cînd urcăm spre cîmpul de instrucție. Nu trebuie să pierdem timpul. Toranaga porni cu un pas iute, gărzile urmîndu-l îndeaproape. Da, dumneata ești în mare încurcătură, bătrîne. Dacă te duci, îți pierzi capul, pierzi Izu și, bineînțeles, întreaga ta familie Kasigi merge la eșafod. Dacă rămîi, Consiliul va ordona același lucru. Privi spre el. Poate c-o să faci ceea ce mi-ai sugerat mie, cînd am fost ultima oară în Anjiro. Voi fi fericit să-ți fiu secundant. Poate capul dumitale va domoli proasta dispoziție a lui Ishido, cînd îl voi întîlni.

— Capul meu n-are nici o valoare pentru Ishido.

— Nu sînt de aceeași părere.

Buntaro le ieși în cale.

— Scuzați-mă, Alteță. Unde doriți să fie așezată tabăra ?

— Pe platou. Îți faci tabără permanentă acolo. Două sute de străji vor sta cu mine în fortăreață. Cînd ai terminat, vino la mine. Vreau să vezi exercițiul de instrucție.

Buntaro se îndepărtă grăbit.

— Tabără permanentă ? Rămîi aici ? întrebă Yabu.

— Nu, doar oamenii mei. Dacă atacul e tot atît de bun pe cît am auzit, vom alcătui nouă batalioane de asalt din cîte cinci sute de samurai fiecare.

— Poftim ?

— Da. Am adus încă o mie de samurai, aleși pentru dumneata. Dumneata vei aduce cealaltă mie.

— Dar nu sînt destule muschete și...

— Îmi pare rău, dar greșești. Am adus o mie de muschete, și praf de pușcă, și gloanțe din belșug. Restul va veni peste o săptămînă, cu încă o mie de oameni.

— O să avem nouă batalioane de asalt ?

— Da. Vom forma un regiment. Buntaro îl va comanda.

— Poate c-ar fi mai bine dac-aș face-o eu. El va fi...

— O, dar ai uitat că-n cîteva zile se-ntrunește Consiliul ! Cum poți să comanzi un regiment, dacă pleci la Osaka ? Nu te-ai pregătit de plecare ?

Yabu se opri.

— Noi sîntem aliați. Am căzut de acord că dumneata ești conducătorul și-am pecetluit învoiala. Eu mi-am ți-

nut-o și o țin. Acum te-ntreb, care ți-e planul ? Luptăm sau nu ?

— Nimeni nu mi-a declarat încă război.

Yabu ardea de nerăbdare să-și scoată sabia Yoshitomo din teacă și să-mproaște sîngele lui Toranaga în țărînă, odată pentru totdeauna ; cu orice preț. Simțea respirația gărzilor lui Toranaga, toți de jur împrejurul lui, dar acum nu-i mai păsa.

— Consiliul nu-nseamnă și pentru dumneata sfîrșitul ? Dumneata însuți ai spus-o. Odată reunit, va trebui să te supui. *Neh* ?

— Bineînțeles.

Toranaga le făcu semn gărzilor să plece, sprijinindu-se ușor în sabie, cu picioarele-i scurte bine înfipte în pămînt.

— Atunci care e hotărîrea dumitale ? Ce propui ?

— Mai întîi să văd atacul.

— Apoi ?

— Apoi să mergem la vînătoare.

— Pleci la Osaka ?

— Bineînțeles.

— Cînd ?

— Cînd o să am chef.

— Vrei să spui că *nu* cînd dorește Ishido ?

— Vreau să spun că atunci cînd o să am chef.

— Vom fi izolați, spuse Yabu. Nu putem să luptăm cu toată Japonia, chiar dacă avem și un regiment de asalt, și nu se poate să-l pregătim în zece zile.

— Așa-i.

— Atunci care e planul ?

— Ce s-a întîmplat exact cu Jozen și Naga-san ?

Yabu îi spuse adevărul, omițînd doar faptul că Naga fusese mînat din umbră de Omi.

— Și barbarul meu ? Cum se comportă Anjin-san ?

— Bine. Foarte bine.

Yabu îi povesti despre încercarea de *seppuku* din prima noapte și cu cît meșteșug îl făcuse pe Anjin-san să se supună, spre folosul amîndurora.

— Asta a fost o treabă dește aptă, spuse rar Toranaga. N-aș fi bănuit niciodată c-are să încerce să-și facă *seppuku*. Interesant.

— Noroc că i-am spus lui Omi să fie pregătit.

— Da.

Neliniştit, Yabu aşteptă ca Toranaga să mai spună ceva, dar acesta rămase tăcut.

— Vestea asta pe care ţi-am trimis-o, despre seniorul Ito, care a ajuns regent, spuse în cele din urmă Yabu, ai ştiut-o înainte de a-ţi da eu de ştire ?

Toranaga nu-i răspunse pe dată.

— Am auzit zvonuri. Seniorul Ito e o alegere perfectă pentru Ishido. Bietul prost, totdeauna i-a plăcut să se lase terfelit. O să facă un cuplu bun.

— Oricum, votul lui o să ne distrugă.

— Doar dacă exista un Consiliu.

— A, atunci ai într-adevăr un plan ?

— Eu întotdeauna am un plan — sau planuri — n-ai ştiut ? Dar dumneata, care e planul dumitale, Aliatule ? Dacă vrei să pleci, pleacă. Dacă vrei să rămîi, rămîi.. Alege !

Toranaga porni mai departe.

* * *

Mariko îi înmînă lui Toranaga un sul de hîrtie cu scris mărunt şi-nghesuit.

— Asta-i tot ? întrebă el.

— Da, Alteţă, răspunse ea, displăcîndu-i zăpuşeala cabinei şi faptul de a se afla iar la bordul galerei, fie ea şi ancorată în port. Multe din *Manualul de război* se vor repeta, dar am făcut însemnări în fiecare seară şi-am notat totul aşa cum s-a întîmplat — sau am încercat. Este aproape ca un jurnal, cu tot ce s-a petrecut şi s-a spus de cînd aţi plecat.

— Bun. L-a mai citit altcineva ?

— Din cîte ştiu, nu. Îşi făcu vînt cu evantaiul să se răcorească. Concubina lui Anjin-san şi slugile m-au văzut scriindu-l, dar l-am ţinut mereu sub cheie.

— Tu ce părere ai ?

Mariko şovăi. Îşi aruncă privirea spre uşa cabinei şi spre hubloul închis.

Toranaga spuse :

— La bord nu sînt decît oamenii mei şi nimeni nu e sub punţi. În afară de noi.

— Da, Alteţă. Mi-am amintit doar o vorbă a lui Anjin-san, că nu există secrete pe o navă. Îmi cer iertare. Se gîndi o clipă, apoi spuse sigură de sine : Regimentul de

muschete va cîştiga o bătălie. Barbarii ar putea să ne distrugă dac-ar acosta în număr mare, cu puşti şi cu tunuri. Trebuie să aveţi o flotă barbară. Pînă acum cunoştinţele lui Anjin-san v-au fost de un folos atît de mare, încît ar trebui să fie ţinute secrete, numai pentru urechile Voastre. Încăpute pe mîini greşite, ar fi un pericol de moarte pentru Înălţimea voastră.

— Acum cine mai are ştiinţă de ele ?

— Yabu-san ştie multe, dar Omi şi mai mult, el le intuieşte cel mai bine. Igurashi-san, Naga-san şi trupele — trupele, bineînţeles, înţeleg strategia, dar nu amănuntele, şi nimic din cunoştinţele generale şi politice ale lui Anjin-san. Eu, mai mult decît oricare. Alteţă, am notat tot ce-a spus el, ce-a întrebat sau ce-a comentat. Cît am putut de bine. Bineînţeles, el ne-a spus doar anumite lucruri, dar aria lui de cuprindere e vastă şi memoria lui aproape perfectă. Cu răbdare, el vă poate pune la îndemînă un tablou exact al lumii, cu obiceiurile şi pericolele ei. *Dacă* spune adevărul.

— Îl spune ?

— Cred că da.

— Care e părerea ta despre Yabu ?

— Yabu-san e un om violent, fără nici un scrupul. Nu preţuieşte nimic decît propriile lui interese. Datorie, credinţă, tradiţie nu înseamnă nimic pentru el. Mintea lui are licăriri de mare iscusinţă, chiar străluciri. Este la fel de periculos ca aliat sau ca duşman.

— Toate virtuţi lăudabile. Ce se poate spune împotriva lui ?

— Un administrator rău. Ţăranii lui s-ar răscula dac-ar avea arme.

— De ce ?

— Taxe jecmănitoare. Taxe împotriva legii. Ia trei sferturi din tot orezul, peştele şi celelalte roade. A început să pună taxe pe cap de om, pe pămînt, pe barcă. Tot ce e de vînzare, fiecare butoiaş de *saké*, totul e taxat în Izu.

— Poate că ar trebui să-l folosesc pe el sau pe ofiţerul lui de intendenţă pentru Kwanto. Bine, ce face el aici e treaba lui, ţăranii lui n-o să primească niciodată arme, aşa că n-avem de ce ne teme. Aş putea totuşi să folosesc locul ăsta ca bază, dacă va fi nevoie.

— Dar, Alteță, după legc se pot lua cel mult șaizeci de părți.

— Legea asta a fost. *Taikō* a făcut-o, dar el e mort. Ce altceva mai știi despre Yabu ?

— Mănîncă puțin, sănătatea pare bună, dar Suwo, masorul, crede că are necazuri cu rinichii. Are niște obiceiuri ciudate.

— Ce ?

Ea-i povesti despre Noaptea cu Urlete.

— Cine ți-a spus despre asta ?

— Suwo. La fel soția și mama lui Omi.

— Și tatăl lui Yabu obișnuia să-și fiarbă dușmanii. Pierdere de vreme. Dar pot să-i înțeleg nevoia de a o face din cînd în cînd. Nepotul lui, Omi ?

— Foarte ager. Foarte înțelept. Credincios întru totul unchiului său. Un vasal foarte capabil și energic.

— Familia lui Omi ?

— Mama lui e... e atît cît trebuie de aspră cu Midori, nevasta lui. Soția e samurai, blîndă, puternică și foarte bună. Toți sînt vasali credincioși ai lui Yabu-san. În clipa de față, Omi n-are nici o concubină, deși Kiku, cea mai faimoasă curtezană din Izu, este aproape ca o concubină. Dac-ar putea să-i cumpere contractul, cred c-ar aduce-o în casa lui.

— M-ar ajuta împotriva lui Yabu, dacă aș vrea s-o facă ?

Ea se gîndi. Apoi clătină din cap.

— Nu, Alteță. Nu cred. Cred că e supusul unchiului său.

— Naga ?

— E un samurai bun, cît se poate de bun. El a văzut imediat ce pericol reprezintă Jozen-san și oamenii lui pentru Înălțimea ta și și-a zăvorît gîndurile pînă v-a putut consulta. Oricît de mult urăște batalionul de muschete, totuși își instruiește companiile cu strășnicie, ca să le facă perfecte.

— Cred că a fost foarte prost să se lase dus de Yabu.

Ea-și potrivi o cută a chimonoului fără să spună nimic.

Toranaga își făcea vînt cu evantaiul.

— Acum, Anjin-san.

Ea se așteptase la această întrebare și, acum cînd venise, toate observațiile inteligente pe care vrusese să le facă îi dispărură din cap.

— El bine ?

— Trebuie să-l judecaţi după cele scrise în pergament. În unele privinţe el e cu neputinţă de explicat. Bineînţeles, educaţia şi obiceiurile lui n-au nimic comun cu ale noastre. E foarte complicat şi dincolo de... dincolo de înţelegerea *mea.* Era foarte deschis, dar, de cînd a încercat să-şi facă *seppuku,* s-a schimbat. E mai ascuns.

Îi povesti ce zisese şi ce făcuse Omi în acea primă noapte. Şi despre promisiunea lui Yabu.

— A, Omi l-a oprit, nu Yabu-san ?

— Da.

— Şi Yabu a urmat sfatul lui Omi ?

— Întocmai, Alteţă.

— Deci Omi e sfetnicul. Interesant. Dar sigur Anjin-san nu se aşteaptă ca Yabu să-şi calce cuvîntul ?

— Da, e sigur.

— Ce copilăros ! rîse Toranaga.

— „Conştiinţa" creştină e adînc înrădăcinată în el, îmi pare rău. Nu poate scăpa de *karma* lui şi faptul că este întru totul guvernat de ura lui faţă de moarte sau faţă de morţile a ceea ce el numeşte „nevinovaţi" tot de-aici se trage. Chiar şi moartea lui Jozen l-a impresionat adînc. Multe nopţi somnul i-a fost tulburat şi zile în şir abia dacă a vorbit cu cineva.

— „Conştiinţa" asta o au toţi barbarii ?

— Nu, deşi ar trebui s-o aibă toţi barbarii creştini.

— O să-şi piardă „conştiinţa" asta ?

— Nu cred. Dar, atîta vreme cît o are, e tot atît de lipsit de apărare ca un copil.

— Concubina lui ?

Ea-i povesti totul.

— Bun. Era încîntat că alegerea lui Fujiko şi planul lui merseseră de minune. Foarte bine. Ea a procedat foarte bine în privinţa armelor. Dar obiceiurile lui ?

— Mai toate normale, afară de o uluitoare stinghereală cînd e vorba de-mpărţitul pernei şi de alte treburi lumeşti. Ea-i înfăţişă, de asemeni, nevoia lui neobişnuită de singurătate şi gusturile lui oribile în materie de mîncare. În mai toate celelalte lucruri e politicos, cumpătat, energic, un elev priceput şi foarte curios în legătură cu noi şi obiceiurile noastre. Totul e-n raportul meu, dar pe scurt. I-am explicat cîte ceva despre felul nostru de viaţă,

puțin despre noi și istoria noastră, despre *taikō* și despre ce frămîntă împărăția.

— A, despre moștenitor ?

— Da, Alteță. Am greșit ?

— Nu. Ți-am spus să-l educi. Cum merge japoneza lui ?

— Foarte bine, dacă ții seama de împrejurări. Cu timpul o să vorbească limba noastră destul de bine. E un elev bun, Alteță.

— A-mpărțit perna cu cineva ?

— Cu una din slujnice, răspunse ea pe loc.

— El a ales-o ?

— Concubina lui i-a trimis-o.

— Și ?

— Înțeleg c-a fost mulțumitor pentru amîndoi.

— A ! Deci ea n-a avut nici o dificultate ?

— Nu, Alteță.

— Dar el e bine înzestrat ?

— Fata a spus : „O, da, foarte, cu prisosință". Acestea au fost cuvintele pe care le-a folosit ea.

— Excelent. *Karma* lui e bună. Asta-i nenorocirea cu o mulțime de bărbați — Yabu e unul, Kiyama altul ! *Karma* a fost vitregă cu ei. E o nenorocire să te naști așa. Mare nenorocire. Își aruncă ochii spre hîrtia făcută sul, apoi își închise evantaiul cu o pocnitură. Și tu, Marikosan ? Tu ce faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Sînt bucuroasă că vă văd arătînd atît de bine. Pot să vă felicit pentru nașterea nepotului ?

— Da, mulțumesc. Sînt fericit. Băiatul e bine făcut și pare sănătos.

— Și doamna Genjiko ?

Toranaga mormăi :

— E la fel de puternică, ca întotdeauna. Își țuguie buzele, căzînd pe gînduri o clipă. Ai putea să ne recomanzi o doică pentru copil. Era obiceiul ca fiii samurailor de vază să aibă o doică, pentru ca mamele să-și poată vedea de soți și de conducerea gospodăriei, lăsînd doica să se ocupe de creșterea copilului, să-l facă puternic și să fie o cinste pentru părinți. Mi-e teamă că nu va fi ușor de găsit persoana potrivită. Doamna Genjiko nu e dintre stăpînele ușor de mulțumit, *neh* ?

— Sînt convinsă că veţi găsi persoana potrivită, Alteţă. Cu siguranţă că am să mă gîndesc la asta, răspunse Mariko, ştiind că ar fi fost o nebunie să dai un asemenea sfat, pentru că nici o femeie nu i-ar putea mulţumi pe amîndoi, pe Toranaga şi pe nora lui.

— Mulţumesc. Dar tu, Mariko-san, ce mai faci ?

— Bine, Alteţă, mulţumesc.

— Şi conştiinţa ta creştină ?

— Sînt împăcată cu ea, Alteţă. Am făcut tot ce-aţi dorit. Cu inima curată.

— A fost vreun preot pe aici ?

— Nu, Alteţă.

— Ai avea nevoie de vreunul ?

— Ar fi bine să mă spovedesc, şi să iau sfînta împărtăşanie, şi să primesc binecuvîntarea. Da, într-adevăr, asta aş vrea : să mărturisesc lucrurile îngăduite şi să mi se dea binecuvîntarea.

Toranaga o cercetă atent. Ochii lui erau sinceri.

— Te-ai descurcat bine, Mariko-san. Te rog, fă şi mai departe ca pînă acum.

— Da, Alteţă, mulţumesc. Ar mai fi un lucru; Anjin-san are mare nevoie de o gramatică şi un dicţionar.

— Am trimis la Tsukku-san după ele. O văzu încruntîndu-se. Crezi că n-o să le trimită ?

— El o să dea ascultare, bineînţeles. Poate nu cu graba pe care aţi dori-o.

— Curînd o să ştiu, adăugă Toranaga ameninţător. Nu i-au mai rămas decît treisprezece zile.

Mariko era nedumerită.

— Alteţă ? întrebă ea neînţelegînd.

— Treisprezece ? A, spuse Toranaga cu indiferenţă, acoperindu-şi scăparea de moment, cînd am fost pe nava portugheză, el a cerut permisiunea să viziteze Yedo. Am fost de acord, cu condiţia ca să fie într-un interval de patruzeci de zile. Au mai rămas treisprezece. Nu patruzeci de zile a stat acel *bonz*, acel profet, Moise, pe munte ca să strîngă poruncile lui „Dumnezeu", care erau săpate în piatră ?

— Da, Alteţă.

— Crezi că a fost aşa ?

— Da, dar nu înţeleg cum şi de ce.

— E pierdere de vreme să discutăm „Lucrările Domnului" *Neh?*

— De căutaţi fapte, da, Alteţă.

— Cît ai aşteptat după dicţionar, n-ai încercat să faci unul ?

— Ba da, Toranaga-sama. Mi-e teamă că nu e foarte bun. Din păcate este atît de puţin timp şi sînt aşa de multe probleme. Aici... peste tot, adăugă ea cu subînţeles.

El încuviinţă din cap, ştiind că ea ar fi dorit din toată inima să-ntrebe multe lucruri : despre noul Consiliu şi numirea seniorului Ito, despre pedeapsa lui Naga şi dacă războiul o să-nceapă curînd.

— Sîntem norocoşi să-l avem pe soţul tău înapoi printre noi, *neh* ?

Evantaiul ei se opri.

— N-am crezut niciodată c-o să scape cu viaţă. Niciodată. M-am rugat şi am aprins tămîie pentru el în fiecare zi.

Buntaro îi povestise de dimineaţă cum un alt grup de samurai al lui Toranaga îi acoperise retragerea de pe ţărm şi el străbătuse fără necazuri, cartierele mărginaşe ale Osakăi. Apoi, cu cincizeci de oameni, unul şi altul, deghizaţi în bandiţi, şi cu cai de schimb, se îndreptase în grabă spre dealuri, pe cărări lăturalnice, într-o goană nebună, către Yedo. De două ori cei care-l fugăreau l-au ajuns din urmă, dar duşmanii n-au fost destui ca să-l înfrîngă, şi el şi-a croit drum prin luptă. O dată a fost pîndit şi atacat pe neaşteptate, şi-a pierdut toţi oamenii, în afară de patru, dar a scăpat iar şi a intrat mai adînc în codru, mergînd noaptea şi dormind ziua. Se hrănea cu fructe de pădure şi apă de izvor, cu puţin orez luat în grabă de la vreo casă singuratică, apoi pornea din nou la galop, urmăritorii fiind tot timpul după el. Îi trebuiseră douăzeci de zile să ajungă la Yedo. Din oamenii lui nu supravieţuiseră decît doi.

— A fost aproape o minune, spuse ea. Am crezut că un *kami* pusese stăpînire pe mine cînd l-am văzut lîngă Înălţimea voastră pe ţărm.

— E deştept. Foarte puternic şi foarte deştept.

— Pot să vă-ntreb, Alteţă, ce veşti aveţi despre seniorul Hiro-matsu ? Şi de la Osaka, despre doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko ?

Şovăielnic, Toranaga îi spuse că Hiro-matsu se întorsese la Yedo cu o zi înainte de plecarea sa, totuşi doamnele sale hotărîseră să rămînă la Osaka, din pricina sănătăţii doam-

nei Sazuko. Nu era nevoie să spună mai multe. Amîndoi, și el și Mariko, știau că aceasta era doar o formulă pentru salvarea onoarei și că niciodată generalul Ishido n-avea să lase să-i plece doi ostatici atît de valoroși, acum, cînd Toranaga îi scăpase din gheare.

— *Shigata ga nai*, spuse el. *Karma, neh ?* Nu-i nimic de făcut. Asta-i *karma*, nu ?

— Da.

El ridică sulul de hîrtie.

— Acum trebuie să-l citesc. Mulțumesc, Mariko-san. Ai procedat foarte bine. Te rog, adu-l pe Anjin-san la fortăreață în zori.

— Alteță, acum că stăpînul meu e aici, va trebui...

— Soțul tău deja a încuviințat ca, pe timpul șederii mele aici, tu să rămîi unde te afli și să faci pe tălmaciul. Datoria ta de căpătîi, pentru următoarele cîteva zile, este tot către Anjin-san.

— Dar, Alteță, trebuie să aranjez casa pentru stăpînul meu. El va avea nevoie de o casă și de servitori.

— Asta ar fi acum o risipă de bani, de timp și de muncă. El o să rămînă cu trupele, sau în casa lui Anjin-san, oriunde dorește. Observă o undă de supărare. *Nan ja ?*

— Locul meu ar trebui să fie lîngă stăpînul meu. Să-l slujesc.

— Locul tău e acolo unde vreau eu să fie. *Neh ?*

— Da, vă rog să mă iertați. Bineînțeles.

Ea plecă.

El citi atent sulul de hîrtie și *Manualul de război*. Apoi reciti fragmente din sulul de hîrtie. Le puse pe amîndouă la loc sigur așeză gărzi în fața cabinei, și plecă sus.

Era în zori. Ziua se anunța călduroasă și cu cer acoperit. El amînă întîlnirea cu Anjin-san și porni călare spre platou, cu o sută de străji. Acolo-și adună șoimarii și trei șoimi și vînă pe o întindere de douăzeci de *ri*. Pînă pe la prînz prinsese trei fazani, doi sitari mari, un iepure și o pereche de prepelițe. Trimise un fazan și iepurele lui Anjin-san, restul la fortăreață. Cîțiva din samuraii lui nu erau budiști, iar el era îngăduitor cu obiceiurile lor în privința mîncării. El mîncă puțin orez rece, cu pastă de pește, alge murate cu bucăți de ghimbir. Apoi se ghemui pe pămînt și adormi.

Era după-amiază tîrziu și Blackthorne se afla în bucătărie, fluierînd fericit. În jurul lui erau bucătarul șef, ajutorul de bucătar, specialistul în legume, specialistul în pește și ajutoarele lor, toți zîmbitori, dar cu inima cît un purice, pentru că stăpînul se afla aici, în bucătărie, cu stăpîna, și pentru că ea le spusese că el avea de gînd să le facă cinstea de a le arăta cum să prepare și să gătească după gustul lui. Și, în cele din urmă, erau îngroziți din pricina iepurelui.

El deja atîrnase fazanul sub streașina unei magazii, cu porunci clare ca nimeni, *absolut nimeni*, în afară de el, să nu-l atingă.

— Nimeni atinge în afară de mine ! Înțeleg ei, Fujikosan ? întrebă el cu gravitate prefăcută.

— O, da, Anjin-san. Înțeleg. Îmi pare rău, îmi cer iertare, dar ar trebui să spui : „Nimeni să nu-l atingă în afară de mine !"

— Acum, spunea el fără să se adreseze cuiva anume, nobila artă a gătitului. Lecția numărul unu.

— *Dozo gomen nasai* ? întrebă Fujiko.

— *Miru !* Priviți !

Simțindu-se iar tînăr — pentru că una din primele lui îndeletniciri fusese să curețe vînatul pe care el și fratele său îl prindeau, cu mare primejdie, pe domeniile din preajma Chatham-ului —, alese un cuțit lung, curbat. Bucătarul șef, specialist în *sushi* [1], se făcu alb ca varul. Acesta era cuțitul lui favorit, cu lama special ascuțită, ca feliile de pește crud să fie întotdeauna tăiate la perfecție. Tot personalul o știa și i se tăie răsuflarea, zîmbind și mai mult spre a-și ascunde încurcătura față de el, iar el zîmbea și mai abitir spre a-și ascunde propria-i rușine.

Blackthorne spinteca burta iepurelui și-i scoase cu grijă stomacul și măruntaiele. Una din slujnicele mai tinere scăpă un oftat și dispăru în tăcere. Fujiko hotărî s-o pedepsească cu leafa pe o lună, dorindu-și totodată să fi fost și ea țărancă, să poată și ea fugi onorabil.

Ei priveau și ochii li se împăienjeniră cînd el reteză labele și ghearele, apoi împinse picioarele dinainte înăun-

[1] Mîncare japoneză din orez și pește (jpn.).

tru, în blană, ca să se desprindă de piele. Făcu la fel cu picioarele din spate şi îndoi blana ca să le scoată prin spintecătura burţii, apoi, cu o smucitură rapidă, trase blana peste cap, ca pe o haină de iarnă de care te descotoroseşti. Aşeză animalul aproape jupuit pe masa de tocat şi-l descăpăţînă, lăsîndu-i laolaltă cu blana capul cu ochii-i încremeniţi şi înduioşători. Întoarse iar blana pe faţă şi-o puse deoparte. Un oftat străbătu bucătăria. Nu-l auzi, fiind concentrat în tranşarea cărnii — picioarele fură făcute hălci, iar trupul despicat în patru. O altă slujnică o şterse neobservată.

— Acum vreau o oală, spuse Blackthorne cu un zîmbet entuziasmat.

Nimeni nu-i răspunse. Se holbau doar la el, cu aceleaşi zîmbete încremenite pe buze. Văzu un cazan mare, de fier. Era curat-lună. Îl ridică cu mîinile pline de sînge şi-l umplu cu apă dintr-un hîrdău, apoi îl atîrnă deasupra sobei aşezate într-o groapă făcută-n pămînt şi împrejmuită cu pietre. Aruncă înăuntru bucăţile de carne.

— Acum nişte legume şi mirodenii, spuse el.

— *Dozo ?* întrebă Fujiko gutural.

El nu ştia cuvintele japoneze, aşa că privi în jur. Într-un coş de nuiele erau cîţiva morcovi şi cîteva rădăcini care semănau a napi. Le curăţă, le tăie şi le adăugă la supă, cu sare şi puţin sos de soia, închis la culoare.

— Ar trebui să avem nişte ceapă, usturoi şi vin de Porto.

— *Dozo ?* întrebă iar Fujiko neajutorată. —

— *Kotaba shirimasen.* Nu ştiu cuvintele.

Ea nu-l corectă, ridică doar o lingură şi i-o oferi. El clătină din cap.

— *Saké,* porunci el.

Ajutorul de bucătar îşi ieşi din uimire şi-i dădu mica ploscă de lemn.

— *Domo.*

Blackthorne turnă o ceaşcă, apoi mai adăugă una, să fie de-ajuns. Ar fi băut direct din ploscă, dar ştia că ar fi fost o grosolănie să bea vinul, rece, fără ceremonialul obişnuit şi, cu siguranţă, nu aici, în bucătărie.

— Doamne, ce bine mi-ar pica o bere, spuse el.

— *Dozo goziemashita,* Anjin-san ?

— *Kotaba shirimasen,* dar mîncarea asta o să fie grozavă. *Ichiban, neh ?*

Arătă spre oala care fierbea.

— *Hai,* spuse ea fără convingere.

— *Okuru tsukai arigato* Toranaga-sama, spuse Blackthorne. Trimite pe cineva să-i mulţumească seniorului Toranaga.

Nimeni nu-i corectă japoneza stîlcită.

— *Hai.*

Odată ieşită afară, Fujiko alergă spre latrină, coliba mică şi singuratică de lîngă poarta din faţă a grădinii. Îi era foarte rău.

— Nu vă simţiţi bine, stăpînă ? spuse slujnica ei, Nigatsu.

Era o femeie de vîrstă mijlocie, dolofană, care o îngrijise pe Fujiko toată viaţa.

— Pleacă ! Dar mai întîi adu-mi puţin ceai. Nu... va trebui să intri în bucătărie... of, of, of !

— Am ceai aici, stăpînă. M-am gîndit c-o să aveţi nevoie de el, aşa c-am fiert apă pe cealaltă sobiţă. Poftiţi !

Fujiko o ciupi pe Nigatsu cu afecţiune de obrazu-i rotund şi, între timp, îi mai veni o slujnică să-i facă vînt cu evantaiul. Fujiko se şterse la gură cu prosopul de hîrtie şi se aşeză recunoscătoare pe perne în verandă.

— O, aşa-i mai bine !

Şi era într-adevăr mai bine afară, soarele blînd al după-amiezii aruncînd umbre întunecate, fluturi zburînd din floare-n floare, iar marea, jos, departe, calmă, reflectînd toate culorile curcubeului.

— Ce se-ntîmplă, stăpînă ? Noi n-am îndrăznit nici măcar să tragem cu coada ochiului.

— N-are importanţă. Stăpînul e... stăpînul e... n-are importanţă. Obiceiurile lui sînt caraghioase, dar asta e *karma* noastră.

Ea-şi îndreptă privirea spre bucătarul şef, care venea mieros prin grădină şi inima-i tresări ceva mai tare. El se înclină ceremonios. Era un bărbat mic, subţire, foarte îngrijit, cu tălpi mari şi cu dinţi foarte stricaţi. Înainte s-apuce să scoată vreo vorbă, Fujiko îi spuse cu un zîmbet plat :

— Comandă în sat cuţite noi. O oală nouă de pregătit orezul. O altă masă de tocat, hîrdaie de apă noi, tot ce crezi de trebuinţă. Cele pe care le-a folosit stăpînul vor fi ţinute numai pentru el. Vei aranja un loc anume, dacă vrei

faci o nouă bucătărie, unde stăpînul să poată găti, dacă asta dorește — pînă ajungi să te pricepi și tu.

— Mulțumesc, Fujiko-sama, spuse bucătarul. Mă iertați că vă întrerup, dar, îmi pare rău, vă rog să mă scuzați, știu un bucătar bun în satul vecin. Nu e budist și-a fost cu armata chiar în Coreea, așa că o să știe totul despre... cum să... cum să gătească pentru stăpîn, cu mult mai bine decît mine.

— Cînd am să vreau un alt bucătar, am să-ți spun. Cînd am să te socotesc nepotrivit sau o să bănuiesc că te prefaci bolnav, am să-ți spun. Pînă atunci ai să fii aici bucătar. Ai acceptat postul pentru șase luni, spuse ea.

— Da, stăpînă, spuse bucătarul cu o vădită demnitate, deși tremura pe dinăuntru, pentru că Fujiko-noh-Anjin era o stăpînă cu care nu era de glumit. Vă rog să mă iertați, însă eu am fost angajat să gătesc. Sînt mîndru să gătesc, dar n-am primit niciodată să... să fiu măcelar. Cei din *eta* sînt măcelari. Bineînțeles, stăpînă, că noi nu putem avea nici un *eta*, dar bucătarul acela nu e budist ca mine, ca tatăl meu, ca tatăl tatălui meu și toți dinaintea lui, iar ei niciodată, niciodată... Vă rog, acest bucătar nou va...

— Tu ai să gătești aici așa cum ai gătit întotdeauna. Găsesc bucatele tale excelente, demne de un maestru bucătar din Yedo. Chiar am trimis una din rețetele tale doamnei Kiritsubo în Osaka.

— O ? Mulțumesc. Îmi faceți o prea mare cinste. Care din ele stăpînă ?

— Cea cu țipari mici și proaspeți, cu urzici de mare, cu stridii tăiate felii și cu puțină soia, doar atît cît trebuie, pe care tu o faci așa de bine. Excelentă ! Cea mai bună pe care-am gustat-o vreodată.

— O, mulțumesc, stăpînă, se gudură el.

— Bineînțeles, supele tale lasă mult de dorit.

— O, îmi pare rău !

— Despre asta o să discut cu tine mai tîrziu. Mulțumesc, bucătare, spuse ea, încercînd să scape de el.

Bucătarul mărunțel nu se clinti din loc, paralizat.

— Vă rog să mă scuzați, stăpînă, dar *oh ko*, cu plecată umilință, dacă stăpînul... cînd stăpînul...

— Cînd stăpînul îţi spune să găteşti, sau să faci pe măcelarul, sau orice altceva, ai să alergi să-i îndeplineşti porunca. Fără întîrziere. Aşa cum trebuie s-o facă orice servitor credincios. Între timp, cum îţi trebuie o grămadă de vreme ca s-ajungi expert, ar fi bine, poate, să te înţelegi pentru o vreme cu celălalt bucătar, să te viziteze în puţinele zile cînd stăpînul s-ar putea să dorească să mănînce după gustul său.

Onoarea lui fiind satisfăcută, bucătarul zîmbi şi se înclină.

— Vă mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi că am cerut lămuriri.

— Bineînţeles, ai să plăteşti din propria ta leafă bucătarului care te va înlocui.

— Cînd fură din nou singure, Nigatsu chicoti cu mîna la gură.

— O, stăpînă-chan, pot să vă laud pentru victoria deplină şi pentru înţelepciunea Voastră ? Bucătarul era mai-mai să se scape pe el, cînd i-aţi spus că va trebui să plătească !

— Mulţumesc, Nanny-san.

Fujiko simţea mirosul iepurelui care începea să fiarbă. Ce fac dacă-mi cere să mănînc cu el ? gîndea, şi aproape că se pierdu cu firea. Chiar dacă nu-mi cere, va trebui totuşi să-l servesc. Cum să fac să nu-mi fie silă ? N-o să-ţi fie silă, îşi porunci. Este *karma* ta. Tu trebuie să fi fost absolut îngrozitoare în viaţa ta dinainte. Da, dar aminteşte-ţi că totul e bine acum. Nu mai sînt decît cinci luni şi şase zile. Nu te gîndi la asta, gîndeşte-te doar la stăpînul tău, care e un bărbat puternic, curajos, deşi are obiceiuri îngrozitoare în privinţa mîncării...

Caii tropăiră la poartă. Buntaro descălecă şi le făcu semn oamenilor lui să plece. Apoi, însoţit doar de garda lui personală, înaintă cu paşi mari prin grădină, plin de praf şi năduşeală. Îşi ducea în mînă arcul uriaş, iar tolba cu săgeţi era pe spate. Fujiko şi slujnica ei se înclinară ceremonios, deşi îl urau. Unchiul ei era vestit pentru furiile lui sălbatice, nestăpînite, care-l făceau să izbucnească pe nepusă masă sau să caute ceartă aproape cu oricine. Mai întotdeauna aveau de suferit doar servitorii sau femeile lui.

— Te rog, intră, unchiule. Ce amabil din partea dumitale să ne vizitezi atît de curînd, spuse Fujiko.

— A, Fujiko-san. Ce... ce e cu mirosul ăsta greu ?

— Stăpînul meu pregăteşte nişte vînat pe care i l-a trimis seniorul Toranaga. Le arată nătăfleţilor mei de servitori cum să-l gătească.

— Dacă vrea să gătească, presupun că ştie, deşi... Buntaro strîmbă din nas dezgustat. Da, un stăpîn poate face orice în propria lui casă, în limitele legii, dacă nu-şi deranjează vecinii.

După lege, un asemenea miros putea fi pricina unei plîngeri, şi-ar fi foarte rău să-i stingherească pe vecini. Cei de rang inferior nu fac niciodată ceva care să-i deranjeze pe cei superiori lor. Altfel, s-ar lăsa cu căderi de capete. Din pricina asta, în toată ţara, dacă era posibil, samuraii trăiau atenţi şi politicoşi lîngă samuraii de rang egal, ţăranii lîngă ţărani, neguţătorii pe propriile lor străzi şi *eta* la margine, izolaţi. Omi era vecinul lor cel mai apropiat. El e mai mare în rang, gîndi ea.

— Nădăjduiesc din toată inima că nimeni nu e deranjat, îi spuse lui Buntaro stînjenită, întrebîndu-se ce nouă răutate punea la cale. Doriţi să-l vedeţi pe stăpînul meu ?

Ea dădu să se ridice, dar el o opri.

— Nu, te rog nu-l deranja, am să aştept, spuse el ceremonios şi inima ei tresări.

Buntaro era cunoscut pentru grosolăniile lui, iar politeţea la el era foarte periculasă.

— Îmi cer iertare că am sosit astfel, fără să trimit mai întîi un mesager să cer o întrevedere, spuse el, dar seniorul Toranaga mi-a zis că mi s-ar putea permite să folosesc baia şi să locuiesc aici, doar din cînd în cînd. Ai vrea să-l întrebi mai tîrziu pe Anjin-san dacă ar fi de acord ?

— Bineînţeles, spuse ea, continuînd tipicul obişnuit al rînduielii, detestînd ideea de a-l avea pe Buntaro în casa ei. Sînt sigură că are să fie onorat, unchiule. Pot să vă ofer ceai sau *saké*, cît timp aşteptaţi ?

— *Saké*, mulţumesc.

Nigatsu se grăbi să pună o pernă în verandă şi dădu fuga după *saké*, deşi ar fi vrut să rămînă.

Buntaro îi azvîrli arcul şi tolba cu săgeţi strajei sale, îşi aruncă sandalele prăfuite din picioare şi călcă cu paşi îndesaţi prin verandă. Îşi scoase sabia lungă din cingătoare, îşi încrucişă picioarele şi-şi puse sabia pe genunchi.

— Unde e soţia mea ? Cu Anjin-san ?

— Nu, Buntaro-sama, îmi pare rău, i s-a poruncit să meargă la fortăreață, unde...

— *Poruncit* ? Cine ? Kasigi Yabu ?

— O, nu, seniorul Toranaga, Alteță, cînd s-a întors de la vînătoare, în după-amiaza asta.

— A, seniorul Toranaga ?

Buntaro se liniști treptat și privi încruntat dincolo de golf, spre cetate. Steagul lui Toranaga flutura lîngă al lui Yabu.

— Vreți să trimit pe cineva după ea ?

El clătină din cap.

— E destul timp pentru ea. Dădu drumul aerului din piept, se uită spre nepoata lui, fiica celei mai mici dintre surorile lui. Sînt norocos că am nevastă atît de cultivată, *neh* ?

— Da, Alteță, sînteți. Ea a fost grozav de pricepută să tălmăcească cunoștințele lui Anjin-san.

Buntaro rămase cu privirea pironită asupra cetății, apoi pufni pe nas cînd mirosul mîncării fu din nou adus de vînt.

— E ca și cum ai fi la Nagasaki sau înapoi în Coreea. Acolo tot timpul gătesc carne, o fierb sau o prăjesc. Duhoarea... n-ai mirosit niciodată ceva asemănător. Coreenii sînt animale, canibali. Mirosul de usturoi îți pătrunde pînă și în haine sau în păr.

— Trebuie să fi fost îngrozitor.

— Războiul a fost bun. Noi am fi putut cîștiga ușor. Și, mai departe, am fi putut nimici China și civiliza ambele țări. Buntaro roși, iar vocea-i scrîșni. Dar n-am făcut-o. Am dat greș și a trebuit să ne-ntoarcem acoperiți de rușine, pentru că am fost vînduți. Vînduți de trădători împuțiți din ranguri sus-puse.

— Da, e foarte trist, dar dumneata ai dreptate. Foarte mare dreptate, Buntaro-sama, zise ea măgulindu-l, spunînd minciuna cu ușurință, știind că nici o seminție de pe pămînt nu putea cuceri China și nimeni nu putea să civilizeze China, care fusese civilizată din timpuri străvechi.

Lui Buntaro îi zvîcnea vena de la frunte și el aproape că vorbea de unul singur.

— O s-o plătească. Cu toții. Trădătorii. E doar o treabă de oarecare zăbavă : s-aștepți pe malul unui rîu destul de lung ca hoiturile dușmanilor tăi să plutească pe lîngă tine, *neh* ? Am s-aștept și curînd, foarte curînd am să scuip pe scăfîrliile lor. Asta mi-am promis-o mie însumi. Își în-

dreptă privirile spre ea. Îi urăsc pe trădători şi pe necredincioasele care-şi înşală soţii. Şi pe toţi mincinoşii !

— Da, sînt de acord. Aveţi atîta dreptate, Buntarosama, spuse ea îngheţată, ştiind că cruzimea lui n-avea margini.

Cînd Buntaro avea şaisprezece ani, îşi omorîse propria mamă, una din concubinele mai neînsemnate ale lui Hiro-matsu, pentru presupusa ei necredinţă, în timp ce tatăl lui, Hiro-matsu, era la război, luptînd pentru dictator, pentru seniorul Goroda. Apoi, ani mai tîrziu, îşi omorîse fiul cel mai mare, de la prima soţie, pentru insulte presupuse, iar pe ea o trimisese înapoi la familia ei, unde se omorîse cu propria-i mînă, nemaiputînd să îndure ruşinea. El făcuse lucruri îngrozitoare concubinelor şi lui Mariko. Se/certase amarnic cu tatăl lui Fujiko, îl învinovăţise de laşitate în Coreea, ponegrindu-l în faţa lui *taikō*, care poruncise pe loc să se radă în cap şi să devină călugăr, ca apoi să moară atît de curînd, înjosit, măcinat de propria-i ruşine.

Lui Fujiko îi trebui toată voinţa să pară liniştită.

— Am fost atît de mîndră să aflăm că aţi scăpat din mîinile duşmanului, spuse ea.

Sakė-ul sosi. Buntaro începu să bea vîrtos.

Cînd trecu timpul cuvenit pentru aşteptare, Fujiko se ridică.

— Vă rog, scuzaţi-mă pentru o clipă.

Plecă spre bucătărie să-l pună în gardă pe Blackthorne, să-i ceară permisiunea ca Buntaro să locuiască la ei în casă şi să-i spună lui şi servitorilor ce aveau de făcut.

— De ce aici ? întrebă Blackthorne iritat. De ce să stea aici ? Trebuie ?

Fujiko îşi ceru iertare şi încercă să-i explice că, bineînţeles, Buntaro nu putea fi refuzat. Blackthorne se întoarse morocănos la gătitul lui, iar ea reveni la Buntaro cu un junghi în capul pieptului.

— Stăpînul meu spune că este onorat să vă aibă aici. Casa lui e casa Domniei tale.

— Cum e să fii concubina unui barbar ?

— Bănuiesc că e îngrozitor, dar Anjin-san e *hatamoto* şi deci samurai, nu ? Presupun că nu e nici o diferenţă faţă de alţi bărbaţi. E pentru prima oară cînd sînt concubină. Prefer să fiu soţie. Anjin-san e la fel ca toţi ceilalţi bărbaţi, deşi, da, unele din obiceiurile lui sînt foarte ciudate.

— Cine s-ar fi gîndit că o femeie din casa noastră are să fie concubina unui barbar, fie el chiar şi un *hatamoto*.

— N-am avut de ales. N-am făcut decît să dau ascultare seniorului Toranaga şi bunicului, şeful clanului nostru. Femeii îi e dat să se supună.

— Da. Buntaro termină ceaşca de *saké* şi ea i-o reumplu. Supunerea e importantă pentru o femeie. Şi Mariko-san e supusă, nu ?

— Da, stăpîne. Îl privi drept în faţa-i hîdă ca de maimuţă. Ea nu v-a adus altceva, Alteţă, decît cinste. Fără doamna, soţia dumneavoastră, seniorul Toranaga n-ar fi putut avea niciodată cunoştinţele lui Anjin-san.

El zîmbi făţarnic.

— Am auzit c-ai îndreptat pistolul spre faţa lui Omi.

— Nu-mi făceam decît datoria, Alteţă.

— Unde-ai învăţat să mînuieşti armele ?

— Pînă atunci nu pusesem niciodată mîna pe o armă. Nu ştiam dacă pistoalele erau încărcate. Dar aş fi apăsat pe trăgaci.

Buntaro rîse.

— Şi Omi-san a crezut la fel.

Ea-i umplu iar ceaşca.

— N-am înţeles niciodată de ce Omi-san n-a încercat să le ia de la mine. Seniorul lui îi poruncise să le ia, dar el n-a făcut-o

— Eu aş fi făcut-o.

— Da, unchiule, ştiu. Vă rog să mă iertaţi, dar eu aş fi apăsat totuşi pe trăgaci.

— Da, dar n-ai fi nimerit !

— Da, se poate. De atunci am învăţat să trag.

— El te-a învăţat ?

— Nu. Unul din ofiţerii seniorului Naga.

— De ce ?

— Tatăl meu n-a vrut niciodată să permită fiicelor lui să înveţe să mînuiască sabia sau suliţa. El a gîndit, în chip înţelept, zic eu, că trebuie să ne folosim timpul cu învăţarea unor lucruri mai plăcute. Dar uneori femeia trebuie să-şi apere stăpînul şi casa. Pistolul e o armă bună pentru o femeie, foarte bună. Nu-ţi cere multă putere, doar puţin exerciţiu. Aşa că acum, probabil, pot să-i fiu stăpînului meu de ceva mai mult folos, pentru că, sigur, voi zbura capul oricărui bărbat ca să-l apăr pe el şi onoarea casei noastre.

Buntaro bău ceaşca pînă la ultima picătură.

— Am fost mîndru cînd am auzit că te-ai opus lui Omi-san, aşa cum ai făcut-o. Ai procedat corect. Şi seniorul Hiro-matsu are să fie mîndru de tine.

— Mulţumesc, unchiule. Dar eu nu mi-am făcut decît o datorie obişnuită. Se înclină ceremonios. Stăpînul meu întreabă dacă îi acordaţi cinstea să discute cu Domnia voastră acum, dacă vă face plăcere.

El continuă ritualul.

— Te rog, mulţumeşte-i, dar mai întîi pot să fac o baie ? Dacă nu e cu supărare, am să-l văd cînd se întoarce *soţia* mea.

Capitolul 35

Blackthorne aştepta în grădină. Acum purta chimonoul-uniformă maro, pe care i-l dăduse Toranaga, cu săbiile la cingătoare şi un pistol încărcat, ascuns sub eşarfă. Din explicaţiile grăbite ale lui Funjiko şi, după aceea, de la servitori, dedusese că trebuia să-l primească pe Buntaro cu cinstea cuvenită pentru că samuraiul era un general important, un *hatamoto*, şi era primul oaspete în casa lor. Aşa că-şi făcuse baie, se schimbase rapid şi plecase la locul pregătit pentru primire.

Îl văzuse foarte puţin pe Buntaro cu o zi înainte, cînd sosise. Restul zilei, Buntaro fusese ocupat cu Toranaga şi Yabu, laolaltă cu Mariko, iar Blackthorne fusese lăsat singur să organizeze un atac demonstrativ rapid, împreună cu Omi şi Naga. Atacul fusese mulţumitor.

Mariko se întorsese acasă foarte tîrziu. Ea-i povestise pe scurt despre fuga lui Buntaro, despre zilele cît fusese urmărit de oamenii lui Ishido şi cum izbutise să scape de ei, ca, în cele din urmă, să răzbată prin provincii ostile şi să ajungă în Kwanto.

— A fost foarte greu, dar pesemne nu chiar atît de greu, Anjin-san. Soţul meu e foarte puternic şi foarte curajos.

— Ce-o să se-ntîmple acum ? Ai să pleci ?

— Seniorul Toranaga a poruncit ca totul să rămînă aşa cum a fost. Nimic nu se schimbă.

— Dumneata te-ai schimbat, Mariko-san. O lumină a dispărut de pe chipul tău.

— Nu. E imaginația dumitale, Anjin-san. Nu e decît ușurarea mea că el trăiește, deoarece eu eram sigură că e mort.

— Da, dar asta a produs o schimbare, nu ?

— Bineînțeles. Mulțumesc lui Dumnezeu că stăpînul meu n-a fost prins și că a rămas în viață, ca să dea ascultare seniorului Toranaga. Mă ierți, Anjin-san. Acum sînt obosită. Îmi pare rău, sînt foarte, foarte obosită.

— Pot să fac ceva pentru dumneata ?

— Ce să faci dumneata, Anjin-san ? Afară doar să fii fericit pentru mine și pentru el. De fapt, nu s-a schimbat nimic. Nimic nu s-a terminat, pentru că n-a început nimic. Totul e cum a fost. Soțul meu trăiește.

N-ai vrea să fie mort ? se întrebă Blackthorne stînd în grădină. Nu.

Atunci de ce ții pistolul ascuns ? Te simți vinovat ?

Nu. Nimic n-a început.

Oare ?

Nu.

Ai crezut că va fi a ta ? Nu e asta ca și cum ai fi avut-o în fapt ?

O văzu pe Mariko ieșind din casă și îndreptîndu-se spre grădină. Părea o figurină de porțelan. Ea venea la jumătate de pas în urma lui Buntaro, mătăhăloșenia lui fiind și mai izbitoare acum, prin comparație. Lîngă ea pășea Fujiko, urmată de slujnice.

El se înclină.

— *Yokoso oide kudasareta*, Buntaro-san. Fii bine venit în casa mea, Buntaro-san.

Toți se înclinară. Buntaro și Mariko se așezară pe pernele din fața lui. Fujiko se așeză în spatele lui. Nigatsu și Koi, slujnica, începură să servească ceai și *saké*. Buntaro luă *saké*. La fel și Blackthorne.

— *Domo*, Anjin-san. *Ikaga desu ka* [1] ?

— *Ii. Ikaga desu ka* ?

— *Ii. Kowa jozuni shabereru yoni natta na.* Bine. Ai început să vorbești japoneza foarte bine.

---

[1] Ce mai faci (jpn.).

Curînd Blackthorne nu mai putu urmări firul conversației, pentru că Buntaro nu rostea clar cuvintele, vorbind neglijent și repede.

— Îmi pare rău, Mariko-san, dar n-am înțeles.

— Soțul meu dorește să-ți mulțumească pentru că ai încercat să-l salvezi. Cu vîsla. Îți amintești ? Cînd am scăpat din Osaka.

— *Ah, so desu ! Domo.* Te rog spune-i că eu totuși cred că noi trebuia să ne fi întors la țărm. Era timp destul. Slujnica s-a înecat degeaba.

— El spune că asta a fost *karma.*

— A fost o moarte în zadar, răspunse Blackthorne, regretînd nepolitețea. Observă că ea n-o tălmăci.

— Soțul meu spune că strategia atacului este foarte bună, foarte bună, într-adevăr.

— *Domo.* Spune-i că sînt bucuros c-a scăpat cu bine. Și că urmează să comande regimentul. Și că, bineînțeles, este bine venit să stea aici.

— *Domo,* Anjin-san. Buntaro-sama spune da, planul de asalt e foarte bun. Dar, în ceea ce-l privește, el își va purta întotdeauna arcul și săbiile. Arcul poate să omoare pe o rază mult mai mare, cu mare precizie și mai repede decît o muschetă.

— Mîine am să trag asupra lui și să vedem dacă-i place.

— Îmi pare rău, ai să pierzi, Anjin-san. Pot să te sfătuiesc să nu încerci asta ? spuse ea.

Blackthorne văzu ochii lui Buntaro scînteind de la Mariko la el și iar înapoi.

— Mulțumesc, Mariko-san. Spune-i că mi-ar plăcea să-l văd trăgînd.

— El întreabă Știi să mînuiești arcul ?

— Dar, dar nu ca un adevărat arcaș. La noi arcurile aproape că nu se mai folosesc. În afară de arbaletă. Eu am fost pregătit pentru mare. Aici noi folosim doar tunul, muscheta sau sabia de abordaj. Uneori folosim săgeți cu foc, dar numai pentru dușmanul care navighează foarte aproape.

— El întreabă cum se folosesc, cum le faceți aceste săgeți cu foc ? Sînt diferite de ale noastre, cum au fost acelea folosite împotriva galerei, la Osaka ?

Blackthorne începu să explice și urmară obișnuitele, obositoarele întreruperi și întrebări, din nou și din nou,

pentru verificare. Pînă acum se învățase deja cu mințile lor incredibil de iscoditoare privind orice aspect al războiului, dar găsea obositor să vorbească prin tălmaci. Chiar dacă Mariko era excelentă, ceea ce spunea ea, de fapt, rareori era întru totul exact. Un răspuns lung era totdeauna scurtat, ceva din ceea ce se spunea era, bineînțeles, ușor schimbat și inevitabil apăreau neînțelegeri. Așa că explicațiile trebuiau repetate inutil.

El știa că fără Mariko, n-ar fi putut ajunge niciodată atît de prețuit. Numai cunoștințele mele mă țin afară din groapă, își aminti. Dar asta nu-i o problemă, pentru că mai sînt încă multe de spus și mai e o bătălie de cîștigat. O bătălie adevărată de cîștigat. Pînă atunci ești în siguranță. Ai o flotă de pus la cale. Apoi pleci acasă. În siguranță.

Văzu săbiile lui Buntaro și pe-ale gărzilor, le simți și pe-ale lui proprii și căldura pistolului dat cu unsoare, și știu precis că n-avea să fie niciodată în siguranță în această țară. Nici el, nici nimeni altcineva nu era în siguranță, nici chiar Toranaga.

— Anjin-san, Buntaro-sama întreabă, dacă-ți trimite mîine oameni, ai putea să le arăți cum să facă aceste săgeți ?

— De unde putem lua smoală ?

— Nu știu.

Mariko îl întrebă amănunțit unde se găsește de obicei, cum arată sau cum miroase și ce alte soluții ar mai exista. Apoi vorbi îndelung cu Buntaro. Fujiko fusese tăcută tot timpul, dar ochii și urechile ei deprinse nu scăpau nimic. Slujnicele, bine îndrumate de o ușoară mișcare a evantaiului lui Fujiko spre o ceașcă goală, reumpleau mereu butelcile cu *saké*.

— Soțul meu spune că o să discute cu seniorul Toranaga. Probabil că se găsește smoală undeva în Kwanto. Noi n-am auzit de ea niciodată pînă acum. Dacă nu există smoală, noi avem uleiuri groase — untură de balenă — care-ar putea-o înlocui. El întreabă dacă folosiți proiectile, precum chinezii.

— Da, dar ele nu sînt socotite de mare valoare, afară doar în caz de asediu. Turcii le-au folosit cînd au venit împotriva Cavalerilor Sfîntului Ioan, în Malta. Ele sînt folosite ades să producă incendii și panică.

— El te roagă să-i dai amănunte în legătură cu această luptă.

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai mare...

Blackthorne se opri, mintea începu să-i lucreze. Acesta fusese cel mai important asediu din Europa. Şaizeci de mii de turci islamici, crema Imperiului Otoman, veniseră împotriva a şase sute de cavaleri creştini, care erau sprijiniţi de cîteva mii de ajutoare malteze, împresurîndu-i în vastul castel-cetate din St. Elmo, de pe mica insulă Malta, din Mediterana. Cavalerii rezistaseră cu succes asediului timp de şase luni şi, de necrezut, îl forţaseră pe inamic să se retragă acoperit de ruşine. Această victorie salvase întregul ţărm al Mediteranei şi, în felul acesta creştinătatea să fie trecută prin foc şi sabie, după pofta inimii, de hoardele de necredincioşi.

Brusc, Blackthorne îşi dădu seama că această bătălie îi oferea una din cheile pentru castelul Osaka : cum să-l asedieze, cum să-l hărţuiască, cum să forţeze porţile şi cum să-l cucerească.

— Ce spuneţi, *senhor ?*

— A fost acum patruzeci de ani, în cea mai întinsă mare interioară pe care o avem în Europa, Mariko-san, Mediterana. A fost doar un asediu ca toate asediile, nu merită să discutăm despre el, minţi Blackthorne.

Asemenea cunoştinţe erau de nepreţuit, nu trebuiau nicicum dezvăluite cu uşurinţă şi, categoric, nu acum. Mariko îi explicase de nenumărate ori că, între Toranaga şi victorie, stătea neînduplecată Osaka. Blackthorne era sigur că soluţia pentru cucerirea castelului Osaka putea foarte bine să fie patalamaua lui de ieşire din împărăţie, cu toate bogăţiile de care ar avea nevoie în această viaţă.

Observă că Mariko părea încurcată.

— *Senhora ?*

— Nimic, *senhor.*

Ea începu să tălmăcească cele spuse. Dar el era sigur că ea ştia că el îi ascundea ceva. Mirosul tocanei îl înnebunea.

— Fujiko-san !

— *Hai,* Anjin-san ?

— *Shokuji wa madaka ? Kyaku wa... sazo kufuku de oro, neh ?* Cînd e masa ? Poate că oaspeţilor le e foame, nu ?

— *Ah, gomen nasai, hi ga kurete kara ni itashimasu.*

Blackthorne văzu că ea arăta spre soare şi-şi dădu seama că spusese „După apusul soarelui". Dădu din cap şi mormăi, ceea ce, în Japonia, trecea drept un politicos „mulţumesc, înţeleg".

Mariko se întoarse iar spre Blackthorne.

— Soţul meu ar vrea să-i vorbeşti despre o luptă la care ai luat parte.

— Toate sînt în *Manualul de război*, Mariko-san. Poate mîine, Mariko-san.

Avea nevoie de timp să-şi examineze noul, fantasticul gînd privind castelul Osaka, şi bătălia *aceea*. Era obosit de atîta vorbă, era obosit să tot fie întrebat de-a fir a păr, dar cel mai mult voia să mănînce.

— Te rog, Anjin-san, n-ai vrea s-o povesteşti din nou, doar o dată, pentru soţul meu ?

Simţi rugămintea îngrijorată din vocea ei, aşa că se domoli.

— Bineînţeles. Care crezi că i-ar plăcea ?

— Cea din Olanda. Lîngă „Zeeland", aşa se pronunţă ?

— Da, spuse el.

Aşa că începu să spună povestea acestei bătălii, care era aproape ca oricare altă bătălie în care oamenii mor, cel mai adesea, din pricina greşelilor şi prostiei ofiţerilor de la comandă.

— Soţul meu spune că aici nu e aşa, Anjin-san. Aici ofiţerii comandanţi trebuie să fie foarte buni, altfel mor foarte repede.

— Bineînţeles, criticile mele se aplică doar conducătorilor europeni.

— Buntaro-sama spune că, într-una din zile, o să-ţi povestească despre războaiele noastre şi despre conducătorii noştri, mai ales despre seniorul *taikō*. Un schimb corect pentru informaţiile dumitale, spuse ea şovăielnic.

— *Domo*. Blackthorne se înclină uşor, simţind ochii lui Buntaro sfredelindu-l.

De fapt, ce vrei de la mine, tu, pui de căţea ?

* * *

Cina a fost un dezastru pentru toată lumea.

Chiar înainte de a pleca din grădină şi a o porni spre verandă, ca să mănînce, ziua dădea semne rele.

— Scuză-mă, Anjin-san, dar ce e acolo ? arătă Mariko cu mîna. Acolo. Soţul meu întreabă ce e acela ?

— Unde ? A, acolo ! Acela e un fazan, spuse Blackthorne. Seniorul Toranaga mi l-a trimis, împreună cu un iepure. Iepurele îl vom mînca la cină, în stil englezesc. Cel puţin eu unul aşa voi face, deşi ar fi destul pentru toată lumea.

— Mulţumesc, dar... noi, soţul meu şi cu mine, nu mîncăm carne. Dar de ce stă fazanul atîrnat acolo ? Pe căldura asta, n-ar trebui luat şi preparat ?

— Aşa pregătim noi fazanul. Se atîrnă ca să se fezandeze.

— Cum ? Chiar aşa ? Scuză-mă, Anjin-san, spuse ea tulburată, îmi pare rău. Dar o să se strice repede. Încă are penele pe el şi n-a fost... curăţat.

— Carnea de fazan e uscată, Mariko-san, aşa că o atîrni timp de cîteva zile, poate cîteva săptămîni, depinde de vreme. Apoi îl jumuleşti, îl cureţi şi-l găteşti.

— Îl... îl laşi afară ? Să putrezească ? Chiar ca...

— *Nan ja ?* întrebă Buntaro nerăbdător.

Ea-i vorbi cerîndu-şi scuze şi el trase adînc aer în piept, apoi se ridică, cercetă atent fazanul şi-l atinse uşor. Cîteva muşte bîzîiră, apoi se aşezară la loc. Şovăind, Fujiko îi vorbi lui Buntaro şi el roşi.

— Concubina dumitale spune că ai poruncit ca nimeni să nu-l atingă în afară de dumneata ? întrebă Mariko.

— Da. Aici nu se atîrnă vînatul ? Doar nu toţi sînt budişti !

— Nu, Anjin-san. Nu cred.

— Unii oameni zic că trebuie să laşi fazanul atîrnat de penele din coadă pînă ce el cade, dar asta-i o scorneală de babe, spuse Blackthorne. Corect e de gît, atunci sucurile rămîn la locul lor. Unii îl lasă atîrnat aşa pînă se desprinde singur de gît, dar mie personal nu-mi place carnea cu miros atît de tare. Noi obişnuim să...

Se opri pentru că ea se schimbase la faţă.

— *Nan desu ka ?* întrebă imediat Fujiko.

Mariko explică. Toţi rîseră nervos şi Mariko se ridică ştergîndu-şi fără vlagă fruntea de transpiraţie.

— Îmi pare rău, Anjin-san, mă scuzaţi, vă rog, o clipă...

Şi masa voastră e tot aşa de ciudată, voia el să spună.

Cum e cu sepia crudă de ieri — carnea aia albă, vîscoasă, aproape fără gust, ce trebuia mestecată zdravăn şi care n-avea nimic alături decît un sos de soia, ca s-alunece mai uşor pe gît ? Sau tentaculele de caracatiţă, tot crude, cu orez rece şi alge ? Cum e cu meduza proaspătă din supa galben-maronie de *torfu* — pastă de fasole fermentată —, care arăta ca un castron cu borîtură de cîine ? O, da, servită frumos, într-un bol delicat, plăcut, dar arătînd totuşi ca o borîtură ! Da, zău, destul ca să-ţi întoarcă maţele pe dos !

În cele din urmă se duseră pe verandă şi, după obişnuitele, interminabilele plecăciuni şi puţină conversaţie, ceai şi *saké,* începu să sosească mîncarea. Tăviţe cu supă numai din peşte şi, ca de obicei, orez şi peşte crud. Şi apoi fiertura lui.

El ridică capacul de la oală. Ieşeau aburi din ea şi pete mici de grăsime dansau pe suprafaţa clocotită. Supa-tocană, groasă de-ţi lăsa gura apă, avea sos din belşug şi bucăţi de carne fragedă. Plin de mîndrie le oferi şi lor, dar ei clătinară din cap şi-l rugară să mănînce.

— *Domo,* spuse el.

Era civilizat să bei supa direct din bolurile mici, lăcuite, şi să mănînci bucăţile din ea cu beţişoarele. Pe tavă era un polonic. Fiindu-i cu neputinţă să-şi mai stăpînească foamea, îşi umplu castronaşul şi începu să mănînce. Atunci le văzu ochii.

Îl urmăreau cu o privire fixă, plină de greaţă, pe care încercau cu greu să şi-o ascundă. Apetitul lui începu să se ducă pe apa sîmbetei. Încercă să şi-i scoată din minte, dar nu izbuti. Îi ghiorăiau maţele. Ascunzîndu-şi enervarea, puse jos bolul, aşeză capacul la loc şi le spuse morocănos că nu era pe gustul lui. Îi porunci lui Nigatsu s-o ia şi s-o ducă de-acolo.

— Fujiko întreabă dacă n-ar trebui aruncată, spuse Mariko nădăjduind-o din toată inima.

— Da.

Fujiko şi Buntaro respirară uşuraţi.

— Nu mai vrei puţin orez ? întrebă Fujiko.

— Nu, mulţumesc.

Mariko îşi flutură evantaiul zîmbind încurajator şi-i reumplu ceaşca cu *saké,* dar Blackthorne nu se domoli şi hotărî ca pe viitor să-şi gătească pe dealuri, singur, să mănînce singur şi să vîneze în văzul tuturor.

La dracu cu ei, gîndi. Dacă Toranaga poate vîna, tot aşa pot şi eu. Cînd o să-l văd ? Cît va trebui s-aştept ?

— S-o ia dracu de aşteptare, să-l ia dracu pe Toranaga ! spuse el cu voce tare în engleză şi se simţi mai uşurat.

— Ce-i, Anjin-san ? întrebă Mariko în portugheză.

— Nimic, răspunse el. Mă întrebam doar cînd am să-l văd pe seniorul Toranaga.

— Nu mi-a spus. Foarte curînd, cred.

Buntaro îşi sorbea zgomotos *saké*-ul şi supa, după cum era obiceiul. Asta începu să-l enerveze pe Blackthorne. Mariko discuta veselă cu soţul ei, care mormăia, abia băgînd-o în seamă. Ea nu mînca şi pe el îl irita şi mai mult faptul că amîndouă, ea şi Fujiko, aproape că se gudurau pe lîngă Buntaro şi că el, de asemeni, trebuia să suporte acest oaspete nedorit.

— Spune-i lui Buntaro-sama că în ţara mea gazda închină în cinstea onoratului oaspete. Ridică ceaşca cu un zîmbet sinistru. La mulţi ani şi fericire !

Bău.

Buntaro ascultă explicaţia lui Mariko. Dădu din cap în semn de încuviinţare, ridică şi el ceaşca la rîndul lui, zîmbi strepezit şi o bău pînă la ultima picătură.

— Sănătate ! închină iar Blackthorne.

Şi iar.

Şi iar.

— Sănătate !

De data asta Buntaro nu bău. Puse jos ceaşca plină şi-l privi pe Blackthorne cu ochii lui mici. Apoi Buntaro strigă pe cineva de-afară. Uşa se deschise imediat. Garda lui, totdeauna prezentă, se înclină şi-i întinse arcul uriaş şi tolba cu săgeţi. Buntaro le luă şi-i vorbi lui Blackthorne înflăcărat şi iute.

— Soţul meu... soţul meu spune că dumneata ai vrut să-l vezi trăgînd, Anjin-san. El crede că ziua de mîine e mult prea departe. Acum e tocmai bine. Poarta casei dumitale, Anjin-san. El întreabă care stîlp îl alegi ?

— Nu înţeleg, spuse Blackthorne.

Poarta principală putea fi cam la patruzeci de paşi, undeva la capătul grădinii, dar acum era complet mascată de *shoji* din dreapta lui, care era tras.

— Stîlpul din stînga sau din dreapta ? Te rog, alege. Tonul ei era stăruitor.

Prevenitor, privi spre Buntaro. Omul părea detaşat, uitînd complet de prezenţa lor, un pitic urît, gras, care stătea cu privirea pironită în depărtări.

— Stînga, spuse el fascinat.

— *Hidari !* spuse ea.

Imediat Buntaro trase o săgeată din tolbă şi, stînd încă jos, o puse în arc şi-l ridică, apoi îl încordă ochind şi slobozi lovitura cu sălbăticie dar într-un zbor plin de graţie. Săgeata ţîşni spre faţa lui Mariko, îi atinse, în trecere, o şuviţă de păr şi dispăru prin panoul de hîrtie. O altă săgeată zbură aproape înainte ca prima să fi dispărut şi apoi alta, fiecare din ele trecînd nici la două degete de Mariko. Ea rămase calmă şi nemişcată, cu picioarele sub ea, aşa cum şezuse tot timpul.

A patra săgeată şi apoi ultima. Liniştea se umplu de reverberaţiile corzii arcului. Buntaro oftă şi încetul cu încetul se-ntoarse la realitate. Puse arcul pe genunchi. Mariko şi Fujiko traseră adînc aer în piept, zîmbiră, se înclinară şi-l felicitară pe Buntaro, iar el dădu din cap şi se înclină uşor. Îl priveau cu toţii pe Blackthorne. El ştia că asistase la un fel de magie. Toate săgeţile trecuseră prin *shoji*, prin acelaşi orificiu.

Buntaro dădu înapoi străjii sale arcul şi ridică ceaşca minusculă. Se uită o clipă la ea, apoi o ridică spre Blackthorne, o bău pînă la fund şi vorbi dur, firea lui grosolană ieşind iar la iveală.

— El... soţul meu te roagă politicos să mergi să vezi.

Blackthorne gîndi un moment, încercînd să-şi domolească bătăile inimii.

— Nu e nevoie. Bineînţeles că a atins ţinta.

— El spune că i-ar face plăcere ca dumneata să fii sigur.

— Sînt sigur.

— Te rog, Anjin-san. I-ai face o mare cinste.

— N-am nevoie să-i fac lui o mare cinste.

— Da. Dar pot să adaug şi rugămintea mea ? Din nou implorarea i se citea în ochi.

— Cum să zic : „A fost minunat să-l privesc“ ?

Ea-i spuse. El repetă cuvintele şi se înclină. Buntaro se înclină la rîndul lui, fără chef.

— Roagă-l să vină cu mine să vedem săgeţile.

— Spune că i-ar face plăcere să mergi dumneata de unul singur. El nu vrea să meargă, Anjin-san.

— De ce ?

— Dacă a ochit bine, *senhor*, asta trebuie să vezi dumneata însuţi. Dacă nu, tot dumneata singur trebuie să vezi. Atunci nici dumneata, nici el nu vă puteţi simţi stînjeniţi.

— Şi dacă a dat greş ?

— N-a dat. Dar, după obiceiul nostru, precizia, în condiţii aproape imposibile, este neimportantă, în comparaţie cu graţia arcaşului, cu nobleţea mişcării, cu iscusinţa lui de a trage stînd jos sau cu lipsa lui de interes pentru cîştig.

Săgeţile erau la o incie una de alta, în mijlocul stîlpului stîng. Blackthorne privi înapoi spre casă şi zări, la patruzeci de paşi, gura din peretele de hîrtie, ca un licăr de lumină în întunericul nopţii.

E aproape imposibil să fii atît de exact, gîndi. Buntaro, de unde stătea, nu putea să vadă grădina sau poarta şi afară e întuneric beznă. Blackthorne se întoarse spre stîlp şi ridică lampionul mai sus. Încercă cu o mînă să scoată săgeata. Vîrful de oţel era îngropat prea adînc. Ar fi putut rupe capătul de lemn, dar nu voia s-o facă.

Straja îl urmărea.

Blackthorne şovăi. Straja veni spre el să-l ajute, dar el clătină din cap : *Iyé*, *domo* şi se întoarse în casă.

— Mariko-san, te rog, spune-i concubinei mele că mi-ar plăcea ca săgeţile să rămînă în stîlp pentru totdeauna. Toate. Ca să-mi amintească de un arcaş desăvîrşit. N-am văzut niciodată ceva asemănător.

Se înclină către Buntaro.

— Mulţumesc, Anjin-san.

Ea tălmăci şi Buntaro se înclină şi-i mulţumi pentru compliment.

— *Saké !* porunci Blackthorne.

Şi continuară să bea. Din ce în ce mai vîrtos. Acum Buntaro dădea de duşcă nepăsător, vinul punînd stăpînire pe el. Blackthorne îl privea pe furiş, apoi îşi lăsă mintea să rătăcească aiurea şi se întreba cum izbutise omul ăsta să tragă şi să înşiruie săgeţile cu o asemenea precizie de necrezut. E imposibil, gîndi, totuşi l-am văzut făcînd-o. Mă întreb ce-or face acum Vinck, Baccus şi ceilalţi. Toranaga îi spusese că echipajul era acum stabilit în Yedo, lîngă *Erasmus*. Doamne, mi-ar plăcea să-i văd şi să mă întorc pe corabie.

Privi spre Mariko, care-i spunea ceva soţului ei. Buntaro ascultă, apoi, spre surprinderea lui Blackthorne, văzu că faţa samuraiului se strîmbă de scîrbă. Înainte ca el să-şi mute privirea. Buntaro se şi uita la el.

— *Nan desu ka ?*

Cuvintele lui Buntaro sunau aproape ca o acuzaţie.

— *Nani-mo*, Buntaro-san. Nimic.

Blackthorne oferi tuturor *saké*, sperînd să-şi acopere scăparea. Din nou femeile acceptară, dar luau doar cînd şi cînd cîte o înghiţitură. Buntaro îşi termină ceaşca imediat, foarte prost dispus. Apoi îi vorbi lui Mariko mult.

Fără să vrea, Blackthorne îşi spuse pe faţă gîndurile :

— Ce e cu el ? Ce zice ?

— O, îmi pare rău, Anjin-san. Soţul meu întreabă despre dumneata, despre soţia dumitale şi concubine. Şi despre copiii dumitale. Şi despre ce s-a întîmplat de cînd am plecat din Osaka. El... Se opri răzgîndindu-se şi adăugă cu o voce diferită : Îl interesezi foarte mult, atît dumneata cît şi părerile dumitale.

— Şi pe mine mă interesează, Mariko-san, el şi părerile lui. Cum v-aţi cunoscut, el şi dumneata ? Cînd v-aţi căsătorit ? A...

Buntaro îi reteză fraza cu o rafală de vorbe nerăbdătoare în japoneză.

Imediat Mariko tălmăci ce se spusese. Buntaro se întinse şi umplu două cești cu *saké*, oferi una lui Blackthorne şi făcu femeilor semn cu mîna să le ia pe celelalte.

— El... soţul meu spune că uneori cestile de *saké* sînt prea mici.

Mariko umplu şi celelalte cești. Ea sorbi foarte puţin dintr-una, Fujiko din cealaltă. Urmă o altă cuvîntare mai războinică şi zîmbetul lui Mariko îi îngheţă pe faţă, la fel şi al lui Fujiko.

— *Iyé, dozo gomen nasai.* Buntaro-sama, începu Mariko.

— *Ima* ! porunci Buntaro.

Fujiko începu să vorbească supărată, dar Buntaro îi aruncă o privire care-o făcu să-şi înghită vorba.

— *Gomen nasai*, şopti Fujiko scuzîndu-se. *Dozo gomen nasai.*

— Ce-a spus, Mariko-san ?

Ea parcă nici nu-l auzi pe Blackthorne.

— *Dozo gomen nasai*, Buntaro-sama, *watashi...*

Fața soțului ei se făcu roșie.

— *IMA !*

— Îmi pare rău, Anjin-san dar soțul meu îmi poruncește să-ți spun... să răspund întrebărilor dumitale... să-ți povestesc despre mine însămi. Eu i-am spus că nu cred c-ar trebui discutate asemenea lucruri la o oră așa de tîrzie din noapte, dar el o poruncește. Te rog, ai puțină răbdare.

Luă o înghițitură zdravănă de *saké*. Apoi încă una. Șuvițele-i de păr, lăsate libere peste urechi, fluturară în curentul slab făcut de evantaiul lui Fujiko. Ea bău ceașca pînă la fund și o puse jos.

— Numele meu de fată este Akechi. Sînt fiica seniorului și generalului Akechi Jinsai, asasinul. Tatăl meu a asasinat mișelește pe seniorul său, dictatorul Goroda.

— Dumnezeule ! De ce-a făcut asta ?

— Oricare ar fi motivul, Anjin-san, nu este suficient. Tatăl meu a comis cea mai cumplită crimă din lumea noastră. Sîngele meu e pătat, la fel și sîngele fiului meu.

— Atunci de ce...

Se opri.

— Da, Anjin-san ?

— Voiam doar să spun că înțeleg ce-nseamnă asta... ce-nseamnă să omori un senior. Sînt surprins că ai fost lăsată în viață.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea...

Din nou Buntaro o întrerupse cu răutate și ea se scuză și-i spuse ce întrebase Blackthorne. Disprețuitor, Buntaro îi făcu semn cu mîna să continue.

— Soțul meu mi-a făcut cinstea și m-a trimis departe, continuă ea, pe aceeași voce blîndă. L-am implorat să mă lase să-mi fac *seppuku*, dar el mi-a refuzat acest privilegiu. A fost... trebuie să-ți explic că este privilegiul lui sau al seniorului Toranaga să-mi permită să-mi fac *seppuku*. Eu încă îl cer smerită, o dată pe an, în ziua cînd a avut loc trădarea. Dar, în înțelepciunea lui, soțul meu întotdeauna mi l-a refuzat. Zîmbetul ei era încîntător. Soțul meu mă onorează în fiecare zi, în fiecare clipă, Anjin-san. Dacă eu aș fi în locul lui, eu n-aș putea nici măcar să vorbesc cu o persoană atît de... întinată.

— Din pricina asta... din pricina asta dumneata ești ultima din spița dumitale ? întrebă el amintindu-și ce-i

spusese ea despre o catastrofă, în timpul drumului de la castelul Osaka.

Mariko tălmăci întrebarea pentru Buntaro și apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— *Hai*, Anjin-san. Dar n-a fost o catasrofă, nu în ceea ce-i privește. Ei au fost prinși pe dealuri, tatăl meu și familia lui, de Nakamura, generalul care a ajuns *taikō*. Nakamura a fost cel care a condus armatele răzbunării și a măcelărit toate forțele tatălui meu, douăzeci de mii de oameni, pînă la unul. Tatăl meu și familia lui au fost încercuiți, dar tata a avut timp să-i ajute pe toți, cei patru frați și cele trei surori ale mele, pe ma..., pe mama și pe cele două concubine. Apoi și el și-a făcut *seppuku*. În asta, el a fost un adevărat samurai, și ei la fel, spuse ea. Ei au îngenuncheat curajoși în fața lui, unul cîte unul, și el i-a ucis pe rînd, unul cîte unul. Ei au murit cu cinste. Și el a murit onorabil. Doi frați de-ai tatălui meu și un unchi i s-au alăturat în mișelia împotriva seniorului lor. Și ei au fost încercuiți. Și ei au murit cu aceeași cinste. Nici un Akechi n-a rămas în viață să înfrunte ura și batjocura dușmanului, în afară de mine, te rog, iartă-mă, Anjin-san, greșesc... tatăl meu, frații și unchiul lui, ei au fost adevăratul dușman, numai eu am rămas în viață, o mărturie vie a cumplitei trădări. Eu, Akechi Mariko, am fost lăsată în viață pentru că eram căsătorită, și astfel aparțineam familiei soțului meu. Atunci noi locuiam în Kyoto. Eu eram la Kyoto, cînd a murit tatăl meu. Trădarea și răscoala lui au durat doar treisprezece zile, Anjin-san. Dar atîta vreme cît vor trăi oameni în aceste insule, numele Akechi va rămîne întinat.

— De cîtă vreme erai căsătorită cînd s-a întîmplat asta ?

— Două luni și trei zile, Anjin-san.

— Și aveai cincisprezece ani atunci ?

— Da. Soțul meu mi-a făcut cinstea să nu divorțeze de mine sau să mă alunge, așa cum ar fi trebuit să facă. Am fost trimisă departe, într-un sat din nord. Era frig acolo, Anjin-san, în provincia Shonai. Atît de frig...

— Cît ai stat acolo ?

— Opt ani. Seniorul Goroda avea patruzeci și nouă de ani cînd și-a făcut *seppuku*, ca să nu fie prins. Asta a fost acum aproape șaisprezece ani, Anjin-san, și mai toți din spița...

Buntaro o întrerupse din nou. Limba-i era ca un brici.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, spuse Mariko. Soţul meu, pe bună dreptate, arătă că ar fi fost destul să spun că sînt fiica unui trădător şi că explicaţiile lungi nu sînt necesare. Bineînţeles, unele explicaţii sînt necesare, adăugă ea cu grijă. Te rog să scuzi proastele purtări ale soţului meu şi te implor să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre urechile care-s făcute să audă şi despre Gardul de Opt Ori Împrejmuit. Iartă-mă, Anjin-san, mi se porunceşte să plec. Dumneata nu trebuie să pleci pînă nu pleacă el sau pînă nu e beat criţă. Să nu te amesteci. Se înclină către Fujiko. *Dozo gomen nasai.*

— *Do itashimashite* [1].

Mariko îşi înclină capul spre Buntaro şi plecă. Lăsă o dîră de parfum în urma ei.

— *Saké !* spuse Buntaro şi zîmbi cu răutate.

Fujiko umplu ceaşca.

— Sănătate, spuse Blackthorne neliniştit.

Mai bine de o oră închină în cinstea lui Buntaro, pînă ce-şi simţi capul plutind. Apoi Buntaro nu mai ştiu nimic de el şi căzu în harababura de ceşti făcute zob. *Shoji* se deschise imediat. Straja intră împreună cu Mariko. Îl ridicară pe Buntaro ajutaţi de slugi, care parcă apăruseră din pămînt, şi îl duseră în camera de alături. Camera lui Mariko. Ajutată de Koi, slujnica, ea începu să-l dezbrace. Straja închise uşa în urma lui şi rămase afară cu mîna pe mînerul sabiei desprinsă din cingătoare.

Fujiko aştepta urmărindu-l pe Blackthorne. Slujnicele veniră şi dereticară. Obosit, Blackthorne îşi trecu mîinile prin părul lung şi-şi aranjă panglica din coadă. Apoi se ridică împleticindu-se şi se îndreptă spre verandă, urmat de concubină.

Aerul era plăcut şi-l purifica. Dar nu îndeajuns. Se aşeză anevoie în verandă şi bău în noapte.

Fujiko îngenunche în spatele lui şi se aplecă în faţă.

— *Gomen nasai,* Anjin-san, şopti ea, făcînd semn cu capul înapoi spre casă. *Wakarimasu ka ?* Înţelegi ?

— *Wakarimasu, shigata ga nai.*

Apoi, văzîndu-i teama nenorocită, îi mîngîie uşor părul.

— *Arigato, arigato,* Anjin-sama.

---

[1] N-ai pentru ce (jpn.).

— *Anatawa suimin ima*, Fujiko-san, spuse el, găsind cuvintele cu dificultate. Acum te culci.

— *Dozo gomen nasai*, Anjin-sama, *suimin, neh ?* spuse ea îndemnîndu-l spre propria lui cameră, implorîndu-l din ochi.

— *Iyé. Watashi oyogu ima.* Nu, mă duc să-not.

— *Hai*, Anjin-sama.

Ascultătoare, ea se-ntoarse şi strigă. Doi servitori veniră în fugă, amîndoi erau tineri din sat, puternici şi cunoscuţi ca buni înotători.

Blackthorne nu se împotrivi. Ştia că-n seara asta ar fi fost fără rost să se împotrivească.

— Oricum, spuse el cu voce tare, în timp ce cobora dealul împleticindu-se şi cu mintea înceţoşată de băutură, urmat de cei doi bărbaţi, oricum l-am făcut să doarmă buştean. Acum nu-i mai poate face ei nici un rău.

* * *

Blackthorne înotă o oră şi se simţi mai bine. Cînd se întoarse, Fujiko îl aştepta în verandă cu un ibric cu ceai abia făcut. Bău puţin, apoi se duse să se culce şi adormi imediat.

Vocea lui Buntaro, plină de răutate, îl trezi. Mîna dreaptă strîngea deja prăselele pistolului încărcat, pe care-l ţinea totdeauna sub saltea şi inima-i bubuia în piept din pricina trezirii bruşte.

Glasul lui Buntaro se opri. Mariko începu să vorbească. Blackthorne nu putu prinde decît cîteva cuvinte, dar simţea chibzuinţa şi rugămintea din vocea ei, nu jalnică, nu tînguitoare, nici măcar aproape de lacrimi, doar obişnuita, permanenta ei seninătate. Din nou Buntaro izbucni.

Blackthorne încercă să nu asculte.

„Să nu te-amesteci", îi spusese ea şi ea era înţeleaptă. El nu avea nici un drept, dar Buntaro avea o mulţime. „Te implor să fii atent, Anjin-san. Aminteşte-ţi ce ţi-am spus despre urechi, care-s făcute să audă, şi despre Gardul de Opt Ori Împrejmuit."

Resemnat, se lungi iar pe spate, în timp ce broboane reci de transpiraţie îi acopereau pielea. Se forţă să gîndească la ce-i zisese ea.

— Vezi, Anjin-san, îi spusese ea în acea seară minunată cînd ei terminaseră ultima din nenumăratele butelci

de *saké* şi el glumise despre lipsa de singurătate din preajmă — oameni mereu în jur, pereţi de hîrtie, urechi şi ochi iscoditori tot timpul. Vezi tu, spusese ea, aici trebuie să înveţi să-ţi creezi propria ta singurătate. Noi sîntem învăţaţi din copilărie să ne retragem în noi înşine, să ridicăm pereţi de nepătruns în spatele cărora trăim. Dacă n-am izbuti, cu siguranţă am înebuni cu toţii şi ne-am ucide unul pe altul, şi pe noi înşine.

— Ce pereţi ?

— A, Anjin-san, avem un labirint nesfîrşit în care să ne ascundem. O, da, ritualuri şi obiceiuri, oprelişti de toate felurile. Chiar limba noastră are nuanţe pe care voi nu le aveţi, care ne permit să evităm, politicos, orice întrebare, dacă nu dorim să răspundem la ea.

— Dar cum vă închideţi urechile, Mariko-san ? Asta e cu neputinţă.

— O, foarte uşor, prin educaţie. Bineînţeles, educaţia începe imediat ce copilul poate să vorbească, aşa că foarte curînd devine o a doua natură pentru noi. Cum altfel am putea să supravieţuim ? Mai întîi începi prin a-ţi curăţa mintea de *oameni*, ca să te aşezi pe tine însuţi într-un alt plan. Privitul unui apus de soare este de un mare ajutor sau ascultatul ploii... ai observat, Anjin-san, cît de diferite sînt sunetele ploii ? Dacă *asculţi*, într-adevăr, atunci prezentul dispare, *neh ? Să asculţi* căderea florilor din pom şi creşterea pietrelor este un exerciţiu excepţional de bun. Bineînţeles, nu se presupune să *vezi* lucrurile, ele nu sînt decît semne, mesaje pentru *hara*[1] ta, pentru inima ta, să-ţi amintească de vremelnicia vieţii, te ajută să cîştigi *wa*, armonie, Anjin-san, armonie perfectă, care e calitatea cea mai căutată în toată viaţa japoneză, în toată arta în toată... Ea rîsese. Uite, vezi ce-mi face atîta *saké*. Îşi umezi buzele cu vîrful limbii, atît de ispititor. Am să-ţi şoptesc un secret Nu te lăsa păcălit de zîmbetele şi de blîndeţea noastră, de caracterul nostru, de plecăciuni, de farmecul şi atenţiile noastre. Dedesubtul lor, noi putem fi la milioane de *ri* depărtare, în siguranţă şi singuri. Pentru că asta căutăm noi — uitarea. Unul din primele poeme care s-a scris vreodată — se gă-

---

[1] *Hara* înseamnă abdomen, stomac, şi, de aici, lăcaşul emoţiilor omeneşti.

seşte în *Kojiko,* prima noastră carte de istorie, izvodită cam acum o mie de ani — poate o să-ţi explice ce spun eu.

Opt nori alburii se înalţă pe cer
Să se ascundă îndrăgostiţi în ei,
Gardul de Opt Ori Împrejmuit al provinciei Izumo
Înconjură acei nori de opt ori învăluiţi:
O, ce minunat e acel Gard de Opt Ori Împrejmuit !

Noi cu siguranţă am înnebuni dacă n-am avea acel Gard de Opt Ori Împrejmuit. O, foarte sigur.

Adu-ţi aminte de Gardul de Opt ori Împrejmuit, îşi spuse el, în timp ce furia şuierată a lui Buntaro nu mai contenea. Nu ştiu nimic despre ea. Nici despre el, într-adevăr. Gîndeşte-te la regimentul de muschete, sau la casă, sau la Felicity, sau cum să-ţi iei nava, sau la Bacchus, sau la Toranaga, sau la Omi-san. Ce e cu Omi ? Am nevoie de răzbunare ? El vrea să-mi fie prieten, şi e bun, şi amabil de cînd cu pistoalele...

Sunetul loviturii îi sfredeli creierul. Apoi vocea lui Mariko începu din nou şi o urmă o a doua lovitură, iar Blackthorne fu în picioare într-o clipă şi deschise uşa. Straja stătea pe coridor, în dreptul uşii lui Mariko, cu faţa spre el, ameninţător, cu sabia pregătită.

Blackthorne era gata-gata să se arunce asupra samuraiului, cînd uşa de la capătul coridorului se deschise. Fujiko, cu părul slobod, revărsîndu-i-se peste chimonoul de dormit, se apropie. Foşnetul de haină sfîşiată şi o altă pocnitură păreau să n-o impresioneze absolut deloc. Se înclină politicos spre străjă şi se aşeză între ei, apoi se înclină blînd spre Blackhtorne, îl luă de braţ şi-l trase înapoi în cameră. Văzu samuraiul încordat, gata să sară la el. Nu avea decît un pistol şi un singur glonţ în momentul de faţă, aşa că se retrase. Fujiko îl urmă şi trase *shoji* după ea. Apoi, foarte temătoare, clătină prevenitor din cap, îşi duse un deget la buze, clătină iarăşi din cap implorîndu-l din ochi.

— *Gomen nasai, wakarimasu ka ?* şopti ea.

Dar el era concentrat asupra peretelui camerei alăturate, pe care-l putea face praf atît de uşor.

Privi şi ea spre perete, apoi trecu între el şi perete şi se aşeză, făcîndu-i şi lui semn să procedeze la fel.

Dar el nu putea. Stătea pregătindu-se pentru atacul ce-avea să-i distrugă pe ei toţi, îmboldit de plînsul înăbuşit ce urmă unei alte lovituri.

— *Iyé !*

Fujiko clătină din cap îngrozită.

El îi făcu vînt din drum.

— *Iyé, iyé,* se rugă ea din nou.

— *IMA !*

Imediat Fujiko se ridică în picioare, îi făcu semn să aştepte şi ţîşni fără zgomot după săbiile aşezate în faţa *tokonamei,* mica nişă de veneraţie. Ridică sabia lungă cu mîini tremurînde, o scoase din teacă şi se pregăti să-l urmeze prin perete. În clipa aceea, se auzi o ultimă lovitură şi un torent crescînd de mînie. Celălalt *shoji* pocni deschizîndu-se şi, nevăzut, Buntaro plecă urmat de strajă. Pentru o clipă fu tăcere în casă, apoi se auzi pocnetul porţii de la grădină, care se-nchidea.

Blackthorne se îndreptă spre uşă. Fujiko i se repezi în cale, dar el o dădu la o parte şi deschise uşa.

Mariko era încă în genunchi, într-un colţ din camera alăturată, cu o vînătaie pe obraz, părul despletit, chimonoul făcut ferfeniţă, vînătăi urîte mai jos pe spate şi pe coapse.

El se repezi s-o ridice, dar ea ţipă :

— Pleacă, te rog, pleacă, Anjin-san !

El văzu dîra de sînge din colţul gurii.

— Doamne, cît de rău...

— Ţi-am spus să nu te amesteci. Te rog, pleacă, spuse ea cu aceeaşi voce calmă, care contrazicea furia din ochii ei.

Apoi o văzu pe Fujiko, care stătea în pragul uşii. Îi vorbi. Fujiko, ascultătoare, îl luă pe Blackthorne de braţ să-l scoată afară, dar el se smulse din prinsoarea ei.

— Nu. *Iyé !*

Mariko spuse :

— Prezenţa dumitale aici mă umple de ruşine şi nu-mi dă nici pace, nici linişte şi mă face de rîs. Pleacă !

— Vreau să te ajut. Nu înţelegi ?

— Dumneata nu înţelegi ? Dumneata nu ai nici un drept să te amesteci. Asta e o ceartă între bărbat şi nevastă, care-i priveşte doar pe ei.

— Asta nu e o scuză ca să te lovească...

— De ce nu asculți, Anjin-san ? El mă poate omorî în bătăi, dacă dorește. El are dreptul și aș vrea s-o facă. Atunci n-ar mai trebui să îndur rușinea. Crezi că e ușor de trăit cu rușinea mea ? N-ai auzit ce ți-am spus ? *Eu sînt fiica lui Akechi Jinsai !*

— Asta nu e vina ta. Tu n-ai făcut nimic !

— Este vina mea și eu sînt fiica tatălui meu.

Mariko s-ar fi oprit aici, dar, ridicîndu-și privirea și citindu-i pe chip compătimirea, îngrijorarea și dragostea, știind ce mare preț pune el pe adevăr, dădu în vileag cîteva din tainele în care se învăluia.

— Astă-seară a fost vina mea, Anjin-san, spuse ea. Dac-aș fi plîns, cum vrea el, dacă i-aș fi cerut iertare, cum vrea el, și m-aș fi umilit, speriată de moarte, și m-aș fi ploconit, așa cum vrea el, dacă mi-aș fi desfăcut picioarele cu prefăcută groază, așa cum dorește el, dac-aș fi făcut toate aceste lucruri femeiești, pe care datoria mi le cere, atunci el ar fi fost ca un copil în mîinile mele. Dar eu nu vreau.

— De ce ?

— Pentru că asta e răzbunarea mea. Să-i plătesc pentru că m-a lăsat în viață după trădare. Să-i plătesc că m-a trimis departe pentru opt ani de zile și m-a lăsat în viață în tot acel răstimp. Să-i plătesc pentru că mi-a poruncit să mă întorc la viață și mă lasă mai departe să trăiesc. Se așeză anevoie pe călcîie și-și strînse mai bine chimonoul ferfenițit în jurul ei. N-o să mă mai dau lui niciodată. Pe vremuri am făcut-o de bună voie, deși l-am urît din prima clipă cînd l-am văzut.

— Atunci de ce te-ai măritat cu el ? Ai spus că femeile de aici au dreptul să refuze, că nu trebuie să se căsătorească împotriva voinței lor.

— M-am măritat cu el ca să le fac pe plac seniorului Goroda și tatălui meu. Atunci eram atît de tînără, că nu știam nimic despre Goroda, dar, dacă vrei să știi adevărul, Goroda a fost bărbatul cel mai crud, cel mai detestabil, care s-a născut vreodată. El l-a împins pe tatăl meu la trădare. Asta e adevărul adevărat ! Goroda ! Îi scuipă numele. Dacă nu era el, noi am fi fost toți în viață și respectați. Mă rog lui Dumnezeu ca Goroda să zacă pe veci în iad. Se mișcă cu grijă, încercînd să-și mai aline durerea din spate. Nu e decît ură între soțul meu și mine, asta e

karma noastră. Ar fi atît de uşor pentru el să mă lase s-ajung în lăcaşul morţii.

— De ce nu te lasă să pleci ? De ce nu divorţează ? De ce nu-ţi acordă chiar şi ceea ce vrei dumneata ?

— Pentru că e bărbat.

Un fior de durere îi străbătu tot trupul şi faţa i se contorsionă. Blackthorne se lăsă în genunchi lîngă ea, mîngîind-o. Ea-l îndepărtă, luptînd să-şi stăpînească durerea. Fujiko, în cadrul uşii, privea neclintită.

— Totu-i în ordine, Anjin-san. Te rog, lasă-mă singură. Dumneata nu trebuie să te-amesteci. Dumneata trebuie să fii cu băgare de seamă.

— Nu mi-e frică de el.

Cu un aer obosit ea-şi îndepărtă părul din ochi şi privi în sus, scrutător. De ce nu-l laşi pe Anjin-san să meargă în întîmpinarea *karmei* lui ? se întrebă Mariko. El nu este din lumea noastră. Buntaro îl va ucide atît de uşor. Numai ocrotirea lui Toranaga l-a apărat pînă acum. Yabu, Omi, Naga, Buntaro — oricare din ei ar putea fi provocaţi atît de uşor să-l omoare.

El n-a adus altceva decît necazuri de cînd a venit, *neh* ? La fel şi cunoştinţele lui. Naga are dreptate. Anjin-san poate să distrugă lumea noastră, dacă nu e oprit.

Ce-ar fi dacă Buntaro ar şti adevărul ? Sau Toranaga ? Despre împărţitul pernei...

— Eşti nebună ? îi spusese Fujiko în acea primă noapte.

— Nu.

— Atunci de ce vrei să iei locul slujnicei ?

— Din pricina *saké*-ului şi pentru amuzament, Fujiko-chan, şi din curiozitate, minţise ea, ascunzînd adevăratul motiv : pentru că el o răscolise, pentru că-l voia şi pentru că ea n-avusese niciodată un iubit. Dacă nu era în noaptea asta n-avea să fie niciodată, şi trebuia să fie Anjin-san şi numai Anjin-san.

Aşa că ea se dusese la el şi fusese în al nouălea cer, apoi ieri, cînd sosise galera, Fujiko îi spusese între patru ochi :

— Te-ai fi dus dac-ai fi ştiut că soţul tău trăieşte ?

— Nu, bineînţeles că nu, minţise ea.

— Dar acum ai de gînd să-i spui lui Buntaro-sama, *neh* ? Despre împărţitul pernei cu Anjin-san ?

— De ce-aş face-o ?

— M-am gîndit că s-ar putea ca ăsta să fie planul tău. Dacă-i spui lui Buntaro-sama la momentul potrivit, furia lui n-o să mai aibă margini şi tu o să fii moartă şi mulţumită înainte ca el să-şi dea seama ce a făcut.

— Nu, Fujiko-san, el n-o să mă omoare niciodată. Din păcate. Mă va trimite la *eta*, dacă are o scuză suficientă — dac-ar putea obţine încuviinţarea seniorului Toranaga —, dar el n-o să mă omoare niciodată.

— Că l-ai înşelat cu Anjin-san, asta n-ar fi destul ?

— O, ba da.

— Ce s-ar întîmpla cu fiul tău ?

— Ar moşteni dezonoarea mea, doar sînt dezonorată, *neh* ?

— Te rog să-mi spui dacă vreodată ai să crezi că Buntaro-sama bănuieşte ce s-a întîmplat. Atîta vreme cît sînt concubină, e de datoria mea să-l apăr pe Anjin-san.

Da, este, Fujiko, gîndise atunci Mariko. Şi asta ţi-ar da scuza pe care o cauţi cu disperare spre a te răzbuna făţiş pe cel care l-a învinuit pe tatăl tău. Îmi pare rău, sărmană Fujiko, dar tatăl tău a fost un laş. Hiro-matsu a fost acolo, altfel tatăl tău ar fi acum în viaţă şi Buntaro mort, pentru că Buntaro este urît mult mai mult decît l-au dispreţuit ei vreodată pe tatăl tău. Chiar şi săbiile pe care tu le preţuieşti atît de mult n-au fost niciodată date ca o răsplată de vitejie, au fost cumpărate de la un samurai rănit. Îmi pare rău, dar eu n-o să fiu niciodată cea care o să-ţi spună, chiar dacă acesta este adevărul.

— Nu mi-e teamă de el, spunea Blackthorne din nou.

— Ştiu, spuse ea, durerea copleşind-o. Dar te rog, te implor, teme-te de el pentru mine.

Blackthorne se îndreptă spre uşă.

* *

Buntaro îl aştepta la o sută de paşi mai încolo, în mijlocul potecii ce cobora în sat — gras, mătăhălos şi fioros. Straja stătea lîngă el. Se iveau zorii pe cerul înnorat. Bărcile pescăreşti deja pescuiau la apă mică, iar marea era calmă.

Blackthorne văzu săbiile şi arcul slobod din mîinile lui Buntaro şi săbiile strajei. Buntaro se clătina uşor şi asta-i dădea speranţa că omul n-o să nimerească ţinta, ceea ce poate că i-ar fi dat timp să ajungă destul de aproape. Nu

era nici un adăpost pe lîngă potecă. Fără să-i mai pese, armă ambele pistoale şi se porni ca o vijelie spre cei doi bărbaţi.

La dracu cu ascunsul, gîndi prin ceaţa setei de sînge, ştiind în acelaşi timp că ceea ce făcea era nebunie curată, că n-avea nici o şansă împotriva a doi samurai sau împotriva arcului ce trăgea atît de departe, că n-avea nici un fel de drept să se-amestece. Şi apoi, cînd se afla încă în afara bătăii pistolului. Buntaro se aplecă adînc, la fel şi straja lui. Blackthorne se opri, bănuind o capcană. Privi de jur împrejur, dar nu era nimeni prin preajmă. Ca prin vis îl văzu pe Buntaro cum se lăsă greoi în genunchi, îşi puse arcul alături, mîinile lipite de pămînt şi se plecă adînc aşa cum ar face-o un ţăran în faţa seniorului său. Straja făcú la fel.

Blackthorne se holba la ei năuc. Cînd fu sigur că ochii nu-l înşelau, înaintă încet, cu pistoalele pregătite, dar fără să ţintească, aşteptînd vicleşugul. La o distanţă convenabilă se opri. Buntaro nu se mişcase. Obiceiul cerea ca şi el să îngenuncheze şi să-i întoarcă salutul, pentru că erau egali sau aproape egali şi el nu putea înţelege de ce trebuia o asemenea ceremonie într-o situaţie ca asta, care avea să se lase cu vărsare de sînge.

— Ridică-te ticălosule !

Blackthorne se pregătea să apese pe ambele trăgace.

Buntaro nu spuse nimic, nu făcu nimic, dar îşi ţinea capul plecat, mîinile lipite de pămînt. Spatele chimonoului îi era leoarcă de transpiraţie.

— *Nan ja ?* Ce e ? Blackthorne folosi cu bună ştiinţă cel mai ofensator mod de adresare, vrînd să-l întărîte pe Buntaro, ca să se ridice şi să înceapă, ştiind că nu putea să-l împuşte aşa, cu capul plecat şi aproape în ţărînă.

Apoi, conştient că era necivilizat să stea în picioare în timp ce ei se aflau în genunchi şi că *„nan ja“* fusese o insultă aproape de nesuportat şi cu siguranţă fără rost îngenunche şi, nedezlipindu-şi mîinile de pe pistoale, le puse pe pămînt şi se înclină şi el la rîndul lui.

Se trase înapoi pe călcîie.

— *Hai ?* întrebă el cu o politeţe forţată.

Imediat Buntaro începu să mormăie. Umilitor. Scuzîndu-se. Pentru ce şi exact de ce, Blackthorne nu ştia. Nu putu prinde decît un cuvînt aici, altul dincolo şi *saké* spus de multe ori, dar evident era o scuză şi o umilă pledoarie

pentru iertare. Buntaro vorbi mult, apoi se opri şi-şi coborî capul din nou în ţărînă.

Furia ce-l scosese din minţi pe Blackthorne dispăruse acum.

— *Shigata ga nai,* spuse el răguşit, ceea ce însemna „n-ai încotro", sau „nu e nimic de făcut" sau „ce-ai putea face ?" neştiind dacă scuzele erau pur şi simplu un ritual, înainte de atac. *Shigata ga nai. Hakkiri wakaranu ga shinpai surukotowanai.* N-am avut încotro. Nu înţeleg exact, dar nu-ţi face griji.

Buntaro ridică privirile-n sus şi se lăsă pe călcîie.

— *Arigato, arigoto,* Anjin-sama. *Domo gomen nasai.*

— *Shigata ga nai,* repetă Blackthorne, şi acum, cînd era clar că scuza era autentică, îi mulţumi lui Dumnezeu pentru că-i dăduse miraculoasa şansă să oprească duelul. Ştia că n-avea nici un drept, că se purtase ca un apucat şi că singurul chip de a găsi o ieşire din nebunia cu Buntaro era după lege. Şi asta însemna Toranaga.

Dar ce-i cu scuzele ? se întrebă înnebunit. Gîndeşte-te ! Trebuie să înveţi să gîndeşti ca ei.

Apoi răspunsul îi străfulgeră prin minte. Trebuie să fie din pricină că eu sînt *hatamoto* şi Buntaro, musafirul, a tulburat *wa*-ul, armonia casei mele. Avînd o ceartă faţişă, violentă, cu soţia lui, în casa *mea* m-a insultat pe *mine,* ca atare este întru totul vinovat şi trebuie să se scuze, fie că vrea sau nu. O scuză este obligatorie de la samurai la samurai, de la oaspe la gazdă...

Aşteaptă ! Şi nu uita că, după obiceiul lor, tuturor bărbaţilor le e permis să se îmbete, este de aşteptat s-o facă uneori şi, cînd sînt turmentaţi, pe bună dreptate, nu sînt răspunzători de faptele lor. Nu uita că nu înseamnă că ţi-ai pătat obrazul dacă duhneşti de la o poştă a băutură. Aminteşte-ţi cît de nepăsători au fost Mariko şi Toranaga pe galeră cînd eu eram beat. Erau amuzaţi, nu dezgustaţi, aşa cum am fi fost noi.

Şi nu eşti tu, de fapt, vinovatul ? Nu tu ai început cheful ? N-a fost provocarea ta ?

— Da, spuse cu voce tare.

— *Nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă Buntaro cu ochii aprinşi.

— *Nani mo. Watashi no kashitsu desu.* Nimic. A fost vina mea.

Buntaro clătină din cap şi spuse că nu, era doar vina lui şi se înclină şi se scuză din nou.

— *Saké*, spuse Blackthorne răspicat şi ridică din umeri. *Shigata ga nai. Saké !*

Buntaro se înclină şi-i mulţumi iar. Blackthorne îi întoarse plecăciunea şi se ridică. Buntaro îl urmă, la fel şi straja. Amîndoi se înclinară încă o dată. Din nou li se răspunse la plecăciune.

În cele din urmă, Buntaro se întoarse şi plecă clătinîndu-se. Blackthorne aşteptă pînă ce se îndepărtă la mai bine de o aruncătură de săgeată, întrebîndu-se dacă omul era atît de beat pe cît părea. Apoi o porni înapoi spre propria lui casă.

Fujiko era în verandă, închisă în aceeaşi cochilie politicoasă, zîmbitoare. Ce gîndeşti tu, de fapt ? se întrebă în timp ce o salută şi fu întîmpinat şi el cu bineţe.

Uşa lui Mariko era închisă. Slujnica ei stătea lîngă uşă.

— Mariko-san ?

— Da, Anjin-san ?

El aşteptă, dar uşa rămase închisă.

— Te simţi bine ?

— Da, mulţumesc. O auzi dregîndu-şi glaslul, apoi vocea slabă continuă : Fujiko a trimis vorbă lui Yabu-san şi seniorului Toranaga că astăzi nu mă simt bine şi nu pot să tălmăcesc.

— Mai bine te-ar vedea un doctor.

— O, mulţumesc, Suwo o să fie foarte bun. Am trimis după el. Mi-am... n-am decît o scrîntitură la şold. Zău, sînt bine, n-ai de ce să te îngrijorezi.

— Ascultă, mă pricep cît de cît la doftoricit. Nu-ţi iei sînge cînd tuşeşti, nu ?

— O, nu. Cînd am alunecat m-am lovit la obraz. Zău, mă simt destul de bine.

După o pauză, el spuse :

— Buntaro şi-a cerut scuze.

— Da. Fujiko a văzut din poartă. Îţi mulţumesc cu umilinţă că i-ai primit scuzele. Mulţumesc. Anjin-san, îmi pare atît de rău că ai fost deranjat... e de neiertat că armonia dumitale... te rog, primeşte şi scuzele mele. Nu trebuia să-mi las gura s-o ia razna. A fost foarte nepoliticos... te rog, iartă-mă şi pe mine. Cearta a fost din vina mea. Te rog, primeşte scuzele mele.

— Pentru că ai fost lovită ?

— Pentru că n-am reuşit să dau ascultare soţului meu, pentru că n-am reuşit să-l ajut să doarmă mulţumit, pentru că am înşelat aşteptările lui şi ale gazdei mele. De asemeni, pentru ceea ce am spus.

— Eşti sigură că nu te pot ajuta cu nimic ?

— Nu — nu, mulţumesc, Anjin-san. Azi o să-mi treacă.

Dar Blackthorne n-a văzut-o timp de opt zile.

Capitolul 36

— Te-am invitat să vînăm, Naga-san, nu să-mi repeţi păreri pe care le-am auzit deja, spuse Toranaga.

— Pentru ultima oară te rog, tată : opreşte instrucţia, scoate armele în afara legii, omoară-l pe barbar, declară încercarea neizbutită şi termină cu această murdărie.

— Nu. Ţi-o spun pentru ultima oară.

Şoimiţa vîrîtă sub glugă, de pe mîna înmănuşată a lui Toranaga, se mişcă neliniştită de ameninţarea neobişnuită din vocea stăpînului ei şi şuieră iritată. Ei se aflau în hăţiş, străjile şi gonacii fiind mult prea departe ca să-i poată auzi. Ziua era înăbuşitoare, umedă, şi cerul acoperit.

Bărbia lui Naga ţîşni în afară.

— Foarte bine. Dar este de datoria mea să-ţi amintesc acum, pentru ultima oară, că aici eşti în pericol şi să-ţi cer din nou, cu politeţea cuvenită, să pleci azi din Anjiro.

— Nu. Şi tot pentru ultima oară ţi-o spun.

— Atunci ia-mi capul !

— Am deja capul tău !

— Atunci ia-l azi, acum, sau lasă-mă pe mine să-mi pun capăt vieţii, de vreme ce nu vrei să primeşti un sfat bun.

— Învaţă să ai răbdare, băiete.

— Cum pot să am răbdare cînd văd cum tu însuţi te distrugi ? E de datoria mea să ţi-o arăt. Stai aici, şi vînezi, şi pierzi timpul, în vreme ce duşmanii tăi îţi pun toată lumea-n cap. Regenţii se întîlnesc mîine. Patru cincimi din toţi *daimyo* din Japonia sînt fie la Osaka, fie

pe drum într-acolo. Eşti *singurul daimyo* de vară care refuză. Acum ai să fii acuzat de înaltă trădare. Atunci nimic nu te mai poate salva. Cel puţin trebuia să fii acasă, în Yedo, înconjurat, de oşti. Aici eşti descoperit. Noi nu te putem apăra. Abia dacă avem o mie de oameni şi Yabu-san a ridicat la arme tot Izu ! El are mai mult de opt mii de oameni pe o rază de douăzeci de *ri* şi alte şase închizînd hotarele. Iscoadele spun că are o flotă care aşteaptă spre nord, să te scufunde, dacă încerci să scapi pe o galeră ! Eşti iar prizonierul lui, nu-ţi dai seama ? Un porumbel călător de la Ishido şi gata, Yabu te poate distruge oricînd poftește. De unde ştii că nu plănuieşte o trădare împreună cu Ishido ?

— Sînt sigur că se gîndeşte la ea. Şi eu aş face-o, dac-aş fi în locul lui, tu nu ?

— Nu, eu n-aş face-o.

— Atunci ai să fii mort curînd, ceea ce sigur ai merita din plin, dar la fel are să fie toată familia ta, toată stirpea ta, ceea ce ar fi absolut de neiertat. Eşti nebun, prost şi crud ! Nu vrei să-ţi foloseşti mintea, nu vrei să asculţi, nu vrei să înveţi, nu vrei să-ţi struneşti limba şi firea ! Te laşi dus de nas în cel mai copilăros chip cu putinţă şi crezi că totul poate fi rezolvat cu tăişul sabiei tale. Singurul motiv pentru care nu-ţi iau capul tîmpit sau nu te las să-ţi pui capăt vieţii, lipsite de orice valoare, e că eşti tînăr, pentru că m-am obişnuit să cred că ai unele posibilităţi, iar greşelile tale nu sînt făcute cu gînd anume, nu e nici un vicleşug în tine şi credinţa ta e de netăgăduit. Dar, dacă nu înveţi degrabă să ai răbdare şi să te stăpîneşti, am să-ţi iau rangul de samurai şi am să-ţi poruncesc să treci în rîndul ţăranilor, tu, cu toţi urmaşii urmaşilor tăi ! Toranaga izbi cu violenţă în şa cu pumnul drept şi şoimiţa dădu drumul unui ţipăt neliniştit, sfredelitor. *Înţelegi ?*

Naga era uluit. În toată viaţa lui, Naga nu-l văzuse niciodată pe tatăl său strigînd de furie, sau pierzîndu-şi cumpătul, sau nici măcar n-auzise de la alţii c-ar fi făcut aşa ceva. De multe ori simţise şfichiuirea limbii lui, dar cu temei. Naga ştia că făcea multe greşeli, dar totdeauna tatăl său o întorcea astfel încît ceea ce făcuse să nu i se mai pară atît de prostesc cum crezuse la-nceput. De exemplu, cînd Toranaga îi arătase cum căzuse în capcana lui Omi — sau a lui Yabu —, în legătură cu Jozen, el tre-

buise să fie oprit cu forța să nu dea năvală imediat ca să-i omoare pe amîndoi. Toranaga poruncise străjilor lui personale să toarne apă rece peste Naga pînă se putea discuta cu el, și-i explicase apoi calm că el, Naga, îl ajutase enorm pe tatăl său, eliminînd pericolul reprezentat de Jozen.

— Dar ar fi fost mai bine dac-ai fi știut c-ai fost dus de nas. Ai răbdare, fiule, totul se rezolvă cu răbdare, îl povățuise Toranaga. Curînd ai să poți să-i manevrezi tu pe ei. Ceea ce-ai făcut a fost foarte bine, dar trebuie să înveți să-ți dai seama ce e în mintea fiecăruia, dacă vrei să-ți fii de vreun folos ție însuți, sau seniorului tău. Eu am nevoie de conducători. Apucați am destui.

Totdeauna tatăl lui fusese înțelegător, dar azi... Naga sări de pe cal și îngenunche cu umilință.

— Te rog, iartă-mă, tată. N-am vrut niciodată să te înfurii... a fost doar pentru că sînt foarte îngrijorat, neștiindu-te în siguranță. Te rog, iartă-mă, pentru că ți-am tulburat armonia...

— Taci odată ! țipă Toranaga, speriindu-și calul.

Toranaga își înțepeni zdravăn genunchii în șa și strînse mai bine dîrlogii în mîna dreaptă, calul luînd-o la fugă. Dezechilibrată, șoimița începu să bată din aripi, să sară de pe pumnul lui, aripile fluturîndu-i sălbatic, țipîndu-și asurzitorul vie-vie-vieee, înfuriată de agitația neobișnuită și supărătoare din preajmă.

— Liniștește-te, frumoasa mea, liniștește-te...

Toranaga încerca disperat s-o potolească și să-și stăpînească calul, în timp ce Naga se repezi spre capul calului. Îl prinse de căpăstru și abia reuși să-l oprească să n-o ia la sănătoasa. Șoimița țipa agitată. În cele din urmă, se așeză fără tragere de inimă pe pumnul înmănușat al lui Toranaga, care o ținea strîns de curelușa legată de picior. Dar aripile încă i se zbăteau neliniștite, clopoțeii de la picioare zornăind asurzitor.

— Vie-vie-vie-vieeeeee ! țipă ea ascuțit pentru ultima oară.

— Liniștește-te, liniștește-te, frumoasa mea ! Gata, ajunge, totul e-n ordine, spuse Toranaga potolind-o, fața fiindu-i încă numai pete din pricina mîniei. Apoi se întoarse spre Naga, încercînd să-ndepărteze furia din glas, de dragul șoimiței. Dacă mi-ai stricat vînătoarea azi, am să... am să...

În clipa aceea, unul din hăitaşi dădu un strigăt de avertizare. Imediat Toranaga scoase cu repeziciune capişonul şoimiţei cu mîna dreaptă şi îi lăsă o clipă de răgaz să se obişnuiască cu împrejurimile, apoi îi dădu drumul.

Era un şoim călător, cu aripi lungi, cu numele de Tetsu-ko — Doamna de Oţel. Ţîşni în înaltul cerului, rotindu-se la şase sute de picioare deasupra lui Toranaga, aşteptînd ca prada să-i fie zburătăcită. Apoi, virînd-o în direcţia vîntului, văzu cîinii asmuţiţi şi pîlcul de fazani împrăştiaţi, bătînd frenetic din aripi. Îşi ochi prada, o urmări de la înălţime şi se aruncă asupra ei — îşi strînse aripile şi plonjă fără milă — cu ghearele gata să sfîşie.

Veni în jos şuierînd, dar bătrînul fazan, de două ori cît ea, alunecă într-o parte şi, în panică, ţîşni ca o săgeată direct spre adăpostul unui lăstăriş, la două sute de paşi mai încolo. Tetsu-ko îşi reveni, îşi deschise aripile năpustindu-se năvalnic după prada ei. Cîştigă înălţime şi apoi, încă o dată, mai pe verticală, deasupra fazanului, se aruncă iar, lovi violent şi din nou îi scăpă. Aţiţat, Toranaga strigă încurajînd-o, avertizînd-o de pericolul din faţă. Naga era dat uitării.

Bătînd nebuneşte din aripi, fazanul zboară ca fulgerul spre adăpostul copacilor. Din nou şoimul călător, rotindu-se deasupra, sus, se aruncă şi veni şuierînd în jos. Dar era prea tîrziu, şiretul fazan dispăruse. Fără să-i pese de ea, şoimiţa se năpusti printre frunze şi ramuri căutîndu-şi victima cu sălbăticie, apoi îşi reveni, ieşi iar ca o săgeată la spaţiu deschis, ca să ţîşnească sus, deasupra lăstărişului.

În clipa aceea un stol de potîrnichi era gonit şi zbura aproape de pămînt, căutînd adăpost, învîrtindu-se încoace şi-ncolo, urmărind cu dibăcie forma terenului. Tetsu-ko ochi una, îşi strînse aripile şi căzu ca un fulger. De data asta nu-i scăpă. O lovituri năprasnică cu ghearele din spate, în timpul picajului, rupse gîtul potîrnichii. Pasărea se prăbuşi la pămînt într-un nor de pene. Dar, în loc să-şi urmărească victima spre pămînt sau s-o înşface şi să aterizeze cu ea, se înălţă ţipînd spre cer, urcînd mai sus, tot mai sus.

Neliniştit, Toranaga scoase momeala, o pasăre mică, moartă, legată cu o sfoară subţire şi o roti pe deasupra capului. Dar Tetsu-ko nu fu ispitită să se-ntoarcă. Acum era

o pată minusculă pe cer și Toranaga era sigur c-o pierduse, că ea se hotărîse să-l părăsească, să se întoarcă printre sălbăticiuni, să omoare după bunul ei plac și nu al lui, să mănînce cînd voia ea și nu cînd hotăra el, să zboare unde-o purta vîntul, și unde-o ducea fantezia ei, fără stăpîn, liberă pentru totdeauna.

Toranaga o privea, nu trist, ci doar puțin însingurat. Ea era o creatură sălbatică și Toranaga știa, ca toți șoimarii, că el era doar un stăpîn pămîntean vremelnic. Urcase singur la lăcașul ei din munții Hakoné și o luase din cuib ca pui, cu penele abia crescute, și o dresase, o mîngîiase și-i dăduse prima pradă. Acum abia o zărea, rotindu-se acolo sus, plutind atît de falnic deasupra curenților calzi de aer și își dori cu durere să poată pluti și el în înalturi, departe de răutățile pămîntului.

Apoi bătrînul fazan ieși nepăsător din lăstăriș să se hrănească iar. Tetsu-ko se opri, căzu ca o săgeată din ceruri, o minusculă armă a morții cu ghearele pregătite pentru lovitura de grație.

Fazanul muri pe loc, penele lui zburînd în jur cînd ea îl lovi. Dar ea-l ținu, căzînd o dată cu el. Aripile-i băteau aerul, și se opri brusc, chiar în ultima clipă. Apoi își strînse aripile și se așeză pe prada ei.

Îl ținea în gheare și, înainte de a-l mînca, începu să-l jumulească cu ciocul. Dar, pînă să se-apuce de mîncat, sosi Toranaga. Ea se opri neliniștită. Ochii ei cafenii, nemiloși, încercuiți cu o pieliță galbenă, îl priviră cum descalecă, ascultă laudele drăgăstoase pentru priceperea și curajul ei și apoi, pentru că-i era foame, și el era cel care-i dădea hrana, și pentru că el era liniștit și nu făcea nici o mișcare bruscă, ci doar îngenunchea încet, îl lăsă să se apropie.

Toranaga o lăudă cu blîndețe. Își scoase cuțitul de vînătoare și despică în două capul fazanului, ca s-o lase pe Tetsu-ko să-i mănînce creierul. Cînd ea începu să se desfete cu această bucată gustoasă, prin bunăvoința *lui*, el reteză capul și ea veni fără împotrivire pe pumnul lui, unde era obișnuită să mănînce.

Toranaga o lăudă tot timpul și, cînd ea termină bucățica, el o atinse ușor și iarăși o lăudă cu belșug de vorbe. Ea se legănă și-și sîsîi mulțumirea, bucuroasă să fie din nou înapoi, în siguranță, pe pumn, acolo unde putea să mănînce, pentru că, bineînțeles, de cînd fusese luată din cuib,

pumnul era singurul loc unde i se permisese totdeauna să se hrănească, hrana fiindu-i dată tot timpul de Toranaga însuşi. Ea începu să-şi cureţe penele cu ciocul, gata pentru o nouă vînătoare.

Pentru că Tetsu-ko zburase atît de bine, Toranaga hotărî s-o lase să mănînce pe săturate şi azi să nu mai zboare. Îi dădu o pasăre mică, pe care deja o jumulise şi o despicase pentru ea. Cînd o mîncase pe jumătate, îi trase gluga pe cap. Ea continuă să se hrănească, mulţumită, sub glugă. Cînd termină şi începu să-şi cureţe iar penele, el ridică fazanul, îl băgă în tolbă şi-i făcu semn şoimarului său, care aştepta cu gonacii. Stăteau de vorbă, plini de voie bună, despre frumuseţea vînătului şi numărau cele din tolbă. Un iepure, o pereche de prepeliţe şi fazanul. Toranaga dădu liber şoimarului şi gonacilor, trimiţîndu-i înapoi în tabără, împreună cu toţi şoimii. Străjile lui aşteptau în bătaia vîntului.

Apoi îşi întoarse atenţia spre Naga.

— Deci ?

Naga îngenunche lîngă cal şi se înclină.

— Ai întru totul dreptate. Alteţă, cu cele ce-ai spus despre mine. Îmi cer iertare pentru că te-am jignit.

— Dar nu pentru că mi-ai dat un sfat prost ?

— Te... te rog dă-mi pe cineva care să mă poată învăţa, ca să nu mai fac în veci una ca asta. N-am vrut niciodată să-ţi dau un sfat prost, niciodată.

— Bun. Ai să-ţi petreci o parte din fiecare zi discutînd cu Anjin-san, învăţînd ceea ce şie el. El îţi poate fi unul din dascăli.

— El ?

— Da. Asta te poate învăţa puţină disciplină. Şi dacă-ţi poţi face bolovanul pe care-l ai între urechi *să asculte,* cu siguranţă ai să înveţi lucruri ce-ţi vor prinde bine. Ai putea chiar să-nveţi cîte ceva ce mi-ar fi şi mie folositor.

Naga stătea morocănos, cu privirea pironită-n pămînt.

— Vreau ca tu să ştii tot ce ştie el despre muschete, tunuri şi despre război. Ai să fii expertul meu. Da. Şi vreau să fii foarte priceput.

Naga nu spuse nimic.

— Vreau să ajungi prietenul lui.

— Cum să fac asta, Alteţă ?

— De ce nu te gîndeşti tu la o cale ? De ce nu-ţi foloseşti capul *tău* ?

— Am să încerc. Jur că am să-ncerc.

— Vreau să faci mai mult decît atît. Ţi se porunceşte să izbuteşti. Foloseşte ceva din „mila creştină". Ar trebui să fi învăţat destule ca s-o faci. *Neh ?*

Naga se-ncruntă.

— Asta e cu neputinţă de-nvăţat, oricît de mult am încercat. Asta-i adevărul ! Tot ce-a spus Tsukku-san nu este decît dogmă şi tîmpenie, care l-ar face pe orice bărbat să vomite. Creştinismul e pentru ţărani, nu pentru samurai. Să nu omori, să nu-ţi iei mai mult de o femeie şi cincizeci de alte tîmpenii ! Te-am ascultat atunci şi-am să te-ascult şi-acum, eu întotdeauna te ascult ! Alteţă, de ce nu mă laşi să fac doar lucrurile pe care le pot face ? Am să mă fac creştin, dacă asta ţi-e voia, dar nu pot să cred în aşa ceva, totul e gunoi şi... Îmi cer iertare pentru că am vorbit. Am să fiu prietenul lui Anjin-san. O să fiu.

— Bun. Şi ţine minte, el valorează de douăzeci de ori greutatea lui în mătase şi are mai multe cunoştinţe decît ai să ai tu în douăzeci de vieţi.

Naga se stăpîni şi dădu din cap ascultător, în semn de încuviinţare.

— Bine. Ai să conduci două batalioane, Omi-san două şi unul va fi ţinut în rezervă sub Buntaro.

— Şi celelalte patru, Alteţă.

— N-avem muschete îndeajuns pentru ele. Asta a fost un şiretlic să-l îmbrobodesc pe Yabu, spuse Toranaga, aruncîndu-i fiului său o firimitură.

— Alteţă ?

— Asta a fost doar un meşteşug ca s-aduc o altă mie de oameni aici. Nu sosesc ei mîine ? Cu două mii de oameni pot să dispun de Anjiro şi să scap, dacă e nevoie. *Neh ?*

— Dar Yabu-san poate totuşi... Naga îşi înghiţi vorba muşcîndu-şi buzele, ştiind că, sigur, iarăşi judeca greşit. De ce sînt atît de tîmpit ? întrebă plin de amărăciune. De ce nu pot să văd şi eu lucrurile cum le vezi tu ? Sau ca Sudara-san ? Vreau să ajut, să fiu de folos. Nu vreau să te întărît tot timpul.

— Atunci învaţă să ai răbdare, fiule, şi domoleşte-ţi firea. Va veni şi vremea ta, destul de curînd.

— Alteţă ?

Brusc Toranaga se simţi săturul să tot aibă răbdare. Privi spre înaltul cerului.

— Cred c-am să trag un pui de somn.

Imediat Naga scoase șaua și pătura de pe cal și le așeză pe pămînt, așa cum e patul samuraiului. Toranaga îi mulțumi și-l privi cum așeza santinelele. Cînd fu convins că totul era cum trebuie și-n siguranță, se lungi și-și închise ochii.

Dar el nu voia să doarmă, ci doar să gîndească. Știa că era un semn extrem de rău că-și pierduse cumpătul. Ești norocos c-a fost doar în fața lui Naga, care nu știe mare lucru, își spuse. Dacă se-ntîmpla asta de față cu Omi sau Yabu, ei ar fi înțeles imediat că ești aproape înnebunit de teamă. O asemenea știre le-ar putea da cu ușurință gîndul trădării. De data asta ai fost norocos. Tetsuko a pus totul în ordine. Dacă nu era ea, ceilalți ți-ar fi putut vedea mînia și asta ar fi fost nebunie curată.

Ce zbor frumos ! Învață de la ea Naga trebuie tratat ca un șoim. Nu țipă și nu se burzuluiește el ca cei mai buni dintre ei ? Singura problemă pentru Naga este că e pus să zboare într-o partidă greșită. Jocul lui e lupta și moartea fără de veste, și asta o s-o aibă destul de curînd.

Toranaga fu iar cuprins de îngrijorare. Ce se-ntîmplă în Osaka ? M-am înșelat cumplit în privința *daimyo*-ilor, cine avea să accepte și cine să refuze invitațiile. De ce n-am aflat ? Sînt trădat ? Atîtea pericole în jurul meu... Ce-i cu Anjin-san ? Și el e un șoim. Dar el încă nu-ți ciugulește din palmă, așa cum cred Yabu și Mariko. Care e prada lui ? Corabia Neagră și pilotul Rodrigues și scundacul, bocciul și neobrăzatul căpitan general, care n-o să mai facă multă vreme umbră pămîntului, și toți preoții cu sutane negre, și toți preoții părоși și împuțiți, toți portughezii, și spaniolii, și turcii, oricine or fi ei, și toți mahomedanii, cine-or fi și ăștia, și să nu-i uităm pe Omi și Yabu, pe Buntaro, pe Ishido și pe mine.

Toranaga se intoarse ca să se așeze mai bine și zîmbi în sinea lui. Dar Anjin-san nu e un șoim cu aripi mari, un șoim dresat, pe care-l lași să zboare liber deasupra ta, ca să se arunce spre o anume pradă. E mai degrabă un șoim cu aripi scurte, un șoim de pumn, pe care-l lași să zboare direct de pe pumn, ca să omoare orice se mișcă, e un fel de uliu-porumbar, care o să-ți prindă o potîrniche sau un iepure de trei ori cît el, șobolani, pisici, cîini, sitari, graur, ciori de cîmp, pe care-i ajunge prin țîșniri fulgerătoare, fantastic de scurte, spre a ucide dintr-o singură

lovitură nimicitoare cu ghearele șoimul care urăște gluga și n-o acceptă, care nu stă decît pe-ncheietura mîinii tale, trufaș, primejdios, plin de el, fără milă, cu ochii galbeni, un prieten de nădejde și o fire greu de stăpînit, dacă e-n toane proaste.

Da, Anjin-san are aripi scurte. Spre cine împotriva cui să-i dau drumul ?

Omi ? Nu încă.

Yabu ? Nu încă.

Buntaro ?

De fapt, de ce s-a luat Anjin-san cu pistoalele după Buntaro? Din pricina lui Mariko, bineînțeles. Or fi-mpărțit amîndoi perna ? Prilejuri au avut destule. Cred că da. „Cu prisosință", a zis ea în acea primă zi. Bun. Nimic rău cu-mpărțitul pernei — Buntaro era crezut mort —, numai dacă rămîne pentru totdeauna un secret. Dar Anjin-san a fost un prost să se primejduiască atît de mult pentru femeia altui bărbat. Nu sînt întotdeauna o mie altele, libere, tot atît de drăguțe, tot atît de mici sau mari, firave sau trupețe, sau de viță nobilă, sau orice altceva fără primejdia de-a aparține altuia ? S-a purtat ca un barbar tîmpit și gelos. Îți aduci aminte de pilotul Rodrigues ? Nu s-a duelat el și n-a omorît un alt barbar, după obiceiul lor, doar ca să ia pe fiica unui negustor mărunt, cu care apoi s-a căsătorit în Nagasaki ? N-a lăsat *taikō* această crimă nerăzbunată împotriva sfatului meu, pentru că era doar o moarte de barbar și nu a unuia de-ai noștri ? E o prostie să ai două legi, una pentru noi și una pentru ei. Ar trebui să fie doar una. Categoric, trebuie să fie doar o singură lege !

Nu, n-am să-l asmut pe Anjin-san asupra lui Buntaro, am nevoie de nebunul ăla. Dar, fie că ăștia doi au împărțit perna sau nu, nădăjduiesc că gîndul n-o să-i treacă niciodată prin minte lui Buntaro. Atunci ar trebui să-l omor pe Buntaro rapid, pentru că nici o forță din lume nu l-ar opri să-i omoare pe Anjin-san și pe Mariko-san, iar eu am mai multă nevoie de ei decît de Buntaro. Să termin acum cu Buntaro ?

În clipa cînd Buntaro se trezise din beție, Toranaga trimisese după el.

— Cum îndrăznești să-ți pui interesele tale înaintea alor mele ? ! Cîtă vreme n-o să poată Mariko-san să tălmăcească ?

— Doctorul spune că vreo cîteva zile, Alteţă. Îmi cer iertare pentru tot necazul !

— Am spus-o foarte clar că am nevoie de ea pentru încă douăzeci de zile. Nu-ţi aminteşti ?

— Da. Îmi pare rău.

— Dacă ea te-a nemulţumit, cîteva palme ar fi fost mai mult decît destul. Toate femeile au nevoie de asta din cînd în cînd, dar mai mult e o mojicie. Te-ai gîndit doar la tine şi ai pus în primejdie instrucţia şi te-ai purtat ca un dobitoc de ţăran. Fără ea nu pot să stau de vorbă cu Anjin-san !

— Da. Ştiu, stăpîne, îmi cer iertare. E prima oară cînd o lovesc. E doar... uneori mă scoate din minţi atît de mult, că parcă mi se face negru în faţa ochilor.

— Atunci de ce nu divorţezi ? Sau de ce n-o trimiţi departe ? Sau de ce n-o omori, sau de ce nu-i poruncești să-şi taie beregata, cînd nu-mi va mai fi de trebuinţă ?

— Nu pot. Nu pot, stăpîne, spusese Buntaro. Ea e... am vrut-o din prima clipă cînd am văzut-o. Cînd ne-am căsătorit, ea era tot ce-şi putea dori un bărbat. Am crezut că eram binecuvîntat de zei — vă amintiţi cum fiecare *dāimyo* din ţară o voia ! Apoi... apoi am trimis-o departe, ca s-o apăr, după asasinatul murdar, prefăcîndu-mă că sînt scîrbit de ea, pentru siguranţa ei, şi apoi, cînd, după ani, *taikō* mi-a spus s-o aduc înapoi, ea m-a înnebunit chiar mai mult. Adevărul e că m-am aşteptat ca ea să fie recunoscătoare, şi am luat-o cum e pofta la bărbat, fără să mă sinchisesc de micile nimicuri pe care le vrea o femeie, cum ar fi poeziile şi florile. Dar ea se schimbase. Era la fel de credincioasă ca întotdeauna, dar un sloi de gheaţă, totdeauna cerînd moartea, rugîndu-mă s-o omor. Buntaro era turbat. Nu pot s-o omor sau s-o las să se omoare singură. Mi-a pătat fiul şi mă face să urăsc celelalte femei, dar nu mă pot lipsi de ea. Am... am încercat să fiu blînd, dar ea a rămas tot un sloi de gheaţă şi asta mă scoate din minţi. Cînd m-am întors din Coreea şi-am auzit că a trecut la aiureala asta de religie creştină am fost amuzat, pentru că, ce contează o religie prostească ? Aveam de gînd să rîd de ea în legătură cu astă, dar, înainte să ştiu ce e cu mine, am dus cuţitul la gîtul ei şi am jurat c-am s-o omor, dacă nu renunţă. Bineîn-

ţeles că s-a încăpăţînat şi n-a renunţat, ce samurai ar face-o sub o asemenea ameninţare, *neh* ? M-a privit doar cu ochii aceia ai ei şi mi-a spus să-mi duc la bun sfîrşit fapta. „Te rog, omoară-mă, stăpîne", a zis ea. „Aici, lasă-mă să-mi ţin eu capul pe spate, în locul tău. Mă rog lui Dumnezeu să mi se scurgă ultima picătură de sînge din mine", a spus ea. N-am ucis-o, Alteţă. Am acceptat-o. Dar am tăiat, într-adevăr, părul şi urechile cîtorva din doamnele ei, care au încurajat-o să devină creştină şi le-am dat afară din castel. Am făcut la fel şi cu doica ei, dar cotoroanţei bătrîne şi ticăloase i-am tăiat şi nasul ! Atunci Mariko a spus : Pentru că... pentru că i-am pedepsit doamnele, data viitoare, cînd am să vin nepoftit în patul ei, are să-şi facă imediat *seppuku*, în orice chip cu putinţă... în ciuda datoriei ei faţă de Înălţimea ta, în ciuda datoriei ei faţă de familie, chiar şi în ciuda poruncilor Dumnezeului ei creştin ! Lacrimi de furie curgeau pe obrajii lui fără să le ia în seamă. Nu pot s-o omor, oricît de mult aş vrea. Nu pot s-o omor pe fiica lui Akechi Jinsai, oricît de mult ar merita-o...

Toranaga îl lăsase pe Buntaro să vorbească pînă se potolise, apoi îi dăduse drumul, poruncindu-i să stea tot timpul departe de Mariko pînă ce hotăra ce e de făcut. Îl trimisese pe propriul lui doctor s-o vadă pe Mariko. Raportul fusese bun : vînătăi, dar nu vătămări interne.

Pentru propria lui siguranţă, pentru că se aştepta la trădare, iar nisipul din clepsidră se scurgea, Toranaga hotărîse să mărească presiunea asupra tuturor. Îi poruncise lui Mariko să se mute în casa lui Omi, cu ordin să se odihnească, să nu părăsească locuinţa şi să stea întru totul în afara drumurilor lui Anjin-san. Apoi îl chemase pe Anjin-san şi se prefăcuse supărat, cînd, de fapt, era clar că greu s-ar fi putut înţelege cît de cît. Toată instrucţia fusese înteţită. Soldaţii erau trimişi în marşuri forţate. Îi poruncise lui Naga să-l mărşăluiască pe Anjin-san pînă-i scotea şi sufletul din el. Dar Naga nu izbutise.

Aşa că încercase el însuşi. Condusese un batalion timp de unsprezece ore peste dealuri. Anjin-san ţinuse pasul, nu cu rîndul din frunte, totuşi îl ţinuse. Întors din nou în Anjiro, abia ţinîndu-se pe picioare, Anjin-san spusese în păsăreasca lui aproape de neînţeles :

— Toranaga-sama. Eu merge pot. Eu muschete instrucție pot. Îmi pare rău, nu pot două în același timpuri, *neh* ?

Toranaga zîmbi acum, lungit sub cerul acoperit de nori, așteptînd polaia, încălzit de planul de a-l aduce pe Blackthorne să-i ciugulească din palmă. E un șoim cu aripi scurte, desăvîrșit. Mariko e la fel de tenace, la fel de inteligentă, dar mai scînteietoare și are o cruzime pe care el n-o s-o aibă niciodată. Ea e ca un șoim-călător, ca Tetsu-ko. Cea mai bună. De ce este uliul, șoimul femelă, totdeauna mai mare, mai iute și mai puternic decît bărbătușul, totdeauna mai bun decît masculul ?

Toți sînt șoimi — ea, Buntaro, Yabu, Omi, Fujiko, Ochiba, Naga și toți fiii și fiicele mele, și femeile, și vasalii, și toți dușmanii mei —, toți sînt șoimi, sau pradă pentru șoimi.

Trebuie să-l aduc pe Naga mult deasupra prăzii sale și să-l las să se arunce. Cine să fie ? Omi sau Yabu ?

Ceea ce spusese Naga despre Yabu era adevărat.

— Deci, Yabu-san, ce-ai hotărît ? îl întrebase a doua zi.

— Alteță, nu plec la Osaka pînă nu pleci Domnia ta. Am poruncit ca tot Izu să fie chemat la arme.

— Ishido o să te acuze de înaltă trădare.

— Alteță, o să te acuze pe Domnia ta întîi și, dacă Kwanto cade, cade și Izu. Am încheiat cu Domnia ta o învoială solemnă. Sînt de partea Domniei tale. Familia Kasigi își onorează învoielile.

— Și eu sînt tot atît de onorat să te am ca aliat, mințise el, încîntat că Yabu făcuse încă o dată ceea ce plănuise el să facă.

Ziua următoare Yabu adunase o oștire și-i ceruse s-o treacă în revistă, iar apoi, în fața tuturor oamenilor săi, îngenunchease ceremonios și se oferise ca vasal.

— Mă recunoști ca seniorul tău feudal ? spusese Toranaga.

— Da. Și toți oamenii din Izu. Și, stăpîne, te rog primește acest dar ca o dovadă de datorie filială. Încă în genunchi, Yabu îi oferise sabia sa Murasama. Aceasta e sabia cu care a fost omorît bunicul Domniei tale.

— Nu se poate !

Yabu îi povestise istoria sabiei, cum, în decursul timpului, ajunsese la el și cum, doar de curînd, aflase adevărul despre ea. Îl chemase pe Suwo. Bătrînul po-

vestise la ce fusese martor, cînd el însuşi era aproape un copil.

— E adevărat, stăpîne, spusese Suwo cu mîndrie. Nimeni nu l-a văzut pe tata lui Obata rupînd sabia sau aruncînd-o în mare. Eu jur pe nădejdea mea de a renaşte ca samurai că am slujit sub bunicul Înălţimii tale, seniorul Chikitada. L-am slujit cu credinţă pînă în ziua cînd a murit. Mă aflam acolo, jur.

Toranaga acceptase sabia. Părea că tremură ameninţătoare în mîna sa. Totdeauna îşi bătuse joc de legenda că anumite săbii au o pornire a lor proprie de a ucide, că nu le trebuie decît cîteva cuvinte să sară din teacă spre a bea sînge, dar acum o credea.

Fu cuprins de un fior amintindu-şi ziua aceea. De ce săbiile Murasama ne urăsc ? Una l-a ucis pe bunicul meu. Alta aproape că mi-a tăiat braţul cînd eram de şase ani, un accident de neînţeles ; nu era nimeni în preajmă, totuşi braţul meu drept a fost crestat şi-am pierdut la sînge mai-mai să-mi dau duhul. A treia l-a decapitat pe fiul meu, întîiul născut.

— Alteţă, spusese Yabu, o sabie atît de întinată n-ar trebui lăsată să trăiască, *neh* ? Lăsaţi-mă s-o iau şi s-o arunc în mare, ca cel puţin această sabie să nu mai poată niciodată să te ameninţe, pe Domnia ta sau pe urmaşii Domniei tale.

— Da... da, murmurase el, mulţumit că Yabu făcuse propunerea. Fă-o acum !

Numai cînd sabia se scufundase în adîncuri, dispărînd din faţa ochilor, urmărită de propriii lui oameni, inima sa începuse să bată normal. Îi mulţumise lui Yabu, poruncise ca taxele să fie fixate la şaizeci de părţi pentru ţărani şi patruzeci pentru stăpînii lor şi-i dăduse Izu ca feudă. Aşa că totul era ca înainte, afară doar că acum toată puterea în Izu aparţinea lui Toranaga, dacă el dorea s-o ia înapoi.

Toranaga se întoarse să-şi aline durerea din braţul drept şi se aşează mai comod, bucurîndu-se de apropierea pămîntului, trăgîndu-şi putere din el, ca-ntotdeauna.

Sabia aceea s-a dus, n-o să se întoarcă niciodată. Bun, dar aminteşte-ţi ce-a prezis bătrînul ghicitor chinez, că ai să mori de sabie. Dar de a cui sabie ? O să fie de propria mea mînă sau a altuia ?

Cînd o fi să fie, am s-o ştiu, îşi spuse fără teamă.

Acum dormi. *Karma* e *karma*. Fii zen-budist. Amintește-ți în liniște că Absolutul, *Tao*, este în tine, că nici un preot, sau cult, sau dogmă, sau carte, sau zicere, sau învățătură, sau dascăl nu stă între Tine și El. Știi că nu e nici o legătură între Bine și Rău, între Eu și Tu, între Înăuntru și Afară, după cum nu e între Viață și Moarte. Intră în sfera unde nu există nici teamă de moarte, nici speranță într-o viață de apoi, unde ești eliberat de greutățile vieții sau de nevoia salvării. Tu însuți ești *Tao*. *Acum* fii tu însuți o stîncă împotriva căreia valurile vieții izbesc în van...

Strigătul slab îl trezi pe Toranaga din meditație și sări în picioare. Naga arăta de zor către apus. Toți ochii se îndreptară spre direcția arătată de el.

Porumbelul călător zbură în linie dreaptă către Anjiro dinspre apus. Se opri departe, pe un pom, să se odihnească o clipă, apoi își luă iar zborul, în timp ce ploaia începu să cadă.

În urma lui, departe, spre soare-apune, se afla Osaka.

Cuprins

Prolog 7

Cartea intii 23
(Capitolele 1–9)

Cartea a doua 199
(Capitolele 10–29)

Cartea a treia 509
(Capitolele 30–36)

Lector : DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor : VICTOR MAŞEK

Coli de tipar : 43
Bun de tipar : 30.07.1988

Com. nr. 80 245
Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti,
Republica Socialistă România

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

UNIVERS

JAMES CLAVELL

SHOGUN

Vol. II

O realizare extraordinară, o vastă şi dramatică reconstituire a Japoniei de la începutul secolului XVII... Clavell ne oferă nu numai o poveste plină de acţiune, intrigă şi iubire (în stil japonez), ci ne face să înţelegem codul de onoare al samurailului, plin de sălbăticie, de frumuseţe şi de obsesie a morţii.

PUBLISHERS WEEKLY

Nu-mi amintesc de vreun roman care să mă fi absorbit ca acesta. Este o lectură irezistibilă, poate de neuitat. Clavell are har. El creează o lume care te vrăjeşte într-o asemenea măsură încît uiţi cine eşti şi unde te afli, cititorul trăind efectiv acţiunea. Autorul scrie în spiritul celei mai vechi şi mai măreţe tradiţii cunoscute de proza de calitate.

NEW YORK TIMES BOOK REVIEW

O operă colosală în toate privinţele, p care cititorul nu şi-ar dori-o mai scurt nici măcar cu o propoziţiune. Închipuiţi-vă, dacă puteţi, *Pe aripile vîntului* în manieră orientală şi vă veţi face o idee despre amploarea acestei miraculoase istorisiri eroice

COSMOPOLITAN

Lei 37

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

2

Coperta de V. Socoliuc

Ilustrația copertei :
KANO NAIZEN, **NANBAN BYOBU** (= Sosirea europenilor) — paravan japonez cu șase panouri datînd din sec. XVII

James Clavell

SHŌGUN

© James Clavell, 1975

Hodder & Stoughton Ltd. Coronet edition, 1983 Greot Britain.

JAMES CLAVELL

SHŌGUN

volumul 2

Traducere și note de

DOINA CERĂCEANU

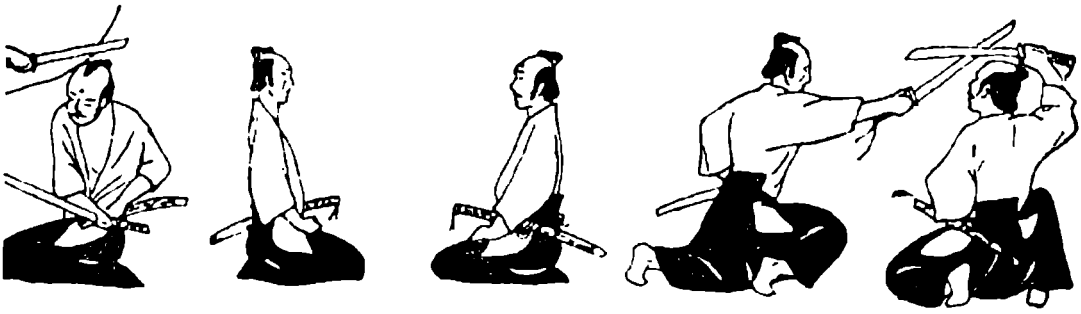

EDITURA UNIVERS

București, 1988

Toate drepturile asupra
acestei versiuni sînt rezervate
Editurii UNIVERS

Capitolul 37

În hulubărie păsărarul ţinea porumbiţa blînd, dar ferm, în timp ce Toranaga îşi scotea hainele ude leoarcă. Se-ntorsese în galop prin ploaia torenţială. Naga şi ceilalţi samurai se înghesuiau neliniştiţi sub micul portal, fără să se sinchisească de ploaia caldă, care încă venea în torente, bătînd darabana pe acoperişul de ţiglă.

Toranaga îşi şterse mîinile cu grijă. Omul îi dădu porumbiţa. Doi cilindri mici, de argint, erau prinşi la fiecare picior. Firesc ar fi fost unul. Toranaga trebui să se străduie să nu-i tremure mîna. Dezlegă cilindrii şi-i duse în lumina din deschizătura ferestrei, să le cerceteze sigiliile minuscule. Recunoscu cifrul secret al lui Kiri. Naga şi ceilalţi priveau încordaţi. Chipul lui nu trăda nimic.

Toranaga nu rupse imediat sigiliile, oricît de mult dorea s-o facă. Aşteptă liniştit pînă-i fu adus un chimonou uscat. Un servitor îi ţinea o umbrelă mare din hîrtie îmbibată în ulei, şi el se îndreptă spre reşedinţa sa din cetate. Supa şi ceaiul îl aşteptau. Le sorbi pe îndelete şi ascultă ploaia. Cînd se simţi calm, îşi rîndui străjile şi intră într-o încăpere mai retrasă. Rupse sigiliile. Hîrtia celor patru suluri era foarte subţire, scrisul mărunt, mesajul lung şi încifrat. Descifrarea era anevoioasă. Cînd fu gata, citi mesajul de două ori, apoi îşi lăsă gîndurile să rătăcească.

Se făcuse noapte. Ploaia încetase. O, Buddha, fă ca recolta să fie bună, se rugă el. Acesta era anotimpul în care terenurile de orez erau inundate şi în toată ţara se plantau, pe cîmpurile aproape numai apă şi fără buruieni, răsadurile de orez, de un verde pal, spre a fi recoltate peste patru sau cinci luni, după cum era vremea. Pe tot cuprinsul ţării, săraci şi bogaţi, *eta* şi împărat, servitor şi samurai, toţi se rugau să vină doar atîta ploaie,

soare şi umezeală cît trebuie şi la vremea lor. Fiecare bărbat, femeie şi copil număra zilele pînă la recoltă.

O să avem nevoie de o recoltă bogată anul ăsta, gîndi Toranaga.

— Naga ! Naga-san !

Fiul său veni alergînd.

— Da, tată ?

— La primul ceas după ce se crapă de ziuă, îi aduci pe platou pe Yabu-san şi pe sfetnicii lui mai de seamă. De asemeni, pe Buntaro şi pe cei trei căpitani-comandanţi ai noştri. Şi pe Mariko-san. Să vină toţi pe platou în zori. Mariko-san poate să servească ceaiul. Mai vreau ca Anjin-san să stea prin preajmă, în tabără. Străjile să ne înconjoare la două sute de paşi.

— Da, tată. Naga se întoarse să execute ordinul. Fiindu-i cu neputinţă să se abţină, izbucni : Este război ? Da ?

Toranaga nu-l mustră pe Naga pentru obrăznicie şi indisciplină, deoarece avea nevoie de un crainic care să împrăştie veşti bune în toată cetatea.

— Da, spuse el. Da, dar aşa cum vroiam eu.

Naga închise uşa şi ţîşni ca din puşcă. Toranaga ştia că, deşi chipul şi comportarea lui Naga acum aveau să fie strunite pe dinafară, nimic nu-i putea ascunde emoţia din mers sau focul din priviri. Aşa că zvonurile şi contrazvonurile aveau să ţîşnească din Anjiro spre a se răspîndi ca vîntul în tot Izu şi mai departe, dacă focul era întreţinut cum trebuie.

— Acum zarurile sînt aruncate, spuse el cu voce tare către florile care stăteau senine în *tokonama*, cu umbrele tremurînd în lumina plăcută a lumînărilor.

Kiri scria

„Alteţă, mă rog lui Buddha să fii sănătos şi în siguranţă. Acesta este ultimul nostru porumbel mesager, aşa că, de asemeni, mă rog lui Buddha să-l conducă spre tine — trădătorii i-au omorît pe toţi ceilalţi ieri noapte, dînd foc hulubăriei, şi numai această porumbiţă a scăpat pentru că fusese bolnavă şi eu o îngrijisem aparte.

Ieri dimineaţă seniorul Sugiyama şi-a dat demisia pe neaşteptate, exact cum fusese plănuit. Dar, înainte să poată izbuti să fugă, a fost încercuit de *ronin*-ii lui Ishido la marginea Osakăi. Din nefericire, şi cîţiva din familia

lui Sugiyama au fost prinşi o dată cu el ; am auzit că l-a trădat unul din oamenii lui. Se zvoneşte că Ishido i-a oferit un tîrg : dacă seniorul Sugiyama şi-ar amîna demisia pînă după ce se întruneşte Consiliul Regenţilor (adică mîine), astfel ca Înălţimea ta să poată fi acuzat legal de înaltă trădare, Ishido i-ar garanta, în schimb, lui Sugiyama că regenţii îi vor da tot Kwanto şi, ca o măsură a bunei credinţe, Ishido l-ar elibera pe el şi familia lui imediat. Sugiyama a refuzat să te trădeze. Pe loc Ishido a poruncit celor din *eta* să-l convingă. Copiii lui Sugiyama au fost torturaţi în faţa lui, apoi concubina, dar el tot n-a vrut să te părăsească. Toţi au avut parte de morţi îngrozitoare. A lui, cea din urmă, a fost cea mai cumplită.

Bineînţeles, n-a fost nici un martor la această ticăloşie şi totul e din auzite, dar eu o cred. Bineînţeles că Ishido a tăgăduit că i-ar cunoaşte pe ucigaşi, sau c-ar avea vreun amestec, jurînd că o să-i urmărească pe «criminali» pînă-n pînzele albe. La început Ishido a spus că, de fapt, Sugiyama n-a demisionat niciodată şi, ca atare, după părerea lui, Consiliul s-ar putea totuşi întruni. Eu am trimis cópii după demisia lui Sugiyama celorlalţi regenţi, Kiyama, Ito şi Onoshi şi alta i-am trimis-o direct lui Ishido, iar alte patru le-am făcut să circule printre *daimyo*. (Ce înţelept din partea ta, Tora-chan, să ştii c-au să trebuiască cópii în plus.) Aşa că de ieri, exact cum ai plănuit cu Sugiyama, Consiliul nu mai exista legal, în privinţa asta ai reuşit pe de-a-ntregul.

Veşti bune : seniorul Mogami s-a tras în afara oraşului în siguranţă, cu toată familia şi cu toţi samuraii. Acum îţi este aliat pe faţă, aşa că flancul din nordul îndepărtat îţi este în siguranţa. Seniorii Maeda, Kukushima, Aşano, Ikeda şi Okudiora s-au strecurat pe furiş afară din Osaka noaptea trecută, ca să fie în siguranţă, la fel şi seniorul creştin Oda.

Veste rea e că familiile lui Maeda, Ikeda şi Oda, precum şi alţi doisprezece *daimyo* importanţi n-au scăpat şi acum se află aici ca ostateci. Tot aşa şi familiile a cincizeci sau şaizeci de nobili mai şovăielnici.

Veste rea este că ieri fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, s-a declarat făţiş pentru moştenitor, pentru Yaemon, şi împotriva ta, acuzîndu-te că ai complotat cu Sugiyama răsturnarea Consiliului Regenţilor, aşa că acum

Zataki cu cei cincizeci de mii de fanatici ai lui îți vor sta împotrivă la hotarul tău de nord-est.

Veste rea este că aproape toți *daimyo* au acceptat «invitația» împăratului.

Veste rea este că nu puțini dintre prietenii și aliații tăi de aici sînt mînioși că nu le-ai spus dinainte planul tău, ca ei să poată pregăti o linie de retragere. Vechiul tău prieten, marele senior Shimazu, este unul. În după-amiaza asta am auzit că el a cerut în public ca împăratul să poruncească tuturor seniorilor să îngenuncheze acum în fața băiatului, în fața lui Yeamon.

Veste rea este aceea că doamna Ochiba își țese strălucit pînza, făgăduind celor nehotărîți domenii, titluri, ranguri la curte. Tora-chan, e mare păcat că nu e de partea ta, ea e un dușman cu adevărat de temut. Doamna Yodoko, singură, îndeamnă la rugi și calm, dar nimeni n-o ascultă, iar doamna Ochiba vrea să grăbească războiul acum cît te simte slab, izolat și, zic eu, trădat.

Cel mai rău din toate este că regenții creștini, Kiyama și Onoshi, sînt în mod fățiș unul alături de celălalt și foarte porniți împotriva ta. În dimineața asta amîndoi au făcut cunoscut că deplîng «dezertarea» lui Sugiyama, spunînd că fapta lui a adus dezordine în țară, și că «noi toți trebuie să fim puternici pentru binele împărăției. Regenții au cea mai mare răspundere. Noi trebuie să fim pregătiți za laolaltă să nimicim orice senior sau grup de seniori care vor să răstoarne testamentul lui *taikō* sau succesiunea legală». (Să-nsemne asta că plănuiesc să se întrunească așa, ca un Consiliu de patru regenți ?) Una din iscoadele noastre creștine din cartierul general al Sutanelor Negre de aici a șoptit că preotul Tsukku-san a părăsit în taină Osaka acum cinci zile, dar nu știm dacă a plecat la Yedo sau la Nagasaki, unde este așteptată Corabia Neagră. Știai că ea o să sosească foarte devreme anul ăsta ? Poate peste douăzeci sau treizeci de zile ?

Alteță, totdeauna am șovăit în a-mi da păreri pripite, bazate pe lucruri spuse din auzite, pe zvonuri, pe iscoade, sau pe intuiția mea de femeie (vezi, Tora-chan, am învățat de la tine !), dar timpul e scurt și poate că n-o să mai am cum să-ți vorbesc : mai întîi, prea multe familii sînt prinse aici în cursă. Ishido n-o să le lase niciodată să plece (după cum n-o să ne lase nici pe noi).

Aceşti ostateci sînt un pericol foarte mare pentru tine. Puţini seniori au simţul datoriei sau tăria lui Sugiyama. Foarte mulţi, cred eu, au să treacă acum de partea lui Ishido, chiar dacă fără voie, din pricina acestor ostatici. Mai departe, cred că Maeda o să te trădeze, la fel, probabil, Asano. Am numărat, din toţi cei două sute şaizeci şi patru de *daimyo* din ţară, doar douăzeci şi patru te urmează cu siguranţă şi s-ar putea şi încă alţi cincizeci. Aceştia nu-ţi sînt nici pe departe cît ţi-ar trebui, Kiyama şi Onoshi au să-i influenţeze pe toţi sau pe cei mai mulţi dintre *daimyo* creştini, iar eu cred că ei acum n-o să ţi se alăture. Seniorul Mori, cel mai bogat şi mai important din toţi, este, ca întotdeauna, împotriva ta şi o să-i tragă de partea lui pe Asano, Kobayakawa şi, tot ce se poate, şi pe Oda. Cu fratele tău vitreg, seniorul Zataki, şi el împotrivă-ţi, poziţia ta este cumplit de şubredă. Te sfătuiesc să declari imediat „Cer de Purpură" şi să te îndreptăţi în goană spre Kyoto. Este singura ta speranţă.

Cît despre doamna Sazuko şi despre mine, noi sîntem bine şi mulţumite. Fătul dă semne de viaţă şi, dacă e *karma* copilului să ne nască, aşa va fi. Noi sîntem în siguranţă în colţul nostru din castel, uşa e bine închisă şi grilajul cu ţepi coborît. Samuraii noştri sînt plini de devotament faţă de tine şi de cauza ta şi, dacă e *karma* noastră să plecăm din această viaţă, atunci o să plecăm cu seninătate. Doamna ta îţi duce dorul tare, tare mult. Cît despre mine, Tora-chan, ard să te văd, să rîd cu tine şi să-ţi văd zîmbetul. Singura mea părere de rău, dacă mor, ar fi că n-aş mai putea să fac aceste lucruri şi să veghez asupra ta. Dacă există o viaţă de dincolo, şi dacă există Dumnezeu sau Buddha, sau *kami*, promit că am să-i fac pe toţi, într-un fel sau altul, să treacă de partea ta... deşi mai întîi am să-i rog stăruitor să mă facă suplă, tînără şi roditoare pentru tine, dar să-mi lase bucuria mîncării. Ah, asta ar fi într-adevăr un paradis, să pot să mănînc după pofta inimii, dar să rămîn totuşi mereu tînără şi subţire !

Îţi trimit rîsul meu. Fie ca Buddha să vă binecuvînteze, pe tine şi pe ai tăi."

Toranaga le citi epistola, în afară de partea personală despre Kiri şi doamna Sazuko. Cînd termină, ei îl priveau şi se uitau unii la alţii fără a le veni să creadă,

nu numai din pricina a ceea ce spunea misiva, dar şi pentru că Toranaga era atît de deschis, acordîndu-le tuturor încrederea sa.

Stăteau în mijlocul platoului, pe rogojini aşezate în semicerc în jurul lui, fără străji, siguri că nu trage nimeni cu urechea. Buntaro, Yabu, Igurashi, Omi, Naga, căpitanii şi Mariko. Străjile fuseseră aşezate la două sute de paşi mai departe.

— Vreau un sfat, spuse Toranaga. Sfetnicii mei sînt în Yedo. Problema asta e urgentă şi vreau ca voi toţi să vă puneţi minţile la treabă în locul lor. Ce credeţi c-o să se-ntîmple şi ce-ar trebui să fac. Yabu-san ?

Yabu fierbea. Fiecare drum părea să ducă la dezastru.

— Mai întîi, Alteţă, ce înseamnă „Cer de Purpură" ?

— Este numele încifrat pentru planul meu final de luptă, un singur atac fulgerător, violent spre Kyoto, cu toate oştile mele, bazîndu-mă pe iuţeală şi surpriză, ca să iau capitala din mîinile răufăcătorilor care o împresoară acum, să-l smulg pe împărat din ghearele murdare ale acelor care l-au înşelat, conduşi de Ishido. O dată ce Fiul Cerului este eliberat cu bine din ghearele lor, să-l rog apoi să revoce mandatul acordat actualului Consiliu, care este, fără doar şi poate, trădător sau condus de trădători, şi să-mi acorde mie mandatul de a forma un nou Consiliu, care va pune interesele ţării şi ale moştenitorului înaintea ambiţiilor personale. Am să conduc optzeci pînă la o sută de mii de oameni, lăsîndu-mi pămînturile neapărate, flancurile descoperite şi retragerea nesigură.

Toranaga îi văzu cum se holbau la el năuci. Nu pomenise nimic de samuraii de elită care de ani de zile fuseseră plasaţi în mare secret în multe din castelele şi provinciile importante şi care urmau să pornească cu toţii, deodată, răzmeriţe, spre a crea haosul necesar planului de atac.

Yabu izbucni

— Dar va trebui să lupţi pentru fiecare petic de pămînt. Drumul Tokaidō îţi e închis de Ikawa Jikkyu pe o sută de *ri*. Mai departe, fortăreţele lui Ishido străjuiesc restul.

— Da, dar eu plănuiesc să atac fulgerător spre nord-vest, de-a lungul drumului Koshu-Kaidō apoi să străpung în jos, spre Kyoto, şi să stau departe de coastă.

Pe dată mulți clătinară din cap și începură să vorbească, dar Yabu nu-i luă în seamă.

— Dar, Alteță, epistola spune că ruda ta, Zataki-san, a trecut deja la dușman ! Acum și calea către nord ți-e blocată. Provincia lui este de-a curmezișul drumului Koshu-kaidō. Va trebui să lupți prin toată provincia Shinano — asta e muntoasă și foarte greu de străbătut, iar oamenii lui îi sînt grozav de credincioși. Ai să fii făcut zob în munții ăia.

— Asta e singurul drum, singurul pe care am vreo șansă. Eu zic că sînt prea mulți dușmani pe drumul de coastă.

Yabu își aruncă privirea spre Omi, dorind să se poată sfătui cu el, făcîndu-i-se silă de epistolă și de toată încurcătura de la Osaka, displăcîndu-i că trebuise să vorbească primul și urînd din cale afară statutul de vasal pe care-l acceptase la stăruințele lui Omi.

— Este singura șansă pentru Domnia voastră, Yabu-sama, îl îndemnase Omi. Singurul chip ca să scăpați din capcana lui Toranaga și să vă mai rămînă loc de manevrat...

Igurashi îl întrerupsese furios.

— Mai bine să v-aruncați asupra lui Toranaga astăzi, cînd are doar cîțiva oameni aici ! Mai bine-să-l omorîți și să-i duceți capul lui Ishido cît mai este vreme.

— Mai bine să așteptați, mai bine s-aveți răbdare...

— Ce se-ntîmplă dacă Toranaga poruncește ca stăpînul nostru să renunțe la Izu ? strigase Igurashi. Ca senior către vasal, Toranaga are acest drept !

— N-o s-o facă niciodată. Acum el are nevoie de stăpînul nostru mai mult ca oricînd. Izu îi păzește poarta din sud. Nu-și poate permite să aibă Izu dușman ! El trebuie să-l aibă pe stăpînul nostru de partea...

— *Dar dacă-i poruncește seniorului Yabu să plece din Izu ?*

— Ne răzvrătim ! Îl omorîm pe Toranaga, dacă e aici, sau ne luptăm cu orice armată pe care o trimite împotriva noastră. Dar el n-o să facă niciodată asta, nu vezi ? Ca vasalul lui, Toranaga trebuie să-l apere...

Yabu îi lăsase să se certe și apoi, în cele din urmă, văzuse înțelepciunea lui Omi.

— Foarte bine. Sînt de acord. Și, Omi-san, să-i ofer sabia mea Murasama spre a întări tîrgul, jubilase el de

bucurie, pătruns pînă-n adîncul inimii de iscusinţa planului. Da. Genial. Sabia lui, Yoshitomo, o înlocuieşte cu vîrf şi îndesat. Şi, bineînţeles, acum sînt mai valoros ca niciodată pentru Toranaga. Omi are dreptate, Igurashi. N-am de ales. Sînt legat de Toranaga de acum înainte. Vasal !

— Pînă vine războiul, spusese Omi cumpănit.

— Bineînţeles. Bineînţeles că numai pînă vine războiul ! Atunci pot să schimb părţile, sau să fac zeci de alte lucruri. Din nou ai dreptate, Omi-san !

Omi e cel mai bun sfetnic pe care l-am avut vreodată, îşi zise, dar şi cel mai periculos. Omi e destul de deştept ca să ia Izu dacă mor. Dar ce contează ? Toţi sîntem morţi.

— N-ai nici o cale de ieşire, îi spuse lui Toranaga. Eşti izolat.

— Mai e şi altă posibilitate ? întrebă Toranaga.

— Iertaţi-mă, Alteţă, spuse Omi, dar în cît timp o să fie gata acest atac ?

— E deja gata.

— Şi Izu e gata, Alteţă, spuse Yabu. O sută de mii de oameni ai Domniei tale, cei şaisprezece mii ai mei, şi regimentul de muschete, e destul ?

— Nu. „Cer de Purpură" e un plan disperat : totul se va hotărî într-un singur atac.

— Domnia ta va trebui să-ţi încerci norocul de îndată ce se opresc ploile şi putem să ne batem, insistă Yabu. Ce altă posibilitate ai ? Ishido o să formeze noul Consiliu imediat, ei încă au mandatul. Deci ai să fii acuzat de înaltă trădare azi, sau mîine, sau poimîine. De ce să aştepţi să fii înghiţit ? Ascultă, poate că regimentul ar putea să-şi croiască drum prin munţi ! Fie deci „Cer de Purpură" ! Toţi oamenii aruncaţi într-un singur atac colosal. Este Calea Războinicului — e demn de un samurai, Toranaga-sama. Muschetele, muschetele noastre or să ni-l zboare pe Zataki din cale şi, fie că izbîndeşti sau nu, ce contează ? Încercarea va trăi veşnic !

Naga spuse :

— Da, dar o să cîştigăm... o să cîştigăm !

Cîţiva dintre căpitani dădură din cap în semn de încuviinţare, uşuraţi că războiul avea să înceapă. Omi nu spuse nimic.

Toranaga privea spre Buntaro.

— Tu ce zici ?

— Stăpîne, pe mine te rog să mă ierți că n-o să-mi dau o părere. Eu și oamenii mei facem orice hotărăște Înălțimea ta. Asta e singura mea datorie. Părerea mea n-are nici o însemnătate pentru Înălțimea ta, pentru că eu fac numai ceea ce Înălțimea ta hotărăște.

— În alte împrejurări aș fi de acord cu ce zici, dar nu azi !

— Atunci război. Ceea ce spune Yabu-san e drept. Să mergem la Kyoto. Azi, mîine, sau cînd se opresc ploile. „Cer de Purpură." M-am săturat de așteptare.

— Omi-san ? întrebă Toranaga.

— Yabu-sama are dreptate, Alteță. Ishido o să se supună legatului lui *taikō*, numind un nou Consiliu foarte curînd. Noul Consiliu va avea mandatul împăratului. Dușmanii Înălțimii tale vor aplauda și mai toți prietenii vor șovăi, și astfel vă vor trăda. Noul Consiliu vă va acuza de înaltă trădare imediat. Atunci...

— Atunci, „Cer de Purpură", îl întrerupse Yabu.

— Dacă seniorul Toranaga poruncește, atunci da. Dar eu nu cred că ordinul de acuzare de înaltă trădare are cît de cît vreo valoare. Puteți nici să nu vă mai gîndiți la el !

— De ce ? întrebă Toranaga, în timp ce toate privirile se îndreptară spre Omi.

— Sînt de acord cu Înălțimea voastră, Alteță. Ishido e periculos, *neh ?* Și *daimyo* care primesc să-l slujească sînt tot atît de periculoși. Bărbații adevărați știu cît preț poți pune pe Ishido și, de asemeni, știu că împăratul a fost înșelat din nou. Omi călca cu prudență pe nisipurile mișcătoare, știind că puteau să-l înghită. Cred că, omorîndu-l pe seniorul Sugiyama, el a făcut o greșeală ce n-o să poată fi ștearsă. Din pricina acelor odioși criminali, cred că acum toți *daimyo* îl vor bănui pe Ishido de trădare și foarte puțini dintre cei ce nu sînt chiar în ghearele lui Ishido se vor pleca în fața poruncilor date de „Consiliul" lui. Înălțimea ta ești în siguranță. Pentru o vreme.

— Pentru cît timp ?

— Ploile vor ține cam două luni. Cînd se opresc ploile, Ishido o să plănuiască să-i trimită deodată pe Ikawa Jikkyu și pe seniorul Zataki împotriva Înălțimii tale, să te prindă în clește, iar armata principală a lui Ishido îi va sprijini pe drumul Tokaidō. Între timp, pînă ce se opresc ploile, fiecare *daimyo*, care poartă vreo ranchiună oricărui altui *daimyo*, îl va sluji pe Ishido doar de formă, pînă

cînd el va face prima mişcare, apoi cred că-l vor părăsi şi-şi vor vedea de răzbunările lor, sau vor smulge pămînturi după bunul lor plac. Împărăţia va fi sfîşiată cum a fost înainte de *taikō*. Dar Înălţimea ta, Alteţă, împreună cu Yabu-sama, ajutaţi de puţin noroc aveţi destulă putere să ţineţi trecătorile spre Kwanto şi spre Izu, împotriva primului val, şi să-l respingeţi. Nu cred că Ishido poate să pregătească un alt atac — oricum, nu unul de proporţii. Cînd Ishido şi ceilalţi îşi vor fi istovit toate forţele, Înălţimea ta şi seniorul Yabu, laolaltă, veţi putea pătrunde prin trecătorile munţilor noştri şi, treptat-treptat, veţi cuceri toată împărăţia.

— Cînd va fi asta ?

— Nu peste multă vreme, Alteţă.

— Tu zici să ducem o bătălie defensivă ? întrebă Yabu disprețuitor.

— Cred că amîndoi, uniţi, sînteţi în siguranţă în spatele munţilor. Aşteptaţi, Toranaga-sama. Aşteptaţi pînă veţi avea mai mulţi aliaţi. Ţineţi trecătorile. Asta se poate face ! Generalul Ishido e periculos, dar nu atît de prost încît să-şi angajeze toate forţele într-o singură bătălie. El va sta pitit între zidurile castelului Osaka. Aşa că, pentru moment, nu trebuie să ne folosim regimentul. Trebuie să întărim paza şi să-l ţinem ca pe o armă secretă, pe poziţie şi totdeauna pregătit, pînă cînd Înălţimea ta va veni din spatele munţilor. Omi era conştient de ochii care-l priveau. Se înclină spre Toranaga. Vă rog să mă iertaţi că am vorbit atît de mult, Alteţă.

Toranaga îl studie, apoi îşi aruncă privirea spre fiul său. Văzuse emoţia reţinută a tînărului şi ştiu că era timpul să-i dea drumul asupra prăzii.

— Naga-san ?

— Ce-a zis Omi-san e adevărat, îi spuse Naga imediat, plin de bucurie. În cea mai mare parte, dar eu zic să foloseşti cele două luni ca să aduni aliaţi, să-l izolezi cît mai mult pe Ishido şi, cînd se opresc ploile, să-l ataci prin surprindere. „Cer de Purpură."

Toranaga întrebă :

— Dezaprobi părerea lui Omi-san despre un război de durată ?

— Nu, dar asta nu e...

Naga se opri.

— Zi-i mai departe, Naga. Vorbeşte deschis !

Naga îşi ţinu limba, faţa-i era albă.

— Ţi se porunceşte să continui !

— Bine, Alteţă, mi-a trecut prin minte că... Din nou se opri, apoi spuse dintr-o suflare : Nu e marea ta şansă de a ajunge *shōgun* ? Dacă izbuteşti să iei Kyoto şi să obţii mandatul, de ce să formezi un Consiliu ? De ce să nu-l rogi pe împărat să te facă *shōgun* ? Ar fi cel mai bine pentru tine şi cel mai bine pentru împărăţie. Naga încerca să-şi ascundă teama din voce pentru că spusele lui însemnau trădare faţă de Yaemon, or, mai toţi samuraii de aici — Yabu, Omi, Igurashi şi Buntaro, mai ales — îi erau credincioşi. Eu zic că Înălţimea ta ar trebui să devină *shōgun*. Se întoarse, către ceilalţi, apărîndu-se. Dacă lăsăm să ne scape această posibilitate... Omi-san, ai dreptate în privinţa războiului de durată, dar eu zic că seniorul Toranaga trebuie să ia puterea ca să dea putere ! Un război lung va ruina împărăţia, o va fărîmiţa din nou într-o mie de bucăţi. Cine doreşte asta ? Seniorul Toranaga trebuie să fie *shōgun*. Ca să dea împărăţia lui Yaemon, seniorului Yaemon, ţara trebuie mai întîi să fie în siguranţă ! Niciodată n-o să mai fie un alt prilej...

Cuvintele i se pierdură. Îşi îndreptă spatele, speriat pentru c-o spusese, dar bucuros că zisese public ceea ce gîndise dintotdeauna.

Toranaga oftă.

— N-am căutat niciodată să ajung *shōgun*. De cîte ori trebuie s-o spun ? Eu îmi sprijin nepotul, pe Yaemon, şi legatul lui *taikō*. Îi privi pe toţi, unul cîte unul. La sfîrşit pe Naga. Tînărul tresări. Dar Toranaga spuse blînd, chemîndu-l înapoi la momeală : Zelul şi tinereţea îţi sînt singura scuză. Din păcate mulţi, mult mai în vîrstă şi mai înţelepţi decît tine, cred că asta îmi este ambiţia. Nu e. Nu există decît o singură cale de a face ordine în toată învălmăşeala şi aceasta ar fi ca seniorul Yaemon să fie adus la putere. Asta am de gînd să fac.

— Da, tată, mulţumesc. Mulţumesc, răspunse Naga disperat.

Toranaga îşi mută privirea spre Igurashi.

— Sfatul tău care este ?

Samuraiul chior se scărpină.

— Eu, eu sînt doar un soldat, nu sfetnic, dar n-aş fi pentru „Cer de Purpură". Nu, dacă putem să ne luptăm aşa cum vrem noi, cum zice Omi-san. Eu am luptat în Shinano cu ani în urmă. Asta e un ţinut nenorocit şi atunci seniorul Zataki era de partea noastră. N-aş vrea să

mai lupt din nou în Shinano şi, niciodată, dacă Zataki ne este duşman. Iar dacă sprijinul seniorului Maeda e îndoielnic, ei bine, cum poţi plănui o bătălie dacă aliatul tău cel mai puternic te poate trăda ? Seniorul Ishido o să ridice două, trei sute de mii de oameni împotriva Înălţimii tale şi-o să mai păstreze încă o sută de mii, cu care să ţină Osaka. Chiar şi cu muschetele, noi nu avem destui oameni ca să atacăm. Dar, în spatele munţilor, folosind muschetele, puteţi rezista o veşnicie, dacă se întîmplă cum zice Omi-san. Putem ţine trecătorile. Înălţimea voastră aveţi destul orez — nu aprovizionează Kwanto jumătate din împărăţie ? sau măcar o treime — şi noi am putea să vă trimitem tot peştele de care aveţi nevoie. Înălţimea voastră ar fi în siguranţă. Să lăsăm ca seniorul Ishido şi diavolul de Jikkyu să vină la noi, dacă e să se-ntîmple cum a spus Omi-san, ca-n curînd duşmanii să se mănînce unul pe altul. Dacă nu, ţineţi „Cerul de Purpură" pregătit. Un bărbat poate să moară pentru seniorul său numai o singură dată în această viaţă.

— Mai are cineva ceva de adăugat ? întrebă Toranaga. Nimeni nu-i răspunse. Mariko-san ?

— Nu se cade să vorbesc aici, Alteţă, răspunse ea. Sînt sigură că s-a spus tot ce trebuia spus. Dar pot să vă-ntreb, pentru toţi sfetnicii de aici, ce crede Înălţimea ta că se va întîmpla ?

Toranaga îşi alese cuvintele cu chibzuinţă.

— Cred c-o să se-ntîmple ce-a prevăzut Omi-san. Cu o excepţie : Consiliul nu va fi neputincios. Consiliu va avea destulă putere să adune o forţă aliată de neînvins. Cînd se vor opri ploile, o să fie aruncată asupra Kwanto-ului, ocolind Izu. Kwanto-ul va fi devorat, apoi Izu. Numai după ce eu voi fi mort, *daimyo* au să se lupte între ei.

— Dar de ce, Alteţă ? se încumetă Omi.

— Pentru că am prea mulţi duşmani, pentru că stăpînesc Kwanto-ul, pentru că am luptat mai mult de patruzeci de ani şi n-am pierdut niciodată nici o bătălie. Tuturor le e teamă de mine. *Ştiu* că vulturii se vor aduna laolaltă mai întîi ca să mă răpună pe mine. Mai tîrziu se vor distruge între ei, dar, la început, se vor uni ca să mă nimicească pe mine, dacă pot. Ştiţi cu toţii foarte bine că eu sînt singura ameninţare adevărată pentru Yaemon, măcar că eu nu sînt deloc o ameninţare. Asta-i ironia.

Toţi cred că vreau să ajung *shōgun*. Nu vreau. Acesta e un alt război care nu e deloc necesar !

Naga rupse tăcerea :

— Atunci ce ai de gînd să faci, Alteţă ?

— Poftim ?

— Ce ai de gînd să faci ?

— Fără îndoială, „Cer de Purpură", spuse Toranaga.

— Dar ai zis c-au să ne-nghită ?

— Ar face-o, dacă le-aş da ceva timp. Dar n-am de gînd să le dau nici un răgaz. Pornim războiul imediat !

— Dar ploile, ce facem cu ploile ?

— O să ajungem în Kyoto uzi. Înfierbîntaţi, murdari şi uzi. Surpriza, iuţeala, cutezanţa şi execuţia la timp cîştigă războaiele, *neh* ? Yabu-san avea dreptate. Muschetele au să ne croiască drumul prin munţi.

* * *

Timp de o oră au discutat despre planurile şi posibilităţile unui război de mari proporţii în anotimpul ploios — o strategie nemaiauzită. Apoi Toranaga îi expediase pe toţi, dar o opri pe Mariko, spunîndu-i lui Naga să-l trimită şi pe Anjin-san. Îi privi depărtîndu-se. Toţi fuseseră vizibil entuziasmaţi o dată ce hotărîrea lui fusese anunţată. Naga şi Buntaro în mod deosebit. Numai Omi fusese rezervat, gînditor şi neconvins. Toranaga nu ţinu seamă de Igurashi, pentru că ştia că, pe bună dreptate, soldatul avea să facă doar ceea ce îi poruncea Yabu. Yabu era un trădător cu siguranţă, dar trebuia totuşi folosit ca pion. Omi e singurul de valoare, gîndi el. Mă întreb dacă şi-a dat seama deja ce am într-adevăr de gînd să fac ?

— Mariko-san, află-mi cu tact cît ar costa contractul unei curtezane.

Ea clipi din ochi.

— Kiku-san, Alteţă ?

— Da.

— Acum, Alteţă ? Imediat ?

— Diseară ar fi excelent. O privi cu prietenie. Contractul ei nu e neapărat pentru mine, poate pentru unul din ofiţerii mei.

— Bănui că preţul depinde de persoană, Alteţă.

— Cred că da, dar fixează un preţ. Fata, bineînţeles, are dreptul să refuze, dacă doreşte, cînd i se spune nu-

mele samuraiului, dar zi-i patroanei *mama-san* că nădăjduiesc că fata n-o să aibă necuviința să nu se-ncreadă în alegerea mea pentru ea. Mai spune-i patroanei că, totuși, Kiku este o doamnă de primă clasă în Mishima și nu în Yedo, Osaka și Kyoto, adăugă Toranaga bine dispus, așa că mă aștept la prețurile din Mishima, nu la cele din Yedo, Osaka sau Kyoto.

— Da, Alteță, bineînțeles.

Toranaga, săltîndu-și săbiile, își mișcă umărul ca să-și domolească durerea.

— Pot să vă fac eu masaj, Alteță, sau să trimit după Suwo ?

— Nu, mulțumesc. Am să-l chem pe Suwo mai tîrziu.

Toranaga se ridică, își goli, plin de încîntare, băsica udului și apoi se așeză iar jos. Purta un chimonou ușor de mătase, scurt, cu desene albastre, și sandale simple din pai de orez. Evantaiul era albastru și-mpodobit cu blazonul lui.

Soarele era jos, norii de ploaie adunîndu-se amenințători.

— E colosal să fii în viață, spuse el fericit. Aproape că aud cum așteaptă ploaia să se nască.

— Da, zise ea.

Toranaga se gîndi un moment, apoi spuse :

— Cerul
Ars de soare
Plînge
Cu rodnice lacrimi.

Supusă, Mariko își puse mintea la treabă. Jocul de-a poezia era foarte popular printre mai toți samuraii. Ea răsuci spontan cuvintele poemului făcut de Toranaga, adaptîndu-le, plăsmuind alte versuri, și după o clipă, răspunse :

— Dar pădurea
Rănită de vînt
Plînge
Cu frunze moarte.

— Bine zis ! Da, foarte bine !

Toranaga o privi încîntat, bucurîndu-l ceea ce vedea. Ea purta un chimonou verde pal cu bambuși, un *obi* verde închis și o umbrelă de soare portocalie. Părul negru, cu

reflexe albastre, strîns sus, sub pălăria cu boruri mari, avea o strălucire minunată. Își aminti cu nostalgie cum ei toți — pînă și dictatorul Goroda — și-o doriseră cînd ea avea treisprezece ani, iar tatăl ei, Akechi Jinsai, o prezentase pe această fiică a lui mai mare pentru prima oară la curtea lui Goroda. Atunci Nakamura, viitorul *taikō*, îl rugase pe dictator să i-o dea lui, iar Goroda rîsese, numindu-l în public micul și necioplitul lui general-maimuță, și-i spusese „Tu vezi-ți de cîmpurile de luptă, țărane, nu lupta să te-nfigi în case de nobili !" Akechi Jinsai rîsese-n fața lui Nakamura, rivalul său întru favorurile lui Goroda, acesta fiind principalul motiv pentru care Nakamura fusese încîntat să-l distrugă. Din aceeași pricină Nakamura fusese tot atît de încîntat să-l privească ani în șir pe Buntaro cum nu-și găsește locul, Buntaro fiind cel căruia i se dăduse fata spre a întări alianța dintre Goroda și Toda Hiro-matsu. Mă întreb, își zise Toranaga strengar, uitîndu-se la ea, mă întreb, dacă Buntaro ar fi mort, ar consimți ea să fie una din concubinele mele ? Toranaga totdeauna preferase femeile cu experiență, văduve sau divorțate, dar niciodată prea drăguțe, sau prea înțelepte, sau prea tinere, sau de viță nobilă, pentru că îți dau prea multă bătaie de cap și mereu trebuie să le fii recunoscător.

Zîmbi pentru sine. N-aș cere-o niciodată, pentru că are tot ce eu nu-mi doresc la o concubină, afară doar de vîrstă, care e perfectă.

— Alteță ? întrebă ea.

— Mă gîndeam la poemul tău, Mariko-san, spuse el mai prietenos, apoi adăugă.

De ce atîta iarnă ?
Vara trebuie totuși să vină
Și să se lase
Glorioasă toamna.

Ea spuse drept răspuns

Dac-aș putea folosi cuvintele
Precum frunzele care cad
Ce rug
Ar face poemele mele !

El rîse şi se înclină cu o umilinţă prefăcută.

— Îţi recunosc victoria, Mariko-san. Care va fi preţul ? Un eventai ? Sau o eşarfă pentru părul tău ?

— Mulţumesc, Alteţă, răspunse ea. Da, orice vă face plăcere.

— Zece mii de *koku* anual pentru fiul tău.

— O, Alteţă, nu meritam această favoare !

— Ai cîştigat o victorie. Victoria şi datoria împlinită trebuiesc răsplătite. Cîţi ani are acum Saruji ?

— Cincisprezece, aproape cincisprezece.

— A, da... el s-a logodit nu demult cu una din nepoatele seniorului Kiyama, nu-i aşa ?

— Da, Alteţă. Anul trecut, în cea de-a unsprezecea lună, Luna Chiciurei. Acum e la Osaka, cu seniorul Kiyama.

— Bun. Zece mii de *koku,* începînd de azi. Am să trimit împuternicirea prin curierul de mîine. Acum destul cu poezia, te rog, spune-mi părerea ta.

— Părerea mea, Alteţă, este că noi toţi sîntem în siguranţă în mîinile tale, aşa cum pămîntul este în siguranţă în mîinile tale.

— Vreau să fii serioasă.

— O, dar sînt, Alteţă. Vă mulţumesc pentru favoarea acordată fiului meu. Asta face ca totul să fie în ordine. Eu cred că orice o să facă Înălţimea ta o să fie bine. Pe Dumnezeul meu, da, jur pe Dumnezeul meu că asta e convingerea mea.

— Bine, totuşi eu vreau părerea ta.

Ea răspunse pe loc, fără nici o teamă, ca de la egal la egal.

— Mai întîi, ar trebui ca, în taină, să-l aduci înapoi de partea ta pe seniorul Zataki. Eu bănui că Înălţimea ta, fie că ştii deja cum să faci asta, fie, mai degrabă, că ai pus la cale un plan tainic cu fratele vitreg şi i-ai dat a înţelege povestea cu „trădarea", în primul rînd ca să-i adormi bănuielile lui Ishido, îndreptîndu-l pe un drum greşit. Mai departe : Înălţimea ta n-o să ataci niciodată primul. N-ai făcut-o niciodată, totdeauna ai îndemnat la răbdare şi ataci doar atunci cînd eşti sigur c-ai să cîştigi, aşa că, poruncind făţiş „Cer de Purpură" imediat, înseamnă că şi asta e o altă amăgire. Mai departe, în privinţa timpului : părerea mea este că Înălţimea ta ai să faci ceea ce vrei să faci, prefăcîndu-te a porunci „Cer de Purpură", dar

niciodată n-ai să pui planul în aplicare. Asta o să-l aducă pe Ishido la mare descumpănire pentru că, mai mult ca sigur, iscoadele de aici și din Yedo au să raporteze planul Înălțimii tale și el va trebui să-și răspîndească forțele ca un stol de potîrnichi, ca să se pregătească pentru o amenințare care nu se va înfăptui niciodată. Între timp, Înălțimea ta îți vei petrece următoarele două luni adunînd aliați, ca să sapi alianțele lui Ishido și să-i distrugi coaliția, ceea ce trebuie să faci prin orice mijloace. Și, bineînțeles, trebuie să-l momești pe Ishido afară din castelul Osaka. Dacă n-o faci, Alteță, el va cîștiga sau, cel puțin, Înălțimea ta vei pierde *shōgunat*-ul. Înăl...

— Eu mi-am spus limpede părerea despre acest lucru, o mustră Toranaga, fără să mai fie amuzat. Te întreci cu gluma.

Mariko spuse fericită, fără să se sinchisească.

— Astăzi trebuie să discut secrete, Alteță, din pricina ostaticilor. Ei sînt un cuțit în inima ta.

— Ce e cu ei ?

— Te rog, ai răbdare cu mine, Alteță. S-ar putea ca niciodată să nu mai pot sta de vorbă cu Înălțimea ta, așa cum ar zice Anjin-san „pe șleau, englezește și între patru ochi". Înălțimea ta nu ești niciodată singur, așa cum sîntem acum. Vă rog să-mi iertați proastele purtări. Mariko își adună gîndurile și, în mod surprinzător, continuă să vorbească de la egal la egal. Părerea mea categorică este că Naga-san a avut dreptate. Trebuie să ajungi *shōgun, altfel nu vei fi reușit în datoria pe care o ai față de împărăție și față de familia Minowara.*

— Cum îndrăznești să spui un asemenea lucru ? !

Mariko rămase senină, fără s-o atingă cîtuși de puțin furia lui vădită.

— Alteță, te sfătuiesc să te căsătorești cu doamna Ochiba. Mai sînt opt ani pînă Yaemon va fi destul de mare ca, după lege, să ia puterea, și asta e o eternitate ! Cine știe ce se poate întîmpla în opt luni, ce să mai vorbim de opt ani ?

— Toată familia ta poate fi ștearsă de pe fața pămîntului în opt zile.

— Da, Alteță. Dar asta n-are nimic de-a face cu Înălțimea ta sau cu datoria ta și cu împărăția. Naga-san are dreptate. Trebuie să iei puterea ca să dai putere. Cu gravitate prefăcută, adăugă pe nerăsuflate : Și acum

poate credinciosul tău sfetnic să-şi facă *seppuku*, ori să-l amîne pentru mai tîrziu ? Şi se prefăcu că leşină.

Toranaga se holba năuc de obrăznicia ei de necrezut, apoi izbucni în hohote de rîs şi lovi pămîntul cu pumnii. Cînd putu să vorbească, rosti sugrumat

— N-o să te-nţeleg niciodată, Mariko-san.

— O, dar mă-nţelegi, Alteţă, spuse ea ştergîndu-şi broboanele de sudoare de pe frunte. Înălţimea ta eşti bun ca să-l laşi pe acest credincios vasal să te facă să rîzi, să-i asculţi cererile, să spună ceea ce trebuie spus, ceea ce sigur trebuia spus. Vă rog să-mi iertaţi neobrăzarea.

— De ce-aş face-o ? De ce ?

Toranaga zîmbi bine dispus acum.

— Din pricina ostaticilor, Alteţă, spuse ea simplu.

— A !

Şi el deveni serios.

— Da. Trebuie să merg la Osaka.

— Da, spuse el. Ştiu.

Capitolul 38

Însoţit de Naga, Blackthorne cobora dealul tîrîndu-şi nenorocit picioarele spre cele două făpturi care stăteau pe perne în centrul cercului format de străji. Dincolo de gărzi erau colinele de la poalele munţilor ce se avîntau spre cerul acoperit de nori. Ziua era înăbuşitoare. Capul îl durea de mîhnirea din ultimele cîteva zile, de îngrijorarea cu Mariko şi de neputinţa de a discuta atîta vreme altfel decît în japoneză. Acum o recunoscu şi o parte din mîhnirea lui dispăru.

Trecuse de multe ori pe la casa lui Omi s-o vadă pe Mariko sau să se intereseze de ea. Samuraii totdeauna îl expediau politicos, dar ferm. Omi îi spusese ca un *tomodashi*, ca un prieten, că ea era bine. „Nu te îngrijora, Anjin-san. Înţelegi ?“ „Da, îi spusese el, înţelegînd doar că nu putea s-o vadă.

Apoi fusese chemat de Toranaga şi el avusese atîtea să-i spună, dar pentru că-i lipseau cuvintele, nu reuşise altceva decît să-l scoată din sărite. Fujiko se dusese de multe ori s-o vadă pe Mariko. Cînd se întorcea, totdea-

una spunea că Mariko e bine, adăugînd inevitabilul „*Shinpai suruna,* Anjin-san. *Wakarimasu ?*“ Nu te îngrijora. Înțelegi ?

Cu Buntaro era ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Cînd se întîlneau în timpul zilei, își dădeau politicos binețe. În afară că uneori folosea casa de baie, Buntaro era ca oricare alt samurai din Anjiro, nici prietenos, nici neprietenos.

Din zori pînă se lăsa întunericul Blackthorne fusese hărțuit de instrucția sporită. Trebuise să-și înăbușe sentimentul de frustrare încercînd să-i învețe și străduindu-se să-și însușească limba. Cînd se lăsa noaptea, totdeauna era istovit. Înfierbîntat, cu sudoarea curgîndu-i șiroaie și ud de ploaie. Și singur. Niciodată nu se simțise atît de singur, atît de conștient că nu aparținea acestei lumi străine.

Apoi se întîmplase nenorocirea de acum trei zile. Fusese o zi foarte lungă și foarte umedă. La apusul soarelui, se întorsese călare și obosit acasă, și simțise imediat că o mare supărare îi învăluia casa. Fujiko îl întîmpinase înspăimîntată.

— *Nan desu ka ?*

Ea răspunsese încet, pe larg, cu ochii plecați.

— *Wakarimasen.* Nu înțeleg. *Nan desu ka ?* întrebase el din nou, neliniștit, oboseala făcîndu-l nervos.

Apoi ea-i făcuse semn să meargă în grădină. Arătase spre streșini, dar lui îi păruse acoperișul destul de zdravăn. Urmaseră mai multe cuvinte, și semne, și, în sfîrșit, se dumirise că ea-i arăta spre locul unde el atîrnase fazanul.

— O, uitasem de asta. *Watashi* [1]... Dar nu-și putuse aduce aminte cum s-o spună, așa că ridicase din umeri plictisit. *Wakarimasu. Nan desukiji ka ?* Înțeleg. Ce e cu fazanul ?

Servitorii se holbau la el înspăimîntați. Ea vorbi din nou. El se concentră, dar cuvintele ei n-aveau nici un sens.

— *Wakarimasen,* Fujiko-san. Nu înțeleg, Fujiko-san.

Ea trase adînc aer în piept, apoi imită poticnit pe cineva care ia fazanul, îl duce departe și-l înmormîntează.

— Aha ! *Wakarimasu !* Devenise de nesuportat ?

[1] Eu (Jpn.).

Cum nu știa cuvîntul japonez, se ținuse de nas și mimase mirosul greu.

— *Hai, hai,* Anjin-san. *Dozo gomen nasai, gomen nasai.*

Imitase bîzîitul mușchilor și cu mîinile desenase un nor zumzăitor.

— *Ah so desu ! Wakarimasu.*

Altădată el și-ar fi cerut scuze și, dacă ar fi știut cuvintele, ar fi spus : „Îmi pare rău pentru neajunsul pricinuit". În loc de toate astea ridicase doar din umeri, își dezmorțise spatele și bolborosise : *„Shigata ga nai"*, dorindu-și doar să se lase învăluit de desfătarea băii și a masajului, singura bucurie care-i făcea viața suportabilă.

— Să-l ia naiba, spuse el în engleză, îndepărtîndu-se. Dac-aș fi fost aici peste zi, aș fi observat. Să-l ia naiba.

— *Dozo,* Anjin-san ?

— *Shigata ga nai,* repetase el mai tare.

— *Ah so desu, arigato goziemashita.*

— *Tare toru desu ka* ? Cine l-a luat ?

— Ueki-ya.

— O, coțcarul ăla bătrîn ! Ueki-ya, grădinarul, bătrînul blînd, știrb, care îngrijea plantele cu mîini iubitoare și-i făcea grădina frumoasă. *Yoi. Motte kuru* Ueki-ya. Bun, adu-l aici.

Fujiko clătina din cap. Fața i se făcuse albă ca varul.

— Ueki-ya *shinda desu, shinda desu* [1] ! șoptise ea.

— Ueki-ya, *ga shindato ? Don yoni ? Doshité ? Doshité shindanoda* ? Cum ? De ce ? Cum a murit ?

Mîna ei arătase spre locul unde fusese fazanul și ea înșirase o grămadă de cuvinte blînde, de neînțeles. Apoi mimase decapitarea printr-o singură lovitură de sabie.

— *Doamne Dumnezeule !* Ai omorît bătrînul ăla pentru un blestemat și-mputit de fazan ?

Imediat toți servitorii țîșniseră în grădină și căzuseră în genunchi. Își puseseră capetele în țărînă și înghețaseră, chiar și copiii bucătarului.

— Ce mama dracului se întîmplă ?

Blackthorne era aproape ieșit din minți.

Fujiko așteptase cu stoicism pînă se adunaseră cu toții acolo, apoi se lăsase și ea în genunchi și se înclinase ca un samurai, nu ca un țăran.

— *Gomen nasai, dozo gomen na...*

---

[1] Grădinarul a murit (Jpn.).

— La dracu cu *gomen-nasai*-ul vostru ! Ce drept ai avut să faci asta ? Ei ? şi revărsase asupra ei un potop de înjurături. De ce, pentru Dumnezeu, nu m-ai întrebat mai întîi pe mine ? Ei ?

Lupta să se stăpînească, conştient că toţi servitorii săi ştiau că, după lege, putea s-o ciopîrţească-n bucăţi pe Fujiko şi pe ei toţi, aici, în grădină, pentru că i-au pricinuit o neplăcere atît de mare, sau pentru absolut nici un motiv şi că nici chiar însuşi Toranaga nu putea să se amestece în felul cum îşi conducea el propria gospodărie.

Văzuse pe unul din copii cum tremura de frică şi groază.

— Doamne, dă-mi tărie... Se ţinuse de unul din stîlpi ca să se potolească. Nu e vina ta, bîiguise anevoie, fără să-şi dea seama că nu vorbea în japoneză. E a ei ! Tu eşti de vină ! Tu, tîrfă ucigaşă !

Fujiko ridicase încet privirea în sus. Văzuse degetul acuzator şi ura de pe faţa lui. Şoptise o poruncă slujnicei sale, Nigatsu.

Nigatsu clătinase din cap şi începuse să se roage.

— *Ima* [1] !

Slujnica plecase în fugă. Se întorsese cu sabia pentru ucidere, lacrimile şiroindu-i pe faţă. Fujiko luase sabia şi i-o oferise lui Blackthorne cu ambele mîini. Vorbise şi, deşi el nu înţelegea toate cuvintele, ştia că ea spunea „Eu sînt răspunzătoare, te rog, ia-mi viaţa pentru că te-am nemulţumit".

— *IYÉ !* Înşfăcase sabia şi o azvîrlise cît colo. Crezi că asta o să-l readucă pe Ueki-ya înapoi la viaţă ? Apoi brusc îşi dăduse seama ce făcuse şi ce făcea acum. O, Doamne Dumnezeul...

Plecase de lîngă ei. În disperare se dusese spre stîncile de deasupra satului, lîngă altarul de la chiparoşii bătrîni şi strîmbi şi plînsese.

Plînsese pentru că un om bun era mort fără să fie necesar şi pentru că acum ştia că el îl omorîse.

— Doamne, iartă-mă. Eu sînt de vină, nu Fujiko. Eu l-am omorît. Eu am poruncit ca nimeni, în afară de mine, să n-atingă fazanul. Eu am întrebat-o dacă toată lumea a înţeles şi ea a spus că da. Eu am poruncit-o cu gravitate prefăcută, dar asta nu contează acum. Eu am dat poruncile, ştiind legile lor, şi cunoscînd obiceiurile

[1] Acum (jpn.).

lor. Bătrînul a încălcat ordinul meu prostesc așa că Fujiko-san ce altceva putea să facă ? Eu sînt de vină.

Curînd lacrimile se opriseră. Era noapte tîrziu. Se reîntorsese acasă.

Fujiko îl aștepta ca întotdeauna, dar singură. Sabia-i era așezată în poală de-a curmezișul. Ea i-o oferise.

— *Dozo-dozo*, Anjin-san.

— *Iyé*, spusese el luînd sabia așa cum trebuia să fie luată. *Iyé*, Fujiko-san. *Shigata ga nai, nch ? Karma, neh ?*

Mîna lui o atinsese cerîndu-și iertare. Știa că ea trebuise să-ndure tot ce fusese mai rău din prostia lui.

Fața ei fusese inundată de lacrimi.

— *Arigato, arigato go... goziemashita.* Anjin-san, spusese ea poticnindu-se. *Gomen nasai...*

I se făcu milă de ea.

Da, gîndi Blackthorne cu mare tristețe, da, ți se rupe inima, dar asta nu te scuză, nici ei nu-i ia umilința, și nici pe Ueki-ya nu-l aduce înapoi la viață. Tu ai fost de vină. Trebuia să fi știut mai bine...

— Anjin-san ! spuse Naga.

— Da ? Da, Naga-san ? Își îndepărtă remușcarea și privi în jos spre tînărul care mergea alături de el. Iertați-mă, ce spuneați ?

— Am spus că nădăjduiesc să fiu prietenul tău.

— A, mulțumesc.

— Da, și poate că ai...

Urmă o învălmășeală de cuvinte pe care Blackthorne n-o înțelese.

— Poftim ?

— Să mă înveți, *neh* ? Înțelegi „a învăța" ? Să mă înveți despre lume.

— A, da, îmi cer iertare. Să vă învăț ce, vă rog ?

— Despre pămînturile străine, despre pămînturile îndepărtate. Lumea, *neh ?*

— A, înțeleg. Da, încerc.

Ei erau acum aproape de străji.

— Începem mîine, Anjin-san. Prieten, *neh ?*

— Da, Naga-san. Încerc.

— Bun.

Naga dădu din cap foarte mulțumit. Cînd ajunseră lîngă samurai, Naga le porunci să se dea la o parte și-i făcu semn lui Blackthorne să meargă singur. El se supuse, simțindu-se foarte stingher în cercul acela de oameni.

— *Ohayo,* Toranaga-sama. *Ohayo,* Mariko-san, spuse el alăturîndu-li-se.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Dozo suwaru.* Bună ziua, Anjin-san, te rog stai jos.

Mariko îi zîmbi.

— *Ohayo,* Anjin-san. *Ikaga desu ka ?* [1]

— *Yoi, domo.* [2] Blackthorne îşi întoarse privirile spre ea, bucuros că o vede. Prezenţa dumitale mă umple de mare bucurie, spuse el în latină.

— Şi a dumitale, e atît de bine că te văd. Dar te apasă ceva. De ce ?

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga.

Ea-i relată cele spuse. Toranaga mormăi, apoi vorbi.

— Stăpînul meu zice că pari măcinat de griji, Anjin-san. Şi eu zic la fel. El întreabă ce te necăjeşte.

— Nu e nimic. *Domo,* Toranaga-sama. *Nane mo.* Nu e nimic.

— *Nan ja ?* întrebă Toranaga direct. *Nan ja ?*

Ascultător, Blackthorne răspunse imediat.

— Ueki-ya, spuse el disperat. *Hai,* Ueki-ya.

— *Ah so desu !*

Toranaga vorbi mult cu Mariko.

— Stăpînul meu zice că nu trebuie să fii trist în legătură cu bătrînul grădinar. Mă roagă să-ţi spun că totul s-a făcut după lege. Bătrînul grădinar a înţeles pe deplin ceea ce făcea.

— Nu pricep.

— Ar fi foarte dificil pentru dumneata, dar vezi, Anjin-san, fazanul putrezea în soare. Muştele roiau cumplit. Sănătatea dumitale, a concubinei dumitale şi a întregii case era ameninţată. De asemeni, fuseseră unele plîngeri făcute cu prudenţă şi între patru ochi de şeful servitorilor lui Omi, şi de către alţii. Una din regulile noastre cele mai importante este ca un om să nu tulbure niciodată *wa*-ul, armonia grupului, îţi aminteşti ? Aşa că ceva trebuia făcut. Ştii, putreziciunea, mirosul de mortăciune sînt de nesuportat pentru noi. E cel mai rău miros de pe lume pentru noi, iartă-mă. Eu am încercat să-ţi spun, dar — ei bine, e unul din lucrurile care pe noi toţi ne cam scoate din minţi. Şeful servitorilor dumitale...

---

[1] Ce mai faci (jpn.).

[2] Bine, mulţumesc (jpn.).

— De ce n-a venit cineva la mine imediat ? De ce nu mi s-a spus, atîta doar ? întrebă Blackthorne. Fazanul n-avea nici o importanţă pentru mine.

— Ce era de spus ? Dumneata dăduseşi poruncile. Dumneata eşti şeful casei. Ei nu-ţi ştiau obiceiurile, nu ştiau nici ce să facă, decît să rezolve încurcătura după datina noastră. Pentru o clipă ea vorbi cu Toranaga, explicîndu-i ce spusese Blackthorne, apoi se-ntoarse din nou spre el. Te-ntristează povestea asta ? Vrei să spun mai departe ?

— Da, te rog, Mariko-san.

— Eşti sigur ?

— Da.

— Ei bine, Anjin-san, atunci şeful servitorilor dumitale, bucătarul Dinte Mic i-a adunat pe toţi servitorii. Mura, căpetenia satului, a fost rugat să ia parte ca autoritate oficială. S-a hotărît că nu puteau fi rugaţi cei din *eta* satului să ducă de-acolo fazanul. Aceasta era doar o problemă de-a casei tale. Unul din servitori trebuia să-l ia şi să-l îngroape, chiar dacă dumneata dăduseşi ordine categorice să nu fie mişcat. Bineînţeles, concubina dumitale avea datoria de a veghea ca poruncile dumitale să fie ascultate. Bătrînul grădinar a rugat să i se permită s-o facă el. În ultima vreme, şi cînd era treaz, şi cînd dormea, avea dureri foarte mari în pîntece şi găsea îngenuncheatul, plivitul şi săditul foarte obositoare, şi nu-şi mai putea face munca aşa cum îi plăcea lui. Al treilea ajutor de bucătar s-a oferit şi el, spunînd că era foarte tînăr şi prost, şi că era sigur că viaţa lui nu însemna nimic faţă de o problemă atît de gravă. În cele din urmă, i s-a acordat cinstea bătrînului grădinar. Într-adevăr, a fost o mare cinste, Anjin-san. Ei toţi s-au înclinat cu mare solemnitate în faţa lui şi el către ei, apoi, fericit, a luat obiectul şi l-a îngropat, spre marea uşurare a tuturor. Cînd s-a întors, s-a dus direct la Fujiko-san şi i-a spus ce făcuse, că nesocotise porunca dumitale, *neh ?* Ea i-a mulţumit pentru îndepărtarea fazanului, apoi i-a spus să aştepte. A venit la mine după sfat şi m-a întrebat ce să facă. Problema fusese rezolvată după lege, aşa că mai departe trebuia orînduită tot după lege. I-am spus, Anjin-san, că nu ştiu. L-am întrebat pe Buntaro-san, dar nici el nu ştia. Era complicat din pricina dumitale. Aşa că el l-a întrebat pe seniorul Toranaga. Seniorul Toranaga, însuşi, a vă-

zut-o pe concubina dumitale. Mariko se întoarse spre Toranaga şi-i spuse unde ajunsese cu povestitul, aşa cum îi ceruse el.

Toranaga vorbi repede. Blackthorne îi privea : femeia era atît de micuţă, drăguţă şi politicoasă, iar bărbatul masiv, puternic, cu eşarfa bine strînsă peste pîntecu-i rotofei. Toranaga nu gesticula cu mîinile, cum făceau mulţi, ci le ţinea nemişcate, stînga rezemată-n şold, cealaltă totdeauna pe mînerul sabiei.

— *Hai,* Toranaga-sama. *Hai.* Mariko îşi aruncă privirea spre Blackthorne şi continuă la fel de ceremonios : Stăpînul meu mă roagă să-ţi explic că, dacă ai fi fost japonez, n-ar fi fost nici o dificultate, Anjin-san. Bătrînul grădinar s-ar fi dus pur şi simplu la locul de incinerare ca să-şi primească eliberarea. Dar, te rog să mă ierţi, dumneata eşti străin şi, chiar dacă seniorul Toranaga te-a făcut *hatamoto* — unul din vasalii lui personali —, trebuia hotărît dacă dumneata erai samurai după lege sau nu. Am cinstea să-ţi spun că el a decis că dumneata eşti samurai şi ai într-adevăr drepturi de samurai. Aşa că totul s-a rezolvat imediat şi a devenit cît se poate de simplu. Poruncile dumitale fuseseră cu bună ştiinţă nesocotite. Legea era clară. Nu era de ales. Mariko era gravă acum. Dar seniorul Toranaga ştie cît de uşor te înduioşezi cînd e vorba de ucidere şi, spre a te scuti de durere, el însuşi a poruncit unuia din samuraii săi să-l trimită pe bătrînul grădinar în Marele Necunoscut.

— Dar de ce nu m-a întrebat cineva pe mine mai întîi ? Fazanul acela nu însemna nimic pentru mine.

— Fazanul n-are nici o legătură cu asta, Anjin-san, îi explică ea. Dumneata eşti şeful unei case. Legea spune că nici un membru al casei dumitale nu are dreptul să nu-ţi dea ascultare. Bătrînul grădinar, cu bună ştiinţă, a încălcat legea. O lume întreagă s-ar prăbuşi dacă oamenilor li s-ar permite să ia în derîdere legea. Dum...

Toranaga o întrerupse şi îi vorbi. Ea ascultă, răspunse la cîteva întrebări, apoi el îi făcu iar semn să continue.

— *Hai.* Seniorul Toranaga vrea să te asigur că el însuşi s-a îngrijit ca bătrînul grădinar să aibă o moarte onorabilă, rapidă şi fără dureri, după cum merita el. Chiar el i-a împrumutat samuraiului propria lui sabie, care e foarte ascuţită. Trebuie să-ţi spun că bătrînul grădinar a fost foarte mîndru că în amurgul vieţii lui a putut să

fie de folos casei dumitale, Anjin-san, mîndru că a ajutat să fii socotit samurai în faţa tuturor. Şi, mai mult decît toate, el a fost mîndru de cinstea ce i s-a făcut. N-au fost folosiţi călăi anume tocmiţi, Anjin-san. Seniorul Toranaga vrea să-ţi explic foarte clar obiceiurile noastre.

— Mulţumesc, Mariko-san. Mulţumesc pentru că mi le-ai deslușit. Blackthorne se întoarse spre Toranaga şi se înclină foarte corect. *Domo*, Toranaga-sama, *domo arigato. Wakarimasu. Domo.*

Toranaga îi întoarse plecăciunea cum se cuvenea.

— *Yoi*, Anjin-san. *Shinpai suru monojanai, neh ?* Bun. Acum nu-ţi mai face griji, ce zici ? Ce-ai putea să faci, nu ?

— *Nané mo.* Nimic.

Blackthorne răspunse la întrebările pe care i le puse Toranaga despre instrucţia cu muschete, dar era absent. Se gîndea la vorbele de ocară pe care i le spusese lui Fujiko în faţa servitorilor şi la fapul că abuzase de încrederea tuturor din casa lui, în timp ce Fujiko făcuse doar ceea ce era corect.

Fujiko n-avea nici o vină. Nimeni nu avea nici o vină. În afară de mine.

Nu pot să desfac ceea ce s-a făcut. Nici faţă de Uekiya, nici faţă de ea. Nici faţă de el.

Cum am să trăiesc cu această ruşine ?

Stătea cu picioarele încrucişate în faţa lui Toranaga, cu săbiile la cingătoare, briza uşoară a mării fluturîndu-i chimonoul. Asculta posomorît şi răspundea, dar nimic nu mai conta.

— Vine războiul, spunea ea.

— Cînd ? întreba el.

— Foarte curînd, spunea ea, aşa că dumneata trebuie să pleci imediat cu mine, urmează să mă-nsoţeşti o bucată de drum, Anjin-san, pentru că eu merg la Osaka, dar dumneata mergi la Yedo, pe uscat, să-ţi pregăteşti nava pentru război...

Deodată se făcu o tăcere mormîntală.

Apoi pămîntul începu să se clatine.

Blactkhorne simţi plămînii gata să-i plesnească şi fiecare fibră a fiinţei lui în panică. Încercă să stea în picioare, dar nu izbuti şi văzu că toate străjile erau la fel de neajutorate. Toranaga şi Mariko încercau şi ei cu dis-

perare să-şi păstreze echilibrul sprijinindu-se cu mîinile de pămînt. Urletul teribil, asurzitor venea din cer şi din pămînt. Îi împresură, devenind din ce în ce mai puternic. Timpanele erau gata-gata să-i plesnească. Pentru o clipă urletul dement încetă, trepidaţia însă nu. Simţi că-l apucă greaţa şi încercă să se convingă că acesta era pămîntul unde totul trebuia să fie trainic şi în siguranţă, nu întindere nemărginită de ape, unde lumea se clătina în fiecare clipă. Scuipă să scape de gustul scîrbos, agăţîndu-se de ce putea, icnind de nenumărate ori.

Adăugîndu-se tumultului, o avalanşă de pietre începu să cadă din muntele din nord, prăvălindu-se cu un zgomot asurzitor în valea de dedesubt. O parte din tabăra samurailor dispăruse. El stătea ghemuit, Mariko şi Toranaga la fel. Se auzi pe sine strigînd, dar parcă nu ieşea nici un sunet de pe buzele lui, nici de pe ale lor.

Trepidaţia se opri.

Pămîntul era din nou trainic, trainic cum fusese întotdeauna, trainic cum trebuia să fie. Mîinile, genunchii, trupul îi tremurau fără să şi le poată înfrîna. Încercă să şi le stăpînească şi să-şi domolească respiraţia.

Pămîntul urlă din nou. Cel de al doilea cutremur începu. Era mai violent. Pămîntul se despică la capătul celălalt al platoului. Această despicătură înainta spre ei cu o viteză incredibilă, trecu la cinci paşi de ei şi merse mai departe. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, îi văzu pe Mariko şi Toranaga legănîndu-se pe marginea despicăturii, acolo unde ar fi trebuit să fie pămînt solid. Ca într-un coşmar, îl privea pe Toranaga, care era cel mai aproape de hău, cum începe să alunece înăuntru. Se dezmetici şi se aruncă înainte. Înşfăcă cu mîna dreaptă eşarfa lui Toranaga, în timp ce pămîntul tremura ca o frunză-n vînt.

Despicătura era adîncă de douăzeci de paşi, largă de zece. Noroi şi pietre căzeau de-a valma, trăgîndu-i în jos, pe el şi pe Toranaga. Blackthorne, mai-mai să alunece în prăpastie, lupta să-şi găsească un sprijin pentru mîini şi picioare şi urla la Toranaga să dea o mînă de ajutor. Încă destul de năuc, Toranaga îşi făcu o scobitură în perete cu vîrful picioarelor şi, pe jumătate tras, pe jumătate cărat de Blackthorne, ajunse de-a buşilea afară. Acum zăceau amîndoi în siguranţă, abia trăgîndu-şi sufletul.

În clipa aceea se porni un alt cutremur.

Pămîntul se despică din nou. Mariko ţipă. Încercă să sară într-o parte, dar această nouă fisură o înghiţi. Înnebunit, Blackthorne se tîrî către marginea despicăturii, dar mişcarea pămîntului îl dezechilibra. În gura prăpastiei, privi scrutător în jos. Pe o ieşitură în stîncă, ea tremura la cîţiva paşi dedesubt, în timp ce pămîntul se clătina sub cerul nepăsător. Crăpătura era adîncă de treizeci de paşi şi lată de zece. Muchea se sfărîma sub el, întorcîndu-i măruntaiele pe dos. Se lăsă să alunece în jos, noroiul şi pietrele aproape orbindu-l, o prinse şi o trase pe Mariko în siguranţă pe o altă lespede. Amîndoi luptau să-şi ţină echilibrul. O nouă zguduitură. Lespedea aproape cedă. Atunci braţul de fier al lui Toranaga îl prinse de cingătoare, oprind căderea lor în infern.

— Pentru Dumnezeu... strigă Blackthorne, cu mîinile aproape ieşite din încheieturi, în timp ce-o ţinea pe Mariko şi se lupta să-şi găsească sprijin pentru picioare.

Toranaga îl ţinu strîns pînă ajunseră iar pe o muchie îngustă, apoi eşarfa se rupse. O clipă de răgaz între zvîcniturile pămîntului îi dădu lui Blackthorne timp s-o ia şi pe ea pe lespede, grohotişul venind grămadă peste ei. Toranaga făcu un salt ca să fie în siguranţă şi îi strigă să se grăbească. Genunea urla şi începea să se închidă, dar Blackthorne şi Mariko se aflau încă jos, în gîtul ei. Toranaga nu-i mai putea ajuta. Groaza îi dădu lui Blackthorne puteri supraomeneşti. Reuşi s-o smulgă pe Mariko din prăpastie şi-o împinse sus. Toranaga o prinse de încheietura mîinii şi o trase afară. Blackthorne se căţără după ea, dar se rostogoli înapoi, cînd o parte din perete căzu. Peretele celălalt uruia înfrozitor, apropiindu-se. Noroi şi pietre se prăvăleau de-a valma. Pentru moment crezu că nu mai avea nici o scăpare, dar se smulse şi se trase de-a buşilea ieşind pe jumătate din groapă. Zăcea pe muchea ce se cutremura, plămînii-i înghiţind cu lăcomie aerul, imposibil să se tîrască mai departe şi picioarele atîrnîndu-i în despicătură. Golul se închidea. Apoi se opri : rămase o groapă lată de şase paşi, adîncă de opt.

Tot huruitul încetă. Pămîntul părea în siguranţă. Peste tot se aşternu liniştea.

Pe brînci, ca vai de ei, aşteptau ca urgia să-nceapă din nou. Blackthorne dădu să se ridice, lac de sudoare.

— *Iyé.*

Toranaga îi făcu semn să stea jos. Faţa-i era răvăşită şi-avea o rană adîncă la tîmplă, unde se izbise cu capul de o stîncă.

Toţi gîfîiau, piepturile le săltau, şi-n gură aveau numai fiere. Străjile se ridicau în picioare. Cîţiva începură să alerge spre Toranaga.

— *Iyé !* strigă el. *Maté !* Staţi !

Îi dădură ascultare şi se lăsară iar pe brînci. Aşteptarea părea să dureze o veşnicie. Apoi o pasăre ţipă ascuţit dintr-un copac şi duse ţipătul cu ea în văzduh. O altă pasăre o urmă.

Blackthorne îşi scutură capul să nu-i intre transpiraţia în ochi. Îşi privea unghiile rupte, sîngerînde, cum se încleştau pe smocurile de iarbă. Apoi o furnică se mişcă în iarbă. Apoi alta şi alta. Porniră cu zecile să-şi caute hrană.

Încă înspăimîntat, Blackthorne se aşeză pe vine.

— Cînd nu mai e nici o primejdie ?

Mariko nu răspunse. Privea hipnotizată despicătura. El se tîrî de-a buşilea spre ea.

— Eşti teafără ?

— Da... da, spuse ea abia respirînd.

Faţa-i era mînjită de noroi. Chimonoul îi era sfîşiat şi murdar. Amîndouă sandalele şi un *tabi* dispăruseră. Şi umbrela de soare. El o ajută să se îndepărteze de marginea gropii. Ea era încă năucă.

Apoi el îşi îndreptă privirile spre Toranaga.

— *Ikaga desu ka ?*

Toranaga nu putea să vorbească, pieptu-i hîrşîia, braţele şi picioarele-i erau pline de sînge de la julituri. Arătă cu mîna. Fisura care aproape că-l înghiţise era acum doar un şanţ îngust. Spre nord şanţul se căsca iar într-o groapă, dar nici pe departe la fel de lată sau la fel de adîncă pe cît fusese.

Blackthorne ridică din umeri.

— *Karma.*

Toranaga îşi drese vocea cu zgomot, apoi tuşi, scuipă şi rîgîi. Vocea îi reveni şi un torent de înjurături se revărsă peste şanţ, degetele-i boante împungînd şanţul şi, deşi Blackthorne nu înţelegea toate cuvintele, era clar că Toranaga spunea ca orice japonez :

— S-o ia naiba de *karma*, să-l ia naiba de cutremur, să-l ia naiba de şanţ. Eu mi-am pierdut săbiile, la naiba şi cu ele !

Blackthorne izbucni în rîs. Uşurarea că era în viaţă şi stupiditatea faptului în sine îl făceau să se simtă epuizat. Apoi, peste o clipă, rîse şi Toranaga, iar veselia lor o cuprinse şi pe Mariko.

Toranaga se ridică în picioare. Cu grijă. Apoi, încălzit de bucuria de a trăi, începu să facă giumbuşlucuri pe marginea şanţului, parodiindu-se pe sine şi cutremurul. Se opri şi-i făcu semn lui Blackthorne să i se alăture şi încălecă şanţul, îşi desfăcu fîşia de pînză din brîu şi, rîsul cuprinzîndu-l iar, îi spuse lui Blackthorne să facă la fel. Blackthorne se supuse şi amîndoi bărbaţii încercară să urineze în şanţ. Dar nu reuşiră. Îşi dădură toată silinţa, ceea ce-i făcu să rîdă şi mai tare şi să se blocheze şi mai mult. În cele din urmă, izbutiră, iar Blackthorne se aşeză jos, să-şi adune puterile şi se lăsă pe spate sprijinindu-se în mîini. Cînd îşi reveni cît de cît, se întoarse spre Mariko.

— Cutremurul s-a terminat de tot, Mariko-san ?

— Pînă la următorul, da.

Ea continuă să-şi cureţe noroiul de pe mîini şi de pe chimonou.

— Totdeauna e la fel ?

— Nu. Uneori e foarte slab. Uneori urmează o altă serie de cutremure după un ceas, sau după o zi, sau după o jumătate de ceas, sau după o jumătate de zi. Uneori nu e decît o singură zguduitură, niciodată nu ştii, Anjin-san. E bine pînă cînd începe din nou. *Karma, neh ?*

Străjile-i priveau fără să se clintească, aşteptînd porunca lui Toranaga. Către nord focul făcea prăpăd în tabăra improvizată. Samuraii luptau cu flăcările şi săpau să-i găsească pe cei îngropaţi de stîncile aduse de avalanşă. Către răsărit, Yabu, Omi şi Buntaro stăteau cu celelalte gărzi, la celălalt capăt al fisurii, teferi, doar cu nişte vînătăi, aşteptînd, de asemeni, să fie chemaţi. Igurashi dispăruse. Îl înghiţise pămîntul.

Blackthorne se lăsă purtat de gînduri. Dispreţul faţă de sine dispăruse şi se simţea pe de-a-ntregul senin şi teafăr. Acum mintea-i cugeta cu mîndrie la faptul de a fi samurai, la drumul spre Yedo, la nava lui, la Corabia Neagră şi iarăşi la samurai. Îşi aruncă privirea spre Toranaga şi ar fi vrut să-i pună zeci de întrebări, dar băgă de seamă că *daimyo* era pierdut în propriile lui gînduri şi ştia că ar fi nepoliticos să-l deranjeze. E destul timp, gîndi el

mulţumit şi se uită spre Mariko. Ea-şi aranja părul şi veşmintele, aşa că n-o mai privi. Se lungi de-a binelea, cu ochii aţintiţi în înaltul cerului, simţind pământul cald sub el şi aşteptînd liniştit.

Toranaga vorbi, serios acum

— — *Domo*, Anjin-san, *neh ? Domo.*

— *Dozo*, Toranaga-sama. *Nané mo. Hombun neh ?* Vă rog, Toranaga-sama, a fost o nimica toată. Datoria.

Apoi neştiind destule cuvinte şi voind ca spusele lui să fie exacte, zise

— Mariko-san, ai vrea să explici în locul meu că acum cred că înţeleg ce-ai vrut dumneata să spui şi ce-a vrut seniorul Toranaga să spună în legătură cu *karma* şi cu prostia de a te înspăimînta pentru ceea ce *este*. Foarte multe îmi par acum mai clare. Nu ştiu de ce — poate pentru că n-am fost niciodată atît de înspăimîntat, poate că asta mi-a limpezit capul —, dar parcă gîndesc mai clar. Cum... ei bine, cum a fost, de pildă, cu bătrînul grădinar. Da, asta a fost în întregime vina mea şi într-adevăr îmi pare rău, dar a fost o greşeală, n-am făcut-o dinadins. Asta *este*. Aşa că nu se mai poate face nimic în legătură cu asta. Puţin mai înainte eram cu toţii la un pas de moarte. Toată grija şi tot zbuciumul au fost în zadar, nu-i aşa ? *Karma*. Da, acum ştiu ce e *karma*. Înţelegi ?

— Da.

Ea-i tălmăci lui Toranaga.

— Înălţimea sa zice „Bine, Anjin-san. *Karma* este începutul cunoaşterii. Mai departe vine răbdarea. Răbdarea este foarte importantă. Sînt puternici cei ce au răbdare, Anjin-san. Răbdare înseamnă să-ţi înfrîngi pornirea către cele şapte simţăminte : ură, adoraţie, bucurie, nelinişte, mînie, tristeţe, teamă. Dacă nu te laşi cuprins de ele înseamnă că ai răbdare, că eşti liniştit şi-atunci vei începe să înţelegi în curînd tot mersul lucrurilor şi vei fi în armonie cu Eternitatea."

— Dumneata crezi asta, Mariko-san ?

— Da. Foarte mult. Încerc, de asemeni, să am răbdare, dar e greu.

— Şi eu zic la fel. Asta înseamnă şi *wa*, armonia voastră, „seninătatea" voastră, *neh ?*

— Da.

— Spune-i că-i mulţumesc, într-adevăr, pentru ce-a făcut pentru bătrînul grădinar. Înainte n-am zis-o decît de formă, nu din toată inima. Spune-i-o, te rog.

— Nu-i nevoie, Anjin-san. El a ştiut dinainte că nu erai decît politicos.

— De unde a ştiut ?

— Ţi-am spus că este cel mai înţelept om din lume. El zîmbi.

— Uite, spuse ea, ţi-au zburat anii de pe chip. Apoi adăugă în latină : Eşti iarăşi dumneata însuţi, poate chiar mai bun ca înainte !

— Dar dumneata eşti frumoasă ca întotdeauna.

Ochii ei deveniră mai luminoşi, dar şi-i feri de Toranaga.

Blackthorne o văzu şi nu-i scăpă nici precauţia ei. Se ridică în picioare şi-şi pironi privirea în despicătura din pămînt făcută în zigzag. Sări cu atenţie în ea şi dispăru.

Mariko se ridică, speriată pe moment, dar Blackthorne reveni repede la suprafaţă. Avea în mîini sabia de la Fujiko. Era tot în teacă, deşi plină de noroi şi zgîriată. Sabia lui mică, pentru înjunghiere, dispăruse.

Îngenunche în faţa lui Toranaga şi-i oferi sabia sa, aşa cum trebuia oferită o sabie.

— *Dozo,* Toranaga-sama, spuse el pur şi simplu, *Kara samurai ni samuri, neh ?* Vă rog, senior Toranaga, de la un samurai, pentru un samurai, nu ?

— *Domo,* Anjin-san. Seniorul de Kwanto acceptă sabia şi şi-o puse la cingătoare. Apoi zîmbi, se aplecă şi-l bătu pe Blackthorne zdravăn pe umăr. *Tomo, neh ?* Prieten, nu ?

— *Domo.*

Blackthorne privi în depărtare. Zîmbetu-i dispăru. Un nor de fum se înălţa peste dealul unde se afla satul. Imediat îl întrebă pe Toranaga dacă putea să plece să vadă ce e cu Fujiko.

— Dînsul zice da, Anjin-san. Urmează ca noi să-l întîlnim la fortăreaţă la apusul soarelui, pentru cină. Vrea să vorbească anume lucruri cu dumneata.

Blackthorne se întoarse în sat. Totul era devastat, drumul stricat şi de nerecunoscut. Dar bărcile nu fuseseră atinse. Multe focuri încă ardeau. Sătenii cărau găleţi cu nisip şi cu apă. Dădu colţul. Casa lui Omi se vedea înclinată într o parte, ca beată. A lui era arsă din temelii.

Capitolul 39

Fujiko era rănită. Nigatsu, slujnica ei, murise. Prima undă de şoc distrusese pilonii centrali ai casei, împrăştiind cărbunii din bucătărie. Fujiko şi Nigatsu fuseseră prinse de una din grinzile căzute şi flăcările o transformaseră pe Nigatsu într-o torţă. Pe Fujiko reuşiseră s-o scoată. Murise şi unul din copiii bucătarului, dar ceilalţi servitori se aleseseră doar cu vînătăi şi luxaţii. Toţi erau foarte bucuroşi să-l vadă pe Blackthorne viu şi nevătămat.

Lîngă gardul grădinii rămas în picioare, Fujiko zăcea pe jumătate conştientă pe un aşternut salvat de la dezastru. Şi ea, cînd văzu că Blackthorne era teafăr, aproape că plînse.

— Îi mulţumesc lui Buddha, Anjin-san, că nu eşti rănit, spuse ea cu voce stinsă.

Încă buimacă, încercă să se ridice, dar el o rugă să nu se mişte. Picioarele şi partea de jos a spatelui erau arse rău. Un doctor o îngrijea deja, înfăşurîndu-i mădularele cu bandaje muiate-n ceai şi alte ierburi, ca să-i aline durerea. Blackthorne îşi ascunse îngrijorarea şi aşteptă pînă ce doctorul termină, apoi vorbi cu el între patru ochi :

— Fujiko-san, *yoi ka* ? Doamna Fujiko are să fie bine ?

Doctorul ridică uşor din umeri.

— *Hai.* Buzele îi dezveliră dinţii ieşiţi în afară. *Karma, neh ?*

— *Hai,* Blackthorne văzuse destui marinari murind din pricina arsurilor, ca să ştie cît erau de periculoase. Rănile deschise aproape întotdeauna putrezeau în cîteva zile, nimic nu putea opri răspîndirea infecţiei. Nu vreau să moară.

— *Dozo ?*

El întrebă în japoneză şi doctorul clătină din cap şi-i răspunse că doamna are să se facă bine cu siguranţă. Era tînără şi puternică.

— *Shigata ga nai,* spuse doctorul şi porunci slujnicelor să-i ţină bandajele umede, îi dădu lui Blackthorne ierburi pentru propriile lui julituri, îi spuse că are să se întoarcă curînd, apoi o porni grăbit pe deal în sus, către casa distrusă a lui Omi.

Blackthorne stătea la poarta principală, care rămăsese în picioare. Săgeţile lui Buntaro erau încă înfipte în stîlpul

din stînga. Absent, atinse una. N-a fost decît *Karma* că ea se alesese cu asemenea arsuri, gîndi trist.

Se întoarse la Fujiko şi porunci unei slujnice să aducă ceai. O ajută să-l bea şi o ţinu de mînă pînă ce adormi sau părea că doarme. Servitorii lui salvau tot ce se putea, muncind de zor, ajutaţi de cîţiva săteni. Ştiau că ploile o să înceapă curînd. Patru bărbaţi încercau să ridice un adăpost vremelnic.

— *Dozo,* Anjin-san.

Bucătarul îi oferea ceai proaspăt, încercînd să nu lase să i se citească nenorocirea pe faţă. Fata cea mică fusese copilul lui favorit.

— *Domo,* răspunse Blackthorne. *Sumimasen.* Îmi pare rău.

— *Arigato,* Anjin-san. *Karma, neh ?*

Blackthorne încuviinţă din cap şi luă ceaiul prefăcîndu-se că nu vede mîhnirea bucătarului, ca să nu-l facă de ruşine. Mai tîrziu un samurai urcă dealul, aducînd vorbă de la Toranaga că Blackthorne şi Fujiko aveau să doarmă în cetate pînă li se reclădea casa. Sosiră două palanchine. Blackthorne o aşeză pe Fujiko cu grijă într-unul din ele şi o trimise cu slujnicele. Dădu drumul propriului palanchin, spunînd c-avea să vină şi el curînd.

Ploaia începu, dar el nu-i dădu nici o atenţie. Se aşeză pe o piatră în grădina ce-i oferise atîta bucurie. Acum totul era dezolant. Podeţul era rupt, heleşteul împrăştiat, iar pîrîiaşul dispăruse.

— N-are importanţă, spuse el fără să se adreseze cuiva anume. Pietrele n-au murit.

Ueki-ya îi spusese că o grădină trebuie aranjată în preajma pietrelor ei, că, fără ele, o grădină e goală, devenind pur şi simplu, un loc de cultivat.

Una din pietre era colţuroasă şi banală, dar Ueki-ya o aşezase astfel încît, dacă o priveai îndelung şi intens spre apusul soarelui, cînd vinişoarele şi cristalele dinăuntrul ei reflectau lumina roşiatică, puteai să vezi un lanţ întreg de munţi, cu văi domoale şi lacuri adînci şi, în depărtare, un orizont ce bătea în verde, din care izvora o mare de întuneric.

Blackthorne atinse piatra.

— Te numesc Ueki-ya-sama, spuse el.

Asta îi făcu plăcere şi ştia că, dacă Ueki-ya s-ar fi aflat în viaţă, bătrînul ar fi fost şi el foarte încîntat. Chiar dacă e

mort, poate că are să știe. Poate că acum *kami*-ul lui este aici, își spuse Blackthorne. *Shintoiștii* credeau că, atunci cînd mor, ajung *kami*.

— Ce este *kami*, Mariko-san ?

— *Kami* nu se poate explica, Anjin-san. Este ca un spirit și totuși nu, ca un suflet și totuși nu. Poate că este temeiul neîntrupat al unui lucru sau al unui om... trebuie să știi că o ființă umană devine *kami* după moarte, dar un pom, o stîncă, o plantă sau o pictură pot fi la fel de bine *kami*. Toți *kami* sînt venerați, dar niciodată idolatrizați. Ei există între cer și pămînt și vizitează acest Pămînt al Zeilor sau îl părăsesc cu toții deodată.

— Și *Shinto* ? Ce este *Shinto* ?

— A, nici asta nu se poate explica, îmi pare rău. E ca o religie, și totuși nu e. La început nici măcar n-a avut un nume. Noi i-am zis *Shinto*, Calea lui *kami*, abia acum o mie de ani, spre a-l deosebi de *Butsudo*, Calea lui Buddha. Dar, deși nu se poate defini, *Shinto* este temeiul Japoniei și al japonezilor și, cu toate că n-are nici teologie, nici zeu-căpetenie, nici credință, nici sistem etic, el este justificarea existenței noastre. *Shinto* este un cult al naturii, cu mituri și legende, în care nimeni nu crede din adîncul inimii, dar toți îl venerează întru totul. Un ins e *Shinto*, așa cum prin naștere e japonez.

— Tu ești *Shinto* și creștină totodată, nu ?

— O, da, cu siguranță, bineînțeles...

Blackthorne atinse din nou piatra.

— Te rog, *kami* al lui Ueki-ya, te rog rămîi în grădina mea.

Apoi, fără să se sinchisească de ploaie, își lăsă ochii furați de peisajul rocii, cutreierînd văile bogate, lacul senin, oprindu-se pe orizontul ce bătea în verde, o mare de întuneric îngrămădindu-se acolo.

Simți că trebuie să se întoarcă. Își ridică privirea. Omi se uita la el, stînd liniștit pe vine. Tot mai ploua și Omi purta un chimonou proaspăt călcat sub haina de ploaie din pai de orez și o pălărie largă, conică, din bambus. Părul-i era proaspăt spălat.

— *Karma*, Anjin-san, spuse el arătînd spre ruinele ce ardeau înăbuşit.

— *Hai. Ikaga desu ka ?*

Blackthorne îşi şterse ploaia de pe faţă.

— *Yoi.* Omi arătă spre casa lui. *Watakushi no yuya wa hakaisarete imasen ostukai ni narimasen-ka ?* Baia mea n-a fost distrusă. N-ai vrea s-o foloseşti ?

— *Ah so desu ! Domo,* Omi-san, *hai, domo.*

Bucuros, Blackthorne îl urmă pe Omi pe poteca şerpuindă ce ducea în sus, către curtea lui. Slujitorii şi meşterii satului, sub supravegherea lui Mura, bocăneau, tăiau cu fierăstrăul, reparau. Pilonii centrali erau deja la locul lor şi acoperişul aproape pus.

Prin semne şi cuvinte simple rostite cu multă răbdare, Omi îl lămuri că servitorii lui izbutiseră să stingă focul la timp. Într-o zi sau două, îi spuse el lui Blackthorne, casa avea să fie ridicată la loc, tot atît de bună pe cît fusese, aşa că n-avea de ce să-şi facă griji.

— A dumitale va dura mai mult, o săptămînă, Anjin-san. Nu te-ngrijora, Fujiko-san ştie să se gospodărească. Ea o să stabilească toate preţurile cu Mura cît ai bate din palme şi casa dumitale o să fie mai bună ca oricînd. Am auzit că Fujiko are arsuri grave. Ei, asta se-ntîmplă uneori, dar nu te speria, doctorii noştri se pricep foarte bine la arsuri — trebuie să se priceapă, *neh ?* Da, Anjin-san, a fost un cutremur puternic, dar putea fi şi mai rău. Cîmpurile de orez au fost greu atinse, dar irigaţiile, care sînt atît de importante, n-au fost distruse. Nici bărcile n-au fost stricate, şi asta-i, de asemeni, foarte bine. Doar o sută cincizeci şi patru de samurai au fost omorîţi în avalanşa de pietre din munte, asta nu-i mult, *neh ?* Cît despre sat, după o săptămînă cu greu ai să mai ştii că aici a fost un cutremur. Au fost omorîţi cinci ţărani şi cîţiva copii, o nimica toată ! Anjiro a fost foarte norocos, *neh ?* Am auzit că l-ai scos pe Toranaga-sama dintr-o primejdie de moarte. Noi toţi îţi sîntem foarte recunoscători, Anjin-san. Foarte. Dacă l-am fi pierdut... Se spune că seniorul Toranaga a acceptat sabia dumitale, eşti norocos, asta e o mare cinste. Da, *Karma* dumitale e puternică, foarte bună, foarte bogată. Da, noi îţi mulţumim foarte mult. Ascultă, o să stăm de vorbă mai pe îndelete după ce-ţi faci baia. Sînt bucuros că îmi eşti prieten.

Omi îi strigă pe servitorii de la baie :

— *Isogi !* Grăbiţi-vă !

Slujitorii îl însoţiră pe Blackthorne la casa de baie, care se afla într-un crîng micuţ de arţari şi era legată de casa principală printr-o alee şerpuitoare, bine îngrijită, de obicei acoperită. Baia era mult mai spaţioasă decît a lui. Un perete crăpase foarte rău, dar sătenii deja îl tencuiau. Acoperişul era solid, deşi cîteva ţigle lipseau şi ploaia picura ici-colo, dar asta nu conta.

Blackthorne se dezbrăcă şi se aşeză pe scăunel. Servitorii îi săpuniră trupul şi părul în ploaie. Cînd fu curăţat, intră înăuntru şi se cufundă în baia aburindă. Toate grijile-i dispărură.

Fujiko o să se facă bine. Sînt un om norocos — norocos că am fost acolo să-l trag afară pe Toranaga, norocos că am salvat-o pe Mariko şi norocos că el a fost acolo să ne ajute.

Magia lui Suwo îl învioră ca de obicei. Mai tîrziu îl lăsă pe Suwo să-i îngrijească vînătăile, tăieturile, să-i pună o fîşie de pînză curată în brîu, chimonoul şi şosetele-*tabi*, aduse de servitorii lui Omi, şi ieşi afară. Ploaia se oprise.

Un adăpost provizoriu fusese ridicat într-un colţ al grădinii. Avea o duşumea curată, înălţată de la pămînt, aşternuturi curate şi o vază mică, cu un aranjament floral. Omi îl aştepta însoţit de o bătrînă ştirbă, aspră la chip.

— Te rog ia loc, Anjin-san.

— Mulţumesc şi mulţumesc pentru haine, răspunse el într-o japoneză poticnită.

— O, te rog. Ce doreşti, ceai sau *saké ?*

— Ceai, hotărî Blackthorne, gîndind că era mai bine să-şi păstreze capul limpede pentru discuţia cu Toranaga. Mulţumesc.

— Aceasta este mama mea, spuse Omi ceremonios, cu vădită veneraţie.

Blackthorne se înclină. Bătrîna zîmbi cu ifos şi-şi ţinu respiraţia.

— Sînt onorată, Anjin-san, spuse ea.

— Mulţumesc, dar eu sînt onorat.

Blackthorne repetă automat suita de formule de politeţe învăţate de la Mariko.

— Anjin-san, ne-a părut atît de rău să-ţi vedem casa în flăcări.

— Ce se putea face ? Asta-i *karma, neh ?*

— Da, *karma*. Bătrîna își întoarse privirea de la el și se încruntă. Grăbește-te ! Anjin-san vrea ceaiul cald !

O slujnică venea aducînd tava cu ceai. Lîngă ea, o fată atît de frumoasă că-i tăie respirația lui Blackthorne. Apoi și-o aminti. Nu era aceea pe care o văzuse cu Omi prima oară, cînd el trecea prin piața satului, în drum spre galeră ?

— Aceasta e soția mea, spuse Omi scurt.

— Sînt onorat, răspunse Blackthorne, în timp ce ea trecu la locul ei, îngenunche și se înclină.

— Trebuie să-i ierți încetineala, spuse mama lui Omi. Ceaiul este destul de cald ?

— Mulțumesc, e foarte bun.

Blackthorne observă că bătrîna nu rostise numele norei, așa cum ar fi trebuit s-o facă. Dar nu fu surprins, pentru că Mariko îi povestise deja despre purtările aspre ale soacrei față de noră în societatea japoneză.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că nu e la fel și-n Europa, îi spusese el.

— Soacra nu poate face nici un rău, Anjin-san. În definitiv, părinții aleg nevasta fiului din capul locului, și ce tată ar lua o hotărîre fără să-și întrebe propria soție ? Bineînțeles, nora trebuie să se supună și fiul totdeauna face ceea ce vor mama și tatăl lui.

— Totdeauna ?

— Totdeauna.

— Și dacă fiul refuză ?

— Asta nu se poate. Fiecare trebuie să dea ascultare căpeteniei casei. Prima datorie a fiului este către părinții lui. Bineînțeles. Fiii primesc totul de la mama lor : viață, hrană, tandrețe, apărare. Ea-i ajută toată viața. Așa că e drept, bineînțeles, ca un fiu să ia în seamă dorințele mamei lui. Nora trebuie să se supună. Asta e datoria ei.

— La noi e altfel.

— E greu să fii o noră bună, foarte greu. Nu-ți rămîne decît să speri că ai să trăiești destul de mult încît să ai fii și să ajungi tu însăți soacră.

— Și soacra dumitale ?

— A, e moartă, Anjin-san. A murit în urmă cu mulți ani. N-am cunoscut-o niciodată. Seniorul Hiro-matsu, în înțelepciunea lui, nu și-a mai luat o altă nevastă.

— Buntaro-san e singurul său fiu ?

— Da. Soţul meu are cinci surori în viaţă, dar nici un frate. Ea glumise Într-un fel, acum sîntem rude, Anjin-san. Fujiko e nepoata soţului meu. Ce este ?

— Sînt surprins că nu mi-ai spus-o niciodată, asta-i tot.

— Ei bine, e foarte complicat. Anjin-san.

Apoi Mariko îi explicase că Fujiko era, de fapt, o fiică adoptivă a lui Numata Akinori, care se însurase cu sora cea mai mică a lui Buntaro, şi că adevăratul tată al lui Fujiko era un nepot al dictatorului Goroda, prin cea de a opta concubină a sa, că Fujiko fusese înfiată de Numata cînd era copilă, la porunca lui *taikō*, pentru că *taikō* voia legături mai strînse între descendenţii lui Hiro-matsu şi Goroda...

— Poftim ?

Mariko rîsese spunîndu-i că da, relaţiile de familie în Japonia erau foarte complicate, pentru că înfierea era un lucru normal, pentru că familiile îşi schimbau deseori între ele fiii şi fiicele şi divorţau, se recăsătoreau şi se înrudeau din nou prin căsătorie. Cu atîtea concubine legale şi cu uşurinţa divorţului — în special dacă era la porunca seniorului feudal —, toate familiile japoneze ajungeau destul de repede la o încîlceală de necrezut.

— Ca să descurci exact legăturile de familie ale seniorului Toranaga ţi-ar trebui zile în şir, Anjin-san. Gîndeşte-te numai la cîte complicaţii apar acum el are şapte concubine *oficiale*, în viaţă, care i-au dat cinci fii şi trei fiice. Unele concubine au fost văduve sau divorţate, avînd alţi fii şi fiice — pe unii dintre aceştia Toranaga i-a adoptat, pe alţii nu. În Japonia nu întrebi pe cineva dacă este înfiat sau copil legitim. Într-adevăr, ce contează ? Moştenirea este întotdeauna la bunul plac al căpeteniei casei, aşa că, înfiat sau nu, este acelaşi lucru, *neh* ? Chiar şi mama lui Toranaga a fost divorţată. Mai tîrziu ea s-a recăsătorit şi a mai avut trei fii şi două fiice de la cel de al doilea soţ. Acum toţi sînt căsătoriţi ! Fiul ei cel mai mare din cea de a doua căsătorie este Zataki, seniorul de Shinano.

Blackthorne se gîndise. Apoi spusese :

— La noi divorţul nu e cu putinţă.

— La fel ne spun şi sfinţii părinţi. Îmi pare rău, dar asta nu e foarte înţelept; Anjin-san. Se mai fac greşeli, oamenii se schimbă, asta-i *karma, neh* ? De ce ar trebui un bărbat să suporte o nevastă dezgustătoare, sau o ne-

vastă un bărbat nemernic ? E o prostie să fii legat pentru totdeauna, bărbat sau femeie, *neh* ?

— Da.

— În această privinţă noi sîntem foarte înţelepţi, iar sfinţii părinţi neînţelepţi. Acesta a fost unul din cele două motive importante pentru care *taikō* n-a îmbrăţişat creştinismul, această prostie în privinţa divorţului, şi cea de a şasea poruncă : „Să nu ucizi !". Părintele Superior a trimis tocmai la Roma, cerînd scutire pentru japonezi în legătură cu divorţul. Dar Sanctitatea sa Papa, în înţelepciunea sa, a spus nu. Dacă Sanctitatea sa spunea da, cred că *taikō* s-ar fi convertit, toţi *daimyo* ar fi urmat adevărata credinţă şi ţara ar fi fost creştină. Cea de-a şasea poruncă nu mai conta, pentru că, de fapt, nimeni nu-i dă nici o importanţă, creştinii mai puţin decît toţi. O favoare atît de mică pentru atît de mult, *neh* ?

— Da, spuse Blackthorne.

Ce înţelept părea divorţul aici ! De ce acasă era un păcat de moarte, căruia i se împotrivea orice preot creştin, catolic sau protestant, în numele lui Dumnezeu ?

— Cum e soţia lui Toranaga ? întrebase el dorind s-o ţină de vorbă.

Mai tot timpul ea se ferise să aducă vorba despre Toranaga şi istoria familiei lui, iar pentru Blackthorne era important să ştie orice.

O umbră trecuse peste faţa lui Mariko.

— E moartă. Ea a fost cea de a doua soţie şi a murit acum zece sau unsprezece ani. A fost sora vitregă a lui *taikō*. Seniorul Toranaga n-a avut niciodată noroc la neveste, Anjin-san.

— De ce ?

— O, cea de a doua era bătrînă, obosită, apucătoare, moartă după aur, deşi zicea că nu, la fel ca fratele ei, *taikō* însuşi. Stearpă şi rea. A fost o căsătorie politică, bineînţeles. Pentru o vreme eu a trebuit să fiu una din doamnele ei de onoare. Nimic nu-i făcea plăcere şi nici unul din tineri, sau din bărbaţi, n-a putut să-i dezlege Nodul din Pavilionul ei de Aur.

— Poftim ?

— Poarta ei de Jad, Anjin-san. Cu Turturelele lor, cu Suliţele lor în plin avînt. Nu înţelegi ?

— O ! Înţeleg. Da.

— Nimeni n-a putut să-i dezlege Nodul... n-a putut s-o mulţumească.

— Nici chiar Toranaga ?

— El n-a-mpărţit niciodată perna cu ea, Anjin-san, spusese ea destul de uimită. Bineînţeles, după căsătorie, el n-a mai avut nimic de-a face cu ea, decît să-i dea un castel, o suită şi cheile vistieriei lui. De ce să fi-mpărţit perna cu ea ? Ea era destul de bătrînă, fusese măritată de două ori înainte, dar fratele ei, *taikō*, anulase căsătoriile. O femeie foarte nesuferită — toată lumea a fost foarte uşurată cînd ea s-a dus în Marele Necunoscut, chiar şi *taikō*, iar toate nevestele fiilor ei din căsătoriile dinainte şi toate concubinele lui Toranaga au ars în taină tămîie de mare bucurie.

— Şi prima nevastă a lui Toranaga ?

— A, doamna Tachibana. Asta a fost o altă căsătorie politică. Seniorul Toranaga avea optsprezece ani, ea cincisprezece. Cu timpul ea a ajuns o femeie cumplită. Acum douăzeci de ani Toranaga a condamnat-o la moarte, pentru că a aflat că ea urzea în taină să-l asasineze pe seniorul lor feudal, dictatorul Goroda, pe care-l ura. Tatăl meu deseori mi-a spus că el credea c-au fost norocoşi cu toţii că şi-au păstrat capetele pe umeri — el, Toranaga, Nakamura şi toţi generalii —, pentru că Goroda era nemilos, neînduplecat şi deosebit de bănuitor faţă de cei foarte apropiaţi lui. Femeia aceea ar fi putut să-i termine pe ei toţi, oricît de nevinovaţi erau. Din pricina complotului ei împotriva seniorului Goroda, singurul lor fiu, Nobunaga, a fost şi el condamnat la moarte, Anjin-san. Bietul Nobunaga — era fiul favorit al lui Toranaga şi moştenitorul lui oficial : fiind curajos şi devotat a ajuns general prin meritele sale. Era nevinovat, dar ea l-a amestecat în complot. El nu avea decît nouăsprezece ani cînd Toranaga i-a poruncit să-şi facă *seppuku*.

— Toranaga şi-a omorît propriul fiu ? Şi nevasta ?

— Da. El le-a poruncit, dar n-a avut de ales, Anjin-san. Dacă n-ar fi făcut-o, seniorul Goroda ar fi bănuit, pe drept, că Toranaga însuşi luase parte la complot, şi i-ar fi poruncit imediat să-şi spintece pîntecul. O, da, Toranaga a fost norocos să scape de mînia lui Goroda şi a fost înţelept să-şi trimită nevasta în cealaltă viaţă. Cînd ea a murit, nora ei şi concubinele lui Toranaga au fost bucuroase. Fiul lui trebuise să-şi trimită prima soţie acasă, în diz-

grație, din pricina ei, pentru o lipsă de respect închipuită — după ce născuse doi copii. Fata și-a făcut *seppuku* — ți-am spus, Anjin-san, că doamnele își fac *seppuku* tăindu-și beregata, nu burțile, ca bărbați ? —, dar ea s-a dus la moarte împăcată, bucuroasă să scape de o viață plină de lacrimi, după cum și soția următoare și-a dorit moartea, soacra făcîndu-i viața la fel de nenorocită...

Acum, privind la soacra lui Midori, căreia i se prelingea ceaiul încet pe bărbie, Blackthorne știa că această cotoroanță bătrînă avea putere de viață și de moarte, putea să o divorțeze sau să o dezonoreze pe Midori, dacă bărbatul ei, căpetenia casei lor, era de acord. Și, indiferent ce hotărau ei, Omi avea să se supună. Ce îngrozitor, își spuse el.

Midori, cu fața-i ovală și părul bogat, era plină de grația și tinerețea pe care bătrîna le pierduse de mult. Era mai frumoasă decît Mariko, dar fără focul și vigoarea ei, mlădie ca o trestie și plăpîndă ca un funigel.

— Unde sînt gustările ? Bineînțeles, lui Anjin-san trebuie să-i fie foame, *neh* ? spuse bătrîna.

— O, îmi cer iertare, răspunse Midori imediat. Du-te și adu-le degrabă, spuse ea slujnicei. Fuga ! Iartă-mă, Anjin-san !

— Îmi pare rău, spuse bătrîna.

— Vă rog, nu trebuie să vă cereți iertare, îi spuse Blackthorne lui Midori și imediat știu că făcuse o greșeală. Bunele maniere cereau să-i vorbească doar soacrei, mai cu seamă dacă i se dusese vestea de rea. Îmi pare rău, spuse el. Nu mi-e foame. Astă-seară trebuie să mănînc cu seniorul Toranaga.

— *Ah so desu !* Am auzit că i-ai salvat viața. Ar trebui să știi cît de recunoscători îți sîntem noi, vasalii lui ! spuse bătrîna.

— A fost datorie. Eu n-am făcut nimic.

— Ai făcut totul, Anjin-san. Omi-san și Yabu-san prețuiesc fapta dumitale tot atît de mult pe cît o prețuim și noi toți.

Blackthorne o văzu pe bătrînă privind către fiul ei. Aș vrea să te pot ghici, căței bătrînă, gîndi. Ești tot atît de rea ca și cealaltă, Tachibana ?

,Omi spuse :

— Mamă, sînt norocos să-l am pe Anjin-san prieten.

— Noi toți sîntem norocoși, spuse ea.

— Nu, eu sînt norocos, răspunse Blackthorne. Eu norocos am prieteni ca familia lui Kasigi Omi-san.

Toţi minţim, gîndi Blackthorne, dar nu ştiu de ce-o faceţi voi. Eu mint să-mi apăr pielea şi pentru că aşa e obiceiul. Dar n-am uitat niciodată... Stai puţin. Pe cinstite, n-a fost asta *karma* ? Tu n-ai fi făcut ce-a făcut Omi ? Asta a fost demult, într-o viaţă anterioară, *neh* ? Acum nu mai are nici un sens.

Un grup de călăreţi urca dealul tropăind. Naga era în fruntea lor. Descălecă şi înaintă cu paşi mari prin grădină. Toţi sătenii se opriră din lucru şi îngenunchează. El le făcu semn să-şi continue munca.

— Îmi cer iertare că te deranjez, Omi-san, dar m-a trimis seniorul Toranaga.

— Se poate ? Nu mă deranjezi. Te rog, ia loc, spuse Omi. Midori îi dădu imediat perna ei şi se înclină foarte adînc. Ce doreşti, ceai sau *saké*, Naga-sama ?

Naga se aşeză.

— Nimic, mulţumesc. Nu mi-e sete.

Omi insistă politicos, continuînd ritualul obligatoriu, ce părea nesfîrşit, deşi era clar că Naga se grăbea.

— Cum se simte seniorul Toranaga ?

— Foarte bine. Anjin-san, ne-ai fost de mare ajutor. Da. Vreau să-ţi mulţumesc eu însumi.

— A fost datorie, Naga-san. Dar eu am făcut puţin. Seniorul Toranaga m-a tras din... m-a tras din pămînt.

— Da, dar asta a fost după aceea. Îţi mulţumesc foarte mult.

— Naga-san, pot să-i fiu cu ceva de folos seniorului Toranaga ? întrebă Omi, acum cînd politeţea îi îngăduia să vină la subiect.

— Ar dori să te vadă după cină. Va avea loc o întrunire a tuturor ofiţerilor.

— Aş fi onorat.

— Anjin-san, dumneata urmează să vii acum cu mine, dacă-ţi face plăcere.

— Bineînţeles. Mi se face o deosebită cinste.

Urmară mai multe plecăciuni şi saluturi, apoi Blackthorne se urcă pe cal şi coborîră în galop dealul. Cînd grupul de samurai ajunse în piaţă, Naga struni calul.

— Anjin-san !

— *Hai ?*

— Îţi mulţumesc din toată inima pentru că l-ai salvat pe seniorul Toranaga. Dă-mi voie să-ţi fiu prieten... urmară cîteva cuvinte pe care Blackthorne nu le pricepu.

— Îmi pare rău, nu înțeleg : *Karite iru ?*

— A, îmi pare rău. *Karite iru* — un om *karite iru* ceva unui alt om, ca „datorie". Înțelegi, „datorie" ?

— „Îți sînt dator", îi străfulgeră lui Blcakthorne prin minte. *Ah so desu ! Wakarimasu.*

— Bun. Am spus doar că îți sînt dator.

— A fost datoria mea, *neh ?*

— Da. Chiar și așa, eu îți datorez o viață.

* * *

— Toranaga-sama spune că tot praful de pușcă și ghiulelele au fost puse înapoi pe nava dumitale, Anjinsan, aici în Anjiro, înainte de a pleca spre Yedo. Înălțimea sa întreabă cît timp ți-ar trebui să fii gata să ieși în larg ?

— Asta depinde de starea ei, dacă a fost carenată, pusă la punct, catargul înlocuit și toate celelalte. Știe seniorul Toranaga în ce stare e ?

— Nava pare în ordine, zice Înălțimea sa, dar el nu e marinar, așa că nu poate fi sigur. El n-a mai fost la bordul ei de cînd a fost trasă în portul Yedo, cînd a poruncit să fie reparată. Presupunînd că nava este în stare bună, *neh*, el întreabă cît timp ți-ar trebui s-o pregătești de război ?

Inima lui Blackthorne tresări.

— Cu cine să mă lupt, Mariko-san ?

— El întreabă cu cine ai dori dumneata să te bați ?

— Anul acesta cu Corabia Neagră, răspunse el pe loc, luînd o hotărîre bruscă, sperînd cu disperare că acesta era momentul potrivit să-i înfățișeze lui Toranaga planul pe care-l urzise în taină zile de-a rîndul. Juca totul pe o carte socotind că, întrucît salvase și viața lui Toranaga în dimineața asta, s-ar bucura de un privilegiu special, care l-ar ajuta să depășească momentele critice.

Mariko fu luată prin surprindere.

— Poftim ?

— Corabia Neagră. Spune-i seniorului Toranaga că singurul lucru pe care trebuie să-l facă este să-mi dea dezlegarea de a porni lupta. De rest mă ocup eu. Cu nava mea și cu puțin ajutor... împărțim încărcătura, toată mătasea și lingourile.

Ea rîse. Toranaga nu.

— Stăpînul... stăpînul meu spune că asta ar fi un act de război, de neiertat, împotriva unei naţii prietene. Portughezii sînt de neînlocuit pentru Japonia.

— Da, sînt — pentru moment. Dar eu cred că ei sînt duşmanii lui, aşa cum sînt şi ai mei, şi orice servicii vă fac ei, noi le putem face mai bine. La un preţ mai mic.

— El zice că se poate. Dar nu crede c-o să facă China negoţ cu voi. Nici englezii, nici olandezii nu au încă poziţii puternice în Asia, iar noi acum avem nevoie de mătase şi de o aprovizionare continuă.

— Are dreptate, bineînţeles. Dar într-un an sau doi asta se va schimba şi el o să aibă dovada atunci. Aşa că iată altă propunere. Eu sînt deja în război cu portughezii. Dincolo de limita de trei mile sînt apele tuturor. Cu dezlegările pe care le am acum pot s-o iau legal, ca pe o captură de război, pot s-o duc în orice port şi s-o vînd cu încărcătură cu tot. Cu nava mea şi cu un echipaj are să fie uşor. În cîteva săptămîni sau luni aş putea să aduc la Yedo Corabia Neagră cu tot ce are în ea. Aş putea s-o vînd în Yedo. Jumătate din cîştig va fi a lui — ca taxă portuară.

— El spune că îl interesează prea puţin ce se întîmplă pe mare între dumneata şi duşmanii dumitale. Marea aparţine tuturor, dar acest pămînt este al nostru şi aici guvernează legile noastre, iar legile noastre nu trebuiesc încălcate.

— Da. Blackthorne ştia că pornise pe un drum periculos, dar intuiţia-i spunea că timpul e nimerit şi că Toranaga avea să prindă momeala. Şi Mariko. A fost doar o sugestie. El m-a întrebat cu cine aş vrea să lupt. Te rog, iartă-mă, dar uneori e bine să faci planuri, pentru orice o fi să fie. Cred că interesele seniorului Toranaga sînt şi ale mele.

Mariko tălmăci. Toranaga mormăi, apoi vorbi scurt.

— Seniorul Toranaga preţuieşte sfaturile înţelepte, Anjin-san, de pildă, ideea dumitale despre flota de război, dar asta e fără noimă. Chiar dacă interesele voastre, ale amîndurora, ar fi aceleaşi, — dar nu sînt —, cum ai putea dumneata cu nouă oameni să ataci o navă atît de uriaşă, cu aproapé o mie de oameni la bord ?

— Nu m-aş încumeta. Trebuie să-mi fac un nou echipaj, Mariko-san. Optzeci sau nouăzeci de oameni, mari-

nari şi puşcaşi instruiţi. Îi voi găsi la Nagasaki, pe navele portugheze. Blackthorne se prefăcu că nu bagă de seamă cum lui Mariko i se tăie respiraţia sau cum i se opri evantaiul. Trebuie să fie cîţiva franţuji, un englez sau doi, dacă sînt norocos, şi ceva nemţi sau olandezi — mai toţi dezertori sau înrolaţi cu forţa. Voi avea nevoie de o scrisoare de liberă trecere pentru Nagasaki, o oarecare protecţie şi ceva aur sau argint. Totdeauna se găsesc marinari în flotele duşmane care se vor angaja pentru bani gheaţă, plătiţi în parte pe loc, în parte din prada de război.

— Stăpînul meu spune că orice comandant care, într-un atac, ar avea încredere în asemenea lepădături, ar fi nebun.

Blackthorne spuse :

— De acord, dar eu trebuie să am un echipaj să ies în larg.

— El întreabă dacă ai putea să instruieşti samuraii şi marinarii noştri, să-i faci puşcaşi şi matrozi ?

— Fireşte. Cu timpul. Dar asta ar putea lua luni. Sigur ar fi gata la anu'. N-ar mai fi nici o şansă de-a merge împotriva Corabiei Negre din acest an.

— Seniorul Toranaga spune : Nu plănuiesc să atac Corabia Neagră a portughezilor din acest an sau următorul. Ei nu sînt duşmanii mei şi eu nu sînt în război cu ei.

— Ştiu. Dar eu sînt în război cu ei. Vă rog să mă iertaţi. Bineînţeles, acum doar stăm de vorbă, dar va trebui să fac rost de cîţiva oameni ca să ies în larg, să fiu de folos seniorului Toranaga, dacă doreşte.

Ei se aflau în locuinţa personală a lui Toranaga, care dădea cu faţa spre grădină. Fortăreaţa abia dacă fusese atinsă de cutremur. Noaptea era umedă şi sufocantă, iar fumul de la spiralele aromate se înălţa leneş alungînd ţînţarii.

— Stăpînul meu vrea să ştie, spuse Mariko, dacă ai avea acum nava dumitale şi pe cei cîţiva membri din echipaj cu care-aï venit, ai naviga la Nagasaki să-ţi faci rost de aceşti oameni de care mai ai nevoie ?

— Nu, ar fi prea periculos. Aş avea un echipaj atît de mic, încît portughezii m-ar prinde foarte lesne. Ar fi mult mai bine să am mai întîi oamenii, să-i aduc în apele de acasă, la Yedo, *neh* ? O dată ce am echipajul complet şi sînt bine înarmat, duşmanul nu mă mai poate atinge cu nimic în aceste ape.

— Înălțimea sa nu crede că dumneata și nouăzeci de oameni ați putea lua Corabia Neagră.

— Pot s-o depășesc în viteză și s-o scufund cu *Erasmus*. Bineînțeles, Mariko-san, știu că toate astea-s vorbe, dar, dacă mi s-ar permite să atac dușmanul în clipa cînd aș fi echipat, aș naviga spre Nagasaki, folosindu-mă de maree. Dacă Corabia Neagră ar fi deja în port, aș înălța steagurile de luptă și aș ieși în larg pentru blocadă. Aș lăsa-o să-și termine negoțul și apoi, cînd vîntul ar fi prielnic pentru ea să se întoarcă acasă, m-aș prefface că am nevoie de provizii și aș lăsa-o să se strecoare din port. Aș prinde-o la cîteva leghe în larg, pentru că noi o întrecem ca viteză și tunurile mele ar face restul. Imediat ce s-ar preda, aș pune un echipaj la bordul ei și aș aduce-o înapoi la Yedo. O să aibă peste trei, aproape patru sute de tone în lingouri de aur la bord.

— Dar de ce nu și-ar scufunda căpitanul nava, o dată ce l-ai înfrînt, dacă-l înfrîngi, înainte de a putea merge dumneata la bordul ei ?

— De obicei... Blackthorne avea de gînd să spună : „De obicei echipajul se revoltă dacă are un căpitan nebun, dar eu n-am cunoscut niciodată unul atît de nebun. Mai întotdeauna faci un tîrg cu căpitanul — le cruți viețile, le oferi o mică parte din încărcătură și o acostare sigură la cel mai apropiat port. Dar de data asta o să-l am pe Rodrigues cu care să tratez, eu îl cunosc, și știu ce-o să facă." Dar se mai gîndi la asta și la faptul de a-și dezvălui întregul plan. Mai bine lasă barbarilor căile lor, își spuse. De obicei, nava învinsă renunță, Mariko-san, spuse el, în schimb. E un obicei... e unul din obiceiurile noastre de război pe mare — spre a salva pierderile fără rost de vieți.

— Seniorul Toranaga spune că-i pare rău, Anjin-san, dar acesta este un obicei dezgustător. Dacă el ar avea nave, n-ar încăpea nici una pe mîna dușmanului. Mariko sorbi puțin ceai, apoi continuă Și dacă nava nu este încă în port ?

— Atunci voi cerceta drumurile pe mare ca s-o prind la cîteva leghe în larg. Este mai ușor încarci nava peste măsură, dar mai greu s-o aduci la Yedo. Cînd este așteptată să intre în port ?

— Stăpînul meu nu știe. Poate peste treizeci de zile, zice el. Nava o să vină mai devreme anul ăsta.

Blackthorne știa că se afla aproape de pradă, foarte aproape.

— Atunci blocada și capturarea ar fi la sfîrșitul acestui anotimp.

Ea tălmăci și Blackthorne avu impresia că, pentru o clipă, chipul lui Toranaga fu străbătut de o nemulțumire fugară. Făcu o pauză, ca și cum ar fi cîntărit soluțiile, apoi spuse :

— Dacă am fi în Europa, ar mai exista o cale. Ai putea s-o ataci în timpul nopții și s-o iei prin forță. Un atac prin surprindere.

Mîna lui Toranaga se încordă pe mînerul sabiei.

— El spune : Ai îndrăzni să lupți pe pămîntul *nostru* împotriva dușmanilor *dumitale* ?

Buzele lui Blackthorne erau uscate.

— Nu. Bineînțeles, aceasta este doar o părere, dar, dacă s-ar isca război între Înălțimea sa și portughezi, iar seniorul Toranaga ar voi să-i lovească, aceasta ar fi calea de urmat. Dacă aș avea-o pe *Erasmus* și un echipaj bun, format din două sau trei sute de luptători foarte disciplinați, ar fi ușor să abordez Corabia Neagră și s-o trag în larg. Înălțimea sa ar putea alege timpul pentru atacul prin surprindere — dacă am fi în Europa.

Se făcu tăcere o bună bucată de vreme.

— Seniorul Toranaga spune că nu sîntem în Europa și că nu este război, și nici nu va exista vreodată, între el și portughezi.

— Bineînțeles. Un ultim lucru, Mariko-san : Nagasaki nu e sub puterea seniorului Toranaga, nu-i așa ?

— Nu, Anjin-san. Seniorul Harima stăpînește portul și zona învecinată.

— Dar, în fapt, nu iezuiții controlează portul și tot negoțul ? ! Blackthorne observă șovăiala ei în a tălmăci, dar n-o slăbi deloc. Asta nu e *honto*, Mariko-san ? Și nu este seniorul Harima catolic ? Nu este mai tot Kyushu catolic ? Și-atunci, nu controlează iezuiții, într-o anume măsură, întreaga insulă ?

— Creștinismul e o religie. *Daimyo* stăpînesc propriile lor pămînturi, Anjin-san, spuse Mariko apărîndu-se.

— Dar mie mi s-a spus că, de fapt, Nagasaki e pămînt portughez. Mi s-a spus că ei se poartă ca și cum

ar fi astfel. N-a vîndut tatăl seniorului Harima pămînt iezuiţilor ?

Vocea lui Mariko se făcu tăioasă.

— Da, dar *taikō* a luat pămîntul înapoi. Acum nu i se îngăduie nici unui străin să aibă pămînt aici.

— Dar nu-i aşa că *taikō* nu şi-a dus la îndeplinire edictele, încît azi nimic nu se întîmplă acolo fără aprobarea iezuiţilor ? Nu controlează iezuiţii toată navigaţia din Nagasaki şi tot negoţul ? Nu negociază iezuiţii tot comerţul pentru voi şi nu fac ei pe mijlocitorii ?

— Eşti foarte bine informat despre Nagasaki, Anjin-san, spuse ea înţepător.

— Poate că seniorul Toranaga ar trebui să ia controlul portului de la duşman. Poate...

— Ei sînt duşmanii dumitale, Anjin-san, nu ai noştri, spuse ea înghiţind momeala în cele din urmă. Iezuiţii sînt...

— *Nan ja ?*

Ea se întoarse spre Toranaga cerîndu-şi scuze şi-i explică ce se spusese între ei. După ce termină, el vorbi aspru. Era clar o mustrare. Ea spuse „*hai*“ de mai multe ori şi se înclină smerită.

Mariko spuse :

— Seniorul Toranaga îmi aminteşte că părerile mele n-au nici o valoare şi că un tălmaci trebuie doar să tălmăcească, *neh ?* Te rog să mă ierţi.

Altădată Blackthorne s-ar fi scuzat pentru că o lăsase să cadă în capcană. Acum nici nu-i trecu prin minte. Dar, pentru că-şi atinsese scopul, rîse şi spuse :

— *Hai, kawaii Tsukkuko-sama !* Da, drăguţă doamnă tălmaci !

Mariko zîmbi strepezit, furioasă pe ea însăşi pentru că fusese încolţită, sufletul zbuciumîndu-i-se între credinţe-mpărţite.

— *Yoi,* Anjin-san, spuse Toranaga, din nou mai bine dispus.

— Mariko-san, *kawaii desu yori* Tsukku-san *anamsu ka nori masen, neh ?* Şi Mariko-san e mult mai drăguţă decît bătrînul domn Tsukku şi mult mai plăcut mirositoare, nu-i aşa ?

Toranaga rîse.

— *Hai.*

Mariko se-mbujoră şi turnă ceai, oarecum îmbunată Apoi Toranaga vorbi. Cu seriozitate.

— Stăpînul meu spune : De ce ai pus atîtea întrebări — sau ai spus atîtea lucruri — despre seniorul Harima şi despre Nagasaki ?

— Numai ca să arăt că portul Nagasaki este, de fapt, controlat de *străini.* De *portughezi.* Şi, după legea mea, eu am dreptul să atac duşmanul oriunde.

— Dar aici nu este „oriunde", spuse el. Acesta este Pămîntul Zeilor şi un asemenea atac nu este cu putinţă.

— Sînt de acord din toată inima. Dar, dacă vreodată seniorul Harima ar deveni duşman sau dacă iezuiţii, care-i conduc pe portughezi, devin vrăjmaşi, aceasta este calea de a-i hăitui.

— Seniorul Toranaga spune că nici el şi nici un alt *daimyo* n-ar permite vreodată vreun atac al unei naţii străine asupra alteia pe pămîntul japonez, nici ca ei să omoare pe unul de-ai noştri. Un atac împotriva duşmanilor împăratului, asta-i cu totul altceva. Cit priveşte luptătorii şi echipajul, ar fi uşor pentru cineva să strîngă orice număr, dacă ar vorbi japoneza. Sînt mulţi *wako* în Kyushu.

— *Wako,* Mariko-san ?

— O, iartă-mă. Noi îi numim *wako* pe corsari, Anjin-san. Ei aveau multe ascunzători prin Kyushu, dar au fost mai toţi izgoniţi de *taikō.* Din păcate încă mai pot fi găsiţi supravieţuitori. *Wako* au terorizat coastele Chinei secole de-a rîndul. Din pricina lor, China şi-a închis porturile pentru noi.

Ea-i explică lui Toranaga cele spuse. El vorbi iar, mai autoritar.

— Înălţimea sa spune că nu va îngădui niciodată, nici nu va plănui, nici pe dumneata nu te va lăsa să ataci pe uscat, cu toate că ar fi corect ca dumneata să jefuieşti duşmanul reginei dumitale în largul mării. El repetă : Aici nu este oriunde. Acesta este Pămîntul Zeilor. Trebuie să ai răbdare, cum ţi-a spus mai înainte.

— Da. Am să-ncerc să am răbdare în felul său. Eu nu vreau decît să lovesc duşmanii, pentru că ei *sînt într-adevăr* duşmani. Cred din toată inima că ei sînt şi duşmanii săi.

— Seniorul Toranaga spune că portughezii îi zic că *dumneata* eşti duşmanul său, iar Tsukku-san şi Părintele Superior sînt absolut siguri de asta.

— Dac-aş putea să capturez Corabia Neagră în larg şi s-o aduc ca pradă în Yedo, sub pavilionul Angliei, mi s-ar permite s-o vînd cu încărcătură cu tot în Yedo, după obiceiul nostru ?

— Seniorul Toranaga spune că asta depinde.

— Dacă începe războiul, mi se va îngădui să atac duşmanul, duşmanul seniorului Toranaga, cum voi socoti eu că e mai cu cale ?

— Înălţimea sa zice că asta e datoria unui *hatamoto. Un hatamoto* este, bineînţeles, tot timpul sub ordinele sale. Stăpînul meu vrea să-ţi arăt clar că în Japonia lucrurile nu vor fi niciodată orînduite altfel decît după calea japoneză.

— Da. Înţeleg întru totul. Cu umilinţa cuvenită, aş vrea să arăt că, pe cît ştiu mai multe despre ceea ce-l frămîntă, pe atît aş putea să-i ajut mai mult.

— Anjin-san, el spune că datoria unui *hatamoto* este să-şi ajute întotdeauna stăpînul. Mai zice ca eu să-ţi răspund mai tîrziu la orice mă vei întreba.

— Mulţumesc. Pot să-l întreb : ar dori să aibă o flotă de război a sa proprie ? Aşa cum i-am propus pe galeră ?

— El a spus deja că ar dori o flotă modernă, Anjin-san, cu propriii lui oameni. Care *daimyo* nu şi-ar dori-o ?

— Atunci spune-i asta : dacă am să fiu destul de norocos ca să iau nava duşmanului, am s-o aduc la Yedo s-o repar şi să socotesc prada. Apoi aş trece jumătatea mea de lingouri pe *Erasmus* şi-aş vinde Corabia Neagră înapoi portughezilor sau i-aş oferi-o în dar lui Toranaga-sama, sau i-aş da foc, orice doreşte el. Apoi aş naviga spre casă. Peste un an m-aş întoarce şi-aş aduce patru nave de război, ca dar din partea reginei Angliei pentru seniorul Toranaga.

— El întreabă ce cîştigi dumneata din asta ?

— *Honto* e, Mariko-san, că are să-mi rămînă şi mie destul după ce navele vor fi plătite de Maiestatea sa. Apoi aş vrea să iau cu mine pe unul din cei mai de încredere sfetnici ai săi, ca ambasador la regina mea. Un legămînt de prietenie între ţările noastre l-ar putea interesa.

— Seniorul Toranaga spune că asta ar fi mult prea generos din partea reginei dumitale. El adaugă : Dacă, printr-o minune, s-ar întîmpla un asemenea lucru şi dumneata te-ai întoarce cu celelalte nave, cine ar instrui marinarii, samuraii şi căpitanii săi ?

— La început am s-o fac eu, dacă e de acord. Aş fi onorat. Apoi ar putea veni alţii.

— El întreabă ce-nseamnă „la început" ?

— Doi ani.

Un zîmbet fugar străbătu chipul lui Toranaga.

— Stăpînul nostru spune că doi ani n-ar fi de-ajuns „pentru început". Oricum, adaugă el, totul e o vorbă-n vînt. El nu e în război cu portughezii sau cu Harima, seniorul de Nagasaki. El repetă că ceea ce faci dumneata în afara apelor japoneze, cu propria dumitale navă, cu propriul dumitale echipaj, este *karma* dumitale. Mariko părea tulburată. În afara apelor noastre, dumneata eşti străin, zice el. Dar aici dumneata eşti samurai.

— Da. Cunosc cinstea pe care mi-a făcut-o. Pot să întreb cum poate un samurai să împrumute bani, Mariko-san ?

— De la un cămătar, Anjin-san. De unde altundeva ? De la un ticălos de negustor cămătar. Ea-i tălmăci lui Toranaga. De ce ţi-ar trebui bani ?

— Sînt cămătari în Yedo ?

— O, da. Cămătari sînt pretutindeni, *neh* ? Nu e la fel şi-n ţara dumitale ? Întreab-o pe concubina dumitale, Anjin-san, poate că ea te-ar putea ajuta. Asta e de datoria ei.

— Ai spus că mîine plecăm la Yedo ?

— Da, mîine.

— Din păcate, Fujiko-san nu va putea să călătorească.

Mariko vorbi cu Toranaga.

— Seniorul Toranaga spune că o s-o trimită cu galera, cînd o să plece aceasta. El întreabă ce nevoie ai să împrumuţi bani ?

— Va trebui să am un nou echipaj, Mariko-san, să navighez oriunde ca să-l slujesc pe seniorul Toranaga, oricare i-ar fi vrerea. Mi-e îngăduit ?

— Un echipaj din Nagasaki ?

— Da.

— El o să-ţi dea un răspuns cînd ajungi în Yedo.

— *Domo,* Toranaga-sama. Mariko-san, cînd ajung în Yedo, unde mă duc ? Va fi cineva care să mă-ndrume ?

— O, Anjin-san, niciodată nu trebuie să-ţi faci griji pentru asemenea lucruri. Eşti un *hatamoto* al seniorului Toranaga.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Naga deschise uşa şi se înclină.

— Iartă-mă, tată, dar ai dorit să ţi se spună cînd sînt adunaţi toţi ofiţerii.

— Mulţumesc, vin îndată. Toranaga se gîndi o clipă, apoi îi făcu semn lui Blackthorne cu un gest amical. Anjin-san, du-te cu Naga-san. Te va conduce la locul tău. Îţi mulţumesc pentru părerile tale.

— Da, Alteţă. Eu vă mulţumesc pentru că m-aţi ascultat. Vă mulţumesc pentru sfaturi. Da, am să mă străduiesc din răsputeri să am răbdare şi să fiu perfect.

— Mulţumesc, Anjin-san. Toranaga îl privi înclinîndu-se şi plecînd. Cînd rămaseră singuri, se întoarse spre Mariko : Ei bine, tu ce crezi ?

— Două lucruri, Alteţă. Primul, ura lui faţă de iezuiţi este fără de margini, chiar depăşind sila lui faţă de portughezi, aşa că el este un bici pentru Înălţimea ta, pe care să-l foloseşti împotriva unuia sau amîndurora, dacă doreşti un bici. Ştim că este curajos, aşa că, din orice atac pe mare, el şi-ar croi cu îndrăzneală drum spre casă. Al doilea, banii rămîn încă ţelul lui. În apărarea lui ar fi că banii reprezintă, din cîte-am auzit, singurul mijloc adevărat de care dispun barbarii spre a avea o putere temeinică. Ei cumpără pămînturi şi ranguri — chiar şi regina lor e un neguţător, „vinde" pămînt nobililor ei şi cumpără probabil nave şi pămînt. Ei nu sînt chiar atît de diferiţi faţă de noi, stăpîne, afară de acest lucru. De asemeni, ei nu înţeleg ce e puterea şi nici că războiul e viaţă şi viaţa e moarte.

— Sînt creştinii duşmanii mei ?

— Nu cred aşa ceva.

— Portughezii ?

— Cred că ei sînt preocupaţi doar de cîştiguri, de pămînt şi de răspîndirea cuvîntului lui Dumnezeu.

— Sînt creştinii duşmanii mei ?

— Nu, Alteţă. Deşi unii dintre duşmanii tăi pot să fie creştini — catolici sau protestanţi.

— A, crezi că Anjin-san e dușmanul meu ?

— Nu, Alteță. Cred că el vă respectă și, cu timpul, o să ajungă un adevărat vasal.

— Ce-i cu creștinii noștri ? Care sînt dușmani ?

— Seniorii Harima, Kiyama, Onoshi și orice alți samurai care se întorc împotriva ta.

Toranaga rîse.

— Da, dar îi conduc preoții, cum spune Anjin-san ?

— Nu știu, Alteță. În trecut au fost cu toții și dușmani și prieteni ai Înălțimii tale. Dar, dacă trec de partea lui Ishido, are să fie foarte rău.

— Așa-i. Da. Ești un sfetnic destoinic. E greu pentru tine să fii creștină catolică, să trebuiască să fii prietenă cu un dușman și să asculți păreri potrivnice ție.

— Da, Alteță.

— Te-a prins în cursă, *neh* ?

— Da, dar, de fapt, a avut dreptate. Eu nu făceam ce-mi poruncise Înălțimea ta. Mă puneam pe mine între adevăratele lui gînduri și Înălțimea ta. Vă rog să mă iertați.

— O să fie greu și pe mai departe. Poate chiar mai greu.

— Da, Alteță, dar e mai bine să cunoști ambele fețe ale monedei. Multe din cele spuse de el s-au dovedit a fi adevărate — de pildă, despre lumea care e împărțită între spanioli și portughezi, despre preoții care au făcut pe-ascuns negoț cu arme —, oricît ar părea cu neputință de crezut. Alteță, niciodată nu trebuie să vă fie teamă de credința mea. Oricît o să fie de greu, eu îmi voi face totdeauna datoria față de Înălțimea ta.

— Mulțumesc. Ei bine, a fost foarte interesant ce-a spus Anjin-san, *neh* ? Interesant, dar fără noimă. Da, îți mulțumesc. Mariko-san, ești un sfetnic de mare preț. Să-ți poruncesc să divorțezi de Buntaro ?

— Alteță ?

— Ei, ce zici ?

O, să fiu liberă, tresări sufletul ei. O, Doamne, să fiu liberă !

Adu-ți aminte cine ești, Mariko, adu-ți aminte ce ești. Și nu uita că „iubire" este un cuvînt barbar.

Toranaga o privea într-o tăcere desăvîrșită. Afară, țînțarii se rătăceau cînd și cînd în rotocoalele de fum aromat, ca apoi să se îndepărteze iute spre un loc lipsit de pri-

mejdii. Da, reflectă el, ea e un şoim. Dar spre ce pradă s-o trimit ?

— Nu, Alteţă, spuse Mariko în cele din urmă. Mulţumesc, Alteţă, dar nu.

— Anjin-san e un om ciudat, *neh* ? Capul lui e plin de vise. N-are nici o noimă să mă gîndesc la un atac împotriva prietenilor noştri portughezi sau împotriva Corabiei lor Negre. E o prostie să cred ce zice el despre cele patru nave, sau douăzeci.

Mariko şovăi.

— Dacă el spune că este cu putinţă, Alteţă, atunci eu cred.

— Nu sînt de acord, spuse Toranaga autoritar. Dar ai dreptate că el îi egalează pe ceilalţi, el şi nava lui de război. Ce ciudat, dar cît de grăitor ! E aşa cum a spus Omi Acum, avem nevoie de barbari, să învăţăm de la ei, mai ales de la el, *neh* ?

— Da.

— E timpul să deschid împărăţia, Mariko-san. Ishido o va închide aidoma unei stridii. Dacă aş fi iar preşedintele regenţilor, aş încheia tratate cu orice naţie, atîta vreme cît ne e prietenă. Aş trimite oameni să înveţe de la alte naţii, da, şi aş trimite ambasadori. Regina acestui bărbat ar fi un început bun. Pentru o regină aş trimite, poate, o femeie ambasador, dacă ar fi destul de deşteaptă.

— Ea ar trebui să fie foarte robustă şi foarte deşteaptă. Alteţă.

— Da. Călătoria ar fi periculoasă.

— Toate călătoriile sînt periculoase, Alteţă, spuse Mariko.

— Da. Din nou Toranaga schimbă pe neaşteptate vorba. Dacă Anjin-san ar pleca cu nava lui încărcată cu aur, ar mai veni înapoi ? El, în persoană ?

După un timp, ea spuse :

— Nu ştiu.

Toranaga hotărî să n-o mai încolţească acum cu întrebări.

— Mulţumesc, Mariko-san, spuse el prietenos. Vreau să fii de faţă la adunare, să tălmăceşti ce spun lui Anjin-san.

— Totul, Alteţă ?

— Da. Şi diseară, cînd te duci la Casa de Ceai, să cumperi contractul lui Kiku, ia-l pe Anjin-san cu tine.

Spune-i concubinei lui să facă pregătirile necesare. El merită o răsplată, *neh ?*

— *Hai.*

Cînd ea era la uşă, Toranaga spuse :

— Cînd neînţelegerea dintre mine şi Ishido va fi încheiată, o să-ţi poruncesc să divorţezi.

Mîna i se încordă pe uşa glisantă. Dădu uşor din cap în semn că auzise, dar nu-şi întoarse privirea. Uşa se închise în urma ei.

Toranaga privi fumul pentru o clipă, apoi se ridică şi se duse în grădină, la privată, şi se aşeză pe vine. După ce termină şi folosi hîrtia, auzi servitorul trăgînd vasul de dedesubt, ca să-l înlocuiască cu unul curat. Ţînţarii bîzîiau şi el îi pocni absent. Se gîndea la şoimi şi la ulii, ştiind că pînă şi cei mai grozavi şoimi fac greşeli, aşa cum făcuseră şi Ishido, şi Kiri, şi Mariko, şi Omi, pînă chiar şi Anjin-san.

* * *

Cei o sută cincizeci de ofiţeri erau aliniaţi în şiruri ordonate, cu Yabu, Omi şi Buntaro în frunte. Mariko îngenunche lîngă Blackthorne. Toranaga veni în pas de marş, însoţit de gărzile lui personale, şi se aşeză pe singura pernă ce se afla în faţa lor. Le răspunse la salut, apoi le aduse la cunoştinţă pe scurt şi în linii mari dispunerea trupelor şi le înfăţişă, pentru prima oară în mod public, planul lui final de bătălie. Le ascunse iarăşi partea cu răzmeriţele plănuite în mare taină şi cu grijă, de asemeni faptul că atacul avea să urmeze drumul de coastă, de nord, nu cel de sud. Şi, în aclamaţiile generale — pentru că toţi războinicii lui erau bucuroşi că, în sfîrşit, se termina cu incertitudinea —, le spuse că, atunci cînd o să-nceteze ploile, avea să proclame „Cer de Purpură" care va dezlănţui atacul.

— Între timp aştept ca Ishido să întrunească ilegal noul Consiliu al Regenţilor. Aştept să fiu acuzat, pe nedrept, de înaltă trădare. Aştept ca, împotriva legii, să fie declarat război contra mea. Se aplecă în faţă, cu mîna stîngă, după obiceiul lui, sprijinită-n şold, şi cu cealaltă încleştată pe sabie. Ascultaţi ! Eu sprijin testamentul lui *taikō* şi-l recunosc pe nepotul meu, Yaemon, drept *kam-*

paku și moștenitorul lui *taikō*. Nu doresc alte pămînturi. Nu doresc alte onoruri. Dar, dacă trădătorii mă atacă, trebuie să mă apăr. Dacă trădătorii înșală pe Maiestatea sa imperială și încearcă să pună mîna pe putere, este de datoria mea să-l apăr pe împărat și să pedepsesc răul. *Neh* ?

Fu aprobat cu un ropot de aplauze. Strigătele de luptă „Kasigi" și „Toranaga" se revărsară în încăpere, fiind duse de ecou în toată cetatea.

— Regimentul de atac va fi gata să se îmbarce pe galere, către Yedo, peste cinci zile, cu Toda Buntaro-san la comandă și Kasigi Omi-san ajutor de comandant. Dumneata, senior Kasigi Yabu, vei chema la arme Izu și vei trimite șase mii de oameni la trecătorile de hotar, în caz că trădătorul Ikawa Jikkyu atacă prin sud, ca să ne taie liniile de legătură. Cînd se vor opri ploile, Ishido va ataca Kwanto-ul...

Omi, Yabu și Buntaro încuviințară, în gînd, înțelepciunea lui Toranaga de a nu răspîndi știrea despre hotărîrea din după-amiaza aceasta de a porni atacul imediat, în anotimpul ploios.

Asta o să facă vîlvă, își spuse Omi, măruntaiele zvîrcolindu-i-se la gîndul de a lupta prin ploaie prin munții din Shinano.

— Pușlile noastre își vor croi drum cu forța, spusese Yabu atît de însuflețit în după-amiaza asta.

— Da, încuviințase Omi, neavînd nici o încredere în acest plan, dar nici vreun altul în schimb. E o nebunie, își spusese el, deși era încîntat că fusese înaintat ca înlocuitor la comandă. Nu înțeleg cum poate Toranaga gîndi că avem vreun sorț de izbîndă pe drumul din nord.

Nu e nici unul, își spuse el iar, nemaiascultînd îndemnurile înflăcărate ale lui Toranaga, ca să se poată gîndi la răzbunarea lui. Cu siguranță atacul asupra provinciei Shinano îți va da zeci de posibilități să-l duci pe Yabu în prima line, fără nici o primejdie pentru tine. Războiul, orice război, va fi în avantajul tău, cu singura condiție ca războiul să nu fie pierdut...

Apoi îl auzi pe Toranaga spunînd :

— Azi am fost aproape la un pas de moarte. Astăzi Anjin-san m-a tras afară din pămînt. E pentru a doua oară, poate chiar a treia, cînd îmi salvează viața. Viața mea nu e nimic față de viitorul familiei mele și cine știe

dacă aş mai fi trăit sau poate aş fi murit, fără ajutorul lui. Dar, deşi *bushido* spune ca vasalii să nu aştepte niciodată vreo răsplată pentru serviciile făcute, este totuşi datoria seniorului să acorde din cînd în cînd favoruri.

În aclamaţiile generale Toranaga spuse :

— Anjin-san, stai aici ! Şi tu, Mariko-san.

Gelos, Omi îl privi pe bărbatul falnic cum se ridică şi îngenunchează în locul pe care-l arătase Toranaga, lîngă el. Şi nu era bărbat în încăpere care să nu fi dorit ca el însuşi să fi avut norocul de a fi făcut ce făcuse barbarul.

— Lui Anjin-san i se dă o feudă lîngă satul de pescari Yokohama, la sud de Yedo, valorînd două mii de *koku* anual. Apoi, dreptul de a recruta o suită de două sute de samurai, drepturi depline ca samurai şi *hatamoto* pentru casa lui Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-Minowara. De asemeni, urmează să primească zece cai, douăzeci de chimonouri, împreună cu echipamentul complet de luptă pentru vasalii lui — rangul de amiral şi pilot al Kwanto-ului. Toranaga aşteptă pînă ce Mariko tălmăci, apoi strigă : Naga-san !

Ascultător, Naga îi aduse lui Toranaga pachetul învelit în mătase. Toranaga scoase învelitoarea. Erau două săbii pereche, una scurtă, iar cealaltă lungă.

— Văzînd că pămîntul mi-a înghiţit săbiile şi că eram neînarmat, Anjin-san a coborît din nou surpătura ca să-şi găsească sabia şi să mi-o dea mie. Anjin-san, ţi le dăruiesc pe acestea în schimb. Au fost făcute de meşterul făurar Yori-ya. Ţine minte, sabia este sufletul samuraiului. Dacă o uită sau o pierde *nu va fi iertat niciodată.*

În aclamaţii şi mai puternice, şi pizmuit în taină, Blackthorne luă săbiile, se înclină corect şi le puse la cingătoare, apoi se înclină iar.

— Mulţumesc, Toranaga-sama. Îmi faceţi o prea mare cinste. Mulţumesc.

Dădu să plece, dar Toranaga îi făcu semn să stea.

— Nu, aşază-te aici, lîngă mine, Anjin-san.

Toranaga îşi întoarse privirile spre chipurile fanatice, războinice ale ofiţerilor săi.

„Nebunilor", voia el să le strige. „Nu înțelegeți că războiul, fie acum, fie după ploi, n-ar fi decît un dezastru ? Că orice război cu Ishido — Ochiba — Yaemon și aliații lor de acum ar însemna măcelărirea tuturor armatelor mele, a voastră, a tuturor, și ștergerea mea de pe fața pămîntului și a stirpei mele ? Nu înțelegeți că n-am nici o șansă, decît să aștept și să sper că Ishido o să se vîre singur în laț ?"

În schimb, el îi stirni și mai mult, pentru că era esențial să-și descumpănească dușmanul.

— Ascultați, samurai, curînd o să vă puteți dovedi vitejia, de la bărbat la bărbat, așa cum străbunii noștri și-au dovedit-o pe-a lor. Îl voi distruge pe Ishido și pe toți trădătorii lui, dar primul va fi Ikawa Jikkyu. Ca atare, am să-i dau toate pămînturile lui, provinciile Suruga și Totomi, valorînd trei sute de mii de *koku*, credinciosului meu vasal, seniorul Kasigi Yabu, și îl întăresc pe el și urmașii urmașilor lui ca stăpînii lor de drept.

Izbucni un tunet de aclamații. Yabu era roșu de exaltare.

Omi lovea dușumeaua, strigînd tot atît de înflăcărat. Acum norocul lui era fără margini, pentru că, prin tradiție, urmașul lui Yabu moștenea toate pămînturile lui.

Cum să-l ucizi pe Yabu fără să aștepți războiul ?

Apoi ochii i se opriră asupra lui Anjin-san, care striga cît îl ținea gura. De ce să nu-l lași pe Anjin-san s-o facă pentru tine ? se întrebă el și rîse tare la gîndul nerod. Buntaro se aplecă și-l bătu prietenos pe umăr, tălmăcind greșit rîsul drept bucurie pentru Yabu.

— Curînd ai să primești feuda pe care o meriți, *neh* ? strigă Buntaro peste tumultul general. Și tu meriți recunoștință din plin. Sfatul și ideile tale sînt valoroase.

— Mulțumesc, Buntaro-san.

— Nu te îngrijora, noi putem străbate orice munți.

— Da.

Buntaro era un general feroce în război și Omi știa că ei se potriveau de minune : Omi — strategul curajos, Buntaro — neînfricatul conducător al atacului.

Dacă ne poate trece cineva prin munți, el este cu siguranță acela.

Urmă un alt ropot de aplauze cînd Toranaga porunci să fie adus *saké*, întîlnirea oficială luînd sfîrșit.

Omi își bău *saké*-ul și-l privi pe Blackthorne cum dădea pe gît încă o ceașcă. Avea chimonoul îngrijit, săbiile la locul lor, iar Mariko încă îi vorbea. Te-ai schimbat foarte mult din acea primă zi, Anjin-san, gîndi el mulțumit. Multe din ideile tale străine sînt încă neclintite, dar aproape c-ai ajuns un om civilizat...

— Ce e, Omi-san ?

— Nimic, nimic, Buntaro-san...

— Arătai de parcă un *eta* și-ar fi dezgolit fundul în fața dumitale.

— Nici poveste ! Ehei, ba dimpotrivă. Mi-a trecut prin cap un gînd. Să bem ! Hei, Floare de Piersic, mai adu *saké*, ceașca seniorului Buntaro este goală !

Capitolul 40

— Am însărcinarea să mă interesez dacă Kiku-san este liberă în seara asta, spuse Mariko.

— O, îmi pare rău, doamnă Toda, dar nu sînt sigură, spuse Gyoko, *mama-san*, prevenitoare. Pot să-ntreb dacă onoratul client ar dori-o pe doamna Kiku pentru toată seara, sau pentru o bucată de vreme doar, sau, poate, pînă mîine, dacă ea nu este deja angajată ?

Mama-san era o femeie înaltă, elegantă, cu un zîmbet plăcut, care abia trecuse de cincizeci de ani. Dar bea prea mult *saké*, inima-i era o mașină de socotit, și-avea un nas ce mirosea banul de la cincizeci de *ri*.

Cele două femei se aflau în camera de opt *tatami* [1], învecinată cu reședința lui Toranaga, care fusese aleasă pentru Mariko. De cealaltă parte, locuința dădea spre o mică grădină înconjurată de primul din zidurile interioare ale cetății. Ploua din nou și picăturile de ploaie străluceau în lumina lampioanelor.

Mariko spuse politicos :

— Asta ar fi o treabă pe care clientul o s-o hotărască. Poate s-ar putea face acum un aranjament care să preîntîmpine orice dorință.

[1] Casele japoneze sînt pardosite cu rogojini din pai de orez — *tatami* (1,80×0,90 m) — ce servesc și ca unitate de măsură.

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi că nu ştiu pe loc dacă e liberă sau nu. E aşa de căutată, doamnă Toda ! Sînt sigură că înţelegeţi.

— O, da, bineînţeles. Noi sîntem într-adevăr foarte norocoşi să avem o asemenea doamnă de vază aici, în Anjiro.

Mariko accentuă pe „Anjiro". Ea trimisese după Gyoko în loc s-o viziteze ea, aşa cum ar fi putut să facă. Cînd femeia sosise, cu destulă întîrziere ca faptul să se facă remarcat, dar nu îndeajuns ca să fie o impoliteţe, Mariko fusese bucuroasă de prilejul de a-şi măsura puterile cu un adversar atît de pe potrivă.

— Casa de Ceai a fost distrusă foarte rău ? întrebă ea.

— Din fericire, nu, afară doar de cîteva vase de ceramică de valoare şi haine, deşi o să coste ceva repararea acoperişului şi rearanjarea grădinii. Întotdeauna e atît de scump ca să ţi se facă lucrurile repede, nu credeţi ?

— Da, e foarte greu. Fie la Yedo, Mishima sau chiar în acest sat.

— E atît de important să ai linişte în jur, *neh* ? Poate clientul ne va face cinstea să vină la Casa de Ceai ? Sau ar dori ca însăşi Kiku-san să-l viziteze aici, dacă este liberă.

Mariko îşi ţuguie buzele, reflectînd.

— La Casa de Ceai.

— *Ah, so desu !*

Numele adevărat al lui *mama-san* era Heiko-ichi, Prima Fiică a Zidarului. Tatăl ei şi tatăl tatălui ei fuseseră meşteri în împrejmuiri de grădină. Ea fusese mulţi ani curtezană de mîna a doua în Mishima, capitala Izu-lui. Dar norocul îi surîsese şi, cu darurile de la patroana ei, însoţite de un simţ ascuţit al afacerilor, izbutise să strîngă destui bani să-şi cumpere la timp propriu-i contract şi astfel ajunsese patroană de curtezane cu o Casă de Ceai proprie, atunci cînd nu mai avusese căutare pentru trupu-i frumos şi umoru-i şăgalnic cu care zeii o înzestraseră. Acum îşi pusese numele de Gyoko-san, Doamna cu Noroc. Cînd era curtezană începătoare, de paisprezece ani, i se dăduse numele de Tsukaiko — Doamna Îmblînzitoare de Şerpi. Patroana îi explicase că partea aceea anume a bărbatului putea fi asemănată cu un şarpe, că şarpele aduce noroc şi, dacă ea putea s-ajungă un îmblînzitor de şerpi, în acest sens, avea să

aibă o trecere nemaipomenită. De asemeni, numele avea să-i facă pe clienţi să rîdă şi rîsul era esenţial în acest gen de afacere. Gyoko nu uitase niciodată cît de important era rîsul.

— *Saké*, Gyoko-san ?

— Da, mulţumesc, doamnă Toda.

Slujnica turnă. Mariko îi făcu semn să plece.

Băură în tăcere pentru moment. Mariko reumplu ceştile.

— O ceramică atît de frumoasă. Atît de elegantă, spuse Gyoko.

— E foarte modestă. Îmi pare atît de rău că trebuie s-o folosim pe aceasta.

— Dacă aş putea să o fac liberă, cinci *kobani* ar fi bine ?

Un *koban* era o monedă de aur ce cîntărea optsprezece grame. Un *koban* echivala cu trei *koku* de orez.

— Îmi pare rău, poate că nu m-am făcut clar înţeleasă. N-am vrut să cumpăr toată Casa de Ceai din Mishima, ci doar serviciile doamnei pentru o seară.

Gyoko rîse.

— Ah, doamnă Toda, faima Domniei tale este pe drept meritată, dar pot să arăt că şi Kiku-san este de primă clasă. Breasla i-a acordat această cinste anul trecut.

— Adevărat, şi sînt sigură că rangul este meritat. Dar asta a fost în Mishima. Chiar şi în Kyoto — dar, bineînţeles, dumneata făceai doar o glumă, îmi pare rău.

Gyoko îşi înghiţi vorbele urîte ce-i stăteau pe limbă şi zîmbi blajin.

— Din păcate, va trebui să dau înapoi banii clienţilor care, parcă-mi amintesc, au angajat-o deja. Biata copilă, patru din chimonourile ei au fost distruse cînd au stins focul cu apă. Vin timpuri grele, doamnă, sînt sigură că mă înţelegeţi. Cinci n-o să fie din cale afară.

— Bineînţeles că nu. Cinci ar fi corect în Kyoto, pentru o săptămînă de petreceri cu două doamne de primă clasă. Dar acestea nu sînt vremuri normale şi trebuie lăsat din preţ. Jumătate de *koban*. *Saké*, Gyoko-san ?

— Mulţumesc, mulţumesc. *Saké*-ul e bun — de o calitate grozavă, extraordinară. Numai puţin, dacă vreţi, apoi trebuie să plec. Dacă Kiku-san nu este liberă în seara asta, aş fi încîntată să aranjez pentru una din celelalte

doamne — Akeko, poate. Sau poate că ar fi bine într-o altă zi ? Poate poimîine ?

Mariko nu-i răspunse deocamdată. Cinci *kobani* era enorm — atît cît ai plăti pentru o curtezană renumită, de primă clasă, în Yedo. Jumătate de *koban* ar fi mai mult decît rezonabil pentru Kiku. Mariko ştia preţul curtezanelor, pentru că Buntaro le folosea din cînd în cînd şi chiar cumpărase contractul uneia, iar ea trebuise să plătească notele, care, bineînţeles şi în mod normal, ajunseseră la ea. Ochii ei o măsurau pe Gyoko. Femeia îşi sorbea *saké*-ul calm, mîna-i era sigură.

— Poate, spuse Mariko. Dar nu cred, nici altă doamnă, nici altă noapte... Nu, dacă nu se poate aranja pentru astă-seară, mă tem că poimîine va fi prea tîrziu, îmi pare rău. Cît despre o altă doamnă...

Mariko zîmbi şi ridică din umeri.

Gyoko îşi puse ceaşca jos, mîhnită.

— Am auzit că slăvitul nostru samurai o să ne părăsească ! Ce păcat ! Nopţile sînt atît de plăcute aici. În Mishima n-avem briza mării ca aici, la voi. Şi mie o să-mi pară rău că plec.

— Poate un *koban*. Dacă acest aranjament este mulţumitor, atunci aş dori să discut cît ar costa contractul ei.

— Contractul ei !

— Da. *Saké ?*

— Mulţumesc, da. Contractul... contractul ei ? Ei bine, asta-i altceva. Cinci mii de *koku*.

— Peste poate !

— Da, încuviinţă Gyoko, dar Kiku-san e ca propria mea fiică. Ea *este* propria mea fiică, mai bună decît propria mea fiică. Am instruit-o de cînd avea şase ani. E cea mai desăvîrşită doamnă în Lumea Sălciilor din tot Izu. Da, ştiu, în Yedo aveţi doamne mai deosebite, mai spirituale, mai de lume, dar asta e doar pentru că frumoasa Kiku-san n-a avut norocul să trăiască în preajma unor oameni de aceeaşi calitate. Chiar şi acum, nimeni nu o întrece la cîntat, sau la *samisen*. Jur pe toţi zeii ! Daţi-i un an în Yedo, cu o patroană potrivită şi cu sursele necesare de cunoştinţe, şi are să se poată lua la întrecere mulţumitor cu orice curtezană din împărăţie. Să plăteşti cinci mii de *koku* pentru o asemenea floare e o sumă mică. Broboane de transpiraţie se strînseseră pe fruntea femeii. Trebuie să mă iertaţi, dar pînă acum nu m-am

gîndit niciodată să-i vînd contractul. Ea abia are optsprezece ani, e fără cusur şi e singura doamnă de primă clasă de care am avut cinstea să mă ocup. Într-adevăr, nu cred că am să-i pot vinde vreodată contractul, chiar la preţul amintit. Nu, cred că va trebui să mă mai gîndesc, îmi pare rău. Poate că e mai bine să discutăm mîine. S-o pierd pe Kiku-san ? Micuţa mea Kiku-chan ?

Lacrimile i se adunară la coada ochilor.

— Îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh,* spuse Mariko politicos şi o lăsă să se vaite şi să plîngă, umplîndu-i ceaşca iar şi iar.

De fapt, cît valorează contractul ? se întrebă ea. Cinci sute de *koku* ar fi cu mult mai mult decît cinstit. Depinde de nerăbdarea bărbatului, care, în acest caz, nu este nerăbdător. Cu siguranţă nu e seniorul Toranaga. Pentru cine o cumpără ? Pentru Omi ? Probabil, dar de ce i-a poruncit Toranaga lui Anjin-san să fie aici ?

— Eşti de acord, Anjin-san ? îl întrebase ea mai devreme, cu un rîs nervos, în vacarmul ofiţerilor beţi.

— Zici că seniorul Toranaga doreşte o doamnă pentru mine ? Ca parte din răsplată ?

— Da, pe Kiku-san. Cu greu poţi să refuzi. Mie... mie mi s-a poruncit să tălmăcesc.

— Poruncit ?

— O, voi fi fericită să tălmăcesc pentru dumneata. Dar, Anjin-san, chiar că nu poţi să refuzi. Ar fi o impolitеţe îngrozitoare, după atît de multe onoruri, *neh ?* Îi zîmbise îndemnîndu-l, atît de mîndră şi încîntată de incredibila generozitate a lui Toranaga. Te rog. Eu n-am văzut niciodată pînă acum o Casă de Ceai pe dinăuntru, mi-ar plăcea la nebunie s-o văd cu ochii mei şi să stau de vorbă cu o adevărată doamnă din Lumea Sălciilor.

— Poftim ?

— O, aşa se numesc ele, pentru că se presupune că doamnele sînt tot atît de graţioase ca nişte sălcii. Uneori se cheamă Lumea Plutitoare, pentru că sînt asemănate cu nuferi ce plutesc pe un lac. Hai, Anjin-san, te rog primeşte.

— Cum e cu Buntaro-sama ?

— O, el ştie că trebuie să fac acest aranjament pentru dumneata. Seniorul Toranaga i-a spus. Totul e foarte oficial, bineînţeles. Mi s-a poruncit. La fel şi dumitale ! Te rog ! Apoi spusese în latină, atît de bucuroasă că

nimeni din Anjiro nu vorbea această limbă : Mai este încă un motiv pe care ţi-l voi spune mai tîrziu.

— A... spune-mi-l acum.

— Mai tîrziu. Dar încuviinţează, de dragul jocului. Pentru că te rog eu.

— Dumneata... cum pot eu să te refuz pe dumneata ?

— Dar cu voie bună. Trebuie să fie cu voie bună. Promite-mi !

— Cu rîsete. Promit. Voi încerca. Îţi făgăduiesc c-am să mă strădui să fiu la înălţime.

Apoi ea-l părăsise ca să facă pregătirile de trebuinţă.

— O, sînt înnebunită numai la gîndul de a vinde contractul frumoasei mele, se văita Gyoko. Da, mulţumesc, doar încă un pic de *saké*, apoi, trebuie să plec. Bău imediat ceaşca şi o ridică cu un aer obosit spre a fi reumplută pe loc. Să zicem doi *kobani* pentru seara asta, ca o dovadă a dorinţei mele de a face o plăcere unei doamne de un asemenea rang.

— Unul. Dacă eşti de acord, poate că am putea discuta mai mult despre contract în seara asta, la Casa de Ceai. Îmi pare rău că mă grăbesc, dar timpul, înţelegi... Mariko flutură vag o mînă spre sala de întruniri. Treburi de stat... seniorul Toranaga... viitorul împărăţiei... înţelegi, Gyoko-san.

— O, da, doamnă Toda, cu siguranţă, Gyoko începu să se ridice. Să zicem unul şi jumătate pentru seara asta ? Bine, atunci e sta...

— Unul.

— *Oh ko*, doamnă, o jumătate e o nimica toată şi nici nu merită discuţia, se văicărea Gyoko, mulţumind zeilor pentru iscusinţa ei, păstrîndu-şi suferinţa prefăcută pe chip. Un *koban* şi jumătate însemna de trei ori preţul, dar mai mult decît banii, aceasta era, în sfîrşit, prima invitaţie de la cineva din adevărata nobilime a Japoniei, invitaţie după care umblase atît şi pentru care ar fi sfătuit-o bucuroasă pe Kiku-san să facă totul pe degeaba. Pe toţi zeii, doamnă Toda, mă las la mila Domniei tale, un *koban* şi jumătate. Vă rog, gîndiţi-vă la celelalte copile ale mele care trebuiesc îmbrăcate, instruite şi hrănite ani de zile, care n-au să ajungă aşa de nepreţuit precum Kiku-san, dar care trebuiesc crescute cu tot atîta grijă ca şi ea.

— Un *koban* de aur, mîine. *Neh ?*

Gyoko luă de jos carafa de porţelan şi turnă două ceşti. Îi oferi una lui Mariko, pe cealaltă o dădu pe gît şi şi-o reumplu imediat.

— Unul, spuse ea, aproape înecîndu-se.

— Mulţumesc, eşti atît de bună şi înţeleaptă. Da, timpurile sînt grele. Mariko sorbi din vin cu reţinere. Eu şi cu Anjin-san o să fim la Casa de Ceai nu peste mult timp.

— Ce ? Ce-aţi spuus ?

— Că eu şi Anjin-san vom fi în curînd la Casa de Ceai. Eu am să tălmăcesc pentru el.

* * *

— Barbarul ? Kiku rămase cu gura căscată.

— Barbarul. Şi o să vină aici dintr-o clipă într-alta, dacă nu-l oprim — cu ea, cu cea mai nemiloasă, cea mai apucătoare harpie pe care am întîlnit-o vreodată, dea zeii să se renască tîrfă de mîna a cincisprezecea !

În ciuda spaimei, Kiku izbucni în rîs.

— O, *mama-san*, nu te necăji aşa ! Ea pare o doamnă aşa de drăguţă şi un *koban* întreg... într-adevăr, ai făcut un aranjament grozav ! Hai, linişteşte-te, avem o mulţime de timp. Mai întîi un pic de *saké* o să-ţi ia tot focul de la inimă. Ako, repede, zboară !

Ako dispăru.

— Da, clientul e Anjin-san.

Gyoko aproape că se sufocă iar.

Kiku îi făcu vînt cu evantaiul şi Hana, mica ucenică, îi făcu şi ea, dîndu-i să miroasă ierburi cu aromă dulceagă.

— Eu am crezut că ea se tîrguieşte pentru seniorul Buntaro, sau pentru seniorul Toranaga însuşi. Bineînţeles, cînd a zis Anjin-san, am întrebat-o pe loc de ce nu se tocmeşte concubina lui, doamna Fujiko, aşa cum o cer manierele corecte, dar tot ce-a spus a fost că doamna lui este rău bolnavă din pricina arsurilor şi că însuşi seniorul Toranaga îi poruncise ei să discute cu mine.

— O ! Să fiu eu atît de norocoasă să-l servesc pe marele senior !

— Ai să fii, copilă, ai să fii, dac-o punem la cale cum trebuie. Dar barbarul ! Ce-au să gîndească toţi ceilalţi clienţi ai tăi ? Bineînţeles, eu am lăsat-o în coadă de peşte,

spunîndu-i doamnei Toda că nu știu dacă ești liberă, așa că poți totuși să refuzi, dacă dorești, fără să ofensezi pe nimeni.

— Ce pot să spună ceilalți clienți ? Seniorul Toranaga a poruncit-o. Nu e nimic de făcut, *neh ?*

Kiku își ascunse neliniștea.

— O, poți cu ușurință să refuzi, dar trebuie s-o faci repede, Kiku-san. *Oh ko*, eu trebuia să fi fost mai înțeleaptă... trebuia.

— Nu te îngrijora, Gyoko-sama. Totul o să fie în ordine, dar trebuie să ne gîndim bine. E mare primejdie, *neh ?*

— Da. Foarte.

— Dacă primim, nu mai putem da înapoi.

— Da. Știu.

— Dă-mi un sfat.

— Nu pot, Kiku-chan. Simt că m-au prins *kami* în capcană. Asta trebuie să fie hotărîrea ta.

Kiku cîntări toate părțile rele, puse în cumpănă și părțile bune.

— Să ne încercăm norocul. Să-l primim. La urma urmelor, e samurai, și *hatamoto*, și vasalul favorit al seniorului Toranaga. Nu uita ce-a spus prezicătorul, că am să te ajut să ajungi bogată și vestită pentru totdeauna. Mă rog s-o pot face, ca să-ți răsplătesc toată bunătatea.

Gyoko mîngîie părul frumos al lui Kiku.

— O, copilă, ești atît de bună, îți mulțumesc, îți mulțumesc. Da, cred că ești înțelcaptă. Și eu zic la fel. Să vină la noi. O ciupi de obraz cu dragoste. Totdeauna ai fost favorita mea ! Dar aș fi cerut preț îndoit pentru amiralul barbar, dacă aș fi știut !

— Dar am primit îndoit, *mama-san.*

— Trebuia să cerem întreit.

Kiku mîngîie mîna lui Gyoko.

— Nu te îngrijora... acesta este începutul norocului tău.

— Da. Și e adevărat că Anjin-san nu este un barbar obișnuit, ci un barbar samurai și *hatamoto.* Doamna Toda mi-a spus că i s-a dat o feudă de două mii de *koku*, și a fost făcut amiral al tuturor navelor lui Toranaga, și își face baie ca o persoană civilizată, nu mai pute...

Ako veni într-un suflet și turnă vinul fără să verse nici o picătură. Patru cești se goliră una după alta. Gyoko începu să se simtă mai bine.

— Seara asta trebuie să fie desăvîrşită. Da, dacă seniorul Toranaga a poruncit-o, bineînţeles că trebuie să fie. N-ar fi poruncit-o el însuşi, dacă n-ar fi fost important pentru el, *neh ?* Anjin-san este într-adevăr ca un *daimyo.* Două mii de *koku* pe an — pe toţi *kami,* s-avem atîta noroc ! Kiku-san, ascultă ! Se aplecă mai aproape şi Ako veni şi ea mai aproape, toate numai ochi şi urechi. Am întrebat-o pe doamna Toda, văzînd că ea vorbeşte limba lor spurcată, dacă ştie ceva obiceiuri sau ciudăţenii, poveşti, dansuri, cîntece, poziţii, instrumente sau întăritoare pe care le-ar prefera Anjin-san.

— A, asta ar fi de foarte mare ajutor, spuse Kiku înspăimîntată că încuviinţase, dorind să fi avut înţelepciunea să refuze.

— Nu mi-a spus nimic ! Ea vorbeşte limba lor, dar nu ştie nimic despre obiceiurile lor la-mpărţitul pernei. Am descusut-o dacă-l întrebase vreodată despre asta şi a spus că da, dar cu rezultate dezastruoase. Gyoko le povesti întîmplarea din castelul Osaka. Vă puteţi închipui ce stînjenitor a fost !

— Cel puţin ştim că nu trebuie să-i propunem băieţi, asta e ceva !

— În afară de asta, din toată casa lui, numai slujnica a împărţit perna cu el !

— Avem timp să trimitem după slujnică ?

— Eu însămi m-am dus acolo. Direct din cetate. Nici chiar simbria pe-o lună nu i-a deschis gura slujnicei, mica lighioană tîmpită !

— Era arătoasă ?

— O, da, pentru o slujnică neinstruită şi fără pricepere la asta. Şi tot ce-a vrut să spună a fost că stăpînul este viril şi nu e ca un bolovan, că a-mpărţit perna cu ea din plin, în cea mai obişnuită poziţie. Şi că este înzestrat cu prisosinţă.

— Asta nu ne-ajută mult, *mama-san.*

— Ştiu. Poate că cel mai bun lucru de făcut e să avem totul pregătit, dacă e cazul, *neh ?* Totul.

— Da. Va trebui doar să fiu cu foarte mare grijă. E foarte important ca totul să fie perfect. Va fi foarte greu — dacă nu peste poate — să-l distrez cum trebuie, dacă nu pot să discut cu el.

— Doamna Toda a spus c-o să tălmăcească pentru tine şi pentru el.

— O, ce drăguț din partea ei ! Asta o să ajute foarte mult, deși, cu siguranță, nu e același lucru.

— Adevărat, adevărat. Mai toarnă *saké*, Ako. Cu grație, copilă, toarnă-l cu grație. Dar, Kiku-san, tu ești o curtezană de primă clasă. Născocește ceva. Barbarul-amiral a salvat azi viața seniorului Toranaga și e nedezlipit de el ca o umbră. Viitorul nostru depinde de tine ! Știu c-ai să te descurci de minune. Ako !

— Da, stăpînă.

— Vezi ca așternuturile să fie perfecte. Ai grijă ca florile... nu. Eu însămi am să aranjez florile ! Și bucătarul, unde e bucătarul ? O bătu ușor pe Kiku pe genunchi. Îmbracă chimonoul auriu și cel verde dedesubt. Trebuie s-o impresionăm în seara asta pe doamna Toda.

Plecă grăbită să-nceapă să pună casa la punct, toate doamnele, ucenicele și slujnicele zorindu-se fericite încoace și-ncolo, curățind și dînd o mînă de ajutor, atît de mîndre de norocul ce dăduse peste casa lor.

Cînd totul fu aranjat, programul celorlaltor fete refăcut, Gyoko se duse în camera ei și se lungi pentru o clipă, ca să-și mai vină-n puteri. Încă nu-i spusese lui Kiku despre oferta cu contractul.

O să aștept și-o să văd, gîndi ea. Dacă pot să fac aranjamentul pe care-l doresc, atunci poate c-am s-o las pe scumpa mea Kiku să plece. Dar niciodată înainte de a ști la cine. Sînt bucuroasă c-am fost prevăzătoare să-i spun clar doamnei Toda înainte de a pleca. De ce plîngi, tu, femeie bătrînă și proastă ? Iar ești beată ? Adună-ți mințile ! Ce preț are nefericirea pentru tine ?

— Hana-chan !

— Da, *mama-sama* ?

Copila veni în fugă. Abia trecută de șase ani, cu ochi mari, căprui, cu păr lung, frumos, ea purta un chimonou nou de mătase, de un roșu intens. Gyoko o cumpărase acum două zile, prin samsarul de copii și cu ajutorul lui Mura.

— Cum îți place noul nume, copilă ?

— O foarte mult, foarte mult. Sînt onorată, *mama-sama !*

Numele însemna Micuță Floare — după cum Kiku însemna Crizantemă — și Gyoko i-l dăduse din prima zi.

— Eu sînt mama ta acum, îi spusese Gyoko blînd, dar hotărît, cînd plătise prețul și o luase în stăpînire, minunîndu-se că o frumusețe atît de promițătoare putea să iasă

din niște pescari atît de grosolani, precum umflata de Tamasaki. După patru zile de tîrguială nu glumă, ea plătise un *koban* pentru serviciile copilei pînă la vîrsta de douăzeci de ani, destul ca să hrănească familia Tamasaki doi ani de zile.

— Adu-mi puțin ceai, apoi pieptănul și niște frunze aromate, ca să nu-mi mai miroasă răsuflarea a *saké*.

— Da, *mama-sama*.

Fugi zănatecă, cu sufletul la gură, dornică să placă și, în prag, intră în fustele ca pînza de păianjen ale lui Kiku.

— O, o, o, îmi pare răăăău...

— Trebuie să fii atentă, Hana- chan.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, Soră mai Mare...

Hana-chan era aproape cu ochii în lacrimi.

— De ce ești tristă, Micuță Floare ? Haide, hai, spuse Kiku, ștergîndu-i blînd lacrimile. Tristețea am alungat-o din această casă. Adu-ți aminte, copilă, noi, cele din Lumea Sălciilor, n-avem nevoie niciodată de tristețe, pentru că la ce-ar fi ea bună ? Tristețea nu place niciodată. Datoria noastră este să aducem bucurie și să fim vesele. Aleargă, copilă, dar ușor, ușor, fii grațioasă ! Kiku se întoarse și se înfățișă bătrînei zîmbind radios. Așa îți place, stăpînă-san?

*
* *

Blackthorne o privi și murmură :

— Dumnezeule !

— Aceasta este Kiku-san, spuse Mariko ceremonios, încîntată de reacția lui Blackthorne.

Fata intră în cameră cu un foșnet de mătase, îngenunche, se înclină și spuse ceva ce Blackthorne nu pricepu.

— Ea zice că ești bine venit, că faci o mare cinste acestei case.

— *Domo*, spuse el.

— *Do itashemasite. Saké*, Anjin-san ? spuse Kiku.

— *Hai, domo.*

Îi privi mîinile desăvîrșite cum luară carafa fără să șovăie. Cercetă dacă vinul e încălzit cît trebuie și apoi turnă, cu mai multă grație decît și-ar fi imaginat că e cu

putință, în ceașca pe care el i-o întinsese, așa cum îi arătase Mariko.

— Promiți că ai să te porți ca un japonez, da ? îl întrebase Mariko cînd porniseră din cetate, ea în palanchin, el alături, pe jos, coborînd cărarea ce șerpuia spre sat și spre piața ce dădea spre mare. Purtătorii de torțe mergeau înainte și-n urma lor. Îi însoțeau zece samurai, ca gardă de onoare.

— Voi încerca, da, spusese Blackthorne. Ce trebuie să fac ?

— Primul lucru pe care trebuie să-l faci este ca *dumneata* să uiți ce trebuie să faci și să-ți amintești numai că noaptea asta este doar pentru plăcerea *dumitale*.

Astăzi a fost cea mai bună zi din viața mea, gîndea el. Și diseară... ce va fi diseară ? Era emoționat de rugăminte și hotărît să încerce să fie japonez, să se bucure de toate și să nu se simtă stînjenit.

— Cît... ei bine... cît costă... seara ? întrebase el.

— Asta e foarte ne-japonez, Anjin-san, îl dojenise ea. Ce importanță are asta ? Fujiko-san a fost de acord că aranjamentul e convenabil.

El o văzuse pe Fujiko înainte de a pleca. Doctorul o vizitase, îi schimbase bandajele și îi dăduse ierburi de leac. Ea era mîndră de onorurile și de noua feudă date, flecărise, fără să pară c-o mai doare ceva, bucuroasă că el se ducea la Casa de Ceai — bineînțeles, Mariko-san se sfătuise cu ea și totul fusese aranjat. Cît de bună era Mariko-san ! Cît de rău îi părea că avea arsurile și nu putea ea însăși să facă aranjamentele pentru el. Înainte de a pleca, el îi atinsese cu duioșie mîna lui Fujiko. Ea-i mulțumise, se scuzase iar, și-i spusese să-și vadă de drum, sperînd că o aibă o seară minunată.

Gyoko și slujnicele îl întîmpinaseră cu mare ceremonie în poarta Casei de Ceai.

— Aceasta este Gyoko-san, ea e *mama-san* aici.

— Sînt foarte onorată, Anjin-san, foarte onorată.

— *Mama-san* ? Vrei să zici mama ? În engleză e la fel, Mariko-san. Mamă — mămico — maică.

— O ! E aproape la fel, dar *mama-san* înseamnă doar „mamă vitregă" sau „părinte de suflet", Anjin-san. Mamă se spune *haha-san* sau *oba-san*.

Imediat Gyoko se scuză şi plecă grăbită. Blackthorne îi zîmbi lui Mariko. Ea se purtase ca un copil, privind uimită la toate.

— O, Anjin-san, totdeauna am vrut să văd interiorul unei asemenea case. Bărbaţii sînt atît de norocoşi ! Nu e frumos ? Nu e minunat, chiar într-un sat atît de mic ? Gyoko-san trebuie să fi pus meşteri iscusiţi s-o lustruiască iar în întregime. Priveşte la calitatea lemnăriei şi... o, dumneata ai fost atît de drăguţ să mă laşi să venim împreună. Niciodată n-o să mai am un alt prilej... priveşte florile... ce aranjament splendid... şi, o, priveşte în grădină...

Blackthorne era foarte bucuros, dar îi părea rău că se afla de faţă o slujnică, iar uşa era deschisă, pentru că, şi aici, într-o Casă de Ceai, era de neconceput şi nefast pentru Mariko să fie lăsată numai cu el în cameră.

— Eşti frumoasă, îi spuse el în latină.

— Şi dumneata. Faţa-i radia de bucurie. Sînt foarte mîndră de dumneata, amiral de nave. Şi Fujiko... o, era atît de mîndră, că abia putea să stea liniştită !

— Arsurile ei par grave.

— Nu te teme. Doctorii sînt pricepuţi, iar ea e tînără, puternică şi plină de încredere. În seara asta să uiţi totul. Nici o întrebare despre Ishido, sau Ikawa Jikkyu, sau bătălii, sau cuvinte încifrate, sau feude, sau nave. Astă-seară îndepărtează grijile. Astă-seară vor fi numai lucruri minunate pentru dumneata.

— Dumneata eşti o minune pentru mine.

Ea-şi flutură evantaiul, turnă vin şi nu spuse nimic. El o privi, apoi zîmbiră amîndoi.

— Pentru că mai sînt şi alţii de faţă şi gurile-s flecare, trebuie să fim totuşi cu grijă. Dar, sînt atît de fericită pentru dumneata, spuse ea.

— Care a fost celălalt motiv ? Ai spus că mai este încă un motiv pentru care vrei să fiu în seara asta aici.

— A, da, celălalt motiv. Acelaşi parfum dens îl învălui. Este un obicei străvechi pe care-l avem noi, Anjin-san. Cînd o doamnă, care aparţine altcuiva, ţine la un alt bărbat şi doreşte să-i dea ceva ce, ca atare, îi este oprit, atunci aranjează cu altcineva s-o înlocuiască, îi dă — ca un dar — pe cea mai desăvîrşită curtezană pe care şi-o poate permite.

— Ai zis „cînd o doamnă ţine la altcineva". Vrei să zici că-l „iubeşte" ?

— Da, dar numai pentru seara asta.

— De ce numai seara asta, Mariko-san, de ce nu şi înainte ?

— Seara asta e magică şi *kami* sînt cu noi. Te doresc.

Atunci apăru Kiku în cadrul uşii.

— Dumnezeule !

Şi el fu întîmpinat cu bineţe şi servit cu *saké*.

— Cum să zic că doamna e deosebit de drăguţă ?

Mariko îi spuse şi el repetă cuvintele. Fata rîse veselă, acceptă complimentul şi i-l întoarse la rîndul ei.

— Kiku-san întreabă dacă ai dori să cînte sau să danseze pentru dumneata.

— Tu ce vrei ?

— Această doamnă se află aici pentru plăcerea ta, samuraiule, nu pentru a mea.

— Şi tu ? Tu te afli aici tot pentru plăcerea mea ?

— Da, într-un fel... într-un anume fel.

— Atunci, te rog, spune-i să cînte.

Kiku bătu uşor din palme şi Ako aduse *samisen*-ul. Era lung, cam de forma unei chitare şi cu trei corzi. Ako îl aşează pe duşumea în poziţie de cîntat şi îi dădu lui Kiku plectrul de fildeş.

Kiku spuse :

— Doamnă Toda, te rog spune-i onoratului nostru oaspe că mai întîi am să cînt „Cîntecul Libelulei".

— Kiku-san, aş fi onorată dacă astă-seară, aici, mi-ai spune Mariko-san.

— Sînteţi prea bună cu mine, doamnă. Vă rog să mă iertaţi. Mi-ar fi cu neputinţă să fiu atît de nepoliticoasă.

— Te rog.

— Fie, dacă vă face plăcere, deşi... Zîmbetul ei era fermecător. Mulţumesc, Mariko-sama.

Atinse o coardă. Din clipa în care musafirii păşiseră pe poartă, în lumea ei, toate simţurile-i intraseră în alertă. Îi privise pe furiş, cînd se aflau cu Gyoko-san şi cînd erau singuri, căutînd orice indiciu, cum să-i facă lui plăcere sau cum s-o impresioneze pe doamna Toda.

Nu fusese pregătită pentru ceea ce-i sărise curînd în ochi : era limpede ca lumina zilei că Anjin-san o dorea pe doamna Toda, deşi o ascundea tot atît de bine pe cît o putea ascunde orice persoană civilizată. Asta, în sine, nu era surprinzător, pentru că doamna Toda era foarte fru-

moasă, desăvîrşită şi foarte importantă, era singura care putea să stea de vorbă cu el. Ceea ce o uluise însă era că, în mod cert, doamna Toda îl dorea tot atît de mult, dacă nu chiar mai mult.

Bărbatul samurai şi doamna samurai, fiica de viţă nobilă a asasinului Akechi Jinsai, soţia seniorului Buntaro ! Ehei ! Bietul bărbat, biata femeie ! E atît de trist ! Cu siguranţă, se va termina în mod tragic.

Kiku simţea c-o podideşte plînsul în timp ce se gîndea la amărăciunile vieţii, la nedreptăţile ei. O, cît aş vrea să mă fi născut samurai şi nu ţărancă, ca să pot ajunge măcar concubina lui Omi-sama, nu doar o jucărie vremelnică. Pentru asta mi-aş da bucuroasă speranţa renaşterii într-o viaţă viitoare.

Lasă la o parte tristeţea. Oferă bucurie, asta este datoria ta.

Degetele ei atinseră a doua coardă, coarda plină de melancolie. Apoi băgă de seamă că, deşi Mariko era fermecată de muzica ei, Anjin-san nu era.

— De ce ? Kiku ştia că nu din pricina felului ei de a cînta, sigură fiind că era aproape desăvîrşit. O asemenea măiestrie ca a ei era dată doar cîtorva.

A treia coardă, mai minunată, o încercă de probă. Nu e nici o îndoială, îşi spuse ea în grabă, lui nu-i place. Lăsă sunetul să se stingă şi începu să cînte fără acompaniament, vocea avîntîndu-i-se o dată cu schimbarea bruscă a ritmului, care cerea ani spre a atinge desăvîrşirea. Din nou Mariko era vrăjită şi el nu, aşa că se opri imediat.

— Seara asta nu e pentru *samisen*, nici pentru cîntec, anunţă ea. Seara asta va fi dedicată fericirii. Mariko-san, cum se spune în limba lui „te rog" ?

— *Por favor.*

— *Por favor,* Anjin-san, astă-seară trebuie doar să rîdem, *neh ?*

— *Domo,* Kiku-san. *Hai.*

— E greu să distrezi fără cuvinte, dar nu imposibil, *neh ?* A, ştiu !

Se ridică brusc şi începu să facă pantomime comice : un *daimyo,* purtătorul de palanchin, pescarul, negustorul ambulant, samuraiul îngîmfat, chiar şi un ţăran bătrîn cărînd o găleată plină. Le făcu pe toate atît de bine şi de amuzant că-n scurt timp Mariko şi Blackthorne rîdeau în hohote şi băteau din palme. Apoi ea ridică mîna.

Începu să imite ştrengăreşte un bărbat urinînd, un bebeluş udînd aşternutul şi urlînd, apoi un tînăr zorit şi, în cele din urmă, un moşneag bătut de vreme, gemînd în extaz că putuse să-şi deşerte cît de cît băşica udului.

Kiku se înclină la aplauzele lor şi sorbi puţin ceai, ştergîndu-şi uşor transpiraţia de pe frunte. Băgă de seamă că el îşi dezmorţea umerii şi spatele.

— O, *por favor, senhor !* îngenunche în spatele lui şi începu să-i maseze gîtul.

Degetele-i pricepute găsiră imediat punctele sensibile.

— O, Doamne, e... *hai...* chiar acolo !

Ea făcu aşa cum îi ceruse.

— În curînd gîtul dumitale o să fie mai bine. Prea mult stat jos, Anjin-san !

— Asta foarte bun, Kiku-san. Face Suwo pare aproape prost !

— O, mulţumesc. Mariko-san, umerii lui Anjin-san sînt atît de laţi, n-ai vrea să m-ajuţi ? Doar să-i masezi umărul stîng, iar eu pe dreptul ? Îmi pare rău, dar mîinile nu-mi sînt destul de puternice.

Mariko se lăsă convinsă şi făcu precum i se ceruse. Kiku îşi ascunse zîmbetul cînd îl simţi încordîndu-se sub degetele lui Mariko şi fu foarte încîntată de născocirile ei. Acum clientul simţea desfătarea datorită priceperii şi măiestriei ei şi era manevrat aşa cum trebuia să fie manevrat.

— Acum e mai bine, Anjin-san ?

— Bine, foarte bine, mulţumesc.

— O, pentru nimic. Mi-a făcut plăcere. Dar doamna Toda este cu mult mai îndemînatică decît mine. Kiku simţea atracţia dintre ei, deşi încercau s-o ascundă. Acum, poate că n-ar strica puţină mîncare.

Fu adusă imediat.

— Asta-i pentru dumneata, Anjin-san, spuse ea plină de mîndrie.

Era un mic fazan fript pe cărbuni, tăiat în bucăţele mici, cu un sos dulce, din soia. Ea-l servi pe Blackthorne.

— E delicios, delicios, spuse el.

Şi era într-adevăr.

— Mariko-san ?

— Mulţumesc.

Mariko luă un pic, de formă, dar nu mîncă.

Kiku luă o bucăţică cu beţigaşele ei şi o mestecă cu poftă.

— E bun, *neh ?*

— Nu, Kiku-san, e foarte bun ! Foarte bun.

— Te rog, Anjin-san, mai serveşte. Ea mai luă o bucăţică. E din belşug.

— Mulţumesc. Te rog. Cum făcut... cum acesta ?

Arătă spre sosul gros, maroniu.

Mariko tălmăci spusele ei :

— Kiku-san zice că e zahăr cu soia şi puţin ghimbir. Ea întreabă dacă, în ţara dumitale, aveţi zahăr. Şi soia ?

— Zahăr din sfeclă, da. Soia nu, Kiku-san.

— O ! Cum poate cineva să trăiască fără soia ? Kiku deveni solemnă. Te rog, spune-i lui Anjin-san că noi avem aici zahăr de o mie de ani. Călugărul budist Ganjin ni l-a adus din China. Toate lucrurile noastre cele mai bune au venit din China, Anjin-san. Ceaiul a fost adus la noi cam acum cinci sute de ani. Călugărul budist Eisai a adus cîteva seminţe şi le-a plantat în provincia Chikuzen, unde m-am născut eu. El ne-a adus şi zen-budismul.

Mariko tălmăci cu egală solemnitate, apoi Kiku dădu drumul unui hohot de rîs.

— O, iartă-mă, Mariko-sama, dar amîndoi păreaţi atît de gravi. Eu doar mă prefăceam solemnă în povestea cu ceaiul, ca şi cum ar fi avut importanţă ! A fost doar ca să vă amuz.

Îl priviră pe Blackthorne terminînd fazanul.

— Bun, spuse el. Foarte bun. Te rog mulţumeşte lui Gyoko-san.

— Va fi încîntată. Kiku le mai turnă *saké* la amîndoi. Apoi, ştiind că era timpul, spuse candid : Pot să vă întreb ce s-a întîmplat azi la cutremur ? Am auzit că Anjin-san i-a salvat viaţa seniorului Toranaga. Ar fi o cinste pentru mine dacă mi-aţi povesti cele petrecute.

Se aşeză la loc liniştită, lăsîndu-i pe Blackthorne şi pe Mariko să se bucure de povestire, adăugînd un „oh", sau „ce s-a întîmplat apoi ?", sau turnînd *saké*, niciodată întrerupîndu-i, fiind ascultătorul perfect.

Şi, cînd terminară, Kiku se minună de curajul lor şi de norocul seniorului Toranaga. Mai tăifăsuiră o vreme, apoi Blackthorne se ridică şi i se spuse slujnicei să-l conducă.

Mariko rupse tăcerea.

— N-ai mîncat niciodată pînă acum carne, Kiku-san, nu-i așa ?

— E datoria mea să fac tot ce pot ca să-l mulțumesc măcar pentru o vreme, *neh* ?

— N-am știut niciodată cît de perfectă poate fi o doamnă. Acum înțeleg de ce trebuie să existe întotdeauna o Lume Plutitoare, o Lume a Sălciilor, și-mi dau seama cît de norocoși sînt bărbații și cît de nepricepută sînt eu.

— O, ăsta n-a fost niciodată scopul meu, niciodată, Mariko-san. Și nu e menirea noastră. Noi sîntem aici ca să aducem mulțumire pentru o clipă trecătoare.

— Da. Voiam doar să spun că te admir atît de mult. Mi-ar plăcea să-mi fii soră.

Kiku se înclină.

— N-aș merita această cinste. Un sentiment de căldură le-nvăluia. Apoi ea spuse : Acesta e un loc foarte tainic și toți sînt oameni de încredere. Nimeni nu este iscodit. Camera de plăceri din grădină este foarte întunecată și întunericul păstrează toate tainele.

— Unicul chip șovăind să păstrezi o taină este să fii singur și s-o șoptești deasupra unui puț în miez de noapte, *neh* ? spuse Mariko șovăind, avînd nevoie de timp ca să ia o hotărîre.

— Între surori nu este nevoie de fîntîni. I-am dat liber slujnicei mele pînă-n zori. Camera noastră de plăceri este un loc foarte retras.

— Acolo trebuie să fii tu singură cu el.

— Totdeauna pot să fiu singură, totdeauna.

— Ești atît de bună cu mine, Kiku-chan, atît de binevoitoare.

— E o noapte fermecată, *neh* ? Și foarte deosebită.

— Nopțile fermecate se termină prea curînd, Micuță Surioară. Nopțile fermecate sînt pentru copii, *neh* ? Eu nu mai sînt copil.

— Cine știe ce se-ntîmplă într-o noapte fermecată ? Întunericul ascunde orice.

Mariko își clătină trist capul și o atinse cu blîndețe.

— Da. Dar pentru el, dacă te ascunde pe tine, asta ar însemna totul.

Kiku se lăsă păgubașă, apoi spuse :

— Eu sînt un dar pentru Anjin-san ? Nu m-a cerut el singur, nu-i așa ?

— Dacă te-ar fi văzut, cum ar fi putut să nu te cearã ? Pe drept cuvînt, acum îmi dau seama că el este onorat că l-ai primit.

— Dar el m-a văzut totuşi o dată, Mariko-san. Eram cu Omi-san cînd el se ducea către navă, ca să plece la Osaka, prima oară.

— O, dar Anjin-san a spus că a văzut-o pe Midori-san cu Omi-san. Tu erai lîngă palanchin ?

— Da, în piaţă eu eram, Mariko-san, nu doamna, soţia lui Omi-san. El mi-a spus : *Konnichi wa.* Dar, bineînţeles, el nu-şi mai aminteşte. Cum ar putea să-şi amintească ? Asta era într-o viaţă anterioară, *neh ?*

— O, el şi-a adus aminte de ea, de fata frumoasă cu umbrelă verde. A spus că era cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Mi-a vorbit de ea de multe ori. Mariko o privi mai atent. Da, Kiku-san, ai putea uşor să fii luată drept ea, într-o asemenea zi şi sub umbrelă.

Kiku turnă *saké* şi Mariko era vrăjită de eleganţa ei firească.

— Umbrela mea era verde marin, spuse ea foarte încîntată că el îşi amintise.

— Cum arăta atunci Anjin-san ? Foarte diferit ? Noaptea Urletelor trebuie să fi fost cumplită.

— Da, da, a fost. Şi el arăta atunci mai bătrîn, cu pielea feţii fleşcăită... Dar prea am devenit grave, Soră mai Mare. A, nu ştii ce onorată sînt că mă laşi să-ţi spun aşa. Noaptea asta este doar pentru petrecere. Gata cu seriozitatea, *neh ?*

— Da, şi eu zic la fel. Te rog, iartă-mă.

— Acum să trecem la lucruri ceva mai lumeşti. Te rog, n-ai vrea să-mi dai un sfat ?

— Orice, spuse Mariko la fel de prietenoasă.

— Ai cunoştinţă de anumite instrumente pe care oamenii naţiei lui le preferă la-mpărţitul pernei ? Iartă-mă că te-ntreb, dar poate că ştii să-mi dai un sfat.

Lui Mariko îi trebui toată stăpînirea de sine ca să rămînă netulburată.

— Nu, nu ştiu. Anjin-san este foarte sensibil la orice are legătură cu-mpărţitul pernei.

— Ar putea fi întrebat pe ocolite ?

— Nu cred că poţi întreba un străin în acest chip. Şi... îmi pare rău, eu nu ştiu care... sînt instrumentele, în afară, bineînţeles, de *harigata.*

— A ! Din nou intuiția lui Kiku o ajută și ea întrebă direct : N-ai vrea să le vezi ? Aș putea să ți le arăt, poate cu el de față, și atunci nu ar mai fi nevoie să-l întrebăm. Putem să ne dăm seama din purtarea lui.

Mariko șovăi, curiozitatea covîrșindu-i rațiunea.

— Dacă ne-am putea astfel amuza...

Îl auziră pe Blackthorne apropiindu-se. Kiku îl întîmpină și turnă vin. Mariko și-l sorbi pe-al ei pe îndelete, bucuroasă că nu mai era singură, neliniștită pentru că, fără îndoială, Kiku îi putea citi gîndurile.

Au sporovăit și-au jucat jocuri stupide și apoi, cînd Kiku gîndi că era momentul potrivit, îi întrebă dacă n-ar vrea să vadă grădina și camerele de plăceri.

Ieșiră afară în noapte. Grădina scînteia în lumina torțelor, acolo unde încă mai stăruiau picăturile de ploaie. Poteca șerpuia pe lîngă un mic lac și o cascadă în șopot. La capătul potecii era căsuța singuratică, în mijlocul unui crîng de bambuși. Fusese ridicată pe un teren defrișat și avea patru trepte ducînd spre veranda ce-o înconjura. Totul, în căsuța de două camere, era scump și plin de gust. Lemnul cel mai bun, cea mai bună tîmplărie, cele mai bune *tatami,* cele mai bune perne de mătase, cele mai elegante pînze pictate, atîrnate în *tokonama.*

— E atît de drăguț, Kiku-san, spuse Mariko.

— Casa de Ceai din Mishima e mult mai frumoasă, Mariko-san. Te rog, fă-te comod, Anjin-san ! *Por favor,* îți place, Anjin-san ?

— Da, foarte mult.

Kiku văzu că el era încă amețit de noapte și de *saké,* dar foarte atent la Mariko. Era ispitită să se ridice și să intre în camera din spate, unde așternuturile erau întinse, să iasă iar în verandă și să plece. Dar, dac-o făcea, știa că încălca legea. Mai mult decît atît, simțea că o asemenea comportare ar fi fost o nebunie, pentru că știa că, în adîncul inimii, Mariko era gata s-o facă și aproape nu se mai sinchisea.

Nu, gîndi ea, nu trebuie s-o aduc la o asemenea nechibzuință, care ar putea fi tragică, oricît de folositoare ar fi pentru viitorul meu. Eu am făcut oferta, dar Mariko s-a hotărît să refuze. Înțelept. Sînt oare ibovnici ? Nu știu. Asta e *karma* lor.

Se aplecă și rîse conspirativ.

— Ascultă, Soră mai Mare, te rog spune-i lui Anjin-san că aici sînt cîteva instrumente ce se folosesc cînd împarţi perna cu cineva. În ţara lui există aşa ceva ?

— El zice că nu, Kiku-san. Îmi pare rău, n-a auzit niciodată de vreunul.

— O ! L-ar amuza să le vadă ? Sînt în camera de alături ; pot să le-aduc, ele sînt într-adevăr foarte aţîţătoare.

— Ai vrea să le vezi, Anjin-san ? Ea zice că sînt într-adevăr foarte amuzante.

Mariko schimbă cu bună ştiinţă cuvîntul.

— De ce nu ? spuse Blackthorne cu vocea sugrumată. Întreaga lui fiinţă era conştientă de parfumul şi feminitatea lor. Voi... voi folosiţi instrumente cînd împărţiţi perna cu cineva ? întrebă el.

— Kiku-san zice că uneori da, Anjin-san. Ea spune — şi asta e adevărat — că obiceiul nostru este ca întotdeauna să încercăm să prelungim clipa de Nori şi Ploaie, pentru că noi credem că, în acel scurt moment, noi, muritorii, sîntem una cu zeii. Mariko îl privi. Aşa că e foarte important să-l faci să dureze cît se poate de mult, *neh* ? E aproape o datorie, *neh* ?

— Da.

— Da, ea zice că e foarte important să fii una cu zeii. E o credinţă bună şi poţi să crezi în ea, nu-i aşa ? Senzaţia Ruperii de Nori e atît de nepămînteană şi divină. Nu ? Aşa că folosirea oricăror mijloace care să te facă să fii una cu zeii, cît mai mult cu putinţă, este datoria noastră, *neh*?

— Absolut. O, da.

— Vrei *saké*, Anjin-san ?

— Mulţumesc.

Ea-şi făcu vînt cu evantaiul.

— Povestea asta cu Ruperea de Nori, sau Nori şi Ploaie, sau Foc şi Potop, cum o numim noi uneori, este tipic japoneză, Anjin-san. E foarte important să fii japonez în lucruri ca-mpărţitul pernei, *neh* ?

Spre uşurarea ei, el zîmbi şi se înclină ca un curtean.

— Da, absolut. Eu sînt japonez, Mariko-san. *Honto.*

Kiku se întoarse cu o cutie căptuşită în mătase. O deschise şi scoase un penis de mărime naturală, din fildeş, şi altul dintr-un material mai moale, elastic. Blackthorne nu mai văzuse aşa ceva pînă acum. Ea le puse nepăsătoare alături.

— Acestea, bineînțeles, sînt niște *harigata* obișnuite, Anjin-san, spuse Mariko indiferentă, privind celelalte obiecte.

— Este un lucru obișnuit ? răspunse Blackthorne, neștiind ce să zică. Dumnezeule !

— *Harigata* este ceva obișnuit, Anjin-san. Bineînțeles că le au și femeile voastre !

— Cu siguranță, nu ! Nu, nu au, adăugă el, încercînd să-și țină promisiunea și să se amuze în continuare.

Lui Mariko nu-i venea să creadă. Îi explică lui Kiku, care fu la fel de surprinsă. Kiku vorbi îndelung, Mariko aprobînd-o.

— Kiku-san zice că e foarte ciudat. Și eu trebuie să încuviințez, Anjin-san. Aici aproape fiecare fată o folosește pentru ușurarea firească. Cum ar putea altfel să rămînă sănătoasă, cînd e oprită de la lucruri de la care bărbatul nu este ? Ești sigur, Anjin-san ? Nu rîzi de noi ?

— Nu... sînt sigur că femeile noastre nu le au. Asta ar fi... Isuse, asta... ei bine, nu, noi... ele... nu le au.

— Fără ele viața trebuie să fie foarte dificilă. Noi avem o vorbă, că *harigata* e ca un bărbat, dar mai bun, pentru că este exact ca partea lui cea mai de preț, fără părțile lui mai rele. *Neh* ? Totodată, este mai bună pentru că nu toți bărbații sînt la fel de bine înzestrați așa ca *harigata*. Ele sînt și devotate, Anjin-san, niciodată nu se plictisesc de tine, cum se-ntîmplă cu bărbații. De asemeni, ele pot să fie tot atît de aspre sau de moi... Anjin-san, ai promis, ții minte ! Să te amuzi !

— Ai dreptate, zîmbi Blackthorne. Zău c-aveți dreptate. Vă rog, iertați-mă. Luă o *harigata* și o cercetă îndeaproape fluierînd în surdină. Apoi o ridică. Ce ziceai, profesor-san ?! Poate fi aspră ?

— Da, spuse ea bine dispusă. Poate fi cît de aspră sau cît de moale dorești și *harigata* are mult mai multă rezistență decît orice bărbat și niciodată nu este istovită.

— O, asta e ceva !

— Da. Nu uita, nu fiecare femeie e destul de norocoasă să aparțină unui bărbat viril. Fără una dintre acestea, care ajută la potolirea dorințelor obișnuite sau a nevoilor firești, unei femei normale curînd i se ofilește trupul și apoi, cu siguranță, această stare îi distruge armonia, dăunîndu-i astfel ei și celor din jur. Femeile n-au li-

bertatea pe care o au bărbaţii şi aşa e şi firesc, *neh ?* Lumea aparţine bărbaţilor şi pe bună dreptate, *neh ?*

— Da şi nu. El zîmbi.

— Le plîng de milă pe femeile voastre, îmi pare rău. Ele trebuie să fie la fel ca ale noastre. Cînd te întorci acasă să le instruieşti, Anjin-san. A, da, spune-i reginei dumitale, ea va înţelege. Noi sîntem foarte sensibili în probleme legate de împărţitul pernei.

— Am să-i spun Maiestăţii sale. Blackthorne puse *harigata* de-o parte cu o şovăială prefăcută. Ce urmează ?

Kiku arătă un şirag din patru mărgele rotunde, mari, din jad alb, care erau aşezate la distanţe egale pe un fir rezistent de mătase. Mariko ascultă atentă explicaţiile lui Kiku, fluturînd evantaiul, cu ochii mai mari ca niciodată. Privea uimită în jos, spre mărgele.

— *Ah, so desu !* Ei bine, Anjin-san, începu ea, acestea se cheamă *Konomi-shinju,* Perlele Plăcerii, şi pot fi folosite fie de bărbat, fie de femeie... *Saké,* Anjin-san ?

— Mulţumesc.

— Da. Mărgelele sînt băgate cu grijă în anus, fie la bărbat, fie la femeie. În momentul Norilor şi Ploii sînt trase afară încet, una cîte una.

— Ce ?

— Da. Mariko aşează mărgelele pe pernă, în faţa lui. Doamna Kiku spune că alegerea momentului este foarte importantă şi că întotdeauna... nu ştiu cum îi zice, a, da, întotdeauna trebuie folosită o pomadă uleioasă... pentru *mulţumire,* Anjin-san. Îşi ridică privirea spre el şi adăugă Ea mai zice că Perlele Plăcerii pot fi de diverse mărimi şi că, dacă sînt folosite cum trebuie, rezultatul este deosebit.

Izbucni într-un rîs tumultuos şi bolborosi în engleză:

— *Pun pariu un butoi de dubloni contra unei baligi de porc* că eşti în stare s-o crezi !

— Îmi pare rău, n-am înţeles, Anjin-san.

Cînd putu să vorbească, spuse în portugheză :

— *Pariez un munte de aur pe o pală de iarbă* că rezultatul este într-adevăr nemaipomenit, Mariko-san.

El ridică mărgelele şi le cercetă, fluierînd fără să-şi dea seama. Perlele Plăcerii, da ? După un moment le puse jos. Ce altceva mai e acolo ?

Kiku era încîntată că experimentul ei dădea rezultate. Apoi le arătă un *himitsu-kawa,* o Pieliţă Tainică.

— Este un Inel al Plăcerii, Anjin-san, pe care bărbaţii îl pun ca să-şi menţină erecţia, atunci cînd sînt epuizaţi. Cu acesta, zice Kiku-san, bărbatul poate să mulţumească femeia după ce el a *atins zenitul*, sau după ce dorinţa lui s-a micşorat. Mariko îl privi. *Neh ?*

— Categoric. Blackthorne zîmbi. Ferească-mă Dumnezeu şi de una şi de alta ! Fii drăguţă, roag-o pe Kiku-san să-mi cumpere trei, să nu duc lipsă !...

În continuare i se arătă *hiro-gumbi*, Muniţie pentru Oboseală, lujeri subţiri ai unei plante care, atunci cînd sînt umeziţi şi înfăşuraţi în jurul Organului fără de Seamăn, îl măresc şi-l întăresc. Mai erau şi tot felul de afrodiziace, ca să excite sau să sporească excitaţia, şi tot felul de unguente. Alifii care umezeau şi întăreau organele genitale.

— Niciodată ca să-l slăbească ? întrebă el spre a spori hazul.

— O, nu, ar fi cumplit !

Apoi Kiku le arătă alte inele pe care le punea bărbatul : inele din fildeş, elastic sau mătase, cu noduri, sau ţepi, ori fîşii cu tot felul de legături şi accesorii, făcute din păr de cal, seminţe, de care erau atîrnaţi chiar şi mici clopoţei.

— Kiku-san spune că aproape oricare din acestea fac din cea mai timidă doamnă o nebunatică.

Doamne, cît te-aş dori eu pe tine nebunatică, gîndi el.

— Acestea sînt numai pentru bărbat, *neh ?* întrebă el.

— Cu cît femeia este mai aţîţată cu atît sporeşte şi plăcerea bărbatului, *neh ?* spunea Mariko. Bineînţeles că bărbatul este dator în egală măsură să mulţumească femeia. Dacă, din nefericire, bărbatul o are mică sau este pipernicit, bătrîn ori istovit, cu unul dintre aceste obiecte poate să mulţumească în chip onorabil femeia.

— Dumneata le-ai folosit, Mariko-san ?

— Nu, Anjin-san, eu nu le-am văzut niciodată pînă acum. Acestea sînt... nevestele nu sînt pentru plăceri, ci pentru creşterea copiilor şi ca să se îngrijească de gospodărie şi de casă.

— Nevestele n-aşteaptă să fie mulţumite ?

— Nu, n-ar fi normal. Asta e pentru doamnele din Lumea Sălciilor. Mariko îşi făcu vînt cu evantaiul şi-i explică lui Kiku ce se spusese. Ea zice Cu siguranţă la

fel se petrece şi-n lumea voastră, nu ? Datoria bărbatului este să-i aducă bucurie doamnei, după cum şi ea e datoare să-i aducă lui.

— Te rog, spune-i că-mi pare rău, dar nu e la fel, ba dimpotrivă.

— Ea zice că e foarte rău. *Saké* ?

— Spune-i, te rog, că noi sîntem învăţaţi să ne fie ruşine de trupurile noastre, de goliciune şi de-mpărţitul pernei şi... şi tot felul de prostii. Numai de cînd sînt aici mi-am dat seama de asta. Acum, că sînt cît de cît civilizat, ştiu mai bine.

Mariko tălmăci. El îşi bău ceaşca pînă la fund. Fu reumplută imediat de Kiku, care se aplecă şi-şi ţinu mîneca lungă cu mîna stîngă ca să nu atingă masa joasă, lăcuită, în timp ce turna cu dreapta.

— *Domo.*

— *Do itashimashite,* Anjin-san.

— Kiku-san zice că ar trebui să fim onorate că spui asemenea lucruri. Şi eu zic la fel, Anjin-san. Mă faci să mă simt foarte mîndră. Azi am fost foarte mîndră de dumneata, dar cu siguranţă că nu e chiar atît de rău pe cît spui.

— E mai rău. E greu de înţeles, ca să nu mai vorbim de explicat, dacă n-ai fost niciodată acolo, sau n-ai fost crescut acolo. Ştiţi... de fapt...

Blackthorne le văzu privindu-l, aşteptînd liniştite, multicolor îmbrăcate, atît de drăguţe şi curate. Camera era atît de simplă, neîncărcată, orînduită şi liniştită. Imediat mintea lui începu s-o pună în contrast cu mirosul fetid, înăbuşitor, atît de familiar, al căminului său englezesc, cu rogojini peste lutul de pe jos, fumul din soba de cărămidă ridicîndu-se spre gaura din acoperiş. Numai trei din sobele noi din tot satul aveau coşuri, iar acelea erau doar la familiile foarte bogate. Două odăi de dormit, mici, şi singura odaie mare a casei de ţară, toată vraişte, unde locuiai, găteai, mîncai şi stăteai la taifas. Te duceai în sat în cizme înalte de marinar, fie vară, fie iarnă ; nu băgai în seamă noroiul, nu băgai în seamă bălegarul, te aşezai pe un scaun sau pe o laviţă. Masa de stejar era tot atît de răvăşită ca şi camera ; trei sau patru cîini şi doi copii se învîrteau în jur — fiul său şi fata fratelui său mort, Arthur —, căţărîndu-se şi căzînd, jucîndu-se într-o hărmălaie de neînchipuit. Felicity gătea, poalele-i lungi mătu-

rînd rogojinile şi murdăria de pe jos, slujnica leneşă strîmba din nas şi-ţi stătea în cale şi, în camera de-alături, construită de el, Mary, văduva lui Arthur, care tuşea gata să moară, ca-ntotdeauna, dar care o ducea aşa de ani de zile.

Felicity, draga de ea. Făcea o baie o dată pe lună, şi atunci doar vara, să n-o vadă nimeni, în cazanul de aramă, dar îşi spăla faţa, mîinile şi picioarele în fiecare zi. Era totdeauna acoperită pînă la gît şi la încheietura mîinilor, înfofolită tot timpul anului în ţesături grele, de lînă, nespălate de luni sau ani, puţind ca toţi ceilalţi, plină de păduchi ca toţi ceilalţi, scărpinîndu-se ca toţi ceilalţi.

Mai erau şi toate celelalte credinţe şi superstiţii tîmpite, cum că ferestrele deschise şi curăţenia te puteau omorî, apa te putea ucide, deoarece făceai pîntecăraie, sau aducea ciuma, iar păduchii, purecii, muştele, murdăria şi bolile erau pedepsele lui Dumnezeu pentru păcatele de pe pămînt.

Pureci, muşte şi rogojini noi în fiecare primăvară, dar în fiecare zi trebuia să mergi la biserică şi duminicile chiar de două ori, ca să asculţi Cuvîntul cu care te pisau : nimic nu contează, decît Dumnezeu şi mîntuirea.

Născută în păcat, trăind în ruşine, creatură a diavolului condamnată la iad, rugîndu-se pentru mîntuire şi iertare, evlavioasă şi plină de teamă de Dumnezeu şi de groaza diavolului, Felicity căuta cu disperare raiul. După slujbă, se ducea acasă ca să le dea să mănînce. O ciozvîrtă de carne friptă şi, dacă bucata cădea pe jos, o ridicai, o ştergeai de praf şi-o mîncai, dacă n-o prindeau mai întîi cîinii, cărora, oricum, le aruncai oasele. Gunoaie pe jos, resturi aruncate peste tot, spre a fi eventual măturate şi azvîrlite în drum. Dormind mai tot timpul în hainele de peste zi şi scărpinîndu-te ca un cîine mulţumit, îţi petreceai viaţa în mizerie. Îmbătrîneai atît de tînăr şi mureai atît de tînăr. Felicity avea acum douăzeci şi nouă de ani, era căruntă — îi mai rămăseseră doar cîţiva dinţi —, îmbătrînită, brăzdată de riduri şi secătuită.

— Înainte de vreme, biata femeie ! Dumnezeule, fără nici un rost ! strigă el plin de furie. Ce irosire nenorocită şi ticăloasă !

— *Nan desu ka*, Anjin-san ? spuseră amîndouă femeile într-un glas, dîndu-şi seama că bucuria se spulberase.

— Îmi pare rău... a fost doar... voi sînteţi atît de curaţi şi noi atît de murdari... totul e o irosire, milioane de oameni, şi eu, şi toată viaţa mea... şi numai pentru că nu ştim altceva mai bun ! Dumnezeule, ce irosire ! Preoţii sînt de vină, ei sînt cei care ştiu carte şi-i instruiesc pe ceilalţi. Toate şcolile, toată învăţătura este în mîna lor şi fac totul în numele Domnului... murdărie în numele Domnului... Asta-i adevărul !

— O, da, bineînţeles, spuse Mariko blînd, mişcată de durerea lui. Te rog, nu-ţi face griji acum, Anjin-san, te vei gîndi la toate mîine.

Kiku schiţă un zîmbet, dar era furioasă pe ea însăşi. Trebuia să fi fost mai atentă, îşi spuse. Proasto, proasto, proasto ! Mariko-san avea nevoie de tine ! Ai lăsat ca seara să fie stricată şi vraja s-a dus, s-a dus, s-a dus !

Într-adevăr, senzualitatea grea, aproape palpabilă, care-i cuprinsese pe toţi dispăruse. Poate că este tot atît de bine, gîndi ea. Cel puţin, Mariko şi Anjin-san sînt apăraţi pentru încă o noapte.

Bietul om, biata doamnă. E atît de trist. Îi privi cum discutau, apoi simţi o schimbare în tonul lor.

— Acum trebuie să te las, spuse Mariko în latină.

— Să plecăm împreună.

— Te implor să rămîi. Pentru onoarea ta şi a ei. Şi a mea, Anjin-san.

— Nu vreau acest dar al tău, spuse el. Te vreau pe tine.

— Sînt a ta, crede-mă, Anjin-san. Te rog, rămîi, te implor, şi să ştii că-n noaptea asta sînt a ta.

El nu insistă ca ea să rămînă.

După ce ea plecă, el se lungi pe spate, îşi puse mîinile sub cap şi-şi aţinti privirile pe fereastră, în întunericul nopţii. Ploaia răpăia pe olane, vîntul sufla în rafale blînde dinspre mare.

Kiku îngenunche în faţa lui şi rămase nemişcată. Picioarele-i înţepeniseră. I-ar fi plăcut să se lungească şi ea, dar nu voia să-l tulbure nici prin cea mai uşoară mişcare. Nu eşti obosită. Picioarele nu te dor, îşi spuse. Ascultă ploaia şi gîndeşte-te la lucruri plăcute. Gîndeşte-te

la Omi-san şi la Casa de Ceai din Mishima, şi că eşti în viaţă, şi că tot cutremurul de ieri n-a fost decît un cutremur printre atîtea altele. Gîndeşte-te la Toranaga-sama şi la preţul nemaipomenit de mare pe care Gyoko-san a îndrăznit să-l ceară la început pentru contractul tău. Prezicătorul a avut dreptate, norocul tău o va face bogată cum nici n-a visat. Şi dacă acest lucru s-a adeverit, de ce nu s-ar adeveri şi restul ? Că într-o zi ai să te măriţi cu un samurai, căruia îi vei face cinste şi vei avea un fiu de la el, şi ai să trăieşti mult şi o să mori la o vîrstă înaintată, făcînd parte din familia lui, bogată şi respectată, şi că, miracolul miracolelor, fiul tău va ajunge la un rang egal — de samurai — cu cel al fiilor lui.

Kiku începu să radieze de fericire pentru viitorul ei incredibil şi minunat.

După un timp Blackthorne se întinse voluptos cuprins de o oboseală plăcută. O văzu şi zîmbi.

— *Nan desu ka*, Anjin-san ?

El clătină din cap blînd, se ridică şi deschise uşa de la camera alăturată. Nu era nici o slujnică care să îngenuncheze lîngă aşternuturile matlasate. El şi Kiku erau singuri în casa mică şi încîntătoare.

El intră în camera de dormit şi începu să-şi scoată chimonoul. Ea se grăbi să-l ajute. El se dezbrăcă de tot, apoi îşi puse chimonoul uşor, de mătase, pentru dormit, pe care ea i-l ţinu. Ea deschise plasa contra ţînţarilor şi el se lungi.

Apoi se schimbă şi Kiku. El o văzu cum îşi scoate *obi*-ul, apoi chimonoul de deasupra şi chimonoul mai mic, de un verde foarte pal, cu bordură stacojie şi, în sfîrşit, jupa. Ea-şi puse chimonoul de dormit, de culoarea piersicii, apoi îşi scoase peruca sofisticată de ceremonie şi-şi lăsă părul slobod. Era negru, bătînd în albastru, frumos şi foarte lung.

Ea îngenunche lîngă plasă.

— *Dozo*, Anjin-san ?

— *Domo*, spuse el.

— *Domo arigato goziemashita*, şopti ea.

Se strecură sub plasă şi se lungi lîngă el. Lumînările şi lămpile cu ulei ardeau dînd o lumină strălucitoare. El era bucuros de lumină, pentru că fata era atît de frumoasă.

Dorinţa lui disperată se stinsese, deşi durerea rămăsese. Nu te doresc, Kiku-chan, gîndi. Chiar dacă ai fi Ma-

riko, ar fi la fel. Chiar dacă eşti cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată, mai frumoasă chiar decît Midori-san, despre care am crezut că e mai frumoasă decît o zeiţă. Nu te doresc. Mai tîrziu poate, dar acum nu, îmi pare rău.

Ea-şi întinse mîna şi-l atinse.

— *Dozo ?*

— *Iyé,* spuse el blînd, clătinînd din cap.

Îi ţinu mîna, apoi îşi strecură un braţ pe sub umerii ei. Ascultătoare, ea se cuibări lîngă el, înţelegînd imediat. Parfumul ei se amesteca cu prospeţimea cearşafurilor şi aşternutului. Sînt atît de curate, gîndi el, totul atît de neînchipuit de curat.

Ce voise să spună Rodrigues cu : „Japoniile sînt raiul pe pămînt, englezule, dacă ştii unde să priveşti", sau „Acesta e paradisul, englezule." Nu-mi amintesc. Ştiu doar că nu era acolo, pe mare, unde am crezut că este.

Raiul pe pămînt este aici.

Capitolul 41

Olăcarul galopa în noapte pe drum, către satul adormit. Cerul se-ngîna de ziuă şi bărcile pescăreşti, ce trăseseră cu năvodul peste noapte pe lîngă bancurile de peşti, tocmai intrau în port. El călărise din Mishima fără popas, prin trecătorile din munţi şi pe drumuri proaste, luîndu-şi cai odihniţi de oriunde putea.

Calul tropăia pe uliţele satului — ochi nevăzuţi urmărindu-l — şi-o apucă pe drum, în sus, către fortăreaţă. Steagul lui purta însemnele lui Toranaga şi el cunoştea noua parolă. Cu toate acestea, a fost somat şi cercetat de patru ori înainte de-a fi lăsat să intre şi să fie primit de ofiţerul de strajă.

— Depeşă urgentă de la Mishima, Naga-san, de la seniorul Hiro-matsu.

Naga luă sulul de hîrtie şi se grăbi înăuntru. La uşa puternic păzită se opri.

— Tată ?

— Da.

Naga trase ușa glisantă și aștepta. Sabia lui Toranaga alunecă înapoi în teacă. Una din străji aduse o lampă cu ulei.

Toranaga, care stătea în capul oaselor sub plasa contra țînțarilor, rupse sigiliul. În urmă cu două săptămîni îi poruncise lui Hiro-matsu să meargă-n taină, cu un regiment de elită, la Mishima, orașul-cetate de pe drumul Tokaidō, care păzea intrarea în pasul ce ducea peste munți către orașele din nord, Atami și Odawara. Odawara era punctul cheie în apărarea întregului Kwanto.

Hiro-matsu scria :

„Alteță, fratele tău vitreg, Zataki, senior de Shinano, a ajuns astăzi aici venind din Osaka. A cerut un bilet de liberă trecere spre Anjiro, ca să te vadă. El călătorește oficial cu o sută de samurai și slujitori sub însemnele «noului» Consiliu al Regenților. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun că veștile doamnei Kiritsubo sînt adevărate. Zataki a ajuns un trădător și se fălește în văzul tuturor cu alianța lui cu Ishido. Ceea ce ea n-a știut e că acum Zataki e regent în locul seniorului Sugiyama. El mi-a arătat numirea oficială, semnată așa cum trebuie de Ishido, Kiyama, Onoshi și Ito. Tot ce-am putut face a fost să-mi strunesc oamenii în fața neobrăzării lui și să dau ascultare poruncilor tale ca să las orice sol de la Ishido să treacă. Eu, cu mîna mea, am vrut să-l omor pe ticălosul ăsta. Cu el călătorește preotul barbar Tsukku-san, care a sosit pe mare în portul Numazu, venind din Nagasaki. El a cerut învoire să te viziteze, așa că l-am trimis cu același grup. Am pus două sute din oamenii mei ca să-i însoțească. Au să ajungă în Anjiro peste două zile. Cînd te întorci la Yedo ? Iscoadele spun că Jikkyu strînge în taină oaste și vin vești din Yedo cum că sînt gata să treacă de partea lui Ishido și clanurile din nord, acum cînd provincia Shinano a lui Zataki e împotriva ta. Eu te rog stăruitor să părăsești Anjiro de-ndată și să te retragi pe mare. Să-l lași pe Zataki să te urmeze la Yedo, unde putem să ne ocupăm de el cum se cuvine."

Toranaga lovi dușumeaua cu pumnul.

— Naga-san. Adu-i aici imediat pe Bunțăro-san, Yabu-san și Omi-san.

Ei sosiră foarte repede. Toranaga le citi misiva.

— Mai bine am opri toată instrucția. Să trimitem regimentul de muschete și toți oamenii în munți. N-avem

acum nevoie să se afle ceva despre măsurile noastre de pază

Omi spuse :

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar dacă ați întîmpina coloana dincolo de munți ? Să zicem la Yokosé. Invitați-l pe seniorul Zataki — alese titlul cu grijă — să bea ape la una din așezările cu izvoare din apropiere, dar întîlnirea s-o aveți la Yokosé. Apoi, după ce v-a înmînat mesajul, el și toți oamenii lui se pot întoarce și pot fi însoțiți pînă la hotar, sau lichidați, exact după cum vă este voia.

— Nu cunosc Yokosé-ul.

Yabu spuse plin de importanță :

— E frumos, Alteță, e aproape în mijlocul Izu-ului, peste munți, într-o depresiune. E lîngă rîul Kano. Kano curge spre nord și la sfîrșit de tot trece prin Mishima și prin Numazu și ajunge la mare, *neh* ? Yokosé e la răscrucea drumurilor care merg de la nord la sud și de la răsărit la apus. Da, Yokosé ar fi un loc bun pentru întîlnire, Alteță. Așezarea cu izvoare calde Shuzenji e-n apropiere — foarte fierbinți, foarte bune —, una din cele mai bune de la noi. Ar trebui s-o vizitați, Alteță. Cred că Omi-san a dat un sfat bun.

— Am putea s-o apărăm ușor ?

Omi spuse repede :

— Da, Alteță. Există un pod. Coastele munților sînt foarte povîrnite. Cine atacă ar trebui să lupte pe un drum ce șerpuiește-n sus. Amîndouă trecătorile pot fi ținute de cîțiva oameni. N-ai putea niciodată să intri într-o ambuscadă. La nevoie, noi avem destui oameni ca să vă apărăm și să măcelărim de zece ori numărul lor.

— Îi măcelărim indiferent de ce se-ntîmplă, *neh* ? spuse Buntaro cu dispreț. Dar mai bine acolo decît aici. Alteță, vă rog lăsați-mă pe mine să păzesc locul. Cinci sute de arcași — toți călări —, nici o muschetă, aceștia adăugați la oamenii pe care i-a trimis tatăl meu, va fi mai mult decît destul.

Toranaga verifică data de pe misivă.

— Cînd au s-ajungă la răscrucea de drumuri ?

Yabu privi spre Omi pentru confirmare.

— Diseară cel mai devreme, nu ?

— Da. Poate mîine-n zori.

— Buntaro-san, pleci imediat, spuse Toranaga. Oprește-i la Yokosé, dar ține-i de cealaltă parte a rîului. Eu am să pornesc mîine în zori cu altă sută de oameni. Ar trebui să fim acolo pe la prînz. Yabu-san, pentru moment, dumneata iei comanda regimentului nostru de muschete și ne asiguri retragerea. Organizează o ambuscadă pe șoseaua Heikawa, la linia orizontului, astfel ca noi să ne putem retrage printre oamenii tăi, dacă e nevoie.

Buntaro dădu să plece, dar se opri cînd Yabu spuse încurcat

— Cum ar putea fi vorba de trădare, Alteță ? Ei n-au decît o sută de oameni.

— Mă aștept la trădare. Seniorul Zataki nu și-ar pune capul în mîinile mele fără un plan, pentru că, bineînțeles, eu am să-i iau capul dacă am să pot, spuse Toranaga. Dacă nu ar fi el în fruntea oamenilor săi credincioși, noi am avea o șansă mult mai bună ca să trecem prin munții lui. Dar de ce riscă el totul ? De ce ?

Omi spuse șoväind

— S-ar putea să se pregătească să devină iar aliat ?

Ei știau cu toții rivalitatea ce exista de vreme îndelungată între cei doi frați vitregi. O rivalitate amicală pînă acum.

— Nu, nu e el acela. N-am avut niciodată încredere în el. V-ați încrede vreunul din voi în el acum ?

Ei clătinară din cap.

Yabu spuse :

— Cu siguranță nu e nimic care să vă îngrijoreze, Alteță. Seniorul Zataki e regent, da, dar el e doar un sol, *neh ?*

Prostule, voia Toranaga să strige, nu înțelegi nimic ?

— În curînd o să aflăm. Buntaro-san, pleci imediat.

— Da, Alteță. Am să aleg locul de întîlnire cu grijă, dar să nu-l lăsați mai aproape de zece pași. Am fost cu el în Coreea. E mult prea iute cînd mînuiește sabia.

— Da.

Buntaro se îndepărtă grăbit. Yabu spuse :

— Poate că Zataki e ispitit să-l trădeze pe Ishido. Îl îmbie oare vreo răsplată ? Ce l-ar ispiti ? Chiar și fără el în frunte, munții Shinano sînt periculoși.

— Ispita e limpede, spuse Toranaga. El vrea Kwanto-ul. Nu asta dorește el, nu asta a dorit întotdeauna ? Nu

asta vor toţi duşmanii mei ? Nu asta doreşte Ishido însuşi ?

Ei nu-i răspunseră. Nu mai era nevoie.

Toranaga spuse grav :

— Buddha, ajută-ne. Pacea lui *taikō* s-a terminat. Începe războiul.

•

Urechile lui Blackthorne, obişnuite cu marea, auziseră zgomotul copitelor ce se apropiau în grabă şi-i şoptiseră că e pericol. Se trezise imediat din somn, gata de atac sau de retragere, cu toate simţurile în alertă. Tropotul trecu, apoi o luă pe deal în sus, către fortăreaţă, ca din nou să nu se mai audă.

Aşteptă. Nici un sunet de escortă nu le urmă. Pesemne e un singur mesager, gîndi. De unde ? E deja război ?

Zorile erau aproape. Blackthorne putea zări o bucăţică de cer acoperit cu nori grei, de ploaie. Aerul cald, îmbibat de sare, flutura din cînd în cînd plasa. Un ţînţar bîzîia anemic pe dinafară. El era foarte încîntat că se găsea înăuntru, apărat, pentru moment. Bucură-te de siguranţă şi linişte, atîta vreme cît sînt, îşi spuse.

Kiku dormea lîngă el ghemuită ca un pisoi. Ciufulită de somn, ea-i părea mai frumoasă. El se întinse cu grijă în moliciunea cuverturilor matlasate de pe duşumeaua acoperită cu *tatami.*

Aşternutul ăsta e mult mai bun decît un pat. Mai bun decît oricare cabină, cu mult mai bun ! Dar în curînd o să fii înapoi pe navă, *neh* ? Curînd o să te arunci asupra Corabiei Negre şi-ai s-o capturezi, *neh* ? Cred că Toranaga s-a-nvoit, deşi n-a spus-o clar. N-a fost el de acord chiar în felul lor japonez ? „Nimic nu se poate face în Japonia niciodată decît în felul japonezilor." Da, cred că e adevărat.

Am vrut să ştiu mai multe. Nu i-a spus el lui Mariko să tălmăcească totul şi să-mi explice problemele lui politice ?

Am vrut bani ca să-mi cumpăr un nou echipaj. Nu mi-a dat el două mii de *koku* ?

Am cerut două sau trei sute de corsari. Nu mi-a dat el două sute de samurai, cu toată puterea şi rangul de care

am nevoie ? O să-mi dea ei ascultare ? Bineînțeles. El m-a făcut samurai și *hatamoto*. Așa că o să-mi dea ascultare cu prețul vieții. Am să-i aduc la bordul lui *Erasmus* și ei au să fie detașamentul meu de asalt, iar eu o să-i conduc la atac.

Cît de neînchipuit de norocos sînt ! Am tot ce-mi doresc. În afară de Mariko. Dar o am chiar și pe ea. Am sufletul și iubirea ei. Și i-am avut trupul noaptea trecută, noaptea de vrajă, care n-a existat niciodată. Ne-am iubit fără s-o facem de-adevărat. E vreo diferență ? Între mine și Kiku nu e iubire, doar o dorință care a înmugurit. Pentru mine a fost fantastic. Sper că și pentru ea a fost la fel. Am încercat să fiu ca un japonez, să-mi fac datoria și să-i fiu pe plac, după cum și ea mi-a fost mie.

Își aminti cum folosise un Inel al Plăcerii. Se simțise foarte stîngaci și timid și se-ntorsese cu spatele ca să și-l pună, înlemnit la gîndul că-și va pierde toată vigoarea. După aceea, au făcut dragoste iar și iar. Trupul ei tremura și se răsucea, iar freamătul îi trezise o dorință atît de arzătoare cum nu mai cunoscuse niciodată în viața lui.

Apoi, cînd își revenise, începuse să rîdă și ea șoptise : „De ce rîzi ?" iar el răspunsese : „Nu știu decît că mă faci fericit".

N-am rîs niciodată pînă acum în momentul acela. Dar asta a făcut ca totul să fie perfect. N-o iubesc pe Kiku-san, îmi place doar s-o dezmierd. O iubesc pe Mariko-san din adîncul inimii și-mi place Fujiko-san.

Ai împărți perna cu Fujiko ? Nu. Cred, cel puțin, că n-aș putea.

Nu e asta datoria ta ? Dacă accepți privilegiile de samurai și ceri de la alții să te trateze ca pe un adevărat samurai, nu înseamnă că trebuie să-ți asumi și responsabilități și îndatoriri, *neh ?* Doar așa e corect și onorabil, *neh ?* E datoria ta să-i dăruiești lui Fujiko-san un fiu.

Și Felicity ? Ce-ar zice ea ?

Cînd ai să pleci departe, pe mare, ce are să se întîmple cu Fujiko-san și ce are să se întîmple cu Mariko-san ? Ai să revii într-adevăr aici, renunțînd la titlul de cavaler și la onorurile chiar mai mari care, cu siguranță, ți se vor da, dacă ai să te-ntorci încărcat de bogății ? Ai să navighezi iar în oceanul dușmănos, ai să te lupți iar cu furtunile, ce-ți îngheață sîngele-n vine, din strîmtoarea Ma-

gellan, ai să înduri iar întinderi nesfîrşite de apă, scorbut şi revolte pentru alte şase sute nouăzeci şi opt de zile, ca să debarci a doua oară aici ? Ca să iei viaţa *asta* de la capăt ?

Hotărăşte !

Apoi îşi aminti ce-i spusese Mariko despre cămăruţele minţii „Fii japonez, Anjin-san, ca să supravieţuieşti. Fă ce facem noi, lasă-te în voia *karmei* fără să-ţi fie ruşine. Forţele pe care nu le stăpîneşti, lasă-le, dă-le pace. Pune toate lucrurile în cămăruţele lor separate şi ascultă de *wa*, de armonia vieţii. Supune-te, Anjin-san, *karma e karma, neh ?*"

Da. Cînd o să vină vremea o să hotărăsc.

Mai întîi trebuie să-mi strîng un echipaj, după aceea voi lua Corabia Neagră, apoi am să fac ocolul pămîntului către Anglia. Ajuns la Londra, am să cumpăr şi am să echipez navele de război. Cînd totul va fi pregătit, voi hotărî. *Karma e karma.*

Kiku se mişcă şi se vîrî mai bine sub aşternut, cuibărindu-se mai aproape de el. Îi simţi căldura prin chimonourile lor de mătase şi sîngele începu să-i clocotească în vine.

— Anjin-san, murmură ea încă adormită.

— *Hai ?*

N-o trezi. Se mulţumi s-o legene şi să se odihnească, încîntat de seninătatea pe care i-o adusese supunerea. Dar, înainte de a se lăsa pradă somnului, o binecuvîntă pe Mariko pentru ceea ce-l învăţase.

— Da, Omi-sama, cu siguranţă, spuse Gyoko. Am să-l aduc pe Anjin-san imediat. Vă rog, iertaţi-mă. Ako, vino cu mine.

Gyoko o trimise pe Ako după ceai, apoi ţîşni în grădină, întrebîndu-se ce veşti importante adusese mesagerul călare, pe care-l auzise galopînd în noapte. Şi de ce e Omi atît de ciudat astăzi ? se întrebă ea. De ce e atît de neprietenos, dur şi periculos ? Şi de ce a venit el însuşi cu o sarcină de slugă ? De ce n-a trimis un samurai oarecare ?

Ah, cine știe ? Omi e bărbat ! Și pe ei cum poți să-i înțelegi, mai ales pe samurai ? Ceva nu e-n regulă... Să fi adus mesagerul o înștiințare de război ? Cred că da. Dacă e război, e război, iar războiul nu ne-a stricat niciodată afacerile. *Daimyo* și samuraii tot o să aibă nevoie de distracții, ca întotdeauna — chiar mai abitir în timp de război —, și, în război, banii înseamnă mai puțin ca oricînd pentru ei. Bun, bun, bun !

Zîmbi în sinea ei. Îți amintești vremurile din războiul de acum patruzeci și ceva de ani, cînd tu aveai șaptesprezece ani și-n cinstea ta se închinau pocale în Mishima ? Îți amintești de rîsetele și de nopțile acelea ? Îți amintești cînd îl serveai pe însuși Moș Chelie, tatăl lui Yabu, drăguțul domn bătrîn care-i fierbea pe criminali, la fel ca fiul lui, mai tîrziu ? Îți amintești cît de mult trebuia să muncești ca să-l domolești, spre deosebire de fiu ! Gyoko chicoti. Am împărțit perna trei zile și trei nopți, apoi mi-a fost stăpîn un an întreg. Au fost vremuri bune... și el a fost un bărbat bun. O, și ce ne-am mai făcut de cap !

Război sau pace, ce contează ! *Shigata ga nai ?* Am destui bani investiți la cămătari și la negustorii de orez, un pic aici, un pic dincolo. Apoi mai e fabrica de *saké* în Odawara, Casa de Ceai din Mishima, care înflorește, iar astăzi, seniorul Toranaga, care are de gînd să cumpere contractul lui Kiku !

Da, ne așteaptă vremuri interesante ! Și ce frumoasă a fost noaptea trecută. Kiku a fost magnifică la izbucnirea lui Anjin-san. La fel de iscusită ca oricare curtezană din țară. Apoi, cînd doamna Toda îi părăsise, măiestria lui Kiku făcuse ca totul să fie desăvîrșit și noaptea o adevărată bucurie.

Ah, bărbații și femeile ! Sînt atît de previzibili. Mai ales bărbații.

Ei rămîn toată viața copii. Vanitoși, dificili, teribili, cu toane, docili, cruzi — minunați foarte rar —, dar toți născuți cu acel unic, incredibil amănunt care răscumpără totul și căruia noi în negoț îi spunem Rădăcină de Jad, Cap de Turturică, Piscul Bărbatului, Suliță-n Avînt, sau, pur și simplu, Bucată de Carne.

Ce jignitor ! Și, totuși, cît de nimerit !

Gyoko chicoti și se-ntrebă pentru a mia oară, pe toți zeii vii, morți și care încă se vor naște, ce naiba ne-am face pe lumea asta fără Bucata de Carne ?

Se grăbi din nou, paşii ei făcînd doar atîta zgomot cît să-şi anunţe prezenţa. Urcă treptele lustruite, de cedru. Bătu la uşă discret.

— Anjin-san, Anjin-san, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga a trimis după dumneata. Ţi se porunceşte să mergi degrabă la fortăreaţă.

— Ce ? Ce-ai spus ?

Ea repetă în cuvinte mai simple.

— A ! Înţeleg ! Perfect... Eu acolo repede, îl auzi ea spunînd cu accentul lui nostim.

— Îmi pare rău, iartă-mă. Kiku-san ?

— Da, *mama-san*. Într-o clipă *shoji* se deschise. Kiku-i zîmbea, cu chimonoul strîns pe trup şi părul într-o neorînduială plăcută. Bună dimineaţa, *mama-san*, ai dormit bine ?

— Da, da, mulţumesc. Îmi pare rău că te deranjez. Kiku-san, vrei ceai proaspăt ?

— O !

Zîmbetul lui Kiku dispăru. Aceasta era formula pe care Gyoko o putea folosi fără grijă în faţa oricărui client şi prin care-i spunea lui Kiku că Omi-san, clientul ei favorit, se afla la Casa de Ceai. Atunci Kiku îşi putea termina mai repede povestea, cîntecul sau dansul şi se ducea la Omi, dacă voia. Kiku împărţea perna cu foarte puţini, cu toate că-i distra pe mulţi, dacă plăteau taxa. Foarte, foarte puţini îşi puteau permite toate serviciile ei.

— Ce este ? întrebă Gyoko atent.

— Nimic, *mama-san*. Anjin-san, strigă Kiku veselă, vrei un ceai ?

— Da, te rog.

— Imediat, spuse Gyoko ! Grăbeşte-te, copilă !

— Da, stăpînă.

Ako aduse tava de ceai şi două ceşti şi turnă, iar Gyoko plecă, scuzîndu-se din nou că-l deranjase.

Kiku însăşi îi dădu lui Blackthorne ceaşca. El o bău cu sete, apoi ea-l ajută să se-mbrace. Ako îi pregăti lui Kiku alt chimonou. Kiku era foarte atentă, dar o preocupa gîndul că-n curînd va trebui să-l însoţească pe Anjin-san pînă dincolo de poartă şi să-l salute la plecare. Aşa cereau bunele maniere. Mai mult decît atît, era privilegiul şi datoria ei. Numai curtezanelor de primă clasă li se permitea să meargă dincolo de poartă şi să acorde

această rară cinste ; toate celelalte trebuiau să rămînă în curte. Ea nici nu concepea să nu termine noaptea așa cum era de așteptat, ar fi fost o insultă cumplită pentru oaspetele ei și, totuși...

Pentru prima oară în viața ei Kiku nu voia să salute un oaspete la plecare în fața unui alt oaspete.

Nu pot, nu-l pot saluta pe Anjin-san în fața lui Omi-san.

De ce ? se-ntrebă ea. Pentru că Anjin-san e barbar și ți-e rușine că toată lumea o să știe că te-a avut un barbar ? Nu. Tot Anjiro știe deja și un bărbat e ca oricare altul, în majoritatea cazurilor. Bărbatul ăsta e samurai, *hatamoto* și amiralul navelor seniorului Toranaga ! Nu, nici vorbă de așa ceva.

Atunci ce e ?

În noaptea asta mi-a fost rușine de ce i-a făcut Omi-san. Așa cum tuturor ar trebui să ne fie rușine. Omi-san nu trebuia niciodată să facă așa ceva. Anjin-san e însemnat cu fierul roșu și degetele mele parcă simțeau semnul prin mătasea chimonoului. Îmi crăpa mie obrazul de rușine pentru el, pentru că e un om bun căruia nu trebuia să i se fi făcut așa ceva.

Mă simt murdărită ?

Nu, bineînțeles că nu, doar rușinată față de el. Și rușinată pentru Omi-san că l-a umilit.

Apoi, în taina minții o auzi pe *mama-san* spunîndu-i iar : „Copilă, copilă, lasă-i pe bărbați cu treburile lor... Rîsul e consolarea noastră față de ei, față de lume, față de zei și în fața bătrîneții."

— Kiku-san ?

— Da, Anjin-san ?

— Acum plec.

— Da. Să mergem împreună, spuse ea.

El îi prinse fața cu tandrețe în mîinile lui aspre și o sărută.

— Mulțumesc. Cuvintele nu destule ca să mulțumesc.

— Eu ar trebui să-ți mulțumesc. Te rog, dă-mi voie să-ți mulțumesc, Anjin-san. Acum să plecăm.

Îi îngădui lui Ako să-i aranjeze pentru ultima oară părul lăsat slobod pe spate, își legă eșarfa chimonoului și plecă cu el.

Kiku mergea alături de el, așa cum era privilegiul ei, nu la cîțiva pași în urmă, cum era obligată ca soție, con-

cubină, fiică sau slujnică. Pentru o clipă el îşi puse mîna pe umărul ei şi asta o dezgustă, pentru că nu erau în intimitatea camerei. Apoi ea avu o presimţire bruscă, îngrozitoare, că el avea s-o sărute în public, la poartă, cum îi pomenise Mariko despre acest obicei al barbarilor. O, Buddha, fă să nu se-ntîmple, gîndi ea aproape leşinată de groază.

Săbiile lui se găseau în camera de primire. Obiceiul era ca toate armele să fie lăsate sub pază, în afara camerelor de plăceri, spre a preveni încăierările sîngeroase cu alţi clienţi şi, de asemeni, spre a opri vreo doamnă să-şi pună capăt vieţii. Nu toate doamnele din Lumea Sălciilor erau fericite şi norocoase.

Blackthorne îşi puse săbiile la cingătoare. Cu plecăciunile de rigoare, Kiku îl conduse în verandă, unde el îşi puse încălţările. Gyoko şi celelalte doamne erau adunate să i se încline la plecare, ca unui oaspe de vază. Dincolo de poartă era piaţa satului şi marea. Acolo se aflau mulţi samurai, învîrtindu-se încoace şi-ncolo, Buntaro fiind printre ei. Kiku nu-l vedea pe Omi, deşi era sigură că el o privea de pe undeva.

Anjin-san părea cumplit de înalt şi ea atît de micuţă lîngă el. Tocmai traversau curtea. Amîndoi îl văzură pe Omi în acelaşi timp. El stătea lîngă poartă.

Blackthorne se opri.

—, 'Mneaţa, Omi-san, spuse el ca unui prieten şi se înclină ca unui prieten, neştiind că Omi şi Kiku erau mai mult decît amici. Cum ar putea să ştie, gîndi ea. Nimeni nu i-a spus. De ce să-i spună ? Şi, oricum, ce importanţă are ?

— Bună dimineaţa, Anjin-san.

Vocea lui Omi era, de asemeni, prietenoasă, dar ea văzu că el se înclină doar atît cît să fie de ajuns. Apoi privirea lui se întoarse din nou spre ea şi ea se înclină, zîmbindu-i.

— Bună dimineaţa, Omi-san. Vizita Domniei tale face o cinste deosebită acestei case.

— Mulţumesc, Kiku-san. Mulţumesc.

Ea-i simţi privirea scrutătoare, dar se prefăcu că n-o vede, ţinîndu-şi ochii plecaţi cu modestie. Gyoko, slujnicele şi curtezanele, care erau libere, priveau din verandă.

— Eu merg la fortăreaţă, Omi-san, spuse Blackthorne. Totul e bine ?

— Da. Seniorul Toranaga a trimis după dumneata.

— Merg acum. Sper te văd curînd.

— Da.

Kiku își ridică ochii. Omi încă mai avea privirile pironite asupra ei. Ea-i zîmbi și privi către Anjin-san. El se uita atent spre Omi ; apoi, simțindu-i privirile, se-ntoarse spre ea și-i zîmbi și el. Ei i se păru un zîmbet forțat.

— Îmi pare rău, Kiku-san. Omi-san, trebuie să plec acum.

Se înclină spre Omi. Salutul îi fu întors. Ieși apoi pe poartă. Ea-l urmă abia trăgîndu-și sufletul. Mișcarea încetă în piață. În tăcerea ce se lăsase, ea-l văzu întorcîndu-se și, pentru o clipă de groază, fu sigură că el avea s-o îmbrățișeze. Dar, spre marea ei ușurare, el n-o făcu. rămase doar acolo așteptînd, așa cum face o persoană civilizată.

Ea se înclină cu toată tandrețea de care era capabilă, privirea lui Omi sfredelind-o.

— Mulțumesc, Anjin-san, spuse ea și zîmbi numai spre el. Un oftat străbătu piața. Mulțumesc. Apoi adăugă formula de o politețe deosebită Te rog, mai vino pe la noi. Am să număr clipele pînă ne vom reîntîlni.

El se înclină exact cu nepăsarea care se cuvenea și se îndepărtă arogant ca un samurai de vază. Apoi, pentru că el o tratase foarte corect și pentru a-l pedepsi pe Omi, care-l salutase cu răceală, ea, în loc să se întoarcă imediat în casă, rămase unde se afla și privi după Anjin-san, făcîndu-i o cinste și mai mare. Așteptă pînă ce el ajunse la ultimul colț. Îl văzu privind înapoi. El îi făcu o dată semn cu mîna. Ea se înclină foarte adînc, încîntată acum de atenția din piață, prefăcîndu-se că n-o vede. Și, numai cînd el nu se mai zări deloc, ea plecă înapoi spre casă. Mîndră și pășind elegant. Pînă se-nchise poarta, fiecare bărbat o privi, sorbind din ochi o asemenea frumusețe, plini de invidie pe Anjin-san, care probabil că era un bărbat strașnic, dacă ea așteptase în felul acesta.

— Ești atît de drăguță, spuse Omi.

— Aș vrea să fie adevărat, Omî-san, spuse ea, cu un zîmbet rece. Vreți puțin ceai, Omi-sama ? Sau mîncare ?

— Cu tine, da.

Gyoko li se alătură mieroasă

— Vă rog să-mi scuzați proastele maniere, Omi-sama. Nu luați masa cu noi ? Ați servit masa de dimineață ?

— Nu, nu încă, dar nu mi-e foame. Omi își aruncă privirea spre Kiku. Tu ai mîncat deja ?

Gyoko îi întrerupse prietenoasă.

— Omi-sama, lăsați-ne să vă aducem ceva ce n-o să fie prea nepotrivit. Kiku-san, după ce te schimbi, ai să mi te-alături, *neh* ?

— Bineînțeles. Vă rog să mă scuzați, Omi-sama, că mă înfățișez în felul acesta. Îmi pare rău.

Fata plecă în fugă mimînd o fericire pe care n-o simțea. Ako alergă în urma ei.

Omi spuse scurt :

— Aș dori să fiu cu ea diseară, pentru masă și distracție.

— Bineînțeles, Omi-sama, răspunse Gyoko cu o plecăciune adîncă, știind că ea n-avea să fie liberă. Domnia ta îmi onorezi casa și ne faci o prea mare cinste. Kiku-san e atît de norocoasă că e aleasă Domniei tale.

* * *

— Trei mii de *koku* ?

Lui Toranaga nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Da, Alteță, spuse Mariko. Ei se aflau în cetate, în veranda singuratică. Ploaia începuse, dar nu micșorase zăpușeala zilei. Ea se simțea lipsită de viață, foarte obosită și tînjea după răcoarea toamnei. Îmi pare rău, dar n-am putut deloc s-o fac pe femeie să lase din preț. Am discutat pînă aproape de ziuă. Îmi pare rău, Alteță, dar mi-ați poruncit să-nchei tîrgul noaptea trecută.

— Dar trei mii, Mariko-san ! Asta e înșelătorie curată !

De fapt, Toranaga era bucuros să aibă o nouă problemă care să-i abată gîndurile de la grijile ce-l frămîntau. Preotul creștin Tsukku-san, care călătorea cu Zataki, regentul parvenit, nu prevestea altceva decît necazuri. El cercetase orice posibilitate de scăpare, fiecare drum de retragere, sau de atac, pe care orice om și le-ar putea imagina, și răspunsul era întotdeauna același : dacă Ishido se mișcă rapid, sînt pierdut.

Trebuie să cîștig timp, dar cum ?

Dacă aș fi în locul lui Ishido, aș porni acum, înainte de a se opri ploile.

Ar avea oamenii exact în aceeași poziție în care-i aveam eu și *taikō* cînd l-am distrus pe Beppu. Același plan

va cîştiga întotdeauna — e atît de simplu ! Ishido nu poate fi aşa de prost să nu vadă că singura cale adevărată de a apăra Kwanto-ul este să stăpîneşti Osaka şi toate pămînturile dintre Yedo şi Osaka. Atîta vreme cît Osaka nu e de partea ta, Kwanto-ul e în primejdie. *Taikō* a ştiut-o, de ce altceva mi l-a dat mie ? Fără Kiyama, Onoshi şi preoţii barbari...

Cu un efort Toranaga puse ziua de mîine în propria ei cămăruţă şi se concentră numai asupra acestei sume imposibile de bani.

— Trei mii de *koku*, nici nu intră în discuţie !

— Şi eu zic la fel, Alteţă. Aveţi dreptate. E numai şi numai vina mea. M-am gîndit că pînă şi cinci sute ar fi prea mult, dar Gyoko n-a vrut cu nici un chip să lase din preţ. Ar mai fi totuşi ceva.

— Ce ?

— Gyoko a cerut privilegiul de a reduce preţul la două mii cinci sute de *koku* dacă i-aţi face cinstea să primiţi s-o vedeţi între patru ochi pentru un ceas.

— O *mama-san* ar renunţa la cinci sute de *koku* doar ca să vorbească cu mine ?

— Da, Alteţă.

— De ce ? întrebă el bănuitor.

— Ea mi-a spus motivul, Alteţă, dar m-a rugat cu umilinţă să i se permită să vă explice personal. Cred că propunerea ei v-ar interesa, Alteţă. Şi cinci sute de *koku*... ar fi o economie. Mă simt îngrozitor că n-am putut să fac un aranjament mai bun, chiar dacă Kiku-san e de prima clasă şi merită întru totul acest statut. Ştiu că v-am înşelat aşteptările.

— Aşa-i, spuse Toranaga posac. Chiar şi o mie ar fi prea mult. Ăsta e Izu, nu Kyoto !

— Aveţi perfectă dreptate, Alteţă. I-am spus femeii că preţul e aşa mare că eu însămi nu pot să fiu de acord cu el, deşi îmi dăduseţi porunci precise să închei tîrgul noaptea trecută. Sper că-mi veţi ierta nesupunerea, dar i-am spus că va trebui mai întîi să mă consult cu doamna Kasigi, mama lui Omi, care este doamna cu vîrsta cea mai respectabilă de aici, înainte ca aranjamentul să fie încheiat.

Toranaga se lumină, uitînd celelalte griji.

— A, deci este şi nu prea este aranjat...

— Nu, Alteță. Nimic nu e încheiat pînă nu mă sfătuiesc cu doamna. I-am spus c-am să-i dau un răspuns astăzi, la prînz. Vă rog să-mi iertați nesupunerea.

— Tîrgul trebuia să fie încheiat așa cum am poruncit ! Toranaga era încîntat în sinea lui că Mariko, cu înțelepciune, îi dăduse șansa de a fi de acord sau nu, fără să-i fi pus cîtuși de puțin obrazul în joc. N-ar fi fost de conceput ca el să umble cu ocolișuri cînd e vorba de o simplă problemă de bani. Dar, *oh ko,* trei mii de *koku*... Zici că totuși contractul fetei merită cu prisosință atîta orez cît să hrănească o mie de familii pe timp de trei ani ?

— Merită fiecare bob de orez, pentru bărbatul potrivit.

Toranaga o privi scrutător.

— Da ? Povestește-mi despre ea și despre ce s-a întîmplat.

Ea-i povesti totul — în afară de simțămintele ei față de Anjin-san și de profunzimea sentimentelor lui față de ea. Nici despre oferta pe care i-o făcuse Kiku.

— Bun. Foarte bine. Ai procedat înțelept. Da, spuse Toranaga. Lui trebuie să-i fi plăcut foarte mult ca ea să stea astfel la poartă de prima dată.

Mai toți din Anjiro așteptaseră acel moment, să vadă cum aveau să se poarte cei doi, barbarul și doamna de primă clasă din Lumea Sălciilor.

— Da.

— Cei trei *koku* investiți pentru el au meritat din plin. Acum o să i se ducă vestea.

— Da, încuviință Mariko, tare mîndră de succesul lui Blackthorne. Ea e o doamnă excepțională, Alteță.

Toranaga era intrigat de încrederea lui Mariko în aranjamentul ei. Dar cinci sute de *koku* pentru contract ar fi fost mai corect. Cinci sute de *koku* erau mai mult decît putea să strîngă majoritatea *mama-san* într-o viață, așa că numai dacă te gîndești că una din ele renunța la cinci sute...

— Merită fiecare bob, zici ? Nu prea-mi vine să cred.

— Pentru bărbatul potrivit, Alteță. Sînt convinsă de asta, dar nu-mi pot da seama cine ar fi bărbatul potrivit.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Da ?

— Anjin-san e la intrarea principală, Alteță.

— Adu-l aici.

— Da, Alteță.

Toranaga își făcu vînt cu evantaiul. O privise pe Mariko pe furiș și văzuse lumina de o clipă de pe chipul ei. Anume n-o prevenise că trimisese după el.

Ce-i de făcut ? Tot ce s-a plănuit încă merge, dar acum am nevoie mai mult ca niciodată de Buntaro, de Anjin-san și de Omi-san. Și mai ales de Mariko.

— Bună dimineața, Toranaga-sama.

El răspunse la plecăciunea lui Blackthorne și observă înviorarea lui bruscă cînd o văzu pe Mariko. Urmară schimburile ceremonioase de politeți, după care el zise :

— Mariko-san, spune-i că o să plece cu mine în zori. Și tu de asemeni. Tu ai să mergi mai departe, la Osaka.

O trecu un fior.

— Da, Alteță.

— Eu merg la Osaka, Toranaga-sama ? întrebă Blackthorne.

— Nu, Anjin-san. Mariko-san, spune-i că eu merg la izvoarele calde de la Shuzenji pentru o zi sau două. Amîndoi o să mă însoțiți pînă acolo. Tu o să mergi mai departe, la Osaka. El va călători cu tine pînă la hotar, apoi va merge la Yedo singur.

El îi privi atent în timp ce Blackthorne îi vorbea repede și insistent.

— Îmi pare rău, Toranaga-sama, dar Anjin-san întreabă cu umilință dacă m-ați putea lăsa pentru încă cîteva zile. El zice, vă rog să mă iertați, că prezența mea ar grăbi teribil lucrurile cu nava lui. Apoi, dacă sînteți de acord, el ar lua imediat una din navele de coastă ale Domniei voastre și m-ar aduce la Osaka, el însuși mergînd la Nagasaki. El crede că asta ar putea economisi timp.

— Eu încă n-am hotărît nimic în privința navei lui. Nici în legătură cu echipajul. Poate că nici n-o să trebuiască să meargă la Nagasaki. Spune-i-o foarte clar. Nu, nimic nu e hotărît, dar am să mă mai gîndesc la cererea lui în legătură cu tine. Mîine veți afla hotărîrea mea. Acum puteți pleca... O, da, un ultim lucru, spune-i că vreau să-i aflu viața și stirpea din care se trage. El poate să scrie și tu vei tălmăci, întărindu-i corectitudinea.

— Da, Alteță. O vreți imediat ?

— Nu. O să fie destul timp cînd ajunge la Yedo.

Mariko îi explică lui Blackthorne.

— De ce o vrea ? întrebă el.

Mariko se holbă la el.

— Anjin-san, toți samuraii trebuie, bineînțeles, să aibă înregistrate nașterea, moartea, precum și domeniile lor și pămînturile primite în dar. Cum altfel ar putea un senior să-și țină totul în balanță ? Nu e la fel și-n țara voastră ? Aici, prin lege, toți oamenii, chiar și *eta*, sînt trecuți în acte oficiale : nașteri, morți, căsătorii. Fiecare cătun, sat, ori stradă din oraș își are zapisul său oficial. Cum altfel ai putea fi sigur unde și cui aparții ?

— Noi nu le scriem. Nu întotdeauna. Și nu oficial. Fiecare e înregistrat ? Fiecare ?

— O, da, chiar și *eta*, Anjin-san. E important, *neh* ? Atunci nimeni nu poate spune că e ce nu e, răufăcătorii pot fi prinși mai ușor, iar bărbații și femeile, ori părinții nu pot să înșele la căsătorii, *neh* ?

Blackthorne lăsă aceasta la o parte, să se gîndească mai apoi, și jucă o altă carte în jocul în care i se alăturase lui Toranaga și care spera că va duce la pieirea Corabiei Negre.

Mariko ascultă atentă, îi puse cîteva întrebări, apoi se întoarse spre Toranaga :

— Alteță, Anjin-san vă mulțumește pentru favorurile și numeroasele Voastre daruri. El întreabă dacă i-ați face cinstea de a-i alege pe cei două sute de vasali. Zice că în treaba asta sfatul Vostru ar merita orice.

— Merită o mie de *koku* ? întrebă Toranaga pe loc.

El observă surpriza ei și a lui Anjin-san. Mă bucur că ești încă ușor de pătruns, Anjin-san, cu tot lustrul tău de civilizație, gîndi el. Dacă mi-ar place pariurile, aș pune rămășag că n-a fost ideea ta să-mi ceri mie sfatul.

— *Hai*, îl auzi pe Blackthorne spunînd hotărît.

— Bun, răspunse el scurt. De vreme ce Anjin-san e atît de generos, am să primesc oferta lui. O mie de *koku*. Asta va fi de folos altor samurai care sînt la strîmtoare. Spune-i că oamenii lui îl vor aștepta la Yedo. Ne vedem mîine în zori, Anjin-san.

— Da, mulțumesc, Toranaga-sama.

— Mariko-san, sfătuiește-te imediat cu doamna Kasigi. De vreme ce tu ai acceptat suma, cred că ea o să fie de acord cu aranjamentul tău, oricît de îngrozitor pare, deși cred că-i va trebui timp pînă mîine-n zori să se gîndească cu toată chibzuința la o sumă atît de mare. Trimite un servitor să-i poruncească lui Gyoko să fie aici la apusul

soarelui. Poate s-o aducă cu ea pe curtezană. Kiku-san poate să cînte în timp ce noi stăm de vorbă.

Le dădu drumul încîntat că economisise o mie cinci sute de *koku*. Oamenii sînt atît de ciudaţi, gîndi el blajin.

•

— O să-mi rămînă îndeajuns ca să plătesc un echipaj ? întrebă Blackthorne.

— O, da, Anjin-san. Dar el încă n-a încuviinţat să te lase să pleci la Nagasaki, spuse Mariko. Cinci sute de *koku* au să fie mai mult decît destul ca să trăieşti din ei timp de un an şi ceilalţi cinci sute îţi vor aduce cam o sută şi optzeci de *kobani* de aur, ca să cumperi marinari. Asta e o foarte mare sumă de bani.

Fujiko se ridică anevoie şi-i vorbi lui Mariko.

— Concubina ta spune că nu trebuie să-ţi faci griji, Anjin-san. Ea îţi poate da scrisori către nişte cămătari care au să-ţi dea banii de care vei avea nevoie. Ea o să aranjeze totul.

— Da, dar nu trebuie să-mi plătesc suita ? Cu ce o să-mi ţin casa, Fujiko-san, toată gospodăria ?

Mariko era uluită.

— Te rog, iartă-mă, dar asta, bineînţeles, nu e grija ta. Concubina ta ţi-a spus că se va îngriji de toate. Ea...

Fujiko o întrerupse şi, cîteva clipe, cele două femei vorbiră între ele.

— *Ah so dessu*, Fujiko-san ! Mariko se întoarse către Blackthorne. Ea zice că nu trebuie să-ţi iroseşti vremea gîndindu-te la asta. Te roagă să-ţi foloseşti timpul preocupîndu-te doar de problemele seniorului Toranaga. Ea are banii ei, pe care i-ar putea folosi, dacă ar fi nevoie.

Blackthorne clipi din ochi.

— Ea o să-mi împrumute banii ei ?

— O, nu, Anjin-san, bineînţeles ea ţi-i va *da*, dacă ai nevoie. Nu uita că ai necazuri doar anul acesta, îi explică Mariko. Anul viitor eşti bogat, Anjin-san. Cît priveşte suita ta, ei vor primi cîte doi *koku* fiecare pentru un an. Nu uita că Toranaga-sama îţi dă toate armele şi caii pentru ei, iar doi *koku* sînt de ajuns ca să-i hrăneşti pe ei, caii şi familiile lor. Şi, de asemeni, nu uita că tu i-ai dat seniorului Toranaga jumătate din venitul tău pe un an ca să fii

sigur că ei au să fie aleşi de el însuşi. Asta e o cinste extraordinară, Anjin-san.

— Crezi că da ?

— O, cu siguranţă. Fujiko-san încuviinţează din toată inima. Ai fost foarte înţelept să te gîndeşti la asta.

— Mulţumesc.

Blackthorne lăsă să i se vadă puţin din încîntarea lui. Ţi-au venit iar minţile la cap şi începi să gîndeşti ca ei, îşi spuse fericit. Da, asta a fost o treabă deşteaptă, să ceri sfatul lui Toranaga ! Acum o să ai cei mai buni oameni cu putinţă şi singur n-ai fi izbutit niciodată s-o faci. Ce sînt o mie de *koku* faţă de Corabia Neagră ? Aşa că, şi de data aceasta, Mariko spusese un lucru adevărat, anume că una din slăbiciunile lui Toranaga era zgîrcenia. Bineînţeles, ea n-o spusese atît de direct, ci doar că Toranaga făcuse ca incredibila lui avere să depăşească cu mult pe-a oricărui alt *daimyo* din împărăţie. Acest amănunt, adăugat la propriile lui observaţii — că hainele lui Toranaga erau tot atît de simple ca şi mîncarea, iar modul lui de viaţă era foarte puţin diferit de al unui samurai de rînd — îi dăduseră un alt indiciu cu care să-l descifreze pe Toranaga.

Mulţumesc lui Dumnezeu pentru Mariko şi pentru bătrînul călugăr Domingo !

Memoria lui Blackthorne îl duse înapoi spre temniţă şi se gîndi cît de aproape fusese de moarte atunci şi cît de aproape de moarte era acum, cu toate onorurile lui. Toranaga îţi poate lua înapoi tot ce-ţi dă. Tu crezi că-ţi este prieten, dar, dacă el şi-a omorît o nevastă şi şi-a ucis fiul favorit, ce preţ poţi să mai pui pe prietenia lui sau pe viaţa ta ? Nu pun, îşi spuse Blackthorne, reînnoindu-şi făgăduinţa. Asta-i *karma*. *Karma* nu pot s-o schimb şi toată viaţa am trăit în apropierea morţii, aşa că totu-i neschimbat. Mă plec în faţa *karmei*, în toată splendoarea ei. Accept *karma* în toată măreţia ei. Am încredere în *karma* mea c-o să mă ajute să trec peste următoarele şase luni. Apoi, anul viitor, pe vremea asta, voi naviga împins de vînt prin strîmtoarea Magellan, spre Londra, departe, fără ca *el* să-mi mai poată face ceva...

Fujiko vorbea. El o privi. Bandajele erau încă pătate. Ea zăcea chinuită de dureri pe cuvertura matlasată. O slujnică îi făcea vînt cu evantaiul.

— Ea o să-ţi aranjeze totul pînă-n zori, Anjin-san, spuse Mariko. Concubina ta zicea să iei doi cai pentru tine şi un cal pentru bagaje. Un servitor şi o slujnică.

— Un servitor îmi va fi de ajuns.

— Îmi pare rău, slujnica trebuie să meargă ca să te servească. Şi, bineînţeles, un bucătar şi un ajutor de bucătar.

— Nu vor fi şi acolo bucătării pe care noi — eu le-aş putea folosi ?

— O, ba da. Dar, totuşi, va trebui să ai proprii tăi bucătari, Anjin-san. Eşti *hatamōto*.

Ştia că n-avea rost să mai argumenteze.

— Am să las totul în seama ta.

— O, asta-i foarte înţelept din partea ta, Anjin-san, foarte înţelept. Acum trebuie să plec şi să împachetez, te rog scuză-mă.

Mariko plecase fericită. Ei nu stătuseră mult de vorbă, doar atît cît să ştie fiecare că, deşi noaptea magică nu existase niciodată şi deşi despre ea — la fel ca despre cealaltă noapte — n-avea să se mai vorbească niciodată, amîndouă aveau să trăiască în sufletul lor pentru totdeauna.

— Dumneata !

— Dumneata !

— Am fost atît de mîndră cînd am auzit că ea a stat la poartă atîta vreme. Faima ta e uriaşă, Anjin-san.

— Pentru o clipă aproape că uitasem ce-mi spuseseşi. Fără să vreau era gata-gata s-o sărut în faţa lumii.

— *Oh ko*, Anjin-san, asta ar fi fost îngrozitor !

— *Oh ko*, ai dreptate ! Dacă n-ai fi fost tu, aş fi ajuns de ocară, un vierme zvîrcolindu-se în ţărînă.

— În schimb eşti mare şi vestit, iar curajul nimeni nu ţi-l pune la-ndoială. Te-a încîntat vreunul din instrumentele acelea ciudate ?

— O, scumpă doamnă, în ţara mea avem un obicei străvechi : un bărbat nu discută cu o altă doamnă obiceiurile intime ale unei doamne.

— Şi noi avem acelaşi obicei, dar eu te-am întrebat dacă te-a încîntat, nu dacă l-ai folosit. Da, şi noi avem acelaşi obicei. Mă bucur că seara a fost pe placul tău. Şi zîmbi cu drag. E înţelept să fii japonez în Japonia, *neh* ?

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns pentru că m-ai învăţat, m-ai călăuzit, mi-ai deschis ochii, spuse el. Pen-

tru că... Avea de gînd să spună pentru că mă iubeşti. În schimb adăugă Pentru că exişti.

— Eu n-am făcut nimic. Asta eşti tu.

— Îţi mulţumesc pentru tot... şi pentru darul tău.

— Mă bucur că ţi-a plăcut mult.

— Sînt trist că tu nu ai avut nici o plăcere, dar sînt bucuros că ţi s-a poruncit şi ţie să vii la izvoarele alea calde. Dar de ce trebuie să te duci la Osaka ?

— O, nu mi se porunceşte să merg la Osaka. Seniorul Toranaga mă lasă să mă duc. Averea noastră se află acolo, iar eu am nişte necazuri de familie pe care trebuie să le rezolv. De asemeni, fiul meu este acum acolo. Şi, pe deasupra, eu pot să duc mesaje secrete lui Kiritsubo-san şi doamnei Sazuko.

— Asta nu e periculos ? Adu-ţi aminte cuvintele tale : vine războiul şi Ishido e duşmanul nostru. N-a spus şi seniorul Toranaga acelaşi lucru ?

— Da, dar încă nu e război, Anjin-san. Şi samuraii nu se războiesc cu femeile, dacă femeile nu se luptă cu ei.

— Dar tu ? Cum e cu podul peste şanţul cu apă de la Osaka ? N-ai venit cu mine ca să-l înşeli pe Ishido ? El m-ar fi omorît. Şi adu-ţi aminte de sabia ta în lupta de pe navă.

— O, asta a fost doar ca să apăr viaţa seniorului meu şi propria mea viaţă, cînd a fost ameninţată. A fost datoria mea, Anjin-san, nimic mai mult. Nu e nici un pericol pentru mine. Am fost doamnă de onoare a doamnei Yodoko, văduva lui *taikō*, chiar şi a doamnei Ochiba, mama moştenitorului. Am cinstea să le fiu prietenă. Sînt destul de în siguranţă. De asta Toranaga-sama mă lasă să mă duc. Dar pentru tine Osaka nu e un loc sigur, din pricina fugii seniorului Toranaga şi din pricina celor făcute seniorului Ishido. Aşa că tu niciodată nu trebuie să pui piciorul acolo. În Nagasaki vei fi în siguranţă.

— Atunci el a fost de acord că pot să mă duc ?

— Nu. Nu încă. Dar cînd o s-o spună, o să fii în siguranţă. El are putere în Nagasaki.

El voia să-ntrebe : Mai mare decît a iezuiţilor ? În schimb spuse doar atît :

— Am să-l rog pe seniorul Toranaga să-ţi poruncească să mergi pe mare la Osaka. O văzu tremurînd uşor. Ce nu-ţi convine ?

— Nimic, afară... afară doar că marea nu-mi place.

— Ce va porunci el ?

— Nu știu. Dar... O schimbă pe portugheză și pe glumă. Dar pentru sănătatea ta ar trebui s-o luăm cu noi pe Kiku-san, *neh* ? Astă-seară ai s-ajungi iar în Camera ei Stacojie ?

Hîseră amîndoi.

— Asta ar fi grozav, deși... Apoi se opri, amintindu-și brusc și foarte clar de privirea lui Omi. Știi, Mariko-san, cînd eram la poartă, sînt sigur că l-am văzut pe Omi-san uitîndu-se la ea într-un chip aparte, așa cum ar privi-o un iubit. Un iubit gelos. N-am știut că ei se iubesc.

— Înțeleg că el e unul din clienții ei, un client preferat, da. Dar de ce trebuie să te preocupe asta ?

— Pentru că a fost o privire foarte ciudată.

— El n-are nici un drept anume asupra ei, Anjin-san. Ea e o curtezană de primă clasă. E liberă să accepte sau să respingă pe oricine.

— Dac-am fi în Europa și eu aș împărți perna cu iubita lui... înțelegi, Mariko-san ?

— Cred că înțeleg, Anjin-san, dar de ce trebuie să te preocupe asta ? Nu ești în Europa, Anjin-san, el n-are nici un drept oficial asupra ei. Dacă ea vrea să te accepte pe tine și pe el, sau chiar să te respingă pe tine ori pe el, ce are a face una cu alta ?

— Eu aș zice că el a fost iubitul ei, așa cum înțelegem noi cuvîntul. Lucrul acesta înseamnă ceva, *neh* ?

— Dar ce are a face cu profesia ei sau cu-mpărțitul pernei ?

În cele din urmă, el îi mulțumise din nou și nu mai vorbi despre Omi. Dar mintea și inima-i spuneau să se păzească. Nu e atît de simplu cum crezi tu, Mariko-san, chiar și aici. Omi o socotește pe Kiku-san drept ceva mai mult decît o legătură oarecare, chiar dacă ea nu simte la fel. Era bine să fi știut că el a fost iubitul ei. Mai bine să-l am pe Omi prieten decît dușman. S-ar putea ca Mariko să aibă din nou dreptate ? Că la ei împărțitul pernei nu are nimic de-a face cu iubirea ?

Doamne, ajută-mă, sînt tare încurcat. Acum, în parte, aparțin Orientului, dar cel mai mult aparțin Apusului. Trebuie să mă port ca ei și să gîndesc ca ei, ca să rămîn în viață. Multe din obiceiurile lor sînt mult mai bune decît ale noastre, și ești ispitit să dorești să ajungi ca ei

şi, totuşi... casa mea este acolo, peste mări, acolo unde s-au născut străbunii mei, acolo unde trăieşte familia mea, Felicity, Tudor şi Elisabeth, *neh ?*

— Anjin-san ?

— Da, Fujiko-san ?

— Te rog nu-ţi mai face griji pentru bani. Nu suport să te văd îngrijorat. Îmi pare aşa de rău că nu pot să merg cu dumneata la Yedo.

— Curînd ne vedem la Yedo, *neh ?*

— Doctorul zice că mă vindec bine şi mama lui Omi crede la fel.

— Cînd doctor aici ?

— La apusul soarelui. Îmi pare rău că nu pot pleca cu dumneata mîine. Te rog să mă ierţi.

El se întrebă din nou despre datoria pe care o avea faţă de concubina sa. Apoi puse acest gînd înapoi în cămăruţa lui, în timp ce altul nou dădu năvală. Cercetă această idee şi o găsi foarte bună. Şi grabnică.

— Plec acum, întorc curînd. Te odihneşti. Înţelegi ?

— Da. Te rog, iartă-mă că nu mă ridic şi pentru... îmi pare rău.

El o părăsi şi se duse în camera lui. Scoase un pistol din ascunzătoare, verifică încărcătura şi-l băgă sub chimonou. Apoi plecă singur spre casa lui Omi. Omi nu era acolo. Midori îl întîmpină, îi oferi ceai, dar el refuză politicos. Ea-şi ţinea în braţe copilul de doi ani. Spuse că Omi avea să se-ntoarcă curînd. N-ar vrea Anjin-san să aştepte ? Părea stînjenită, deşi politicoasă şi atentă. Din nou el refuză şi-i mulţumi, spunînd c-avea să se-ntoarcă mai tîrziu, apoi coborî spre casa lui.

Sătenii deja curăţiseră locul, pregătindu-se să reclădească totul. Nimic nu fusese salvat de la foc, în afară de vasele de gătit. Fujiko n-a vrut sub nici un chip să-i spună preţul reconstrucţiei. „E foarte ieftin", îi spusese ea. „Te rog, nu-ţi face griji."

— *Karma*, Anjin-san, spuse unul din săteni.

— Da.

— Ce-aţi putea face ? Nu vă-ngrijoraţi, casa Domniei voastre o să fie-n curînd gata şi mai bună decît înainte.

Blackthorne îl văzu pe Omi urcînd dealul, încordat şi încruntat. Se îndreptă spre el. Cînd Omi-l zări, păru să-şi mai domolească furia.

— A, Anjin-san, spuse el prietenos. Am auzit că şi dumneata pleci mîine în zori cu Toranaga-sama. Foarte bine, putem călători împreună.

În ciuda prieteniei aparente a lui Omi, Blackthorne era foarte prudent.

— Ascultă, Omi-san, acum eu merg acolo. Arătă spre platou. Te rog, vii cu mine, da ?

— Azi nu e nici o instrucţie.

— Înţeleg. Te rog, mergi cu mine, da ?

Omi văzu că mîna lui Blackthorne era pe mînerul sabiei de ucidere, aşa cum se ţinea de obicei. Apoi ochiu-i perspicace observă umflătura de sub eşarfă şi-şi dădu seama imediat, din forma abia conturată, că acolo era ascuns un pistol.

— Un bărbat căruia i se permit cele două săbii ar trebui să ştie să le folosească, nu numai să le poarte, *neh ?* spuse el cu o voce slabă.

— Poftim ? Nu înţeleg.

Omi îi spuse din nou, mai simplu.

— A, înţeleg. Da, ar fi mai bine.

— Da. Seniorul Yabu a spus că — acum că eşti samurai — ar trebui să-ncepi să înveţi o mulţime de lucruri pe care noi le socotim de la sine înţelese. Ce să faci ca secundant la un *seppuku,* de exemplu, chiar să te pregăteşti pentru propriul tău *seppuku,* aşa cum sîntem noi obligaţi să facem. Da, Anjin-san, ar trebui să-nveţi să mînuieşti săbiile. E foarte necesar pentru un samurai să ştie cum să folosească şi cum să-şi onoreze sabia, *neh ?*

Blackthorne nu înţelese jumătate din cuvinte, dar pricepu ce spunea Omi. Cel puţin, se corectă el neliniştit, ştiu ce spune în mare.

— Da. Adevărat. Important, îi spuse el. Te rog, într-o zi tu înveţi la mine, iartă-mă, mă înveţi, poate ? Te rog, da ? Eu onorat.

— Da, mi-ar face plăcere să te-nvăţ, Anjin-san.

Pe Blackthorne îl apucă turbarea la ameninţarea din vocea lui Omi. Fii atent, se mustră singur. Nu începe s-o iei razna.

— Mulţumesc. Acum mergem acolo, te rog ? Puţin timp. Vii ? Da ?

— Foarte bine, Anjin-san. Dar vom merge călare. Mă-ntorc îndată.

Omi o porni la deal spre propria lui curte.

Blackthorne porunci unui servitor să-i pună șaua pe cal și încălecă stîngaci de pe partea dreaptă, cum se obișnuia în Japonia și China. Să nu crezi c-o să iasă ceva dacă-l lași să te învețe mînuirea sabiei, își spuse împingînd ușor cu mîna dreaptă pistolul ascuns, ca să fie mai în siguranță, căldura lui plăcută liniștindu-l. Această încredere dispăru cînd Omi apăru din nou. Cu el erau patru samurai călări.

Porniră cu toții într-un galop mărunt pe drumul plin de hîrtoape, în sus, spre platou. Trecură pe lîngă multe companii de samurai în marș forțat, înarmați, sub comanda ofițerilor lor, cu flamuri fluturînd în sulițe. Cînd ajunseră în vîrful dealului văzură că tot regimentul de muschete era aliniat în ordine de marș, în fața taberei, fiecare bărbat stînd lîngă calul lui echipat de război. Un convoi de aprovizionare se afla în ariergardă, Yabu, Naga și ofițerii lor în avangardă. Atunci începu să plouă cu găleata.

— Toate trupele pleacă ? întrebă Blackthorne neliniștit, strunindu-și calul.

— Da.

— Merg la așezarea cu izvoare calde cu Toranaga-sama, Omi-san ?

— Nu știu.

Instinctul de supraviețuire îl avertiză pe Blackthorne să nu mai pună alte întrebări, dar la una tot avea nevoie de un răspuns.

— Și Buntaro ? întrebă el cu indiferență. Vine cu noi mîine, Omi-san ?

— Nu. El deja a plecat. În dimineața asta, cînd ai plecat de la Casa de Ceai, el era în piață. Nu l-ai văzut lîngă Casa de Ceai ?

Blackthorne nu putea citi nimic potrivnic pe fața lui Omi.

— Nu. Nu văzut, îmi pare rău. Și el merge la așezarea cu izvoare calde ?

— Cred că da. Nu sînt sigur. Ploaia șiroia de pe pălăria conică a lui Omi, legată sub bărbie. Ochii aproape că nu i se zăreau. Acum spune-mi, de ce-ai vrut să vin cu tine aici ?

— Arăt loc, așa cum am zis. Înainte ca Omi să mai poată spune ceva, Blackthorne dădu pinteni calului. Cu foarte ascuțitul lui simț de orientare pe mare, ochi cu

precizie locul din memorie şi o porni iute chiar spre punctul de deasupra malului spart. Descălecă şi-i făcu semn lui Omi. Te rog.

— Ce e ?

Vocea lui Omi era iritată.

— Te rog aici, Omi-san. Singur.

Omi făcu semn gărzilor să se îndepărteze şi dădu pinteni calului pînă ajunse lîngă Blackthorne, privindu-l de sus, din şa.

— *Nan desu ka ?* întrebă el, mîna strîngîndu-i-se parcă pe sabie.

— Acest loc Toranaga-sama... Lui Blackthorne nu-i veneau în minte cuvintele, aşa că explică în parte prin semne. Înţelegi ?

— Aici l-ai scos din pămînt, *neh ?* Aşa ?

Blackthorne se uită la el, apoi îşi coborî anume privirile spre sabie şi din nou îşi ridică ochii spre el, fără să mai spună nimic. Îşi şterse ploaia de pe faţă.

— *Nan desu ka ?* repetă Omi şi mai iritat.

Totuşi Blackthorne nu răspunse. Omi se holbă în jos spre surpătură şi din nou spre Blackthorne. Apoi ochii i se luminară.

— *Ah, so desu ! Wakarimasu !* Omi gîndi un moment apoi strigă spre una din străji : Adu-l pe Mura aici imediat. Cu douăzeci de samurai şi lopeţi !

Samuraiul plecă în galop. Omi îi trimise pe ceilalţi înapoi în sat, apoi descălecă şi veni lîngă Blackthorne.

— Da, Anjin-san, spuse el, ăsta a fost un gînd foarte bun. O idee bună.

— Idee ? Ce idee ? întrebă Blackthorne făcînd pe prostul. Doar arătat locul, gîndeşte, tu vrut ştii locul, *neh ?* Îmi pare rău, nu înţeleg.

Omi spuse :

— Toranaga-sama şi-a pierdut săbiile aici. Săbii de foarte mare preţ. El va fi fericit să le aibă înapoi. Foarte fericit, *neh ?*

— *Ah so !* Nu ideea mea, Omi-san, spuse Blackthorne. Omi-san idee.

— Bineînţeles. Mulţumesc, Anjin-san. Eşti un prieten bun şi-ţi merge mintea iute. Ar fi trebuit eu însumi să mă gîndesc la asta. Da, eşti un prieten bun şi noi toţi vom avea nevoie de prieteni în următoarele cîteva luni. Va fi curînd război, că-l vrem sau nu.

— Poftim ? Îmi pare rău. Nu înţeleg, vorbeşti prea repede. Te rog, iartă-mă.

— Mă bucur că sîntem prieteni, tu şi cu mine. Înţelegi ?

— *Hai.* Tu zis război ? Război acum ?

— Curînd. Ce putem noi să facem ? Nimic. Nu fi îngrijorat, Toranaga-sama îi va înfrînge pe Ishido şi pe trădătorii lui. Asta-i adevărul, înţelegi ? Nici o grijă, *neh* ?

— Înţeleg. Eu plec acum casa mea. E-n ordine ?

— Da. Ne vedem în zori. Din nou, îţi mulţumesc.

Blackthorne dădu din cap, dar nu plecă.

— Ea e drăguţă, *neh* ?

— Poftim ?

— Kiku-san.

Blackthorne stătea cu picioarele uşor depărtate şi se legăna, gata să sară înapoi, să scoată pistolul, să ochească şi să tragă. Îşi aminti limpede iuţeala de necrezut şi uşurinţa cu care Omi îl decapitase pe acel sătean, în urmă cu atîta vreme, aşa că era pregătit cît se putea de bine. Se gîndi că, pentru a scăpa teafăr, singura cale era să vorbească mai departe despre Kiku. Omi n-ar face-o niciodată, socotind asemenea purtare de neconceput. Ruşinat de propria sa slăbiciune, şi-ar încuia gelozia atît de nejaponeză undeva, într-o cămăruţă foarte ascunsă a inimii. Fiindu-i străină şi umilitoare, această gelozie putea să mocnească mult timp pînă să explodeze orbeşte şi cu ferocitate, tocmai atunci cînd te aşteptai mai puţin.

— Kiku-san ? spuse Omi.

— *Hai.* Blackthorne vedea că Omi era tulburat. Chiar şi aşa, era bucuros că el alesese timpul şi locul. E drăguţă, *neh* ?

— Drăguţă ?

— *Hai.*

Ploaia se înteţi. Stropii grei împroşcau noroiul. Caii tremurau neliniştiţi. Amîndoi bărbaţii erau uzi leoarcă, dar ploaia era caldă şi se scurgea de pe ei.

— Da, spuse Omi. Kiku-san e foarte drăguţă, şi urmă un torent de cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese.

— Cuvintele nu destule acum, Omi-san, nu destule pentru vorbit clar acum, spuse Blackthorne. Mai tîrziu, da. Nu acum. Înţelegi ?

Omi părea că n-aude. Apoi spuse :

— E destul timp, Anjin-san, destul timp ca să vorbim despre ea, despre tine, despre mine şi despre *karma*. Dar şi eu zic, acum nu e timpul, *neh ?*

— Cred înţeleg. Da. Ieri nu ştiut Omi-san şi Kiku-san buni prieteni, spuse el întetind atacul.

— Ea nu e proprietatea mea.

— Acum ştiu tu şi ea foarte prieteni. Acum...

— Acum pleacă. Problema asta e închisă. Femeia nu e nimic. Nimic.

Încăpăţînat, Blackthorne rămase unde se afla.

— Data viitoare eu...

— Discuţia asta e încheiată ! N-ai auzit ? Încheiată !

— *Iyé ! Iyé*, pentru Dumnezeu !

Omi îşi duse mîna la sabie. Blackthorne făcu doi paşi înapoi, fără să-şi dea seama. Dar Omi nu-şi trase sabia şi Blackthorne nu-şi scoase pistolul. Amîndoi bărbaţii erau pregătiţi, deşi nici unul nu voia să-nceapă.

— Ce vrei să spui, Anjin-san ?

— Data viitoare, întîi întreb despre Kiku-san. Dacă Omi-san spune da, da. Dacă nu, nu ! Înţelegi ? Ca între prieteni, *neh ?*

Omi slăbi uşor mîna de pe sabie.

— Îţi repet, ea nu e proprietatea mea. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai arătat locul acesta, Anjin-san. La revedere.

— Prieten ?

— Bineînţeles.

Omi se-ndreptă spre calul lui Blackthorne şi-l ţinu de căpăstru. Blackthorne se urcă bălăngănindu-se în şa. Privi în jos spre Omi. Ştia că, dacă ar fi avut cum să scape, i-ar fi zburat capul samuraiului chiar acum. Asta ar fi fost cea mai sigură cale pentru el.

— La revedere, Omi-san, şi mulţumesc.

— La revedere, Anjin-san.

Omi îl privi pe Blackthorne îndepărtîndu-se şi nu se întoarse cu spatele pînă ce el nu trecu dealul. Însemnă cu nişte pietre locul exact din spărtura malului şi apoi, tulburat, se aşeză pe vine în aşteptare, fără să bage în seamă ploaia care turna.

Curînd Mura şi ţăranii sosiră, plini de noroi.

— Mura, Toranaga-sama a căzut la cutremur în acest loc. Săbiile lui sînt îngropate aici. Să mi le aduci înainte de apusul soarelui.

— Da, Omi-sama.

— Dacă ai fi avut ceva minte şi dacă-ţi dădeai cît de cît silinţa faţă de mine, seniorul tău, ai fi făcut-o deja.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia.

Omi urcă în şa şi plecă. Ei îi aruncară o privire fugară apoi se răspîndiră în cerc în jurul pietrelor şi începură să sape.

Mura coborî vocea.

— Uo, ai să pleci cu convoiul de bagaje.

— Da, Mura-san. Dar cum ?

— Am să te ofer lui Anjin-san. El n-o să bage de seamă.

— Dar concubina lui, *oh ko*, o s-o facă, răspunse Uo în şoaptă.

— Nu merge cu el. Aud că arsurile ei sînt rele de tot. Ea o să se ducă la Yedo mai tîrziu, cu nava. Ştii ce ai de făcut ?

— Să-l caut în secret pe sfîntul părinte şi să răspund la orice întrebare.

— Da. Mura se linişti şi începu să vorbească normal. Uo, poţi să pleci cu Anjin-san, el o să plătească bine. Fă-te folositor, dar nu prea, pentru că altfel are să te ia tot drumul pînă la Yedo.

Uo rîse.

— Ehei, am auzit că Yedo e atît de bogat, că toţi îşi fac nevoile în ţucale de argint, chiar şi cei din *eta*. Şi femeile au pielea ca spuma mării şi n-au păr jos deloc.

— E adevărat, Mura-san ? întrebă un alt sătean.

— Cînd am fost acolo prima dată, Yedo nu era decît un cătun împuţit de pescari, n-atingea nici pe departe Anjiro, le spuse Mura fără să se oprească din săpat. Asta a fost cînd cu Toranaga-sama, cînd îi hăituiam cu toţii pe cei din clanul lui Beppu. Am luat mai mult de trei mii de capete. Cît despre părul de jos, toate femeile pe care le-am cunoscut îl aveau, afară de una din Coreea, dar ea spunea că-l smulsese fir cu fir.

— Ce nu fac unele femei ca să ne ademenească, nu ? spuse cineva.

— Da, dar mie mi-ar plăcea să văd una de-asta, spuse Ninjin cu gura-i ştirbă. Da, mi-ar plăcea să văd o Poartă de Jad fără tufiş.

— Pun rămăşag pe-o barcă plină cu peşte că doare nu glumă să smulgi părul ăla.

Uo fluieră.

— Cînd am să fiu *kami*, am de gînd să-mi iau drept lăcaş Pavilionul Ceresc al lui Kiku-san ! Se spune că-l are din naştere parfumat şi fără păr !

Printre rîsete, Uo întrebă :

— Mura-san, a fost ceva deosebit să cucereşti o Poartă de Jad fără tufiş ?

— A fost, şi încă cum ! Întîi că eşti mai aproape şi, fiind mai aproape, e cu totul altceva, *neh* ? Aşa am aflat că e mai bine pentru fete să-şi smulgă tufişul, măcar că unele sînt superstiţioase iar altele se plîng de mîncărime. Tu eşti mai aproape de ea, şi ea de tine. Or apropierea face ca totul să fie altfel, *neh* ?

Ei rîseră şi se aşternură pe săpat. Groapa creştea sub ploaie.

— Pun rămăşag că azi-noapte Anjin-san a fost din cale afară de aproape de vreme ce ea a stat atîta vreme la poartă de dimineaţă ! Ehei, ce n-aş fi dat să fiu eu în locul lui !

Uo îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ca toţi ceilalţi, purta doar fîşia de pînză din brîu, o pălărie conică de bambus şi era desculţ.

— Ehei ! Uo, eu am fost acolo în piaţă şi am văzut totul. I-am văzut zîmbetul şi am simţit cum mă furnică pînă-n tălpi.

— Da, spuse un altul. Trebuie să recunosc că numai cu zîmbetul şi m-a băgat în boală.

— Dar tu nu eşti nici la degetul cel mic al lui Anjin-san, nu, Mura-san ? Uo chicoti. Haide, te rog, mai spune-ne o dată povestea.

Fericit, Mura le făcu pe plac şi le povesti despre prima noapte şi despre casa de baie. De-atîtea ori spusă, povestea lui căpătase tot mai multe înfloriturî, dar nici unul din ei nu dădea vreo importanţă.

— Cine s-ar fi gîndit vreodată că străinul barbar are s-ajungă din groapă în paradis ? Mura se sprijini o clipă în lopată, ca să-şi tragă sufletul. N-aş fi crezut-o niciodată, e ca un basm de demult. *Karma, neh* ?

— Poate că, într-o altă viaţă, el a fost unul de-ai noştri şi s-a reîntors cu aceeaşi minte, dar cu o piele diferită.

Ninjin încuviinţă din cap :

— Se poate. Tot ce se poate, pentru că, din ce-a spus sfîntul părinte, eu am crezut că el trebuia de mult să ardă în focul iadului. N-a spus părintele că o să arunce un bles-

tem anume asupra lui ? Eu, cu urechile mele, l-am auzit cerînd răzbunare chiar marelui *kami* Isus împotriva lui Anjin-san şi, *oh ko*, chiar şi pe mine m-au trecut toate spaimele. Îşi făcu semnul crucii şi ceilalţi abia dacă băgară de seamă. Dar, dacă mă-ntrebaţi, Dumnezeu îşi pedepseşte duşmanii într-un fel tare sucit.

Uo spuse

— După cum bine ştiţi, eu nu sînt creştin, dar mie Anjin-san îmi pare un om bun şi, vă rog să mă iertaţi, chiar mai bun decît părintele creştin, care pute, blestemă şi bagă groaza în toată lumea. Şi el a fost bun cu noi, *neh ?* Se poartă bine cu oamenii lui, unii spun că e prietenul seniorului Toranaga, trebuie să fie, cu toate favorurile de care se bucură, *neh ?* Şi nu uitaţi că Kiku-san l-a onorat cu Lăcaşul ei de Aur.

— Chiar că de aur. Am auzit că noaptea l-a costat cinci *kobani !*

— Cincisprezece *koku* pentru o noapte ? bolborosi Ninjin. Ehei, ce norocos e Anjin-san ! *Karma* lui e grozavă pentru un duşman al lui Dumnezeu Tatăl, al Fiului şi al Sfintei Fecioare.

M· ·a spuse :

— El a plătit un *koban* — trei *koku*. Dar, dacă credeţi că asta e mult... Se opri şi privi în jur conspirativ ca să se asigure că nu era nimeni să tragă cu urechea, deşi ştia, bineînţeles, că pe ploaia asta n-avea cum să fie cineva. Şi chiar dacă era, ce conta ?

Toţi se opriră şi veniră mai aproape.

— Da, Mura-san ?

— Acum mi-a ajuns la urechi, în mare secret, că ea o să fie concubina seniorului Toranaga. În dimineaţa asta el i-a cumpărat contractul. *Trei mii de koku.*

Era o cifră ce te băga în sperieţi, însemnînd mai mult decît cîştiga tot satul lor, în peşte şi orez, în douăzeci de ani. Dacă asta era cu putinţă, respectul lor faţă de ea crescu. Şi faţă de Anjin-san, care era, ca atare, ultimul om de pe faţa pămîntului care se bucurase de ea în calitate de curtezană de prim rang.

— Ehei ! murmură Uo, abia putînd să vorbească. Aşa de mulţi bani... nu ştiu ce-mi vine să fac.

— Nu faci nimic, spuse Mura laconic. Sapă. Hai să găsim săbiile.

Ei îi dădură ascultare, fiecare pierdut în gîndurile lui. Groapa se adîncea văzînd cu ochii.

Curînd Ninjin, frămîntat de griji, nu se mai putu ştăpîni şi se opri din săpat.

— Mura-san, rogu-te iartă-mă, dar ce-ai hotărît cu noile taxe ? întrebă el.

Ceilalţi se opriră. Mura continuă să sape în felul lui, mărunt, metodic.

— Ce e de hotărît ? Yabu-sama spune să plătim, aşa că plătim, *neh ?*

— Dar Toranaga-sama a scăzut taxele la patru părţi din zece şi acum el e seniorul nostru.

— Adevărat, dar seniorului Yabu i s-a dat înapoi Izu — precum şi Suruga şi Totomi — şi a fost făcut iar stăpîn, deci cine e seniorul nostru ?

— Toranaga-sama. Cu siguranţă, Mura-san, Tora...

— Ai de gînd să i te plîngi lui, Ninjin ? Ei ? Trezeşte-te, Yabu-sama e stăpîn, aşa cum a fost întotdeauna. Nimic nu s-a schimbat. Şi, dacă el urcă taxele, noi plătim taxe mai mari. Gata !

— Dar asta o să ne ia toate proviziile pentru iarnă. Toate. Vocea lui Ninjin era un scîncet înfuriat, dar toţi ştiau că era adevărat ce spunea. Chiar şi cu orezul pe care l-am furat...

— Orezul pe care l-am economisit, şuieră Uo la el, punîndu-l la punct.

— Chiar şi cu ăsta, n-o să fie destul ca să trecem iarna. Va trebui să vindem o barcă sau două...

— Nu vindem nici o barcă, spuse Mura. Îşi vîrî lopata în noroi, îşi şterse sudoarea, ce-i intra în ochi, şi-şi legă mai bine şnurul de la pălărie. Apoi începu să sape. Lucrează, Ninjin. Asta o să-ţi mute gîndurile de la ziua de mîine.

— Cum o să răzbim la iarnă, Mura-san ?

— Mai avem încă vara de trecut.

— Da, încuviinţă Ninjin cu amărăciune. Am plătit dinainte taxele pe doi ani şi mai bine şi tot nu e de ajuns.

— *Karma*, Ninjin, spuse Uo.

— Vine războiul. Poate o să avem un alt stăpîn care va fi mai cinstit, *neh ?* zise altul.

— Nu poate fi mai rău, mai rău nu există.

— Nu puneţi rămăşag pe asta, le spuse Mura tuturor. Sînteţi în viaţă, foarte curînd puteţi să fiţi morţi, şi-atunci

gata și cu Lăcașurile de Aur, cu sau fără păduri. Lopata lui lovi o piatră și el se opri. Uo, bătrîne, dă-mi o mînă de ajutor.

Amîndoi scoaseră piatra din noroi. Uo șopti neliniștit :

— Mura-san, ce fac dacă sfîntul părinte mă-ntreabă de arme ?

— Îi spui. Și-i zici că sîntem gata, că tot Anjiro e gata.

Capitolul 42

Au ajuns la Yokosé pe la prînz. Buntaro îl oprise deja din drum pe Zataki seara trecută și-l întîmpinase cu mare fast, așa cum poruncise Toranaga.

— I-am cerut să-și așeze tabăra în afara satului, spre nord, Alteță, pînă să se poată pregăti locul de întîlnire, spuse Buntaro. Întîlnirea oficială urmează să aibă loc aici, în după-amiaza asta, dacă vă convine. Adăugă sobru : M-am gîndit că Ora Caprei ar fi potrivită.

— Bine.

— El voia să vă vadă diseară, dar n-am fost de acord. I-am spus că ați fi „onorat" să-l întîlniți azi sau mîine, oricînd ar dori, dar nu după ce se lasă întunericul.

Toranaga mormăi o aprobare, dar încă nu descălecă de pe calu-i numai spume. Purta platoșă, coif și o armură ușoară din bambus, la fel ca escorta sa, care era tot atît de plină de noroi din pricina drumului. Își aruncă din nou ochii roată, foarte atent. Luminișul fusese bine ales, fără nici o posibilitate de ambuscadă. Nu se aflau nici pomi, nici case în apropiere, unde să se poată ascunde arcași sau pușcași. Numai la răsărit de sat era un platou ceva mai înalt. Nordul, vestul și sudul erau străjuite de sat și de podul de lemn peste rîul ce curgea năvalnic. Aici, în defileu, apa făcea vîrtejuri și era plină de pietre. Către răsărit, în spatele lui și al călăreților săi asudați și îngrijorați, drumul urca pieptiș prin trecătoare către vîrful ascuns în ceață, aflat la cinci *ri* mai departe. Munții dominau totul în jur, mulți erau vulcanici și mai toți cu vîrfurile dormind în nori. În mijlocul luminișului, pe piloni joși, fusese special amenajată o platformă de douăsprezece *tatami*. Deasupra ei se înălța un umbrar de papură. Măiestria execuției nu lăsa să se vadă graba lucrului.

Două perne din brocart stăteau una în fața celeilalte pe *tatami*.

— Am oameni acolo, acolo și-acolo, continuă Buntaro, arătînd cu arcul spre toate înălțimile din jur. Se poate vedea pe o întindere de mulți *ri* în toate direcțiile, Alteță. Pozițiile de apărare sînt bune — podul și satul sînt bine străjuite. Către răsărit retragerea vă e asigurată de și mai mulți oameni. Bineînțeles, podul e împînzit de santinele și am lăsat o „gardă de onoare" de o sută de oameni la tabăra lui.

— Acum seniorul Zataki e-acolo ?

— Nu, Alteță. Pentru el și suita lui am ales un han la marginea satului, spre nord, demn de rangul lui și l-am invitat să se bucure de băile de-acolo. Hanul acela e izolat și păzit. I-am dat să-nțeleagă că o să mergeți la Băile Shujenzi și el o să fie invitatul Înălțimii voastre. Buntaro arătă spre un han bine îngrijit, cu un singur cat, de la marginea luminișului, care dădea cu fața spre o priveliște minunată, lîngă un izvor cald, ce ieșea clocotind dintr-o stîncă și se vărsa într-o baie naturală. Hanul acela e al Vostru, Alteță. În fața hanului era un grup de bărbați, toți în genunchi, nemișcați și cu capetele plecate în direcția lor. Ei sînt bătrînii satului și căpetenia lor. N-am știut dacă doriți să-i vedeți imediat.

— Mai tîrziu.

Calul lui Toranaga necheză obosit și-și agita capul în toate părțile, zornăindu-și căpăstrul. El îl mîngîie și, mulțumit acum de siguranța locului, făcu semn oamenilor săi și descălecă. Unul din samuraii lui Buntaro îi prinse dîrlogii ; samuraiul, ca și Buntaro și toți ceilalți, era în zale, înarmat și gata de luptă.

Toranaga se întinse mulțumit, făcu cîteva mișcări ca să-și dezmorțească picioarele și spatele. Străbătuse tot drumul de la Anjiro în marș forțat și se oprise doar ca să schimbe caii. Restul convoiului de bagaje — palanchine și purtători — era sub comanda lui Omi și se afla încă mult în urmă, pe drumul ce cobora din creastă. Drumul din Anjiro șerpuise de-a lungul coastei, apoi se bifurcase. Ei o apucaseră spre apus, îndepărtîndu-se de mare, și urcaseră în ritm susținut prin păduri cu vegetație bogată și pline de vînat. Muntele Ômura în dreapta și vîrfurile lanțului vulcanic Amagi, ce atingea aproape cinci mii de picioare, în stînga. Drumul îl înveselise deoarece

făcea, în sfîrşit, puţină mişcare ! Parte din călătorie fusese printr-un ţinut atît de bun pentru vînatul cu şoimi, încît îşi promisese că va veni într-o zi să vîneze prin tot Izu.

— Bine. Da, foarte bine, spuse el în zarva oamenilor ce descălecau, sporovăiau şi se împrăştiau care încotro. Ai procedat bine.

— Dacă vreţi să-mi faceţi o mare favoare, Alteţă, vă rog să-mi permiteţi să termin cu Zataki şi oamenii lui imediat.

— Te-a insultat ?

— Nu, dimpotrivă, purtările lui au fost demne de un curtean, dar steagul sub care călătoreşte e o trădare faţă de Înălţimea ta.

— Ai răbdare. Cît de des trebuie să-ţi spun ? zise Toranaga dojenitor.

— Mi-e teamă că prea des, Alteţă, răspunse Buntaro morocănos. Vă rog să mă iertaţi.

— Cîndva ţi-era prieten.

— Cîndva vă era aliat.

— El ţi-a salvat viaţa la Odawara.

— Eram de aceeaşi parte la Odawara, spuse Buntaro posomorît, apoi izbucni : Cum poate să facă asta, Alteţă ? Propriul vostru frate ! Nu l-aţi copleşit cu onoruri, n-aţi luptat toată viaţa de aceeaşi parte ?

— Oamenii se schimbă. Toranaga îşi concentră toată atenţia asupra platformei. Fusese împodobită cu perdele fine de mătase, ce atîrnau de grinzile de deasupra. Canafi din brocart, ce se asortau cu pernele, alcătuiau o friză plăcută, şi alţii, mai mari, împodobeau cei patru stîlpi de colţ. E mult prea bogată şi dă întîlnirii o importanţă prea mare, spuse el. Făceţi-o simplă. Scoateţi perdelele, toţi canafii şi pernele, şi daţi-le înapoi negustorilor şi, dacă ei nu vor să-i înapoieze intendentului banii, spuneţi-i să le vîndă. Aduceţi patru perne — nu, două — simple, umplute cu paie.

— Da, Alteţă.

Privirea lui Toranaga se opri asupra izvorului şi paşii lui o porniră într-acolo. Apa sulfuroasă şi aburindă şopotea ieşind dintr-o crăpătură din stîncă. Trupu-i tînjea după o baie.

— Şi creştinul ? întrebă el.

— Alteţă ?

— Tsukku-san, preotul creştin ?

— O, el ! E undeva, în sat, dar de cealaltă parte a podului. Nu poate veni aici fără îngăduinţa Voastră. De ce ? E important ? El a zis ceva, despre cît de onorat ar fi dacă l-aţi primi cînd vă convine. Doriţi să vină acum ?

— Era singur ?

Buntaro îşi ţuguie buzele cu dispreţ.

— Nu, are o escortă de douăzeci de ciraci, toţi cu tonsură ca el. Toţi sînt bărbaţi din Kyushu, Alteţă, de viţă nobilă şi samurai. Au venit toţi călări, dar fără arme. I-am controlat cu de-amănuntul.

— Şi pe el ?

— Bineînţeles şi pe el, pe el mai mult ca pe oricare. Printre bagajele lui erau patru porumbei călători. I-am confiscat.

— Bun. Lichidează-i. Vreun nebun a făcut-o din greşeală, îmi pare rău, ştii tu ce să zici, *neh* ?

— Înţeleg. Doriţi să trimit după el acum ?

— Mai tîrziu. Am să-l văd mai tîrziu.

Buntaro se încruntă.

— N-am făcut bine că l-am controlat ?

Toranaga clătină din cap şi, absent, îşi întoarse privirile spre creastă, pierdut în gînduri. Apoi spuse :

— Trimite cîţiva oameni de încredere să supravegheze regimentul de muschete.

— Am făcut-o deja, Alteţă. Faţa lui Buntaro se lumină de un zîmbet de satisfacţie. Şi-n garda personală a seniorului Yabu sînt cîteva iscoade de-ale noastre. El n-o să poată face nici o mişcare fără să nu i-o ştiţi, dacă asta doriţi.

— Bine.

Capul convoiului de bagaje, încă foarte departe, apăru la o cotitură pe drumul în meandre. Toranaga zări cele trei palanchine, Omi era călare, în frunte, aşa cum i se poruncise, Anjin-san alături, călărind şi el cu uşurinţă. Se întoarse cu spatele spre ei.

— Pe soţia ta am adus-o cu mine.

— Da, Alteţă.

— Ea mi-a cerut încuviinţare să meargă la Osaka.

Buntaro se holbă spre el, dar nu spuse nimic. Apoi privi cu coada ochiului spre figurile ce-abia se distingeau.

— I-am dat-o doar dacă, bineînţeles, şi tu eşti de acord.

— Orice spuneţi, Alteţă, aprob şi eu, zise Buntaro.

— Pot s-o las să plece pe uscat, din Mishima, sau poate să-l însoțească pe Anjin-san la Yedo și de acolo să pornească pe mare la Osaka. Anjin-san a fost de acord să-și ia răspunderea în privința ei, dacă tu te învoiești.

— Ar fi mai în siguranță pe mare.

Buntaro mocnea.

— Totul depinde de mesajul seniorului Zataki. Dacă Ishido mi-a declarat oficial război, atunci, bineînțeles, trebuie să-l interzic. Dacă nu, soția ta poate să plece mîine sau poimîine, dacă ești de acord.

— Orice hotărîți, eu sînt de acord.

— În după-amiaza asta îți predai toate îndatoririle lui Naga. E un moment potrivit ca tu și soția ta să vă împăcați.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, trebuie să stau cu oamenii mei. Vă rog să mă lăsați cu oamenii mei. Pînă cînd plecați și sînteți în siguranță.

— În seara asta îți predai îndatoririle fiului meu. Tu și soția ta sînteți oaspeții mei la cină. O să stați la han. Trebuie să faceți pace între voi.

Buntaro stătea cu ochii pironiți în pămînt, apoi spuse și mai împietrit :

— Da, Alteță.

— Ți se poruncește să încerci să te împaci, spuse Toranaga. Avea de gînd să adauge : „O pace onorabilă e mai bună decît războiul, *neh ?*" Dar asta nu era adevărat și putea stîrni o controversă filozofică, iar el era obosit și nu voia o discuție în contradictoriu, ci doar o baie și odihnă. Acum adu-l pe starostele satului !

Căpetenia și bătrînii nu mai știau ce să mai facă în graba lor ca să i se închine, urîndu-i bun venit în fel și chip. Toranaga le spuse, fără ocolișuri, că spera ca nota de plată pe care au s-o prezinte intendentului său la plecare avea să fie, bineînțeles, corectă și convenabilă.

— *Neh ?*

— *Hai*, spuseră ei în cor, umil, binecuvîntînd zeii pentru norocul lor neașteptat și cîștigurile grase pe care această vizită avea să le aducă.

Cu și mai multe plecăciuni și vorbe măgulitoare, spunînd cît de mîndri și onorați erau că li se permitea să-l slujească pe cel mai mare *daimyo* din împărăție, energicul și bătrînul staroste îl conduse la han.

Toranaga îl inspectă în întregime, printre pîlcurile de slujnice de toate vîrstele, crema satului, care se înclinau și zîmbeau. Erau zece camere, în jurul unei grădini de ne-

descris, o căsuță de ceai în mijloc, bucătăriile în spate și, spre apus, cuibărită-ntre stînci, o casă spațioasă de baie, alimentată direct din izvoarele naturale. Tot hanul era împrejmuit cu un gard îngrijit — o potecă acoperită ducea spre baie — și era ușor de apărat.

— N-am nevoie de tot hanul, Buntaro-san, spuse el cînd se aflau iar în verandă. Trei camere vor fi de-ajuns : una pentru mine, una pentru Anjin-san și una pentru femei. Tu o iei pe a patra. N-ai de ce să plătești restul.

— Intendentul zice că a făcut un aranjament foarte bun pentru tot hanul, Alteță, la mai puțin de jumătate de preț. Eu l-am aprobat pentru siguranța Voastră.

— Foarte bine, încuviință Toranaga, fără tragere de inimă. Dar vreau să văd nota de plată înainte de plecare. N-avem de ce să risipim banii. Mai bine ai umple camerele cu străji, patru în fiecare.

— Da, Alteță.

Buntaro se hotărîse deja să facă asta. Îl privi pe Toranaga cum se îndrepta cu pași mari spre camera lui, din aripa de răsărit, însoțit de două gărzi personale și înconjurat de patru din cele mai frumoase slujnice. Posomorît, se întreba ce femei aveau nevoie de cameră ? Fujiko ? N-are importanță, gîndi obosit, o să aflu destul de curînd.

O slujnică trecu pe lîngă el. Îi zîmbi radioasă și el îi răspunse mecanic la zîmbet. Era tînără, drăguță, cu pielea catifelată. Împărțise perna cu ea noaptea trecută, dar lui nu-i făcuse plăcere și, deși ea era iscusită, focoasă și bine instruită, pofta lui dispăruse curînd și nu mai simțise absolut nici o dorință pentru ea. În cele din urmă, de dragul bunelor maniere, el se prefăcuse că e-n culmea extazului, așa cum se prefăcuse și ea, apoi tînăra îl lăsase singur.

Frămîntîndu-și creierii, ieși din curte să scruteze drumul.

De ce Osaka ?

La Ora Caprei santinelele de pe pod se dădură la o parte. Alaiul începu să treacă. Mai întîi veneau crainicii, purtînd steagurile împodobite cu însemnele atotputernice ale regenților, urma apoi palanchinul bogat și, în sfîrșit, mai multe străji.

Sătenii se plecară pînă-n pămînt. Toţi erau în genunchi, impresionaţi în adîncul sufletelor de asemenea bogăţie şi fast. Starostele întrebase prevăzător dacă trebuia să-şi adune toţi oamenii să cinstească evenimentul. Toranaga trimisese vorbă că acei care nu erau la muncă puteau să privească, cu învoirea stăpînilor lor. Aşa că starostele alesese cu mare grijă un grup format mai mult din bătrîni şi tineri ascultători, atîţia doar cît să facă o impresie plăcută. Cei în puterea vîrstei ar fi dorit să fie de faţă, dar ar fi însemnat să se opună poruncilor marelui *daimyo*. Toţi cei care aveau posibilitatea se uitau pe furiş de la uşi şi ferestre, sau din locurile de unde se vedea mai bine.

Saigawa Zataki, senior de Shinano, era mai înalt decît Toranaga şi mai tînăr cu cinci ani, tot aşa de lat în umeri şi cu un nas la fel de proeminent. Dar n-avea burtă, barba îi era neagră şi stufoasă, iar ochii-i păreau două despicături înguste pe chip. Deşi exista o asemănare ciudată între cei doi fraţi vitregi luaţi separat, cînd se aflau împreună, erau destul de deosebiţi. Chimonoul lui Zataki era bogat, armura de paradă îţi lua ochii, iar săbiile le purta cu mare fală.

— Fii bine venit, frate. Toranaga coborî de pe platformă şi se înclină. Purta cel mai simplu chimonou posibil, sandale din pai, ca orice soldat, şi nelipsitele săbii. Te rog, scuză-mă că te primesc atît de neceremonios, dar am venit cît am putut de repede.

— Te rog, iartă-mă că te deranjez. Arăţi bine, frate. Foarte bine.

Zataki coborî din palanchin şi se înclină şi el, la rîndul lui, începînd formalităţile meticuloase, interminabile ale ceremonialului, care acum îi guverna pe amîndoi.

— Te rog, ia loc pe perna asta, nobile Zataki.

— Te rog, scuză-mă, aş fi onorat dacă tu te-ai aşeza primul, nobile Toranaga.

— Eşti foarte amabil, dar, te rog, fă-mi cinstea aşezîndu-te tu primul.

Continuară să facă jocul pe care-l repetaseră de atîtea ori înainte, unul cu celălalt, cu prieteni sau cu duşmani, urcînd treptele puterii, bucurîndu-se de regulile care guvernau fiecare mişcare şi fiecare frază, care le apărau onoarea, astfel ca nici unul să nu poată face vreodată vreo greşeală, sau să se pună pe el şi misiunea lui în pericol.

În cele din urmă, se așezară pe perne, unul în fața celuilalt, la două lungimi de săbii distanță. Buntaro era la stînga, în spatele lui Toranaga. Sfetnicul principal al lui Zataki, un samurai în vîrstă, cu păr cărunt, era la stînga, în spatele lui. De jur-împrejurul platformei, la douăzeci de pași distanță, stăteau aliniați samuraii lui Toranaga, toți anume îmbrăcați în hainele în care călătoriseră, dar cu armele în perfectă stare. Omi era așezat pe pămînt, la capătul platformei, Naga pe latura opusă. Oamenii lui Zataki purtau haine somptuoase de ceremonie, iar tunicile cu umeri largi, ca niște aripi, le erau încinse cu paftale de argint. Și ei erau la fel de bine înarmați și stăteau la o distanță tot de douăzeci de pași.

Mariko servi ceaiul după datină și între cei doi frați se înfiripă o discuție oarecare, ceremonioasă. La timpul potrivit, Mariko se înclină și plecă. Buntaro era tulburat de prezența ei, dar mîndru de grația și frumusețea soției sale. Apoi, mult prea repede, Zataki spuse pe neașteptate :

— Aduc porunci din partea Consiliului Regenților.

O liniște bruscă se lăsă asupra pieții. Toți, chiar și propriii lui oameni, erau uluiți de lipsa de maniere a lui Zataki, de obrăznicia cu care spusese „porunci" în loc de „mesaj" și de nesocotința lui în a nu aștepta ca Toranaga să întrebe : „Cu ce-ți pot fi de folos ?", așa cum cerea ceremonialul.

Naga aruncă o privire rapidă de la brațul lui Zataki sprijinit pe sabie, la tatăl său. Văzu roșeața de pe gîtul lui Toranaga, care era un semn cert de mînie. Chipul lui însă părea liniștit. Naga fu uluit auzind răspunsul stăpînit:

— Nu înțeleg, tu ai porunci ? De la cine, frate ? Cu siguranță ai un mesaj.

Zataki smulse două mici suluri de hîrtie din mînecă. La acest gest brusc și surprinzător, mîna lui Buntaro aproape că zbură spre sabia-i în așteptare, pentru că ritualul cerea ca toate mișcările să fie încete și chibzuite. Toranaga nu se mișcase.

Zataki rupse sigiliul de la primul pergament și-l citi cu o voce sonoră, tăioasă :

„Din porunca Consiliului Regenților, în numele împăratului Go-Niji, Fiul Cerului : Îl salutăm pe ilustrul nostru vasal Yoshi Toranaga-noh-Minowara și-l invităm să-și prezinte omagiile în fața noastră imediat, în Osaka, și-l invităm să comunice de îndată ilustrului nostru sol, senio-

rul și regentul Saigawa Zataki, dacă invitația noastră este acceptată sau refuzată."

Își ridică privirile și, cu aceeași voce puternică, continuă :

— Este semnată de toți regenții și e pecetluită cu Marele Sigiliu al Împărăției.

Cu trufie puse pergamentul în fața sa.

Toranaga îi făcu semn lui Buntaro, care înaintă, se înclină adînc în fața lui Zataki, ridică pergamentul, se întoarse spre Toranaga și se înclină iar. Toranaga luă pergamentul și-i făcu semn lui Buntaro să se întoarcă la locul lui.

Toranaga studie pergamentul îndelung.

— Toate semnăturile sînt autentice, spuse Zataki. Primești sau refuzi ?

Cu o voce joasă, încît numai cei de pe platformă și Omi cu Naga îl putură auzi, Toranaga spuse :

— De ce nu ți-aș lua eu capul pentru manierele tale dezgustătoare ?

— Pentru că sînt fiul mamei tale, răspunse Zataki.

— Asta n-o să te apere, dacă vei continua să te porți ca pînă acum.

— Atunci ea are să moară înainte de vreme.

— Poftim ?

— Doamna, mama noastră, se află la Takato. Takato era o fortăreață înconjurată de munți, cu neputință de cucerit, și capitala provinciei Shinano, domeniul lui Zataki. Aș regreta dacă rămășițele ei pămîntești ar rămîne acolo pentru totdeauna.

— Vorbe deșarte ! Tu o prețuiești tot atît de mult ca și mine.

— Prețuiesc sufletul ei nemuritor, frate, pe cît de mult o și cinstesc, dar eu urăsc și mai mult ceea ce faci tu țării.

— Eu nu umblu după alte pămînturi și nu...

— Umbli să răstorni succesiunea.

— Greșești din nou ; eu totdeauna îmi voi apăra nepotul de trădători.

— Cauți să-l înlături pe moștenitor, asta cred eu, așa că am hotărît să fiu prevăzător, și să închid, cu orice preț, provincia Shinano și drumul de nord pentru tine. Voi continua, *cu orice preț*, să fac asta pînă ce Kwanto va fi în mîini prietene.

— În mîinile tale, frate ?

— *Orice* mîini sigure, dar în nici un caz ale tale, frate.

— Ai încredere în Ishido ?

— N-am încredere în nimeni, tu m-ai învățat asta. Ishido e Ishido, dar credința lui nu se pune la-ndoială. Chiar tu ai s-o recunoști.

— Am să recunosc că Ishido încearcă să mă distrugă și să dezbine țara, că a uzurpat puterea și că încalcă legatul lui *taikō*.

— Dar tu ai uneltit cu seniorul Sugiyama ca să lichidați Consiliul Regenților. *Neh ?*

Vena de pe fruntea lui Zataki zvîcnea ca un vierme negru.

— Ce poți să spui ? Unul din sfetnicii lui a recunoscut trădarea : tu ai uneltit cu Sugiyama ca el să-l accepte pe seniorul Ito în locul tău, apoi să demisioneze cu o zi înainte de prima întîlnire, să fugă noaptea și să descumpănească țara. Eu, cu urechile mele, am auzit mărturisirea, frate.

— Tu ai fost unul dintre ucigași ?

Zataki se-nroși.

— *Ronini* zeloși l-au ucis pe Sugiyama, nu eu, nici vreunul din oamenii lui Ishido !

— Curios că tu i-ai luat locul, ca regent, atît de repede, *neh ?*

— Nu ! Viața mea e la fel de veche ca a ta. Nu eu am poruncit moartea lui și nici Ishido — el a jurat pe cinstea lui de samurai. Și eu jur la fel. *Roninii* l-au omorît pe Sugiyama, dar el a meritat să moară.

— Torturat, dezonorat într-o pivniță murdară, iar copiii și concubinele lui decapitați de față cu el ?

— Asta-i zvon răspîndit de rebeli ticăloși — poate de iscoadele *tale* —, ca să-l facă de rîs pe seniorul Ishido și, prin el, pe doamna Ochiba și pe moștenitor. Nu există nici o dovadă în privința asta.

— Vezi cadavrele lor.

— *Roninii* au dat foc casei. Nu există nici un cadavru.

— Toate s-au potrivit, *neh ?* Cum poți să fii atît de credul ? Doar nu ești un țăran prost !

— Refuz să mai stau aici și să ascult aceste prostii ! Dă-mi răspunsul acum. Ori îmi iei capul și ea moare, ori mă lași să plec ! Zataki se aplecă în față. În clipa în care îmi vei zbura capul de pe umeri, zece porumbei călători vor fi trimiși spre nord, spre Takato. Am oameni de în-

credere la o zi de mers, la miazănoapte, la răsărit și la apus la care n-ai cum s-ajungi și dacă ei nu izbutesc, mai sînt și alții, în siguranță, dincolo de hotarele tale. Dacă tu-mi iei capul, sau pui să mă omoare, sau dacă mor în Izu — *indiferent de motiv* —, moare și ea. Acum, sau îmi iei capul sau hai să terminăm cu înmînarea pergamentelor și să plec din Izu imediat. Alege !

— Ishido l-a omorît pe seniorul Sugiyama. Cu timpul îți pot aduce dovezi. Asta e important, *neh* ? Am nevoie doar de puțin...

— Nu mai ai timp ! Așa spune mesajul. Bineînțeles că refuzi să te supui. Atunci, poftim. Zataki puse cel de al doilea sul pe *tatami*. Iată acuzația oficială de înaltă trădare și porunca să-ți faci *seppuku*, pe care o vei trata cu egală nesupunere, fie ca Buddha să te ierte ! Acum totul e făcut. Voi pleca imediat și, data viitoare cînd ne vom întîlni, va fi pe cîmpul de luptă și jur pe Buddha că mi-am făgăduit că-n aceeași zi, înainte de apusul soarelui, îți voi vedea capul în țeapă.

Toranaga nu-l slăbi din ochi pe adversar.

— Seniorul Sugiyama a fost prietenul tău și al meu. A fost camaradul nostru, samuraiul cel mai demn de respect din cîți au trăit vreodată. Adevărul în legătură cu moartea lui ar trebui să aibă importanță pentru tine.

— Al tău are mai multă importanță, frate.

— Ishido te-a dus de nas ca pe-un copil de țîță.

Zataki se-ntoarse spre sfetnicul său.

— Spune, pe cinstea ta de samurai, este adevărat că am pus oameni la o zi de mers de aici și că am lăsat acel mesaj ?

Bătrînul și venerabilul samurai cu părul cărunt, mai marele sfetnicilor lui Zataki, binecunoscut lui Toranaga ca om de cinste, simți că i se face rău și că pică cerul pe el de rușine din pricina vrăjmășiei arătate fățiș între cei doi frați vitregi. Toți cei care putuseră auzi simțiseră același lucru.

— Îmi pare rău, Alteță, spuse el într-o șoaptă gîtuită de emoție, înclinîndu-se spre Toranaga, dar stăpînul meu grăiește, bineînțeles, adevărul. Cum vă puteți îndoi de asta ? Și, vă rog să mă iertați, dar este de datoria mea să vă arăt la amîndoi, cu tot respectul și umilința cuvenite, că o asemenea... o asemenea uluitoare și rușinoasă lipsă de politețe, pe care ați arătat-o unul față de altul, nu este demnă de rangul vostru și de solemnitatea acestei clipe.

Dacă vasalii voştri — dacă ei ar fi putut auzi — mă îndoiesc că vreunul din voi i-aţi fi putut ţine în frîu. V-aţi uitat datoria pe care o aveţi ca samurai şi datoria faţă de oamenii voştri. Vă rog să mă iertaţi — se înclină către amîndoi —, dar trebuia să v-o spun. Apoi adăugă : Toate mesajele au fost la fel, nobile Toranaga, sub sigiliul oficial al seniorului Zataki : „Omorîţi-o pe doamna, mama mea, imediat".

— Cum pot să dovedesc că nu încerc să-l răstorn pe moştenitor ? îşi întrebă Toranaga fratele.

— Renunţi imediat la toată puterea şi la toate titlurile în favoarea fiului şi moştenitorului tău, seniorul Sudara, şi-ţi faci *seppuku* azi. Apoi, eu şi toţi oamenii mei, pînă la ultimul om, îl vom sprijini pe Sudara ca senior de Kwanto.

— Am să mă gîndesc la ce-ai spus.

— Poftim ?

— Am să mă gîndesc la ce-ai spus, repetă Toranaga mai hotărît. Ne vom întîlni mîine, pe vremea asta, dacă doreşti.

Faţa lui Zataki se schimonosi.

— Asta e vreun alt şiretlic de-al tău ? De ce să ne mai întîlnim ?

— Pentru ce-ai spus, pentru asta. Toranaga ridică pergamentul pe care-l avea în mînă. Mîine am să-ţi dau răspunsul.

— Buntaro-san ! Zataki făcu semn către cel de al doilea pergament. Te rog, dă-i asta stăpînului tău.

— Nu ! Glasul lui Toranaga răsună de jur-împrejurul luminişului. Apoi adăugă cu o voce puternică : În mod oficial, sînt onorat să primesc mesajul Consiliului Regenţilor şi voi înainta răspunsul meu ilustrului lor sol, fratele meu, senior de Shinano, mîine, pe vremea asta.

Zataki se holba la el neîncrezător.

— Ce răspuns po...

— Te rog, iartă-mă, stăpîne, îl întrerupse liniştit bătrînul samurai, cu o demnitate gravă, aducînd iarăşi conversaţia la tonul confidenţial, îmi pare rău, dar seniorul Toranaga are perfectă dreptate să propună acest lucru. I-ai cerut să facă o alegere importantă, o alegere neînscrisă în pergamente. Este drept şi cinstit să i se dea răgazul pe care-l cere.

Zataki ridică cel de al doilea sul şi-l vîrî în mînecă.

— Foarte bine. Sînt de acord. Nobile Toranaga, te rog, scuză-mi proastele maniere. O ultimă rugăminte : spune-mi unde e Kasigi Yabu ? Am un pergament pentru el. Numai unul.

— Am să ţi-l trimit.

Şoimiţa îşi strînse aripile şi se năpusti de la vreo sută de picioare, din înaltul cerului de seară, şi se izbi, într-o explozie de pene, de porumbelul care zbura, apoi îl prinse-n gheare şi-l purtă spre pămînt, căzînd asemeni unui bolovan. La cîteva picioare de pămînt, dădu drumul prăzii, moartă deja, încetini violent şi ateriză pe ea perfect.

— Vieee, vieee, vieeeee ! ţipă ea, fluturîndu-şi mîndră penele de pe gît şi sfîşiind cu ghearele capul porumbelului, în extazul victoriei.

Toranaga, cu Naga drept strajă personală, veneau în galop. *Daimyo* coborî de pe cal. O chemă blînd la el. Ascultătoare, ea i se urcă pe mănuşă. Imediat fu răsplătită cu o bucăţică de carne dintr-o altă pradă. Îi puse gluga pe cap şi-i strînse băierile cu dinţii. Naga ridică porumbelul şi-l puse în tolba de vînătoare, plină pe jumătate, care atîrna de şaua tatălui său, apoi se întoarse şi făcu semn hăitaşilor şi străjilor ce se aflau în depărtare.

Toranaga urcă iar în şa, şoimiţa stînd liniştită pe mănuşa lui, ţinută de cureluşele-i subţiri de piele. El îşi ridică privirile spre cer, cîntărind cît mai avea să fie lumină.

Tîrziu, după-amiaza, soarele se arătase printre nori şi acum, cînd ziua se grăbea să moară, iar soarele se dusese de mult să se culce după creasta de la apus, în vale era răcoare şi plăcut. Împinşi de vînt, norii se adunau spre nord şi se-nvîrteau deasupra piscurilor, pe multe din ele ascunzîndu-le. La această altitudine şi la adăpostul înălţimilor din jur, aerul era curat şi proaspăt.

— Mîine ar trebui s-avem o zi frumoasă, Naga-san. Fără nori, poate. Cred c-am să vînez de-ndată ce se crapă de ziuă.

— Da, tată.

Naga îl privea uluit, temîndu-se ca-ntotdeauna să-i pună întrebări, totuşi voind să ştie totul. Nu putea înţe-

lege cum izbutea tatăl său să fie atît de detaşat după o întîlnire atît de îngrozitoare. Să-l expedieze pe Zataki cu ceremonialul cuvenit, apoi, imediat, să-şi cheme şoimii, gonacii şi străjile şi să-i trimită val-vîrtej spre dealurile unduitoare de dincolo de pădure. Toate acestea i se păreau lui Naga o dovadă de stăpînire de sine supranaturală. Numai gîndul la Zataki îl făcea acum pe Naga să i se înfioare carnea pe el şi ştia că bătrînul sfetnic avea dreptate : dacă a zecea parte din conversaţie ar fi fost auzită, samuraii ar fi sărit să apere onoarea stăpînului lor. Dacă n-ar fi fost ameninţarea ce atîrna deasupra capului veneratei lui bunici, el s-ar fi năpustit asupra lui Zataki. Cred că din pricina asta tatăl meu este ce este şi se află unde se află, cugetă el...

Ochii lui zăriră călăreţi ţîşnind din pădurea din vale şi galopînd în sus către ei, peste colinele unduitoare. Dincolo de verdele întunecat al pădurii, rîul era o panglică neagră, şerpuitoare. Luminile de la han scînteiau asemeni unor licurici.

— Tată !

— Da ! A, da, îi văd acum. Cine sînt ?

— Yabu-san, Omi-san şi... opt străji.

— Ochii tăi sînt mai buni decît ai mei. A, da, acum îi recunosc.

Naga spuse fără să se gîndească :

— Eu nu l-aş fi lăsat pe Yabu-san să meargă singur la seniorul Zataki, fără... Se opri şi se bîlbîi. Te rog să mă ierţi.

— De ce nu l-ai fi trimis pe Yabu-san singur ?

Naga se blestemă pentru că deschisese gura şi curajul îl părăsi sub privirea lui Toranaga.

— Te rog să mă ierţi, pentru că atunci n-aş fi ştiut niciodată ce au pus la cale-n taină. Tată, el ar putea foarte uşor unelti împotriva ta. Eu i-aş fi supravegheat, te rog să mă scuzi. N-am încredere în el.

— Dacă Yabu-san şi Zataki-san pun la cale o trădare pe la spatele meu, o vor face, fie că trimit eu martor sau nu. Uneori e mai înţelept să laşi vînatului o cale-n plus. Nu se prinde aşa peştele ?

— Da, te rog să mă ierţi.

Toranaga îşi dădea seama că fiul său nu înţelegea, că n-avea să-nţeleagă niciodată şi totdeauna avea să fie

doar un şoim pe care să-l slobozi asupra unui duşman, un şoim iute, precis şi aducător de moarte.

— Sînt bucuros că înţelegi, fiule, spuse el să-l încurajeze, cunoscîndu-i calităţile şi preţuindu-le. Eşti un fiu bun, adăugă vorbind serios.

— Mulţumesc, tată, spuse Naga plin de mîndrie pentru lauda neobişnuită. Eu nădăjduiesc doar c-o să-mi ierţi prostiile şi-ai să mă-nveţi să te slujesc mai bine.

— Tu nu eşti prost.

Yabu e prost, era gata să adauge Toranaga. Cu cît oamenii ştiu mai puţin, cu atît mai bine şi nu trebuie să-ţi storci creierii, Naga. Eşti atît de tînăr — cel mai tînăr dintre fiii mei, în afară de fratele tău vitreg, Tadateru. Cîţi ani are el ? A, da, şapte, o să aibă şapte.

Privi o clipă călăreţii care se apropiau.

— Ce face mama ta, Naga ?

— Ca-ntotdeauna, e cea mai fericită doamnă de pe lume. Ca de obicei, nu mă lasă s-o văd decît o dată pe an. Nu poţi s-o convingi să se schimbe ?

— Nu, spuse Toranaga. Ea n-o să se schimbe niciodată.

Toranaga totdeauna simţea o văpaie cînd se gîndea la Chano-Tsuboné, cea de-a opta concubină oficială a sa şi mama lui Naga. Rîse în sinea lui cînd îşi aminti de umorul ei frust, de obrajii cu gropiţe, de fundu-i ispititor, de felul unduitor de a se mişca şi de entuziasmul cu care făcea dragoste.

Fusese văduva unui proprietar de lîngă Yedo şi-l atrăsese acum douăzeci de ani. Rămăsese cu el trei ani, apoi il rugase să-i îngăduie să se-ntoarcă la ţară. O lăsase să plece. Acum ea trăia într-o gospodărie bună, lîngă locul unde se născuse — grasă şi mulţumită, văduvă, călugăriţă budistă, onorată de toţi şi fără a fi obligată nimănui. Din cînd în cînd, obişnuia să meargă s-o vadă şi rîdeau amîndoi din te miri ce, ca vechi prieteni.

— A, e o femeie de treabă, spuse Toranaga.

Yabu şi Omi sosiră şi descălecară. La zece paşi se opriră şi se înclinară.

— Mi-a dat un pergament, spuse Yabu furios, fluturîndu-l : „... Te invităm să părăseşti imediat Izu, să te-ndrepţi astăzi spre Osaka şi să te prezinţi la castelul Osaka pentru o întrevedere, altminteri toate pămînturile tale

sînt confiscate şi tu, ca atare, eşti declarat în afara legii".

Mototoli hîrtia în pumn şi-o aruncă jos.

— Astăzi !

— Atunci, mai bine-ai pleca imediat, spuse Toranaga cuprins brusc de un umor nestăvilit la furia şi tîmpenia lui Yabu.

— Alteţă, vă conjur, începu Omi precipitat, căzînd jalnic în genunchi. Seniorul Yabu este un vasal devotat şi eu vă rog cu umilinţă să nu-l luaţi în derîdere. Iertaţi-mă că sînt atît de lipsit de bună-cuviinţă, dar seniorul Zataki... Iertaţi-mă că sînt atît de necivilizat.

— Yabu-san, scuză-mi spusele, n-au fost cu răutate, zise Toranaga blestemîndu-se pentru că-l luase gura pe dinainte. Noi toţi ar trebui s-avem simţul umorului pentru asemenea mesaje, *neh* ? Îşi chemă şoimarul, ii dădu pasărea de pe pumn şi le spuse lui şi gonacilor să plece. Apoi făcu semn tuturor samurailor, cu excepţia lui Naga, să se îndepărteze, se aşeză pe vine şi-i invită şi pe ceilalţi să facă la fel. Poate c-ar fi mai bine să-mi spui ce s-a-ntîmplat.

Yabu zise :

— Aproape că nu e nimic de spus. Am fost să-l văd. M-a primit cu o politeţe rece. Mai întîi au fost „salutările" din partea seniorului Ishido şi o invitaţie fără înconjur să mă aliez în taină cu el, să plănuim imediata ta asasinare şi să omorîm toţi samuraii tăi din Izu. Bineînţeles că am refuzat să ascult şi pe loc — dar pe loc — fără nici o politeţe sau altceva, el mi-a înmînat asta ! Degetul lui se-ndreptă bătăios spre pergament. Dacă n-ar fi fost porunca ta să-l apărăm, l-aş fi tăiat în bucăţi ! Îţi cer să anulezi ordinul ăsta. Nu pot trăi cu această ruşine. Trebuie să mă răzbun.

— Asta-i tot ce s-a-ntîmplat ?

— Nu e destul ?

Toranaga trecu peste mojicia lui Yabu şi se încruntă spre Omi.

— Tu eşti de vină, *neh* ? De ce n-ai avut minte să-ţi aperi suveranul mai bine ? Doar îi eşti sfetnic ! Ar fi trebuit să-i fii ca un scut. Trebuia să-l fi tras de limbă pe seniorul Zataki, să-ncerci să afli ce are Ishido în minte, ce planuri au. Se zice că eşti un sfetnic iscusit. Ţi s-a

oferit un prilej potrivit şi tu îl iroseşti ca un prostănac fără experienţă.

Omi îşi plecă capul.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Eu pot s-o fac, dar nu văd de ce-ar trebui seniorul Yabu s-o facă. Seniorul tău a acceptat hîrtia. Acum nu mai poate da înapoi. Acum trebuie să acţioneze într-un fel sau altul.

— Ce ? spuse Yabu.

— De ce altceva crezi că eu am făcut ce-am făcut ? Ca să amîn, bineînţeles, spuse Toranaga.

— Dar o zi ? Ce contează o zi ? întrebă Yabu.

— Cine ştie ? O zi pentru tine înseamnă una mai puţin pentru duşman. Ochii lui Toranaga îl fulgerară iar pe Omi. Mesajul de la Ishido a fost prin viu grai sau în scris ?

Yabu răspunse în locul lui.

— Prin viu grai, bineînţeles.

Toranaga continuă să-l sfredelească pe Omi cu privirea.

— Nu ţi-ai făcut datoria faţă de seniorul tău şi faţă de mine.

— Vă rog să mă iertaţi...

— Tu ce-ai spus exact ?

Omi nu răspunse.

— Ţi-ai uitat şi bunele maniere ? Tu ce-ai spus ?

— Nimic, Alteţă. N-am spus nimic.

— Ce ?

Yabu izbucni :

— Nu i-a spus nimic lui Zataki pentru că n-a fost de faţă. Zataki a cerut să vorbească numai cu mine.

— A ! Toranaga îşi ascunse bucuria că Yabu trebuise să recunoască ceea ce el deja bănuise şi că o parte din adevăr era acum dezvăluită. Te rog să mă ierţi, Omi-san. Eu am bănuit, în chip firesc, că ai fost de faţă.

— A fost greşeala mea, Alteţă. Eu trebuia să fi insistat. Aveţi dreptate, n-am reuşit să-mi apăr seniorul, spuse Omi. Trebuia să fi fost mai energic. Vă rog să mă iertaţi. Yabu-sama, vă rog să mă iertaţi.

Înainte ca Yabu să poată răspunde, Toranaga spuse :

— Bineînţeles că eşti iertat, Omi-san ! Dacă seniorul tău ţi-a poruncit, acesta e dreptul lui. Tu i-ai poruncit, Yabu-sama ?

— Da... da, dar nu m-am gîndit c-avea importanţă. Crezi că eu...

— Ei bine, răul este deja făcut. Ce-ai de gînd să faci ?

— Bineînţeles, să refuz mesajul ca atare, Alteţă. Yabu era neliniştit. Crezi c-aş fi putut să nu-l primesc ?

— Bineînţeles. Puteai să te fi tîrguit cu el pentru o zi. Poate mai mult. Săptămîni chiar, adăugă Toranaga răsucind cuţitul mai adînc în rană, bucurîndu-se răutăcios că tîmpenia lui Yabu îl împinsese în undiţă, fără să fie preocupat absolut deloc de trădarea pentru care, fără doar şi poate, Yabu fusese plătit, ademenit, măgulit. Sau ameninţat să trădeze. Îmi pare rău, dar nu mai ai cum să dai înapoi. N-are importanţă, e cum ai spus tu : „Cu cît fiecare alege mai repede de partea cui este, cu atît mai bine". Se ridică. Nu e nevoie să vă întoarceţi la regiment astă-seară. Amîndoi sînteţi invitaţii mei la cină. Am pregătit şi o distracţie.

Pentru fiecare, adăugă în sinea lui cu o mare satisfacţie.

Degetele iscusite ale lui Kikù atinseră o coardă, ţinînd plectrul cu vigoare. Apoi începu să cînte din gură şi puritatea vocii ei umplu liniştea nopţii. Ei stăteau în camera mare — cu *shoji* dinspre verandă şi grădină trase — fermecaţi de efectul extraordinar pe care ea-l făcea în lumina torţelor pîlpîinde, firele de aur ale chimonoului ei scînteind cînd se apleca deasupra *samisen*-ului.

Toranaga aruncă o clipă privirea în jur, simţind briza nopţii. Mariko stătea pe aceeaşi parte cu el, între Blackthorne şi Buntaro. De cealaltă parte erau Omi şi Yabu, unul lîngă altul. Locul de onoare era încă gol. Zataki fusese invitat, dar, bineînţeles, refuzase cu părere de rău, din pricina sănătăţii şubrede, deşi fusese văzut galopînd pe dealurile dinspre miazănoapte şi acum împărţea perna cu vigoarea lui legendară. Naga şi gărzile alese cu mare grijă stăteau de jur-împrejur, iar Gyoko se învîrtea pe undeva prin spate. Kiku-san îngenunche în ve-

randă — cu fața spre ei și spatele spre grădină — micuță, singură și neasemuit de frumoasă.

Mariko a avut dreptate, gîndi Toranaga. Curtezana merită banii. Sufletul lui era vrăjit de ea și neliniștea în legătură cu Zataki i se mai domolise. Să trimit după ea la noapte sau să dorm singur ? Bărbăția i se stîrni cînd își aminti de noaptea trecută.

— Deci, Gyoko-san, ai dorit să mă vezi ? întrebase el în locuința sa din cetate.

— Da, Alteță.

El aprinsese bățul din lemn mirositor, ce servea drept unitate de măsurare a timpului.

— Spune, te rog.

Gyoko se înclinase, dar el nu avusese ochi pentru ea. Era pentru prima oară cînd o vedea pe Kiku de aproape. Apropierea îi sporea frumusețea trăsăturilor, încă nemarcate de greutățile meseriei.

— Te rog, cîntă-ne ceva cît stăm de vorbă, îi spusese el, surprins că Gyoko era pregătită să discute de față cu ea.

Kiku se supusese imediat, iar muzica ei devenise și mai tulburătoare. Seara trecută fusese ca să tempereze, un acompaniament potrivit pentru afaceri. Astă-seară era ca să stîrnească, să inspire venerație, să promită.

— Alteță, începuse Gyoko ceremonios, mai întîi dați-mi voie să vă mulțumesc cu umilință pentru cinstea pe care mi-o faceți mie, bietei mele case și lui Kiku-san, prima dintre doamnele mele din Lumea Sălciilor. Prețul pe care l-am cerut pentru contract e nerușinat, știu, imposibil, sînt sigură, neacceptat încă pînă mîine în zori, cînd doamna Kasigi și doamna Toda, în înțelepciunea lor, vor hotărî. Dacă ar fi căzut în seama Înălțimii voastre, ați fi hotărît-o de mult, fiindcă pentru un samurai, mai ales cînd e vorba despre cel mai mare *daimyo* din lume, ce importanță au niște bani demni de dispreț ?

Gyoko făcuse o pauză ca să vadă efectul. El nu mușcase momeala, dar își mișca ușor evantaiul, ceea ce putea fi luat drept iritare la limbuția ei, acceptare a măgulelii, sau respingere categorică a prețului cerut. Amîndoi știau foarte clar cine aproba, de fapt, banii.

— Ce sînt banii ? Nimic decît un mijloc de comunicare, continuase ea, precum muzica lui Kiku-san. Ce

facem, de fapt, noi, cele din Lumea Sălciilor, decît să comunicăm şi să distrăm, să înseninăm sufletul bărbatului, să-i uşurăm povara...

Toranaga îşi înăbuşi un răspuns usturător amintindu-şi că femeia plătise întrevederea cu cinci sute de *koku*, iar pentru cinci sute de *koku* merita să o asculte atent. Aşa că o lăsase să vorbească mai departe, ascultînd-o cu o ureche, cu cealaltă bucurîndu-se de revărsarea muzicii desăvîrşite, ce-şi croia drum spre ascunzişurile cele mai tainice ale fiinţei lui, înmuindu-l, creîndu-i o senzaţie de euforie. Apoi fusese readus cu brutalitate în lumea realităţii de ultimele cuvinte rostite de Gyoko.

— Poftim ?

— Eu sugeram doar că ar trebui să luaţi Lumea Sălciilor sub oblăduirea Voastră şi să schimbaţi cursul istoriei.

— Cum ?

— Făcînd ceea ce aţi făcut întotdeauna, Alteţă, îngrijindu-vă de viitorul întregii împărăţii, punîndu-l înaintea propriului vostru viitor.

Nu luă în seamă exagerarea ridicolă şi-şi impuse să nu mai audă muzica — pentru că deja căzuse într-o primă capcană cînd îi spusese lui Gyoko să aducă fata, într-a doua, cînd se delectase cu frumuseţea şi parfumul ei, într-a treia, cînd o lăsase să cînte ademenitor, în timp ce stăpîna ei vorbea.

— Lumea Sălciilor ? Ce e cu Lumea Sălciilor ?

— Două lucruri, Alteţă. În primul rînd, Lumea Sălciilor este în momentul de faţă amestecată cu lumea reală, în dauna amîndurora. În al doilea rînd, doamnele noastre nu se pot ridica cu adevărat la perfecţiunea la care toţi bărbaţii au dreptul să se aştepte.

— O ? !

O undă din parfumul lui Kiku, complet necunoscută lui pînă acum, ajunsese pînă la el. Era perfect ales. Fără să vrea, privise spre ea. Pe buze îi fluturase un zîmbet fugar, numai pentru el. Ea-şi coborîse încet ochii, iar degetele-i loviseră corzile şi sunetul lor îl pătrunsese pînă-n adîncul fiinţei. Încercase să se concentreze.

— Îmi pare rău, Gyoko-san. Ce spuneai ?

— Vă rog să mă iertaţi că n-am fost destul de limpede, Alteţă. Mai întîi : Lumea Sălciilor ar trebui separată de lumea reală. Casa mea de Ceai din Mishima e pe o stradă în sud, celelalte sînt răspîndite în tot oraşul. La fel ca

în Kyoto, Nara şi în toată împărăţia. Chiar şi în Yedo. Dar m-am gîndit că Yedo ar putea să dea tonul în lume.

— Cum ?

Inima lui tresărise la sunetul desăvîrşit al unei corzi.

— Toate celelalte meserii îşi au, în chip înţelept, străzile lor proprii, cartierele lor proprii. Ar trebui să ni se permită să avem şi noi locul nostru, Alteţă. Yedo este un oraş nou ; Înălţimea voastră ar putea alege o zonă anume pentru Lumea Sălciilor. Aduceţi toate Casele de Ceai între zidurile acestei zone şi interziceţi, în afara ei, orice Casă de Ceai, oricît de mică ar fi.

Devenise numai ochi şi urechi, pentru că aceasta era o idee colosală. Era atît de bună, încît se mustră că nu se gîndise el mai întîi. Toate Casele de Ceai şi toate curtezanele strînse laolaltă şi, ca atare, extrem de uşor de supravegheat şi de impus taxele. De asemeni, uşor de urmărit clienţii suspecţi. Simplitatea ideii îl cutremurase. El ştia şi ce influenţă puternică au doamnele de primă clasă din Lumea Sălciilor.

Dar nimic din entuziasmul său nu i se citise pe chip.

— Care-i avantajul, Gyoko-san ?

— Noi am avea breasla noastră, Alteţă, cu toată protejarea ce-o reprezintă o breaslă, o breaslă adevărată, într-un singur loc, nu răspîndită aiurea, adică o breaslă căreia toţi i-ar da ascultare...

— *Trebuie* să i se dea ascultare ?

— Da, Alteţă. Trebuie să se supună, pentru binele tuturor. Breasla ar fi răspunzătoare ca preţurile să fie corecte şi calitatea să fie menţinută. De ce o doamnă de categoria a doua din Yedo n-ar egala, în cîţiva ani, pe una din Kyoto şi aşa mai departe ? Dacă aranjamentul reuşeşte în Yedo, de ce n-ar izbuti în fiecare oraş de pe domeniul vostru ?

— Dar proprietarii corporaţiei stăpînesc totul şi acaparează totul, *neh ?* Pot închide uşile multora care au drepturi egale să lucreze în Lumea Sălciilor, *neh ?*

— Da, s-ar putea să fie aşa, Alteţă. Şi o să se-ntîmple în unele locuri şi în unele vremuri, dar se pot face lesne legi aspre, care să asigure corectitudinea. Totuşi, binele cîntăreşte mai mult decît răul pentru noi şi pentru onoraţii noştri clienţi. În al doilea rînd : doamnele din...

— Să terminăm cu primul punct, Gyoko-san, spuse Toranaga sec. Deci ăsta ar fi punctul slab al planului tău, *neh* ?

— Da, Alteță. E posibil, dar fiecare *daimyo* ar putea lesne să poruncească altfel. Și fiecare urmează să se ocupe de o singură breaslă de pe un singur domeniu. Înălțimea voastră n-ați avea nici o bătaie de cap. Fiecare zonă ar fi, bineînțeles, răspunzătoare de pacea de acolo și de taxele impuse.

— A, da, taxele ! Ar fi cu siguranță mult mai ușor de strîns taxele. Ăsta e un punct foarte bun în favoarea propunerii tale.

Ochii lui Gyoko erau pe bățul-etalon, de lemn mirositor. Se dusese mai mult de jumătate.

— Alteță, în înțelepciunea Voastră, ați putea ordona, ca Lumea noastră, a Sălciilor, să fie singura din întreaga împărăție care să nu fie nicicînd supusă taxelor. Niciodată, absolut niciodată, de acum încolo. Își ridicase senină privirile spre el și rostise cu o voce nevinovată : La urma urmelor, Alteță, nu se cheamă lumea noastră și Lumea Plutitoare, nu este singura care ne oferă frumusețe, nu este o bună parte din frumusețea tinereții ? Mai este altceva atît de trecător și de sacru ca tinerețea, un dar primit de la zei ? Alteță, Înălțimea voastră trebuie să știe mai bine decît toți bărbații cît de trecătoare și fără de seamăn este tinerețea, femeia.

Muzica încetase. Ochii lui erau pironiți asupra lui Kiku. Ea-l privea intens, cu o ușoară încruntare a frunții.

— Da, spusese el cinstit. Știu cît de trecătoare poate fi. Sorbise din ceai. Am să mă gîndesc la ce-ai spus. Al doilea ?

— Al doilea. Gyoko își adunase gîndurile. Al doilea și ultimul. Alteță, ați putea să vă legați numele de Lumea Sălciilor pentru totdeauna. Să luăm cîteva din doamnele noastre : Kiku-san, de pildă, a studiat cîntecul, dansul și *samisen*-ul de cînd avea șase ani. Din zori și pînă-n noapte a muncit din răsputeri ca să-și perfecționeze arta. După cum se știe, ea a ajuns pe drept doamnă de primă clasă, așa cum și merită măiestria ei unică. Dar ea este totuși o curtezană, iar unii clienți se așteaptă ca ea să-i distreze atît împărțind perna cu ei, cît și prin arta sa. Cred c-ar trebui statornicite două categorii de doamne. Prima, curtezanele, cum a fost întotdeauna — pentru distracție,

veselie şi pentru plăcerile trupului. A doua, o nouă clasă, pentru care numele de *gei-sha* ar fi poate nimerit. Persoane de artă, persoane menite în exclusivitate artei. Împărţitul pernei nu ar face parte din datoria lor. Ele ar fi artiste, dansatoare, cîntăreţe din gură şi la instrument — special instruite ca să se dedice exclusiv acestei profesii. *Gei-she*-le să încînte mintea şi sufletul bărbaţilor prin frumuseţea, graţia şi măiestria lor. Curtezanele să mulţumească trupul cu frumuseţe, graţie şi cu egală măiestrie.

Din nou el fusese uimit de simplitatea şi posibilităţile largi ale ideii ei.

— Cum ai alege o *gei-sha* ?

— După aptitudinile ei. La pubertate, proprietarul i-ar hotărî viitorul şi breasla ar putea aproba sau respinge ucenicia, *neh* ?

— Este o idee extraordinară, Gyoko-san.

Femeia se înclină şi o trecură fiorii.

— Vă rog să-mi iertaţi pălăvrăgeala lungă şi plicticoasă, Alteţă, dar în acest fel, cînd frumuseţea se duce şi trupul se-ngraşă, fata poate avea totuşi un viitor deosebit şi o adevărată preţuire. Ea nu va fi silită s-o apuce pe drumul pe care trebuie să-l ia toate curtezanele de azi. Eu vorbesc despre artistele care se află printre ele, una fiind şi Kiku-san a mea. Eu vă rog să acordaţi celor cîteva privilegiate viitorul şi poziţia pe care le merită în ţară. Să înveţi să cînţi, din gură şi la instrument, şi să dansezi îţi cere un exerciţiu de ani în şir. Împărţitul pernei are nevoie doar de tinereţe şi nu există nici un afrodiziac mai bun ca tinereţea. *Neh* ?

— Este adevărat. Toranaga îşi pironise privirile asupra ei. *Gei-she*-le să n-aibă voie să-mpartă perna cu nimeni ?

— Asta n-ar face parte din datoria unei *gei-she,* indiferent de banii oferiţi. *Gei-she*-le n-ar fi niciodată *obligate*, Alteţă, să-mpartă perna cu cineva. Dacă o *gei-sha* ar dori să-mpartă perna cu un anume bărbat, asta ar privi-o personal — sau poate ar trebui aranjat cu permisiunea patroanei ei, ca preţul să fie doar atît cît bărbatul acela îşi poate permite. Datoria unei curtezane ar fi să împartă perna cu măiestrie — *gei-she*-le şi ucenicele *gei-she,* în schimb, ar fi intangibile. Vă rog să mă iertaţi c-am vorbit atît de mult.

Gyoko se înclinase şi Kiku de asemenea. Nu mai rămăsese decît o fărîmă din beţişorul de lemn aromat.

Toranaga le pusese tot felul de întrebări, stînd cu ele de două ori timpul acordat la început, încîntat de prilejul de a afla despre lumea lor, cercetîndu-le gîndurile, speranţele şi temerile. Fusese aţîţat de cele descoperite şi le memorase, spre a le folosi în viitor, apoi o trimisese pe Kiku în grădină.

— Astă-seară, Gyoko-san, aş dori ca ea să rămînă pînă-n zori, dacă i-ar face plăcere şi dacă e liberă. Ai vrea, te rog, s-o întrebi ? Bineînţeles, îmi dau seama că ar putea fi obosită acum. De fapt, a cîntat aşa de minunat şi pentru atîta vreme încît o voi înţelege. Dar poate că are să se mai gîndească. Şi-aş fi foarte recunoscător dacă ai întreba-o.

— Bineînţeles, Alteţă, dar ştiu că are să fie onorată de invitaţie. E datoria noastră să slujim în orice chip putem, *neh* ?

— Da, dar ea este, aşa cum tu, pe bună dreptate, ai arătat-o, cu totul deosebită. Am s-o înţeleg foarte bine, dacă e prea obosită. Te rog întreab-o imediat. Îi dăduse lui Gyoko o pungă mică de piele cu zece *kobani,* regretînd gestul ostentativ, dar ştiind că poziţia lui o cerea. Poate că darul meu are să te compenseze pentru seara asta atît de obositoare. Este o mică dovadă de mulţumire pentru ideile tale.

— Datoria noastră este să vă slujim, Alteţă. El o văzuse încercînd să-şi înfrîneze degetele de-a număra banii prin pielea delicată, dar fără să izbutească. Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, am s-o întreb. Apoi, în chip ciudat şi neaşteptat, ochii i se umpluseră de lacrimi. Vă rog să primiţi mulţumirile unei femei bătrîne şi de rînd pentru amabilitatea de a fi ascultat-o. Asta e doar pentru că singura noastră răsplată pentru toată plăcerea pe care o oferim este un rîu de lacrimi. De fapt, stăpîne, e greu să spui tot ce simte o femeie... vă rog să mă iertaţi...

— Ascultă, Gyoko-san, eu înţeleg. Nu-ţi face griji. Am să mă gîndesc la tot ce mi-ai spus. O, da, voi amîndouă veţi pleca cu mine imediat după revărsatul zorilor. Cîteva zile la munte o să fie o schimbare plăcută. Presupun că preţul contractului o să fie acceptat, *neh* ?

Gyoko se plecase mulţumindu-i, apoi îşi şterse lacrimile şi spusese hotărît :

— Pot, atunci, să-ntreb numele onoratei persoane pentru care va fi cumpărat contractul ei ?

— Yoshi Toranaga-noh-Minowara.

În noaptea de la Yokosé şi în răcoarea plăcută a aerului, cu muzica şi vocea lui Kiku-san învăluindu-le minţile şi inimile, Toranaga îşi lăsă gîndurile să rătăcească.

Îşi aminti strălucirea plină de mîndrie ce inundase faţa lui Gyoko şi se miră iar de naivitatea tulburătoare a oamenilor. Cît de ruşinos era că pînă şi cei mai versaţi şi deştepţi oameni vedeau adeseori doar ceea ce voiau ei să vadă şi rareori priveau dincolo de pojghiţa de la suprafaţa lucrurilor. Şi apoi, cînd toată lumea lor se făcea ţăndări şi ajungeau în genunchi, spintecîndu-şi burţile sau tăindu-şi beregăţile, ori erau aruncaţi în indiferenţa de gheaţă a lumii, îşi smulgeau părul din cap, sau îşi sfîşiau hainele şi-şi plîngeau *karma,* blestemînd zeii, sau *kami,* sau norocul, sau pe stăpînii, soţii sau vasalii lor — pe oricine sau orice —, dar niciodată pe ei înşişi.

Atît de ciudat.

Îşi privi oaspeţii şi văzu că toţi o urmăreau pe Kiku, închişi în tainele lor, cu minţile copleşite de măiestria ei — toţi, în afară de Anjin-san, care era morocănos şi neliniştit. N-are importanţă, Anjin-san, gîndi Toranaga amuzat, nu e decît lipsa ta de maniere. Da, n-are importanţă, asta o să vină cu timpul şi poate că nici nu contează, atîta vreme cît te supui. Acum, am nevoie de ţîfna ta, de mînia şi de violenţa ta.

Da, sînteţi cu toţii aici. Tu, Omi, şi tu, Yabu, şi Naga, şi Buntaro, şi tu, Mariko, şi tu, Kiku-san, pînă şi tu, Gyoko, toţi ulii şi şoimii mei din Izu, toţi dresaţi şi foarte pregătiţi. Toţi aici, în afară de unul — preotul creştin. Curînd va fi rîndul tău, Tsukku-san. Sau poate al meu.

—

Părintele Martin Alvito, din Societatea lui Isus, era furios. Chiar acum cînd trebuia să se pregătească pentru întîlnirea cu Toranaga, la care avea nevoie de toată înţelepciunea, îi cădea pe cap această nouă ticăloşie, care nu suferea amînare.

— Ce-ai de spus, în ceea ce te priveşte ? izbucni năprasnic spre acolitul japonez cu glugă, care îngenunche plin de umilinţă în faţa lui.

Ceilalţi fraţi stăteau strînşi roată în mica încăpere.

— Vă rog să mă iertați, părinte. Am păcătuit, se bîlbîi omul amărît. Vă rog să mă iertați...

— Îți repet, Dumnezeu atotputernic iartă, nu eu. Ai făcut un păcat de moarte. Ți-ai încălcat jurămîntul sfînt. Ei bine, ce ai de spus ?

Răspunsul abia dacă se auzi :

— Îmi pare rău, părinte.

Bărbatul era subțire și delicat. Numele lui de botez era Joseph și avea treizeci de ani. Tovarășii lui, frați din Societate, aveau între optsprezece și patruzeci de ani. Toți aveau tonsuri și erau samurai de viță, din diverse comitate din Kyushu, pregătiți cu grijă pentru preoție, deși nici unul nu fusese încă hirotonisit.

— Îmi mărturisesc vina, spuse fratele Joseph, ținîndu-și capul plecat.

— Crezi că e de-ajuns ?

Neliniștit, Alvito se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Camera era oarecare, cu rogojini curate și paravanele de hîrtie reparate prost. Hanul era prăpădit și de mîna a treia, dar cel mai bun pe care-l putuse găsi în Yokosé, celelalte fiind luate de samurai. Își pironi privirile-n noapte, trăgînd cu urechea la vocea îndepărtată a lui Kiku, ce se înălța peste zgomotul rîului. Pînă ce curtezana nu termina, Alvito știa că Toranaga n-avea să trimită după el.

— Tîrfă împuțită, spuse mai mult pentru sine, disonanța tînguită a cîntecului japonez iritîndu-l mai mult ca de obicei și sporindu-i mînia față de trădarea lui Joseph.

— Ascultați, spuse Alvito către ceilalți, întorcîndu-se iar spre ei. Ne aflăm aici ca să-l judecăm pe fratele Joseph, care a fost cu o tîrfă din acest oraș noaptea trecută, încălcîndu-și jurămîntul sacru de castitate, încălcîndu-și jurămîntul sfînt de supunere, pîngărindu-și sufletul nemuritor, viața de iezuit, locul lui în sfînta biserică și toate celelalte pe care aceasta le apără. În fața lui Dumnezeu, vă întreb pe fiecare din voi, ați fi făcut la fel ?

Toți clătinară din cap.

— Ați făcut vreodată la fel ?

— Nu, părinte.

— Tu, păcătosule ! În fața lui Dumnezeu, îți recunoști păcatul ?

— Da, părinte, deja mi-am mărturisit...

— În fața lui Dumnezeu, e pentru prima oară ?

— Nu, n-a fost prima oară, spuse Joseph. Am... am mai fost cu alta acum patru nopți, la Mishima.

— Dar ...dar ieri ai spus liturghia ! Cum rămîne cu spovedania ta de ieri și de alaltăieri seară și de răsalaltăieri, nu te-ai... Ieri am spus liturghia ! Pentru Dumnezeu, ai luat sfînta împărtășanie fără să te spovedești, în deplină cunoaștere a unui păcat de moarte ?

Fratele Joseph se făcuse pămîntiu la chip de rușine. Era la iezuiți de la vîrsta de opt ani.

— A fost... a fost prima oară, părinte. Doar acum patru zile. Toată viața mea n-am păcătuit cu nimic. Am fost din nou ispitit... și, Dumnezeu să mă ierte, de data asta am fost slab. Am treizeci de ani. Sînt bărbat, toți sîntem bărbați. Vă rog, Domnul Isus a iertat păcătoșii... de ce nu mă puteți ierta ? Toți sîntem bărbați...

— Toți sîntem preoți !

— Nu sîntem preoți adevărați ! N-am depus jurămintele, nu sîntem nici măcar hirotonisiți! Nu sîntem adevărați iezuiți. Noi nu putem să depunem cele patru jurăminte ca sfinția ta, părinte, spuse Joseph posac. Celelalte ordine își hirotonisesc frații, dar iezuiții nu. De ce...

— Taci !

— N-o să tac ! izbucni Joseph. Vă rog să mă iertați, părinte, dar de ce să nu fie hirotonisiți unii din noi? Arătă spre unul din frați, un bărbat înalt, cu fața rotundă, care privea senin. De ce să nu fie hirotonisit fratele Michael ? El studiază de cînd avea doisprezece ani. Acum are treizeci și șase și e un creștin desăvîrșit, aproape un sfînt. A creștinat mii, dar tot nu e hirotonisit deși...

— În numele lui Dumnezeu, ai să...

— În numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu poate unul dintre noi să fie hirotonisit ? Cineva trebuie să îndrăznească să vă-ntrebe ! Joseph era acum în genunchi. De șaisprezece ani mă instruiesc, fratele Matteo de douăzeci și trei, Juliao de mai mulți, toată viața noastră... nici nu mai știm numărul anilor. Cunoaștem rugăciunile, catehismele și imnurile mai bine decît sfinția ta, iar eu și Michael vorbim chiar latina, tot atît de bine ca și portu...

— Oprește-te !

— ...portugheza. Noi ținem toate predicile și vorbim cu budiștii și cu toți ceilalți închinători la idoli, și noi facem majoritatea convertirilor. *Noi* le facem ! Pentru Dumnezeu, ce nu e-n ordine cu noi ? De ce nu sîntem des-

tul de buni pentru iezuiți ? Doar pentru că nu sîntem portughezi sau spanioli, sau pentru că nu sîntem părosi și cu ochii rotunzi ? În numele lui Dumnezeu, părinte, de ce nu este nici un japonez hirotonisit iezuit ?

— Taci odată !

— Noi am fost chiar și la *Roma*, eu, Michael și Juliao, izbucni Joseph. Sfinția ta n-ai fost niciodată la Roma și nu l-ai întîlnit nici pe Generalul ordinului sau pe Sanctitatea Sa, Papa, ca noi...

— Acesta ar fi încă un motiv ca tu să cunoști și mai bine ce nu trebuie să faci și să nu cauți pricină. Ai depus jurămintele de castitate, de trai în sărăcie și de *supunere*. Ai fost ales dintre mulți, ai fost privilegiat dintre mulți și acum îți lași sufletul să ajungă atît de pîngărit că...

— Îmi pare rău, părinte, dar eu nu cred c-am fost favorizați petrecîndu-ne opt ani acolo și venind înapoi dacă, după toată învățătura, și rugile, și predicile, și așteptarea noastră, nici unul din noi nu este hirotonisit, deși ni s-a promis. Aveam doisprezece ani cînd am plecat. Juliao unspre...

— Îți interzic să mai spui un cuvînt ! Îți *poruncesc* să te oprești. Apoi, în tăcerea îngrozitoare, Alvito privi spre ceilalți frați înșirați pe lîngă pereți, care priveau și ascultau atenți. Veți fi hirotonisiți cu toții, cu timpul. Dar tu, Joseph, în fața lui Dumnezeu, ai să...

— În fața lui Dumnezeu, izbucni Joseph, cînd ?

— Cînd o vrea Dumnezeu, i-o trînti Alvito, uluit de revolta fățișă și-ntr-un acces de zel. În genunchi !

Fratele Joseph îl privi fix încercînd să-l facă să-și piardă cumpătul, dar nu reuși, apoi mînia trecîndu-i, dădu drumul aerului din piept cu putere, se lăsă în genunchi și-și plecă privirea.

— Dumnezeu să aibă milă de tine. Tu singur ți-ai recunoscut înfiorătorul păcat de moarte și te-ai făcut vinovat de a-ți fi încălcat jurămîntul sacru de castitate, jurămîntul sfînt de supunere față de superiori. Și te-ai făcut vinovat de o obrăznicie de necrezut. Cum îndrăznești să te-ndoiești de ordinele Generalului nostru, sau de biserică ? Ți-ai primejduit sufletul tău nemuritor. Ești o rușine pentru Dumnezeu, pentru ordin, pentru biserică, pentru familie și pentru prietenii tăi. Cazul tău e atît de grav încît va trebui să se ocupe de el însuși Părintele Superior. Pînă atunci n-ai să iei sfînta împărtășanie, n-ai

să primeşti spovedanii, n-ai să iei parte la nici o slujbă... Umerii lui Joseph începură să tremure în agonia remuşcării ce punea stăpînire pe el. Ca penitenţă de început ţi se interzice să vorbeşti, treizeci de zile vei primi doar orez şi apă, următoarele treizeci de nopţi ţi le vei petrece în genunchi rugîndu-te lui Dumnezeu să-ţi ierte înfiorătoarele păcate şi, în plus, ai să fii biciuit. Treizeci de lovituri. Scoate-ţi sutana.

Umerii încetară să-i mai tremure. Joseph îşi înălţă privirile.

— Primesc tot ce-aţi poruncit, părinte, spuse el, şi-mi cer iertare din toată inima şi din tot sufletul. Vă implor iertarea aşa cum voi implora iertarea Lui în veci, dar n-am să fiu biciuit ca un criminal de rînd.

— Ai — să — fii — biciuit !

— Vă rog iertaţi-mă, părinte, spuse Joseph. Nu e vorba de durere, jur. Durerea nu e nimic pentru mine, şi nici moartea. Faptul că sînt condamnat şi că am să ard în veci în focul iadului poate că e *karma* mea, şi am s-o îndur, dar eu sînt samurai. Sînt din familia seniorului Harima.

— Mîndria ta mă scîrbeşte. Nu eşti pedepsit pentru durere, ci ca să ţi se îndepărteze dezgustătoarea ta mîndrie. Criminali de rînd ? Unde-ţi este umilinţa ? Domnul nostru Isus a îndurat umilinţa şi a murit lîngă criminali de rînd.

— Da, asta ne frămîntă pe noi cel mai tare, părinte.

— Poftim ?

— Vă rog să mă iertaţi că vorbesc prea slobod, părinte, dar dacă Regele Regilor n-ar fi murit pe cruce, ca un criminal de rînd, samuraii poate că ar accep...

— Încetează !

— ...creştinismul mai uşor. Ordinul iezuit e înţelept că se fereşte să predice că Isus a fost răstignit, aşa cum fac celelalte ordine...

Ca un înger al răzbunării, Alvito îşi puse crucea în faţă ca pe un scut.

— În numele lui Dumnezeu, taci şi supune-te, ori eşti excomunicat ! Puneţi mîna pe el şi dezbrăcaţi-l !

Ceilalţi se treziră la viaţă şi înaintară spre el, dar Joseph ţîşni în picioare. De sub sutană apăru un pumnal. Se aşeză cu spatele la perete. Toţi se opriră, în afară de

fratele Michael care înaintă încet și calm, cu mîna întinsă.

— Frate, te rog dă-mi pumnalul, spuse el blînd.

— Nu. Te rog, iartă-mă.

— Atunci roagă-te pentru mine, frate, așa cum eu mă rog pentru tine.

Michael întinse mîna spre armă.

Joseph făcu cîțiva pași înapoi, apoi se pregăti pentru o lovitură mortală.

— Iartă-mă, Michael.

Michael continuă să se apropie.

— Michael, oprește-te. Lasă-l în pace, poruncì Alvito.

Michael se supuse, oprindu-se la cîteva degete de lama ce șovăia.

Apoi Alvito spuse, pămîntiu la față :

— Dumnezeu să aibă milă de tine, Joseph. Ești excomunicat. Satana a pus stăpînire pe sufletul tău, aici pe pămînt, așa cum o să pună stăpînire și după moarte. Pleacă !

— Mă lepăd de Dumnezeul creștin ! Sînt japonez, sînt *shintoist*. Sufletul meu îmi aparține acum. Nu mi-e teamă, strigă Joseph. Da, noi avem mîndrie, nu ca barbarii. Noi sîntem japonezi, nu sîntem barbari. Nici chiar țăranii noștri nu sînt barbari.

Grav, Alvito făcu semnul crucii ca o apărare către ei toți și, fără să se teamă, se întoarse cu spatele spre pumnal.

— Să ne rugăm împreună, fraților. Satana este în mijlocul nostru.

Se întoarseră și ceilalți, mulți triști, cîțiva încă nevenindu-și în fire. Numai Michael rămase acolo unde se afla privind spre Joseph. Joseph își smulse mătăniile și crucea. Avea de gînd să le arunce, dar Michael își întinse din nou mîna.

— Te rog, frate, te rog, dă-mi-le, e un dar atît de simplu, spuse el.

Joseph privi lung spre el, apoi i le dădu.

— Te rog, iartă-mă.

— Am să mă rog pentru tine, spuse Michael.

— N-ai auzit ? M-am lepădat de Dumnezeu !

— Am să mă rog ca Dumnezeu să nu se lepede de tine, Uraga-noh-Tadamasa-san.

— Iartă-mă, frate, spuse Joseph.

Îşi vîrî pumnalul la cingătoare, deschise uşa cu o smucitură şi-o apucă orbeşte de-a lungul coridorului, ieşind în verandă. Oamenii îl priveau curioşi, printre ei şi Uo, pescarul, care aştepta răbdător în întuneric. Joseph traversă curtea şi se îndreptă spre poartă. Un samurai îi aţinu calea.

— Stai !

Joseph se opri.

— Unde te duci, te rog ?

— Îmi pare rău, vă rog să mă scuzaţi, nu... nu ştiu.

— Eu îl slujesc pe seniorul Toranaga. Îmi pare rău, n-am putut să n-aud ce s-a petrecut acolo. Tot hanul a auzit. Uluitor de proaste purtări... conducătorul vostru să strige astfel şi să tulbure pacea. Şi tu, de asemeni. Eu sînt de strajă aici. Cred c-ar fi foarte bine să-l vezi pe ofiţerul meu.

— Cred... mulţumesc, am să merg pe dîncolo. Te rog, scuză-mă...

— Îmi pare rău, n-ai să te duci nicăieri. Doar să-mi vezi ofiţerul.

— Poftim ? A... da. Da, îmi pare rău, bineînţeles.

Joseph încerca să-şi facă mintea să lucreze.

— Bine. Mulţumesc.

Samuraiul se întoarse pentru că un alt samurai se apropia dinspre pod, şi salută.

— Vin să-l iau pe Tsukku-san la seniorul Toranaga.

— Bine. Eşti aşteptat.

Capitolul 43

Toranaga îl privea pe preotul înalt apropiindu-se, traversînd zarişte a, lumina pîlpîindă a torţelor făcîndu-i faţa uscăţivă mai rigidă ca de obicei, deasupra întunecimii bărbii. Sutana budistă, portocalie, a preotului era elegantă, şi-n brîu îi atîrnau mătăniile şi crucea.

La zece paşi de Toranaga, părintele Alvito se opri, îngenunche şi se înclină cu respect, începînd ceremonialul obişnuit.

Toranaga stătea singur pe platformă, gărzile erau în semicerc în jurul lui, destul de departe, să nu poată auzi. Numai Blackthorne se afla în preajmă, sprijinit de plat-

formă, așa cum i se poruncise, sfredelindu-l cu ochii pe preot. Alvito părea că nu-l vede.

— Mă bucur că vă văd, Alteță, spuse părintele Alvito cînd ceremonialul o cerea s-o facă.

— Și eu la fel, Tsukku-san. Toranaga făcu semn preotului să se așeze pe o pernă care fusese pusă jos, pe un *tatami*, în fața platformei. E multă vreme de cînd nu te-am văzut.

— Da, Alteță, sînt multe de spus. Alvito își dădea bine seama că perna fusese așezată pe pămînt și nu pe platformă. De asemeni, nu trecură neobservate nici săbiile de samurai pe care le purta acum Blackthorne, așa de aproape de Toranaga, vedea și atitudinea lui degajată, atît de nepăsătoare. Vă aduc un mesaj confidențial de la mai marele meu, Părintele Superior, care vă salută cu respect.

— Mulțumesc, dar mai întîi povestește-mi despre tine.

— O, Alteță, spuse Alvito știind că Toranaga era mult prea ager la minte să nu fi observat remușcarea ce-l chinuia, oricît încercase el s-o alunge. În seara asta văd prea limpede propriile mele nereușite. Astă-seară mi-ar plăcea să pot lăsa de-o parte îndatoririle mele pămîntești și să merg într-un loc retras, să mă rog, să implor mila Celui de Sus. Era rușinat de propria-i lipsă de umilință. Deși păcatul lui Joseph fusese cumplit, Alvito acționase în grabă, la mînie și prostește. Era vina lui că un suflet fusese alungat și pierdut pentru totdeauna. Domnul nostru a spus odată : „Te rog, Tată, îndepărtează de la mine această cupă", dar chiar și El a trebuit să rețină cupa. Noi, pe pămînt, trebuie să încercăm să-i urmăm pașii pe cît putem de bine. Vă rog să mă iertați că am lăsat să mi se vadă grijile.

— Care a fost „cupa" ta, prietene ?

Alvito îi povesti. Știa că n-avea nici un motiv să ascundă faptele, pentru că, bineînțeles, Toranaga o să le afle foarte curînd, dacă nu le cunoștea deja, și era mult mai bine să audă adevărul decît o versiune deformată.

— E atît de trist să pierzi un frate, e-ngrozitor să proscrii pe cineva, oricît de teribilă ar fi crima. Trebuia să fi fost mai răbdător. A fost vina mea.

— Unde este el acum ?

— Nu știu, Alteță.

Toranaga chemă o strajă.

— Găsește creștinul renegat și adu-mi-l mîine la prînz.

Samuraiul plecă grăbit.

— Vă rog să aveţi milă de el, Alteţă, spuse repede Alvito, dorind-o într-adevăr.

Dar el ştia că orice-ar spune n-ar ajuta aproape la nimic ca să-l abată pe Toranaga de la calea pe care deja o alesese. Din nou dori ca Societatea să-şi aibă tribunalul ei civil, care să-i poată aresta şi pedepsi pe apostaţi, ca oriunde în lume. El, de repetate ori, recomandase înfiinţarea lui, dar întotdeauna fusese respins, şi aici, în Japonia, şi la Roma, de către Generalul ordinului. Totuşi, fără tribunalul nostru civil, gîndi el obosit, noi n-o să putem niciodată aplica o adevărată disciplină asupra fraţilor noştri şi asupra turmei noastre.

— De ce nu sînt hirotonisiţi preoţii în societatea voastră, Tsukku-san ?

— Pentru că nici unul din credincioşii noştri nu este încă destul de bine pregătit, Alteţă. De exemplu, latina este o necesitate absolută, pentru că ordinul nostru cere oricărui frate să călătorească oriunde şi oricînd în lume, iar latina, din păcate, este foarte greu de învăţat. Nici unul nu este încă instruit sau pregătit.

Alvito credea asta din toată inima. De asemeni, spre deosebire de Părintele Superior, el se opunea cu-nverşunare hirotonisirii unui cleric iezuit japonez.

— Eminenţă, spusese el întotdeauna, vă rog să nu vă lăsaţi înşelat de aparenta lor modestie şi bună-cuviinţă. Dedesubt, cu toţii sînt caractere pe care nu te poţi bizui şi, pînă la urmă, mîndria şi japonismul lor vor precumpăni totdeauna. Ei n-au să fie niciodată slujitori adevăraţi ai Societăţii, sau soldaţi de nădejde al Sanctităţii Sale, locţiitorul lui Cristos pe pămînt, supuşi numai lui. Niciodată.

Pentru o clipă Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne, apoi şi-o întoarse spre Toranaga, care spunea :

— Dar doi sau trei din aceşti ucenici-preoţi vorbesc latina, *neh,* şi portugheza ? E adevărat ce-a spus omul acela, *neh* ? Ei de ce n-au fost aleşi ?

— Îmi pare rău, dar Generalul societăţii noastre nu-i consideră destul de pregătiţi. Poate că însăşi căderea tragică a lui Joseph este un exemplu.

— E rău să încalci un jurămînt sfînt, spuse Toranaga.

El îşi aminti anul cînd cei trei băieţi navigaseră din Nagasaki într-o Corabie Neagră spre a fi primiţi cu pompă la curtea regelui spaniol şi la curtea celui mai mare preot

al creştinilor, în acelaşi an cînd fusese asasinat Goroda. Nouă ani mai tîrziu, ei se întorseseră, dar toată şederea lor acolo fusese supravegheată şi controlată cu grijă. Ei plecaseră ca tineri fanatici creştini, naivi, şi se întorseseră tot atît de înguşti la minte şi aproape tot atît de prost informaţi ca atunci cînd plecaseră. O irosire fără rost, gîndi Toranaga, pierderea unei şanse incredibile de care Goroda refuzase să profite, oricît de mult îl sfătuise el :

— Nu, Tora-san, noi avem nevoie de creştini împotriva budiştilor, spusese Goroda. Mulţi preoţi şi călugări budişti sînt soldaţi, *neh* ? Mai toţi sînt. Creştinii nu sînt, *neh* ? Să-l lăsăm pe Marele Preot să aibă pe cei trei tineri pe care-i vrea, ei nu sînt decît nişte tăntălăi din Kyushu, *neh* ? Eu îţi spun să încurajăm creştinismul. Nu mă bate pe mine la cap cu un plan pe zece ani, ci arde orice mînăstire budistă ce ţi-e la îndemînă. Budiştii sînt ca muştele pe un stîrv, iar creştinii nu sînt decît o traistă de aghioase.

Acum nu mai sînt, gîndi Toranaga cu mînie crescîndă. Acum sînt viespi.

— Da, spuse el cu voce tare. E foarte rău să încalci un jurămînt, să strigi şi să tulburi pacea unui han.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, şi să mă iertaţi c-am amintit de necazurile mele. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat. Ca întotdeauna, grija pe care mi-o arătaţi mă face să mă simt mai bine. Mi se permite să-l salut pe pilot ?

Toranaga consimţi.

— Trebuie să te felicit, pilotule, spuse Alvito în portugheză. Săbiile ţi se potrivesc.

— Mulţumesc, părinte, învăţ să le folosesc, răspunse Blackthorne. Dar, îmi pare rău s-o spun, încă nu sînt foarte priceput la ele. Cînd va trebui să lupt, am să rămîn la pistol, cuţit de abordaj şi tun.

— Eu mă rog să nu trebuiască să lupţi iar, pilotule, şi ca ochii să-ţi fie deschişi spre mila nemărginită a Domnului.

— Ai mei sînt deschişi. Ai voştri sînt înceţoşaţi.

— Pentru binele sufletului tău, pilotule, ţine-ţi ochii deschişi şi mintea trează. Poate că te-nşeli. Chiar şi aşa, trebuie să-ţi mulţumesc că i-ai salvat viaţa seniorului Toranaga.

— Cine ţi-a spus ?

Alvito nu-i răspunse. Se întoarse iar spre Toranaga.

— Ce-aţi vorbit ? întrebă Toranaga rupînd tăcerea.

Alvito îi povesti şi adăugă :

— Deşi el e duşmanul credinţei mele şi pirat, sînt bucuros că v-a salvat, Alteţă. Necunoscute sînt căile Domnului. I-aţi acordat o mare cinste făcîndu-l samurai.

— E şi *hatamoto*. Toranaga era încîntat de uimirea fugară de pe chipul preotului. Ai adus dicţionarul ?

— Da, Alteţă, cu o mulţime din hărţile pe care le-aţi dorit, cu unele din bazele portugheze de-a lungul drumului din Goa. Cartea e în bagajul meu. Pot să trimit pe cineva după ea, sau i-o pot da eu însumi mai tîrziu ?

— Dă-i-o lui mai tîrziu. Diseară sau mîine. Ai adus şi raportul ?

— Despre armele ce se bănuie c-au fost aduse din Macao ? Părintele Superior lucrează la el, Alteţă.

— Şi numărul de mercenari japonezi folosiţi la fiecare din noile voastre baze ?

— Părintele Superior a cerut de la toate un raport cu cifrele la zi, pe care vi-l va înmîna imediat ce este complet, Alteţă.

— Bun. Acum, spune-mi cum ai aflat de salvarea mea?

— Un lucru ce i se-ntîmplă lui Toranaga-noh-Minowara cu greu nu e subiect de zvon şi legendă. Cînd veneam din Mishima, Alteţă, am auzit c-a fost cît pe ce să fiţi înghiţit într-un cutremur, dar că „Barbarul Blond" v-a tras afară. De asemeni şi că Înălţimea voastră aţi făcut acelaşi lucru pentru el şi pentru o doamnă, presupun că doamna Mariko ?

Toranaga încuviinţă scurt din cap.

— Da. Ea e aici, în Yokosé. Se gîndi o clipă, apoi spuse: Mîine ea ar dori să se spovedească, după obiceiul vostru, dar va vorbi numai despre acele lucruri care n-au legătură cu politica. Sînt de părere că spovedania nu trebuie să cuprindă nimic din orice ar avea de-a face cu mine şi cu diverşii mei *hatamato, neh ?* I-am spus-o şi ei.

Alvito se înclină în semn de înţelegere.

— Cu permisiunea Voastră, aş putea să spun o liturghie pentru toţi creştinii de aici, Alteţă ? Bineînţeles, foarte discret. Mîine ?

— Am să mă mai gîndesc. Toranaga continuă să vorbească o vreme despre lucruri lipsite de importanţă, apoi spuse : Ai un mesaj pentru mine ? De la Părintele tău Superior ?

— Cu smerenie, Alteță, trebuie să vă spun că este un mesaj de taină.

Toranaga se prefăcu că se mai gîndește, deși stabilise exact cum avea să decurgă întîlnirea și-i dăduse deja instrucțiuni precise lui Anjin-san ce să facă și ce să spună.

— Foarte bine. Se întoarse spre Blackthorne: Anjin-san, poți să pleci acum, o să stăm de vorbă mai tîrziu.

— Da, Alteță, răspunse Blackthorne. Iertați-mă, Corabia Neagră. Ajuns Nagasaki ?

— A, da. Mulțumesc, răspunse el încîntat că întrebarea lui Anjin-san nu suna ca învățată dinainte. Ei, Tsukku-san, a acostat deja ?

Alvito era uimit de japoneza lui Blackthorne și foarte tulburat de întrebare.

— Da, Alteță. A acostat acum paisprezece zile.

— A, paisprezece ? spuse Toranaga. Înțelegi, Anjin-san ?

— Da. Mulțumesc.

— Bun. Orice altceva îl poți întreba pe Tsukku-san mai tîrziu, *neh* ?

— Da, Alteță. Vă rog să mă scuzați.

Blackthorne se ridică, se înclină și plecă.

Toranaga îl privi îndepărtîndu-se.

— Pentru un pirat, este un bărbat foarte interesant. Acum, mai întîi spune-mi despre Corabia Neagră.

— A ajuns în siguranță, Alteță, cu cea mai mare încărcătură de mătase din cîte au fost vreodată. Alvito încearcă să pară entuziast. Învoiala făcută între Înălțimea voastră și seniorii Harima, Kiyama și Onoshi rămîne în picioare. Anul viitor, pe vremea asta, vistieria Înălțimii voastre va fi mai bogată cu zece mii de *kobani*. Mătăsurile sînt de cea mai bună calitate, Alteță. Am adus o copie a certificatului de încărcătură pentru șeful intendenței Voastre. Căpitanul general Ferreira vă trimite omagiile lui, sperînd să vă vadă curînd. Acesta a fost motivul pentru care am întîrziat să vin să vă văd. Părintele Superior m-a trimis în mare grabă din Osaka în Nagasaki să mă asigur că totul e în perfectă ordine. Chiar cînd plecam din Nagasaki am auzit că ați părăsit Yedo îndreptîndu-vă spre Izu, așa că am venit aici cît am putut de repede, pe mare, pînă-n portul Nimazu, cu una dintre cele mai iuți caravele ale noastre, apoi pe uscat. La Mishima am dat

peste seniorul Zataki şi-am cerut permisiunea să călătorim împreună.

— Corabia voastră e încă la Nimazu ?

— Da, Alteţă. M-aşteaptă acolo.

— Bun... Pentru o clipă Toranaga se întrebă dacă s-o trimită sau nu pe Mariko la Osaka cu corabia aceea, apoi se hotărî să se ocupe de asta mai tîrziu. Te rog să dai diseară certificatul de încărcătură şefului intendenţei.

— Da, Alteţă.

— Şi înţelegerea pentru încărcătura din anul acesta este hotărîtă definitiv ?

— Da, absolut.

— Bun. Acum cealaltă treabă. Cea importantă.

Mîinile lui Alvito începeniră.

— Nici seniorul Kiyama, nici seniorul Onoshi nu sînt de acord să-l părăsească pe generalul Ishido. Îmi pare rău. În ciuda celor mai insistente sfaturi ale noastre, ei nu vor să vină sub steagul Înălţimii voastre.

Vocea lui Toranaga coborî şi se făcu necruţătoare.

— Eu am arătat deja că cer mai mult decît sfaturi.

— Îmi pare rău că, în această privinţă, aduc veşti proaste, Alteţă, dar nici unul nu va fi de acord să treacă în mod public dintr-o parte în...

— A, în mod public, zici ? Dar în particular... în secret ?

— În particular, amîndoi sînt la fel de neînduplecaţi ca în pu...

— Ai stat de vorbă cu ei separat sau laolaltă ?

— Bineînţeles, laolaltă şi separat, în mare taină, dar nimic din ce am sugerat noi nu...

— „Aţi sugerat" doar anume fapte ? De ce nu le-aţi poruncit ?

— Aşa cum a spus Părintele Superior, noi nu putem, Alteţă, să poruncim nici unui *daimyo* şi nici...

— Da, dar voi puteţi *porunci* unuia din fraţii voştri, *neh* ?

— Da, Alteţă.

— I-aţi ameninţat şi c-o să-i excomunicaţi ?

— Nu, Alteţă.

— De ce ?

— Pentru că n-au comis nici un păcat de moarte. Alvito o spuse hotărît, aşa cum se înţeleseseră, el şi dell' Aqua, dar inima îi bătea cu putere şi nu putea suferi să

fie purtătorul unor veşti rele, care acum erau şi mai cumplite, pentru că seniorul Harima, care stăpînea de drept Nagasaki, le spusese, în taină, că toată influenţa şi averea lui imensă aveau să meargă de partea lui Ishido. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, dar nu eu fac legile divine, după cum nici Înălţimea voastră n-a făcut codul *bushido*, Calea Războinicului. Noi... noi trebuie să ne supunem...

— Voi excomunicaţi un biet nenorocit pentru un act firesc ca împărţitul pernei, dar cînd doi dintre convertiţii voştri se comportă nefiresc — da, chiar ca nişte trădători —, cînd eu caut ajutorul vostru, ajutor urgent — şi eu sînt prietenul vostru — voi, nu daţi decît „sfaturi". Înţelegi gravitatea acestui fapt, *neh* ?

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi, dar...

— Poate că n-am să te scuz, Tsukku-san. Am spus dinainte : acum fiecare trebuie să aleagă de partea cui trece, zise Toranaga.

— Bineînţeles că noi sîntem de partea Voastră, Alteţă, dar nu putem să poruncim nimic seniorului Kiyama sau seniorului Onoshi...

— Din fericire, eu pot porunci creştinului meu.

— Alteţă ?

— Pot să-i poruncesc lui Anjin-san să jefuiască. Cu nava lui. Cu tunurile lui.

— Păziţi-vă de el, Alteţă. Pilotul e diabolic de deştept, dar e eretic, pirat şi nu te poţi încrede în el.

— Aici Anjin-san e samurai şi *hatamoto*. Pe mare poate că e pirat. Dacă e pirat, îmi închipui c-o să atragă mulţi alţi corsari şi *wako* de partea lui, foarte mulţi. Ce face un străin în largul mării e treaba lui, *neh* ? Asta a fost întotdeauna politica noastră. *Neh* ?

Alvito rămase tăcut şi încercă să-şi pună mintea la treabă. Nimeni nu se gîndise că englezul o să ajungă atît de apropiat de Toranaga.

— Acei doi *daimyo* creştini n-o să cadă la nici o înţelegere cu mine, nici chiar una de taină ?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat to...

— Nici o înţelegere, nici una ?

— Nu, Alteţă...

— Nici un troc, nici o tocmeală, nici un favor, nimic?

— Nu, Alteţă. Noi am încercat orice îndemn, orice chip de convingere, vă rog să mă credeţi. Alvito ştia că era prins

în capcană şi ieşea la iveală ceva din disperarea lui. Dacă ar fi în puterea mea, da. I-aş ameninţa cu excomunicarea, deşi ar fi o ameninţare falsă, pentru că n-aş îndeplini-o niciodată, numai dacă n-ar face un păcat de moarte şi nu l-ar mărturisi, sau nu şi-ar face canoanele şi nu s-ar supune. Dar chiar şi o ameninţare pentru un cîştig vremelnic ar fi o greşeală foarte mare din partea mea, Alteţă, un păcat de moarte. Aş risca pedeapsa veşnică.

— Zici că, dacă ar păcătui împotriva credinţei voastre, atunci i-ai excomunica ?

— Da, dar nu vă sfătuiesc să folosiţi asemenea căi spre a-i aduce de partea Voastră, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, dar ei... ei vă sînt total potrivnici acum. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Amîndoi au spus-o foarte clar, laolaltă şi separat. Mă rog lui Dumnezeu să se răzgîndească. În faţa lui Dumnezeu, noi ne-am dat cuvîntul să încercăm, eu şi Părintele Superior. Noi ne-am ţinut promisiunea. Jur că n-am izbutit.

— Atunci am să pierd, spuse Toranaga. Ştii asta, nu ? Dacă ei se aliază cu Ishido, toţi *daimyo* creştini vor trece de partea lui. Atunci trebuie să pierd. Sînt douăzeci de samurai contra unui samurai de-al meu. *Neh* ?

— Da.

— Care e planul lor ? Cînd mă vor ataca ?

— Nu ştiu, Alteţă.

— Mi-ai spune, dacă ai şti ?

— Da... da, v-aş spune.

Mă îndoiesc, gîndi Toranaga şi privi departe în noapte, greutatea neliniştii lui aproape strivindu-l. În cele din urmă are să fie „Cer de Purpură" ? se întrebă disperat. Lovitura precipitată, stupidă, sortită eşecului asupra Kyoto-ului ?

Ura cuşca ruşinoasă în care se afla. La fel ca *taikō* şi Goroda, înaintea lui, el trebuia să tolereze preoţii creştini, pentru că ei se ţineau scai de neguţătorii portughezi, precum muştele de cai, deţinînd putere laică şi spirituală absolută asupra turmei lor greu de stăpînit. Fără preoţi nu exista negoţ. Serviciile lor ca negociatori şi mijlocitori în drumul Corabiei Negre erau vitale, pentru că ei vorbeau limba şi erau crezuţi de ambele părţi şi, dacă vreodată s-ar închide complet porţile împărăţiei pentru preoţi, toţi barbarii ar naviga ascultători în alte părţi, fără să se mai întoarcă niciodată. Îşi aminti vremea cînd *taikō* încer-

case să scape de preoți, încurajînd totuși negoțul. Timp de doi ani n-a fost nici o Corabie Neagră. Iscoadele raportaseră cum cel mai mare șef al preoților, stînd în Macao ca un păianjen negru, otrăvitor, poruncise încetarea oricărui negoț ca represalii la Edictele de Expulzare ale lui *taikō*, știind că, în cele din urmă, însuși *taikō* trebuia să se umilească. În cel de al treilea an, el se plecase inevitabilului, îi invitase pe preoți înapoi și închisese ochii la propriile lui Edicte, ca și la trădarea și rebeliunea pe care preoții le sprijiniseră.

Nu există nici o cale să fugi de realitate, gîndi Toranaga. Nici una. Eu nu cred ce spune Anjin-san — că negotul este tot atît de important pentru barbari cît e și pentru noi, că lăcomia lor îi va împinge să facă negoț, orice le-am face noi preoților. Primejdia e prea mare, nu pot risca și nu e timp, iar eu n-am puterea. Noi am încercat o dată și-am dat greș. Cine știe ? Pesemne că preoții ar putea s-aștepte zece ani ; ei sînt destul de necruțători. Dacă preoții poruncesc să nu se facă nici un negoț, cred că n-o să fie nici un negoț. Noi n-am putea aștepta zece ani. Nici chiar cinci. Și dacă izgonim toți barbarii, e nevoie pesemne de douăzeci de ani ca barbarii englezi să umple golul, dacă Anjin-san spune întregul adevăr și dacă — și asta este o piedică imensă —, dacă chinezii ar fi de acord să facă negoț cu ei, împotriva barbarilor din sud. Nu cred c-o să-și schimbe chinezii obiceiurile. *Ei nu și le-au schimbat niciodată.* Douăzeci de ani : e prea mult. Zece ani : e prea mult.

Nu există fugă de realitate. Or, cea mai rea realitate din toate, spectrul care, în taină, i-a înlemnit pe Goroda și pe *taikō*, și care acum își ridică iar capu-i ticălos, este că preoții creștini, fanatici și neînfricați, dacă sînt împinși prea departe, își vor pune toată influența, toată puterea pe care o au pe mare și în negoț în sprijinul unuia din marii *daimyo* creștini. Apoi o să pună la cale o armată invadatoare de conchistadori tot atît de fanatici, îmbrăcați în zale și înarmați cu cele mai noi muschete, ca să-l sprijine pe acest singur *daimyo* creștin — *așa cum erau gata-gata să facă ultima oară.* Ei singuri, oricîți ar fi barbarii invadatori și preoții lor, nu reprezintă o amenințare pentru forțele noastre unite, care sînt de neînvins. Noi am nimicit hoardele lui Kublai Han și putem să ne descurcăm cu orice invadator. Dar aliați cu unul dintr-ai noștri, cu

un important *daimyo* creştin, care are armate de samurai, în cele din urmă, dat fiind şi războiul civil din întreaga împărăţie, ar putea să-i dea acestui singur *daimyo* putere absolută asupra noastră, a tuturor.

Kiyama sau Onoshi ? Acum e limpede că trebuie să fie lucrătura preotului. Timpul e ales de minune. Dar care *daimyo* ?

Amîndoi la început, ajutaţi de Harima din Nagasaki. Dar cine va purta, în cele din urmă, steagul ? Kiyama, pentru că Onoshi, leprosul, n-o să mai facă multă vreme umbră pămîntului, iar răsplata sigură a lui Onoshi pentru că l-a sprijinit pe Kiyama, detestatul său duşman şi rival, va fi o viaţă veşnică, garantată, fără suferinţe, în raiul creştin, cu un loc permanent la dreapta Dumnezeului creştin.

Acum ei au împreună patru sute de mii de samurai. Baza lor este Kyushu şi insula aceea este în siguranţă, n-am cum să mă ating de ea. Cei doi laolaltă ar putea cu uşurinţă să pună stăpînire pe întreaga insulă, ca apoi să aibă trupe cu nemiluita, hrană cu nemiluita, toate corăbiile necesare pentru o invazie, toată mătasea şi Nagasaki. În toată ţara sînt pesemne alte cinci sau şase sute de mii de creştini. Dintre aceşti creştini convertiţi de iezuiţi, mai mult de jumătate sînt samurai, toţi presăraţi cum nu se poate mai bine printre forţele tuturor *daimyo*-ilor, o rezervă imensă de posibili trădători, iscoade sau asasini, *dacă preoţii o poruncesc.* Şi de ce n-ar face-o ? Aceasta le-ar aduce ceea ce ei îşi doresc mai presus decît însăşi viaţa : putere absolută asupra tuturor sufletelor noastre şi, în acest fel, asupra sufletului acestui Pămînt al Zeilor — spre a moşteni pămîntul nostru cu tot ce are el —, exact cum explicase Anjin-san că s-a întîmplat deja de zeci de ori în Lumea Nouă a lor... Ei convertesc un rege, apoi îl folosesc împotriva semenilor lui, pînă ce toată ţara e înghiţită.

E atît de uşor pentru ei, pentru acest mănunchi subţire de preoţi barbari, să ne cucerească. Cîţi sînt în toată Japonia ? Cincizeci sau şaizeci ? Dar ei au putere şi ei *cred.* Ei sînt pregătiţi să moară bucuroşi pentru credinţa lor, cu numele Dumnezeului lor pe buze. Noi am văzut asta la Nagasaki, cînd încercarea lui *taikō* s-a dovedit o greşeală catastrofală. Nici unul din preoţi nu s-a lepădat de credinţă, zeci de mii au fost martori la arderile pe rug, zeci de mii au fost convertiţi şi acest „martiriu" i-a dat reli-

giei creştine un prestigiu imens din care preoţii creştini s-au hrănit mereu de-atunci.

În ce mă priveşte, preoţii n-au izbutit, dar asta n-o să-i oprească să-şi urmeze neabătuţi calea. Asta e o realitate.

Tot aşa şi Kiyama.

Este planul deja stabilit, cu Ishido tras pe sfoară şi doamna Ochiba şi Yaemon asemeni ? A trecut deja, în taină, Harima de partea lor ? Să-l trimit imediat pe Anjin-san asupra Corăbiei Negre şi asupra oraşului Nagasaki ?

Ce să fac ?

Nimic mai mult ca de obicei. Fii liniştit, caută armonia, dă la o parte toate grijile legate de Eu sau Tu, Viaţă sau Moarte, Uitare sau Viaţă Viitoare, Acum sau Apoi şi pune un nou plan în mişcare. Ce plan, voia să strige cu disperare ? Nu există nici unul !

— Mă întristează că cei doi stau de partea adevăratului duşman.

— Jur că noi am încercat, Alteţă.

Alvito îl privea compătimitor, văzînd mîhnirea din sufletul lui.

— Da, cred. Sînt convins că dumneata şi Părintele Superior v-aţi ţinut promisiunea solemnă, aşa că eu o voi ţine pe a mea. Puteţi începe imediat să vă construiţi templul în Yedo. Locul a fost ales. Eu nu pot interzice preoţilor, celor părosi, intrarea în împărăţie, dar, cel puţin, pot să-i fac să nu fie bine veniţi pe domeniul meu. Noii barbari vor fi la fel de prost primiţi, dacă vor sosi vreodată. În ce-l priveşte pe Anjin-san... Toranaga ridică din umeri. Dar atîta vreme cît toate astea... ei bine, asta e *karma, neh ?*

Alvito îi mulţumea lui Dumnezeu cu înflăcărare pentru mila şi ajutorul lui în neaşteptata păsuire.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse el, abia putînd să vorbească. Ştiu că n-o să vă pară rău. Am să mă rog ca cerul să vă răsplătească, iar duşmanii Înălţimii voastre să fie împrăştiaţi ca pleava.

— Îmi pare rău pentru cuvintele-mi grele. Au fost spuse la mînie. E aşa multă... Toranaga se ridică anevoie. Ai învoirea mea, bătrîn prieten, să-ţi spui mîine slujba.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse Alvito plecîndu-se adînc, fiindu-i milă de omul care, de felul lui, era atît de maies-

tuos. Mulţumesc din toată inima. Dumnezeu să vă binecuvînteze şi să vă aibă în pază.

Abia tîrîndu-şi picioarele, Toranaga intră în han. Gărzile îl urmau.

— Naga-san !

— Da, tată, spuse tînărul grăbindu-se spre el.

— Unde e doamna Mariko ?

— Acolo, Alteţă, cu Buntaro-san. Naga arătă spre micuţa casă de ceai din grădină, luminată cu lampioane, cu chipuri profilîndu-se înăuntru. Să întrerup *cha-no-yu*-ul?

Un *cha-no-yu* era o ceremonie a ceaiului îndeplinită după un ritual foarte strict.

— Nu, aşa ceva nu se întrerupe niciodată. Unde sînt Omi şi Yabu-san ?

— La hanul lor, Alteţă.

Naga arătă spre clădirea joasă ce se răsfira de cealaltă parte a rîului, lîngă mal.

— Cine l-a ales ?

— Eu, Alteţă. Vă rog să mă iertaţi, mi-aţi cerut să le găsesc un han de cealaltă parte a podului. V-am înţeles greşit ?

— Anjin-san ?

— E în camera lui, Alteţă. Aşteaptă, în caz că vreţi să-l vedeţi.

Din nou Toranaga clătină din cap.

— Am să-l văd mîine. După o pauză, adăugă cu aceeaşi voce îndepărtată : Acum o să fac o baie, apoi nu vreau să fiu tulburat pînă-n zori, în afară de...

Naga aşteptă stînjenit, urmărind privirea tatălui său pironită-n gol, fiind foarte îngrijorat de starea lui.

— Te simţi bine, tată ?

— Ce ? O, da... da, mi-e bine. De ce ?

— Nimic... te rog să mă ierţi. Tot mai vrei să vînezi în zori ?

— Să vînez ? A, da, asta e o idee bună. Mulţumesc că mi-ai sugerat-o, da, asta ar fi foarte bine. Îngrijeşte-te tu de treaba asta. Bine, noapte bună... O, da, Tsukku-san are învoirea mea să ţină mîine o slujbă restrînsă. Toţi creştinii se pot duce. Şi tu, de asemeni.

— Alteţă ?

— În prima zi de Anul Nou ai să te faci creştin.

— Eu !

— Da, din propria ta voinţă şi nesilit de nimeni. Spune-i-o lui Tsukku-san între patru ochi.

— Alteţă ?

Toranaga se-ncruntă spre el.

— Eşti surd ? Nu mai înţelegi nici cel mai simplu lucru ?

— Te rog să mă ierţi. Da, tată, înţeleg.

— Bine.

Toranaga căzu iar în starea lui de absenţă, apoi se îndepărtă, garda personală urmîndu-l. Toţi samuraii se înclinau ţeapăn, dar el nu vedea pe nici unul.

Un ofiţer veni spre Naga, la fel de neliniştit.

— Ce e cu stăpînul nostru ?

— Nu ştiu, Yoshinaka-san. Naga privi înapoi spre luminiş. Alvito tocmai pleca, îndreptîndu-se spre pod, însoţit de un singur samurai. Trebuie să fie ceva cu *el.*

— Nu l-am văzut niciodată pe seniorul Toranaga mergînd atît de anevoie. Niciodată. Se spune... se spune că preotul barbar e magician, vrăjitor. Trebuie să fie, de vorbeşte limba noastră atît de bine, *neh* ? Să-l fi vrăjit pe stăpînul nostru ?

— Nu. Peste poate. Pe tatăl meu, în nici un caz.

— Barbarii mă fac şi pe mine să mă treacă fiorii pînă-n măduva oaselor. Ai auzit zarva ? Ai auzit cum Tsukku-san şi banda lui au strigat şi s-au certat precum necivilizaţii *eta* ?

— Da. Dezgustător. Sînt sigur că omul acela a distrus armonia tatălui meu.

— Dacă-mi porunciţi, o săgeată-n gîtul preotului ăluia ne-ar salva stăpînul de o mulţime de necazuri.

— Da.

— Poate c-ar trebui să-i spunem lui Buntaro-san despre seniorul Toranaga. El e ofiţerul nostru superior.

— Sînt de acord, dar mai tîrziu. Tatăl meu mi-a spus clar că nu trebuie să întrerup *cha-no-yu*-ul. Am să aştept pînă cînd e gata.

* *

În pacea şi liniştea colibei, Buntaro deschise cu gesturi studiate cutiuţa de ceai din ceramică, de pe timpul dinastiei T'ang şi, cu egală grijă, ridică lingura de bambus,

începînd partea finală a ceremoniei. Scoase cu îndemînare exact cantitatea necesară de pudră verde și o puse în bolul de porțelan. Un ceainic străvechi, din fontă, își susură cîntecul deasupra vasului cu jeratic. Cu aceeași grație liniștită, Buntaro turnă apa clocotindă în ceașcă, puse la loc ceainicul pe trepied, apoi agită ușor pudra și apa cu pămătuful de bambus, ca să le-amestece perfect.

Adăugă o lingură de apă rece, se înclină spre Mariko, care era îngenuncheată în fața lui, și-i oferi ceașca. Ea se înclină și o luă cu un rafinament egal, admirînd lichidul verde, și sorbi de trei ori, se odihni, apoi sorbi din nou, terminîndu-l. Ea-i dădu ceașca înapoi. El repetă din nou ritualul preparării ceaiului și-i oferi iar ceașca. Ea-l rugă să guste el însuși ceaiul, așa cum era de așteptat din partea ei. El sorbi înghițitură cu înghițitură pînă-l termină. Pregăti apoi a treia ceașcă și a patra. Următoarea fu politicos refuzată.

Cu mare grijă și după ritual, el spălă și șterse cești le, folosind ștergarul de bumbac imaculat, și le așeză pe amîndouă la locul lor. El se înclină spre ea și ea spre el. *Cha-no-yu*-ul se sfîrșise.

Buntaro era mulțumit că fusese la înălțime și că acum, cel puțin pentru moment, era pace între ei. În după-amiaza asta el n-avusese pic de liniște.

O întîmpinase la palanchin. Imediat, ca întotdeauna, se simțise grosolan și vulgar în contrast cu gingașa ei perfecțiune — ca un individ din disprețuitele triburi barbare ale părosilor Ainu, care cîndva populaseră țara, dar care acum fuseseră împinși departe, spre nord, dincolo de strîmtoare, în neexplorata insulă Hokkaido. Toate cuvintele lui plănuite cu grijă îl părăsiseră și el o invitase grosolan la *cha-no-yu*, adăugînd :

— Sînt ani de cînd noi... eu nu ți-am oferit niciodată unul, dar astă-seară are să fie tocmai bine. Apoi trîntise cuvintele acelea, fără să fi avut vreodată de gînd să le spună, știind că era stupid, neelegant și că făcea o imensă greșeală : Seniorul Toranaga a zis că e timpul să stăm de vorbă.

— Dar nu e și părerea ta, Alteță.

În ciuda hotărîrii lui, sîngele i se urcase în obraji și vocea-i scrîșnise :

— Mi-ar plăcea să fie armonie între noi, da, și chiar mai mult. Eu nu m-am schimbat niciodată, *neh* ?

— Bineînțeles, Alteță, și de ce s-o faci ? Dacă există vreo vină, nu Domnia ta trebuie să te schimbi, ci eu. Dacă este vreo vină, este din pricina mea, te rog să mă ierți.

— Am să te iert, spusese el privind-o de sus, de la înălțimea lui, acolo, lîngă palanchin, foarte conștient de privirile celorlalți, Anjin-san și Omi printre ei.

Era era atît de încîntătoare, micuță și fără de seamăn, cu părul strîns sus, în creștet, și cu ochii plecați părînd atît de rezervați dar privindu-l totuși cu aceeași crustă de gheață neagră ce-l împingea totdeauna la nebunie oarbă, neputincioasă, și-l făcea să vrea să omoare, să strige, să mutileze, să sfarme totul în mii de fărîme și să se comporte așa cum un samurai n-ar trebui să se comporte niciodată.

— Am reținut casa de ceai pentru astă-seară, îi spusese. Pentru diseară, după cină. Ni s-a poruncit să luăm masa cu seniorul Toranaga. Aș fi onorat dacă mi-ai fi oaspete după aceea.

— Eu sînt cea onorată.

Ea se înclinase și așteptase cu ochii plecați. El voise s-o facă pulbere, una cu țărîna, apoi să plece, să-și împlînte pumnalul cruciș în burtă și să lase durerea veșnică să-i curețe chinul din suflet.

O văzuse cum își ridică privirea ageră spre el.

— Mai e și altceva, Alteță ? întrebase ea atît de blînd.

Sudoarea-i șiroia de-a lungul spatelui și coapselor, pătîndu-i chimonoul. Pieptul îl durea, la fel și capul.

— Tu... tu stai la han noaptea asta.

Apoi plecase și dăduse dispoziții minuțioase pentru tot convoiul de bagaje. De îndată ce fusese posibil, își predase îndatoririle lui Naga și plecase cu pași mari, cu o prefăcută ferocitate, pe malul rîului, în jos, și, cînd fusese singur, se aruncase gol în torent, fără să-i pese de viață, și se luptase cu rîul pînă ce capul i se limpezise și durerea zdrobitoare dispăruse.

Se lungise pe mal, adunîndu-și gîndurile. Acum, că ea acceptase, el trebuia să înceapă pregătirile. Timpul era scurt. Își adunase puterile și se întorsese la poarta necizelată a grădinii, aflată într-o grădină mai mare, și rămăsese acolo o clipă, revăzîndu-și planul. Voia ca astă-seară totul să fie desăvîrșit. Bineînțeles, coliba nu era perfectă, după cum nici grădina ei — era o încercare provincială, timidă de a arăta ca o adevărată casă de ceai. N-are importanță, gîndise el, absorbit complet de sarcina

lui, va trebui aranjată. Noaptea va ascunde multe din cusururi, iar luminile vor trebui să-i dea forma care-i lipseşte.

Slugile deja aduseseră lucrurile pe care el le poruncise mai devreme — *tatami,* lampioane din ceramică şi instrumentele de curăţat — cele mai bune din Yokosé, totul nou-nouţ, dar modest, discret şi fără pretenţii.

Îşi scosese chimonoul, îşi pusese săbiile jos şi începuse să deretice. Mai întîi micuţa cameră de primire, bucătăria şi veranda. Apoi poteca şerpuitoare şi lespezile implantate în muşchi şi, în sfîrşit, pietrele şi grădina exterioară. Frecase, măturase şi periase pînă ce totul devenise fără cusur, lăsîndu-se cuprins de simplitatea muncii fizice, ceea ce era începutul unui *cha-no-yu,* care cerea ca gazda singură să pregătească totul fără greş. Prima treaptă spre desăvîrşire era curăţenia absolută.

În amurg terminase mai toate pregătirile. Apoi se îmbăiase meticulos, suportase masa de seară şi cîntatul. Imediat ce putuse, se schimbase iar în haine mult mai sobre şi se grăbise înapoi în grădină. Zăvorîse uşa. Mai întîi, pusese lumînări în lampioane, apoi stropise cu grijă lespezile de piatră şi pomii, care acum erau presăraţi icicolo cu lumini pîlpîitoare, pînă cînd micuţa grădină ajunsese un tărîm de basm, cu picături de rouă, dansînd în adierea caldă a brizei de vară. Schimbase locul cîtorva lampioane. În cele din urmă, mulţumit, trăsese zăvorul de la poartă şi intrase în vestibul. Bucăţile de cărbune, alese cu grijă şi aşezate meticulos în formă de piramidă pe nisipul alb, ardeau corect. Florile din *tokonama* păreau perfecte. Mai curăţase încă o dată vasele deja impecabile. Ceainicul începuse să cînte şi el fusese încîntat de sunetul amplificat de micile bucăţi de fier pe care le pusese cu atîta grijă pe fundul lui.

Totul era gata. Prima cerinţă a unui *cha-no-yu* era curăţenia ; a doua : simplitatea absolută. Ultima şi cea mai importantă să fie pe placul unui anume musafir, sau a mai multora.

El îi auzise paşii pe dalele de piatră, sunetul mîinilor ce se cufundau, conform ritualului, în bazinul cu apă proaspătă de rîu şi apoi erau şterse. Trei paşi uşori către verandă. Încă doi spre uşa cu perdea. Pînă şi ea trebuise să se aplece prin uşa mică, astfel construită ca fiecare să-şi plece capul în semn de umilinţă. La un *cha-no-yu,*

toţi erau egali : gazdă şi oaspeţi, cel mai înalt *daimyo* şi cel mai simplu samurai, chiar şi un ţăran, dacă era invitat.

Mai întîi ea cercetase cu luare aminte aranjamentul floral făcut de soţul ei. El alesese o singură floare de răsură albă, presărase pe frunza verde o singură perlă de apă şi aşezase floarea pe pietre roşii. Vine toamna, sugera el prin floare, vorbind prin floare, nu plînge anotimpul destrămării, anotimpul morţii, cînd pămîntul începe să doarmă ; bucură-te de anotimpul ce începe şi încearcă minunata răcoare a aerului de toamnă în această seară de vară... curînd lacrima o să dispară, la fel şi răsura, numai pietrele vor rămîne... curînd tu şi eu vom dispărea şi numai pietrele vor rămîne.

El o privise desprins de sine, aproape căzut în transa care uneori i-e dată unui maestru destul de norocos al ceremoniei ceaiului s-o încerce, în deplină armonie cu cele ce-l înconjoară. Ea se înclinase spre floare în semn de omagiu, apoi venise şi îngenunchease în faţa lui. Chimonoul ei era maro închis, firul de aur din tighele sporind albeaţa gîtului şi feţii ; *obi-ul* avea cele mai închise nuanţe de verde, ce se asortau cu chimonoul de dedesubt ; părul îl purta simplu, adunat în creştet şi fără podoabe.

— Bine-ai venit, spusese el cu o plecăciune, începînd ritualul.

— Îmi faci o cinste deosebită, răspunsese ea, acceptîndu-şi rolul.

El servise cina frugală pe o tavă lăcuită, imaculată. Beţişoarele erau plasate exact unde trebuie, iar feliile de peşte fuseseră puse pe orezul pregătit de el după tipic. Spre a completa efectul, împrăştiase, într-o dezordine perfectă, cîteva flori sălbatice pe care le găsise lîngă malul rîului. Cînd ea terminase de mîncat, el ridicase tava, cu gesturi conform ritualului — spre a fi văzute, judecate şi întipărite în minte —, şi o dusese prin uşa joasă, în bucătărie.

Apoi, singură, în timp ce se odihnea, Mariko privise focul şi cărbunii — un munte incandescent pe o mare de nisip alb, curat, de sub trepied —, ascultînd trosnetul focului amestecat cu cîntecul îngînat al ceainicului de deasupra, ce fierbea domol. Din bucătăria ascunsă privirii, se auzea foşnetul pînzei pe porţelan şi apa spălînd ceea ce era deja curat. Apoi ochii ei rătăciseră spre grinzile răsu-

cîte, nefinisate, spre trestia și nuielele de bambus ale acoperișului. Umbrele aruncate de cele cîteva lampioane, pe care el le pusese chipurile, la întîmplare, făceau ca tot ce era mic să pară mare, nesemnificativul, deosebit și întregul, o armonie perfectă. După ce văzuse totul și-și măsurase sufletul după ele, ea se dusese iar în grădină la bazinul cu apă puțină, pe care natura îl așezase de veacuri în stîncă. Încă o dată își purificase mîna și gura cu apa rece, proaspătă, ștergîndu-se pe un prosop nou.

Cînd se așezase iarăși la locul ei, el spusese :

— Poate că acum ai vrea să iei ceaiul.

— Aș fi onorată, dar, te rog, nu te deranja atît de mult pentru mine.

— Eu sînt onorat. Ești oaspetele meu.

Așa că el o servise, iar acum se apropiau de sfîrșit.

În tăcerea care se lăsă pentru o clipă, Mariko nu se mișcă, ci rămase în liniște, nedorind încă să recunoască sfîrșitul, sau să tulbure pacea ce o împresura. Dar simți intensitatea crescîndă a privirilor lui. *Cha-no-yu*-ul se terminase. Acum viața trebuia să-și reia cursul.

— Totul a fost desăvîrșit, șopti ea, copleșită de tristețe. O lacrimă îi alunecă din ochi și căderea ei îi sfîșie inima soțului.

— Nu... nu. Te rog, iartă-mă... tu ești desăvîrșită... a fost ceva obișnuit, spuse el, uimit de o asemenea laudă neașteptată.

— A fost cel mai bun pe care l-am văzut vreodată, spuse ea mișcată de onestitatea neprefăcută din glasul lui.

— Nu. Nu, te rog iartă-mă, dacă a fost bun, a fost din cauza ta, Mariko-san. A fost doar acceptabil, tu l-ai făcut mai bun.

— Pentru mine a fost fără cusur. Ce păcat că alții, mai merituoși decît mine, n-au putut și ei să fie de față !

Ochii ei străluceau în lumina tremurîndă.

— Tu ai fost de față. Totul n-a fost decît pentru tine. Ceilalți n-ar fi înțeles.

Ea simți lacrimi fierbinți pe obraz. Altădată s-ar fi rușinat de ele, dar acum nu-i păsa.

— Mulțumesc. Cum pot să-ți mulțumesc ?

El ridică un fir de cimbrișor, degetele tremurîndu-i, se aplecă și, cu mișcări blînde, prinse una din lacrimile

ei. Privi în tăcere în jos, spre lacrimă. Rămurica părea şi mai mică în pumnul său uriaş.

— Munca mea — orice muncă — e un nimic pe lîngă frumuseţea lacrimei tale. Mulţumesc.

Privi lacrima de pe frunză. Un tăciune căzu din mormanul de jeratic. Absent, el luă creştele şi-l puse la locul lui. Cîteva scîntei dansau în aer, deasupra jeraticului, care părea un vulcan în erupţie.

Amîndoi se lăsară cuprinşi de o dulce melancolie, emoţionaţi de simplitatea unei singure lacrimi, împăcaţi în sinea lor de liniştea care îi învăluia, uniţi în umilinţă, ştiind că ceea ce le fusese dat reîntorseseră naturii prin puritatea şi calmul lor.

Mai tîrziu, el spuse :

— Dacă datoria noastră nu ne-ar interzice-o, te-aş ruga să mi te alături în moarte. Acum.

— Aş merge cu tine bucuroasă, răspunse ea imediat. Să trecem în moarte. Acum.

— Nu putem. Datoria noastră este faţă de seniorul Toranaga.

Ea scoase stiletul ce-l purta în *obi* şi îl puse cu o plecăciune pe *tatami*.

— Atunci, te rog, permite-mi să deschid eu drumul.

— Nu, ar însemna că n-am izbutit să ne facem datoria.

— Ce e să fie, va fi. Domnia ta şi cu mine nu putem stăpîni *karma*.

— Da, dar nu putem pleca înaintea stăpînului nostru. Nici tu şi nici eu. Pentru încă o vreme el are nevoie de fiecare vasal de încredere. Te rog, iartă-mă, trebuie să ţi-o interzic.

— Aş fi fost încîntată să plec în noaptea asta. Sînt pregătită. Mai mult decît atît, doresc întru totul să plec dincolo. Sufletul meu se revarsă de bucurie, rosti ea cu un zîmbet şovăielnic. Te rog, iartă-mă că mă gîndesc numai la mine. Ai perfectă dreptate în legătură cu datoria noastră.

Lama ascuţită strălucea în lumina lumînării. O privire pierduţi în contemplare, apoi el rupse vraja.

— De ce pleci la Osaka, Mariko-san ?

— Sînt lucruri de făcut acolo pe care numai eu le pot face.

Cuta dintre sprîncene i se adînci, în timp ce privea cum lacrima de pe frunză, luminată de o lumînare ce se stingea, împrăştia milioane de culori.

— Ce lucruri ?

— Lucruri ce privesc viitorul casei noastre şi e neapărată nevoie să le fac.

— În cazul ăsta trebuie să pleci. O privi cercetător, întrebînd-o : Numai tu singură ?

— Da. Vreau să mă încredinţez că toate învoielile de familie dintre noi şi seniorul Kiyama, pentru căsătoria lui Saruji, sînt în ordine. Bani, zestre, pămînturi şi toate celelalte. Trebuiesc făcute formele pentru feuda lui mărită. Seniorul Hiro-matsu şi seniorul Toranaga le cer. Eu sînt răspunzătoare de casă.

— Da, asta e datoria ta, spuse el tărăgănat, privind-o drept în ochi. Dacă seniorul Toranaga spune că poţi să mergi, atunci du-te, dar pesemne că n-o să ţi se îngăduie să stai acolo. Chiar şi aşa... trebuie să te întorci repede. Foarte repede. Nu ar fi înţelept să rămîi în Osaka mai mult decît trebuie.

— Da.

— Pe mare ar fi mai repede decît pe uscat, dar tu întotdeauna ai urît marea.

— O urăsc şi acum.

— Trebuie să fii acolo degrabă ?

— Nu cred că o jumătate de lună sau o lună ar conta. Poate, nu ştiu... Simt doar că trebuie să plec imediat.

— Atunci o să lăsăm plecarea şi vremea ei în seama seniorului Toranaga, dacă el o să-ţi permită pînă la urmă să te duci. Faptul că seniorul Zataki este aici, cu cele două hîrtii, nu înseamnă decît că va fi curînd război. Va fi prea periculos să pleci.

— Da. Mulţumesc.

Bucuros că toate astea se terminaseră, el îşi plimbă mulţumit privirea prin micuţa încăpere, fără să se mai sinchisească acum că trupu-i mătăhălos şi hîd domina spaţiul, că o coapsă de-a lui era mai mare decît talia ei, iar braţul mai gros decît gîtul ei.

— Asta a fost o cameră minunată, mai bună decît am îndrăznit să sper. Mi-a făcut plăcere să fiu aici. Îmi aminteşte din nou că omul nu e decît o colibă în pustiu. Mulţumesc că ai venit. Sînt atît de bucuros că eşti la Yokosé, Mariko-san. Dacă n-ar fi fost pentru tine, n-aş fi oferit niciodată un *cha-no-yu* aici şi niciodată nu m-aş fi simţit atît de contopit cu eternitatea.

Ea şovăi, apoi ridică timid cutia de ceai, din dinastia T'ang. Era un vas simplu, cu capac, neornamentat. Emailul brun-portocaliu nu-l acoperea tot, lăsînd la fundul vasului o margine zgrunţuroasă de porţelan, neglazurată, care-i dădea dramatism şi dezvăluia originalitatea olarului şi silinţa lui de a nu ascunde simplitatea materialelor sale. Buntaro o cumpărase cu douăzeci de mii de *koku* de la Sen-Nakada, cel mai faimos maestru al ceremoniei ceaiului, care trăise vreodată.

— E atît de frumoasă, murmură ea, făcîndu-i plăcere atingerea ei. Atît de perfectă pentru această ceremonie.

— Da.

— Ai fost cu adevărat un maestru în seara asta, Buntaro-san. M-ai făcut atît de fericită. Vocea-i era gravă şi sinceră. Aplecîndu-se puţin în faţă, rosti Pentru mine totul a fost desăvîrşit, grădina şi felul cum ţi-ai folosit măiestria ca să învingi neajunsurile prin lumini şi umbre. Şi aceasta este în armonie cu restul. Ea atinse din nou cutia de ceai. Totul a fost perfect, pînă şi caracterele pe care le-ai scris pe prosop *ai*, afecţiune. Pentru mine, în noaptea asta, cuvîntul afecţiune a fost cel mai desăvîrşit. Din nou lacrimile i se revărsară pe obraji. Te rog, iartă-mă, spuse ea, ştergîndu-le.

El se înclină emoţionat de laudă. Ca să-şi ascundă tulburarea, puse cutia în săculeţul ei de mătase. După ce termină, o bägă în altă cutie şi o aşează cu grijă în faţa lui Mariko.

— Mariko-san, dacă în casa noastră sînt necazuri băneşti, ia asta. Vinde-o.

— Niciodată ! În afară de săbii şi de arcul său lung, acesta era singurul bun din viaţa lui pe care-l preţuia. Cutia ar fi ultimul lucru pe care l-aş vinde vreodată.

— Te rog, iartă-mă, dar dacă ai greutăţi privind plata vasalilor mei, ia-o.

— Cu chibzuinţă, e destul pentru toţi. Vor avea cele mai bune arme şi cei mai buni cai. În asta casa noastră este puternică. Nu, Buntaro-san, cutia T'ang este a ta.

— Nouă nu ne-a mai rămas mult de trăit. Cui să i-o las ? Lui Saruji ?

Ea privi spre tăciuni şi spre focul care mistuia mormanul de cărbuni.

— Nu. Pînă ce el n-are s-ajungă un maestru al ceremoniei ceaiului, vrednic de toată lauda, care să-şi egaleze

tatăl, te sfătuiesc să laşi cutia T'ang seniorului Toranaga, care e demn de ea, şi să-l rogi ca, înainte de a muri, să hotărască dacă fiul nostru o să merite vreodată s-o primească.

— Şi dacă seniorul Toranaga pierde războiul şi moare înainte de venirea iernii, după cum sînt sigur c-are să se întîmple ?

— Poftim ?

— Pot să-ţi şoptesc acest adevăr, numai între noi doi, fără nici o amăgire. Nu e important la *cha-no-yu* să nu mintă nimeni şi să-şi spună părerea cinstit ? Da, o să piardă, dacă nu primeşte ajutorul lui Kiyama şi al lui Onoshi, şi al lui Zataki.

— În acest caz, pune în testamentul tău ca acest obiect să fie trimis cu pompă Maiestăţii sale imperiale, cu rugămintea să-l accepte. Cu siguranţă că T'ang-ul merită să fie în stăpînirea împăratului.

— Da, ar fi alegerea cea mai bună. Cercetă atent pumnalul, apoi adăugă posomorît : Ah, Mariko-san, nu e nimic de făcut pentru seniorul Toranaga, *karma* lui e hotărîtă. Şi chiar dacă va cîştiga sau va pierde, vor muri mulţi oameni...

— Da.

Îşi desprinse gînditor ochii de pe pumnal şi contemplă firul de cimbrişor şi lacrima cristalină, apoi spuse :

— Dacă el pierde războiul înainte ca eu să mor, sau dacă voi fi mort, eu sau unul din oamenii mei are să-l omoare pe Anjin-san.

Pe fundalul de întuneric faţa ei era diafană. Briza blîndă îi mişca şuviţele de păr, făcînd-o să pară ca o statuie.

— Te rog, iartă-mă, pot să te întreb de ce ?

— E prea periculos să rămînă în viaţă. Cunoştinţele lui, ideile lui, despre care eu am auzit multe... o să zăpăcească ţara, chiar şi pe seniorul Yaemon. Seniorul Toranaga este deja sub vraja lui, *neh ?*

— Seniorul Toranaga e bucuros de cunoştinţele lui, spuse Mariko.

— În clipa în care seniorul Toranaga va muri, el va fi condamnat la moarte. Dar eu nădăjduiesc ca ochii stăpînului nostru să se deschidă înainte de vremea aceea. Lumînarea ce se topea sfîrîi şi se stinse. El îşi ridică ochii spre ea. Eşti şi tu sub vraja lui ?

— E un om încîntător, dar mintea lui e atît de diferită de a noastră... valorile lui... da, atît de diferite că uneori e aproape imposibil să-l înțelegi. Odată am încercat să-i explic ce înseamnă un *cha-no-yu*, dar a fost peste puterea lui de pricepere.

— Trebuie să fie îngrozitor să fii barbar, îngrozitor, spuse Buntaro.

— Da.

Ochii lui căzură pe lama stiletului ei.

— Unii cred că Anjin-san a fost japonez într-o viață anterioară. El nu e ca ceilalți barbari și el... el încearcă din toate puterile să vorbească și să se poarte ca unul de-ai noștri, deși nu izbutește, *neh* ?

— Aș vrea să-l fi văzut cum a fost gata-gata să-și facă *seppuku*, Buntaro-san. Eu... a fost extraordinar. Am văzut moartea coborînd asupra lui, ca apoi să fie îndepărtată de mîna lui Omi. Dacă el a fost cîndva japonez, cred că asta ar explica multe lucruri. Seniorul Toranaga crede că el e foarte prețios pentru noi acum.

— E timpul să încetezi să-l mai instruiești și să devii iar japoneză.

— Alteță ?

— Cred că seniorul Toranaga e sub vraja lui. Și tu.

— Te rog să mă ierți, dar eu nu cred că sînt.

— În noaptea aceea, în Anjiro, cînd totul a ieșit prost, am simțit că tu erai cu el, împotriva mea. Bineînțeles că a fost un gînd rău, dar l-am simțit.

Privirea ei părăsi lama stiletului. Se uită țintă la el și nu răspunse. O altă lumînare sfîrîi scurt și se stinse. Acum nu mai rămăsese în cameră decît o singură lumină.

— Da, l-am urît în noaptea aceea, continuă Buntaro cu aceeași voce calmă, și-l voiam mort... și pe tine, și pe Fujiko-san. Arcul mi-a șoptit, așa cum face uneori, cerînd moarte. Și, în ziua următoare, în zori, cînd l-am văzut coborînd dealul cu pistoalele acelea mici și lașe în mîini, săgețile m-au rugat să-i soarbă sîngele. Dar eu am amînat moartea lui și m-am umilit, urînd proastele mele maniere mai mult decît pe el, rușinat de comportarea mea grosolană și de *saké*. Oboseala i se citea pe chip. Atîta rușine am îndurat amîndoi, *neh* ?

— Da.

— Tu nu vrei să-l omor ?

— Trebuie să faci ceea ce știi că este datoria ta, spuse ea. După cum și eu mi-o voi face întotdeauna pe a mea.

— La noapte stăm la han, spuse el.

— Da.

Și apoi, pentru că ea fusese un oaspe desăvîrșit, iar *cha-no-yu*-ul cel mai bun din toată viața lui, el se răzgîndi și-i dădu răgazul și pacea pe care și el le primise în egală măsură de la ea.

— Du-te la han. Culcă-te, spuse el. Mîna lui ridică stiletul și i-l oferi. Cînd arțarii se vor desfrunzi — sau cînd te vei întoarce din Osaka — o s-o luăm de la capăt ca soț și soție.

— Da. Mulțumesc.

— Încuviințezi de bună voie, Mariko-san ?

— Da. Mulțumesc.

— În fața Dumnezeului tău ?

— Da, în fața lui Dumnezeu.

Mariko se înclină și luă pumnalul, îl puse la loc în ascunzătoarea lui, se înclină din nou și plecă.

Pașii ei nu se mai auziră. Buntaro privea spre crenguța ce se afla încă în mîna lui, cu lacrima rămasă pe frunza micuță. Degetele lui tremurară cînd așezară blînd crenguța pe ultimii cărbuni. Frunzele de un verde pur începură să se contorsioneze și să ardă. Lacrima dispăru cu un șuier ușor.

Apoi, în tăcere, el începu să plîngă de mînie, fiind dintr-o dată sigur, în străfundurile ființei lui, că ea-l înșelase cu Anjin-san.

Blackthorne o văzu ieșind din grădină și traversînd curtea bine luminată. Frumusețea ei îi tăie respirația. Zorii se strecurau alene pe cerul de la răsărit.

— Bună, Mariko-san.

— O... bună, Anjin-san ! Iartă-mă... m-ai speriat... nu te-am văzut. Te-ai sculat tîrziu.

— Nu. *Gomen nasai*, am ieșit din casă la timp. Zîmbi și arătă spre dimineața ce nu era departe. E un obicei pe care-l am de pe mare, să mă trezesc chiar înainte de revărsatul zorilor, ca să merg în gabie și să fiu gata să stabilesc punctul. Zîmbetul lui se lărgi. Tu te-ai trezit tîrziu !

— Nu mi-am dat seama că e... că noaptea s-a dus. La porți și la toate ușile erau samurai care priveau curioși. Naga se afla printre ei. Vocea ei deveni aproape imperceptibilă. Începu să vorbească în latină. Fii cu ochii-n patru, te implor. Chiar și-n întunericul nopții sînt vestitori ai nenorocirii.

— Îmi cer iertare.

Priviră în depărtare spre caii ce tropăiau la poarta principală. Acolo se aflau șoimarii, grupul de vînători și străji. Printre ei apăru abătut Toranaga.

— Totul e pregătit, Alteță, spuse Naga. Pot să vin cu tine ?

— Nu, nu, mulțumesc. Trebuie să te odihnești. Mariko-san, cum a fost *cha-no-yu*-ul ?

— Foarte frumos, Alteță. Foarte, foarte frumos.

— Buntaro-san e un maestru. Ești norocoasă.

— Da, Alteță.

— Anjin-san ! Nu vii la vînătoare ? Aș vrea să învăț cum slobozi tu un șoim.

— Alteță ?

Mariko tălmăci imediat.

— Da, mulțumesc, spuse Blackthorne.

— Bine. Toranaga îi făcu semn cu mîna spre un cal. Vino cu mine.

— Da, Alteță.

Mariko îi privi plecînd. Cînd ei o porniră la trap pe potecă, în sus, se îndreptă spre camera ei. Slujnica o ajută să se dezbrace, să-și curețe fardurile și să-și sloboadă părul din coafura montantă. Apoi îi spuse slujnicei să rămînă în cameră, căci nu voia să fie tulburată pînă la prînz.

— Da, stăpînă.

Mariko se lungi, închise ochii și-și lăsă trupul să se afunde în moliciunea plăcută a cuverturilor matlasate așternute pe jos. Era istovită și exaltată. *Cha-no-yu*-ul îi dăduse o pace stranie și absolută, purificînd-o, iar hotărîrea sublimă, plină de bucurie, de a merge în moarte o împinsese și mai departe, spre culmi pe care nu le mai atinsese niciodată pînă atunci. Întorcîndu-se de pe culmi în viața obișnuită, rămăsese cu o ciudată și incredibilă conștiință a frumuseții vieții. Părea că se detașase de sine cînd îi răspunsese calm lui Buntaro, sigură că răspunsurile ei și partea ei de ritual fuseseră tot atît de perfecte. Se

ghemui în așternut atît de bucuroasă că acum era pace... pînă la căderea frunzelor.

O, Sfîntă Fecioară, se rugă ea cu ardoare, îți mulțumesc că, în mila ta, mi-ai dat slăvita păsuire. Îți mulțumesc și te preamăresc din toată inima, din tot sufletul și în vecii vecilor.

Repetă Ave Maria cu smerenie și apoi, cerînd iertare, așa cum îi era obiceiul, și dînd ascultare seniorului ei, își îndepărtă gîndurile de la Dumnezeu pentru încă o zi.

Ce-aș fi făcut, meditâ ea, chiar înainte de a o cuprinde somnul, dacă Buntaro mi-ar fi cerut să împart patul cu el ?

L-aș fi refuzat.

Dar dacă ar fi insistat, așa cum e dreptul lui ?

Mi-aș fi ținut promisiunea față de el. O, da, nimic nu s-a schimbat.

Capitolul 44

La Ora Caprei, alaiul traversa din nou podul. Totul era ca înainte, doar că acum Zataki și oamenii lui erau îmbrăcați ușor, pentru călătorie, sau pentru încăierare. Toți erau înarmați pînă-n dinți și, deși foarte disciplinați, toți aveau chef să se lupte pe viață și pe moarte, dacă ar fi trebuit. Se așezară în ordine în fața samurailor lui Toranaga, care-i depășeau cu mult ca număr. Părintele Alvito se afla pe margine, printre privitori. La fel și Blackthorne.

Toranaga îl întîmpină pe Zataki cu aceeași politețe calmă, prelungind șederea cerută de protocol. Astăzi cei doi *daimyo* stăteau singuri pe podium sub un cer acoperit de nori, iar pernele erau mai îndepărtate una de cealaltă. Yabu, Omi, Naga și Buntaro se aflau pe pămînt, înconjurîndu-l pe Toranaga. Patru din sfetnicii-soldați ai lui Zataki erau în spatele lui, la o oarecare distanță unul de celălalt.

La timpul cuvenit, Zataki scoase cel de al doilea pergament.

— Am venit pentru răspunsul tău oficial.

— Sînt de acord să merg la Osaka şi să mă supun voinţei Consiliului, răspunse Toranaga calm şi se înclină.

— Ai de gînd să te supui ? începu Zataki, faţa strîmbîndu-i-se a neîncredere. Tu, Toranaga-noh-Minowara, ai de gînd...

— Ascultă, îl întrerupse Toranaga cu vocea-i sonoră, poruncitoare, care ricoşă de jur-împrejurul luminişului, fără să pară stridentă. Consiliul Regenţilor trebuie ascultat ! Deşi ilegal, el *este* constituit şi nici un *daimyo* nu are dreptul să dezmembreze ţara, chiar dacă ar avea adevărul de partea sa. Împărăţia e mai presus de toate. Dacă un *daimyo* se revoltă, este datoria tuturor să-l nimicească. I-am jurat lui *taikō* că n-am să fiu niciodată primul care să strice pacea şi nu voi fi, chiar dacă răul a cuprins ţara. *Accept invitaţia. Voi pleca azi.*

Fiecare samurai încerca uluit să ghicească ce însemna această schimbare de necrezut. Toţi erau dureros de conştienţi că majoritatea, dacă nu toţi, aveau să fie forţaţi să ajungă *rönini* şi să sufere urmările pierderea onoarei, a venitului, a familiei, a viitorului.

Buntaro ştia că el avea să-l însoţească pe Toranaga în ultima lui călătorie şi că avea să-i împărtăşească soarta — moartea, împreună cu toată familia lui. Ishido era duşmanul său, prea înveterat ca să ierte, şi, oricum, cine ar vrea să rămînă în viaţă cînd propriul lui senior a renunţat la adevărata luptă într-un mod atît de laş ? *Karma,* gîndi Buntaro plin de amărăciune. Buddha, dă-mi putere ! Acum sînt obligat să-i iau viaţa lui Mariko, viaţa fiului nostru, înainte de a mi-o lua pe-a mea. Cînd ? Cînd datoria mea va fi împlinită şi seniorul nostru va fi plecat cu cinste şi în siguranţa spre Marele Necunoscut. El o să aibă nevoie de un secundant credincios, *neh ?* Totul s-a dus, ca frunzele toamnei, tot viitorul şi tot prezentul, „Cerul de Purpură" şi destinul! Ce mai contează, *neh ?* Acum, cu siguranţă seniorul Yaemon o să moştenească totul. Seniorul Toranaga, în străfundurile inimii, pesemne că e ispitit să ia puterea, oricît de mult o tăgăduieşte el. Poate că *taikō* o să trăiască prin fiul lui şi, cu timpul, o să ne războim iar cu China şi-o să cîştigăm de data asta, ca să stăm pe cele mai înalte culmi ale lumii, aşa cum ne-o cere datoria noastră divină. Da, doamna Ochiba şi Yaemon n-or să ne

vîndă data viitoare, aşa cum au făcut Ishido şi laşii lui susţinători...

Naga era uluit. Nici un „Cer de Purpură" ? Nici un război onorabil ? Nici o luptă pe viaţă şi pe moarte în munţii Shinano, sau pe cîmpiile de la Kyoto ? Nici o moarte onorabilă în luptă, apărînd eroic stindardul tatălui său, nici mormane de leşuri duşmane pe care să te caţeri într-o ultimă încercare acoperită de glorie, sau într-o victorie magnifică ? Nici măcar un atac cu ticăloasele de puşti ? Nimic din toate astea — doar un *seppuku*, probabil grăbit, fără fast, ceremonie sau onoare, şi capul înfipt într-o ţeapă, spre batjocura oamenilor de rînd. Doar moartea şi sfîrşitul neamului Yoshi. Pentru că, bineînţeles, toţi ai lor or să moară, tatăl său, toţi fraţii şi surorile, veri, nepoţi, şi nepoate, unchi şi mătuşi. Ochii i se pironiră asupra lui Zataki. Setea de sînge începu să-i cotropească mintea...

Omi-l privea pe Toranaga ca prin ceaţă, ura devorîndu-l. Stăpînul nostru a luat-o razna, gîndi el. Cum poate fi atît de prost ? Noi avem o sută de mii de oameni şi regimentul de muschete şi alţi cincizeci de mii în jurul castelului Osaka ! „Cerul de Purpură" e de un milion de ori mai bun decît o groapă împuţită şi pustie.

Mîna-i atîrna grea pe mînerul sabiei şi, într-un moment de exaltare, se văzu ţîşnind să-l decapiteze pe Toranaga, să-i dea capul regentului Zataki şi aşa să pună capăt acestui joc demn de dispreţ. Apoi să moară de propria sa mînă, cu cinste, aici, în faţa tuturor. Pentru că ce rost mai are să trăiască acum ? De Kiku nu se mai putea atinge deoarece contractul ei era cumpărat de Toranaga, care-i trădase pe toţi. Noaptea trecută, cît ea cîntase, trupul lui fusese pe jar şi el ştia că, în taină, cîntecul ei fusese pentru el şi numai pentru el. Amîndoi erau ca un foc neostoit. Dar de ce nu s-ar sinucide laolaltă ? Să moară împreună, să fie împreună o veşnicie. O, ce minunat ar fi ! Să ne-mpreunăm sufletele în moarte ca o mărturie veşnică a preţului vieţii. Dar mai întîi să moară trădătorul, Toranaga, *neh* ?

Cu efort, Omi se trase înapoi de pe marginea prăpastiei.

Totul a mers prost, gîndi el. În casa mea nu e pace, totdeauna am parte de mînie şi ceartă, iar Midori e mereu cu ochii în lacrimi. Răzbunarea mea asupra lui Yabu nu şi-a mai urmat calea. Noaptea trecută n-am făcut nici o învoială de taină cu Zataki, cu sau fără Yabu. Nici un

tîrg, de nici un fel. Nimic nu merge. Cînd Mura a găsit săbiile, amîndouă erau aşa de deformate de greutatea pămîntului, încît sînt sigur că Toranaga m-a urît pentru că i le-am arătat. Şi acum, la urmă, capitularea asta laşă şi mişelească !

Parc-aş fi cuprins de vrăji rele ! Să fie făcute de Anjin-san ? Poate. Totul a fost pierdut. Nimic nu s-a împlinit : nici izbînda cu săbiile, nici răzbunarea, nici calea tainică de scăpare, nici un viitor pentru mine şi Kiku. Cu ea există totuşi un viitor. Moartea e un viitor, un trecut şi un prezent şi are să fie curată şi simplă...

— Te dai bătut ? N-o să luptăm ? răcni Yabu, conştient că moartea lui şi a spiţei sale erau acum sigure !

— Primesc invitaţia Consiliului, răspunse Toranaga. Aşa cum şi tu ai să o primeşti !

— Eu n-o să fac...

Omi se trezi din visare cu destulă prezenţă de spirit ca să ştie că trebuie să-l întrerupă pe Yabu şi să-l apere de moartea imediată, pe care orice confruntare cu Toranaga ar aduce-o. Dar, cu bună ştiinţă, îşi încleştă buzele, urlînd în sinea lui de bucurie pentru acest dar trimis de ceruri şi aşteptă ca dezastrul să se abată asupra lui Yabu.

— Ce n-o să faci ? întrebă Toranaga.

Sufletul lui Yabu simţi pericolul. Reuşi să bolborosească :

— Eu... eu... bineînţeles, vasalii tăi au să se supună. Da, dacă Domnia ta hotărăşti — indiferent ce-o să hotărăşti — eu... eu am să mă supun.

Omi înjură în sinea lui, privirea i se împăienjeni iar, mintea fiindu-i încă răvăşită de neaşteptata şi totala capitulare a lui Toranaga.

Mînios, Toranaga îl lăsă pe Yabu să se bîlbîie mai departe ca scuzele să fie mai puternice. Apoi i-o reteză dispreţuitor :

— Bine. Se întoarse spre Zataki, dar rămase-n gardă. Deci, frate, poţi să te descotoroseşti de cea de-a doua hîrtie. Nu mai este... Văzu cu coada ochiului că faţa lui Naga se schimbă şi se-ntoarse spre el : Naga !

Tînărul tresări speriat şi-şi luă mîna de pe sabie.

— Da, tată ? bolborosi.

— Du-te şi adu-mi cele trebuincioase scrisului ! Acum !

Cînd Naga se-ndepărtase la mai bine de o lungime de sabie, Toranaga respiră uşurat că oprise atacul asupra lui

Zataki înainte de-a fi început. Ochii lui îi cercetară cu atenţie pe Buntaro, apoi pe Omi şi, în cele din urmă, pe Yabu. Socoti că cei trei se stăpîneau acum destul de bine, ca să nu facă vreo mişcare prostească, care ar fi declanşat o încăierare imediată.

I se adresă din nou lui Zataki

— Îndată am să-ţi dau în scris acordul meu oficial. Acesta va pregăti Consiliul pentru vizita mea. Îşi coborî vocea şi vorbi doar pentru urechile lui Zataki : Între hotarele Izului eşti în siguranţă, regentule. În afara lor de asemeni. Pînă ce mama nu scapă din ghearele tale eşti tu siguranţă. Numai pînă atunci. Această întîlnire s-a terminat.

— Bine. „Vizită" ? Zataki îşi arătă deschis dispreţul. Cîtă făţărnicie ! N-am crezut niciodată c-am să văd ziua cînd Yoshi Toranaga-noi-Minowara are să-şi plece fruntea în ţărînă în faţa generalului Ishido. Nu eşti decît...

— Ce e mai important, frate ? spuse Toranaga. Şirul necurmat al spiţei mele, sau şirul necurmat al împărăţiei ?

*

Întunericul plutea deasupra văii. Ploua acum, norii, nici la trei sute de paşi de pămînt, acopereau complet drumul spre trecătoare. Luminişul şi curtea exterioară a hanului erau pline de samurai mînioşi, care se agitau lovindu-se unii de alţii. Caii băteau din copite neliniştiţi. Ofiţerii îşi ţipau ordinele cu o asprime ce nu-şi avea rostul. Hamali înspăimîntaţi se zoreau încoace şi-ncolo, pregătind coloana care pleca. Abia dacă mai era o oră pînă se întuneca de-a binelea.

Toranaga scrisese mesajul cu o caligrafie înflorată şi-l semnase, trimiţîndu-l lui Zataki printr-un curier, fără să ţină seama de rugăminţile stăruitoare ale lui Buntaro, Omi şi Yabu de la sfatul lor de taină. Ascultase în tăcere argumentele lor. Cînd terminaseră, spusese :

— Nu mai vreau s-aud nici un cuvînt. Eu mi-am hotărît calea. Supuneţi-vă !

Le spusese să se întoarcă la Anjiro şi să adune restul de oameni. Mîine o s-o pornească pe drumul de pe coasta de răsărit către Atami şi Odawara, iar de aici, prin trecătorile din munte, către Yedo. Buntaro o să-i comande escorta. Mîine, regimentul de muschete, comandat de Yabu,

urma să se îmbarce pe galere la Anjiro şi să pornească în larg, spre a-l aştepta la Yedo. Lui Omi i se poruncea ca-n ziua următoare să meargă spre hotar, pe drumul din interior, cu toţi războinicii din Izu. Urma să-l ajute pe Hiro-matsu, care era comandant general, şi trebuia să se asigure că duşmanul Ikawa Jikkyu îi lăsa să-şi vadă de drum. Deocamdată, Omi avea să-şi stabilească baza în Mishima, ca să păzească porţiunea aceea din drumul Tokaidō şi să pregătească palanchine şi cai, în număr îndestulător, pentru Toranaga şi escorta considerabilă ce se cerea într-o vizită oficială.

— Zoreşti toate posturile de-a lungul drumului şi pregăteşte-le şi pe ele tot atît de bine. Înţelegi ?

— Da, Alteţă.

— Te asiguri că totul e-n ordine !

— Da, Alteţă. Vă puteţi bizui pe mine.

Chiar şi Omi se-nfiorase sub asprimea privirii lui.

Cînd totul era gata pentru plecare, Toranaga ieşi în verandă. Toţi se înclinară. Posac, le făcu semn să-şi continue treaba şi trimise după hangiu. Omul se plecă umil cînd îi prezentă în genunchi nota de plată. Toranaga o verifică punct cu punct. Nota era foarte corectă. Încuviinţă din cap şi i-o dădu omului său care făcea plăţile, apoi îi chemă pe Mariko şi pe Anjin-san. Lui Mariko i se acordase permisiunea să meargă la Osaka.

— Dar mai întîi ai să pleci de-aici direct la Mishima. Îi dai această misivă secretă lui Hiro-matsu, apoi îţi continui drumul spre Yedo cu Anjin-san. Eşti răspunzătoare de el pînă cînd sosiţi. Tu, probabil, ai să mergi la Osaka pe mare ; voi hotărî mai tîrziu. Anjin-san ! Ai primit dicţionarul de la preot-san ?

— Vă rog ? Îmi pare rău, nu înţeleg.

Mariko tălmăci.

— Iertaţi-mă. Da, eu carte primit.

— Cînd ne vom întîlni în Yedo, ai să vorbeşti mai bine japoneza decît acum. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai. Gomen nasai.*

Abătut, Toranaga ieşi în curte cu un mers anevoios. Un samurai îi ţinea o umbrelă mare, ca să-l ferească de ploaie. Toţi samuraii, hamalii şi sătenii se înclinară din nou. Toranaga nu le dădu nici o atenţie, intră doar în palanchinul acoperit, aflat în fruntea coloanei, şi trase perdelele.

Imediat, cei şase purtători, pe jumătate goi, ridicară lectica şi porniră într-un pas mărunt şi săltat, împroşcînd noroiul cu picioarele desculţe şi bătătorite. O escortă de samurai călări mergea în faţă şi alta înconjura palanchinul. Urmau hamalii de schimb şi convoiul de bagaje, toţi grăbiţi, toţi încordaţi şi înspăimîntaţi. Omi conducea avangarda. Buntaro urma să comande ariergarda. Yabu şi Naga plecaseră deja spre regimentul de muschete, încă plasat în ambuscadă de-a curmezişul drumului, spre a-l aştepta pe Toranaga în creastă ; urma să-i cadă în spate ca să formeze ariergarda.

— Ariergardă împotriva cui ? mîrîise Yabu către Omi în cele cîteva clipe cînd se aflaseră singuri, înainte de a o porni în galop.

Buntaro se îndreptă cu paşi mari spre poarta înaltă, boltită a hanului, fără să-i pese de ploaia ce turna cu găleata.

— Mariko-san !

Ascultătoare, ea se grăbi spre el, cu umbrela portocalie, din hîrtie impregnată-n ulei, izbită de stropii grei de ploaie.

— Da, Alteţă.

El îşi ridică ochii spre ea, pe sub marginile pălăriei de bambus, apoi şi-i îndreptă spre Blackthorne, care privea din verandă.

— Spune-i...

Se opri.

— Alteţă ?

El îşi pironi privirile asupra ei.

— Spune-i că-l fac direct răspunzător în privinţa ta.

— Da, Alteţă, spuse ea. Dar, te rog să mă ierţi, eu răspund de mine.

Buntaro se răsuci şi măsură distanţa pînă la capul coloanei. Cînd îşi întoarse privirea, chipul îi trăda o urmă din frămîntările sale.

— Acum n-or să mai fie frunze ce cad, pentru ochii noştri, *neh ?*

— Asta e-n mîinile Domnului, Alteţă.

— Nu, asta e-n mîinile seniorului Toranaga, spuse el cu dispreţ.

Ea-şi ridică ochii spre el, fără să şovăie sub privirea lui. Ploaia se mai domolise. Picăturile cădeau de pe marginea umbrelei ca o perdea de lacrimi. Tivul chimonoului i se pătase de noroi. Apoi el spuse

— *Sayonara*, pînă te văd la Osaka.

Ea fu surprinsă.

— O, iartă-mă, n-am să te văd la Yedo ? Cu siguranţă că ai să fii acolo cu seniorul Toranaga. O să ajungeţi cam în acelaşi timp, *neh* ? Atunci am să te văd.

— Da, dar la Osaka, cînd o să ne-ntîlnim, sau cînd tu o să te întorci de acolo, atunci o s-o luăm din nou de la capăt. Atunci am să te văd eu cu adevărat, *neh* ?

— A, înţeleg. Iartă-mă.

— *Sayonara*, Mariko-san, spuse el.

— *Sayonara*, stăpînul meu.

Mariko se înclină. El îi întoarse plecăciunea autoritar şi porni cu paşi mari prin mocirlă spre calul lui. Se aruncă în şa şi plecă în galop fără să se mai uite înapoi.

— Mergi cu Dumnezeu, spuse ea, uitîndu-se lung după el.

* *

Urmărindu-l pe Buntaro, Blackthorne îi văzu ochii. Aşteptă sub acoperiş, ploaia fiind ceva mai domoală. Curînd, capul coloanei dispăru învăluită de nori, apoi şi palanchinul lui Toranaga, iar el respiră mai uşurat, încă zguduit de Toranaga şi de întreaga zi ce nu prevestea nimic bun.

Vînătoarea cu şoimi din dimineaţa asta începuse atît de bine. El alesese un şoim micuţ, cu aripi lungi, ca un erete, şi-l slobozise cu succes spre o ciocîrlie, pe care-o urmărise în zbor elansat, sau în picaj, împins spre sud, dincolo de o perdea de pomi, de vîntul care se înteţea. Făcîndu-i-se cinstea de a conduce vînătoarea, Blackthorne gonise mîncînd pămîntul prin pădure, de-a lungul unei poteci bătătorite. Negustorii ambulanţi şi ţăranii i se fereau din cale, dar un vînzător de ulei, bătut de vreme, cu un cal la fel de prăpădit, se oprise în mijlocul drumului şi, arţăgos, nu voise să se urnească din loc. În febra urmăririi, Blackthorne îi strigase omului să se mişte, dar negustorul ambulant se încăpăţînase, şi el îl înjurase cît îl ţinuse gura. Vînzătorul de ulei răspunsese grosolan şi strigase la rîndul lui, dar, în clipa aceea, Toranaga se afla deja acolo şi făcuse semn gărzii sale personale spunîndu-i

— Anjin-san, dă-i puţin sabia ta. Toranaga rostise şi alte cîteva cuvinte pe care el nu le înţelesese.

Blackthorne se supusese imediat. Înainte ca el să-şi fi dat seama ce se-ntîmplă, samuraiul îl şi atacase pe negustorul ambulant. Lovitura fusese atît de sălbatică şi atît de perfectă, încît vînzătorul de ulei mai făcuse încă un pas, înainte de a cădea despicat în două din brîu.

Toranaga îşi pocnise oblîncul şeii cu o încîntare de moment, apoi recăzuse în melancolia lui, în timp ce toţi ceilalţi samurai ovaţionau. Straja curăţase cu grijă lama, folosindu-şi eşarfa de mătase ca să protejeze oţelul. Băgase sabia în teacă şi i-o dăduse înapoi, spunînd ceva ce Mariko îi explicase mai tîrziu

— Anjin-san, el a spus doar că e mîndru că i s-a permis să încerce o asemenea lamă. Seniorul Toranaga îţi sugerează să numeşti sabia Vînzătorul de Ulei, pentru că o asemenea lovitură şi o asemenea precizie trebuiesc ţinute minte cu mare cinste. Sabia ta a intrat acum în legendă, *neh ?*

Blackthorne îşi aminti cum încuviinţase din cap, ascunzîndu-şi suferinţa. Acum purta Vînzătorul de Ulei — Vînzătorul de Ulei avea să-i rămînă numele-n veci —, aceeaşi sabie pe care i-o dănuise Toranaga. Aş vrea să nu mi-o fi dat niciodată, gîndi, dar n-a fost numai vina lor, a fost şi-a mea. Eu am strigat la om, el a fost grosolan la rîndul lui şi samuraii nu suportă să fie trataţi aşa. Mai era altă cale ? Blackthorne ştia că nu. Omorul îi luase bucuria vînătorii, deşi trebuise s-o ascundă cu grijă, pentru că Toranaga fusese întors pe dos şi dificil toată ziua.

Chiar înainte de prînz se întorseseră la Yokosé, şi apoi avusese loc întîlnirea lui Toranaga cu Zataki. După o baie fierbinte şi masaj, îi apăruse-n cale, pe nepusă masă, părintele Alvito, ca o fantomă a răzbunării, însoţit de doi ciraci care-l priveau pe Blackthorne cu duşmănie.

— Ucigă-te crucea, piei din calea mea !

— N-ai de ce să te temi sau să huleşti, spusese Alvito.

— Fii blestemat, tu şi toţi preoţii ! răspunsese Blackthorne, încercînd să se stăpînească, ştiind că se afla pe teritoriu duşman. Mai devreme văzuse vreo cincizeci de samurai catolici mergînd pe pod la slujba despre care Mariko îi spusese că se ţinea în curtea exterioară a hanului în care stătea Alvito. Mîna-i căutase mînerul sabiei, dar n-o purta la halatul de baie şi nici n-o avea mereu, aşa cum era obiceiul. Îşi blestemase prostia de a se afla neînarmat.

— Dumnezeu să-ţi ierte hula, pilotule. Fie ca El să te ierte şi să-ţi deschidă ochii. Eu nu-ţi port nici o pică. Am venit să-ţi aduc un dar. Poftim, iată un dar de la Dumnezeu, pilotule.

Blackthorne luase bănuitor pachetul. Cînd îl deschisese şi văzuse cartea cu gramatica japoneză şi dicţionarul portughezo-latino-japonez, un fior îi străbătuse tot trupul. Frunzărise cîteva pagini. Tipăritura era cea mai bună pe care o văzuse vreodată, iar calitatea şi informaţiile amănunţite îl uluiră.

— Da, că e un dar de la Dumnezeu e-n ordine, dar seniorul Toranaga ţi-a poruncit să mi-l dai.

— Noi ne supunem doar poruncilor lui Dumnezeu.

— Toranaga ţi-a cerut să mi-l dai ?

— Da. A fost cererea lui.

— Şi o „cerere" a lui Toranaga nu e un ordin ?

— Asta depinde, căpitane-pilot, de cine eşti şi cît de mare ţi-e credinţa. Alvito arătase spre carte. Trei din fraţii noştri şi-au petrecut douăzeci şi şapte de ani ca s-o scrie.

— De ce mi-o dai ?

— Ni s-a cerut să ţi-o dăm.

— De ce n-ai evitat cererea lui Toranaga ? Eşti îndeajuns de abil ca s-o poţi face.

Alvito ridicase din umeri. Blackthorne se uitase rapid pe toate paginile, verificîndu-le. Hîrtia era excelentă şi tipăritura foarte clară. Paginile veneau una după alta, fără să lipsească nici una.

— E completă, spusese Alvito amuzat. Noi nu ne îndeletnicim cu lucruri făcute pe jumătate.

— Cartea preţuieşte mult prea mult ca să renunţi la ea. Ce vrei în schimb ?

— El ne-a cerut să ţi-o dăm. Părintele Superior a fost de acord. Aşa că ţi-a fost dată. Este tipărită anul ăsta. E frumoasă, nu-i aşa ? Nu-ţi cerem decît s-o preţuieşti şi s-o tratezi cum se cuvine. Merită să fie tratată bine.

— Merită să fie apărată cu preţul vieţii. Ea conţine cunoştinţe de nepreţuit, ca una din cărţile voastre de drum. Dar asta e şi mai preţioasă. Ce vrei pe ea ?

— Nu cerem nimic în schimb.

— Nu te cred. Blackthorne o cîntărise în mînă şi mai bănuitor. Trebuie să ştii că această carte mă va face egal cu tine. Îmi dă toate cunoştinţele tale şi ne scuteşte pe

noi, cei de curînd sosiți, de zece, poate douăzeci de ani de muncă. Cu ea, curînd am să vorbesc tot atît de bine ca și tine. O dată ce eu voi putea vorbi am să-i învăț și pe ceilalți. Asta-nseamnă cheia pentru Japonia, *neh* ? Limba e cheia pentru orice loc străin, *neh* ? În șase luni am să pot sta de vorbă direct cu Toranaga-sama.

— Da, probabil c-ai s-o faci. Dacă mai trăiești șase luni.

— Ce vrei să spui ?

— Nimic mai mult decît ce știi și tu. Seniorul Toranaga va muri cu mult înainte de șase luni.

— De ce ? Ce vești i-ai adus ? De cînd a stat de vorbă cu tine e ca un taur înjunghiat. Ce i-ai spus ?

— Mesajul meu a fost din partea Eminenței sale numai către seniorul Toranaga. Îmi pare rău, eu nu sînt decît un mesager. Generalul Ishido stăpînește Osaka, după cum cu siguranță știi, și, cînd Toranaga-sama se va duce la Osaka, totul va fi terminat pentru el și pentru tine.

Blackthorne simți că-l trec fiori de gheață pînă-n măduva oaselor.

— De ce și pentru mine ?

— Nu poți fugi de soartă, pilotule. L-ai ajutat pe Toranaga împotriva lui Ishido. Ai uitat ? L-ai pus într-o mare încurcătură pe Ishido. Tu ai condus fuga din portul Osaka. Îmi pare rău, dar vorbitul japonezei, săbiile tale și statutul de samurai n-or să te ajute absolut deloc. Probabil că acum e mai rău că ești samurai. Acum ți se va porunci să-ți faci *seppuku* și dacă refuzi... Alvito adăugase cu aceeași voce blîndă : Ți-am mai spus că ei sînt un popor simplu.

— Și noi, englezii, sîntem un popor simplu, spusese el, bravînd. Cînd murim, murim, dar, pînă atunci, ne punem credința în Dumnezeu și ținem praful de pușcă uscat. Mi-au mai rămas cîteva șiretlicuri, nu te teme.

— O, nu mă tem, pilotule. Nu mă tem de nimic, nici de tine, nici de erezia ta, nici de puștile tale. Toate nu duc la nimic, după cum și soarta ta e pecetluită.

— Asta e *karma*, sau totul e în mîinile Domnului, zi-i cum vrei, spusese repede Blackthorne. Dar, pe Dumnezeul meu, am să-mi iau nava înapoi și, peste cîțiva ani, am să aduc aici un escadron de nave și am să vă trimit pe voi toți la dracu, afară din Asia !

Alvito vorbise iar cu calmul lui desăvîrşit, care te scotea din minţi.

— Asta e-n mîinile Domnului, pilotule, dar aici zarurile au fost aruncate şi nimic din ce spui tu n-o să se-ntîmple. Nimic. Alvito-l privise de parcă ar fi fost deja mort. Fie ca Domnul să aibă milă de tine, pentru că, aşa să-mi ajute Dumnezeu, pilotule, eu cred că tu n-o să părăseşti niciodată aceste insule.

Blackthorne se înfioră amintindu-şi din nou de convingerea deplină cu care Alvito o spusese.

— Ţi-e frig, Anjin-san ?

Mariko stătea în picioare lîngă el, în verandă, scuturîndu-şi umbrela în întuneric.

— O, nu, nu mi-e frig, rătăceam doar cu gîndul.

Îşi ridică privirile spre trecătoare. Toată coloana dispăruse în masa de nori. Ploaia se mai potolise puţin, devenind blîndă şi liniştită. Cîţiva săteni şi servitori lipăiau prin băltoace, îndreptîndu-se spre casele lor. Curtea exterioară era pustie şi grădina plină de apă. Felinarele se mişcau încoace şi-ncolo prin tot satul. Nu mai erau santinele la poartă, nici la capetele podului. Un pustiu imens părea că învăluie amurgul.

— E mult mai frumos noaptea, nu-i aşa ? spuse ea.

— Da, răspunse el, conştient că erau singuri, împreună, şi în siguranţă dacă vor fi prevăzători şi dacă ea voia ceea ce voia şi el.

Veni o slujnică şi luă umbrela, aducînd şosetele-*tabi*. Îngenunche şi începu să şteargă picioarele lui Mariko cu un prosop.

— Mîine în zori o să-ncepem călătoria, Anjin-san.

— Cît o să dureze ?

— Un număr de zile, Anjin-san. Seniorul Toranaga a spus... Mariko privi spre Gyoko, care ieşea cu o faţă smerită din han. Seniorul Toranaga mi-a spus că avem timp destul.

Gyoko făcu o plecăciune adîncă.

— Bună seara, doamna Toda. Vă rog să mă iertaţi că vă întrerup.

— Ce mai faci, Gyoko-san ?

— Bine, mulţumesc, deşi aş vrea ca ploaia asta să se oprească. Nu-mi place umezeala. Dar, cînd o să stea ploaia, vine căldura şi asta e cu mult mai rău, *neh* ? Însă

toamna nu e departe... o, sîntem atît de norocoşi c-avem de aşteptat toamna şi divina primăvară, *neh ?*

Mariko nu răspunse. Slujnica îi legă şnurul şosetelor-*tabi* şi se ridică.

— Mulţumesc, îi spuse Mariko. Deci, Gyoko-san ? Pot să-ţi fiu de folos cu ceva ?

— Kiku-san întreabă dacă doriţi să vă servească la cină, sau să vă cînte, sau să danseze pentru dumneavoastră astă-seară. Seniorul Toranaga a lăsat porunci să vă distreze, dacă doriţi.

— Da, mi-a spus şi mie, Gyoko-san. Ar fi foarte drăguţ, dar poate nu astă-seară. Trebuie să plecăm în zori şi eu sînt foarte obosită. O să mai fie şi alte nopţi, *neh ?* Te rog, transmite-i scuzele mele şi, o, da, te rog, spune-i că sînt încîntată de tovărăşia voastră, a amîndurora, la drum.

Toranaga poruncise ca Mariko să le ia pe cele două femei şi ea-i mulţumise, bucuroasă să le aibă ca însoţitoare oficiale.

— Sînteţi mult prea amabilă, spuse Gyoko cu miere-n glas, dar cinstea e a noastră. O să mergem şi noi, totuşi, la Yedo ?

— Da, bineînţeles. De ce ?

— Nimic, doamnă Toda. Dar, în acest caz, ne-am putea opri o zi sau două în Mishima ? Kiku-san ar dori să-şi ia cîteva haine. Nu se simte îmbrăcată aşa cum se cuvine pentru seniorul Toranaga şi am auzit că vara la Yedo e înăbuşitoare şi plină de ţînţari. Trebuie să le ia, aşa modeste cum sînt.

— Da, bineînţeles. Amîndouă veţi avea timp mai mult decît suficient.

Gyoko nu aruncase nici o privire spre Blackthorne, deşi amîndouă erau foarte conştiente de prezenţa lui.

— E... e de rău cu stăpînul nostru, *neh ?*

— *Karma*, răspunse Mariko calm. Apoi adăugă, cu o mică răutate feminină : Dar nu s-a schimbat nimic, Gyoko-san. Ai să fii plătită în ziua cînd soseşti, în argint, aşa cum zice contractul.

— O, îmi pare rău, îi spuse bătrîna, prefăcîndu-se surprinsă. Îmi pare rău, doamnă Toda, dar ce contează banii ? Nu mi-a trecut cîtuşi de puţin prin minte... Eram doar îngrijorată de viitorul stăpînului nostru.

— El e stăpîn pe viitorul său, o spuse Mariko cu uşurinţă, fără s-o mai creadă nici ea. Dar viitorul tău e bun, nu ? Orice se va întîmpla. Acum eşti bogată. Toate necazurile tale de pe lumea asta s-au sfîrşit. Curînd ai să fii o putere în Yedo, cu noua ta breaslă de curtezane, indiferent cine va guverna în Kwanto. În scurt timp ai să fii cea mai importantă dintre toate *mama-san* şi, orice s-ar întîmpla, Kiku-san e încă protejata ta, iar tinereţea ei nu este atinsă şi nici *karma* ei, *neh ?*

— Sigura mea grijă e pentru seniorul Toranaga, răspunse Gyoko cu gravitate prefăcută, trecînd-o fiorii la gîndul celor două mii cinci sute de *koku*, care nu mai aveau decît puţin pînă s-ajungă în casa ei de bani. Dacă aş putea să-l ajut cu ceva, aş...

— Cîtă generozitate din partea ta, Gyoko-san ! Am să-i spun de oferta ta. Da, o mie de *koku* mai puţin din preţ i-ar prinde foarte bine. Accept în numele lui.

Gyoko îşi flutură evantaiul, îşi aşternu un zîmbet graţios pe chip şi cu greu izbuti să nu urle de prostia ei de a fi căzut în cursă ca o novice ameţită de *saké*.

— O, nu, doamnă Toda, cum ar putea banii să ajute un patron atît de generos ? Nu, categoric, banii nu sînt de nici un folos pentru el, se bîlbîi ea, încercînd să-i recîştige. Nu, banii nu sînt de nici un ajutor. Mai degrabă informaţii, sau un serviciu, sau...

— Iartă-mă, ce informaţii ?

— Nici una, nici una în momentul de faţă. O spusesem aşa, doar ca o figură de stil, îmi pare rău. Dar banii...

— A, îmi pare rău. Bine, am să-i spun despre oferta ta. Şi despre generozitatea ta. Îţi mulţumesc în numele lui.

Gyoko se înclină şi se-ntoarse grăbită la han.

Pe chipul lui Mariko se aşternu încet-încet un surîs.

— De ce rîzi, Mariko-san ?

Ea-i povesti ce se spusese.

— Toate *mama-san* sînt, pesemne, la fel în lume. Ea e-ngrijorată doar pentru banii ei.

— Seniorul Toranaga va plăti chiar dacă... Blackthorne se opri. Mariko aşteptă sincer interesată. Apoi, sub privirea ei, el continuă : Părintele Alvito a spus că, atunci cînd seniorul Toranaga se va duce la Osaka, totul se va sfîrşi pentru el.

— O, da. Anjin-san, asta e foarte adevărat, spuse Mariko cu o seninătate pe care nu o avea. Apoi îşi mută

gîndurile de la Toranaga şi Osaka şi fu din nou liniştită. Osaka e hăt departe — la multe leghe şi la un număr de ceasuri ce nu pot fi numărate şi, pînă atunci, pînă cînd ce e scris să fie *o să fie*, nimeni nu ştie ce-o să se-ntîmple cu-adevărat, nici Ishido, nici bunul părinte şi nici noi. *Neh* ? În afară de Dumnezeu. Dar El n-o să ne spună, nu ? Poate pînă în clipa în care totul se va întîmpla. *Neh* ?

— *Hai.* Rîseră amîndoi. Eşti atît de înţeleaptă.

— Mulţumesc. Am o propunere, Anjin-san. În timpul călătoriei, hai să uităm de toate grijile ce nu ne privesc.

— Tu... spuse el în latină. Mă bucur aşa de mult că te văd.

— Şi eu. Trebuie s-avem foarte mare grijă în faţa celor două femei pe timpul călătoriei, *neh* ?

— Bizuie-te pe mine, doamnă.

— Mă bizui. De fapt, mă bizui foarte mult.

— Acum sîntem aproape singuri, *neh* ? Tu şi cu mine.

— Da, dar ce-a fost nu s-a-ntîmplat niciodată.

— Adevărat. Ai din nou dreptate. Eşti frumoasă.

Un samurai intră pe poartă cu paşi mari şi o salută. Era de vîrstă mijlocie, încărunţit, cu faţa ciupită de vărsat şi mergea şchiopătînd uşor.

— Vă rog să mă iertaţi, doamnă Toda, dar plecăm în zori, *neh* ?

— Da, Yoshinaka-san. Însă n-are importanţă dacă amînăm pînă la prînz, dacă doreşti. Avem destul timp.

— Da, cum doriţi. Plecăm atunci la prînz. Bună seara, Anjin-san. Vă rog permiteţi-mi să mă prezint. Sînt Akira Yoshinaka, căpitanul suitei dumneavoastră.

— Bună seara, căpitane.

Yoshinaka se întoarse iar spre Mariko.

— Răspund de dumneavoastră şi de el, doamnă, aşa că vă rog să-i spuneţi că am poruncit ca doi oameni să doarmă noaptea în camera lui, ca gardă personală. În fiecare noapte vor mai fi de pază zece santinele. Toţi vor fi în preajma Domniilor voastre. Am o sută de oameni cu totul.

— Foarte bine, căpitane. Dar cred că ar fi mai bine să nu pui nici un om în camera lui Anjin-san. Obiceiul lor este să doarmă singuri sau cu o doamnă. Slujnica mea va sta cu el, aşa că va fi apărat. Te rog, ţine gărzile în preajmă, dar nu prea aproape, ca el să nu fie deranjat.

Yoshinaka se scărpină-n cap şi se încruntă.

— Foarte bine, doamnă. Da, sînt de acord, deşi ar fi mai bine cum zic eu. Atunci, vă rog să mă iertaţi, spuneţi-i să nu se mai plimbe noaptea. Pînă ajungem la Yedo răspund cu capul şi, cînd sînt răspunzător de persoane foarte importante, îmi ies foarte uşor din fire.

Se înclină rigid şi plecă.

— Căpitanul te roagă să nu te plimbi singur în timpul călătoriei. Dacă te trezeşti noaptea, să iei totdeauna un samurai cu tine, Anjin-san. El spune că asta i-ar uşura misiunea.

— E-n ordine. Da, aşa am să fac. Blackthorne îl urmărea cu privirea pe căpitanul care se îndepărta. Ce altceva a mai spus ? Am prins ceva în legătură cu dormitul. Nu l-am putut înţelege foarte...

Se opri. Kiku ieşise din han. Purta un halat de baie şi un prosop înfăşurat în jurul capului. Păşea desculţă şi agale spre casa de baie cu izvoare calde. Îşi înclină uşor capul spre ei şi le făcu veselă semn cu mîna. Ei îi răspunseră la salut.

Blackthorne îi privi îndelung picioarele lungi şi unduirea mersului pînă cînd ea dispăru. Simţi ochii lui Mariko urmărindu-l atent şi se-ntoarse spre ea.

— Nu, spuse el calm şi clătină din cap.

Ea rîse.

— Mă gîndeam că s-ar putea să-ţi fie greu, poate stînjenitor, s-o ai doar ca tovarăş de drum, după ce ai împărţit perna cu ea.

— Stînjenitor, nu. Dimpotrivă, foarte plăcut. Sînt bucuros că acum aparţine seniorului Toranaga. Asta uşurează totul, pentru ea şi pentru el şi pentru toată lumea. Avea de gînd să adauge : toată lumea, în afară de Omi, dar se răzgîndi. La urma urmelor, pentru mine ea n-a fost decît un dar foarte preţios şi foarte deosebit. Nimic mai mult. *Neh* ?

— A fost un dar, da.

Voia s-o atingă pe Mariko, dar n-o făcu. În schimb, se-ntoarse şi-şi aţinti privirile spre trecătoare, ascunsă acum de noapte şi de nori. Apa picura plăcut de pe acoperiş.

— Ce altceva a mai spus căpitanul ?

— Nimic important, Anjin-san.

Capitolul 45

Călătoria spre Mishima a ţinut nouă zile şi ei au fost împreună o bună parte din fiecare noapte. Pe ascuns. Fără voia lui, Yoshinaka i-a ajutat. La fiecare han el alegea, cum era şi firesc, camere alăturate pentru ei toţi.

— Sper să n-aveţi nimic împotrivă, doamnă, dar aşa se asigură paza mult mai uşor, spunea el întotdeauna, iar Mariko încuviinţa şi lua camera din mijloc, Kiku şi Gyoko într-o parte, Blackthorne în cealaltă.

Apoi, în întunericul nopţii, ea-şi părăsea slujnica, pe Chimmoko, şi se ducea la el. Date fiind camerele alăturate, tăifăsuiala obişnuită din hanuri, zgomotele nopţii, cîntatul şi benchetuiala celorlalţi călători cu mulţimea lor de slugi, mereu prezente şi dornice să placă, vigilentele străji n-au aflat nimic. Numai Chimmoko le ştia taina.

Mariko îşi dădea seama că, în cele din urmă, Gyoko, Kiku şi toate femeile din grupul lor aveau să afle, dar asta n-o îngrijora. Ea era samurai şi ele nu. Cuvîntul ei avea greutate faţă de-al lor, numai dacă nu era prinsă fără putinţă de tăgadă, or, nici un samurai, nici chiar Yoshinaka, n-ar fi îndrăznit să-i deschidă uşa în timpul nopţii, neinvitat. Pentru ceilalţi, Blackthorne împărţea patul cu Chimmoko sau cu una din slujnicele de pe la hanuri. Asta nu era treaba nimănui, ci doar a lui. Numai o femeie putea s-o trădeze şi, dacă ar fi fost trădată, cea care o făcea şi toate femeile din suită aveau să moară de-o moarte mai urîtă şi mai înceată decît a ei, pentru o faptă atît de dezgustătoare. De asemeni, toţi ştiau că, dacă ea voia, înainte de-a ajunge la Mishima sau la Yedo, putea să-i trimită pe toţi la moarte, după bunul ei plac, pentru cea mai vagă indiscreţie, adevărată sau închipuită. Mariko era sigură că Toranaga n-ar fi avut nimic împotrivă. Cu siguranţă ar fi fost mulţumit de moartea lui Gyoko şi, în adîncul inimii, Mariko era convinsă că el n-ar fi zis nimic nici de cea a lui Kiku. Cu două mii şi jumătate de *koku* ar fi putut să-şi cumpere o mulţime de curtezane de primă clasă.

Ea se simţea în siguranţă în privinţa femeilor, dar nu şi în cea a lui Blackthorne, cu atît mai mult cu cît acum îl iubea. El nu era japonez. El nu fusese învăţat, de cînd deschisese ochii în această lume, să-şi ascundă

sentimentele. Chipul, felul de a se purta sau mîndria lui aveau să-i trădeze. Pentru ea însăşi nu se temea, ci doar pentru el.

— În sfîrşit, ştiu şi eu ce-nseamnă iubirea, murmurase ea în prima noapte. Şi pentru că nu mai lupta împotriva asaltului nestăvilit al iubirii, ci se lăsa în voia forţei ei irezistibile, spaima pentru viaţa lui o secătuia. Te iubesc, aşa că mi-e teamă pentru tine, şoptise ea agăţîndu-se de el, folosind latina, limba îndrăgostiţilor.

— Te iubesc. O, cît de mult te iubesc.

— Te-am distrus, iubitule, de la bun început. Acum sîntem condamnaţi. Te-am distrus, ăsta e adevărul.

— Nu, Mariko, o să se-ntîmple ceva, cumva, ca totul să fie bine.

— Nu trebuia să-ncep. Vina e a mea.

— Nu-ţi face griji, te rog din suflet. *Karma e karma.*

În cele din urmă, se prefăcuse liniştită şi se lăsase înlănţuită de braţele lui, dar era sigură că el o să se dea pe faţă.

Nopţile erau fericirea lor. Zilele erau uşoare pentru ea, grele pentru el. El era tot timpul în gardă, hotărît, de dragul ei, să nu facă nici o greşeală.

— Nu se va întîmpla nimic rău, îi spuse ea, în timp ce călăreau alături în siguranţă, departe de restul grupului, arborînd acum un aer de încredere absolută, după ce lăsase să i se vadă temerile în prima noapte. Tu eşti puternic. Eşti samurai şi n-o să faci nici o greşeală.

— Şi cînd vom ajunge la Yedo ?

— Să lăsăm ca la Yedo să hotărască tot *karma.* Te iubesc.

— Da, şi eu te iubesc.

— Atunci de ce eşti atît de trist ?

— Nu sînt trist, doamnă. Tăcerea a devenit dureroasă, aş vrea să-mi strig iubirea de pe vîrful munţilor.

Erau încîntaţi de singurătatea lor şi de certitudinea că se aflau departe de privirile iscoditoare.

— Ce se va întîmpla cu ei, Gyoko-san ? întrebase Kiku în şoaptă, în palanchinul lor, în timpul primei zile a.călătoriei.

— O mare nenorocire, Kiku-san. Nu e nici o speranţă pentru viitorul lor. El o ascunde bine, dar ea... ! Iubirea i se citeşte pe chip. Uită-te la ea ! Se poartă ca o fetişcană ! O, cît poate fi de naivă !

— O, dar cît e de frumos, *neh* ? Ce noroc să ai parte de atîta împlinire, *neh* ?

— Da, dar chiar şi aşa, n-aş dori nimănui moartea lor.

— Ce o să facă Yoshinaka cînd o să descopere ? întrebase Kiku.

— Poate că n-o să afle. Mă rog zeilor să nu-i descopere. Bărbaţii sînt atît de nesăbuiţi şi de proşti. Ei nu pot să vadă la femei nici cele mai simple lucruri, mulţumită lui Buddha, binecuvîntat fie-i numele. Să ne rugăm să nu fie daţi în vileag pînă ce ne-om termina treburile în Yedo. Să ne rugăm să nu fim făcute răspunzătoare. În după-amiaza asta, cînd vom face un popas, să căutăm cel mai apropiat altar. Am să aprind zece beţe de tămîie, ca zeii să ne aibă în pază. Jur că, dacă scăpăm şi dacă-mi primesc banii, am să înzestrez un templu al tuturor zeilor cu trei *koku* pe an, timp de zece ani.

— Dar ei sînt atît de frumoşi împreună, *neh* ? N-am văzut niciodată o femeie atît de înfloritoare.

— Da, dar ea o să se ofilească precum o camelie ruptă, cînd o să fie învinuită în faţa lui Buntaro-san. *Karma* lor este *karma* lor şi noi nu putem face nimic pentru ei, nici pentru seniorul Toranaga şi nici chiar pentru Omi-san. Nu plînge, copilă.

— Bietul Omi-san.

Omi îi ajunsese din urmă în cea de a treia zi. Stătuse la hanul lor şi, după cină, vorbise între patru ochi cu Kiku, rugînd-o ceremonios să i se alăture întru eternitate.

— Din toată inima, Omi-san, din toată inima, răspunsese ea imediat, începînd să plîngă pentru că ţinea foarte mult la el. Dar datoria mea faţă de seniorul Toranaga, care m-a ajutat, şi faţă de Gyoko-san, care m-a educat, îmi interzice s-o fac.

— Dar seniorul Toranaga a pierdut drepturile asupra ta. El a capitulat.

— Dar contractul lui rămîne încă în picioare, Omi-san, oricît de mult aş dori-o să nu fie. Contractul lui e legal şi obligatoriu. Te rog, iartă-mă, trebuie să refuz...

— Nu-mi da răspunsul acum, Kiku-san. Mai gîndeşte-te. Te rog, te rog din suflet. Îmi dai mîine răspunsul, spusese el şi plecase.

Dar răspunsul ei, înlăcrimat, fusese acelaşi.

— Nu pot să mă gîndesc doar la mine, Omi-san. Te rog, iartă-mă. Datoria mea faţă de seniorul Toranaga şi faţă de Gyoko-san... nu pot, oricît de mult aş dori-o. Te rog, iartă-mă.

El insistase. Curseseră şi mai multe lacrimi. Îşi juraseră iubire veşnică şi apoi ea îi promisese :

— Dacă nu va mai fi valabil contractul, sau dacă seniorul Toranaga moare şi eu voi fi liberă, atunci am să fac orice doreşti, am să-ţi dau ascultare, orice vei porunci.

Şi aşa, el plecase de la han îndreptîndu-se călare spre Mishima, plin de presimţiri rele, iar ea-şi ştersese lacrimile şi-şi refăcuse machiajul. Gyoko o lăudase

— Eşti atît de înţeleaptă, copilă. O, cît aş vrea ca doamna Toda să aibă jumătate din înţelepciunea ta.

Yoshinaka îi condusese fără grabă din han în han, de-a lungul rîului Kano, ce şerpuia spre nord, către mare, învoindu-se, fără să se sinchisească de timp, cu întîrzierile care întotdeauna păreau să vină din întîmplare. Toranaga îi spusese, între patru ochi, că nu era nevoie să se grăbească, cu condiţia să-i aducă în siguranţă la Yedo cam de lună nouă.

— Mai degrabă să fie acolo mai tîrziu decît mai devreme. Înţelegi ?

— Da, Alteţă, răspunsese el.

Acum el îşi binecuvînta *kami*-ul protector pentru că-i dăduse răgazul de care avea nevoie. La Mishima, pentru seniorul Hiro-matsu, sau la Yedo, pentru seniorul Toranaga, el trebuia să-şi facă raportul obligatoriu, verbal şi în scris. Atunci va trebui să hotărască dacă să scrie ce gîndea şi nu ceea ce fusese atît de grijuliu să nu vadă. Ehei, îşi spuse el înspăimîntat, cu siguranţă că greşesc. Tocmai doamna Toda ? Ea, cu un bărbat oarecare, şi mai ales cu acest barbar !

Nu e datoria ta să vezi ? se întrebă el. Să cauţi dovezi. Să-i prinzi în dosul uşilor închise, împărţind patul amîndoi. Tu însuţi ai să fii condamnat pentru complicitate, dacă n-o faci, *neh* ? Ar fi atît de uşor, chiar dacă ei sînt foarte prevăzători.

Da, dar numai un nebun ar aduce o asemenea veste, gîndi el. Nu e mai bine să faci pe prostul şi să te rogi ca nimeni să nu-i trădeze ? Astfel ca nimeni să nu te trădeze şi pe tine ? Viaţa ei e sfîrşită, noi toţi sîntem condamnaţi,

așa că, oricum, ce mai contează ? Întoarce-ți ochii în altă parte. Lasă-i pe ei cu *karma* lor. Ce importanță mai are ?

În adîncul sufletului, samuraiul știa că avea totuși o foarte mare importanță.

* * *

— A, bună dimineața, Mariko-san. Ce zi frumoasă ! spuse părintele Alvito înaintînd spre ei. Se aflau în fața hanului, gata de plecare în călătoria zilnică. El făcu semnul crucii spre ea. Domnul să te binecuvînteze și să te aibă în pază pentru totdeauna.

— Mulțumesc, părinte.

— Bună dimineața, pilotule. Azi cum o mai duci ?

— Bine, mulțumesc. Dar tu ?

În timpul călătoriei, grupul lor și iezuiții se ajunseseră din urmă cînd unii, cînd ceilalți. Uneori trăseseră la același han. Alteori călătoriseră împreună.

— N-ai vrea să călăresc lîngă tine în dimineața asta, pilotule ? Aș fi fericit să continuăm lecțiile de japoneză, dacă dorești.

— Mulțumesc, da, aș dori.

În prima zi Alvito se oferise să încerce să-l învețe pe Blackthorne limba japoneză.

— În schimbul a ce ? întrebase Blackthorne prudent.

— A nimic. Mi-ar ajuta să-mi treacă timpul mai ușor și, ca să-ți spun drept, acum viața mă întristează și mă simt bătrîn. Poate și pentru a-mi cere iertare pentru cuvintele mele aspre.

— N-aștept nici o scuză de la tine. Tu ai calea ta, eu pe a mea. Drumurile noastre nu se pot întîlni niciodată.

— Poate, dar în timpul călătoriei ne-am putea împărtăși diverse păreri, *neh* ? Sîntem călători pe același drum. Mi-ar plăcea să te ajut.

— De ce ?

— Cunoștințele aparțin lui Dumnezeu, nu omului. Mi-ar plăcea să te ajut, ca un dar, fără să-ți cer nimic în schimb.

— Mulțumesc, dar n-am încredere în tine.

— Atunci, dacă ții neapărat, spune-mi, în schimb, despre lumea ta, ce-ai văzut, pe unde-ai fost. Orice dorești, dar numai ceea ce dorești. Adevărul adevărat. Pe drept

cuvînt că m-ar fascina şi-ar fi un schimb cinstit. Eu am venit în Japonia cînd aveam treisprezece sau paisprezece ani şi n-am văzut lumea. Am putea cădea la învoială, la un armistiţiu pe timpul călătoriei, dacă vrei.

— Dar nimic despre religie, politică sau dogme papistaşe.

— Eu sînt ceea ce sînt, pilotule, dar am să-ncerc.

Aşa că ei începuseră să facă schimb de cunoştinţe cu prudenţă. Lui Blackthorne tîrgul i se părea necinstit ; erudiţia lui Alvito era vastă, iar el un dascăl desăvîrşit, în timp ce Blackthorne era convins că îi povestea lucruri pe care le ştia orice pilot.

— Dar asta nu e adevărat, îi spusese Alvito. Tu eşti un pilot de excepţie, ai făcut lucruri de necrezut. Eşti unul dintre cei cinci-şase cei mai buni piloţi de pe pămînt, *neh* ?

Încetul cu încetul, se stabilise un armistiţiu între ei şi asta-i plăcea lui Mariko.

— Asta înseamnă prietenie, Anjin-san, sau începutul ei, spusese Mariko.

— Nu. Nu e prietenie. Eu, ca-ntotdeauna n-am încredere în el, după cum nici el nu are în mine. Noi sîntem duşmani pe veci. Eu n-am uitat nimic, nici el n-a uitat. Ăsta e un răgaz vremelnic, pesemne pentru un scop anume, pe care el nu mi l-ar spune niciodată, dacă ar fi să-l întreb. Îl înţeleg şi nu e nici un pericol, atîta vreme cît sînt în gardă.

Atunci cînd el îşi petrecea vremea cu Alvito, ea călărea la pas cu Kiku şi cu Gyoko şi vorbeau despre împărţitul pernei, despre cum să-i încînţi pe bărbaţi şi despre Lumea Sălciilor. În schimb, ea le povestea despre lumea ei, dezvăluindu-le lucruri la care fusese martoră, sau pe care le auzise despre dictatorul Goroda, despre *taikō* şi chiar despre seniorul Toranaga, poveşti înţelepte despre oameni iluştri, pe care un om de rînd nu le putea şti niciodată.

La cîteva leghe la sud de Mishima, unde rîul şerpuia spre apus, curgînd domol către coastă şi spre marele port Numazu, au părăsit defileul şi-au apucat-o peste cîmpiile plate, cu lanuri de orez, pe drumul larg, aglomerat, care se-ndrepta spre nord. Aveau de trecut multe rîuri şi afluenţi. Unele erau adînci şi foarte late, şi-a trebuit să le treacă cu şlepul. Poduri erau foarte puţine. De obicei, erau

trecuți în cîrcă de hamalii, care așteptau tot timpul în preajmă în număr mare, special pentru acest scop, și care vorbind și ținîndu-se scai de tine, încercau să te convingă să le faci această favoare.

Era cea de-a șaptea zi de cînd plecaseră de la Yokosé. Drumul se bifurca și aici părintele Alvito spuse că trebuie să-i părăsească. El urma s-o apuce spre apus, ca să se întoarcă la nava lui pentru o zi sau două, dar avea să-i prindă din urmă și să li se alăture din nou pe drumul de la Mishima la Yedo, dacă i se permitea.

— Bineînțeles, amîndoi sînteți bineveniți, dacă doriți să mă însoțiți.

— Mulțumesc, dar îmi pare rău, am multe lucruri pe care trebuie să le fac în Mishima, spuse Mariko.

— Anjin-san ? Dacă doamna Mariko are să fie ocupată, vei fi binevenit și singur. Bucătarul nostru e foarte bun, și vinul grozav. Dumnezeu mi-e martor, ai să fii în siguranță și liber să vii și să pleci după cum dorești. Rodrigues este la bord.

Mariko văzu că Blackthorne voia s-o părăsească. Cum poate ? se întrebă ea cu mare tristețe. Cum vrea să mă părăsească cînd timpul e atît de scurt ?

— Te rog, du-te, Anjin-san, spuse ea. Ar fi plăcut pentru tine și-ar fi bine să-l vezi pe Rodrigues, *neh* ?

Dar Blackthorne nu plecă, oricît îi dădea ghes inima. N-avea încredere în preot. Nici chiar pentru Rodrigues nu și-ar fi vîrît capul în laț. Îi mulțumi lui Alvito și-l priviră amîndoi cum se-ndepărta călare.

— Să ne oprim acum, Anjin-san, spuse Mariko, deși era abia prînzul. N-avem de ce să ne grăbim, *neh* ?

— Minunat. Da, mi-ar plăcea.

— Părintele e un om bun, dar sînt bucuroasă că a plecat.

— Și eu la fel, dar nu e un om bun. E preot.

Ea fu surprinsă de îndîrjirea din glasul lui.

— O, îmi pare rău, Anjin-san, te rog iartă-mă pentru ce-am sp...

— N-are importanță, Mariko-chan. Ți-am mai spus : nu am uitat nimic. Totdeauna va trebui să mă feresc de el.

Blackthorne plecă să-l găsească pe căpitanul Yoshinaka.

Tulburată, ea privi spre răscrucea de la apus.

Caii grupului părintelui Alvito se mișcau fără zor printre ceilalți călători. Unii trecători se înclinau spre mica procesiune, alții îngenuncheau cu umilință, mulți erau curioși, mulți priveau cu asprime, dar toți se dădeau politicoși din drum. În afară de samurai, chiar și cei mai umili. Cînd părintele Alvito întîlnea un samurai, se dădea în stînga sau în dreapta și ciracii lui îl urmau.

Era bucuros că-i părăsea pe Mariko și pe Blackthorne, era bucuros de răgaz. Avea mesaje urgente de trimis Părintelui Superior, pe care nu le putuse trimite, pentru că porumbeii săi fuseseră omorîți în Yokosé. Erau așa de multe probleme de rezolvat : Toranaga, Uo, pescarul, Mariko și piratul. Și Joseph care se ținea mereu pe urmele lui.

— Ce face el acolo, căpitane? izbucnise Alvito în prima zi, cînd îl zărise pe Joseph printre străji, purtînd un chimonou militar și, cu stîngăcie, săbiile.

— Seniorul Toranaga mi-a poruncit să-l duc la Mishima, Tsukku-san. Acolo urmează să-l predau seniorului Hiro-matsu. O, îmi pare rău, vă deranjează că-l vedeți ?

— Nu, nu, spusese el neconvingător.

— A, vă uitați la săbiile lui ? N-aveți de ce vă-ngrijora. Nu sînt decît mînerele, lamele lipsesc. Așa a poruncit seniorul Toranaga. Dat fiind că el a intrat în ordinul vostru atît de tînăr, nu știu dacă trebuie să aibă săbii adevărate sau nu, oricît ar fi de îndreptățit să le poarte, oricît de mult și le-ar dori el. Am auzit că a intrat în ordinul vostru de copil, Tsukku-san. Chiar și așa, noi nu putem, bineînțeles, să avem un samurai fără săbii, *neh ?* Uraganoh-Tadamasa e samurai, deși a fost preot barbar timp de douăzeci de ani. Stăpînul nostru, în chip înțelept, a făcut această concesie.

— Ce-o să se-ntimple cu el ?

— Eu trebuie să-l predau seniorului Hiro-matsu. Poate c-o să fie trimis înapoi la unchiul lui pentru judecată, poate c-o să stea la noi. Eu nu fac altceva decît să ascult poruncile, Tsukku-san.

Părintele Alvito se dusese să vorbească cu Joseph, dar Yoshinaka îl oprise politicos.

— Îmi pare rău, dar stăpînul meu mi-a poruncit să stea singur, departe de oricine și mai ales de creștini. Pînă cînd seniorul Harima va hotărî într-un fel. Uraga-

san e vasalul seniorului Harima, *neh ?* Seniorul Harima e şi el creştin. *Neh ?* Seniorul Toranaga spune că un *daimyo* creştin trebuie să aibă grijă de creştinul renegat. La urma urmelor, seniorul Harima e unchiul lui şi conducătorul familiei şi el i-a poruncit întîia oară să intre sub oblăduirea voastră.

Deşi-i fusese interzis, Alvito încercase din nou să stea de vorbă cu Joseph între patru ochi, să-l roage să renunţe la nesupunere şi să îngenuncheze cu pocăinţă în faţa Părintelui Superior, dar tînărul se îndepărtase cu răceală, fără să-l asculte. După această întîmplare Joseph fusese trimis să meargă mereu în faţă.

Doamne, trebuie cumva să-l aducem înapoi către mila Ta, gîndi Alvito neliniştit. Ce pot să fac ? Poate că Părintele Superior o să ştie cum să discute cu Joseph. Da, el o să ştie ce e de făcut cu incredibila hotărîre a lui Toranaga de a se supune, hotărîre pe care ei, în întrunirea lor secretă, o înlăturaseră ca imposibilă.

— Nu, asta e cu totul împotriva firii lui Toranaga, spusese dell'Aqua. El o să meargă la război. Cînd se opresc ploile, poate chiar mai-nainte, dacă izbuteşte să-l facă pe Zataki să se răzgîndească şi să-l trădeze pe Ishido. Părerea mea e că el o să aştepte atît cît o să poată şi o să-ncerce să-l forţeze pe Ishido să facă prima mişcare. Este jocul lui obişnuit de-a aştepta. Orice se-ntîmplă, atîta vreme cît Kiyama şi Onoshi îl sprijină pe Ishido, Kwanto-ul va fi cotropit şi Toranaga distrus.

— Dar Kiyama şi Onoshi ? O să-şi ţină îngropată propria lor vrăjmăşie pentru binele general ?

— Da. Ei sînt întru totul convinşi că victoria lui Toranaga ar fi sfîrşitul sfintei biserici. Acum, că Harima o să treacă de partea lui Ishido, mi-e teamă că Toranaga va fi învins.

Iar război civil, gîndi Alvito. Frate împotriva fratelui, tată împotriva fiului, satele unul împotriva celuilalt. Anjiro gata de revoltă, înarmat cu muschetele furate, după cum îi şoptise Uo, pescarul. Şi cealaltă veste îngrozitoare : un regiment secret de muschete aproape gata ! O unitate modernă de cavalerie, de stil european, cu mai bine de două mii de muschete, adaptate războiului japonez. O, Doamne, apără-i pe credincioşi şi blestemat fie ereticul...

Ce păcat că Blackthorne are o minte răsucită şi deformată. Ar putea fi un aliat atît de preţios. N-aş fi crezut-o

niciodată, dar e adevărat. E incredibil de deștept în tot ce privește marea și lumea. Curajos și destoinic, cinstit în crezia lui, drept și sincer. Niciodată nu trebuie să-i spui ceva de două ori, memoria lui e uluitoare. M-a învățat atît de multe despre lume și despre el însuși. E asta greșit ? se întrebă Alvito trist în timp ce se întoarse să-i facă semn cu mîna lui Mariko pentru ultima oară. E greșit să înveți de la dușmanul tău și să-l înveți și tu pe el ? Nu. E greșit să închizi ochii la un păcat de moarte ?

La trei zile după ce plecaseră din Yokosé, spusele fratelui Michael îl zguduiseră.

— Crezi că ei sînt iubiți ?

— Ce este Dumnezeu decît iubire ? Nu acesta e cuvîntul Domnului ? răspunsese. Michael. Eu n-am spus decît că am văzut cum se sorbeau din ochi unul pe celălalt și era atît de frumos să-i privești. Despre trupurile lor nu știu, părinte, și, de fapt, nu-mi pasă. Sufletele lor se ating și din pricina asta simt că parcă sînt mai conștient de Dumnezeu.

— Trebuie să te fi înșelat în privința lor. Ea n-ar face niciodată asta ! E împotriva întregii ei moșteniri de veacuri, împotriva legii ei și a legii lui Dumnezeu. Ea e o creștină evlavioasă. Știe că adulterul e un păcat îngrozitor.

— Da, asta e ce predicăm noi, dar căsătoria ei a fost după ritualul *shinto,* n-a fost consacrată în fața lui Dumnezeu, așa că este oare un adulter ?

— Te îndoiești și tu de Cuvîntul Domnului ? Ești și tu molipsit de erezia lui Joseph ?

— Nu, părinte, vă rog să mă iertați, eu nu m-am îndoit niciodată de Cuvîntul Domnului. Doar de ceea ce a făcut omul din el.

De atunci înainte el îi urmărise mai atent. Era limpede că bărbatul și femeia se plăceau mult unul pe celălalt. Și de ce nu ? Nu era nimic rău în asta ! Fuseseră mereu aruncați laolaltă, fiecare învățînd de la celălalt. Femeii i se poruncise să-și uite religia, iar bărbatul n-avea nici o credință, sau numai o patină de erezie luterană, așa cum spusese dell'Aqua că au toți englezii. Amîndoi erau puternici, plini de vitalitate, deși atît de diferiți unul de altul.

La confesiune, ea nu-i destăinuise nimic și el n-o presase. Ochii ei spuneau totul și nimic, dar nu citise nimic concret în ei ca s-o poată judeca. El se auzea pe sine, explicîndu-i lui dell'Aqua :

— Michael trebuie să se fi înşelat, Eminenţă.

— Dar s-a făcut vinovată de adulter ? A existat vreo dovadă ?

— Slavă cerului, nici una.

Alvito struni calul şi-şi întoarse privirile pentru o clipă O văzu stînd în picioare pe panta lină, pilotul discuta cu Yoshinaka, iar bătrîna şi tîrfa ei sulemenită erau lungite în palanchinul lor. Zelul fanatic îl sfredelea pînă-n măruntaie. Îndrăzni pentru prima oară să întrebe : „Ai preacurvit cu pilotul, Mariko-san ? Ţi-a condamnat el sufletul pe veci ? Tu, care ai fost aleasă să fii călugăriţă şi, probabil, prima noastră stareţă printre băştinaşi, trăieşti în păcatul scîrbavnic, nemărturisit, pîngărită — ascunzîndu-ţi sacrilegiul în faţa confesorului tău — şi întinată în faţa lui Dumnezeu ?“

El îi văzu fluturarea mîinii. De data asta se făcu a n-o vedea, se-ntoarse cu spatele, dădu pinteni calului şi se îndepărtă grăbit.

În noaptea aceea somnul nu prea s-a lipit de ei.

— Ce e, iubitule ?

— Nimic, Mariko-chan. Culcă-te.

Dar ea nu s-a culcat şi nici el. Cu mult înainte de vreme, ea se strecurase tiptil înapoi în camera ei, iar el se sculase şi rămăsese în curte, citind dicţionarul la lumina lumînării, pînă în zori. După ce răsărise soarele şi ziua se-ncălzise, grijile lor de peste noapte dispăruseră şi-şi continuaseră călătoria liniştiţi. Curînd au ajuns la drumul principal Tokaidō, care era la răsărit de Mishima, iar călătorii se făcuseră mult mai numeroşi. Cei mai mulţi mergeau, ca-ntotdeauna, pe jos, ducîndu-şi lucrurile în spate. Pe drum se zăreau cîţiva cai cu tot felul de boccele şi absolut nici o caleaşcă.

— A, caleaşcă, asta e ceva cu roţi, *neh* ? Ele nu sînt de nici un folos în Japonia, Anjin-san. Drumurile noastre sînt prea povîrnite şi mai mereu tăiate de rîuri şi pîraie. În plus roţile ar distruge drumurile, aşa că ele sînt interzise tuturor, cu excepţia împăratului. El merge în caleaşcă doar cîţiva *ri*, la ceremonii, pe o stradă anume în Kyoto. Nouă nu ne fac trebuinţă roţile. Cum poţi să

treci astfel peste rîuri şi pîraie ? Ele sînt atît de multe încît nu poţi să faci poduri peste tot. De aici pînă la Yedo sînt probabil şaizeci de rîuri de traversat, Anjin-san. Peste cîte am trecut deja ? Zeci, *neh* ? Nu, noi toţi mergem pe jos, sau călare. Bineînţeles, caii şi palanchinele sînt permise doar persoanelor importante, toţi *daimyo* şi anumiţi samurai au voie să folosească aşa ceva.

— Cum ? Chiar dacă-ţi poţi permite, nu ai voie să-nchiriezi unul ?

— Nu, dacă n-ai rangul cuvenit, Anjin-san. Asta e foarte înţelept, nu crezi ? Doctorii şi oamenii foarte bătrîni pot să călătorească cu calul sau în palanchin, sau cei foarte bolnavi, dacă au permisiune în scris de la seniorul lor. Ţăranii şi oamenii de rînd, Anjin-san, nu au voie să aibă palanchine şi cai. Asta ar putea să-i înveţe la lene, *neh* ? E mult mai sănătos pentru ei să meargă pe jos.

— Şi îi ţine şi la locul lor. *Neh* ?

— O, da, dar toate astea se fac pentru pace, ordine şi *wa*. Numai negustorii au bani de risipit şi ei nu sînt decît nişte paraziţi, care nu produc nimic, nu cultivă nimic şi nu fac decît să trăiască din munca altora ! Categoric *ei* trebuie cu toţii să meargă pe jos, *neh* ? În aceste probleme sîntem foarte înţelepţi.

— N-am văzut niciodată atîţia oameni în mişcare, spuse Blackthorne.

— O, asta-i nimic. Aşteaptă pînă ajungem lîngă Yedo. Nouă ne place la nebunie să călătorim, Anjin-san, dar foarte rar singuri. Ne place să călătorim în grup.

Mulţimea nu le stînjenise cu nimic mersul. Însemnele lui Toranaga de pe steagurile pe care le purtau, rangul personal al lui Mariko Toda, eficienţa imediată a lui Akira Yoshinaka şi olăcarii trimişi înainte să anunţe cine venea, le asigurau cele mai bune camere în fiecare noapte, la cel mai bun han, şi o călătorie neîntreruptă. Toţi ceilalţi călători şi samurai se dădeau la o parte şi se înclinau foarte adînc, aşteptînd pînă treceau.

— Trebuie să se oprească şi să îngenuncheze aşa cu toţii, în faţa oricui ?

— O, nu, Anjin-san. Doar în faţa *daimyo*-ilor şi persoanelor importante. Şi în faţa majorităţii samurailor. O practică foarte înţeleaptă pentru orice om de rînd. E politicos să facă aşa, Anjin-san, şi necesar, *neh* ? Dacă

oamenii de rînd nu-i respectă pe samurai şi nu se respectă pe ei înşişi, cum poate fi respectată legea şi cum poate fi guvernată ţara ? Legile astea sînt pentru toată lumea. Noi ne-am oprit, ne-am înclinat şi l-am lăsat să treacă pe mesagerul imperial, nu-i aşa ? Toţi trebuie să fim politicoşi ; *neh ? Daimyo* mai neînsemnat trebuie să descalece şi să se încline în faţa celor mai importanţi. Ritualul guvernează vieţile noastre, iar astfel ţara este în pace.

— Să zicem că doi *daimyo* de rang egal se întîlnesc ?

— Atunci amîndoi descalecă, se înclină egal şi apoi fiecare îşi vede de drum.

— Să zicem că seniorul Toranaga şi generalul Ishido se întîlnesc ?

Mariko începu să vorbească liniştită în latină :

— Cine sînt ei, Anjin-san ? Astăzi nu cunosc aceste nume, ele n-au ce căuta între noi doi.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă.

— Ascultă, iubitule, te rog să facem un legămînt, dacă Dumnezeu ţine cu noi şi scăpăm cu bine de Mishima, numai la Yedo, la Primul Pod, cînd nu mai avem încotro, numai atunci să ne părăsim lumea noastră, da ?

— Ce pericol deosebit e în Mishima ?

— Acolo căpitanul nostru trebuie să-i prezinte un raport seniorului Hiro-matsu. Acolo şi eu trebuie să-l văd. El e un om înţelept, foarte ager. Ar fi foarte uşor să fim trădaţi.

— Am fost prevăzători. Să ne rugăm cerului ca temerile tale să fie fără motiv.

— Nu-mi fac griji pentru mine, doar pentru tine.

— Atunci făgăduim unul celuilalt să rămînem numai în lumea noastră ?

— Da, să ne închipuim că asta este lumea cea adevărată.

* * *

— Iată Mishima, Anjin-san.

Mariko arătă dincolo de ultimul rîu.

Oraşul-cetate tentacular, adăpostind aproape şaizeci de mii de suflete, abia se zărea prin ceaţa joasă a dimineţii. Se distingeau doar acoperişurile cîtorva case şi castelul de piatră. Dincolo de el, se vedeau munţii care

coborau spre apus către mare. Departe, spre nord-vest, era vestitul munte Fuji. La nord şi la răsărit şirul de munţi îşi înalţa crestele în înaltul cerului.

— Acum ce urmează ?

— Acum Yoshinaka a fost rugat să găsească cel mai frumos han pe o distanţă de zece *ri*. Vom rămîne acolo două zile. Atit îmi va trebui, pe puţin, ca să-mi termin treburile. În vremea asta Gyoko şi Kiku-san ne vor părăsi. Apoi vom merge mai departe. Semnele tale despre vreme ce-ţi spun de Mishima ?

— Că e prielnică şi fără primejdii, răspunse el. După Mishima ce urmează ?

Arătă spre nord-est, neîncrezătoare.

— Apoi vom urma drumul acela. E un defileu care şerpuieşte printre munţi, către Hakoné. E cea mai istovitoare parte din tot drumul Tokaidō. După aceea drumul se lasă spre oraşul Odawara, care e mult mai mare decît Mishima, Anjin-san. E la mare. De acolo la Yedo nu e decît o chestiune de timp.

— Cît timp ?

— Nu îndeajuns.

— Greşeşti, iubito, iartă-mă, spuse el. Avem tot timpul de pe lume.

Capitolul 46

Generalul Toda Hiro-matsu luă misiva personală pe care i-o înmînă Mariko. Rupse sigiliile lui Toranaga. Pergamentul spunea pe scurt ce se întîmplase la Yokosé, confirma hotărîrea lui Toranaga de a se supune, îi porucea lui Hiro-matsu să apere hotarele şi trecătorile spre Kwanto împotriva *oricărui* oaspe nepoftit pînă ce sosea el (dar să trimită degrabă orice sol de la Ishido sau din est) şi dădea instrucţiuni în legătură cu creştinul renegat şi cu Anjin-san. Obosit, bătrînul soldat citi mesajul a doua oară.

— Acum spune-mi tot ce-ai văzut sau ai auzit la Yokosé, care să-l privească pe seniorul Toranaga.

Mariko se supuse.

— Acum spune-mi ce crezi tu că s-a întîmplat.

Din nou ea-i dădu ascultare.

— Ce s-a petrecut la *cha-no-yu* între tine şi fiul meu?

Ea-i povesti totul, aşa cum se întîmplase.

— Fiul meu a spus că stăpînul nostru are să piardă ? *Înainte* de cea de-a doua întîlnire cu Zataki ?

— Da, Alteţă.

— Eşti sigură ?

— O, da, Alteţă.

Urmă o lungă tăcere în camera de sus, din donjonul castelului care domina oraşul. Hiro-matsu se ridică şi se îndreptă spre ambrazurile pentru arcaşi din zidul gros, de piatră ; spatele şi încheieturile îl dureau. Ţinea în mînă sabia scoasă din teacă.

— Nu înţeleg.

— Alteţă ?

— Nici pe fiul meu, nici pe stăpînul nostru. Noi putem să zdrobim oricîte armate aruncă Ishido în luptă. Cît priveşte hotărîrea de a se supune...

Ea se juca cu evantaiul privind cerul nopţii spuzit de stele, care-i încînta sufletul.

Hiro-matsu o privi atent.

— Arăţi foarte bine, Mariko-san, mai tînără ca oricînd. Care ţi-e secretul ?

— N-am nici unul, Alteţă, răspunse ea, simţind brusc că i se usucă gura.

Aşteptă să se năruie lumea cu ea, dar clipa trecu şi bătrînul îşi întoarse iar ochii ageri spre oraş.

— Acum spune-mi ce s-a întîmplat de cînd ai plecat din Osaka. Tot ce-ai văzut sau auzit, sau la ce-ai fost părtaşă, spuse el.

Era tîrziu în noapte cînd ea terminase. Îi povestise totul limpede, în afară de legăturile ei strînse cu Anjin-san. Avusese totuşi grijă să nu ascundă că-l plăcea, că-i respecta inteligenţa şi curajul şi că Toranaga-l admira pentru valoarea lui.

O vreme Hiro-matsu continuă să se plimbe în sus şi-n jos, mişcarea domolindu-i durerea. Totul se potrivea cu raportul lui Yoshinaka şi cu raportul lui Omi — pînă şi cu tirada lui Zataki înainte ca *daimyo*-ul să se pornească ca o furtună spre Shinano. Acum înţelegea multe lucruri care-i fuseseră neclare şi avea destule date ca să ia o hotărîre bine gîndită. Unele din cele povestite de ea îl dezgustaseră. Unele îl făcuseră să-şi urască fiul şi mai

mult ; îi înţelegea motivele, dar asta nu schimba cu nimic situaţia. Celelalte lucruri spuse de ea îl forţau să-i displacă barbarul şi uneori să-l admire.

— Tu l-ai văzut trăgîndu-l şi salvîndu-l pe stăpînul nostru ?

— Da. Seniorul Toranaga ar fi acum mort, Alteţă, dacă nu era el. Sînt foarte sigură. De trei ori l-a salvat pe stăpînul nostru : să scape din castelul Osaka, apoi pe galeră, în portul Osaka, şi absolut sigur în timpul cutremurului. Am văzut săbiile pe care Omi-san le-a scos din pămînt. Erau răsucite precum coca de tăiţei şi tot pe-atît de nefolositoare.

— Crezi că Anjin-san a vrut cu-adevărat să-şi facă *seppuku* ?

— Da. Pe Dumnezeul creştinilor, cred că el luase această hotărîre. Numai Omi-san l-a oprit s-o facă. Şi, Alteţă, eu sînt pe deplin convinsă că el merită să fie samurai, merită să fie *hatamoto.*

— Nu ţi-am cerut părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, într-adevăr nu mi-aţi cerut-o, dar întrebarea asta o aveaţi totuşi în minte.

— Ai ajuns şi cititor de gînduri, nu numai educatorul barbarului ?

— O, nu, vă rog să mă iertaţi, Alteţă, bineînţeles că nu, spuse cu vocea ei cea mai plăcută. Eu am răspuns doar şefului clanului meu cît am putut de bine, după biata mea pricepere. Interesele stăpînului meu au primul loc în mintea mea. Interesele Domniei voastre sînt pe locul al doilea, după ale sale.

— Oare ?

— Vă rog să mă iertaţi, dar nu ar trebui să mă întrebaţi aşa ceva. Porunciţi-mi, Alteţă. Am să vă îndeplinesc porunca.

— De ce atîta mîndrie, Mariko-san ? întrebă el morocănos. Mîndrie arătată atît de făţiş...

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Am fost nepoliticoasă. Nu merit o asemenea...

— Ştiu ! Nici o femeie nu merită ! rîse Hiro-matsu. Dar chiar şi aşa, sînt vremuri cînd avem nevoie de judecata practică, vicleană, ranchiunoasă, crudă, rece a unei femei. Ele sînt cu mult mai deştepte decît noi, *neh* ?

— O, nu, Alteţă, spuse ea, întrebîndu-se ce era, de fapt, în mintea lui.

— Noroc că sîntem singuri. Dacă întîmplarea s-ar repeta de față cu alții, s-ar spune că bătrînul Pumn de Fier s-a ramolit, că e timpul să-și lase sabia, să se radă-n cap și să-nceapă să spună rugăciuni către Buddha, pentru sufletele celor pe care i-a trimis în Marele Necunoscut. Și ar avea dreptate.

— Nu, Alteță. E așa cum a spus stăpînul meu și fiul Vostru. Pînă ce soarta stăpînului nostru nu e hotărîtă, nu puteți să vă retrageți. Nici Domnia voastră, nici stăpînul și soțul meu. Nici eu.

— Da. Cu toate astea, aș fi încîntat să-mi las sabia și să caut pacea lui Buddha, pentru mine și pentru acei pe care i-am omorît.

Pentru o vreme, el rămase cu ochii ațintiți în noapte, simțind povara anilor, apoi își întoarse privirile spre ea. Îi făcea plăcere s-o privească, mai mult decît pe orice femeie pe care-o cunoscuse vreodată.

— Alteță ?

— Nimic, Mariko-san. Îmi aminteam de timpurile cînd te-am văzut prima oară.

Asta era pe vremea cînd Hiro-matsu își legase sufletul în taină de Goroda, spre a obține această fată subțirică pentru fiul său, același fiu care-și omorîse propria mamă, singura femeie pe care Hiro-matsu o adorase cu adevărat vreodată. De ce-am luat-o pe Mariko pentru el ? Pentru că voiam să-i fac în necaz lui *taikō*, care și el o dorea. Să-i fac în ciudă unui rival, nimic mai mult.

A fost concubina mea cu adevărat necredicioasă ? se întrebă bătrînul, redeschizînd o veche rană. O, zei, cînd am să vă privesc în față, am să vă cer un răspuns la această întrebare. Vreau un da, sau un nu ! Vreau adevărul ! Cred c-a fost o minciună, dar Buntaro a spus că ea era singură în cameră cu bărbatul acela, ciufulită și cu chimonoul slobod. Totul se petrecuse cu luni înainte de reîntoarcerea mea. Ar putea fi o minciună, *neh* ? Trebuie să fie adevărul ; cu siguranță, nici un fiu nu și-ar decapita propria mamă fără să fie sigur, nu ?

Mariko privea chipul brăzdat al lui Hiro-matsu, pielea-i căzută și fleșcăită de vîrstă, mușchii brațelor și umerii puternici cîndva. La ce te gîndești ? se întrebă în sinea ei. Știi deja despre mine și Anjin-san ? Știi că tremură inima-n mine pentru el ? Că atunci cînd va trebui să aleg între el și tine și Toranaga am să-l aleg pe el ?

Hiro-matsu stătea lîngă ambrazură privind în jos, spre oraş, strîngînd în pumn teaca şi mînerul sabiei, Mariko dată cu totul uitării. Se gîndea la Toranaga şi la ce-i spusese Zataki cu cîteva zile în urmă, cu un dezgust plin de amărăciune, dezgust pe care-l împărtăşise şi el.

— Da, bineînţeles că acum vreau să cuceresc Kwanto-ul, să-mi pun stindardul pe zidurile castelului Yedo şi să-l stăpînesc eu. N-am vrut-o niciodată înainte, dar acum vreau, îi spusese Zataki. Dar în chipul ăsta ? Nu e nici o cinste ! Nici o cinste pentru fratele meu, nici pentru tine, nici pentru mine ! Pentru nimeni ! Doar pentru Ishido, şi ţăranul ăla e un troglodit.

— Atunci sprijină-l pe seniorul Toranaga ! Cu ajutorul tău Tora...

— Pentru ce ? Ca fratele meu să poată ajunge *shōgun* şi să-l înlăture pe moştenitor ?

— El a spus de o sută de ori că-l sprijină pe moştenitor. Eu îl cred. Şi-am avea un Minowara care să ne conducă, nu un ţăran parvenit şi pe scorpia de Ochiba, *neh* ? Nepriceputii ăia vor avea opt ani de guvernat înainte ca Yaemon să-mplinească vîrsta, dacă seniorul Toranaga moare. De ce să nu-i dai seniorului Toranaga cei opt ani ? *El e un Minowara !* El a spus de o mie de ori că are să-i predea puterea lui Yaemon. Ţi-ai pierdut minţile ? Toranaga nu e duşmanul lui Yaemon şi nici al tău !

— Nici un Minowara n-o să îngenuncheze în faţa acelui ţăran ! El nu dă doi bani pe onoarea lui, nici pe a noastră, a tuturor. Pe-a ta şi pe-a mea !

Se certaseră şi se-njuraseră, aproape ajungînd la bătaie, cînd fuseseră singuri.

— Haide, îl luase peste picior pe Zataki, trage-ţi sabia, trădătorule ! Eşti trădător faţă de fratele tău, care e şeful clanului vostru !

— Eu sînt şeful clanului meu. Avem aceeaşi mamă, dar nu şi acelaşi tată. Tatăl lui Toranaga a alungat-o pe mama mea, ea e în dizgraţie. Eu n-o să-l ajut pe Toranaga, dar, dacă abdică şi-şi spintecă burta, am să-l sprijin pe Sudara...

Nu e nevoie să facă asta, spuse Hiro-matsu noptii, încă furios. Nu e nevoie să facă asta, atîta vreme cît trăiesc eu, şi nici să se plece cu umilinţă. Eu sînt generalul şef. Este datoria mea să apăr cinstea şi casa stăpînului meu, chiar fără voia lui. Acum eu hotărăsc.

Îmi cer iertare, Alteță, dar de data asta eu nu mă voi supune. Din mîndrie. De data asta te trădez. Am de gînd ca, împreună cu fiul și moștenitorul tău, seniorul Sudara, și cu soția lui, doamna Genjiko, să poruncim „Cer de Purpură" cînd se opresc ploile ; atunci o să-nceapă războiul. Și, pînă nu moare ultimul bărbat din Kwanto, luptînd cu dușmanul, eu am să te țin în siguranță în castelul Yedo, orice-ai zice tu și cu orice preț.

Gyoko era încîntată că se afla iar acasă, în Mishima, printre fetele ei, printre registre, facturi, acte ipotecare și cambii.

— Te-ai descurcat destul de bine, îi spuse ea contabilului șef.

Bărbatul mic și uscățiv îi mulțumi printr-o ușoară plecăciune și plecă șchiopătînd. Ea se-ntoarse morocănoasă spre bucătarul șef.

— Treisprezece *chogini* [1] de argint și două sute *momne* [2] de aramă pentru hrana pe o săptămînă ?

— O, vă rog să mă iertați, stăpînă, dar zvonurile de război au urcat prețurile pînă la cer, spuse bărbatul gras, agresiv. Totul s-a scumpit. Pește, orez, legume, chiar și sosul de soia s-a făcut de două ori mai scump, față de luna trecută, iar *saké*-ul și mai și. Muncă, muncă și iar muncă, în bucătăria aia fierbinte, fără aer, la care sigur ar trebui făcute unele îmbunătățiri. Scump ! Ha ! Într-o săptămînă am servit o sută șaptezeci și doi de oaspeți, am dat să mănînce la zece curtezane, unsprezece ucenice lihnite de foame, patru bucătari, șaisprezece slujnice și paisprezece servitori ! Vă rog să mă iertați, stăpînă, îmi pare nespus de rău, dar bunica mea e foarte bolnavă și trebuie să vă cer zece zile ca să...

Gyoko se apucă cu mîinile de păr, atîta doar cît să facă impresie, fără să-și strice coafura, și-l expedie, spunînd că e ruinată, da, ruinată. Fără un bucătar șef atît de bun, va trebui să-nchidă cea mai faimoasă Casă de Ceai din Mishima și avea să fie numai din vina lui, pentru că ea va trebui să le concedieze pe toate fetele ei devotate și pe servitorii ei credincioși, dar fără de noroc.

[1], [2] Monede japoneze.

— Nu uita că vine iarna, se văită ea, ca o ultimă lovitură înainte de despărțire.

Apoi, singură și mulțumită, făcu balanța cîștigurilor și pierderilor, iar cîștigurile erau de două ori mai mari decît se așteptase. *Saké*-ul ei avea gust mai bun ca niciodată și, dacă prețurile la mîncare crescuseră, crescuse și prețul la *saké*. Îi scrise imediat fiului ei la Odawara, locul unde se afla fabrica lor de *saké*, spunîndu-i să dubleze cantitatea. Apoi descurcă inevitabilele certuri dintre slujnice, concedie trei și mai angajă patru ; trimise după samsarul de curtezane și se tîrgui mult pentru contractele a încă șapte fete pe care le admira.

— Și cînd ai dori să sosească onoratele doamne, Gyoko-san ? zîmbi afectat bătrîna, al cărei cîștig era considerabil.

— Imediat. Imediat. Dă-i drumul, zorește-te !

După aceea chemă tîmplarul și făcu planuri pentru extinderea Casei de Ceai, pregătind camere în plus pentru noile doamne.

— În sfîrșit, terenul de pe Strada a Șasea e de vînzare, stăpînă. Doriți să închei acum tîrgul ?

De luni de zile așteptase să se vîndă locul acela, dar acum clătină din cap și dădu instrucțiuni să aleagă patru hectare din terenul viran de pe deal, la nord de oraș.

— Dar nu-l lua pe tot tu singur. Folosește mijlocitori. Nu te lăcomi. Și nu vreau să se afle că-l cumperi penpentru mine.

— Dar patru hectare ? Asta e...

— Cel puțin patru, poate cinci peste încă cinci luni. Dar numai cu drept de opțiune, înțelegi ? Toate să fie puse pe aceste nume.

Îi dădu lista persoanelor de încredere și-l zori să plece. De pe acum ea vedea cu ochii minții locul acela împrejmuit cu ziduri în interiorul unui oraș deja prosper. Chicoti de bucurie.

Apoi trimise după fiecare curtezană, pe unele le lăudă, pe altele le dojeni, la altele țipă, cu altele plînse. Le scăzu sau crescu prețurile la-mpărțitul pernei. Apoi, în mijlocul acestei tevaturi, a fost anunțat Omi.

— Îmi pare rău, dar Kiku-san nu se simte bine, îi spuse ea. Nimic grav ! Nu e decît de la schimbarea vremii. Biata copilă !

— Insist s-o văd.

— Îmi pare rău, Omi-san, dar cu siguranță dumneata nu *insişti*. Kiku-san aparține seniorului dumitale, *neh* ?

— Știu cui aparține, strigă Omi. Vreau s-o văd, asta-i tot.

— Bineînțeles, dumneata ai tot dreptul să țipi și să blestemi, dar te rog, iartă-mă. Îmi pare rău, ea nu se simte bine. În seara asta, sau poate mai tîrziu, sau mîine, ce pot să fac, Omi-san ? Dacă ea se face destul de bine, poate c-am să reușesc să trimit vorbă, dacă-mi spui unde stai...

El îi spuse, știind că nu poate face nimic, și plecă valvîrtej, dorind să facă praf și pulbere Mishima.

Gyoko rămase o clipă cu gîndul la Omi, apoi trimise după Kiku și-i spuse programul pe care i-l aranjase pentru cele două nopți în Mishima.

— Poate că izbutim s-o convingem pe doamna Toda să amîne plecarea cu patru sau cinci nopți, copilă. Știu aici vreo cinci sau șase persoane în stare să plătească sume fabuloase ca tu să-i distrezi la unele petreceri restrînse. Ehei ! Acum că marele *daimyo* te-a cumpărat, nici unul nu te mai poate atinge, niciodată, așa că poți să cînți, să dansezi, să faci pantomimă și să fii prima noastră *gei-sha !*

— Și bietul Omi, stăpînă ? Nu l-am auzit niciodată atît de mînios, îmi pare rău c-a strigat la tine.

— O ! Ce contează un strigăt sau două cînd noi, în sfîrșit, tratăm cu *daimyo* și cu cei mai bogați dintre bogații misiți de orez și mătase. Astă-seară am să-i spun lui Omi-san unde ai să cînți ultima oară, dar mult mai devreme, ca el să trebuiască s-aștepte. Am s-aranjez o cameră prin apropiere. Între timp, lui o să i se-aducă *saké* din belșug... și Akiko îl va servi. N-o să fie cu supărare dac-ai să-i cînți și lui după aceea un cîntec trist sau două — noi încă nu sîntem sigure în privința lui Toranaga-sama, *neh* ? Nu ne-am primit încă banii, ca să nu mai vorbim de primejdii.

— Te rog, iartă-mă, n-ar fi o alegere mai bună Choko ? E mai drăguță, mai tînără și mai dulce. Sînt sigură că i-ar plăcea mai mult.

— Da, copilă, dar Akiko e puternică și cu multă experiență. Cînd soiul ăsta de nebunie se-abate asupra bărbaților, ei sînt înclinați să fie foarte duri. Mai duri decît

ai putea crede. Chiar și Omi-san. Nu vreau ca Choko să fie vătămată. Lui Akiko îi place primejdia și are nevoie de un pic de violență ca să fie-n formă. Ea o să-i spulbere toată durerea ce mocnește-n el. Du-te acum și alege cel mai frumos chimonou și cele mai bune parfumuri...

Gyoko o trimise pe Kiku să se pregătească și, neobosită, se apucă iar să-și pună la punct ultimele treburi ale casei. Apoi, cînd totul fu gata — pînă și invitațiile la ceaiul de a doua zi pentru opt din cele mai influente *mama-san* din Mishima, spre a discuta o problemă de mare importanță —, ea se cufundă mulțumită în baie.

— Aaaah !

La timpul potrivit, urmă un masaj desăvîrșit, apoi parfumul, pudra, fardul și coafura, după care chimonoul nou, lejer, din mătase vaporoasă. Mai tîrziu, exact cînd trebuia, sosi favoritul ei. Era un student de optsprezece ani, fiul unui samurai scăpătat, cu numele de Inari.

— O, ce drăguță ești ! Am zburat încoace în clipa cînd am primit poemul tău, spuse el pe nerăsuflate. Ai avut o călătorie plăcută ? Sînt atît de fericit să-ți spun bine ai venit ! Mulțumesc, mulțumesc pentru daruri, sabia este desăvîrșită, la fel și chimonoul ! O, ce bună ești cu mine !

Da, sînt, își spuse în sinea ei, deși, față de el, o nega cu-nverșunare. Nu mult mai tîrziu, ea zăcea lîngă el transpirată și istovită. Oh, Inari, gîndea ea amuzată, nu ești nici la degetul mic al lui Anjin-san, dar ai o vigoare de nestăpînit !

— De ce rîzi ? întrebă el aproape adormit.

— Pentru că mă faci fericită, suspină ea, încîntată că avusese marele noroc să fie educată.

Sporovăi cu naturalețe, îl lăudă din belșug și-l alintă ca să doarmă. Mîinile și vocea-i dezobișnuite de atîta vreme izbutiră încet, cu un efort de voință, să facă tot ce era necesar. Mintea-i rătăcea departe. Se întreba despre Mariko și iubitul ei și cerceta toate posibilitățile. Cît de departe să-ndrăznească s-o constrîngă pe Mariko ? Față de cine să-i dea în vileag ? Cu cine s-o amenințe, iscusit, bineînțeles : cu Toranaga, cu Buntaro, sau cu cine altcineva ? Cu preotul creștin ? Ar fi vreun cîștig în asta ? Sau cu seniorul Kiyama. Cu siguranță, orice scandal legat de marea doamnă Toda și de barbar ar ruina șansa fiului ei de a se însura cu nepoata lui Kiyama. Ar aduce-o amenințarea asta

la mîna mea ? Sau dacă nu fac nimic, cîştigul va fi mai mare aşa ?

Păcat de Mariko. O doamnă atît de drăguţă ! Ar fi fost o curtezană extraordinară ! Păcat de Anjin-san. La naiba, dar el e deştept, aş putea scoate şi de la el o avere.

Cum să folosesc mai bine taina asta, înainte ca ea să fie dezvăluită şi cei doi omoriţi ?

Fii atentă, Gyoko, se avertiză singură. N-ai mult timp la îndemînă ca să hotărăşti în legătură cu problema asta, şi cu celelalte noi secrete, puştile şi armele ascunse de ţăranii din Anjiro, de exemplu, sau noul regiment de muschete : număr de oameni, de puşti, ofiţeri şi organizare. Sau în legătură cu Toranaga, care, noaptea trecută, la Yokosé, a împărţit perna cu Kiku cu plăcerea şi vigoarea unui bărbat de treizeci de ani, şi-a dormit pînă-n zori ca un prunc. Nu aşa se comportă un bărbat înnebunit de teamă, *neh ?*

Sau chinurile preotului virgin, cu tonsură, care, gol şi în genunchi, s-a rugat mai întîi Dumnezeului său creştin, cerînd iertare pentru păcatul pe care era pe cale să-l facă şi pentru celălalt păcat, cel adevărat, pe care-l făcuse în Osaka. Acolo aflase lucruri ciudate, secrete, „taine de spovedenie", care-i fuseseră şoptite de un lepros, iar el, în chip necinstit, le spusese seniorului Harima. Cum s-ar folosi Toranaga de ele ? Vorbe, vorbe ce nu mai conteneau. Atîta ură, agonie şi ruşine măcinată de chinuri !

Sau despre ajutorul de bucătar al lui Omi, care i-a spus în taină unei slujnice, iar slujnica i-a spus iubitului ei şi acesta lui Akiko, cum că auzise, din întîmplare, pe Omi şi mama lui punînd la cale moartea lui Kasigi Yabu, seniorul lor ? Ehei ! Ştirea asta dată în vileag ar însemna dihonia intrată în clanul Kasigi ! Dar dacă ar ajunge la urechile lui Toranaga oferta făcută în taină lui Zataki de către Omi şi Yabu, sau cuvintele murmurate în somn de Zataki, pe care fata cu care a-mpărţit perna le-a ţinut minte şi mi le-a vîndut în ziua următoare pentru un *chogin* de argint. Cuvintele dădeau de înţeles că generalul Ishido şi doamna Ochiba mănîncă împreună, dorm împreună şi că însuşi Zataki îi auzise gîfiind şi strigînd cînd Yanq-ul străpungea Yin-ul pînă-n Cîmpia Îndepărtată. Gyoko zîmbi în sinea ei, mîndră de ea. Scandalos, *neh,* oameni în locuri atît de sus puse !

Ciudat era şi faptul că seniorul Zataki, în momentul Norilor şi Ploii, şi de cîteva ori puţin mai înainte, a numit-o, fără să-şi dea seama, pe fata cu care împărţea perna „Ochiba". Curios, *neh ?*

Zataki, cel atît de necesar ambelor părţi, şi-ar schimba jocul, dacă Toranaga i-ar oferi-o pe Ochiba ca momeală ? Gyoko chicoti înviorată de minunatele secrete, toate atît de valoroase pentru urechea potrivită, pe care bărbaţii le scăpaseră în clipele lor de extaz.

— L-ar schimba, murmură ea plină de încredere. Da, cu siguranţă.

— Poftim ?

— Nimic, nimic, Inari-chan. Ai dormit bine ?

— Poftim ?

Ea zîmbi şi-l lăsă să se cufunde iar în somn, apoi îl mîngîie şi-l sărută, pentru plăcerea lui. Şi-a ei.

— Unde e englezul, părinte ?

— Nu ştiu exact, Rodrigues. S-ar putea să fie într-unul din hanurile din sudul Mishimei. Am lăsat un servitor să afle în care anume.

Alvito înmuie o coajă de pîine proaspătă în restul de sos din farfurie.

— Cînd ai să ştii ?

— Mîine, negreşit.

— *Que va,* mi-ar plăcea să-l revăd. E sănătos ? întrebă calm Rodrigues.

— Da.

Clopotul navei bătu de şase ori. Erau trei ceasuri după-amiaza.

— Ţi-a povestit ce i s-a întîmplat de cînd a plecat din Osaka ?

— Ştiu cîte ceva de la el şi de la alţii. E o poveste lungă şi sînt multe de spus. Mai întîi o să mă ocup de mesajele mele şi apoi stăm de vorbă.

Rodrigues se lăsă pe spate în scaunul său din cabina mică de la pupa.

— Bun. Ar fi foarte bine. Privi chipul aprig al iezuitului, ochii tăioşi, căprui, cu irizaţii galbene. Ochi de pisică. Ascultă, părinte, spuse el, englezul mi-a salvat nava şi viaţa. Cu siguranţă că e duşman, cu siguranţă că e

eretic, dar e pilot, unul din cei mai buni din cîți au fost vreodată. Nu e greșit să respecți un dușman și chiar să-ți placă de unul.

— Isus și-a iertat dușmanii ; ei totuși l-au răstignit pe cruce. Calm, la rîndul lui, Alvito îl privi și el țintă pe pilot. Și eu îl plac sau, cel puțin, îl înțeleg mai bine. Să-l lăsăm deocamdată.

Rodrigues încuviință din cap bucuros. Băgă de seamă că farfuria preotului era goală, așa că se-ntinse peste masă și mută platoul mai aproape.

— Părinte, mai ia niște clapon. Pîine ?

— Mulțumesc, da, am să mai iau. Nu mi-am dat seama cît mi-era de foame.

Încîntat, preotul mai rupse un copan și-și puse și din tocătura de salvie, ceapă și pîine, apoi turnă ultima rămășiță de sos gras deasupra.

— Vin ?

— Da, mulțumesc.

— Unde-ți sînt ceilalați oameni, părinte ?

— I-am lăsat la un han, lîngă debarcader.

Rodrigues își aruncă privirea spre hublourile de la pupa care dădeau spre Nimazu, debarcadere, port și gura rîului Kano, ce se găsea chiar la tribord, unde apa era mai întunecată decît restul mării. O mulțime de bărci de pescuit se agitau încoace și-ncolo.

— Servitorul pe care l-ai lăsat, părinte, e de încredere ? Ești sigur c-o să ne găsească ?

— O, da. Cu siguranță ei n-or să plece în mai puțin de două zile. Alvito hotărîse deja să nu amintească nimic despre ceea ce el, sau mai bine zis, ceea ce fratele Michael bănuia, așa că adăugă doar atît : Nu uita că ei călătoresc cu mare pompă. La rangul Todei Mariko și sub steagurile lui Toranaga, ei călătoresc cu foarte mare pompă. Oricine, pe-o rază de patru leghe, are să știe unde sînt și unde trag.

Rodrigues rîse.

— Englezul cu mare pompă ? Cine ar fi crezut-o ? Ca un ticălos de *daimyo !*

— Asta nu e nimic, pilotule ! Toranaga l-a făcut samurai și *hatamoto.*

— Ce ?

— Acum pilotul șef Blackthorne poartă cele două săbii. Și pistoalele lui. Acum este, într-o anumită măsură, omul de încredere al lui Toranaga și protejatul lui.

— *Englezul ?*

— Da.

Alvito lăsă tăcerea să se-aştearnă în cabină şi se apucă iar de mîncat.

— Şi ştii de ce ? întrebă Rodrigues.

— Da, în parte. Toate la vremea lor, pilotule.

— Spune-mi doar de ce. Pe scurt. Amănuntele mai tîrziu, te rog.

— Anjin-san i-a salvat viaţa lui Toranaga de trei ori. De două ori în timpul fugii din Osaka şi ultima oară în Izu, în timpul unui cutremur.

Alvito mestecă cu poftă carnea de pe copan. O dîră de sos i se prelinse pe barba-i neagră.

Rodrigues aşteptă, dar preotul nu mai spuse nimic. Gînditor, îşi coborî privirea spre pocalul pe care-l ţinea în căuşul palmelor. Lumina se oglindea în vinul roşu rubiniu. După o lungă pauză spuse :

— N-o să fie bine pentru noi dacă afurisitul de englez e apropiatul lui Toranaga. Absolut deloc. Nu ?

— Aşa-i.

— Cu toate astea, mi-ar plăcea să-l văd.

Preotul nu spuse nimic. Rodrigues îl lăsă să mănînce tot din farfurie în tăcere, apoi îl mai servi, bucuria părăsindu-l. Acceptă ultimele resturi, ultima aripă şi încă un pocal de vin. Apoi, în încheiere, un excelent coniac franţuzesc, pe care părintele Alvito îl scoase dintr-un bufet.

— Rodrigues, vrei un pahar ?

— Mulţumesc.

Marinarul îl urmări cu privirea pe Alvito turnînd licoarea de culoarea alunei în paharul de cristal. Vinul şi coniacul proveneau din rezerva personală a Părintelui Superior, ca dar de plecare pentru prietenul său iezuit.

— Bineînţeles, Rodrigues, poţi să bei şi tu din el împreună cu părintele, spusese dell' Aqua. Mergeţi cu Dumnezeu ! Să vă ocrotească şi să v-aducă înapoi teferi.

— Mulţumesc, Eminenţă.

Da, mulţumesc, Eminenţă, dar să le ia naiba de mulţumiri, îşi spuse Rodrigues în sinea lui cu amărăciune, nici o mulţumire, pentru că l-aţi pus pe căpitanul general să-mi poruncească să mă îmbarc pe corabia asta nenorocită, sub comanda acestui iezuit şi să mă ia din braţele Graciei, draga de ea. Doamne, viaţa e atît de scurtă, prea scurtă şi prea nesigură ca s-o iroseşti însoţindu-i pe împuţiţii de preoţi, fie el şi Alvito, care, mai mult decît oricine,

e un om și jumătate, și, tocmai de aceea, mai periculos. Doamne, ajută-mă !

— O ! Pleci, Rod-san ? Pleci așa de curînd ? Îmi pare rău...

— Mă-ntorc curînd, draga mea.

— O, îmi pare rău... o să-ți ducem dorul, micuțul și cu mine.

Pentru o clipă îi trecuse prin minte s-o ia la bordul *Santei Filipa*, dar imediat îndepărtase gîndul, știind că era periculos pentru ea, pentru copil și pentru navă.

— Îmi pare rău, mă-ntorc curînd.

— Noi așteptăm, Rod-san. Te rog, iartă-mi tristețea, îmi pare rău.

Auzea mereu portugheza pe care ea se străduia din răsputeri s-o vorbească, insistînd să fie chemată cu numele ei de botez, Gracia, și nu Nyan-nyan, care suna atît de frumos și care însemna Pisoi, ceea ce i se potrivea atît de bine, iar lui îi plăcea mai mult.

El pornise în larg din Nagasaki, urînd această plecare, blestemînd toți preoții și căpitanii generali, dorind să se termine vara și toamna ca să poată ridica ancora Corabiei Negre, deja cu calele pline de lingouri, să se-ndrepte, în sfîrșit, spre casă, bogat și fără să mai depindă de nimeni. Dar atunci ce-o să fie ? Îl măcina mereu aceeași întrebare. Ce-o să se întîmple cu *ea* și copilul ? Doamne, ajută-mă să aflu un răspuns în pace.

— O masă excelentă, Rodrigues, spuse Alvito, jucîndu-se cu un miez de pîine pe masă. Mulțumesc.

— Bun. Rodrigues era serios acum. Care îți e planul, părinte ? Ar trebui...

Se opri în mijlocul propoziției și privi pe fereastră. Apoi, nemulțumit, se ridică de la masă și se îndreptă șchiopătînd spre un hublou, ce dădea spre țărm, și privi atent afară.

— Ce e, Rodrigues ?

— Mi s-a părut că s-au schimbat curenții. Vreau doar să verific spațiul de manevră. Deschise mai mult hubloul și se plecă în afară, dar tot nu putu să vadă ancora prova. Iartă-mă o clipă, părinte.

Urcă pe punte. Apa clipocea pe lîngă lanțul ancorei ce intra oblic în mîl. Nici o mișcare, apoi apăru un ușor siaj și nava se lăsă împinsă de vîntul din pupa, spre a-și relua noua poziție o dată cu refluxul. El verifică direcția și apoi

posturile de veghe. Totul era în ordine. Nici o altă barcă nu era prin preajmă. După-amiaza era frumoasă, ceața dispăruse de mult. Erau cam la un cablu de țărm, destul de în larg spre a evita un control neașteptat din partea autorităților și foarte departe de drumurile ce duceau la debarcadere.

Ambarcațiunea lui era o *lorcha*, o navă japoneză, la care fuseseră adaptate o velatură și un greement modern, portughez : rapidă, cu două catarge și un bompres cu două vele. Avea patru tunuri pe puntea centru și cîte două mai mici la pupa și prova. Numele ei era *Santa Filipa* și avea un echipaj de treizeci de oameni.

Își îndreptă privirea spre oraș și spre dealurile din zare.

— Pesaro !

— Da, *senhor ?*

— Pregătește barcazul. Mă duc la țărm înainte de lăsarea întunericului.

— Bine. E-n ordine. Cînd vă-ntoarceți ?

— În zori.

— Și mai bine ! Eu o să conduc grupul de zece oameni care va merge la țărm.

— Nimeni nu pleacă la țărm, Pesaro. E *kinjiru !* Ți-ai pierdut mințile ?

Rodrigues străbătu cu pași mari duneta și se aplecă peste parapet.

— Nu e drept ca toți să sufere, spuse nostromul Pesaro, frîngîndu-și mîinile mari, pline de bătături. Eu o să conduc grupul și promit că n-o să fie nici o dandana. Stăm închiși aici de două săptămîni.

— Autoritățile din portul ăsta spun *kinjiru*, așa că, îmi pare rău, rămîne totuși *kinjiru !* Ai uitat ? Aici nu e Nagasaki !

— Da, zău că e mai mare păcatul ! Omul mătăhălos se încruntă. N-a fost făcut zob decît un singur *jappo.*

— Unul mort, făcut chisăliță, doi înjunghiați, o mulțime de răniți și o fată lovită, toate astea pînă cînd samuraiul a oprit scandalul. V-am prevenit pe toți înainte de a pleca la țărm : „Nimazu nu e Nagasaki, așa că aveți grijă ce faceți !“ Doamne ! Am avut noroc că n-a murit decît un marinar de-al nostru. După lege, ei ar fi avut tot dreptul să vă ciopîrțească pe toți cinci.

— După legea lor, pilotule, nu după a noastră. Să-i ia dracu de maimuțe ! N-a fost decît o încăierare la un bordel.

— Da, dar oamenii tăi au început-o, autoritățile mi-au pus nava sub carantină, așa că toți rămîneți la bord. Inclusiv tu ! Rodrigues își mișcă piciorul ca să-și mai domolească durerea. Ai răbdare, Pesaro. Acum, că părintele s-a-ntors, o să plecăm.

— Cu refluxul ? E un ordin ?

— Nu, nu încă. Doar pregătește barcazul. Gomez o să vină cu mine.

— Lăsați-mă și pe mine să vin, da ? *Por favor*, pilotule. Mi s-a făcut lehamite să stau vîrît în hîrdăul ăsta blestemat.

— Nu. Ai face bine să nu mergi la țărm în seara asta. Nici tu, nici oricare altul.

— Și dacă nu vă-ntoarceți pînă-n zori ?

— Înțepenești aici, la ancoră, pînă mă-ntorc. Clar ?

Nostromul se încruntă și mai mult. Șovăi, apoi bătu în retragere.

— Da, da, e limpede, pentru Dumnezeu.

— Bine.

Rodrigues coborî în cabina de jos. Alvito aținise, dar se trezi în clipa cînd pilotul deschise ușa.

— Totu-i bine ? întrebă el, cu mintea și trupul ostoite acum.

— Da. N-a fost decît o rotire. Rodrigues sorbi cu lăcomie niște vin ca să-și îndepărteze greața. Totdeauna se-ntîmpla așa după ce era la un pas de răzmeriță. Dacă Pesaro n-o lăsa baltă pe loc, Rodrigues ar fi trebuit ori să-i ardă omului una peste mutră, ori să-l bage-n fiare, ori să poruncească cincizeci de lovituri, ori să-l treacă pe sub chilă, ori să pună în aplicare una din cele o sută de porcării esențiale prin legea mării, pentru a menține disciplina. Fără disciplină, orice navă era pierdută. Ce plan aveți acum, părinte ? Plecăm în zori ?

— Cum sînt porumbeii călători ?

— În bună stare. Mai avem încă șase : patru pentru Nagasaki și doi pentru Osaka.

Preotul se mai uită o dată la soare. Mai erau patru sau cinci ceasuri pînă la asfințit. Destul timp ca să trimită păsările cu primul mesaj codificat, pe care-l plănuise de multă vreme : „Toranaga capitulează în fața or-

dinelor regenţilor. Mă duc mai întîi la Yedo, apoi la Osaka. Îl voi însoţi pe Toranaga la Osaka. El zice că putem totuşi să înălţăm catedrala la Yedo. Amănunte prin Rodrigues."

— Vrei, te rog, să-i spui îngrijitorului să pregătească imediat doi pentru Nagasaki şi unul pentru Osaka ? spuse Alvito. Apoi o să stăm de vorbă. N-o să mă întorc cu tine. Am să merg la Yedo pe şosea. O să-mi ia mai toată noaptea şi ziua de mîine ca să scriu o misivă amănunţită pe care s-o duci Părintelui Superior, lui însuşi. Poţi să pleci imediat ce am terminat ?

— E-n ordine. Dacă are să fie prea aproape de căderea nopţii, am s-aştept pînă-n zori. Sînt bancuri de nisip şi nisipuri mişcătoare pe vreo zece leghe.

Alvito se-nvoi. Cele douăsprezece ceasuri în plus n-aveau mare importanţă. Ştia c-ar fi fost cu mult mai bine dacă ar fi putut trimite veştile din Yokosé. Dumnezeu să-l pedepsească pe diavolul păgîn care mi-a omorît acolo păsările ! Ai răbdare, îşi spuse. Ce rost are graba ? Nu e asta regula de bază a Ordinului nostru ? Răbdare. Cîştigă totul cel care aşteaptă şi munceşte. Ce contează douăsprezece ore sau chiar opt zile ? Acelea n-au să schimbe cursul istoriei. Zarurile au fost aruncate la Yokosé.

— O să călătoreşti cu englezul ? întrebă Rodrigues. Ca pînă acum ?

— Da, dar de la Yedo o să-mi urmez propria cale, înapoi spre Osaka. Am să-l însoţesc pe Toranaga. Aş vrea să te opreşti la Osaka cu o copie a misivei mele, în caz că Părintele Superior e acolo, sau a plecat din Nagasaki înainte de sosirea ta şi e-n drum către acolo. Poţi să i-o dai părintelui Soldi, secretarul său, dar numai lui.

— E-n ordine. Sînt bucuros că plec. Nu sîntem pe placul celor de aici.

— Cu mila lui Dumnezeu, putem să schimbăm toate astea, Rodrigues. Cu voia lui Dumnezeu o să creştinăm toţi păgînii de aici.

— Amin. Bărbatul înalt îşi simţi piciorul mai domolit, zvîcniturile potolindu-i-se pe moment. Rămase cu privirea pironită pe fereastră, apoi se ridică neliniştit. Am s-aduc eu însumi porumbeii. Scrieţi-vă mesajul, apoi o să stăm de vorbă despre englez.

Se duse pe punte şi alese păsările din panere. Cînd se-ntoarse, preotul folosise deja pana specială, ascuţită ca un ac, şi cerneala ca să scrie acelaşi mesaj cifrat pe foiţele minuscule de hîrtie. Alvito le puse în cilindri mici, îi sigilă şi dădu drumul păsărilor. Cele trei făcură o dată un cerc, apoi se-ndreptară stol către apus, în soarele după-amiezii.

— Stăm de vorbă aici sau jos ?

— Aici, e mai răcoare.

Rodrigues arătă spre postul de veghe de la mijlocul dunetei, unde nu puteau fi auziţi.

Alvito se aşeză pe scaunul de pe punte.

— Mai întîi despre Toranaga.

Îi spuse pilotului pe scurt ce se-ntîmplase în Yokosé, omiţînd incidentul cu fratele Joseph şi suspiciunile lui în legătură cu Mariko şi Blackthorne. Rodrigues era la fel de uluit de capitulare cum fusese şi el.

— Nici un război ? E un miracol ! Acum sîntem într-adevăr în siguranţă, Corabia Neagră la fel, biserica e bogată, noi sîntem bogaţi... să-i mulţumim lui Dumnezeu şi tuturor sfinţilor ! Asta e cea mai bună veste pe care ai fi putut-o aduce, părinte. Sîntem în siguranţă !

— Dac-o vrea Dumnezeu. Un singur lucru, care l-a spus Toranaga, m-a pus pe gînduri. El a zis aşa : „Pot să-l slobod pe creştinul meu — pe Anjin-san — cu nava şi cu tunurile lui."

Voia bună a lui Rodrigues îl părăsi.

— *Erasmus* e încă în Yedo ? Se află încă sub stăpînirea lui Toranaga ?

— Da. Se poate întîmpla ceva grav dacă englezul e lăsat liber ?

— Grav ? Nava aia ne-ar face harcea-parcea dacă ne-ar prinde Corabia Neagră în drum spre Macao, avîndu-l pe el la bord, înarmat şi cu un echipaj mai de doamne ajută. Noi n-avem decît o corabie mică să-i ţină calea, şi nu e de talia lui *Erasmus !* Dacă s-ar învîrti în jurul nostru, noi ar trebui să ne predăm !

— Eşti sigur ?

— Da, ar putea să ne termine ! Furios, Rodrigues îşi încleştă pumnii. Dar, stai puţin, englezul a spus că a ajuns aici cu doisprezece oameni şi nu toţi marinari, mulţi dintre ei negustori şi majoritatea bolnavi... Numai ei n-ar avea cum s-o manevreze. Singurul loc unde ar putea găsi

un echipaj ar fi la Nagasaki, sau la Macao. La Nagasaki ar putea să strîngă destui ! Acolo sînt cei care... mai bine să fie ţinut departe de Nagasaki şi de Macao !

— Ar putea să aibă un echipaj din băştinaşi ?

— Adică cîţiva din ticăloşii lui Toranaga ? sau *wako* ? Vrei să spui că, dacă Toranaga capitulează, toţi oamenii lui ajung *ronini, neh* ? Dacă englezul ar avea timp destul, i-ar putea pregăti cu uşurinţă. Doamne... te rog, iartă-mă, părinte, dar, dacă englezul are samurai sau *wako*... noi nu putem risca... el e prea bun. Am văzut-o cu toţii în Osaka ! Slobod, pe scîrba aia de navă, în Asia, cu un echipaj din samurai...

Alvito îl privi căzut pe gînduri.

— Cred c-ar fi mai bine să trimit un alt mesaj Părintelui Superior. Trebuie încunoştinţat dacă e urgent. El o să ştie ce e de făcut.

— Ştiu ce e de făcut ! Pumnul lui Rodrigues izbi parapetul. Se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre preot. Părinte, ascultă-mi confesiunea în prima noapte — chiar întîia oară cînd a stat el lîngă mine pe galeră, în largul mării, cînd plecam din Anjiro —, inima mi-a spus să-l omor. Apoi am încercat din nou, în timpul furtunii. Atunci l-am trimis la prova şi, cu bună ştiinţă, am făcut o voltă-n vînt, fără să-l previn şi fără ca el să aibă centura de salvare, ca să-l omor, dar englezul nu a căzut peste bord, cum s-ar fi întîmplat cu oricare altul. M-am gîndit c-a fost mîna lui Dumnezeu şi am fost sigur de asta cînd, mai tîrziu, el mi-a nesocotit ordinul, salvîndu-mi nava. Apoi, cînd corabia mea a fost în siguranţă, cînd pe mine m-a luat valul şi eram gata să mă înec, ultimul meu gînd a fost că era pedeapsa lui Dumnezeu pentru omorul ce-l plănuisem. Aşa ceva nu se face unui pilot, el nu mi-ar fi făcut-o niciodată ! Am meritat-o atunci şi apoi, cînd am văzut că trăiesc şi că el mă ajuta să beau, am fost atît de ruşinat şi din nou am implorat mila Celui de Sus şi am jurat să caut să fac ceva pentru el. Doamne ! izbucni el chinuit, omul acela m-a salvat, deşi *ştia* c-am încercat să-l omor. Am văzut-o în ochii lui. El m-a salvat şi m-a ajutat să trăiesc, iar eu acum trebuie să-l omor.

— De ce ?

— Căpitanul general avea dreptate : Dumnezeu să ne-ajute, dacă englezul iese în larg cu *Erasmus*, înarmat şi cu un echipaj mai acătării.

În liniștea nopții, Blackthorne și Mariko dormeau în căsuța lor, una din puzderia de case ce forma Hanul Cameliilor, de pe Strada a Noua din Sud. Fiecare căsuță avea trei camere. Mariko luase o cameră pentru ea și Chimmoko, Blackthorne alta și cea de a treia, care dădea spre ușa din față și spre verandă, fusese lăsată liberă pentru stat peste zi, pentru mîncat și tăifăsuit.

— Crezi că așa sîntem în siguranță ? întrebase Blackthorne neliniștit. Fără Yoshinaka, sau fără multe slugi și străji care să doarmă acolo ?

— Nu, Anjin-san. Nimic nu e cu adevărat în siguranță, dar are să fie plăcut să fim singuri. Acest han e socotit cel mai frumos și cel mai renumit din Izu. E drăguț, *neh* ?

Era, într-adevăr. Fiecare căsuță înălțată pe piloni eleganți, cu verande de jur-împrejur și cu patru trepte făcute din cel mai bun lemn, totul lăcuit și strălucitor. Fiecare era separată, la cincizeci de pași de vecinele ei, și toate erau înconjurate de flori îngrijite, în interiorul unei grădini mai mari, împrejmuită cu un gard înalt, de bambus. În grădină se aflau o mulțime de izvorașe, eleștee cu crini de pădure, cascade, pomi înfloriți, răspîndind tot felul de miresme — plăcute și dulci, pe timp de zi și de noapte —, cărări curate din dale, peste care se înălțau acoperișuri frumos ornamentate ce duceau spre băile centrale, reci, fierbinți și foarte fierbinți, alimentate de izvoare naturale. Pretutindeni erau lampioane multicolore, servitori și slujnice fericite și niciodată nu auzeai un cuvînt mînios, care să tulbure foșnetul pomilor, susurul apei și cîntul păsărilor din colivii.

— Bineînțeles că eu am cerut două case, Anjin-san, una pentru tine și una pentru mine. Din păcate, n-a fost liberă decît una, îmi pare rău. Yoshinaka nu e totuși nemulțumit, dimpotrivă, este încîntat că n-o să trebuiască să-și împartă oamenii. A pus străji la fiecare potecă, așa că sîntem în siguranță și nu putem fi deranjați ca în alte locuri. De ce să fim deranjați ? Ce-ar putea să nu fie în ordine cu o cameră aici și alta acolo și Chimmoko, care doarme în odaie cu mine ?

— Bine. N-am văzut niciodată un loc atît de frumos. Cît eşti de înţeleaptă şi de frumoasă !

— O, ce bun eşti cu mine, Anjin-san ! Mai întîi să facem baie, apoi cina, cu *saké* din belşug.

— Bine. Foarte bine.

— Lasă acum dicţionarul, Anjin-san, te rog.

— Dar tu întotdeauna m-ai încurajat...

— Dacă laşi dicţionarul, am... am să-ţi spun un secret.

— Ce ?

— L-am invitat pe Yoshinaka-san să mănînce cu noi. Am chemat şi cîteva doamne ca să ne distreze.

— O !

— După ce eu o să plec, tu o să alegi una, *neh ?*

— Îmi pare rău, dar asta ar putea să-ţi tulbure somnul.

— Promit că am să dorm buştean, iubitule. Serios, o schimbare ţi-ar putea prinde bine.

— Da, dar anul viitor, nu acum...

— Fii serios.

— Sînt.

— Atunci, dacă, din întîmplare, te răzgîndeşti şi o îndepărtezi în mod politicos pe doamna aceea — *după* ce Yoshinaka a plecat cu doamna lui — cine ştie ce-ar putea *kami*-ul nopţii să găsească pentru tine ?

— Ce ?

— Azi am făcut tîrguieli.

— O ! Şi ce-ai tîrguit ?

— Ehei !

Ea cumpărase o trusă cu instrumente folosite la-mpărţitul pernei, aşa cum le arătase Kiku şi, apoi, mult mai tîrziu, după ce Yoshinaka plecase şi Chimmoko stătea de pază în verandă, ea i le oferise cu o plecăciune adîncă. Pe jumătate în glumă, el le primise cu politeţe şi împreună aleseră un inel al plăcerii.

— Pare foarte aspru, Anjin-san, *neh ?* Nu ai nimic împotrivă ?

— Nu, dacă tu n-ai, dar nu mai rîde, c-o să strici totul. Stinge lumînările.

— O, nu, te rog, vreau să mă uit.

— Stinge lumînările, ori... Poftim, uite ce-ai făcut ! Nu mai rîde ! N-are rost să-ţi înfunzi capu-n aşternuturi...

— O ! Eşti... eşti sigur că n-ai nimic împotrivă ?

— Nu, dar nu prea mi-e de folos, cu toată vorbăria asta...

— O, n-are importanţă. A fost vina mea c-am rîs. O, Anjin-san, te iubesc atît de mult, te rog, iartă-mă.

— Te-am iertat.

— Îmi place să-ţi ating pielea.

— N-am simţit niciodată o mîngîiere ca a ta.

După aceea, ea adormise imediat, complet epuizată, dar el nu. Fusese preocupat numai de ea. Hotărîse ca de data aceasta să-i facă plăcere *ei.*

Apoi adormise. Mai tîrziu, zgomote de voci şi de ceartă, în japoneză şi în portugheză, îl treziră din somn. Pentru o clipă crezu că visează, apoi recunoscu vocea.

— Rodrigues !

Mariko murmură ceva, încă cufundată în somn.

La sunetul paşilor de pe potecă, el se lăsă în genunchi, stăpînindu-şi panica. O săltă ca pe o păpuşă, se îndreptă cu ea spre *shoji* şi se opri exact cînd uşa se deschidea pe dinafară. Era Chimmoko. Slujnica îşi ţinea capul plecat şi ochii închişi cu discreţie. Ţîşni pe lîngă ea cu Mariko în braţe şi, încă pe jumătate adormită, o aşeză uşor în propriile ei aşternuturi. Alergă apoi în vîrful picioarelor spre camera lui, lac de sudoare. Îşi puse pe bîjbîite un chimonou şi se grabi să iasă afară în verandă. Yoshinaka pusese deja piciorul pe cea de-a doua treaptă.

— *Nan desu ka,* Yoshinaka-san ?

— *Gomen nasai,* Anjin-san, spuse Yoshinaka. Arătă spre luminile de la poarta îndepărtată a hanului, adăugînd multe cuvinte pe care Blackthorne nu le înţelese. Bărbatul de-acolo, barbarul, vrea să te vadă şi eu i-am spus s-aştepte, dar el a zis că n-o s-aştepte. El se poartă ca un *daimyo,* dar nu e, şi a încercat să treacă cu forţa pe lîngă mine, dar eu l-am oprit. El a zis că e prietenul Domniei tale. E adevărat ?

— Hei, englezule ! Sînt eu, Vasco Rodrigues !

— Hei, Rodrigues ! îi strigă la rîndul lui Blackthorne fericit. E-n ordine. *Hai,* Yoshinaka-san. *Kare wa watashi no ichi yujin desu.* E prietenul meu.

— *Ah so desu !*

— *Hai. Domo.*

Blackthorne coborî scările pornind spre poartă. În spatele lui, auzi vocea lui Mariko.

— *Nan ja,* Chimmoko ? şi un răspuns în şoaptă, după care ea strigă cu autoritate : Yoshinaka-san !

— *Hai,* Toda-sama !

Blackthorne îşi întoarse privirile. Samuraiul urcă treptele şi se îndreptă spre camera lui Mariko. Uşa ei era închisă. Chimmoko stătea afară. Aşternutul ei mototolit era lîngă uşă, acolo unde dormea întotdeauna, dacă stăpîna ei, cum era şi firesc, nu voia s-o lase în camera ei. Yoshinaka se înclină spre uşă şi începu să raporteze. Blackthorne mergea desculţ pe potecă, într-o bună dispoziţie crescîndă, cu ochii aţintiţi la portughezul care-l aştepta cu un zîmbet larg. Lumina făcliilor îi dansa pe cercei şi pe catarama pălăriei fercheşe.

— Hei, Rodrigues. Mă bucur grozav că te văd. Ce-ţi face piciorul ? Cum de m-ai găsit ?

— Sfîntă Fecioară, te-ai înzdrăvenit, englezule, şi te-ai rotunjit ! Da, eşti viguros şi sănătos şi te porţi ca un ticălos de *daimyo.*

Rodrigues îl îmbrăţişă cu putere şi el îi răspunse la fel.

— Ce-ţi face piciorul ?

— Doare ca dracu, dar merge şi te-am găsit întrebînd unde este marele Anjin-san — ticălosul, banditul, matahala de barbar cu ochi albaştri !

Rîseră amîndoi, spunîndu-şi unul altuia tot felul de măscări, fără să se sinchisească de samuraii şi de servitorii care-i înconjurau. Imediat Blackthorne trimise un servitor după *saké* şi-l conduse pe Rodrigues spre casă. Amîndoi mergeau cu mersul lor de marinar ; Rodrigues, din obişnuinţă, cu mîna dreaptă pe mînerul floretei, şi degetul mare de la cealaltă îndoit sub cingătoarea lată, lîngă pistol. Blackthorne era cu un lat de palmă mai înalt, dar portughezul era mai spătos şi mai vînjos.

Yoshinaka aştepta în verandă.

— *Domo arigato,* Yoshinaka-san, spuse Blackthorne, mulţumind din nou samuraiului şi-i făcu semn lui Rodrigues spre una din perne. Să stăm de vorbă aici.

Rodrigues puse un picior pe trepte, dar se opri cînd Yoshinaka îi se aşeză în cale, arătînd spre floretă şi spre pistol, întinzînd apoi mîna stîngă cu palma în sus.

— *Dozo !*

Portughezul îl privi cu ochi duşmănoşi.

— *Iyé,* samurai-sama, *domo ari...*

— *Dozo !*

— *Iyé*, samurai-sama, *iyé !* repetă Rodrigues mai tălos. *Watashi yujin* [1], Anjin-san, *neh ?*

Blackthorne făcu un pas în față, încă uluit de confruntarea neașteptată.

— Yoshinaka-san, *shigata ga nai, neh ?* spuse el cu un zîmbet. Rodrigues *yujin, wata...*

— *Gomen nasai*, Anjin-san. *Kinjiru.* Yoshinaka dădu un ordin. Imediat samuraii înaintară împresurîndu-l pe Rodrigues amenințător și el întinse mîna din nou. *Dozo !*

— Tîrfele astea împuțite sînt pline de țîfnă, englezule, spuse el cu un zîmbet larg. Oprește-i, ce faci ? Pînă acum niciodată n-a trebuit să mă despart de armele mele.

— Stai, Rodrigues ! spuse el repede, intuind hotărîrea amenințătoare ce punea stăpînire pe prietenul său, apoi către Yoshinaka : *Domo, gomen nesai*, Rodrigues, *yujin, watash...*

— *Gomen nasai*, Anjin-san. *Kinjiru.* Apoi, dur, către portughez : *Ima !*

Rodrigues spuse pe un ton sardonic :

— *Iyé ! Wakarimasu ka ?*

Blackthorne trecu repede între ei.

— Hei, Rodrigues, ce importanță are ? Dă-i-le lui Yoshinaka. N-are nimic a face cu tine sau cu mine. E din cauza doamnei Toda Mariko-sama. Ea e acolo, înăuntru. Tu-i știi cît sînt de bănuitori cînd e vorba de arme în preajma *daimyo*-ilor sau a nevestelor lor. O să ne certăm toată noaptea, îi știi doar cum sînt, nu ? Ce importanță are ?

Portughezul se căzni să-și readucă zîmbetul pe chip.

— Bineînțeles. De ce nu ? *Hai. Shigata ga nai*, samurai-sama. *So desu !*

Se înclină ca un curtean, fără sinceritate, își desprinse floreta și teaca din cheutoare, își scoase pistolul și le oferi. Yoshinaka făcu semn unui samurai, care luă armele și fugi cu ele la poartă, unde le puse jos și rămase să le păzească. Rodrigues începu să urce treptele, însă din nou, politicos, dar ferm, Yoshinaka îl rugă să se oprească. Alți samurai înaintară ca să-l controleze. Furios, Rodrigues făcu un pas înapoi :

---

[1] Eu prieten (jpn.).

— *IYÊ ! Kinjiru,* pentru Dumnezeu. Ce...

Samuraii se aruncară asupra lui şi, înlănţuindu-i braţele, îl cercetară amănunţit. Găsiră două cuţite în carîmbul cizmelor, încă unul prins în curele pe antebraţul stîng, două pistoale mici — unul ascuns în căptuşeala hainei, altul sub cămaşă — şi o ploscă din cositor la şold.

Blackthorne cercetă pistoalele. Amîndouă erau încărcate.

— Şi celălalt a fost încărcat ?

— Da, bineînţeles. Ţara asta ne e vrăjmaşă, n-ai băgat de seamă, englezule ? Spune-le să-mi dea drumul !

— Nu în felul ăsta îţi vizitezi un prieten noaptea. *Neh ?*

— Îţi spun că pămîntul ăsta ne e vrăjmaş. Totdeauna sînt înarmat aşa. Nu eşti în toate minţile ? Pentru Dumnezeu, spune-le ticăloşilor ăstora să mă lase să plec.

— Asta-i tot ce ai ? Absolut totul ?

— Bineînţeles... Englezule, spune-le să mă lase să plec.

Blackthorne dădu pistoalele unui samurai şi înaintă cîţiva paşi. Pipăi cu atenţie căptuşeala cingătorii late, de piele, a lui Rodrigues. Un stilet foarte subţire, foarte flexibil, din cel mai bun oţel de Damasc alunecă din ascunzătoarea-i secretă. Yoshinaka îi sudui pe samuraii care făcuseră percheziţia. Ei îşi cerură scuze, dar Blackthorne nu se uita decît la Rodrigues.

— Mai ai ceva ? întrebă el cu stiletul în mînă.

Rodrigues se holba spre el încremenit.

— Am să le spun unde să se uite şi cum să se uite, Rodrigues. Aşa cum ar face-o un spaniol, unii din ei. Ce zici ?

— *Cabrón !*

— *Que va !* Grăbeşte-te ! Nu urmă totuşi nici un răspuns.

Blackthorne înaintă cu stiletul în mînă. *Dozo,* Yoshinaka-san. *Watashi...*

Rodrigues spuse răguşit :

— În panglica de la pălărie.

Blackthorne se opri.

— Bine, spuse el şi întinse mîna spre pălăria cu boruri largi.

— N-o să... n-o să le arăţi ?

— Tu n-ai face-o ?

— Ai grijă de pană, englezule, ţin la ea.

Panglica era lată şi bătoasă, pana ţanţoşă ca şi pălăria. Sub panglică era un stilet subţire, mai mic, făcut anume pentru aşa ceva, din oţel foarte bun, ce se putea modela cu uşurinţă după curbura pălăriei. Yoshinaka ţipă iarăşi la samurai.

— Jură, asta-i tot, Rodrigues ?

— Doamne sfinte... ţi-am spus doar !

— Jură.

Rodrigues se supuse.

— Yoshinaka-san, *ima ichi-ban. Domo,* spuse Blackthorne. Acum e în ordine. Mulţumesc.

Yoshinaka strigă un ordin. Oamenii lui dădură drumul portughezului. Rodrigues îşi frecă mădularele să-şi potolească durerea.

— Pot să mă aşez, englezule ?

— Da.

Rodrigues îşi şterse sudoarea cu o batistă roşie, apoi ridică plosca de cositor şi se aşează pe una din perne cu picioarele încrucişate. Yoshinaka rămase prin apropiere, în verandă. Toţi samuraii, în afară de patru, se întoarseră la posturile lor.

— De ce sînt atît de bănuitori ? Şi tu, englezule, de ce eşti la fel ? Pînă acum niciodată n-a trebuit să-mi las armele. Sînt eu un asasin ?

— Te-am întrebat dacă acelea sînt toate armele tale şi ai minţit.

— Nu eram atent. Sfinte Dumnezeule ! Ai să... ai să mă crezi un criminal de rînd ? Rodrigues adăugă amărît Ei, ce contează, englezule, ce mai contează ? De noaptea asta oricum s-a ales praful ...Ehei, dar ştai, englezule ! De ce să lăsăm un fleac să ne strice o seară grozavă ? Eu îi iert. Şi pe tine te iert, englezule. Tu ai avut dreptate şi eu am greşit. Îmi cer scuze. Mă bucur că te văd. Deşurubă dopul şi-i oferi plosca. Uite, ia nişte rachiu straşnic.

— Bea tu-ntîi.

Rodrigues se făcu pămîntiu la chip.

— Dumnezeule, crezi că aduc otravă ?

— Nu. Bea tu primul.

Rodrigues bău.

— Încă o dată !

Portughezul se supuse, apoi își șterse gura cu dosul palmei. Blackthorne luă plosca.

— *Salud.* O dădu peste cap și se prefăcu că-nghite, dar, fără să fie văzut, opri cu limba lichidul să i se ducă pe gît, oricît i-ar fi dat inima ghes să bea. Ah ! spuse el. A fost grozav. Poftim !

— Păstreaz-o, englezule ! E un dar.

— De la bunul părinte ? Sau de la tine ?

— De la mine.

— Juri ?

— Doamne Dumnezeule, jur ! spuse Rodrigues. A fost un dar de la mine și de la părinte ! Toată băutura de la bordul *Santei Filipa* îi aparține lui, dar Eminența sa a spus că pot să iau și eu. Plosca asta e una din duzina de la bord. E un dar. Unde-ți sînt bunele maniere ?

Blackthorne se prefăcu din nou că bea și i-o dădu înapoi.

— Poftim, mai trage o dușcă.

Rodrigues simți licoarea pînă-n vîrful degetelor și era bucuros că, după ce primise plosca plină de la Alvito, o golise pe-ascuns, o spălase bine și o reumpluse cu rachiu din propria lui sticlă. Doamne, se rugă el în gînd, iartă-mă că m-am îndoit de sfîntul părinte. O, Doamne, cobori iar pe pămînt și schimbă lumea asta în care cutezăm uneori să nu mai credem nici în preoți.

— Ce e ?

— Nimic, englezule. Mă gîndeam numai că lumea asta a ajuns o mare ticăloșenie, de vreme ce azi nu mai poți să ai încredere în nimeni. Am venit ca prieten și acum e o adevărată prăpastie între noi.

— Așa ai venit ?

— Da.

— Așa înarmat ?

— Totdeauna sînt înarmat așa. De-asta și trăiesc. *Salud !* Bărbatul mătăhălos ridică plosca posomorît și bău. Fac ceva pe lumea asta și pe toate !

— Vrei să zici că și pe mine ?

— Englezule, eu sînt Vasco Rodrigues, pilot în flota portugheză și nu un samurai împuțit. Am schimbat multe ocări cu tine, toate în glumă. În noaptea asta am venit să-mi văd prietenul și acum nu mai am nici un prieten. E foarte trist.

— Da.

— N-ar trebui să fiu trist, dar sînt. Fiind prieten cu tine, mi-am complicat teribil viaţa. Rodrigues se ridică, îşi dezmorţi spatele, apoi se aşeză iar. Nu-mi place să stau pe blestematele astea de perne ! Scaunele-s de mine. Pe navă. Ei bine, *salud*, englezule.

— Cînd ai virat-o cu prova-n vînt şi eu eram la mijlocul navei, ai vrut să m-arunci peste bord, nu-i aşa ?

— Da, răspunse imediat Rodrigues. Se ridică în picioare. Da, mă bucur că m-ai întrebat, pentru că asta-mi apăsa greu sufletul. Îmi pare bine că trăiesc şi ţi-o pot spune. Nu ţi-am putut-o mărturisi pînă acum. Da, englezule. Nu-ţi cer iertare, ori înţelegere, sînt bucuros să-ţi mărturisesc ruşinea asta.

— Crezi că eu ţi-aş face la fel ?

— Nu, dar, dacă s-ar întîmpla... Niciodată nu ştii pînă nu-ţi vine timpul să fii pus la-ncercare.

— Ai venit aici să mă omori ?

— Nu. Cred că nu. Nu cred că asta a fost la-nceput în mintea mea, deşi amîndoi ştim că, pentru poporul şi ţara mea, ar fi mai bine să fii mort. E atît de trist, dar atît de adevărat. Ce stupidă e viaţa, nu, englezule ?

— Eu nu vreau să mori. Eu vreau doar Corabia voastră Neagră.

— Ascultă, englezule, spuse Rodrigues fără mînie. Dacă ne întîlnim în larg, tu, în nava ta, înarmat, eu, în a mea, păzeşte-ţi viaţa. Asta-i tot ce-ţi pot spune. Pentru asta am venit. Am crezut c-o să pot să ţi-o spun ca prieten şi să rămîn totuşi prietenul tău. Îţi sînt îndatorat pe veci, dar să nu ne întîlnim pe mare ! *Salud !*

— Nădăjduiesc să-ţi prind Corabia Neagră în larg. *Salud*, pilotule.

Rodrigues se îndepărtă cu paşi mari. Yoshinaka şi samuraii îl urmară. La poartă, portughezul îşi adună armele. Curînd dispăru în noapte.

Yoshinaka aşteptă pînă ce străjile se duseră la posturile lor. Cînd fu mulţumit că totul e-n ordine, plecă şchiopătînd spre locuinţa lui. Blackthorne se aşeză iar pe una din perne şi, într-o clipă, slujnica pe care o trimisese după *saké* apăru bucuroasă cu tava, cu paşi abia simţiţi.

îi turnă o ceaşcă şi-ar fi rămas să-l servească în continuare, dar el o trimise la culcare. Acum era singur. Sunetele nopţii — freamătul frunzelor, cascada şi fîlfîitul păsărilor de noapte — îl împresurară. Totul era ca mai-nainte, dar totul se schimbase.

Trist, întinse mîna să-şi mai umple ceaşca, dar se auzi un foşnet de mătase şi o văzu pe Mariko care ţinea butelca. Îi turnă şi umplu şi cealaltă ceaşcă pentru ea.

— *Domo*, Mariko-san.

— *Do, itashimashité*, Anjin-san.

Ea se aşeză pe cealaltă pernă. Sorbiră pe-ndelete vinul fierbinte.

— Avea de gînd să te omoare, *neh* ?

— Nu ştiu, nu sînt sigur.

— Ce-a vrut să-nsemne „să cauţi ca un spaniol" ?

— Unii din ei îşi dezbracă prizonierii, apoi îi caută în anume locuri. Şi nu cu blîndeţe. Ei o numesc „a cerceta *con significa*", cu înţeles. Uneori folosesc cuţite.

— A ! Ea sorbi din *saké* şi ascultă şopotul apei. Şi aici e la fel, Anjin-san. Uneori. De-asta e înţelept să nu fii luat niciodată în captivitate. Dacă eşti prins, eşti într-atît de dezonorat că, orice-ar face învingătorul... E mai bine să nu fii prizonier. *Neh* ?

El îşi aţinti privirea spre lampioanele ce se mişcau în briza plăcută şi răcoroasă.

— Yoshinaka a avut dreptate, eu am greşit. Controlul era necesar. A fost ideea ta, *neh* ? Tu i-ai spus lui Yoshinaka să-l caute ?

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, sper că nu ţi-a adus neplăceri. A fost doar pentru că mă tem pentru tine.

— Îţi mulţumesc, spuse el, iarăşi în latină, deşi îi părea rău că avusese loc percheziţia. Fără ea, ar mai fi avut totuşi un prieten. Poate, îşi zise cu prudenţă.

— N-ai pentru ce, spuse ea, dar nu mi-am făcut decît datoria.

Mariko purta un chimonou de noapte şi peste el un chimonou albastru, iar părul legat uşor cu o panglică îi ajungea pînă-n brîu. Îşi întoarse privirea spre poarta îndepărtată ce se zărea printre pomi.

— Ai fost foarte înţelept în privinţa băuturii, Anjin-san. Mi-era ciudă c-am uitat să-l previn pe Yoshinaka

despre asta. Ai fost foarte isteț făcîndu-l pe el să bea de două ori. La voi se folosește mult otrava ?

— Uneori. Unii oameni o fac. E un obicei murdar.

— Da, dar foarte sigur. Și aici se folosește.

— Îngrozitor, nu-i așa, să nu poți avea încredere în nimeni ?

— O, nu, Anjin-san, îmi pare rău, răspunse ea. Asta e doar una din cele mai importante legi ale vieții — atît și nimic mai mult.

Cartea a patra

Capitolul 47

Lîngă debarcaderul din Yedo, nava *Erasmus* strălucea superb în soarele înalt al amiezii.

— Doamne, Mariko, uită-te la ea ! Ai văzut vreodată ceva asemănător ? Uită-te la conturul ei !

Nava lui se afla la o sută de paşi, dincolo de barierele închise, ancorată cu parîme noi la cheu. Împrejurimile erau straşnic păzite. Pe punte se vedeau numeroşi samurai, iar însemnele puse peste tot indicau că această zonă este interzisă, fără permisiunea personală a seniorului Toranaga.

Erasmus fusese proaspăt dată cu smoală şi vopsită, punţile erau curate, bordajul fusese călăfătuit şi tachelajul reparat. Pînă şi catargul prova, smuls de furtună, fusese înlocuit cu ultimul din rezervele din cală şi instalat perfect, la înclinaţia necesară. Toate parîmele erau strînse colac pe punte, iar în borduri tunurile străluceau sub stratul protector de ulei. Deasupra tuturor, ferfeniţit, flutura mîndru Leul Angliei.

— Ahoe ! strigă el, plin de bucurie, dincoace de bariere, dar nu veni nici un răspuns.

Una din santinele îi spuse că azi nu este nici un barbar pe navă.

— *Shigata ga nai,* spuse Blackthorne. *Domo.*

Îşi domoli nerăbdarea de a merge imediat pe corabie şi zîmbi radios spre Mariko.

— Mariko-san, arată de parcă-ar fi ieşit de la o reparaţie capitală din şantierul naval de la Portsmouth. Uită-te la tunurile ei, flăcăii trebuie să fi muncit pe brînci. E frumoasă, *neh ?* De-abia aştept să-i văd pe Baccus, Vinck şi pe ceilalţi. N-am crezut niciodată c-am s-o găsesc astfel. Doamne, arată grozav, *neh ?*

Mariko se uita la el, nu la navă ; ştia că acum ea fusese dată uitării.

N-are importanţă, îşi spuse, călătoria noastră s-a sfîrşit.

În dimineața asta ajunseseră la ultima barieră, la marginea orașului Yedo. Din nou fuseseră verificate documentele de călătorie și lăsați să treacă cu mare ceremonie, dar, de data asta, îi aștepta o nouă gardă de onoare.

— Ei ne vor duce la castel, Anjin-san. Tu ai să stai acolo și diseară o să ne întîlnim cu seniorul Toranaga.

— Bun, atunci înseamnă că avem o grămadă de timp. Privește, Mariko-san, docurile nu sînt la mai mult de o milă, *neh* ? Nava mea e pe undeva, pe acolo. Te rog, n-ai vrea să-l întrebi pe căpitanul Yoshinaka dacă nu ne putem duce pînă la ea ?

— El zice că-i pare rău, dar n-are instrucțiuni să facă asta, Anjin-san. El trebuie să ne conducă la castel.

— Te rog spune-i... poate-ar fi mai bine să-ncerc eu. *Taicho-san ! Okashira, sukoshi no aida watakushi wa ikatai no desu. Watakushi no funega asoko ni arimasu.* Căpitane, vreau să mergem în locul acela pentru puțin timp. Nava mea se află acolo.

— *Iyé,* Anjin-san, *gomen nasai. Ima...*

Mariko ascultase mulțumită și amuzată cum Blackthorne pledase politicos și insistase hotărît să-și vadă nava. Yoshinaka, fără tragere de inimă și încălcînd porunca, îl lăsase, dar numai pentru o clipă, *neh* ? Fusese îngăduitor deoarece Anjin-san își revendicase statutul de *hatamoto,* care îi dădea anumite drepturi de netăgăduit, și, totodată, îi arătase că o cercetare rapidă era importantă pentru seniorul Toranaga. Vizita lui pe navă ar salva, cu siguranță, timpul extrem de prețios al seniorului lor și era absolut necesară pentru întîlnirea din seara aceea.

— Da, Anjin-san se poate uita, dar, îmi pare rău, este interzis să meargă pe navă fără hîrtii semnate de seniorul Toranaga și trebuie să fie doar pentru puțin timp, pentru că sîntem așteptați, îmi pare rău.

— *Domo, taicho-san,* spusese Blackthorne plin de bucurie, mai mult decît încîntat că, pe zi ce trecea, înțelegea căile cele mai nimerite pentru a-i convinge și că stăpînea din ce în ce mai bine limba.

Noaptea trecută și mai toată ziua de ieri o petrecuseră la un han mai jos de drumul principal, cale de doi *ri* spre sud. Yoshinaka îi lăsase să lenevească la fel ca înainte.

O, asta a fost o noapte așa de frumoasă, își zise ea.

Fuseseră atîtea zile şi nopţi încîntătoare ! Totul mersese perfect, în afară de prima zi după ce părăsiseră Mishima, cînd părintele Tsukku-san îi prinsese din urmă şi armistiţiul precar dintre cei doi bărbaţi se destrămase. Cearta izbucnise brusc şi fusese amarnică, hrănită de incidentul cu Rodrigues şi de prea mult rachiu. După ameninţări şi blesteme, părintele Alvito plecase în grabă spre Yedo, lăsînd multă supărare în urma lui. Bucuria călătoriei se spulberase.

— Nu trebuia să lăsăm să se-ntîmple asta, Anjin-san.

— Dar omul n-avea nici un drept...

— O, da, sînt de acord, şi, bineînţeles, tu ai fost corect. Dar, te rog, dacă îngădui ca această întîmplare să-ţi distrugă armonia, ai să fii pierdut şi eu la fel. Te rog, te rog din suflet, poartă-te ca un japonez ! Înlătură această întîmplare, este una între alte zeci de mii. Nu trebuie s-o laşi să-ţi distrugă armonia.

— Cum ? Cum să fac asta ? Uită-te la mîinile mele ! Sînt atît de furios că nu le pot opri din tremurat !

— Priveşte la piatra asta, Anjin-san. Ascult-o cum creşte.

— Poftim ?

— Ascult-o cum creşte, Anjin-san. Lasă-ţi mintea să zăbovească asupra ei, asupra armoniei pietrei. Ascultă *kami*-ul acestei pietre. Ascultă, iubitule, de dragul vieţii tale. Şi de dragul meu.

El încercase dar prea puţin izbutise să înţeleagă vorbele ei cu tîlc. În zilele următoare, ea continuase să-l înveţe cum să-şi cîştige armonia şi echilibrul sufletesc, pe care ei îl numeau Gardul de Opt Ori Împrejmuit. Construind ziduri interioare de apărare, omul reuşea să-şi găsească singura cale spre armonie şi astfel putea supravieţui.

— Sînt atît de bucuroasă, Anjin-san, că preotul a plecat şi n-o să se mai întoarcă.

— Da.

— Ar fi fost mai bine dacă nu v-aţi fi certat. Mă tem pentru tine.

— Nu s-a schimbat nimic. El a fost întotdeauna duşmanul meu şi-o să fie mereu. *Karma* e *karma*. Dar nu uita că tot ce se petrece în afara noastră nu există. Nici el, nici altcineva. Pînă ajungem la Yedo. *Neh* ?

— Da. Eşti înţelept şi din nou ai dreptate. Sînt atît de fericită că sînt cu tine...

De la Mishima, drumul părăsise curînd cîmpiile plate şi şerpuise în sus, pe munte, spre pasul Hakoné. Se odihniseră acolo două zile, bucuroşi şi mulţumiţi. Muntele Fuji, cu vîrfu-i învăluit într-o cunună de nori, arăta măreţ în zori şi la apus de soare.

— Totdeauna e aşa ?

— Da, Anjin-san, mai întotdeauna este învăluit în ceaţă. Dar asta face ca apariţia lui limpede şi clară să fie şi mai minunată, *neh* ? Poţi să urci pînă-n vîrf, dacă vrei.

— Hai să urcăm acum !

— Nu acum, Anjin-san. Într-o bună zi o s-o facem. Trebuie să lăsăm ceva şi pentru viitor, *neh* ? O să urcăm pe Fuji-san la toamnă...

Coborînd spre cîmpiile din Kwanto, au întîlnit la tot pasul hanuri retrase, încîntătoare. Şi mereu aveau de trecut rîuri, pîraie şi pîrîiaşe, după ce lăsaseră marea undeva în dreapta. Alaiul lor se îndreptase spre nord, de-a lungul aglomeratului şi agitatului drum Tokaidō, traversînd cele mai mari orezării din împărăţie. Cîmpiile plate, aluvionare erau pline cu apă. Fiecare petic de pămînt era cultivat. Aerul era fierbinte şi umed, greu mirositor, de la excrementele umane pe care ţăranii le amestecau cu apă şi le puneau din belşug la rădăcina plantelor, cu o grijă uimitoare.

— Orezul ne dă hrana pe care o mîncăm, Anjin-san, *tatami*, pe care dormim, sandalele cu care umblăm, hainele care ne apără de ploaie şi de frig, paiele care ne încălzesc casele şi din care facem hîrtie pentru scris. Fără orez, noi nu putem exista.

— Dar duhoarea e insuportabilă, Mariko-san !

— E un preţ de nimic pentru atîta dărnicie, *neh* ? Fă numai ce facem noi, deschide-ţi ochii, urechile şi mintea. Ascultă vîntul şi ploaia, gîzele şi păsările, ascultă plantele cum cresc şi priveşte-ţi cu ochii minţii urmaşii care vor veni după tine pînă la sfîrşitul timpului. Dacă vei înţelege toate astea, Anjin-san, curînd vei simţi numai bucuriile vieţii. Îţi cere un exerciţiu îndelungat... dar numai aşa vei putea ajunge cu adevărat japonez, *neh* ?

— O, îţi mulţumesc, doamna mea ! Ţin să-ţi mărturisesc că începe să-mi placă orezul. Da, îmi place mai mult decît cartofii şi să mai ştii un lucru nu mai simt lipsa

cărnii. Nu e ciudat ? Şi nu-mi mai e atît de foame cum îmi era.

— Mie îmi e mai foame ca oricînd.

— Ah, eu vorbeam despre mîncare.

— Şi eu la fel.

La trei zile după pasul Hakoné, ea fusese indispusă şi-l rugase să ia pe una din slujnicele de la han.

— Ar fi înţelept, Anjin-san.

— Iartă-mă, n-aş vrea.

— Te rog, ţi-o cer. Trebuie să fim cu băgare de seamă. E mai prudent aşa.

— Pentru că mi-o ceri, atunci, da, dar mîine, nu astă-seară. În noaptea asta vom dormi liniştiţi.

Da, îşi zise Mariko, în noaptea aceea am dormit liniştiţi şi zorii au fost atît de minunaţi încît am părăsit căldura trupului său şi am stat în verandă cu Chimmoko şi am privit cum se zămislea o nouă zi.

— O, bună dimineaţa, doamna Toda. Gyoko stătea la poarta grădinii făcînd plecăciuni spre ea. Un revărsat de zori splendid, *neh* ?

— Da, minunat.

— Vă rog, pot să vă deranjez ? Aş putea să vorbesc numai cu dumneavoastră, singură ? Despre o chestiune de afaceri.

— Bineînţeles.

Mariko plecase din verandă, nevoind să tulbure somnul lui Anjin-san. O trimisese pe Chimmoko după ceai şi poruncise să fie puse pături pe iarbă, lîngă cascada mică din grădină.

Cînd fusese timpul cuvenit să înceapă şi erau doar ele singure, Gyoko spusese :

— Mă gîndeam cum aş putea să-i fiu de foarte mare ajutor lui Toranaga-sama.

— Cei o mie de *koku* au să fie mai mult decît o simplă dovadă de mărinimie.

— Trei secrete ar putea fi de şi mai mare preţ.

— Şi unul ar fi de-ajuns, Gyoko-san, numai să fie cel nimerit.

— Anjin-san e un om bun, *neh* ? Şi trebuie ajutat în viitor, *neh* ?

— Anjin-san are propria lui *karma*, răspunse ea ştiind că timpul tîrguielii sosise, întrebîndu-se ce trebuia să admită, dacă se încumetă să admită ceva. Vorbeam despre

seniorul Toranaga, *neh ?* Sau unul din secrete îl privește pe Anjin-san ?

— O, nu, doamnă. E așa cum ziceți. Anjin-san are propria lui *karma*, pe cît sînt de sigură că are propriile lui secrete. Mi-a trecut doar prin minte că Anjin-san e unul din vasalii favoriți ai seniorului Toranaga, așa că orice vine în apărarea stăpînului nostru, într-un fel, îi ajută și pe vasalii lui, *neh ?*

— Sînt de acord. Bineînțeles, e de datoria vasalilor să aducă la cunoștință *orice* știre, care ar putea să fie de folos stăpînului lor.

— Adevărat, doamnă, foarte adevărat. O, e o cinste așa de mare pentru mine să vă slujesc. *Honto.* Pot să vă spun cît de onorată sînt că mi s-a permis să călătoresc cu dumneavoastră, să vorbesc cu dumneavoastră, să mănînc și să rîd cu dumneavoastră și, din cînd în cînd, să vă fiu un modest povățuitor, oricît de slabe îmi sînt puterile, pentru care îmi cer iertare. Și, în cele din urmă, să vă spun că înțelepciunea Voastră e tot atît de mare pe cît frumusețea, iar curajul vă e tot atît de mare precum rangul.

— O, Gyoko-san, te rog, iartă-mă, ești prea amabilă și prea măgulitoare. Nu sînt decît soția unuia din generalii stăpînului nostru. Ce ziceai ? Patru secrete ?

— Trei, doamnă. Mă întrebam dacă ați vrea să le spuneți seniorului Toranaga în locul meu. Nu s-ar cădea ca eu să-i șoptesc la ureche ceea ce știu că nu e decît adevărul. Asta ar însemna să dau dovadă de maniere foarte proaste, pentru că n-aș ști să aleg cuvintele potrivite, sau cum să-i prezint știrile și, în orice caz, obiceiul nostru de a folosi un mijlocitor într-o problemă de oarecare importanță e mult mai bun, *neh ?*

— Cu siguranță, Kiku-san ar fi o alegere mai potrivită, nu ? N-am cum să știu cînd va trimite după mine, sau cît va trece pînă să fiu primită la el, sau nici măcar dacă ar fi interesat să asculte orice aș avea eu să-i spun.

— Vă rog, iertați-mă, doamnă, dar dumneavoastră ați fi cu mult mai bună. Puteți judeca valoarea informațiilor, pe cînd ea n-ar avea cum. Dumnevoastră ascultați cu urechile lui, ea se pricepe la alte lucruri.

— Eu nu sînt un sfetnic, Gyoko-san.

— Aș zice că ele merită o mie de *koku.*

— *So desu ka ?*

Gyoko se asigurase pe deplin că nu asculta nimeni, apoi îi povestise lui Mariko cele bîiguite de preotul creştin renegat, lucruri pe care i le mărturisise seniorul Onoshi în confesional şi pe care el le spusese unchiului său, seniorul Harima ; apoi ceea ce auzise, din întîmplare, cel de-al doilea bucătar al lui Omi despre uneltirea lui Omi şi a mamei lui împotriva lui Yabu ; şi, în sfîrşit, tot ceea ce ştia despre Zataki şi vădita lui poftă trupească pentru doamna Ochiba şi despre Ishido şi doamna Ochiba.

Mariko ascultase atentă, fără să comenteze, deşi darea în vileag a secretului confesional o uluise teribil şi mintea ei întrezărise noianul de posibilităţi pe care aceste informaţii le deschideau. Apoi îi pusese cu grijă tot felul de întrebări lui Gyoko ca să se asigure că înţelesese clar ceea ce i se spusese şi spre a şi le întipări bine în minte.

Cînd fusese mulţumită că ştia tot ceea ce Gyoko era pregătită să spună pentru moment — pentru că, evident, o persoană atît de vicleană ţine totdeauna multe de rezervă —, trimisese după ceai proaspăt.

Turnase ea însăşi în ceaşca lui Gyoko şi apoi îşi sorbiseră ceaiul pe îndelete. Amîndouă prudente, amîndouă sigure de propriile puteri.

— N-am cum să ştiu cît de importante sînt aceste informaţii, Gyoko-san.

— Bineînţeles, Mariko-sama.

— Cred că aceste informaţii şi mia de *koku* au să-i facă o foarte mare plăcere seniorului Toranaga.

Gyoko îşi stăpîni o sudalmă. Ea se aşteptase la o reducere însemnată a ofertei iniţiale.

— Îmi pare rău, dar banii n-au nici o însemnătate pentru un asemenea *daimyo*, deşi, pentru un om simplu ca mine, sînt o avere : o mie de *koku* îmi permit să las şi eu o moştenire, *neh* ? Fiecare trebuie să ştie întotdeauna exact cine este, nu, doamnă Toda ?

Tonul ei era tăios.

— Da, e bine să ştii ce eşti şi cine eşti, Gyoko-san. Asta este una din puţinele calităţi pe care le are o femeie faţă de un bărbat. O femeie întotdeauna ştie. Din fericire, eu ştiu ceea ce sînt. O, şi încă prea bine. Te rog, spune ce ai de spus.

Gyoko nu se dădu bătută sub ameninţare şi atacă scurt şi nepoliticos :

— Principalul este că amîndouă cunoaștem viața și înțelegem moartea, și amîndouă știm că felul cum ești privit în iad sau oriunde altundeva depinde de bani.

— Oare ?

— Da. Îmi pare rău, dar cred că o mie de *koku* e prea mult.

— Moartea e de preferat ?

— Mi-am scris deja poemul pentru moarte, doamnă

Cînd am să mor,
să nu mă ardeți,
să nu mă îngropați
doar să-mi aruncați hoitul pe un ogor
să-ngrașe vreun cîine hămesit.

— Dorința aceasta ar fi ușor de îndeplinit.

— Da, dar eu am urechi lungi și limba ascuțită, ceea ce poate că e mai important...

Mariko mai turnă ceai. Doar pentru ea.

— Îmi pare rău, ai într-adevăr ?

— O, da, precis. Vă rog să mă iertați, doamnă, dar am fost bine educată în privința asta și în multe altele... Nu mi-e teamă să mor. Mi-am scris testamentul și-am lăsat instrucțiuni amănunțite familiei mele în cazul unei morți neașteptate. De multă vreme sînt împăcată cu zeii și știu că la patruzeci de zile după moarte voi renaște. Iar dacă nu — femeia ridică din umeri —, atunci o să fiu un *kami*. Evantaiul i se oprise. Pot să-mi permit să vreau luna de pe cer, *neh* ? Vă rog să mă iertați c-am spus-o, dar eu sînt ca dumneavoastră : nu mă tem de nimic. Dar, spre deosebire de dumneavoastră, eu n-am nimic de pierdut în această viață.

— Prea multe vorbe despre lucruri rele, Gyoko-san, într-o dimineață atît de plăcută. E plăcută, *neh* ? Mariko se pregăti să facă pace. Aș prefera să te văd în viață, trăindu-ți în cinste bătrînețea, ca unul din stîlpii noii tale bresle. Ai avut o idee bine chibzuită, o idee grozavă, Gyoko-san.

— Mulțumesc, doamnă. Și mie mi-ar plăcea să fiți în siguranță, fericită și înfloritoare, după placul inimii Voastre. Cu toate distracțiile și onorurile pe care le doriți.

— Distracții ? repetase Mariko, pe un ton amenințător.

Gyoko era ca un cîine dresat să adulmece vînatul.

— Doamnă, eu nu sînt decît o femeie simplă, aşa că n-am cum să ştiu ce onoruri doriţi, sau ce distracţii v-ar face plăcere dumneavoastră, *ori fiului dumneavoastră*.

Fără să bage de seamă vreuna din ele, partea fină, din lemn a evantaiului lui Mariko pocnise între degetele ei. Briza încetase. Aerul umed şi fierbinte plutea peste grădina ce dădea spre o mare fără valuri. Muştele bîntuiau încoace şi-ncolo, se aşezau şi o porneau din nou.

— Ce... ce onoruri sau distracţii ţi-ai dori ? Pentru tine ?

Mariko o privea fix, cu o fascinaţie plină de ură, ştiind acum că trebuie s-o distrugă pentru a-şi salva fiul.

— Pentru mine nimic, rosti Gyoko. Seniorul Toranaga mi-a dat onoruri şi bogăţii cum nici n-am visat. Dar pentru fiul *meu* ? O, da, lui i s-ar putea da o mînă de ajutor.

— Ce ajutor ?

— Două săbii.

— Imposibil.

— Ştiu, doamnă. Îmi pare rău. Sînt atît de uşor de dat şi totuşi acum e cu neputinţă... Cu toate astea, războiul bate la uşă şi va fi nevoie de mulţi oameni ca să lupte.

— Acum n-o să fie nici un război. Seniorul Toranaga va pleca la Osaka.

— Două săbii nu înseamnă mult.

— Imposibil. Îmi pare rău, asta nu stă-n puterea mea.

— Iertaţi-mă, dar n-am cerut de la *dumneavoastră* nimic, însă ăsta-i singurul lucru care mi-ar face plăcere. Nimic altceva. O picătură de sudoare căzu de pe faţa lui Gyoko în poală. Mi-ar plăcea să-i ofer seniorului Toranaga, în aceste vremuri grele, cinci sute de *koku* din preţul contractului, ca o dovadă a preţuirii mele. Ceilalţi cinci sute de *koku* vor merge la fiul meu. Un samurai are nevoie de avere, *neh ?*

— Îţi condamni fiul la moarte. Foarte curînd toţi samuraii lui Toranaga vor muri sau vor ajunge *ronini*.

— *Karma*. Doamnă, fiul meu are deja fii. Ei le vor spune fiilor lor că noi, cîndva, am fost samurai. Asta-i tot ce contează, *neh ?*

— Nu stă-n puterea mea s-o fac.

— Adevărat. Îmi pare rău, dar este singurul lucru care m-ar mulţumi.

Supărat, Toranaga clătină din cap.

— Informațiile ei sînt interesante, poate, dar nu într-atît încît să-i fac fiul samurai.

Mariko răspunse :

— Alteță, ea pare să fie un vasal credincios. A spus că ar fi onorată dacă ați opri încă cinci sute de *koku* din prețul contractului pentru ajutorarea unor samurai aflați la strîmtoare.

— Asta nu e mărinimie. Nu, absolut deloc. Mai degrabă se face vinovată de prețul de camătă pe care l-a cerut la-nceput.

— Poate că merită să vă mai gîndiți, Alteță. Sugestia ei în legătură cu breasla, cu *gei-sha* și noile clase de curtezane, o să aibă urmări pline de răsunet, *neh* ? Poate că n-o să fie nimic rău în asta.

— Nu sînt de acord. Nu. De ce trebuie să fie răsplătită ? Nu există nici un motiv să i se acorde această onoare. E caraghios ! Sigur că nu ea ți-a cerut-o, nu ?

— Ar fi fost mai mult decît o obrăznicie din partea ei, Alteță. Eu m-am gîndit la asta pentru că am credința că v-ar putea fi de foarte mare folos.

— Ar face bine să fie și mai utilă. Probabil că secretele ei sînt niște minciuni. Zilele astea n-am avut parte de altceva decît de minciuni.

Toranaga sună un clopoțel și imediat apăru un ofițer la ușa din celălalt capăt al încăperii.

— Alteță ?

— Unde e curtezana Kiku ?

— La locuința Voastră, Alteță.

— Femeia Gyoko este cu ea ?

— Da, Alteță.

— Dă-le pe amîndouă afară din castel. Imediat ! Trimite-le înapoi la... Nu, instalează-le la un han, un han de mîna a treia, și spune-le să aștepte acolo pînă trimit după ele. Cînd omul dispăru, Toranaga spuse morocănos : Dezgustător ! Codoașe care vor să fie samurai ! Țărani împuțiți care nu-și mai cunosc lungul nasului !

Mariko îl privea cum ședea pe pernă, fluturîndu-și evantaiul. Era uluită de schimbarea lui. Mîhnire, iritare și mînie acolo unde înainte fusese întotdeauna numai în-

credere şi bucurie. Ascultase secretele cu interes, dar nu cu freamătul la care se aşteptase. Bietul om, gîndi ea cu milă, s-a dat bătut. La ce-i mai foloseşte orice veste ? Poate că, în înţelepciunea lui, lasă treburile lumii deoparte şi se pregăteşte pentru Marele Necunoscut. Ai face mai bine ca şi tu să procedezi aşa, îşi zise. Da, dar tu nu poţi, nu încă, tu trebuie să-ţi aperi cumva fiul.

Se aflau la catul al şaselea al donjonului înalt şi fortificat, iar prin ferestre se vedeau mai bine de trei sferturi din oraş. În seara asta asfinţitul era întunecat, luna, ca un fir de aţă, coborîse la orizont, iar aerul era umed şi înăbuşitor. Odaia era scundă, bine apărată, şi se-ntindea pe jumătate de cat, celelalte încăperi ocupînd restul.

Toranaga luă misiva pe care Hiro-matsu o trimisese prin Mariko şi o citi din nou. Ea-i observă tremurul mîinilor.

Mîniat, Toranaga aruncă sulul de hîrtie deoparte.

— De ce vrea să vină la Yedo ?

— Nu ştiu, Alteţă, îmi pare rău. El m-a rugat numai să vă dau acest mesaj.

— Ai stat de vorbă cu creştinul renegat ?

— Nu, Alteţă. Yoshinaka-san a spus că aţi poruncit ca nimeni să nu facă asta.

— Cum a fost Yoshinaka în timpul călătoriei ?

— Foarte destoinic, Alteţă, spuse ea, răspunzînd răbdătoare la întrebare pentru a doua oară. Foarte folositor. Ne-a asigurat o pază foarte bună şi ne-a adus exact la timp.

— De ce preotul Tsukku-san nu v-a însoţit tot drumul ?

— După ce-am plecat din Mishima, el şi Anjin-san s-au certat, Alteţă, răspunse Mariko, neştiind ce i-a spus deja părintele Alvito lui Toranaga, dacă acesta trimisese, într-adevăr, după el pînă acum. Părintele a hotărît să călătorească singur.

— Pentru ce-a fost cearta ?

— În parte, pentru mine, pentru sufletul meu, Alteţă. Cel mai mult, din pricina duşmăniei lor religioase şi din pricina războiului dintre conducătorii lor.

— Cine a pornit-o ?

— Amîndoi sînt la fel de vinovaţi. A început de la o ploscă de băutură.

Mariko îi spuse ce se întîmplase cu Rodrigues, apoi continuă :

— Tsukku-san a adus a doua ploscă în dar, voind, după cum zicea el, să pună o vorbă bună pentru Rodrigues, dar Anjin-san a spus, într-un chip surprinzător de grosolan, că nu vrea nici o „băutură papistaşă", preferă *saké*-ul şi nu are încredere în preoţi. Sfîntul părinte s-a făcut foc de supărare şi a fost la fel de surprinzător de grosolan. El a spus că el nu s-a-ndeletnicit niciodată cu otrava şi n-ar putea ierta niciodată o asemenea insultă.

— A, otravă ? Folosesc otrava ca armă ?

— Anjin-san mi-a spus că unii din ei da, Alteţă. Asta a dus la vorbe şi mai pătimaşe şi apoi s-au hărţuit unul pe altul pentru religie, pentru sufletul meu, în legătură cu catolicii şi protestanţii... Am plecat cît am putut de repede să-l aduc pe Yoshinaka-san şi el a curmat cearta.

— Barbarii n-aduc altceva decît necazuri. Creştinii n-aduc altceva decît necazuri. *Neh ?*

Ea nu-i răspunse. Mînia lui o tulbura. Era atît de nefirească pentru el şi nu părea să existe nici un motiv pentru o asemenea prăbuşire a legendarei lui stăpîniri de sine. Pesemne că şocul de a se vedea înfrînt este prea mare pentru el, îşi spuse. Fără el, s-a zis cu noi toţi, s-a zis cu fiul meu şi curînd Kwanto-ul va încăpea pe alte mîini. Mîhnirea lui o cuprindea şi pe ea. Observase, pe străzi şi la castel, tristeţea ce părea să-nvăluie întregul oraş ; un oraş vestit pentru veselia, buna dispoziţie şi pofta de viaţă a oamenilor care trăiau acolo.

— M-am născut în anul în care au sosit aici primii creştini şi de atunci au zăpăcit ţara, spuse Toranaga. De cincizeci şi opt de ani ei nu aduc decît nenorociri. *Neh ?*

— Îmi pare rău că ei vă aduc neplăceri, Alteţă. Mai doriţi altceva ? Cu permisiunea Voas...

— Stai jos. N-am terminat încă. Toranaga sună din nou clopoţelul. Uşa se deschise. Trimite-l aici pe Buntaro.

Buntaro păşi înăuntru. Încruntat la chip, îngenunche şi se înclină. Ea se înclină spre el încremenită, dar el n-o băgă în seamă.

Buntaro întîlnise alaiul lor puţin mai înainte, la poarta castelului. După un salut scurt, îi spusese că ea urma să meargă imediat la seniorul Toranaga. Anjin-san avea să fie chemat mai tîrziu.

— Buntaro-san, mi-ai cerut să mă vezi în prezenţa soţiei tale cît mai curînd cu putinţă.

— Da, Alteţă.

— Ce dorești ?

— Cu umilință vă cer îngăduința să-i iau capul lui Anjin-san, spuse Buntaro.

— De ce ?

— Vă rog să mă iertați, dar mie... mie nu-mi place felul în care se uită la soția mea. Am vrut ...am vrut să v-o spun de față cu ea. De asemeni, el m-a insultat în Anjiro și nu mai pot trăi cu această rușine.

Toranaga își aruncă privirea spre Mariko, care părea să fi înghețat pe loc.

— O învinuiești că l-a încurajat ?

— Eu... eu vă cer permisiunea să-i iau *lui* capul.

— O învinuiești că l-a încurajat ? Răspunde la întrebare !

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar, dacă credeam asta, datoria mi-o cerea să-i iau ei capul imediat, răspunse Buntaro împietrit, cu ochii-n pământ. Barbarul este o neîntreruptă primejdie pentru armonia casei mele. Cred că și pentru Înălțimea voastră este o povară. Lăsați-mă să-i iau capul, vă rog. Își înălță privirile. Fălcile puternice-i erau nebărbierite, ochii întunecați. Sau lăsați-mă să-mi iau acum nevasta și să plecăm la noapte înaintea Voastră, să vă pregătim drumul.

— Tu ce spui, Mariko-san ?

— El e soțul meu, Alteță. Ce va hotărî asta voi face, numai dacă nu-l veți dezaproba. Asta e datoria mea.

Toranaga își mută privirea de la bărbat la femeie, apoi vocea i se oțeli și, pentru o clipă, fu Toranaga cel de altădată.

— Mariko-san, peste trei zile pleci la Osaka. Îmi vei pregăti drumul și ai să mă aștepți acolo. Buntaro-san, cînd plec, tu ai să mă însoțești ca șef al suitei mele. După ce vei fi secundantul meu la *seppuku*, tu sau unul din oamenii tăi poate să facă același lucru pentru Anjin-saii, cu sau fără voia lui.

Buntaro își drese glasul :

— Alteță, vă rog, porunciți. Cer de...

— Taci ! Ți-ai întrecut măsura ! Să nu ți-o spun a treia oară. Data viitoare, cînd o să ai neobrăzarea să-mi dai un sfat nedorit, ai să-ți spinteci burta într-o hazna din Yedo !

Capul lui Buntaro era pe *tatami*.

— Vă cer iertare, Alteță. Vă cer iertare pentru necuviința mea.

Mariko era uluită de proastele maniere ale lui Toranaga și de izbucnirea lui rușinoasă. Se înclină adînc, ca să-și ascundă stînjeneala. Imediat Toranaga spuse :

— Vă rog să mă iertați că mi-am ieșit din fire. Dorința îți va fi îndeplinită, Buntaro-san, dar numai după ce vei fi secundantul meu.

— Mulțumesc, Alteță. Vă rog să mă iertați că v-am supărat.

— V-am poruncit să vă împăcați. Ați îndeplinit porunca ?

Buntaro dădu scurt din cap. Mariko de asemeni.

— Bine, Mariko-san, tu ai să vii aici din nou cu Anjin-san diseară, la Ora Ciinelui. Acum poți să pleci.

Ea se înclină și plecă.

Toranaga se uita țintă la Buntaro.

— Ei bine ? *Tu* o învinovățești pe ea ?

— Nici... nici nu poate fi vorba că ea m-ar înșela, Alteță, răspunse Buntaro ursuz.

— Sînt de acord. Obosit, Toranaga îndepărtă o muscă cu evantaiul. O să ai capul lui Anjin-san curînd. Mai am însă nevoie să-i rămînă pe umeri încă puțină vreme.

— Mulțumesc, Alteță. Din nou îmi cer iertare că v-am scos din fire.

— Trăim vremuri care te scot din minți. Nenorocite timpuri ! Ascultă, vreau să pleci imediat la Mishima ca să-i ții locul tatălui tău pentru cîteva zile. El îmi cere permisiunea să vină aici să se sfătuiască cu mine. Nu știu în legătură cu ce... Oricum, eu trebuie să am pe cineva de încredere în Mishima. Te rog, vrei să pleci în zori, dar prin Takato.

— Alteță ?

Buntaro văzu că Toranaga își păstra calmul doar cu un mare efort și, în ciuda voinței lui, vocea îi tremura.

— Am un mesaj personal pentru mama mea, în Takato. Nu trebuie să spui nimănui că te duci acolo. Dar, imediat ce ieși din oraș, tai-o spre nord.

— Înțeleg.

— S-ar putea ca seniorul Zataki să te oprească să i-l dai, e posibil să-ncerce. Trebuie să-l lași numai în mîinile ei. Înțelegi ? Numai într-ale ei. Ia douăzeci de oameni și porniți în galop. Am să trimit un porumbel călător ca să-i spun lui Zataki să-ți lase cale liberă.

— Mesajul va fi prin viu grai sau în scris, stăpîne ?

— În scris.

— Şi dacă nu-l pot înmîna ?

— Trebuie să-l înmînezi, bineînţeles că trebuie. De asta te-am ales pe tine, nu ? Dar... dacă eşti trădat aşa cum am fost eu... dacă eşti trădat, distruge-l înainte de a-ţi pune capăt zilelor. Cînd am să aud asemenea veşti proaste, capul lui Anjin-san va zbura de pe umeri. Şi dacă... cum rămîne cu Mariko-san ? Ce se va întîmpla cu soţia ta dacă nu vei reuşi ?

— Vă rog trimiteţi-o în cealaltă viaţă, Alteţă, înainte de moartea Voastră. Aş fi onorat dacă... Ea merită un secundant pe măsură.

— Ea n-o să moară ruşinos, ţi-o făgăduiesc. Mă voi îngriji de asta eu însumi. Acum, te rog, să te întorci în zori după mesaj. Să nu-mi înşeli aşteptările. Îl laşi numai în mîinile mamei mele.

Buntaro îi mulţumi şi plecă ruşinat de teama vădită ce pusese stăpînire pe Toranaga.

Rămas singur, Toranaga luă o batistă şi-şi şterse sudoarea de pe faţă. Degetele-i tremurau. Încercă să şi le stăpînească, dar nu izbuti. Îi trebuise toată puterea ca să continue să facă pe neghiobul şi să-şi ascundă freamătul nestăvilit în legătură cu secretele, care, uimitor, promiteau amînarea atît de mult sperată.

— O amînare posibilă, dacă sînt adevărate, spuse el cu voce tare, abia putînd să mai gîndească, în timp ce informaţiile uluitoare şi atît de bine venite pe care Mariko i le adusese de la Gyoko îi clocoteau încă în minte.

Ochiba, jubila el de bucurie... deci harpia asta e momeala cu care să-l aduc val-vîrtej pe fratele meu din cuibul lui din munţi. *Fratele meu o vrea pe Ochiba.* Dar acum e limpede că el vrea mai mult decît atît şi mai mult chiar decît Kwanto. Vrea împărăţia. El îl urăşte pe Ishido. Pe creştini nu-i poate suferi şi acum e măcinat de gelozie pe Ishido. Aşa că el o să rupă legămîntul cu Ishido, Kiyama şi Onoshi, pentru că ce vrea, de fapt, fratele meu trădător este să fie *shōgun.* El este un adevărat Minowara, din moşi-strămoşi, ambiţios, dar fără împuternicire şi fără Kwanto. Mai întîi trebuie să pună mîna pe Kwanto ca apoi să capete restul.

Toranaga îşi frecă mîinile de bucurie pentru toate aceste noi, posibile şi minunate manevre care i se ofereau împotriva fratelui său.

Şi leprosul de Onoshi ! O picătură de miere în urechea lui Kiyama la momentul potrivit, gîndi el, doar miezul puţin răstălmăcit din spusele renegatului şi s-ar putea ca Kiyama să-şi adune oştile şi să-l treacă pe Onoshi prin foc şi sabie.

— Gyoko e foarte sigură, Alteţă. Acolitul, fratele Joseph, a spus că seniorul Onoshi i-a mărturisit în confesional că făcuse o înţelegere de taină cu Ishido împotriva unui prieten, un *daimyo* creştin, şi voia dezlegare. Înţelegerea consfinţea în chip solemn că, în schimbul sprijinului de acum, Ishido se angaja ca, în ziua în care Înălţimea ta vei fi mort, acel prieten creştin să fie acuzat de trădare şi trimis în Marele Necunoscut, cu forţa, dacă era necesar, iar fiul şi urmaşul lui Onoshi avea să moştenească toate pămînturile. Creştinul n-a fost numit, Alteţă.

Kiyama sau Harima din Nagasaki ? se întrebă Toranaga. N-are importanţă, pentru mine trebuie să fie Kiyama.

În ciuda acestei bucurii, se ridică totuşi clătinîndu-se, se îndreptă pe bîjbîite spre una din ferestre şi se aplecă anevoie peste pervazul de lemn. Privi scrutător luna şi cerul îndepărtat. Stelele abia se vedeau. Se adunau nori de ploaie.

— Buddha şi toţi zeii laolaltă şi fiecare în parte, faceţi ca fratele meu să muşte momeala şi faceţi ca vorbele acelei femei să fie adevărate !

Nu apăru nici o stea căzătoare ca să arate că mesajul fusese primit de zei. Nu se iscă nici un vînt, nici un nor nu acoperi brusc Craiul Nou. Chiar dacă ar fi fost un semn foarte vădit, el l-ar fi socotit o simplă întîmplare.

Ai răbdare. Ia în seamă numai faptele. Aşază-te şi gîndeşte, îşi spuse.

Ştia că încordarea începea să-şi spună cuvîntul, dar era absolut necesar ca nimeni din prietenii sau vasalii lui — şi astfel nici unul din puzderia de imbecili cu gură slobodă, ori iscoadele din Yedo — să nu bănuiască cîtuşi de puţin că el se prefăcea numai că a capitulat şi juca rolul unui om înfrînt. La Ykosé îşi dăduse imediat seama că, acceptînd cel de al doilea pergament de la fratele său, şi-ar fi semnat imediat condamnarea la moarte. Hotărîse că singura lui posibilitate de supravieţuire era să convingă pe toată lumea, chiar şi pe el însuşi, că acceptase categoric înfrîngerea, deşi, în fapt, nu era decît o

acoperire spre a cîştiga timp, continuîndu-şi obiceiul de o viaţă de a negocia, de a amîna şi de a se preface că bate-n retragere, aşteptînd întotdeauna liniştit pînă ce apărea un punct slab în tabăra duşmanului. Apoi lovea cu ferocitate, fără şovăire.

După Yokosé urmaseră zile şi nopţi de veghe singuratică, fiecare din ele tot mai greu de suportat. Nu vînătoare, nu rîs, nu uneltiri sau planuri, nu înot, nici glume, nu dans sau cîntat în piesele Nōh, care-l încîntaseră întotdeauna. Numai acelaşi unic rol, cel mai greu din viaţa sa tristeţe, capitulare, nehotărîre, aparentă neajutorare şi un fel de înfometare impusă.

Ca să-i treacă mai uşor timpul, continuase să facă unele cizelări la cartea sa de învăţătură pentru urmaşi. Ea reprezenta o serie de rînduieli pentru succesorii săi, pe care le formulase în decursul anilor asupra celui mai bun mod de guvernare. Sudara jurase deja să se supună legatului, aşa cum se cerea oricărui moştenitor s-o facă. În această privinţă, viitorul clanului avea să fie asigurat. Ar putea fi asigurat... îşi reaminti Toranaga, în timp ce schimba un cuvînt, ori adăuga o propoziţie, ori elimina un paragraf... cu o condiţie : să scap din capcana asta.

Cartea de învăţătură începea aşa : „Datoria seniorului unei provincii este să asigure pacea şi securitatea oamenilor, nu să-şi acopere de glorie strămoşii, ori să muncească pentru prosperitatea urmaşilor..."

Una din maxime era „Ţine minte că norocul şi nenorocul trebuiesc lăsate cerului şi legilor firii. Ele nu pot fi aduse prin rugăciunile sau prin vicleşugurile la care s-a gîndit vreun om sau vreun aşa-zis sfînt."

Toranaga tăie „...aşa-zis sfînt", încheind propoziţia cu „vreun om oarecare".

De obicei, îi făcea plăcere să-şi încordeze mintea ca să scrie clar şi pe scurt, dar îi trebuise toată stăpînirea de sine ca, nopţi şi zile la rînd, să joace un rol atît de străin lui.

Că izbutise atît de bine îl încînta, dar îl şi înspăimînta. Cum pot oamenii să fie atît de uşor amăgiţi ?

Mulţumeşte zeilor că sînt aşa, îşi spuse pentru a mia oară. Acceptînd „înfrîngerea", ai evitat de două ori războiul. Eşti încă în capcană, dar acum, în sfîrşit, răbdarea ta şi-a arătat roadele şi se-ntrezăresc noi sorţi de izbîndă.

Poate că ai o şansă, se corectă el, dacă secretele nu sînt mincinoase şi nu sînt născocite de un duşman ca să te prindă într-o nouă cursă.

Pieptul începu să-l doară, se simţea ameţit şi slăbit, aşa că se aşeză jos şi respiră adînc, cum îl învăţaseră profesorii Zen cu ani în urmă. „De zece ori adînc, de zece ori uşor, zece adînc, zece uşor, trimite-ţi mintea în Marele Necunoscut. Nu există nici trecut, nici viitor, nici fierbinte, nici rece, nici durere, nici bucurie... din nimic în nimic..."

Curînd începu să gîndească iarăşi clar, apoi se duse la măsuţa joasă şi începu să scrie. O ruga pe mama sa să facă pe mijlocitorul între el şi fratele său vitreg şi să-i prezinte o propunere pentru viitorul clanului. În primul rînd, îl ruga pe fratele său să se gîndească la o căsătorie cu doamna Ochiba .....bineînţeles, pentru mine ar fi cu neputinţă să fac asta, frate. Prea mulţi *daimyo* ar fi furioşi de «ambiţia mea peste măsură», dar, o asemenea legătură ar întări pacea împărăţiei şi-ar asigura succesiunea lui Yaemon — nimeni nepunînd la îndoială credinţa ta, deşi unii, greşind, se îndoiesc de a mea. Cu siguranţă, tu ai putea să faci o partidă mai bună, dar ea cu greu şi-ar putea găsi un soţ mai bun. De îndată ce trădătorii Înălţimii sale imperiale sînt îndepărtaţi şi eu îmi reiau locul de drept ca preşedinte al Consiliului Regenţilor, am să-l invit pe Fiul Cerului să ceară căsătoria, dacă tu vei fi de acord să-ţi iei o asemenea povară. Eu cred din inimă că această jerftă este singura cale prin care noi amîndoi putem să asigurăm succesiunea şi să ne facem datoria, după cum am jurat faţă de *taikō*. În al doilea rînd, ţi se oferă toate domeniile trădătorilor creştini Kiyama şi Onoshi, care, acum, pun la cale cu preoţii barbari un război viclean împotriva tuturor *daimyo*-ilor necreştini, sprijiniţi de o năvală a barbarilor înarmaţi cu muschete, *aşa cum au făcut mai înainte împotriva seniorului nostru, taikō*. Ţi se mai oferă pămînturile tuturor celorlalţi creştini din Kyushu, care trec în această ultimă bătălie de partea trădătorului Ishido şi împotriva mea. (Ai aflat că ţăranul parvenit a avut neobrăzarea să facă cunoscut că, o dată ce eu voi fi mort şi el va *conduce* regenţii, va plănui desfiinţarea Consiliului şi se va însura cu mama moştenitorului ?)

În schimbul celor de mai sus, frate, îți cer numai atît : o înțelegere tainică de alianță, o cale sigură de trecere pentru armatele mele prin munții Shinano, un atac unit, sub comanda mea, împotriva lui Ishido la vremea și în felul ales de mine. În sfîrșit, ca o măsură a credinței mele, ți-l voi trimite imediat în Takato pe fiul meu, Sudara, pe soția lui, doamna Genjiko, și pe copiii lor, laolaltă cu singurul meu nepot..."

Asta nu e planul unui om înfrînt, își spuse Toranaga în timp ce sigila sulul de hîrtie. Zataki o să-și dea seama imediat. Da, dar acum momeala e pusă în capcană. Shinano stă de-a curmezișul singurului drum pe care-l pot urma și Zataki e prima cheie pentru cîmpiile Osakăi.

E adevărat că Zataki o vrea pe Ochiba ? Eu risc atît de mult sprijinindu-mă doar pe presupusele șoapte ale unei slujnice și ale unui bărbat la așternut. S-ar putea ca Gyoko, ploșnița aia neobrăzată, să mintă spre propriu-i folos ! Samurai ? Deci asta e cheia cu care să-i deschid toate secretele.

Pesemne că are dovezi despre Mariko și Anjin-san. De ce altceva mi-ar fi făcut Mariko o asemenea cerere ? Toda Mariko și barbarul ! Barbarul și Buntaro ! Ehei, viața e așa de ciudată.

Un alt spasm violent la inimă îl secătui de tot. După puțin timp, scrise mesajul pentru porumbelul călător și urcă anevoie pe scări pînă-n hulubăria de deasupra. Alese cu grijă un porumbel pentru Takato, dintr-unul din numeroasele panere, și strecură ușor micuțul cilindru la locul lui. Apoi puse porumbelul pe o stinghie în cutia lăsată deschisă, din care avea să zboare la prima geană de lumină.

Mesajul o ruga pe mama sa să ceară cale liberă pentru Buntaro, care avea o misivă importantă pentru ea și pentru fratele lui. Îl semnase aidoma ofertei : Yoshi Toranaga-noh-Minowara, avînd nevoie de scutul numelui său pentru prima oară în viață.

— Zbori cu bine și teafără, micuță pasăre, spuse el mîngîind-o cu o pană căzută. Duci o moștenire de zece mii de ani.

Își aruncă încă o dată ochii spre oraș. O fîșie subțire de lumină se zărea spre apus, la orizont. Jos, în zona docurilor, vedea luminițele ce înconjurau nava barbară.

Mai exista o cheie, gîndi el și începu să cerceteze iarăși cele trei secrete. Știa că ceva îi scăpase.

— Aș vrea să fie Kiri aici, spuse el nopții.

•

Mariko îngenunche în fața oglinzii din metal lustruit. Își întoarse privirea de la chipul ei. Ținea în mîini pumnalul care reflecta lumina pîlpîindă a opaițului.

— Ar trebui să te folosesc, spuse ea plină de amărăciune. Ochii-i căutară Fecioara cu Pruncul, din nișa de lîngă minunatul aranjament floral, și i se umplură de lacrimi. Știu că sinuciderea e un păcat de moarte, dar ce pot să fac ? Cum am să trăiesc cu această rușine ? E mai bine pentru mine s-o fac înainte de a fi trădată.

Camera era liniștită, ca și casa. Aceasta era locuința familiei ei, construită în inelul central de fortificații al castelului, unde li se permitea să locuiască numai celor mai favorizați și demni de încredere *hatamoto*. De jurîmprejurul casei era o grădină străjuită de o perdea de bambuși și prin ea curgea un pîrîiaș, abătut din puzderia de ape din preajma castelului.

Desluși pași. Ușa de la intrare se deschise scîrțîind și se auziră servitorii alergînd să-și întîmpine stăpînul. Ea-și puse repede stiletul în *obi* și-și șterse lacrimile. Curînd pașii se apropiară și ea deschise ușa înclinîndu-se politicos.

Prost dispus, Buntaro îi spuse că Toranaga se răzgîndise iar, că acum îi poruncise să meargă pentru o vreme la Mishima.

— Am să plec în zori. Voiam să-ți urez drum bun... Se opri și se holbă spre ea. De ce plîngi ?

— Te rog să mă ierți, Alteță. Plîng doar pentru că sînt femeie și viața îmi pare atît de grea. Și din pricina lui Toranaga-sama.

— Este un om de nimic. Mi-e rușine s-o spun. E cumplit, dar aici a ajuns. Ar trebui să pornim războiul. Ar fi cu mult mai bine să ne batem decît să știu că singurul viitor pe care-l am e să văd fața împuțită a lui Ishido bătîndu-și joc de *karma* mea !

— Da, îmi pare atît de rău. Aș vrea să pot face ceva ca să-l ajut. Ce-ați dori, ceai ori *saké* ?

Buntaro se întoarse şi răcni la o slujnică ce aştepta pe coridor.

— Adu *saké*. Grăbeşte-te !

Buntaro intră în cameră. Mariko închise uşa. El rămase la fereastră privind zidurile castelului şi donjonul.

— Te rog să nu-ţi faci griji, Alteţă, spuse ea împăciuitoare. Baia e pregătită şi am trimis după favorita ta.

El rămase cu ochii pironiţi asupra donjonului, fierbînd de mînie. Apoi spuse :

— Ar trebui să lase clanul în seama seniorului Sudara, dacă nu mai are chef să conducă. Seniorul Sudara e fiul şi moştenitorul său legal, *neh ? Neh ?*

— Da, Alteţă.

— Da. Ori şi mai bine, ar trebui să facă ce i-a sugerat Zataki. Să-şi facă *seppuku*. Atunci l-am avea alături de noi pe Zataki cu armatele lui. Cu ei şi cu muschetele, am putea să ne croim drum spre Kyoto, nimicind totul în cale. Chiar dacă n-am izbuti, mai bine asta decît să ne dăm bătuţi ca împuţiţii şi laşii. Stăpînul nostru şi-a pierdut toate drepturile. *Neh ?*

Se răsuci spre ea.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, n-am căderea s-o spun. El este seniorul nostru.

Buntaro se întoarse iar spre fereastră, căzut pe gînduri, rămînînd cu privirea pironită pe donjon. Luminile pîlpîiau la toate caturile. Mai cu seamă la al şaselea.

— Sfatul meu pentru sfetnicii lui este să-l invite să plece şi, dacă n-o vrea, să-l ajute. S-a mai făcut asta şi alte dăţi ! Sînt mulţi care-mi împărtăşesc părerea, dar seniorul Sudara nu, încă. Poate că o face în taină, cine ştie ce gîndeşte el, de fapt ? Cînd îi întîlneşti nevasta, cînd o întîlneşti pe doamna Genjiko, stai de vorbă cu ea, înduplec-o. Apoi ea o să-l convingă, ea-l duce de nas, *neh ?* Voi sînteţi prietene, o să te asculte. Convinge-o.

— Cred că ar fi foarte rău s-o fac, Alteţă. Asta e trădare.

— Îţi poruncesc să vorbeşti cu ea !

— Am să-ţi îndeplinesc porunca.

— Da, tu ai să îndeplineşti o poruncă, nu-i aşa? spuse el pe un ton sarcastic. Dai ascultare ? De ce eşti întotdeauna aşa rece şi aspră ? Ei ? Ridică oglinda şi i-o împinse în faţă. Priveşte-te !

— Te rog să mă ierți dacă nu-ți sînt pe plac, Alteță. Vocea-i era calmă și-l privea peste oglindă, drept în față. Nu vreau să te mînii.

El se uită la ea pentru o clipă, apoi azvîrli morocănos oglinda înapoi pe masa lăcuită.

— Eu nu te-am acuzat pe tine. Dac-aș fi crezut asta, n-aș... n-aș fi șovăit.

Mariko se auzi spunînd necruțător :

— N-ai fi șovăit să faci ce ? Să mă omori, Alteță ? Sau să mă lași să trăiesc, ca să mă umilești și mai mult ?

— Nu te-am acuzat pe tine, doar pe el ! urlă Buntaro.

— Dar eu te acuz ! țipă ea. Și tu, *într-adevăr,* m-ai acuzat !

— Tacă-ți gura !

— M-ai umilit în fața stăpînului nostru ! M-ai acuzat și n-ai să-ți faci datoria ! Ți-e frică ! *Ești* un laș ! Un laș și un fricos împuțit !

Sabia-i ieși din teacă și ea triumfă pentru că, în sfîrșit, îndrăznise să-l scoată din sărite.

Dar sabia rămase nehotărîtă în aer.

— Am... am promisiunea ta în fața ...Dumnezeului tău, în Osaka. Înainte ca noi... să mergem în moarte... am promisiunea ta și ...am să te fac să ți-o ții !

Rîsul ei era ascuțit și răutăcios.

— O, da, stăpîn atotputernic ! Am să-ți mai servesc drept pernă doar o singură dată, dar vei fi întîmpinat cu uscăciune, amărăciune și acreală !

Apucînd sabia cu amîndouă mîinile lovi orbește în stîlpul din colț și lama trecu aproape complet prin lemnul uscat, de grosimea unui picior. Trase cu forță, dar sabia rămase înțepenită. Aproape scos din minți, o răsuci, trase cu putere de ea și apoi sabia se frînse. Cu o ultimă înjurătură, azvîrli mînerul rupt din panoul subțire și se îndreptă spre ușă, clătinîndu-se ca un om beat. Slujnica stătea acolo tremurînd, cu *saké*-ul pe tavă. Buntaro i le zbură din mîini, făcîndu-le țăndări. Slujnica îngenunche pe loc, își puse capul pe dușumea și îngheță.

Buntaro se rezemă de cadrul ușii făcută zob.

— Așteaptă... așteaptă pînă la Osaka.

Ieși din casă orbecăind prin întuneric.

Pentru o vreme, Mariko rămase nemișcată, ca-n transă, apoi culoarea începu să-i revină în obraji. Privirea-i era concentrată. Se întoarse tăcută spre oglindă. Își studie

chipul pentru o clipă, apoi, destul de calmă, termină machiajul.

*
* *

Blackthorne, însoţit de garda sa, urca grăbit cîte două trepte deodată. Se aflau pe scara principală din donjon şi era bucuros că săbiile nu-l mai stînjeneau. Le predase, conform ritualului, primelor străji din curte, care, de asemeni, îl controlaseră politicos, dar amănunţit. Scara şi palierele erau luminate de torţe. La catul al patrulea se opri, aproape nemaiputîndu-şi stăpîni emoţia şi strigă în urmă

— Mariko-san, te simţi bine ?

— Da, da. Bine, mulţumesc, Anjin-san.

Începu să urce iar, simţindu-se uşor şi foarte puternic, pînă ajunse la ultimul palier de la catul al şaselea. Acesta era puternic păzit, la fel ca toate celelalte. Samuraiul care-l escorta se îndreptă spre ceilalţi, îngrămădiţi la ultima uşă ferecată în fier, şi se înclină. Ei îi răspunseră la plecăciune şi-i făcură semn lui Blackthorne să aştepte.

Feroneria şi tîmplăria din tot castelul erau excelente. Aici, în donjon, toate ferestrele, deşi delicate şi elansate, serveau şi de posturi pentru arcaşi, iar obloane grele, ferecate în fier stăteau gata să fie trase pentru o şi mai bună pază.

Mariko dădu ultimul cot al scării, uşor de apărat, şi-l prinse din urmă.

— Te simţi bine ?

— O, da, mulţumesc, răspunse ea, gîfîind uşor.

Dar pe chipul ei încă mai putea citi acea stranie seninătate şi detaşare pe care el le observase imediat cînd se întîlniseră în curtea castelului şi pe care nu le mai văzuse niciodată pînă acum.

Nu e nimic, îşi zise plin de încredere, nu e decît din pricina castelului, a lui Toranaga şi a lui Buntaro şi pentru că ne aflăm aici, în Yedo. Acum ştiu ce am de făcut.

De cînd îşi văzuse nava fusese cuprins de o bucurie fără margini. De fapt, nu se aşteptase deloc s-o găsească într-o stare atît de perfectă, atît de curată, îngrijită şi gata să pornească în larg. Acum nu mai este nici un mo-

tiv să rămîn în Yedo, îşi zise. Va trebui doar să arunc o scurtă privire asupra părţii de jos, să văd santinele, să mă las sub apă să cercetez chila, apoi tunurile, pulberăria, muniţia, ghiulelele şi velele. În timpul călătoriei spre Yedo plănuise cum să folosească mătasea grea sau ţesătura de bumbac pentru vele ; Mariko îi spusese că în Japonia nu există pînză de vele. Numai să am eu velele pregătite, jubilă el, şi celelalte rezerve de care avem nevoie, şi apoi pornim ca fulgerul spre Nagasaki.

— Anjin-san !

Samuraiul se întorsese.

— *Hai ?*

— *Dozo.*

Uşa ferecată se deschise fără zgomot. Toranaga era aşezat în celălalt capăt al camerei pătrate, pe un fel de podium din *tatami*. Singur.

Blackthorne îngenunche şi se plecă adînc, cu mîinile lipite de duşumea.

— *Konbanwa* [1], Toranaga-sama. *Ikaga desu ka* [2] ?

— *Okagesana de genki desu. Anata wa* [3] ?

Toranaga părea îmbătrînit, fără vlagă şi mult mai slab ca pînă acum. *Shigata ga nai*, îşi spuse Blackthorne. *Karma* lui Toranaga n-o s-o atingă pe *Erasmus*, nava asta o să fie salvarea lui, pe Dumnezeul meu.

El răspunse la obişnuitele întrebări ale lui Toranaga într-o japoneză simplă, dar cu accent corect, folosind o tehnică simplificată pe care şi-o însuşise cu ajutorul lui Alvito. Toranaga îl felicită pentru progresele făcute şi începu să vorbească mai repede.

Blackthorne folosi una din frazele gata învăţate, pe care le pregătise cu Alvito şi Mariko :

— Vă rog să mă iertaţi, stăpîne, dar cum japoneza mea e săracă, n-aţi vrea să vorbiţi mai rar şi să folosiţi cuvinte simple, pentru că şi eu trebuie să folosesc cuvinte simple. Vă rog să mă iertaţi că vă fac atîtea greutăţi.

— E-n ordine. Da, desigur. Spune-mi, ţi-a plăcut Yokosé-ul ?

Blackthorne răspunse, ţinînd pasul cu Toranaga, poticnindu-se ici-colo, vocabularul fiindu-i încă foarte li-

---

[1] Bună seara (jpn.).

[2] Ce mai faceţi (jpn.).

[3] Bine, mulţumesc. Dar tu (jpn.).

mitat, pînă ce Toranaga puse o întrebare ale cărei cuvinte cheie nu le cunoștea deloc.

— *Dozo ? Gomen nasai*, Toranaga-sama, spuse el cerîndu-și scuze. *Wakarimasen.* Nu înțeleg.

Toranaga repetă ceea ce spusese, în cuvinte mai simple. Blackthorne își aruncă privirea spre Mariko.

— Iartă-mă, Mariko-san, ce-nseamnă *sonkei su beki umi ?*

— În stare să navigheze, Anjin-san.

— A ! *Domo.* Blackthorne se întoarse spre Toranaga. *Daimyo* îl întrebase dacă putea să se asigure rapid în ce măsură nava îi era în perfectă stare și cît i-ar trebui pentru asta. Răspunse : Da, ușor. Jumătate de zi, stăpîne.

Toranaga se gîndi o clipă, apoi îi spuse s-o facă mîine și să-i raporteze după-amiază, la Ora Caprei.

— *Wakarimasu ?*

— *Hai.*

— Atunci poți să-ți vezi oamenii, adăugă Toranaga.

— Alteță ?

— Vasalii tăi. Te-am chemat ca să-ți spun că mîine o să-ți vezi vasalii.

— A, iertați-mă. Înțeleg. Vasali samurai. Două sute de oameni.

— Da. Noapte bună, Anjin-san. Am să te văd mîine.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, pot respectuos să vă cer trei lucruri ?

— Ce ?

— Primul : Pot văd echipajul meu acum, vă rog ? Economie de timp, *neh* ? Vă rog.

Toranaga fu de acord și dădu un ordin scurt unuia din samurai să-l conducă pe Blackthorne.

— Ia o gardă de zece oameni cu tine. Îl duci pe Anjin-san acolo și-l aduci înapoi la castel.

— Da, Alteță.

— Următorul, Anjin-san.

— Vă rog, putem vorbim singuri ? Puțină vreme. Vă rog să iertați nepolitețea.

Blackthorne încercă să-și ascundă neliniștea în timp ce Toranaga o întreba pe Mariko despre ce era vorba. Ea răspunse, așa cum și era, că nu știa decît că Anjin-san are să-i spună ceva numai lui, dar că nu-l întrebase ce anume.

— Ești sigură c-o să fie bine pentru mine dacă-l rog, Mariko-san ? îi spusese Blackthorne cînd începuseră să urce scările.

— O, da. Numai să aștepți pînă termină el. Dar să știi exact ce vrei să-i spui, Anjin-san. El nu... el nu mai are răbdarea pe care o avea de obicei.

Ea nu-l iscodise ce voia să-ntrebe și nici el nu se oferise să-i spună ceva.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Toranaga. Mariko-san, te rog, așteaptă afară. Ea se înclină și plecă. Ce este ?

— Mă iertați, auzit seniorul Harima din Nagasaki acum dușman.

Toranaga fu uimit, pentru că el însuși aflase despre trecerea fățișă a lui Harima sub steagurile lui Ishido abia cînd ajunsese în Yedo.

— De unde ai această știre ?

— Vă rog ?

Toranaga repetă întrebarea mai rar.

— A ! Înțeleg. Auzit despre seniorul Harima la Hakone. Gyoko-san spus la noi. Gyoko-san auzit în Mishima.

— Femeia aceea e bine informată. Chiar prea bine, poate.

— Alteță, pot, cu respect, să spun : nava mea. armă puternică asupra Corabiei Negre, *neh* ? Dacă iau Corabia Neagră foarte repede, preoții sînt foarte furioși, pentru că lucrarea creștină nu mai are nici un ban, la fel și portughezii de pe alte meleaguri nu mai au nici un ban. Anul trecut nu fost nici o Corabie Neagră aici, așa că nu fost nici un ban, *neh* ? Dacă iau acum Corabia Neagră repede, foarte repede, și la fel și la anul, toți preoții sînt la mare ananghie. Acesta este adevărul, Alteță. Cred că preoții *trebuie* să se plece, dacă sînt amenințați. Fac așa la preoți, pentru Toranaga-sama !

Blackthorne își închise palmele pocnindu-le ca să fie mai bine înțeles.

Toranaga îl ascultase atent privindu-i buzele, așa cum făcuse și el.

— Te urmăresc, Anjin-san, dar care-i țelul ?

— Alteță ?

Toranaga recurse la același procedeu de a folosi cuvinte puține.

— Să obții ce ? Să prinzi ce ? să te-alegi cu ce ?

— Seniorul Onoshi, seniorul Kiyama şi seniorul Harima.

— Deci tu vrei să te amesteci în treburile noastre politice, precum preoţii ? Anjin-san, tu crezi că ştii şi cum să ne guvernezi ?

— Îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, nu înţeleg.

— N-are importanţă. Toranaga căzu pe gînduri o bună bucată de vreme, apoi spuse : Preoţii zic că n-au nici o putere să poruncească *daimyo*-ilor creştini.

— Nu este adevărat, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Banii au *mare* putere la preoţi, acesta este adevărul, Alteţă. Dacă nu Corabie Neagră anul acesta şi nici la anul, atunci jale. Foarte, foarte rău pentru preoţi. Acesta e adevărul, Alteţă. Banii au putere. Vă rog, gîndiţi-vă : dacă în acelaşi timp, sau mai înainte, este „Cer de Purpură" eu atac Nagasaki, Nagasaki e duşman acum, *neh ?* Eu iau Corabia Neagră şi atac pe mare între Kyushu şi Honshu. Poate ameninţarea e destul de mare ca să facă duşmanul prieten ?

— Nu. Preoţii or să oprească negoţul. Eu nu sînt în stare de război cu preoţii, nici cu Nagasaki. Nici cu altcineva. Plec la Osaka. N-o să fie nici un „Cer de Purpură". *Wakarimasu ?*

— *Hai.*

Blackthorne nu era deloc tulburat. Ştia că acum Toranaga înţelesese clar că această posibilă tactică ar face, cu siguranţă, să bată-n retragere o mare parte din forţele lui Kiyama, Onoshi şi Harima, care toate îşi aveau baza în Kyushu. Iar *Erasmus*, categoric, ar putea să scufunde orice transport de trupe de mari proporţii de pe insula aceea pe insula principală. Ai răbdare, îşi spuse. Lasă-l pe Toranaga să se gîndească. Poate c-o să fie aşa cum zice Mariko : Mai e destulă vreme pînă la întîlnirea de la Osaka şi cine ştie ce se poate întîmpla ? Pregăteşte-te pentru ce e mai bine, dar nu te teme de ce e mai rău.

— Anjin-san, de ce n-ai spus asta de faţă cu Mariko-san ? Pentru c-o să le spună preoţilor ? Crezi asta ?

— Nu, Alteţă. Am vrut numai să încerc vorbesc direct. Războiul nu e treabă de femeie. Ultima rugăminte, Toranaga-sama. E obicei ca *hatamoto* cere favoare, uneori. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, pot acum, cu respect, spun rugămintea ?

Evantaiul lui Toranaga se opri.

— Ce favoare ?

— Știu divorț ușor aici, dacă seniorul spune. Cer Toda Mariko-sama soție. Toranaga era uluit și Blackthorne se temea că mersese prea departe. Vă rog să iertați nepoliteța, adăugă el.

Toranaga își reveni repede.

— Mariko-san este de acord ?

— Nu, Toranaga-sama. Secret *al meu*. Niciodată spus la ea, la nimeni. Secret al meu doar. Nu spuneți la Toda Mariko-san. Niciodată. *Kinjiru, neh* ? Dar știu că e supărare între bărbat și nevastă. Divorț ușor în Japonia. Aceasta secret al meu doar. Întreb numai pe seniorul Toranaga. Foarte secret. Niciodată pe Mariko-san. Vă rog mă iertați dacă v-am supărat.

— E o cerere îndrăzneață pentru un străin. Nu s-a mai pomenit așa ceva ! Pentru că ești *hatamoto*, datoria mă obligă să mă gîndesc la rugămintea ta, totuși ți se interzice categoric să pomenești ceva, ei sau soțului ei. E limpede ?

— Vă rog ? întrebă Blackthorne neînțelegînd nimic, abia fiind în stare să gîndească cît de cît.

— Gînd și cerere foarte rea, Anjin-san. Înțelegi ?

— Da, Alteță, rog să mă...

— Pentru că Anjin-san e *hatamoto*, nu sînt furios. Mă voi mai gîndi. Înțelegi ?

— Da, cred că da. Mulțumesc. Vă rog să iertați japoneza proastă, îmi pare rău.

— Anjin-san, nu scoți o vorbă cu ea despre divorț. Cu Mariko-san sau cu Buntaro-san. *Kinjiru, wakarimasu?*

— Da, Alteță. Înțeleg. Secret, eu și Înălțimea ta știm numai. Secret. Mulțumesc. Vă rog să iertați neobrăzarea și mulțumesc pentru răbdarea cu mine.

Blackthorne se înclină perfect și, aproape ca-n vis, ieși din cameră. Ușa se închise în urma lui. Pe palier toți îl priveau ciudat.

Voia să-i împărtășească lui Mariko victoria lui, dar fu oprit de seninătatea ei detașată și de prezența străjilor.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți.

— Nu face nimic, răspunse ea, la fel de nehotărît.

Porniră iarăși pe scări, în jos. Apoi, după cîteva trepte, ea spuse :

— Anjin-san, felul tău simplu de a vorbi este ciudat, totuși poți fi înțeles destul de bine.

— M-am pierdut de multe ori. Însă m-a ajutat foarte mult faptul că te ştiam acolo.

— N-am făcut nimic.

Continuară să meargă în tăcere, Mariko uşor în urma lui, cum cerea obiceiul. La ficcare cat, treceau printr-un cordon de samurai, apoi, la o cotitură a scărilor, tivul de la chimonoul ei, care mătura pămîntul, se agăţă într-un grilaj şi ea se împiedică. El o prinse să nu cadă şi atingerea bruscă le făcu plăcere.

— Mulţumesc, spuse ea tulburată, în timp ce el o reechilibră.

Îşi văzură mai departe de drum, simţindu-se mai aproape unul de celălalt decît fuseseră în tot cursul serii.

Afară, în curtea exterioară, luminată de torţe, samuraii împînzeau pămîntul. Permisele de liberă trecere le-au fost verificate din nou şi-au fost escortaţi din donjon, laolaltă cu hamalii-purtători de torţe, de-a lungul unui drum ce şerpuia ca un labirint printre ziduri înalte, crenelate, către poarta următoare, care ducea la şanţul cu apă şi la podul de lemn din inima fortăreţei. În cetate erau în total şapte şanţuri cu apă. Unele fuseseră făcute de mîna omului, altele fuseseră amenajate din pîraiele şi rîurile, care erau din belşug. În timp ce se îndreptau spre poarta principală, poarta de sud, Mariko îi spuse că, peste doi ani, cînd fortăreaţa avea să fie gata, va adăposti o sută de mii de samurai şi douăzeci de mii de cai, cu toate proviziile necesare pentru un an de zile.

— Atunci va fi cea mai mare din lume, spuse Blackthorne.

— Acesta a fost planul seniorului Toranaga. Vocea ei era gravă. *Shigata ga nai, neh ?*

În sfîrşit, ajunseră la ultimul pod.

— Uite, Anjin-san, aici poţi să vezi, că, de fapt, castelul este inima oraşului Yedo. Este centrul unui păienjeniş de străzi ce pornesc ca nişte raze spre a forma oraşul. Aici, în urmă cu zece ani, nu era decît un mic sat de pescari. Acum cine mai ştie numărul oamenilor ? Trei sute de mii ? Două ? Patru ? Seniorul Toranaga încă nu i-a numărat, dar ei se află cu toţii aici pentru un singur scop spre a sluji castelul, care apără portul şi cîmpiile ce hrănesc armatele.

— Pentru nimic altceva ? întrebă el.

— Nu.

N-ai de ce să fii îngrijorată şi să arăţi atît de gravă, Mariko, îşi zise el fericit. Eu am aranjat totul. Toranaga o să-mi împlinească toate rugăminţile.

La celălalt capăt luminat de felinare al lui *Ichi-bashi* — Primul Pod —, care ducea spre oraşul propriu-zis, ea se opri.

— Acum trebuie să te las, Anjin-san.

— Cînd pot să te văd ?

— Mîine la Ora Caprei. Am să te aştept în curtea exterioară.

— Nu te pot vedea în seara asta, dacă mă-ntorc devreme ?

— Nu, îmi pare rău, te rog să mă ierţi. Nu în astă seară. Apoi ea se înclină protocolar. *Konbanwa,* Anjin-san.

El se înclină. Ca un samuraI. O privi cum traversa iar podul, însoţită de o parte din purtătorii de torţe, insectele roind în jurul faclelor prinse în suporţii de pe zid. Curînd fu înghiţită de mulţime şi de noapte.

Apoi, emoţia punînd tot mai mult stăpînire pe el, îşi întoarse spatele spre castel şi o porni după călăuză.

Capitolul 48

— Barbării locuiesc acolo, Anjin-san.

Samuraiul arătă ceva în faţă.

Stînjenit, Blackthorne scrută întunericul, simţind aerul înăbuşitor, de nerespirat.

— Unde ? Casa aceea ? Acolo ?

— Da. Acolo. O vedeţi ?

La o sută de paşi în faţă, dincolo de fîşia de pămînt mocirlos, era un alt labirint de ulicioare şi şandramale, iar deasupra lor o casă mare se profila vag pe cerul întunecat.

Blackthorne îşi aruncă o clipă ochii în jur să se orienteze cît de cît, îndepărtînd cu evantaiul insectele care roiau în jurul lui. După ce părăsiseră Primul Pod el se simţise rătăcit în labirint.

Străbătuseră în drumul lor o mulţime de străzi şi alei, îndreptîndu-se mai întîi către ţărm, pe care-l urmaseră

o vreme spre răsărit, traversînd poduri şi podeţe, apoi o apucaseră din nou spre nord, de-a lungul unui alt riu ce şerpuia prin mahalale, locul aici fiind jos şi mustind de apă. Cu cît se îndepărtau de castel, cu atît drumurile deveneau mai proaste, locuinţele mai prăpădite. Oamenii arătau foarte umili şi prin *shoji* răzbăteau tot mai puţine licăriri de lumină. Yedo era o îngrămădeală lăbărţată care lui îi părea formată din cătune despărţite, pur şi simplu, de drumuri sau pîraie.

Aici, la marginea de sud-est a oraşului, terenul era destul de mlăştinos, iar drumul împrăştia un miros dezgustător. Duhoarea se-nteţise vădit, se simţeau tot felul de miasme — de alge, de fecale şi nămol — şi, peste toate, un miros dulce, înţepător, pe care nu-l putea identifica, dar care-i părea cunoscut.

— Pute precum Billingsgate [1] la sfîrşitul zilei, murmură el omorînd încă o insectă de noapte, de pe obraz.

Tot trupul îi era leoarcă de transpiraţie.

Apoi auzi un crîmpei vag dintr-un cîntec vesel marinăresc, în olandeză, şi toată senzaţia neplăcută fu dată uitării.

— Nu-i acela Vinck ?

Înveselit, se îndreptă în direcţia glasului. Hamalii îi luminau drumul cu grijă şi samuraii îl urmau.

Acum, mai de-aproape, văzu că locuinţa cu un singur cat era în parte japoneză, în parte europeană. Era ridicată pe piloni şi înconjurată cu un gard înalt şi şubred de bambus, avînd propria ei parcelă de pămînt şi era mult mai mare decît colibele ce se înghesuiau în preajmă. Nu exista o poartă, doar o spărtură în gard. Acoperişul era din paie, uşa din faţă solidă, pereţii din scînduri grosolane şi ferestrele cu obloane, de tip olandez. Ici-colo lumina străbătea prin crăpături. Cîntecul şi risetele se auzeau mai bine, dar el încă nu recunoştea nici o voce. Dale de piatră duceau direct, printr-o grădină neîngrijită, spre treptele verandei. La poartă era legat un catarg scurt pentru pavilion. Se opri şi-şi aţinti ochii asupra lui. O improvizaţie de steag olandez mototolit flutura nepăsător. Cînd îl văzu, inima începu să-i bată mai tare.

Uşa din faţă era deschisă. O pală de lumină se revărsa în verandă. Baccus van Nekk, beat, veni împleticindu-se

---

[1] Piaţă de peşte din Londra.

pînă la marginea ei cu ochii pe jumătate închiși, se descheie la prohab și slobozi un jet de urină înalt și boltit.

— Aaaah ! murmură el în culmea fericirii. Nimic nu e mai grozav !

— Nu-i așa ? strigă din poartă Blackthorne în olandeză. De ce nu folosești o găleată ?

— Ce ? Van Nekk clipi miop în întuneric către Blackthorne, care stătea cu samuraii în lumina torțelor. DoamneDumnezeulesamurai ! Mormăi, venindu-și în fire și se plecă anevoie din șale. *Gomen nasai,* samurai-sama. *Ichibon gomen nasai,* pentru toate maimuțele-sama. Reveni la verticală, schiță cu greu un zîmbet chinuit și murmură mai mult pentru sine : Sînt mai beat decît am crezut. Mi s-a părut că ticălosul a vorbit în olandeză ! *Gomen nasai, neh ?* strigă el iar și plecă, împleticindu-se, în spatele casei, scărpinîndu-se și căutîndu-și pe bîjbiite prohabul.

— Hei, Baccus, altceva mai bun nu știi decît să-ți pîngărești propria casă ?

— Ce ? Van Nekk se răsuci brusc și se uită năuc spre lumini încercînd disperat să vadă clar. Pilotule ? spuse el înecîndu-se. Tu ești, pilotule ? Să-i ia naiba de ochi, nu văd nimic cu ei. Pilotule, pentru Dumnezeu, tu ești ?

Blackthorne rîse. Vechiul lui prieten arăta atît de jalnic, atît de caraghios, cu penisul atîrnîndu-i afară din pantaloni.

— Da, eu sînt ! Apoi către samuraii care priveau cu un dispreț abia mascat : *Matte kurasai.* Așteptați-mă, vă rog.

— *Hai,* Anjin-san.

Blackthorne înaintă și, în dîra de lumină, văzu gunoiul zăcînd vraiște în grădină. Dezgustat, își aruncă saboții din picioare și urcă în fugă treptele.

— Bună, Baccus, te-ai mai îngrășat față de cum erai cînd am plecat din Rotterdam, *neh ?*

Îl bătu prietenos pe umeri.

— Doamne Dumnezeule, tu ești de-adevăratelea ?

— Da, bineînțeles că eu sînt.

— Noi te-am crezut mort de multă vreme. Van Nekk întinse mîna și-l atinse pe Blackthorne, să se asigure că nu visa. Doamne, rugăciunile mele au fost ascultate. Pilotule, ce ți s-a întîmplat, de unde vii ? E un miracol ! Ești tu cu-adevărat ?

— Acum, te rog, încheie-te la prohab și să mergem înăuntru, îi spuse Blackthorne cu gîndul la samuraii săi.

— Ce ? O ! Iartă-mă, eu... Van Nekk se execută rapid şi începură să-i curgă lacrimi pe obraz. O, Doamne, pilotule... am crezut că diavolii din gin îmi fac iar festa. Haide, dar lasă-mă să te anunţ, da ?

Porni spre intrare, împleticindu-se uşor. Beţia îi dispăruse în bună măsură din pricina bucuriei. Blackthorne venea după el. Van Nekk îi ţinu uşa deschisă ca să intre apoi strigă acoperind cîntecul răgusit

— Băieţi ! Priviţi ce ne-a adus Moş Crăciun !

Trînti uşa puternic în spatele lui Blackthorne ca să sporească efectul.

Brusc, se făcu linişte.

Lui Blackthorne îi trebui o clipă să-şi obişnuiască ochii cu lumina. Aerul fetid aproape că-l înăbuşea. Îi văzu cum se uitau toţi la el cu gurile căscate, ca la o stafie. Apoi vraja se risipi şi urmară strigăte de bucurie şi de bun-venit. Toţi se-nghesuiau şi-l băteau pe spate, vorbind deodată.

— Pilotule, de unde vii ?

— Hai să bei ceva !

— Doamne, e cu putinţă...

— Să mă ia naiba, mă bucur grozav că te văd !

— Noi te-am crezut mort.

— Nu, noi sîntem bine, cel puţin, în mare parte, bine.

— Ridică-te, tîrîtură, pilot-sama trebuie să stea pe cel mai bun scaun.

— Hei, aduceţi grog, *neh*, repede, blestemaţilor, repede ! Să-i ia naiba de ochi, daţi-vă la o parte, vreau să-i strîng mîna...

În cele din urmă, Vinck urlă cît îl ţinu gura :

— Pe rînd, băieţi ! Lăsaţi-l să vorbească ! Aduceţi-i pilotului un scaun şi băutură, pentru Dumnezeu ! Da, şi eu am crezut că e samurai...

Cineva puse un pocal de lemn în mîna lui Blackthorne. El se aşeză pe scaunul şubred şi toţi ridicară ceştile, iar potopul de întrebări începu din nou.

Blackthorne privi în jur. Camera era mobilată cu bănci, cîteva mese şi scaune grosolane şi era luminată cu lumînări şi opaiţe. Un butoiaş doldul de mărişor cu *saké* stătea pe podeaua murdară. Pe una din mese zăceau vraişte farfurii soioase şi o ciosvîrtă de carne pîrjolită, năpădită de muşte.

Șase femei șleampete se ghemuiseră în genunchi, cu spatele la perete, înclinîndu-se spre el.

Oamenii lui, radiind de bucurie, așteptau ca el să înceapă : Sonk, bucătarul, Johann Vinck, ajutorul nostromului și tunar șef, Salamon, mutul, Ginsel, velarul, Baccus van Nekk, negustătorul șef și trezorierul, și ultimul, Jan Roper, celălalt negustător, care stătea deoparte, ca întotdeauna, cu același zîmbet strepezit pe fața-i uscățivă și încordată.

— Unde e căpitanul general ? întrebă Blackthorne.

— E mort, pilotule... a murit, răspunseră șase voci, bulucindu-se una peste alta, învălmășind povestea pînă ce Blackthorne ridică o mînă.

— Baccus ?

— E mort, pilotule. El n-a mai ieșit din pivniță. Îți aduci aminte că era bolnav, da ? După ce te-au luat pe tine, ei bine, în noaptea aceea l-am auzit sufocîndu-se în întuneric. Așa-i, băieți ?

Toți spuseră da în cor și van Nekk adăugă :

— Eu stăteam lîngă el, pilotule. Încerca să ajungă la apă, dar nu mai era nici un strop. Gemea. Nu sînt prea sigur în privința timpului — toți eram înspăimîntați de moarte —, dar, în cele din urmă, s-a sufocat și apoi a urmat horcăitul morții. A fost cumplit, pilotule.

Jan Roper adăugă

— A fost îngrozitor, da, dar a fost pedeapsa lui Dumnezeu.

Blackthorne își plimbă privirea de la unul la celălalt.

— L-a lovit cineva ?

— Nu... nu, o, nu, răspunse van Nekk. A dat ortul popii, pur și simplu. A fost lăsat în groapă cu celălalt, japonezul, ți-l amintești, cel care a încercat să se înece în gălcata cu urină ? Seniorul Omi i-a pus să scoată cadavrul lui Spellberger afară și l-au ars, dar nenorocitul celălalt a fost lăsat jos. Seniorul Omi i-a dat doar un pumnal, iar el și-a despicat blestemata de burtă și ei au umplut gropa. Ți-l amintești, pilotule ?

— Da, dar Maetsukker ?

— Asta mai bine spune-i-o tu, Vinck.

— Bietul Față de Șobolan a putrezit, pilotule. Vinck începu, iar ceilalți se porniră să strige amănunte și să spună povestea, pînă ce Vinck urlă : Baccus m-a rugat pe mine, pentru Dumnezeu ! O să vă vină rîndul la toți !

Vocile se potoliră și Sonk spuse plin de bunăvoință :

— Spune-o, Johann.

— Pilotule, brațul începuse să-i putrezească. În încăierare s-a ales c-o tăietură, îți amintești, cînd tu ai fost scos din luptă ? Doamne, parcă s-a întîmplat cu atîta vreme în urmă ! În orice caz, brațul i s-a obrintit. I-am luat sînge în zilele următoare, apoi a început să se înnegrească. I-am spus de mai multe ori că mai bine i l-aș deschide, ca să nu piardă tot brațul, dar el n-a vrut. În cea de-a cincea zi rana a început să pută. L-am ținut cu forța și eu i-am tăiat mai toată putreziciunea, dar n-a ajutat. Știam că n-o să fie de folos, dar unii dintre noi au crezut că merită încercat. Ticălosul de doctor galben a venit de cîteva ori, dar nici el n-a putut face nimic. Față de Șobolan a mai rezistat o zi sau două, dar putreziciunea era prea adîncă și el delira. Spre sfîrșit, a trebuit să-l legăm.

— Așa-i, pilotule, spuse Sonk, scărpinîndu-se liniștit. A trebuit să-l legăm.

— Ce s-a întîmplat cu cadavrul lui ? întrebă Blackthorne.

— La fel, l-au dus pe deal și l-au ars. Noi am vrut să-i facem și lui și căpitanului general o înmormîntare creștinească, cum se cuvine, dar nu ne-au lăsat. Ei i-au ars, pur și simplu.

Se lăsă tăcere.

— Nu te-ai atins de băutură, pilotule !

Blackthorne duse pocalul la gură și aproape că vomită. Alcoolul brut îl arse pe gît. Duhoarea de trupuri neîmbăiate și de haine nespălate și rîncede aproape că-l dobora.

— Cum e grogul, pilotule ? întrebă van Nekk.

— Bun, bun.

— Povestește-i despre el, Baccus, dă-i drumul !

— Ehei ! Eu am făcut un cazan de rachiu. Van Nekk era foarte mîndru de el și ceilalți erau la fel de radioși. Acum îl facem cu butoiașul. Orez, fructe și apă și le lăsăm să fermenteze, așteptăm cam o săptămînă și apoi, cu ajutorul unei mici magii... Bărbatul rotofei rîse și se scărpină fericit. Bineînțeles ar fi mai bine să-l ținem cam un an să se înmoaie, dar noi îl bem mai repede decît...

Cuvintele i se pierdură. Nu-ți place ?

— O, iartă-mă, e bun... bun.

Blackthorne văzu un păduche în părul rar al lui van Nekk.

Jan Roper spuse sfidător :

— Şi tu, pilotule ? Eşti bine, nu ? Ce ne spui despre tine ?

Urmă un alt potop de întrebări, care încetă în momentul în care Vinck strigă

— Lăsaţi-l să vorbească ! Apoi bărbatul cu faţa tăbăcită izbucni fericit : Doamne, cînd te-am văzut stînd la uşă, am crezut că eşti una din maimuţe, pe cinstite... zău !

Un alt cor de încuviinţări şi van Nekk se dezlănţui iar :

— Aşa e. Să le ia dracu de chimonouri nenorocite, arăţi ca o femeie, pilotule, sau unul din ăia care sînt bărbaţi doar pe jumătate ! Pederaşti blestemaţi ! Zău, o mulţime de japonezi sînt pederaşti ! Unul umbla după Croocq...

Urmă o avalanşă de ţipete şi glume deocheate, apoi van Nekk continuă :

— O să ai nevoie de hainele tale adevărate, pilotule. Ştii, le avem aici. Noi am venit la Yedo cu *Erasmus*. Au adus nava remorcată şi ne-au lăsat să ne luăm la ţărm hainele şi nimic altceva. Ne-au îngăduit să le luăm, şi pe-ale tale, să ţi le păstrăm. Am umplut o raniţă cu toate hainele tale marinăreşti. Sonk, le aduci, da ?

— Bineînţeles c-am să le aduc, Baccus, dar mai tîrziu ! Nu vreau să-mi scape nimic.

— Bine.

Zîmbetul vag al lui Jan Roper era batjocoritor ;

— Săbii şi chimonouri, eşti ca un adevărat păgîn ! Pesemne că acum îţi plac mai mult obiceiurile păgîne, pilotule ?

— Hainele sînt răcoroase, mai bune ca ale noastre, răspunse Blackthorne stînjenit. Uitasem că sînt îmbrăcat altfel. S-au întîmplat atît de multe. Acestea sînt singurele pe care le am, aşa că m-am obişnuit să le port. Nu m-am gîndit niciodată prea mult la asta. Fără doar şi poate, sînt mai uşoare.

— Acelea sînt săbii adevărate ?

— Da, bineînţeles, de ce ?

— Pe noi nu ne lasă să purtăm arme. Nici o armă ! Jan Roper se încruntă. Pe tine de ce te lasă ? La fel ca orice samurai păgîn ?

Blackthorne rîse scurt.

— Nu te-ai schimbat, Jan Roper. Eşti chiar mai sfînt decît ai fost, nu ? Ei bine, în privinţa săbiilor mele, toate la vremea lor, dar, mai întîi, cea mai bună veste din toate. Ascultaţi, cam într-o lună vom fi iar în largul mării.

— Doamne, într-adevăr, pilotule ? spuse Vinck.

— Da.

Urmă un ropot de strigăte şi o altă învălmăşeală de întrebări şi răspunsuri.

— V-am spus c-o să plecăm... V-am spus că Dumnezeu ţine cu noi !

— Lăsaţi-l să vorbească... lăsaţi-l pe pilot să vorbească...

În cele din urmă, Blackthorne le făcu semn cu mîna să tacă. Arătă spre femeile încă îngenuncheate şi nemişcate, care acum, sub privirea lui, erau mai jalnice.

— Ele cine sînt ?

Sonk rîse.

— Sînt damele noastre, pilotule. Tîrfele noastre, şi sînt ieftine, Dumnezeule, abia dacă ne costă un crăiţar pe săptămînă ! Alături avem o casă întreagă... şi-n sat sînt şi mai multe...

— Sînt sperioase ca herminele, se vîrî în vorbă Croocq.

Sonk spuse :

— Aşa-i pilotule. Bineînţeles că sînt bondoace şi crăcănate, dar au vigoare şi n-au sifilis. Vrei una, pilotule ? Avem propriile noastre paturi, nu stăm ca maimuţele, avem paturile şi camerele noastre...

— Încearc-o pe Mary-Fund Mare, ea e pentru tine, pilotule, spuse Croocq.

Vocea lui Jan Roper le acoperi pe toate celelalte.

— Pilotul nu vrea nici una din damele noastre. El le are pe ale lui proprii. Nu, pilotule ?

Feţele le străluciră.

— E-adevărat, pilotule ? Ai femei ? Hai, spune-ne, da ? Maimuţele astea sînt cele mai bune din cîte am pomenit vreodată, nu ?

— Povesteşte-ne despre damele tale, pilotule !

Sonk se scărpină iar de păduchi.

— Sînt multe de povestit, zise Blackthorne, dar ar trebui să fim numai noi. Cu cît mai puţine urechi, cu atît mai bine, *neh* ? Trimiteţi femeile de aici să putem vorbi de-ale noastre.

Vinck le amenință cu degetul :

— Spălați putina, *hai ?*

Femeile se înclinară, murmurară mulțumiri și scuze și zburară din cameră, închizînd încet ușa.

— Mai întîi despre navă. E de necrezut. Vreau să vă mulțumesc și să vă felicit pentru toată munca. Cînd o să ajungem acasă am să stărui să primiți, pentru cît ați muncit, de trei ori partea din banii capturați și are să fie o captură ce depășește... Văzu că oamenii se uitau unii la alții încurcați. Ce este ?

Van Nekk spuse stingherit :

— N-am fost noi, pilotule. Au fost oamenii regelui Toranaga. Ei au reparat-o, Vinck le-a arătat cum, dar noi n-am făcut nimic.

— Poftim ?

— După ce am fost prima oară, pe noi nu ne-au mai lăsat pe navă. Nimeni din noi n-a mai ajuns la bord, în afară de Vinck și el se ducea cam la fiecare zece zile. Noi n-am făcut nimic.

— El e singurul, spuse Sonk. Johann le-a arătat.

— Dar cum ai vorbit cu ei, Johann ?

— E un samurai care știe portugheza și am vorbit în portugheză, destul cît să ne înțelegem unul cu altul. Samuraiul ăsta, numele lui e Sato-sama, a fost pus la comandă cînd am sosit noi aici. El a întrebat care sînt ofițeri și marinari dintre noi. I-am spus că ar fi Ginsel, dar el e mai mult tunar, și aș mai fi și eu și Sonk care...

— Care e cel mai prost bucătar din...

— Tacă-ți gura blestemată, Croocq !

— Pe dracu, tu nu ești în stare să gătești pe uscat, dară-mi-te pe navă !

— Vă rog, potoliți-vă amîndoi ! spuse Blackhtorne. Zi-i mai departe, Johann.

Vinck continuă :

— Sato-sama m-a întrebat ce nu e-n ordine la navă și eu i-am spus că ar trebui carenată, rașchetată și reparată în întregime. I-am spus tot ce știam și ei s-au apucat de ea. Au carenat-o bine și au curățat calele, le-au frecat cu peria de parc-ar fi fost o casă de prinț, pe puțin. Samuraii erau șefii și celelalte maimuțe, cu sutele, munceau ca diavolii. Zău, pilotule, n-ai văzut niciodată oameni să lucreze ca ei !

— Asta e adevărat, spuse Sonk. Ca diavolii !

— Am făcut tot ce am putut pentru ziua... Doamne, pilotule, crezi, într-adevăr, că putem pleca ?

— Da, dacă avem răbdare şi dacă...

— Dacă vrea Dumnezeu, pilotule. Numai atunci.

— Da. Poate că ai dreptate, răspunse Blackthorne, gîndind : Ce contează că Roper e fanatic ? Am nevoie de el, de ei toţi. Şi de ajutorul lui Dumnezeu. Da, avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu, spuse el şi se-ntoarse iar spre Vinck. Cum e chila ?

— Curată şi solidă, pilotule. Au făcut-o mai bine decît aş fi crezut că e cu putinţă. Ticăloşii ăia sînt tot atît de deştepţi ca oricare dulgher, marangoz şi frînghier din toată Olanda. Tachelajul e perfect, totul.

— Velatura ?

— Au făcut o garnitură din mătase, rezistentă ca pînza de vele. Cu un set de schimb. Le-au dat pe-ale noastre jos şi le-au copiat exact, pilotule. Tunurile sînt, pe cît se poate, în ordine — toate înapoi la bord, iar praful de puşcă şi ghiulelele sînt din belşug. E gata să plece în larg o dată cu refluxul, în noaptea asta, dacă e nevoie. Pentru că n-a fost în larg, n-o să ştim cum e cu pînzele pînă nu trecem prin furtună, dar, pun pariu pe viaţa mea, harmuzurile-i sînt la fel de rezistente ca atunci cînd a fost lansată la apă prima oară în Zuider Zee, ba chiar mai bune, pentru că acum, slavă zeilor, lemnăria e uscată. Vinck făcu o pauză să respire. Cînd plecăm ?

— Într-o lună. Cam aşa.

Se-nghiontiră unii pe alţii nemaiputînd de bucurie şi închinară zgomotos în cinstea pilotului şi a navei.

— Cum e cu corăbiile duşmane ? Sînt prin preajmă ? Ce e cu captura, pilotule ? întrebă Ginsel.

— Din belşug, cum nici n-aţi visat. Sîntem cu toţii bogaţi.

Alte strigăte de bucurie.

— Era şi timpul.

— Bogaţi, da ? O să-mi cumpăr un castel.

— Doamne Dumnezeule, cînd o să ajung acasă...

— Bogaţi ! Ura pentru pilot !

— Sînt mulţi papistaşi de omorît ? Bine, spuse Jan Roper potolit. Foarte bine.

— Care e planul, pilotule ? întrebă van Nekk şi se opriră cu toţii din vorbă.

— O să ajung la asta îndată. Sînteţi păziţi ? Puteţi să vă mişcaţi prin preajmă liberi, cînd doriţi ? Cît de des...

Vinck spuse repede :

— Putem să ne mişcăm oriunde în sat, pe o rază de cel mult jumătate de leghe de aici, dar nu ni se dă voie în Yedo şi nu...

— Nu dincolo de pod, spuse repede Sonk fericit. Zi-i despre pod, Johann !

— O, pentru Dumnezeu, ajungeam la pod, Sonk. Pentru Dumnezeu, nu mă mai întrerupeţi. Pilotule, e un pod cam la o jumătate de milă spre sud-vest. Sînt o grămadă de semne pe el. Numai pînă acolo ne lasă să mergem. N-avem voie să trecem dincolo de el. *Kinjiru,* zice samuraiul. Ştii ce-nseamnă *kinjiru,* pilotule ?

Blackthorne dădu din cap şi nu spuse nimic.

— În afară de asta, putem să mergem unde dorim, dar numai pînă la bariere. Sînt bariere de jur-împrejur, cam la o jumătate de leghe. Doamne Dumnezeule... nici nu-ţi vine să crezi, în curînd o să fim acasă !

— Spune-i despre doctor, nu ? Şi despre...

— Samuraii trimit din cînd în cînd un doctor, pilotule, şi trebuie să ne scoatem hainele şi el se uită la noi...

— Da, e destul cît să te facă să borăşti cînd vezi o ticăloasă de maimuţă păgînă uitîndu-se la tine, aşa gol cum eşti.

— În afară de asta, pilotule, ei nu ne supără cu nimic, doar că...

— Hei, nu uita că doctorul ne dă nişte împuţite de ierburi pisate de „ceai", pe care ar trebui să le băgăm în apă fierbinte, dar noi le aruncăm. Cînd sîntem bolnavi, bătrînul Johann ne ia sînge şi ne facem bine.

— Da, spuse Sonk. Aruncăm „ceaiul".

— În afară de asta...

— Aici am avut noroc, pilotule, nu ca prima oară.

— Aşa-i. La început...

— Spune-i despre inspecţie, Baccus !

— Ajungeam la asta, pentru Dumnezeu, aveţi răbdare, lăsaţi-mă să vorbesc. Cum pot să-i spun ceva cînd voi toţi trăncăniţi ? Toarnă-mi nişte rachiu ! spuse van Nekk însetat şi continuă : La fiecare zece zile vin cîţiva samurai aici, iar noi ne aliniem afară şi ei ne numără. Apoi ne dau saci de orez şi bani peşin, bani de aramă. O mulţime, pentru toate, pilotule. Noi schimbăm orezul

pe carne, legume, fructe sau orice altceva. Sînt de toate din belşug şi femeile fac orice vrem. La început noi...

— Dar n-a fost aşa la început. Spune-i despre asta, Baccus !

Van Nekk se aşează pe duşumea.

— Doamne, dă-mi putere !

— Nu te simţi bine, bătrîne ? întrebă Sonk plin de bunăvoinţă. N-ar mai trebui să bei, că iar te apucă dracii, nu ? Îl apucă dracii o dată pe săptămînă, pilotule. Pe toţi ne apucă.

— Aveţi de gînd să tăceţi cît îi povestesc pilotului ?

— Cine, eu ? Eu n-am scos o vorbă. Nu eu te opresc. Poftim, ia-ţi băutura !

— Mulţumesc, Sonk. Ei bine, pilotule, la început ne-au dus într-o casă în partea de vest a oraşului...

— Era în partea de jos, lîngă ogoare.

— La dracu, atunci spune tu povestea, Johann !

— Bine. Doamne, pilotule, a fost cumplit. Nici haleală, nici băutură şi cu blestematele alea de case din hîrtie e ca şi cum ai sta în cîmp, nu poţi să-ţi faci nevoile, să te scobeşti în nas, nu poţi face nimic, fără să nu se uite cineva la tine, nu ? Da, şi cel mai mic zgomot ne punea vecinii-n cap, iar samuraii erau grămadă pe noi şi cine-i vrea pe ticăloşii ăia prin preajmă, nu ? Îşi fluturau blestematele de săbii, strigînd şi urlînd cît îi ţinea gura, spunîndu-ne să păstrăm liniştea. Ei bine, într-o noapte, cineva a răsturnat o lumînare şi să te ţii drace cu samuraii ! Doamne, trebuia să-i fi auzit ! Au ieşit ca furnicile din casele de lemn cu găleţi cu apă, nebunii dracului, sîsîind, înclinîndu-se şi înjurînd... Numai un nenorocit de perete a ars de tot. Au năvălit cu sutele pe casă, ca libărcile. Ticăloşii ! Ai...

— Hai, mai dă-o dracului !

— Vrei să povesteşti tu ?

— Dă-i drumul, Johann. Nu te uita la el. Nu e decît un bucătar împuţit.

— Ce ?

— O, tacă-ţi fleanca ! Pentru Dumnezeu ! Grăbit, van Nekk îşi începu iar povestea. Ziua următoare, pilotule, ne-au scos de acolo şi ne-au dus într-o altă casă pe lîngă debarcader. Aceea era la fel de rea. Apoi, peste cîteva săptămîni, Johann a dat din întîmplare de locul ăsta. Pe vremea aceea, el era singurul dintre noi căruia i se per-

mitea să iasă, din pricina navei. Ei îl luau în fiecare zi și-l aduceau înapoi la apusul soarelui. El a fost la pescuit, aici ne aflăm numai la cîteva sute de iarzi de mare... Mai bine povestește-i tu, Johann.

Blackthorne simți o ciupitură pe laba goală a piciorului și se scărpină nepăsător. Iritația crescu. Văzu roșeața de la pișcătura puricelui pe cînd Vinck continua fălos :

— E așa cum a spus Baccus, pilotule. L-am întrebat pe Sato-sama dacă nu ne putem muta și el a zis da, de ce nu ? Ei mă lăsau să pescuiesc cu una din bărcile lor mici, ca să-mi treacă timpul. Nasul meu m-a adus aici, pilotule. Bătrînul nas m-a adus aici : mirosea a sînge !

Blackthorne spuse :

— Un abator ! Un abator și o argăsitorie ! Acesta e...

Se opri și se făcu alb ca varul.

— Ce se-ntîmplă ? Ce e ?

— Acesta e un sat *eta* ? Doamne, oamenii ăștia sînt *eta* ?

— Ce nu e-n ordine cu „eții" ? întrebă van Nekk. Bineînțeles că sînt „eți".

Blackthorne alungă cu mîna țînțarii care roiau în jur, simțind cum îl furnică pielea.

— Să le ia dracu de insecte. Sînt... sînt îngrozitoare, nu ? E o tăbăcărie pe aici, nu-i așa ?

— Da. Cîteva străzi mai sus. De ce ?

— Nimic. N-am recunoscut mirosul, asta-i tot.

— Ce e cu „eții" ?

— Nu... nu mi-am dat seama, prostul de mine. Dac-aș fi văzut vreun bărbat, aș fi știut după tunsoarea scurtă. Cu femeile, niciodată n-ai cum să știi. Îmi pare rău. Continuă-ți povestea, Vinck.

— Ei bine, atunci ei au zis...

Jan Roper îl întrerupse :

— Stai puțin, Vinck. Ce nu e-n ordine, pilotule ? Ce e cu „eții" ?

— Atîta doar că japonezii îi consideră diferiți. Ei fac meseria de gîde, tăbăcesc pieile și se ocupă de cadavre. El le simți privirile, în special pe cea a lui Jan Roper. Cei din *eta* tăbăcesc pieile, spuse, încercînd să-și păstreze vocea nepăsătoare, omoară toți caii bătrîni și oile și se ocupă de cadavre.

— Dar ce e rău în asta, pilotule ? Tu însuți ai înmormîntat o duzină, i-ai pus în giulgii, i-ai spălat, noi toți

am făcut-o, nu ? Noi ne tăiem animalele pentru mîncare, totdeauna am făcut-o. Ginsel, aici de faţă, a fost gîde... Ce e rău în toate astea ?

— Nimic, spuse Blackthorne ştiind că era adevărat, dar cu toate acestea se simţea întinat.

Vinck rîse zgomotos.

— „Eţii" sînt cei mai buni păgîni pe care i-am întîlnit aici. Seamănă mai mult cu noi decît cu ticăloşii ceilalţi. Sîntem al dracului de norocoşi că ne aflăm aici, pilotule, carnea proaspătă nu e o problemă, nici seul. Ei nu ne fac nici un rău.

— Aşa e. Dac-ai fi trăit printre „eţi", pilotule...

— Doamne, pilotul a trebuit să trăiască printre ceilalţi ticăloşi tot timpul ! El n-are cum să ştie. Sonk, ce-ar fi s-o aduci pe Mary-Fund Mare ?

— Sau pe Twicklebum ?

— Pe dracu, nu pe ea, nu pe tîrfa aia bătrînă. Pilotului îi trebuie ceva deosebit. S-o întrebăm pe *mama-san*...

— Pariez că jinduieşte după o haleală ca lumea ! Hei, Sonk, taie-i o bucată de carne.

— Mai ia puţin grog...

— De trei ori ura pentru pilot...

În larma plină de veselie, van Nekk îl bătu uşor pe Blackthorne pe umăr.

— Eşti acasă, bătrîne. Acum te-ai întors, rugile noastre au fost ascultate şi totul e bine pe lume. Eşti acasă, bătrîne. Ascultă, ia patul meu. Ţin cu tot dinadinsul.

•

Vesel, Blackthorne flutură mîna pentru ultima oară. Din întuneric, de la celălalt capăt al podeţului, se auzi un strigăt de răspuns. Apoi îşi întoarse capul, entuziasmul forţat dispăru şi dădu colţul înconjurat de garda sa de zece samurai.

În drum spre castel, mintea-i era pradă confuziei. Nimic nu era în neregulă cu cei din *eta* şi totuşi era ; cei de acolo sînt echipajul meu, propriii mei oameni şi aceştia sînt păgîni, străini şi duşmani...

Străzi, alei, poduri nici nu le vedea, apoi îşi dădu seama că-şi băgase mîna-n chimonou pentru a se scărpina şi se opri din drum.

— Să-i ia naiba de-mputiți...

Își desfăcu cingătoarea și-și smulse de pe el chimonoul plin de purici aruncîndu-l în șanț ca pe-o zdreanță.

— *Dozo, nan desu ka,* Anjin-san ? întrebă unul dintre samurai.

— *Nani mo !* Nimic, pentru Dumnezeu !

Blackthorne o porni iar la drum cu săbiile în mînă.

— *Ah ! Eta ! Wakarimasu ! Gomen nasai !*

Samuraii discutau între ei, dar nu le dădu nici o atenție.

Așa e mai bine, își zise el, teribil de ușurat, fără să bage de seamă că era aproape gol, simțind doar că pielea nu-l mai mînca, acum că azvîrlise chimonoul plin de purici.

Doamne, ce bine mi-ar pica o baie chiar acum !

El povestise echipajului său întîmplările prin care trecuse, dar nu pomenise că era samurai și *hatamoto,* nici că era unul din protejații lui Toranaga, nici despre Fujiko, nici despre Mariko. Nu le spusese că vor acosta la Nagasaki, c-au să ia Corabia Neagră cu asalt și că el va fi în fruntea samurailor. Astea pot fi spuse mai tîrziu, își zise obosit, ca toate celelalte.

Am să pot vreodată să le povestesc despre Mariko-san ?

Saboții-i bocăniră pe traversele de lemn ale Primului Pod. Santinelele-samurai, și ei pe jumătate dezbrăcați, stăteau lenevind, apoi, cînd el trecu, se înclinară și-l urmăriră îndelung cu privirea, pentru că acesta era nemaipomenitul barbar care — lucru de mirare — se bucura de favorurile seniorului Toranaga, care îi acordase cinstea de samurai și *hatamoto,* cinste — niciodată — acordată — unui — barbar — pînă — acum.

La poarta principală, poarta de sud a castelului, îl aștepta o altă călăuză. Fu escortat spre locuința sa din inelul central de fortificații. I se dăduse o cameră într-una din casele de oaspeți, fortificată, totuși plăcută, însă el refuză politicos să meargă direct acolo.

— Mai întîi o baie, te rog, îi spuse el samuraiului.

— A, înțeleg. E foarte înțelept din partea Domniei voastre. Casa de baie e pe aici, Anjin-san. Da, e o noapte fierbinte, *neh* ? Și am auzit că ați fost jos, la Cei Mur-

dari. Ceilalţi oaspeţi din casă vor preţui grija Domniei voastre. Vă mulţumesc în numele lor.

Blackthorne nu înţelese toate cuvintele, dar pricepu sensul. „Cei Murdari". Asta se referă la oamenii mei şi la mine...

— Bună seara, Anjin-san, spuse şeful servitorilor de la baie.

Era un bărbat solid, de vîrstă mijlocie cu un pîntec voluminos. O slujnică abia îl trezise să-i anunţe sosirea unui client. Bătu din palme. Slugile de la baie îşi făcură apariţia. Blackthorne le urmă în camera pentru curăţare, unde fu săpunit şi spălat, iar el le convinse s-o facă şi a doua oară. Apoi trecu în cealaltă încăpere, cu vana adîncă, intră în apa fierbinte, adusă prin ţevi, îndură la început cu greu fierbinţeala, apoi se lăsă învăluit în îmbrăţişarea ei binefăcătoare.

La vremea potrivită, mîini puternice îl ajutară să iasă afară, îi frecară trupul cu ulei aromat, şi-i dezmorţiră muşchii şi gîtul, apoi îl conduseră în camera de odihnă şi-i dădură un chimonou de bumbac proaspăt spălat şi călcat. Se lungi, oftînd adînc de plăcere.

— *Dozo gomen nasai*, ceai, Anjin-san ?

— *Hai. Domo.*

Ceaiul sosi. Îi spuse slujnicei c-avea să rămînă aici peste noapte şi că n-o să mai meargă la propria sa locuinţă. Apoi, singur şi-n tihnă, sorbi pe îndelete din ceai, simţind cum îl purifică. „...Împuţitele ierburi de ceai..." îşi aminti el dezgustat.

— Fii liniştit, nu lăsa ca întîmplarea asta să-ţi distrugă armonia, spuse el cu voce tare. Ei nu sînt decît nişte ignoranţi amărîţi, care nu ştiu altceva mai bun. Cîndva şi tu ai fost la fel. N-are importanţă, acum ai să poţi să-i înveţi pe ei, *neh* ?

Şi-i scoase din minte şi-şi întinse mîna după dicţionar, dar în noaptea asta, pentru prima oară de cînd avea cartea, o puse cu grijă deoparte şi suflă în lumînare. Sînt prea obosit, îşi zise.

Dar nu atît de obosit încît să nu răspunzi la o întrebare simplă : sînt ei, într-adevăr, proşti, ignoranţi, sau tu eşti cel care te amăgeşti singur ?

Am să răspund la asta mai tîrziu, cînd o să am vreme. Acum răspunsul nu e important. Acum ştiu doar că nu mai vreau să-i văd în preajma mea.

Se întoarse în aşternut şi adormi.

Se trezi refăcut. Lîngă el erau aşezate un chimonou curat, fîşia de pînză de pus în brîu şi şosetele. Tecile săbiilor fuseseră lustruite. Se îmbrăcă repede. Samuraii aşteptau afară. Făcură o plecăciune.

— Astăzi noi sîntem straja Domniei voastre, Anjin-san.

— Mulţumesc. Mergem corabie acum ?

— Da. Poftiţi biletul de liberă trecere.

— Bine. Mulţumesc. Cum te cheamă, te rog ?

— Musashi Mitsutoki.

— Mulţumesc. Musashi-san. Mergem acum ?

Coborîră spre docuri. *Erasmus* fusese ancorată solid la trei stînjeni deasupra fundului nisipos al mării. Calele erau o minunăţie. Sări în apă şi înotă sub chilă. Erau puţine alge şi doar cîteva crustacee. Cîrma părea trainică. În depozitul de muniţii, care era uscat şi curat-lună, găsi cremene şi aprinse o flacără lîngă cîteva firicele de praf de puşcă spre a-l încerca. Arseră pe dată.

Îşi ridică privirile spre arboradă, căutînd plesnituri periculoase. Nu erau nici pe grijéle, nici pe vergile aflate la vedere. Multe din parîme, fungi şi întinzătoare fuseseră legate greşit, dar asta nu cerea decît o jumătate de ceas ca să fie schimbate.

Ajuns iar pe dunetă, îşi permise un zîmbet larg.

— Eşti solidă precum o... precum ce ? Nu-i veni în minte un „ce" suficient de puternic, aşa că se mulţumi doar să rîdă şi coborî. În cabina lui se simţea străin. Şi foarte singur. Săbiile-i erau pe pat. Le atinse, apoi scoase din teacă „Vînzătorul de Ulei". Lucrătura-i era minunată şi tăişul desăvîrşit. Îi făcea plăcere să se uite la sabie, pentru că era, într-adevăr, o operă de artă, dar fatală, gîndi el ca-ntotdeauna, răsucind-o în lumină.

Cîte morţi ai pricinuit în viaţa ta de două sute de ani ? Şi cîte altele o să mai aduci înainte ca tu însăţi să pieri ? Într-adevăr, unele săbii au o viaţă a lor, aşa cum zice Mariko ? Mariko. Ce e cu e ea...

Apoi îşi văzu lada de drum reflectată în luciul sabiei şi asta-l scoase din brusca-i melancolie.

Puse sabia în teacă cu mare băgare de seamă ca să nu-i

atingă lama cu degetele, pentru că legenda spunea că pînă și o simplă atingere putea să strice o asemenea perfecțiune.

Cînd se lungi pe pat, ochii i se opriră pe lada lui de marinar, goală.

— Unde or fi cărțile de drum ? Și instrumentele de navigație ? își întrebă el chipul reflectat de lampa de aramă meticulos lustruită, ca, de altfel, toate celelalte. Se văzu pe sine răspunzînd : Ai să le cumperi la Nagasaki, o dată cu echipajul. Și o să pui mîna pe Rodrigues. Da, înainte de atac. *Neh ?*

Își privi zîmbetul larg reflectat în lampa de aramă.

— Ești foarte sigur că Toranaga o să te lase să te duci, nu-i așa ?

— Da, își răspunse pe deplin convins. Fie că el se duce la Osaka fie că nu, eu o să-mi iau ce vreau. Și-am s-o iau și pe Mariko.

Mulțumit, își prinse săbiile în cingătoare, urcă pe punte și așteptă pînă ce ușile fură din nou sigilate.

Cînd ajunse înapoi la castel, nu era încă amiază, așa că se duse să mănînce la locuința sa. Mîncă orez și două porții de pește pe care propriul său bucătar le prăjise în soia pe sobița de cărbuni, așa cum îl învățase el. Bău o mică butelcă de *saké*, apoi ceai.

— Anjin-san ?

— *Hai ?*

Shoji-ul se deschise și Fujiko zîmbi timid și se înclină.

Capitolul 49

— De tine uitasem, spuse el în engleză. Mi-era teamă c-ai murit.

— *Dozo goziemashita*, Anjin-san, *nan desu ka ?*

— *Nani mo*, Fujiko-san, îi spuse rușinat de el însuși. *Gomen nasai. Ma-suware odoroita honto ni mata aete ureshi.* Te rog, iartă-mă,... o surpriză, *neh ?* Îmi pare bine că te văd. Te rog, ia loc.

— *Domo arigato gozaimashita*, răspunse ea și, cu vocea-i subțire și înaltă, îi spuse cît era de încîntată că-l vede, cît de mult i se îmbunătățise japoneza, cît de bine arăta și cît era de fericită că se afla aici.

O privi îngenunchind anevoie pe perna din fața lui.

— Picioarele... Căută cuvîntul „arsuri", dar nu și-l putu aminti așa că spuse, în schimb : Picioare foc durere. Rău ?

— Nu, dar încă mă mai dor puțin cînd mă așez, spuse Fujiko urmărindu-i atent buzele. Picioarele dor, iartă-mă.

— Te rog, arată-mi.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu vreau să te tulbur. Dumneata ai alte treburi. Eu sînt...

— Nu înțeleg. Prea repede. Îmi pare rău.

— A, iartă-mă. Totul e-n ordine cu picioarele. Nici o grijă, insistă ea.

— Grijă. Tu ești concubina mea, *neh* ? Nu rușine. Arată acum !

Ascultătoare, ea se ridică. Se vedea cît de colo că era stînjenită, dar, odată ridicată, începu să-și desfacă șireturile de la *obi*.

— Te rog, cheamă, slujnica, porunci el.

Ea se supuse. Imediat *shoji* se deschise și o femeie pe care el n-o recunoscu se repezi s-o ajute.

Mai întîi fu desfăcut *obi*-ul rigid. Slujnica puse deoparte *obi*-ul și stiletul băgat în teaca lui.

— Cum te cheamă, întrebă el cu bruschețe, așa cum trebuia să facă un samurai.

— O, vă rog, iertați-mă, Alteță. Numele meu e Hana-ichi.

El mormăi ceva în semn că reținuse. Domnișoara Prima Floare, în sfîrșit, un nume frumos ! De obicei, toate slugile se numeau domnișoara Perie, sau Cocor, sau Pește, sau Cea de-a Doua Mătură, sau Pătrar de Lună, sau Stea, sau Pom, sau Ramură și așa mai departe.

Hana-ichi era de vîrstă mijlocie și foarte grijulie. Pun pariu că e o servitoare de-a casei, își spuse. Poate un vasal al fostului soț al lui Fujiko. Soț ! Uitasem și de el și de copilul ucis, și că soțul a fost omorît de diavolul de Toranaga, care nu e un diavol ci un *daimyo*, și unul bun, poate chiar un mare conducător. Da. Pesemne că soțul și-a meritat soarta, dacă s-ar ști adevărul-adevărat, *neh* ? Dar nu și copilul, gîndi el. Pentru asta nu există nici o scuză.

Fujiko lăsă să-i cadă chimonoul verde, cu desene, de deasupra. Degetele-i tremurau în timp ce-și desfăcea eșarfa fină, de mătase a chimonoului galben de dedesubt

şi-l lăsă şi pe acesta să cadă. Pielea-i era catifelată şi sînii, atît cît îi putea zări prin cutele mătăsii, păreau să fie plaţi şi mici. Hana-ichi îngenunche şi începu să-i dezlege şnurul de la jupa de dedesubt ce ajungea pînă-n pămînt, ca stăpîna să poată să iasă din ea.

— *Iyé*, porunci el. Înaintă şi ridică tivul. Arsurile începeau de la partea posterioară a gambei. *Gomen nasai*, spuse el.

Ea stătea nemişcată. O picătură de sudoare i se prelinse pe obraz stricîndu-i machiajul. El ridică fusta mai sus. Pielea era arsă pe toată partea posterioară a picioarelor, dar părea să se vindece perfect. Ţesutul de sub rană deja se refăcuse şi nu era nici o infecţie, nici o supuraţie, numai un strop de sînge curat la-ncheietura genunchilor, acolo unde noul ţesut se rupsese atunci cînd se aşezase.

Îi dădu chimonoul într-o parte şi desfăcu şnurul din talia jupei. Arsurile se opreau în partea de sus a picioarelor, îi ocoleau şezutul, acolo unde bîrna o ţinuse ţintuită jos şi-o apărase, apoi reapăreau la scobitura şalelor. O arsură de jumătate de palmă îi înconjura talia. Noul ţesut se forma cu încreţituri ce n-aveau să dispară niciodată. Rana era neplăcută la vedere, dar se vindeca perfect.

— Doctor foarte bun. Cel mai bun văzut eu vreodată ! Îi lăsă chimonoul în jos. Cel mai bun, Fujiko-san ! Cicatricele, ce contează, *neh* ? Nimic. Eu văzut multe răni foc, înţelegi ? Eu vrut văd, apoi sigur bun, ori nu bun. Doctor foarte bun. Buddha veghează, Fujiko-san. Îşi puse mîinile pe umerii ei şi o privi în ochi. Nici o grijă acum. *Shigata ga nai, neh* ? Înţelegi ?

Începură să-i curgă lacrimile.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san. Sînt aşa de încurcată. Te rog, iartă-mi neghiobia că mă aflam acolo, că m-a prins aşa ca pe un *eta* căruia nu-i merge mintea decît pe jumătate. Trebuia să fi fost cu dumneata, să te apăr, nu să rămîn cu servitorii acasă. N-aveam nimic de făcut în casă, chiar nimic, n-aveam nici un motiv pentru care să mă aflu în casă...

Deşi nu înţelegea aproape nimic din ce spunea ea, el o lăsă să vorbească, continuînd s-o ţină de umeri cu milă. Trebuie să aflu ce-a folosit doctorul, gîndi emoţionat. E vindecarea cea mai rapidă şi cea mai bună pe care am văzut-o vreodată. Fiecare căpitan de pe oricare din

navele Maiestății sale și fiecare căpitan de pe orice navă din Europa trebuie să cunoască acest secret. Stai puțin, pentru acest secret n-ar plăti orice căpitan bani grei ? Ai putea să faci o avere ! Da, dar nu-n felul ăsta, își spuse. Niciodată de pe urma suferinței unui marinar.

Totuși, ea a fost norocoasă că nu a avut arsuri decît la picioare și la șale, nu și la față. Își îndreptă privirile spre chipul ei, la fel de pătrat și plat ca-ntotdeauna, cu dinții ascuțiți, ca de dihor, dar înnobilat de căldura care-i izvora din ochi și-i compensa urîțenia. O mai îmbrățișă o dată

— Acum fără plîns. Poruncă !

El trimise slujnica după ceai proaspăt, *saké* și multe perne și-o ajută să stea sprijinită de ele, oricît se-mpotrivi ea la-nceput.

— Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată ? spuse ea.

— Nici o mulțumire. Eu dat înapoi la tine. Blackthorne se gîndi o clipă, dar nu-i veneau în minte cuvintele japoneze pentru „favoare" și „a aminti", așa că-și scoase dicționarul și căută în el. „Favoare : *o-negai*"... „a aminti : *omoi dasu*". *Hai, mondoso o-negai ! Omi desu ka ?* Ți-am restituit o favoare. Îți amintești ? Își înălță pumnii, imitînd pistoalele și luarea țintei. Omi-san, îți amintești ?

— O, bineînțeles, exclamă ea. Apoi, foarte uimită, îl rugă s-o lase să se uite la carte. Ea nu mai văzuse niciodată pînă acum scrierea latină, iar coloanele de cuvinte în latină și portugheză n-aveau nici un înțeles pentru ea, dar îi descoperi repede rostul. E o carte cu toate cuvintele noastre... Carte de cuvinte, *neh ?*

— *Hai.*

— *Hombun ?* întrebă ea.

El îi arătă cum să caute cuvîntul în latină și portugheză.

— *Hombun :* datorie. Apoi adăugă în japoneză : Eu înțeleg datorie. Samurai datorie, *neh ?*

— *Hai.*

Ea bătu din palme bucuroasă, de parcă i s-ar fi arătat o jucărie vrăjită. Dar e vrăjită, nu ? își spuse în sinea lui, e un dar divin. Aceasta e cheia pentru mintea ei și a lui Toranaga. În curînd am să vorbesc perfect.

Ea-i dădu alte cuvinte şi el i le spuse în engleză, latină sau portugheză, înţelegînd cuvintele alese de ea şi găsindu-le întotdeauna. Dicţionarul nu dădu greş deloc.

El căută un cuvînt.

— *Majutsu desu, neh ?* E vrăjit, nu ?

— Da, Anjin-san. Cartea e vrăjită. Ea sorbi pe-ndelete din ceai. Acum pot să vorbesc cu dumneata.

— Un pic. Numai nu repede, înţelegi ?

— Da. Te rog, ai răbdare cu mine. Te rog, iartă-mă.

Clopotul enorm din donjon bătu Ora Caprei şi templele din Yedo repetară ca un ecou schimbarea orei.

— Eu plec acum. Merg senior Toranaga.

Îşi puse cartea în mînecă.

— Am să aştept aici, dacă se poate.

— Unde stai ?

Ea-i arătă cu mîna.

— O, acolo, camera mea e alături. Te rog să-mi ierţi sosirea neaşteptată...

— Rar. Vorbeşte rar. Vorbeşte simplu !

Ea repetă mai rar, cu mai multe scuze.

— Bine, spuse el. Bine. Te văd mai tîrziu.

Ea dădu să se ridice, dar el îi făcu semn din cap că nu şi ieşi în curte. Afară era înnorat şi aerul înăbuşitor. Gărzile îl aşteptau. Curînd ajunse în curtea exterioară a donjonului. Mariko era acolo, mai străvezie, mai firavă ca niciodată, cu faţa de alabastru sub umbrela galben-ruginie. Purta un chimonou sobru, maro, brodat cu verde.

— *Ohayo*, Anjin-san. *Ikaga desu ka ?* întrebă ea înclinîndu-se ceremonios.

El îi spuse că se simţea bine, continuîndu-şi fericit obiceiul de a vorbi în japoneză cît putea de mult, trecînd pe portugheză doar cînd era obosit sau cînd voiau să-şi spună lucruri mai secrete.

— Tu..., spuse el în latină precaut, în timp ce urcau scările donjonului.

— Tu... repetă ca un ecou Mariko şi o schimbă imediat pe portugheză, cu aceeaşi gravitate ca-n noaptea trecută. Îmi pare rău, te rog, iartă-mă, fără latină azi, Anjin-san, astăzi latina nu se potriveşte, latina nu poate sluji scopului pentru care a fost făcută, *neh ?*

— Cînd pot să-ţi vorbesc ?

— Asta e foarte greu, îmi pare rău. Am îndatoriri...

— Ceva nu e-n ordine ?

— O, nu, răspunse ea. Te rog, iartă-mă, ce ar putea să nu fie-n ordine ? Totul e cum trebuie.

Urcară în tăcere un alt rînd de trepte. La catul următor, biletele de liberă trecere le fură verificate ca de obicei, străjile mergînd înainte şi în urma lor. Începu să plouă cu găleata şi zăpuşeala se mai potoli.

— O să toarne ceasuri în şir, spuse el.

— Da, dar fără ploaie nu se face orezul. Curînd ploile au să înceteze de tot, în două sau trei săptămîni, apoi o să fie arşiţă şi umezeală, pînă la toamnă. Privi afară ploaia torenţială, care învăluia totul. O să-ţi placă toamna, Anjin-san.

— Da. Ochii-i rămaseră pironiţi asupra lui *Erasmus*, hăt-departe, lîngă debarcader. Apoi nava lui nu se mai văzu din cauza ploii şi el mai urcă nişte trepte. După ce vorbim cu seniorul Toranaga, o să trebuiască s-aşteptăm pînă trece ploaia. Poate c-o să izbutim să stăm de vorbă pe aici, pe undeva.

— Asta s-ar putea să fie destul de greu, spuse ea şi el îi găsi vorbele ciudate. De obicei, ea era hotărîtă şi îndeplinea „sugestiile" lui politicoase ca pe nişte ordine, aşa cum le considerau ei în mod firesc. Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar acum, lucrurile sînt dificile pentru mine şi am multe de făcut. Se opri pentru o clipă şi-şi mută umbrela în cealaltă mînă ca să-şi ţină marginea fustei. Cum a fost seara ? Ce făceau prietenii tăi, echipajul tău ?

— Bine. Totul a fost bine, spuse el.

— Dar nu chiar bine ? întrebă ea.

— Bine, dar foarte ciudat. Îşi întoarse privirea spre ea. Observi totul, nu-i aşa ?

— Nu, Anjin-san. Însă n-ai pomenit nimic de ei şi-n ultima săptămînă te-ai gîndit mult la ei. Eu nu sînt un vrăjitor, îmi pare rău.

După o pauză, el spuse :

— Precis te simţi bine ? N-ai nici un necaz cu Buntaro-san, nu ?

De la Yokosé, el nu vorbise niciodată cu ea despre Buntaro şi nici nu-i pomenise numele. Se învoiseră din prima clipă să nu fie amintit niciodată de vreunul din ei.

— Asta e singura mea rugăminte, Anjin-san, îi şoptise ea în prima noapte. Orice se-ntîmplă în timpul că-

lătoriei noastre pînă la Mishima sau, dacă vrea Domnul, pînă la Yedo, asta n-are nici o legătură cu nimeni, decît cu noi doi, *neh* ? Nu trebuie să pomenim nimic despre lucrurile care există, de fapt, în realitate. *Neh* ? Nimic. Te rog, da ?

— De acord. Jur.

— Şi eu. În cele din urmă, călătoria noastră se va termina la Primul Pod din Yedo.

— Nu.

— Trebuie să fie un sfîrşit, dragul meu. La Primul Pod, călătoria noastră se va termina. Te rog, altfel am să mor de teamă pentru tine, pentru primejdia în care te-am pus...

Ieri dimineaţă, el se oprise în faţa Primului Pod, cu o greutate neaşteptată pe suflet, în ciuda bucuriei pricinuite de *Erasmus*.

— Acum trebuie să trecem podul, Anjin-sau, îi spusese ea.

— Da, dar nu e decît un pod. Unul din multe altele. Haide, Mariko-san, păşeşte alături de mine pe *acest* pod. Lîngă mine, te rog. Să mergem împreună. Apoi adăugase în latină : Să fii convinsă că te poţi bizui pe mine şi că vom păşi alături şi-n viitor.

Ea coborîse din palanchin şi mersese alături de el pînă ajunseseră pe celălalt mal, apoi se urcase din nou şi o luaseră încet pe panta uşoară. Buntaro aştepta la poarta castelului.

Blackthorne îşi aminti cum se rugase să cadă fulgerul din senin.

— Nu ai nici un necaz cu el, nu ? întrebă din nou cînd ajunseră la ultimul cat.

Ea clătină din cap.

* * *

Toranaga spuse :

— Nava e gata, Anjin-san ? Nu e nici o greşeală ?

— Nici o greşeală, Alteţă. Nava e-n ordine.

— Cîţi oameni în plus... cîţi oameni mai vrei pentru navă... Toranaga îşi aruncă privirile spre Mariko. Te rog, întreabă-l de cîţi oameni o să aibă nevoie ca să navigheze cum trebuie. Ţin să fiu foarte sigur că înţelege ce vreau să aflu.

— Anjin-san spune că pe puţin treizeci de marinari şi douăzeci de tunari. Echipajul cu care a pornit la drum a fost de o sută şapte, cu bucătari şi negustori, cu tot. Ca să navigheze şi să lupte în aceste ape, două sute de samurai ar fi de-ajuns.

— Şi el crede că ceilalţi oameni de care are nevoie ar putea fi angajaţi la Nagasaki ?

— Da, Alteţă.

Toranaga spuse nemulţumit :

— Eu, în nici un caz, n-aş avea încredere în mercenari.

— Vă rog să mă iertaţi, doriţi să tălmăcesc asta, Alteţă ?

— Poftim ? O, nu, asta n-are importanţă.

Toranaga se ridică, continuînd să se prefacă prost dispus şi privi ploaia de afară. Oraşul nu se mai vedea din cauza rafalelor de ploaie. De-ar ploua luni în şir, gîndi el. Zei, faceţi ca ploaia să ţină pînă la Anul Nou. Oare cînd o să-l vadă Buntaro pe fratele meu ?

— Spune-i lui Anjin-san c-am să-i dau vasalii mîine. Azi e prăpăd. Ploaia asta o să ţină toată ziua. N-are rost să-i ude.

— Da, Alteţă, o auzi el spunînd şi zîmbi ironic în sinea sa. Niciodată, în toată viaţa lui, nu-l oprise vremea de la nimic. Asta, cu siguranţă, trebuie s-o convingă pe ea, şi pe oricare altul care mai are îndoieli, că m-am schimbat şi că mă schimb pe zi ce trece în mai rău, gîndi el, ştiind că încă nu putea să se abată de la drumul ales.

— Mîine sau poimîine, ce importanţă are ? Spune-i că am să trimit după el cînd sînt gata. Pînă atunci să aştepte în castel.

El o auzi transmiţînd poruncile lui Anjin-san.

— Da, mărite Toranaga, înţeleg, răspunse Blackthorne direct în japoneză. Dar pot cu respect cer : pot merg Nagasaki repede ? Cred că e important. Îmi cer iertare.

— Asta am s-o hotărăsc mai tîrziu, spuse Toranaga cu bruscheţe, fără să-l cruţe. Îi făcu semn să plece. La revedere, Anjin-san. Am să-ţi hotărăsc viitorul curînd. Văzu că omul voia să insiste, dar, din politeţe, n-o făcu. Bun, gîndi, în sfîrşit, învaţă şi el cît de cît să se poarte ! Spune-i lui Anjin-san că nu e nevoie să te aştepte, Mariko-san. La revedere, Anjin-san.

Mariko făcu precum i se poruncise. Toranaga se întoarse să privească oraşul şi potopul de-afară. Ascultă zgomotul ploii. Uşa se închise după Anjin-san.

— Pentru ce a fost cearta ? întrebă Toranaga fără să se uite la ea.

— Alteță ?

Urechile-i agere prinseră ușorul tremur din vocea ei.

— Bineînțeles, dintre dumneata și Buntaro, sau ai mai avut o altă ceartă, care să mă privească ? adăugă el cu un sarcasm usturător, trebuind să grăbească lucrurile. Poate cu Anjin-san, sau poate cu dușmanii mei creștini, sau poate cu Tsukku-san ?

— Nu, Alteță, vă rog să mă iertați. A început ca de obicei. Alteță, cum încep mai toate certurile dintre bărbat și nevastă. De fapt, pentru nimic. Apoi, dintr-o dată, tot ca de obicei, răbufnește trecutul și tulbură bărbatul și femeia, dacă sînt în toane proaste.

— Și tu ai fost în toane proaste ?

— Da. Vă rog să mă iertați. Eu l-am întărîtat pe soțul meu, fără milă. A fost întru totul vina mea. Îmi pare rău, Alteță, îmi cer iertare, în asemenea clipe oamenii spun lucruri nesăbuite.

— Haide, dă-i drumul, ce lucruri nesăbuite ?

Ea era ca o ciută încolțită. Fața i se făcu albă ca varul. Știa că iscoadele trebuie să-i fi șoptit deja ce se strigase în casa lor.

Îi povesti cele ce spuseseră pe cît de bine își putu aminti, apoi adăugă :

— Cred că vorbele soțului meu au fost rostite în furia sălbatică pe care i-am stîrnit-o eu. El vă e credincios... știu că vă e credincios. Dacă trebuie pedepsit cineva, eu sînt aceea, Alteță. Eu l-am făcut să-și iasă din minți.

Toranaga se așeză iar pe pernă, cu spatele țeapăn și fața de granit.

— Ce a spus doamna Genjiko ?

— N-am vorbit cu ea, Alteță.

— Dar ai de gînd, sau ai avut de gînd s-o faci, *neh* ?

— Nu, Alteță. Cu permisiunea Voastră vreau să plec imediat la Osaka.

— Ai să pleci cînd am să-ți spun eu și nu mai-nainte ; iar trădarea e o fiară ticăloasă, oriunde s-ar găsi !

Ea se plecă sub șfichiuirea vorbelor lui.

— Da, Alteță. Vă rog să mă iertați. Vina e a mea.

El sună un clopoțel. Ușa se deschise. Naga stătea în prag.

— Da, Alteță ?

— Poruncește seniorului Sudara să vină aici cu doamna Genjiko imediat.

— Da, Alteță.

Naga dădu să plece.

— Așteaptă ! Apoi adună-mi Consiliul, Yabu și toți... toți generalii de armată. Să fie aici la miezul nopții. Și dă-i afară pe toți de la acest cat. Toate străjile ! Te întorci cu Sudara !

— Da, Alteță.

Alb la față ca varul, Naga închise ușa după el.

Toranaga auzi oamenii coborînd cu zgomot scările. Se duse la ușă și o deschise. Palierul era gol. Trînti ușa și o zăvorî. Ridică un alt clopoțel și, sună. O ușă interioară, la celălalt capăt al camerei, se deschise. Această ușă aproape că nici nu se vedea, atît de meșteșugit fusese încorporată în lambriuri. O femeie solidă, de vîrstă mijlocie stătea în prag. Purta o rasă cu glugă, de călugăriță budistă.

— Da, Mărite Stăpîn ?

— Ceai, te rog, Chano-chan, spuse el. Ușa se închise. Ochii lui Toranaga se-ntoarseră spre Mariko. Deci tu crezi că el îmi e credincios ?

— O știu, Alteță. Vă rog să mă iertați, a fost vina mea, nu a lui, spuse ea, dorind cu disperare să-i intre în voie. Eu l-am întărîtat.

— Da. Tu ai făcut-o. Dezgustător ! Cumplit ! De neiertat ! Toranaga scoase un șervețel de hîrtie și-și șterse fruntea. Dar, spre norocul meu, spuse el.

— Alteță ?

— Dacă nu l-ai fi aținat, pesemne că n-aș fi aflat niciodată de nici o trădare. Și, dacă el ar fi spus toate astea fără să fie stîrnit, n-ar fi fost decît un singur lucru de făcut, dar, așa cum stau treburile, tu-mi oferi încă o cale de ales.

— Alteță ?

El nu răspunse. Medita : Aș vrea ca Hiro-matsu să fie aici, atunci aș avea măcar un om în care să am încredere deplină.

— Dar tu ? Cum rămîne cu statornicia ta ?

— Vă rog, Alteță. nu trebuie să vă-ndoiți de ea.

El nu răspunse. Privirea-i era necruțătoare.

Ușa interioară se deschise și Chano, călugărița, intră cutezătoare în cameră, fără să bată la ușă, cu o tavă în mîini.

— Poftim, Mărite Stăpîn, era pregătit pentru tine. Îngenunche ca o țărancă ; avea mîinile aspre, dar siguranța-i de sine era fără margini și mulțumirea lăuntrică i se citea pe chip. Fie ca Buddha să te binecuvînteze cu pacea lui. Apoi se întoarse către Mariko, se plecă așa cum ar fi făcut o țărancă și se așeză mulțumită la loc. Poate c-o să-mi faceți cinstea să turnați dumneavoastră, doamnă. O s-o faceți cu îndemînare, fără să-l vărsați, *neh* ?

Ochii ei licăriră amuzați.

— Cu plăcere, Oku-san, spuse Mariko, numind-o cu numele religios de maică, superioară, și ascunzîndu-și uimirea.

Ea n-o văzuse niciodată pînă acum pe mama lui Naga. Le știa pe mai toate celelalte doamne oficiale ale lui Toranaga, pe carè le văzuse la ceremonii, dar era prietenă doar cu Kiritsubo și cu doamna Sazuko.

Toranaga spuse :

— Chano-chan, aceasta este doamna Toda Mariko-noh-Buntaro.

— *Ah, so desu,* îmi pare rău, am crezut că ești una din preacinstitele doamne ale Măritului Stăpîn. Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, fie ca Buddha să vă binecuvînteze.

— Mulțumesc, spuse Mariko.

Îi oferi ceașca lui Toranaga. El o acceptă și luă o înghițitură.

— Toarnă-i lui Chano-chan și ție, spuse el.

— Cu îngăduința ta, Mărite Stăpîn, eu nu vreau, îmi cer iertare.

— Puțină mișcare ți-ar prinde bine, spuse Toranaga, bucuros că trimisese după ea, cînd se-ntorsese la Yedo.

— Da, Mărite Stăpîn. Ai dreptate, așa cum ai avut întotdeauna. Binevoitoare, Chano își întoarse iar atenția spre Mariko. Deci tu ești fata seniorului Akechi Jinsai.

Ceașca lui Mariko șovăi o clipă în aer.

— Da. Vă rog să mă iertați...

— O, n-ai de ce să te scuzi, copilă. Chano rîse blînd și simți cum i se-ntoarce stomacul pe dos. Nu te-am recunoscut pînă nu ți-am aflat numele, te rog să mă ierți, dar ultima oară cînd te-am văzut a fost la nunta ta.

— Da ?

— O, da, eu te-am văzut la nuntă, dar tu nu m-ai văzut pe mine. M-am uitat la tine de după paravan. Da, la tine şi la dictator şi la Nakamura, viitorul *taikō*, şi la toţi seniorii. O, eram mult prea ruşinoasă ca să mă amestec printre asemenea feţe sus-puse. Dar atunci au fost vremuri aşa de bune pentru mine, cele mai bune din viaţa mea. Era cel de-al doilea an de cînd mă bucuram de cinstea Măritului Stăpîn. Mă lăsase de curînd grea. Făcu creţuri la ochi şi adăugă : Eşti foarte puţin schimbată faţă de atunci şi eşti încă una din cei aleşi de Buddha.

— O, aş vrea să fie adevărat, Oku-san.

— E adevărat. Ştiai că eşti una din cei aleşi de Buddha ?

— Nu sînt, Oku-san, oricît de mult aş dori să fiu.

Toranaga spuse :

— E creştină.

— A, creştină... ce contează pentru o femeie, Mărite Stăpîn, că e creştină ori budistă ? Uneori unei femei îi trebuie un zeu. Chano chicoti veselă. Noi, femeile, avem nevoie de un zeu, Mărite Stăpîn, să ne ajute cînd ne dau de furcă bărbaţii.

— Şi nouă, bărbaţilor, ne trebuie răbdare, răbdare de zeu, ca s-o scoatem la capăt cu femeile, *neh* ?

Femeia rîse şi atmosfera se încălzi, iar, pentru o clipă, neliniştea lui Mariko dispăru.

— Da, Mărite Stăpîn, continuă Chano, şi toate din pricina unui Pavilion Ceresc, care n-are viitor, ci doar puţină căldură şi iad din belşug.

Toranaga mormăi :

— Ce zici de asta, Mariko-san ?

— Doamna Chano îşi depăşeşte anii în înţelepciune, spuse Mariko.

— O, doamnă, dumneata spui vorbe bune unei bătrîne zănatice, rosti călugăriţa. Îmi aduc aşa de bine aminte de dumneata. Chimonoul ţi-era albastru, cu cele mai frumoase desene de cocori din cîte am văzut vreodată. Îşi întoarse privirile spre Toranaga. Mărite Stăpîn, eu voiam să stau doar o clipă. Acum, rogu-te, iartă-mă.

— Mai e încă vreme. Rămîi.

— Da, Mărite Stăpîn, spuse Chano ridicîndu-se anevoie. M-aş supune ca-ntotdeauna, dar natura-şi cere drepturile. Rogu-te, fii îngăduitor cu o ţărancă bătrînă, nu-mi

place să vă fac de rușine. E timpul să plec, Mărite Stăpîn. Totul e pregătit, mîncare, *saké*, cînd poftești.

— Mulțumesc.

Ușa se închise fără zgomot în urma ei. Mariko așteptă pînă cînd ceașca lui Toranaga se goli, apoi i-o umplu din nou.

— La ce te gîndești ?

— Așteptam, Alteță.

— Ce, Mariko-san ?

— Stăpîne, eu sînt *hatamoto*. Pînă acum n-am cerut nici o favoare. Aș vrea să vă cer o favoare ca *hata*...

— Nu vreau să-mi ceri nici o favoare ca *hatamoto*, spuse Toranaga.

— Atunci o „dorință pe o viață".

— Eu nu-ți sînt soț ca s-o acord.

— Uneori un vasal poate să ceară unui senior...

— Da, uneori, dar acum nu ! Acum să nu aud de „dorințe pe o viață", favoare, cerere sau orice altceva !

O „dorință pe o viață" era o favoare pe care, după un obicei străvechi, o nevastă putea s-o ceară soțului, sau fiul tatălui — și uneori soțul soției —, fără să-și păteze obrazul, cu singura condiție ca persoana căreia i s-a acordat să nu mai ceară niciodată o altă favoare în această viață, dacă dorința îi era îndeplinită. Prin tradiție, nu se punea nici o întrebare în legătură cu favoarea ce putea fi cerută și nici nu se mai pomenea de ea vreodată.

Se auzi un ciocănit în ușă.

— Trage zăvorul, spuse Toranaga.

Ea se supuse. Intră Sudara urmat de soția sa, doamna Genjiko, și Naga.

— Naga-san ! Coboară la catul de dedesubt și pune-le-n vedere să nu urce nimeni, fără ordinul meu.

Naga plecă țanțoș.

— Mariko-san, închide ușa și așază-te acolo.

Toranaga arătă spre un loc cam în dreptul lui și cu fața spre ceilalți.

— V-am poruncit la amîndoi să veniți aici, pentru că avem de discutat probleme de familie, urgente și secrete.

Fără să vrea, ochii lui Sudara se îndreptară spre Mariko, apoi înapoi spre tatăl său. Ai doamnei Genjiko nici nu clipiră.

Toranaga spuse dur :

— Fiule, ea se află aici din două motive primul, pentru că eu vreau ca ea să fie aici, al doilea, tot pentru că eu vreau ca ea să fie aici !

— Da, tată, răspunse Sudara rușinat de nepoliteţea tatălui său faţă de ei toţi. Pot să te-ntreb cu ce te-am supărat ?

— Există vreun motiv ca eu să fiu supărat ?

— Nu, Alteţă, numai dacă zelul meu în a te şti în siguranţă şi împotrivirea mea în a te lăsa să pleci de pe acest pămînt constituie un motiv.

— Cu trădarea cum e ? Aud că te grăbeşti să-mi iei locul ca şef al clanului !

Chipul lui Sudara păli. La fel şi al doamnei Genjiko.

— N-am făcut niciodată asta cu gîndul, cu vorba sau cu fapta. Nici unul din familia mea, nici altcineva de faţă cu mine.

— E adevărat, Alteţă, spuse doamna Genjiko cu aceeaşi tărie.

Sudara era un bărbat uscăţiv, mîndru, cu ochii înguşti, reci şi cu buze subţiri, care nu zîmbeau niciodată. Avea douăzeci şi patru de ani, era un bun general şi era al doilea din cei cinci fii în viaţă ai lui Toranaga. Îşi adora copiii, n-avea nici o concubină şi era devotat soţiei sale.

Genjiko avea cu trei ani mai mult decît soţul ei. Era scundă şi rotofeie, de la cei patru copii pe care-i născuse. semeaţă, ocrotitoare, mîndră şi nemiloasă cînd era vorba de progeniturile ei, precum Ochiba. Caracterul ei era înzestrat cu aceeaşi ferocitate ascunsă, moştenită de la bunicul lor, Goroda.

— Indiferent cine l-a-nvinuit pe soţul meu este un mincinos, spuse ea.

— Mariko-san, zise Toranaga, cere-i doamnei Genjiko ceea ce soţul tău ţi-a poruncit să faci !

— Stăpînul meu, Buntaro, m-a rugat, mi-a poruncit să te conving c-a venit timpul ca seniorul Sudara să ia puterea. El mi-a spus că şi alţii din Consiliu împărtăşesc părerea soţului meu, că, dacă stăpînul nostru Toranaga, nu vrea să lase puterea să... să-i fie luată cu forţa.

— Nici unul din noi, tată, n-a avut vreodată acest gînd, spuse Sudara. Noi îţi sîntem credincioşi şi eu niciodată n-aş con...

— Dacă eu ţi-aş da puterea ce-ai face ? întrebă Toranaga.

Genjiko răspunse pe loc :

— Cum poate să știe seniorul Sudara, cînd el nu s-a gîndit niciodată la o asemenea nelegiuire ? Îmi pare rău, Alteță, dar el nu poate să răspundă, pentru că n-a avut niciodată un asemenea gînd. Cum putea să-i treacă așa ceva prin cap ? Cît despre Buntaro-san, este limpede că e posedat de *kami*.

— Buntaro a spus că și alții împărtășesc părerea lui.

— Cine ? întrebă Sudara cu venin în glas. Spune-mi cine și voi muri imediat.

— Tu să-mi spui cine !

— Eu nu știu nimic, Alteță, altfel ți-aș fi dat de veste.

— Nu i-ai fi omorît mai întîi ?

— Tu ne povățuiești să avem multă răbdare și eu ți-am urmat totdeauna poruncile. Aș fi așteptat și ți-aș fi spus. Dacă te-am supărat, poruncește să-mi fac *seppuku*. Nu merit mînia ta, stăpîne, eu nu te-am trădat. Nu pot să-ndur să-ți reversi mînia asupra mea.

I se alătură și doamna Genjiko :

— Da, Alteță. Vă rog să mă iertați, dar, cu smerenie, împărtășesc părerea soțului meu. El e nevinovat, la fel și toți oamenii noștri. Noi îți sîntem credincioși, tot ce avem e al tău, tot ceea ce sîntem ție îți datorăm, orice poruncești, vom face.

— Așa deci ! Sînteți vasali credincioși, nu-i așa ? Ascultători ? Totdeauna vă supuneți poruncilor ?

— Da, Alteță.

— Bine. Atunci du-te și trimite-ți copiii la moarte. Acum.

Sudara își desprinse ochii de pe tatăl său și-și privi soția.

Capul ei se mișcă ușor, în semn de încuviințare.

Sudara se înclină spre Toranaga. Mîna i se încordă pe mînerul sabiei și el se ridică de jos. Trase încet ușa după el. În urma lui se lăsă o tăcere adîncă. Genjiko privi o dată spre Mariko, apoi își ațintì privirile-n podea.

Clopotele bătură Ora Caprei. Aerul în cameră părea mai dens. Ploaia se opri pentru scurtă vreme, apoi începu iar, mai cumplită ca-nainte.

Imediat după ce clopotele bătură ora următoare se auzi un ciocănit la ușă.

— Da ?

Ușa se deschise. Naga spuse :

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, fratele meu... seniorul Sudara vrea să urce iar.

— Lasă-l, apoi întoarce-te la postul tău.

Sudara intră, îngenunche şi se înclină. Era leoarcă şi avea părul încîlcit din cauza ploii. Umerii-i tremurau uşor.

— Copiii... copiii mei sînt... Alteţă, mi-ai luat deja copiii.

Genjiko se clătină şi fu aproape gata să se prăbuşească, dar îşi stăpîni slăbiciunea şi îşi pironi ochii asupra soţului ei :

— Nu... nu i-ai omorît ?

Sudara clătină din cap şi Toranaga spuse încruntat :

— Copiii voştri sînt în locuinţa mea, la catul de dedesubt. După ce v-am trimis poruncă să veniţi aici, i-am poruncit lui Chano-san să-i aducă. Aveam nevoie să fiu sigur de voi amîndoi. Timpurile ticăloase cer încercări ticăloase.

Sună clopoţelul.

— Vă... vă retrageţi po... porunca, Alteţă ? întrebă Genjiko, încercînd cu disperare să-şi păstreze o demnitate glacială.

— Da, porunca mea e retrasă. De data asta. Era nevoie să *te* cunosc pe tine şi pe moştenitorul meu.

— Mulţumesc, mulţumesc, Alteţă,

Sudara îşi înclină capul cu umilinţă.

Uşa interioară se deschise.

— Chano-san, adu-mi nepoţii pentru o clipă, spuse Toranaga.

Curînd trei doici îmbrăcate sobru şi cea care-l alăpta pe cel mic aduseră copiii. Fetele aveau patru, trei şi doi ani, iar băiatul, care avea cîteva săptămîni, dormea în braţele doicii. Fetele purtau toate chimonouri de un roşu intens şi funde roşii în păr. Doicile îngenunchează şi se plecară în faţa lui Toranaga. Copiii le imitară, plini de importanţă şi puseră şi ei capetele pe *tatami*, în afară de fetiţa cea mai mică, al cărui cap avea nevoie de ajutor din partea unei mîini bune, blînde, dar ferme.

Toranaga se înclină la rîndul lui grav. Apoi, datoria fiind împlinită, copiii se aruncară în braţele lui, cu excepţia celei mai mici care, păşind mărunt, se opri în braţele mamei.

* *

La miezul nopții Yabu traversa cu pas semeț curtea luminată de torțe a donjonului. Corpul de elită a străjilor lui Toranaga împînzea tot locul. Luna era în ceață, iar stelele abia se vedeau.

— A, Naga-san, care-i pricina pentru toate astea ?

— Nu știu, Alteță, dar tuturor li s-a poruncit să fie în sala de întrunire. Vă rog să mă iertați, dar trebuie să vă lăsați săbiile la mine.

Yabu se aprinse la față la această nemaiauzită încălcare a etichetei

— Ești... Se răzgîndi simțind încordarea ce te înghețа a tînărului și agitația neliniștită a străjilor din preajmă. Din ale cui porunci, te rog, Naga-san ?

— Ale tatălui meu, Alteță. Îmi pare rău, faceți cum doriți, dacă nu vreți să mergeți la întrunire, dar trebuie să vă spun că vi se poruncește să fiți acolo fără săbii și, regret, n-aveți încotro. Vă rog să mă iertați, dar n-am de ales.

Yabu văzu grămada de săbii ce se aflau deja în veranda de la casa străjii, de lîngă uriașa poartă principală. Își lăsă săbiile fără tragere de inimă. Naga se înclină politicos, la fel de stînjenit cînd le acceptă. Yabu păși înăuntru. Sala uriașă avea dale de piatră, grinzi de lemn și ambrazuri.

Curînd se adunară cei cincizeci de generali de armată, douăzeci și trei de sfetnici și șapte *daimyo* prieteni din provincii mai mici, din nord. Toți așteptau cu-nfrigurare și se agitau neliniștiți.

— Despre ce e vorba ? întrebă Yabu în timp ce se așeza posomorît la locul lui.

Un general ridică din umeri.

— Pesemne în legătură cu călătoria la Osaka.

Un altul privi în jur plin de speranță.

— Poate că este o schimbare a planului, *neh* ? Are de gînd să pornească Cer de Pur...

— Iartă-mă, dar ți-e capu-n nori. El a hotărît. Seniorul nostru a hotărît : Osaka și nimic altceva ! Hei, Yabu-sama, cînd ai ajuns aici ?

— Ieri. Am stat înțepenit mai bine de două săptămîni într-un sat de pescari, numit Yokohama, la sud de aici.

Portul e bun, dar ce te faci cu gîndacii ! Ţînţari nesuferiţi şi gîndaci — niciodată n-au fost atît de răi în Izu.

— Ţi-au ajuns la urechi toate veştile ?

— Vrei să zici toate veştile proaste ? Plecarea este totuşi peste şase zile, *neh ?*

— Da, îngrozitor. Ruşinos !

— Adevărat, dar în noaptea asta e şi mai rău, spuse un alt general. Pînă acum nu mi s-a întîmplat să fiu fără săbii. Niciodată.

— Este o insultă, spuse Yabu cu bună ştiinţă.

Toţi cei din jur îl priviră.

— Şi eu zic la fel, răspunse generalul Kiyoshio, spărgînd tăcerea. Serata Kiyoshio, un om cărunt şi dur, era comandantul Armatei a Şaptea. Pînă acum nu am apărut niciodată în public fără săbii. Mă face să mă simt ca un împuţit de negustor !

— Aşa-i, spuse cineva. Ce-ar fi făcut bătrînul Pumn de Fier dacă ar fi fost aici ?

— Şi-ar fi spintecat burta înainte de a-şi fi dat săbiile ! Ar fi făcut-o în noaptea asta în curtea exterioară ! spuse un tînăr. Era Serata Tomo, fiul cel mai mare al generalului, ajutor de comandant al Armatei a Patra. Ce n-aş da ca Pumn de Fier să fie aici ! El ştia ce să facă... şi-ar fi spintecat burta primul.

— Şi eu m-am gîndit la asta. Generalul Kiyoshio îşi drese cu putere glasul. Cineva trebuie să fie răspunzător şi să-şi facă datoria ! Cineva trebuie să spună răspicat că senior feudal înseamnă responsabilitate şi datorie !

— Iertaţi-mă, dar ar trebui să fiţi mai cu băgare de seamă şi să vă ţineţi limba, îl sfătui Yabu.

— La ce mai foloseşte limba în gura unui samurai dacă i se interzice să fie samurai ?

— La nimic, răspunse un sfetnic bătrîn, Isamu. Şi eu zic la fel. Mai bine mort.

— Îmi pare rău, Isamu-san, dar oricum, asta ne aşteaptă în viitorul apropiat, spuse tînărul Serata Tomo. Noi sîntem porumbeii priponiţi pentru un uliu făcut de ocară !

— Te rog, ţine-ţi gura ! spuse Yabu, ascunzîndu-şi propria satisfacţie. Apoi adăugă prudent : El e seniorul nostru şi pînă ce seniorul Sudara sau Consiliul nu-şi ia deschis răspunderea, el rămîne seniorul nostru şi trebuie ascultat. *Neh ?*

Generalul Kiyoshio îl cercetă atent, mîna-i căutînd inconştient mînerul sabiei.

— Ce ai auzit, Yabu-sama ?

— Nimic.

— Buntaro-san a spus că... începu sfetnicul.

Generalul Kiyoshio îl întrerupse cu o voce subţire :

— Te rog, iartă-mă, Isamu-san, dar ce-a spus, ori n-a spus generalul Buntaro nu e important. Ce spune Yabu-sama e adevărat. Un senior feudal este un senior feudal. Dar chiar şi aşa, samuraiul îşi are drepturile lui, vasalul drepturile lui. Chiar şi *daimyo*-ii. *Neh ?*

Yabu îşi întoarse privirile spre el cîntărind tăria acestei invitaţii.

— Izu este provincia seniorului Toranaga. Eu nu mai sînt *daimyo* de Izu, guvernez doar în numele lui. Îşi aruncă privirea roată prin camera uriaşă. Toată lumea e aici, *neh ?*

— În afară de seniorul Noboru, spuse un general, numindu-l pe fiul cel mai mare al lui Toranaga, care era urît de toată lumea.

— Da. Cu-atît mai bine. N-are importanţă, generale, boala chinezească o să-l răpună curînd şi o să scăpăm pentru totdeauna de glumele lui dezgustătoare, spuse cineva.

— Şi de duhoare.

— Cînd se-ntoarce ?

— Cine ştie ? Noi nici măcar nu ştim de ce Toranaga-sama l-a trimis în nord. Mai bine-ar rămîne acolo, *neh ?*

— Dacă şi tu ai avea boala aceea, ai fi tot atît de spurcat la gură ca şi el, *neh ?*

— Da, Yabu-san. Da, aşa-i. Păcat că are sifilis, altfel este un bun general, mai bun decît Peştele Mort, adăugă generalul Kiyoshio, folosind porecla lui Sudara.

— Ehei, fluieră sfetnicul, în noaptea asta umblă duhuri necurate pe aici, de eşti aşa slobod de gură. Sau *sakéul* e de vină ?

— Poate că e boala chinezească, răspunse generalul Kiyoshio cu un rîs amar.

— Buddha să mă apere de aşa ceva ! spuse Yabu. Numai de s-ar răzgîndi seniorul Toranaga în legătură cu Osaka !

— Mi-aş face *seppuku* acum, dacă asta l-ar convinge, spuse tînărul.

— Fără supărare, fiule, dar ți-e capu-n nori. El n-o să se răzgîndească niciodată.

— Da, tată. Dar eu, pur și simplu, nu-l înțeleg...

— Trebuie să mergem toți cu el ? În aceeași solie ? întrebă Yabu după puțin timp.

Isamu, bătrînul sfetnic, spuse :

— Da. Trebuie să mergem ca escortă. Cu două mii de oameni, cu valtrapuri și cu tot echipamentul de ceremonie. O să ne ia treizeci de zile să ajungem acolo. Nu ne-au rămas decît șase.

Generalul Kiyoshio spuse :

— Asta nu-i mult. Nu-i așa, Yabu-sama ?

Yabu nu răspunse. Nu era nevoie. Generalul nu aștepta nici un răspuns. Rămaseră cu toții adînciți în propriile lor gînduri.

Se deschise o ușă laterală. Toranaga intră. Sudara îl urma. Toți se înclinară rigid. Toranaga se înclină la rîndul lui și se așeză cu fața spre ei. Sudara, ca presupus moștenitor, puțin mai înaintea lui, tot cu fața spre ceilalți. Naga veni pe ușa principală și o închise.

Numai Toranaga purta săbii.

— Mi-a ajuns la urechi că unii din voi îndemnați la trădare, vă gîndiți la trădare și faceți planuri de trădare, spuse el dur.

Nimeni nu răspunse, nici nu se clinti. Toranaga își plimbă privirile de la un chip la altul, încet, necruțător.

Totuși, nici o mișcare, apoi generalul Kiyoshio vorbi

— Alteță, pot să vă întreb respectuos ce înțelegeți prin „trădare" ?

— Orice cîrteală împotriva unei hotărîri sau a purtării unui senior este trădare, i-o trînti cu violență Toranaga.

Generalul înțepeni.

— Atunci mă fac vinovat de trădare.

— Atunci pleacă și fă-ți imediat *seppuku*.

— Îmi voi face, Alteță, răspunse generalul cu mîndrie, dar mai întîi îmi cer dreptul de a vorbi deschis în fața credincioșilor tăi vasali, ofițeri și sfetnici...

— Ți-ai pierdut toate drepturile !

— Foarte bine. Atunci o cer ca o ultimă dorință înaintea morții — ca *hatamoto* — și în schimbul celor douăzeci și opt de ani cît v-am slujit cu credință !

— Fă-o, dar fii foarte scurt.

— Așa voi face, Alteță, răspunse generalul Kiyoshio glacial. Vă rog să-mi permiteți să spun în primul rînd că mergînd la Osaka și înclinîndu-te în fața țăranului de Ishido, aceasta înseamnă trădare față de onoarea ta, față de onoarea clanului tău, față de onoarea credincioșilor tăi vasali, față de moștenirea lăsată de strămoșii tăi. Și e cu totul împotriva codului nostru, *bushido*. Al doilea : te acuz de această trădare și spun că ți-ai pierdut, ca atare, dreptul de a fi seniorul nostru. Al treilea : îți cer să abdici imediat în favoarea seniorului Sudara și să părăsești onorabil această viață, sau rade-te în cap și retrage-te la o mînăstire, pe care din ele vrei s-o alegi.

Generalul se înclină rigid, apoi se așeză la loc. Toți așteptau abia mai respirînd, acum că vorbele de necrezut fuseseră rostite.

Brusc Toranaga spuse :

— Ce mai aștepți ?

Generalul Kiyoshio rămase cu privirea ațintită asupra lui.

— Nimic, Alteță, vă rog să mă scuzați.

Fiul lui dădu să se ridice.

— Nu. Ți se poruncește să stai aici ! spuse Toranaga.

Generalul se înclină pentru ultima oară în fața lui Toranaga, se ridică și plecă cu mare demnitate. Unii se mișcară neliniștiți și un freamăt străbătu încăperea, dar duritatea lui Toranaga îi stăpînea iar.

— Mai este cineva care-și recunoaște trădarea ? Altcineva care îndrăznește să încalce *bushido*-ul, altcineva care cutează să-și acuze seniorul de trădare ?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, zise calm Isami, bătrînul sfetnic, îmi pare rău că trebuie să spun că, dacă te duci la Osaka, trădezi moștenirea lăsată de strămoșii tăi.

— În ziua în care eu voi pleca la Osaka, tu vei părăsi acest pămînt.

Bătrînul cu părul cărunt se înclină ceremonios.

— Da, Alteță.

Toranaga își aruncă privirea asupra lor. Necruțător. Cineva se mișcă neliniștit și ochii se opriră fulgerător asupra lui. Samuraiul, un războinic care cu ani în urmă își pierduse dorința de a mai lupta și se răsese în cap spre a se face călugăr budist și care acum făcea parte din administrația civilă a lui Toranaga, nu spuse nimic, pierzîndu-se cu firea, cuprins de o teamă nenorocită, pe care încerca disperat s-o ascundă.

— De ce ţi-e frică, Numata-san ?

— De nimic, Alteţă, spuse omul cu ochii-n pămînt.

— Bine. Atunci du-te şi-ţi fă *seppuku*, pentru că eşti un mincinos şi frica ta e o duhoare molipsitoare.

Omul scînci şi ieşi împleticindu-se. Teama punea încet stăpînire pe toţi. Toranaga îi privea şi aştepta.

Atmosfera era apăsătoare, cel mai uşor sfîrîit al torţelor părea ciudat de puternic. Apoi, ştiind că era datoria şi responsabilitatea lui, Sudara se întoarse şi se înclină

— Vă rog, Alteţă, pot să spun ceva ?

— Ce să spui ?

— Alteţă, cred că nu este nici o... nu mai este nici o trădare aici şi că n-o să mai fie nici o tră...

— Nu-ţi împărtăşesc părerea.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ştiţi că vă voi dá ascultare. Noi toţi ne vom supune. Noi căutăm doar ce este cel mai bine pentru ti...

— Cea mai bună este hotărîrea *mea*. Ce hotărăsc eu este cel mai bine.

Fără să mai poată face ceva, Sudara se înclină supus şi amuţi. Toranaga nu-şi dezlipi ochii de pe el. Privirea lui era necruţătoare.

— Nu mai eşti moştenitorul meu.

Sudara păli,. apoi Toranaga spulberă încordarea din începere.

— *Aici eu sînt seniorul.*

Aşteptă un moment şi apoi, într-o tăcere deplină, se ridică şi ieşi din cameră cu paşi mari. Uşa se închise în urma lui. Un suspin adînc străbătu încăperea. Mîinile căutară neputincioase mînerele săbiilor, dar nimeni nu-şi părăsi locul.

— În... în dimineaţa asta... am auzit de la comandantul nostru, începu, în cele din urmă, Sudara. Seniorul Hiro-matsu va fi aici în cîteva zile. Am... am să vorbesc cu el. Să fim liniştiţi, s-avem răbdare şi să fim credincioşi seniorului nostru. Să mergem ~~să-i~~ acordăm onorurile cuvenite generalului Serata Kiyoshio...

Toranaga urca scările apăsat de o imensă singurătate. Paşii-i răsunau în turnul gol. Aproape de vîrf se opri şi se sprijini o clipă de zid, suflînd din greu. Durerea îi strîngea iar pieptul şi se masă încercînd s-o îndepărteze.

— Nu este decît lipsa de mişcare, murmură el. Asta-i tot, doar lipsa de mişcare...

Își continuă drumul. Știa că era în mare primejdie. Trădarea și teama erau molipsitoare și amîndouă trebuiau arse cu fierul fără milă în clipa cînd apăreau. Nu puteai fi niciodată sigur dacă erau stîrpite din rădăcini. Lupta în care era încleștat nu era un joc de copii. Cei slabi trebuiau să fie hrană pentru cei viguroși, pionii puternici pentru cei foarte puternici. Dacă Sudara se proclama public conducătorul clanului, n-avea nici o putere să-l oprească. Pînă primea răspunsul lui Zataki trebuia să aștepte.

Toranaga închise ușa, trase zăvorul și se îndreptă spre fereastră. Jos, își vedea generalii și sfetnicii răspîndindu-se în tăcere spre casele lor, din afara zidurilor donjonului. Dincolo de zidurile castelului, orașul zăcea aproape cu totul cufundat în întuneric. Deasupra, luna era palidă și-nvăluită-n ceață. Noaptea era întunecată și amenințătoare, iar lui i se părea că moartea colindă cerul.

Capitolul 50

Blackthorne stătea singur în soarele dimineții, cu dicționarul în mînă, visînd cu ochii deschiși într-un colț al grădinii ce-nconjura casa de oaspeți. Era o zi frumoasă, fără nori — prima după atîtea săptămîni — și a cincea de cînd îl văzuse ultima oară pe Toranaga. În tot acest răstimp, fusese obligat să rămînă în castel, fără să poată s-o vadă pe Mariko, sau să-și viziteze nava, ori echipajul, fără să cutreiere orașul sau să se ducă la vînătoare, ori să călărească. O dată pe zi mergea să înoate cu alți samurai într-unul din șanțurile cu apă ce-nconjurau castelul și, ca să-i treacă timpul, îi învăța pe unii din ei să înoate și să se scufunde, dar asta nu-i făcea așteptarea mai ușoară.

— Îmi pare rău Anjin-san, dar pentru toată lumea e la fel, îi spusese Mariko ieri cînd o întîlnise, din întîmplare, în aripa lui din castel. Chiar și seniorul Hiro-matsu este ținut să aștepte. El a venit de două zile și încă nu l-a văzut pe seniorul Toranaga. Nimeni nu l-a văzut.

— Dar asta e important, Mariko-san. Am crezut c-a înțeles că fiecare zi contează. Nu e nici o cale pentru a trimite un mesaj ?

— O, ba da, Anjin-san. E simplu. Îi scrii. Dacă-mi spui ce vrei să-i comunici, am să-i scriu eu pentru tine. Toată lumea trebuie să i se adreseze în scris dacă vrea să-i spună ceva, acestea sînt poruncile lui în momentul de faţă. Te rog, ai răbdare, asta-i tot ce putem face.

— Atunci, te rog, cere o întrevedere. Ţi-aş fi foarte recunoscător...

— Cu plăcere, asta nu e greu.

— Unde ai fost ? Nu te-am văzut de patru zile.

— Te rog să mă ierţi, dar am avut atîtea lucruri de făcut. E... e puţin cam greu pentru mine, atîtea pregătiri...

— Ce se-ntîmplă ? Tot castelul, de aproape o săptămînă, e ca un stup de albine gata să roiască.

— O, iartă-mă. Totu-i bine, Anjin-san.

— Oare ? Nu te supăra, dar un general şi un administrator de rang înalt şi-au făcut *seppuku* în curtea exterioară a donjonului. Asta e bine ? Seniorul Toranaga se-nchide în turnul de fildeş şi-i lasă pe oameni să aştepte fără vreun motiv vădit ! Asta tot bine e ? Şi seniorul Hiro-matsu ?

— Seniorul Toranaga e suveranul nostru. Orice face el e bine.

— Şi tu, Mariko-san ? Pe tine de ce nu te-am văzut ?

— Îmi pare rău, te rog iartă-mă, dar seniorul Toranaga mi-a poruncit să te las să studiezi. Acum vin în vizită la concubina ta, Anjin-san. Pe tine nu-mi este îngăduit să te văd.

— De ce să se opună el la asta ?

— Cred că numai ca să te oblige să vorbeşti limba noastră. N-au trecut decît cîteva zile, *neh* ?

— Cînd pleci la Osaka ?

— Nu ştiu. Credeam că o să plec acum trei zile, dar seniorul Toranaga nu mi-a semnat încă biletul de liberă trecere. Am aranjat totul — hamali şi cai — şi-n fiecare zi îi dau la semnat secretarului său hîrtiile mele de călătorie, dar mereu sînt trimise înapoi cu vorbele „Aduceţi-le mîine".

— Credeam c-am să te duc la Osaka pe mare. N-a zis el să te duc cu nava ?

— Ba da. Da, aşa a zis, dar,... ei bine, Anjin-san, cu seniorul nostru nu ştii niciodată cum e. El îşi schimbă planurile.

— Așa a fost întotdeauna ?

— Da și nu. De la Yokosé e plin de — cum îi spui tu ? — de melancolie, *neh* ?... Da, melancolie, și e foarte schimbat. E... da, este schimbat acum.

— De la Primul Pod și tu ești plină de melancolie și foarte schimbată. Da, ești foarte schimbată acum.

— Primul Pod a fost un sfîrșit și un început. Anjin-san, ții minte făgăduiala noastră ? *Neh* ?

— Da. te rog, iartă-mă.

Ea se înclinase trist și plecase, apoi, cînd era departe și în siguranță, șoptise fără să se-ntoarcă : „Tu...". Cuvîntul se tîrîse în urma ei pe coridor laolaltă cu parfumul.

La cină încercase s-o întrebe pe Fujiko, dar nici ea nu știa nimic deosebit, ori nu voia, ori nu putea să explice ce nu era în ordine la castel.

— *Dozo gomen nasai,* Anjin-san.

El se dusese la culcare fierbînd de mînie din cauza amînărilor și a nopților fără Mariko. Tot timpul ăsta fusese un coșmar s-o știe atît de aproape și pe Buntaro plecat din oraș. Acum, din pricina acelui „Tu...", știa că și dorința ei era atît de arzătoare, ca a lui. Cu cîteva zile în urmă se dusese la casa ei sub cuvînt c-ar avea nevoie de ajutor la japoneză. Samuraii de pază îi spuseseră că le pare rău, dar ea nu era acasă. Le mulțumise și apoi rătăcise lipsit de orice interes spre poarta principală, de sud. De acolo putea să vadă oceanul. Dar nu zărise nimic din debarcadere sau docuri, deși crezuse c-ar putea distinge în depărtare catargele înalte ale navei sale.

Oceanul îl chema. Mai mult orizontul nemărginit decît adîncurile, nevoia de un vînt prielnic, care să spargă valurile, ochii să-i măsoare tăria, limba să-i simtă gustul sărat, puntea să se-ncline, arborada să scîrțîie și să geamă sub presiunea velelor, care, din cînd în cînd, ar chicoti de bucurie cînd o rafală mai zdravănă și-ar schimba direcția cu un punct sau două.

Mai mult decît orizontul nemărginit își dorea libertatea. Libertatea să meargă oriunde, pe orice vreme și după pofta inimii. Să stea pe dunetă și să fie *cel care hotărăște,* așa cum aici Toranaga era singurul *care hotăra.*

Blackthorne își înălță privirile spre creasta donjonului. Arcaturile din olane, bine proporționate, străluceau în lumina soarelui. Nu văzuse niciodată nici o mișcare acolo,

deşi ştia că fiecare fereastră de la catul de dedesubt era păzită.

Clopotele băturâ schimbarea orei. Pentru prima oară mintea-i spuse că era mijlocul Orei Calului şi nu ceasurile patru ale acestui cart, cartul de zi.

Îşi puse dicţionarul în mîneca chimonoului, bucuros că era timpul primei mese adevărate.

Astăzi avea orez, creveţi fripţi pe jar, ciorbă de peşte şi legume murate.

— Mai vrei, Anjin-san ?

— Mulţumesc, Fujiko. Da. Orez, te rog. Şi peşte. Bun, foarte... Căută în dicţionar cuvîntul „delicios" şi-l spuse de cîteva ori ca să şi-l întipărească în minte. Da, delicios, *neh ?*

Fujiko era încîntată.

— Mulţumesc. Peştele acesta e din nord. Apa e mai rece la nord. Înţelegi ? Numele lui e *kurima-ebi.*

El repetă numele fixîndu-şi-l în minte. După ce termină, iar tăvile fuseseră luate, ea-i mai turnă ceai şi scoase un pachet din mînecă.

— Poftim bani, Anjin-san. Îi arătă monezile de aur. Cincizeci de *kobani.* Fac o sută cincizeci de *koku.* Îi vrei, *neh ?* Pentru marinari. Te rog, iartă-mă, înţelegi ?

— Da, mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Ajung ?

— Da. Cred că da. De unde luat ?

— De la... Fujiko căută să-i spună cît mai simplu. Eu mers la om important de-al lui Toranaga. Căpetenie. Ca Mura, *neh ?* Nu samurai, doar zaraf. Semnat numele meu pentru dumneata.

— A, înţeleg. Mulţumesc. Banii mei ? *Koku* al meu ?

— O, da.

— Casa asta. Mîncarea. Slugile. Cine plăteşte ?

— O, eu plătesc. Din... din simbria ta pe un an.

— E destul ? Destul *koku ?*

— O, da. Cred că da, spuse ea.

— De ce îngrijorare ? Îngrijorare pe chipul tău ?

— O, te rog, iartă-mă, Anjin-san. Nu sînt îngrijorată. Nici o îngrijorare.

— Doare ? Arsura doare ?

— Nu doare. Uite. Fujiko scoase cu grijă pernele groase pe care el ţinea neapărat ca ea să le folosească. Îngenunche direct pe *tatami,* fără a da vreun semn de

durere, apoi se lăsă pe călcîie şi se aşeză. Acolo, totul mai bine.

— Bravo, foarte bine, spuse el bucuros pentru ea. Arată, da ?

Ea se ridică cu grijă, îşi săltă poala chimonoului, dezvelindu-şi partea posterioară a gambelor. Ţesutul cicatrizat nu se rupsese şi nu era nici o supuraţie.

— Foarte bine, spuse el. Da, curînd piele de bebeluş, *neh ?*

— Mulţumesc, da. Catifelată. Mulţumesc, Anjin-san.

El observă uşoara schimbare din vocea ei, dar nu zise nimic.

Noaptea n-a trimis-o în camera ei să se culce.

Împărţitul pernei a fost mulţumitor. Nu mai mult. El n-a rămas nici c-o senzaţie de moleşeală plăcută şi nici de bucurie. O împreunare şi-atît. A fost o greşeală, gîndi el, şi totuşi nu, *neh ?*

Înainte de a pleca, ea îngenunche, se înclină iar şi-i puse mîinile pe frunte.

— Îţi mulţumesc din toată inima. Te rog, culcă-te acum, Anjin-san.

— Mulţumesc, Fujiko-san. Mă culc mai tîrziu.

— Te rog, culcă-te acum. E datoria mea şi m-ar bucura mult.

Atingerea mîinii ei era caldă şi searbădă şi nu-i făcea plăcere. Totuşi se prefăcu a dormi. Ea-l mîngîie neîndemînatică, dar cu mare răbdare. Apoi se-ntoarse tiptil în camera ei. Bucuros că era singur din nou, Blackthorne îşi duse mîinile sub cap şi rămase cu privirile pironite în întuneric.

Hotărîrea în privinţa lui Fujiko o luase în timpul călătoriei de la Yokosé la Yedo.

— E datoria ta, îi spusese Mariko, culcată în braţele lui.

— Cred c-ar fi o greşeală, *neh ?* Dacă rămîne grea, ei bine, mie îmi trebuiesc patru ani să navighez spre casă şi să mă-ntorc, iar, în timpul ăsta, Dumnezeu ştie ce se poate întîmpla.

Îşi aminti cum tremurase atunci Mariko.

— O, Anjin-san, asta e foarte multă vreme.

— Trei ani atunci. Dar tu o să fii cu mine pe navă. Am să te aduc înapoi cu...

— Dragul meu, ţi-ai uitat promisiunea ! Nimic din toate acestea *nu există, neh ?*

— Ai dreptate, dar cu Fujiko se pot întîmpla atîtea lucruri rele. Nu cred că ea ar vrea un copil de la mine.

— Nu poţi să ştii. Eu nu te înţeleg, Anjin-san. E *datoria ta*. Ea întotdeauna ar putea să-mpiedice apariţia unui copil, *neh ?* Nu uita, ea este concubina ta. De fapt o faci de ruşine dacă n-o inviţi să-mpartă perna cu tine. La urma urmelor, însuşi Toranaga i-a poruncit să vină-n casa ta.

— De ce a făcut el asta ?

— Nu ştiu. N-are importanţă. El i-a poruncit şi, ca atare, aşa este bine pentru tine şi pentru ea. A fost bine, *neh ?* Ea şi-a făcut datoria cît a putut de bine, *neh ?* Te rog, iartă-mă, dar nu crezi că şi tu ar trebui să ţi-o faci pe a ta ? O, am uitat, te rog, aprinde lampa, Anjin-san. Am să-ţi arăt ceva.

— Mai tîrziu, acum...

— O, te rog, iartă-mă, trebuie acum. Am cumpărat-o pentru tine. E o carte despre împărţitul pernei. Desenele sînt foarte hazlii.

— Nu vreau să mă uit acum într-o carte de asta...

Blackthorne îşi aminti că cel mai mult îi plăcea să facă dragoste cu Mariko ; ea îl făcea mai fericit decît Kiku, iar Fujiko era nimic pe lîngă fiecare din ele. Dar Felicity ?

A, Felicity, gîndi el, concentrîndu-se asupra marii lui probleme. Trebuie să fiu nebun s-o iubesc pe Mariko şi pe Kiku. Şi totuşi... adevărul e că Felicity acum nu se poate compara nici măcar cu Fujiko. Fujiko e curată. Biata Felicity. N-am să i-o pot spune niciodată, dar cînd îmi amintesc cum ne-mpreunam ca animalele în fîn sau sub pături soioase, se-nfioară pielea pe mine. Dar acum ştiu cum e mai bine. Acum aş putea s-o-nvăţ şi pe ea, dar ar vrea să-nveţe ? Şi cum am putea noi s-ajungem vreodată curaţi, să rămînem curaţi şi să trăim în curăţenie ?

Acasă — mormane de gunoi claie peste grămadă. Dar acolo e soţia mea, acolo-s copiii, acolo e locul meu.

— Nu te mai gîndi la căminul *acela*, Anjin-san, îi spusese odată Mariko, cînd gînduri negre se abătuseră asupra lui. Adevărata casă e aici, cealaltă e la o depărtare de zeci şi zeci de mii de „beţe de timp". Acesta-i adevărul. Ai să-nnebuneşti dacă încerci să-ţi capeţi *wa*-ul gîndindu-te la asemenea lucruri cu neputinţă de făcut. Ascultă, dacă vrei pace pentru sufletul tău, trebuie să-nveţi să bei ceai dintr-o ceaşcă goală.

Ea-i explicase cum.

— *Gîndeşti* că realitatea e-n ceaşcă, gîndeşti că ceaiul e-acolo — băutura caldă, verde pal, a zeilor. Dacă te concentrezi intens... O, un profesor Zen ţi-ar putea arăta cum, Anjin-san. E foarte greu, dar atît de uşor. Cît aş vrea să fiu destul de deşteaptă ca să-ţi arăt, pentru că atunci toate lucrurile de pe lume pot să fie ale tale doar cerîndu-le... chiar darul cel mai de neobţinut, pacea desăvîrşită a sufletului.

El încercase de multe ori, dar nu reuşise niciodată să soarbă din băutura inexistentă.

— Nu face nimic, Anjin-san. Îţi trebuie atît de mult timp ca să-nveţi, dar cîndva ai să izbuteşti.

— Tu poţi ?

— Rareori. Numai în clipele de mare tristeţe şi singurătate. Dar gustul ceaiului ireal pare să dea un sens vieţii. E greu de explicat. Eu am reuşit o dată sau de două ori. Uneori obţii *wa*-ul doar încercînd.

Stînd acum lungit în întunericul castelului, somnul nelipindu-se de el, aprinse lumînarea cu amnarul şi se concentră asupra micii ceşti de porţelan pe care i-o dăduse Mariko şi pe care-o ţinea mereu lîngă pat. Încercă timp de un ceas. Dar nu-şi putu limpezi mintea. Inevitabil, aceleaşi gînduri se alungau unul pe celălalt : Vreau să plec, vreau să rămîn. Mi-e teamă să plec, mi-e teamă să rămîn. Le urăsc pe amîndouă şi le vreau pe amîndouă. Şi apoi mai sînt şi „eţii".

Dac-ar fi numai după mine, n-aş pleca, nu încă. Dar sînt şi alţii şi ei nu sînt „eţi", iar eu mi-am dat semnătura de pilot „Jur pe sfîntul Dumnezeu să duc flota în largul mărilor şi, cu mila Domnului, s-o aduc iar acasă". O vreau pe Mariko. Vreau să-mi văd pămîntul dat de Toranaga şi trebuie să stau aici să mă bucur doar încă puţin de roadele marelui meu noroc. Da, dar eu am o datorie care este mai presus de toate, *neh* ?

Cînd se crăpă de ziuă, Blackthorne ştiu că, deşi amînase iar hotărîrea, de fapt, alesese. Fără putinţă de a mai da înapoi.

Dumnezeu să-mi ajute, în primul şi-n ultimul rînd că sînt pilot.

* * *

Toranaga desfăşură fîşia minusculă de hîrtie sosită la două ceasuri după ivirea zorilor. Mesajul de la mama lui

spunea simplu „Fiul meu, fratele tău se-nvoieşte. Scrisoarea lui de încuviinţare va fi pusă azi în mîini sigure. Vizita seniorului Sudara şi a familiei lui trebuie să-nceapă peste zece zile."

Fără vlagă, Toranaga se aşeză jos. Porumbeii băturâ din aripi pe stinghiile lor, apoi se aşezară la loc. Soarele dimineţii se strecura plăcut în hulubărie, deşi se strîngeau nori de ploaie. Adunîndu-şi puterile, coborî în grabă scările spre locuinţa sa de dedesubt ca să se pună pe treabă.

— Naga-san !

— Da, tată ?

— Trimite-l pe Hiro-matsu aici. După el, pe secretarul meu.

— Da, tată.

Bătrînul general sosi imediat. Articulaţiile-i trosneau din cauza urcuşului şi se plecă adînc, cu sabia slobodă în mîini, ca-ntotdeauna, mai aprig la chip ca oricînd, mai bătrîn ca oricînd, dar mult mai dîrz.

— Fii bine venit, bătrîn prieten.

— Mulţumesc, stăpîne. Hiro-matsu îşi ridică privirile. Sînt mîhnit să văd şi să aud atîta trădare.

— Da. Trădarea e un lucru cumplit.

Toranaga văzu ochii bătrîni şi neînduplecaţi măsurîndu-l.

— Vorbeşte deschis.

— M-ai ştiut vreodată altfel, Alteţă ?

Bătrînul era grav.

— Te rog, iartă-mă că te-am ţinut s-aştepţi.

— Te rog să mă ierţi că te necăjesc. Care-i dorinţa ta, Alteţă ? Te rog spune-mi hotărîrea ta privind viitorul casei tale. Rămîne, pînă la urmă, Osaka, ne plecăm în faţa grămezii ăleia de bălegar ?

— M-ai văzut vreodată luînd o hotărîre definitivă în legătură cu ceva ?

Hiro-matsu se încruntă, apoi, căzut pe gînduri, îşi îndreptă spatele ca să-şi domolească durerea din umeri.

— Totdeauna am ştiut c-ai avut răbdare şi-ai fost chibzuit şi totdeauna ai cîştigat. De-asta nu te pot înţelege acum. Nu e-n firea ta să te dai bătut.

— Împărăţia nu este mai importantă decît viitorul *meu* ?

— Nu.

— Ishido şi ceilalţi regenţi sînt totuşi conducătorii legali, după testamentul lui *taikō*.

— Eu sînt vasalul lui Yoshi Toranaga-noh-Minowara şi nu recunosc pe nimeni altcineva.

— Bine. Poimîine e ziua pe care am ales-o să plec la Osaka.

— Da, am auzit asta.

— Ai să fii comandantul escortei mele, iar Buntaro înlocuitor la comandă.

Bătrînul general oftă.

— Ştiu şi asta, Alteţă. Da, de cînd m-am întors, Alteţă, am vorbit cu sfetnicii tăi şi cu gener...

— Da. Ştiu. Şi care e părerea lor ?

— Că nu trebuie să pleci din Yedo. Că poruncile tale ar trebui zădărnicite o vreme.

— De către cine ?

— De mine. De poruncile mele.

— Asta doresc ei ? Sau asta ai hotărît tu ?

Hiro-matsu îşi puse sabia pe duşumea, mai aproape de Toranaga şi acum, lipsit de apărare, privi direct spre el.

— Te rog să mă ierţi, Alteţă, vreau să te-ntreb ce trebuie să fac eu. Datoria îmi zice să preiau comanda şi să te opresc să pleci. Asta o să-l forţeze pe Ishido să vină imediat asupra noastră. Da, bineînţeles că o să pierdem, dar pare a fi singura cale onorabilă.

— Dar prostească, *neh ?*

Sprîncenele sure ale generalului se-mpreunară.

— Nu. Noi murim în bătălie cu cinste. Ne recîştigăm *wa*-ul. Kwanto va fi o pradă de război, dar noi n-o să vedem noul stăpîn în viaţa asta. *Shigata ga nai.*

— Niciodată nu mi-a plăcut să pierd oamenii fără rost. N-am pierdut niciodată o bătălie şi nu văd de ce-ar trebui să încep acum.

— Să pierzi o bătălie nu e o dezonoare, Alteţă. Supunerea e onorabilă ?

— V-aţi înţeles cu toţii să mă trădaţi ?

— Alteţă, te rog să mă ierţi, am cerut oamenilor doar o părere militară. Nu e nici o trădare şi nici un complot.

— Ţi-ai plecat totuşi urechea la glasul trădării.

— Te rog să mă ierţi, dar, dacă eu, în calitate de comandant suprem, sînt de acord, atunci nu mai e trădare, ci doar politică legală de stat.

— Să iei seniorului tău puterea de a hotărî înseamnă trădare.

— Alteță, de prea multe ori înainte au fost maziliți seniori. Tu ai făcut-o, Goroda a făcut-o, *taikō*... noi toți am făcut asta, ba chiar mai rău. Pentru învingător nu există trădare.

— Ai hotărît să mă mazilești ?

— Îți cer ajutorul în această hotărîre.

— Ești singurul om în care am crezut că pot avea încredere.

— Pe toți zeii, nu vreau decît să-ți fiu cel mai devotat vasal. Nu sînt decît soldat. Vreau să-mi fac datoria față de tine. Nu mi-e gîndul decît la tine. Merit încrederea ta. Dacă ți-e de folos, ia-mi capul. Dacă asta te convinge să lupți, îmi dau bucuros viața, viața clanului meu, acum, în public sau între patru pereți, sau oricum dorești. Nu așa a procedat prietenul nostru, generalul Kiyoshio ? Îmi pare rău, dar nu văd de ce trebuie să te las să dai cu piciorul la o muncă de o viață.

— Deci refuzi să dai ascultare poruncilor mele și să-mi conduci suita ce va pleca la Osaka poimîine ?

Un nor acoperi soarele și amîndoi bărbații își îndreptară privirile spre fereastră.

— O să plouă curînd, spuse Toranaga.

— Da. A fost prea multă ploaie anul ăsta, *neh* ? Ploile trebuie să se oprească curînd, altfel se duce de rîpă toată recolta.

Priviră unul la celălalt.

— Ei bine ?

Pumn de Fier spuse simplu :

— Alteță, te întreb oficial, îmi poruncești să te escortez poimîine din Yedo, spre a începe călătoria către Osaka?

— Cum sfatul tuturor sfetnicilor mei pare să fie contrar, am să accept părerea lor, și pe a ta, și am să-mi amîn plecarea.

Hiro-matsu era complet nepregătit pentru asta.

— Cum ? N-o să pleci ?

Toranaga rîse, masca-i căzu și deveni iar Toranaga de altădată.

— N-am avut niciodată de gînd să plec la Osaka. De ce să fiu atît de idiot ?

— Ce ?

— Încuviințarea mea de la Yokosé n-a fost altceva decît o înșelătorie ca să cîștig timp, spuse Toranaga binevoitor. Ishido a înghițit momeala. Proștii mă așteaptă la Osaka peste cîteva săptămîni. Și Zataki a-nghițit momeala. Și tu și toți vitejii și necredincioșii mei vasali ați înghițit momeala. Fără a fi lăsat, cu adevărat, nimic de la mine am cîștigat o lună și am băgat zîzania între Ishido și ticăloșii lui aliați. Aud că deja se-ncaieră pentru Kwanto. I s-a promis atît lui Kiyama, cît și lui Zataki.

— N-ai avut niciodată de gînd să pleci ? Hiro-matsu clătină din cap, apoi, brusc, limpezindu-i-se mintea, fața i se destinse într-un zîmbet plin de încîntare. Totul n-a fost decît un vicleșug ?

— Bineînțeles. Ascultă, toată lumea trebuia păcălită, *neh* ? Zataki, toți, pînă și tu ! Altfel iscoadele i-ar fi spus lui Ishido și el s-ar fi pornit imediat asupra noastră și nici un noroc pe acest pămînt și nici un zeu din cer n-ar fi putut opri dezastrul abătut asupra mea.

— Asta așa e... o, stăpîne, iartă-mă. Sînt atît de prost. Merit să-mi pierd capul ! Dar... dar cum e cu generalul Kiyoshio ?

— El a spus că e vinovat de trădare. Eu n-am nevoie de generali trădători, ci doar de vasali supuși.

— Dar de ce te-ai pornit asupra seniorului Sudara ? De ce l-ai dezmoștenit ?

— Pentru că așa mi-e vrerea, spuse Toranaga răgușit.

— Da. Te rog, iartă-mă. Acesta este dreptul tău. Îmi cer iertare că m-am îndoit de tine.

— De ce să te iert, bătrîn prieten, că ai fost tu însuți ? Mi-a fost de folos ca tu să faci ce ai făcut și să spui ce ai spus. Acum am nevoie de tine mai mult ca oricînd. Trebuie să am pe cineva pe care să mă pot bizui. De asta am încredere în tine, dar trebuie să rămînă o taină între noi doi.

— O, stăpîne. Mă faci atît de fericit...

— Da, spuse Toranaga. Acesta e singurul lucru de care mă tem.

— Alteță ?

— Ești comandant suprem. Numai tu poți să zădărnicești răzmerița prostească ce o să mocnească cît eu aștept. Am încredere în tine și trebuie să am. Fiul meu nu-i poate ține pe generali în frîu, deși el nu și-ar arăta nici-

odată pe chip bucuria acestei taine — dacă ar şti-o —, dar faţa ta, bătrîn prieten, ţi-e oglinda sufletului.

— Atunci lasă-mă să-mi iau viaţa după ce i-am potolit pe generali.

— Asta nu-mi ajută. *Tu* trebuie să-i ţii laolaltă în timpul aşa-zisei mele plecări, *neh* ? Tu trebuie doar să-ţi păzeşti faţa şi somnul cum n-ai făcut-o niciodată pînă acum. Eşti singurul om de pe lume care ştie, eşti singurul în care trebuie să am încredere, *neh* ?

— Iartă-mă pentru prostia mea. N-am să greşesc. Lămureşte-mă ce trebuie să fac.

— Spune-le generalilor mei adevărul : că tu m-ai convins să-ţi urmez sfatul, care e şi al lor, *neh* ? Oficial poruncesc ca plecarea să-mi fie amînată cu şapte zile. Mai tîrziu am s-o amîn din nou. Boala, de data asta. Tu eşti singurul care ştii.

— Apoi ? Apoi are să fie Cer de Purpură ?

— Nu cum a fost plănuit la început. Cer de Purpură a fost întotdeauna un ultim plan, *neh* ?

— Da. Cum rămîne cu regimentul de muschete ? Poate să-şi croiască drum prin munţi ?

— În parte, dar nu tot drumul spre Kyoto.

— Pune să-l asasineze pe Zataki.

— Asta s-ar putea, dar Ishido şi aliaţii lui rămîn totuşi de neînvins. Toranaga îi povesti ce spuseseră Omi, Yabu, Igurashi şi Buntaro în ziua cutremurului. La vremea aceea am poruncit Cer de Purpură tot ca un şiretlic, ca să-l zăpăcesc pe Ishido... şi am făcut ca unele vorbe spuse atunci să ajungă unde se cuvenea. Dar armata lui Ishido e încă de neînvins.

— Cum putem să-i dezbinăm ? Ce zici de Kiyama şi Onoshi ?

— Nu, aceia sînt categoric împotriva mea. Toţi creştinii vor fi împotriva mea, în afara creştinului meu şi curînd am să-l folosesc, pe el şi nava lui, exact cum e mai bine. Cel mai mult am nevoie de timp. Am aliaţi şi prieteni, neştiuţi de nimeni, în toată împărăţia şi dacă aş avea timp... Fiecare zi pe care o cîştig îl slăbeşte pe Ishido tot mai mult. Acesta este planul meu de bătaie. Fiecare zi de amînare este importantă. Ascultă, după ploi, Ishido o să vină asupra Kwanto-ului : or să atace deodată — Ikawa Jikkyu ca avangardă în sud, Zataki în nord. Îl ţinem în loc pe Jikkyu la Mishima, apoi ne retragem spre pasul

Hakoné și Odawara, unde ne organizăm rezistența finală. În nord îl vom opri pe Zataki în munți, de-a lungul drumului Hosho-kaidō, undeva lîngă Mikawa. E adevărat ce au spus Omi și Igurashi : putem să respingem primul atac și *n-are să mai fie* o altă invazie de mari proporții. Luptăm și așteptăm în spatele munților noștri. Luptăm, amînăm și așteptăm și apoi, cînd fructul e copt ca să fie cules — Cer de Purpură.

— Ehceei, fie ca ziua aceea să vină curînd.

— Ascultă, bătrîn prieten, numai tu poți să-mi ții generalii în frîu. Cu timpul de partea noastră și avînd Kwanto-ul în siguranță, putem să trecem cu bine prin primul atac și apoi alianțele lui Ishido au să înceapă să se destrame. O dată ce o să se-ntîmple asta, viitorul lui Yaemon este asigurat și testamentul lui *taikō* neatins.

— N-ai să iei singur puterea, Alteță ?

— Pentru ultima oară îți spun : „Legea poate să supere dreapta judecată, dar aceasta nu trebuie niciodată să tulbure legea, pentru că altfel întreaga noastră societate are să se destrame ca un *tatami* vechi. Legea poate fi folosită să pună în încurcătură judecata, dar judecata, sub nici o formă, nu trebuie folosită să răstoarne legea." Testamentul lui *taikō* este lege.

Hiro-matsu se înclină în semn de acceptare.

— Foarte bine, Alteță. N-am s-o mai spun niciodată. Te rog să mă ierți. Acum... Lăsă să i se vadă zîmbetul. Acum ce trebuie să fac ?

— Prefă-te că m-ai convins să amîn. Atîta numai, să-i ții pe toți în pumnul tău de fier.

— Cît timp trebuie să mă prefac ?

— Nu știu.

— N-am încredere în mine, Alteță. S-ar putea să fac o greșeală fără să vreau. Cred că n-o să-mi pot ascunde bucuria de pe chip cîteva zile. Cu permisiunea ta, „durerile" mele o să mă chinuie atît c-o să trebuiască să stau în pat, fără nici un vizitator, *neh ?*

— Bine. Fă-o peste patru zile. Începi să dai semne de boală chiar de azi. N-o să-ți fie greu, *neh ?*

— Nu, Alteță. Îmi pare rău. Mă bucur că bătălia începe anul ăsta. Următorul... poate că n-am să mai pot să-ți fiu de folos.

— Prostii. Dar va fi anul acesta, fie că zic eu da sau nu. Peste șaisprezece zile voi pleca din Yedo către Osaka.

Pînă atunci îţi vei da în silă „aprobarea" şi ai să conduci marşul. Numai eu şi cu tine ştim c-o să mai fie alte amînări şi că, înainte cu mult de a ajunge la hotar, am să mă întorc la Yedo.

— Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine. Dacă n-ar trebui să rămîn în viaţă ca să-ţi fiu de folos, n-aş mai putea trăi cu această ruşine.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, bătrîn prieten. Dacă tu n-ai fi fost convins, Ishido şi Zataki ar fi întrezărit şiretlicul. O, bine că mi-am adus aminte, cum era Buntaro-san cînd l-ai văzut ?

— Fierbea, Alteţă. O bătălie îi va cădea tocmai bine.

— A pomenit ceva despre înlocuirea mea ca senior ?

— Dacă mi-ar fi spus asta mie, i-aş fi zburat capul !

— Am să te chem peste trei zile. Cere să mă vezi în fiecare zi, dar, pînă atunci, eu am să te refuz.

— Da, Alteţă. Bătrînul general se înclină cu umilinţă. Te rog să-l ierţi pe acest bătrîn prost. Acum, ai dat iar vieţii mele un rost.

Plecă.

Toranaga scoase micul petic de hîrtie din mînecă şi reciti cu mare mulţumire epistola de la mama lui. Cu posibilitatea ce se întrezărea ca drumul de nord să fie deschis, iar Ishido să fie trădat acolo, sorţii lui de izbîndă creşteau enorm. Duse mesajul deasupra lumînării. Hîrtia se răsuci şi se făcu scrum. Mulţumit, făcu cenuşa pulbere. Cine va fi noul comandant suprem ? se întrebă el.

* * *

La prînz, Mariko traversă curtea exterioară a donjonului printre şirurile tăcute de străji, adîncite în gînduri, şi intră înăuntru. Secretarul lui Toranaga o aştepta într-una din anticamerele de la parter.

— Îmi cer iertare, doamnă Toda, c-am trimis după Domnia ta, spuse el fără viaţă.

— Plăcerea este de partea mea, Kawanabi-san.

Kawanabi era un samurai în vîrstă, cu trăsături ascuţite şi cu capul ras. Cîndva fusese preot budist. De ani de zile se îndeletnicea cu toată corespondenţa lui Toranaga. De felul lui era vesel şi plin de voie bună. Astăzi, ca mai toţi din castel, era foarte tulburat. Îi înmînă un mic sul de hîrtie.

— Poftiți documentele de călătorie pentru Osaka, semnate, totul în ordine. Urmează să plecați mîine și să ajungeți acolo cît mai curînd cu putință.

— Mulțumesc.

Propria-i voce îi sună lui Mariko firavă și fără putere.

— Seniorul Toranaga spune că s-ar putea să aibă cîteva mesaje pe care Domnia ta să le duci doamnei Kiritsubo și doamnei Koto. De asemeni, mai sînt altele pentru generalul Ishido și doamna Ochiba. Vi se vor da mîine în zori dacă... iertați-mă, dacă sînt gata. Mă voi ocupa să vă fie înmînate.

— Mulțumesc.

Din numeroasele suluri de hîrtie stivuite cu grijă pe măsuța joasă, Kawanabi alese un document oficial.

— Mi s-a poruncit să vi-l dau. Este feuda mărită a fiului Domniei tale, așa cum a fost promisă de seniorul Toranaga. Zece mii de *koku* pe an. Este datat cu ultima zi a ultimei luni și... uitați-l.

Ea-l primi, îl citi și verifică sigiliile oficiale. Totul era în ordine. Dar nu-i aducea nici o fericire. Amîndoi credeau că acum nu era mai mult decît o simplă hîrtie. Dacă viața fiului ei va fi cruțată, el o să ajungă *ronin*.

— Mulțumesc. Te rog să-i mulțumești seniorului Toranaga pentru cinstea pe care ne-o face. Mi se permite să-l văd înainte de a pleca ?

— O, da. După ce plecați de aici, sînteți rugată să mergeți la nava barbarilor. Vi se cere să-l așteptați acolo.

— Urmează... urmează să tălmăcesc ?

— N-a spus. Eu aș crede că da, doamnă Toda. Secretarul trase cu coada ochiului spre o listă pe care o avea în mînă. Căpitanul Yoshinaka a primit poruncă să conducă suita Domniei tale spre Osaka, dacă vă face plăcere.

— Aș fi onorată să mă aflu iar în grija lui. Mulțumesc. Pot să-ntreb cum se simte seniorul Toranaga ?

— Pare destul de bine, dar pentru un om activ ca el să stea închis așa zile în șir... Ce pot eu să spun ? Își întinse mîinile neputincios. Îmi pare rău. Cel puțin astăzi l-a văzut pe seniorul Hiro-matsu și a încuviințat o amînare. De asemeni, a acceptat să se ocupe de alte lucruri... prețurile la orez trebuie fixate acum, în caz de recoltă proastă... Dar sînt atît de multe de făcut și... totuși el nu e el, doamnă Toda. Vremurile sînt cumplite, *neh* ? Și prevesti-

zile sînt rele prezicătorii spun că recolta o să fie un dezastru anul ăsta.

— Nu le dau nici o crezare... pînă nu vine timpul culesului.

— Înțelept, foarte înțelept, dar puțini dintre noi vor apuca vremea culesului. Eu o să plec cu el la Osaka. Kawanabi fu străbătut de un fior și se aplecă în față nervos. Am auzit un zvon, c-a-nceput iar molima între Kyoto și Osaka... ciuma. Să fie ăsta un alt semn ceresc că zeii își întorc fața de la noi ?

— Nu e-n firea dumitale, Kawanabi-san, să crezi în zvonuri sau în semne cerești și nici să le spui mai departe. Știi ce gîndește seniorul Toranaga despre asta.

— Știu. Îmi cer iertare. Dar, ei bine,... nimeni nu pare în toate mințile în zilele astea, *neh* ?

— Pesemne că zvonul nu este adevărat ; eu mă rog să nu fie adevărat. Își alungă neliniștea. A fost hotărîtă noua dată a plecării ?

— Am înțeles că seniorul Hiro-matsu a spus c-a fost amînată cu șapte zile. Sînt atît de bucuros că s-a întors comandantul nostru suprem și că l-a convins... Aș vrea ca plecarea să fie amînată pentru totdeauna. Mai bine să luptăm aici decît să fim dezonorați acolo, *neh* ?

— Da, încuviință ea, știind că n-avea rost să se mai prefacă, pentru că asta era în mintea fiecăruia. Acum că seniorul Hiro-matsu s-a întors, poate că stăpînul nostru o să vadă că cea mai bună cale nu este capitularea.

— Doamnă, îți spun ceva numai pentru urechile Domniei tale : seniorul Hiro-matsu... Se opri, își ridică privirile și-și așternu un zîmbet pe chip. Yabu intră cu pași mari în cameră, zornăindu-și sabia. A, nobile Kasigi Yabu, ce plăcere să vă văd. Se înclină, la fel și Mariko, urmă un schimb de amabilități, apoi spuse : Seniorul Toranaga vă așteaptă, Alteță. Vă rog, urcați imediat.

— Bine. Pentru ce vrea să mă vadă ?

— Îmi pare rău, Alteță, nu mi-a spus decît că vrea să vă vadă.

— Cum se simte ?

Kawanabi șovăi.

— Nici o schimbare, Alteță.

— În privința plecării, a fost hotărîtă o nouă dată ?

— Am înțeles că va fi peste șapte zile.

— Poate că seniorul Hiro-matsu o s-o amîne şi mai mult, *neh ?*

— Asta are să hotărască stăpînul nostru, Alteţă.

— Bineînţeles.

Yabu ieşi.

— Ce spuneaţi despre seniorul Hiro-matsu ?

— Numai pentru urechile dumneavoastră, doamnă, dat fiind că Buntaro-san nu este aici, şopti secretarul. Cînd bătrînul Pumn de Fier a ieşit de la seniorul Toranaga, a trebuit să se odihnească aproape un ceas. Avea dureri foarte mari, doamnă.

— O ! Ar fi îngrozitor dacă i s-ar întîmpla acum ceva !

— Da. Fără el o să fie revoltă, *neh ?* Amînarea asta nu rezolvă nimic, nu ? Nu este decît un armistiţiu. Mă tem... mă tem că adevăratul necaz este altul : de cînd seniorul Sudara i-a fost secundant generalului Kiyoshio, de fiecare dată cînd este pomenit numele seniorului Sudara, stăpînul nostru se face foc şi pară... Numai seniorul Hiro-matsu l-a convins să amîne şi acesta e singurul lucru care... Lacrimile începură să curgă pe obrajii secretarului. Ce se-ntîmplă, doamnă ? Şi-a pierdut autoritatea, *neh ?*

— Nu, spuse ea ferm, fără s-o mai creadă nici ea. Sînt sigură că totul o să fie în ordine. Mulţumesc pentru că mi-ai spus. Am să-ncerc să-l văd pe seniorul Hiro-matsu înainte de a pleca.

— Mergi cu Dumnezeu, doamnă.

Ea fu surprinsă.

—•N-am ştiut că eşti creştin, Kawanabi-san.

— Nu sînt, doamnă, dar ştiu c-aşa se obişnuieşte la voi.

Ieşi afară, în soare, foarte îngrijorată în privinţa lui Hiro-matsu şi, în acelaşi timp, binecuvîntîndu-l pe Dumnezeu că aşteptarea ei luase sfîrşit şi că mîine avea să scape. Se îndreptă spre palanchin şi suita care o aştepta.

— A, doamnă Toda, spuse Gyoko, ieşind de la umbră şi tăindu-i calea.

— A, bună dimineaţa, Gyoko-san, ce plăcere să te văd. Sper că eşti bine, nu ? spuse ea cu amabilitate, cuprinsă brusc de un fior de gheaţă.

— Mi-e teamă că nu sînt bine deloc, îmi pare rău. Sînt atît de necăjită. Se pare că nu mai sîntem în graţiile stăpînului nostru. Eu şi Kiku-san. De cînd am ajuns aici, sîntem ţinute într-un han împuţit de mîna a treia.

— O, îmi pare rău. Sînt sigură că trebuie să fie vreo greşeală.

— O, da, o greşeală. Cu siguranţă, aşa nădăjduiesc, doamnă. Astăzi, în sfîrşit, mi s-a dat permisiunea să vin la castel şi, în sfîrşit, există un răspuns la cererea mea de a-l vedea pe Măritul Stăpîn. Voi fi lăsată să mă înclin iar în faţa Luminăţiei sale... astăzi, ceva mai tîrziu. Gyoko îi zîmbi fătarnic. Am auzit că şi Domnia ta vii să-l vezi pe domnul secretar, aşa că m-am gîndit să te aştept să-ţi dau bineţe. Sper să nu vă fie cu supărare.

— Mă bucur că te văd, Gyoko-san. V-aş fi vizitat, pe dumneata şi pe Kiku, sau v-aş fi invitat pe amîndouă să-mi faceţi o vizită, dar, din păcate, n-a fost cu putinţă.

— Da... e atît de trist. Trăim vremuri grele. Grele pentru nobili. Grele pentru ţărani. Biata Kiku-san e aproape bolnavă de supărare că nu mai e-n graţiile stăpînului nostru.

— Sînt sigură că nu-i aşa, Gyoko-san. El, seniorul Toranaga, are multe necazuri care-i dau bătaie de cap, *neh* ?

— Adevărat... adevărat. N-am putea să luăm acum un ceai, doamnă Toda ? Mi-aţi face o mare cinste dacă mi-aţi permite să vorbesc cu dumneavoastră pentru o clipă.

— O, îmi pare rău, dar mi s-a poruncit să merg cu treburi oficiale. Altfel aş fi fost onorată.

— A, da, trebuie să mergeţi acum la nava lui Anjin-san. O, am uitat, îmi pare rău. Ce face Anjin-san ?

— Cred că e bine, spuse Mariko furioasă că Gyoko era la curent cu treburile ei personale. Nu l-am văzut decît o dată de cînd am venit şi atunci doar pentru cîteva clipe.

— E un bărbat interesant. Da, foarte. E trist să nu-ţi vezi prietenii, *neh* ?

Amîndouă femeile erau numai zîmbete, cu glasuri politicoase şi indiferente, amîndouă luînd aminte la samuraii neliniştiţi, care le urmăreau şi le ascultau.

— Am auzit că Anjin-san şi-a vizitat prietenii, echipajul. Cum i-a găsit ?

— Nu mi-a spus nimic, Gyoko-san. Cum ţi-am zis, nu l-am văzut decît pentru o clipă. Îmi pare rău, dar trebuie să plec...

— E trist să nu-ţi vezi prietenii. Poate c-aş putea să vă spun cîte ceva despre ei. De pildă, că locuiesc într-un sat *eta*.

— Poftim ?

— Da. Se pare că prietenii lui au cerut permisiunea să locuiască acolo, plăcîndu-le mai mult decît în cartierele civilizate. Curios, *neh* ? Nu ca Anjin-san, care e diferit. Se zvonește că ei se simt ca acasă în satul *eta*. Curios, *neh*...

Mariko își aminti cît de ciudat fusese Anjin-san în ziua aceea, pe trepte. Asta e explicația, gîndi ea. *Eta !* Doamne, bietul om ! Cît de rușine trebuie să-i fi fost !

— Iartă-mă, Gyoko-san, ce-ai zis ?

— Doar că e curios că Anjin-san e atît de diferit de ceilalți.

— Cum sînt ei ? I-ai văzut ? Pe ceilalți ?

— Nu, doamnă. Eu n-am de ce să mă duc acolo. Ce legătură să am eu cu ei ? Sau cu *eta* ? Trebuie să mă gîndesc la clienții mei și la Kiku-san. Și la fiul meu.

— A, da, fiul tău.

Sub umbrelă, chipul lui Gyoko se întristă, dar ochii-i rămaseră de un maro închis, asemeni chimonoului.

— Te rog să mă ierți, dar bănui că Domnia ta n-ai cunoștință de ce am ieșit din grațiile seniorului Toranaga?

— Nu. Sînt sigură că e o greșeală. Contractul a fost încheiat, *neh* ? Conform înțelegerii ?

— O, da, mulțumesc. Am o scrisoare de credit pentru negustătorii de orez din Mishima, plătibilă la cerere. Mai puțin suma pe care am stabilit-o. Dar banii mi-au și ieșit din minte. Ce contează banii cînd ai pierdut bunăvoința patronului tău, oricine ar fi el. *Neh* ?

— Sînt sigură că ai rămas în grațiile lui.

— Ah, grații ! Eram îngrijorată și pentru bunăvoința Domniei tale, doamnă Toda.

— Totdeauna te-ai bucurat de bunăvoința și de prietenia mea, Gyoko-san. Poate c-o să putem discuta altădată, acum trebuie să plec, îmi pare rău..

— O, da, ce amabilă sînteți. Mi-ar face plăcere. Cînd Mariko dădu să plece, Gyoko adăugă pe vocea ei cea mai mieroasă : Dar o să ai Domnia ta timp ? Mîine pleci, *neh* ? La Osaka ?

Mariko simți brusc fiori de gheață în piept cînd capcana se închise.

— Ceva nu e-n ordine, doamnă ?

— Nu... nu, Gyoko-san. Ţi-ar... diseară, la Ora Ciinelui... ţi-ar conveni ?

— Sînteţi prea amabilă, doamnă. O, da, de vreme ce urmează să-l vedeţi acum pe stăpînul nostru, înaintea mea, n-aţi vrea să puneţi o vorbă bună pentru noi ? Avem nevoie de o asemenea mică favoare. *Neh ?*

— Aş fi bucuroasă s-o fac. Mariko se gîndi o clipă. Unele favoruri pot fi cerute, dar, cu toate acestea, nu sînt şi acordate.

Gyoko înţepeni uşor.

— A ! Domnia ta i-ai cerut... i-ai cerut deja să ne acorde o favoare ?

— Bineînţeles, de ce nu ? Mariko spuse cu grijă Nu este Kiku-san favorita ? Şi dumneata nu-i eşti un vasal credincios ? În trecut nu ţi s-au acordat favoruri ?

— Cererile mele sînt întotdeauna atît de neînsemnate. Tot ce am spus mai-nainte rămîne în picioare, doamnă. Poate chiar mai mult.

— Despre cîinii hămesiţi ?

— Despre urechi lungi şi limbi ascuţite.

— A, da, şi secretele...

— Aş putea fi mulţumită atît de uşor. Bunăvoinţa stăpînului meu şi a doamnei mele, nu cer mult, *neh* ?

— Nu. Dacă se iveşte vreun prilej... nu pot promite nimic.

— Pe diseară, doamnă.

Se înclinară una spre cealaltă. Nici un samurai nu pricepuse mare lucru din vorbele lor. Mariko intră în palanchin cu şi mai multe plecăciuni, spre a ascunde tremurul ce o copleşea, şi cortegiul porni. Gyoko rămase uitîndu-se lung după ea.

— Tu, femeie, îi spuse tăios un samurai tînăr, trecînd pe lîngă ea. Ce aştepţi ? Du-te şi vezi-ţi de treburi !

— Ha ! spuse Gyoko disprețuitor, spre hazul celorlalţi. Femeie, zici ? Dacă mi-aş pune mintea să-ţi găsesc socoteala s-ar putea să am mare bătaie de cap, chiar dacă nu eşti destul de copt ca să-ţi fi dat tuleiele !

Ceilalţi rîseră. Cu o aruncare semeaţă din cap, Gyoko îşi văzu fără teamă de drum.

•

— Bună, spuse Blackthorne.

— Buna ziua, Anjin-san. Pari fericit !

— Mulțumesc. Asta-i pentru că văd o doamnă atît de încîntătoare, *neh ?*

— A, mulțumesc, răspunse Mariko. Cum e nava ?

— Clasa întîi. N-ai vrea să vii la bord ? Mi-ar plăcea să ți-o arăt.

— E permis ? Mi s-a poruncit să vin aici să-l întîlnesc pe seniorul Toranaga.

— Da. Toți îl așteptăm. Blackthorne se întoarse și-i vorbi samuraiului de rang superior de la debarcader. Căpitane, eu duc doamna Toda acolo. Arăt nava. Cînd sosește seniorul Toranaga, tu chemi, *neh ?*

— Cum dorești, Anjin-san.

Blackthorne porni urmat de Mariko. Barierele erau întesate de samurai, iar paza de țărm și de punte era mai puternică decît oricînd. Urcă mai întîi pe dunetă.

— Asta este a mea, numai a mea, spuse el cu mîndrie.

— E vreunul din echipajul tău aici ?

— Nu, nici unul. Astăzi nu, Mariko-san. Îi arătă totul cît putu de repede, apoi o conduse jos. Aceasta este cabina principală.

Hublourile din pupa dădeau spre plajă. El închise ușa. Acum erau complet singuri.

— Asta e cabina ta ? întrebă ea.

El clătină din cap, învăluind-o cu privirea. Ea i se ghemui în brațe și el o strînse la piept.

— O, ce dor mi-a fost de tine.

— Și mie mi-a fost dor...

— Am atîtea să-ți spun și să te-ntreb, zise el.

— Eu n-am nimic să-ți spun. Decît că te iubesc din toată inima. Ea-i tremura în brațe, încercînd să-și alunge groaza că Gyoko sau altcineva i-ar putea da în vileag. Mă tem atît de mult pentru tine.

— Nu-ți fie teamă, Mariko, scumpa mea. Totul are să fie bine.

— Și eu îmi spun la fel, dar azi mi-e cu neputință să accept *karma* și voia Domnului.

— Ai fost atît de rece în ultima vreme.

— Acesta e Yedo, iubitule. Și sîntem dincolo de Primul Pod.

— *A fost* din pricina lui Buntaro-san. Nu-i așa ?

— Da, spuse ea simplu. Din cauza lui și a hotărîrii lui Toranaga de a capitula. Este o rușine fără noimă... N-am

crezut niciodată c-am să spun asta vreodată cu voce tare, dar trebuie s-o spun. Îmi pare rău.

Se ghemui mai strîns în braţele lui ocrotitoare.

— Cînd se va duce la Osaka, se va sfîrşi şi cu tine ?

— Da. Clanul Toda e prea puternic şi important. În orice caz, eu n-o să fiu lăsată în viaţă.

— Atunci trebuie să vii cu mine. O să scăpăm. O să...

— Îmi pare rău, dar nu există nici o scăpare.

— Doar dacă o îngăduie Toranaga, *neh* ?

— De ce ar face-o ?

Blackthorne îi povesti repede ce-i spusese lui Toranaga, dar nu şi că o ceruse de nevastă.

— Ştiu că-i pot forţa pe preoţi să-l aducă pe Kiyama sau pe Onoshi de partea lui, dacă mă lasă să iau Corabia Neagră din anul *ăsta,* termină el emoţionat, şi ştiu c-o pot face !

— Da, spuse ea bucuroasă pentru biserică, fiindcă-l ţinea în loc hotărîrea lui Toranaga. Cercetă iar logica planului său şi-l găsi fără cusur. Ar trebui să reuşească, Anjin-san. Acum, că Harima este duşman, n-ar mai fi nici un motiv pentru care Toranaga-sama să nu poruncească un atac, dacă porneşte războiul şi nu se predă.

— Dacă seniorul Kiyama, sau seniorul Onoshi, sau amîndoi i se alătură, asta n-ar face să se-ncline balanţa de partea lui ?

— Da, spuse ea. Dacă i se alătură Zataki şi dacă va avea vreme. Ea îi explicase importanţa strategică a controlului pe care-l avea Zataki asupra drumului de nord. Dar Zataki îi este potrivnic lui Toranaga-sama.

— Ascultă, eu pot să-i strîng cu uşa pe preoţi. Iartă-mă, dar ei *sînt* duşmanii mei, cu toate că sînt preoţii tăi. Pot să-i ţin în frîu în numele lui şi al meu. Vrei să mă sprijini să-l ajut ?

Ea-şi ridică privirile spre el.

— Cum ?

— Ajută-mă să-l înduplec să mă lase să încerc şi convinge-l să-şi amîne plecarea la Osaka.

Se auziră zgomote de cai şi voci la debarcader. Se îndreptară uimiţi spre hublouri. Samuraii dădeau la o parte una din bariere. În locul rămas gol îşi făcu apariţia părintele Alvito dînd pinteni calului.

— Ce vrea ? mormăi Blackthorne mîniat.

Îl văzură pe preot cum descalecă, scoate o hîrtie făcută sul din mînecă şi i-o dă samuraiului de rang superior. Omul o citi. Alvito îşi ridică privirile spre navă.

— Orice o fi, e ceva oficial, spuse ea încet.

— Ascultă, Mariko-san, eu nu sînt împotriva bisericii. Biserica nu e rea, preoţii sînt răi. Şi nu toţi. Alvito nu e, deşi e fanatic. Jur că iezuiţii se vor pleca în faţa seniorului Toranaga dacă le iau Corabia Neagră şi o ameninţ pe cea de anul viitor, pentru că ei au nevoie de bani. Spania şi Portugalia vor bani. Toranaga e mai important. Vrei să mă ajuţi ?

— Da, am să te ajut, Anjin-san. Dar, te rog, iartă-mă, nu pot să trădez biserica.

— Tot ce-ţi cer e să vorbeşti cu Toranaga, sau să mă ajuţi s-o fac eu, dacă crezi că e mai bine.

În depărtare se auzi un corn de vînătoare. Priviră iar pe hublouri. Toţi ochii erau aţintiţi spre apus. Din direcţia castelului se apropia capul coloanei de samurai care înconjurau o lectică cu perdeluţe trase.

Uşa cabinei se deschise.

— Anjin-san, te rog, vino acum, spuse samuraiul.

Blackthorne urcă pe punte, urmat de Mariko, apoi coborî pe debarcader. Înclină din cap către Alvito, politicos şi rece. Preotul îi răspunse la fel de glacial.

Cu Mariko, Alvito fu mai amabil.

— Bună, Mariko-san. Sînt bucuros că te văd.

— Mulţumesc, părinte, spuse ea, plecîndu-se adînc.

— Dumnezeu să te binecuvînteze. Făcu semnul crucii asupra ei. *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.*

— Mulţumesc, părinte.

Alvito îşi aruncă privirea spre Blackthorne.

— Deci, pilotule, ce-ţi face nava ?

— Sînt sigur că ştii.

— Da, ştiu. Alvito privi spre *Erasmus* cu faţa încordată. Dumnezu s-o blesteme pe ea şi pe cei care navighează în ea, dacă e folosită împotriva credinţei şi a Portugaliei.

— Pentru asta ai venit aici ? Să împroşti şi mai mult venin ?

— Nu, pilotule, spuse Alvito. Am fost chemat aici ca să-l întîlnesc pe seniorul Toranaga. Găsesc prezenţa ta la fel de supărătoare cît o găseşti şi tu pe a mea.

— Prezența ta nu e supărătoare, părinte. Doar răul pe care-l aduci cu tine.

Alvito se-nroși și Mariko spuse repede :

— Vă rog. Nu e bine să vă certați astfel în văzul lumii. Vă rog pe amîndoi să fiți mai atenți !

— Da. Te rog, iartă-mă. Îmi cer scuze, Mariko-san.

Părintele Alvito se întoarse și privi lectica cu perdeluțe ce trecea bariera, cu fanionul lui Toranaga fluturînd în vînt, precedată și urmată de samurai în uniformă, înconjurați de un alt grup răsfirat și pestriț de samurai.

Palanchinul se opri. Perdelele fură trase. Yabu păși afară. Toți erau uimiți. Oricum, se înclinară. Yabu le întoarse salutul arogant.

— A, Anjin-san, spuse Yabu. Ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță. Dar Domnia ta ?

— Bine, mulțumesc. Seniorul Toranaga este bolnav. Mi-a cerut să vin în locul lui. Înțelegi ?

— Da, înțeleg, răspunse Blackthorne, încercînd să-și ascundă dezamăgirea. Îmi pare rău seniorul Toranaga bolnav.

Yabu ridică din umeri, o salută pe Mariko politicos, se prefăcu că nu-l vede pe Alvito și cercetă pentru o clipă nava. Cînd se întoarse spre Blackthorne, zîmbetu-i era crispat.

— *So desu,* Anjin-san. Nava ta e cu totul alta față de ultima oară cînd ți-am văzut-o, *neh ?* Da, nava e alta, totul e deosebit, chiar și lumea noastră e alta ! *Neh ?*

— Îmi pare rău, nu înțeleg, Alteță. Vă rog să mă iertați, dar cuvintele voastre foarte repede. Cum... Blackthorne începu formula-i obișnuită, dar Yabu îl întrerupse gutural :

— Mariko-san, te rog tălmăcește-i.

Ea făcu întocmai.

Blackthorne încuviință din cap și spuse rar

— Da, alta, Yabu-sama.

— Da, foarte diferit, tu nu mai ești barbar, ci samurai, la fel și nava ta, *neh ?*

Blackthorne observă zîmbetul de pe buzele lui groase, ținuta lui bătăioasă, și brusc se revăzu înapoi în Anjiro, în genunchi pe plajă, îl văzu pe Croocq în cazan, auzi urletele lui Pieterzoon, simți din nou în nări duhoarea din groapă... Parcă auzi un glas strigîndu-i Totul e atît de fără rost,

toată suferința, groaza, Pieterzoon, Spillbergen, Maetsukker, închisoarea, *eta* și situația fără ieșire în care sînteți și toate sînt numai din vina ta !

— Te simți bine, Anjin-san ? întrebă Mariko, neliniștită de căutătura din ochii lui.

— Poftim ? O... o, da. Da, mi-e bine.

— Ce e cu el ? spuse Yabu.

Blackthorne își scutură capul, încercînd să-și îndepărteze supărarea și ura de pe chip.

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați. Sînt... sînt... nu e nimic. Capul doare... nu dormit. Îmi pare rău. Își pironi din nou privirile în ochii lui Yabu, sperînd că-și mascase scăparea periculoasă. Îmi pare rău Toranaga-sama bolnav... sper nu necazuri, Yabu-sama.

— Nu, nici un necaz. Yabu gîndea : Da, necazuri, tu nu ești altceva decît un mare necaz, eu n-am avut altceva decît necazuri de cînd ai venit tu cu nava ta împuțită pe țărmurile mele. Izu s-a dus, armele s-au dus, onoarea s-a dus și acum o să-mi pierd capul din pricina unui laș. Nici un necaz, Anjin-san, spuse el binevoitor. Toranaga-sama mi-a cerut să-ți predau vasalii, așa cum ți-a făgăduit. Ochii lui se opriră asupra lui Alvito. Deci, Tsukku-san ! De ce ești dușmanul lui Toranaga-sama ?

— Nu sînt, Kasigi Yabu-sama.

— *Daimyo*-ii tăi creștini sînt, *neh* ?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, dar noi nu sîntem decît preoți, noi nu sîntem răspunzători pentru părerile politice ale acelor ce preamăresc adevărata credință, nici nu avem vreo putere asupra acelor *daimyo* care...

— *Adevărata credință* a acestui Pămînt al Zeilor este *shinto*, laolaltă cu *tao* și *Calea lui Buddha !*

Alvito nu răspunse. Yabu se întoarse disprețuitor și dădu scurt un ordin. Grupul de samurai zdrențăroși începu să se alinieze în fața navei. Nici unul nu era înarmat. Cîțiva aveau mîinile legate.

Alvito făcu un pas în față și se înclină.

— Poate că pe mine mă veți scuza, Alteță. Eu urma să-l văd pe seniorul Toranaga. Cum Înălțimea sa nu vine...

— Seniorul Toranaga a vrut să fii aici ca să tălmăcești pentru el și Anjin-san, îl întrerupse Yabu, cu bună știință nepoliticos, așa cum îi spusese Toranaga să facă. Da, să tălmăcești așa cum numai tu poți s-o faci, atît de inteligent, direct și imediat, *neh* ? Bineînțeles că, înainte de a

pleca, n-ai nimic împotrivă să faci pentru mine ce a cerut seniorul Toranaga.

— Nu, bineînțeles că nu, Alteță.

— Bine. Mariko-san ! Seniorul Toranaga cere ca tu să urmărești ca răspunsurile lui Anjin-san să fie tălmăcite tot pe-atît de limpede.

Alvito se-nroși, dar își păstră cumpătul.

— Da, Alteță, spuse Mariko, urîndu-l pe Yabu.

Yabu dădu scurt un alt ordin. Doi samurai se duseră la lectică și se întoarseră cu casa de bani de pe navă, cărînd-o anevoie, fiecare de cîte o parte.

— Tsukku-san, acum ai să-ncepi : ascultă, Anjin-san, mai întîi, seniorul Toranaga m-a rugat să-ți dau înapoi asta. E proprietatea ta, *neh* ? Deschide-o, porunci el samuraiului. Cutia era plină-ochi cu monezi de argint. E așa cum a fost luată de pe navă.

— Mulțumesc.

Blackthorne cu greu își putea crede ochilor, pentru că astfel putea să-și cumpere cel mai bun echipaj, și cu bani peșin.

— Trebuie pusă în trezoreria navei.

— Da, bineînțeles.

Yabu făcu semn cu mîna samurailor s-o ducă la bord. Apoi, spre furia crescîndă a lui Alvito care-și continua tălmăcirea aproape simultană, Yabu spuse :

— Mai departe, seniorul Toranaga zice că ești liber să pleci sau să rămîi. Cît te afli pe pămîntul nostru ești samurai, *hatamoto* și ești sub legea samurailor. Pe mare, dincolo de țărmurile noastre, rămîi așa cum ai fost înainte de a veni aici și ești sub puterea legilor barbare. Ți se acordă dreptul pe viață să ancorezi în orice port aflat sub stăpînirea seniorului Toranaga, fără să fii cercetat de autoritățile portuare. Și, în sfîrșit, acești două sute de oameni sînt vasalii tăi. Mi-a cerut să ți-i predau în mod oficial, cu arme, așa cum a promis.

— Pot să plec cînd și cum doresc ? întrebă neîncrezător Blackthorne.

— Da, Anjin-san, poți să pleci așa cum a încuviințat seniorul Toranaga.

Blackthorne se uită la Mariko, dar ea-i ocoli privirea, așa că el se întoarse iar spre Yabu.

— Aș putea să plec mîine ?

— Da, dacă dorești. Yabu adăugă : În legătură cu acești oameni, toți sînt *ronini*. Toți sînt din provinciile din nord. Toți au încuviințat să-ți jure credință veșnică, ție și seminției tale. Toți sînt buni războinici. Nici unul n-a făcut vreo crimă, care să poată fi dovedită. Toți au ajuns *ronini* pentru că seniorii lor au fost omorîți, au murit sau au fost maziliți. Mulți au luptat pe nave împotriva unor dușmani ca *wako*. Yabu zîmbi în felul lui răutăcios. Unii s-ar putea să fi fost *wako*. Tu înțelegi cuvîntul *wako* ?

— Da, Alteță.

— Cei legați sînt, pesemne, tîlhari sau *wako*. Au venit în grup și s-au oferit să te slujească cu vitejie în schimbul iertării crimelor din trecut. Au jurat în fața seniorului Noboru — care ți-a ales toți acești oameni din porunca seniorului Toranaga — că n-au făptuit nici o fărădelege împotriva seniorului Toranaga, nici împotriva vreunuia din samuraii săi. Poți să-i primești pe fiecare în parte, sau în grup, sau să-i respingi. Înțelegi ?

— Pot să refuz vreunul din ei ?

— De ce ai face-o ? întrebă Yabu. Seniorul Noboru i-a ales cu grijă.

— Bineînțeles, iertați-mă, spuse Blackthorne cu un aer obosit, conștient de proasta dispoziție crescîndă a *daimyo*-ului. Înțeleg, dar ce se va întîmpla cu cei care sînt legați, dacă eu nu-i vreau ?

— Li se vor tăia capetele. Bineînțeles. Dar ce are una cu alta ?

— Nimic. Iertați-mă.

— Urmează-mă.

Yabu se îndreptă țanțoș spre lectică.

Blackthorne aruncă o privire spre Mariko.

— Pot *să plec*. Ai auzit !

— Da.

— Asta înseamnă... E aproape ca un vis. El a zis...

— Anjin-san !

Ascultător, Blackthorne plecă grăbit după Yabu. Lectica servea acum drept podium. Un slujbaș așezase pe ea o masă joasă, pe care erau hîrtii făcute sul. Ceva mai departe, samuraii păzeau o grămadă de săbii scurte și lungi, sulițe, scuturi, barde, arcuri și săgeți pe care hamalii le descărcau de pe cai. Yabu îi făcu semn lui Blackthorne să se așeze lîngă el, Alvito chiar în fața lui și Mariko de cealaltă parte. Slujbașul începu să strige numele. Fiecare

bărbat păşea în faţă, se înclina ceremonios, spunea cum îl cheamă şi din ce neam se trage, jura credinţă, îşi semna sulul de hîrtie şi-l pecetluia cu o picătură de sînge din înţepătura pe care slujbaşul i-o făcea în deget conform ritualului. Fiecare îngenunchea pentru ultima oară în faţa lui Blackthorne, apoi se ridica şi se grăbea spre armurier. Mai întîi i se înmîna sabia pentru ucidere, apoi cea scurtă. Fiecare primea cele două săbii cu o plecăciune şi le cerceta cu de-amănuntul, exprimîndu-şi mîndria privind calitatea lor şi le punea la cingătoare cu o bucurie sălbatică. Apoi i se dădeau alte arme şi un scut. Cînd bărbaţii îşi luau noile lucruri, complet înarmaţi acum, din nou samurai, încetînd a mai fi *ronini,* arătau mai puternici şi mai bătoşi, şi păreau chiar mai fioroşi.

Ultimii fură cei treizeci de *ronini* legaţi. Blackthorne insistă ca el însuşi să taie legăturile fiecăruia. Rînd pe rînd jurară supunere cum făcuseră toţi ceilalţi „Jur pe cinstea mea de samurai că duşmanii tăi sînt şi duşmanii mei şi jur supunere deplină".

După ce jura, fiecare îşi lua armele.

Yabu strigă :

— Uraga-noh-Tadamasa !

Bărbatul păşi în faţă. Alvito fu cuprins de amărăciune. Uraga — fratele Joseph — stătuse neobservat printre samuraii grupaţi prin apropiere. Era neînarmat şi purta un chimonou simplu şi o pălărie de bambus. Yabu surîse mîndru, văzînd tulburarea lui Alvito, şi se întoarse spre Blackthorne.

— Anjin-san. Acesta e samuraiul Uraga-noh-Tadamasa, acum *ronin.* Îl recunoşti ? Înţelegi „recunoşti" ?

— Da, înţeleg. Da. recunosc.

— Bun. Cîndva a fost preot creştin, *neh* ?

— Da.

— Acum nu. Înţelegi ? Acum *ronin.*

— Înţeleg, Yabu-sama.

Yabu îl privi pe Alvito. Alvito se uita fix la apostat, care-l privea, la rîndul lui, cu ură.

— A, Tsukku-san, îl recunoşti şi tu ?

— Da, îl recunosc, Alteţă.

— Eşti gata să tălmăceşti iar, sau nu mai ai chef s-o faci ?

— Vă rog continuaţi, Alteţă.

— Bun. Yabu flutură o mînă spre Uraga. Ascultă, Anjin-san, seniorul Toranaga îţi dă acest bărbat, dacă-l vrei. Cîndva a fost preot creştin, novice. Acum nu mai e. Acum s-a lepădat de zeul străin neadevărat şi s-a întors la credinţa cea adevărată, *shinto*, şi... Se opri, la fel şi părintele. Ai spus exact, Tsukku-san ? *Credinţa cea adevărată, shinto ?*

Preotul nu răspunse. Dădu drumul aerului din piept, apoi tălmăci exact, adăugînd :

— Asta e ce a spus *el*, Anjin-san, Dumnezeu să-l ierte.

Mariko lăsă vorbele preotului să treacă fără să spună nimic, urîndu-l şi mai mult pe Yabu, promiţîndu-şi să se răzbune într-o zi, cît de curînd.

Yabu îi privi, apoi continuă :

— Deci, Uraga-san e un fost creştin. Acum e gata să-ţi slujească. El ştie să vorbească limba barbară şi limba preoţilor şi a fost unul din cei patru tineri samurai trimişi pe pămînturile voastre. Se spune că el chiar l-a întîlnit pe mai marele tuturor creştinilor, dar acum îi urăşte pe toţi, ca şi tine, *neh ?* Yabu îl urmărea pe Alvito, zădărîndu-l, ochii zburîndu-i de la el la Mariko, care asculta tot atît de atentă. Anjin-san, îi urăşti pe creştini, *neh ?*

— Mai toţi catolicii sînt duşmanii mei, da, răspunse el, complet conştient de Mariko, rămasă cu privirea aţintită-n gol. Spania şi Portugalia sînt duşmanii ţării mele, da.

— Creştinii sînt şi duşmanii noştri. Nu, Tsukku-san ?

— Nu, Alteţă. Creştinismul îţi dă cheia vieţii veşnice.

— Aşa-i, Uraga-san ? spuse Yabu.

Uraga îşi clătină capul. Vocea-i era aspră :

— Eu nu mai gîndesc aşa, Alteţă. Nu.

— Spune-i lui Anjin-san.

— *Senhor* Anjin-san, spuse Uraga cu un accent dur, dar cuvintele portugheze erau corecte şi uşor de înţeles. Eu nu cred că acest catolicism e lacătul... iertaţi-mă, e cheia spre nemurire.

— Da, spuse Blackthorne. Şi eu zic la fel.

— Bun, continuă Yabu. Deci, seniorul Toranaga îţi oferă acest *ronin*, Anjin-san. E renegat, dar dintr-o familie bună de samurai. Uraga jură, dacă-l vei accepta, că va fi secretarul şi tălmaciul tău şi va face orice doreşti. Va trebui să-i dai săbii. Mai ai altceva, Uraga ? Spune-i.

— *Senhor*, vă rog să mă iertați. Mai întîi... Uraga își scoase pălăria. Păru-i era tuns scurt și căpățîna rasă după moda samurailor, dar nu avea coada în creștet. Mai întîi, mi-e rușine că părul nu mi-e corect pieptănat și că nu am nici un moț în creștet, cum ar trebui să aibă un samurai, dar părul o să-mi crească. Își puse pălăria înapoi pe cap. Îi spuse lui Yabu ce zisese, iar *roninii* care erau în preajmă și-l puteau auzi ascultau și ei atenți în timp ce el continua : În al doilea rînd, vă rog mult să mă scuzați, dar eu nu știu să mînuiesc săbiile, de altfel, nu știu să folosesc nici o armă. N-am... n-am fost niciodată instruit pentru asta, dar am să învăț. Vă rog să mă scuzați pentru rușinea asta. Vă jur supunere absolută și vă rog să mă primiți...

Sudoarea i se prelingea pe față și pe spinare.

Blackthorne spuse înțelegător :

— *Shigata ga nai, neh ? Ukeru anatawa desu*, Uraga-san. Ce contează ? Te primesc, Uraga-san.

Uraga se înclină, apoi îi explică lui Yabu ce spusese. Nimeni nu rîse. În afară de Yabu. Dar rîsul lui fu brusc întrerupt de cearta iscată între ultimii doi *ronini* pentru alegerea săbiilor rămase.

— Voi doi, gura ! spuse el.

Amîndoi bărbații se întoarseră și unul rosti pe un ton dur :

— Dumneata nu ești stăpînul meu ! De ce nu vorbești politicos ? Spune „vă rog" sau „tăceți."

Imediat Yabu sări în picioare și țîșni cu sabia ridicată spre *roninul* care-l ofensase. Oamenii se-mprăștiară și *roninul* fugi. Lîngă marginea debarcaderului omul își smulse sabia și se întoarse brusc să atace cu un strigăt diabolic de luptă. Pe loc toți prietenii lui năvăliră să-l salveze, cu săbiile pregătite, și Yabu fu încercuit. Bărbatul atacă. Yabu evită o lovitură violentă de sabie, atacă și el și dădu greș, în timp ce grupul se năpusti să-l omoare. Samuraii lui Toranaga țîșniră prea tîrziu, știind că Yabu era acum un om mort.

— *Stați !* strigă Blackthorne în japoneză. Toți înghețară de puterea vocii lui. *Mergeți acolo !* Arătă spre locul unde fuseseră aliniați înainte. *Acum ! Ordin !*

Pentru o clipă toți oamenii de pe debarcader rămaseră pe loc. Apoi începură să se miște. Vraja se risipi. Yabu se repezi la bărbatul care-l insultase. *Roninul* sări înapoi,

făcu un pas în lături cu sabia ținută zdravăn cu ambele mîini deasupra capului, așteptînd neînfricat următorul atac. Prietenii lui șovăiră.

— *Mergeți acolo ! Acum ! Ordin !*

Fără tragere de inimă, dar supuși, ceilalți oameni bătură-n retragere și-și băgară săbiile-n teacă. Yabu și omul se roteau încet unul în jurul celuilalt.

— Tu, strigă Blackthorne. Stai ! Sabia jos ! *Eu poruncesc !*

Omul rămase cu ochii furioși pironiți asupra lui Yabu, dar auzi ordinul și-și umezi buzele. Se prefăcu că atacă pe stînga, apoi pe dreapta. Yabu se retrase și omu-i scăpă printre degete, țîșni lîngă Blackthorne și-și puse sabia jos, în fața lui.

— Mă supun, Anjin-san. Eu nu l-am atacat.

Cum Yabu atacă din nou, omul îi sări din cale și se retrase fără teamă, mai sprinten și mai tînăr decît Yabu, luîndu-l și-n zeflemea.

— Yabu-san, strigă Blackthorne. Îmi cer iertare, cred că greșeală, *neh* ? Poate...

Dar Yabu revărsă un potop de insulte în japoneză și se aruncă asupra omului care sări iarăși fără teamă.

Alvito se amuza în sinea lui.

— Yabu-san a zis că nu e nici o greșeală, Anjin-san. Acest *cabrón* trebuie să moară, spune el. Nici un samurai nu poate să accepte o asemenea insultă !

Blackthorne simți toți ochii ațintiți asupra lui în timp ce încerca disperat să hotărască ce era de făcut. Îl văzu pe Yabu urmărindu-l pe barbar. Chiar în stînga lui, un samurai de-al lui Toranaga puse săgeata în arc. Singurul zgomot era al celor doi oameni care gîfîiau, alergau și strigau unul la celălalt. *Ronin*-ul se trăgea înapoi, apoi se întorcea și se punea pe fugă, înconjurînd luminișul, ferindu-i-se din cale, strecurîndu-se, tot timpul revărsînd un potop gutural, șuierat, de ocări.

Alvito spuse :

— Îl întărîtă pe Yabu, Anjin-san. El zice : „Sînt samurai... eu nu omor oameni neînarmați cum faci tu... tu nu ești samurai, ești un țăran care pute a bălegar... a, deci asta e, nu ești samurai, ești *eta, neh* ? Maică-ta a fost *eta*, taică-tău a fost *eta* și..“ Iezuitul se opri cînd Yabu dădu drumul unui răcnet de furie, făcu semn unuia din oameni și strigă ceva. Yabu zice „Tu ! Dă-i sabia !“

Ronin-ul şovăi şi privi spre Blackthorne, aşteptînd porunca.

Yabu se întoarse spre Blackthorne şi strigă :

— Dă-i sabia !

Blackthorne ridică sabia.

— Yabu-san, rog nu luptă, spuse el, dorind să-l vadă mort. Te rog nu luptă...

— *Dă-i sabia !*

Un murmur de furie străbătu oamenii lui Blackthorne. El îşi înălţă mîna.

— Tăcere ! Privi spre *ronin,* vasalul lui : Vino aici. Te rog !

Omul îl privi pe Yabu, se făcu c-o ia spre stînga, apoi spre dreapta şi de fiecare dată Yabu se repezi asupra lui cu o furie sălbatică, dar *ronin*-ul izbuti să scape şi alergă spre Blackthorne. De data asta Yabu nu-l mai urmări. Aştepta şi privea ca un taur turbat, pregătindu-şi atacul. Omul se înclină spre Blackthorne şi luă sabia. Apoi se întoarse spre Yabu şi, cu un strigăt de bătălie din rărunchi, se aruncă asupra lui. Săbiile se loviră din nou. Acum cei doi bărbaţi se învîrteau în tăcere. Urmă o altă încleştare violentă. Săbiile zornăiră. Apoi Yabu se poticni şi *ronin*-ul atacă, pregătindu-se să-l omoare lesne, dar Yabu se feri cu iscusinţă şi lovi. Mîinile omului, încă ţinînd sabia, fură retezate. Pentru o clipă *ronin*-ul rămase în picioare urlînd, holbîndu-se la cioatele lui, apoi Yabu îi reteză capul.

Se făcu tăcere, apoi Yabu fu asaltat de un ropot de aplauze. Yabu mai lovi o dată trupul care se zvîrcolea. Apoi, onoarea fiind răzbunată, ridică ţeasta de moţul din creştet, o scuipă cu un gest cumpănit, drept în faţă, şi o aruncă. Se-ntoarse calm spre Blackthorne şi se înclină.

— Te rog să-mi scuzi proastele purtări, Anjin-san. Îţi mulţumesc că i-ai dat sabia, spuse el cu voce politicoasă, în timp ce Alvito tălmăcea. Îmi cer iertare pentru strigăte. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să-mi scald cu cinste sabia în sînge. Ochii-i căzură spre sabia dată de Toranaga. Îi cercetă atent tăişul. Era încă perfect. Îşi desfăcu eşarfa de mătase să şteargă sîngele. Niciodată să n-atingi o lamă cu degetele, Anjin-san, c-ai s-o distrugi. O sabie trebuie să simtă doar mătasea sau trupul duşmanului. Se opri şi-şi ridică privirile. Pot să te sfătuiesc politicos

să le dai voie vasalilor tăi să-şi încerce săbiile ? Va fi de bun augur pentru ei.

Blackthorne se întoarse spre Uraga :

— Spune-le.

* * *

Ziua era pe sfîrşite cînd Yabu se întoarse acasă. Slugile îi luară hainele îmbibate de sudoare, îi dădură un chimonou proaspăt spălat şi-i puseră şosete curate în picioare. Yuriko, soţia lui, îl aştepta în răcoarea verandei cu ceai şi *saké* fierbinte, aşa cum îi plăcea lui să bea.

— *Saké,* Yabu-san ?

Yuriko era o femeie înaltă, subţire, cu părul cărunt. Chimonou-i de culoare închisă, modest, îi scotea plăcut în evidenţă paloarea pielii.

— Mulţumesc, Yuriko-san.

Yabu bău vinul cu plăcere, savurîndu-i pişcătura dulce-acrişoară în timp ce-i aluneca pe gîtul însetat.

— A mers bine, am auzit.

— Da.

— Ce obraznic, *ronin*-ul acela !

— Mi-a prins bine, doamnă, foarte bine. Acum mă simt minunat. Am umplut de sînge sabia lui Toranaga şi am făcut-o cu adevărat a mea. Yabu termină ceaşca şi ea i-o umplu iar. Mîna lui mîngîie mînerul sabiei. Dar ţie nu ţi-ar fi plăcut lupta. El era un copil... a căzut în prima capcană.

Ea-l atinse cu blîndeţe.

— Mă bucur c-a făcut-o.

— Mulţumesc, dar eu abia dacă am apucat să năduşesc. Yabu rîse. Merita totuşi să-l fi văzut pe preot ! Te-ar fi amuzat să-l priveşti pe barbarul ăla cum îl treceau toate apele. Nu l-am văzut niciodată atît de furios. A fost atît de mînios, încît aproape că s-a înecat încercînd să se stăpînească. Canibal ! Toţi sînt canibali. Păcat că n-avem cum să terminăm cu ei înainte de a părăsi această viaţă.

— Crezi că Anjin-san ar putea s-o facă ?

— El are de gînd să-ncerce. Cu zece nave ca a lui şi cu zece oameni ca el eu aş putea stăpîni mările de aici pînă-n Kyushu. Numai cu el, şi aş putea să-i lovesc pe Kiyama, Onoshi şi Harima, să-l zdrobesc pe Jikkyu şi să păstrez Izu ! N-avem nevoie decît de puţin timp şi fie-

care *daimyo* o să lupte cu propriul lui dușman. Izu are să fie în siguranță și din nou al meu ! Nu înțeleg de ce Toranaga are de gînd să-l lase pe Anjin-san să plece ! Asta e altă pierdere prostească !

Își strînse pumnul și izbi în *tatami*. Slujnica tresări, dar nu zise nimic. Yuriko nu făcu nici cea mai mică mișcare. Doar un surîs fugar îi străbătu chipul.

— Cum și-a primit Anjin-san libertatea și vasalii ? întrebă ea.

— Era atît de fericit, ca un bătrîn care se visa iar în floarea tinereții. El... o, da... Yabu se încruntă cînd își aminti. Dar a fost un lucru pe care totuși nu-l înțeleg. Cînd acei *wako* m-au împresurat prima oară, eu eram un om mort. Nici o îndoială în legătură cu asta, dar Anjin-san i-a oprit și mi-a redat viața. N-avea nici un temei s-o facă, *neh* ? Chiar mai-nainte văzusem ura întipărită pe chipul lui. E atît de naiv !

— El ți-a dăruit viața ?

— O, da. Curios, *neh* ?

— Da. Se petrec multe lucruri ciudate, bărbate. Ea alungă slujnica, apoi întrebă încet : Ce vrea, de fapt, Toranaga ?

Yabu se aplecă în față și spuse în șoaptă :

— Cred că vrea să mă pună comandant suprem.

— De ce ar face asta ? Pumn de Fier e pe moarte ? întrebă Yuriko. Ce e cu seniorul Sudara ? Sau Buntaro ? Sau seniorul Noboru ?

— Cine știe, doamnă ? Toți sînt în dizgrație, *neh* ? Toranaga se răzgîndește atît de des, încît nimeni nu poate prezice ce va face. Mai întîi m-a rugat să mă duc la debarcader în locul lui și mi-a explicat cum voia el să fie zis fiecare lucru, apoi a vorbit despre Hiro-matsu și de cît de mult a îmbătrînit. M-a întrebat ce cred eu despre regimentul de muschete.

— Ar putea să pregătească iar Cer de Purpură ?

— Acesta e oricînd gata, dar el nu mai are vlagă pentru așa ceva. Asta cere spirit de conducere și pricepere. Cîndva le-a avut, dar acum nu le mai are. Acum e umbra acelui Minowara, care a fost odată. Am fost uimit de cum arăta. Îmi pare rău, am făcut o greșeală. Trebuia să fi mers cu Ishido.

— Eu zic c-ai ales bine.

— Poftim ?

— Mai întîi fă-ţi baia, apoi cred că am un dar pentru tine.

— Ce dar ?

— Fratele tău, Mizuno, vine după cină.

— Asta-i dar ? se burzului Yabu. Ce să vreau de la prostul ăla ?

— O ştire deosebită, sau o vorbă înţeleaptă, chiar şi de la un prost, pot să fie tot atît de preţioase ca de la un sfetnic înţelept, *neh ?* Uneori chiar mai mult.

— Ce ştire ?

— Mai întîi baia şi masa. În seara asta o să ai nevoie de o minte limpede, Yabu-chan.

Yabu ar mai fi stăruit, dar baia îl ispitea şi, de fapt, era cuprins de o moleşeală plăcută pe care n-o simţise de prea multe ori. În parte, se datora cinstei ce i-o făcuse Toranaga de dimineaţă şi respectului generalilor din ultimele cîteva zile. Dar cel mai mult era din pricina omorului, a freamătului de bucurie ce ţîşnise din sabie, în braţ, apoi în cap. O, să omori atît de curat, de la bărbat la bărbat — în faţa *bărbaţilor* — asta e o bucurie ce e dată la atît de puţini şi atît de rar ! Destul de rar, ca să fie apreciată şi savurată.

Aşa că-şi părăsi nevasta şi-şi savură mai departe bucuria. Lăsă ca mîini pricepute să-i îngrijească trupul şi apoi, proaspăt şi renăscut, se duse în verandă. Ultimele raze ale asfinţitului împodobeau cerul. Luna era joasă, firavă şi-n creştere. Una din slujnice îi servi cu gesturi delicate cina. Mîncă puţin şi în tăcere. Ceva supă, peşte şi legume murate.

Fata zîmbi îmbietor.

— Să fac patul acum, Alteţă ?

Yabu clătină din cap.

— Mai tîrziu. Mai întîi spune-i soţiei mele că vreau s-o văd.

Yuriko sosi îmbrăcată într-un chimonou de bun gust, dar vechi.

— *So desu ka ?*

— Fratele tău aşteaptă. Ar trebui să-l primim singuri. Îl vedem pe el întîi, Alteţă, apoi o să stăm de vorbă noi doi, tot singuri. Te rog să ai răbdare, *neh ?*

Kasigi Mizuno, fratele mai mic al lui Yabu şi tatăl lui Omi, era un bărbat scund, cu ochi bulbucaţi, frunte înaltă şi păr puţin. Săoiile nu păreau să i se potrivească şi abia

le putea mînui. Nici cu arcul și săgeata nu se descurca mai bine.

Mizuno se înclină și-l felicită pentru iscusința dovedită mai devreme, pentru că știrea despre isprava lui se răspîndise rapid, făcînd ocolul castelului, sporind și mai mult faima de luptător a lui Yabu. Apoi, nerăbdător să-i facă plăcere, trecu la subiect.

— Alteță, astăzi am primit o scrisoare cifrată de la fiul meu. Doamna Yuriko s-a gîndit c-ar fi mai bine să ți-o dau ție în mînă.

Îi înmînă lui Yabu sulul de hîrtie. Misiva de la Omi spunea :

„Tată, te rog, vorbește cu seniorul Yabu degrabă și personal. Întîi : seniorul Buntaro a venit la Mishima, *în taină, trecînd prin Takato.* Unul din oamenii lui a scăpat această vorbă seara, la cheful dat în cinstea lor. Al doilea : în timpul acestei vizite secrete la Takato — care a ținut trei zile — Buntaro l-a văzut pe seniorul Zataki de două ori și pe doamna, mama lui Zataki, de trei ori. Al treilea : Înainte ca seniorul Hiro-matsu să plece din Mishima, i-a spus noii sale concubine, doamna Oko, să nu-și facă griji, pentru că : „atîta vreme cît trăiesc eu, seniorul Toranaga n-o să plece niciodată din Kwanto". Al patrulea :...

Yabu își ridică privirile.

— Cum poate Omi să știe ce i-a spus Pumn de Fier, între patru ochi, concubinei sale ? Noi n-avem iscoade în casa lui.

— Acum avem, Alteță. Vă rog să citiți mai departe.

— „Al patrulea : Hiro-matsu este hotărît să trădeze, *dacă e necesar,* și o să-l rețină pe Toranaga în Yedo, *dacă e necesar,* și o să poruncească Cer de Purpură peste capul lui Toranaga, cu sau fără consimțămîntul seniorului Sudara, *dacă e necesar.* Al cincelea : acestea sînt adevăruri care pot fi crezute. Slujnica doamnei Oko este fiica doicii soției mele și a fost recomandată în serviciul doamnei Oko aici, în Mishima, cînd, în mod regretabil, propria ei slujnică a început, *în chip ciudat,* să se topească pe picioare văzînd cu ochii. Al șaselea : Buntaro-san e ca un nebun, mocnește, tună și fulgeră, astăzi a provocat un samurai și l-a măcelărit fără rost, blestemînd numele lui Anjin-san. Ultimul : Iscoadele spun că Ikawa Jikkyu a

adunat zece mii de oameni în Suruga, gata să ne treacă hotarele. Te rog, transmite-i seniorului Yabu urările mele..."

Restul misivei era fără importanţă.

— Jikkyu, ehei ! Am să mor fără să mă răzbun pe diavolul ăsta !

— Te rog, ai răbdare, Alteţă, zise Yuriko. Spune-i, Mizuno-san.

— Alteţă, începu omul, de luni de zile încercăm să vă punem în aplicare planul, cel pe care l-aţi sugerat cînd a sosit prima oară barbarul. Vă amintiţi, atunci, cu toate acele monede de argint, aţi spus că o sută sau chiar cinci sute în mîinile unui bucătar potrivit l-ar scoate din joc pe Ikawa Jikkyu odată pentru totdeauna. Ochii lui Mizuno păreau să se facă şi mai bulbucaţi, ca de broască. Se pare că Mura, starostele din Anjiro, are un văr care, la rîndul lui, are şi el un văr, al cărui frate este acum cel mai bun bucătar din Suruga. Am auzit astăzi că a fost primit în casa lui Jikkyu. I s-a dat o arvună de două sute şi preţul întreg e de cinci su...

— N-avem atîţia bani ! Peste poate ! De unde să scot cinci sute, sînt aşa de dator acum, că nu pot să strîng nici măcar o sută !

— Te rog, iartă-mă, Alteţă. Îmi pare rău, dar banii sînt deja puşi deoparte. N-au rămas toate monedele barbarului în casa de bani. O mie s-au rătăcit pe drum, înainte de a se face numărătoarea oficial. Îmi cer iertare.

Yabu se uita la el cu gura căscată.

— Cum ?

— Se pare că i s-a poruncit lui Omi să facă asta în numele tău. Banii au fost aduşi aici în taină şi daţi doamnei Yuriko, de la care s-a cerut încuviinţarea, înainte de a risca să vă nemulţumim, şi ea a fost de acord.

Yabu reflectă îndelung.

— Cine a dat porunca ?

— Eu. După ce am cerut permisiunea.

— Mulţumesc, Mizuno-san. Şi mulţumesc, Yuriko-san. Yabu se înclină spre amîndoi. Aşa deci ! Jikkyu, nu ? În sfîrşit ! Îl bătu cu drag pe fratele său pe umăr şi omul măruntel fu aproape patetic în bucuria lui slugarnică. Frate, ai procedat foarte bine. Am să-ţi trimit cîteva bucăţi de mătase din vistierie. Ce mai face doamna, soţia ta ?

— Bine, Alteță, foarte bine. Vă roagă să-i primiți urările de sănătate.

— Trebuie să luăm masa împreună. Bun, bun ! Acum, despre restul raportului, tu ce crezi ?

— Nimic, Alteță. Aș fi foarte interesat să știu ce crede Înălțimea ta.

— În primul rînd... Yabu se opri, prinzînd privirea soției sale care-l punea în gardă și schimbă ce-avea de gînd să zică. În primul și-n ultimul rînd înseamnă că Omi-san, fiul tău, este un vasal foarte bun și-mi e credincios. Dacă viitorul ar depinde de mine, l-aș înălța în rang... da, el merită să fie înălțat, *neh ?*

Mizuno era numai miere de bucurie. Yabu avu răbdare cu el, stînd la taclale, lăudîndu-l din nou și, de îndată ce timpul cerut de politețe trecu, îl lăsă să plece.

Yuriko trimise după ceai. Cînd fură iarăși singuri, el spuse :

— Ce-nseamnă, de fapt, restul ?

Emoția se citea pe chipul ei.

— Te rog să mă ierți, Alteță, dar vreau să-ți dau o idee nouă : *Toranaga ne ia pe toți drept proști și el n-are nici un gînd, nici n-a avut vreodată, de-a merge la Osaka spre a se preda.*

— Prostii !

— Lasă-mă să-ți înșirui faptele... O, Alteță, nici nu știi ce norocos ești cu vasalul tău, Omi, și cu prostul ăla de frate care a furat cele o mie de monede. Dovadă a ce-ți zic ar putea fi cele ce urmează: Buntaro-san, un prieten de încredere, e trimis la Zataki în taină. De ce? Vădit ca să transmită o nouă ofertă. Ce l-ar ademeni pe Zataki ? Kwanto, numai asta. Așa că oferta este Kwanto, în schimbul supunerii, o dată ce Toranaga e din nou *președinte al Consiliului Regenților — un consiliu nou, cu un nou mandat.* Își poate permite să i-l dea atunci, *neh ?* Ea așteptă, apoi continuă cu zel. Dacă-l convinge pe Zataki să-l trădeze pe Ishido, e la un sfert de drum de capitală, de Kyoto. Cum poate fi întărit pactul cu fratele lui ? Cu ostatici ! Am auzit în după-amiaza asta că seniorul Sudara, doamna Genjiko, fiicele *și* fiul lor au să meargă să-și viziteze venerata bunică din Takato peste zece zile.

— Toți ?

— Da. Mai departe : Toranaga îi dă lui Anjin-san înapoi nava, pusă la punct ca nouă, cu toate tunurile, pra-

ful de pușcă, două sute de vasali și toți banii aceia, cu siguranță destui ca să cumpere mai mulți mercenari barbari și ticăloși de *wako* din Nagasaki. De ce ? Ca să-l lase să atace și să ia Corabia Neagră a barbarilor. Și atunci, gata cu Corabia Neagră, gata cu banii și încep necazurile cu nemiluita pentru preoții creștini care-i atîță pe Kiyama, Onoshi și pe toți trădătorii de *daimyo* creștini.

— Toranaga n-ar îndrăzni să facă asta ! *Taikō* a încercat și-a dat greș, iar el a avut toată puterea. Barbarii au să plece furioși. Și iar n-o să mai facem negoț niciodată.

— Da, dacă am face-o *noi*. De data asta e barbar împotriva barbarului, *neh* ? N-are nici o legătură cu noi. Și să zicem că Anjin-san atacă Nagasaki și-i dă foc. Harima, Kiyama și Onoshi ne sînt dușmani și, din pricina lor, majoritatea *daimyo*-ilor din Kyushu. Să zicem că Anjin-san dă foc la cîteva din celelalte porturi ale lor, le prăduiește navele și în același timp...

— În același timp Toranaga pune-n mișcare Cer de Purpură ! explodă Yabu.

— Da. O, da, încuviință Yuriko fericită. Toate acestea lămuresc purtarea lui Toranaga ! Nu face el ce a făcut întotdeauna, așteptînd ca-ntotdeauna, cîștigînd timp ca-ntotdeauna, o zi aici, o zi dincolo, și în curînd a trecut o lună, iar el are din nou o forță covîrșitoare cu care să-i mături pe toți care i se opun. A cîștigat aproape o lună de cînd Zataki i-a adus somațiile la Yokosé.

Yabu își simțea bătăile inimii în urechi.

— Atunci sîntem în siguranță ?

— Nu, dar nu sîntem pierduți. Cred că nu e nici o capitulare. Ea șovăi. Dar toți au fost duși de nas. O, el e atît de deștept, *neh* ? Toți au fost prostiți, la fel ca noi. Pînă în seara asta. Omi mi-a dat cheia. Noi toți am uitat că Toranaga e un mare actor *Nōh*, care-și poate purta propria-i față ca pe-o mască, dacă trebuie. *Neh* ?

Yabu încercă să-și rînduiască gîndurile, însă nu izbuti.

— Dar Ishido are, încă, toată Japonia împotriva noastră !

— Da. Mai puțin Zataki. Și trebuie să mai fie și alte alianțe secrete. Pînă atunci tu și Toranaga puteți să țineți trecătorile.

— Ishido are castelul Osaka și pe moștenitor și bogățiile lui *taikō*.

— Da, dar el stă ascuns în bîrlog. Cineva o să-l trădeze.

— Ce-ar trebui să fac ?

— Ce nu face Toranaga. Lasă-l pe el să aştepte, tu trebuie să forţezi pasul.

— Cum ?

— Primul lucru, Alteţă, este acesta : Toranaga a uitat un amănunt pe care tu l-ai observat în după-amiaza asta. Furia lui Tsukku-san. De ce ? Pentru că Anjin-san ameninţă viitorul creştinilor, *neh* ? Aşa că trebuie să-l iei imediat pe Anjin-san sub protecţia ta, pentru că preoţii aceia, ori marionetele lor au să-l omoare în cîteva ceasuri. Mai departe : Anjin-san are nevoie să-l aperi şi să-l îndrumi, să-l ajuţi să-şi facă un nou echipaj la Nagasaki. Fără tine şi oamenii tăi el n-are să izbutească. Fără el şi nava lui şi fără mai mulţi barbari, Nagasaki n-o să ardă, iar asta trebuie neapărat să se întîmple, pentru că altfel Kiyama, Onoshi, Harima şi împuţiţii de preoţi n-au să fie loviţi îndeajuns ca să nu-l mai sprijine pentru o vreme pe Ishido. Între timp, Toranaga, ajutat în chip miraculos de Zataki şi de fanaticii lui, cu tine conducînd regimentul de muschete, trece prin pasul Shinano, în jos, spre cîmpiile din Kyoto.

— Da. Da, ai dreptate, Yuriko-chan ! Aşa trebuie să fie. O, tu eşti atît de deşteaptă, de înţeleaptă !

— Înţelepciunea şi norocul nu sînt bune la nimic dacă n-ai mijloacele de a-ţi pune planul în aplicare, Alteţă. Numai tu poţi face asta, tu eşti conducătorul, luptătorul, generalul de război pe care *trebuie* să-l aibă Toranaga. Trebuie să-l vezi în seara asta.

— Nu mă pot duce la Toranaga să-i spun că i-am ghicit vicleşugul, *neh* ?

— Nu, dar ai să-l rogi să te lase să mergi cu Anjin-san, că trebuie să plecaţi imediat. Ne putem gîndi la un motiv demn de crezare.

— Dar dacă Anjin-san atacă Nagasaki şi Corabia Neagră, n-or să oprească barbarii negoţul şi n-or să plece ?

— Da. Tot ce se poate. Dar asta la anu'. Pînă atunci Toranaga va fi regent, preşedinte al regenţilor, iar tu comandantul lui suprem.

Yabu coborî cu picioarele pe pămînt.

— Nu, spuse el hotărît. O dată ce va avea puterea, o să-mi poruncească să-mi fac *seppuku*.

— Cu mult înainte de asta o să ai Kwanto-ul.

Lui îi sclipiră ochii.

— Cum ?

— Toranaga n-o să-i dea, de fapt, niciodată fratelui său vitreg Kwanto-ul. Zataki este o amenințare continuă. Zataki e un om sălbatic, plin de mîndrie, *neh* ? Va fi atît de ușor pentru Toranaga să-l facă pe Zataki să-i ceară un loc în fruntea bătăliei. Dacă Zataki nu e omorît... poate că un glonț sau o săgeată rătăcită ? Pesemne un glonț. În bătălie, tu trebuie să conduci regimentul de muschete, Alteță.

— De ce n-aș primi și eu la fel de bine un glonț rătăcit ?

— S-ar putea, Alteță, dar tu nu ești neam cu Toranaga și-atunci nu ești o amenințare pentru puterea lui. Tu ai să devii *vasalul* lui cel mai devotat. El are nevoie de generali destoinici. Ai să cîștigi Kwanto-ul și acesta trebuie să fie singurul tău țel. El o să ți-l dea cînd Ishido va fi trădat, pentru că el o să ia Osaka pentru el însuși.

— Vasal ? Dar ai spus să aștept și în curînd...

— Acum te sfătuiesc să-l sprijini cu toată puterea ta. Nu să-i urmezi poruncile orbește, ca bătrînul Pumn de Fier, ci în chip înțelept. Nu uita, Yabu-san, în timpul luptei, ca-n orice luptă, soldații fac greșeli, gloanțe rătăcite se întîmplă. Cîtă vreme conduci regimentul, tu poți totuși s-alegi oricînd, *neh* ?

— Da, spuse el plin de respect pentru ea.

— Ține minte, Toranaga merită să fie urmat. El e un Minowara. Ishido e un țăran. Ishido e un prost. Acum mi-e foarte limpede. Ishido ar trebui să bată chiar acum la porțile Odawarei, fie că sînt ploi sau nu. N-a spus și Omi-san asta cu luni în urmă ? Nu duce Odawara lipsă de oameni ? Nu e Toranaga izolat ?

Yabu izbi dușumeaua cu pumnul, plin de încîntare.

— Atunci, pînă la urmă e război ! Ce deșteaptă ești că l-ai ghicit ! Așa deci, el s-a prefăcut tot timpul, *neh* ?

— Da, spuse ea foarte mulțumită.

* * *

Mariko ajunsese la aceeași uluitoare concluzie, deși nu pe baza acelorași fapte. Toranaga pesemne se preface, joacă un joc știut numai de el, gîndi ea. Aceasta este singura explicație posibilă pentru incredibila lui purtare : să-i dea lui Anjin-san nava, banii, toate tunurile și liber-

tatea, în fața lui Tsukku-san. Acum Anjin-san, desigur, arc să meargă împotriva Corabiei Negre. O s-o ia, și o s-o amenințe pe cea din anul viitor, și atunci o să lovească cumplit sfînta biserică, și are să-i forțeze pe sfinții părinți să-i oblige pe Kiyama și Onoshi să-l trădeze pe Ishido...

Dar de ce ? Dacă asta e adevărat, gîndi ea descumpănită, și Toranaga are în minte un asemenea plan cu bătaie lungă, atunci, bineînțeles, el nu se poate duce la Osaka și să se plece în fața lui Ishido, *neh* ? El trebuie... Ah ! Ce e cu amînarea de azi, pe care Hiro-matsu l-a convins pe Toranaga s-o facă ? O, Doamne, Toranaga n-a avut niciodată de gînd să se predea ! *Totul* nu e decît un șiretlic.

De ce ? Să cîștige timp.

Ca să obțină ce ? Să aștepte și să țească o mie alte șiretlicuri și nu mai are importanță ce, afară doar că Toranaga este ce a fost întotdeauna, atotputernicul mînuitor de marionete.

Cît o să mai treacă pînă ce Ishido o să-și piardă răbdarea, o să ridice steagul de luptă și o să pornească împotriva noastră ? O lună, poate două. Nu mai mult. Așa că prin luna a noua din acest al cincelea an al lui Keichō [1] lupta pentru Kwanto va începe !

Dar ce-a cîștigat Toranaga în două luni ? Nu știu, știu doar că acum fiul meu o să aibă norocul să-și moștenească cei zece mii de *koku*, și o să trăiască, și o să aibă urmași, așa că, probabil, spița tatălui meu n-o să se stingă de pe fața pămîntului.

Își savura noua descoperire, jucîndu-se cu ea, cercetînd-o pe toate fețele, găsindu-i logica fără cusur. Dar ce-i de făcut acum ? se întrebă ea. Nimic mai mult decît ce ai făcut deja, și ai hotărît să faci. *Neh* ?

— Stăpînă ?

— Da, Chimmoko ?

— Gyoko-san e aici. Zice că are o întîlnire.

— A, da. Am uitat să-ți spun. Mai întîi încălzește *saké*-ul, apoi adu-l aici și ad-o și pe ea.

Lui Mariko i se perindă prin minte după-amiaza. Își aminti brațele lui învăluind-o, atît de sigure, calde și puternice.

---

[1] Perioada între 1596—1614.

— Pot să te văd diseară ? o întrebase el foarte precaut, după ce Yabu şi Tsukku-san plecaseră.

— Da, spusese ea năvalnic. Da, dragul meu. O, cît de fericită sînt pentru tine. Spune-i lui Fujiko-san... să trimită după mine la Ora Porcului.

În liniştea casei, simţi cum i se pune un nod în gît. Atîta nebunie şi atîta pericol.

Îşi cercetă machiajul şi coafura într-o oglindă şi încercă să se liniştească. Paşii se apropiau. *Shoji* se deschise.

— O, doamnă, spuse Gyoko plecîndu-se adînc. Ce amabil din partea dumitale să mă primeşti.

— Bine ai venit, Gyoko-san.

Băură *saké* turnat de Chimmoko.

— Un porţelan atît de drăguţ, doamnă. Atît de frumos.

Urmă un schimb de amabilităţi, apoi Chimmoko plecă.

— Imi pare rău, Gyoko-san, dar stăpînul nostru n-a venit în după-amiaza asta. Nu l-am văzut, totuşi sper să-l văd înainte de a pleca.

— Da, am auzit că Yabu-san s-a dus la debarcader în locul său.

— Cînd am să merg la Toranaga-sama am să-l mai rog o dată. Dar cred că răspunsul lui va fi acelaşi. Mariko turnă *saké* pentru amîndouă. Îmi pare rău, dar nu cred c-o să-mi îndeplinească cererea.

— Da, te cred, dacă nu este îmboldit.

— N-am cum s-o fac. Îmi pare rău.

— Şi mie, doamnă.

Mariko îşi puse ceaşca jos.

— Deci ai hotărît că cineva îşi poate da drumul la gură.

Gyoko răspunse fără ocolişuri :

— Dacă aveam de gînd să-mi dau drumul la gură despre dumneata, crezi că ţi-aş fi spus-o în faţă ? Mă crezi atît de proastă ?

— Poate că ar fi mai bine să pleci, îmi pare rău, dar am atît de multe de făcut.

— Da, doamnă, şi eu am la fel ! răspunse Gyoko dur. Seniorul Toranaga m-a întrebat fără nici un înconjur ce ştiu despre dumneata şi Anjin-san. În după-amiaza asta i-am spus că nu e nimic între voi. I-am zis : „O, da, Alteţă, şi eu am auzit zvonuri murdare, dar nu e nici

un dram de adevăr în ele. Jur pe capul fiului meu, Alteță, și pe fiii lui. Dac-ar fi să știe cineva, cu siguranță, eu aș fi aceea. Fiți încredințat că totul nu e decît o minciună răutăcioasă — bîrfă, bîrfă din invidie, Alteță..." O, da, doamnă, puteți să mă credeți că am fost așa cum trebuie de uimită, jocul meu a fost perfect și el a fost convins. Gyoko sorbi cu poftă din *saké* și adăugă cu amărăciune : Acum toți sîntem nenorociți, dacă obține dovezi, ceea ce n-ar fi greu de obținut. *Neh ?*

— Cum ?

— Punîndu-l pe Anjin-san la încercare cu metode chinezești. Chimmoko cu metode chinezești. Eu, Kiku-san, Yoshinaka... îmi pare rău, chiar și dumneata, doamnă, cu metode chinezești.

Mariko trase adînc aer în piept.

— Pot... pot să te-ntreb... de ce ai luat asupră-ți o asemenea primejdie ?

— Pentru că în anumite împrejurări femeile trebuie să se apere unele pe altele împotriva bărbaților. Pentru că, de fapt, eu n-am văzut nimic. Pentru că dumneata nu mi-ai făcut mie nici un rău. Pentru că vă plac, pe dumneata și pe Anjin-san, și cred că amîndoi vă aveți propria voastră *karma*. Pentru că e mai bine să te am pe dumneata în viață și prietenă decît moartă și pentru că e induioșător să vă privesc pe voi, trei fluturi, dînd rotocoale la flacăra vieții.

— Nu te cred.

Gyoko rise blînd.

— Mulțumesc, doamnă. Stăpînă pe ea acum, spuse cu deplină sinceritate : Foarte bine, am să-ți spun adevăratul motiv. Am nevoie de ajutorul dumitale. Da, pesemne Toranaga-sama n-o să-mi îndeplinească cererea, dar poate dumneata te gîndești la o cale. Ești singura șansă pe care am avut-o și pe care o voi avea vreodată în această viață și nu pot s-o las să-mi scape cu ușurință. Poftim, acum știi. Te rog, cu umilință, te rog din suflet să m-ajuți. Își puse ambele mîini pe podea și se plecă adînc. Te rog să-mi scuzi neobrăzarea, doamnă Toda, dar tot ce am va fi pus de partea dumitale, dacă mă ajuți. Apoi se așeză la loc pe călcîie, își potrivi cutele chimonoului și-și termină *saké*-ul.

Mariko încerca să gîndească limpede. Intuiția-i spunea să aibă încredere în femeie, dar mintea încă-i era în parte

înceţoşată de noua ei descoperire în privinţa lui Toranaga şi de uşurarea că Gyoko n-o dăduse în vileag cum se aşteptase, aşa că hotărî să lase asta pentru mai tîrziu.

— Da, am să-ncerc. Trebuie să-mi dai timp, te rog.

— Pot să-ţi dau ceva mai bun decît atît. Poftim un fapt : Îi ştii pe Amida Tong ? Asàsinii ?

— Ce e cu ei ?

— Îţi aminteşti de cel din castelul Osaka, doamnă ? El a venit pentru Anjin-san, nu pentru Toranaga-sama. Intendentul şef al seniorului Kiyama a dat două mii de *koku* pentru atacul acela.

— Kiyama ? De ce ?

— El e creştin, *neh* ? Anjin-san le era duşman chiar de atunci, *neh* ? Dară-mi-te acum ? Acum că Anjin-san e samurai şi liber cu nava lui.

— Un alt Amida ? Aici ?

Gyoko ridică din umeri.

— Cine ştie ? Dar eu n-aş da nici o ceapă degerată pe viaţa lui Anjin-san, dacă el nu-şi poartă de grijă în afara castelului.

— Unde e el acum ?

— La locuinţa lui, doamnă. Ai să-l vizitezi în curînd, *neh* ? Poate c-ar fi bine să-l previi.

— Pari să ştii tot ce se-ntîmplă, Gyoko-san !

— Îmi ţin urechile deschise, doamnă, şi ochii.

Mariko îşi domoli neliniştea în privinţa lui Blackthorne.

— I-ai spus lui Toranaga-sama ?

— O, da, i-am spus-o. Ridurile de la coada ochilor lui Gyoko se încreţiră şi ea sorbi din *saké*. De fapt, cred că el n-a fost surprins. Este interesant. nu găseşti ?

— Poate că te-ai înşelat.

— Poate. În Mishima am auzit un zvon, cum că s-ar fi pus la cale o urzeală împotriva seniorului Kiyama, să-l otrăvească. Îngrozitor, *neh* ?

— Ce urzeală ?

Gyoko îi povesti amănuntele.

— Cu neputinţă ! Un *daimyo* creştin n-ar face asta niciodată.

Mariko umplu ceştile.

— Pot să te-ntreb ce altceva aţi mai vorbit, tu şi seniorul Toranaga ?

— O parte, doamnă, a fost pledoaria mea ca să reintru în grațiile lui și să scăpăm de hanul ăla năpădit de muște și cu asta el s-a învoit. Acum o s-avem o locuință cum se cuvine la castel, lîngă Anjin-san, într-una din casele de oaspeți și eu pot să vin și să plec, după cum mi-e voia. El i-a cerut lui Kiku-san să-l distreze diseară și asta e încă un lucru bun, deși nimic n-o să-l scoată din tristețea lui. *Neh ?* Gyoko o privea pe Mariko, cîntărind-o. Mariko își păstră aceeași expresie nevinovată pe chip și abia dacă dădu din cap. Cealaltă femeie oftă și continuă Da, el e foarte trist. Păcat. Altă parte din timp a fost cu cele trei secrete. Mi-a cerut să-i repet ce știam, ce-ți spusesem dumitale.

A, gîndi Mariko, în timp ce încă un indiciu căpăta contur. Ochiba ? Deci asta era momeala pentru Zataki. Și Toranaga are, de asemeni, o sabie deasupra capului lui Omi, dacă ar fi necesar, și o armă pe care s-o folosească împotriva lui Onoshi prin Harima sau chiar Kiyama.

— Zîmbiți, doamnă ?

O, da, voia Mariko să spună, dorind să-și împărtășească bucuria lui Gyoko. Cît de prețioase trebuie să fi fost știrile tale pentru stăpînul nostru, ar fi vrut să-i zică lui Gyoko. Cum ar trebui să te răsplătească ! Tu însăți ar trebui să fii făcută *daimyo !* Și cît de uimitor este Toranaga-sama că a ascultat toate astea fără să i se citească pe chip nici urmă de interes. E minunat !

Dar Toda Mariko-noh-Buntaro dădu doar din cap și spuse calm :

— Îmi pare rău că știrile tale nu l-au înveselit.

— Nimic din ce i-am spus nu i-a îmbunătățit dispoziția, tot posomorît a rămas și abătut. Trist, *neh ?*

— Da, îmi pare rău.

— Da. Gyoko trase aer în piept. Înainte de a pleca, o altă știre care să te intereseze, doamnă, spre a statornici prietenia noastră. Se prea poate ca Anjin-san să fie foarte fertil.

— Poftim ?

— Kiku-san a rămas grea.

— Cu Anjin-san ?

— Da. Sau cu seniorul Toranaga, sau poate cu Omi-san. Toți au fost în perioada de timp potrivită. Bineînțeles, ea și-a luat măsuri de precauție după Omi-san, ca de obicei, dar, după cum știi, nici o metodă nu e perfectă,

nimic nu e garantat, greşeli se pot întîmpla, *neh ?* Ea crede că a uitat după Anjin-san, dar nu e sigură. Aceea a fost ziua cînd a sosit mesagerul în Anjiro şi, în emoţia plecării la Yokosé şi a cumpărării contractului ei de către seniorul Toranaga, e de înţeles, *neh ?* Gyoko îşi înălţă mîinile profund tulburată. După seniorul Toranaga, la sfatul meu, ea a făcut altminteri. De asemeni, amîndouă am aprins tămîie şi ne-am rugat să fie băiat.

Mariko îşi studia desenele de pe evantai.

— Cine ? Cine crezi că e ?

— Asta-i nenorocirea, doamnă. Nu ştiu. V-aş fi recunoscătoare dacă m-aţi sfătui.

— Începutul ăsta trebuie oprit. Bineînţels. Nu e nici o primejdie pentru ea.

— Asta e şi părerea mea. Din păcate, Kiku-san nu se-nvoieşte.

— Ce ? Sînt uluită, Gyoko-san ! Bineînţeles că ea trebuie să accepte. Sau trebuie spus seniorului Toranaga. La urma urmelor, s-a întîmplat înainte ca el...

— *Poate* că s-a întîmplat înaintea lui, doamnă.

— Va trebui spus seniorului Toranaga. De ce e Kiku-san atît de neascultătoare şi nesăbuită ?

— *Karma,* doamnă. Ea vrea un copil.

— Al cui ?

— N-o să spună. Tot ce a zis a fost că, oricare ar fi din cei trei, ea ar avea de cîştigat.

— Ar fi înţeleaptă ca de data aceasta să scape şi data viitoare să fie sigură.

— Şi eu zic la fel. M-am gîndit că dumneata ar trebui să ştii în caz că... Mai sînt multe, multe zile pînă se bagă de seamă, sau pînă ca ea să fie în pericol, dacă-l pierde. Poate c-o să se răzgîndească. Aici nu pot s-o forţez. Ea nu mai e proprietatea mea, deşi, acum încerc să mă îngrijesc de ea. Ar fi minunat dacă copilul ar fi al seniorului Toranaga. Dar dacă are ochi albaştri... Un ultim sfat, doamnă: spune-i lui Anjin-san să aibă încredere în acest Uraga-noh-Tadamasa doar pînă la un punct şi niciodată în Nagasaki. Niciodată acolo. Credinţa cea din urmă a acestui om va fi către unchiul său, seniorul Harima.

— Cum afli aceste lucruri, Gyoko-san ?

— Bărbaţii simt nevoia să-şi spună tainele, doamnă. Asta-i face pe ei diferiţi de noi *ei au nevoie* să-şi împăr-

tăşească secretele, dar noi, femeile, le dezvăluim doar ca să obţinem un avantaj. Cu puţini arginţi şi cu o urechie pregătită — şi cu le am pe amîndouă — totul e atît de uşor. Da, bărbaţii au nevoie să-şi *împărtăşească* tainele. De aceea le sîntem noi superioare şi ei au să fie întotdeauna în puterea noastră.

Capitolul 51

Chiar înainte de a se crăpa de ziuă, pe întuneric, grilajul cu ţepi de la o poartă laterală se ridică fără zgomot şi zece oameni traversară în grabă podul mobil, îngust, lăsat peste şanţul cu apă din interiorul cetăţii. Grilajul de fier coborî în urma lor. La capătul celălalt al podului, santinelele de obicei numai ochi şi urechi, acum se întoarseră cu spatele şi lăsară oamenii să treacă nesomaţi. Toţi purtau chimonouri de culoare închisă, pălării conice şi-şi ţineau strîns săbiile : Naga, Yabu, Blackthorne, Uraga-noh-Tadamasa şi şase samurai. Naga era în frunte, cu Yabu lîngă el, şi-i conducea fără greş printr-un labirint întortocheat, urcînd şi coborînd scări, de-a lungul unor coridoare puţin folosite. Ori de cîte ori întîlneau patrule sau santinele, totdeauna cu ochii în patru, Naga ridica o pecete de argint şi grupul era lăsat să treacă nestînjenit.

Pe căi ocolite, el îi scoase la poarta principală, de sud, care era singurul drum peste primul mare şanţ cu apă al castelului. Aici îi aştepta o companie de samurai. Aceşti bărbaţi înconjurară grupul lui Naga în tăcere, ca o pavăză şi trecură cu toţii în grabă podul. Nici ei nu fură somaţi. Îşi continuară drumul, coborînd panta uşoară spre Primul Pod, ţinîndu-se cît se putea în conurile de umbră lăsate de torţele ce erau din belşug în preajma castelului. Odată traversat Primul Pod, ei o cotiră spre sud şi dispărură în labirintul de alei ce ducea spre mare.

Chiar la cordonul de santinele, ce înconjura debarcaderul lui *Erasmus*, samuraii ce-i însoţiseră se opriră, le făcură semn celor zece să înainteze, apoi salutară, se întoarseră pe călcîie şi se topiră iar în întuneric.

Naga îi conduse printre bariere. Fură lăsaţi pe debarcader fără a fi întrebaţi nimic. Torţele şi străjile erau şi mai numeroase aici.

— Totu-i gata ? întrebă Yabu preluînd comanda.
— Da, Alteță, răspunse samuraiul de rang superior.
— Bine. Anjin-san, ai înțeles ?
— Da, mulțumesc, Yabu-san.
— Bun. Ar fi mai bine să te grăbești.

Blackthorne își văzu samuraii grupați într-un careu dezlînat și-i făcu semn lui Uraga să meargă la ei, așa cum fusese stabilit dinainte. Ochii-i alergară spre navă, verificînd și reverificînd, în timp ce urcă grăbit la bord și rămase în picioare pe dunetă, în culmea bucuriei. Cerul era întunecat, nu apăruse încă nici o geană de lumină. Toate semnele prevesteau o zi senină, cu o mare calmă.

Privi înapoi spre debarcader. Yabu și Naga erau adînciți în conversație. Uraga le explica vasalilor lui ce o să se-ntîmple. Apoi fură deschise iar barierele și apărură la vedere, poticnindu-se, Baccus van Nekk și restul echipajului, toți vădit neliniștiți, înconjurați de gărzi.

Blackthorne se duse la parapet și strigă :

— Hei ! Veniți la bord !

Cînd îl văzură, oamenii lui părură mai puțin înfricoșați și începură să se grăbească, dar gărzile îi suduiră și ei se opriră în drum.

— Uraga-san ! strigă Blackthorne. Spune-le să-mi lase oamenii pe punte. *Imediat.*

Uraga îi execută porunca plin de zel. Samuraii ascultară, se înclinară spre navă și lăsară echipajul să treacă.

Vinck fu primul la bord, iar Baccus ajunse pe bîjbîite ultimul. Oamenii erau încă înspăimîntați, dar nici unul nu urcă pe dunetă, care era locul lui Blackthorne și numai al lui.

— Doamne, pilotule, spuse gîfîind Baccus peste vacarmul de întrebări. Ce se-ntîmplă ?

— Ce nu e-n ordine, pilotule ? răsună vocea lui Vinck laolaltă cu a celorlalți. Sfinte Sisoe, noi dormeam, apoi s-a dezlănțuit tot iadul, ușa a fost dată în lături și maimuțele ne-au adus aici în marș forțat...

Blackthorne își înălță mîna.

— Ascultați ! Cînd se făcu tăcere începu calm : ducem nava într-un port sigur peste...

— N-avem oameni destui, pilotule, izbucni Vinck neliniștit. N-o să...

— Ascultă, Johann ! O să fim remorcați. Cealaltă navă o să fie aici dintr-o clipă într-alta. Ginsel, du-te la prora,

balansezi cablul de sondaj. Vinck, treci la timonă, Jan Roper şi Baccus, staţi pe lîngă vinciul prora, Salamon şi Croocq, la pupa. Sonk, du-te jos şi verifică proviziile noastre. Adu nişte grog, dacă găseşti ceva. Drum de capă !

— Stai puţin, pilotule ! spuse Jan Roper. Ce-i toată graba asta ? Unde mergem şi de ce ?

Blackthorne simţi că-l năpădeşte un val de furie la atîtea întrebări, dar îşi aminti că erau îndreptăţiţi să ştie, ei nu erau vasali şi nici *eta,* ci echipajul lui, camarazii lui de navă şi, într-o oarecare măsură, aproape parteneri.

— Acum începe anotimpul furtunilor. Ei le numesc taifunuri, furtuni mari. Dana asta nu e sigură. De partea cealaltă a portului, la cîteva leghe spre sud, este locul lor cel mai bun şi mai sigur de ancorat. Se află lîngă un sat numit Yokohama. *Erasmus* va fi în siguranţă acolo şi va putea să treacă peste orice furtună. Hai, daţi-i drumul !

Nimeni nu se mişcă.

Van Nekk spuse :

— Numai cîteva leghe, pilotule ?

— Da.

— Şi apoi ? Ei, bine, de ce graba ?

— Seniorul Toranaga s-a-nvoit să mă lase s-o fac acum, răspunse Blackthorne, spunîndu-le jumătate de adevăr. Cu cît mai repede, cu atît mai bine, m-am gîndit eu. El ar putea iar să se răzgîndească, *neh ?* La Yokohama... Îşi îndreptă privirile spre Yabu care venea cu paşi grei pe punte, însoţit de cele şase gărzi ale sale. Oamenii îi zburau din cale.

— Doamne, îşi înăbuşi cu greu Vinck tulburarea. El e ! Ticălosul care i-a făcut-o lui Pieterzoon !

Yabu urcă pînă lîngă dunetă, zîmbind larg, conştient de teroarea ce punea stăpînire pe echipaj pe măsură ce era recunoscut. Arătă spre mare.

— Anjin-san, priveşte ! Acolo ! Totul e-n ordine, *neh ?*

Din întunericul de la apus înainta tăcută spre ei o galeră ca o monstruoasă omidă a mării.

— Bun, Yabu-sama ! Vrei stai aici ?

— Mai tîrziu, Anjin-san.

Yabu porni spre capătul pasarelei. Blackthorne se întoarse către oamenii săi.

— Treceţi în prora. Grăbiţi-vă şi ţineţi-vă gura. Vorbiţi doar în olandeză. E unul pe navă care înţelege portugheza ! O să vorbim cînd sîntem în larg. Mişcaţi-vă !

Oamenii se-mprăştiară, bucuroşi să scape de prezenţa lui Yabu. Uraga şi douăzeci din samuraii lui Blackthorne se urcară la bord. Ceilalţi se aliniau pe debarcader ca să urce pe galeră.

Uraga spuse :

— Acestea sînt gărzile dumneavoastră personale, *senhor*, dacă sînteţi de acord.

— Numele meu e Anjin-san, nu *senhor*, spuse Blackthorne.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san.

Uraga începu să urce treptele.

— Stai ! Rămîi jos ! Nimeni nu vine niciodată pe dunetă fără voia mea ! Spune-le.

— Da, Anjin-san. Vă rog să mă iertaţi.

Blackthorne se duse la marginea punţii să vadă galera intrînd în port, chiar la vest de ei.

— Ginsel ! Du-te pe ţărm şi vezi să ne ia garlinele de remorcaj ! Ai grijă să fie legate cum trebuie. Mişcă-te !

Apoi, avînd nava sub control, Blackthorne îi privi atent pe cei douăzeci de oameni.

— De ce au fost aleşi cu toţii din grupul celor legaţi, Uraga-san ?

— Ei sînt un clan, *sen*... Anjin-san. Precum fraţii, Alteţă. Vă roagă să le acordaţi cinstea să vă apere.

— *Anatawa — anatawa — anatawa* [1]. Blackthorne arătă spre zece oameni la întîmplare şi le porunci să meargă la ţărm spre a fi înlocuiţi cu alţi vasali, care, de asemeni, să fie aleşi de Uraga la întîmplare. Şi-i spuse lui Uraga să fie limpede pentru toată lumea că *toţi* vasalii lui trebuiau să se aibă ca fraţii, dacă nu, puteau chiar acum să-şi facă *seppuku. Wakarimasu* ?

— *Hai*, Anjin-san. *Gomen nasai.*

Curînd garlinele prora au fost legate la cealaltă navă. Blackthorne inspectă totul, verifică iar vîntul, folosindu-şi toată priceperea într-ale mării, ştiind că pînă şi-n apele liniştite ale vastului port Yedo, călătoria lor putea fi periculoasă, dacă începea brusc furtuna.

— Mola ! strigă el. *Ima*, căpitan-san !

Celălalt căpitan făcu semn cu mîna şi-şi lăsă galera să se îndepărteze uşor de debarcader. Naga se afla la bordul galerei, ticsită cu samurai şi cu restul vasalilor lui

[1] Tu (jpn.).

Blackthorne. Yabu stătea lîngă Blackthorne pe duneta lui *Erasmus*. Nava se înclină uşor şi vibră din toate încheieturile cînd fu luată de un curent mai puternic. Blackthorne şi tot echipajul lui nu-şi mai încăpeau în piele de bucurie, emoţia de a se afla iar în largul mării învingîndu-le neliniştea. Ginsel se plecă peste marginea micii platforme de la tribord lansînd sonda şi strigînd adîncimile. Debarcaderul rămase în urmă.

— Hei, în faţă, *Yukkuri sei !* Mai încet.

— *Hai*, Anjin-san, se auzi răspunsul.

Laolaltă, cele două nave îşi croiau drum în curentul marin cu luminile de drum la catarg.

— Bine, Anjin-san, spuse Yabu. Foarte bine !

Yabu aşteptă pînă ajunseră departe în larg, apoi îl trase pe Blackthorne deoparte.

— Anjin-san, spuse el cu grijă. Ieri mi-ai salvat viaţa. Înţelegi ? Oprindu-i pe *ronin*-ii aceia. Îţi aminteşti ?

— Da. Doar făcut datoria.

— Nu, nu datorie. La Anjiro, ţii minte, celălalt om, marinarul... îţi aduci aminte ?

— Da, aduc aminte.

— *Shigata ga nai, neh ? Karma, neh ?* Asta a fost înainte de a fi samurai sau *hatamoto*... Ochii lui Yabu străluceau în lumina felinarelor de pe navă şi el îi atinse sabia lui Blackthorne şi vorbi blajin şi clar... Înainte de „Vînzătorul de Ulei", *neh ?* De la samurai la samurai, te rog să uiţi ce-a fost înainte. Un început nou. În seara asta. Te rog, da ? Înţelegi ?

— Da, înţeleg.

— Ai nevoie de mine, Anjin-san. Fără mine, n-o să ai nici un barbar *wako*. Nu poţi să-i găseşti singur. Nu la Nagasaki. Niciodată. Eu pot să fac rost de ei, pot să te-ajut. Acum luptăm de aceeaşi parte. De partea lui Toranaga. De aceeaşi parte. Fără mine, nici un *wako*, înţelegi ?

Blackthorne privi o clipă galera din faţă, îşi verifică puntea şi oamenii, apoi îşi coborî ochii spre Yabu.

— Da, înţeleg.

— Înţelegi „ură", cuvîntul „ură" ?

— Da.

— Ura vine din teamă. Eu nu mă tem de tine. Tu nu trebuie să te temi de mine. Niciodată. Eu vreau ceea ce vrei şi tu. Noile tale nave vor fi aici, tu vei fi aici, căpi-

tan al noilor nave. Eu pot să te ajut foarte mult. Mai întîi, Corabia Neagră... o, da, Anjin-san, spuse el văzînd valul de bucurie ce străbătu chipul lui Blackthorne. Am să-l conving pe seniorul Toranaga. Ştii că sînt un bun luptător, *neh* ? Am să conduc atacul. Am să iau Corabia Neagră pentru tine. Laolaltă, tu şi cu mine, sîntem mai puternici decît de unul singur. *Neh* ?

— Da. Se poate mai mulţi oameni ? Mai mulţi decît două sute al meu ?

— Dacă ai nevoie de două mii de oameni... cinci mii ! Nu-ţi fă griji, tu conduci nava, eu voi conduce lupta. Te-nvoieşti ?

— Da. Negoţ cinstit. Mulţumesc. Mă-nvoiesc.

— Bine, foarte bine, Anjin-san, spuse Yabu mulţumit.

Ştia că tovărăşia asta, prin bună învoială, n-avea să le-aducă decît cîştig la amîndoi, oricît de mult l-ar urî barbarul. Din nou judecata lui Yuriko fusese fără cusur.

În seara asta, mai devreme, îl văzuse pe Toranaga şi-i ceruse permisiunea să plece imediat la Osaka pentru a-i pregăti drumul.

— Vă rog să mă iertaţi, dar m-am gîndit că treaba e destul de grabnică. La urma urmelor, Alteţă, spusese Yabu cu tot respectul, aşa cum plănuiseră el şi soţia lui, ar trebui să aveţi acolo pe cineva de rang ca să fie sigur că toate pregătirile sînt în ordine. Ishido e un ţăran şi nu înţelege o ceremonie, *neh* ?

Fusese încîntat de uşurinţa cu care Toranaga se lăsase convins.

— Apoi, mai este şi nava barbară, Alteţă. Mai bine să fie dusă imediat la Yokohama, în caz de taifun. Cu permisiunea Voastră, am să mă ocup eu însumi de asta, înainte de a pleca. Regimentul de muschete poate să-i servească de gardă, să le dăm ceva de făcut, apoi am să plec cu galera direct la Osaka. Pe mare va fi mai bine şi mai repede, *neh* ?

— Foarte bine, da, dacă crezi că e înţelept, Yabu-san, fă-o. Dar ia-l pe Naga-san cu tine. Lasă-l la comandă la Yokohama.

— Da, Alteţă.

Apoi Yabu îi povestise lui Toranaga despre mînia lui Tsukku-san ; iar, dacă seniorul Toranaga voia ca Anjin-san să trăiască şi să facă rost de oameni la Nagasaki, în caz

că Toranaga dorea ca nava să pornească în larg, atunci asta trebuia făcut de-ndată, fără şovăire.

— Preotul a fost foarte furios... eu cred că destul de furios încît să-şi asmută convertiţii asupra lui Anjin-san !

— Eşti sigur ?

— O, da, Alteţă. Poate c-ar trebui, pentru moment, să-l iau pe Anjin-san sub pavăza mea. Apoi, de parcă atunci i-ar fi trecut prin minte, Yabu adăugase : Cel mai simplu ar fi să-l iau pe Anjin-san cu mine. Pot să-ncep pregătirile la Osaka... să merg apoi la Nagasaki, să fac rost de noii barbari, iar, la întoarcere, să termin pregătirile.

— Fă ce crezi că e nimerit, spusese Toranaga. Las în seama ta să hotărăşti, prietene. Ce contează, *neh* ? Parcă mai contează ceva ?

Yabu era fericit că, în sfîrşit, putea să acţioneze. Numai prezenţa lui Naga nu fusese plănuită, dar asta n-avea importanţă şi, pe drept cuvînt, ar fi înţelept să-l ai la Yokohama.

Yabu îl privea pe Anjin-san — înalt, mîndru, cu picioarele uşor depărtate, legănîndu-se cu atîta uşurinţă o dată cu tangajul navei, părînd că face parte din navă, atît de uriaş, de puternic şi de diferit. Atît de diferit faţă de cel de pe uscat. Cu bună ştiinţă, Yabu începu să ia şi el aceeaşi ţinută, imitîndu-l cu grijă.

— Eu îmi doresc mai mult decît Kwanto-ul, Yuriko-san, îi spusese în şoaptă soţiei sale chiar înainte de a pleca de acasă. Vreau să stăpînesc mările. Vreau să fiu amiral. O să punem tot venitul Kwanto-ului în sprijinul planului lui Omi, de a-l escorta pe barbar la el acasă, ca să cumpere mai multe corăbii şi să le aducă aici. Omi o să se ducă cu el, *neh* ?

— Da, spusese ea, la fel de fericită. Putem avea încredere în el.

* * *

Debarcaderul din Yedo era acum pustiu. Ultimele străji-samurai dispăreau pe cărările mai puţin umblate ce duceau spre castel. Părintele Alvito ieşi din întuneric ; fratele Michael se afla lîngă el. Alvito privea în direcţia mării.

— Să fie blestemată, cu toţi cei care sînt la bord.

— În afară de unul, părinte. Unul din oamenii noştri e pe corabie. Şi Naga-san. Naga-san a jurat să se creştineze în prima lună a anului viitor.

— Dac-o să mai fie pentru el un an viitor, spuse Alvito plin de amărăciune. Cît despre Naga, nu ştiu, poate că vrea într-adevăr, poate că nu. Nava aceea o să ne distrugă şi nu putem face nimic.

— Dumnezeu o să ne ajute.

— Da, dar, între timp, noi sîntem soldaţii lui Dumnezeu şi va trebui să-l ajutăm. Părintele Superior şi căpitanul general trebuie preveniţi imediat. Ai găsit un porumbel călător pentru Osaka ?

— Nu, părinte, oricîţi bani am oferit. Nici măcar unul pentru Nagasaki. Cu luni în urmă, Toranaga-sama a poruncit ca *toţi* să fie cumpăraţi pentru el.

Tristeţea lui Alvito se adînci.

— Trebuie să mai fie unul pe undeva ! Plăteşte oricît. Ereticul o să ne lovească cumplit, Michael.

— Poate că nu, părinte.

— De ce mută ei nava? Pentru siguranţă, bineînţeles, dar mai mult ca să n-o mai putem atinge noi. De ce i-a dat Toranaga ereticului cei două sute de *wako* şi de ce i-a înapoiat argintul ? Bineînţeles ca să-i întrebuinţeze ca pe o forţă de atac şi ca să mai cumpere piraţi — tunari şi marinari. De ce-i dă libertate lui Blackthorne ? Să lovească în noi, atacînd Corabia Neagră. Dumnezeu să ne ajute, acum că şi Toranaga ne-a părăsit !

— Noi l-am părăsit pe el, părinte.

— Noi nu putem face nimic să-l ajutăm ! Am încercat orice cu *daimyo*-ii. N-avem nici o putere.

— Poate, dacă ne rugăm mai mult, Dumnezeu o să ne arate o cale.

— Eu mă rog şi mă rog, dar... poate că şi Dumnezeu ne-a părăsit, Michael, şi pe bună dreptate. Poate că nu merităm mila Lui. Eu ştiu că n-o merit.

— Poate că Anjin-san n-o să găsească tunari sau marinari. Poate că n-o s-ajungă niciodată la Nagasaki.

— Banii lui pot să cumpere toţi oamenii de care are nevoie. Chiar şi catolici, chiar şi portughezi. Oamenii cred prosteşte mai mult în această lume decît în cea viitoare. Toţi îşi vînd sufletele cu prea mare uşurinţă. Da. Mă rog lui Dumnezeu ca Blackthorne să n-ajungă niciodată acolo. *Sau trimişii lui.* Nu uita, nu e nici o nevoie ca el să se ducă

acolo. Oamenii pot să-i fie cumpăraţi şi aduşi. Haide, hai să mergem acasă.

Abătut, Alvito porni urmat de Michael către misiunea iezuită, care era cam la o milă spre apus, lîngă docuri, în spatele unuia din marile depozite în care se ţineau, de obicei, mătăsurile şi orezul unui sezon şi care făceau parte din sistemul de pieţe controlat de iezuiţi în folosul cumpărătorului şi vînzătorului.

Merseră o vreme de-a lungul ţărmului, apoi Alvito se opri şi privi iar în direcţia mării. Se crăpa de ziuă. Navele nu se mai zăreau.

— Ce sorţi are mesajul nostru să ajungă ?

Ieri, Michael descoperise că unul din noii vasali ai lui Blackthorne era creştin. Noaptea trecută, cînd se răspîndise vestea, prin iscoadele care lucrau din umbră în Yedo, că ceva urma să se întîmple cu Anjin-san şi cu nava lui, Alvito scrisese în grabă un mesaj cifrat lui dell'Aqua, aducîndu-i la cunoştinţă ultimele noutăţi, şi-l rugase pe creştin să i-l dea în taină, dacă ajungea vreodată la Osaka.

— Mesajul o s-ajungă. Fratele Michael adăugă în şoaptă : Omul nostru ştie că navighează cu duşmanul.

— Dumnezeu să-l aibă în pază şi să-i dea putere. Blestemat fie Uraga. Alvito privi spre bărbatul mai tînăr. de lîngă el. De ce ? De ce a ajuns un apostat ?

— Ţi-a spus, părinte, zise fratele Michael. Voia să fie preot, hirotonisit în ordinul nostru. Nu cerea mult, pentru un mîndru slujitor al Domnului.

— A fost prea mîndru, frate. Dumnezeu, în înţelepciunea Lui, l-a ademenit şi el s-a dovedit slab.

— Da. Eu mă rog să nu fiu slab cînd o să-mi vină şi mie rîndul.

Alvito trecu de misiunea lor, îndreptîndu-se spre parcela mare de teren dată de Toranaga pentru catedrala ce avea să se-nalţe în curînd spre gloria lui Dumnezeu. Iezuitul o şi vedea cu ochii minţii, înaltă, maiestuoasă, totuşi delicată, dominînd oraşul cu clopotele-i fără de seamăn, turnate în Macao, sau Goa, sau chiar în Portugalia, cîntîndu-şi litania. Vedea şi uşile mari, de bronz, totdeauna larg deschise pentru nobilimea credincioasă. Simţea mirosul de tămîie şi auzea psalmii în latină.

Dar războiul o să distrugă acest vis, îşi spuse el. O să vină iar războiul să hărţuiască acest pămînt şi o să fie cum a fost întotdeauna.

— Părinte ! şopti fratele Michael, atrăgîndu-i atenţia. În faţa lor se afla o femeie care privea la fundaţiile ce fuseseră deja marcate şi în parte săpate. Lîngă ea se aflau două slujnice. Alvito aşteptă nemişcat, scrutînd semiîntunericul. Femeia purta văl şi îmbrăcăminte scumpă. Apoi fratele Michael se mişcă uşor. Picioru-i atinse o piatră care se rostogoli cu zgomot peste o lopată ce nu se vedea în întuneric. Femeia se întoarse uimită. Alvito o recunoscu.

— Mariko-san ? Sînt eu, părintele Alvito.

— Părinte ? O, eu... eu chiar veneam să vă văd. Plec curînd, dar voiam să vă vorbesc înainte de plecare.

Alvito veni spre ea.

— Sînt atît de bucuros să te văd, Mariko-san. Am auzit că pleci. Am încercat să te văd de nenumărate ori, dar încă nu mi s-a dat voie la castel.

Fără să scoată o vorbă, Mariko privi înapoi spre fundaţiile catedralei. Alvito îşi aruncă ochii către fratele Michael, care era şi el uimit că o doamnă de un asemenea rang avea o suită atît de mică şi rătăcea pe acele locuri atît de devreme.

— Ai venit aici doar ca să mă vezi, Mariko-san ?

— Da. Şi să privesc nava care a plecat.

— Cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Vreau să mă spovedesc.

— Atunci fă-o aici, spuse el. Fie ca spovedania ta să fie prima pe acest loc, deşi pămîntul abia a fost sfinţit.

— Vă rog să mă iertaţi, aţi putea să spuneţi misa aici, părinte ?

— Aici nu este nici o biserică, nici un altar, nici veşminte, nici împărtăşanie. Aş putea s-o fac în capela noastră, dacă mă ur...

— N-am putea să bem ceai dintr-o ceaşcă goală, părinte ? Vă rog, spuse ea cu o voce firavă. Îmi cer iertare pentru rugăminte. Timpul e atît de scurt.

— Da, încuviinţă el, înţelegînd-o imediat.

Aşa că el se îndreptă spre locul unde, într-o zi, probabil, avea să fie altarul sub un acoperiş boltit, în nava maiestuoasă.

Astăzi acoperişul era cerul ce se lumina, iar păsările şi valurile, corul magnific. El începu să psalmodieze misa solemnă şi frumoasă, iar fratele Michael îi ţinu isonul.

Dar, înainte de a-i da sfînta cuminecătură, el se opri şi spuse :

— Acum trebuie să-ți aud spovedania, Maria. Îi făcu semn fratelui Michael să se îndepărteze și se așeză pe o piatră în confesionalul imaginar și-și închise ochii. Ea îngenunche. În fața lui Dumnezeu, te...

— Părinte, înainte de-a începe, vă cer o favoare.

— Mie sau lui Dumnezeu, Maria ?

— Cer o favoare, în fața lui Dumnezeu.

— Ce favoare vrei ?

— Viața lui Anjin-san în schimbul unei dezvăluiri.

— Viața lui nu-mi aparține, nu pot s-o iau, sau s-o dau.

— Da. Îmi cer iertare, dar s-ar putea da un ordin printre *toți* creștinii ca viața lui să nu fie luată, ca un sacrificiu adus lui Dumnezeu.

— Anjin-san este un dușman. Un dușman cumplit pentru credința noastră.

— Chiar și așa, eu mă rog pentru viața lui. În schimb ... în schimb poate c-aș fi de mare ajutor.

— Cum ?

— Mi se acordă favoarea, părinte ? În fața lui Dumnezeu ?

— Eu nu pot să acord o asemenea favoare. Nu-mi aparține ca s-o dau sau nu. Nu te poți tîrgui cu Dumnezeu.

Mariko, în genunchi pe pămîntul tare, în fața lui, șovăi. Apoi se înclină și începu să se ridice.

— Foarte bine. Atunci vă rog să mă iertați...

Alvito spuse :

— Am să prezint cererea în fața Părintelui Superior.

— Nu e destul, părinte, vă rog să mă iertați.

— Am să i-o prezint și am să-l rog, în numele Domnului, să fie cu luare aminte la ruga ta.

— Dacă ceea ce vă spun este de mare preț, vreți să jurați în fața lui Dumnezeu că veți face orice vă stă-n putere, orice, ca să-*l* ajutați și să-*l* apărați, dacă nu e ceva direct împotriva bisericii ?

— Da, dacă nu e împotriva bisericii.

— Și, iertați-mă, vă învoiți să înfățișați cererea mea Părintelui Superior ?

— Da, jur.

— Mulțumesc, părinte. Ascultați atunci...

Ea-i spuse ce gîndea despre Toranaga și despre farsă.

Dintr-o dată totul se limpezi în mintea lui Alvito.

— Ai dreptate, precis ai dreptate ! Doamne, iartă-mă, cum am putut să fiu atît de prost ?

— Vă rog să ascultaţi mai departe, părinte, uitaţi şi mai multe fapte.

Şi-i spuse în şoaptă secretele despre Zataki şi Onoshi.

— Nu e cu putinţă !

— Şi mai e un zvon cum că seniorul Onoshi plănuieşte să-l otrăvească pe seniorul Kiyama.

— Imposibil !

— Vă rog să mă iertaţi, dar e foarte posibil. Ei sînt duşmani vechi.

— Cine ţi-a spus toate acestea, Maria ?

— Se zvoneşte că seniorul Onoshi o să-l otrăvească pe seniorul Kiyama în timpul sărbătorii sfîntului Bernard, anul acesta, spuse Mariko obosită, anume nerăspunzîndu-i la întrebare. Fiul lui Onoshi va fi stăpînul tuturor pămînturilor lui Kiyama. Generalul Ishido s-a-nvoit cu planul, dacă stăpînul meu se va duce în Marele Necunoscut.

— Dovezi, Mariko-san ? Unde-s dovezile ?

— Îmi pare rău, n-am nici una, dar seniorul Harima cunoaşte planul.

— Cum de ştii tu asta ? Cum de ştie Harima ? Zici că şi el face parte din complot ?

— Nu, părinte. Cunoaşte doar secretul.

— Cu neputinţă ! Onoshi are şapte lacăte la gură şi e mult prea deştept. Dac-ar fi plănuit el asta, n-ar fi aflat nimeni niciodată. Pesemne că te-nşeli. De la cine ai aceste ştiri ?

— Nu pot să vă spun, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi, dar eu cred că e adevărat.

Alvito cîntări în minte posibilităţile, apoi exclamă :

— Uraga ! Uraga a fost confesorul lui Onoshi ! O, Doamne Dumnezeule, Uraga a încălcat tainele spovedaniei şi i-a spus seniorului său...

— Poate că acest secret nu este adevărat, părinte, dar eu cred că e. Numai Dumnezeu ştie adevărul adevărat, *neh* ?

Mariko nu-şi dăduse vălul la o parte şi Alvito nu-i putea vedea chipul. Deasupra, zorii învăluiau cerul. El privi spre mare. Acum se zăreau cele două nave la orizont, îndreptîndu-se spre sud-vest, ramele galerei scufundîndu-se toate în acelaşi timp. Vîntul era prielnic şi marea calmă.

Pieptu-l durea şi capu-i vuia de importanţa veştilor aflate. Se rugă la Dumnezeu pentru ajutor, ca să poată cerne faptele adevărate de cele neadevărate. În inima lui ştia că secretele erau adevărate şi că judecata ei n-avea nici un cusur.

— Tu zici că seniorul Toranaga o să-l tragă pe sfoară pe Ishido şi că o să cîştige ?

— Nu, părinte. Nimeni n-o să cîştige, dar fără ajutorul vostru seniorul Toranaga o să piardă. Seniorul Zataki nu poate fi crezut. Zataki va rămîne totdeauna o ameninţare serioasă pentru stăpînul meu. Zataki o ştie, după cum ştie şi că toate promisiunile lui Toranaga sînt deşarte, pentru că Toranaga trebuie, în cele din urmă, să încerce să-l omoare. Dacă eu aş fi în locul lui Zataki, i-aş lichida pe Sudara, pe doamna Genjiko şi pe toţi copiii lor, atunci cînd i-aş avea în mînă, şi imediat aş porni împotriva fortificaţiilor din nord ale lui Toranaga. Mi-aş arunca armata asupra provinciilor din nord şi i-aş scoate pe Ishido, Ikawa Jikkyu şi pe toţi ceilalţi din prosteasca lor amorţeală. Toranaga poate fi înghiţit foarte uşor, părinte.

Alvito aşteptă un moment, apoi spuse :

— Ridică-ţi vălul, Maria. Îi văzu chipul împietrit. De ce mi-ai spus toate astea ?

— Ca să salvez viaţa lui Anjin-san.

— Trădezi pentru el, Maria ? Tu, Toda Mariko-noh-Buntaro, fiica generalului şi seniorului Akechi Jinsai, trădezi din pricina unui străin ? Tu îmi ceri mie să cred asta?

— Nu, iertaţi-mă, şi ... ca să apăr biserica. În primul rînd ca să apăr biserica, părinte ... Nu ştiu ce să fac. M-am gîndit că aţi putea ... Seniorul Toranaga e singura speranţă a bisericii. Poate că-l puteţi ajuta cumva ... ca să apere biserica. Seniorul Toranaga trebuie să primească ajutor acum, el este un om bun şi înţelept, iar biserica va prospera prin el. Eu ştiu că Ishido e adevăratul duşman.

— Mai toţi *daimyo* creştini cred că Toranaga va distruge biserica şi-l va nimici pe moştenitor, dacă-l învinge pe Ishido şi cucereşte vreodată puterea.

— Poate, dar eu mă-ndoiesc de asta. El va ocroti biserica. Totdeauna a făcut-o. Ishido e un anticreştin, ca şi doamna Ochiba.

— Toţi creştinii importanţi sînt împotriva lui Toranaga.

— Ishido e țăran. Toranaga-sama e cinstit, înțelept și este pentru negoț.

— Trebuie să existe negoț, oricine ar guverna.

— Seniorul Toranaga a fost totdeauna prietenul Sfinției tale și, dacă sînteți corect cu el, totdeauna va fi de partea voastră. Arătă spre fundație. Nu e această temelie o măsură a cinstei lui ? V-a dat acest pămînt de bună voie, chiar și cînd i-ați înșelat așteptările și a pierdut totul, pînă și prietenia Sfinției tale.

— Poate.

— Ultimul lucru, părinte, numai Toranaga-sama poate opri războiul fără de sfîrșit, Sfinția ta trebuie să știi asta. Ca femeie, cer să nu înceapă acest război, care va dura o veșnicie.

— Da, Maria. El e singurul care ar izbuti s-o facă, poate.

Își îndepărtă privirea de la ea. Fratele Michael era îngenunchеat, pierdut în rugăciuni, iar cele două slujnice se opriseră lîngă țărm, așteptînd răbdătoare. Iezuitul se simțea copleșit și totuși înălțat spiritual, epuizat și totuși plin de forță.

— Sînt bucuros că ai venit aici și mi-ai spus toate astea. Îți mulțumesc. Pentru biserică și pentru mine, un slujitor al bisericii. Am să fac tot ce m-am învoit.

Ea-și înclină capul și nu spuse nimic.

— Vrei să duci un mesaj, Mariko-san ? Părintelui Superior ?

— Da. Dacă este în Osaka.

— Un mesaj personal ?

— Da.

— Mesajul este prin viu grai. Îi vei spune tot ce mi-ai spus mie și tot ce ți-am spus eu. Totul.

— Foarte bine.

— Am promisiunea ta ? În fața lui Dumnezeu ?

— Nu e nevoie să-mi spuneți asta, părinte. Am încuviințat.

El privi în ochii ei, ferm și hotărît.

— Te rog, iartă-mă, Maria. Acum îți ascult spovedania.

Ea-și coborî iar vălul.

— Vă rog să mă iertați, părinte, nici măcar nu merit să mă spovedesc.

— Fiecare merită în fața lui Dumnezeu.

— În afară de mine. Eu nu merit, părinte.

— Trebuie să te spovedești, Maria. Nu pot să continui liturghia, trebuie să vii în fața Lui purificată.

Ea îngenunche.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit, dar nu pot decît să mărturisesc că nu merit să mă spovedesc, șopti ea, vocea frîngîndu-i-se.

Compătimitor, părintele Alvito își puse ușor mîinile pe capul ei.

— Fiică a lui Dumnezeu, lasă-mă să cer iertare Domnului pentru păcatele tale. Lasă-mă, în numele Lui, să-ți dau dezlegarea și să te înfățișez întreagă privirii Lui.

O binecuvîntă și apoi continuă misa în această catedrală imaginară, sub cerul ce se lumina... Ținu o slujbă mai adevărată și mai frumoasă decît fusese vreodată, pentru vreunul din ei.

* * *

Erasmus era ancorată în cel mai bun port pe timp de furtună pe care-l văzuse vreodată Blackthorne, destul de departe de țărm, ca să aibă spațiu de manevră și totuși suficient de aproape pentru siguranță. Sub ea erau șase stînjeni de apă limpede și o albie solidă, iar de jur-împrejur, în afară de canalul îngust de intrare, se vedeau maluri înalte ce puteau ține orice flotă la adăpost de urgia oceanului.

Călătoria de o zi de la Yedo fusese lipsită de peripeții, dar obositoare. Galera se găsea ancorată la un debarcader, la o jumătate de *ri* spre nord, lîngă satul de pescari Yokohama, iar acum Blackthorne cu toți oamenii săi, olandezi și japonezi, erau singuri pe navă. Yabu și Naga se aflau la țărm, inspectînd regimentul de muschete, și-i spuseseră să li se alăture în scurt timp. Spre apus, soarele era jos, la orizont, iar cerul roșu promitea încă o zi frumoasă.

— De ce acum, Uraga-san ? îl întrebă Blackthorne de pe dunetă, cu ochii roșii de nesomn. El abia poruncise echipajului și tuturor celorlalți să părăsească posturile și Uraga îl rugase să mai întîrzie o clipă ca să afle dacă erau creștini printre vasali. Nu se poate aștepta pînă mîine ?

— Nu, Alteță, îmi cer iertare. Uraga stătea cu privirea înălțată spre el, în fața vasalilor samurai strînși laolaltă, echipajul olandez fiind adunat într-o ceată speriată lîngă balustrada dunetei. Vă rog să mă iertați, dar este foarte

important să aflăm imediat. Domnia voastră le sînteţi cel mai mare duşman. Ca atare, trebuie să ştiţi, spre binele Vostru. Eu nu vreau decît să vă apăr. Nu durează mult, *neh* ?

— Sînt toţi pe punte ?

— Da, Alteţă.

Blackthorne se duse mai aproape de balustradă şi strigă în japoneză :

— E cineva creştin ? Nu se auzi nici un răspuns. Poruncesc ca orice creştin să iasă în faţă. Nimeni nu se mişcă. Aşa că se întoarse din nou spre Uraga : Pune zece gărzi pe punte, iar celorlalţi dă-le drumul.

— Cu voia Voastră, Anjin-san. Uraga scoase de sub chimonou o icoană mică, pictată, pe care o adusese din Yedo şi o aruncă cu faţa în sus pe punte, apoi, cu sînge rece, călcă pe ea. Blackthorne şi echipajul erau tulburaţi din pricina profanării. În afară de Jan Roper. Vă rog. Porunciţi ca fiecare vasal să facă la fel, spuse Uraga.

— De ce ?

— Eu îi ştiu pe creştini. Ochii lui Uraga erau pe jumătate acoperiţi de borurile pălăriei. Vă rog, Alteţă. E important ca fiecare om să facă la fel, acum, în seara asta.

— Bine, încuviinţă Blackthorne fără tragere de inimă.

Uraga se întoarse spre vasalii strînşi laolaltă.

— La îndemnul meu, stăpînul nostru cere ca fiecare din noi să facem la fel.

Samuraii bombăneau şi unul din ei îi întrerupse :

— Am spus deja că nu sîntem creştini, *neh* ? Călcînd în picioare chipul unui zeu barbar, ce dovedim ? Nimic !

— Creştinii sînt duşmanii stăpînului nostru. Sînt vicleni, dar creştinul tot creştin rămîne. Vă rog să mă iertaţi, eu îi cunosc şi, spre ruşinea mea, i-am renegat pe adevăraţii noştri zei. Îmi cer iertare, dar cred că asta trebuie s-o facem pentru siguranţa stăpînului nostru.

Imediat un samurai din rîndul din faţă strigă

— Atunci nu mai e nimic de spus. Înaintă şi călcă în picioare chipul. Eu nu mă-nchin la nici o religie barbară. Haideţi şi voi, faceţi ce vi s-a cerut !

Înaintară unul cîte unul. Blackthorne îi privea, detestînd toată povestea.

Van Nekk spuse neliniştit :

— Nu e bine ce face...

Vinck își ridică privirile spre dunetă.

— Ticăloși împuțiți ! Or să ne taie beregățile fără să stea măcar pe gînduri. Ești sigur că poți să ai încredere în ei, pilotule ?

— Da.

Ginsel spuse :

— Nici un catolic n-ar putea face vreodată asemenea lucru, nu, Johann ? Uraga-sama ăsta e deștept.

— Ce contează dacă ticăloșii ăștia sînt papistași sau nu, toți sînt samurai împuțiți.

— Da, spuse Croocq.

— Chiar și așa, nu e bine să facă așa ceva, repetă van Nekk.

Pe punte, samuraii, unul cîte unul, continuau să calce icoana în picioare și apoi se mișcau în grupuri răzlețe. Era o treabă obositoare și lui Blackthorne îi părea rău c-o încuviințase, pentru că aveau treburi mai importante de făcut înainte de lăsarea întunericului. Își plimbă privirea spre sat și promontorii. Colinele erau smălțate de sutele de șoproane acoperite cu trestie ale taberei regimentului de muschete. Sînt atît de multe de făcut, gîndi el, nerăbdător să meargă la țărm, dorind să vadă pămîntul, bucurîndu-se de feuda pe care i-o dăduse Toranaga, pe care se afla și Yokohama. Doamne, își zise, sînt seniorul unuia din cele mai mari porturi din lume.

Pe neașteptate, un om ocoli icoana, își trase sabia și țîșni spre Blackthorne. Uimiți, o mulțime de samurai îi săriră curajoși în cale, formînd un scut în fața dunetei, în timp ce Blackthorne, cu pistolul armat, se răsuci și ochi. Ceilalți se răspîndiră, îmbrîncindu-se, poticnindu-se, lovindu-se unii pe alții în mare îmbulzeală. Samuraiul alunecă și se opri urlînd de furie, apoi își schimbă direcția și se aruncă asupra lui Uraga, care izbuti să evite lovitura. Cînd ceilalți samurai se năpustiră asupra lui, omul se răsuci, luptă cu ei, înpingîndu-i cu sălbăticie, apoi se năpusti spre parapet și se aruncă peste bord.

Patru dintre samuraii care știau să înoate se descotorosiră de săbiile lungi și, cu pumnalele-n gură, săriră după el, în timp ce restul, împreună cu olandezii, se îngrămădeau la bordul navei.

Blackthorne, dintr-un salt, fu la parapet. Nu vedea nimic dedesubt ; apoi zări umbre răsucindu-se în apă. Un bărbat ieși la suprafață ca să ia aer, apoi se scufundă iar.

Curînd apărură patru capete deasupra apei. Între ei, cu un pumnal în gît, se afla cadavrul celui care sărise primul în apă.

— Ne pare rău, Anjin-san, acesta a fost chiar pumnalul lui, strigă unul din ei, acoperind urletele celorlalţi.

— Uraga-san, spune-le să-l percheziţioneze, apoi lăsaţi-l peştilor.

Îl scotociră, dar nu găsiră nimic. Cînd erau toţi înapoi pe punte, Blackthorne arătă cu pistolul armat spre icoană.

— Toţi samuraii, încă o dată !

Fu ascultat imediat şi el urmări atent ca fiecare să se supună probci. Apoi, din cauza lui Uraga şi spre a-l lăuda, porunci şi echipajului său să facă la fel. Fu întîmpinat cu un protest.

— Haideţi, mîrîi Blackthorne. Grăbiţi-vă, să nu vă calc eu în picioare !

— Nu-i nevoie să zici asta, pilotule, spuse van Nekk. Noi nu sîntem păgîni împuţiţi !

— Ei nu sînt păgîni împuţiţi ! Sînt samurai, pentru Dumnezeu !

Rămaseră cu privirile pironite asupra lui. Un freamăt de mînie domolită de teamă îi cuprinse pe toţi. Van Nekk începu să spună ceva, dar Ginsel se vîrî în vorbă.

— Samuraii sînt păgîni ticăloşi, şi ei, sau oameni de teapa lor, i-au omorît pe Pieterzoon, pe căpitanul nostru general şi pe Maetsukker !

— Da, dar fără samuraii ăştia n-o s-ajungem niciodată acasă ! Ţi-e limpede ?

Acum toţi samuraii îi urmăreau. Se mişcară ameninţători mai aproape de Blackthorne spre a-l apăra. Van Nekk spuse :

— S-o lăsăm baltă, nu ? Sîntem cu toţii un pic mînioşi şi foarte obosiţi. A fost o noapte lungă. Aici nu sîntem propriii noştri stăpîni, nici unul din noi. Nici pilotul. Pilotul ştie ce face, el e conducătorul, el e căpitanul general acum.

— Da, este, dar nu e drept să le ţie lor parte împotriva noastră şi, pentru Dumnezeu, el nu e rege, e egal cu noi, şuieră Jan Roper. Faptul că e înarmat ca ei şi poate vorbi ticăloşilor nu-l face rege peste noi. Noi avem drepturile noastre şi, pentru Dumnezeu, asta-i legea noastră şi legea lui, chiar dacă el e englez. A făcut sfîntul jurămînt să se supună legilor, nu-i aşa, pilotule ?

— Da, spuse Blackthorne. Legea noastră e pe mările noastre, unde noi sîntem stăpîni. Aici nu sîntem. Așa că faceți ceea ce vă spun și repede.

Murmurînd, dădură ascultare.

— Sonk ! Ai găsit ceva grog ?

— Nu domn' le nici o picătură blestemată !

— O să trimit *saké* la bord. Apoi Blackthorne adăugă în portugheză Uraga-san, ai să vii la țărm cu mine. Ia pe cineva să tragă la rame. Voi patru, spuse în japoneză, arătînd spre oamenii care se aruncaseră în apă, voi patru, acum căpitani. Înțelegeți ? Luați cincizeci oameni fiecare.

— *Hai*, Anjin-san.

— Cum te cheamă ? îl întrebă pe unul din ei, un bărbat înalt, liniștit, cu o cicatrice pe obraz.

— Nawa Chisato, stăpîne.

— Astăzi ești căpitan. Pe toată corabia. Pînă mă-ntorc.

— Da, stăpîne.

Blackthorne se îndreptă spre pasarelă. Jos era legată o barcă.

— Unde te duci, pilotule ? întrebă van Nekk neliniștit.

— La țărm. Mă-ntorc mai tîrziu.

— Bine, mergem cu toții !

— Pentru Dumnezeu, vin și eu cu ...

— Și eu. Merg...

— Doamne, nu mă lăsa..

— Nu ! Mă duc singur !

— Dar, pentru Dumnezeu, noi ce facem ? strigă van Nekk.

— Ce-o să facem ? Nu ne lăsa, pilotule. Ce-o să...

— Așteptați, atît ! le spuse Blackthorne. O să mă-ngrijesc să fie trimisă mîncare și băutură la bord.

Ginsel se proțăpi în fața lui Blackthorne.

— Am crezut c-o să ne-ntoarcem la noapte. De ce nu ne-ntoarcem la noapte ?

— Cît o să stăm aici, pilotule și cît...

— Pilotule, cum rămîne cu Yedo ? întrebă Ginsel mai tare. Cît o să stăm aici cu blestematele astea de maimuțe ?

— Da, maimuțe, zău, spuse Sonk fericit. Cum rămîne cu lucrurile noastre și cu oamenii noștri ?

— Da, cum e cu „ei" noștri, pilotule ? Cu oamenii noștri și cu ibovnicele noastre ?

— O să-i găsiţi tot acolo şi mîine. Blackthorne îşi înăbuşi sila. Aveţi răbdare, am să mă întorc cît pot de repede. Baccus, eşti la comandă.

Se întoarse să plece.

— Eu merg cu tine, spuse agresiv Jan Roper. Sîntem în port, aşa că am dreptul şi vreau nişte arme.

Blackthorne se întoarse spre el şi o mulţime de săbii ieşiră din teacă, gata să-l omoare pe Jan Roper.

— Încă un cuvînt dacă mai scoţi şi eşti un om mort. Negustorul înalt şi uscăţiv roşi şi se opri. Potoleşte-ţi limba lîngă aceşti samurai, pentru că oricare din ei o să-ţi zboare capul înainte ca eu să-i pot opri şi asta numai din pricina proastelor tale purtări ! Ei sînt foarte irascibili şi, cînd sînt lîngă tine, şi eu îmi ies uşor din sărite, iar tu o să primeşti arme cînd o să ai nevoie de ele. Pricepi ?

Jan Roper dădu din cap morocănos şi se îndepărtă. Samuraii erau încă ameninţători, dar Blackthorne îi potoli şi le porunci, sub pedeapsa cu moartea, să-i lase echipajul în pace.

— Am să mă-ntorc curînd.

Coborî pasarela şi urcă în barcă, urmat de Uraga şi de un alt samurai. Chisato, căpitanul, se duse la Jan Roper, care tremura de teama ameninţării, se înclină şi plecă.

Cînd se aflau departe de navă, Blackthorne îi mulţumi lui Uraga pentru că prinsese trădătorul.

— Vă rog, nici o mulţumire. Nu mi-am făcut decît datoria.

Blackthorne spuse în japoneză ca să poată înţelege şi celălalt om :

— Da, datoria. Dar *koku*-ul tău se schimbă acum. Nu douăzeci, acum o sută pe an.

— O, Alteţă, vă mulţumesc. N-o merit. Nu mi-am făcut decît datoria şi trebuie...

— Vorbeşte mai rar, nu înţeleg.

Uraga îşi ceru scuze şi spuse mai rar.

Blackthorne îl lăudă iar, apoi se aşeză mai comod la pupa bărcii, doborît de oboseală. Se sforţă să-şi ţină ochii deschişi, privi înapoi spre navă să se mai asigure o dată că era la loc bun. Îi zări pe van Nekk şi ceilalţi la parapet şi-i părea rău, că-i adusese pe corabie, deşi ştia că n-avea de ales. Fără ei călătoria n-ar fi fost în siguranţă.

Gloată rebelă, gîndi. Ce dracu o să fac cu ei ? Toţi vasalii mei ştiu despre satul *eta* iar ei sînt la fel de dezgus-

tători precum... Doamne, ce încurcătură ! *Karma, neh ?*

Adormi. Cînd barca lovi digul cu prora se trezi. La început nu-şi putea aminti unde se află. Visase că era înapoi la castel, în braţele lui Mariko, exact ca-n noaptea trecută.

Noaptea trecută, după ce făcuseră dragoste — Fujiko le ştia taina şi Chimmoko stătea de pază — şi zăceau pe jumătate adormiţi, Yabu cu samuraii lui bătuseră cu putere în stîlpul porţii. Seara începuse atît de plăcut. Fujiko o invitase discret şi pe Kiku, iar el n-o văzuse niciodată atît de frumoasă şi plină de viaţă. Cînd clopotele terminaseră de bătut Ora Porcului, sosise şi Mariko. Toţi se veseliseră, dar curînd Mariko spulberase vraja.

— Îmi pare rău, însă eşti în mare pericol, Anjin-san.

Ea le explicase şi, cînd adăugase spusele lui Gyoko că să nu aibă încredere în Uraga, amîndouă, şi Kiku şi Fujiko, fuseseră la fel de tulburate.

— Vă rog, nu vă-ngrijoraţi. O să fiu cu ochii pe el, nu vă temeţi, le asigurase el din nou.

Mariko continuase :

— Anjin-san, poate că ar trebui să veghezi şi asupra lui Yabu-sama.

— Poftim ?

— În după-amiaza asta ţi-am văzut ura pe chip. Şi el a observat-o.

— N-are importanţă, le spusese el. *Shigata ga nai, neh ?*

— Nu, îmi pare rău, ai greşit. De ce ţi-ai chemat oamenii cînd îl împresuraseră pe Yabu-sama prima oară ? Cu siguranţă, a fost o mare greşeală. Ei l-ar fi omorît, iar duşmanul tău ar fi fost mort, fără nici o primejdie pentru tine.

— N-ar fi fost drept, Mariko-san. Atîţia oameni împotriva unuia singur nu era cinstit.

Mariko le explicase lui Fujiko şi lui Kiku ce spusese el.

— Te rog, iartă-mă, Anjin-san, dar noi toate credem că e cu primejdie să gîndeşti astfel şi te rugăm să n-o mai faci. E foarte greşit şi foarte naiv. Te rog, iartă-mă că ţi-o spun atît de deschis. Yabu-san o să te distrugă.

— Nu. Nu, deocamdată. Sînt încă prea important pentru el. Şi pentru Omi-san.

— Kiku-san zice : Te rog spune-i lui Anjin-san să se păzească de Yabu şi de acest Uraga. Poate că e greu pentru Anjin-san să judece ce e „important" aici, *neh* ?

— Da, şi eu cred la fel, spusese Fujiko.

Mai tîrziu Kiku plecase să-l distreze pe Toranaga, apoi Mariko tulburase din nou pacea din cameră.

— Astă-seară trebuie să-ţi spun *sayonara,* [1] Anjin-san. Plec în zori.

— Nu, nu în seara asta. Acum toate se pot schimba. Mîine am să-l văd pe Toranaga. Acum, cînd am învoirea să plec, am să te duc la Osaka. Am să iau o galeră sau o navă de coastă. La Nagasa...

— Nu, Anjin-san. Îmi pare rău, trebuie să plec cum mi s-a poruncit.

Oricît ar fi încercat, n-ar fi putut s-o convingă.

El o simţise pe Fujiko privindu-i în tăcere şi inima i se zbuciumase la gîndul plecării lui Mariko. Îşi aruncase ochii spre Fujiko. Ea-i rugase s-o scuze pentru o clipă. Închisese *shoji* în urma ei şi ei rămăseseră singuri, ştiind că Fujiko n-avea să se mai întoarcă şi că, pentru scurtă vreme, erau în siguranţă. Iubirea lor fusese iute şi pătimaşă. Apoi se auziseră voci şi paşi, şi abia avuseseră timp să se dezmeticească înainte ca Fujiko să li se alăture prin uşa interioară. Yabu intrase cu paşi mari, aducînd ordinul lui Toranaga de plecare imediată şi în mare taină.

— ...Yokohama, apoi o oprire scurtă la Osaka, Anjin-san. Pe urmă, mai departe, la Nagasaki şi înapoi, la Osaka, şi din nou aici, acasă ! Am trimis să-ţi aducă echipajul la navă.

Fusese copleşit de emoţie la această victorie venită din cer.

— Da, Yabu-san. Dar Mariko-san... şi Mariko-san merge la Osaka, *neh* ? Mai bine vine cu noi, e mai repede, mai sigur, *neh* ?

— Nu e cu putinţă, îmi pare rău. Trebuie să ne grăbim. Haide ! Refluxul... Înţelegi „reflux", Anjin-san ?

— *Hai,* Yabu-san, Mariko-san merge la Osaka...

— Îmi pare rău, ea are porunci, după cum şi noi avem porunci. Mariko-san ! Explică-i. Spune-i să se grăbească !

---

[1] La revedere (jpn.).

Yabu fusese de neînduplecat și la ceasul acela atît de tîrziu din noapte era cu neputință să meargă la Toranaga să-l roage să schimbe ordinul. Nu mai fusese nici timp, nici loc să mai vorbească altceva cu Mariko și cu Fujiko decît să-și ia ceremonios rămas-bun. Dar aveau să se întîlnească curînd în Osaka.

— Foarte curînd, Anjin-san, spusese Mariko...

— Doamne, să n-o pierd, spuse Blackthorne, în timp ce pescărușii croncăneau deasupra plajei, țipetele lor sporindu-i singurătatea.

— Pe cine să pierdeți, Alteță ?

Blackthorne reveni la realitate. Arătă spre nava din depărtare.

— Noi numim navele cu *ea*, ne gîndim la ele ca la ceva de gen feminin, nu masculin. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Blackthorne încă mai zărea figurile minuscule ale echipajului său și problema de nerezolvat îi apăru iar în minte. Va trebui să-i iei pe corabie, își spuse, și o să ai nevoie de mai mulți oameni. Nici aceștia, care vor fi aproape toți catolici, n-or să se împace cu samuraii. Doamne, cum să-i stăpînești pe toți ? Mariko avea dreptate, lîngă catolici sînt un om mort.

— Chiar și eu, Anjin-san, îi spusese ea noaptea trecută.

— Nu, Mariko-chan. Tu nu.

— Tu ai zis, în după-amiaza asta, că noi sîntem dușmanii tăi.

— Am spus că cei mai mulți catolici sînt dușmanii mei.

— Ei au să te omoare, dacă le stă în putere.

— Da, dar tu... o să ne întîlnim, într-adevăr, la Osaka?

— Da. Te iubesc. Anjin-san, ține minte, păzește-te de Yabu-san...

Ele au avut dreptate în privința lui Yabu, orice-ar spune, sau ar promite el că va face. Am săvîrșit o mare greșeală chemîndu-mi oamenii, atunci cînd a fost încercuit. Ticălosul ăla o să-mi taie gîtul imediat ce nu-i voi mai fi de folos, oricît de mult s-ar preface că îmi e prieten. Și, totuși, Yabu avea dreptate : eu am nevoie de el. N-o să pot niciodată să intru în Nagasaki și să plec iar în larg fără să fiu apărat. El, cu siguranță, mă poate ajuta să-l

conving pe Toranaga. Cu el în fruntea a două mii şi mai bine de oameni de credinţă am putea să pustiim tot Nagasaki, poate chiar şi Macao...

Doamne ! Singur n-am nici o putere.

Apoi îşi aminti ce-i spusese Gyoko lui Mariko despre Uraga, să nu aibă încredere în el. Gyoko s-a înşelat în privinţa lui, gîndi. Cu ce altceva se mai înşală ea ?

Cartea a cincea

Capitolul 52

După o lungă călătorie cu galera, Blackthorne se afla iarăși pe drumurile maritime aglomerate ale Osakăi, simțind aceeași greutate apăsătoare a orașului ca atunci cînd îl văzuse întîia oară. Zone întinse fuseseră pustiite de *tai-fun*, altele erau înnegrite de foc, dar imensitatea lui era aproape neatinsă și dominată de castel. Chiar de la această distanță, de mai mult de o leghe, vedea împrejmuirea uriașă a primului zid, crenelurile impunătoare, toate strivite de trufia amenințătoare a donjonului.

— Doamne, spuse Vinck neliniștit, stînd lîngă el la prora, pare cu neputință să fie atît de mare. Amsterdamul ar fi un rahat de muscă pe lîngă el.

— Da. Furtuna a distrus orașul, dar nu prea rău. Nimic nu poate atinge castelul.

Tai-fun-ul lovise cu violență dinspre sud-vest, cu două săptămîni în urmă. Semne fuseseră din belșug, ceruri mohorîte și amenințătoare, vijelii, ploaie, iar ei își duseseră în grabă galera într-un port sigur, să aștepte trecerea uraganului Rămăseseră aici cinci zile. Dincolo de port, oceanul înspumat fusese răscolit, iar vîntul era atît de puternic și de turbat cum nu mai văzuse Blackthorne niciodată.

— Doamne, spuse iar Vinck, aș vrea să fim acasă ! Trebuia să fim acasă de acum un an.

Blackthorne îl adusese pe Vinck cu el din Yokohama și-i trimisese pe ceilalți înapoi, la Yedo, lăsînd-o pe *Erasmus* ancorată în siguranță și sub pază, sub comanda lui Naga. Echipajul lui fusese fericit să plece, după cum și el fusese fericit să nu-i mai vadă. În noaptea aceea avusese loc o discuție aprinsă în privința banilor navei. Banii erau ai companiei. Van Nekk era trezorierul expediției și negustorul șef și, împreună cu căpitanul general, avea putere legală asupra lor. După ce fuseseră numărați și renumărați și găsiseră lipsa de o mie de monezi, van Nekk,

susținut de Jan Roper, se certase cu el în legătură cu suma pe care putea s-o ia ca să mai facă rost de oameni.

— Vrei mult prea mult, pilotule ! Va trebui să le oferi mai puțin !

— Doamne Dumnezeule ! Oricît o fi, trebuie să plătim. Am neapărată nevoie de marinari și de tunari. Lovise cu pumnul în masa din cabina principală. Cum vom putea altfel ajunge acasă ?

În cele din urmă, îi convinsese să-l lase să ia îndeajuns, dar era dezgustat că își ieșise din fire din cauza lor. Ziua următoare îi trimisese înapoi la Yedo și le împărțise tuturor a zecea parte din bani, drept plată pentru serviciii trecute, iar restul rămăsese sub pază pe *Erasmus*.

— Cum putem ști că vor fi în siguranță aici ? întrebase încruntat Jan Roper.

— Atunci stai și păzește-i !

Dar nici unul din ei nu voia să rămînă pe navă. Vinck încuviințase să vină cu el.

— De ce el, pilotule ? întrebase van Nekk.

— Pentru că e marinar și o să am nevoie de ajutor.

Blackthorne fusese fericit cînd scăpase de ei. Odată ajunși în larg, începuse să-l schimbe pe Vinck după felul japonez. În privința asta, Vinck era un stoic, avînd încredere în Blackthorne pentru că navigase prea mulți ani cu el ca să nu-i cunoască măsura.

— Pilotule, pentru tine am să fac baie și am să mă spăl în fiecare zi, dar, să mă ia dracu dac-am să port scîrba aia de cămașă de noapte femeiască !

Peste zece zile Vinck balansa fericit cablul de sondaj. Pe jumătate dezbrăcat, cureaua lată îi încingea pîntecul, iar la spate avea un pumnal vîrît în teacă și unul din pistoalele lui Blackthorne se afla în siguranță în cămașa-i curată, deși jerpelită.

— N-o să trebuiască să mergem la castel, nu, pilotule?

— Nu.

— Aș vrea să fiu cît mai departe de castel.

Ziua era frumoasă, un soare înalt strălucea deasupra mării calme. Vîslașii erau încă plini de vlagă și disciplinați.

— Vinck, acolo a fost ambuscada !

— Doamne, cîte bancuri de nisip !

Blackthorne îi povesti lui Vinck cum scăpase de acolo ca prin urechile acului. Îi spuse despre focurile de alarmă de pe ziduri, despre grămezile de morți de pe țărm, des-

pre fregata dușmană, care era gata-gata să-l facă zob.

— O, Anjin-san ! Yabu veni lîngă ei și se bagă în vorbă. E bine, *neh* ? Arătă spre dezastru.

— Rău, Yabu-sama.

— Sînt dușmani, *neh* ?

— Oamenii nu sînt dușmani. Numai Ishido și samuraii dușmani, *neh* ?

— Castelul e dușman, răspunse Yabu, dînd glas îngrijorării sale și a tuturor de pe navă. Aici totul ne e împotrivă.

Blackthorne îl urmări cu privirea pe Yabu îndreptîndu-se spre prora, vîntul smulgîndu-i chimonoul de pe trupul vînjos.

Vinck își coborî vocea.

— Vreau să-l omor pe ticălosul ăsta, pilotule.

— Nici eu nu l-am uitat pe amicul Pieterzoon, nu te teme.

— Nici eu, Dumnezeu mi-e martor ! Nu pricep cum de vorbești limba lor. Ce-a zis ?

— N-a vrut decît să fie politicos.

— Care-i planul ?

— Ancorăm și așteptăm. El pleacă pentru o zi sau două și noi stăm cuminți și așteptăm. Toranaga a spus că a trimis vorbă pentru scrisorile de liberă trecere de care avem nevoie, dar, chiar și așa, noi ne vedem de-ale noastre și rămînem la bord. Blackthorne cercetă navele și marea să vadă dacă nu era vreun pericol, dar nu află nici unul. Totuși îi spuse lui Vinck : ar trebui să începi să strigi adîncimile !

— Da !

Yabu îl privi o clipă pe Vinck cum balansa cablul de sondaj, apoi se îndreptă agale spre Blackthorne.

— Anjin-san, poate că ar fi mai bine să iei galera și să mergi la Nagasaki. Să nu aștepți, ce zici ?

— E-n ordine, spuse Blackthorne binevoitor, fără să înhațe momeala.

Yabu rîse.

— Îmi placi, Anjin-san ! Dar, îmi pare rău, singur ai muri curînd. Nagasaki e foarte rău pentru tine.

— Osaka rău... peste tot rău !

— *Karma.*

Yabu zîmbi iar. Blackthorne se prefăcu a-i gusta gluma.

În timpul călătoriei discutaseră de nenumărate ori mereu același lucru, cu mici variațiuni. Blackthorne aflase multe despre Yabu. Acum îl ura mai mult, avea și mai puțină încredere în el, îl respecta mai mult și știa că, oricum, *karme*-le lor erau înlănțuite.

— Yabu-san are dreptate, Anjin-san, spusese Uraga. El te poate apăra la Nagasaki, eu nu.

— Din pricina unchiului dumitale, seniorul Harima ?

— Da. Poate că deja am fost proscris, *neh* ? Unchiul meu e creștin, deși eu cred că e numai datorită împrejurărilor.

— Cum adică ?

— Nagasaki e feuda lui. Nagasaki are un mare port la țărmul provinciei Kyushu, dar nu cel mai bun. Așa că el și-a dat repede seama din ce parte bate vîntul, *neh* ? S-a făcut creștin și a poruncit tuturor vasalilor lui să-l urmeze. Mie mi-a poruncit să mă fac creștin și să merg la școala iezuită, apoi m-a trimis ca unul din solii creștinilor în țara deschisă tuturor. A dat pămînt iezuiților și — cum ai zice dumneata — se căciulește în fața lor, dar în inima lui este un adevărat japonez.

— Iezuiții știu ce gîndești ?

— Da, bineînțeles.

— Cred și ei același lucru despre cei care s-au creștinat de nevoie ?

— Ei nu ne spun *nouă*, convertiților, ce cred cu adevărat, Anjin-san. Nici chiar între ei, de cele mai multe ori, nu-și spun. Ei sînt educați să aibă secrete, să folosească secrete, să vină în întîmpinarea lor, dar să nu le dezvăluie niciodată. Din acest punct de vedere sînt foarte japonezi.

— Mai bine ai rămîne aici, în Osaka, Uraga-san.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, eu sînt vasalul Vostru. Dacă mergeți la Nagasaki, merg și eu.

Blackthorne știa că Uraga îi devenise un ajutor de neprețuit. Omul îi dezvăluise multe secrete iezuite cum, de ce și cînd se desfășurau aranjamentele într-ale negoțului, ce misiuni aveau ei în această țară și ce mașinațiuni incredibile plănuiau pe tot cuprinsul pămîntului. De la el aflase multe lucruri despre Harima și Kiyama, despre ce gîndeau daimyo creștini și de ce, probabil, aveau să rămînă de partea lui Ishido. Doamne, acum am atîtea informații ce-ar fi de neprețuit la Londra, gîndi el, și am încă atît de multe de învățat. Cum aș putea să transmit cele

aflate ? De pildă, că negoțul Chinei cu Japonia, numai cu mătase, valorează anual zece milioane în aur și că, în momentul de față, iezuiții au preot la curtea împăratului Chinei, în Beijing, onorat cu rang înalt, un om de încredere al dregătorilor, care vorbește perfect chineza. Ce bine ar fi dacă aș putea trimite o scrisoare, dacă aș avea măcar un mesager.

În schimbul celor aflate, Blackthorne începu să-i povestească lui Uraga despre navigație, despre marea schismă și despre parlament. De asemeni, îi învăță, pe el și pe Yabu, cum să tragă cu tunul. Amîndoi erau elevi destoinici. Uraga e un om bun. Nu voi avea nici un necaz cu el. Afară doar că-i e rușine că n-are ciuful de samurai, dar o să-i crească în curînd.

Se auzi un strigăt de avertizare de la omul de veghe din prora.

— Anjin-san !

Căpitanul japonez arăta în față, spre un cuter elegant, armat cu douăzeci de rame, care se apropia dinspre tribord. În vîrful catargului erau însemnele lui Ishido, iar lîngă ele însemnele Consiliului Regenților, aceleași sub care călătoriseră Nebara Jozen și oamenii lui la Anjiro, spre propria lor moarte.

— Cine e ? întrebă Blackthorne simțind tensiunea cuprinzînd nava, în timp ce toți ochii se străduiau din răsputeri să străbată depărtarea.

— Îmi pare rău, încă nu-mi dau seama, spuse căpitanul.

— Yabu-san ?

Yabu ridică din umeri.

— Un trimis oficial.

Cînd cuterul se apropie, Blackthorne văzu un bătrîn care stătea sub tenda pupa și care purta o haină de ceremonie, bogat împodobită, și o tunică cu umeri largi, ca niște aripi. Nu avea nici o sabie. În jurul lui erau uniformele gri ale lui Ishido.

Toboșarul încetă să mai bată spre a lăsa cuterul să se lipească de galeră. Oamenii se repeziră să-l ajute pe trimisul oficial să vină pe navă. Un pilot japonez sări după el și, după numeroase plecăciuni, preluă oficial comanda galerei.

Yabu și bătrînul erau și ei ceremonioși și se purtau cu mare grijă. În sfîrșit, se așezară pe perne de ranguri diferite, trimisul oficial luînd locul cel mai bun pe dunetă.

Samuraii, ai lui Yabu și cei în uniforme gri, se așezară în jurul lor cu picioarele încrucișate sau în genunchi pe puntea principală, pe locuri și mai joase.

— Consiliul îți urează bun venit, Kasigi Yabu, în numele Maiestății sale imperiale, spuse omul.

Era un sfetnic de rang superior al regenților, maestru de ceremonii, scund și îndesat, cam vlăguit, care avea și rang la curtea imperială. Se numea Ogaki Takamoto, era prinț de al șaptelea rang și funcția lui era să acționeze ca intermediar între curtea Maiestății sale imperiale, Fiul Cerului, și regenți. Dinții-i erau vopsiți în negru, așa cum, prin tradiție de secole, îi aveau toți dregătorii de la curtea imperială.

— Mulțumesc, prințe Ogaki. Este o cinste să mă aflu aici în numele seniorului Toranaga, spuse Yabu foarte impresionat de onoarea ce i se făcea.

— Da, sînt sigur de asta. Bineînțeles, dumneata te afli aici și în numele Domniei tale, *neh* ? spuse Ogaki sec.

— Bineînțeles, răspunse Yabu.

— Cînd sosește seniorul Toranaga ?

— Îmi pare rău, dar *tai-fun*-ul m-a întîrziat cu cinci zile și n-am nici o veste de cînd am plecat.

— A, da, *tai-fun*-ul. Da, Consiliul a fost atît de fericit să afle că furtuna nu te-a atins. Ogaki tuși. Cît despre stăpînul dumitale, regret să-ți spun că n-a ajuns încă nici la Odawara. Au fost făcute amînări fără sfîrșit și se pare că e bolnav. Păcat, *neh* ?

— O, da, foarte. Nimic serios, cred ? întrebă repede Yabu bucuros de a fi părtaș la secretul lui Toranaga.

— Nu, din fericire nimic grav. Din nou tusea seacă. Seniorul Ishido crede că stăpînul dumitale va ajunge mîine la Odawara.

Yabu fu surprins cît se cuvenea.

— Cînd am purces, acum douăzeci și una de zile, totul era gata pentru plecarea lui imediată, dar atunci s-a îmbolnăvit seniorul Hiro-matsu. Știu că seniorul Toranaga a fost foarte îngrijorat, dar era nerăbdător să-și înceapă călătoria. După cum și eu sînt nerăbdător să încep pregătirile pentru sosirea lui.

— Totul e pregătit.

— Bineînțeles, Consiliul nu va avea nimic împotrivă dacă verific pregătirile, *neh* ? Yabu era expansiv. Este

important ca ceremonia să fie demnă de consiliu şi de împrejurare, *neh ?*

— Demnă de Maiestatea sa imperială, Fiul Cerului. Invitaţia este acum din partea *lui.*

— Bineînţeles, dar... Buna dispoziţie a lui Yabu se stinse. Vreţi să spuneţi... vreţi să spuneţi că Majestatea sa imperială va fi acolo ?

— Slăvitul a încuviinţat umila cerere a regenţilor de a primi *el însuşi* jurămîntul de supunere al noului Consiliu, al tuturor marilor *daimyo*, deci şi al seniorului Toranaga cu familia şi vasalii lui. S-a cerut sfetnicilor Maiestăţii sale imperiale să aleagă o zi de bun augur pentru un asemenea... o asemenea ceremonie. Cea de a douăzeci şi doua zi a acestei luni, în acest al cincilea an al perioadei Keichō.

Yabu era uluit.

— Peste... peste nouăsprezece zile ?

— La prînz. Ogaki scoase cu grijă din mînecă un şervetel de hîrtie şi-şi suflă delicat nasul. Te rog să mă ierţi. Da, la prînz. Semnele au fost bune. Seniorul Toranaga a fost înştiinţat de solul imperial acum paisprezece zile. Încuviinţarea lui umilă şi imediată a sosit la regenţi acum trei zile. Ogaki scoase un sul mic de hîrtie. Aceasta este invitaţia *dumitale* la ceremonie, Kasigi Yabu.

Cînd văzu sigiliul imperial — crizantema cu şaisprezece petale, lui Yabu îi pieri tot curajul şi ştiu că *nimeni*, nici chiar Toranaga, nu putea să refuze o asemenea invitaţie. Un refuz ar fi o insultă de neconceput la adresa Divinităţii, o rebeliune făţişă şi, cum *tot* pămîntul aparţinea împăratului care domnea, ar urma confiscarea imediată a feudei, însoţită de invitaţia imperială de a-ţi face *seppuku*, invitaţie eliberată, în numele lui, de regenţi şi pecetluită, de asemeni, cu Marele Sigiliu. O asemenea invitaţie este categorică şi trebuie să i se dea ascultare.

Yabu încercă turbat să-şi redobîndească stăpînirea de sine.

— Îmi pare rău, nu te simţi bine ? întrebă Ogaki plin de bunăvoinţă.

— Iartă-mă, îngăimă Yabu, dar niciodată, în cele mai teribile visuri ale mele... Nimeni nu şi-ar fi putut închipui că Slăvitul are... are să ne onoreze, *neh ?*

— Aşa-i, o, da. Extraordinar !

— E uluitor... ca Înălțimea sa imperială să... să se gîndească să părăsească Kyoto și... și să vină la Osaka.

— Și eu zic la fel. Cu toate acestea, în cea de a douăzeci și doua zi, Slăvitul și însemnele puterii imperiale vor fi aici.

Însemnele imperiale, fără de care nici o succesiune nu era legală, erau cele trei comori sacre, considerate divine, despre care toți credeau că fuseseră aduse pe pămînt de zeul Ninigi-noh-Mikoto și date de el însuși nepotului său, Jimmu Tenno, primul împărat. Acesta le transmisese urmașului său și tot așa din veac în veac pînă la actualul deținător, împăratul Go-Nijo. Insemnele erau Sabia, Perla și Oglinda. Sabia sacră și Perla erau întotdeauna luate de împărat în călătoriile sale, ori de cîte ori trebuia să rămînă peste noapte departe de palat ; Oglinda era păstrată în sanctuarul interior de la marele altar *shinto* din Ise. Sabia, Oglinda și Perla aparțineau Fiului Cerului. Ele erau simbolurile divine ale puterii legitime, ale originii lui zciești, așa că, atunci cînd *el* călătorea, tronul divin se deplasa o dată cu *el* și, astfel, puterea îl însoțea pretutindeni.

Yabu bolborosi :

— E aproape cu neputință să crezi că pregătirile pentru sosirea *lui* au putut fi făcute la timp.

— O, seniorul și generalul Ishido i-a adresat rugămintea Slăvitului de-ndată ce a primit vestea de la seniorul Zataki, din Yokosé, că seniorul Toranaga a încuviințat, spre uimirea noastră, să vină la Osaka și să se plece în fața soartei. Numai marea cinste pe care stăpînul dumitale a făcut-o regenților i-a îndemnat să-i ceară Fiului Cerului să-i onoreze cu prezența sa. Din nou tuși sec. Te rog să mă ierți, dumneata, pesemne, ai să-mi dai în scris acordul oficial cît mai curînd cu putință, nu ?

— Pot s-o fac imediat ? întrebă Yabu, simțind cum îl lasă puterile.

— Sînt sigur că regenții au să prețuiască aceasta.

Fără nici un pic de vlagă, Yabu trimise după cele necesare scrisului. *Nouăsprezece*. Nouăsprezece zile ! Toranaga poate să amîne doar nouăsprezece zile și apoi trebuie să fie și el aici. Ar fi timp destul să ajung la Nagasaki și să mă întorc în siguranță la Osaka, dar nu e destul timp să lansăm atacul pe mare asupra Corabiei Negre și s-o luăm, și să facem presiuni asupra lui Harima, Kiyama sau

Onoshi, ori asupra preoților creștini. Așadar, nu e destul timp spre a porni Cer de Purpură, deci întreaga urzeală a lui Toranaga e doar deșertăciune... oh, oh, oh !

Toranaga e pierdut. Ar fi trebuit să știu că va pierde. Răspunsul la nedumerirea mea e limpede : ori am încredere orbește în Toranaga, sperînd că vor ieși cumva din cursa asta, și atunci îl ajut pe Anjin-san, cum am plănuit, să facă rost de oameni și să ia Corabia Neagră chiar mai repede, ori va trebui să merg la Ishido, să-i spun tot ce știu și să încerc să mă tîrguiesc pentru viața mea și pentru Izu.

Ce să aleg ?

Au fost aduse hîrtia, pensula și cerneala. Yabu își lăsă deocamdată neliniștea la o parte și se concentră asupra scrisului, să fie cît se putea de perfect și frumos. Era de neconceput să răspundă invitației Maiestății sale cu mintea tulburată. Cînd își termină de scris încuviințarea, hotărîrea decisivă era luată : avea să urmeze întru totul sfatul lui Yuriko. Imediat povara de pe *wa*-ul lui căzu și el se simți în mare măsură limpezit. Își semnă numele cu o înfloritură semeață.

Cum să fiu cel mai bun vasal al lui Toranaga ? Foarte simplu : îndepărtează-l pe Ishido de pe acest pămînt.

Cum să fac asta și totuși să-mi rămînă timp destul ca să și scap ?

Apoi îl auzi pe Ogaki spunînd :

— Mîine ești poftit la o serbare dată de seniorul și generalul Ishido în cinstea zilei de naștere a doamnei Ochiba.

•

Încă obosită de călătorie, Mariko o îmbrățișă întîi pe Kiri, apoi o strînse la piept pe doamna Sazuko, admiră bebelușul și o strînse iar în brațe pe Kiri. Slujnicele se agitau și se mișcau de colo-colo în jurul lor, aducînd ceai și *saké*, luînd iar tăvile și ieșind grăbite cu perne și ierburi plăcut mirositoare, deschizînd și închizînd paravane culisante ce dădeau spre grădina interioară din zona rezervată lor în castelul Osaka. Fluturau evantaie, sporovăiau și chiar plîngeau.

În cele din urmă, Kiri bătu din palme, expedie slujnicele și-și găsi cu greu perna ei specială. Era copleșită de

emoție și fericire și foarte îmbujorată la față. Degrabă Mariko și doamna Sazuko îi făcură vînt cu evantaiul, o ajutară și, numai după trei cești mari de *saké*, își veni în fire.

— O, acum e mai bine, spuse ea. Da, îți mulțumesc, copilă, da, o să mai iau un pic ! O, Mariko-san, ești într-adevăr aici ?

— Da, da, sînt cu adevărat aici, Kiri-san.

Sazuko, arătînd mult mai tînără decît cei șaptesprezece ani ai ei, spuse :

— O, am fost atît de îngrijorate, n-am auzit decît zvonuri și...

— Da, nimic decît zvonuri, Mariko-san, o întrerupse Kiri. O, sînt atît de multe cîte aș vrea să le știu, simt că mă ia cu leșin.

— Biată Kiri-san, mai ia puțin *saké*, spuse Sazuko foarte săritoare. Poate c-ar trebui să-ți mai slăbești *obi*-ul și...

— Acum mi-e bine ! Te rog nu te agita, copilă. Kiri dădu drumul aerului din piept și-și încrucișă brațele peste abdomenu-i voluminos. O, Mariko-san, e atît de bine să vezi iar o față prietenească din afara castelului Osaka.

— Da, repetă Sazuko ca un ecou, cuibărindu-se mai aproape de Mariko. Ori de cîte ori trecem dincolo de poarta noastră, uniformele gri roiesc pe lîngă noi de parc-am fi regine de albine. Nu ni se dă voie să părăsim castelul decît cu permisiunea Consiliului — nici uneia dintre doamne, nici măcar doamnei seniorului Kiyama —, iar Consiliul aproape că nu se întrunește deloc și se codesc, așa că nu se dă niciodată nici o permisiune și doctorii spun că eu încă nu sînt restabilită ca să călătoresc, dar eu sînt bine, și copilul e bine și... Dar mai întîi spune-ne...

Kiri o întrerupse :

— Mai întîi spune-ne cum se simte stăpînul nostru.

Fata rîse, fără să i se fi domolit însuflețirea.

— Asta voiam să-ntreb și eu, Kiri-san !

Mariko răspunse după cum îi poruncise Toranaga :

— El își urmează calea, e plin de încredere și mulțumit cu hotărîrea lui. O repetase de nenumărate ori în timpul călătoriei. Cu toate acestea, mîhnirea ce o produse aproape c-o făcu să dorească să le strige adevărul. Îmi pare rău, spuse.

— O !

Sazuko încercă să nu se arate speriată.

Kiri își căută o poziție mai comodă.

— *Karma* e *karma*. *Neh* ?

— Atunci... atunci nu e nici o schimbare... nici o speranță ? întrebă fata.

Kiri o mîngîie pe mînă.

— Crede, copilă, că oricum *karma* e *karma*, iar seniorul Toranaga e cel mai mare și mai înțelept bărbat din cîți există. Asta e destul, restul e iluzie. Mariko-chan, ai mesaje pentru noi ?

— O, iartă-mă. Da, iată-le. Mariko scoase trei suluri de hîrtie din mînecă. Două pentru tine, Kiri-chan, unul de la stăpînul nostru, unul de la seniorul Hiro-matsu. Acesta e pentru tine, Sazuko, de la domnul tău, dar el mi-a zis să-ți spun că-i e dor de tine și că vrea să-și vadă fiul nou-născut. Mi-a poruncit să țin minte să ți-o spun de trei ori. Îi lipsești foarte mult și atît de mult ar vrea să-și vadă fiul. Îi este foarte dor de tine.

Lacrimile șiroiau pe obrajii fetei. Îngăimă o scuză și țîșni din cameră înhățînd sulul de hîrtie.

— Biata copilă. E atît de greu pentru ea aici. Kiri nu rupse pecețile scrisorilor ei. Ai auzit că Maiestatea sa imperială o să fie de față ?

— Da. Mariko era la fel de gravă. Un curier al seniorului Toranaga m-a prins din urmă acum o săptămînă. Mesajul nu dădea alte amănunte decît acesta și spunea ziua în care o să sosească aici. Ai veşti de la el ?

— Nu direct, nimic personal, de o lună. Ce face el ? Cum e, de fapt ?

— Plin de încredere. Ea mai sorbi puțin *saké*. O, pot să-ți mai torn ?

— Mulțumesc.

— Nouăsprezece zile nu-i mult timp, nu, Kiri-san ?

— E timp destul ca să ajungi la Yedo și înapoi, dacă te grăbești, timp destul ca să trăiești o viață, dacă vrei, mai mult decît destul ca să porți o bătălie sau să pierzi un imperiu... timp pentru un milion de lucruri, dar nu destul ca să mănînci toate bunătățile sau să bei tot *saké*-ul... Kiri zîmbi vag. Eu, cu siguranță, n-o să mă-nfrînez de la mîncare următoarele douăzeci de zile. Eu... Se opri. O, te rog iartă-mă, mă asculți cum trăncănesc și tu nici măcar nu

te-ai schimbat, nici n-ai făcut baie. Avem vreme îndeajuns să stăm de vorbă mai tîrziu.

— O, te rog, nu-ţi face griji. Nu sînt obosită.

— Dar trebuie să fii. Ai să stai la casa ta ?

— Da. Acolo-mi îngăduie generalul Ishido să merg. Mariko zîmbi timid. M-a întîmpinat plin de amabilitate !

Kiri se-ncruntă.

— Cred că pe *el* nici măcar iadul nu l-ar primi cu braţele deschise.

— O ! S-a mai întîmplat ceva ?

— Nimic mai mult decît înainte. Ştiu că a poruncit să fie torturat şi omorît seniorul Sugiyama, deşi n-am nici o dovadă. Săptămîna trecută una din concubinele seniorului Oda a încercat să se furişeze afară din castel cu toţi copiii, deghizată în măturătoare de stradă. Străjile au tras în ei „din greşeală".

— Ce îngrozitor !

— Bineînţeles, mari „scuze" ! Ishido spune că paza e foarte importantă. S-a născocit o încercare de omorîre a moştenitorului — asta e scuza lui.

— De ce nu pleacă doamnele pe faţă ?

— Consiliul a poruncit ca nevestele şi familiile să-şi aştepte soţii care *trebuie* să se reîntoarcă la ceremonie. Marele senior şi general simte că „răspunderea în privinţa siguranţei lor este prea gravă ca să le lase să călătorească". Castelul e ferecat mai abitir decît o stridie bătrînă.

— La fel e şi afară, Kiri-san. Pe drumul Tokaidō sînt mult mai multe bariere ca-nainte şi paza lui Ishido e foarte puternică pe o rază de cincizeci de *ri*. Pretutindeni sînt patrule.

— Toţi se tem de el, în afară de noi şi de cei cîţiva samurai ai noştri, dar noi nu-i mai pricinuim lui nici o supărare, nici cît o pişcătură de muscă.

— Chiar şi doctorii noştri ?

— Şi ei. Da, ei, totuşi, ne sfătuiesc să nu călătorim, chiar dacă ni s-ar permite, ceea ce n-o să se-ntîmple niciodată.

— Doamna Sazuko e bine... copilul e bine, Kiri-san ?

— Da, după cum vezi şi tu. Şi eu sînt sănătoasă. Kiri oftă, citindu-i-se acum pe chip încordarea, iar Mariko observă că avea mai multe fire albe în păr decît înainte. Nimic nu s-a schimbat de cînd i-am scris seniorului To-

ranaga la Anjiro. Noi sîntem ostatici şi vom rămîne ostatici cu toţii pînă va veni Ziua hotărîtă. Atunci vom vedea...

— Cînd va sosi Maiestatea sa imperială... o să se ajungă la un sfîrşit, *neh ?*

— Da. S-ar părea că da. Mergi şi te odihneşti, Mariko-chan, dar mănînci cu noi astă-seară. Atunci o să putem sporovăi, *neh ?* O, pentru că veni vorba, am o veste pentru tine. Faimosul tău *hatamoto* barbar — fie binecuvîntat, pentru că l-a salvat pe stăpînul nostru, după cum am auzit şi noi — a ancorat în siguranţă în dimineaţa asta, împreună cu Kasigi Yabu-san.

— O ! Am fost aşa de îngrijorată pentru ei. Au plecat pe mare cu o zi înaintea mea. Şi noi am fost oarecum prinşi de *tai-fun* lîngă Nagoya, dar, pentru noi, n-a fost aşa de rău. Mi-a fost teamă că pe mare... O, asta e o uşurare.

— Nici aici n-a fost aşa de rău, în afară de incendii. Mii de case au ars, dar, dacă au murit două mii de oameni. Astăzi am auzit că grosul furtunii a lovit Kyushu, pe coasta de est, şi o parte din Shikoku. Acolo au murit zeci de mii. Nimeni nu ştie încă adevărata măsură a pagubelor.

— Dar recolta ? întrebă repede Mariko.

— Aici o mare parte a fost culcată la pămînt. Ţăranii trag nădejde că o să-şi revină, dar cine ştie ? Dacă nu se-ntîmplă nici o stricăciune în Kwanto pînă la recoltă, orezul lor ar putea să ţină întreaga împărăţie anul acesta şi anul viitor.

— Ar fi mult mai bine dacă seniorul Toranaga ar fi stăpînul unei asemenea recolte şi nu Ishido. *Neh ?*

— Da, dar, iartă-mă, nouăsprezece zile nu sînt de ajuns ca să strîngi recolta, cu toate rugile de pe lume.

Mariko îşi termină *saké*-ul.

Kiri spuse :

— Dacă nava lor a plecat cu o zi înaintea ta, tu trebuie să te fi grăbit tare mult.

— Am socotit că e mai bine să nu tîndălesc, Kiri-chan. Pentru mine nu e nici o plăcere să călătoresc.

— Şi Buntaro-san ? E bine ?

— Da. Acum răspunde de Mishima şi de tot hotarul. L-am văzut pentru scurt timp cînd am venit încoace. Ştii unde stă Kasigi Yabu-sama ? Am un mesaj pentru el.

— Într-una din casele de oaspeți. Am să aflu care, și am să-ți trimit vorbă îndată. Kiri acceptă să i se mai toarne vin. Mulțumesc, Mariko-san. Am auzit că Anjin-san e încă pe galeră.

— El e un om foarte inteligent, Kiri-san. Este de mare folos stăpînului nostru.

— Am auzit. Vreau să aflu totul despre el, despre cutremur și toate veștile tale. A, da, mîine seară este o serbare dată de seniorul Ishido pentru ziua de naștere a doamnei Ochiba. Bineînțeles că tu ai să fii invitată. Am auzit că are să fie invitat și Anjin-san. Doamna Ochiba vrea să-l vadă cum arată. Îți amintești, moștenitorul l-a întîlnit o dată. Nu atunci l-ai văzut și tu prima oară ?

— Da. Bietul om, o să fie arătat tuturor ca o balenă captivă ?

— Da. Kiri adăugă calm : Noi toți sîntem captivi, Mariko-chan, fie că ne place, fie că nu.

Uraga se furișa grăbit pe alee, în jos, către țărm ; noaptea era întunecată, cerul senin și plin de stele, iar aerul plăcut. Purta o sutană portocalie, cu falduri, de preot budist, și nelipsita-i pălărie și sandale ieftine, de pai. În spatele lui se aflau depozitele și clădirea înaltă, aproape europeană, a misiunii iezuite. Dădu colțul și-și mări pasul. Nu erau decît cîțiva oameni prin preajmă. Un grup de samurai în gri, cu făclii, patrula pe țărm. Cînd trecu pe lîngă ei, își încetini pasul politicos, păstrînd totuși aroganța unui preot. Samuraii abia dacă-l băgară în seamă.

Merse sigur pe el de-a lungul coastei, pe lîngă bărcile de pescuit de pe plajă, simțind mirosul puternic al mării și al țărmului în briza ușoară. Mareea era joasă. Pescarii de noapte, care prindeau pește cu ostia la lumina torțelor, împînzeau golful și bancurile de nisip ca niște roiuri de licurici. La două sute de pași în față, se aflau digurile și debarcaderele acoperite de crustacee. La unul din ele era ancorată o *lorcha* iezuită, cu steagurile Portugaliei și ordinului iezuit fluturînd, cu torțe și mai mulți samurai în gri lîngă schela de bord. Își schimbă direcția, ca să ocolească nava, apucînd-o iar spre oraș, apoi o tăie în jos, pe

Strada a Nouăsprezecea, o coti pe alei întortocheate și ieși iar în drumul ce însoțea debarcaderele.

— Tu ! Stai !

Ordinul veni din întuneric. Uraga se opri, cuprins brusc de panică. Uniformele gri ieșiră la lumină și-l înconjurară.

— Unde mergi, preotule ?

— La răsărit de oraș, spuse Uraga poticnindu-se, fără pic de salivă în gură. La altarul nostru Nichiren.

— A, ești budist Nichiren [1], *neh* ?

Un alt samurai spuse răgușit

— Eu nu sînt dintr-ăștia. Eu sînt zen-budist, precum seniorul și generalul nostru.

— Zen... a, da, zen-ul ! e cel mai bun, spuse altul. Aș vrea să pot pricepe și eu cum vine asta. E prea greu pentru bătrîna mea căpățînă.

— Nădușește cam mult pentru un preot, nu ? De ce năduști ?

— Vrei să zici că preoții nu nădușesc ?

Cîțiva rîseră și cineva ridică o torță mai aproape.

— De ce-ar năduși ? spuse omul răgușit. Ei nu fac altceva decît să doarmă toată ziua, să-mpartă perna toată noaptea cu femeile și tot timpul să se-ndoape cu mîncare, pentru care n-au muncit niciodată. Preoții sînt paraziți, precum muștele.

— Hei, dăi pace, el nu e decît...

— Scoate-ți pălăria, preotule.

Uraga înțepeni.

— De ce ? Și de ce vă bateți joc de un om care-l slujește pe Buddha ? Buddha nu vă face nici...

Samuraiul înaintă amenințător.

— Am zis să-ți scoți pălăria !

Uraga se supuse. Capu-i era proaspăt ras, așa cum trebuia să fie capul unui preot și el binecuvîntă acel *kami*, sau spirit, sau dar trimis de Buddha, care-l făcuse să-și ia această precauție în plus, în caz că era prins încălcînd ordinele. Toți samuraii lui Anjin-san primiseră poruncă să rămînă pe corabie pînă la alte instrucțiuni venite de sus.

— N-aveți nici un temei să vă purtați grosolan, izbucni el cu o inconștientă autoritate iezuită. Ca să-l slujești pe

---

[1] Sectă budistă denumită astfel după fondatorul ei : Nichiren (1222—1282).

Buddha trebuie să duci o viață onorabilă, să te faci preot e un lucru onorabil, așa ar trebui să fie ultima parte a bătrîneții oricărui samurai. Sau voi nu știți nimic despre *bushido* ? Unde vă sînt bunele maniere ?

— Ce ? Ești samurai ?

— Bineînțeles că sînt samurai. Altfel cum aș îndrăzni să stau de vorbă cu samuraii despre proastele maniere ? Uraga își puse pălăria. Ați face mai bine să patrulați decît să vă legați și să insultați preoți nevinovați !

Se îndepărtă semeț, simțind cum îl lasă genunchii. Samuraii îl priviră o vreme, apoi unul scuipă.

— Preot !

— A avut dreptate, spuse posac samuraiul în vîrstă. Unde îți e buna-cuviință ?

— Îmi pare rău. Vă rog să mă iertați.

Uraga merse de-a lungul drumului, foarte mîndru de el însuși. Cînd se mai apropie de galeră, deveni iar prudent și așteptă o clipă la adăpostul unei clădiri. Apoi, adunîndu-și forțele, păși în zona luminată de torțe.

— Bună seara, spuse el politicos samurailor în gri care leneveau pe lîngă schela de bord, apoi adăugă binecuvîntarea religioasă : *Namu Amida Butsu.* În numele lui Buddha Amida.

— Mulțumesc. *Namu Amida Butsu.*

Uniformele gri îl lăsară să treacă fără nici o opreliște. Ordinele lor interziceau barbarului și tuturor samurailor să pună piciorul pe țărm, cu excepția lui Yabu și a gărzii lui de onoare. Nimeni nu spusese nimic despre preotul budist care călătorea cu nava.

Teribil de obosit, Uraga urcă pe puntea principală.

— Uraga-san, îl strigă încet Blackthorne de pe dunetă. Vino aici.

Uraga clipi repede ca să-și obișnuiască ochii cu întunericul. Îl văzu pe Blackthorne și simți mirosul rînced al unui trup nespălat și știu că cea de a doua umbră trebuia să fie a celuilalt barbar, cu un nume pe care nu putea să-l pronunțe și care, de asemeni, vorbea portugheza. El aproape uitase cum era să fii departe de mirosul barbar, care fusese parte din viața lui trecută. Anjin-san era singurul care nu puțea. De aceea îl și putea sluji.

— O , Anjin-san, spuse el în șoaptă, și-și croi drum spre el, salutînd scurt cele zece străji răspîndite pe punte.

Aşteptă la piciorul pasarelei pînă ce Blackthorne îi făcu semn să urce pe dunetă. A mers foarte...

— Aşteaptă, îl avertiză Blackthorne, la fel de încet şi-i făcu semn. Priveşte pe ţărm. Acolo, lîngă magazie. Îl vezi ? Nu, puţin mai la nord... acolo, îl vezi acum ?

O umbră se mişcă rapid apoi se cufundă iar în întuneric.

— Cine a fost ?

— Te-a urmărit de cînd ai ajuns la drumul spre corabie. El s-a ţinut după tine. Nu l-ai văzut deloc ?

— Nu, Alteţă, răspunse Uraga şi presimţirile sumbre îi reveniră. N-am văzut pe nimeni, n-am simţit pe nimeni.

— N-avea săbii, deci nu era samurai. Să fie un iezuit ?

— Nu ştiu. Nu cred... am fost foarte atent. Vă rog să mă iertaţi că nu l-am văzut.

— N-are importanţă. Blackthorne îşi aruncă privirile spre Vinck. Du-te acum jos, Johann. Am să termin eu cartul ăsta şi am să te trezesc în zori. Mulţumesc c-ai aşteptat.

Vinck îşi atinse cu mîna cîrlionţul din frunte şi părăsi duneta. Mirosul rînced dispăru o dată cu el.

— Începusem să mă îngrijorez pentru tine, spuse Blackthorne. Ce s-a întîmplat ?

— Mesagerul lui Yabu-sama s-a mişcat încet, Anjin-san. Acesta e raportul meu : am mers cu Yabu-sama şi am aşteptat în afara castelului, de la prînz pînă după ce s-a lăsat întunericul, cînd...

— Ce ai făcut tot timpul ăsta ? Întocmai.

— Întocmai, Alteţă ? Am ales un loc liniştit lîngă piaţă, de unde să se vadă Primul Pod, şi am început să meditez — practică iezuită, Anjin-san —, dar nu despre Dumnezeu, ci doar despre Domnia ta, despre Yabu-sama şi viitorul Vostru, Alteţă. Uraga zîmbi. Mulţi trecători au pus monede în bolul meu de cerşit. Mi-au lăsat trupul să se odihnească şi mintea să rătăcească, deşi eu urmăream Primul Pod tot timpul. Mesagerul lui Yabu-sama a venit după lăsarea întunericului şi s-a prefăcut că se roagă cu mine pînă am rămas aproape singuri. Apoi mi-a şoptit aşa : „Yabu-sama spune că va rămîne la castel la noapte şi se va întoarce mîine dimineaţă. Mîine seară urmează să fie o petrecere la castel, dată de generalul Ishido, la care vei fi invitat şi Domnia ta. În cele din urmă, Domnia ta va trebui să ai în vedere «şaptezeci».“ Uraga se zgîia

la el. Samuraiul a repetat asta de două ori, așa că eu bănui că e ceva încifrat, Alteță.

Blackthorne dădu din cap, dar nu-i spuse că acesta era unul dintre multele semnale stabilite dinainte între el și Yabu. „Șaptezeci" însemna că trebuia să se asigure că nava e gata pentru o retragere grabnică în larg. Dar, cum toți samuraii săi, marinarii și vîslașii, erau consemnați la bord, nava era deja pregătită. Fiecare dintre oamenii săi era conștient că se află în apele inamicului și Blackthorne știa că n-o să fie nevoie de nici un efort ca să iasă cu nava în larg.

— Zi-i mai departe, Uraga-san.

— Asta a fost tot, afară doar că mai aveam să vă spun că Toda Mariko-san a sosit astăzi.

— O ! Ea a... Nu e foarte scurt timpul pentru o călătorie pe uscat de la Yedo pînă aici ?

— Da, Alteță. De fapt, cînd eu așteptam, am văzut suita ei traversînd podul. Era după prînz, la mijlocul Orei Caprei. Caii erau numai spume și plini de noroi, iar purtătorii de palanchin foarte obosiți. Yoshinaka-san era în fruntea lor.

— Te-a văzut vreunul dintre ei ?

— Nu, Alteță. Nu, nu cred să mă fi văzut.

— Cîți erau ?

— Cam două sute de samurai, cu hamali și cai pentru bagaje. Erau escortați de samurai în gri, de două ori numărul lor. Unul din caii cu bagaje avea panere cu porumbei călători.

— Bun. Mai departe ?

— De-ndată ce-am putut, am plecat. Lîngă misiune e o prăvălie cu de-ale mîncării, unde se adună mulți negustori, samsari într-ale orezului și mătăsii, oameni de la misiune. Am... am mers acolo, am mîncat și am ascultat. Părintele Superior se află iar aici. A crescut numărul convertiților în Osaka și-n împrejurimi. S-a dat învoire pentru o mare liturghie peste douăzeci de zile, în cinstea seniorilor Kiyama și Onoshi.

— Asta e important ?

— Da, și surprinzător ca o asemenea slujbă să fie încuviințată pe față. Urmează să se prăzmuiască sfîntul Bernard. Douăzeci de zile înseamnă ziua următoare după ceremonia de supunere în fața Slăvitului Împărat.

Yabu îi spusese lui Blackthorne despre împărat, punîndu-l pe Uraga să tălmăcească. Vestea se răspîndise pe toată nava, făcînd să crească presimţirile negre ale fiecăruia privind dezastrul.

— Ce altceva ?

— În piaţă circulă multe zvonuri. Mai toate rău prevestitoare. Yodoko-sama, văduva lui *taikō*, e foarte bolnavă. Asta e rău, Anjin-san, pentru că sfatul ei e totdeauna ascultat şi e întotdeauna înţelept. Unii zic că seniorul Toranaga se află deja lîngă Nagoya, alţii că n-a ajuns încă la Odawara, aşa că nimeni nu ştie ce să creadă. Toţi sînt de aceeaşi părere că recolta o să fie foarte proastă anul acesta, aici, în Osaka, ceea ce înseamnă că devine şi mai important Kwanto-ul. Mai toţi cred că războiul civil o să înceapă de-ndată ce seniorul Toranaga va fi mort, cînd marii *daimyo* or să pornească să se lupte între ei. Preţul aurului este foarte mare şi dobînzile au crescut la şapte părţi din zece, ceea ce...

— E cu neputinţă să fie atît de mult, poate că te-nşeli.

Blackthorne se ridică să-şi dezmorţească şalele, apoi se rezemă obosit de parapet. Uraga şi toţi samuraii se ridicară şi ei politicos. Ar fi dat dovadă de proaste maniere să rămînă aşezaţi cînd stăpînul lor era în picioare.

— Vă rog să mă iertaţi, Anjin-san, spunea Uraga, niciodată n-a fost la mai puţin de jumătate şi, de obicei, e între şase şi şapte părţi, chiar şi opt. În urmă cu aproape douăzeci de ani Părintele Superior a adresat o cerere Sfîntului Pă... a adresat o cerere Papei ca să ne îngăduie... să îngăduie ordinului să dea împrumuturi cu o dobîndă de o parte la zece. El a avut dreptate, că sugestia lui — care a fost aprobată, Anjin-san — avea să aducă faimă creştinismului şi mulţi convertiţi, pentru că, bineînţeles, numai creştinii puteau să capete împrumuturi care întotdeauna erau modeste. În ţara Domniei tale nu plătiţi dobînzi atît de mari ?

— Rareori. Asta-i cămătărie ! Ştii se-nseamnă „cămătărie" ?

— Da, cunosc cuvîntul, dar la noi nu este considerată cămătărie decît dacă trece de parte pentru parte. De asemeni, voiam să-i spun Domniei tale că acum preţul orezului e foarte mare şi asta e un semn rău ; este îndoit faţă de acum cîteva săptămîni, cînd am fost eu aici. Terenul e ieftin. Acum ar fi bine de cumpărat pămînt

aici. Sau o casă. În timpul *tai-fun*-ului şi focului probabil zece mii de case au fost distruse din temelii şi două-trei mii de oameni au murit. Asta e tot, Anjin-san.

— Foarte bine. Te-ai descurcat foarte bine. Ţi-ai greşit meseria !

— Alteţă ?

— Nimic, spuse Blackthorne, neştiind cît putea să-l necăjească pe Uraga. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulţumesc, Alteţă.

Blackthorne se gîndi o clipă, apoi îl întrebă despre serbarea de a doua zi şi Uraga îl sfătui cît putu mai bine. În cele din urmă, Uraga îi povesti cum scăpase de patrulă.

— Părul te-ar fi dat de gol ? întrebă Blackthorne.

— O, da. Ar fi fost destul pentru ei ca să mă ducă la ofiţerul lor. Uraga îşi şterse sudoarea de pe frunte. Iertaţi-mă, e foarte cald, *neh ?*

— Foarte, încuviinţă Blackthorne politicos şi-şi lăsă mintea să cearnă veştile primite. Privi spre mare, verificînd inconştient cerul, apa şi vîntul. Totul era bine şi-n ordine, bărcile pescăreşti se mişcau alene, încoace şi-ncolo, duse de valuri, iar în prora fiecăreia, sub un felinar, stătea un om care, din cînd în cînd, străpungea apa cu ostia, scoţînd mai întotdeauna un chefal, care se-ncovriga şi se răsucea în vîrful ţepuşii.

— Un ultim lucru, Alteţă. Am fost la misiune, i-am dat roată. Străjile erau cu ochii în patru şi n-aş fi putut intra sub nici un chip acolo, cel puţin aşa cred. Am privit o vreme şi, înainte de a pleca, am văzut-o pe Chimmoko, slujnica doamnei Toda, intrînd înăuntru.

— Eşti sigur ?

— Da. Mai era o slujnică cu ea. Cred...

— Doamna Mariko ? Mascată ?

— Nu, Alteţă. Sînt sigur că n-a fost... slujnica asta, cea de-a doua, era prea înaltă.

Blackthorne privi iar în direcţia mării şi murmură mai mult pentru el :

— Ce vrea să-nsemne asta ?

— Doamna Mariko e creş..., e catolică, *neh ?* Ea-l ştie pe Părintele Superior foarte bine. El a convertit-o. Doamna Mariko este cea mai importantă doamnă, cea mai renumită din împărăţie, după cele trei de cel mai înalt rang : doamna Ochiba, doamna Genjiko şi Yodoko-sama, soţia lui *taikō*.

— Mariko-san poate că vrea să se spovedească. Sau o liturghie ? Sau cere o întrevedere ? A trimis-o pe Chimmoko să le aranjeze ?

— Una din ele sau toate la un loc, Anjin-san. Toate doamnele *daimyo*-ilor, atît prietenii generalului Ishido cît şi cei care i s-ar putea împotrivi, nu pot părăsi castelul, ***neh*** ? O dată ce au intrat, rămîn acolo precum peştii într-un bol de aur, aşteptînd să fie prinşi cu ostia.

— Ajunge ! Destul cu cobitul !

— Îmi cer iertare. Oricum, Anjin-san, cred că acum doamna Toda n-o să mai iasă din castel. Pînă în cea de a nouăsprezecea zi.

— Ţi-am spus să termini ! Ştiu cum e cu ostaticii şi cu ultima zi.

Se făcu linişte pe punte. Toate vocile amuţiră. Străjile se odihneau liniştite, aşteptînd să li se termine cartul. Apa mică clipocea lovind nava, iar parîmele scîrţîiau plăcut.

După o clipă, Uraga spuse :

— Poate că Chimmoko a adus o cerere, o rugăminte ca să se ducă Părintele Superior la ea. Ea precis a fost sub pază cînd a traversat Primul Pod. Cu siguranţă. Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Jinsai s-a aflat sub pază de-ndată ce a trecut de hotarele seniorului Toranaga, *Neh* ?

— Putem afla dacă Părintele Superior se duce la castel ?

— Da, e uşor.

— Cum ştim ce s-a spus... sau ce s-a făcut ?

— E foarte greu. Îmi pare foarte rău, dar ei au să vorbească în portugheză sau latină, *neh* ? Şi cine le vorbeşte pe amîndouă, în afară de Domnia ta şi de mine ? Eu aş fi recunoscut de amîndoi. Uraga arătă spre castel şi spre oraş. Acolo sînt mulţi creştini. Oricare din ei ar primi o răsplată grasă dacă te-ar lichida pe Domnia ta sau pe mine, *neh* ?

Blackthorne nu răspunse. Nici nu era nevoie de un răspuns. El privea donjonul ce se profila pe cerul înstelat şi-şi aminti ce-i spusese Uraga despre comorile legendare, de neînchipuit, pe care le apăra şi care fuseseră strînse din impozitele prădalnice puse de *taikō* asupra împărăţiei. Dar acum mintea lui era la ce putea Toranaga să facă, să gîndească şi să plănuiască, şi unde exact se afla

Mariko, şi ce rost avea să meargă mai departe la Nagasaki.

— Atunci spui că cea de a nouăsprezecea zi e ultima zi, ziua morţii, Yabu-san ? repetase el, aproape făcîndu-i-se greaţă de ştirea că acum se închidea capcana asupra lui Toranaga. Deci şi asupra lui şi a lui *Erasmus*.

— *Shigata ga nai !* Mergem la Nagasaki şi ne întoarcem repede, înţelegi ? Numai patru zile, ca să facem rost de oameni. Apoi venim înapoi.

— Dar de ce ? Cînd Toranaga e aici, toţi morţi, *neh* ? spusese el.

Yabu se dusese la ţărm spunîndu-i că poimîine aveau să plece. Fierbînd de furie, îl privise îndepărtîndu-se, dorind să fi venit cu *Erasmus*, nu cu galera. Dacă l-ar fi avut pe *Erasmus*, ştia că ar fi ocolit cumva Osaka şi s-ar fi îndreptat direct spre Nagasaki sau, şi mai probabil, s-ar fi dus în larg, să găsească vreun port bine adăpostit, dar i-ar fi trebuit o veşnicie să-şi instruiască vasalii să manevreze nava.

Eşti nebun, se mustră singur. Cu micul echipaj pe care-l ai acum, n-ai fi putut nici s-o tragi aici la debarcader, ce să mai vorbim să fi găsit portul acela în care să aştepţi pînă trecea furtuna diavolului. Ai fi fost deja mort.

— Nu vă faceţi griji, Alteţă. *Karma*, spunea Uraga.

— Da. *Karma*.

Atunci Blackthorne auzi pericolul din direcţia mării, iar trupul i se mişcă înainte ca mintea să i-o fi poruncit ; se răsuci exact cînd săgeata trecu şuierînd la un fir de păr pe lîngă el şi se înfipse zbîrnîind în peretele navei. Se aruncă spre Uraga ca să-l tragă jos, la adăpost, cînd o altă săgeată se înfipse în gîtul lui Uraga, apoi amîndoi se ghemuiră la adăpost, pe punte. Uraga urla, samuraii strigau şi priveau scrutător în larg. Uniformele gri din garda de pe ţărm dădură năvală pe galeră. O altă săgeată veni din noapte, din direcţia mării şi toţi se răspîndiră să se adăpostească. Blackthorne se tîrî pînă la parapet şi privi printr-o gură de scurgere a apei şi văzu în apropiere o barcă pescărească stingîndu-şi felinarul ca să se facă nevăzută în întuneric. Toate bărcile făcură la fel şi, pentru o clipă, zări vîslaşii trăgînd nebuneşte la rame, în timp ce săbiile şi arcurile străluceau în întuneric.

Urletul lui Uraga se transformă într-o agonie bolborosită, ce te seca la inimă, iar uniformele gri dădură buzna pe dunetă, cu arcurile pregătite, vacarmul cuprinzînd acum toată nava. Vinck urcă în goană pe punte, adus de mijloc, şi cu pistolul gata să tragă.

— Doamne, ce se-ntîmplă... eşti teafăr, pilotule ?

— Da. Fii atent... ei sînt în bărcile pescăreşti !

Blackthorne se tîrî înapoi spre Uraga, care trăgea de săgeată, sîngele prelingîndu-i-se din nas, gură şi urechi.

— Dumnezeule ! bolborosi Vinck.

Blackthorne prinse cu o mînă coada săgeţii, iar pe cealaltă şi-o puse pe carnea caldă, care zvîcnea, şi trase cu toată forţa. Săgeata ieşi pe de-a-ntregul, dar în urma ei sîngele ţîşnea şuvoi. Uraga începu să se sufoce.

Uniformele gri şi samuraii lui Blackthorne se strînseră în jurul lor. Unii aduseseră scuturi şi-l acoperiră pe Blackthorne fără să se sinchisească de viaţa lor. Alţii tremurau la adăpost, deşi pericolul trecuse. Alţii urlau în noapte, trăgînd salve de săgeţi în întuneric, poruncind bărcilor pescăreşti dispărute să se întoarcă.

Blackthorne îl ţinea pe Uraga în braţe neajutorat, ştiind că trebuie să facă ceva, dar nu ştia ce, pentru că nu mai era nimic de făcut. Mirosul pătrunzător, dulceag al morţii îl simţea deja în nări, în timp ce-şi spunea, dispreţuindu-se : „Doamne, îţi mulţumesc că nu e sîngele meu, nu e al meu, îţi mulţumesc, Doamne".

Văzu ochii rugători ai lui Uraga, gura ce i se mişca fără să scoată nici un sunet, înecîndu-se doar, pieptul ridicîndu-i-se şi coborînd, apoi îşi văzu propriile degete mişcîndu-se singure şi făcînd semnul crucii deaspura ochilor şi simţi trupul lui Uraga înfiorîndu-se şi zvîrcolindu-se, gura urlînd, fără să scoată nici un sunet, amintindu-i de peştii străpunşi de ostie.

După un timp infernal de lung, Uraga muri.

Capitolul 53

Blackthorne intra acum în castel cu garda sa de onoare din douăzeci de vasali, înconjurat de o escortă de uniforme gri, de zece ori mai numeroasă decît a sa. Îşi purta cu

mîndrie uniforma nouă, chimonoul maro cu cele cinci însemne ale lui Toranaga, şi, pentru prima oară, o tunică de ceremonii, cu umeri imenşi, scrobiţi. Părul blond, ondulat era strîns într-o coadă îngrijită. Săbiile pe care i le dăruise Toranaga îi ieşeau atît cît trebuie din eşarfă. În picioare purta şosete-*tabi* noi şi sandale în curele.

La fiecare răscruce erau uniforme gri cu nemiluita, acoperind toate crestele zidurilor, într-o etalare covîrşitoare a forţei lui Ishido. Toţi *daimyo*, generalii, ofiţerii samurai de vază din Osaka fuseseră invitaţi pentru acea seară în marea sală de ceremonii, pe care *taikō* o construise în interiorul primului cerc de fortificaţii. Soarele asfinţise şi noaptea se apropia cu paşi repezi.

Am avut mare ghinion să-l pierd pe Uraga, gîndea Blackthorne, încă neştiind dacă atacul fusese împotriva lui sau a lui Uraga. Am rămas fără cea mai bună sursă de informaţii pe care aş fi putut-o avea vreodată.

— La prînz mergi la castel, Anjin-san, îi spusese Yabu în dimineaţa asta, cînd se întorsese pe galeră. Uniformele gri vin să te ia. Înţelegi ?

— Da, Yabu-sama.

— Acum sîntem destul de în siguranţă. Îmi pare rău în legătură cu atacul. *Shigata ga nai !* Uniformele gri te duc în loc sigur. În noaptea asta stai la castel. Toranaga are aripa lui de castel. Şi ziua următoare mergem la Nagasaki.

— Avem învoire ? întrebase el.

Yabu îşi clătinase capul exasperat.

— Ne prefacem că mergem la Mishima să-l aducem pe seniorul Hiro-matsu. Şi pe seniorul Sudara cu familia. Înţelegi ?

— Da.

— Bun. Culcă-te acum, Anjin-san. Nu-ţi face griji din pricina atacului. S-a poruncit ca toate bărcile să stea departe. Acum e *kinjiru* aici.

— Înţeleg. Vă rog să mă iertaţi, ce se-ntîmplă diseară? De ce eu la castel ?

Yabu zîmbise şi-i spusese că urma să fie arătat oaspeţilor şi că Ishido era dornic să-l revadă.

— Ca oaspe ai să fii în siguranţă, încheiase el şi plecase de pe galeră.

Blackthorne coborîse în cabina de jos, lăsîndu-l pe Vinck de veghe, dar, tocmai cînd era cufundat adînc în somn, Vinck îl trezise şi alergase din nou pe punte.

O fregată portugheză, cu douăzeci de tunuri intra cu viteză în port, înclinată sub velatura maximă.

— Ticălosul e grăbit, spuse Vinck, cuprins de teamă.

— Trebuie să fie Rodrigues. Nimeni altul n-ar intra în port cu o asemenea velatură.

— Dac-aş fi în locul tău, pilotule, aş pleca dracu de-aici, cu reflux sau fără reflux. Doamne, sîntem ca muştele în sticla cu grog. Să plecăm...

— Stăm ! Nu poţi să pricepi ? Stăm pînă ni se dă voie să plecăm. Chiar dacă ar veni la ţărm Papa, laolaltă cu regele Spaniei şi cu toată blestemata de Armada, stăm pînă spune Ishido că putem pleca !

Coborîse iarăşi în cabină, dar somnul nu se mai lipise de el. La prînz sosiseră uniformele gri. Puternic escortat, plecase cu ei la castel. Străbătuseră oraşul pe străzi întortocheate, trecînd pe lîngă terenul de execuţie ; cele cinci cruci încă mai erau acolo, cu inşii tot răstigniţi şi umiliţi, iar la fiecare cruce stăteau cîte doi lăncieri şi mulţimea îi privea. Retrăi agonia şi teroarea ambuscadei. Mîna ce simţea mînerul sabiei, chimonoul de pe el, proprii-i vasali care-l însoţeau nu-i micşoraseră spaima.

Uniformele gri îl conduseseră în partea de castel rezervată lui Toranaga, pe care el o vizitase prima oară, şi unde încă se mai aflau Kiritsubo, doamna Sazuko şi copilul, împreună cu restul samurailor lui Toranaga. Acolo făcuse o baie şi găsise noile haine rînduite pentru el.

— Doamna Mariko e aici ?

— Nu, Alteţă, îmi pare rău, îi spusese slujnica.

— Atunci unde o pot găsi, te rog ? Am mesaj urgent.

— Îmi pare rău, Anjin-san, nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi.

Nici unul din servitori nu-l ajutase. Toţi spuneau : „Îmi pare rău, nu ştiu".

Se îmbrăcase, apoi se uitase în dicţionar spre a-şi aminti cuvintele cheie de care va avea nevoie şi se pregătise cît putuse de bine. Apoi se dusese în grădină ca să privească rocile crescînd, dar ele nu creşteau niciodată.

Îşi îndepărtă neliniştea şi păşi pe podul de lemn. Din toate părţile veneau alţi musafiri însoţiţi de uniforme gri,

care se îndreptau pe același drum. Simțea cum îl priveau pe furiș.

Picioarele-i duseră sub ultimul grilaj cu țepi și soldații lui în gri îl conduseră iar prin labirintul de alei spre ușa uriașă. Aici îl părăsiră. La fel și oamenii lui. Se retraseră cu toții împreună cu alți samurai, spre a-l aștepta. El păși drept înainte în hăul luminat de torțe

Era o sală uriașă, cu tavan înalt, cu grinzi și cu ornamente de aur. Coloane aurite sprijineau grinzile făcute din lemn de esențe rare, lăcuit și lustruit, la fel ca lambriurile de pe pereți. Se aflau aici cinci sute de samurai cu doamnele lor îmbrăcate în toate culorile curcubeului, parfumurile amestecîndu-li-se cu aromele lemnului exotic ce ardea în minusculele miresmare de pe pereți. Blackthorne străbătu cu ochii mulțimea ca s-o găsească pe Mariko, sau pe Yabu, sau vreo față prietenoasă, dar nu află nici una. Pe o latură erau aliniați oaspeții care așteptau să se încline în fața platformei ridicate în celălalt capăt. Omul de la curtea imperială, Ogaki Takamoto, stătea acolo în picioare. Blackthorne îl recunoscu pe Ishido, înalt, slab și despotic, și el tot lîngă platformă, și își aminti cu o limpezime de neînchipuit forța zdrobitoare a omului din fața sa și apoi propriile lui degete încleștîndu-se în jurul gîtului, gata să-l sugrume.

Pe platformă se afla doar doamna Ochiba, singură. Stătea comod pe o pernă. Chiar de la această distanță se vedea bogăția exagerată a chimonoului, din cea mai bună mătase, albastră-vineție, cu fir de aur. „Doamna cea mai însemnată", o numise Uraga cu teamă, povestindu-i multe despre ea și viața ei, în timpul călătoriei.

Era zveltă, cu un trup aproape de fetișcană, cu o piele albă, luminoasă. Dați cu fard, ochii-i negri, de culoarea porumbelor, păreau și mai mari, sprîncenele-i erau arcuite și părul aranjat ca un coif înaripat.

Defilarea oaspeților înainta anevoie. Blackthorne stătea pe margine, într-un cerc de lumină, cu un cap mai înalt decît cei din preajmă. Se trase politicos într-o parte ca să facă loc unor oaspeți care treceau și văzu ochii Ochibei, întorcîndu-se spre el. Acum îl privea și Ishido. Își spuseră ceva unul celuilalt iar ea își flutura evantaiul. Își îndreptară din nou privirile spre el. Se trase stînjenit spre perete ca să nu mai bată la ochi, dar o uniformă gri îi bară drumul.

— *Dozo,* spuse samuraiul politicos, arătînd spre cei aliniaţi.

— *Hai, domo,* spuse Blackthorne şi trecu la loc.

Cei din faţa lui se înclinară, la fel şi cei care veneau după el. Le răspunse cu aceeaşi plecăciune. Curînd conversaţia amuţi. Toată lumea privea spre el.

Încurcaţi, bărbaţii şi femeile aliniaţi în faţa lui se dădură la o parte. Acum nu mai era nimeni între el şi podium. Pentru o clipă înţepeni. Apoi, într-o tăcere mormîntală, înaintă.

În faţa podiumului îngenunche şi se înclină ceremonios, o dată spre ea şi o dată spre Ishido, aşa cum îi văzuse pe ceilalţi făcînd. Se ridică din nou, înlemnit de teamă că au să-i cadă săbiile sau c-o să alunece şi are să se facă de rîs, dar totul merse destul de bine şi începu să se retragă.

— Te rog, aşteaptă, Anjin-san, spuse ea.

El se opri.. Strălucirea pielii parcă i se accentuase, la fel şi feminitatea ei. Simţi el senzualitatea extraordinară ce o învăluia, fără vreun efort conştient din partea ei.

— Se spune că vorbeşti limba noastră.

Vocea ei avea un timbru cu totul aparte.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, începu Blackthorne folosind stocul de expresii învăţat dinainte, poticnindu-se uşor din cauza nervozităţii. Îmi cer iertare, dar trebuie să mă slujesc de cuvinte scurte şi vă rog respectuos să folosiţi cuvinte foarte simple cu mine ca să pot avea onoarea de-a vă înţelege. Ştia, fără nici o îndoială, că viaţa putea foarte uşor să-i depindă de răspunsurile date. Acum atenţia tuturor era îndreptată asupra sa. Apoi îl observă pe Yabu înaintînd cu grijă prin mulţime ca să vină mai aproape. Pot să vă felicit respectuos pentru ziua dumneavoastră de naştere şi să mă rog să trăiţi şi să vă bucuraţi de o mie de ori şi mai mult.

— Acestea nu sînt deloc cuvinte simple, Anjin-san, spuse doamna Ochiba foarte impresionată.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă. Le-am învăţat în noaptea trecută. Ca să le spun corect, *neh* ?

— Cine te-a învăţat ?

— Uraga-noh-Tadamasa, vasalul meu.

Ea se încruntă, apoi privi spre Ishido, care se plecă în faţă şi vorbi prea repede ca Blackthorne să prindă altceva în afară de cuvîntul „săgeţi".

— A, preotul creştin renegat, care a fost ucis noaptea trecută pe nava dumitale.

— Alteţă ?

— Omul, samuraiul, care a fost omorît, *neh* ? Noaptea trecută, pe navă. Înţelegi ?

— A, iertaţi-mă. Da, el. Blackthorne îşi aruncă privirea spre Ishido, apoi înapoi spre ea. Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, cu îngăduinţa Voastră, îl pot saluta pe domnul general ?

— Da, ai această permisiune.

— Bună seara, domnule general, spuse Blackthorne cu o politeţe studiată. Ultima oară cînd întîlnit, eu foarte nebun. Îmi pare rău.

Ishido îi întoarse plecăciunea de mîntuială.

— Da, ai fost foarte nepoliticos. Sper că n-o să mai înnebuneşti în noaptea asta sau în altă noapte.

— Foarte nebun noaptea aceea, vă rog să mă scuzaţi.

— Nebunia asta e obişnuită printre barbari, *neh* ?

O asemenea grosolănie în public, faţă de un oaspete, era ceva cumplit. Ochii lui zburară pentru o clipă spre doamna Ochiba şi descoperi că şi ea era surprinsă. Aşa că-şi încercă norocul.

— O, domnule general, aveţi foarte mare dreptate. Barbarii totdeauna la fel nebunie, dar, îmi cer iertare, acum eu sînt samurai — *hatamoto* —, am această mare, atît de mare cinste. *Eu nu mai sînt barbar.* Vorbi cu vocea-i de pe dunetă, care, fără să strige, se făcea auzită şi umplea toate ungherele. Acum înţeleg purtările de samurai... şi ceva din *bushido*. Şi *wa*. Vă rog să mă iertaţi, eu nu mai sînt barbar. *Neh* ? Spuse ultimul cuvînt ca o ameninţare, fără nici o frică. Ştia că japonezii înţeleg bărbăţia şi mîndria, preţuindu-le.

Ishido rîse.

— Deci samurai Anjin-san, spuse el bine dispus. Da, îţi primesc scuzele. Zvonurile despre curajul tău sînt adevărate. Bine, foarte bine. Şi eu trebuie să-mi cer scuze. E cumplit că ticălosul acela de *ronin* a putut face un asemenea lucru, înţelegi ? Atacul de azi-noapte.

— Da, înţeleg, Alteţă. Foarte rău. Patru oameni morţi. Unul de-al meu, trei uniforme gri.

— Da, rău, foarte rău. Nu-ţi face griji, Anjin-san. N-o să se mai întîmple. Ishido îşi aruncă gînditor privirea peste cei prezenţi. Pentru toţi era foarte limpede. Acum eu or-

don străji. Înțelegi ? Străji foarte atente. Nici un alt atac criminal. Nici unul. Acum ești păzit cu foarte mare grijă. Ești în deplină siguranță la castel.

— Mulțumesc. Îmi cer iertare pentru supărare.

— Nici o supărare. Tu ești important, *neh* ? Ești samurai. Ai un loc anume ca samurai al seniorului Toranaga. Eu nu uit... nu mai ai de ce te teme.

Blackthorne îi mulțumi din nou lui Ishido și se întoarse spre doamna Ochiba.

— Alteță, în țara mea, noi are regină... avem regină. Vă rog să-mi iertați japoneza proastă. Da, țara mea condusă de regină. În țara mea avem un obicei, trebuie totdeauna dat dar de ziua de naștere a unei doamne. Chiar și la regină. Scoase din buzunarul de la mînecă un boboc de camelie roz, pe care-l rupsese dintr-un pom din grădină. Îl așeză în fața ei, plin de teamă că mersese prea departe. Vă rog să mă iertați dacă nu bune maniere să dărui.

Ea privi floarea. Cinci sute de oameni așteptau cu respirația tăiată să vadă cum avea să răspundă ea la îndrăzneala și galanteria barbarului, și la capcana pe care, probabil fără să vrea, i-o pusese.

— Eu nu sînt regină, Anjin-san, spuse ea rar. Nu sînt decît mama moștenitorului și văduva lui *taikō*. Nu pot să primesc darul tău ca regină, pentru că nu sînt regină, n-aș putea niciodată să fiu regină, nu cer să fiu regină, nu doresc să fiu regină. Apoi zîmbi spre cei prezenți și spuse, adresîndu-se tuturor : Dar ca o doamnă, la ziua ei de naștere, aș putea să am îngăduința voastră să accept darul lui Anjin-san ?

Sala izbucni în aplauze. Blackthorne se înclină și-i mulțumi, înțelegînd doar că darul fusese primit. Cînd mulțimea se liniști din nou, doamna Ochiba spuse :

— Mariko-san, elevul tău îți face cinste, *neh* ?

Mariko își croia drum printre oaspeți, însoțită de un tînăr. Alături le recunoscu pe Kiritsubo și pe doamna Sazuko. Văzu că băiatul îi zîmbi unei tinere fete, apoi, timid, o ajunse din urmă pe Mariko.

— Bună seara, doamnă Toda, spuse Blackthorne, apoi adăugă în latină, îmbătat de succesul lui : Seara e mai frumoasă mulțumită prezenței tale.

— Mulțumesc, Anjin-san, răspunse ea în japoneză, îmbujorîndu-se. Se îndreptă spre podium, dar tînărul ră-

mase printre privitori. Mariko se înclină spre Ochiba. Eu am făcut puțin, Ochiba-sama. Totul se datorește muncii lui Anjin-san și cărții de cuvinte pe care părinții creștini i-au dat-o.

— A, da, cartea de cuvinte ! Ochiba îl puse pe Blackthorne să i-o arate și să-i explice amănunțit, cu ajutorul lui Mariko. Era fascinată. La fel și Ishido. Trebuie să facem și noi rost de cópii, domnule general. Te rog, poruncește-le să ne dea o sută de cărți. Cu acestea tinerii noștri ar putea să-nvețe curînd limba barbarilor, *neh* ?

— Da. E o ideę bună. Cu cît mai curînd vom avea propriii noștri tălmaci, cu atît mai bine. Ishido rîse. Să-i facem pe creștini să-și distrugă propria atotputernicie, *neh* ?

Un samurai cu părul cărunt, trecut de șaizeci de ani care se afla în fruntea oaspeților, spuse :

— Creștinii nu dețin nici o putere, domnule general. Noi îi rugăm pe părinții creștini, de fapt, noi stăruim ca ei să fie tălmaci și mijlocitori, pentru că sînt singurii care pot să vorbească cu ambele părți și sînt crezuți de ambele părți. Seniorul Goroda a împămîntenit obiceiul, *neh ?* Și apoi *taikō* l-a dus mai departe.

— Bineînțeles, nobile Kiyama, n-am vrut să arăt nici o desconsiderație față de *daimyo*-ii sau samuraii care au ajuns creștini. M-am referit doar la atotputernicia părinților creștini în privința nepotului spuse Ishido. Ar fi mai bine dacă oamenii noștri și nu preoții creștini, orice preoți, de altfel, ar controla negoțul nostru cu China.

Kiyama spuse :

— Nu s-a făcut niciodată vreo înșelăciune, domnule general. Prețurile sînt cinstite, negoțul merge bine și dă roade, iar sfinții părinți își controlează propriii lor oameni. Fără barbarii din sud nu există mătase, nu există negoț cu China. Fără preoți, s-ar putea s-avem multe neplăceri. Foarte multe, iertați-mă. Vă rog să mă scuzați că le-am amintit.

— A, nobile Kiyama, spuse doamna Ochiba. Sînt sigură că seniorul Ishido este onorat că l-ați adus la adevărata măsură a lucrurilor, nu e așa, domnule general ? Ce s-ar face Consiliul fără sfatul seniorului Kiyama ?

— Bineînțeles, spuse Ishido.

Kiyama se înclină rigid, fiind totuși încîntat. Ochiba privi spre tînăr și-și flutură evantaiul.

— Ce mai faci, Saruji-san ? Poate că ţi-ar plăcea să-nveţi limba barbarilor ?

Băiatul roşi sub privirea scrutătoare. Era zvelt şi bine făcut şi încerca din răsputeri să pară mai bărbat decît îl arătau cei aproape cincisprezece ani ai săi.

— O, nădăjduiesc că n-o să trebuiască s-o fac, Ochiba-sama, o, nu... dar, dacă e poruncă, voi încerca. Da, m-aş strădui foarte mult.

Isteţimea lui le stîrni rîsul. Mariko spuse mîndră în japoneză :

— Anjin-san, acesta este fiul meu, Saruji.

Blackthorne se concentrase asupra conversaţiei lor, care, în cea mai mare parte, fusese prea rapidă şi-n dialect ca s-o poată înţelege. Dar auzise „Kiyama" şi toate simţurile îi intrară-n alertă. Se înclină spre Saruji şi plecăciunea fu întoarsă conform ritualului.

— Este un bărbat straşnic, *neh* ? Eşti norocoasă să ai un fiu aşa grozav, Mariko-sama. Privea printre gene mîna dreaptă a tînărului. Era tot timpul îndoită. Apoi îşi aminti că Mariko îi spusese cîndva că naşterea fiului ei fusese prelungită şi dificilă. Bietul flăcău, gîndi. Cum poate folosi sabia ? Îşi desprinse ochii de la el. Nimeni nu observase direcţia privirii lui. În afară de Saruji. Văzu durerea şi stînjeneala de pe chipul tînărului. Eşti norocoasă să ai un băiat aşa straşnic, îi spuse lui Mariko. Sigur, e cu neputinţă, Mariko-sama, să ai un băiat atît de mare, nu destui ani, *neh* ?

Ochiba spuse :

— Intotdeauna eşti aşa de curtenitor, Anjin-san ? Întotdeauna spui lucruri atît de inteligente ?

— Vă rog ?

— Întotdeauna spui lucruri atît de inteligente ? Complimente ? Înţelegi ?

— Nu, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Pe Blackthorne îl durea capul de atîta concentrare. Cu toate acestea, cînd Mariko îi tălmăci, el răspunse cu gravitate prefăcută : O, îmi pare rău, Mariko-sama. Dacă Saruji-san este cu adevărat fiul tău, te rog să-i spui doamnei Ochiba că n-am ştiut că aici doamnele se căsătoresc la zece ani.

Ea tălmăci. Apoi adăugă ceva ce-i făcu pe toţi să rîdă.

— Ce-ai spus ?

— A ! Mariko observă privirea amenințătoare a lui Kiyama îndreptată asupra lui Blackthorne. Vă rog să mă iertați, nobile Kiyama, pot să vi-l prezint pe Anjin-san ?

Kiyama răspunse politicos la plecăciunea foarte corectă a lui Blackthorne.

— Se spune că pretinzi a fi creștin ?

— Vă rog ?

Kiyama nu binevoi să mai repete, așa că Mariko tălmăci.

— A, îmi pare rău, mărite Kiyama, spuse Blackthorne în japoneză. Da, sînt creștin, dar de alt cult.

— Cultul dumitale nu este bine primit pe domeniul meu. Nici în Nagasaki, nici în Kyushu, bănui, în nici o provincie a vreunui *daimyo* creștin.

Mariko își păstră zîmbetul pe chip. Se întreba dacă asasinul Amida, precum și atacul de noaptea trecută nu fuseseră din porunca personală a lui Kiyama. Tălmăci, fuseseră din porunca lui Kiyama. Tălmăci, atenuînd impolitețea lui Kiyama și toată lumea asculta atent.

— Eu nu sînt preot, domnule, spuse Blackthorne, adresîndu-se direct lui Kiyama. Dacă vin pe pămînturile Domniei tale, fac doar negoț; nu discuții sau predici de preot. Cu respect vă rog, doar negoț.

— Nu-mi trebuie negoțul *dumitale*. *Dumneata* n-ai ce căuta pe feuda mea. *Dumitale* îți sînt interzise pămînturile mele sub pedeapsa cu moartea. Înțelegi ?

— Da, înțeleg, spuse Blackthorne. Îmi pare rău.

— Bine. Kiyama se întoarse trufaș spre Ishido : Trebuie să-i dăm afară cu totul din împărăție pe acești barbari. Am să propun asta Consiliului la următoarea întîlnire. Trebuie s-o spun deschis că eu cred că seniorul Toranaga a fost prost sfătuit să-l facă pe oricare străin, în special pe *acest* om, samurai. Este o cale foarte periculoasă.

— Bineînțeles, asta n-are importanță ! Toate greșelile actualului senior de Kwanto vor fi îndreptate foarte curînd. *Neh ?*

— Fiecare facem greșeli, domnule general, spuse Kiyama tăios. Numai Dumnezeu este atoatevăzător și perfect. Singura greșeală *adevărată* pe care a făcut-o vreodată Toranaga este că și-a pus interesele sale mai presus de acelea ale moștenitorului.

— Da, spuse Ishido.

— Vă rog să mă iertați, spuse Mariko, dar asta nu este adevărat. Îmi pare rău, dar amîndoi vă înșelați în privința stăpînului meu.

Kiyama se întoarse spre ea și spuse politicos :

— Este întru totul firesc ca dumneata să spui acest lucru, Mariko-san, dar, vă rog, treaba asta să n-o discutăm în această seară. Deci, domnule general, unde este acum seniorul Toranaga ? Care sînt ultimele veşti ce le aveți ?

— Am aflat, prin porumbelul călător de ieri, că e la Mishima. Acum primesc rapoarte zilnic, privind înaintarea lui.

— Bun. Atunci peste două zile își va părăsi propriile hotare ? întrebă Kiyama.

— Da. Seniorul Ikawa Jikkyu e gata să-l întîmpine așa cum se cuvine rangului său.

— Bine. Kiyama zîmbi spre Ochiba. O plăcea foarte mult. În ziua aceea, doamnă, în cinstea evenimentului, poate-l rugați pe moștenitor să permită regenților să-și prezinte omagiile.

— Moștenitorul ar fi onorat, Alteță, răspunse ea, în aplauzele generale. Și după aceea, poate, Domnia ta și toți cei prezenți aici veți fi oaspeții lui la o întrecere de poezie. Poate că regenții au să fie judecătorii.

Urmară și mai multe aplauze.

— Mulțumesc, dar, vă rog, poate Domnia voastră și prințul Ogaki și cîteva doamne veți fi judecătorii.

— Foarte bine, dacă doriți.

— Doamnă, care să fie tema ? întrebă Kiyama foarte încîntat, pentru că el era vestit pentru poemele sale, după cum și pentru mînuirea sabiei și cruzimea în război.

— Te rog, Mariko-san, n-ai vrea să-i răspunzi seniorului Kiyama ? spuse Ochiba și din nou mulți din cei prezenți îi admirară abilitatea, pentru că ea era o poetesă mediocră în vreme ce Mariko era neîntrecută.

Mariko era bucuroasă că venise timpul să înceapă. Rămase o clipă pe gînduri. Apoi spuse :

— Ar trebui să fie despre *ziua de astăzi*, doamnă Ochiba, și primul vers : „Pe o ramură desfrunzită..."

Ochiba și toți ceilalți o felicitară pentru alegerea ei. Kiyama era bine dispus acum și zise :

— Minunat, dar noi va trebui să fim foarte buni ca să ne-ntrecem cu dumneata, Mariko-san.

— Sper că mă veţi scuza, Alteţă, dar eu n-o să iau parte la întrecere.

— Bineînţeles c-ai să iei parte ! rîse Kiyama. Eşti una dintre cele mai bune din împărăţie ! Fără dumneata, n-ar mai fi acelaşi lucru.

— Îmi pare rău, Alteţă, vă rog să mă iertaţi, dar eu nu voi fi aici.

— Nu înţeleg.

Ochiba spuse :

— Ce vrei să zici, Mariko-chan ?

— O, vă rog să mă iertaţi, doamnă, spuse Mariko, dar eu mîine plec din Osaka, cu doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko.

Zîmbetul lui Ishido dispăru :

— Pleci, unde ?

— Să-l întîmpinăm pe seniorul nostru, Alteţă.

— El, seniorul Toranaga, o să fie aici peste cîteva zile, *neh ?*

— Doamna Sazuko nu şi-a văzut soţul de luni de zile, iar stăpînul meu Toranaga încă n-a avut bucuria de a-şi vedea copilul. Firește că doamna Kiritsubo o să ne însoţească. Este tot atît de multă vreme de cînd el n-a văzut-o pe matroana doamnelor sale, *neh ?*

— Seniorul Toranaga va fi aici atît de curînd că nu e necesar să-l întîmpinaţi.

— Dar eu cred că e, domnule general.

Ishido răspunse răspicat :

— Abia ai sosit, Mariko-san, şi te-am aşteptat cu nerăbdare să fii printre noi. Mai ales doamna Ochiba. Din nou sînt de aceeaşi părere cu seniorul Kiyama, bineînţeles, trebuie să iei parte la întrecere.

— Îmi pare rău, dar n-am să fiu aici.

— Desigur, eşti obosită, doamnă, după drum. Cu siguranţă, acesta nu e momentul potrivit să discutăm o problemă atît de personală. Ishido se întoarse spre Ochiba. Doamna Ochiba, ar trebui, poate, să vă salutaţi restul oaspeţilor.

— Da... da, bineînţeles, spuse Ochiba tulburată.

Imediat începură cu toţii să se alinieze supuşi şi să sporovăiască neliniştiţi, dar se făcu iar tăcere cînd Mariko spuse :

— Mulţumesc, domnule general. Sînt de acord, dar aceasta nu este o problemă personală şi nu e nimic de

discutat. Eu plec mîine să-mi întîmpin seniorul așa cum se cuvine, *împreună* cu doamnele sale.

Ishido spuse cu răceală :

— Doamnă, dumneata te afli aici la invitația Fiului Cerului și te bucuri de buna primire a regenților. Te rog să ai răbdare. Seniorul dumitale va fi aici foarte curînd.

— Așa este, Alteță, dar invitația Maiestății sale imperiale este pentru ziua de douăzeci și doi. Nici eu, nici altcineva n-avem poruncă să stăm închiși în Osaka pînă atunci. Sau ni se poruncește ?

— Ți-ai uitat bunele maniere, doamnă Toda.

— Vă rog să mă iertați, acesta a fost ultimul lucru pe care am vrut să-l spun. Îmi pare rău, vă rog să mă iertați. Mariko se întoarse spre Ogaki, omul de la curtea imperială. Alteță, invitația Slăvitului îmi cere să stau aici pînă sosește Înălțimea sa ?

Ogaki își așternuse zîmbetul pe chip.

— Invitația este pentru ziua de douăzeci și doi a acestei luni, doamnă. Atunci se cere prezența dumneavoastră.

— Mulțumesc, Alteță. Mariko se înclină și-și îndreptă privirile din nou spre podium. Atunci se cere prezența mea, domnule general. Nu mai-nainte. Așa că mîine voi pleca.

— Te rog să ai răbdare, doamnă. Regenții te-au întîmpinat cu bucurie și sînt multe pregătiri de făcut în vederea sosirii Slăvitului, la care este nevoie de ajutorul tău. Acum, doamnă Ochi...

— Îmi pare rău, Alteță, dar poruncile seniorului meu sînt mai presus. Eu trebuie să plec mîine.

— N-ai să pleci mîine, Mariko-san, și ți se cere, nu, ești rugată stăruitor să iei parte la întrecerea doamnei Ochiba. Acum, doamnă...

— Deci sînt reținută aici, împotriva voinței mele ?

Ochiba spuse

— Mariko-san, hai s-o lăsăm pe altă dată, te rog.

— Îmi pare rău, Ochiba-sama, dar eu sînt un om simplu. Am spus deschis că am porunci de la seniorul meu. Dacă nu le pot da ascultare, trebuie să știu de ce. Domnule general, sînt *reținută* aici pînă în ziua de douăzeci și doi ? Dacă da, din ale cui ordine ?

— Dumneata eşti un oaspe de onoare, îi spuse Ishido cu grijă, voind s-o facă să dea înapoi. Îţi repet, doamnă, seniorul dumitale va fi aici destul de curînd.

Mariko îi simţi puterea şi lupta să-i reziste.

— Da, dar iertaţi-mă, vă întreb din nou respectuos : sînt reţinută în Osaka pentru următoarele optsprezece zile şi, dacă da, din ale cui ordine ?

Ishido rămase cu ochii pironiţi asupra ei.

— Nu, nu eşti reţinută.

— Mulţumesc, Alteţă. Vă rog să mă scuzaţi că am vorbit atît de direct, spuse Mariko.

Multe din doamnele din încăpere se întoarseră spre vecinele lor şi cîteva dădură glas în şoaptă la ceea ce era în mintea tuturor celor reţinute în Osaka împotriva voinţei lor : „Dacă ea poate să plece, atunci pot şi eu, *neh ?* Mîine plec... o, ce minunat !"

Vocea lui Ishido curmă murmurul de şoapte.

— Dar, doamnă Toda, de vreme ce ţi-ai ales să vorbeşti cu atîta nechibzuinţă, cred că este de datoria mea să cer regenţilor o ordonanţă oficială, în cazul în care şi altele ar împărtăşi neînţelegerea dumitale. Zîmbi fără milă în tăcerea îngheţată. Pînă atunci să fii pregătită să răspunzi întrebărilor regenţilor şi să primeşti hotărîrea lor.

Mariko spuse :

— Aş fi onorată, Alteţă, dar datoria mea este către seniorul meu.

— Bineînţeles, dar asta va fi doar pentru cîteva zile.

— Îmi pare rău, Alteţă, dar pentru următoarele cîteva zile, datoria mea este către seniorul meu.

— Ai să te înarmezi cu răbdare, doamnă. N-o să fie decît pentru puţin timp. Această problemă este încheiată. Acum senior Ki ...

— Îmi pare rău, dar eu nu-mi pot amîna plecarea cîtuşi de puţin.

Ishido tună :

— Dumneata refuzi să te supui Consiliului Regenţilor ?

— Nu, Alteţă, răspunse Mariko cu mîndrie. Nu, dacă ei nu trec peste datoria pe care o am faţă de seniorul meu, care e datoria de căpătîi a unui samurai !

— Ai — să — te — pregăteşti — să-i — întîmpini — pe — regenţi — cu — supunere — filială !

— Îmi pare rău, am poruncă de la seniorul meu să-i însoțesc doamnele ca să-i iasă în întîmpinare. Imediat.

Scoase un sul de hîrtie din mînecă și i-l înmînă ceremonios lui Ishido.

El rupse sigiliul și citi cu atenție. Apoi își ridică privirile și spuse :

— Chiar și așa, ai să aștepți hotărîrea regenților.

Mariko privi plină de speranță spre Ochiba, dar acolo nu găsi decît dezaprobare sumbră. Se întoarse spre Kiyama. Kiyama era la fel de tăcut și imperturbabil.

— Vă rog să mă iertați, domnule general, dar nu este nici un război, începu ea. Stăpînul meu se supune regenților, așa că pentru următoarele optsprezece...

— Nu mai e nimic de spus !

— Nu va mai fi nimic de spus, domnule general, cînd veți avea buna-cuviință să mă lăsați să isprăvesc ! Eu nu sînt un țăran pe care să-l calci în picioare. Sînt Toda Mariko-noh-Buntaro-noh-Hiro-matsu, fiică a seniorului Akechi Jinsai, mă trag din Takashima, sîntem samurai de o mie de ani și vă spun că nu voi fi niciodată prizonieră, ostatică sau închisă. Pentru următoarele optsprezece zile și pînă în *ziua* fixată de Slăvitul, eu sînt liberă să merg unde doresc, *așa cum este oricine.*

— Stăpînul... stăpînul nostru, *taikō*, a fost cîndva țăran. Mulți... mulți samurai sînt țărani, au fost țărani. Fiecare *daimyo* a fost cîndva, în trecut, țăran. Chiar și primul Takashima. Fiecare a fost cîndva țăran. Ascultă cu băgare de seamă ce-ți spun : — dumneata — *ai* — *să* — *aștepți* — hotărîrea — regenților.

— Nu. Îmi pare rău, prima mea îndatorire este să dau ascultare seniorului meu.

Furios, Ishido porni spre ea.

Deși Blackthorne nu înțelesese aproape nimic din cele ce se spuseseră, mîna dreaptă îi alunecă neobservată în mîneca stîngă, ca să fie gata să arunce stiletul ascuns.

Ishido se aplecă asupra ei.

— Ai să...

În clipa aceea se auzi o mișcare la ușă și o slujnică, înlăcrimată, se strecură prin mulțime și veni în fugă spre Ochiba.

— Vă rog să mă iertați, stăpînă, șopti ea, dar Yodokosama... întreabă de dumneavoastră... Trebuie să vă grăbiți, moștenitorul e deja acolo.

Îngrijorată, Ochiba își întoarse privirile spre Mariko și Ishido, apoi spre chipurile rămase cu ochii pironiți asupra ei. Făcu o jumătate de plecăciune către oaspeți și plecă în grabă. Ishido șovăi.

— Am să mă ocup de dumneata mai tîrziu, Mariko-san, spuse el, apoi o urmă pe Ochiba, călcînd cu pași grei pe *tatami*.

În urma lui șoaptele se porniră iar, cînd mai tare, cînd mai încet. Clopotele bătură schimbarea orei.

Blackthorne se îndreptă spre Mariko.

— Mariko-san, întrebă el, ce se-ntîmplă ?

Ea rămăsese cu ochii pironiți pe podium, privind în gol. Kiyama își desprinse mîna înțepenită pe mînerul sabiei și și-o dezmorți.

— Mariko-san !

— Da ? Da, Alteță ?

— Pot să te sfătuiesc să te întorci la casa ta ? Poate că mi se va permite să vorbesc cu dumneata mai tîrziu, să zicem la Ora Porcului.

— Da, da, bineînțeles. Vă rog... vă rog să mă scuzați, dar a trebuit s-o fac ...

Cuvintele i se pierdură.

— Aceasta e o zi nefastă, Mariko-san. Fie ca Domnul să te aibă în pază. Kiyama se întoarse cu spatele spre ea și se adresă cu autoritate celorlalți : Propun să ne întoarcem la casele noastre și să așteptăm... să așteptăm și să ne rugăm ca Dumnezeu s-o ia în pacea Lui pe doamna Yodoko repede, ușor și cu cinste, dacă i-a sunat ceasul. Privi spre Saruji, care era încă încremenit. Tu vii cu mine.

Ieși din încăpere. Saruji porni în urma lui, deși nu voia să-și părăsească mama, dar era silit de ordin și intimidat de atenția celorlalți îndreptată asupra lui.

Mariko făcu o jumătate de plecăciune spre cei prezenți și o porni spre ieșire. Kiri își umezi buzele uscate. Doamna Sazuko era lîngă ea, tremurînd neliniștită. Kiri o luă de mînă pe doamna Sazuko și, laolaltă, cele două femei o urmară pe Mariko. Yabu înaintă împreună cu Blackthorne, călcînd cu pași mari în urma lor, foarte conștienți că erau singurii samurai prezenți care purtau uniforma lui Toranaga.

Afară, uniformele gri îi așteptau.

— Dar, pe toţi zeii, ce te-a apucat să faci una ca asta ? O tîmpenie, *neh* ? se dezlănţui Yabu asupra ei.

— Îmi pare rău, spuse Mariko, ascunzînd adevăratul motiv, dorind ca Yabu s-o lase în pace, furioasă din pricina bădărăniei lui. Pur şi simplu, s-a întîmplat, Alteţă. Întîi a fost sărbătorirea unei zile de naştere şi apoi... Nu ştiu. Vă rog să mă iertaţi, Yabu-sama. Te rog să mă ierţi, Anjin-san.

Blackthorne dădu iar să spună ceva, dar Yabu nici nu-l băgă în seamă, aşa că se rezemă de stîlpul ferestrei, complet scos din răbdări, în timp ce capul îi vîjîia din pricina efortului de a pricepe ce se-ntîmplă.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, spuse Mariko şi gîndi cît de obositori sînt bărbaţii, cum trebuie să le explici totul cu atîta amănunţime. Nu sînt în stare să vadă nici măcar ce se petrece sub nasul lor.

— Ai stîrnit o furtună care-o să ne-nghită pe toţi ! Prosteşte, *neh* ?

— Da, dar nu e drept să fim ţinuţi sub cheie, iar seniorul Toranaga mi-a dat porunci să...

— Poruncile acelea sînt smintite ! Diavolii, pesemne, au pus stăpînire pe capul lui ! Va trebui să-ţi ceri scuze şi să te pleci. Acum paza o să fie şi mai strînsă, că pînă şi prin urechile acului te-ai putea strecura mai uşor. Ishido, cu siguranţă, n-o să ne mai dea hîrtii de liberă trecere pentru plecare, aşa că ai stricat totul. Privi spre Blackthorne. Acum ce facem ?

— Vă rog ?

Cei trei abia ce ajunseseră în camera de primire din casa lui Mariko, aflată în inelul exterior de fortificaţii. Pînă aici fuseseră escortaţi de samurai în gri, iar acum, în faţa porţii, erau postaţi mult mai mulţi ca de obicei. Kiri şi doamna Sazuko plecaseră la propriile lor locuinţe cu altă gardă „de onoare" de uniforme gri, iar Mariko le promisese să vină la ele după ce se întîlnea cu Kiyama.

— Dar gărzile n-or să te lase, Mariko-san, îi spusese Sazuko îngrozită.

— Nu te nelinişti, îi zisese ea. Nimic nu s-a schimbat. În castel ne putem mişca în voie, deşi cu escorte.

— Au să te oprească ! O, de ce ai ...

— Mariko-san are dreptate, copilă, îi spusese Kiri fără teamă. Nimic nu s-a schimbat. O să te vedem în curînd, Mariko-chan.

Apoi Kiri, urmată de Sazuko, intrase în aripa lor de castel, samuraii în uniforme maro închiseseră poarta fortificată, iar Mariko respirase uşurată şi pornise cu Yabu şi Blackthorne spre locuinţa ei.

Îşi amintea cum, atunci cînd stătea acolo singură, purtînd singură stindardul, văzuse mîna dreaptă a lui Blackthorne pregătindu-se să arunce stiletul şi asta îi dăduse puteri noi. Da, Anjin-san, gîndi ea. Eşti singurul pe care ştiu c-aş putea conta. Tu ai fost acolo cînd am avut nevoie de tine.

Ochii i se îndreptară spre Yabu, care stătea cu picioarele încrucişate în faţa ei, scrîşnind din dinţi. Fusese uimită că Yabu trecuse făţiş de partea ei, urmînd-o afară din încăpere. Din cauza sprijinului său şi pentru că n-ar fi cîştigat nimic dacă şi-ar fi ieşit din fire cu el, ea-şi scoase din minte impertinenţa lui agresivă şi începu să-l joace.

— Vă rog să-mi iertaţi prostia, Yabu-sama, spuse cu o voce spăşită şi cu lacrimile şiroind. Bineînţeles că aveţi dreptate. Îmi pare rău, sînt doar o femeie proastă.

— Aşa-i ! E o prostie să te opui lui Ishido în bîrlogul lui *neh* ?

— Da, îmi pare rău, vă rog să mă iertaţi. Pot să vă ofer *saké* sau ceai ? Mariko bătu din palme. Imediat uşa din interior se deschise şi apăru Chimmoko cu părul răvăşit, faţa înspăimîntată şi umflată de plîns. Adu ceai şi *saké* pentru oaspeţi. Şi mîncare. Şi prezintă-te cum se cuvine ! Cum îndrăzneşti să apari în halul ăsta ?! Unde crezi că te afli, într-o bojdeucă de ţăran ? Mă faci de rîs în faţa seniorului Kasigi !

Chimmoko fugi, toată numai lacrimi.

— Îmi pare rău, Alteţă. Vă rog să-i iertaţi neobrăzarea.

— Ei, asta n-are importanţă, *neh* ? Ce facem cu Ishido ? Ehei, doamnă... săgeata dumitale cu „ţăranul" a lovit în plin, asta l-a durut pe atotputernicul domn general. Te-ai ales acum cu un duşman nu glumă ! Ehei, cu asta l-ai făcut de batjocură în faţa tututror.

— O, credeţi că da ? O, vă rog să mă iertaţi, n-am vrut să-l insult.

— El *este* ţăran, totdeauna a fost, totdeauna va fi şi totdeauna a urît pe acei dintre noi care sîntem adevăraţi samurai.

— O, cît de deştept sînteţi, că ştiţi toate acestea. O, vă mulţumesc că mi-aţi spus. Mariko se înclină, se făcu că-şi şterge o lacrimă şi adăugă : Vă rog, pot să vă spun că mă simt atît de apărată acum... forţa dumneavoastră... Dacă n-aţi fi fost Domnia voastră, nobile Kasigi, cred c-aş fi leşinat.

— A fost o prostie să-l ataci pe Ishido în faţa tututror, spuse Yabu uşor domolit.

— Da, aveţi dreptate. Mare păcat că nu toţi conducătorii noştri sînt atît de puternici şi deştepţi ca Domnia voastră, Alteţă, pentru că seniorul Toranaga n-ar mai avea asemenea necazuri.

— Aşa-i, dar dumneata tot ne-ai băgat în încurcătură pînă peste cap.

— Vă rog să mă iertaţi. Da, totul e din vina mea. Mariko se prefăcu că-şi stăpîneşte cu curaj lacrimile. Îşi lăsă privirile în jos şi murmură : Vă mulţumesc, Alteţă, că mi-aţi primit scuzele. Sînteţi atît de generos.

Yabu dădu din cap, convins că lauda e meritată, servilismul ei necesar şi el însuşi de nepreţuit. Ea se scuză din nou, îl măguli şi-l linguşi cu vorbe dulci. Curînd el era întru totul potolit.

— Vă rog, pot să-i explic prostia mea lui Anjin-san ? Mă gîndesc că el ne-ar putea sugera o cale de ieşire...

Îşi lăsă cuvintele să se piardă, pline de căinţă.

— Da. Foarte bine.

Mariko se înclină în semn de adîncă mulţumire, se întoarse spre Blackthorne şi vorbi în portugheză.

— Te rog, ascultă, Anjin-san, ascultă şi, pentru moment, nu pune întrebări. Iartă-mă, dar a trebuit mai întîi să-l potolesc pe-acest ticălos apucat de streche, cum ai zice tu, nu ?

Îi povesti repede ce se discutase şi de ce Ochiba plecase în grabă.

— Asta-i rău, spuse el, cercetînd-o din priviri. *Neh* ?

— Da. Seniorul Yabu îţi cere sfatul. Ce-ar trebui făcut ca să ieşim din încurcătura în care prostia mea v-a băgat pe amîndoi ?

— Ce prostie ? Blackthorne o privi şi stinghereala ei crescu. Ea-şi lăsă privirile în pămînt. El îi vorbi direct

lui Yabu : Încă nu știu, Alteță, acum înțeleg... acum gîndesc.

Yabu răspunse morocănos :

— Ce mai e de gîndit ? Sîntem ostatici.

Mariko tălmăci fără să-și ridice privirile.

— Asta e adevărat, nu-i așa, Mariko-san ? spuse Blackthorne. Asta totdeauna a fost adevărat.

— Da, îmi pare rău.

El se îndreptă spre fereastră, rămînînd cu privirea ațintită în noapte. În suporții fixați pe zidurile de piatră ce înconjurau grădina din fața casei erau puse torțe. Lumina sclipea pe frunzele și plantele stropite cu apă, special în acest scop. Spre apus era poarta ferecată în fier, păzită de cîțiva samurai în maro.

— Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, îl auzi ea spunînd, fără să se-ntoarcă.

— Și eu vreau să vorbesc cu tine, răspunse ea, ferindu-și chipul de Yabu, neavînd încredere în ea însăși. În seara asta am să te găsesc eu. Își ridică privirile spre Yabu. Anjin-san e de acord cu Domnia voastră, Alteță, în privința prostiei mele.

— Dar la ce mai folosește acum ?

— Anjin-san, spuse ea pe o voce seacă, în seara asta, mai tîrziu, am să merg la Kiritsubo-san. Știu unde este locuința ta. Am să te găsesc eu.

— Da. Mulțumesc.

El rămase tot cu spatele spre ea.

— Yabu-sama, spuse ea umil, diseară mă duc la Kiritsubo-san. Ea e înțeleaptă... poate c-o să găsească o ieșire.

— Nu există decît o singură cale, spuse Yabu atît de hotărît încît o sperie, privind-o cu ochii lui întunecați. Mîine îți vei cere scuze și n-ai să pleci.

•

Kiyama sosi punctual. Saruji era cu el și inima ei tresări.

Cînd se termină schimbul ceremonios de saluturi, Kiyama spuse grav :

— Acum, te rog, explică-mi de ce, Mariko-chan.

— Nu e nici un război, Alteță. N-ar trebui să fim reținuți, nici socotiți ostatici, așa că pot pleca după cum poftesc.

— Nu trebuie să te afli în stare de război ca să ai ostatici. Știi asta. Doamna Ochiba a fost ostatică in Yedo, în schimbul siguranței stăpînului tău aici și nimeni nu era în stare de război. Astăzi seniorul Sudara și familia lui sînt ostatici la Zataki și ei nu sînt în stare de război. *Neh ?*

Ea își ținu ochii plecați.

— Sînt mulți ostatici aici în schimbul supunerii de drept a stăpînilor lor față de Consiliul Regenților, conducătorii legali ai împărăției. Așa e înțelept. E un obicei împămîntenit. *Neh ?*

— Da, Alteță.

— Bun. Acum spune-mi, te rog, adevărata pricină.

— Alteță ?

Kiyama spuse iritat :

— Nu te ține de glume cu mine ! Eu nu sînt un țăran ! Vreau să știu de ce ai făcut ce ai făcut în seara asta.

Mariko își ridică privirea.

— Îmi pare rău, dar domnul general, pur și simplu, m-a scos din sărite cu trufia lui, Alteță, Eu, într-adevăr, am primit porunci. Nu fac nici un rău, luîndu-le pe Kiri și doamna Sazuko pentru cîteva zile ca să ne întîmpinăm stăpînul.

— Știi foarte bine că asta e cu neputință. Seniorul Toranaga trebuie s-o știe la fel de bine.

— Îmi pare rău, dar stăpînul meu mi-a poruncit-o. Un samurai nu pune la îndoială ordinele stăpînului său.

— Da, dar eu le pun la îndoială, pentru că sînt prostii. Stăpînul tău nu se ține de prostii, nici nu face greșeli, iar eu stărui, pentru că am tot dreptul să te-ntreb.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, nu este nimic de discutat.

— Ba este. Este Saruji de discutat. Mai este faptul că eu te știu de cînd te-ai născut și ți-am purtat întotdeauna respect. Hiro-matsu este cel mai vechi prieten al meu în viață, iar tatăl tău mi-a fost un prieten drag și un aliat de preț pînă în ultimele paisprezece zile ale vieții lui.

— Un samurai nu discută poruncile seniorului său.

— Acum tu nu poți să faci decît una din două, Mariko-chan. Îți ceri scuze și rămîi, sau încerci să pleci. Dacă încerci să pleci, ai să fii oprită.

— Da, înțeleg.

— Ai să-ţi ceri iertare mîine. Am să convoc o adunare a regenţilor şi ei au să dea o ordonanţă în legătură cu toată această treabă. Apoi ţi se va permite să pleci cu Kiritsubo şi doamna Sazuko.

— Vă rog să mă iertaţi, cît timp va dura ?

— Nu ştiu. Cîteva zile.

— Îmi pare rău, eu nu am la îndemînă cîteva zile, mi s-a poruncit să plec imediat.

— Uită-te la mine ! Ea-i dădu ascultare. Eu, Kiyama Ukon-noh-Odanaga, senior de Higo, Satsuma şi Osumi, regent al Japoniei, care mă trag din stirpea Fujimoto, şeful *daimyoi*-lor creştini din Japonia, *îţi cer* să rămîi.

— Îmi pare rău. Seniorul meu îmi interzice să rămîn.

— Tu nu-nţelegi ce-ţi spun ?

— Ba da, Alteţă, dar n-am de ales, vă rog să mă iertaţi.

El făcu un semn spre fiul ei.

— Dac-ai să cazi în dizgraţie, cu greu am să mai pot îngădui... logodna dintre nepoata mea şi Saruji.

— Da, Alteţă, răspunse Mariko, citindu-i-se suferinţa în priviri. Înţeleg. Văzu disperare pe chipul băiatului. Îmi pare rău, fiule, dar trebuie să-mi fac datoria.

Saruji dădu să spună ceva, dar se răzgîndi şi apoi, după un moment, zise :

— Te rog, iartă-mă, mamă, dar datoria... datoria ta faţă de moştenitor nu este mai importantă decît datoria faţă de seniorul Toranaga ? Moştenitorul este adevăratul nostru senior, *neh* ?

Ea reflectă la cele spuse.

— Da, fiule. Şi nu. Seniorul Toranaga are drepturi asupra mea, moştenitorul nu are.

— Atunci asta nu înseamnă că seniorul Toranaga are drepturi şi asupra moştenitorului ?

— Nu, iartă-mă.

— Te rog iartă-mă, mamă, dar eu cred că, dacă moştenitorul dă un ordin, atunci porunca seniorului nostru Toranaga nu mai are însemnătate.

Ea nu-i răspunse.

— Răspunde-i ! se răsti Kiyama.

— Gîndul ăsta a fost al tău, fiule ? Sau cineva ţi l-a strecurat în minte ?

Saruji se încruntă, încercînd să-şi amintească.

— Noi, seniorul Kiyama și... și doamna sa, am discutat-o. Și Părintele Superior. Nu-mi amintesc, cred c-am gîndit-o eu însumi. Părintele Superior a spus că am dreptate, nu, Alteță ?

— El a spus că moștenitorul este mai important în împărăție decît seniorul Toranaga. După lege. Te rog, răspunde-i fără înconjur, Mariko-san.

Mariko spuse :

— Dacă moștenitorul ar fi major și *kampaku*, conducător de drept al acestei împărății, așa cum a fost *taikō*, tatăl lui, atunci eu m-aș supune lui, nu seniorului Toranaga. Dar, de fapt, Yaemon e un copil și, ca atare, nu poate schimba ordinele stăpînului meu. După lege. Ți-am răspuns cu asta ?

— Da, dar el este totuși moștenitor, *neh* ? Regenții ascultă de el... seniorul Toranaga îi acordă toată cinstea. Ce... ce contează un an, cîțiva ani, mamă ? Dacă nu-ți ceri scu... te rog iartă-mă, dar mă tem pentru tine.

Gura tînărului tremura.

Mariko voia să-și desfacă brațele, să-l strîngă la piept și să-l apere, dar n-o făcu.

— *Mie* nu mi-e frică, fiule. Nu mă tem de nimic pe lumea asta. Mă tem numai de judecata lui Dumnezeu, spuse ea întorcîndu-se spre Kiyama.

— Da, spuse Kiyama, știu asta. Fie ca Domnul să te binecuvînteze. Mariko-san, ai să-ți ceri scuze domnului general în public ?

— Da, cu dragă inimă, numai dacă el, de față cu toți, își retrage toate trupele din drumul meu și ne dă, mie, doamnei Kiritsubo și doamnei Sazuko, încuviințarea în scris să plecăm mîine.

— Ai să te supui ordinului regenților ?

— Vă rog să mă iertați, Alteță, în această privință, nu.

— Ai să le acorzi cinstea să răspunzi cererii lor ?

— Vă rog să mă iertați, în această problemă, nu.

— Ai să fii de acord cu o cerere venită din partea moștenitorului și a doamnei Ochiba ?

— Vă rog să mă iertați, ce cerere ?

— Să le faci o vizită, să stai la ei cîteva zile, în timp ce noi lămurim această treabă.

— Vă rog să mă scuzați, Alteță, dar ce e de lămurit ?

Stăpînirea de sine a lui Kiyama se isprăvi și el strigă:

— Viitorul și buna orînduială a împărăției sînt una, viitorul sfintei biserici alta și tu alta ! Este limpede că apropierea de barbar te-a molipsit și ți-a luat mințile, așa cum știam că are să se-ntîmple !

Mariko nu spuse nimic, doar se uita lung la el.

Cu un efort, Kiyama își recăpătă stăpînirea de sine.

— Te rog, iartă-mi izbucnirea și proastele maniere, spuse el rigid. Singura mea scuză este că sînt foarte îngrijorat. Se înclină cu demnitate. Îmi cer scuze.

— A fost vina mea, Alteță. Vă rog să mă iertați că v-am distrus armonia și v-am făcut necazuri, dar n-am de ales.

— Fiul tău ți-a oferit o cale, eu mai multe.

Ea nu-i răspunse.

Aerul din cameră devenise sufocant pentru toți, deși noaptea era răcoroasă și torțele pîlpîiau sub adierea brizei.

— Ești hotărîtă, deci ?

— N-am de ales, Alteță.

— Foarte bine, Mariko-san. Nu mai e nimic de spus. Doar că încă o dată îți poruncesc să nu împingi lucrurile prea departe... ți-o cer.

Ea-și înclină capul.

— Saruji, te rog așteaptă afară, porunci Kiyama.

Tînărul era foarte tulburat, abia dacă mai putea să vorbească.

— Da, Alteță. Se înclină spre Mariko. Te rog, iartă-mă, mamă.

— Dumnezeu să te aibă în pază pe veci.

— Și pe tine.

— Amin, spuse Kiyama.

— Noapte bună, fiule.

— Noapte bună, mamă.

Cînd rămaseră singuri, Kiyama spuse :

— Părintele Superior era foarte îngrijorat.

— În legătură cu mine, Alteță ?

— Da. Și în legătură cu sfînta biserică, și cu barbarul, și cu nava barbară. Mai întîi povestește-mi despre el.

— Este un om cum altul nu există, foarte puternic și foarte deștept. Pe mare e... e la el acasă. Pare să facă parte din navă, din mare și, în larg, nu este om care să-l poată ajunge în curaj și iscusință.

— Nici chiar Rodrigues-san ?

— Anjin-san l-a întrecut de două ori. O dată aici şi o dată în drumul nostru spre Yedo.

Ea-i povesti despre Rodrigues cum sosise în toiul nopţii în timpul şederii lor lîngă Mishima, despre armele ascunse şi despre tot ce auzise din întîmplare.

— Dacă navele lor ar fi egale, Anjin-san ar cîştiga. Chiar dacă n-ar fi, cred că tot ar cîştiga.

— Spune-mi despre nava lui.

Ea-i dădu ascultare.

— Spune-mi despre vasalii lui.

Ea-i povesti tot ce se întîmplase.

— De ce i-a dat seniorul Toranaga nava, bani, vasali şi libertate ?

— Stăpînul meu nu mi-a spus-o niciodată, Alteţă.

— Te rog, vreau să ştiu părerea ta.

— Ca să-l poată slobozi pe Anjin-san împotriva duşmanilor săi, spuse Mariko pe loc, apoi adăugă, fără să se mai scuze : De vreme ce m-aţi întrebat, în acest caz, duşmanii cei mai mari ai lui Anjin-san sînt aceiaşi cu ai stăpînului meu, portughezii, sfinţii părinţi care-i sprijină pe portughezi şi seniorii Harima, Onoshi şi Domnia voastră, Alteţă.

— De ce ne-ar considera Anjin-san duşmanii lui ?

— Pricina e Nagasaki, negoţul şi controlul pe care îl aveţi asupra zonei de coastă a provinciei Kyushu, Alteţă. Şi pentru că sînteţi principalii *daimyo* catolici.

— Biserica nu este duşmanul lui Toranaga. Nici sfinţii părinţi.

— Îmi pare rău, dar eu ştiu că seniorul Toranaga crede că sfinţii părinţi îl sprijină pe domnul general Ishido, aşa cum faceţi şi Domnia voastră.

— Eu îl sprijin pe moştenitor. Sînt împotriva stăpînului tău pentru că nu-l sprijină, şi el o să ne distrugă biserica.

— Îmi pare rău, dar asta nu este adevărat. Alteţă, stăpînul meu este cu mult deasupra domnului general. Aţi luptat de mult mai multe ori ca aliatul lui, decît împotriva lui, ştiţi că se poate avea încredere în el. De ce să treceţi de partea duşmanului său declarat ? Seniorul Toranaga întotdeauna a fost pentru negoţ, iar el nu e împotriva creştinilor, ca domnul general şi doamna Ochiba.

— Te rog, iartă-mă, Mariko-san, dar jur că eu cred că seniorul Toranaga, în adîncul sufletului, urăşte credinţa şi biserica noastră creştină, e hotărît să distrugă succesiunea şi să-i lichideze pe moştenitor şi pe doamna Ochiba. Ţelul lui este *shōgunatul*, doar asta ! În adîncul sufletului vrea să fie *shōgun* şi totul e îndreptat spre această unică ţintă.

— Jur, Alteţă, că eu nu cred acest lucru.

— Ştiu, dar asta nu-ţi dă şi dreptate. O privi o clipă, apoi spuse : După propria ta mărturisire, acest Anjin-san şi nava lui sînt foarte periculoşi pentru biserică, *neh* ? Rodrigues e de aceeaşi părere că, dacă Anjin-san ar prinde Corabia Neagră în larg, ar fi foarte rău.

— Da, şi eu cred la fel, Alteţă.

— Asta ar lovi sfînta noastră biserică foarte rău, *neh* ?

— Da.

— Şi tu, totuşi, n-o să ajuţi biserica împotriva acestui om ?

— El nu este împotriva bisericii, Alteţă, de fapt nu e împotriva sfinţilor părinţi, deşi n-are încredere în ei. Este doar împotriva duşmanilor reginei sale. Corabia Neagră este scopul lui, pentru cîştigul pe care i l-ar aduce.

— Dar el se împotriveşte adevăratei credinţe şi, ca atare, e eretic. *Neh* ?

— Da, dar eu nu cred că tot ce ne-au spus sfinţii părinţi este adevărat. Şi multe nu ne-au fost spuse niciodată. Tsukku-san a recunoscut multe lucruri. Stăpînul meu mi-a poruncit să mă-mprietenesc cu Anjin-san, să fiu omul lui de încredere, să-l învăţ limba noastră, să aflu de la el ceea ce ne-ar putea fi de folos. Şi am aflat...

— Vrei să spui de folos pentru Toranaga. *Neh* ?

— Alteţă, supunerea faţă de senior este ţelul suprem al vieţii unui samurai. Domnia voastră nu cereţi, în primul rînd, supunere de la toţi vasalii Voştri ?

— Da, dar erezia este cumplită şi se pare că tu te-ai aliat cu barbarul împotriva bisericii şi te-ai molipsit de la el. Mă rog ca Dumnezeu să-ţi deschidă ochii, Mariko-san, înainte de a-ţi pierde propria mîntuire. Acum, un ultim lucru : Părintele Superior a spus că ai nişte veşti anume pentru mine.

— Alteţă ?

La asta nu se aşteptase cîtuşi de puţin.

— El a spus că a primit un mesaj de la Tsukku-san acum cîteva zile. Despre un mesager anume din Yedo. Tu ai unele ştiri despre... despre aliaţii mei.

— Am cerut să-l văd pe Părintele Superior mîine dimineaţă.

— Da, mi-a spus. Ei, bine ?

— Vă rog să mă iertaţi, după ce-l văd mîine, am să...

— Nu mîine, acum ! Părintele Superior a spus că mesajul se referă la seniorul Onoshi, priveşte biserica, iar tu urmează să mi-l încredinţezi imediat. Dumnezeu mi-e martor că aşa a spus. Oare să fi luat lucrurile o întorsătură atît de proastă, încît tu nu mai ai încredere nici măcar în mine ?

— Îmi pare rău. Am făcut o înţelegere cu Tsukku-san. El m-a rugat să-i vorbesc deschis doar Părintelui Superior.

— Părintele Superior a spus să-mi încredinţezi mesajul mie acum.

Mariko îşi dădu seama că n-avea de ales. Zarurile erau aruncate. Ea-i povesti despre complotul pus la cale împotriva lui. El luă în zeflemea zvonurile pînă cînd ea-i spuse exact de unde venea ştirea.

— *Confesorul lui* ? El ?

— Da. Îmi pare rău.

— Păcat că Uraga e mort, spuse Kiyama, regretînd şi mai mult că atacul de noaptea trecută asupra lui Anjin-san se soldase cu o asemenea nereuşită, aşa cum se întîmplase şi cu celălalt, iar acum fusese omorît singurul om care putea dovedi că duşmanul său, Onoshi, era un trădător. Uraga o să ardă în veci în focul iadului pentru acest sacrilegiu. E cumplit ce a făcut. Merita excomunicarea şi focul iadului, dar, cu toate acestea, dacă e adevărat, mi-a făcut un serviciu spunînd acest lucru. Kiyama o privi, brusc îmbătrînit. Nu pot să cred că Onoshi ar face asta, sau că seniorul Harima i-ar putea fi părtaş.

— Da, aţi putea... aţi putea să-l întrebaţi pe seniorul Harima dacă e adevărat ?

— Da, dar el nu mi-ar dezvălui niciodată nimic. Nici eu n-aş face-o, nu ? Foarte trist, *neh* ? Atît de cumplite sînt căile omului.

— Da.

— Nu pot să cred, Mariko-san. Uraga e mort așa că niciodată nu vom avea o dovadă. O să-mi iau măsuri, dar... dar nu pot să cred.

— Da. Mi-a venit un gînd, Alteță. Nu este foarte ciudat că domnul general l-a pus pe Anjin-san sub pază ?

— De ce e ciudat ?

— De ce să-l apere ? Cînd el îl urăște ? Foarte curios, *neh* ? Ar putea fi pentru că acum și domnul general vede în Anjin-san o posibilă armă împotriva *daimyo*-ilor catolici ?

— Nu înțeleg.

— Dacă, Doamne ferește, ai muri, Alteță, seniorul Onoshi ar ajunge cel mai important *daimyo* din Kyushu, *neh* ? Ce-ar putea face domnul general ca să-l țină în frîu pe Onoshi ? Să-l folosească pe Anjin-san.

— E cu putință, spuse Kiyama încet.

— Nu are decît un singur motiv ca să-l apere pe Anjin-san : vrea să-l folosească. Cum ? Împotriva portughezilor și astfel împotriva *daimyo*-ilor creștini din Kyushu. *Neh ?*

— Tot ce se poate.

— Eu cred că Anjin-san e tot atît de important pentru Domnia ta, ca și pentru Onoshi, sau Ishido, sau stăpînul meu. Viu, însă. Cunoștințele lui sînt vaste. Numai ele ne pot apăra de barbari, chiar și de portughezi.

Kiyama spuse posomorît :

— Îi putem zdrobi, sau izgoni din țară oricînd dorim. Nu sînt decît niște țînțari pe un cal, nimic mai mult.

— Dacă sfînta biserică învinge și toată țara ajunge creștină, așa cum ne rugăm noi să fie, atunci ce-o să se-ntîmple ? Legile *noastre* au să rămînă ? Are să supraviețuiască *bushido* ? În pofida celor zece porunci ? Eu cred că nu, ca oriunde în lumea catolică, n-o să supraviețuiască, dacă sfinții părinți au puterea, ori dacă noi nu sîntem pregătiți.

El nu răspunse.

Apoi ea spuse :

— Alteță, vă rog, întrebați-l pe Anjin-san ce s-a întîmplat în alte părți din lume.

— N-am s-o fac. Cred că el te-a vrăjit. Eu am încredere în sfinții părinți. Gîndesc că Anjin-san al tău e învățat de Satana și te rog să înțelegi că erezia lui te-a

cuprins și pe tine. De trei ori ai zis „catolic" cînd ai vorbit de creștini. Asta nu înseamnă că ești de aceeași părere cu el că există două credințe, două chipuri, la fel de adevărate, ale credinței creștine ? Amenințarea ta din seara asta nu este un pumnal în pîntecele moștenitorului ? Și împotriva bisericii ? Se ridică. Îți mulțumesc că m-ai prevenit. Mergi cu Dumnezeu.

Mariko scoase din mînecă un sul mic de hîrtie, sigilat.

— Seniorul Toranaga mi-a cerut să vi-l dau.

Kiyama se uită la sigiliul intact.

— Știi ce e înăuntru, Mariko-san ?

— Da. Mi s-a poruncit să-l distrug și să vă transmit mesajul prin viu grai, dacă sînt controlată.

Kiyama rupse sigiliul. Mesajul repeta dorința lui Toranaga de pace între ei, îl asigura de sprijinul lui total față de moștenitor și succesiune și relata pe scurt cele aflate despre Onoshi. Se încheia cu „Nu am dovezi în privința seniorului Onoshi, dar Uraga-noh-Tadamasa le are și tocmai de aceea ți-a fost trimis la Osaka spre a-i pune întrebări, dacă dorești. Totuși, eu am dovezi că Ishido a trădat înțelegerea secretă făcută cu Domnia ta de a da Kwanto-ul urmașilor dumitale, o dată ce eu voi fi mort. Kwanto-ul a fost promis în taină fratelui meu, Zataki, în schimbul trădării mele, după cum deja el a și făcut. Te rog să mă ierți, bătrîn prieten, dar și tu ai fost trădat. Cînd eu voi fi mort, tu și neamul tău veți fi izolați și distruși, așa cum va fi întreaga biserică creștină. Te rog să te mai gîndești. Curînd ai să ai dovada adevărului spuselor mele."

Kiyama citi din nou epistola și ea-l urmări, așa cum i se poruncise.

— Privește-l cu mare băgare de seamă, Mariko-san, îi spusese Toranaga. Eu nu sînt sigur de înțelegerea lui cu Ishido în privința Kwanto-ului. Iscoadele mi-au spus-o dar eu nu sînt sigur. Tu ai s-o știi, din ceea ce face, sau nu face, dacă-i dai mesajul la timpul potrivit.

Ea-l văzuse pe Kiyama cum reacționase. Deci și asta e adevărat, gîndi.

Bătrînul *daimyo* își ridică privirea și spuse abătut :

— Și tu ești dovada bunei lui credințe, *neh* ? Jertfa destinată rugului, mielul de sacrificiu ?

— Nu, Alteță.

— Nu te cred. Şi nu-l cred nici pe el. Trădarea lui Onoshi e cu putinţă. Dar restul... Seniorul Toranaga umblă cu vechile lui şiretlicuri, de-a amesteca jumătăţi de adevăr, miere şi otravă. Mi-e teamă că tu ai fost cea trădată, Mariko-san.

Capitolul 54

— Vom pleca mîine la prînz.

— Nu, Mariko-san.

Doamna Sazuko era gata să izbucnească în lacrimi.

— Da, spuse Kiri. Da, o să plecăm aşa cum zici tu.

— Dar au să ne oprească, izbucni tînăra fată. Totul e atît de fără rost.

Kiri spuse :

— Mariko-san are dreptate. Avem porunci să plecăm. Dădu apoi unele amănunte în legătură cu plecarea, apoi continuă : Dacă doreşti, am putea cu uşurinţă să fim gata pînă-n zori.

— Trebuie să plecăm la prînz. *El* aşa a spus, Kiri-chan, răspunse Mariko.

— Ne trebuiesc doar cîteva lucruri, *neh* ?

— Da.

Sazuko spuse :

— Foarte puţine ! Iertaţi-mă, dar totul e o prostie, ei au să ne oprească !

— Poate că nu, copilă, spuse Kiri. Mariko zice c-au să ne lase să plecăm. Seniorul Toranaga crede la fel. Să sperăm c-or să ne lase. Du-te şi te odihneşte. Du-te. Eu trebuie să vorbesc cu Mariko-san.

Fata plecă foarte tulburată.

Kiri îşi încrucişă braţele.

— Da, Mariko-san ?

— Am să trimit un mesaj cifrat printr-un porumbel călător ca să-i spun seniorului Toranaga ce s-a întîmplat în noaptea asta. O să plece la prima geană de lumină. Cu siguranţă, oamenii lui Ishido au să-ncerce mîine să-mi omoare porumbeii călători rămaşi, dacă se ivesc necazuri, iar eu nu-i pot aduce aici. Ai vreun mesaj pe care vrei să-l trimit imediat ?

— Da. Am să-l scriu acum. Ce crezi c-o să se-ntîmple ?

— Seniorul Toranaga e sigur c-au să ne lase să plecăm, dacă nu mă dau bătută.

— Nu cred. Şi, te rog iartă-mă, gîndesc că nici tu nu-ţi pui mari speranţe în încercare.

— Te înşeli. O, bineînţeles că ei ne pot opri mîine şi, dacă o fac, o să fie cea mai cumplită ceartă şi cele mai teribile ameninţări, dar toate n-or să însemne nimic. Mariko rîse. O, nişte ameninţări grozave, Kiri-san, şi au s-o ţină aşa toată ziua şi toată noaptea, dar ziua următoare, la prînz, or să ne lase să plecăm.

Kiri clătină din cap.

— Dacă o să ne lase pe noi, atunci o să plece fiecare ostatic din Osaka. Ishido o să-şi piardă mult din putere şi o să se facă de rîs. Asta nu şi-o poate îngădui.

— Da.

Mariko era mulţumită.

— Oricum, el e prins în cursă.

Kiri o privi.

— Peste optsprezece zile stăpînul nostru o să fie aici, *neh* ? Trebuie să fie aici.

— Da.

— Iartă-mă, atunci de ce e atît de important ca noi să plecăm imediat ?

— El socoteşte că e destul de important, Kiri-san. Destul ca s-o poruncească.

— A, atunci el are un plan ?

— Nu are el întotdeauna o mulţime de planuri ?

— De vreme ce Slăvitul a încuviinţat să vină aici, înseamnă că stăpînul nostru a fost prins în cursă, *neh* ?

— Da.

Kiri privi la uşa-*shoji*. Era închisă. Se aplecă şi spuse încet :

— Atunci de ce mi-a cerut în taină să strecor gîndul ăsta în mintea doamnei Ochiba ?

Încrederea lui Mariko începu să slăbească.

— El ţi-a spus să faci asta ?

— Da. De la Yokosé, după ce l-a văzut prim oară pe seniorul Zataki. De ce şi-a izvodit singur capcana ?

— Nu ştiu.

Kiri îşi muşcă buzele.

— Aş vrea s-o ştiu. Curînd o să aflăm, dar cred că tu nu-mi spui tot ce ştii, Mariko-san.

Mariko începu să se-nfurie, dar Kiri îi făcu semn să vorbească mai încet şi-i spuse în şoaptă :

— Epistola lui către mine zice să am deplină încredere în tine. Eu am, într-adevăr, încredere în tine, Mariko-chan, dar asta nu-mi opreşte mintea să gîndească. *Neh ?*

— Te rog, iartă-mă.

— Sînt atît de mîndră de tine, spuse Kiri pe un ton firesc. Da, să te împotriveşti astfel lui Ishido şi tuturor ! Aş vrea să am curajul tău.

— Pentru mine e uşor. Stăpînul nostru a spus.c-o să plecăm.

— Cred că e foarte periculos ce facem noi. Chiar şi aşa, cu ce-ţi pot fi de folos ?

— Dă-mi sprijinul tău.

— Îl ai. Totdeauna l-ai avut.

— Am să stau aici cu tine pînă-n zori, Kiri, dar mai întîi trebuie să vorbesc cu Anjin-san.

— Da, ar fi mai bine să merg cu tine.

Cele două femei părăsiră locuinţa lui Kiri însoţite de o escortă de uniforme maro şi trecură pe lîngă alţi samurai în maro, care se înclinau cu vădită mîndrie pentru curajul lui Mariko. Kiri îi conduse de-a lungul coridoarelor, apoi traversară imensa sală de audienţe şi ieşiră în celălalt coridor. Aici erau de pază samurai în maro şi în gri. Cînd o văzură pe Mariko, toţi, şi uniforme gri şi uniforme maro, se înclinară în egală măsură, în semn de adîncă preţuire. Amîndouă, şi Kiri şi Mariko, fură surprinse văzînd uniformele gri pe domeniul lor. Îşi ascunseră nemulţumirea şi nu spuseră nimic.

Kiri arătă spre o uşă.

— Anjin-san ? strigă Mariko.

— *Hai ?* Uşa se deschise. În cadrul ei era Blackthorne. În cameră, în spatele lui, mai erau doi samurai în gri. Bună, Mariko-san.

— Bună. Mariko privi spre uniformele gri. Trebuie să stau de vorbă cu Anjin-san, între patru ochi.

— Vă rog, vorbiţi-i, doamnă, spuse căpitanul lor cu mare respect. Din păcate, noi am primit porunci din partea seniorului Ishido personal, sub pedeapsa cu moartea pe loc, să nu-l lăsăm pe Anjin-san singur.

Yoshinaka, ofițerul de pază din noaptea asta, veni cu pași mari.

— Iertați-mă, doamnă Toda, a trebuit să încuviințez aceste douăzeci de străji pentru Anjin-san. A fost cererea seniorului Ishido însuși. Îmi pare rău.

— De vreme ce seniorul Ishido este preocupat doar de siguranța lui Anjin-san, ei sînt bine veniți, spuse ea, deloc încîntată în sinea ei.

Yoshinaka spuse căpitanului uniformelor gri :

— Răspund eu de el cîtă vreme doamna Toda se află aici. Puteți aștepta afară.

— Îmi pare rău, spuse hotărît samuraiul. Eu și oamenii mei nu putem să facem altceva decît să privim cu propriii noștri ochi.

Kiri spuse :

— Voi fi bucuroasă să rămîn. Bineînțeles, cineva trebuie să fie prezent.

— Îmi pare rău, Kiritsubo-san, trebuie să fim de față. Vă rog să mă iertați, doamnă Toda, continuă căpitanul stînjenit, dar nici unul din noi nu vorbește limba barbară.

— Nimeni n-a dat de-nțeles că ați fi atît de nepoliticoși ca să ascultați, spuse Mariko gata să izbucnească. Dar obiceiurile barbarilor sînt diferite de ale noastre.

Yoshinaka spuse :

— Samuraii în gri trebuie să se supună stăpînului lor. În seara asta ați avut perfectă dreptate, doamnă Toda, cînd ați spus că prima datorie a unui samurai este către seniorul lui și ați avut tot atîta dreptate s-o arătați în fața tuturor.

— Da, perfectă dreptate, doamnă, încuviință căpitanul uniformelor gri cu aceeași mîndrie. Altă rațiune de a fi pentru un samurai nu există, *neh* ?

— Mulțumesc, spuse ea, emoționată de respectul lor.

— Și noi ar trebui, căpitane, să cinstim obiceiurile lui Anjin-san, dacă putem, spuse Yoshinaka. Poate că am o ieșire. Vă rog veniți după mine. Îi conduse înapoi în sala de audiențe. Vă rog, doamnă, n-ați vrea să-l luați pe Anjin-san și să stați acolo ? Arătă spre podiumul de la celălalt capăt. Gărzile lui Anjin-san pot să stea lîngă uși și să-și facă datoria față de seniorul lor, noi ne-o pu-

tem face pe-a noastră şi Domnia voastră puteţi sta de vorbă, aşa cum doriţi, după obiceiurile lui Anjin-san. *Neh ?*

Mariko îi explică lui Blackthorne ce spusese Yoshinaka, apoi continuă prudent în latină :

— În seara asta ei n-or să te lase sub nici un chip singur. Nu avem nici o altă cale, afară doar că pot porunci să fie omoriţi imediat, dacă asta e dorinţa ta.

— Dorinţa mea e să vorbesc cu tine fără martori, răspunse Blackthorne, dar nu cu preţul vieţii lor. Îţi mulţumesc că m-ai întrebat.

Mariko se întoarse spre Yoshinaka.

— Foarte bine, mulţumesc, Yoshinaka-san. N-ai vrea, te rog, să trimiţi pe cineva după miresmare ca să îndepărteze ţînţarii ?

— Bineînţeles. Vă rog să mă iertaţi, doamnă, aţi mai primit ceva veşti despre doamna Yodoko ?

— Nu, Yoshinaka-san. Am auzit că încă se odihneşte liniştită, fără dureri. Mariko zîmbi spre Blackthorne. Să mergem şi să ne aşezăm acolo, Anjin-san, da ?

El o urmă. Kiri plecă înapoi spre propria locuinţă şi uniformele gri rămaseră la uşile sălii de audienţe. Căpitanul uniformelor gri era lîngă Yoshinaka, la cîţiva paşi mai departe de ceilalţi.

— Nu-mi place treaba asta, spuse el răguşit.

— O să-i scoată doamna Toda sabia din teacă şi o să-l omoare ? Nu te supăra, dar unde-ţi sînt minţile ?

Yoshinaka plecă şchiopătînd să verifice celelalte străji. Căpitanul privea spre podium. Mariko şi Anjin-san erau aşezaţi unul în faţa celuilalt, în plină lumină a torţelor. Nu putea auzi ce-şi spuneau. Se concentră asupra buzelor, dar tot fără folos, deşi ochii-i erau foarte ageri şi el ştia portugheza. Cred că vorbesc iar în limba sfinţilor părinţi, îşi spuse. Îngrozitoare limbă, cu neputinţă de-nvăţat !

Şi totuşi, ce contează ? De ce n-ar sta ea de vorbă cu ereticul între patru ochi, dacă asta e plăcerea ei ? Nici nu mai are mult de trăit pe acest pămînt. E-atît de trist. O, Doamne, ia-o pentru totdeauna în grija ta pentru curajul ei.

— Latina e mai sigură. Anjin-san.

Îndepărtă cu evantaiul un ţînţar care bîzîia.

— Ne pot auzi de aici ?

— Nu, cred că nu, dacă vorbim încet şi aşa cum m-ai învăţat tu, cu o foarte uşoară mişcare a buzelor.

— Bine. Ce s-a întîmplat cu Kiyama ?

— Te iubesc. Mi-a fost dor de tine.

— Şi mie. Cum am putea fi singuri ?

— Astă-seară nu e cu putinţă. Mîine noapte da, iubitule. Am un plan.

— Mîine ? Dar ce e cu plecarea ta ?

— Mîine s-ar putea să mă oprească, Anjin-san... te rog, nu-ţi face griji. Poimîine vom fi cu toţii liberi să plecăm după cum ne e vrerea. Mîine noapte, dacă nu-mi dau voie să plec, voi fi cu tine.

— Cum ?

— Kiri o să m-ajute. Nu mă-ntreba cum, ce sau de ce. O să fie uşor...

Se opri cînd slujnicele aduseră micile miresmare. Curînd rotocoalele de fum îndepărtară insectele nopţii. Cînd fură iarăşi în siguranţă, vorbiră despre călătoria lor, mulţumiţi că se aflau împreună, iubindu-se fără să se atingă, mereu ocolind subiectul Toranaga şi importanţa zilei de mîine. Apoi el spuse :

— Ishido este duşmanul meu. De ce sînt atîtea străji în preajma mea ?

— Să te apere, dar şi ca să te ţină sub supraveghere. Cred că şi Ishido vrea să te folosească împotriva Corabiei Negre, împotriva oraşului Nagasaki şi împotriva seniorilor Kiyama şi Onoshi.

— A, da, m-am gîndit şi eu la asta.

Ea-i văzu ochii cercetînd-o.

— Ce e, Anjin-san ?

— Împotriva celor ce gîndeşte Yabu, eu cred că tu nu eşti proastă, că tot ce s-a spus în seara asta a fost cu un anume scop, din porunca lui Toranaga.

Ea netezi o cută pe chimonou-i de brocart.

— El mi-a poruncit. Da.

Blackthorne o schimbă iar pe portugheză.

— El te-a trădat. Tu-i serveşti drept momeală pentru una din cursele lui.

— De ce spui asta ?

— Tu eşti momeala. La fel şi eu. E limpede, nu ? Yabu e momeala. Toranaga ne-a trimis pe toţi aici ca să fim sacrificaţi.

— Nu, te-nşeli, Anjin-san. Iartă-mă, dar n-ai dreptate.

El spuse în latină :

— Să ştii că eşti frumoasă şi te iubesc, dar eşti o mincinoasă.

— Nimeni nu mi-a spus asta niciodată pînă acum.

— Tu ai mai zis că nimeni nu ţi-a spus niciodată „te iubesc" pînă acum.

Ea-şi coborî privirile pe evantai.

— Hai să vorbim despre alte lucruri.

— Ce cîştigă Toranaga sacrificîndu-ne ?

Ea nu-i răspunse.

— Mariko-san, am dreptul să te-ntreb. Mie nu mi-e frică. Vreau doar să ştiu ce cîştigă.

— Nu ştiu.

— Jură pe iubirea ta şi pe Dumnezeu.

— Şi tu ? răspunse ea plină de amărăciune în latină. Şi tu eşti tot cu „jură în faţa lui Dumnezeu" şi mereu întrebări, şi întrebări, şi întrebări ?

— E vorba de viaţa ta şi de viaţa mea, iar eu le preţuiesc pe *amîndouă*. Aşa că te-ntreb din nou : ce cîştigă ?

Vocea ei deveni mai puternică :

— Ascultă-mă, da, eu am ales timpul şi nu sînt o femeie proastă şi...

— Fii atentă, Mariko-san, te rog nu ridica vocea, pentru că asta ar fi o prostie.

— Iartă-mă. Da, am făcut-o cu un anume scop şi de faţă cu toţi, aşa cum a vrut Toranaga.

— De ce ?

— Pentru că Ishido e un ţăran şi trebuie să ne lase să plecăm. Ameninţarea trebuia să fie în faţa nobililor lui. Doamna Ochiba este de acord să mergem să-l întîmpinăm pe Toranaga. Eu am vorbit cu ea şi nu se opune. Nu ai de ce să-ţi faci griji.

— Nu-mi place să te văd supărată şi plină de ură. Unde e liniştea ta ? Şi unde-ţi sînt bunele maniere ? Poate că tu ar trebui să înveţi să priveşti pietrele crescînd. *Neh ?*

Mînia lui Mariko dispăru şi rîse.

— Ai dreptate. Te rog, iartă-mă. Se simţea iar puternică, din nou ea însăşi. O, cît de mult te iubesc şi te preţuiesc. Am fost atît de mîndră de tine în seara asta, aproape că te-aş fi sărutat acolo, în faţa tuturor, aşa cum e obiceiul vostru.

— Doamne, cu asta ai fi pus şi mai multe paie pe foc, *neh ?*

— Dac-aş fi singură cu tine, te-aş săruta pînă ce ţipetele tale, implorînd milă, ar umple universul.

— Îţi mulţumesc, doamnă, dar tu eşti acolo şi eu sînt aici şi între noi e o lume.

— O, dar nu e nici o lume între noi. Viaţa mea e plină mulţumită ţie.

După o clipă, el spuse :

— Cum rămîne cu poruncile date de Yabu, anume să-ţi ceri iertare şi să rămîi ?

— Pot să nu fie ascultate.

— Din cauza poruncilor lui Toranaga ?

— Da, dar, de fapt, nu sînt numai poruncile lui, este şi dorinţa mea. Toate acestea eu i le-am sugerat. Eu l-am rugat să mă lasę să vin aici, dragul meu. Îţi jur că acesta este adevărul.

— Ce o să se-ntîmple mîine ?

Ea-i spuse ce-i zisese şi lui Kiri, adăugînd :

— Totul merge mai bine decît a fost plănuit. Nu este *deja* Ishido protectorul tău ? Jur că nu ştiu cum poate fi seniorul Toranaga atît de deştept. Înainte de a pleca, el mi-a spus că aşa o să se-ntîmple, că s-ar putea să se-ntîmple. El ştia că Yabu n-are nici o putere în Kyushu. Numai Ishido sau Kiyama te puteau apăra aici. Noi nu sîntem momeli. Ne aflăm sub protecţia lui. Sîntem în siguranţă.

— Cum rămîne cu cele nouăseprezece zile, otpsprezece acum ? Toranaga *trebuie* să fie aici, *neh ?*

— Da.

— Atunci asta nu e cum zice Ishido, o pierdere de vreme ?

— Drept să-ţi spun, nu ştiu. Ştiu doar că nouăsprezece, optsprezece sau chiar trei zile pot fi o veşnicie.

— Sau mîine ?

— Şi mîine, de asemeni. Ori poimîine.

— Şi dacă Ishido n-o să te lase să pleci mîine ?

— Asta e singura scăpare pe care o avem. Cu toţii. Ishido trebuie umilit.

— Eşti sigură ?

— Da, ţi-o jur, Anjin-san.

•

Blackthorne se smulse iar din coşmar dar, în clipa cînd fu complet treaz, visul dispăruse. În lumina revărsatului de zori, samuraii în gri se holbau la el prin plasa contra ţînţarilor.

— Bună dimineaţa, le spuse, displăcîndu-i că fusese privit în timp ce dormea.

Ieşi de sub plasă şi o porni pe coridor, coborî scările şi ajunse la closetul din grădină. Era însoţit de străji, atît samurai în maro cît şi samurai în gri, dar aproape că nici nu-i vedea.

Zorii erau fumurii. Spre răsărit cerul deja se luminase şi ceaţa se ridicase. Aerul era umed şi sărat din pricina mării. Muştele începuseră să roiască. O să fie foarte cald, gîndi.

Se auziră paşi apropiindu-se. Prin deschizătura uşii o văzu pe Chimmoko. Aştepta liniştită, stînd de vorbă cu străjile şi, cînd el ieşi, se înclină şi-l salută.

— Unde este Mariko-san ? întrebă el.

— Cu Kiritsubo-san, Anjin-san.

— Mulţumesc. Cînd pleacă ?

— Curînd, Alteţă.

— Spune-i lui Mariko-san că vreau spun bună dimineaţa la ea înainte de pleacă.

I-o mai spuse şi ei cu toate că Mariko îi promisese deja să-l caute înainte de a se întoarce acasă ca să-şi ia lucrurile.

— Da, Anjin-san.

El dădu scurt din cap, aşa cum trebuia să facă un samurai şi plecă să se spele. Nu era obiceiul să se facă baie fierbinte dimineaţa, dar el se ducea acolo în fiecare dimineaţă şi-şi turna pe el apă rece.

— Ehei, Anjin-san, spuneau totdeauna străjile sau cei care-l priveau, cu siguranţă, asta e foarte bine pentru sănătatea Voastră.

Se îmbrăcă și porni spre parapetul ce dădea către curtea interioară din această aripă a castelului. Purta un chimonou maro și săbii, iar pistolul îi era ascuns sub eșarfă. Samuraii de pază în maro îi dădură binețe cu toții într-un glas, totuși foarte neliniștiți din pricina uniformelor gri care-l însoțeau. Pe parapeții de peste drum și dincolo de poartă erau sumedenie de samurai în gri.

— Multe uniforme gri, mai multe ca de obicei. Înțelegi, Anjin-san ? spuse Yoshinaka ieșind în balcon.

— Da.

Căpitanul uniformelor gri veni spre ei.

— Vă rog să nu mergeți prea aproape de margine, Anjin-san. Mă iertați.

Soarele apăruse la orizont. Căldura lui îi făcea bine lui Blackthorne.

— E „Vînzătorul de Ulei", Anjin-san ?

— Da, căpitane.

— Pot să-i văd și eu tăișul ?

Blackthorne o scoase puțin din teacă. Obiceiul cerea ca o sabie să nu fie scoasă în întregime, dacă nu urma să fie folosită.

— Ehei, e frumoasă, *neh* ? spuse căpitanul.

Ceilalți, în uniforme maro și gri, se-ngrămădiră în jurul lui, la fel de impresionați.

Blackthorne băgă sabia la loc, nu fără încîntare.

— Onorat să port „Vînzătorul de Ulei".

— Știi să mînuiești o sabie, Anjin-san ? întrebă căpitanul.

— Nu, căpitane. Nu ca un samurai, dar învăț.

— A, da. Asta e foarte bine.

În curtea interioară, cu două caturi mai jos, unde umbra încă mai stăruia, samuraii în maro făceau exerciții. Blackthorne îi privi.

— Cîți samurai aici, Yoshinaka-san ?

— Patru sute trei, Anjin-san, împreună cu cei două sute care au venit cu mine.

— Și-acolo ?

— Samuraii în gri ? Yoshinaka rîse. Mulți... foarte mulți.

Căpitanul uniformelor gri zîmbi, dezvelindu-și dinții.

— Aproape o sută de mii. Înțelegi. Anjin-san, o sută de mii ?

— Da. Mulțumesc.

Priviră cu toţii în depărtare cînd un grup compact de hamali, cai pentru bagaje şi trei palanchine, însoţite de străji, dădu colţul şi se apropie venind dinspre capătul aleii ce se isprăvea în această fundătură. Drumul dintre zidurile înalte şi bine păzite era încă cufundat în umbră şi întuneric. Torţele încă mai ardeau în suporţii de pe zid. Chiar de la această distanţă se vedea neliniştea hamalilor. Uniformele gri precum şi uniformele maro de strajă păreau şi mai tăcute şi mai atente.

Porţile înalte se deschiseră să lase convoiul să treacă, escortele în gri rămînînd afară cu camarazii lor, apoi se închiseră iar. Zăvorul mare de fier fu tras la loc cu zgomot în lăcaşul săpat adînc în pereţii de granit. Nici un grilaj cu ţepi nu păzea această poartă.

Yoshinaka spuse :

— Anjin-san, te rog, iartă-mă. Trebuie să văd dacă totul e bine. Dacă totul e gata, *neh* ?

— Aştept aici.

— Da.

Yoshinaka plecă.

Căpitanul uniformelor gri se duse la parapet şi privi dedesubt. Doamne Dumnezeule, gîndea Blackthorne, nădăjduiesc că ea are dreptate şi Toranaga la fel. Nu mai e mult acum, nu ? Măsură soarele şi murmură pentru sine în portugheză :

— Nu mai e mult acum.

Automat, căpitanul îşi mormăi încuviinţarea şi Blackthorne îşi dădu seama că omul înţelegea bine *portugheza*, era deci catolic şi un alt posibil asasin. Mintea-i zbură înapoi spre seara trecută şi-şi aminti că tot ce-i spusese lui Mariko fusese în latină. A fost totul în latină ? Doamne, dar spusele ei — „Pot să poruncesc să fie omorîţi ?“ — au fost în latină ? Vorbeşte el şi latina, precum celălalt căpitan, cel care a fost omorît în timpul primei fugi din Osaka ?

Soarele prinsese puteri acum şi Blackthorne îşi luă ochii de la căpitan. Dacă nu m-ai omorît azi-noapte, poate că n-o s-o faci niciodată, gîndi el scoţîndu-şi-l din minte.

O văzu pe Kiri ieşind în curtea interioară de dedesubt. Ea supraveghea slujnicele care cărau panere şi cufere pentru caii de povară. Părea micuţă, aşa cum stătea pe treptele de la intrarea principală, unde Sazuko se prefăcuse că alunecă, făcînd posibilă fuga lui Toranaga. Chiar la nord

era minunata grădină cu căsuța rustică, unde îi întîlnise pentru prima oară pe Mariko și pe Yaemon, moștenitorul. Cu ochii minții vedea alaiul ieșind la prînz din castel, șerpuind pe labirintul de străzi, apoi, scăpați de pericol, afară, prin pădure, coborînd la mare. Se rugă ca ea și toată lumea să fie în siguranță. O dată ce ele erau departe, el și Yabu aveau să plece, se vor duce la galeră și apoi în larg.

De aici, de pe parapeți, marea părea atît de aproape. Marea și orizontul îl chemau.

— *Konbanwa*, Anjin-san.

— Mariko-san !

Ea era la fel de radioasă ca-ntotdeauna.

— *Konbanwa*, spuse el, adăugînd în latină cu indiferență : Păzește-te de samuraiul ăsta în gri, el înțelege. Apoi continuă brusc în portugheză, ca să-i dea timp să-și revină Da, nu pricep cum poți fi atît de frumoasă după ce-ai dormit atît de puțin. O luă de braț și-o întoarse cu spatele spre căpitan, conducînd-o mai aproape de parapet. Privește ! Uite-o pe Kiritsubo-san !

— Mulțumesc. Da... da, îți... îți mulțumesc.

— De ce nu-i faci semn lui Kiritsubo-san ?

Ea făcu precum i se ceruse și o strigă. Kiri îi văzu și le făcu și ea semn cu mîna.

După o clipă, calmă și stăpînă iar pe sine, Mariko spuse :

— Mulțumesc, Anjin-san. Ești foarte deștept și foarte înțelept. Îl salută fără prea multă ceremonie pe căpitan, se îndreptă spre o lespede și se așeză jos, asigurîndu-se mai întîi că locul era curat. O să fie o zi frumoasă, *neh* ?

— Da. Cum ai dormit ?

— N-am dormit, Anjin-san. Eu și Kiri am stat de vorbă restul nopții și am privit revărsatul zorilor. Îmi plac zorii. Dar tu ?

— Somnul mi-a fost zbuciumat, dar...

— O, îmi pare rău.

— Acum mă simt bine, într-adevăr. Pleci ?

— Da, dar am să mă întorc la prînz s-o iau pe Kiri-san și pe doamna Sazuko. Își întoarse fața de la căpitan și spuse în latină : Îți aduci aminte de Hanul Florilor ?

— Bineînțeles. Cum aș putea să-l uit ?

— De-o fi vreo amînare... noaptea o să fie la fel, tot atît de desăvîrșită și liniștită.

— O, de-ar fi cu putință, dar mai degrabă aș vrea să fii în siguranță pe drum.

Mariko continuă în portugheză :

— Acum trebuie să plec, Anjin-san. Ai să mă scuzi, da ?

— Te duc pînă la poartă.

— Nu, te rog. Privește-mă de aici. Tu și *căpitanul* puteți privi de aici, *neh* ?

— Bineînțeles, spuse Blackthorne, înțelegînd imediat. Mergi cu Dumnezeu.

— Și tu.

El rămase pe parapet. Între timp, razele soarelui pătrunseseră în curtea interioară, alungînd umbrele. O văzu pe Mariko salutîndu-i pe Kiri și pe Yoshinaka și stînd de vorbă cu toții, fără nici un dușman în uniformă gri în preajma lor. Apoi se înclinară. Ducîndu-și mîna streașină la ochi, ea își ridică privirile spre el și îi făcu veselă semn. Îi răspunse și el cu același gest. Porțile se deschiseră și ea ieși urmată discret de Chimmoko, la cîțiva pași în urmă, și de suita de zece samurai în maro. Porțile se închiseră din nou. Pentru o clipă ea nu se mai zări. Cînd reapăru, cincizeci de samurai în gri din puzderia de dincolo de zidurile lor îi înconjuraseră, formînd o gardă de onoare. Alaiul înainta de-a lungul aleii pe care nu bătea soarele. El o urmări cu privirea pînă ce ea dădu și ultimul colț. Ea nu-și mai întoarse deloc capul înapoi.

— Mergem acum mîncăm, căpitane, spuse el.

— Da, bineînțeles, Anjin-san.

Blackthorne se duse la locuința sa și mîncă orez, legume murate și pește la grătar, urmate de fructe timpurii din Kyushu — mere mici, pădurețe, piersici și prune pietroase. Savură fructele acrișoare și ceaiul.

— Mai doriți, Anjin-san ? întrebă slujnica.

— Nu, mulțumesc.

Oferi fructe gărzilor, care le primiră bucuroși, și, după ce terminară de mîncat, el se întoarse din nou la parapetul însorit. I-ar fi plăcut să se uite la aprinzătorul pistolului ascuns în eșarfă, dar se gîndi că este mai bine să nu atragă atenția asupra lui. Noaptea, sub plasa contra țînțarilor, îl cercetase cît putuse de bine, dar cum, de fapt, nu-l văzuse, nu putea fi sigur de cremene sau de cocoș.

Tu nu mai poţi face nimic, gîndi. Eşti o marionetă. Ai răbdare, Anjin-san, cartul tău se termină la prînz.

Cercetă înălţimea soarelui. O să înceapă intervalul de două ceasuri al Şarpelui. După Şarpe urmează Calul. La mijlocul Orei Calului este prînzul mare.

Clopotele templelor din castel şi din oraş anunţară începutul Orei Şarpelui şi el fu încîntat de precizia lui. Atunci văzu o piatră mică pe jos. Se aplecă, o ridică şi o puse cu grijă pe marginea ambrazurii, la soare, apoi se aşeză iar cu spatele rezemat şi cu picioarele proptite comod şi rămase, uitîndu-se la ea.

Uniformele gri îi urmăreau fiecare mişcare. Căpitanul se încruntă. După o vreme spuse :

— Anjin-san, ce vrea să-nsemne piatra ?

— Poftim ?

— Piatra. Ce e cu piatra, Anjin-san ?

— A ! Privesc cum creşte piatra.

— O, iertaţi-mă, înţeleg, răspunse căpitanul scuzîndu-se. Vă rog să mă iertaţi că v-am tulburat.

Blackthorne rîse în sinea lui şi-şi întoarse privirea spre piatră.

— Creşti, ticăloaso ! spuse el.

Dar oricît ar fi blestemat-o, oricît i-ar fi poruncit, sau ar fi ademenit-o, ea nu creştea.

Chiar, te aştepţi să vezi o piatră crescînd ? se întrebă el. Nu, bineînţeles că nu, dar concentrarea asupra pietrei face să treacă timpul mai uşor şi-ţi aduce liniştea. Nu poţi avea destul *wa. Neh ?*

Ehei, de unde o să vină următorul atac ? Nu există nici o apărare împotriva unui asasin, dacă asasinul e pregătit să moară, nu ?

*
* *

Rodrigues verifică aprinzătorul unei muschete pe care o luase la întîmplare din rastelul de lîngă tunurile din pupa. Găsi bucăţica de cremene roasă şi uzată, ceea ce era periculos. Fără o vorbă, azvîrli muscheta trăgătorului. Omul abia reuşi s-o prindă la timp ca patul să nu-i facă faţa zob.

— Doamne, *senhor* pilot, strigă omul, nu e nevoie...

— Ascultă, ticălosule, data viitoare, dacă mai găsesc ceva în neregulă la vreo muschetă sau tun în timpul car-

tului tău, ai să primești cincizeci de lovituri de bici și ai să-ți pierzi simbria pe trei luni. Nostrom !

— Da, pilotule ?

Pesaro, nostromul, își mișcă trupul mătăhălos și se încruntă spre tunar.

— Dă jos din pat amîndouă carturile ! Controlați fiecare muschetă și tun, totul ! Numai Dumnezeu știe cînd o s-avem nevoie de ele.

— S-a făcut, pilotule. Nostromul se burzului la tunar: Gomez, ticălos nenorocit, diseară te las fără grog. Treci la treabă !

Pe puntea principală, la mijlocul navei, erau opt tunuri mici, patru la babord, patru la tribord și unul în prora. Erau destule ca să respingă orice navă pirat care n-avea tunuri, dar nu îndeajuns ca să reziste unui atac puternic. Mica fregată avea două catarge și se numea *Santa Luz.*

Rodrigues așteptă pînă ce echipajul fu prezent la datorie, apoi se întoarse și se aplecă peste parapet. Castelul, de culoarea cositorului vechi, cu excepția donjonului, care avea pereții albi și albaștri și acoperișurile aurite, sclipea mohorît în soare. Scuipă în apă și urmări cu privirea scuipatul ca să vadă dacă ajunge la pilonii debarcaderului, așa cum spera, sau intra în mare.

— La dracu, murmură pentru sine, dorind să se afle pe propria lui fregată *Santa Maria.* Să-l ia dracu de ghinion ! Tocmai acum trebuia să fie la Macao, exact cînd aveam nevoie de ea !

— Ce nu e-n ordine, căpitane general ? întrebase el în Nagasaki, în urmă cu cîteva zile, cînd fusese scos din patul lui cald, din casa-i ce dădea cu fața spre oraș și spre port.

— Trebuie să ajung imediat la Osaka, îi spusese Ferriera mîndru și țanțoș ca un cocoș, chiar și la această oră matinală. A venit un mesaj urgent de la dell'Aqua.

— Acum ce mai e ?

— N-a spus, atîta doar că e de viață și de moarte pentru viitorul Corabiei Negre.

— Doamne, ce blestemăție mai pune la cale ? Ce poate fi atît de important ? Nava noastră este tot atît de solidă ca orice navă de pe mare, carena îi este curată, tachelajul în ordine. Negoțul merge mai bine decît ne-am închipuit vreodată și fără nici o întîrziere, maimuțele se poartă

cum trebuie, porcul de Harima e plin de încredere și... Se opri, străfulgerat de un gînd. *Englezul ! I-au dat drumul în larg.*

— Nu știu, dar dacă el a...

Rodrigues rămăsese cu privirile ațintite spre gura portului uriaș, aproape așteptîndu-se să-l vadă pe *Erasmus* blocînd ieșirea, desfășurînd detestatul pavilion al Angliei și așteptînd acolo ca un cîine turbat ziua în care ei aveau să pornească în larg spre Macao și spre casă.

— Doamne, fă să nu se-ntîmple asta !

— Cu ce putem s-ajungem cel mai repede ? Cu *lorcha?*

— Cu *Santa Luz,* căpitane general. Putem porni într-un ceas. Ascultă, englezul nu poate face nimic fără oameni. Nu uita...

— La naiba, acum el poate să le vorbească păsărească, nu ? De ce n-ar folosi maimuțele ? Sînt destui piraţi *jappo* cu care să facă douăzeci de echipaje.

— Da, dar nu sînt tunari, nici marinari, așa cum i-ar trebui, și n-are cînd să-i instruiască pe japonezi. Poate la anu, dar acum n-are cum să-i folosească împotriva noastră.

— N-o să știu niciodată de ce naiba preoții i-au dat unul din dicționarele lor. Sforari ticăloși ! Pesemne c-au fost posedați de diavol ! Englezul parc-ar fi apărat de diavol !

— Îți spun eu, e deștept și asta-i tot !

— Sînt atîția care se află aici de douăzeci de ani și nu pot vorbi o boabă din păsărească lor, dar englezul poate, nu ? Ascultă ce-ți spun, el și-a vîndut sufletul lui Satan și, în schimbul magiei negre, e apărat. Altfel cum ți-o explici ? De cîți ani încerci să le vorbești limba și tu chiar trăiești cu una de-a lor... La dracu, el ar putea cu ușurință să folosească piraţii *jappo !*

— Nu, căpitane general, el trebuie să-și ia oamenii de aici, așa că noi îl vom aștepta. Și tu i-ai pus în lanțuri pe toți cei bănuiți.

— Cu douăzeci de mii de *cruzados* de argint și o promisiune privind Corabia Neagră, el poate cumpăra toți oamenii de care are nevoie, bașca temnicerii și blestemata de pușcărie în care sînt băgați. *Cabrón !* Poate te cumpără și pe tine.

— Ține-ți gura !

— Eşti un spaniol ticălos şi laş, Rogridues ! E vina ta că trăieşte, tu eşti răspunzător. De două ori l-ai lăsat să-ţi scape ! Căpitanul general gesticulase furios spre el. Trebuia să-l fi omorît cînd a fost în puterea ta.

— Poate, dar astea-s vorbe în vînt, spusese Rodrigues cu amărăciune. Am încercat să-l omor, cînd am putut.

— Ai încercat ?

— Ţi-am spus de douăzeci de ori. N-ai urechi ? Sau ţi-s pline cu rahat spaniol, după cum ţi-e şi gura ?

Mîna i se oprise pe pistol şi căpitanul general îşi trăsese sabia, apoi fata japoneză, înspăimîntată, fusese între ei.

— Te rrrog, Rod-san, nu mînie, nu ceartă, te rrrog. Creştin, te rrrog.

Furia ce le luase minţile la amîndoi trecuse şi Ferriera spusese :

— Ascultă-mă, Rodrigues, englezul trebuie să fie creatura diavolului, n-ai văzut, mai-mai să ne omorîm unul pe altul. Mi-e limpede acum. Ne-a făcut tuturor vrăji, mai ales ţie !

Acum, sub soarele strălucitor din Osaka, Rodrigues atinse crucifixul ce-l purta la gît şi se rugă cu-nfrigurare să fie apărat de toţi vrăjitorii şi sufletul lui nemuritor să fie ţinut departe de Satan.

Să aibă, oare, căpitanul general dreptate, nu e acesta singurul răspuns ? chibzui el iar, cuprins de presimţiri rele. Viaţa englezului e vrăjită. Acum e prieten apropiat al tartorului de Toranaga, a primit înapoi corabia şi banii, o să aibă şi *wako,* în ciuda tuturor, iar el vorbeşte, într-adevăr, ca unul de-al lor şi asta e cu neputinţă atît de repede, chiar şi cu dicţionar. Dar el a primit dicţionarul şi un ajutor de nepreţuit. Doamne, fereşte-mă de ochiul Necuratului !

— De ce i-ai dat englezului dicţionarul, părinte ? îl întrebase el pe Alvito în Mishima. Cu siguranţă că puteai s-o mai amîi.

— Da, Rodrigues, îi mărturisise părintele Alvito, şi n-ar fi trebuit să m-abat de la calea mea ca să-l ajut. Dar sînt convins că e o şansă de a-l converti. Sînt sigur. Cu Toranaga s-a zis acum... El nu e decît un om şi un suflet. Trebuie să-ncerc să-l salvez.

Preoţi ! gîndi Rodrigues. La naiba cu toţi preoţii, dar nu şi cu dell'Aqua şi Alvito ! O, Doamne, iartă-mă pentru

toate gîndurile mele despre el şi părintele Alvito ! Iartă-mă şi-ngroapă-l cumva pe englez înainte de a apărea în faţa ochilor mei ! Eu nu vreau să-l omor, din cauza jurămîntului pe care l-am făcut, deşi, în faţa Ta, ştiu că el trebuie să moară repede...

Timonierul de cart întoarse clepsidra şi bătu cele opt jumătăţi de oră. Era prînzul mare.

Capitolul 55

Pe aleea luminată de soare şi înţesată de lume, Mariko se îndrepta către porţile fundăturii. Era urmată de o gardă de zece samurai în uniforme maro. Purta un chimonou verde pal, mănuşi albe, o pălărie de călătorie verde închis, cu boruri mari, legată sub bărbie cu o eşarfă de tul aurie, şi-şi ţinea deasupra capului o umbrelă de soare de culorile curcubeului. Porţile se deschiseră şi rămaseră deschise.

Era o linişte desăvîrşită. Samurai în gri străjuiau aleea şi parapeţii. Ea-l zări pe Anjin-san pe parapeţii din aripa lor de castel, cu Yabu alături, iar în curtea interioară, coloana care aştepta, cu Kiri şi doamna Sazuko. Toţi samuraii în maro erau în curtea interioară, în haine de ceremonie, sub comanda lui Yoshinaka, afară de cei douăzeci, care stăteau pe parapeţi cu Blackthorne şi cei puşi cîte doi la fiecare fereastră ce dădea spre curtea interioară.

Spre deosebire de samuraii în gri, cei în maro nu purtau armuri şi nici arcuri. Săbiile erau singurele lor arme.

De asemeni, de la ferestrele caselor fortificate, ce străjuiau aleea, şi de pe parapeţi priveau multe femei, femei samurai. Altele stăteau pe alee, printre uniformele gri, însoţite de cîţiva copii îmbrăcaţi în haine viu colorate. Toate femeile aveau umbrele de soare, deşi unele purtau săbii de samurai, pe care aveau dreptul să le poarte, dacă doreau.

Kiyama era lîngă poartă cu cincizeci din samuraii săi, nu cu samurai în gri.

— Bună ziua, Alteţă, îi spuse Mariko şi se înclină.

Se înclină şi el la rîndul lui şi Mariko trecu prin arcada porţii.

— Bună, Kiri-san, bună, Sazuko-chan. Ce bine arătaţi amîndouă ! E totul gata ?

— Da, răspunseră ele cu o veselie prefăcută.

— Bine. Mariko intră în palanchinul fără perdele şi se aşeză cu spatele ţeapăn. Yoshinaka-san ! Porneşte, te rog !

Imediat căpitanul plecă şchiopătînd şi, cu o voce răsunătoare, dădu comenzile. Douăzeci de samurai în maro formară un cap de avangardă şi porniră. Hamalii ridicară palanchinul fără storuri, al lui Mariko, şi ieşiră pe poartă după samuraii în maro, urmaţi la scurtă distanţă de palanchinele lui Kiri şi al doamnei Sazuko, tînăra fată ţinîndu-şi copilul în braţe.

Cînd palanchinul lui Mariko ieşi la soare, dincolo de zidurile ce-mprejmuiau aripa lor de castel, un căpitan al samurailor în gri păşi în faţă, între avangardă şi palanchin, aşezîndu-i-se în cale. Corpul de avangardă se opri brusc. La fel hamalii.

— Te rog să mă ierţi, i se adresă el lui Yoshinaka, pot să văd documentele ?

— Îmi pare rău, căpitane, dar n-avem nevoie de nici unul, răspunse Yoshinaka în tăcerea mormîntală.

— Îmi pare rău, dar domnul general Ishido, guvernatorul castelului, căpitan al gărzii personale a moştenitorului, cu aprobarea regenţilor, a dat în tot castelul ordine care trebuiesc ascultate.

Mariko spuse ceremonios :

— Sînt Toda Mariko-noh-Buntaro şi am primit porunci de la seniorul meu, nobilul Toranaga, să-i însoţesc doamnele spre a-i ieşi în întîmpinare. Fii bun şi lasă-ne să trecem.

— Aş face-o bucuros, spuse mîndru samuraiul, proptindu-şi bine picioarele în pămînt, dar seniorul *nostru* spune că, fără documente, nimeni nu poate părăsi castelul Osaka. Vă rog să mă iertaţi.

Mariko rosti :

— Căpitane, care e numele tău ?

— Sumiyori Danzenji, doamnă, căpitan al Legiunii a patra şi spiţa mea e la fel de veche ca a Domniei voastre.

— Îmi pare rău, căpitane Sumiyori, dar, dacă nu pleci din calea mea, am să poruncesc să fii omorît.

— Nu veţi trece fără documente !

— Te rog, omoară-l, Yoshinaka-san.

Fără şovăire, Yoshinaka înaintă şchiopătînd, sabia-i făcu un arc rotitor şi-l lovi cu putere pe samuraiul în gri, descumpănit. Sabia pătrunse adînc şi imediat fu trasă cu putere afară, iar a doua lovitură, şi mai cumplită, îi reteză capul, care se rostogoli în ţărînă o scurtă bucată de drum, apoi se opri.

Yoshinaka îşi şterse sabia şi o băgă în teacă.

— Porniţi ! porunci el corpului de avangardă. Grăbiţi-vă !

Avangarda se formă iar şi-şi reluă marşul, paşii răsunîndu-le pe caldarîm. Apoi, nu se ştie de unde, o săgeată intră vîjîind în pieptul lui Yoshinaka. Alaiul se împletici şi se opri. Pentru o clipă, Yoshinaka trase de săgeată în tăcere, apoi ochii i se împăienjeniră şi se prăbuşi.

Un suspin uşor ţîşni de pe buzele lui Kiri. O adiere lină flutură capetele eşarfei ca pînza de păianjen a lui Mariko. Undeva, pe alee, ţipetele unui copil fură potolite. Toţi aşteptau cu respiraţia tăiată.

— Miyai Kazuko-san, strigă Mariko. Te rog, preia comanda.

Kazuko, un tînăr înalt, foarte mîndru, proaspăt ras şi cu obrajii supţi, se desprinse din grupul de samurai în maro, care stătea lîngă poartă, nu departe de Kiyama. Înaintă cu paşi mari pe lîngă lecticile lui Kiri şi Sazuko, se opri lîngă cea a lui Mariko şi se înclină ceremonios :

— Da, doamnă. Mulţumesc ! Voi ! strigă către oamenii din faţă. Daţi-i drumul !

Încordaţi, unii plini de teamă, toţi turbaţi, se supuseră şi procesiunea porni iar, Kazuko păşind lîngă lectica lui Mariko. La o sută de paşi în faţa lor, douăzeci de uniforme gri se desprinseră din şirurile masate de samurai şi li se aşezară tăcuţi în cale. Douăzeci de uniforme maro umplură golul rămas între ei, apoi cineva se poticni, avangarda îşi încetini mersul şi se opri.

— Măturaţi-i din cale ! strigă Kazuko.

Imediat un samurai în maro ţîşni în faţă, ceilalţi îl urmară şi lupta începu rapid şi cu ferocitate. De fiecare

dată cînd cădea un samurai în gri un altul ieşea calm din grupul ce aştepta şi se alătura camarazilor săi. Lupta era dreaptă, totdeauna în părţi egale, om la om cincisprezece împotriva altor cincisprezece, apoi opt la opt — cîţiva samurai în gri se zvîrcoleau răniţi în ţărînă —, mai tîrziu rămaseră trei în maro împotriva a doi în gri şi atunci un alt samurai în gri înaintă. Cînd ajunseră unul la unul, ultimul samurai în maro, rănit şi plin de sînge, de patru ori învingător pînă acum, fu ucis de ultimul samurai în gri care rămase singur printre cadavre, cu privirea aţintită spre Miyai Kazuko.

Toţi samuraii în maro erau morţi. Patru în gri zăceau răniţi şi optsprezece erau morţi.

Kazuko înaintă, trăgîndu-şi sabia în tăcerea mormîntală.

— Aşteaptă, spuse Mariko. Te rog, aşteaptă, Kazuko-san.

El se opri, dar rămase cu ochii pironiţi asupra samuraiului în gri, fiind gata de luptă. Mariko păşi afară din palachin şi se întoarse spre Kiyama.

— Nobile Kiyama, vă rog să porunciţi acestor oameni să plece din calea mea.

— Îmi pare rău, Toda-sama, ordinele castelului trebuiesc ascultate. Poruncile sînt legale, dar, dacă doriţi, am să convoc o întrunire a regenţilor şi am să cer o ordonanţă.

— Eu sînt samurai. Poruncile mele sînt clare, în conformitate cu *bushido* şi consfinţite de codul nostru. Ele trebuiesc respectate şi, legal, au precădere faţă de orice ordonanţă făcută de om. Legea poate să nu convină judecăţii, dar aceasta nu poate răsturna legea. Dacă nu mi se permite să mă supun, eu n-o să pot trăi cu această ruşine.

— Am să convoc imediat o întrunire.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţă, ceea ce faceţi Domnia voastră este treaba Domniei voastre. Pe mine mă privesc doar poruncile seniorului meu şi propria mea ruşine. Se întoarse şi se îndreptă liniştită spre capul coloanei. Kazuko-san ! Îţi poruncesc să ne conduci afară din castel !

El păşi în faţă :

— Sînt Miyai Kazuko, din familia Serata, căpitan în Armata a treia a seniorului Toranaga. Vă rog să plecaţi din drum.

— Sînt Biwa Jiro, căpitan din garnizoana domnului general Ishido. Viaţa mea nu are nici un preţ, dar chiar şi aşa, n-o să treceţi, spuse samuraiul în gri.

Brusc, cu un strigăt violent de bătălie, „Toranagaaaaaa!", Kazuko se aruncă în luptă. Săbiile scoteau sunete stridente cînd erau oprite loviturile. Samuraiul în gri era bun, foarte bun, la fel şi Kazuko. Săbiile răsunau încleştîndu-se. Nimeni nu se mişca.

Kazuko învinsese, dar era foarte grav rănit. Stătea lîngă duşman, clătinîndu-se pe picioare, iar cu braţul nevătămat îşi flutura sabia spre cer, victoria desfătîndu-i sufletul. Urlă strigătul de bătălie : „Toranagaaaaaa !", dar nu urmă nici o ovaţie la biruinţa lui. Toţi ştiau că ar fi fost o necuviinţă.

Kazuko, cu un efort supraomenesc, făcu un pas în faţă, apoi încă unul şi, clătinîndu-se, porunci cu o voce abia auzită :

— Urmaţi-mă !

Nimeni nu văzu de unde veniră săgeţile, dar îl omorîră. La această insultă adusă vitejiei lui Kazuko, starea de spirit a samurailor în maro trecu de la resemnare la cruzime. El era deja pe moarte şi ar fi căzut curînd, singur, la datorie, conducîndu-i afară din castel. Un alt ofiţer dintre samuraii în maro alergă în faţă cu douăzeci de oameni spre a forma o nouă avangardă şi ceilalţi se-nghesuiră în jurul lui Mariko, Kiri şi doamna Sazuko.

— Înainte ! rosti pe un ton sardonic ofiţerul.

Porni şi, tăcuţi, cei douăzeci de samurai îl urmară. Ca prin vis, hamalii îşi ridicară poverile şi porniră împleticindu-se, ocolind cadavrele, apoi, la o sută de paşi în faţă, alţi douăzeci de samurai în gri cu un ofiţer se desprinseră în tăcere din sutele care aşteptau. Hamalii se opriră. Avangarda îşi grăbi pasul.

— Staţi !

Ofiţerii se înclinară scurt unul către celălalt şi-şi spuseră spiţa şi rangul.

— Vă rog, daţi-vă la o parte din cale.

— Vă rog, arătaţi-mi documentele.

De data asta, samuraii în maro se năpustiră imediat înainte cu strigăte de „Toranagaaaaaa !", cărora li se răspunse cu „Yaemoooonn !" şi măcelul începu. De fiecare

dată cînd un samurai în gri cădea, un altul se desprindea nepăsător din mulțime, pînă ce toți samuraii în maro fură morți.

Ultimul samurai în gri își șterse sabia, o vîrî în teacă și rămase singur, barîndu-le calea. Dintre samuraii care veneau în urma lecticilor, înainta un alt ofițer cu douăzeci de samurai în maro.

— Așteptați, porunci Mariko. Pămîntîie la chip, coborî din palanchin, își lăsă umbrela de soare, ridică sabia lui Yoshinaka, o scoase din teacă și înaintă singură. Știi cine sînt. Te rog, dă-te la o parte din drum.

— Sînt Kojima Harutomo, căpitan din Legiunea a cincea. Vă rog să mă scuzați, doamnă, nu puteți trece.

Ea se năpusti înainte, dar lovitura îi fu respinsă. Samuraiul în gri se trase înapoi și rămase în defensivă, deși ar fi putut s-o omoare fără efort. El se retrăgea încet pe alee în jos, ea îl urmărea cîștigîndu-și cu greu fiecare pas. Șovăind, coloana porni după ea. Mariko încercă din nou să-l facă pe samuraiul în gri să se lupte, lovind, împungînd cu sabia, atacînd tot timpul cu ferocitate, dar samuraiul se strecura, evitîndu-i loviturile, ținînd-o departe, neatacînd, lăsînd-o să se epuizeze singură. O făcea grav, cu demnitate, acordîndu-i toată politețea și cinstea care i se cuveneau. Ea atacă din nou, dar el pară lovitura crîncenă, care pe un spadasin mai nepriceput l-ar fi doborît, și se mai trase înapoi cu un pas. Ea era lac de sudoare. Un samurai în maro porni s-o ajute, dar ofițerul lui îi porunci încet să se oprească, știind că nimeni nu putea să se amestece. Samuraii de ambele părți așteptau semnalul, arzînd de nerăbdare să primească încuviințarea să pornească măcelul.

În mulțime, un copil își ascunse capul în fustele mamei. Ea-l trase cu blîndețe și îngenunche.

— Te rog, privește, fiule, murmură ea. Ești samurai!

Mariko știa că nu mai putea să reziste mult. Gîfîia din cauza efortului și simțea ura amenințătoare ce-o învăluia. Apoi samuraii în gri din față și de jur-împrejur începură să se desprindă de lîngă ziduri și latul ce-mprejmuia coloana se strînse rapid. Cîteva uniforme gri înaintară, încercînd s-o împresoare și ea se opri, știind că putea foarte ușor fi prinsă, dezarmată și luată prizonier, ceea ce i-ar fi distrus tot planul. Samuraii în maro se mișcară ca s-o ajute

şi ceilalţi se postară în jurul lecticilor. Starea de spirit pe alee nu prevestea nimic bun, acum fiecare om era angajat, fiecare cu mirosul dulce al sîngelui în nări. Coloana se înşira de la poartă şi Mariko văzu cît de uşor ar fi fost pentru samuraii în gri să-i răpună pe toţi, dacă ar fi vrut.

— Aşteptaţi ! strigă ea. Se opriră cu toţii. Făcu o jumătate de plecăciune spre duşmanul ei, apoi, cu capul sus, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre Kiri. Îmi... îmi pare rău, dar deocamdată nu putem răzbi printre aceşti oameni, spuse ea gîfîind. Pentru moment, trebuie... trebuie să ne întoarcem. Sudoarea i se prelingea pe chip în timp ce trecea pe lîngă şirul de bărbaţi. Cînd ajunse în dreptul lui Kiyama, se opri şi se înclină. Bărbaţii aceia m-au oprit să-mi fac datoria şi să dau ascultare seniorului meu. Eu nu pot trăi cu această ruşine, Alteţă. Îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui. Ceremonios vă rog să-mi fiţi secundant.

— Nu, n-ai să faci asta !

Ochii ei scăpărară şi vocea-i răsună fără teamă :

— Dacă nu ni se permite să dăm ascultare seniorului nostru, *aşa cum ne e dreptul*, îmi voi face *seppuku* la apusul soarelui !

Se înclină şi se îndreptă spre poartă. Kiyama se înclină la rîndul lui şi oamenii săi făcură la fel, apoi toţi de pe alee, de pe parapeţi şi de la ferestre se înclinară spre ea în semn de omagiu. Ea trecu prin arcadă, străbătu curtea interioară şi intră în grădină. Paşii o duceau spre rustica şi solitara căsuţă de ceai şi, de-ndată ce se văzu singură, plînse în tăcere pentru toţi bărbaţii care muriseră.

Capitolul 56

— Frumos, *neh* ?

Yabu arătă în jos spre cei morţi.

— Poftim ? întrebă Blackthorne.

— A fost un poem... Înţelegi cuvîntul „poem" ?

— Da, cunosc cuvîntul.

— A fost un poem, Anjin-san. Îţi dai seama ?

Dacă Blackthorne ar fi avut cuvintele necesare i-ar fi spus „Nu, Yabu-san. Dar am văzut limpede, pentru prima oară, ce a fost, de fapt, în mintea ei în clipa în care a dat primul ordin şi Yoshinaka a omorît primul om. Poem ? A fost un ritual extraordinar, curajos, fără sens, îngrozitor, în care moartea era tot atît de sigură şi de neînlăturat ca la inchiziţia spaniolă, iar toţi cei care au fost ucişi n-au fost decît un preludiu la moartea lui Mariko. Acum fiecare e implicat — tu, Yabu-san, eu, castelul, Kiri, Ochiba, Ishido, toţi —, pentru că *ea* a hotărît să facă ceea ce a crezut că e necesar. Şi cînd a hotărît ? Cu mult înainte, *neh* ? Sau, mai precis, Toranaga a luat hotărîrea pentru ea."

— Îmi pare rău, Yabu-san, nu cuvinte destule, spuse el.

Yabu aproape că nu-l auzi. Pe alee şi pe parapeţi era linişte, toţi stăteau încremeniţi ca nişte statui. Apoi aleea începu să prindă viaţă : voci încă stinse, mişcări domoale, soaptele şovăind, în timp ce fiecare ieşea din propria transă.

Yabu oftă plin de melancolie.

— A fost un poem, Anjin-san, spuse el din nou şi plecă.

Cînd Mariko ridicase sabia şi înaintase singură, Blackthorne voise să sară jos în arenă şi să se arunce asupra duşmanului, s-o apere, să-i zboare căpăţîna samuraiului în gri, înainte ca ea să fie ucisă, dar, aidoma celorlalţi, nu făcuse nimic. Nu pentru că i-ar fi fost frică. Nu-i mai era teamă să moară. Curajul ei îi arătase cît de fără sens e acea frică şi el ajunsese la o împăcare cu sine însuşi cu mult timp în urmă, în noaptea aceea, în sat, cînd cu pumnalul.

În noaptea aceea am vrut să-mi vîr pumnalul în inimă.

De atunci s-a terminat cu teama mea de moarte, exact cum a zis ea că are să fie. „Numai trăind la un pas de moarte poţi să înţelegi bucuria de nedescris a vieţii".

Nu-mi aduc aminte cînd a oprit Omi lovitura, ci doar că m-am simţit renăscut, trezindu-mă a doua zi în zori.

Ochii i se îndreptară spre morţii care zăceau pe alee. Aş fi putut să-l omor pe samuraiul acela în gri pentru

ea, gîndi, poate încă unul şi poate mai mulţi, dar mereu ar fi apărut un altul şi moartea mea n-ar fi înclinat cu nimic balanţa. Nu mi-e teamă să mor, îşi spuse. Sînt doar îngrozit că nu pot face nimic ca s-o apăr.

Acum samuraii în gri adunau cadavrele, uniforme maro, uniforme gri, tratate cu egală demnitate. Ceilalţi samurai în gri se-mprăştiau, Kiyama şi oamenii săi printre ei, femei, copii şi slujnice plecînd cu toţii, praful de pe alee ridicîndu-se sub paşii lor. El simţi mirosul înţepător, uşor fetid, al morţii, amestecat cu briza sărată. Mintea îi era orbită de ea, de curajul ei, de elanul imperceptibil pe care îndrăzneala ei neînfricată i-l insuflase. Îşi ridică privirile spre soare şi-l măsură. Mai erau şase ceasuri pînă la asfinţit.

Îşi îndreptă paşii spre treptele ce duceau jos.

— Anjin-san ? Unde mergeţi, vă rog ?

El se întoarse ; îi dăduse uitării pe samuraii lui în gri. Căpitanul se holba spre el.

— A, îmi pare rău. Mergem acolo !

Arătă spre curtea exterioară.

Căpitanul uniformelor gri se gîndi o clipă, apoi încuviinţă fără tragere de inimă.

— E-n ordine. Vă rog, urmaţi-mă.

În curtea exterioară, Blackthorne simţi ostilitatea samurailor în maro faţă de cei în gri. Yabu stătea lîngă poartă privind oamenii care se întorceau. Kiri şi doamna Sazuko îşi făceau vînt cu evantaiele, iar o doică hrănea copilul. Ele stăteau pe cuverturi şi perne puse în grabă la umbră, în verandă. Aşezaţi pe vine, hamalii se trăseseră deoparte, strînşi într-un grup înspăimîntat, în jurul bagajelor şi cailor de povară. El se îndreptă spre grădină, dar gărzile clătinară din cap.

— Ne pare rău, Anjin-san, dar, deocamdată, nu se poate trece mai departe.

— Da, bineînţeles, spuse el întorcîndu-se.

Aleea se golea, mai rămăseseră totuşi vreo cinci sute de samurai în gri, aşezaţi pe vine sau cu picioarele încrucişate într-un semicerc larg, cu faţa spre porţi. Ultimii samurai în maro treceau cu paşi mari pe sub arcadă.

Yabu strigă :

— Închideţi porţile şi trageţi zăvoarele !

— Vă rog să mă iertaţi, Yabu-san, spuse un ofiţer, dar doamna Toda a zis să fie lăsate deschise. Noi trebuie să le păzim, dar porţile urmează să rămînă deschise.

— Eşti sigur ?

Ofiţerul se mînie. Era un bărbat trecut de treizeci de ani, îngrijit, cu chip energic, bărbie proeminentă, cu barbişon şi mustăţi.

— Mulţumesc. N-am vrut să te jignesc, *neh* ? Tu eşti ofiţerul cel mai mare în grad de aici ?

— Da, doamna Toda mi-a făcut cinstea să-mi acorde încrederea sa. Bineînţeles că Domnia voastră sînteţi mai mare în grad decît mine.

— Eu sînt comandant, dar tu eşti la comandă.

— Mulţumesc, Yabu-san, dar doamna Toda comandă aici. Dumneavoastră sînteţi ofiţer superior. Aş fi onorat să fiu al doilea după dumneavoastră, dacă îmi veţi îngădui.

Yabu spuse posomorît :

— Ţi se permite, căpitane. Ştiu foarte bine cine ne comandă aici. Numele tău, te rog ?

— Sumiyori Tabito.

— Primul samurai în gri n-a fost şi el tot un Sumiyori ?

— Ba da, Yabu-san. Era vărul meu.

— Cînd termini, căpitane Sumiyori, te rog, convoacă o adunare a tuturor ofiţerilor.

— Cu siguranţă, Alteţă. Cu voia *ei*.

Amîndoi îşi întoarseră privirile cînd o doamnă intră şonticăind în curtea exterioară. Era o femeie samurai în vîrstă şi se sprijinea anevoie într-un baston. Păru-i era alb, dar spatele drept. Se îndreptă spre Kiritsubo, slujnica ţinîndu-i deasupra o umbrelă de soare.

— O, Kiritsubo-san, spuse ea cemeronios. Eu sînt Maeda Etsu, mama seniorului Maeda, şi împărtăşesc părerile doamnei Toda. Cu permisiunea ei, aş dori să am cinstea să aştept împreună cu ea.

— Vă rog să luaţi loc, sînteţi binevenită, spuse Kiri.

O slujnică aduse încă o pernă şi amîndouă slujnicele o ajutară pe bătrîna doamnă să se aşeze.

— A, aşa e mai bine... mult mai bine, spuse doamna Etsu, înăbuşindu-şi un suspin de durere. Încheieturile mele, pe zi ce trece, se fac tot mai rele. O, aşa e mai bine. Mulţumesc.

— Nu vreţi puţin ceai ?

— Mai întîi ceai, apoi *saké*, Kiritsubo-san. *Saké* din belşug. O zi ca asta îţi face sete, nu glumă, *neh* ?

Alte femei samurai se desprinseră din mulţimea care pleca şi, trecînd printre şirurile de uniforme gri, se îndreptară spre umbra plăcută. Cîteva şovăiră, trei se răzgîndiră, dar curînd în verandă erau paisprezece doamne, iar două îşi aduseseră şi copiii.

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu sînt Achiko, soţia lui Kiyama Nagamasa, şi aş vrea să mă întorc şi eu acasă, spunea o tînără fată timid, ţinîndu-şi pruncul de mînă. Vreau să mă întorc acasă, la soţul meu. Vă rog, pot să cer permisiunea să aştept şi eu ?

— Dar, dacă rămîi aici, seniorul Kiyama o să fie furios pe tine, doamnă.

— O, iertaţi-mă, Kiritsubo-san, dar bunicul aproape că nu mă ştie. Nu sînt decît soţia unui nepot foarte neînsemnat. Sînt sigură că lui îi e totuna, iar eu nu mi-am văzut soţul de luni de zile şi nici nu-mi pasă de ce spun ei. Doamna noastră e bine, *neh* ?

— Destul de bine, Achiko-san, spuse bătrîna doamnă Etsu, preluînd ferm comanda. Bineînţeles că eşti bine venită, copilă. Vino şi te aşază lîngă mine. Care e numele fiului tău ? Ce băiat grozav ai !

Doamnele încuviinţară în cor. Un alt băieţel de patru ani scînci pe o voce plîngăreaţă :

— Vă rog, şi eu sînt un băiat grozav, *neh* ?

Cineva rîse şi toate doamnele i se alăturară.

— Eşti, cu siguranţă, spuse doamna Etsu şi rîse iar.

Kiri îşi şterse o lacrimă.

— Da, aşa e mai bine, prea eram gravă, *neh* ? Chicoti. O, doamnelor, sînt atît de onorată că mi se permite să vă întîmpin în numele *ei*. Trebuie să fiţi cu toate lihnite de

foame şi, doamnă Etsu, aveţi dreptate, toate astea îţi fac sete, nu glumă !

Trimise slujnicele după mîncare şi băutură şi prezentă doamnele care trebuiau prezentate, admirînd un chimonou frumos aici, o umbrelă deosebită dincolo. Curînd toate erau fericite, fremătau şi turuiau ca nişte papagali.

— Cum să înţeleagă un bărbat femeile ? spuse Sumiyori fără-nconjur.

— Cu neputinţă, încuviinţă Yabu.

— Acum sînt înspăimîntate şi cu lacrimile şiroind, ca apoi... Cînd am văzut-o pe doamna Mariko ridicînd sabia lui Yoshinaka m-am gîndit c-aş putea să mor de mîndrie.

— Da. Păcat că ultimul samurai în gri a fost atît de bun. Mi-ar fi plăcut s-o văd omorîndu-l. Ea ar fi omorît un bărbat mai puţin priceput.

Sumiyori se scărpină în barbă, acolo unde-l supăra sudoarea ce se zvînta.

— Ce-aţi fi făcut dacă aţi fi fost în locul lui ?

— Aş fi omorît-o şi apoi i-aş fi atacat pe samuraii în maro. S-a vărsat prea mult sînge. Tot ce am putut face a fost să nu-i măcelăresc pe toţi samuraii în gri, care erau cu mine pe parapeţi.

— Uneori e bine să omori. Foarte bine. Uneori e mai plăcut să mori, decît să ai în preajmă o femeie care-ţi stîrneşte toate poftele.

Se auziră hohote de rîs de la femei, iar cei doi băieţei începură să se plimbe în sus şi-n jos, plini de importanţă, fluturîndu-şi chimonourile purpurii.

— E bine să avem aici din nou copii. Mulţumesc zeilor că ai mei sînt acasă, la Yedo.

— Da.

Yabu privea spre femei gînditor.

— Şi eu mă întrebam acelaşi lucru, spuse încet Sumiyori.

— Şi care e răspunsul ?

— Acum nu e decît unul. Dacă Ishido ne lasă să plecăm, e bine. Dacă *seppuku*-ul doamnei Mariko este în zadar, atunci... atunci o să le ajutăm pe doamnele acestea

să ajungă în Marele Necunoscut şi va începe măcelul. Ele n-or să vrea să mai trăiască.

Yabu spuse :

— Unele poate că vor dori încă să mai trăiască.

— Asta puteţi s-o hotărîţi mai tîrziu, Yabu-san. Ar fi în folosul stăpînului nostru dacă toate şi-ar face *seppuku* aici. Şi copiii.

— Da.

— După aceea o să împînzim zidurile cu oameni şi, în zori, vom deschide porţile. O să luptăm pînă la prînz. Asta o să fie de ajuns. Apoi cei care scapă se vor întoarce înăuntru şi vor da foc acestei părţi de castel. Dacă rămîn în viaţă, aş fi onorat să-mi fiţi secundant.

— Bineînţeles.

Sumiyori zîmbi.

— Tot acest măcel şi *seppuku*-ul doamnei Mariko o să dezbine împărăţia în mii de fărîme, *neh* ? Vestea o să se răspîndească precum focul... o să străbată toată Osaka, *neh* ? Credeţi că o să-l oprească pe Preaslăvitul ? Să fie acesta planul stăpînului nostru ?

— Nu ştiu. Ascultă, Sumiyori-san, deocamdată eu mă duc la locuinţa mea. Vino la mine imediat ce se întoarce doamna.

Se îndreptă spre Blackthorne care stătea pe scara principală, căzut pe gînduri.

— Ascultă, Anjin-san, spuse Yabu pe furiş, m-am gîndit la un plan... Secret, *neh* ? Secret, înţelegi ?

— Da, înţeleg.

Clopotele bătură schimbarea orei. Timpul răsună în minţile tuturor, era începutul Orei Maimuţei, şase jumătăţi de oră pentru cartul de după-amiază sau ora trei, după ceas. Mulţi se întoarseră spre soare şi, fără să-şi dea seama, îl măsurară.

— Ce plan ? întrebă Blackthorne.

— Vorbim mai tîrziu. Stai prin preajmă. Nu spune nimic, înţelegi ?

— Da.

Yabu ieşi pe poartă cu paşi mari însoţit de zece samurai în maro. Li se alăturară douăzeci de samurai în

gri şi porniră cu toţii în jos, pe alee. Casa de oaspeţi ce i se dăduse nu era departe, chiar după primul colţ. Samuraii în gri rămaseră dincolo de poartă. Yabu făcu semn samurailor în maro să aştepte în grădină şi el intră singur înăuntru.

* *
* *

— E cu neputinţă, domnule general, spuse Ochiba. Nu poţi să laşi o doamnă de rangul ei să-şi facă *seppuku*. Îmi pare rău, dar ai căzut în cursă.

—. Aşa-i, spuse cu tărie seniorul Kiyama.

— Cu supunerea cuvenită, doamnă, zise Ishido, eu am încercat s-o înduplec, dar nimic din ce i-am spus nu preţuieşte pentru ea nici cît aghioasa unui *eta* împuţit ! Hotărîrea ei era deja luată, sau, cel puţin, Toranaga luase hotărîrea.

— Bineînţeles că el a hotărît totul, spuse Kiyama. Ochibei i se făcuse silă de grosolănia lui Ishido. Îmi pare rău, dar ea te-a dus din nou. Chiar şi aşa, nu poţi s-o laşi să-şi facă *seppuku !*

— De ce ?

— Te rog, iartă-mă, domnule general, dar trebuie să vorbim încet, spuse Ochiba. Ei aşteptau în holul spaţios al camerei de suferinţă a doamnei Yodoko, în locuinţele din interiorul donjonului, de la catul al doilea. Sînt sigură că n-a fost vina dumitale şi că trebuie să existe o ieşire.

Kiyama spuse încet :

— Nu poţi s-o laşi să-şi continue planul, domnule general, pentru că asta ar stîrni toate doamnele din castel.

— Ai uitat că au mai fost împuşcaţi din greşeală şi alţii... Aşa am oprit şi alte încercări de fugă, şi nimeni nu a spus nimic...

— Asta a fost o greşeală cumplită, domnule general ! spuse Ochiba.

— Aşa-i. Sîntem în război, Toranaga încă nu e în mîinile noastre şi, atîta vreme cît nu e mort, Domnia ta şi moştenitorul sînteţi în pericol.

— Iartă-mă, dar eu nu mă tem pentru mine însămi, ci doar pentru fiul meu, spuse Ochiba. Ei trebuie să fie aici cu toţii peste optsprezece zile. Eu te sfătuiesc să le laşi pe toate să plece.

— Este un risc fără rost. Îmi pare rău. Nu sîntem siguri că ea are, într-adevăr, de gînd s-o facă.

— Are, spuse Kiyama trufaş, dispreţuind prezenţa grosolană a lui Ishido în locuinţa aceea somptuoasă, extrem de bogată, care-i amintea atît de clar de prietenul şi protectorul lui venerat. Ea e *samurai.*

— Da, spuse Ochiba. Îmi pare rău, dar sînt de acord cu seniorul Kiyama. Mariko-san o să facă ce spune. Apoi mai este şi cotoroanţa aceea de Etsu ! Cei din neamul Maeda sînt foarte mîndri, *neh* ?

Ishido se îndreptă spre fereastră şi privi afară.

— Din partea mea n-au decît să ardă toate ! Femeia Toda e creştină, *neh* ? Sinuciderea nu e împotriva religiei ei ? Nu e un păcat foarte grav ?

— Da, dar o să aibă un secundant, aşa că n-o să fie sinucidere.

— Şi dacă n-o face ?

— Poftim ?

— Să zicem că e dezarmată şi n-are nici un secundant ?

— Cum ai să izbuteşti ?

— Luînd-o prizonieră. Închisă, cu slugi alese cu grijă, pînă ce Toranaga trece hotarele noastre. Ishido zîmbi. Apoi n-are decît să facă ce doreşte. Aş fi chiar încîntat s-o ajut.

— Cum ai putea s-o ţii în captivitate ? întrebă Kiyama. Ea o să aibă timp să-şi facă *seppuku,* sau să-şi folosească propriul pumnal.

— Poate, dar să zicem c-ar putea fi prinsă, dezarmată şi reţinută cîteva zile. Cele „cîteva zile" nu sînt hotărîtoare ? Nu din pricina asta ţine ea morţiş să plece astăzi, înainte ca Toranaga să treacă hotarele noastre şi să se jugănească singur ?

— S-ar putea face ? întrebă doamna Ochiba.

— E cu putinţă, răspunse Ishido.

Kiyama medita la cele spuse.

— Peste optsprezece zile Toranaga trebuie să fie aici. Ar putea să întîrzie la hotar cel mult alte patru zile. Ea ar trebui reţinută maxim o săptămînă.

— Sau pentru totdeauna, spuse Ochiba. Toranaga a amînat atît de mult venirea lui, încît uneori cred că n-o să sosească niciodată.

— El trebuie să fie aici pînă în ziua de douăzeci și doi, spuse Ishido. O, doamnă, asta a fost o idee strălucită.

— Cu siguranță, asta a fost ideea dumitale, domnule general, nu ? Vocea Ochibei era măgulitoare, deși era foarte obosită din cauza nopții nedormite. Ce e cu seniorul Sudara și cu sora mea ? Sînt acum cu Toranaga ?

— Nu, doamnă. Nu încă. Vor veni aici, pe mare.

— De ea să nu se atingă nimeni, spuse Ochiba. Nici de copil.

— Copilul este moștenitorul direct al lui Toranaga, care e urmașul familiei Minowara. Datoria mea către moștenitor, doamnă, mă obligă să vă atrag din nou atenția asupra acestui lucru.

— De sora mea să nu se atingă nimeni, nici de fiul ei.

— Cum doriți.

Ea-i spuse lui Kiyama :

— Alteță, cît de bună creștină este Mariko-san ?

— Desăvîrșită, răspunse Kiyama pe loc. Vă gîndiți la sinucidere ca fiind un păcat ? Cred... cred că are să țină seama de asta, altfel își pierde nemurirea sufletului, doamnă. Dar nu știu dacă...

— Atunci există o cale și mai simplă, spuse Ishido fără să se gîndească. Cere-i marelui preot al creștinilor să-i poruncească să nu-i mai tulbure pe conducătorii de drept ai împărăției !

— Nu stă în puterea lui, spuse Kiyama. Apoi adăugă pe o voce și mai șfichiuitoare : Asta ar însemna amestec în politica noastră, lucru la care Domnia ta te-ai împotrivit întotdeauna cu-nverșunare și pe bună dreptate.

— Se pare că ei se amestecă doar atunci cînd le convine, spuse Ishido. A fost doar un gînd.

Ușa interioară se deschise și în cadrul ei apăru doctorul. Fața-i era gravă și epuizarea îl făcea s-arate mai bătrîn decît era.

— Iertați-mă, doamnă, dar ea vă cheamă.

— Moare ? întrebă Ishido.

— Nu mai are mult, domnule general, dar cît, nu știu.

Ochiba străbătu în grabă camera spațioasă, ieși pe ușa interioară, chimonoul albastru mulîndu-i-se pe trup, fustele fluturînd pline de grație. Amîndoi bărbații o priviră. Ușa se închise. Pentru o clipă cei doi bărbați își feriră ochii unul de celălalt, apoi Kiyama spuse

— Crezi, într-adevăr, că doamna Toda poate fi prinsă?

— Da, îi spuse Ishido privind ușa.

•

Ochiba traversă încăperea și îngenunche lîngă pat. De jur-împrejur stăteau slujnice și doctori. Lumina soarelui se strecura printre jaluzelele de bambus și dansa pe ornamentele roșii și aurii ale grinzilor, coloanelor și ușilor. Patul lui Yodoko era înconjurat de paravane cu decorații încrustate. Părea că doarme, fața palidă i se odihnea în gluga sutanei budiste, încheieturile mîinilor îi erau subțiri, venele noduroase. Ochiba gîndi cît e de trist să ajungi bătrîn. Vîrsta e atît de nedreaptă cu femeile. Cu bărbații nu, doar cu femeile. Să mă apere zeii de bătrînețe, se rugă ea. Buddha, apără-mi fiul, fă să fie în siguranță la putere și apără-mă și pe mine doar atîta vreme cît pot să-l ocrotesc și să-l ajut.

Îi luă mîna lui Yodoko, acordîndu-i cinstea cuvenită.

— Doamnă ?

— O-chan ? șopti Yodoko, folosindu-i numele de alint.

— Da, doamnă ?

— O, cît ești de drăguță, drăguță ca totdeauna... Își ridică mîna, îi mîngîie părul frumos și Ochiba nu fu jignită de atingere, ci încîntată ca de obicei, deoarece ținea foarte mult la Yodoko. Ești atît de tînără și frumoasă și miroși atît de încîtător ! Ce norocos a fost *taikō*.

— Vă simțiți rău, doamnă ? Pot să vă aduc ceva ?

— Nimic... nimic. Voiam doar să stăm de vorbă. Ochii bătrînei erau adînciți în orbite, dar nu-și pierduseră nimic din agerime. Trimite-i pe ceilalți afară.

Ochiba le făcu semn să plece și, cînd rămaseră singure, spuse :

— Da, doamnă ?

— Ascultă, draga mea, fă-l pe domnul general s-o lase să plece.

— Nu poate, doamnă, pentru că toți ceilalți ostateci au s-o urmeze și noi vom pierde puterea. Toți regenții sînt de acord, spuse Ochiba.

— Regenții ! spuse Yodoko cu o undă de dispreț. *Tu* ești de acord ?

— Da, doamnă, și noaptea trecută tu ai spus că ea nu trebuie să plece.

— Acum tu trebuie s-o lași să se ducă, altfel celelalte se vor lua după ea și-și vor face toate *seppuku,* iar tu și fiul nostru veți fi întinați din pricina greșelii lui Ishido.

— Domnul general ne este credincios, doamnă. Toranaga nu este, îmi pare rău.

— Poți să ai încredere în seniorul Toranaga, nu în el. Ochiba clătină din cap.

— Iertați-mă, dar eu sînt convinsă că Toranaga e hotărît să ajungă *shōgun* și să-mi înlăture fiul.

— Te-nșeli. El a spus-o de o mie de ori. Ceilalți *daimyo* încearcă să-l folosească pentru propriile lor ambiții. Totdeauna au făcut-o. Toranaga a fost favoritul lui *taikō*. Toranaga întotdeauna l-a respectat pe moștenitor. Toranaga este un Minowara. Nu te lăsa dusă de Ishido, sau de regenți. Ei au *karma* lor, tainele lor, O-chan. De ce să n-o lăsați să plece ? Totul e atît de simplu. Nu-i dați voie să meargă pe mare, apoi ea poate fi oprită oricînd undeva, înăuntrul hotarelor noastre. Ea este încă în plasa generalului, și Kiri, și toate celelalte, *neh !* Ea o să fie înconjurată de samurai în gri. Gîndește așa cum ar face *taikō,* sau cum ar face Toranaga. Tu și fiul nostru ați fost vîrîți în... Cuvintele i se pierdură și pleoapele începură să-i tremure. Bătrîna doamnă își adună ultimele puteri și continuă : Mariko-san n-ar putea niciodată să spună nimic împotriva străjilor. Știu că ea are de gînd să facă ceea ce spune. Lăsați-o să plece.

— Bineînțeles că ne-am gîndit la toate acestea, doamnă, spuse Ochiba cu voce blîndă și liniștită, dar Toranaga are grupuri de samurai în afara castelului, ascunse

în Osaka şi-n împrejurimi, nu ştim cîte, şi are alîaţi, dar nu sîntem siguri cine anume. Ea ar putea să scape. Odată plecată, toate celelalte or s-o urmeze imediat şi noi vom pierde mult din putere. Tu ai fost de acord, Yodoko-chan, nu-ţi aduci aminte ? Îmi pare rău, dar noaptea trecută te-am întrebat, nu-ţi aminteşti ?

— Ba da, îmi amintesc, copilă, spuse Yodoko cu mintea înceţoşată. O, cît aş vrea ca *taikō* să fie aici să te povăţuiască !

Respiraţia bătrînei doamne era tot mai chinuită.

— Pot să-ţi dau puţin ceai sau *saké* ?

— Ceai, te rog, puţin ceai.

O ajută pe bătrînă să bea.

— Mulţumesc, copilă. Vocea era mai slabă, conversaţia o obosea şi îi grăbea moartea. Ascultă, copilă, trebuie să ai încredere în Toranaga. Mărită-te cu el, tocmeşte-te cu el pentru moştenire.

— Nu... nu, spuse Ochiba uluită.

— Yaemon ar putea să conducă după el, apoi, după fiul nostru, fructul noii tale căsătorii. Fiii fiului nostru au să jure cinstit credinţă veşnică acestei noi spiţe Toranaga.

— Toranaga întotdeauna l-a urît pe *taikō*. Ştii asta, doamnă. Toranaga e pricina tuturor necazurilor. De ani de zile, *neh* ? El !

— Dar tu ? Cum e cu mîndria ta, copilă ?

— El e duşmanul nostru !

— Tu ai doi duşmani, copilă. Mîndria ta şi nevoia de a avea un bărbat pe măsura soţului nostru. Te rog ai răbdare cu mine, eşti tînără, frumoasă şi roditoare şi meriţi un bărbat. Toranaga e demn de tine şi tu de el. Toranaga e singura şansă pe care o are Yaemon.

— Nu, el e duşmanul !

— El a fost cel mai bun prieten al soţului nostru şi cel mai credincios vasal. Fără... fără Toranaga... nu vezi... cu ajutorul lui Toranaga... nu vezi ? Ai putea să manevrezi... să-l manevrezi...

— Îmi pare rău, dar îl urăsc... mă dezgustă, Yodoko-chan.

— Multe-femei... Ce spuneam ? O, da, multe femei se mărită cu bărbaţi care le dezgustă. Lăudat fie Buddha că

eu n-a trebuit să îndur asta... Un zîmbet fugar străbătu chipul bătrînei femei, apoi oftă. A fost un oftat lung, profund, care nu se mai termina și Ochiba gîndi că sfîrșitul venise. Dar ochii se deschiseră puțin și un zîmbet timid apăru iar. *Neh ?*

— Da.

— Vrei ? Te rog.

— Am să mă gîndesc.

Degetele îmbătrînite încercară să se strîngă.

— Te rog, făgăduiește-mi c-ai să te măriți cu Toranaga și am să mă duc la Buddha știind că spița lui *taikō* va dura în veci, după cum și numele lui... numele lui va dăinui în...

Lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii Ochibei, în timp ce ea legăna mîna inertă.

Mai tîrziu ochii clipiră și bătrîna șopti :

— Trebuie să-i îngădui lui Akechi Mariko să plece. Nu... nu lăsa ca răzbunarea ei să se abată asupra noastră pentru ceea ce *taikō* i-a făcut... i-a făcut tatălui... tatălui ei...

Ochiba fu luată pe nepregătite.

— Poftim ?

Nu urmă nici un răspuns. Mai tîrziu Yodoko începu să delireze :

— ...Yaemon, dragule, bună, copilul meu scump... tu ești un băiat grozav, dar ai atît de mulți dușmani, așa neisprăviți, așa... Nu ești și tu doar o iluzie, nu...

Fu cutremurată de un spasm. Ochiba îi luă mîna și i-o mîngîie.

— *Namu Abida Butsu*, șopti ea în semn de închinare.

Urmă un alt spasm, apoi bătrîna spuse clar :

— Iartă-mă, O-chan.

— Nu e nimic de iertat, doamnă.

— Sînt atîtea de iertat... Vocea i se făcu mai slabă și lumina începu să se stingă de pe chipul ei. Ascultă,... fă... făgăduiește-mi în legătură... în legătură cu Toranaga, Ochiba-sama... e important... te rog... poți să ai încredere în el.

Ochii bătrînei o rugau, o implorau.

Ochiba nu voia să se supună, deşi ştia că trebuia s-o facă. Mintea-i era tulburată de cele spuse despre Akechi Mariko şi încă-i mai răsunau în minte cuvintele lui *taikō*, repetate de zeci de mii de ori : „O-chan, poţi să ai încredere în Yodoko-sama. Ea este Cea Înţeleaptă, niciodată să nu uiţi asta. Ea are dreptate mai întotdeauna şi poţi să-ţi pui viaţa în mîinile ei, viaţa fiului meu şi pe a mea..."

Ochiba se lăsă înduplecată.

— Făgă...

Se opri brusc. Flacăra vieţii pîlpîi pentru ultima oară şi Yodoko-sama se stinse.

— *Namu Amida Butsu.*

Ochiba îi duse mîna la buze, se înclină, i-o lăsă înapoi pe cuvertură şi-i închise ochii, gîndindu-se la moartea lui *taikō*, singura moarte la care mai fusese martoră. Atunci doamna Yodoko îi închisese ochii, aşa cum era privilegiul unei soţii, şi totul se întîmplase în aceeaşi cameră, Toranaga aşteptînd afară, aşa cum aşteptau Ishido şi Kiyama, continuînd priveghiul ce începuse cu o zi înainte.

— Dar de ce să trimit după Toranaga, stăpîne ? întrebase ea. Trebuie să te odihneşti.

— Am să mă odihnesc cînd am să fiu mort, O-chan, îi spusese *taikō*. Trebuie să pun la cale succesiunea. Pentru ultima oară. Atîta vreme cît mai sînt în puteri.

Aşa că Toranaga sosise viguros, plin de viaţă, răspîndind putere. Atunci ei patru erau singuri : Ochiba, Yodoko, Toranaga şi Nakamura — *taikō*, guvernatorul Japoniei, zăcînd pe patul morţii, toţi aşteptînd ordinele cărora să li se supună.

— Deci, Tora-san, spusese *taikō* adresîndu-i-se lui Toranaga cu numele dat de Goroda, cu mult timp în urmă. Ochii îi erau adînciţi în orbite, privind scrutător de pe un chip vestejit, micuţ, de maimuţă, aşezat pe un trup la fel de firav, un trup care avusese o tărie de oţel pînă în urmă cu cîteva luni, cînd începuse boala. Eu mor. Din nimic în nimic ne întoarcem, dar tu ai să trăieşti şi fiul meu este neajutorat.

— Nu este neajutorat, Alteţă. Toţi *daimyo* îl vor cinsti pe fiul tău aşa cum te cinstesc pe tine.

Taikō rîsese.

— Da, o vor face astăzi. Atîta vreme cît eu sînt în viaţă... o, da ! Dar cum să fiu sigur că Yaemon va conduce după mine ?

— Numiţi un Consiliu al Regenţilor, Alteţă.

— Regenţi ! spusese *taikō* dispreţuitor. Poate c-ar trebui să te fac moştenitorul meu şi să te las pe tine să judeci dacă Yaemon e vrednic să-ţi urmeze.

— N-aş merita-o. Fiul tău trebuie să-ţi urmeze.

— Da. Şi fiii lui Goroda ar fi trebuit să-i urmeze.

— Nu. Ei au stricat pacea.

— Şi tu i-ai omorît din ordinul meu.

— Înălţimea ta avea împuternicirea împăratului. Ei s-au răsculat împotriva mandatului tău de drept, Alteţă. Spune-mi care-ţi sînt poruncile şi eu le voi da ascultare.

— Din pricina asta te-am chemat aici.

Apoi *taikō* spusese :

— Este un lucru rar să ai un fiu la cincizeci şi şapte de ani şi un lucru trist să mori la şaizeci şi trei, mai ales cînd singurul tău fiu nu mai are rude, iar tu eşti guvernatorul Japoniei. *Neh* ?

— Da, spusese Toranaga.

— Poate c-ar fi fost mai bine dacă n-aş fi avut nici un fiu, atunci puteam să-ţi las ţie împărăţia, cum ne-am învoit. Tu ai mai mulţi fii decît au portughezii păduchi.

— *Karma.*

Taikō rîsese şi un fir de salivă amestecată cu sînge i se prelinsese din gură. Cu mare grijă, Yodoko îi ştersese saliva şi el zîmbise spre soţia lui.

— Mulţumesc, Yodoko-san, mulţumesc. Apoi îşi întorsese privirile spre Ochiba, iar ea îi zîmbise la rîndul ei, dar ochii lui nu mai zîmbeau, scormoneau doar, întrebau, cumpăneau întrebarea pe care nu-ndrăznise niciodată s-o rostească şi de care ea era sigură că fusese veşnic în mintea lui : Este Yaemon, într-adevăr, fiul meu ?

— *Karma*, O-chan. *Neh* ?

O spusese cu blîndeţe, dar teama că el avea s-o întrebe direct o tortura pe Ochiba şi lacrimile îi şiroiseră din ochi.

— Nu e nevoie de lacrimi, O-chan. Viaţa nu e decît un vis într-un alt vis, spusese bătrînul. Rămăsese o clipă căzut pe gînduri, apoi îl străpunsese din nou cu privirea pe Toranaga şi îi spusese blînd : Eheeei, bătrîne, ce viaţă am avut noi, *neh* ? Toate bătăliile, ţii minte ? Luptînd umăr la umăr, laolaltă, neînvinşi. Am făcut imposibilul, *neh* ? Împreună i-am umilit pe cei puternici, şi am scuipat pe fundurile lor ridicate-n vînt, în timp ce ei se tîrau amarnic în patru labe. Noi... noi am făcut-o, un ţăran şi un Minowara ! Bătrînul chicotise. Ascultă, numai cîţiva ani şi i-aş fi făcut zob de-a binelea pe Mîncăii de Usturoi. Apoi, cu oştile coreene şi cu oştile noastre japoneze, am fi dat un atac fulgerător asupra Beijing-ului şi eu aş fi ajuns în China, pe tronul Dragonului. Apoi ţi-aş fi dat ţie Japonia, pe care o rîvneşti, şi eu aş fi avut tot ce am poftit. Vocea-i era puternică, dezminţind slăbiciunea fizică. Un ţăran poate să stea pe tronul Dragonului cu cinste şi cu onoare, nu ca aici. *Neh* ?

— China şi Japonia sînt diferite, da, Alteţă.

— Da. Cei din China sînt înţelepţi. Acolo primul dintr-o dinastie e totdeauna fiu de ţăran şi tronul e întotdeauna smuls prin forţă de mîini mînjite de sînge. Acolo nici un castel nu se moşteneşte, în asta stă puterea Chinei ! Rîsese din nou ; să ai forţă, mîini însîngerate şi să fii ţăran, ăsta sînt eu. *Neh ?*

— Da, dar tu eşti samurai. Tu ai schimbat regulile aici. Eşti primul dintr-o dinastie.

— Totdeauna mi-ai fost drag, Tora-san. Bătrînul sorbise din ceai mulţumit. Da... gîndeşte-te la asta, eu, pe tronul Dragonului... gîndeşte-te la asta ! Împărat al Chinei, Yodoko împărăteasă şi după ea, Ochiba cea Frumoasă, iar după mine, Yaemon, şi China şi Japonia unite pentru totdeauna, aşa cum ar trebui să fie. O, ar fi fost atît de uşor ! Apoi, cu oştile noastre şi cu hoardele chineze, aş fi străpuns spre nord-vest şi spre sud şi împărăţiile de pe tot cuprinsul pămîntului ar fi zăcut gîfîind în ţărînă ca tîrfele de mîna a zecea gata să ne facă poftele. Noi am fost de neînvins, tu şi cu mine, japonezii sînt de neînvins, bineînţeles că sîntem de neînvins ; noi ştim care e temeiul vieţii. *Neh* ?

— Da.

Ochii-i străluciseră ciudat.

— Ce să fie asta ?

— Datorie, disciplină şi moarte, răspunsese Toranaga.

Un nou chicotit. Bătrînul părea mai firav ca oricînd, mai uscat ca oricînd. Apoi, cu o egală bruscheţe, pentru care, de asemeni, era renumit, buna dispoziţie îl părăsise.

— Regenţi ? întrebase el cu o voce hotărîtă, plină de venin. Pe cine ai alege ?

— Seniorii Kiyama, Ishido, Onoshi, Toda Hiro-matsu şi Sugiyama.

Faţa lui *taikō* se schimonosise într-un zîmbet răutăcios.

— Eşti cel mai deştept bărbat din împărăţie, după mine ! Lămureşte-le pe doamnele mele de ce i-ai ales pe cei cinci.

— Pentru că toţi se urăsc unul pe celălalt, dar împreună pot să guverneze bine şi să zdrobească orice împotrivire.

— Chiar şi pe tine ?

— Nu, pe mine nu, Alteţă. Apoi Toranaga privise spre Ochiba şi îi vorbise : Ca Yaemon să moştenească puterea va trebui să treceţi cu bine peste următorii nouă ani. Pentru aceasta, mai presus de toate, trebuie să menţineţi pacea lui *taikō*. L-am ales pe Kiyama pentru că este mai marele *daimyoi*-lor creştini, este un mare general şi un vasal foarte credincios. Următorul, Sugiyama, pentru că este *daimyo*-ul cel mai bogat din ţară, familia lui e străveche, îi detestă din toată inima pe creştini şi are cel mai mult de cîştigat dacă Yaemon ia puterea. Onoshi, pentru că îl urăşte pe Kiyama, îi ţine în frîu puterea, este şi el creştin, dar un lepros care se agaţă cu ghearele şi cu dinţii de viaţă, pentru că nu ştie dacă va mai trăi douăzeci de ani, şi îi urăşte pe toţi ceilalţi cu violenţă sălbatică, în special pe Ishido. Ishido, pentru că o să ne adulmece uneltirile — pentru că e ţăran, îi urăşte pe samuraii de viţă veche şi se opune cu-nverşunare creştinilor. Toda-Hiro-matsu, pentru că e cinstit, supus şi credincios, tot atît de neabătut din drumul său ca soarele ; el e precum cea mai bună şi mai iute sabie făcută de un mare meşter făurar. El ar trebui să fie preşedinţele consiliului.

— Şi tu ?

— Eu îmi voi face *seppuku* împreună cu fiul meu cel mai mare, Noboru. Fiul meu, Sudara, este însurat cu sora doamnei Ochiba, aşa că el nu reprezintă nici o ameninţare, n-ar putea fi niciodată o ameninţare. El ar putea să moştenească Kwanto-ul, dacă doriţi, numai să jure credinţă nestrămutată casei tale.

Nimeni nu era surprins că Toranaga se oferise să facă ceea ce, fără doar şi poate, era şi în mintea lui *taikō*, pentru că singur Toranaga, dintre toţi *daimyo* era o ameninţare reală. Apoi ea îl auzise pe soţul ei spunînd :

— O-chan, care e sfatul tău ?

— Tot ce a spus seniorul Toranaga, Alteţă, răspunsese ea pe dată afară doar că ar trebui să-i poruncească sorei mele să divorţeze de Sudara, care trebuie să-şi facă *seppuku*. Seniorul Noboru să fie urmaşul seniorului Toranaga şi să moştenească cele două provincii : Musashi şi Shimoosa, iar restul Kwanto-ului să revină moştenitorului tău, Yaemon. Vă sfătuiesc ca acestea să fie poruncite astăzi.

— Yodoko-sama ?

Spre uimirea ei, Yodoko spusese :

— O, Tokichi, tu ştii că eu te preamăresc din toată inima, la fel şi pe O-chan, iar pe Yaemon îl iubesc ca pe propriul meu fiu. Eu zic să-l faci numai pe Toranaga regent.

— Poftim ?

— Dacă-i poruncești să moară, cred c-o să-l omori pe fiul nostru. Numai seniorul Toranaga are destulă vază, pricepere şi iscusinţă ca să-ţi fie *acum* urmaş. Lasă-l pe Yaemon în grija lui pînă împlineşte vîrsta. Porunceşte-i seniorului Toranaga să-l adopte oficial pe fiul nostru. Lasă-l pe Yaemon să se roage să i se permită să-şi facă *seppuku* şi să plece înaintea ta.

— Nu, asta nu se poate, se împotrivise Ochiba.

— Ce zici de asta, Tora-san ? întrebase *taikō*.

— Cu umilinţă trebuie să nu primesc, Alteţă. Nu pot s-o fac şi te rog să-mi îngădui să-mi pun capăt zilelor şi să plec înaintea ta.

— Ai să fii regent unic.

— De cînd am făcut învoiala noastră, n-am refuzat niciodată să-ţi dau ascultare, dar nu mă supun acestei porunci.

Ochiba îşi aminti cum încercase să-l înduplece pe *taikō* să-l lase pe Toranaga să-şi facă *seppuku*, aşa cum ştia că *taikō* hotărîse deja. Dar *taikō* se răzgîndise şi, în cele din urmă, acceptase o parte din cele ce-l sfătuise Yodoko şi căzuse la învoială ca Toranaga să fie regent şi preşedinte al regenţilor. Toranaga jurase credinţă veşnică lui Yaemon, dar el ţesea şi acum pînza în care se încurcaseră toţi. Mariko făcea şi ea parte din uneltirile lui.

— Ştiu că a fost din porunca lui, murmură Ochiba.

Acum doamna Yodoko voise ca ea să i se supună lui pe deplin.

Să mă mărit cu Toranaga ? Buddha, apără-mă de ruşinea asta, de a trebui să-l întîmpin cu bucurie şi să-l simt greutatea trupului şi viaţa care clocoteşte în el.

Ruşine ?

Ochiba, care e adevărul ? se întrebă ea. Adevărul e că tu cîndva l-ai vrut, înainte de *taikō*, *neh ?* Chiar şi pe vremea lui, *neh ?* De multe ori, în adîncul inimii tale. *Neh ?* Cea Înţeleaptă a avut din nou dreptate, că mîndria e duşmanul tău şi că-ţi trebuie un bărbat, un soţ. De ce nu-l accepţi pe Ishido ? El te preţuieşte, te vrea şi e hotărît să cîştige. El ar fi uşor de manevrat. *Neh ?* Nu, în nici un caz ţăranul ăla necioplit ! O, ştiu zvonurile murdare răspîndite de duşmani, care sînt o neobrăzare nerušinată ! Jur că mai degrabă m-aş culca cu slujnicele şi mi-aş pune crezul într-o *harigata*, pentru încă o mie de vieţi, decît să-mi bat joc de memoria stăpînului meu cu Ishido. Fii cinstită, Ochiba. Mai chîbzuieşte în privinţa lui Toranaga. Nu-l urăşti, de fapt, doar pentru că el s-ar putea să te fi văzut în ziua aceea de vis ?

Se întîmplase cu mai mult de şase ani în urmă în Kyushu, cînd ea şi doamnele ei fuseseră la o vînătoare cu şoimi împreună cu *taikō* şi Toranaga. Grupul lor era răspîndit pe o întindere vastă şi ea galopa după unul din şoimi, răzleţită de ceilalţi. Era pe dealuri, într-un crîng, şi ea dăduse brusc peste acel ţăran, care aduna fructe de pădure lîngă o potecă singuratică. Primul şi firavul ei fiu murise de aproape doi ani şi în pîntecul ei nu se mai zămislise nici o viaţă, deşi încercase orice şiretlic, orice

superstiție, orice leac sau rugă, disperată să-mplinească dorința care-l măcina pe stăpînul ei de a avea un moștenitor.

Întîlnirea cu țăranul fusese cu totul neașteptată. El se holba la ea, de parc-ar fi văzut un *kami*, și ea spre el, pentru că era leit *taikō*, mic ca o maimuță, dar mult mai tînăr.

Mintea îi spusese că acesta era darul trimis de zeii la care ea se rugase, așa că descălecase, îl luase de mînă și intraseră adînc în pădure.

Totul se petrecuse ca într-un vis nebunesc și pătimaș. Ea simțea pînă și azi focul lichid țîșnind din el, respirația îmbătătoare și mîinile strîngînd-o viguros. Apoi ea nu mai suportase greutatea trupului inert și, brusc, respirația lui i se păruse dezgustătoare și tot ce-l privea scîrbos. El ar mai fi vut să stea dar îl lovise, îl îmbrîncise de pe ea, îl înjurase și-i spusese să mulțumească zeilor că nu l-a prefăcut într-un pom pentru neobrăzarea lui. Bietul nebun superstițios căzuse în genunchi, cerîndu-și iertare, crezînd, bineînțeles, că ea era un *kami*, căci pentru ce altceva o asemenea frumusețe s-ar fi zvîrcolit în țărînă cu unul ca el ?

Urcase fără vlagă în șa, și buimacă dăduse pinteni calului. Omul și luminișul rămăseseră curînd departe, în urmă, și ea începuse să se întrebe dacă totul nu fusese decît un vis, iar țăranul un *kami* adevărat. Ea se rugase ca el să fie un *kami*, iar sămînța lui un dar trimis de zei, care să rodească un alt fiu, pentru gloria stăpînului ei, și care să-i aducă liniștea pe care o merita. Apoi, chiar la celălalt capăt al pădurii, Toranaga o aștepta. O văzuse ? se întrebase ea pradă neliniștii.

— Eram îngrijorat în privința Voastră, doamnă, spusese el.

— Totul... totul e-n ordine, mulțumesc.

— Dar chimonoul vă e sfîșiat... aveți ferigi pe spate și în păr...

— M-a trîntit calul... nu-i nimic.

Apoi îl provocase la o întrecere către casă, spre a-i dovedi că totul era în ordine. Ea se pornise ca vîntul. Spatele o ustura de la rugii de mure, dar pielea avea să fie unsă curînd cu pomezi mirositoare. În aceeași noapte

împărtisc perna cu domnul și stăpînul ei iar nouă luni mai tîrziu, îl născuse pe Yaemon, spre necontenita lui bucurie. Și a ei.

— Bineînțeles că soțul nostru este tatăl lui Yaemon, spusese Ochiba cu o siguranță absolută la iscodirile lui Yodoko. El mi-a zămislit amîndoi copiii. Celălalt a fost un vis.

De ce te amăgești singură ? N-a fost un vis, gîndi ea. S-a întîmplat. Bărbatul acela n-a fost un *kami*. Te-ai împerecheat cu un țăran ca să-ți zămislești un fiu, de care *tu* aveai nevoie cu tot atîta disperare ca *taikō*, ca să-l legi de tine. El și-ar fi luat o altă concubină, *neh* ?

Dar primul tău născut ?

— *Karma*, spuse Ochiba, îndepărtîndu-și din minte și acest chin știut numai de ea.

— Bea asta, copilă, îi spusese Yodoko, pe cînd avea șaisprezece ani, un an după ce ajunsese concubina oficială a lui *taikō*.

Și ea băuse ceaiul ciudat de ierburi, ce te-ncălzea, și simțise cum o apucă un somn greu, iar a doua seară, cînd se trezise, își amintise doar niște vise erotice stranii, culori bizare și o ciudată senzație de veșnicie. Cînd se deșteptase, Yodoko fusese acolo, la fel ca atunci cînd adormise, foarte grijulie și tot pe atîta de neliniștită ca și ea pentru armonia stăpînului lor. Nouă luni mai tîrziu, ea născuse, fiind prima căreia i se întîmpla din toate femeile lui *taikō*. Dar copilul acela a fost bolnăvicios și a murit curînd.

Karma, gîndi ea.

Ea și Yodoko nu vorbiseră niciodată despre ce se întîmplase, sau despre ce s-ar fi putut întîmpla, în timpul acelui somn lung și greu. Nimic, în afară de „Iartă-mă..." rostit cu cîteva clipe mai înainte și „Nu e nimic de iertat".

Tu nu ai nici o vină, Yodoko-sama, nu s-a întîmplat nimic, nici o faptă de ascuns. Iar, dacă s-a întîmplat, odihnește-te în pace, bătrînă doamnă, acum că taina e îngropată o dată cu tine. Ochii-i erau îndreptați spre fața goală, atît de firavă și tulburătoare, exact cum fusese *taikō* la capătul vieții, la fel de firav și patetic, cu întrebarea-i, de asemeni, niciodată rostită. Că el a murit, asta a fost *karma*, gîndi ea netulburată. Dac-ar mai fi trăit zece ani,

eu aş fi fost împărăteasa Chinei, dar acum... acum sînt singură.

— Ciudat că ai murit înainte ca eu să apuc să făgăduiesc, doamnă, spuse ea, mirosul de tămîie împresurînd-o. Aş fi făcut-o, dar ai murit mai înainte. E şi asta *karma* mea ? Să mă supun unei rugăminţi şi unei promisiuni nerostite ? Ce să fac ?

Fiul meu, fiul meu, mă simt atît de neajutorată.

Apoi îşi aminti ceva ce-i spusese Cea Înţeleaptă „Gîndeşte cum ar gîndi *taikō*, sau cum ar gîndi Toranaga".

Ochiba simţi cum îi curge o nouă putere prin vine. Se aşeză la loc în linişte şi, cu sînge rece, începu să dea ascultare.

•

În tăcerea ce se lăsase brusc, Chimmoko ieşi în grădină, se îndreptă spre Blackthorne şi se înclină.

— Anjin-san, te rog să mă ierţi, stăpîna mea doreşte să te vadă. Dacă mă aştepţi o clipă, am să te însoţesc.

— Bine. Mulţumesc.

Blackthorne se ridică, încă adîncit în gîndurile lui şi cu sentimentul copleşitor al nenorocirii. Umbrele se alungiseră. O parte din curtea exterioară nu mai era însorită. Samuraii în gri se pregătiră să-l urmeze.

Chimmoko se îndreptă spre Sumiyori

— Iartă-mă, căpitane, dar doamna mea te roagă să faci toate pregătirile.

— Unde doreşte să fie făcute ?

— Acolo, Alteţă.

Slujnica arătă spre locul din faţa arcadei.

Sumiyori era uimit.

— Va fi în public ? Nu într-un loc retras, doar cu cîţiva martori ? Îl face în văzul tuturor ?

— Da.

— Dar, bine... dacă urmează să fie aici... Cum... cum... cum rămîne cu secundantul ?

— Dînsa crede că seniorul Kiyama o să-i facă această cinste.

— Şi dacă el nu vrea ?

— Nu ştiu, căpitane. Dînsa... dînsa nu mi-a spus. Chimmoko se înclină, se îndreptă spre verandă şi se înclină iar. Kiritsubo-san, iertaţi-mă, stăpîna mea spune că o să se-ntoarcă în curînd.

— Se simte bine ?

— O, da, spuse Chimmoko cu mîndrie.

Kiri şi celelalte doamne nu mai sporovăiau. Cînd auziseră cele spuse căpitanului, fuseseră toate la fel de tulburate.

— Ştie că doamnele aşteaptă s-o întîmpine ?

— O, da, Kiritsubo-san. Eu... eu m-am uitat pe fereastră şi i-am povestit. Dînsa a spus că este atît de onorată de prezenţa Domniilor lor şi o să le mulţumească ea însăşi în curînd. Vă rog să mă iertaţi.

Toate o urmăriră cu privirea, în timp ce se întorcea spre poartă, şi-i făcu semn lui Blackthorne. Samuraii în gri dădură să-l urmeze, dar Chimmoko clătină din cap şi le spuse că stăpîna ei nu-i poftise. Căpitanul îl lăsă pe Blackthorne să plece.

Dincolo de porţile grădinii, parcă era o altă lume, senină şi plină de verdeaţă ; soarele lumina vîrfurile pomilor, păsările ciripeau, insectele zburau din floare-n floare şi izvorul curgea domol în eleşteul cu nuferi. Dar el nu putea să-şi alunge tristeţea.

Chimmoko se opri şi arătă spre căsuţa de *cha-no-yu*. El înaintă singur. Îşi scoase saboţii din picioare şi urcă cele trei trepte. Trebui să se plece aproape pînă la genunchi ca să treacă prin uşa micuţă.

— Tu...

— Tu...

Ea îngenunche cu faţa spre uşă. Avea chipul proaspăt fardat, buzele de culoarea carminului, coafura desăvîrşită şi purta un chimonou nou, de un albastru închis, brodat cu verde, cu un *obi* verde pal şi o panglică verde în păr.

— Eşti frumoasă.

— Şi tu. Schiţă un zîmbet timid. Îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva.

— Era datoria mea.

— Nici o datorie, spuse ea. Nu m-am aşteptat, nici n-am plănuit, să moară atîţia samurai.

— *Karma.* Blackthorne se smulse din starea-i de vis şi încetă să mai vorbească în latină. Ai plănuit de multă vreme... sinuciderea ta. *Neh ?*

— Viaţa mea nu mi-a aparţinut niciodată, Anjin-san. Întotdeauna a aparţinut seniorului meu şi după el, stăpînului meu. Asta e legea noastră.

— E o lege rea.

— Da şi nu. Îşi ridică privirile din pămînt. O să ne certăm pentru lucruri care nu pot fi schimbate ?

— Nu, te rog, iartă-mă.

— Te iubesc, spuse ea în latină.

— Şi eu te iubesc, dar moartea este ţelul tău, Mariko-san.

— Greşeşti, dragul meu. Viaţa stăpînului meu este ţelul meu. Şi viaţa ta. Şi, într-adevăr, Dumnezeu să mă ierte sau să mă binecuvînteze pentru asta, sînt clipe cînd viaţa ta este mai de preţ.

— Acum nu mai există nici o scăpare. Pentru nimeni.

— Ai răbdare. Soarele n-a apus încă.

— N-am încredere în soarele ăsta, Mariko-san. Întinse mîna şi-i atinse faţa. *Gomen nasai.*

— Ţi-am promis că-n seara asta are să fie ca la Hanul Florilor. Ai răbdare. Îi cunosc pe Ishido, pe Ochiba şi pe ceilalţi.

— *Que va* cu ceilalţi, spuse el în portugheză, starea de spirit schimbîndu-i-se. Vrei să zici că tu rişti pentru că Toranaga ştie ce face, *neh ?*

— *Que va* cu proasta ta dispoziţie, răspunse ea blînd. Ziua de azi e prea scurtă.

— Iartă-mă... din nou ai dreptate. Astăzi nu e vreme pentru aşa ceva. O privi. Chipu-i era vîrstat cu umbre de la soarele ce trecea prin jaluzelele de bambus. Cînd soarele coborî după parapet, umbrele dispărură.

— Ce pot face ca să te ajut ? întrebă el.

— Să crezi că va exista ziua de mîine.

Pentru o clipă îşi dădu seama că ea era cuprinsă de groază. O strînse în braţe şi aşteptarea deveni mai puţin cumplită. Atunci auziră paşi care se apropiau.

— Da, Chimmoko ?

— E timpul, stăpînă.

— Totul e pregătit ?

— Da, stăpînă.

— Aşteaptă-mă lîngă heleşteul cu nuferi.

Paşii se îndepărtară. Mariko se întoarse spre Blackthorne şi-l sărută blînd.

— Te iubesc, spuse ea.

— Te iubesc, spuse el.

Se înclină spre el şi trecu pragul. El venea în urma ei.

Mariko se opri lîngă heleşteul cu nuferi, îşi desfăcu *obi*-ul şi-l lăsă să cadă. Chimmoko o ajută să-şi scoată chimonoul albastru. Dedesubt, Mariko purta un chimonou şi un *obi* de albul cel mai strălucitor pe care-l văzuse vreodată Blackthorne. Era un chimonou pentru ritualul de moarte. Ea-şi dezlegă panglica verde din păr şi o aruncă, apoi, îmbrăcată complet în alb, îşi continuă mersul fără să-şi mai întoarcă privirea spre Blackthorne.

Dincolo de grădină, toţi samuraii în maro erau aliniaţi pe trei laturi, în jurul unui careu format din opt *tatami*, care fuseseră aşezate în centrul intrării principale. Yabu, Kiri şi celelalte doamne stăteau la locul de onoare, cu faţa spre sud. Pe alee, samuraii în gri erau, de asemeni, aliniaţi conform ceremonialului, printre ei aflîndu-se şi alţi samurai şi femei samurai. La un semn al lui Sumiyori, toţi se înclinară. Ea le întoarse plecăciunea. Patru samurai înaintară şi aşternură peste *tatami* o cuvertură de culoarea purpurei.

Mariko se îndreptă spre Kiritsubo, Sazuko şi spre toate celelalte doamne pe care le salută. Ele se plecară la rîndul lor şi rostiră cele mai ceremonioase formule de salut. Blackthorne rămase aşteptînd la poartă. O urmări cu privirea plecînd de lîngă doamne, îndreptîndu-se spre pătratul de purpură şi îngenunchind în centru, în faţa micii perne albe. Îşi scoase cu mîna dreaptă stiletul din *obi*-ul alb şi-l aşeză pe pernă, în faţa ei. Chimmoko înaintă şi, îngenunchind şi ea, îi oferi un pled mic, de un alb imaculat ; şi un cordon. Mariko îşi aranjă impecabil fustele chimonoului, ajutată de slujnică, apoi îşi legă pledul în jurul taliei. Blackthorne ştia că acesta era folosit pentru a nu răvăşi şi păta îmbrăcămintea cu sînge, în chinurile morţii.

Apoi, senină și pregătită, Mariko își ridică privirile spre donjonul castelului. Soarele încă lumina catul de sus, făcînd să strălucească țiglele aurii. Lumina arzătoare urcă pe fleșă, apoi dispăru.

Stînd acolo nemișcată, ea părea tot atît de micuță ca o pată albă pe pătratul de purpură.

Aleea se-ntunecase și slugile aprindeau torțele. Cînd terminară, dispărură la fel de repede și pe tăcute cum veniseră.

Ea întinse mîna și pipăi pumnalul, apoi se mai uită încă o dată lung prin portal spre capătul îndepărtat al aleii, dar aceasta era la fel de goală și de liniștită ca mai-nainte. Își întoarse privirile spre stilet.

— Kasigi Yabu-sama !

— Da, Toda-sama ?

— Se pare că seniorul Kiyama a renunțat să mă asiste. Vă rog, aș fi onorată dacă ați fi secundantul meu.

— Eu sînt cel onorat, spuse Yabu. Se înclină, se ridică în picioare, și se postă în spatele ei, în stînga. Sabia-i șuieră cînd o trase din teacă. Își propti zdravăn picioarele în pămînt și ridică sabia cu ambele mîini. Sînt gata, doamnă, spuse el.

— Te rog să aștepți pînă ce voi face a doua tăietură.

Ochii-i erau pironiți pe pumnal. Cu mîna dreaptă își făcu semnul crucii, apoi se aplecă, ridică pumnalul fără să tremure și-l atinse cu buzele ; parcă vrînd să simtă gustul oțelului lustruit. Apoi prinse mai bine pumnalul și-l duse hotărît cu mîna dreaptă pînă sub partea stîngă a gîtului. În momentul acela mai mulți samurai cu torțe dădură colțul celuilalt capăt al aleii. Ishido se apropia în fruntea suitei sale.

Ea nu mișcă pumnalul.

Yabu, încordat ca un arc, era concentrat asupra țintei.

— Doamnă, spuse el, așteptați sau continuați ? Aș vrea ca lovitura să fie desăvîrșită pentru dumneata...

Mariko făcu un efort să se adune.

— Eu... așteptăm... noi... eu...

Mîna-i cu pumnalul coborî. Acum îi tremura. Tot pe-atît de-ncet își reveni și Yabu. Din nou sabia-i șuieră vîrîtă în teacă și el își șterse mîinile pe șolduri.

Ishido stătea în poartă.

— Nu e încă apusul soarelui, doamnă. Soarele e încă la orizont. Eşti chiar atît de dornică să mori ?

— Nu, domnule general. Doar să dau ascultare seniorului meu...

Îşi împreună mîinile ca să le oprească tremuratul.

Un murmur de mînie străbătu samuraii în maro la auzul grosolăniei lui Ishido şi Yabu se pregăti să se arunce asupra lui, dar se opri cînd Ishido spuse cu voce tare :

— Doamna Ochiba i-a rugat pe regenţi, în numele moştenitorului, să facă o excepţie, în cazul dumitale. Noi am încuviinţat cererea Domniei sale. Aveţi hîrtiile să plecaţi mîine în zori.

I le înmînă lui Sumiyori, care era în preajmă.

— Alteţă ? spuse Mariko cu vocea stinsă, fără să priceapă.

— Eşti liberă să pleci. În zori.

— Şi... şi Kiritsubo-san, şi doamna Sazuko ?

— Nu face asta parte din „datoria" dumitale ? Acolo sînt şi permisele lor.

Mariko încercă să se concentreze.

— Şi... şi fiul ei ?

— Şi el, doamnă, răsună rîsul batjocoritor al lui Ishido. Şi toţi oamenii voştri.

Yabu bolborosi :

— Toată lumea are încuviinţare de liberă trecere ?

— Da, Kasigi Yabu-san, spuse Ishido. Dumneata eşti ofiţer superior, *neh ?* Te rog, du-te imediat la secretarul meu. El scrie toate autorizaţiile voastre, deşi nu înţeleg de ce onoraţii oaspeţi ar dori să plece. *Neh ?*

— Şi eu, domnule general ? întrebă cu o voce slabă bătrîna doamnă Etsu, dorind să probeze victoria deplină a lui Mariko. Inima-i bătea cu putere Pot.. pot, vă rog, să plec şi eu ?

— Bineînţeles, doamnă Maeda. De ce am ţine pe cineva împotriva voinţei lui ? Ce sîntem noi, temniceri ? Bineînţeles că nu ! Dacă ospitalitatea moştenitorului vă jigneşte atît de mult încît doriţi să plecaţi, atunci plecaţi, deşi nu văd cum veţi călători patru sute de *ri* spre casă şi alte patru sute înapoi, într-un timp atît de scurt.

— Vă rog... să mă scuzaţi... ospitalitatea moştenitorului nu e o...

Ishido o întrerupse cu răceală

— Dacă doriţi să plecaţi, cereţi, după rînduială, să vi se dea încuviinţare de liberă trecere. O să dureze o zi sau cam aşa ceva şi noi ne vom îngriji să porniţi în siguranţă la drum. Se adresă către celelalte femei. Poate să facă cerere orice doamnă, orice samurai. Am spus mai-nainte, e o prostie să plecaţi pentru şaptesprezece zile, e jignitor să luaţi în derîdere ospitalitatea moştenitorului, ospitalitatea doamnei Ochiba şi ospitalitatea regenţilor... Îşi întoarse privirea necruţătoare spre Mariko : Sau să ne forţaţi cu ameninţări de *seppuku*. O doamnă ar trebui să-l facă într-un loc retras şi nu ca un spectacol public, plin de trufie. *Neh ?* Eu nu caut moartea femeilor, ci doar a duşmanilor moştenitorului, dar, dacă femeile sînt duşmanii lui făţiş, atunci am să scuip curînd şi pe cadavrele lor.

Ishido se întoarse pe călcîie, strigă un ordin către samuraii în gri şi plecă. Imediat căpitanii repetară ordinul şi toţi samuraii în gri începură să se încoloneze şi să plece de la poartă cu excepţia cîtorva, rămaşi, în chip simbolic, în cinstea samurailor în maro.

— Doamnă, spuse Yabu răguşit, ştergîndu-şi iar palmele umede şi avînd în gură un gust amar de vomă din cauza neîmplinirii. Doamnă, acum s-a terminat. Aţi... aţi cîştigat. Aţi cîştigat.

— Da... da, spuse ea.

Mîinile-i fără vlagă căutau legăturile şnurului alb. Chimmoko înaintă, desfăcu nodurile şi luă pledul alb, apoi părăsi pătratul de purpură. Toată lumea o privea pe Mariko, aşteptînd să vadă dacă poate să plece.

Mariko încercă să se ridice. Nu izbuti. Încercă a doua oară şi din nou nu reuşi. Sub un impuls, Kiri se mişcă s-o ajute, dar Yabu clătină din cap şi spuse :

— Nu, e privilegiul ei.

Kiri se aşeză la loc abia respirînd.

Lîngă poartă, Blackthorne era încă tulburat de bucuria fără margini pentru izbînda ei şi-şi aminti cum şi propria lui voinţă se încordase la limită în noaptea aceea, cînd fusese la un pas de *seppuku*, cînd trebuise să se ridice în picioare ca un bărbat, să meargă spre casă ca un bărbat, nesprijinit. Apoi a devenit samurai. O privi şi el,

dispreţuind necesitatea acestui curaj, totuşi înţelegîndu-l şi preţuindu-l.

Îi văzu mîinile îndreptîndu-se din nou spre cuvertura purpurei şi împingînd iar. De data asta, cu un efort, Mariko se ridică. Se clătină, apoi picioarele-i porniră şi, încet, împleticit, străbătu pătratul purpuriu, păşind fără vlagă spre poarta principală. Blackthorne hotărî că ea făcuse destul, îndurase destul, dovedise destul, aşa că înaintă, o prinse în braţe şi o ridică exact cînd îşi pierdea cunoştinţa.

Pentru o clipă, rămase acolo în arenă, singur, mîndru că era singur şi că *el* hotărîse să facă acest lucru. Ea zăcea în braţele lui ca o păpuşă sfărîmată. O duse apoi înăuntru şi nimeni nu se mişcă şi nici nu i se aşeză în cale.

Capitolul 57

Atacul asupra fortăreţei uniformelor maro începu în toiul nopţii, cu două-trei ceasuri înainte de a se crăpa de ziuă. Primul val de zece *ninja* — oameni fără de lege aparţinînd unor grupări secrete — apăru de pe acoperişurile fortificaţiilor de peste drum, acum nepăzite de uniformele gri. Aruncară pe celălalt acoperiş funii cu ancore, învelite-n cîrpe, şi se balansară deasupra hăului de dedesubt, ca nişte paianjeni. Purtau haine, şosete şi măşti negre. Mîinile şi feţele le erau mînjite cu funingine. Erau înarmaţi uşor, cu lanţuri cu pumnale la capăt şi cu gheare de pisică — discuri mici, de mărimea palmei unui bărbat, în formă de stea, cu cîrlige, cu vîrfurile ascuţite ca un ac şi otrăvite. Pe spate le atîrnau raniţe şi beţe subţiri şi scurte.

Ninja erau ucigaşi plătiţi, maeştri în lucruri secrete şi în fapte josnice : spionaj, pătrunderi şi uciderii fulgerătoare.

Cei zece bărbaţi aterizară fără zgomot. Strînseră funiile cu ancore, iar patru dintre ei le agăţară din nou în proeminenţele zidului şi imediat se lăsară în jos, spre o verandă aflată la douăzeci de picioare dedesubt. În clipa cînd ajunseră, fără zgomot, camarazii lor desprinseră ancorele, le aruncară jos şi porniră pe acoperiş ca să pătrundă în altă zonă.

O țiglă se sparse sub piciorul unuia din ei și toți înghețară. În curtea exterioară, cu trei caturi mai jos, la șaizeci de picioare dedesubt, Sumiyori se opri din rond și privi în sus. Ochii-i scrutară întunericul. Așteptă fără să se miște, cu gura întredeschisă ca să audă mai bine, și-și roti încet ochii. Acoperișul era în umbră, luna lumina slab, cerul era plin de stele, iar aerul dens și umed. *Ninja* stăteau complet nemișcați, stăpînindu-și pînă și respirația, părînd la fel de neînsuflețiți ca țiglele pe care se aflau.

Sumiyori își plimbă din nou ochii roată și își ciuli urechile, apoi și-i mai roti o dată și, încă nesigur, ieși în curtea exterioară să vadă mai bine. Acum cei patru *ninja* de pe verandă erau în bătaia privirii, dar stăteau la fel de nemișcați ca și ceilalți și nu-i observă nici pe ei.

— Hei, strigă el către străjile de la poartă, ușile fiind demult zăvorîte, vedeți ceva, auziți ceva ?

— Nu, căpitane, răspunseră santinelele, care erau numai ochi și urechi. Țiglele de pe acoperiș tot timpul trosnesc și se mișcă puțin, pesemne din pricina umezelii sau căldurii.

Sumiyori spuse unuia dintre ei :

— Du-te acolo și vezi ce e. Sau, mai bine, spune-le străjilor de la catul de sus să cerceteze ca să fim mai siguri.

Soldatul plecă grăbit. Sumiyori privi iar în sus scrutător, apoi ridică ușor din umeri și, convingîndu-se din nou că nu e nimic, își continuă rondul. Ceilalți samurai se întoarseră la posturile lor, privind atenți în jur.

Pe acoperiș și în verandă, *ninja* așteptau încremeniți. Nici măcar ochii nu li se mișcau. Erau instruiți să rămînă nemișcați ceasuri în șir dacă era nevoie, acesta fiind doar unul din antrenamentele lor permanente. Apoi conducătorul le făcu semn și porniră imediat. Cu ajutorul funiilor cu ancore ajunseră fără zgomot în altă verandă, de unde puteau să se strecoare prin ferestrele înguste din pereții de granit. Toate celelalte ferestre de la catul de sub acoperiș, folosite ca poziții de apărare pentru arcași, erau atît de înguste că nu se putea intra prin ele. La un alt semnal, cele două grupuri pătrunseră înăuntru cu toții deodată.

Amîndouă camerele, cu cei zece samurai în maro dormind în șiruri ordonate, erau cufundate în întuneric. Oamenii fură omorîți repede și aproape fără zgomot, mai toți

cu o singură lovitură de pumnal în gît, iar în clipa cînd ultimul din samuraii în maro se zvîrcoli cu disperare, strigătul lui fu înăbuşit. Apoi, cînd camerele şi uşile fură în paza lor, conducătorul scoase o cremene şi o iască, aprinse o lumînare, ducînd-o la fereastră cu grijă, cu mîinile căuş în jurul ei, şi făcu un semn de trei ori în noapte. În spatele lui oamenii cercetară încă o dată dacă toţi samuraii în maro erau morţi de-a binelea. Conducătorul repetă semnalul, apoi plecă de la fereastră şi le făcu semn cu mîna, vorbindu-le prin mişcarea degetelor.

Pe dată oamenii îşi desfăcură raniţele şi-şi pregătiră armele de atac : pumnale scurte, în formă de seceră, cu tăiş dublu, cu un lanţ prins de mîner şi cu o greutate la celălalt capăt, gheare de pisică şi cuţite pentru aruncare. La un alt ordin, oameni dinainte aleşi scoaseră din teacă beţele scurte. Acestea erau suliţe din tuburi concentrice care se lungeau cu o viteză uimitoare. Fiecare om, imediat ce-şi termina pregătirile, îngenunchea, se aşeza cu faţa spre uşă şi, fără efort vădit, se făcea stană de piatră. Acum ultimul om era gata. Conducătorul stinse lumînarea.

Cînd clopotele oraşului bătură mijlocul Orei Tigrului — ora patru, deci, cu un ceas înaintea răsăritului — pătrunse cel de-al doilea val de *ninja*. Într-o linişte deplină, douăzeci de oameni se strecurară prin canalul larg de scurgere, acum nefolosit, care cîndva adunase pîrîiaşele grădinii. Toţi aceşti oameni purtau săbii. Se-nghesuiră, ocupîndu-şi poziţiile printre tufe şi arbuşti, rămînînd nemişcaţi şi aproape invizibili. În acelaşi timp, un alt grup de douăzeci urcară cu funii cu ancore atacînd clădirea ce dădea spre curtea exterioară şi spre grădină.

Doi samurai în maro erau pe parapeţi, privind atent acoperişurile goale de peste drum. Apoi unul din ei se uită în jur şi văzu în spatele lor ancorele şi, alarmat, începu să arate spre ele. Camaradul lui deschise gura să dea un strigăt de alarmă, cînd primul *ninja* ajunse în ambrazură şi, cu o mişcare rapidă din încheietura mîinii, aruncă o gheară de pisică în gura acestui samurai, ucigîndu-l. Apoi se năpusti asupra celuilalt samurai cu mîna întinsă, care era acum o armă mortală, iar cu degetul mare şi arătătorul îl sugrumă. Impactul îl paralizează pe samurai, o altă lovitură violentă îi frînse gîtul cu un trosnet sec şi *ninja* se aruncă spre primul samurai în agonie, care trăgea de

gheara de pisică înfiptă adînc în gură, în timp ce otrava începea să-şi facă efectul.

Cu un ultim şi suprem efort, samuraiul muribund îşi smulse din cingătoare pumnalul şi lovi. Stiletul pătrunse adînc şi *ninja* simţi că se sufocă, dar asta nu-i opri atacul şi mîna-i izbi cu putere gîtul samuraiului în maro, dîndu-i capul pe spate şi frîngîndu-i şira spinării. Samuraiul rămase mort, în picioare.

Ninja sîngera cumplit, dar nu făcu nici un zgomot şi, ţinîndu-l încă pe samuraiul în maro, care murise deja il puse cu grijă pe dalele de piatră şi se lăsă în genunchi lîngă el. Toţi *ninja* urcaseră cu ajutorul frînghiilor şi acum se aflau pe parapet. Nu-i dădură nici o atenţie camaradului lor rănit, pînă ce parapetul nu fu în siguranţă. Rănitul era tot în genunchi, lîngă samuraiul în maro, ţinîndu-se acum cu mîinile de şold. Conducătorul cercetă rana. Sîngele ţîşnea într-un şuvoi neîntrerupt. Îşi clătină capul şi vorbi prin semne, iar omul încuviinţă şi se trase anevoie într-un colţ, lăsînd o dîră lată de sînge în urma lui. Se aşeză într-o poziţie mai comodă, rezemîndu-se de o piatră şi scoase o gheară de pisică zgîriindu-şi dosul palmelor cu cu colţii otrăviţi. Apoi îşi luă stiletul, îi puse vîrful la baza gîtului şi îl trase în sus cu ambele mîini şi cu toată forţa.

Conducătorul se asigură că omul era mort, apoi se întoarse spre uşa fortificată, care ducea înăuntru. O deschise cu grijă. Atunci se auziră paşi apropiindu-se şi imediat *ninja* se împrăştiară în poziţie de ambuscadă.

Aici, pe coridorul aripei de vest, Sumiyori se apropia cu zece samurai în maro. Lăsă doi lîngă uşa parapetului şi, fără să se oprească, îşi văzu mai departe de drum. Cele două străji de schimb ieşiră pe parapet, în timp ce Sumiyori dădea colţul de la celălalt capăt al coridorului şi o apuca în jos pe scările în spirală. La capătul lor era un alt punct de control şi cei doi samurai obosiţi se înclinară şi fură înlocuiţi.

— Adunaţi-i pe ceilalţi şi duceţi-vă la locuinţele voastre. O să fiţi treziţi în zori, spuse Sumiyori.

— Da, căpitane.

Cei doi samurai urcară înapoi scările, bucuroşi că li se terminase garda. Sumiyori îşi continuă drumul de-a lun-

gul coridorului următor, înlocuind străjile. În cele din urmă, se opri în fața unei uși și ciocăni. Ultimele două gărzi erau cu el.

— Yabu-san ?

— Da ?

Vocea era somnoroasă.

— Iertați-mă, este schimbul străjii.

— A, mulțumesc. Intră, te rog.

Sumiyori deschise ușa, dar rămase în prag, prudent. Yabu era în așternut, ciufulit, proptit într-un cot, cu cealaltă mînă pe sabie. Cînd fu sigur că era Sumiyori încordarea i se domoli și căscă.

— Ceva nou, căpitane ?

Se destinse și Sumiyori, clătină din cap, intră și închise ușa. Camera era mare, ordonată și mai avea încă un pat așternut, cu o cuvertură răsfrîntă ademenitor. Ferestre înguste, pentru săgeți, dădeau spre oraș și spre aleea ce se afla la treizeci de picioare dedesubt.

— Peste tot e liniște. *Dînsa* doarme acum... Cel puțin așa a spus slujnica, Chimmoko.

Se îndreptă spre măsuța joasă, unde pîlpîia un opaiț și-și turnă ceai rece dintr-un ibric. Alături erau permisele lor de liberă trecere, cu peceți în regulă, pe care Yabu le adusese de la cancelaria lui Ishido.

Yabu căscă din nou și se întinse.

— Anjin-san ?

— Ultima oară cînd am cercetat era treaz. Asta a fost la miezul nopții. M-a rugat să nu mai vin pînă-n zori, ceva legat de obiceiurile lui. N-am înțeles exact tot ce a spus, dar nu e nici un pericol, peste tot paza e foarte puternică, *neh* ? Kiritsubo-san și celelalte doamne sînt liniștite, deși ea, Kiritsubo-san, a fost trează mai toată noaptea.

Yabu se dădu jos din pat. Purta doar fîșia de pînză din brîu.

— Făcînd ce ?

— Stînd doar la fereastră și privind fix afară. Nu era nimic de văzut acolo. I-am zis c-ar fi mai bine să doarmă puțin. Mi-a mulțumit politicos, a încuviințat și a rămas unde se afla. Așa-s femeile, *neh* ?

Yabu își dezmorți umerii și brațele și se frecă viguros ca să-și pună sîngele-n mișcare. Începu să se îmbrace.

— Ar trebui să se odihnească. Are de făcut un drum lung astăzi.

Sumiyori își puse ceașca jos.

— Cred că totul nu e decît un șiretlic.

— Poftim ?

— Nu cred că Ishido are să se țină de cuvînt.

— Avem permisele semnate. Uite-le. Fiecare om e trecut. Tu ai verificat numele. Cum poate să se dea-napoi de la o promisiune făcută în public față de noi sau față de doamna Toda ? Cu neputință, *neh* ?

— Nu știu. Îmi cer iertare, Yabu-san, dar eu tot cred că e un șiretlic.

Yabu își legă eșarfa pe îndelete.

— Ce fel de șiretlic ?

— O să fie o ambuscadă.

— În afara castelului ?

Sumiyori încuviință din cap.

— Da, așa cred.

— N-o să-ndrăznească.

— O să-ndrăznească. O să pună la cale o ambuscadă, sau o să ne amîne. Nu-l văd lăsînd-o pe *dînsa* să plece, sau pe doamna Kiritsubo, ori pe doamna Sazuko, ori copilul. Nici chiar pe bătrîna doamnă Etsu și pe celelalte.

— Nu, te-nșeli.

Sumiyori își clătină trist capul.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă dînsa și-ar fi făcut *seppuku*. Așa nu s-a ajuns la nimic.

Yabu își luă săbiile și le puse la cingătoare. Da, gîndea el, sînt de acord cu tine. Nu s-a lămurit nimic și ea nu și-a împlinit datoria. Tu o știi, eu o știu și o știe și Ishido. Dezonorant ! Dacă ea ar fi făcut-o, atunci am fi trăit cu toții, dar așa cum stau lucrurile acum... ea s-a întors de la poarta veșniciei, și ne-a dezonorat, și s-a dezonorat și pe ea. *Shigata ga nai, neh* ? Femeie proastă !

Dar către Sumiyori zise :

— Cred că greşeşti. Ea l-a învins pe Ishido. Doamna Toda a cîştigat. Ishido n-o să îndrăznească să ne bage într-o ambuscadă. Du-te şi culcă-te. O să te trezesc în zori.

Din nou Sumiyori clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, Yabu-san, cred c-am să fac iar rondul. Se îndreptă spre fereastră şi scrută întunericul. Ceva nu e-n ordine.

— Totul e bine. Ia nişte... stai puţin ! Ce-a fost asta ? Ai auzit ceva ?

Yabu veni spre Sumiyori, se prefăcu a scruta întunericul, ascultînd cu atenţie, apoi, fără de veste, îşi trase rapid sabia scurtă şi, cu aceeaşi mişcare bruscă şi fulgerătoare, implîntă tăişul în spatele lui Sumiyori, astupîndu-i cu cealaltă mînă gura ca să-i oprească ţipătul. Căpitanul muri pe loc. Yabu îl ţinu cu grijă şi cu forţă la distanţă, astfel ca nici un strop de sînge să nu-l păteze, şi duse cadavrul pe aşternuturi, aşezîndu-l ca şi cînd ar dormi. Apoi îşi trase sabia şi începu s-o şteargă, furios că intuiţia lui Sumiyori forţase omorul neplănuit. Chiar şi aşa, gîndi Yabu, acum nu puteam să-l mai las să umble prin cetate.

Mai devreme, cînd Yabu se întorcea de la cancelaria lui Ishido cu permisele lor de liberă trecere, fusese pîndit de un samurai pe care nu-l mai văzuse niciodată pînă atunci.

— Yabu-san, ţi se cere să lucrezi cu noi.

— Ce anume şi cine mi-o cere ?

— Cineva căruia i-ai făcut ieri o ofertă.

— Ce ofertă ?

— În schimbul permiselor de liberă trecere pentru dumneata şi Anjin-san, o să ajuţi ca *ea* să fie dezarmată într-o ambuscadă în timpul călătoriei voastre... Te rog, nu atinge sabia, Yabu-san, sînt patru arcaşi care atît aşteaptă !

— Cum îndrăzneşti să mă ameninţi ? jucase el tare, simţind cum i se înmoaie genunchii, pentru că acum nu mai încăpea nici o îndoială că omul era mijlocitorul lui Ishido. Ieri după-amiază el făcuse în taină oferta prin mijlocitorii lui, într-o încercare disperată de a salva ceva de la nenorocirea pe care o provocase Mariko, punînd în pericol proiectele sale de viitor şi Corabia Neagră. La vremea aceea ştiuse că era o idee primejdioasă. Ar fi

fost greu, dacă nu imposibil, s-o dezarmeze și s-o lase în viață. Planul era plin de primejdii pentru ambele părți și, cînd Ishido, prin mijlocitori, respinsese propunerea, el nu fusese surprins.

— Nu știu nimic despre nici o ambuscadă, țipase el, dorind ca Yuriko să fie acolo să-l ajute să iasă din încurcătură.

— Chiar și așa, ești poftit să iei parte la una deși nu în chipul în care ai plănuit dumneata.

— Cine ești ?

— În schimb, ai să primești Izu, pe barbar și nava lui, în clipa în care capul dușmanului o să zacă în țărînă. Cu condiția, bineînțeles, ca ea să fie prinsă vie și dumneata să rămîi în Osaka, pînă la *ziua hotărîtă*, și să juri supunere.

— Al cui cap ? spusese Yabu, dîndu-și seama că Ishido folosise cererea lui pentru permisele de liberă trecere, pur și simplu, ca pe un șiretlic, ca oferta secretă să poată fi făcută și negociată în siguranță.

— E da sau nu ? întrebase samuraiul.

— Cine ești și despre ce tot vorbești ? Îi băgase sub nas sulul de hîrtie. Uite permisul de liberă trecere de la seniorul Ishido. Nici chiar domnul general nu-l poate schimba după cele întîmplate.

— Așa zic mulți. Îmi pare rău, dar în ruptul capului nu i se va îngădui cuiva să-l insulte pe seniorul Yaemon... Te rog, ia-ți mîna de pe sabie !

— Atunci pune-ți lacăt la gură !

— Bineînțeles, îmi pare rău. Te învoiești ?

— Acum sînt senior de Izu și-mi sînt promise Totomi și Suruga, spusese Yabu, începînd să se tîrguiască.

Știa că era prins în cursă, după cum era și Mariko, dar în aceeași măsură era prins și Ishido.

— Da, așa-i, spusese samuraiul, dar n-am încuviințarea să negociez. Acestea sînt condițiile. E da sau nu ?...

Yabu își termină de șters sabia și aranjă cearșaful peste Sumiyori, care părea că doarme, apoi își șterse sudoarea de pe față și mîini, își domoli furia, stinse lumînarea și deschise ușa. Cei doi samurai în maro așteptau la cîțiva pași mai jos pe coridor. Se înclinară.

— Am să te trezesc în zori, Sumiyori-san, spuse Yabu, vorbind întunericului. Apoi către unul din samurai : Tu rămîi de pază aici. Nu intră nimeni înăuntru. Nimeni ! Căpitanul să nu fie deranjat, are nevoie de odihnă.

— Da, Alteță.

Samuraiul își luă în primire postul și Yabu plecă grăbit împreună cu cealaltă strajă, urcă mai multe trepte ce duceau spre partea centrală a acestui cat, o traversă, îndreptîndu-se spre sala de audiențe și apartamentele aflate în aripa de răsărit. Curînd ajunse în intrîndul ce dădea în camera de audiențe. Gărzile se înclinară și-l lăsară să treacă. Un alt samurai deschise ușa ce dădea spre coridor și spre locuințe. Yabu ciocăni la o ușă.

— Anjin-san ? spuse el încet.

Nu veni nici un răspuns. Trase ușa-*shoji*. Camera era goală, iar panoul-*shoji* din interior întredeschis. Se încruntă, apoi făcu semn gărzii care-l însoțea să aștepte, și traversă în grabă camera ieșind în coridorul interior, slab luminat. Chimmoko îi ieși în cale, cu un pumnal în mînă. Patu-i răvășit se afla în acest coridor, în fața uneia din camere.

— O, iertați-mă, Alteță, picoteam, spuse ea, cerîndu-și scuze și lăsînd pumnalul în jos. Dar nu se mișcă din calea lui.

— Îl căutam pe Anjin-san.

— El și stăpîna mea stau de vorbă, Alteță, împreună cu Kiritsubo-san și cu doamna Achiko.

— Te rog, întreabă-l dacă-l pot vedea pentru o clipă.

— Desigur, Alteță.

Chimmoko îi făcu politicos semn lui Yabu să se-ntoarcă în cealaltă cameră, așteptă pînă ce el ajunse acolo și trase panoul glisant. Straja din coridorul principal privea întrebător.

Într-o clipă *shoji* se deschise din nou și Blackthorne intră. Era îmbrăcat și purta o sabie scurtă.

— Bună seara, Yabu-san, spuse el.

— Îmi pare rău că te deranjez, Anjin-san. Voiam doar să văd... să mă asigur că totul e-n ordine, înțelegi ?

— Da, mulțumesc. Nici o grijă.

— Doamna Toda e bine ? Nu se simte rău ?

— Acum bine. Foarte obosită, dar bine. Curînd zorii, *neh ?*

Yabu dădu din cap.

— Da, am vrut doar să mă asigur că totul e bine. Înţelegi ?

— Da, în după-amiaza asta dumneata spus „plan", Yabu-san. Vă amintiţi ? Vă rog, ce plan secret ?

— Nu secret, spuse Yabu, părîndu-i rău că fusese aşa de deschis atunci. M-ai înţeles greşit. Am spus doar că trebuie să facem un plan... E foarte greu să fugi din Osaka, *neh ?* Trebuie să scăpăm, altfel... Yabu arătă cu pumnalul spre beregată. Înţelegi ?

— Da, dar acum avem liberă trecere, *neh ?* Acum ieşim din Osaka în siguranţă. *Neh ?*

— Da. Plecăm în curînd. Cu nava. Facem rost de oameni în Nagasaki. Înţelegi ?

— Da.

Yabu plecă foarte prietenos. Blackthorne închise uşa după el şi se întoarse în coridorul de la mijloc, lăsînd uşa interioară de la camera lui întredeschisă. Trecu pe lîngă Chimmoko şi intră în cealaltă încăpere. Mariko era sprijinită în pernele-saltele, părînd mai micuţă ca oricînd, mai firavă şi mai frumoasă. Kiri stătea în genunchi pe o pernă. Achiko dormea ghemuită.

— Ce a vrut, Anjin-san ? spuse Mariko.

— Să vadă dacă totul e-n ordine.

Mariko îi tălmăci lui Kiri.

— Kiri zice dacă l-ai întrebat despre „plan" ?

— Da, dar el a dat din umeri. Pesemne s-a răzgîndit. Nu ştiu. Poate m-am înşelat, dar în după-amiaza asta am crezut că plănuise ceva, sau punea ceva la cale.

— Să ne trădeze ?

— Bineînţeles, dar nu ştiu cum.

Mariko îi zîmbi.

— Poate că te-ai înşelat. Acum sîntem în siguranţă.

Tînăra fată Achiko murmură în somn şi ei o priviră. Ea se rugase să rămînă cu Mariko, aşa cum făcuse şi bătrîna doamnă Etsu, care dormea adînc în camera alăturată. Celelalte doamne, la apusul soarelui, plecaseră la casele

lor. Toate trimiseseră cereri oficiale pentru autorizaţii ca să plece imediat. La lăsarea întunericului circulau zvonuri prin castel că vor fi aproape o sută cinci cereri a doua zi. Kiyama trimisese după Achiko, soţia nepotului său, dar ea refuzase s-o părăsească pe Mariko. Imediat *daimyo*-ul o dezmoştenise şi ceruse copilul. Ea renunţase la copil. Acum fata avea un coşmar, dar acesta trecu şi ea dormi liniştită mai departe.

Mariko privi spre Blackthorne.

— E aşa de minunat să fie pace iar, *neh* ?

— Da, spuse el.

De cînd se trezise şi-şi dăduse seama că e în viaţă, sufletul ei se agăţase de al lui. În prima oră ei fuseseră singuri, ea zăcîndu-i în braţe.

— Sînt atît de bucuros că trăieşti, Mariko. Te şi vedeam moartă.

— Şi eu am gîndit la fel. Încă nu-mi vine să cred că Ishido s-a dat bătut. Niciodată în douăzeci de vieţi... O, ce mult îmi place să-ţi simt braţele puternice cum mă cuprind.

— Ştii, în după-amiaza asta, din prima clipă cînd Yoshinaka a fost somat, n-am văzut altceva decît moarte : a ta, a mea, a tuturor. Ţi-am ghicit planul, l-ai făcut cu mult în urmă, *neh* ?

— Da. Din ziua cutremurului, Anjin-san. Te rog, iartă-mă, dar n-am vrut.. n-am vrut să te înspăimînt. Mi-a fost teamă că n-ai să înţelegi. Da, din ziua aceea am ştiut că era *karma* mea să scot ostaticii din Osaka. Numai eu puteam să fac asta pentru Toranaga. Am reuşit, dar cu ce preţ, *neh* ? Doamne, iartă-mă.

Atunci sosise Kiri şi ei trebuiseră să se aşeze departe unul de celălalt, dar erau şi aşa fericiţi. Un zîmbet, o privire sau un cuvînt erau de ajuns.

Kiri se îndreptă spre ferestrele întredeschise. Departe, spre mare, se vedeau luminiţe de la bărcile pescăreşti trase la ţărm.

— Curînd o să se crape de ziuă, spuse ea.

— Da, încuviinţă Mariko. Acum o să mă scol.

— Mai încolo. Nu încă, Mariko-san, îi spuse Kiri. Te rog, odihneşte-te. Trebuie să-ţi aduni forţele.

— Aş vrea ca seniorul Toranaga să fie aici.

— Da.

— Ai pregătit un alt mesaj despre... despre plecarea noastră ?

— Da, Mariko-sama, încă un porumbel o să plece o dată cu zorii. Seniorul Toranaga o să afle despre victoria ta de azi, spuse Kiri. O să fie atît de mîndru de tine !

— Sînt atît de bucuroasă că a avut dreptate.

— Da, spuse Kiri. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de tine şi de el.

— În adîncul inimii, şi eu m-am îndoit de el. Îmi pare rău.

Kiri se întoarse la fereastră şi privi afară spre oraş. Toranaga se-nşală, voia ea să strige. Noi n-o să părăsim niciodată Osaka, oricît de mult am dori-o. E *karma* noastră să rămînem, şi *karma lui să piardă.*

*

În aripa de apus, Yabu se opri în camera străjilor. Santinelele de schimb erau gata.

— Vreau să fac o cercetare rapidă.

— Da, Alteţă.

— Ceilalţi să mă aştepte aici. Tu, vino cu mine.

Coborî scara principală urmat de o singură strajă. La capătul scării din holul central se aflau alte gărzi, iar afară, curtea exterioară şi grădina. O privire fugară îi arătă că totul era în ordine, apoi se întoarse în fortăreaţă şi, după o clipă, îşi schimbă direcţia. Spre surpriza străjii, coborî scările către încăperile servitorilor. Slugile buimace de somn îşi plecară în grabă capetele, lipindu-le de dalele de piatră. Yabu abia dacă-i văzu. Mergea cu straja după el, pătrunzînd mai adînc în măruntaicle fortăreţei, pe scări, în jos, de-a lungul unor coridoare boltite, puţin folosite, cu pereţii umezi şi cu pete de mucegai, totuşi bine luminate. Aici, în beciuri, nu existau străji, nefiind nimic de apărat. Curînd începură să urce din nou, apropiindu-se de zidurile exterioare.

Yabu se opri brusc.

— Ce-a fost asta ?

Samuraiul în maro se opri, ascultă şi muri. Yabu îşi şterse sabia şi trase trupul înjunghiat într-un colţ întunecat, apoi alergă spre o uşă mică de fier, puternic zăvorîtă, care abia se observa într-unul din pereţii despre care îi vorbise trimisul lui Ishido. Se luptă să tragă zăvoarele ruginite. Ultimul se desprinse zornăind. Uşa se deschise. Veni o pală de aer rece de afară, apoi o suliţă se-ndreptă spre gîtul lui şi se opri chiar la timp. Yabu nu se mişcă, aproape paralizat. Din întunericul de catran de dincolo de uşă, *ninja* se holbau la el cu armele pregătite.

Yabu ridică o mînă tremurîndă şi făcu un semn, aşa cum i se spusese să facă.

— Sînt Kasigi Yabu, zise el.

Căpitanul îmbrăcat în negru, cu capul băgat într-o glugă neagră, încuviinţă, dar îşi ţinu suliţa gata de atac. Îi făcu semn lui Yabu. Ascultător, Yabu se trase înapoi un pas. Apoi, cu mare precauţie, conducătorul se îndreptă spre mijlocul coridorului. Era înalt şi robust, iar în spatele măştii, i se zăreau ochii mari. Îl văzu pe samuraiul în maro mort şi, cu o zvîcnitură din încheietura mîinii, îşi trimise suliţa ca un fulger în cadavru, apoi şi-o recuperă cu lanţul uşor, legat de capătul ei. În tăcere, înfăşură la loc lanţul, ascultînd încordat, în caz că s-ar ivi vreun pericol.

În cele din urmă, mulţumit, făcu semn în întuneric. Imediat ieşiră douăzeci de oameni şi dădură năvală spre trepte, pe scara din dos, de mult uitată, care ducea spre caturile de sus. Oamenii aceştia purtau arme de asalt. Erau înarmaţi cu pumnale cu lanţ, săbii şi gheare de pisică. Pe glugile negre era cîte o pată roşie.

Conducătorul nu se uită la ei, ci îşi ţinea ochii asupra lui Yabu şi începu o numărătoare înceată, pe degetele de la mîna stîngă.

— Unu... doi... trei...

Yabu simţi cum îl priveau mulţi ochi din coridorul de dincolo de uşă, dar nu vedea pe nimeni.

Acum oamenii cu pată roşie urcau scările, cîte două trepte deodată şi, în capul scărilor, se opriră. O uşă le bara drumul. Aşteptară o clipă, apoi încercară cu grijă s-o deschidă. Era înţepenită. Un om cu o unealtă de asalt, o bară scurtă de oţel, îndoită la capăt şi dăltuită la celălalt, înaintă şi o deschise. Dincolo era un alt coridor plin de mu-

cegai pe care-l străbătură în grabă, fără nici un zgomot. La celălalt colţ se opriră. Primul se uită cu atenţie în jur, apoi le făcu semn celorlalţi să vină pe coridorul următor. La celălalt capăt se prelingea o dîră de lumină prin ochiul de observaţie din panelul masiv ce acoperea această uşă secretă. Îşi lipi ochiul de orificiu. Se vedea camera de audienţe în toată lărgimea ; doi samurai în maro şi doi în gri, obosiţi, stăteau de pază la uşa care dădea către locuinţă. Îşi aruncă privirile în jur şi făcu semn cu capul spre ceilalţi. Unul din oameni încă mai număra pe degete, în aceeaşi cadenţă cu numărătoarea conducătorului care se afla cu două caturi mai jos. Toţi ochii erau aţintiţi spre degetele celui care număra.

Jos, în pivniţă, degetele conducătorului îşi continuau neabătut ritmul, marcînd clipele, fără ca ochii să i se dezlipească de pe Yabu. Yabu privea şi aştepta, simţind în nări mirosul propriei transpiraţii jilave, de frică. Degetele se opriră şi pumnul conducătorului se închise brusc. Arătă în josul coridorului. Yabu dădu din cap, se întoarse şi porni înapoi pe drumul pe care venise, păşind încet. În urma lui numărătoarea inexorabilă începu iar.

— Unu... doi... trei...

Yabu ştia primejdia grozavă ce-l păştea, dar n-avusese de ales şi o blestemă încă o dată pe Mariko pentru că-l forţase să treacă de partea lui Ishido. Obligaţia ce-i revenea lui din tîrgul făcut era să deschidă această uşă secretă.

— Ce e în spatele uşii ? întrebase el bănuitor.

— Prieteni. Acesta este semnul pe care trebuie să-l faci şi parola e să-ţi spui numele.

— Atunci ei or să mă omoare, *neh* ?

— Nu, eşti prea de preţ, Yabu-san. Dumneata trebuie să veghezi ca oamenii să intre cu bine în castel.

El fusese de acord, dar tîrgul nu-i prevăzuse deloc pe *ninja*, temuţii şi detestaţii mercenari legendari, care datorau credinţă doar secretului lor, organizaţi în grupuri bazate pe legături foarte strînse de familie, care-şi transmiteau secretele doar rudelor de sînge — cum să înoate sub apă pe distanţe mari, cum să escaladeze pereţi aproape netezi, cum să se facă nevăzuţi şi să stea o zi şi o noapte fără să se mişte şi cum să omoare cu mîinile, cu picioarele,

sau cu orice fel de armă, inclusiv otrava, focul și praful de pușcă. Pentru *ninja*, omorul pentru bani era singurul scop în viață.

În timp ce se îndepărta de conducătorul *ninja*, Yabu reuși să-și țină pasul domol, tulburat încă de vederea acestor *ninja* și nu a unor *ronini*, așa cum se așteptase. Ishido trebuie să fie nebun, își spuse, cu toate simțurile gata s-o ia razna, așteptîndu-se în orice clipă la o suliță, o săgeată sau o garotă. Nu mai erau decît cîțiva pași pînă la colț. Apoi dădu colțul și, aflîndu-se iar în siguranță, o luă la sănătoasa și urcă treptele, cîte trei deodată. Ajuns în capătul scării, porni în fugă de-a lungul coridorului boltit, apoi dădu colțul, îndreptîndu-se spre încăperile slugilor.

Degetele conducătorului încă măsurau timpul, apoi numărătoarea se opri. Făcu un semn și mai rapid în întuneric și țîșni după Yabu. Douăzeci de *ninja* îl urmară din beznă și alți cincisprezece luară poziții de apărare la ambele capete ale coridorului, ca să păzească acest drum de retragere, care ducea, printr-un labirint de beciuri de mult uitate și coridoare ce împînzeau castelul, spre una din ascunzătorile tainice ale lui Ishido, de sub șanțul cu apă și de acolo în oraș.

Yabu fugea acum pe coridor mîncînd pămîntul. Se împiedică, abia reușind să nu cadă, și dădu buzna în încăperile servitorilor, împrăștiind ibrice, tigăi și poloboace.

— *Ninjaaaaaa !* urlă el, ceea ce nu făcea parte din înțelegere, ci era propriu-i vicleșug, ca să se apere dacă era trădat.

Înnebuniți, bărbați și femei se puseră pe fugă, începură să strige și încercară să se facă nevăzuți sub bănci și sub mese, în timp ce el străbătu în goană încăperea, mai urcă cîteva trepte și ieși într-unul din coridoarele principale, ca aici să întîlnească primele gărzi în maro, care deja aveau săbiile trase din teacă.

— Dați alarma ! strigă Yabu. *Ninja, ninja* la servitori !

Un samurai fugi spre scara principală, al doilea se năpusti curajos, cu sabia ridicată, postîndu-se de unul singur în capul scărilor în spirală ce duceau jos. Cînd îl văzură, servitorii se opriră, apoi, plîngînd de groază, se aruncară orbește pe dale, claie peste grămadă, cu brațele deasupra

capetelor. Yabu alergă spre uşa principală, trecu mai departe şi se opri pe trepte.

— Daţi alarma ! Sîntem atacaţi ! strigă el aşa cum se înţeleseseră să facă, semnalînd pericolul din exterior spre a acoperi atacul principal prin uşa secretă de la camera de audienţe, ca Mariko să fie răpită şi scoasă afară în grabă, înainte de a băga de seamă careva.

Samuraii de la porţi şi din curtea exterioară se-nvîrteau de colo-colo, neştiind unde să stea de pază şi, în momentul acela, *ninja* din grădină dădură năvală din ascunzătorile lor şi se aruncară asupra samurailor în maro. Yabu se retrase în hol, în timp ce mulţi samurai în maro coborau în goană din camera străjilor, spre a veni în ajutor celor de afară.

Un căpitan alergă spre el.

— Ce se-ntîmplă ?

— *Ninja !* Sînt afară şi printre servitori ! Unde e Sumiyori ?

— Nu ştiu... în camera lui.

Yabu se îndreptă în goană spre scări, în timp ce ceilalţi oameni se revărsau în jos. În clipa aceea, primul val *ninja* din pivniţă ţîşni pe lîngă servitori, pornind atacul. O gheară de pisică omorî apărătorul singuratic, iar servitorii căzură pradă suliţelor. Apoi grupul de *ninja* ajunse în coridorul principal, creînd, prin strigăte, o derută totală. Samuraii în maro, înnebuniţi, se învîrteau bezmetici, neştiind de unde avea să izbucnească următorul atac.

La prima alarmă, *ninja* de la catul de sus spărseseră uşile şi se aruncaseră asupra ultimilor samurai în maro, care se grăbeau să coboare, şi-i omorîseră. *Ninja* îşi sporeau atacul sîngeros cu săgeţi otrăvite şi cu gheare de pisică. Samuraii în maro fură curînd învinşi şi năvălitorii săreau peste cadavre ca să ajungă în coridorul de la catul de dedesubt. Samuraii în maro primiră întăriri, dar atacul lor violent fu respins de *ninja*, care-şi roteau lanţurile cu greutăţi şi le aruncau asupra samurailor sugrumîndu-i, ori prinzîndu-le săbiile, ca să le vină mai uşor să-i înjunghie cu pumnalele cu dublu tăiş. Ghearele de pisică zburau prin aer şi samuraii în maro fură decimaţi. Au fost doborîţi şi cîţiva *ninja*, dar se tîrau

ca turbaţii şi nu se opreau din atac decît atunci cînd moartea punea stăpînire pe ei.

În grădină primul asalt al samurailor în maro, care se revărsau pe uşa principală, fu stăvilit lesne. Dar un alt val de uniforme maro porni curajos un al doilea atac şi-i făcu pe năvălitori să dea înapoi. La un ordin, *ninja* se retraseră, hainele lor negre ca tăciunele făcîndu-i o ţintă greu de atins. Triumfători, samuraii în maro dădură buzna după ei, căzînd în ambuscadă, şi fură măcelăriţi.

Atacatorii cu pete roşii încă stăteau în aşteptare în faţa camerei de audienţe, ochii conducătorului privind pe orificiul de observaţie. Îi vedea pe samuraii în maro şi pe cei în gri ai lui Blackthorne, care păzeau uşa dinspre coridor, urmărind neliniştiţi măcelul de dedesubt. Uşa se deschise şi alte străji, în maro şi gri, se bulucirăă în cadrul ei şi apoi, nemaiputînd să stea în aşteptare, ofiţerii ambelor grupuri ordonară oamenilor lor să iasă din camera de audienţe şi să ia poziţii de apărare în celălalt capăt al coridorului. Acum drumul era liber, uşa de la coridorul interior era deschisă. Lîngă ea se afla doar căpitanul uniformelor gri, dar plecă şi el. Conducătorul petelor roşii văzu o femeie grăbindu-se spre uşă, barbarul înalt fiind cu ea, şi alte femei care se-ngrămădeau în urma lor. Îşi recunoscu prada.

Nerăbdător să-şi îndeplinească misiunea şi astfel să uşureze lupta camarazilor săi de la caturile de jos, mînat şi de setea-i neostoită de sînge, conducătorul petelor roşii dădu semnalul şi se năpusti spre uşă o clipă prea devreme.

Blackthorne îl văzu venind şi automat îşi scoase pistolul de sub chimonou şi trase. Cei care veneau în spatele conducătorului dispărură şi, pentru moment, atacul se opri. În acelaşi timp, căpitanul, uniformelor gri veni în goană înapoi, atacă cu o ferocitate dementă şi doborî un *ninja*. Apoi tot grupul se aruncă asupra samuraiului în gri şi el muri, dar aceste cîteva secunde îi dădură lui Blackthorne destul timp ca s-o tragă pe Mariko la loc sigur şi să închidă uşa. Turbat, se repezi spre drugul de fier şi-l trase exact cînd *ninja* se aruncaseră asupra uşii, iar ceilalţi se răspindiseră în formă de evantai ca să apere intrarea principală.

— Doamne Dumnezeule ! Ce se-ntîm...

— *Ninjaaaaaa !* strigă Mariko, în timp ce Kiri, doamna Sazuko, doamna Etsu, Chimmoko, Achiko şi celelalte slugi

se revărsau înnebunite din camerele lor, iar loviturile zguduiau uşa.

— Repede, pe aici ! ţipă Kiri deasupra vacarmului şi o luă la fugă spre camerele interioare.

Femeile o urmară buluc, două dintre ele ajutînd-o pe bătrîna doamnă Etsu. Blackthorne văzu uşa clătinîndu-se sub loviturile furioase ale rângilor de asalt. Lemnul începu să se sfarme. Blackthorne alergă înapoi în camera lui după săbii şi cornul cu praf de puşcă.

În camera de audienţe, *ninja* îi omorîseră deja pe cei şase samurai în maro şi gri de la uşa principală exterioară şi pe ceilalţi din coridorul de alături. Dintre ai lor muriseră doi, iar alţi doi fuseseră răniţi înainte ca lupta să se fi terminat, uşile exterioare să fi fost închise şi zăvorîte, iar această întreagă aripă să fie în siguranţă.

— Grăbiţi-vă, mîrîi noul conducător al petelor roşii.

Nu era nevoie de nici un îndemn pentru oamenii cu rângi care spărgeau uşa. Pentru o clipă conducătorul se aplecă asupra cadavrului fratelui său apoi îl lovi furios cu piciorul, ştiind că nerăbdarea acestuia distrusese atacul surpriză. Veni iar lîngă oamenii săi strînşi roată în jurul uşii.

În coridor Blackthorne se pregătea cu repeziciune, uşa trosnind sub lovituri. Mai întîi praful de puşcă, îndeasă-l cu grijă... *unul din panourile uşii plesni*... pune apoi dopul de hîrtie ca să ţină încărcătura presată şi pe urmă glonţul şi încă un dop... *una din balamalele uşii pocni şi vîrful unei rângi îşi croi drum prin ea*... apoi suflă cu grijă praful de pe bucata de cremene...

— Anjin-san ! strigă Mariko de undeva din camerele interioare. Grăbeşte-te !

Dar Blackthorne nu-i dădu nici o atenţie. Se îndreptă spre uşă, puse ţeava într-o despicătură şi apăsă pe trăgaci. De cealaltă parte se auzi un ţipăt şi atacul asupra uşii încetă. El se trase iar înapoi şi începu să reîncarce. Mai întîi praful de puşcă, îndeasă-l cu grijă... *din nou uşa se zgudui din temelii luată cu asalt cu umerii, cu picioarele, cu pumni furioşi, cu armele*... pune hîrtia care să-l ţină, pe urmă glonţul şi apoi altă hîrtie... *uşa hurui, se cutremură şi unul din ivăre zbură zornăind pe podea*...

Respirînd cu greu, Kiri abia mai alerga de-a lungul unui coridor, celelalte femei o tîrau pe doamna Etsu cu ele, iar Sazuko plîngea.

— Ce rost are, n-avem unde merge...

Dar Kiri nu se opri din fugă, dădu apoi de o altă cameră, o traversă şi trase într-o parte o bucată din peretele-*shoji*. În zidul de piatră de dincolo se ascundea o uşă ferecată în fier. O deschise. Balamalele erau bine unse.

— Acesta... acesta e para... paradisul secret al stăpînului meu, spuse ea gîfîind şi dădu să intre, dar se opri. Unde e Mariko ?

Chimmoko se întoarse şi o luă la fugă înapoi.

În primul coridor Blackthorne sufla cu grijă praful de pe cremene şi înaintă iar. Uşa era gata să cedeze, dar încă mai oferea adăpost. Din nou apăsă pe trăgaci. Se auzi iarăşi un ţipăt, urmă o clipă de răgaz, apoi loviturile începură, un alt ivăr zbură şi toată uşa se clătină. El începu să reîncarce.

— Anjin-san !

Mariko era în celălalt capăt al coridorului, făcîndu-i semne disperată, aşa că el îşi înşfăcă din zbor armele şi alergă spre ea. Mariko se întoarse şi o luă la fugă, arătîndu-i drumul. Uşa se făcu ţăndări şi *ninja* se revărsară în urma lor.

Mariko alerga repede iar Blackthorne după ea. Traversă în goană o cameră, se-mpiedică în fuste şi căzu. El o ridică şi trecură glonţ printr-o altă încăpere. Chimmoko alerga spre ei.

— Grăbiţi-vă ! strigă ea, aşteptîndu-i să treacă.

Îi urmă pentru o clipă, apoi, neobservată, se întoarse şi rămase în drum cu pumnalul scos.

Ninja dădură buzna în cameră. Chimmoko se aruncă asupra primului om cu pumnalul întins. El pară lovitura şi o azvîrli ca pe-o jucărie, gonind după Blackthorne şi Mariko. Ultimul om îi frînse gîtul lui Chimmoko cu piciorul şi-şi continuă fuga.

Mariko alerga repede, dar nu îndeajuns deoarece o împiedicau fustele. Blackthorne încerca s-o ajute. Străbătură o încăpere, apoi o luară la dreapta, într-o altă cameră, şi el văzu uşa. Kiri şi Sazuko îi aşteptau acolo

îngrozite, iar în odaia din spatele lor Achiko şi slujnicele o ajutau pe bătrînă. El o împinse pe Mariko la adăpost, apoi se întoarse ca să le ţină piept urmăritorilor, cu pistolul neîncărcat într-o mînă şi sabia în cealaltă, aşteptînd-o pe Chimmoko. Cum ea nu apăru imediat, el dădu să se întoarcă şi atunci îi auzi pe urmăritorii *ninja* apropiindu-se în goană. Se opri şi, dintr-o săritură, fu înapoi în cameră cînd apăru primul *ninja*. Închise repede uşa şi suliţe şi gheare de pisică scrîşniră asurzitor pe ferecătura de fier. Din nou el abia dacă avu timp să tragă ivărele în lăcaşul lor înainte ca năvălitorii să se năpustească asupra uşii.

Paralizat, îi mulţumi lui Dumnezeu că scăpaseră, apoi, cînd văzu trăinicia uşii, ştiu că răngile nu puteau s-o spargă cu uşurinţă şi că, pentru moment, erau în siguranţă, şi-i mulţumi iarăşi lui Dumnezeu. Privi în jur, încercînd să-şi domolească respiraţia. Mariko stătea în genunchi, abia trăgîndu-şi sufletul. Mai erau şase slujnice şi Achiko, Kiri, Sazuko şi bătrîna doamnă, care zăcea lividă, aproape inconştientă. Camera era micuţă, cu pereţii din piatră şi o altă uşă laterală dădea într-o mică verandă, pe parapeţi. Se îndreptă bîjbîind spre fereastră şi privi afară. Această consolă de colţ era deasupra aleii şi curţii exterioare. Răzbăteau pînă la el zgomotele luptei de jos : strigăte, ţipete şi cîteva urlete isterice de bătălie. Numeroşi samurai în gri începuseră deja să se adune în alee şi pe parapeţii de peste drum. Porţile de dedesubt erau însă închise şi păzite de *ninja*.

— Ce dracu se-ntîmplă ? spuse Blackthorne, simţind o durere în piept.

Nimeni nu-i răspunse. El se întoarse, îngenunche lîngă Mariko şi o mişcă uşor.

— Ce se-ntîmplă ?

Dar ea încă nu-i putea răspunde.

•

•

Yabu alerga de-a lungul unui coridor larg din aripa de vest, către camerele lui de dormit. Dădu colţul, alunecă şi se opri. În faţă, numeroşi samurai erau împinşi înapoi de un atac violent al acelor *ninja* care năvăliseră de la ultimul cat.

— Ce se-ntîmplă ? strigă Yabu pe deasupra vacarmului, pentru că, după înţelegere, aici nu trebuia să fie nici un *ninja,* ci doar dedesubt.

— Sîntem încercuiţi, gîfîi samuraiul. Aceştia au venit de deasupra...

Yabu înjură, dîndu-şi seama că fusese tras pe sfoară şi că nu i se spusese întregul plan al atacului.

— Unde e Sumiyori ?

— Pesemne e mort. Partea aceea a fost trecută prin foc şi sabie, Alteţă. Sînteţi norocos că aţi scăpat. Ei trebuie să fi atacat la scurt timp după ce aţi plecat. De ce atacă *ninja* ?

O rafală de strigăte le atrase atenţia. La celălalt capăt, după colţ, samuraii în maro lansară un alt contraatac, venind în ajutorul samurailor care luptau cu suliţe. Suliţaşii îi împinseră pe *ninja* înapoi şi samuraii în maro atacară, urmărindu-i, dar un nor de gheare de pisică se abătu asupra lor. În scurt timp toţi muriră în convulsii din pricina otrăvii, blocînd coridorul. Pentru moment, ceilalţi samurai în maro se retraseră în dezordine spre a se regrupa.

Yabu, care nu era în primejdie, strigă

— Aduceţi arcaşii !

Oamenii ţîşniră să-i execute ordinul.

— Ce e cu atacul ăsta ? De ce sînt atît de mulţi ? întrebă din nou samuraiul, cu sîngele şiroindu-i pe faţă, de la rana din obraz.

De obicei, mult detestaţii *ninja* atacau singuri sau în grupuri mici, spre a dispărea la fel de repede pe cît apăruseră, îndată ce misiunea lor era îndeplinită.

— Nu ştiu, spuse Yabu. Partea aceasta din castel era acum cuprinsă de o nebunie generală, samuraii în maro încă buimaci, încă descumpăniţi de rapiditatea cumplită a măcelului.

— Dacă... dacă Toranaga-sama ar fi aici, l-aş înţelege pe Ishido să poruncească un atac fulger, dar... dar acum, de ce ? spuse samuraiul. Nu e nici un... Se opri cînd îi străfulgeră prin minte adevăratul motiv. Doamna Toda ! exclamă.

Yabu încercă să-l oprească, dar omul urlă :

— Pe *ea* o caută, Yabu-san ! Pe doamna Toda trebuie s-o caute !

O luă la fugă spre aripa de est. Yabu şovăi, apoi îl urmă.

Ca să ajungă în aripa de est trebuiau să traverseze holul central, ticsit acum de *ninja*. Peste tot zăceau samurai morţi. Ştiindu-şi comandantul în primejdie, primul atac năvalnic străpunse barajul. Dar aceşti oameni fură omorîţi imediat. Strigătele lor fuseseră preluate de alţi camarazi şi vestea se răspîndise cu repeziciune, iar uniformele maro îşi înteţiră eforturile. Yabu se grăbi să treacă în fruntea bătăliei, avînd grijă să rămînă la adăpost, atît cît să nu bată la ochi. Un *ninja* îşi deschise raniţa, scoase o încărcătură explozivă, îi aprinse fitilul de la o torţă din perete şi o aruncă asupra samurailor în maro. Se sparse de un zid şi explodă, răspîndind foc şi fum şi imediat acest *ninja* luă comanda contraatacului, care-i făcu pe samuraii în maro să fugă în dezordine. Sub perdeaua de fum, se revărsau de la catul de dedesubt alţi *ninja*.

— Retragerea şi regruparea ! strigă Yabu pe unul din coridoarele ce se desprindea din holul central, dorind să tragă de timp cît se putea, bănuind că Mariko era deja prinsă şi dusă la ieşirea din pivniţă, aşteptînd în orice moment sunetul întîrziat al cornului, care să anunţe izbînda şi să poruncească tuturor *ninja* să înceteze atacul şi să se retragă. Apoi un grup de samurai în maro se aruncă din capul scării într-un atac sinucigaş, străpungînd cordonul. Mulţi muriră, dar alţii, de asemeni, nesocotiră ordinul lui Yabu şi atacară. Fură aruncate mai multe bombe şi draperiile de pe pereţi luară foc. Flăcările începură să se prelingă pe pereţi şi scînteile aprinseră rogojinile. O vîlvătaie bruscă îl învălui pe unul din *ninja*, transformîndu-l într-o torţă vie. Apoi luă foc chimonoul unui samurai şi el se aruncă asupra unui alt *ninja* şi arseră laolaltă. Un samurai în plin elan îşi folosea sabia ca un topor de bătălie spre a-şi croi drum printre atacatori. Zece samurai îl urmau şi, deşi doi dintre ei muriră şi trei căzură răniţi de moarte, ceilalţi ieşiră din încercuire şi se năpustiră spre aripa de răsărit. Curînd urmară alţi zece. Yabu conduse următorul atac, în timp ce restul de *ninja* se retrase în ordine spre parter şi spre drumul de ieşire din beciuri. Lupta pentru stăpînirea intrîndului din aripa de est începu.

În camera mică, toți ochii erau ațintiți spre ușă. Îi auzeau pe năvălitori lovind balamalele și-n dușumea, apoi, după cîteva bătăi bruște în ușă, o voce mormăită și grosolană spuse ceva.

Două slujnice începură să plîngă cu suspine.

— Ce-a spus ? întrebă Blackthorne.

Mariko își trecu limba peste buzele uscate.

— A... a spus să deschidem ușa și să ne predăm, altfel are... are s-o arunce în aer.

— Pot s-o facă, Mariko-san ?

— Nu știu. Pot... pot să folosească praf de pușcă, bineînțeles și... Mariko își duse mîna în eșarfă, dar nu găsi nimic. Unde mi-e pumnalul ?

Toate femeile își căutară pumnalele. Kiri n-avea nici unul, nici Sazuko, nici Achiko, nici doamna Estu. Blackthorne își armase pistolul și avea sabia lungă. Sabia scurtă îi căzuse cînd alergase înnebunit spre un loc mai sigur.

Vocea mormăită deveni furioasă și poruncitoare, și toți ochii din încăpere se îndreptară spre Blackthorne. Dar Mariko știa că fusese trădată și că îi venise sorocul.

— El a zis că, dacă deschidem ușa și ne predăm, toată lumea va fi liberă în afară de tine. Mariko își îndepărtă o șuviță de păr din ochi. A zis că te vor ostatic. Anjin-san. Asta e tot ce vor...

Blackthorne înaintă să deschidă ușa, dar Mariko i se așeză hotărîtă în cale.

— Nu, Anjin-san, e un șiretlic, spuse ea. Iartă-mă, nu te vor pe tine, pe mine mă vor ! Nu le da crezare, eu nu-i cred.

El îi zîmbi, o atinse în treacăt și întinse mîna spre unul din zăvoare.

— Nu pe tine, pe mine mă vor... e un șiretlic. Ți-o jur ! Nu-i crede, te rog, spuse ea și-i înhăță sabia.

El își dădu seama cînd sabia era pe jumătate scoasă din teacă și atunci îi prinse mîna.

— Nu ! porunci el. Oprește-te !

— Nu mă lăsa pe mîinile lor ! N-am nici un pumnal ! Te rog, Anjin-san !

Încercă să scape din strînsoarea lui, dar el o ridică pe sus, îndepărtînd-o din cale, şi puse mîna pe ivărul de sus.

— *Dozo,* spuse el către celelalte femei, în timp ce Mariko încerca disperată să-l oprească. Achiko înaintă implorînd-o pe Mariko, dar aceasta căută s-o dea la o parte şi strigă :

— Te rog, Anjin-san, e un şiretlic... pentru Dumnezeu !

Cu o zmucitură bruscă el trase ivărul de sus.

— Ei mă vor vie, strigă Mariko sălbatic. Nu vezi ? Vor să mă prindă, nu înţelegi ? dacă mă prind vie totul a fost în zadar, mîine Toranaga trebuie să treacă hotarul, te rog, e un şiretlic, pentru Dumnezeu...

Achiko se agăţă de gîtul lui Mariko, implorînd-o, trăgînd-o la o parte, şi-i făcu semne lui Blackthorne să deschidă.

— *Isogi, isogi,* Anjin-san...

Blackthorne trase ivărul din mijloc.

— Pentru Dumnezeu, nu face ca tot ce s-a întîmplat pînă acum, toţi morţii, să fie în zadar. Ajută-mă ! Adu-ţi aminte jurămîntul tău !

El înţelese în sfîrşit ce dorea ea să-i spună şi, în panică, trase ivărele la loc.

— De ce trebuie...

O bătaie sălbatică în uşă îl întrerupse, fierul zornăind asurzitor. Toate zgomotele de afară încetară. Femeile se repeziră spre celălalt perete şi se ghemuiră lîngă el.

— Plecaţi de lîngă uşă, strigă Mariko, alergînd după ele. Au de gînd să arunce uşa în aer !

— Trage de timp, Mariko-san, spuse Blackthorne şi sări spre uşa laterală ce ducea spre parapet. Oamenii noştri or să fie aici curînd. Prefă-te că te căzneşti să deschizi ivările, spune că sînt înţepenite, orice.

El smuci de ivărul de sus de la uşa laterală, dar era înţepenit de rugină. Ascultătoare, Mariko alergă la uşă şi se prefăcu că încearcă să mişte ivărul din mijloc, vorbind cu *ninja* de afară. Apoi începu să zornăie ivărul de jos. Vocea se auzi din nou, mai poruncitoare şi Mariko îşi înteţi rugăminţile tînguitoare.

Blackthorne izbi de mai multe ori cu podul palmei ivărul de sus, dar acesta nu se clinti. Femeile priveau neaju-

torate. În sfîrșit, zăvorul zornăi și se desprinse cu zgomot. Mariko acoperea zgomotele pe cît putea. Zăvorul parc-ar ultimul ivăr. Mîinile-i erau numai jurituri și pline de sînge. Conducătorul *ninja* de afară își reînnoi avertismentul fioros. Disperat, Blackthorne își smulse sabia și-i folosi mînerul drept ciomag, fără să-i mai peste acum de zgomot. Mariko acopera zgomotele pe cît putea. Zăvorul parc-ar fi fost lipit.

În fața ușii, conducătorul petelor roșii era aproape ieșit din minți de furie. Refugiul secret era întru totul neașteptat. Ordinele lui de la conducătorul clanului ziceau s-o captureze pe Toda Mariko vie, să se asigure că nu avea nici o armă și s-o predea samurailor în gri, care așteptau la capătul tunelului din beciuri. Știa că timpul era pe sfîrșite. Auzea lupta pe viață și pe moarte din coridor, în fața camerei de audiențe și știa, plin de dezgust, că acum ar fi fost în siguranță în pivniță, cu misiunea împlinită, dacă n-ar fi fost gaura asta secretă de șobolan și prea nerăbdătorul și prostul lui frate, care începuse atacul înainte de vreme.

Karma să ai un asemenea frate !

Ținea o lumînare aprinsă în mînă și așternuse o dîră de praf de pușcă spre micile butoiașe pe care le aduseseră în raniță ca să arunce în aer intrarea secretă de la beciuri, spre a-și asigura retragerea. Dar nu știa ce hotărîre să ia. Singurul chip să ajungă dincolo era să arunce ușa în aer. Dar femeia Toda se afla chiar de partea cealaltă a ușii și explozia, cu siguranță, ar fi omorît pe toată lumea dinăuntru și le-ar fi ratat misiunea, făcînd zadarnice toate pierderile lor.

Se auziră pași apropiindu-se în fugă. Era unul din oamenii lui.

— Repede ! șopti bărbatul. Nu le mai putem ține piept multă vreme !

Plecă tot în goană.

Conducătorul petelor roșii se hotărî. Le făcu semn oamenilor săi să se adăpostească și strigă un avertisment către cei din spatele ușii :

— Dă-te la o parte ! Arunc ușa în aer !

Duse lumînarea la dîra de praf și sări să se pună la adăpost. Praful de pușcă sfîrîi, se oprise și înaintă șerpuitor spre butoiașe.

Blackthorne trase cu putere şi deschise uşa laterală. Aerul plăcut al nopţii năvăli înăuntru. Femeile se bulucirăspre verandă. Bătrîna doamnă Etsu căzu, dar el o prinse şi-o împinse dincolo, apoi se răsuci spre Mariko, dar ea se lipise de uşa de fier şi striga dîrz :

— Eu Toda Mariko, ridic glasul împotriva acestui atac ruşinos şi prin moartea mea...

El se repezi spre ea, dar explozia îl azvîrli în lături, iar uşa fu smulsă din balamale şi izbită cu un zgomot asurzitor de celălalt perete. Detunătura le făcu pe Kiri şi pe celelalte să cadă afară, pe parapet, dar fără a fi grav rănite. Fumul năvăli în cameră, apoi dădură buzna *ninja*. Uşa zăcea într-un ungher.

Conducătorul petelor roşii era în genunchi lîngă Mariko, în timp ce toţi ceilalţi se răspîndiseră în evantai ca să-l apere. Îşi dădu seama că era rănită foarte grav şi că moartea nu avea să întîrzie. *Karma*, gîndi el şi sări în picioare. Blackthorne zăcea năuc ; dîre de sînge i se prelingeau din nas şi urechi, dar încerca fără vlagă să-şi revină-n simţiri.

Conducătorul petelor roşii făcu un pas înainte şi se opri. Achiko apăru în prag.

Ninja o văzu şi o recunoscu, apoi îşi aruncă ochii în jos spre Blackthorne, privindu-i cu ură pistolul şi dispreţuindu-i mişelia de a împuşca orbeşte prin uşă, omorînd pe unul din oamenii lui şi rănind pe altul. Privi înapoi spre Achiko şi duse mîna la pumnal. Ea se aruncă orbeşte şi pumnalu-i intră în piept. Cînd se-ndoi, făcîndu-se ghem, era deja moartă, iar el înaintă calm şi-şi trase pumnalul din trupul care se zvîrcolea, îndeplinind ultima parte a ordinelor primite de sus — el bănuia că de la Ishido, deşi asta nu se putea dovedi niciodată — şi anume că, dacă dădeau greş şi doamna Toda ar fi murit, el urma s-o lase neatinsă şi să nu-i ia capul. Trebuia să-l apere pe barbar şi să le lase pe celelalte femei nevătămate, în afară de Kiyama Achiko. Nu ştia de ce i se ordonase s-o omoare, dar i se poruncise şi i se plătise pentru asta. Acum ea era moartă.

Dădu semnalul de retragere. Unul din oamenii lui duse la gură un corn cu încrustaţii şi scoase un sunet strident ce răsună în castel şi în noapte. Conducătorul se încredinţă pentru ultima oară că Mariko era moartă, cercetă din ochi fata căzută alături şi aruncă o ultimă privire asupra bar-

barului, pe care atît de mult îl dorea mort, apoi se-ntoarse şi conduse retragerea prin camere şi coridoare către sala de audienţe. *Ninja* care apărau uşa principală aşteptară pînă cînd toţi cei cu pete roşii erau pe drumul spre ieşire, apoi aruncară mai multe încărcături incendiare pe coridor şi se puseră pe fugă. Conducătorul petelor roşii le acoperea retragerea. Aşteptă pînă ce toţi erau în siguranţă, apoi împrăştie pe duşumea bile de fier cu ţepi ascuţite şi otrăvite, abia vizibile şi mortale. Cînd samuraii în maro năvăliră prin fum în camera de audienţe, el fugi. Cîţiva îl urmăriră şi o altă falangă se năpusti în coridor. Cînd vîrfurile de la ţepi le intrară în tălpi, urmăritorii lui începură să urle şi să cadă ucişi de otravă.

În cămăruţă nu se mai auzea decît respiraţia grea a lui Blackthorne. Pe parapet, Kiri se ridică în picioare împleticindu-se. Chimonoul îi era sfîşiat, palmele şi braţele pline de julituri. O văzu pe Achiko şi ţipă, apoi merse clătinîndu-se spre Mariko şi se lăsă în genunchi lîngă ea. O altă explozie, undeva în castel, stîrni puţin colbul şi, în depărtare, se auziră mai multe ţipete şi urlete. Toţi strigau: „Foc". Fumul năvăli în cameră. Sazuko şi cîteva slugi se ridicară în picioare. Sazuko avea vînătăi pe faţă şi pe umeri, iar încheietura mîinii îi era fracturată. O văzu pe Achiko cu ochii ieşiţi din orbite şi cu gura deschisă de groaza morţii şi scoase un scîncet.

Stană de piatră, Kiri se uită la ea şi făcu semn spre Blackthorne. Tînăra fată porni împleticindu-se spre Kiri şi o văzu pe Mariko. Începu să ţipe, apoi îşi recăpătă stăpînirea de sine, se întoarse spre Blackthorne şi încercă să-l ajute să se ridice. Slujnicele alergară să-i vină în ajutor. El se sprijini de ele, luptînd să se ridice, dar se clătină şi căzu iar, tuşind şi vomînd. Sîngele încă i se mai prelingea din urechi. Samuraii în maro năvăliră în cameră. Priviră în jur îngroziţi.

Kiri stătea în genunchi lîngă Mariko. Un samurai o ridică. Ceilalţi se îngrămădiră în jurul lor. Se dădură la o parte cînd Yabu intră în cameră pămîntiu la chip. Cînd văzu că Blackthorne trăieşte, mare parte din neliniştea lui se risipi.

— Aduceţi un doctor ! Repede ! porunci el şi îngenunche lîngă Mariko. Ea încă trăia, dar se stingea repede. Faţa

aproape că nu-i era atinsă, dar trupu-i era schilodit îngrozitor. Yabu își smulse chimonoul și o acoperi pînă la gît.

— Aduceți repede doctorul ! porunci el și se îndreptă spre Blackthorne, pe care îl ajută să stea rezemat de perete.

— Anjin-san ! Anjin-san !

Blackthorne era încă buimac, urechile-i vîjîiau, ochii abia dacă distingeau ceva. Fața-i era numai vînătăi și arsuri de la praful de pușcă. Apoi privirea i se limpezi și-l zări pe Yabu. Imaginea îi era neclară, ca la beție, mirosul fumului îl înecа și nu știa unde se află, nici cine este, credea că se găsea pe navă, într-o bătălie, și că nava lui era avariată și avea nevoie de el. Apoi o văzu pe Mariko și-și aminti.

Se ridică împleticit, Yabu ajutîndu-l, și era gata-gata să se prăbușească peste ea.

Ea părea liniștită, ai fi zis că doarme. Îngenunche anevoie lîngă ea și-i dădu chimonoul la o parte, apoi îl puse la loc. Pulsul îi era aproape imperceptibil. După puțin timp încetă.

El rămase cu ochii ațintiți asupra ei, clătinîndu-se, gata să cadă, apoi veni un doctor, care dădu din cap și spuse ceva, dar Blackthorne nu auzea și nici nu înțelegea nimic. Știa doar că moartea venise la ea și că era și el mort.

Făcu semnul crucii deasupra ei și spuse cuvintele sacre, în latină, binecuvîntînd-o, și se rugă pentru ea, deși nici un sunet nu-i ieși din gură. Ceilalți îl priveau. După ce făcuse ceea ce trebuia făcut, se luptă să se ridice în picioare și rămase drept. Apoi simți cum îi plesnește capul și leșină. Mîini grijulii îl prinseră ajutîndu-l să se întindă pe podea, și-l lăsară să se odihnească.

— E mort ? întrebă Yabu.

— Aproape. Nu știu ce e cu urechile lui, Yabu-sama, spuse doctorul. Se poate să sîngereze înăuntru.

Un samurai spuse cu obidă :

— Mai bine ne-am grăbi să-i scoatem afară de aici. Focul se poate răspîndi și n-o să mai avem nici o scăpare.

— Da, spuse Yabu.

Un alt samurai de pe parapeți îl chemă stăruitor afară și el ieși.

Bătrîna doamnă Etsu zăcea rezemată de parapet, îngrijită de slujnica ei, fața-i era cenușie și ochii-i lăcrimau. Privi țintă spre Yabu, concentrîndu-se cu greutate.

— Kasigi Yabu-san ?

— Da, Doamnă.

— Dumneata ești comandant aici ?

Bătrîna doamnă îi spuse slujnicei :

— Te rog, ajută-mă să mă ridic.

— Dar ar trebui să așteptați, docto...

— Ajută-mă !

Samuraii de pe parapet o priviră cum sta în picioare, sprijinită de slujnică.

— Ascultați, spuse ea cu o voce răgușită și slabă, în tăcerea ce se lăsase. Eu, Maeda Etsu, soția lui Maeda Arinoshi, senior de Nagato, Iwami și Aki, aduc mărturie că Toda Mariko-sama și-a dat viața spre a nu se lăsa rușinos prinsă de către acești oameni îngrozitori și odioși. Mărturisesc că... Kiyama Achiko a ales să se arunce asupra unui *ninja*, pierzîndu-și mai degrabă viața decît să ajungă prizonieră și să fie dezonorată... că, dacă n-ar fi fost vitejia samuraiului barbar, doamna Toda ar fi fost prinsă și dezonorată, iar noi, cele care sîntem în viață, și stăpînii noștri îi datorăm lui recunoștință pentru că ne-a apărat de această rușine... Îl acuz pe domnul general Ishido că a pus la cale acest atac mișelesc... și că i-a trădat pe moștenitor și pe doamna Ochiba. Bătrîna doamnă se clătină, gata să cadă, iar slujnica plîngea cu suspine și o ținu cu și mai multă forță. Și... și domnul Ishido a trădat și Consiliul Regenților. Vă rog pe toți să depuneți mărturie. Eu nu mai pot trăi cu această rușine...

— Nu... nu doamnă, plîngea slujnica. N-am să vă las...

— Pleacă ! Kasigi Yabu-san, te rog, ajută-mă. Pleacă, femeie !

Yabu o prinse pe doamna Etsu, care era ușoară ca fulgul, și-i porunci slujnicei să plece. Ea-i dădu ascultare.

Doamna Etsu avea dureri mari și respira anevoie.

— Aduc mărturie de adevărul acestor spuse prin propria mea moarte, spuse ea cu o voce slabă și-și ridică pri-

virile spre Yabu. Aş fi onorată dacă... dacă mi-ai fi secundant. Te rog, ajută-mă să merg la parapet.

— Nu, doamnă. Nu trebuie să muriţi.

Îşi întoarse faţa de la ceilalţi şi-i spuse în şoaptă :

— Mor deja, Yabu-sama. Sîngerez pe dinăuntru, ceva s-a rupt acolo, explozia... Ajută-mă să-mi fac datoria... Sînt bătrînă şi nefolositoare şi durerea mi-a fost tovarăş de pat timp de douăzeci de ani. De asemeni, fie ca moartea mea să-l ajute pe stăpînul nostru, *neh* ? O luminiţă pîlpîi în ochii bătrîni. *Neh* ?

El o ridică cu blîndeţe şi rămase plin de mîndrie lîngă ea, la marginea parapetului. O ajută să stea în picioare în timp ce toţi se înclinară spre ea.

— Am spus adevărul. Aduc mărturie cu moartea mea, spuse cu o voce abia auzită, stînd în picioare singură. Apoi închise ochii mulţumită şi se lăsă să cadă în întîmpinarea morţii.

Capitolul 58

Regenţii se întîlniră în sala mare de la catul al doilea al donjonului. Ishido, Kiyama, Zataki, Ito şi Onoshi. Soarele din primele ceasuri ale dimineţii proiecta umbre lungi, iar mirosul înăbuşitor de foc încă mai stăruia în aer.

Doamna Ochiba era de faţă, şi foarte tulburată.

— Îmi pare rău, domnule general, nu sînt de acord, spunea Kiyama cu vocea-i arţăgoasă. Este cu neputinţă să treci cu vederea *seppuku*-ul doamnei Toda, curajul nepoatei mele, mărturia doamnei Maeda şi moartea ei, laolaltă cu cei o sută patruzeci şi şapte de morţi dintre oamenii lui Toranaga şi partea aceea din castel aproape devastată ! Pur şi simplu n-ai cum să nu ţii cont de ei.

— Aşa-i, spuse Zataki. El sosise cu o dimineaţă în urmă din Takato şi, cînd aflase amănuntele despre înfruntarea lui Mariko cu Ishido, fusese încîntat în sinea lui. Dacă ea ar fi fost lăsată să plece ieri, aşa cum v-am sfătuit eu, acum nu ne-am fi aflat în această capcană.

— Nu e atît de grav pe cît credeţi, spuse Ishido strîngînd din buze, şi, în clipa aceea, Ochiba-l privi cu ură pen-

tru nereuşită şi pentru că-i băgase pe toţi în această situaţie fără ieşire. *Ninja* n-au fost decît după pradă, spuse Ishido.

— Barbarul e prada ? spuse batjocoritor Kiyama. Au pus la cale un atac atît de mare doar pentru un singur barbar ?

— De ce nu ? El putea fi răscumpărat, *neh ?* Ishido îl privi cu obrăznicie pe *daimyo*-ul care stătea între Ito Teruzumi şi Zataki. Creştinii din Nagasaki ar da bani grei pentru el, viu sau mort. *Neh ?*

— Asta se poate, încuviinţă Zataki. Barbarii luptă în felul acesta.

Kiyama spuse hotărît :

— Dai de înţeles, în faţa Consiliului, că acest atac mîrşav a fost plănuit şi plătit de creştini ?

— Am spus că e cu putinţă. Şi este, într-adevăr.

— Da, dar şi puţin probabil, interveni Ishido, care nu voia ca şubreda cumpănă dintre regenţi să fie distrusă acum de o ceartă făţişă. Era încă uluit că iscoadele nu-l preveniseră despre ascunzătoarea secretă a lui Toranaga şi încă nu înţelegea cum putuse fi construită într-o asemenea taină. Eu zic că *ninja* au fost după pradă.

— Ai spus un lucru cu judecată şi foarte corect, rosti Ito cu o licărire răutăcioasă în ochi. Era un bărbat mărunt, de vîrstă mijlocie, gătit cu mare fast, cu săbii de paradă. Şi el fusese sculat din pat ca toţi ceilalţi. Era fardat ca o femeie şi dinţii-i erau daţi cu negreală. Da, domnule general. Dar poate că *ninja* n-au avut de gînd să-l elibereze prin răscumpărare în Nagasaki, ci în Yedo, la seniorul Toranaga. Nu este el şi acum ocrotitorul lui ?

Chipul lui Ishido se întunecă la auzul numelui.

— Eu zic că n-ar trebui să ne pierdem vremea cu *ninja,* ci să discutăm despre seniorul Toranaga. Pesemne că el a ordonat atacul, *neh ?* Este destul de viclean ca s-o facă.

— Nu, el nu s-ar folosi niciodată de *ninja*, spuse Zataki. Cu toate că este viclean, el nu ar alege o asemenea cale. Neguţătorii ar face-o, sau barbarii, dar seniorul Toranaga nu.

Kiyama îşi aruncă privirea spre Zataki cu ură.

— Prietenii noştri portughezi n-ar face-o, ei nu s-ar amesteca în treburile noastre. Niciodată !

— Ce ai zice dacă ei sau preoţii lor ar urzi cu unul din *daimyo*-ii creştini din Kyushu ca să lupte împotriva necreştinilor, războiul fiind sprijinit de o năvălire străină ?

— Cine ? Spune-mi. Ai dovezi ?

— Nu încă, mărite Kiyama, dar umblă zvonuri şi într-o zi o să-ţi aduc dovadă. Zataki se întoarse iar spre Ishido. Ce putem face cu acest atac ? Cum să ieşim din încurcătură ? întrebă el, apoi îşi îndreptă privirea spre Ochiba. Ea se uită la Kiyama şi apoi la Ishido. Kiyama n-o văzuse niciodată mai atrăgătoare ca acum.

Kiyama spuse :

— Noi toţi am fost de părere că, fără doar şi poate, seniorul Toranaga a pus la cale să fim prinşi în cursă de Toda Mariko-sama, oricît de curajoasă, de demnă de cinste şi de împinsă de datorie a fost ea, Dumnezeu s-o ierte.

Ito îşi potrivi un fald de pe chimonoul impecabil.

— Dar nu credeţi că pentru seniorul Toranaga ar fi o stratagemă perfectă să-şi atace proprii-i vasali în acest chip ? O, nobile Zataki, ştiu că el nu s-ar folosi niciodată de *ninja*, dar e foarte priceput în a-i face pe alţii să-i preia ideile şi să le creadă drept ale lor. *Neh* ?

— Orice e cu putinţă. Dar nu stă în firea lui să se slujească de *ninja*. E prea deştept ca să-i folosească, sau ca să pună pe cineva s-o facă. Nu poţi să ai încredere în ei. Şi de ce s-o ia cu forţa pe Mariko-sama ? Ar fi fost mult mai bine să aştepte şi să ne lase pe noi să înfăptuim greşeala. Am fost prinşi în capcană. *Neh* ?

— Da. Şi sîntem încă în capcană. Kiyama privi spre Ishido. Oricine va fi poruncit atacul, a fost un prost şi nu ne-a fost de nici un ajutor.

— Poate că domnul general are dreptate, faptele nu sînt atît de grave pe cît credem, spuse Ito. Dar e atît de trist, n-a fost deloc o moarte demnă de ea, biata doamnă.

— Asta a fost *karma* ei şi noi nu sîntem prinşi în capcană. Ishido îşi întoarse privirile spre Kiyama. A fost norocoasă c-a avut ascunzătoarea aceea zăvorîtă, altfel scîrbele alea ar fi prins-o.

— Dar ei n-au prins-o, domnule general, şi ea şi-a făcut. într-un fel, *seppuku*, la fel şi celelalte, iar acum, dacă nu le vom lăsa pe toate să plece, vor fi şi mai mulţi morţi

în semn de împotrivire iar noi nu ne mai putem permite asemenea lucru, spuse Kiyama.

— Nu sînt de acord. Toată lumea trebuie să stea aici, cel puțin pînă Toranaga-sama trece hotarele noastre.

Ito zîmbi.

— O să fie o zi memorabilă.

— Crezi că n-o să vină ? întrebă Zataki.

— Ce cred eu n-are importanță, nobile Zataki. O să aflăm în curînd ce are de gînd să facă. Orice ar fi, nu mai contează. Toranaga trebuie să moară, pentru ca moștenitorul să-și capete drepturile. Ito privi spre Ishido. Barbarul a murit, domnule general ?

Ishido clătină din cap și-l privi pe Kiyama.

— Ar fi ghinionul lui să moară acum, sau să rămînă schilod, *neh* ? E un bărbat foarte curajos.

— Eu cred că e o năpastă și, cu cît moare mai curînd, cu atît mai bine. Ați uitat ?

— Ne-ar putea fi folositor. Sînt de aceeași părere cu seniorul Zataki, și cu dumneata ; Toranaga nu e prost : trebuie să existe un temei foarte serios ca Toranaga să-l apere. *Neh* ?

— Da, iarăși aveți dreptate, spuse Ito. Anjin-san s-a purtat bine pentru un barbar, nu ? Toranaga a avut dreptate să-l facă samurai. Privi spre Ochiba. Cînd v-a dat floarea, doamnă, m-am gîndit că a fost un gest plin de poezie, demn de un curtean.

Acordul fu unanim.

— Cum rămîne acum cu întrecerea de poezie, doamnă ? întrebă Ito.

— Îmi pare rău, doar ar trebui amînată, spuse Ochiba.

— Da, încuviință Kiyama.

— V-ați gîndit la versurile de început, Alteță ? întrebă ea.

— Nu, răspunse Kiyama. Dar acum aș zice :

Peste o ramură uscată
S-a abătut furtuna...
Triste lacrimi de vară.

— Să fie epitaful ei. A fost samurai, spuse încet Ito. Și eu am parte de aceste lacrimi de vară.

— În ce mă priveşte, spuse Ochiba, eu aş fi preferat un alt sfîrşit :

Pe o ramură uscată
Zăpada ascultă...
Tăcere de iarnă.

Dar şi eu sînt de aceeaşi părere, nobile Ito. Şi eu cred că vom avea parte cu toţii de aceste lacrimi triste de vară.

— Nu, îmi pare rău, doamnă, dar vă înşelaţi, spuse Ishido. Au să fie lacrimi, într-adevăr, dar vor avea parte de ele Toranaga şi aliaţii lui. Se pregătea să pună punct întrunirii. Cît despre *ninja*, am să pornesc cercetările imediat. Mă îndoiesc c-o să aflăm vreodată adevărul. Între timp, pentru buna pază a fiecăruia, toate hîrtiile de liberă trecere vor fi din păcate anulate şi, cu regret, se va interzice tuturor să plece pînă în ziua de douăzeci şi doi.

— Nu, spuse Onoshi, leprosul, ultimul dintre regenţi, din locul lui singuratic, din celălalt capăt al încăperii, unde zăcea nevăzut, în dosul perdelelor opace ale lecticii sale. Îmi pare rău, dar este exact ceea ce nu poţi face. Acum trebuie să le laşi pe toate să plece. Pe toate.

— De ce ?

Vocea lui Onoshi era duşmănoasă şi fără teamă.

— Dacă n-o faci, ai s-o dezonorezi pe cea mai curajoasă doamnă din împărăţie. Ai să le dezonorezi pe doamna Kiyama Achiko şi pe doamna Maeda, Dumnezeu să aibă milă de sufletele lor. Cînd acest fapt murdar va ajunge la urechile tuturor, Dumnezeu ştie ce primejdie îl va paşte pe moştenitor şi pe noi toţi, dacă nu vom fi atenţi.

Ochiba simţi cum o trec fiorii. În urmă cu un an, cînd Onoshi venise să-şi prezinte omagiile lui *taikō*, care era pe moarte, străjile insistaseră ca perdelele lecticii să fie trase, în caz că Onoshi ar fi avut arme ascunse. Atunci ea văzuse faţa mutilată — fără nas, fără urechi, cicatrizată —, ochii fanatici, arzători, ciotul mîinii stîngi şi mîna dreaptă teafără, care strîngea sabia scurtă, pentru înjunghiere.

Doamna Ochiba se rugă ca nici ea, nici Yaemon să nu ia vreodată lepra. Ar fi vrut să se termine această întrunire, pentru că acum trebuia să hotărască ce e de făcut în privinţa lui Toranaga şi a lui Ishido.

— În al doilea rînd, spunea Onoshi, dacă te foloseşti de acest atac mîrşav ca o scuză spre a ţine cu forţa pe toată lumea aici, are să se înţeleagă că tu n-ai avut niciodată de gînd să le laşi să plece, chiar dacă ţi-ai dat în scris încuviinţarea. Al treilea : dumneata...

Ishido îl întrerupse :

— Tot Consiliul a fost de acord să elibereze permise de liberă trecere !

— Iartă-mă, tot Consiliul a fost de acord cu ideea înţeleaptă a doamnei Ochiba să elibereze permise de liberă trecere, presupunînd laolaltă cu dînsa că puţine vor trage folos din prilejul de a pleca şi, chiar dacă ar fi avut de gînd s-o facă, s-ar fi produs amînări.

— Vrei să zici că femeile lui Toranaga şi Toda Mariko n-ar fi plecat şi că celelalte nu le-ar fi urmat ?

— Ce s-ar fi întîmplat cu acele femei nu l-ar fi abătut cu nimic pe seniorul Toranaga de la ţelul său. Ar trebui să ne facem griji în privinţa aliaţilor noştri ! Fără atacul *ninja* şi fără aceste trei *seppuku* am fi avut încă puterea în mîini !

— Nu sînt de acord.

— Al treilea şi ultimul : dacă nu le laşi pe toate să plece acum, după cele spuse de doamna Etsu în mod public, ai să fii acuzat de cei mai mulţi *daimyo,* deşi nu pe faţă, că tu ai poruncit atacul şi noi toţi riscăm aceeaşi soartă. Atunci are să fie potop de lacrimi.

— Eu n-am nevoie să mă bizui pe *ninja.*

— Bineînţeles, spuse Onoshi, cu venin în glas. Nici eu şi nimeni de aici, dar simt că este de datoria mea să-ţi amintesc că sînt două sute şaizeci şi patru de *daimyo,* că puterea moştenitorului se sprijină pe o coaliţie de vreo două sute, probabil, şi că moştenitorul nu-şi poate îngădui ca să fii socotit dumneata, purtătorul său de stindard, cel mai credincios dintre ei şi comandant suprem, vinovat de asemenea ticăloase mijloace şi de o nereuşită atît de stupidă, dat fiind că atacul n-a izbutit.

— Dumneata spui că eu am poruncit acel atac ?

— Bineînţeles că nu, iartă-mă. Am spus doar că ai să fii acuzat că nu ţi-ai îndeplinit obligaţiile, dacă nu laşi pe toată lumea să plece.

— E cineva aici care crede că eu l-am poruncit ?

Nimeni nu-l acuză pe Ishido făţiş. Nu era nici o dovadă. De fapt nu le ceruse sfatul şi nu făcuse decît aluzii vagi, chiar şi faţă de Kiyama şi Ochiba. Dar toţi ştiau şi erau deopotrivă furioşi că făcuse prostia să dea greş — toţi, în afară de Zataki. Cu toate acestea, Ishido era stăpînul castelului Osaka şi guvernator al trezoreriei lui *taikō*, aşa că n-avea cum să fie atins sau înlocuit.

— Bine, spuse Ishido în încheiere. *Ninja* au fost după pradă. Vom vota în privinţa permiselor de liberă trecere. Eu votez să fie anulate.

— Nu sînt de acord, spuse Zataki.

— Îmi pare rău, şi eu mă opun, spuse Onoshi.

Ito se înroşi sub privirile lor scrutătoare.

— Trebuie să fiu de acord cu seniorul Onoshi, în acelaşi timp, ei bine... totul e foarte dificil, *neh* ?

— Votează, spuse Ishido încruntat.

— Sînt de acord cu dumneavoastră, domnule general.

Kiyama spuse :

— Îmi pare rău, eu nu sînt.

— Bine, spuse Onoshi. Deci cu asta am terminat, dar eu sînt de acord cu dumneata, domnule general; noi avem alte probleme care nu suferă amînare. Trebuie să ştim ce va face Toranaga acum. Care e părerea dumitale ?

Ishido îl privea fix pe Kiyama, cu un chip împietrit. Apoi spuse :

— Răspunsul tău care este ?

Kiyama încerca să-şi limpezească mintea de toate urile, temerile, neliniştile şi să ia o hotărîre definitivă : Ishido sau Toranaga. Acesta era momentul. Şi-o aminti clar pe Mariko vorbindu-i despre presupusa urzeală a lui Onoshi, despre presupusa trădare a lui Ishido şi despre presupusa dovadă a lui Toranaga în privinţa acelei trădări, despre barbar şi nava lui, şi despre ce s-ar putea întîmpla moştenitorului şi bisericii, dacă Toranaga ar stăpîni ţara, şi despre ce s-ar putea întîmpla cu legea lor, dacă sfinţii părinţi ar stăpîni-o. Şi, mai presus de asta, era îngrijorarea Părintelui Superior în privinţa ereticului, a navei lui şi a Corabiei Negre, şi convingerea căpitanului general, spusă sub jurămînt, că Anjin-san e progenitura lui Satan şi că Mariko şi Rodrigues au căzut sub vraja lui. Biata Mariko,

gîndi el trist, să moară astfel, după atîta suferinţă, fără dezlegarea de păcate, fără ultima împărtăşanie, fără un preot, să rămînă în veci fără iertarea lui Dumnezeu. Doamne, ai milă de ea. Atîtea lacrimi de vară !

Şi ce s-a întîmplat cu Achiko ? A ales-o *ninja* dintre toate, sau a fost doar încă un omor ? Cît de curajoasă a fost, biata copilă, să se năpustească, să nu se ferească de lovitură ! De ce e încă în viaţă barbarul ? De ce nu l-au omorît *ninja* ? Pesemne că li s-a poruncit s-o facă, dacă acest atac mişelesc a fost pus la cale de Ishido şi, bineînţeles, că de el trebuie să fi fost. E ruşinos pentru Ishido să dea greş, dezgustător ! O, dar ce curaj a avut Mariko şi cît de deşteaptă a fost să ne prindă în plasa ei îndrăzneaţă ! Şi barbarul !

Dacă aş fi fost eu în locul lui, n-aş fi izbutit niciodată să-i întîrzii pe *ninja* cu atîta curaj, sau s-o apăr pe Mariko de îngrozitoarea ruşine de a fi prinsă, la fel pe Kiritsubo, Sazuko şi pe doamna Etsu, da, chiar şi pe Achiko. Dacă nu erau el şi camera secretă, Mariko şi celelalte doamne ar fi fost prinse. E datoria mea de samurai să-i dau toată cinstea lui Anjin-san, pentru că e, într-adevăr, samurai. *Neh ?*

Doamne, iartă-mă că nu m-am dus la Mariko-san să-i fiu secundant, cum îmi era îndatorirea de creştin. Ereticul a ajutat-o şi a ridicat-o pe braţe, aşa cum a făcut Isus Cristos, dar eu, eu am părăsit-o. Care dintre noi e creştinul ?

Nu ştiu. Cu toate acestea, *el* trebuie să moară.

— Ce zici de Toranaga, nobile Kiyama ? spuse din nou Ishido. Cum rămîne cu duşmanul ?

— Cum rămîne cu Kwanto-ul ? îl întrebă Kiyama, fără să-şi dezlipească ochii de pe el.

— Cînd Toranaga va fi înlăturat, propun ca cele Opt Provincii să fie date unuia din regenţi.

— Care ?

— Dumneata, răspunse binevoitor Ishido, apoi adăugă : sau poate Zataki, seniorul de Shinano.

Asta, gîndi Kiyama, e înţelept, pentru că Zataki e de foarte mare folos atîta vreme cît Toranaga este în viaţă, iar Ishido deja îi spusese, cu o lună în urmă, că Zataki îi ceruse Kwanto-ul, ca plată pentru că trecea împotriva lui

Toranaga. Amîndoi se-nvoiseră ca Ishido să i-l promită amîndoi ştiind că aceasta era o vorbă goală. Amîndoi căzuseră de acord ca Zataki să plătească, cît de curînd cu putinţă, cu viaţa şi cu provincia lui pentru o asemenea neobrăzare.

— Bineînţeles, nu cred să fiu tocmai potrivit pentru o asemenea cinste, spuse Kiyama, cîntărind cu grijă cine din cameră era de partea lui şi cine împotrivă.

Onoshi încercă să-şi ascundă dezaprobarea.

— Sugestia asta este, cu siguranţă, de preţ şi merită să fie discutată, *neh* ? Dar în viitor. Ce are de gînd să facă acum seniorul de Kwanto ?

Ishido îl privea pe Kiyama.

— Ei bine, ce zici ?

Kiyama simţi ostilitatea lui Zataki, deşi nu se putea citi nimic pe faţa duşmanului său. Doi sînt împotriva mea, gîndi el, şi Ochiba, dar ea n-are drept de vot. Ito va vota întotdeauna cu Ishido, deci eu cîştig dacă Ishido are de gînd să facă ce spune. Va face oare ? se întrebă el, cercetînd chipul dur din faţa lui, scormonind să afle adevărul. Apoi se hotărî şi spuse deschis la ce concluzie ajunsese.

— Seniorul Toranaga n-o să vină niciodată în Osaka.

— Bine, spuse Ishido. Atunci el e singur, scos în afara legii, iar invitaţia imperială de a-şi face *seppuku* este deja pregătită spre a fi semnată de Preaslăvitul. Acesta e sfîrşitul lui Toranaga şi a seminţiei lui. *Pentru totdeauna.*

— Da, dacă Fiul Cerului vine la Osaka.

— Poftim ?

— Sînt de acord cu seniorul Ito, continuă Kiyama, preferînd să-l aibă aliat şi nu duşman. Seniorul Toranaga e cel mai viclean dintre oameni. Cred că e destul de şiret ca să oprească pînă şi sosirea Preaslăvitului.

— Cu neputinţă !

— Ce se-ntîmplă dacă vizita e amînată ? întrebă Kiyama, bucurîndu-se brusc de neliniştea lui Ishido, urîndu-l şi mai mult, acum că dăduse greş.

— Fiul Cerului va fi aici, aşa cum s-a plănuit !

— Şi dacă nu va fi ?

— Îţi spun eu că va fi !

— Şi dacă nu ?

Doamna Ochiba întrebă :

— Cum va putea seniorul Toranaga să facă asta ?

— Nu știu, dar, dacă Preaslăvitul ar vrea să-și amîne vizita cu o lună,... noi n-am putea face nimic. Nu este seniorul Toranaga un vechi maestru în lovituri neașteptate? Nu cred să fie ceva peste puterile lui — nici chiar să-l răstoarne pe Fiul Cerului.

În încăpere se făcu tăcere mormîntală. Gravitatea situației și urmările ei îi copleșiră pe toți.

— Te rog, iartă-mă, dar... dar, atunci care e soluția ? vorbi Ochiba pentru toți.

— Război, spuse Kiyama. Strîngem toate oștile în taină. Așteptăm pînă este amînată vizita, așa cum are să fie. Acesta este pentru noi semnalul că Toranaga l-a răsturnat pe Cel Mai Înalt. În aceeași zi pornim marșul asupra Kwanto-ului, în timpul ploilor.

Dintr-o dată podeaua începu să se clatine.

Primul cutremur fu ușor și dură doar cîteva clipe, dar făcu lemnăria să scîrțîie prelung.

Urmă o altă zguduitură, mai puternică. O crăpătură despică zidul de piatră și se opri. O ploaie de praf căzu de pe grinzi. Căpriorii, grinzile și țiglele scoteau zgomote stridente, iar de pe un acoperiș zburau olane, căzînd în curtea exterioară.

Ochiba simți că leșină și că i se face greață. Se întrebă dacă era *karma* ei să fie îngropată astăzi printre dărîmături. Se lipi de podeaua care se clătina și aștepta, laolaltă cu toată lumea din castel, cu tot orașul, cu toate ambarcațiunile din port, ca să vină adevărata undă de șoc.

Dar nu veni. Cutremurul se termină. Viața își reluă cursul. Bucuria de a trăi reînvie năvalnică și rîsetele răsunară prin castel. Fiecare parcă știa că de data asta — în această oră, în această zi — moartea trecuse pe lîngă el.

— *Shigata ga nai,* spuse Ishido încă tulburat. *Neh ?*

— Da, spusă Ochiba triumfătoare.

— Să votăm, spuse Ishido, savurîndu-și bucuria supraviețuirii. Eu votez pentru război !

— Și eu !

— Și eu

— Și eu !

— Și eu !

Cînd Blackthorne își reveni în simțiri, știa că Mariko era moartă și mai știa cum murise și de ce murise. Zăcea pe niște perne-saltele păzit de samuraii în gri, deasupra capului era un tavan cu grinzi, lumina orbitoare a soarelui îl obosea iar liniștea părea de pe altă lume. Un doctor îl examina. Prima din marile lui temeri îl părăsise. Văd !

Doctorul zîmbi și spuse ceva, dar Blackthorne nu-l auzi. Dădu să se ridice, însă o durere cumplită îi săgetă urechile cu un țiuit violent : încă mai simțea în gură gustul înțepător al prafului de pușcă și tot trupul îl durea.

Pentru o clipă își pierdu din nou cunoștința, apoi simți mîini blînde, ridicîndu-i capul și ducîndu-i o ceașcă la gură, iar ceaiul de plante, dulce-amărui, cu miros de iasomie făcu să dispară gustul prafului de pușcă. Din nou doctorul spuse ceva, dar nici acum nu-l putu auzi și groaza începu iar să-l macine, dar și-o înfrînse, și-i reveni în minte explozia, și Mariko moartă, iar înainte ca ea să moară, se văzu pe sine dîndu-i dezlegarea de păcate, pe care n-avea nici o împuternicire s-o facă. Cu un efort de voință, îndepărtă aceste amintiri și se duse cu gîndul spre o altă explozie, cînd fusese aruncat peste bord, după ce bătrînul Alban Caradoc își pierduse picioarele. Și atunci avusese același țiuit în urechi, aceeași durere și surzenie, dar auzul îi revenise peste cîteva zile.

Nu trebuie să te îngrijorezi, își spuse. Nu încă.

Putea să vadă lungimea umbrelor lăsate de soare și culoarea luminii. E puțin trecut de revărsatul zorilor, gîndi el și-l binecuvîntă iar pe Dumnezeu că nu-i fuseseră vătămați ochii.

Văzu buzele doctorului mișcîndu-se, dar nici un sunet nu pătrundea prin țiuiturile din urechi.

Își pipăi cu grijă fața, gura și maxilarele. Nici o durere, nici o rană. Apoi gîtul, brațele și pieptul. Pînă aici nici o rană. Își duse mîinile mai jos, peste pîntece, peste sex dar nu fusese schilodit nici acolo așa cum se întîmplase cu Alban Caradoc, și-l binecuvîntă pe Dumnezeu că nu fusese vătămat acolo și lăsat apoi în viață ca s-o știe, așa cum știuse Alban Caradoc.

Se odihni o clipă, capul durîndu-l înfiorător, apoi își pipăi picioarele și labele. Totul părea în ordine. Își duse

cu grijă mîinile la urechi şi apăsă, apoi îşi deschise gura pe jumătate, înghiţi şi căscă puţin, încercînd să-şi limpezească urechile. Dar asta nu făcu decît să-i sporească durerea.

Ai să mai aştepţi o zi şi jumătate, îşi porunci, şi de zece ori pe atît, dacă o să trebuiască, şi pînă atunci n-o să-ţi fie frică.

Doctorul îl atinse în timp ce buzele i se mişcau.

— Nu aud, îmi pare rău, spuse calm Blackthorne, cuvintele răsunînd doar în mintea lui.

Doctorul dădu din cap şi vorbi iar. Blackthorne pricepu după mişcarea buzelor : „Înţeleg. Te rog, acum dormi."

Dar Blackthorne ştia că n-avea să doarmă. Trebuia să chibzuiască. Trebuia să se scoale, să părăsească Osaka şi să se ducă la Nagasaki, să facă rost de tunari şi marinari ca să ia Corabia Neagră. Nu mai avea la ce să se mai gîndească, ce să-şi mai amintească. Nu mai avea nici un rost să facă pe samuraiul sau pe japonezul. Acum era eliberat, gata cu toate datoriile şi prieteniile, pentru că ea plecase pentru totdeauna.

Îşi înălţă din nou capul şi durerea orbitoare apăru iar. Şi-o înfrînse şi se ridică în şezut. Camera se învîrtea şi-şi aminti vag că se visase înapoi în Anjiro, în timpul cutremurului, cînd pămîntul se căscase într-un şanţ şerpuitor şi el sărise înăuntru să-i salveze, pe ea şi pe Toranaga, spre a nu fi înghiţiţi. Simţea încă umezeala lipicioasă şi rece şi duhoarea grea a morţii ridicîndu-se din despicătură, iar Toranaga, în visul lui, era uriaş, monstruos şi rîdea în hohote.

Îşi forţă ochii să vadă. Camera încetă să se mai învîrtească şi ameţeala-i trecu.

— *Cha, dozo,* spuse el, simţind iar în gură gustul de praf de puşcă.

Fu ajutat să bea, apoi îşi întinse braţele şi ei îl sprijiniră să se ridice în picioare. Fără ei ar fi căzut. Trupu-i era tot numai o durere, dar acum ştia sigur că nimic nu era rupt pe dinăuntru sau pe dinafară, cu excepţia urechilor. Dar prin odihnă şi masaj, în timp, avea să se vindece. Îi mulţumi iar lui Dumnezeu că nu rămăsese orb sau schilod şi că era în viaţă. Samuraii în gri îl ajutară din nou să se aşeze, apoi se lăsă pe spate pentru o clipă.

Nu băgă de seamă că soarele se ridicase de două suliţe pe cer de cînd se lungise şi pînă deschisese iar ochii.

Curios, gîndi el, măsurînd umbrele lăsate de soare, fără să-şi dea seama că dormise. Aş fi putut să jur că ochii îmi joacă feste. Acum e-aproape sfîrşitul cartului de dimineaţă. Asta-i aminti de Alban Caradoc şi se pipăi iar peste tot să se convingă dacă nu cumva visase că nu era rănit.

Cineva îl atinse şi el îşi ridică privirile. Yabu se uita la el cercetător şi-i vorbea.

— Îmi pare rău, spuse Blackthorne rar. Încă nu aud, Yabu-san. Curînd în ordine. Urechi dor, înţelegi ?

Îl văzu pe Yabu dînd din cap şi încruntîndu-se. Yabu vorbi cu doctorul şi apoi, prin semne, îl făcu pe Blackthorne să înţeleagă că avea să se întoarcă curînd, iar el să se odihnească pînă atunci. Apoi plecă.

— Baie, vă rog, şi masaj, spuse Blackthorne.

Fu ridicat şi dus la baie. Adormi sub degetele care-i alinau durerile, trupul desfătîndu-i-se sub mişcările blînde şi uleiurile dulci-mirositoare, care-i pătrundeau în piele. Şi, în tot acest timp, mintea-i plănuia.

Pe cînd dormea, sosiră samurai în gri, care-i ridicară patul-lectică şi-l duseră în locuinţele din interiorul donjonului, dar el nu se trezi, doborît de oboseală şi de băutura tămăduitoare şi dătătoare de somn.

— Acum va fi în siguranţă, doamnă, spuse Ishido.

— Dinspre partea lui Kiyama ? întrebă Ochiba.

— Dinspre partea tuturor creştinilor.

Ishido făcu semn străjilor să fie cu ochii în patru şi, urmat de doamna Ochiba, ieşi din cameră în hol şi apoi în grădina însorită.

— Aceasta e pricina pentru care a fost omorîtă doamna Achiko ? Pentru că era creştină ?

Ishido o poruncise, ca nu cumva ea să fi fost un asasin pus de bunicul ei, Kiyama, să-l omoare pe Blackthorne.

— Habar n-am, spuse el.

— Ei se ajută unul pe altul ca roiul de albine. Cum poate cineva să creadă că religia lor e o prostie ?

— Nu ştiu. Dar vor fi lichidaţi destul de curînd.

— Cum, domnule general ? Cum o să faci asta, cînd atît de multe depind de bunăvoinţa lor ?

— Cu făgăduieli, pînă ce Toranaga va fi mort, apoi ei se vor arunca unul asupra celuilalt. Dezbinăm şi conducem. Nu asta face Toranaga, nu asta a făcut *taikó* ? Kiyama vrea Kwanto-ul, *neh* ? Pentru Kwanto el are să se supună. Aşa că i-a fost făgăduit pentru mai tîrziu. Onoshi? Cine ştie ce vrea nebunul ăla ?... Afară doar să scuipe în capul lui Toranaga şi al lui Kiyama înainte de a muri.

— Dar dacă Kiyama află despre promisiunea pe care ai făcut-o lui Onoshi — că toate pămînturile lui Kiyama sînt ale lui —, sau că ai de gînd să-ţi ţii făgăduiala faţă de Zataki şi nu faţă de el ?

— Minciuni, doamnă, răspîndite de duşmani. Ishido îşi îndreptă privirile spre ea. Onoshi vrea capul lui Kiyama. Kiyama vrea Kwanto-ul. La fel şi Zataki.

— Şi dumneata, domnule general ? Dumneata ce vrei?

— Mai întîi ca moştenitorul să fie în siguranţă pînă la cincisprezece ani, apoi să conducă în siguranţă împărăţia. Iar Domnia ta şi el să fiţi teferi şi apăraţi pînă atunci. Nimic mai mult.

— Nimic ?

— Nu, doamnă.

Mincinosule, gîndi Ochiba. Rupse o floare înmiresmată, îi savură parfumul şi, încîntată, i-o oferi.

— E minunată, *neh* ?

— Da, minunată, spuse Ishido luînd-o. Mulţumesc.

— Funeraliile lui Yodoko-sama au fost frumoase. Meriţi să fii felicitat, domnule general.

— Îmi pare rău că a murit, spuse Ishido politicos. Sfatul ei a fost întotdeauna de preţ.

Se plimbară o vreme.

— Au plecat deja ? Kiritsubo-san, doamna Sazuko şi fiul ei ? întrebă Ochiba.

— Nu. O să plece mîine. După funeraliile doamnei Toda. Multe vor pleca mîine, ceea ce e rău.

— Iartă-mă, dar ce mai contează ? Acum că toţi am căzut de acord că Toranaga-sama n-o să vină aici?

— Aşa zic şi eu, dar n-are importanţă, atîta vreme cît stăpînim castelul Osaka. Nu, doamnă, trebuie să avem

răbdare, așa cum a dat de înțeles Kiyama. Așteptăm pînă-n ziua hotărîtă apoi pornim.

— De ce să așteptăm ? Nu putem porni acum ?

— Ne trebuie timp să ne adunăm oștile.

— Cîți vor sta împotriva lui Toranaga ?

— Trei sute de mii de oameni. De cel puțin trei ori numărul soldaților lui Toranaga.

— Și garnizoana mea ?

— Am să las în cetate optzeci de mii din trupele de elită și alte cincizeci la trecători.

— Și Zataki ?

— O să-l trădeze pe Toranaga. În cele din urmă, o să-l trădeze.

— Nu găsești ciudat că seniorul Sudara și sora mea cu toți copiii sînt în vizită în Takato ?

— Nu. Bineînțeles, Zataki se preface că pune la cale unele înțelegeri de taină cu fratele său vitreg. Dar nu e decît un șiretlic, nimic mai mult. O să-l trădeze.

— Trebuie, e un trădător înnăscut, spuse ea cu dezgust. Dar aș fi foarte nenorocită dacă s-ar întîmpla ceva sorei mele și copiilor.

— N-o să se întîmple nimic, doamnă. Sînt sigur.

— Dacă Zataki era gata s-o omoare chiar și pe mama lui... *neh* ? Ești sigur că n-o să te trădeze ?

— Nu. Pînă la urmă n-o să mă trădeze. Pentru că îl urăște pe Toranaga mai mult decît pe mine, doamnă, pe dumneata te cinstește și dorește Kwanto-ul mai presus de toate. Ishido zîmbi îndreptîndu-și privirile spre caturile donjonului ce se înălțau deasupra lor. Atîta vreme cît castelul este al nostru și Kwanto-ul poate fi dat vreunuia dintre ei, nu avem de ce ne teme.

— În dimineața asta mi-a fost frică, spuse ea, ducînd o floare la nas, bucurînd-o parfumul ei, dorind să scape de izul de teamă ce încă îi mai stăruia în gură. Voiam să fug, dar apoi mi-am adus aminte de prezicător.

— Da ? O, el ! Uitasem de el, spuse Ishido cu o desfătare sălbatică.

Acesta era ghicitorul, trimisul chinez, care prezisese că *taikō* avea să moară în patul său, lăsînd în urmă un fiu sănătos, că Toranaga avea să moară de sabie pe la mijlocul

vieţii, că Ishido avea să moară la bătrîneţe, fiind cel mai vestit general din împărăţie, şi că doamna Ochiba avea să-şi sfîrşească zilele în castelul Osaka, înconjurată de cei mai mari nobili din împărăţie.

— Da, spuse iarăşi Ishido. Uitasem de el. Toranaga e pe la mijlocul vieţii, *neh ?*

— Da.

Din nou Ochiba simţi intensitatea privirii lui şi pîntecele-i tresări la gîndul de a avea un bărbat adevărat, pe care să-l simtă aproape, s-o înlănţuie, s-o aibă şi să-i zămislească o nouă viaţă. De data asta dorea o naştere onorabilă, nu ca ultima, cînd se întreba cu groază cum va arăta copilul şi cu cine va semăna.

Ce proastă eşti, Ochiba ! îşi spuse, în timp ce se plimbau pe potecile umbrite şi plăcut mirositoare. Nu te mai gîndi la coşmarurile acelea prosteşti, gata, ele au fost cîndva. Te gîndeai la un *bărbat.*

Brusc, Ochiba îşi dori ca Toranaga să fie lîngă ea şi nu Ishido, ca Toranaga să fie stăpînul castelului Osaka, stăpînul trezoreriei lui *taikō,* protectorul moştenitorului şi generalul şef al Armatelor de Apus. Nu Ishido. Atunci n-ar mai fi fost nici o problemă. Împreună ar avea toată împărăţia. Odată căsătorită cu el, în sfîrşit, şi-ar fi găsit liniştea.

Întinse mîna şi trase o crenguţă spre ea, inspirînd parfumul dulce, persistent al gardeniei.

Lasă visele, Ochiba, îşi spuse. Stai cu picioarele pe pămînt, ca *taikō,* sau ca Toranaga.

— Ce-ai de gînd să faci cu Anjin-san ? întrebă ea.

Ishido rîse.

— Să-l ţin la loc sigur poate să-l las să ia Corabia Neagră sau să-l folosesc împotriva lui Kiyama şi Onoshi, dacă va fi nevoie. Amîndoi îl urăsc, *neh ?* O, da, el e ca o sabie la beregata lor... Şi o ameninţare pentru biserica lor nesuferită.

— În partida de şah a moştenitorului împotriva lui Toranaga, ce menire i-ai da lui Anjin-san, domnule general? Un pion ? Un cal, poate ?

— O, în Partida cea Mare, doamnă, doar un pion, răspunse Ishido imediat. Dar în partida moştenitorului împotriva creştinilor, o tură, poate două.

— Nu crezi că partidele se leagă una de alta ?

— Da, se leagă, dar Partida cea Mare va fi hotărîtă de *daimyo* contra *daimyo*, samurai contra samurai şi sabie contra sabie. Bineînţeles, în amîndouă partidele, dumneata eşti regina.

— Nu, domnule general, te rog, iartă-mă, nu regina, spuse ea bucuroasă că el înţelesese. Apoi, ca să fie sigură, schimbă subiectul : Se zvoneşte că Anjin-san a împărţit perna cu Mariko-san.

— Da. Da, a ajuns şi la urechile mele. Ai dori să ştii adevărul despre asta ?

Ochiba clătină din cap.

— Ar fi de neconceput să se fi întîmplat aşa ceva.

Ishido o privea scrutător.

— Crezi că acum ar fi de vreun folos întinarea cinstei ei ? Şi ce ar face Buntaro-san ?

— N-am vrut să spun nimic, domnule general... Mă întrebam doar... nu era decît o prostie de femeie. Dar este aşa cum a spus seniorul Kiyama în dimineaţa asta : lacrimi triste de vară, triste, atît de triste, *neh ?*

— Eu am ales poemul dumitale, doamnă. Îţi promit că lacrimile vor fi pentru cei de partea lui Toranaga.

— Cît despre Buntaro-san, poate că nici el, nici seniorul Hiro-matsu n-au să lupte pentru seniorul Toranaga în bătălia cea mare.

— E sigur ?

— Nu, domnule general, nu sigur, dar posibil.

— Dar, pesemne că puteţi face ceva ?

— Nimic, afară doar să cer sprijinul lor pentru moştenitor, şi al tuturor generalilor, o dată ce bătălia este pornită.

— Acum e pornită, e o mişcare ca un cleşte, dinspre nord şi sud, şi măcelul final la Odawara.

— Da, dar, de fapt, nu, pînă ce armatele nu se vor fi înfruntat pe cîmpul de luptă. Apoi întrebă : Iartă-mă, dar eşti sigur că e înţelept ca moştenitorul să conducă oştile ?

— Eu voi conduce oştile, dar moştenitorul trebuie să fie de faţă. Aşa Toranaga nu va putea să cîştige. Ba mai

mult, Toranaga nu va ataca niciodată steagul Moştenitorului.

— N-ar fi mai sigur pentru moştenitor să stea aici, din pricina asasinilor Amida... Nu putem pune în primejdie viaţa lui. Toranaga are braţul lung, *neh ?*

— Da, dar nu atît de lung. Steagul moştenitorului face ca noi să avem de partea noastră legea, iar Toranaga nu. Toranaga nu. El îl cunosc pe Toranaga. În cele din urmă, el va respecta legea. Şi numai asta îi va pune capul în ţeapă. El e ca şi mort, doamnă. După ce va fi mort, am să lichidez biserica creştină din temelii. Atunci Domnia ta şi moştenitorul veţi fi în siguranţă.

Ochiba îşi ridică ochii spre el cu o promisiune nerostită în priviri.

— Am să mă rog pentru izbîndă şi să te întorci teafăr.

Pieptul lui Ishido tresări. Aşteptase atît de mult clipa asta.

— Mulţumesc, doamnă, mulţumesc, spuse el, înţelegînd-o. N-am să-ţi înşel aşteptările.

Ea se înclină şi se îndepărtă. Ce neobrăzare, gîndea ea. De parcă eu mi-aş lua un ţăran de bărbat ! Să renunţ, într-adevăr, la Toranaga ?

* *

Dell'Aqua îngenunche pentru rugăciune în faţa altarului, printre ruinele micii capele. Acoperişul şi o parte dintr-un perete căzuseră aproape în întregime, dar cutremurul nu distrusese altarul şi nu fuseseră atinse nici minunatul vitraliu, nici Fecioara sculptată, care era mîndria lui.

Soarele după-amiezii arunca raze piezişe prin căpriorii rupţi. Afară lucrătorii scoteau deja molozul din grădină, reparau şi sporovăiau, iar, laolaltă cu flecăreala lor, ajungeau pînă la Dell'Aqua ţipetele pescăruşilor dinspre ţărm şi izul pătrunzător al brizei, un amestec de sare, fum, alge marine şi nămol. Scena îl duse cu gîndul acasă, pe domeniul lui, lîngă Neapole, unde, o dată cu miresmele mării, venea şi mirosul de lămîi şi portocali, de pîine caldă, abia scoasă din cuptor, de macaroane, de usturoi şi de *abbac-*

chio [1] fript pe cărbuni, iar, în vila mare, se auzeau vocile mamei, fraţilor, surorilor lui şi ale copiilor, toţi fericiţi, veseli şi plini de viaţă, desfătîndu-se la soarele auriu.

O, Doamne, se rugă el, ajută-mi să mă duc acasă curînd. Sînt de prea multă vreme plecat de acasă şi din Vatican. Doamne, ia-mi povara de pe umeri. Iartă-mă, dar mi-e cumplit de silă de japonezi, de Ishido, de omor, de peşte crud, de Toranaga, de Kiyama, de „creştinii de orez" şi de încercarea de a-ţi ţine biserica în viaţă. Dă-mi, Doamne, tăria Ta.

Şi apără-ne de episcopii spanioli. Spaniolii nu înţeleg Japonia şi nici pe japonezi. Ei vor distruge ce am început noi întru gloria Ta. Şi iart-o pe roaba Ta, pe doamna Maria, şi ia-o în paza Ta. Veghează...

Auzi pe cineva intrînd în navă. După ce-şi termină rugăciunea se ridică şi se întoarse.

— Iertaţi-mă că vă întrerup, Eminenţă, spuse părintele Soldi, dar aţi vrut să fiţi încunoştinţat imediat. Este un mesaj cifrat de la părintele Alvito. Din Mishima. Porumbelul abia a sosit.

— Şi ?

— Spune doar că o să-l vadă pe Toranaga astăzi. Seara trecută n-a avut cum, pentru că Toranaga a fost plecat din Mishima, dar crede că se întoarce astăzi la prînz. Mesajul e scris în zorii dimineţii de azi.

Dell'Aqua încercă să-şi înăbuşe nemulţumirea, apoi privi norii, cercetă semnele vremii, căutînd noi asigurări. Ştirea despre atacul *ninja* şi moartea lui Mariko îi fusese trimisă lui Alvito în zori ; acelaşi mesaj prin doi porumbei, pentru mai multă siguranţă.

— Veştile trebuie să fi ajuns pînă acum, spuse Soldi.

— Da. Da, sper că da.

Dell'Aqua ieşi din capelă urmat de părintele Soldi, străbătu galeria interioară şi se îndreptă spre camera sa. Soldi, mărunţel şi semănînd cu o pasăre, trebuia să se grăbească spre a se ţine de Părintele Superior, care înainta cu paşi mari.

— Mai este încă ceva de extremă importanţă, Eminenţă, spuse Soldi. Iscoadele noastre au dat de ştire că,

---

[1] Miel de lapte, tăiat (it.).

imediat după revărsatul zorilor, regenţii au votat pentru război.

Dell'Aqua se opri.

— Război ?

— Se pare că acum sînt convinşi că Toranaga n-o să vină niciodată la Osaka — şi nici împăratul. Aşa că au hotărît cu toţii să pornească împotriva Kwanto-ului.

— Nu e o greşeală ?

— Nu, Eminenţă. Este război. Kiyama a trimis vorbă prin fratele Michael, ceea ce întăreşte cealaltă sursă a noastră. Michael s-a întors acum de la castel. Votul a fost unanim.

— Cît de curînd ?

— În clipa în care vor şti sigur că împăratul nu va veni aici.

— Războiul n-o să înceteze niciodată. Dumnezeu să aibă milă de noi ! Şi binecuvîntată fie Mariko, cel puţin Kiyama şi Onoshi au fost preveniţi de perfidia lui Toranaga.

— Ce e cu Onoshi, Eminenţă ? De ce îl vicleneşte pe de Kiyama ?

— Nu am nici o dovadă pentru asta, Soldi. E prea din cale afară. Nu pot să cred că Onoshi ar face-o.

— Dar dacă o va face, Eminenţă ?

— Deocamdată nu e cu putinţă, chiar dacă a plănuit. Acum au nevoie unul de celălalt.

— Pînă la moartea seniorului Toranaga...

— Nu trebuie să-mi aminteşti de duşmănia celor doi, Dumnézeu să-i ierte pe amîndoi.

Dell'Aqua porni iar.

Soldi îl prinse din urmă.

— Să transmit această ştire părintelui Alvito ?

— Nu, încă nu. Mai întîi trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Toranaga o să afle despre asta destul de curînd, prin iscoadele lui Dumnezeu să ia acest pămînt în paza Lui şi să aibă milă de noi toţi.

Soldi deschise uşa şi-l lăsă pe Părintele Superior să treacă.

— Singura problemă importantă care a mai rămas este că, în mod oficial, Consiliul a refuzat să ne lase să luăm

rămăşiţele pămînteşti ale doamnei Maria. Mîine urmează să i se facă funeraliile de stat şi noi nu sîntem invitaţi.

— Era de aşteptat, dar e minunat că ei vor să-i facă o asemenea cinste. Trimite unul din oamenii noştri să aducă din cenuşa ei, asta i se va permite. Cenuşa va fi înmormîntată în pămîntul sfinţit de la Nagasaki. Cu un gest mecanic, îndreptă un tablou şi se aşeză la masa de lucru. Voi spune pentru ea un recviem aici, iar recviemul complet cu toată pompa şi ceremonia de care sîntem în stare, va fi acolo, cînd rămăşiţele vor fi înhumate în mod oficial. Va fi îngropată în pămîntul catedralei ca cea mai slăvită fiică a bisericii. Fă rost de o placă, foloseşte cei mai buni meşteri, cel mai bun caligraf, totul trebuie să fie desăvîrşit.

— Da, Eminenţă.

— Curajul ei binecuvîntat şi jertfa de sine vor fi o îmbărbătare uriaşă pentru turma noastră. Foarte importantă, Soldi.

— Şi nepoata lui Kiyama, Eminenţă ? Autorităţile ne vor lăsa să-i luăm cadavrul. El a stăruit.

— Bine. Atunci rămăşiţele ei pămînteşti trebuie trimise imediat la Nagasaki. Am să-l întreb pe Kiyama cîtă însemnătate vrea să dăm funerariilor nepoatei sale.

— Dumneavoastră veţi oficia serviciul divin, Eminenţă?

— Da, dacă voi putea pleca de aici.

— Seniorul Kiyama are să fie foarte încîntat de această cinste.

— Da, dar trebuie să avem grijă ca slujba ei să nu pună în umbră pe cea a doamnei Maria. Din punct de vedere politic, slujba pentru Maria este foarte, foarte însemnată.

— Bineînţeles, Eminenţă. Înţeleg foarte bine.

Dell'Aqua îşi privi scrutător secretarul.

— De ce n-ai încredere în Onoshi ?

— Îmi pare rău, Eminenţă, pesemne pentru că e lepros şi mă înlemneşte de groază. Îmi cer iertare.

— Lui să-i ceri iertare, Soldi. Nu trebuie învinuit pentru boala lui, spuse dell'Aqua. N-avem nici o dovadă pentru urzelile lui.

— Celelalte lucruri spuse de doamna Toda au fost adevărate. De ce n-ar fi şi acesta ?

— N-avem nici o dovadă. Totul nu e decît o bănuială.

Dell'Aqua clătină o carafă, privind refracţia luminii.

— În timpul rugăciunii am simţit miros de flori de portocali şi de pîine caldă. O, cît aş fi vrut să plec acasă !

Soldi oftă.

— Eu visez *abbacchio,* Eminenţă, şi *pizzaiola* cu carne şi o stacană de Lacrima Cristi şi... Doamne, iartă-mă pe mine păcătosul, flămîndul flămînzilor. Curînd o să putem pleca acasă, Eminenţă. Anul viitor. Pînă la anul totul are să fie în ordine.

— Nimic n-o să se aranjeze pînă la anu'. Războiul ăsta o să ne lovească. O să lovească groaznic biserica şi credinţa.

— Nu, Eminenţă, Kyushu va fi creştin, oricine va cîştiga, spuse Soldi încrezător, dorind să-şi înveselească superiorul. S-ar putea să vină vremuri bune de la Dumnezeu pentru insula asta. Sînt destule de făcut în Kyushu, Eminenţă, nu ? Trei milioane de suflete de convertit, slujbe de făcut la o jumătate de milion de credincioşi. Apoi mai este Nagasaki, şi negoţul. Ei trebuie să facă negoţ. Ishido şi Toranaga se vor sfîşia între ei pînă se vor face ţăndări. Ce contează asta ? Amîndoi sînt anticreştini, păgîni şi ucigaşi.

— Da, dar, din nenorocire, ce se întîmplă în Osaka şi Yedo are importanţă pentru Kyushu. Ce e de făcut, ce e de făcut ? Dell'Aqua îşi alungă tristeţea. Ce e cu englezul ? Unde e acum ?

— Încă sub pază, în donjon.

— Lasă-mă o clipă, bătrîne prieten, trebuie să mă gîndesc. Trebuie să hotărăsc ce e de făcut. Biserica este în mare primejdie.

Dell'Aqua privi pe fereastră, în curtea exterioară. Atunci îl văzu pe călugărul Perez apropiindu-se.

Soldi se duse la uşă, să-l oprească pe călugăr.

— Nu, spuse Părintele Superior. De data asta am să-l primesc.

— O, Eminenţă, bună ziua, spuse călugărul Perez, scărpinîndu-se inconştient. Aţi dorit să mă vedeţi ?

— Da. Soldi, te rog, adu scrisoarea.

— Am auzit că v-a fost distrusă biserica, spuse călugărul.

— Doar stricată. Te rog, ia loc. Dell'Aqua se așeză în scaunul său cu spătar înalt din spatele mesei de lucru și călugărul în fața lui. Mulțumesc lui Dumnezeu, nimeni n-a fost rănit. Peste cîteva zile va fi iar ca nouă. Misiunea voastră cum este ?

— Neatinsă, spuse călugărul cu vădită satisfacție. După cutremur au fost incendii peste tot în jurul nostru și mulți au murit, dar noi n-am fost atinși. Ochiul lui Dumnezeu veghează asupra noastră. Apoi adăugă criptic : Am auzit că păgînii s-au omorît între ei în castel noaptea trecută.

— Da. Unul din cei mai de seamă convertiți ai noștri, doamna Maria, a fost omorîtă în încăierare.

— O, da, am aflat și eu. „Ucide-l, Yoshinaka", a spus doamna Maria și sîngele a început să curgă. Am auzit că a încercat ea însăși să omoare cîțiva, înainte de a se sinucide.

Dell'Aqua roși.

— După atît timp, nu înțelegi nimic în privința japonezilor și tu chiar vorbești cît de cît limba lor.

— Înțeleg erezia, prostia, omorul și amestecul în politică, iar limba păgînilor o vorbesc foarte bine. Știu o grămadă despre păgînii ăștia.

— Dar nu și bunele purtări.

— Cuvîntul Domnului nu cere nici una. Cuvîntul divin contează. O, da ! Și știu ce e și adulterul. Dumneata ce crezi despre adulter și tîrfe, Eminență ?

Ușa se deschise. Soldi îi înmînă lui dell'Aqua scrisoarea papală și-i părăsi.

Părintele Superior îi dădu călugărului hîrtia, savurîndu-și victoria.

— Aceasta este de la Sanctitatea sa. A sosit ieri, printr-un mesager special din Macao.

Călugărul luă ordonanța papală și o citi. Aceasta poruncea, cu încuviințarea regelui Spaniei, ca, pe viitor, toți preoții tuturor celorlaltor ordine să călătorească spre Japonia *doar* pe drumul Lisabona — Goa — Macao ; li se interzicea tuturor, sub pedeapsa excomunicării imediate, să meargă din Manila direct în Japonia și, în sfîrșit, toți preoții, în afară de cei iezuiți, urmau să plece *imediat*

din Japonia la Manila, de unde se puteau întoarce în Japonia, dacă superiorii lor doreau, dar numai pe drumul Lisabona — Goa — Macao.

Călugărul Perez cercetă cu de-amăntul sigiliul, semnătura și data, reciti ordonanța cu atenție, apoi rîse batjocoritor și trînti scrisoarea pe masă.

— Nu-i dau crezare.

— Este o ordonanță de la Sanctitatea sa, care...

— E o altă erezie împotriva Fraților Domnului, împotriva noastră sau a oricăror călugări cerșetori, care duc cuvîntul divin la păgîni. Prin acest tertip ni se interzice pe veci să venim în Japonia, pentru că portughezii, îndemnați de anumiți inși, totdeauna au să vorbească în doi peri și niciodată n-au să ne dea intrare sau drept de trecere. *Dacă* hîrtia e adevărată, asta nu dovedește decît ceea ce spunem noi de ani de zile ; iezuiții pot să-l răstoarne chiar și pe Papa de la Roma !

Dell'Aqua își stăpîni mînia.

— Vi se poruncește să plecați. Altfel veți fi excomunicați.

— Amenințările iezuite sînt vorbe goale, Eminență. Voi nu vorbiți cu limba lui Dumnezeu, niciodată n-ați făcut-o și n-o s-o faceți. Nu sînteți soldații lui Cristos. Slujiți un papă, Eminență, un om. Sînteți politicieni, oameni ai celor lumești, oameni ai huzurului, cu mătăsurile voastre păgîne, cu pămînturi, putere, bogății și influență. Domnul Isus Cristos a venit pe pămînt ca un om simplu, care s-a scărpinat, a mers în picioarele goale și a puțit. Eu n-o să plec niciodată, și nici frații mei !

Dell'Aqua nu fusese niciodată în viața lui atît de furios.

— Ai să părăsești Japonia !

— Jur că n-am s-o fac ! Iar asta e ultima oară cînd vin aici. Dacă, pe viitor, vrei să mă vezi, vino la sfînta noastră misiune, vino și slujește celor săraci, bolnavi și nedoriți, așa cum a făcut Cristos. Spală-le picioarele, cum a făcut Cristos, și mîntuiește-ți sufletul înainte de a fi prea tîrziu.

— Ți se poruncește, sub pedeapsa excomunicării, să părăsești Japonia imediat !

— Haide, Eminenţă, eu nu sînt excomunicat şi n-am să fiu niciodată. Bineînţeles că accept documentul, numai să mai fie bun. Poartă data de 16 septembrie 1598, deci e de aproape acum doi ani. Trebuie controlat, e mult prea important ca să fie acceptat pe loc, iar asta o să ia pe puţin patru ani.

— Bineînţeles că este bun !

— Te înşeli. Dumnezeu mi-e judecător, eu cred că nu este. Peste cîteva săptămîni, cel mult cîteva luni, o să avem, în sfîrşit, şi noi un arhiepiscop al Japoniei. Un episcop spaniol ! Scrisorile pe care le am din Manila spun că se aşteaptă împuternicirea regală cît de curînd.

— Imposibil ! Acesta este teritoriu portughez şi este provincia *noastră.*

— A fost portughez. A fost iezuit. Dar acum toate s-au schimbat. Cu ajutorul fraţilor noştri şi cu călăuzirea divină, regele Spaniei l-a răsturnat pe Generalul vostru din Roma.

— Asta e o aiureală. Minciuni şi zvonuri. Pentru nemurirea sufletului tău, supune-te poruncilor Papei !

— Am să mă supun. Am să-i scriu astăzi, promit. Pînă atunci, aşteptaţi-vă la un episcop spaniol, un vicerege spaniol şi un nou căpitan al Corabiei Negre, tot un spaniol ! Şi asta face parte din împuternicirea regală. Şi noi avem prieteni în locuri sus-puse care, în sfîrşit, i-au biruit pe iezuiţi, o dată pentru totdeauna ! Du-te cu Dumnezeu, Eminenţă.

Călugărul Perez se ridică, deschise uşa şi plecă.

În cealaltă cameră Soldi îl privi îndepărtîndu-se, apoi se întoarse grăbit. Speriat de paloarea lui dell'Aqua, se repezi spre carafă şi turnă puţin rachiu.

— Eminenţă ?

Dell'Aqua clătină din cap şi rămase cu privirile aţintite în gol. În ultimul an fuseseră veşti îngrijorătoare de la trimişii lor la curtea lui Filip al Spaniei, din Madrid, despre influenţa crescîndă a duşmanilor ordinului.

— Nu este adevărat, Eminenţă. Spaniolii nu pot veni aici. Nu poate fi adevărat.

— Poate fi, lesne. Prea lesne chiar. Dell'Aqua atinse ordonanţa papală. Acest papă poate fi mort, Generalul

nostru poate fi mort... chiar și regele Spaniei. Între timp... Se ridică și rămase în picioare. Între timp, o să ne pregătim pentru ce e mai rău, o să ne rugăm pentru ajutor și o să facem tot ce putem. Trimite-l pe fratele Michael să-l aducă aici imediat pe Kiyama.

— Da, Eminență. Dar Kiyama n-a fost niciodată pînă acum aici. Este puțin probabil că are să vină acum.

— Spune-i lui Michael să folosească orice cuvinte crede de cuviință, dar să-l aducă pe Kiyama aici înainte de apusul soarelui. Apoi trimite imediat lui Martin veștile despre război, ca să-i fie grabnic spuse lui Toranaga. Scrii tu amănuntele, dar vreau să pun și eu înăuntru un mesaj personal. Apoi trimite pe cineva să-l aducă aici pe Ferriera.

— Da, Eminență. Dar în privința lui Kiyama, cu siguranță, Michael n-o să poată...

— Spune-i lui Michael să-i poruncească să vină aici în numele lui Dumnezeu, dacă e nevoie ! Sîntem soldații lui Cristos, purcedem la război, la războiul lui Dumnezeu ! Grăbește-te !

Capitolul 59

— Anjin-san ?

Blackthorne își auzi numele ca prin vis. Venea de foarte departe, răsunînd ca un ecou, la nesfîrșit.

—*Hai* ? răspunse el.

Își auzi numele repetat și o mînă îl atinse, ochii i se deschiseră și se concentrară în lumina difuză a zorilor, apoi se ridică în capul oaselor. Doctorul îngenunche din nou lîngă patul lui. În apropiere stăteau Kiritsubo și doamna Ochiba cu ochii ațintiți asupra lui. De jur-împrejurul camerei spațioase erau samurai în gri. Felinarele cu ulei pîlpîiau răspîndind o lumină plăcută.

Doctorul îi vorbi iar. Tot mai avea un țiuit în urechi, vocea era abia perceptibilă, dar acum nu era nici o greșeală. Va auzi din nou. Fără să vrea își duse mîinile la urechi și le apăsă ca să le limpezească. Imediat o durere

violentă îi explodă în creier, steluțe și lumini colorate îi jucară în fața ochilor și pulsul i-o luă razna.

— Îmi pare rău, murmură el, așteptînd și dorind din toată inima ca durerea sfîșietoare să se potolească. Îmi pare rău, urechile dor, *neh* ? Dar acum aud, înțelegi, doctor-san ? Aud acum, un pic. Iertați-mă, ce-ați spus ?

Privi buzele doctorului ca să-i vină mai ușor.

— Doamna Ochiba și Kiritsubo-sama vor să știe cum vă simțiți.

— A ! Blackthorne le privi. Acum observă că erau îmbrăcate în haine de ceremonie, Kiritsubo, toată în alb, în afară de o eșarfă verde pe cap. Chimonoul Ochibei era verde închis, fără desene sau podoabe, cu o eșarfă lungă, albă, de voal. Mai bine, mulțumesc, spuse el, neliniștit din pricina albului. Da, mai bine. Apoi văzu lumina de afară și-și dădu seama că era aproape în zori și nu în amurg. Doctor-san, te rog, am dormit o zi și o noapte ?

— Da, Anjin-san. O zi și o noapte. Te rog, întinde-te pe spate.

Doctorul prinse încheietura mîinii lui Blackthorne cu degetele-i lungi și-i luă pulsul, ascultînd cu buricul degetelor cele nouă bătăi, trei la suprafață, trei la mijloc și trei adînc, în profunzime, așa cum îi învățase medicina chineză din vremuri pierdute în negura timpului.

Toți din cameră așteptau verdictul, apoi doctorul dădu din cap mulțumit.

— Totul pare-n ordine, Anjin-san. Vătămarea nu este gravă, înțelegi ? Te doare rău capul, *neh* ?

Se întoarse și explică mai amănunțit doamnei Ochiba și lui Kiritsubo.

— Anjin-san, spuse Ochiba. Astăzi sînt funeraliile lui Mariko-sama. Înțelegi „funeralii" ?

— Da, doamnă.

— Bun, funeraliile sînt chiar după revărsatul zorilor. Este privilegiul dumitale să mergi, dacă dorești. Înțelegi ?

— Da. Cred că da. Da, vă rog, merg și eu.

— Foarte bine.

Ochiba vorbi cu doctorul, spunîndu-i să aibă foarte mare grijă de bolnavul lui. Apoi, cu o plecăciune politi-

coasă spre Kiritsubo şi cu un zîmbet spre Blackthorne, plecă.

Kiri aşteptă pînă ce ea ieşi din cameră.

— Te simţi mai bine, Anjin-san ?

— Capul rău, doamnă.

— Te rog să mă ierţi, voiam să-ţi mulţumesc. Înţelegi ?

— Datoria. Doar datoria. N-am izbutit. Mariko-sama moartă, *neh* ?

Kiri se înclină în semn de respect.

— N-ai dat greş. O, nu, n-ai dat greş. Mulţumesc, Anjin-san. Pentru ea, pentru mine şi pentru celelalte. Mai tîrziu stăm de vorbă mai mult. Mulţumesc.

Apoi plecă şi ea.

Blackthorne se sprijini şi se ridică în picioare. Durerea era atît de cumplită, încît îi venea să urle. Îşi muşcă buzele. Pieptul îl durea îngrozitor, stomacul i se zvîrcolea. Pentru o clipă, greaţa-i trecu, dar îi lăsă un gust scîrbos în gură. Se ridică, se îndreptă spre fereastră şi se ţinu de pervaz, luptînd să nu vomite. Aşteptă, apoi se plimbă încoace şi-ncolo, dar nu-i trecu nici durerea din cap, nici greaţa.

— E-n ordine, mulţumesc, spuse el şi se aşeză iar.

— Uite, bea asta. Face bine. Potoleşte *hara*[1].

Doctorul avea un zîmbet blînd.

Blackthorne bău infuzia, care mirosea a găinaţ, şi a alge mucegăite, amestecate cu frunze fermentate într-o zi toridă de vară, şi simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Gustul era şi mai rău.

— Beţi. Curînd o să fie mai bine. Iertaţi-mă.

Blackthorne bău şi-i veni iar să vomite, dar se forţă să-nghită.

— Curînd o să fie mai bine, îmi pare rău.

Au venit apoi slujnicele, l-au pieptănat şi i-au aranjat părul. Un bărbier l-a bărbierit. Au fost aduse prosoape fierbinţi pentru mîini şi faţă şi el se simţea mult mai bine, dar durerea din cap nu-i trecuse. Alte slugi l-au ajutat să-şi îmbrace chimonoul de ceremonii şi tunica cu umeri ca nişte aripi. Avea o nouă sabie scurtă pentru înjunghiat.

---

[1] Stomac (jpn.).

— E un dar, stăpîne. Un dar de la Kiritsubo-sama, spuse o slujnică.

Blackthorne o luă şi o puse la cingătoare, laolaltă cu sabia pentru ucidere, cea pe care i-o dăduse Toranaga, al cărei mîner era plesnit, aproape rupt, acolo unde izbise ivărul. Şi-o aminti pe Mariko, stînd cu spatele lipit de uşa, apoi nimic pînă în clipa în care el se afla în genunchi lîngă ea, privind-o murind. Şi iarăşi nimic pînă în momentul de faţă.

— Iartă-mă, acesta e donjonul, *neh* ? spuse el, adresîndu-i-se căpitanului uniformelor gri.

— Da, Anjin-san.

Căpitanul, scund şi gras, ca o maimuţă, şi la fel de periculos, se înclină cu respect.

— Te rog, de ce sînt aici ?

Căpitanul zîmbi, ţinîndu-şi politicos respiraţia.

— Domnul general a poruncit-o.

— Dar de ce aici ?

Samuraiul spuse :

— A fost porunca domnului general. Vă rog să mă iertaţi, înţelegeţi ?

— Da, mulţumesc, spuse Blackthorne îngrijorat.

Cînd, în sfîrşit, fu gata, se simţea îngrozitor. Puţin ceai îl ajută pentru moment, apoi îl apucă greaţa şi vomită într-un bol pe care i-l ţinu un servitor, iar la fiecare spasm capul şi pieptul parcă-i erau sfredelite cu ace înroşite în foc.

— Îmi pare rău, spuse doctorul calm. Vă rog, beţi.

Bău mai mult din infuzie, dar fără folos.

Cerul se luminase de ziuă. Servitorii îi făcură semn şi-l ajutară să iasă din camera spaţioasă, străjile lui mergînd în faţă, ceilalţi urmîndu-l. Coborîră scările şi ieşiră în curtea exterioară. Un palanchin cu mai multe gărzi aştepta. Urcă în el plin de recunoştinţă. La un ordin al căpitanului uniformelor gri, hamalii ridicară palanchinul şi, cu gărzile roind în jurul lui, se alăturară procesiunii de lectici ; doamne şi samurai mergeau pe jos, pe drumul ce şerpuia prin labirintul de alei către ieşirea din castel. Toţi erau îmbrăcaţi cu ce aveau mai bun. Unele femei purtau chimonouri de culoare închisă, cu eşarfe

albe pe cap, altele erau complet în alb ; doar cu o eşarfă colorată.

Blackthorne era conştient că era privit. Se prefăcu a nu băga de seamă şi încercă şă-şi ţină spatele ţeapăn, iar pe faţă să nu i se citească nici o emoţie, şi se rugă să nu-l apuce iar greaţa şi să se facă de ruşine. Durerile-i erau şi mai mari.

Cortegiul şerpuia printre fortificaţiile castelului, pe lîngă mii de samurai aliniaţi în şiruri tăcute. Nimeni nu era somat, nu era cerut nici un document. Procesiunea trecu printr-un lanţ nesfîrşit de puncte de control, pe sub grilaje cu ţepi, peste cinci şanţuri cu apă, fără să se oprească. Odată trecuţi de poarta principală, dincolo de fortificaţii, el observă că samuraii în gri deveniseră mai precauţi, cîntărind din priviri pe fiecare om din preajmă, ţinîndu-se aproape de el, păzindu-l cu foarte mare grijă. Asta-i mai potoli neliniştea. Nu uitase că mulţi nu-l aveau la inimă. Procesiunea străbătu un luminiş, traversă un pod, apoi se opri în piaţa de lîngă malul rîului.

Aceasta avea trei sute de paşi pe cinci sute. În mijloc era o groapă pătrată, cu latura de cincisprezece paşi şi adîncă de cinci, plină cu lemne. Deasupra gropii era un acoperiş înalt, de rogojini, învelite cu mătase albă, şi, de jur-împrejur, pereţi din cearşafuri albe de in, atîrnate de beţe de bambus, pereţii fiind orientaţi exact spre răsărit, nord, apus şi sud, iar în mijlocul fiecăruia era o poartă mică de lemn.

— Porţile sînt pentru suflet, Anjin-san, să treacă prin ele, în zborul lor către cer, îi spusese Mariko la Hakoné.

— Hai să înotăm, sau să vorbim despre alte lucruri. Lucruri frumoase...

— Da, bineînţeles, dar mai întîi, te rog, lasă-mă să termin, pentru că este un lucru de foarte mare însemnătate. Funeraliile sînt foarte, foarte importante pentru noi, aşa că ar trebui să ştii ceva despre ele, Anjin-san, *neh* ? Te rog.

— Bine, dar de ce aveţi patru porţi ? De ce nu doar una ?

— Sufletul trebuie să poată alege. Asta este înţelept. O, noi sîntem foarte înţelepţi, *neh* ? Ţi-am spus astăzi că

te iubesc ? îi zisese ea. Noi sîntem un popor foarte înţelept, cînd lăsăm ca sufleul să aleagă. Mai toate sufletele aleg poarta de sud, Anjin-san. Aceasta este cea mai importantă, acolo sînt mese cu smochine uscate, rodii proaspete şi alte fructe, ridichi şi alte legume şi mănunchiuri de orez, dacă e anotimpul lui, şi întotdeauna un bol cu orez proaspăt pregătit, Anjin-san, şi asta e foarte important. Ştii, poate că sufletul vrea să mănînce înainte de a pleca.

— Pentru mine să pună un fazan fript sau...

— Îmi pare rău, dar carne nu se pune deloc, nici măcar peşte. Noi privim cu multă seriozitate ceremoniile astea, Anjin-san. Pe masă mai e şi un mic vas cu tăciuni, care ard frumos, şi peste ei se pun uleiuri şi mirodenii, ca totul să miroasă plăcut...

Blackthorne simţi cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Eu vreau cu funeraliile mele să fie în zori, îi spusese ea, rămînînd tot timpul atît de senină. Zorii îmi plac cel mai mult. Şi, dacă s-ar putea, să fie toamna...

Sărmana mea dragă, gîndi el. Tu ai ştiut tot timpul că s-ar putea să nu mai trăieşti pînă la toamnă...

Lectica lui se opri în rîndul din faţă, la loc de cinste, nu departe de centru, iar el era destul de aproape ca să vadă picăturile de apă de pe fructe. Totul era aşa cum spusese ea. De jur-împrejur se aflau sute de palanchine, piaţa fiind ticsită de o mie de samurai cu doamnele lor, în picioare, toţi tăcuţi şi nemişcaţi. Îl recunoscu pe Ishido şi, lîngă el, pe Ochiba. Nici unul nu se uita la el. Stăteau în somptuoasele lor lectici şi priveau fix la pereţii albi de in, care foşneau în adierea uşoară a brizei. Kiyama era de cealaltă parte a Ochibei, Zataki în apropiere, cu Ito. Era şi lectica închisă a lui Onoshi. Toţi aveau gărzi. Samuraii lui Kiyama purtau crucifixuri. Şi ai lui Onoshi.

Blackthorne se uită în jur, căutîndu-l pe Yabu, dar nu-l află nicăieri, nu se zărea nici un samurai în maro, nici o faţă prietenoasă. Kiyama îl privi împietrit şi, cînd văzu căutătura din ochii lui, fu fericit că are gărzile în preajmă. Oricum, el se înclină uşor. Dar privirea lui Kiyama nu se clinti, nici nu-i răspunse la salut. După o clipă, Kiyama îşi desprinse ochii de la el şi Blackthorne respiră mai uşurat.

Sunetele discordante şi sfredelitoare ale clopotelor şi tobelor de metal sfîşiară liniştea. Toate privirile se îndreptară spre palanchinul principal, cu acoperiş, purtat de opt preoţi *shinto,* în care stătea un preot înalt, care semăna cu un Buddha sculptat. Alţi preoţi băteau tobe de metal, în faţa şi în spatele acestei lectici, apoi veneau două sute de preoţi budişti în robe portocalii şi mai mulţi preoţi *shinto,* îmbrăcaţi în alb, după care urma catafalcul.

Catafalcul era bogat şi cu acoperiş alb. Ea fusese îmbrăcată în alb şi era rezemată cu capul plecat puţin înainte, cu faţa fardată şi părul meticulos aranjat. Catafalcul era purtat de zece samurai în maro. Înaintea catafalcului, doi preoţi aruncau petale mici de trandafiri, din hîrtie, pe care vîntul le lua şi le împrăştia, aceasta semnificînd că viaţa este tot atît de efemeră ca o floare. În urma lor, doi preoţi tîrau de-a-ndoaselea două suliţe, aceasta însemnînd că ea era samurai şi că fusese tare ca fierul la datorie. După ei veneau patru preoţi cu torţe neaprinse. Saruji, fiul ei, urma imediat, cu faţa la fel de albă precum chimonoul, apoi Kiritsubo şi doamna Sazuko, amîndouă în alb, cu părul slobod, dar acoperit cu un voal verde. Părul fetei ajungea mai jos de talie, al lui Kiritsubo era mai lung. Urma apoi un spaţiu gol, iar la sfîrşit, rămăşiţele garnizoanei lui Toranaga. Cîţiva din samuraii în maro erau răniţi şi mulţi şchiopătau.

Blackthorne n-o vedea decît pe ea. Mariko părea că se roagă, chipu-i era complet neschimbat. El rămase nemişcat, ştiind ce onoare era pentru ea această ceremonie publică, în frunte cu Ishido şi Ochiba, dar toate acestea nu-i alinau lui durerea.

Mai mult de o oră marele preot psalmodie monoton şi tobele bătură. Apoi, într-o tăcere bruscă, Saruji păşi în faţă, luă o torţă neaprinsă şi merse la fiecare din cele patru porţi — răsărit, nord, apus şi sud — să se asigure că nu erau închise.

Blackthorne văzu că băiatul tremura şi ochii-i erau plecaţi în timp ce se întorcea spre catafalc. Apoi ridică şnurul alb, legat de catafalc, şi-i conduse pe purtătorii lui spre poarta de sud. Lectica fu aşezată cu grijă pe lemne. Urmă o altă incantaţie solemnă, apoi Saruji, atinse de tăciuni din vas torţa înmuiată în ulei, care se aprinse imediat. Şovăi, apoi se întoarse prin poarta de sud, singur, şi aruncă

torţa în rugul funerar. Lemnul impregnat cu ulei se aprinse şi se transformă foarte repede într-o vîlvătaie. Curînd flăcările erau înalte de zece picioare. Saruji trebui să se tragă înapoi din cauza căldurii, apoi luă bucăţile de lemn mirositor şi uleiurile şi le aruncă în foc. Acoperişul uscat iască şi pereţii de in se aprinseră. Toată groapa era acum o dezlănţuire uriaşă de flăcări.

Pilonii acoperişului cedară. Un suspin străbătu mulţimea. Preoţii înaintară şi mai puseră lemne pe rugul funerar, iar flăcările se înălţară şi mai sus, fumul venind valuri-valuri. Nu mai rămăseseră decît cele patru porţi mici. Blackthorne văzu cum începuseră să se pîrlească de căldură, apoi fură cuprinse şi ele de flăcări.

După aceasta, Ishido coborî din palanchin, înaintă şi făcu dania rituală de lemn preţios. Se înclină ceremonios şi se aşeză din nou în lectică. La porunca lui, hamalii îl ridicară şi o porniră înapoi spre castel. Ochiba îl urmă. Începură şi ceilalţi să plece.

Saruji se înclină spre flăcări pentru ultima oară. Se întoarse şi se îndreptă spre Blackthorne. Se opri în faţa lui şi se înclină.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse el.

Apoi plecă împreună cu Kiri şi cu doamna Sazuko.

— Totul s-a terminat, Anjin-san, spuse căpitanul uniformelor gri cu un zîmbet. *Kami* este în siguranţă acum. Mergem la castel.

— Aşteptaţi. Vă rog.

— Îmi pare rău, ordin, *néh* ? spuse căpitanul neliniştit pe cînd ceilalţi îl păzeau cu atenţie.

— Vă rog, aşteptaţi.

Fără să se sinchisească de neliniştea lor, Blackthorne coborî din lectică, durerea aproape orbindu-l. Samuraii se răspîndiră în evantai, acoperindu-l. Se îndreptă spre masă, luă cîteva din beţigaşele de lemn de camfor şi le aruncă în foc. Nu vedea nimic prin perdeaua de flăcări.

— *In nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti,* murmură el binecuvîntarea şi făcu discret semnul crucii, apoi se întoarse şi plecă de lîngă foc.

* * *

Cînd se trezi era mult mai bine, dar se simţea istovit şi o durere surdă tot mai mocnea sub tîmple şi sub frunte.

— Cum te simți, Anjin-san ? spuse doctorul cu zîmbetul său larg, vocea ajungînd pînă la el încă slabă. Ai dormit multă vreme.

Blackthorne se ridică într-un cot și privi somnoros umbrele lăsate de soare. Ceasul trebuie să fie aproape cinci după-amiază, gîndi el. Am dormit mai mult de șase ore.

— Dormit toată ziua, *neh* ?

Doctorul zîmbi.

— Toată ziua de ieri, toată noaptea și mai toată ziua de azi. Înțelegi ?

— Înțeleg. Da.

Blackthorne se lungi la loc, lac de transpirație. Bun, își zise. E cel mai înțelept lucru pe care-l puteam face, nu e de mirare că mă simt mai bine.

Patul din cuverturi matlasate, moi era străjuit pe trei părți de paravane mobile, splendide, cu peisaje și scene marine, pictate pe lemn, și cu incrustații de fildeș. Soarele pătrundea prin ferestrele din fața lui, insectele roiau, camera era mare, plăcută și liniștită. De afară se auzeau zgomotele obișnuite ale castelului : voci amestecate cu tropăituri de cai nepotcoviți și zornăituri de căpestre. Briza ușoară avea un vag iz de fum. Nu știu dacă aș vrea să fiu ars, își zise. Dar, gîndește-te, e mai bine așa, decît să fii pus într-o cutie și îngropat și viermii... Oprește-te, își porunci, simțind că deprimarea pune iar stăpînire pe el. N-ai de ce să te îngrijorezi, *karma* e *karma*. Cînd ai murit, ai murit, și atunci nu mai știi nimic, totuși să fii ars e mai bine decît să te înec, să te umfli de apă ; atunci trupul se deformează și devine dezgustător, crabii... Oprește-te !

— Bea, te rog.

Doctorul îi mai dădu din infuzia scîrboasă.

Îi veni să vomite, dar o dădu pe gît.

— Ceai, vă rog.

Slujnica îi turnă și el îi mulțumi. Era o femeie de vîrstă mijlocie, cu fața ca o lună plină și cu un zîmbet înțepenit, ce nu exprima nimic. După trei cești, gustul din gură era mai suportabil.

— Te rog, Anjin-san, cum sînt urechile, auzi ?

— La fel. Încă departe... departe, înțelegi ? Foarte departe.

— Înțeleg. Mîncare, Anjin-san ?

Fu adusă o tavă mică cu orez, supă și pește fript pe jar. I se făcu greață, dar își aminti că de aproape două zile nu mîncase, așa că se ridică în capul oaselor, se forță să ia puțin orez și bău supa de pește. Asta îi potoli stomacul, așa că mai mîncă și termină tot, folosind acum bețișoarele, ca o prelungire a degetelor, fără un efort conștient.

— Mulțumesc. Foame.

— Da, spuse doctorul. Puse un săculeț de in cu ierburi pe masa joasă de lîngă pat. Cu asta faci ceai, Anjin-san. O dată pe zi, pînă se termină. Înțelegi ?

— Da. Mulțumesc.

— A fost o cinste pentru mine să te slujesc.

Bătrînul făcu semn slujnicei, care luă tava goală și, după încă o plecăciune, o urmă, ieșind prin aceeași ușă interioară. Acum Blackthorne era singur. Se întinse iar pe pernele-saltele, simțindu-se mult mai bine.

— Am fost lihnit de foame, spuse el cu voce tare.

Purta doar fîșia de pînză din brîu. Hainele lui de ceremonie erau îngrămădite în neorînduială acolo unde le lăsase și asta-l surprinse, deși un chimonou maro, curat se afla lîngă săbii. Își lăsă mintea să rătăcească, apoi, brusc, simți o prezență străină. Neliniștit, se ridică în capul oaselor și privi în jur, apoi se săltă în genunchi și se uită peste paravan și, înainte de a-și da seama, fu în picioare, capul plesnindu-i din cauza mișcării bruște, făcută în panică, la vederea iezuitului japonez cu tonsură care se holba la el, stînd în genunchi, nemișcat, lîngă ușa principală, cu un crucifix și mătănii în mînă.

— Cine ești ? îl întrebă biruindu-și durerea.

— Sînt fratele Michael, *senhor*. Ochii negri-tăciune nu clipiră deloc.

Blackthorne plecă de lîngă paravan și se aplecă spre săbii.

— Ce vrei de la mine ?

— Am fost trimis să vă întreb cum vă simțiți, spuse Michael încet, într-o portugheză clară, dar cu un accent puternic.

— De cine ?

— De seniorul Kiyama.

Dintr-o dată Blackthorne își dădu seama că erau complet singuri.

— Unde-mi sînt străjile ?

— Nu aveți nici una, *senhor*.

— Bineînțeles că am gărzi ! Am douăzeci de samurai în gri. Unde-mi sînt samuraii în gri ?

— Cînd am ajuns aici, nu era nici unul, *senhor*. Îmi pare rău. Atunci încă dormeați. Michael arătă grav afară, pe coridor. Poate că ar trebui să-i întrebați pe samuraii aceia.

Blackthorne își ridică sabia.

— Te rog, pleacă de lîngă ușă.

— Nu sînt înarmat, Anjin-san.

— Chiar și așa, nu te apropia de mine. Preoții mă scot din sărite.

Ascultător, Michael se ridică și se îndepărtă cu același calm enervant. Afară, doi samurai în gri se sprijineau de balustrada palierului.

— Bună ziua, spuse Blackthorne politicos, nerecunoscînd pe nici unul.

— Bună ziua, Anjin-san, răspunse unul din ei.

— Vă rog, unde sînt străjile ?

— Toate străjile au fost ridicate în dimineața asta, la Ora Iepurelui. Înțelegi, Ora Iepurelui ? Noi nu sîntem străjile dumitale, Anjin-san. Acesta e postul nostru obișnuit.

Blackthorne simți sudoarea rece prelingîndu-i-se pe spate.

— Străjile luate, cine poruncă ?

Amîndoi samuraii rîseră. Cel înalt spuse :

— Aici, în donjon, numai domnul general dă ordine, Anjin-san. Sau doamna Ochiba. Cum vă simțiți acum ?

— Mai bine, mulțumesc.

Samuraiul mai înalt strigă pe coridor. În cîteva clipe, un ofițer ieși dintr-o cameră, urmat de patru samurai. Era

tînăr şi spilcuit. Cînd îl văzu pe Blackthorne, ochii i se luminară.

— A, Anjin-san. Cum vă simţiţi ?

— Mai bine, mulţumesc. Te rog, iartă-mă, dar unde sînt străjile mele ?

— Mi s-a poruncit să vă spun cînd vă treziţi că urmează să vă întoarceţi pe nava dumneavoastră. Poftiţi permisul de liberă trecere. Căpitanul scoase hîrtia din mînecă şi i-o dădu, arătînd dispreţuitor spre Michael. Insul ăsta are să vă fie călăuză.

Blackthorne încercă să-şi pună mintea la treabă, creierul dîndu-i alarma că e-n pericol.

— Da, mulţumesc, dar mai întîi, te rog, trebuie văd seniorul Ishido. Foarte important.

— Îmi pare rău. Poruncile sînt să vă întoarceţi pe corabie imediat ce vă treziţi. Înţelegeţi ?

— Da. Te rog, iartă-mă, dar foarte important văd pe seniorul Ishido. Te rog, spune la căpitanul dumitale. Acum. Trebuie văd seniorul Ishido înainte de a pleca. Foarte important, îmi cer iertare.

Samuraiul îşi scărpină ciupiturile de vărsat din bărbie.

— Am să întreb. Vă rog, îmbrăcaţi-vă.

Plecă cu paşi mari, plin de importanţă, spre uşurarea lui Blackthorne. Cei patru samurai rămaseră. Blackthorne se întoarse în cameră şi se îmbrăcă repede. Ei îl priveau. Preotul aştepta pe coridor.

Fii calm, îşi spuse. Nu te gîndi şi nu-ţi face griji. E o greşeală. Nimic nu s-a schimbat. Încă mai ai puterea pe care ai avut-o întotdeauna.

Îşi puse amîndouă săbiile la cingătoare şi-şi bău restul de ceai. Apoi văzu permisul de liberă trecere. Hîrtia era pecetluită şi acoperită cu ideograme. Nu e nici o greşeală, gîndi el. Chimonoul nou i se lipea deja de trup.

— Hei, Anjin-san, spuse unul din samurai, am auzit că ai omorît cinci *ninja*. Foarte, foarte bine, *neh ?*

— Îmi pare rău, doar doi. Poate trei...

Blackthorne îşi lăsă capul cînd pe-o parte cînd pe alta ca să-şi domolească durerea şi ameţeala.

— Am auzit că au murit cincizeci şi şapte de *ninja* şi o sută şaisprezece samurai în maro. E adevărat ?

— Nu știu. Îmi pare rău.

Căpitanul se întoarse în cameră.

— Poruncile sînt să mergeți la navă, Anjin-san. Acest preot este călăuza Domniei voastre.

— Da. Mulțumesc. Dar, mă iertați, mai întîi trebuie văd doamna Ochiba. Foarte, foarte important. Te rog cere...

Căpitanul se răsuci spre Michael și vorbi gutural și foarte repede.

— *Neh ?*

Michael se înclină netulburat și se întoarse spre Blackthorne.

— Îmi pare rău, *senhor*. El zice că superiorul lui îl va întreba pe mai marele lui, dar, între timp, trebuie să plecați imediat și să mă urmați spre galeră.

— *Ima !* adăugă căpitanul pentru întărire.

Blackthorne știa că era un om mort. Se auzi spunînd :

— Mulțumesc, căpitane. Unde străjile mele, te rog ?

— Nu aveți nici o strajă.

— Te rog, trimite la nava mea. Aduceți vasalii mei de la...

— Ordin să pleci acum pe navă ! Pricepe odată, *neh ?* Cuvintele erau nepoliticoase și foarte categorice. Pleacă la navă ! adăugă căpitanul rînjind și așteptînd ca Blackthorne să se încline primul.

Blackthorne observă atitudinea lui și totul deveni un coșmar lent și încețoșat. El voia cu disperare să se termine odată, să-și șteargă sudoarea de pe față și să se încline, dar era sigur că acest căpitan nu va catadicsi să răspundă politicos la plecăciune, nici măcar ca de la egal la egal, și că avea să fie făcut de rușine în fața tuturor. Era limpede că fusese trădat și vîndut dușmanilor creștini, că Ishido, Kiyama și preoții erau părtași la trădare și că acum, indiferent de motiv, indiferent de preț, nu mai putea face nimic, decît să-și șteargă sudoarea, să se încline și să plece. *Ei* îl așteptau cu siguranță.

Apoi chipul lui Mariko îi apăru în fața ochilor și-și amînti spaima *ei*, tot ce însemnase ea pentru el, tot ce făcuse și tot ce-l învățase. Își încleștă mîna pe mînerul rupt al sabiei, își depărtă agresiv picioarele, știind că

soarta lui era hotărîtă, *karma* lui stabilită şi că, dacă trebuia să moară, mai bine să moară acum, cu demnitate, decît mai tîrziu.

— Sînt John Blackthorne, Anjin-san, spuse el, hotărîrea de neclintit dîndu-i o putere stranie şi duritatea necesară. Amiral al seniorului Toranaga. Al tuturor navelor. Samurai şi *hatamoto !* Cine eşti tu ?

Căpitanul roşi.

— Saigo Masakatsu din Kaga, căpitan din garnizoana seniorului Ishido.

— Eu sînt *hatamoto*, tu eşti *hatamoto* ? întrebă Blackthorne, pe un ton şi mai dur, neînţelegînd nici măcar numele adversarului său, văzîndu-l doar cu o claritate aproape ireală. Ochii lui priveau intens fiecare por, fiecare fir din mustaţa tunsă scurt a căpitanului, fiecare nuanţă de culoare din ochii-i căprui şi ostili, fiecare fir de păr de pe mîna, care strîngea mînerul sabiei.

— Nu, nu sînt *hatamoto.*

— Eşti samurai sau *ronin ?*

Ultimul cuvînt ieşi şuierat şi Blackthorne simţi oamenii din spatele lui, dar acum nu-i mai păsa de nimic. Îl privea doar pe căpitan, aşteptînd lovitura bruscă, mortală, care aduna tot *hara-gei*-ul, toate resursele ascunse de energie, şi se pregăti să-i întoarcă lovitura cu aceeaşi forţă zdrobitoare, murind onorabil, înfrîngîndu-şi astfel duşmanul.

Spre uluirea lui, văzu privirea căpitanului schimbîndu-se. Omul se înclină adînc şi umil şi rămase plecat, fără nici o apărare.

— Vă rog... vă rog să-mi iertaţi proastele purtări. Eu... eu am fost *ronin,* dar.. dar domnul general mi-a mai dat o şansă. Vă rog să-mi iertaţi proastele purtări, Anjin-san.

Vocea era gîtuită de ruşine.

Totul era ireal, iar Blackthorne stătea încă pregătit să lovească, aşteptînd moartea şi nicidecum victoria. Privi spre ceilalţi samurai. Se înclinară toţi şi rămaseră plecaţi alături de căpitanul lor, acordîndu-i lui toată cinstea.

După o clipă, Blackthorne se înclină rigid, dar nu ca de la egal la egal. Ei rămaseră plecaţi pînă ce el se în-

toarse şi porni de-a lungul coridorului, urmat de Michael, apoi coborî scara principală şi ieşi în curtea exterioară. Acum nu mai simţea nici o durere. Doar o bucurie fără margini îi umplea sufletul. Samuraii în gri îl priveau, iar grupul de samurai care-i escortă, pe el şi pe Michael, pînă la primul punct de control, rămase cu grijă cît mai departe de sabia lui. Un om fu trimis în grabă înainte.

La punctul următor de control, noul ofiţer se înclină politicos, ca un egal, şi el îi răspunse la plecăciune. Permisul de liberă trecere fu verificat meticulos, dar corect. O altă escortă îi preluă spre următorul punct de control, unde totul se repetă. Apoi trecură peste primul şanţ cu apă şi peste următoarele, fără a mai fi stînjeniţi de nimeni. Samuraii abia dacă-i mai dădeau vreo atenţie.

Treptat băgă de seamă că aproape nu-l mai durea capul. Sudoarea i se zvîntase. Îşi desprinse degetele de pe mînerul sabiei şi le mişcă o clipă. Se opri la o fîntînă săpată într-un zid, bău şi se stropi cu apă pe cap.

Samuraii în gri din escortă se opriră şi aşteptară politicoşi, şi în tot acest timp el îşi frămînta mintea să afle de ce pierduse protecţia lui Ishido şi a doamnei Ochiba. Nimic nu s-a schimbat, gîndi disperat. Îşi ridică privirile-n sus şi-l văzu pe Michael holbîndu-se la el.

— Ce vrei ?

— Nimic, *senhor,* spuse Michael politicos. Apoi un zîmbet plin de căldură îi acoperi tot chipul. O, *senhor*, acolo mi-aţi fost de un mare folos, punîndu-l pe *cabrón*-ul ăla cu purtări proaste să-şi înghită propria scîrnă. O, a fost grozav să-l priveşti ! Vă mulţumesc, adăugă în latină.

— N-am făcut nimic pentru tine, spuse Blackthorne în portugheză, nevoind să vorbească în latină.

— Da, dar Domnul să vă călăuzească în pace, *senhor*. Necunoscute cînt căile Domnului. A fost un serviciu adus tuturor *bărbaţilor*. L-aţi făcut de ruşine pe *ronin*-ul acela şi a meritat-o. Este un lucru murdar să întreci măsura înscrisă în *bushido*.

— Şi tu eşti samurai ?

— Da, *senhor*, am această onoare, spuse Michael. Tatăl meu este văr cu seniorul Kiyama şi neamul meu este din provincia Hizen, din Kyushu. Cum de aţi ştiut că e *ronin* ?

— Nu eram sigur. Pesemne pentru că a spus că este din Kaga și pînă acolo e cale lungă, iar Mariko, doamna Toda, a spus că provincia Kaga este departe, în nord. Nu știu... nu-mi amintesc, de fapt, ce-am spus.

Ofițerul din escortă veni spre ei.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-san, dar omul ăsta vă supără ?

— Nu. Nu, mulțumesc.

Blackthorne porni iar. Permisul de liberă trecere fu verificat din nou, cu politețe, și ei își văzură mai departe de drum.

Soarele coborîse, mai erau cîteva ceasuri pînă la asfințit și nori de praf se roteau în cercuri în curenții de aer cald. Trecură pe lîngă multe grajduri. Toți caii înfruntau curajoși noianul de lănci, sulițe, șei, gata pentru plecare grabnică, cît și pe samuraii care-i țesălau și le curățau echipamentul. Blackthorne era uluit de numărul lor.

— Cîți cai, căpitane ? întrebă el.

— Mii, Anjin-san. Zece, douăzeci, treizeci de mii, aici și peste tot în cetate.

Cînd traversau penultimul șanț cu apă, Blackthorne îi făcu semn lui Michael.

— Mă călăuzești către galeră ?

— Da. Așa mi s-a spus să fac, *senhor.*

— Nu în altă parte ?

— Nu, *senhor.*

— Cine ți-a spus ?

— Seniorul Kiyama. Și Părintele Superior, *senhor.*

— A, el ! Prefer să-mi spui Anjin-san, nu *senhor*,... părinte.

— Vă rog să mă iertați, Anjin-san, dar nu sînt preot. Nu sînt hirotonisit.

— Cînd ai să fii ?

— Cînd va vrea Dumnezeu, spuse Michael plin de încredere.

— Unde e Yabu-san ?

— Iertați-mă, nu știu.

— Mă duci chiar la nava mea, nu în altă parte ?

— Da, Anjin-san.

— Şi apoi sînt liber ? Liber să merg unde vreau ?

— Mi s-a spus să vă întreb cum vă simţiţi, apoi să vă duc la galeră, nimic mai mult. Eu sînt doar un mesager, o călăuză.

— Juri ?

— Sînt doar o călăuză, Anjin-san.

— Unde ai învăţat portugheza atît de bine ? Şi latina ?

— Am fost unul din cei patru... cei patru învăţăcei trimişi de Părintele Superior la Roma. Eu aveam treisprezece ani, Uraga-noh-Tadamasa doisprezece.

— A ! Acum îmi amintesc, Uraga-san mi-a spus că ai fost unul dintre ei. Tu ai fost prietenul lui. Ştii că a murit ?

— Da. M-am îmbolnăvit de supărare cînd am auzit.

— Creştinii au făcut-o.

— Ucigaşii au făcut-o, Anjin-san. Asasinii. Ei vor fi judecaţi, nici o grijă.

După o clipă, Blackthorne spuse :

— Ţi-a plăcut Roma ?

— Am urît-o. Toţi am urît-o. Tot ce e legat de ea — mîncare, murdărie şi josnicie. Acolo toţi sînt *eta*, de necrezut ! Ne-au trebuit opt ani să ajungem acolo şi să ne întoarcem şi, o, cît l-am binecuvîntat pe Dumnezeu cînd, în sfîrşit, m-am întors !

— Şi biserica ? Părinţii ?

— Demni de dispreţ. Mulţi dintre ei, spuse Michael calm. Am fost uluit de purtările lor, de metresele lor, de lăcomia, pompa, ipocrizia şi lipsa lor de bună cuviinţă... şi cele două reguli ale lor, una pentru turmă şi alta pentru păstori. Totul a fost detestabil... şi totuşi l-am aflat pe Dumnezeu printre unii din ei, Anjin-san. E atît de ciudat. L-am aflat în catedrale, în mînăstiri şi printre părinţi. Michael îl privi cu nevinovăţie, cu chipul învăluit de blîndeţe. A fost rar, Anjin-san, foarte rar cînd am aflat un licăr de lumină, asta e adevărat. Mi-am găsit credinţa şi pe Dumnezeu şi acum ştiu că singura cale spre viaţa veşnică e creştinismul... vă rog să mă iertaţi, creştinismul catolic.

— Ai văzut arderile pe rug, sau inchiziția, sau închisorile, sau procesele vrăjitoarelor ?

— Am văzut multe lucruri îngrozitoare. Foarte puțini oameni sînt înțelepți, cei mai mulți sînt păcătoși și mult rău se întîmplă pe pămînt în numele Domnului. Dar nu din pricina lui. Lumea asta e o vale a plîngerii și doar un purgatoriu pentru pacea veșnică. Se rugă o clipă în tăcere, apoi, înviorat, își ridică privirile spre el. Chiar și unii eretici pot să fie buni, *neh* ?

— Probabil, răspunse Blackthorne, plăcîndu-l.

Ajunseră la ultimul șanț cu apă și la ultima poartă, poarta principală, de sud. La ultimul punct de control permisul de liberă trecere îi fu luat. Michael păși pe sub ultimul grilaj cu țepi. Blackthorne îl urmă. Afară îi așteptau o sută de samurai. Oamenii lui Kiyama. Le văzu crucifixurile și ostilitatea și se opri. Michael nu. Ofițerul îi făcu semn lui Blackthorne să înainteze. El se supuse. Samuraii îl învăluiră din toate părțile, făcînd un cerc strîns în jurul lui. Hamalii și negustătorii de pe șoseaua principală se răspîndeau care încotro, se înclinau sau se tîrau în genunchi pînă ce ei treceau. Cîțiva făceau cruci patetice și Michael îi binecuvînta, mergînd în frunte, coborînd panta ușoară, trecînd apoi pe lîngă locul de incinerare, unde groapa nu mai scotea fum, după care traversă un pod și intră în oraș, îndreptîndu-se spre mare. Uniforme gri și alți samurai veneau din oraș, amestecați cu trecătorii. Cînd îl vedeau pe Michael priveau amenințător și l-ar fi forțat să se dea la o parte dacă n-ar fi fost mulțimea de samurai ai lui Kiyama.

Blackthorne îl urma pe Michael. Teama nu-l mai chinuia, ci doar dorința de a scăpa. Dar, pe uscat, nu exista vreun loc unde să fugă sau să se ascundă. Singurul loc sigur era la bordul lui *Erasmus*, navigînd în volte în larg ul mării, avînd cu el un echipaj complet, provizii și arme.

— Ce se-ntîmplă la galeră, frate ?

— Nu știu, Anjin-san.

Acum se aflau pe străzile orașului, nu departe de mare. Michael dădu colțul și intră într-o piață de pește. Slujnice frumușele sau dolofane, doamne în vîrstă, tineri, bărbați,

cumpărători, vînzători, copii, toţi se zgîiau la el. sau se plecau în grabă. Blackthorne îi urma pe samurai printre tarabe, panere şi tăvi de bambus cu creveţi, homari, crabi, languste şi cu toate felurile de peşti de mare, proaspeţi, strălucitori. Peste tot domnea curăţenia. În Londra niciodată pieţele nu erau atît de curate, gîndi el absent. Apoi văzu un şir de tarabe cu mîncare, expusă în vase mici, pregătită la cărbuni, şi el simţi aroma de languste fierte.

— Dumnezeule !

Fără să mai stea pe gînduri, îşi schimbă direcţia. Imediat, samuraii îi barară calea.

— *Gomen nasai, kinjiru,* spuse unul din ei.

— *Iyé !* răspunse Blackthorne la fel de dur. *Watashi tabetai desu, neh ? Watashi* Anjin-san, *neh ?* Mi-e foame. Sînt Anjin-san !

Blackthorne începu să-şi croiască drum printre ei. Ofiţerul mai mare în grad se grăbi să-l oprească. Michael se întoarse repede, îi vorbi împăciuitor, deşi cu autoritate, îi ceru permisiunea şi, vrînd-nevrînd, ofiţerul i-o acordă.

— Te rog, Anjin-san, spuse el, samuraiul zice să mănînci, dacă vrei. Ce-ai dori ?

— Din acelea, te rog. Blackthorne arătă spre grămada de creveţi fără capete, despicaţi pe lungime, cu carnea alb-roz şi cu crusta prăjită potrivit. Din acelea. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe ei. Te rog, spune-i ofiţerului că n-am mîncat de aproape două zile şi dintr-o dată mi s-a făcut foame. Îmi pare rău.

Vînzătorul de peşte era un bătrîn cu trei dinţi. cu pielea tăbăcită de vreme şi purta doar fîşia de pînză din brîu. Se umfla în pene de mîndrie că fusese aleasă taraba lui şi luă rapid cu beţişoarele cei mai buni cinci creveţi, îi aşeză frumos pe o tavă de bambus şi puse alţii la prăjit.

— *Dozo,* Anjin-sama !

— *Domo.*

Blackthorne îşi simţi stomacul înfometat. I-ar fi înfulecat pe nemestecate. În schimb, luă cîte unul cu beţişoarele de lemn, îl cufundă în sos şi mîncă savurîndu-i. Era delicios.

— Frate Michael ? îl întrebă, oferindu-i platoul.

Michael luă unul, dar numai din bună-cuviinţă. Ofiţerul refuză, totuşi îi mulţumi.

Blackthorne termină ce avea în tavă şi mai mîncă doi creveţi. Ar mai fi putut mînca doi, dar hotărî să n-o facă, din bună-cuviinţă şi pentru că nu voia să-şi obosească stomacul.

— *Domo*, spuse el, punînd jos platoul cu o rîgîială obligatorie, ce ţinea de politeţe. *Bimi desu !* Delicios.

Omul radia de bucurie, se înclină, făcură plecăciuni şi vînzătorii de la tarabele din preajmă şi atunci Blackthorne îşi dădu seama, cu disperare, că nu avea bani. Se înroşi.

— Ce este ? întrebă Michael.

— Aă, n-am nici un ban la mine... sau, altceva ca să-i dau omului. Pot... ai putea să-mi împrumuţi cîţiva, te rog ?

— N-am nici un ban, Anjin-san. Noi nu purtăm bani la noi.

Urmă o tăcere stînjenitoare. Vînzătorul zîmbea, aşteptînd răbdător. Apoi, la fel de încurcat, Michael se întoarse spre ofiţer şi ceru încet nişte bani. Ofiţerul era furios pe Blackthorne. Vorbi răstit unuia din oamenii lui care înaintă şi plăti cu vîrf şi îndesat omului cu taraba ca să i se mulţumească cu prisosinţă, vreme în care Michael, îmbujorat şi trecîndu-l toate apele, se întoarse şi porni iar la drum, în fruntea grupului. Blackthorne îl prinse din urmă.

— Îmi pare rău pentru asta, dar... dar nu mi s-a mai întîmplat niciodată ! Este prima oară cînd cumpăr ceva aici. N-am avut niciodată bani, oricît ar părea de ciudat, şi nu mi-a trecut niciodată prin minte... n-am folosit bani niciodată...

— Vă rog, nu vă mai gîndiţi la asta, Anjin-san. Nu s-a întîmplat nimic.

— Te rog, spune-i ofiţerului c-am să-i plătesc cînd ajung la navă.

Michael făcu precum i se ceruse. Merseră o vreme în tăcere, Blackthorne căutîndu-şi puncte de orientare. La capătul străzii se vedeau plaja şi marea, calmă şi monotonă, în lumina asfinţitului. Apoi el recunoscu locul unde se aflau şi arătă spre stînga, spre o stradă largă, ce ducea de la răsărit la apus.

— S-o luăm pe acolo.

— Drumul acesta este mai scurt, Anjin-san.

— Da, dar pe drumul tău trebuie să trecem pe lîngă misiunea iezuită şi pe lîngă *lorcha* portugheză. Mai bine să facem un ocol şi s-o luăm pe drumul lung.

— Mi s-a spus să vin pe drumul acesta.

— Să mergem pe celălalt.

Blackthorne se opri. Ofiţerul întrebă despre ce era vorba şi Michael îi explică. Ofiţerul le făcu semn să meargă mai departe :

— Pe drumul lui Michael.

Blackthorne cîntări rezultatele unui refuz. Ar fi fost legat, dus cu forţa, pe picioarele lui sau tîrît. Nici una dintre acestea nu i se potrivea, aşa că ridică din umeri şi porni cu paşi mari mai departe.

Ieşiră într-un drum larg ce înconjura plaja. La o jumătate de *ri* în faţă erau debarcaderele şi depozitele iezuite, iar la o sută de paşi mai departe se vedea nava portugheză. Dincolo de ea, la alte două sute de paşi, se afla galera lui. Era prea departe ca să zărească deja oameni la bord.

Blackthorne ridică o piatră şi o azvîrli şuierînd în mare.

— Să mergem puţin pe plajă.

— Sigur, Anjin-san.

Michael coborî pe plajă. Blackthorne intră în apa mică, bucurîndu-se de răcoarea mării şi de freamătul valurilor mici ce se spărgeau la ţărm.

— E un ceas frumos al zilei, *neh* ?

— Da, Anjin-san, spuse Michael cu o prietenie bruscă, sinceră. De multe ori mi-am dorit, Dumnezeu să mă ierte, să nu fiu preot, ci doar fiul tatălui meu şi clipa aceasta este una din ele.

— De ce ?

— Mi-ar plăcea să vă fur, pe dumneavoastră şi ciudata dumneavoastră navă din Yokohama, să vă duc în Hizen, în marele nostru port din Sasebo. Apoi v-aş ruga să faceţi un tîrg cu mine : v-aş cere să-mi arătaţi, mie şi căpitanilor noştri de nave, tainele corabiei şi tainele mării. În schimb, v-aş oferi cei mai buni profesori din împărăţie, profesori de *bushido*, de *cha-no-yu*, de *hara-gei*, de

morală, de meditație religioasă *zen*, de *ikebana* și de toate cunoștințele unice, pe care le avem.

— Mi-ar plăcea. De ce nu-l facem acum ?

— Astăzi nu se poate. Dar dumneavoastră ați învățat atît de multe și într-un timp atît de scurt, *neh* ? Marikosama a fost un profesor excelent. Meritați să fiți samurai. Și aveți o calitate rară aici : nu vi se pot bănui gîndurile. *Taikō* a avut-o, Toranaga-sama o are și el. Vedeți, noi, de fapt, sîntem un popor foarte previzibil.

— Și tu ?

— Da.

— Atunci prezi-mi o cale ca să scap din capcana în care mă aflu.

— Îmi pare rău, nu există nici una, Anjin-san, spuse Michael.

— Nu cred. Cum de-ai știut că nava mea e la Yokohama ?

— Toată lumea o știe.

— Da ?

— Aproape tot despre dumneavoastră, și despre cum l-ați apărat pe seniorul Toranaga și pe doamna Maria — doamna Toda — este bine cunoscut. Și prețuit.

— Nici asta n-o cred.

Blackthorne luă o altă piatră teșită și o aruncă peste valuri. Își continuară drumul, Blackthorne fredonînd un cîntec marinăresc. Începea să-i placă Michael foarte mult. Curînd drumul le fu tăiat de un dig. Îl ocoliră și ieșiră iar la drum. Misiunea și depozitul iezuit se înălțau amenințătoare sub cerul roșiatic. Văzu călugării în sutane portocalii care păzeau intrarea boltită, de piatră, și le simți ostilitatea, dar nu se sinchisi. Capul începu să-l doară.

Așa cum se așteptase, Michael se îndreptă spre porțile misiunii. Se pregăti, hotărît, să nu intre înăuntru decît bătut pînă nu mai știa de el și să nu-și dea armele decît cu forța.

— Mă duci chiar la galera mea, nu ?

— Da, Anjin-san. Spre uimirea lui, Michael îi făcu semn să se oprească în fața porții. Nimic nu s-a schimbat. Mi s-a spus să-l anunț pe Părintele Superior cînd trecem. Iertați-mă, dar va trebui să așteptați o clipă.

Descumpănit, Blackthorne îl privi cum intră singur pe poartă. Se aşteptase ca misiunca să fie capătul călătoriei lui. Mai întîi inchiziţia şi procesul, cu torturi, apoi predat căpitanului general. Privi spre *lorcha* ce se afla la o sută de paşi mai departe. Ferriera şi Rodrigues erau pe dunetă, iar puntea principală era ticsită de marinari înarmaţi. Dincolo de navă, drumul spre debarcader făcea o buclă uşoară şi el putea să-şi vadă galera. La parapet erau cîţiva bărbaţi care priveau şi gîndi că-i recunoaşte pe Yabu şi pe Vinck printre ei, dar n-avea cum fi sigur. Păreau să fie şi cîteva femei la bord, dar cine anume, nu ştia. În jurul galerei se aflau samurai în gri. Mulţi samurai în gri.

Îşi întoarse privirile spre Ferriera şi Rodrigues. Amîndoi erau înarmaţi pînă-n dinţi. La fel şi marinarii. Servanţii păreau tolăniţi pe lîngă cele două tunuri mici din bord, dar, de fapt, le armau. Recunoscu burdihanul lui Pesaro, nostromul, care cobora scara de tambuchi cu un grup de oameni. Îi urmări cu privirea, apoi îi îngheţă sîngele-n vine. Un stîlp înalt era înfipt în pămîntul bătătorit de la celălalt capăt al debarcaderului. La baza lui era stivuită o grămadă de lemne.

— A, căpitane-pilot, ce mai faci ?

Dell'Aqua ieşea pe poartă. Michael părea un pitic alături de el. Astăzi Părintele Superior purta o robă iezuită, înălţimea-i neobişnuită şi barba căruntă, bogată, dîndu-i o măreţie regală, ameninţătoare, de patriarh biblic, un inchizitor din creştet pînă-n tălpi, în aparenţă blajin, gîndi Blackthorne. Se uită fix în ochii căprui, găsind ciudat că se opresc asupra oricărui om şi găsind şi mai ciudat să vadă compasiune în ei. Dar Blackthorne ştia că n-o să găsească pic de milă în spatele acelor priviri, şi nici nu o aştepta.

— O, Eminenţă, ce mai faceţi ? răspunse el, simţind acum creveţii ca de plumb în stomac făcîndu-i greaţă.

— Mergem ?

— De ce nu ?

Deci inchiziţia urmează să fie pe navă, gîndi Blackthorne, simţind o teamă disperată, dorind să fi avut pistoalele la cingătoare. Ai fi primul care ai muri, Eminenţă.

— Tu rămîi aici, Michael, spuse dell'Aqua.

Apoi îşi aruncă privirile spre fregata portugheză. Chipul i se înăspri şi plecă spre corabie.

Blackthorne șovăi. Michael și samuraii care-l înconjurau îl priveau ciudat.

— *Sayonara,* Anjin-san, spuse Michael. Mergi cu Dumnezeu.

Blackthorne dădu scurt din cap și porni printre samurai, așteptînd ca ei să se arunce asupra lui și să-i ia săbiile, dar îl lăsară să treacă nevătămat. Se opri și privi înapoi, inima bătîndu-i cu putere.

Pentru o clipă fu ispitit să-și tragă sabia și să atace, dar nu era nici o scăpare în felul acesta. Ei nu s-ar lupta cu el. Mulți aveau sulițe, așa că l-ar prinde, l-ar dezarma, l-ar lega și l-ar preda. N-am să merg legat, își promise. Singurul său drum era înainte și acolo săbiile nu-i erau de nici un ajutor împotriva puștilor. S-ar arunca el asupra puștilor, dar ei l-ar răni în genunchi și l-ar lega...

— Căpitane Blackthorne, haide, strigă dell'Aqua.

— Da, doar o clipă, vă rog. Blackthorne îi făcu semn lui Michael. Ascultă, frate, jos, pe plajă, ai spus că sînt demn de un samurai. Ai spus-o din toată inima ?

— Da, Anjin-san. Asta și toate celelalte.

— Atunci, ca samurai, îți cer o favoare, spuse el pe un ton scăzut, dar stăruitor.

— Ce favoare ?

— Să mor ca un samurai.

— Moartea Domniei voastre nu este în mîinile mele. E-n mîinile lui Dumnezeu, Anjin-san.

— Da, dar eu îți cer ție această favoare. Blackthorne flutură mîna spre stîlpul din depărtare. Acesta nu e un mod de a muri. E o josnicie.

Uimit, Michael privi scrutător spre *lorcha.* Atunci văzu stîlpul pentru prima oară.

— Doamne Dumnezeule...

— Căpitane Blackthorne, te rog, vino, strigă din nou dell'Aqua.

Blackthorne spuse mai stăruitor :

— Lămurește-l pe ofițer. El are destui samurai aici, ca să-l faci să înțeleagă, *neh* ? Explică-i. Tu ai fost în Europa. Știi cum este. Nu sînt multe de-ntrebat, *neh* ? Te rog, sînt samurai. Unul din ei ar putea să-mi fie secundant.

— Am... am să-ntreb.

Michael se îndreptă spre ofiţer şi începu să vorbească blajin şi stăruitor.

Blackthorne se întoarse şi-şi concentră atenţia asupra navei. Porni. Dell'Aqua îl aşteptă pînă ajunse lîngă el şi plecă iar.

Blackthorne îl văzu pe Ferriera părăsind duneta şi înaintînd de-a lungul punţii principale, cu pistoalele în cingătoare şi floreta la şold. Rodrigues îl privea, cu mîna dreaptă pe patul puştii cu ţeavă lungă. Pesaro şi zece marinari erau deja pe debarcader, sprijinindu-se în muschetele cu baionetă. Iar umbra lungă a stîlpului ajungea aproape pînă la el.

O, Doamne, dac-aş avea o pereche de pistoale, zece lupi de mare grozavi şi un tun, gîndi el, în timp ce distanţa se reducea necruţător. O, Doamne, numai să nu fiu făcut de ocară...

— Bună seara, Eminenţă, spuse Ferriera, în timp ce ochii lui îl priveau doar pe Blackthorne. Deci engle...

— Bună seara, căpitane general. Dell'Aqua arătă furios spre stîlp. A fost ideea ta ?

— Da, Eminenţă.

— Du-te înapoi la bordul navei dumitale !

— Aceasta este o hotărîre militară.

— *Du-te înapoi la bordul navei dumitale !*

— *Nu !* Pesaro ! Imediat nostromul şi grupul de oameni cu baionete de pe ţărm se pregătiră de atac şi înaintară spre Blackthorne. Ferriera îşi scoase pe nesimţite pistolul. Deci, englezule, ne întîlnim din nou.

— Nu mă încîntă deloc.

Sabia lui Blackthorne ieşi din teacă. O ţinea stîngaci, cu ambele mîini, mînerul rupt rănindu-l.

— În seara asta o să te încînte iadul, spuse Ferriera răguşit.

— Dacă ai avea cît de cît curaj, ai lupta, ca de la bărbat la bărbat. Dar tu nu eşti bărbat, eşti un laş, un laş spaniol, fără pic de vlagă-n tine !

— Dezarmaţi-l ! ordonă Ferriera.

Imediat cei zece oameni înaintară cu baionetele îndreptate spre el. Blackthorne se trase înapoi, dar fu înconjurat. Baionetele îi căutau picioarele şi el lovi cu putere pe unul

din ei, dar în timp ce omul se retrăgea, un altul îl atacă pe la spate. Atunci dell'Aqua se dezmetici şi strigă :

— Puneţi armele jos ! Vă poruncesc să vă opriţi !

Marinarii erau înfierbîntaţi. Toate muschetele erau îndreptate asupra lui Blackthorne, care stătea încolţit şi neajutorat, cu sabia ridicată.

— Înapoi, cu toţii, strigă dell'Aqua. Înapoi ! Înapoi, pentru Dumnezeu ! Ce sînteţi, animale ?

Ferriera spuse :

— Îl vreau pe omul acesta !

— Ştiu, şi eu ţi-am spus deja că nu poţi să-l ai ! Ţi-am spus-o şi ieri şi astăzi ! Eşti surd ? Doamne, dă-mi răbdare ! Porunceşte oamenilor tăi să meargă pe navă !

— Eu îţi poruncesc dumitale să faci stînga-mprejur şi să pleci de aici !

— Tu îmi porunceşti *mie* ?

— Da, îţi ordon ! Eu sînt căpitan general, guvernator de Macao, comandantul armatelor Portugaliei din Asia şi omul acesta e o ameninţare pentru stat, pentru biserică, pentru Corabia Neagră şi pentru Macao !

— Jur în faţa lui Dumnezeu că am să te excomunic pe tine şi tot echipajul tău dacă omul acesta e rănit. Mă auzi ce-ţi spun ? Dell'Aqua se răsuci spre oamenii cu muschete, care bătură-n retragere speriaţi. În afară de Pesaro. care stătea neclintit, sfidător, cu pistolul slobod în mînă, aşteptînd ordinul lui Ferriera. Urcaţi-vă la bordul acelei nave şi daţi-vă la o parte din cale !

— Faci o greşeală, tună Ferriera. El e o *ameninţare !* Eu sînt comandant militar în Asia şi spun...

— Asta e o problemă bisericească, nu o decizie mili...

Blackthorne era uluit, abia mai putea să gîndească sau să vadă, iar capul îi plesnea din nou de durere. Totul se întîmplase atît de iute: întîi păzit, apoi trădat şi dat pe mîna inchiziţiei care acum îl apăra — totul era fără nici o noimă.

Ferriera strigă :

— Te previn din nou ! Dumnezeu mi-e judecător, dumneata faci o greşeală şi am să dau de ştire la Lisabona !

— Între timp, ordonă oamenilor tăi să meargă pe navă, altfel am să te înlocuiesc şi n-ai să mai fii căpitan general al Corabiei Negre !

— N-ai puterea asta !

— Dacă nu ordoni *imediat* oamenilor tăi să meargă la bord şi să-l lase pe englez nevătămat, te declar excomunicat, pe tine şi pe oricine te slujeşte, şi te blestem, în numele Domnului, pe tine şi pe toţi care îţi execută ordinele !

— Pentru Dumnezeu... Ferriera se opri. Nu se temea pentru el însuşi, dar acum Corabia Neagră era ameninţată şi el ştia că mai tot echipajul are să-l părăsească, dacă nu se supune. Pentru o clipă se gîndi să-l împuşte pe preot, dar asta n-ar fi îndepărtat blestemul. Aşa că cedă. Foarte bine... înapoi la bord, toată lumea ! Misiunea s-a terminat !

Ascultători, oamenii se răspîndiră, bucuroşi să fie departe de urgia preotului. Blackthorne era încă năuc, întrebîndu-se dacă nu cumva capul nu-i juca vreo festă. Apoi, în învălmăşeală, ura lui Pesaro izbucni. El luă o puşcă şi ochi. Dell'Aqua observă gestul furiş şi păşi în faţă, ca să-l apere pe Blackthorne cu propriu-i trup. Pesaro apăsă pe trăgaci, dar, în clipa aceea, săgeţile-l străpunseră, pistolul se descărcă, fără să rănească pe nimeni, şi el se prăbuşi urlînd.

Blackthorne se răsuci şi văzu că şase din arcaşii lui Kiyama aveau deja alte săgeţi în arcuri. Michael era lîngă ei. Ofiţerul vorbi răstit. Pesaro scoase un ultim ţipăt, mădularele i se contorsionară şi muri.

Cînd vorbi, rupînd tăcerea, Michael tremura.

— Ofiţerul spune că-i pare rău, dar i-a fost teamă pentru viaţa Părintelui Superior.

Michael se ruga lui Dumnezeu să-l ierte că dăduse semnalul să tragă. Dar Pesaro fusese prevenit, îşi zise. Şi datoria mea este să veghez ca poruncile Părintelui Superior să fie ascultate, ca viaţa lui să fie apărată, ca asasinii să fie omorîţi şi nimeni să nu fie excomunicat.

Dell'Aqua era în genunchi lîngă cadavrul lui Pesaro. Făcu semnul crucii şi spuse cuvintele sacre. Portughezii din jurul lui îi priveau pe samurai, aşteptînd cu nerăbdare ordinul să-i omoare pe ucigaşi. Ceilalţi din oamenii lui Kiyama plecau în grabă din poarta misiunii unde rămăseseră, iar o mulţime de samurai în gri venea puhoi de lîngă galeră să cerceteze ce se întîmplase. Deşi era aproape orb de furie, Ferriera ştia că nu-şi putea permite să lupte.

— Toată lumea înapoi pe navă ! Aduceţi cadavrul lui Pesaro !

Ursuzi, cei din grupul de pe țărm începură să-i îndeplinească ordinul.

Blackthorne coborî sabia, dar n-o băgă în teacă. Zăbovi uluit, așteptîndu-se la un vicleșug, așteptînd să fie prins și tîrît pe corabie.

Pe dunetă Rodrigues spuse încet :

— Fiți gata pentru respingerea dușmanului, dar cu băgare de seamă, pentru Dumnezeu ! Imediat oamenii se furișară la posturile de luptă. Acoperiți-l pe căpitanul general ! Pregătiți barcazul...

Dell'Aqua se ridică și se întoarse spre Ferriera, care stătea arogant lîngă pasarelă, gata să-și apere nava.

— Ești răspunzător pentru moartea acestui om, șuieră Părintele Superior. Fanatismul tău, setea ta de răzbunare și...

— Înainte de a spune ceva în public, ceva ce s-ar putea să regreți, Eminență, ar fi mai bine să te gîndești mai atent, îl întrerupse Ferriera. M-am plecat în fața poruncii dumitale, deși știu, ți-o jur, că faci o greșeală cumplită. Ai auzit că am ordonat oamenilor mei să se întoarcă ! Pesaro dumitale nu ți-a dat ascultare, nu mie, și adevărul e că dumneata ești răspunzător, dacă e să fie cineva. Dumneata ne-ai oprit, pe el și pe noi, să ne facem datoria. Englezul acesta ne este dușman ! A fost o hotărîre militară, pentru Dumnezeu ! Am să dau de veste la Lisabona.

Cercetă cu privirea pregătirile de luptă de pe nava sa și samuraii care se apropiau.

Rodrigues se mutase pe puntea principală, lîngă pasarelă.

— Căpitane general, cu refluxul și cu vîntul ăsta, nu pot să ies în larg.

— Pregătește barcazul să ne remorcheze, dacă e nevoie.

— Am înțeles.

Ferriera strigă la marinarii care-l aduceau pe Pesaro să se grăbească. În scurt timp erau toți înapoi pe navă. Oamenii trecură la tunuri, deși aproape pe nesimțite, și fiecare avea lîngă el două muschete. Samuraii se îngrămădiseră pe debarcader, în stînga și în dreapta, dar nu făcură nici o mișcare fățișă să intervină.

Aflîndu-se încă pe debarcader, Ferriera îi spuse poruncitor lui Michael :

— Zi-le să se împrăştie ! Nu e nici un necaz aici, nu au nimic de făcut. A fost o greşeală, dar au avut dreptate să-l omoare pe nostrom. Spune-le să plece.

Nu-i făcea nici o plăcere s-o recunoască şi ar fi vrut să-i omoare pe toţi, dar simţea aproape fizic primejdia pe debarcader şi nu mai avea altă cale, decît să se retragă.

Michael făcu precum i se poruncise. Ofiţerii nu se mişcară.

— Aţi face mai bine să plecaţi, Eminenţă, spuse Ferriera cu asprime, dar cu asta încă nu s-a terminat, o să regretaţi că l-aţi salvat !

Şi dell'Aqua simţea tensiunea ce mocnea în jur, dar pe el nu-l atingea. Făcu semnul crucii, spuse o scurtă binecuvîntare, apoi le întoarse spatele şi porni.

— Haide, pilotule !

— De ce mă lăsaţi să plec ? îl întrebă Blackthorne, încă neîndrăznind să-şi creadă ochilor, durerea de cap înnebunindu-l.

— Haide, pilotule !

— Dar de ce mă lăsaţi să plec ? Nu înţeleg.

— Nici eu, spuse Ferriera. Şi eu aş vrea să ştiu *adevăratul* motiv, Eminenţă. Nu mai este el o ameninţare pentru noi şi pentru biserică ?

Dell'Aqua îl privi lung. Da, voia el să spună, ca să şteargă zîmbetul obraznic de pe chipul înfumuratului din faţa lui. Dar ameninţarea cea mare este războiul care bate la uşă şi nu ştiu cum să cîştig ceva timp pentru tine şi cincizeci de ani pentru Corabia Neagră şi nici pe cine să aleg : pe Toranaga sau pe Ishido. Tu nu înţelegi nimic din problemele noastre, Ferriera, nici miza pusă în joc, nici cît de şubredă este poziţia noastră aici, nici pericolele.

— Te rog, senior Kiyama, mai gîndeşte-te. Te sfătuiesc să-l alegi pe seniorul Toranaga, îi spusese ieri *daimyo*-ului, folosindu-l pe Michael ca tălmaci, neavînd încredere în propria lui japoneză, care nu era din cale afară de bună.

— Acesta este un amestec neîntemeiat în trebile japoneze şi dincolo de jurisdicţia voastră. Şi, totodată, barbarul trebuie să moară.

Dell'Aqua îşi folosise toată abilitatea diplomatică, dar Kiyama fusese de neclintit şi refuzase să se angajeze cu ceva, sau să-şi schimbe poziţia. Apoi, în dimineaţa asta,

cînd se dusese la Kiyama să-i spună că englezul, cu voia Domnului, era ca legat de mîini și de picioare, apăruse un licăr de speranță.

— M-am gîndit la ce-ați spus, îi zisese Kiyama. Eu n-am să mă aliez cu Toranaga. Pînă la bătălie am să-i cîntăresc cu mare luare aminte pe cei doi adversari. La timpul potrivit am să aleg. Iar acum sînt de acord să-l las pe barbar să plece... nu din pricina a ceea ce mi-ați spus, ci pentru doamna Mariko, spre a o cinsti... și pentru că Anjin-san este *samurai*...

Ferriera încă se uita lung la el.

— Englezul nu mai este o amenințare ?

— Călătorie bună, căpitane general, și succes. Pilotule, te duc la galera ta... Nu te simți bine ?

— Ă... capul... cred că explozia... Mă lăsați, într-adevăr, să plec ? De ce ?

— Pentru că doamna Maria, doamna Mariko, ne-a rugat să te apărăm.

Dell'Aqua se porni iar.

— Dar acesta nu e un motiv ! N-ați face-o doar pentru că v-a rugat ea.

— Și eu zic la fel, spuse Ferriera. Apoi strigă : Eminență, de ce nu-i spui tot adevărul ?

Dell'Aqua nu se opri. Blackthorne începu să-l urmeze, dar nu se întoarse cu spatele spre fregată, așteptîndu-se încă la o înșelăciune.

— N-are nici o noimă. Știți că am de gînd să vă distrug. Am să vă iau Corabia Neagră.

Ferriera rîse disprețuitor.

— Cu ce, englezule ? *Tu nu mai ai nici o navă !*

— Ce vrei să spui ?

— Nu mai ai nici o navă. S-a terminat cu ea. Dacă nu era așa, nu te-aș fi lăsat niciodată să pleci, indiferent cu ce ar fi amenințat Eminența sa.

— Nu e adevărat...

Prin ceața ce-i învăluise mintea, Blackthorne îl auzi pe Ferriera spunînd-o din nou, rîzînd mai tare și adăugînd ceva despre un accident și despre mîna Domnului și că „nava ta a ars pînă la chilă, așa că acum tu n-o să mai faci nici un rău navei *mele*, deși ești încă eretic și dușman

şi o ameninţare pentru credinţă". Apoi îl văzu pe Rodrigues clar, mila i se citea pe chip, şi buzele lui rostiră .

— Da, englezule, e adevărat.

— Nu e adevărat, nu poate fi adevărat.

Apoi preotul inchizitor spuse de la un milion de leghe depărtare :

— Am primit un mesaj, în dimineaţa asta, de la părintele Alvito. Se pare că un cutremur a provocat un val de flux şi valul...

Dar Blackthorne nu mai asculta. Mintea-i urla : Nava ta s-a dus, ai lăsat-o să se scufunde, nava ta e moartă, nu mai ai nici o navă, nici o navă...

— Nu e adevărat ! Mînţiţi, nava mea e într-un port bun şi păzită de patru mii de oameni. E în siguranţă !

Cineva spuse : Dar nu şi de Dumnezeu.

Apoi inchizitorul vorbi din nou :

— Valul de flux ţi-a înclinat nava. Ei zic că lămpile cu ulei de pe punte s-au răsturnat şi focul s-a întins. Corabia ta este distrusă...

— Minciuni ! Veghea de pe punte ce făcea ? Totdeauna există veghe pe navă ! E cu neputinţă ! strigă el, dar, într-un fel, ştia că nava fusese preţul vieţii lui.

— Ai încurcat-o, englezule, îl întărîta Ferriera. Ţi s-au tăiat toate punţile. Rămîi aici pentru totdeauna şi niciodată n-o să găseşti un loc pe una din navele noastre. Te-ai împotmolit pentru totdeauna...

Vorbele nu mai conteneau, era un torent fără sfîrşit şi el se scufunda. Apoi ochii i se limpeziră. Auzi ţipătul pescăruşilor şi simţi mirosul ţărmului, îl văzu pe Ferriera, îşi privi duşmanul şi ştiu că totul era o minciună ca să-l scoată din minţi. O ştia cu siguranţă şi mai ştia că preoţii făceau parte din complot.

— Să te ia dracu ! strigă el şi, ca prin vis, se năpusti asupra lui Ferriera cu sabia ridicată.

Fu prins cu uşurinţă, i se luară săbiile şi fu dus între doi samurai în gri, străjuit de toţi ceilalţi, pînă la schela de bord a galerei, unde i se înapoiară săbiile şi-l lăsară să plece.

Auzea şi vedea ca prin ceaţă, creierul abia dacă-i mai lucra din cauza durerii, dar era sigur că totul fusese un şiretlic ca să-l scoată din minţi.

— Ajutaţi-mă, se rugă, să m-ajute careva.

Apoi Yabu fu lîngă el, şi Vinck, şi vasalii lui, şi nu mai deosebea limbile. Îl conduseră pe galeră, Kiri se afla pe acolo, pe undeva, şi Sazuko, un copil ţipa în braţele slujnicei, iar pe punte se-ngrămădeau rămăşiţele garnizoanei samurailor în maro, vîslaşi şi marinari.

Se simţea miros de sudoare. Sudoarea fricii. Yabu vorbea cu el. Şi Vinck. Îi trebui mult timp să se concentreze.

— Pilotule, pentru Dumnezeu, de ce te-au lăsat să pleci ?

— Eu... ei...

Cuvintele nu se lăsau rostite.

Apoi se trezi, nici el nu ştia cum, pe dunetă, iar Yabu îi poruncea căpitanului să iasă în larg înainte ca Ishido să-şi schimbe hotărîrea şi să nu le mai dea drumul, şi înainte ca samuraii în gri de pe chei să se răzgîndească şi să nu mai lase galera să plece, şi-i spunea căpitanului să meargă cu toată viteza spre Nagasaki... iar Kiri zicea :

— Îmi pare rău, Yabu-sama, te rog, mai întîi la Yedo, trebuie să mergem la Yedo...

Ramele navei de pescaj mic desprinseră galera de la debarcader, împingînd împotriva refluxului şi a vîntului, şi ieşiră în larg, pescăruşii ţipînd în urma lor. Blackthorne se smulse din buimăceala lui atît cît să spună coerent :

— Nu. Iertaţi-mă. Mergem Yokohama. Trebuie Yokohama.

— Mai întîi la Nagasaki, să facem rost de oameni, Anjin-san, înţelegi ? E important. Mai întîi oameni ! Avem un plan, spuse Yabu.

— Nu. Mergem Yokohama. Nava mea... nava mea în primejdie.

— Ce primejdie ? întrebă Yabu.

— Creştinii spun... spun foc.

— Ce ? !

— Pentru Dumnezeu, pilotule, ce nu e-n regulă ? strigă Vinck.

Blackthorne arătă cu brațul tremurînd spre *lorcha.*

— Mi-au spus... mi-au spus că *Erasmus* s-a dus, Johann... Nava noastră s-a dus... a ars. Apoi izbucni : O, Doamne, fă ca totul să fie o minciună !

Cartea a șasea

Capitolul 60

Stătea în apa nu foarte adîncă şi privea scheletul carbonizat al navei sale, împotmolită şi răsturnată la şaptezeci de iarzi de ţărm, spălată de brizanţii mici ; catargele, punţile, totul fusese distrus, în afară de chilă şi crevacele aţintite spre cer.

— Maimuţele au încercat s-o tragă la mal, spuse Vinck posomorît.

— Nu. Fluxul a dus-o acolo.

— Pentru Dumnezeu, de ce spui asta, pilotule ? Dacă se întîmplă să-ţi ia foc nava şi ai un nenorocit de ţărm în preajmă, o tragi la mal ca să te lupţi cu el acolo ! Doamne, pînă şi ticăloşii ăştia împuţiţi o ştiu ! Vinck scuipă pe nisip. Nu trebuia s-o laşi pe mîinile lor. Ce o să facem acum ? Cum o să ajungem acasă ? Trebuia s-o laşi în siguranţă la Yedo şi pe noi la fel, cu „eţii" noştri.

Tînguirea din glasul lui Vinck îl irita pe Blackthorne. Tot ce era legat de Vinck îl scotea acum din sărite. De trei ori, în ultima săptămînă, cînd jelaniile, bocetele şi acuzaţiile deveniseră prea din cale afară, fusese aproape gata-gata să le ordone vasalilor lui să-l înjunghie pe neobservate pe Vinck şi să-l arunce peste bord, ca să pună capăt chinurilor lui. Dar de fiecare dată îşi domolise furia şi alergase ba sus, ba jos, ca să-l caute pe Yabu. Lîngă Yabu, Vinck nu mai scotea nici un sunet, stătea smirnă în faţa lui de frică şi avea şi de ce. Pe galeră îi fusese uşor să se stăpînească, dar acum nu mai putea.

— Probabil că au tras-o la mal, Johann, spuse el cu lehamite.

— Pun prinsoare că ticăloşii au tras-o la mal ! Dar n-au stins focul, lua-i-ar dracu pe toţi ! Nu trebuia să-i laşi deloc pe japonezi pe navă, maimuţe împuţite şi ticăloase...

Blackthorne nu-l mai asculta şi-şi concentră gîndurile asupra galerei. Fusese ancorată la debarcader, cu vînt din pupa, lîngă satul Yokohama. Şoproanele regimentului de

muschete încă împînzeau plaja şi colinele, bărbaţii făceau instrucţie, se grăbeau, iar neliniştea se simţea pretutindeni. Era o zi caldă, însorită şi adia un vînt plăcut. Simţi o undă de parfum de mimoze. Le vedea pe Kiri şi pe doamna Sazuko la pupa, stînd de vorbă sub umbrelele portocalii şi se întrebă dacă parfumul nu venea de la ele. Apoi îşi aruncă privirile spre Yabu şi Naga, care se plimbau în sus şi-n jos pe debarcader, Naga vorbind şi Yabu ascultînd, amîndoi foarte încordaţi. Apoi îi văzu îndreptîndu-şi ochii spre el. Le observă neliniştea.

Cînd, în urmă cu două ore, galera ocolise promontoriul, Yabu îi spusese

— De ce să mergi să priveşti mai de-aproape, Anjin-san ? Nava e moartă, *neh* ? Totul e terminat. Mergem la Yedo ! Ne pregătim de război. Acum nu e timp.

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Puţin. Apoi Yedo. Vă rog.

— Mergem la Yedo ! Nava e moartă... terminată. *Neh* ?

— Dumneata vrei, dumneata pleci. Eu înot.

— Aşteaptă. Nava moartă, *neh* ?

— Iertaţi-mă, vă rog, oprim. Apoi Yedo.

În cele din urmă, Yabu încuviinţase şi trăseseră la debarcader, iar Naga le ieşise în întîmpinare.

— Îmi pare rău, Anjin-san. *Neh* ? îi spusese Naga cu ochii împăienjeniţi de nesomn.

— Da, îmi pare rău. Ce întîmplat ?

— Îmi pare rău, nu ştiu. Nu, *honto*. Eu n-am fost aici, înţelegi ? Mi s-a poruncit să merg cîteva zile la Mishima. Cînd m-am întors, oamenii au spus c-a fost cutremur noaptea... totul s-a întîmplat noaptea, înţelegi ? Ştii cuvîntul „cutremur", Anjin-san ?

— Ştiu. Da. Te rog, mai departe.

— Cutremur mic. Noaptea. Unii spun c-a venit un val de flux, alţii spun că nu un val de flux, ci doar un val mare, un val de furtună. A fost furtună în noaptea aceea, *neh* ? Un *tai-fun* mic. Înţelegi cuvîntul *tai-fun* ?

— Da.

— O, îmi pare rău. A fost o noapte foarte întunecoasă. Ei zic că a venit un val mare şi că lămpile de pe punte s-au spart. Nava a luat foc, *neh* ? Totul a luat foc, repede, foarte...

— Dar străjile, Naga-san ? Unde oamenii de pe punte ?

— A fost foarte întuneric. Focul a fost foarte iute, înțelegi ? Îmi pare rău. *Shigata ga nai, neh?* adăugase el încurajator.

— Unde oamenii de pe punte, Naga-san ? Eu lăsat strajă. *Neh ?*

— Cînd m-am întors, o zi mai tîrziu, mi-a părut foarte rău, *neh ?* Nava distrusă, încă mai ardea acolo, la apă mică, lîngă țărm. Am adunat toți oamenii de pe corabie și toate patrulele de țărm din noaptea aceea. Le-am cerut să raporteze. Nimeni nu știe limpede ce s-a întîmplat. Chipul lui Naga se întunecase. Le-am cerut să salveze... să aducă tot ce se putea, înțelegi ? Totul. Totul e acum acolo, în tabără. Arătase spre platou. Sub pază. Cu străjile mele. Apoi i-am condamnat la moarte și am alergat înapoi la Mishima să-i dau de veste seniorului Toranaga.

— Pe toți ? Pe toți la moarte ?

— Da, nu și-au îndeplinit datoria.

— Ce a spus seniorul Toranaga ?

— A fost foarte mînios. Pe bună dreptate, *neh ?* Am cerut să-mi fac *seppuku.* Seniorul Toranaga nu mi-a dat voie. Eheei ! Seniorul Toranaga a fost foarte mînios, Anjin-san. Naga își fluturase mîna de jur-împrejurul țărmului. Tot regimentul în dizgrație, Anjin-san. Toți. Toți ofițerii superiori de aici în dizgrație, Anjin-san. Trimiși la Mishima. Cincizeci și opt deja și-au făcut *seppuku.*

Blackthorne cumpănise în minte cifra și voise să strige : „Nici cinci mii, nici cincizeci de mii nu pot să înlocuiască pierderea navei mele !"

— Rău, rostise gura lui. Da, foarte rău.

— Da. Ma bine să mergem la Yedo. Astăzi. O să fie război, azi, mîine, poimîine. Îmi pare rău.

Apoi, pentru cîteva clipe, Naga se cufundase într-o discuție aprinsă cu Yabu, iar Blackthorne, cu mintea încețoșată și urînd cuvintele care sunau dezgustător, urîndu-l pe Naga, pe Yabu și pe toți, abia îl putuse urmări pe Naga, totuși nu-i scăpase stingherеala crescîndă a lui Yabu. Naga se întorsese din nou spre el și, încheind discuția, spusese încurcat :

— Îmi pare rău, Anjin-san. N-am putut să fac nimic mai mult. *Honto, neh ?*

Cu un efort, Blackthorne încuviințase din cap.

— *Honto. Domo,* Naga-san. *Shigata ga nai.*

Se scuzase şi plecase de lîngă ei, îndreptîndu-se spre nava sa, ca să fie singur, nemaiavînd încredere în sine că-şi va stăpîni mînia ce-l scotea din minţi, ştiind că nu mai putea să facă nimic, că n-o să afle niciodată nimic mai mult din cele întîmplate şi că, oricare era adevărul, el îşi pierduse nava, preoţii izbutiseră cumva, cu bani, cu vorbe dulci, sau cu ameninţări, să găsească oameni pentru acest sacrilegiu odios. Plecase de lîngă Yabu şi Naga, mergînd încet şi drept, dar înainte de a ajunge la capătul debarcaderului, Vinck ţîşnise după el şi-l rugase să nu-l lase acolo. Văzîndu-i frica dezgustătoare, îi îngăduise să-l urmeze. Dar nu-şi mai bătuse capul cu el.

Apoi, dintr-o dată, mai departe, pe ţărm, dăduseră de tigvele înspăimîntătoare. Erau mai mult de o sută, înfipte în ţepuşe ; de pe debarcader nu se văzuseră din cauza dunelor. Cînd se apropiară, pescăruşii se înălţară într-un nor alb, asurzitor şi, după ce ei trecură, se lăsară la loc, ca să-şi continue împărţirea prăzii.

Acum el cerceta scheletul navei, un gînd obsedîndu-l : Mariko întrevăzuse adevărul şi-l spusese în taină lui Kiyama sau preoţilor : „Fără corabia sa, Anjin-san n-are nici o putere împotriva bisericii. Vă rog să-l lăsaţi în viaţă, să distrugeţi doar nava..."

O auzea spunînd-o. Ea a avut dreptate. Era o soluţie atît de simplă pentru catolici. Da, dar oricare din ei s-ar fi putut gîndi la acelaşi lucru. Cum s-au strecurat, însă, printre cei patru mii de oameni ? Pe cine au mituit ? Cum?

Nu mai are importanţă pe cine. Sau cum. Ei au cîştigat.

Dumnezeu să-mi ajute, dar fără navă sînt un om mort. Nu pot să-i fiu de folos lui Toranaga şi războiul lui o să ne înghită pe toţi.

— Sărmană corabie, spuse el. Iartă-mă... e aşa de trist să mori în zadar. După atîta amar de drum.

— Ce ? spuse Vinck.

— Nimic, zise el. Sărmană corabie, iartă-mă. Acesta n-a fost niciodată tîrgul meu cu ea sau cu altcineva. Biata Mariko. Fie iertată şi ea.

— Ce ai zis, pilotule ?

— Nimic. Mă gîndeam doar cu voce tare.

— Ai spus ceva. Pentru Dumnezeu, te-am auzit spunînd ceva !

— Pentru Dumnezeu, taci odată !

— Ce ? Să tac, da ? Să rămînem cu scîrbele astea tot restul vieţii ?! Da ?

— Da !

— O să ne tîrîm tot restul zilelor noastre în patru labe în faţa capetelor ăstora împuţite de păgîni blestemaţi ! Şi ei nu vorbesc decît despre război, război şi iar război ? Da ?

— Da !

— Da, nu-i aşa ? Tot trupul lui Vinck tremura şi Blackthorne era cu ochii-n patru. E vina ta. Tu ai spus să venim în Japonii, iar noi am venit. Te-ai gîndit cîţi au murit pînă aici ? Tu eşti vinovatul !

— Da. Îmi pare rău, dar ai dreptate !

— Îţi pare rău, pilotule ? Cum o să ne-ntoarcem acasă ? Asta e treaba ta, bătu-o-ar Dumnezeu, să ne duci acasă ! Cum ai de gînd s-o faci ? Zi-i !

— Nu ştiu. O să ajungă aici una din navele noastre, Johann. Trebuie doar să aşteptăm încă...

— Să aşteptăm ? Cît ? Cinci ani blestemaţi, douăzeci ? Tu singur ai spus că *acum* toţi împuţiţii ăştia sînt în război ! Mintea lui Vinck o luă razna. Ei au să ne taie capetele şi au să le pună în ţepuşe ca pe alea de acolo şi-or să ne mănînce păsările... Un rîs dement îl cutremură şi-şi duse mîna în cămaşa zdrenţuită. Blackthorne văzu plăselele pistolului. I-ar fi fost uşor să-l trîntească pe Vinck la pămînt şi să-i ia pistolul, dar nu făcu nimic să se apere. Vinck îi flutură pistolul pe sub nas, dansînd în jurul lui cu o veselie dementă, delirantă. Blackthorne aşteptă fără să se teamă, dorind glonţul, apoi Vinck o luă la fugă pe plajă, pescăruşii zburînd din calea lui într-un nor de pene şi ţipete. Vinck alergă năuc cam vreo sută de paşi, iar în cele din urmă se prăbuşi pe spate ; picioarele încă i se mai zbăteau, mîinile îi fluturau şi rostea tot felul de obscenităţi. După o clipă se întoarse pe burtă, scoase un ultim ţipăt cu faţa spre Blackthorne şi rămase ţeapăn. Se făcu tăcere.

Cînd Blackthorne ajunse lîngă Vinck, pistolul era îndreptat asupra lui, ochii holbaţi într-o ură dementă, dinţii dezveliţi. Vinck era mort.

Blackthorne îi închise ochii, îl ridică şi, cu el în cîrcă, plecă înapoi spre galeră. Samuraii veneau în fugă spre el, cu Yabu şi Naga în frunte.

— Ce s-a întîmplat, Anjin-san ?

— A înnebunit.
— Chiar așa ? E mort ?
— Da. Mai întîi înmormîntare, apoi Yedo. E-n ordine ?
— *Hai.*

Blackthorne trimise după o lopată, îi rugă să-i dea puțin răgaz și-l îngropă pe Vinck pe o costișă, la care nu ajungea apa și care dădea spre epavă. Rosti o rugăciune deasupra gropii și puse o cruce făcută din două bucăți de lemn de plută. Era atît de ușor să spună acele rugăciuni. Le spusese de prea multe ori. Numai în această călătorie, de cînd plecaseră din Olanda, le zisese de peste o sută de ori pentru propriul lui echipaj. Dintre toți, doar Baccus van Nekk și musul Croocq supraviețuiseră ; ceilalți veniseră de pe celelalte nave : Salamon, mutul, Jan Roper, Sonk, bucătarul, Ginsel, velarul. Cinci corăbii și patru sute nouăzeci și șase de oameni, toți morți, în afară de noi șapte. Și pentru ce ?

Să faci înconjurul pămîntului ? Să fii primul ?

— Nu știu, spuse el spre mormînt, dar acum totul s-a sfîrșit. *Sayonara*, Johann.

Apoi intră în mare și înotă gol ca să se „purifice". Le spusese lui Naga și Yabu că acesta era obiceiul la ei, după înmormîntarea unui om din echipaj. Căpitanul trebuia să se ocupe personal, dacă nu mai era altcineva și marea făcea purificarea, în fața lui Dumnezeu, care era un Dumnezeu creștin, dar nu chiar același cu Dumnezeul creștin iezuit.

Se agăță de una din crevacele navei și văzu că deja începuseră să se strîngă ciorchine tot felul de crustacee, iar la trei stînjeni dedesubt, nisipul acoperise chila. Curînd marea avea să-și revendice corabia și ea avea să dispară. Privi fără nici un țel în jur. Nimic de salvat, își spuse, neașteptîndu-se la nimic.

Înotă spre țărm. Cîțiva dintre vasalii săi îl așteptau cu haine curate. Se îmbrăcă, își puse săbiile la cingătoare și porni înapoi. Lîngă debarcader, unul din vasalii săi arăta ceva cu mîna.

— Anjin-san !

Un porumbel călător, urmărit de un uliu, zbura îndreptîndu-se cu disperare spre adăpostul hulubăriei de acasă, din sat. Aceasta era în podul celei mai înalte clădiri, ce se afla ceva mai în spate, nu departe de țărm, pe un mic tăpșan. Cînd nu mai erau nici o sută de iarzi pînă la hulu-

bărie, uliul ce se afla sus, deasupra prăzii, își strînse aripile și plonjă fulgerător. Izbitura fu urmată de un nor de pene, dar nu fu perfectă. Porumbelul căzu țipînd, ca rănit de moarte, pînă aproape de pămînt, dar își reveni și zbură spre casă. Se strecură printr-o deschizătură în hulubărie, la adăpost. Uliul era foarte aproape în urma lui, țipînd furios. Toată lumea aplaudă, în afară de Blackthorne. Nici măcar tenacitatea și curajul porumbelului nu-l impresionară. Nu-l mai impresiona nimic.

— Strașnic, *neh ?* spuse unul din vasalii săi, încurcat de împietrirea stăpînului său.

— Da.

Blackthorne se întoarse la galeră, unde se aflau Yabu, doamna Sazuko, Kiri și căpitanul. Totul era pregătit.

— Yabu-san, *ima* Yedo *ka ?* întrebă.

Dar Yabu nu-i răspunse și nimeni nu-l băgă în seamă. Toți ochii erau îndreptați spre Naga, care se grăbea către sat. Un dresor de porumbei îi ieși în întîmpinare dintr-o casă. Naga rupse sigiliul și citi foaia de hîrtie : „Galera și toți de la bord să rămînă la Yokohama pînă sosesc". Era semnată : Toranaga.

* * *

Dis-de-dimineață, cînd soarele abia răsărise, cavaleria trecu în goană muchea dealului. Mai întîi veneau cei cincizeci de călăreți și cercetași din avangarda condusă de Buntaro, urmau purtătorii de steaguri, apoi Toranaga. După el venea grosul trupelor de război, sub comanda lui Omi. În urma lor era părintele Alvito Tsukku-san cu zece acoliți, într-un grup compact, iar, după ei, o mică ariergardă, printre care și vînătorii cu șoimi pe pumnii înmănușați, toți cu capișoane pe cap, în afară de un imens uliu porumbar cu ochi galbeni. Toți samuraii erau puternic înarmați, purtau cămăși de zale și armuri de luptă pentru cavalerie.

Toranaga călărea dezinvolt, cu sufletul despovărat acum, arătînd ca un alt om, mai puternic, și bucuros că se afla la sfîrșitul călătoriei. Trecuseră două zile și jumătate de cînd trimisese poruncă lui Naga să țină galera la Yokohama și de cînd plecase din Mishima în acest marș forțat. Veniseră foarte repede, înlocuind caii cam la fiecare douăzeci de *ri*. La un popas, unde n-au fost cai de

schimb, samuraiul, care avea această însărcinare, a fost înlocuit, leafa lui dată altuia, iar el a fost poftit să-şi facă *seppuku,* sau să se radă în cap şi să se facă preot. Samuraiul a ales moartea.

Neghiobul fusese prevenit, gîndi Toranaga, tot Kwanto-ul e sub arme şi pe picior de război. Totuşi, omul acela n-a fost o pierdere în zadar, îşi spuse. Cel puţin, vestea o să zboare peste tot cuprinsul ţinuturilor mele şi n-o să mai fie nici o întîrziere fără rost.

Totuşi sînt atît de multe de făcut, gîndi, mintea clocotindu-i de fapte, planuri şi contraplanuri. Peste patru zile va fi *ziua cea mare,* cea de a douăzeci şi doua zi a lunii a opta, luna pentru privitul Lunii. Astăzi, la Osaka, trimisul curţii, Ogaki Takamoto, se va duce, în mod oficial, la Ishido şi-l va anunţa cu regret că vizita Fiului Cerului la Osaka a trebuit să fie amînată cu cîteva zile din motive de sănătate.

Fusese atît de uşor să obţină amînarea. Deşi Ogaki era prinţ de al şaptelea rang şi se trăgea din împăratul Go-Shoko, al cincizeci şi nouălea din dinastie, era strîmtorat ca toţi membrii curţii imperiale. Curtea nu avea nici un venit al ei propriu. Numai samuraii aveau venituri şi, de sute de ani, curtea trebuia să trăiască dintr-un stipendiu — totdeauna subţire şi controlat cu grijă — acordat de *shōgun, kampaku,* sau junta de guvernămînt a zilei. Aşa că Toranaga acordase, cu umilinţă şi mare grijă, zece mii de *koku* anual lui Ogaki, prin intermediari, spre a fi daţi rudelor nevoiaşe, aşa cum dorea Ogaki însuşi, spunînd cu smerenia cuvenită că, fiind un Minowara şi, ca atare, şi el descendent din Go-Shoko, era încîntat să-i fie de ajutor şi nădăjduia că Înălţimea sa va avea grijă de preţioasa-i sănătate în clima atît de înşelătoare de la Osaka, mai cu seamă în jurul zilei de douăzeci şi doi.

Bineînţeles, n-avea nici o garanţie că Ogaki îl putea convinge sau nu pe Înălţimea sa, dar Toranaga presupusese că sfetnicii Fiului Cerului sau Fiul Cerului însuşi ar fi fost bucuroşi de o scuză pentru amînare, sperînd ca, în cele din urmă, vizita să fie anulată. Numai o singură dată, în trei secole, un împărat pe tron îşi părăsise sanctuarul din Kyoto. Aceasta fusese în urmă cu patru ani, la invitaţia lui *taikō* de a privi florile de cireş din preajma castelului Osaka, ceea ce coincidea cu demisia lui din funcţia

de *kampaku* în favoarea lui Yaemon, iar astfel, implicit, se punea pecetea imperială pe succesiune.

În chip firesc, nici un *daimyo*, nici chiar Toranaga, n-ar fi îndrăznit să facă o asemenea ofertă unui membru al curții, pentru că era o insultă și uzurpa drepturile unui superior — în acest caz Consiliul — și pe loc ar fi fost socotită trădare, așa cum, de fapt, și era. Dar Toranaga știa că el deja fusese acuzat de trădare.

Mîine Ishido și aliații lui se vor pune în mișcare împotriva mea. Cît timp mi-a mai rămas ? Unde ar trebui să fie *bătălia* ? La Odawara ? Victoria depinde doar de timp și loc, nu de numărul oamenilor. Ei mă vor întrece ca număr, vor fi pe puțin trei contra unul. N-are importanță, gîndi, *Ishido iese din castelul Osaka !* Mariko l-a forțat să iasă. În partida de șah pentru putere mi-am sacrificat regina, dar Ishido a pierdut două ture. Da, dar în ultima partidă, tu ai pierdut mai mult decît o regină. Ai pierdut o navă. Un pion poate deveni o regină, dar nu o navă !

Coborau dealul în trap întins. Jos era marea. Dădură colțul și acolo se afla satul Yokohama, cu epava chiar lîngă țărm. Vedea platoul unde regimentul de muschete era aliniat pentru inspecția pregătirii de luptă, cu cai, cu tot echipamentul și muschetele în coburi, iar ceilalți samurai, la fel de bine înarmați, îi străjuiau calea pînă lîngă țărm, ca gardă de onoare. La marginea satului țăranii erau îngenuncheați în șiruri ordonate, așteptînd să-l întîmpine cu toată cinstea. Dincolo de ei, se găsea galera cu matrozii și căpitanii lor, și ei în așteptare. De-o parte și de alta a digului, bărcile pescărești fuseseră trase la mal și aliniate cu grijă, iar el își puse în minte să-l dojenească pe Naga. El poruncise ca regimentul să fie gata pentru plecare imediată, dar, să oprești pescarii sau țăranii de la pescuit ori munca cîmpului era un lucru nechibzuit.

Se răsuci în șa și chemă un samurai, poruncindu-i să-i spună lui Buntaro să se ducă înainte să vadă dacă totul era pregătit și în siguranță.

— Apoi du-te în sat și spune-le țăranilor să plece cu toții la munca lor, în afară de căpetenia satului.

— Da, Alteță.

Omul dădu pinteni calului și plecă în galop.

Acum Toranaga era destul de aproape de platou ca să distingă chipurile : Iată-i pe Anjin-san și pe Yabu, mai încolo pe Kiri și pe doamna Sazuko. Emoția i se înteți.

Buntaro galopa de-a lungul drumului, cu arcu-i uriaș și cu două tolbe pline cu săgeți în spate, urmat îndeaproape de șase samurai. Părăsiră drumul și ieșiră pe platou. Imediat îl văzu pe Blackthorne și chipul i se încruntă și mai mult, apoi struni calul și privi atent în jur. O tribună acoperită, cu o singură pernă pe ea, dădea cu fața spre regiment. O alta, mai mică și mai joasă era alături. Acolo așteptau Kiri și doamna Sazuko. Yabu, ca ofițer cu gradul cel mai mare, era în fruntea regimentului, Naga în dreapta lui, Anjin-san în stînga. Totul părea în ordine și Buntaro făcu semn coloanei principale să înainteze. Avangarda veni la trap, descălecă și se desfășură pentru pază în jurul tribunei oficiale. Apoi Toranaga înaintă călare de-a lungul platoului. Naga înălță steagul de luptă. Imediat cei patru mii de oameni strigară : „Toranagaaaa !" și se înclinară.

Toranaga nu le răspunse la salut. Într-o tăcere desăvîrșită, își plimbă privirea peste ei. Observă că Buntaro se uita pe furiș spre Anjin-san. Yabu purta sabia pe care i-o dăruise el, dar părea foarte neliniștit. Plecăciunea lui Anjin-san era corectă și rigidă, iar mînerul sabiei rupt. Kiri și cea mai tînără concubină a lui erau în genunchi, cu mîinile lipite pe *tatami* și fețele înclinate cu smerenie. Pentru o clipă ochii i se îmblînziră, apoi privi nemulțumit spre regiment. Toți oamenii stăteau cu capetele plecate. Nu le răspunse la plecăciune, dădu doar scurt din cap și simți fiorul ce străbătu samuraii cînd își înălțară din nou privirile. Bun, gîndi el descălecînd sprinten, bucuros că se temeau de mînia lui. Un samurai îi luă dîrlogii din mînă și plecă cu calul, în timp ce el se întoarse cu spatele spre regiment și, lac de apă, ca toți ceilalți, de la umezeala din aer, se îndreptă spre doamnele lui.

— Deci, Kiri-san, bine-ai venit acasă !

Ea se înclină din nou, fericită.

— Mulțumesc, Alteță. N-am crezut că o să am bucuria să te mai văd vreodată.

— Nici eu, doamnă. Un licăr de fericire străbătu chipul lui Toranaga. Își îndreptă privirile spre tînăra fată. Deci, Sazuko-san, unde mi-e feciorul ?

— Cu doica, Alteță, răspunse ea pe nerăsuflate, încîntată peste măsură de bucuria lui fățiș arătată.

— Te rog, trimite pe cineva s-aducă de-ndată copilul.

— O, vă rog, Alteță, cu permisiunea Voastră, pot să-l aduc eu însămi ?

— Da, da, dacă vrei. Toranaga zîmbi și o urmări cu privirea o clipă cînd plecă, fiindu-i tare dragă. Se întoarse iar spre Kiri. Cu tine totul e bine ? o întrebă numai pentru urechile ei.

— Da, stăpîne. O, da, și cînd te văd atît de puternic mi se umple inima de bucurie.

— Ai slăbit, Kiri-chan, și ești mai tînără ca oricînd.

— O, îmi pare rău, Alteță, nu este adevărat. Dar îți mulțumesc, îți mulțumesc.

El îi zîmbi.

— Atunci, orice-o fi, îți vine bine. Tragedie.... singurătate... să fii părăsită... Sînt bucuros să te văd, Kiri-chan.

— Mulțumesc, Alteță. Sînt atît de fericită că supunerea și sacrificiul *ei* au deschis porțile castelului Osaka. *Ea* ar fi tare încîntată, Alteță, să știe că a izbutit.

— Mai întîi trebuie să mă ocup de această mulțime, apoi o să stăm de vorbă, mai tîrziu. Sînt multe de vorbit, *neh* ?

— Da. O, da ! Ochii-i străluciră. Vizita Fiului Cerului o să fie amînată, *neh* ?

— Asta ar fi înțelept. *Neh* ?

— Am un mesaj de la doamna Ochiba.

— Da ? Bine ! Dar va trebui să aștepte. Făcu o pauză. Doamna Mariko a murit onorabil ? Din proprie hotărîre, nu din accident sau greșeală ?

— Mariko-sama *a ales* moartea. A fost *seppuku.* Dacă n-ar fi făcut asta, ar fi fost prinsă. O, Alteță, ea s-a dovedit a fi atît de înțeleaptă în toate acele zile de restriște! Atît de curajoasă ! Și Anjin-san ! Dacă n-ar fi fost el, ea ar fi fost prinsă și dezonorată. Toate am fi fost capturate și dezonorate.

— A, da, *ninja.* Toranaga dădu aerul afară din piept, ochii-i scăpărînd scîntei, și ea se cutremură fără să vrea. Ishido are de dat socoteală pentru multe, Kiri-chan. Te rog, scuză-mă.

Se îndreptă cu pași maiestuoși spre tribuna oficială și se așeză, cu chipul din nou dur și amenințător. Gărzile îl înconjurară.

— Omi-san !

— Da, Alteță ?

Omi păși în față și se înclină, arătînd acum mai în vîrstă și mai subțire ca înainte.

— O însoțești pe doamna Kiritsubo la locuința ei și te asiguri că a mea este cum trebuie. Am să rămîn aici peste noapte.

Omi salută și se îndepărtă, iar Toranaga fu bucuros să vadă că schimbarea bruscă a planului nu produsese nici măcar o tresărire pe chipul lui Omi. Bun, gîndi el, Omi învață repede, sau iscoadele lui i-au spus că am poruncit în taină lui Sudara și Hiro-matsu să fie aici, deci eu nu aveam cum să plec pînă mîine.

Își concentră toată atenția asupra regimentului. La semnul lui, Yabu păși în față și salută. Îi răspunse la salut politicos.

— Deci, Yabu-san ! Bine ai venit !

— Mulțumesc, Alteță. Pot să-ți spun cît sînt de fericit că ai scăpat din urzeala lui Ishido ?

— Mulțumesc. Și tu ai scăpat. Lucrurile n-au mers bine la Osaka. *Neh ?*

— Nu. Armonia mea este distrusă, Alteță. Nădăjduiam să conduc retragerea din Osaka și să-ți aduc amîndouă doamnele și fiul în siguranță, la fel și pe doamna Toda, pe Anjin-san și marinarii pentru nava lui. Din nenorocire, amîndoi am fost trădați, acolo și aici.

— Da. Toranaga își îndreptă privirile spre epava care era spălată de valurile mării. O undă de mînie îi străbătu chipul și toți așteptau să se dezlănțuie, dar el n-o făcu. *Karma,* spuse el. Da, *karma,* Yabu-san. Ce poți face împotriva stihiilor ? Nimic. Neglijența este altceva. Acum, în legătură cu Osaka, vreau să aud tot ce s-a întîmplat, cu de-amănuntul, imediat după ce vei da drumul regimentului și după ce eu voi face o baie.

— V-am pregătit un raport în scris, Alteță.

— Bun. Mulțumesc, dar mai întîi aș vrea să-mi spui prin viu grai.

— Este adevărat că Înălțimea sa n-o să meargă la Osaka ?

— Ce hotărăște Înălțimea sa este treaba Înălțimii sale.

— Doriți să cercetați regimentul înainte de a-l trimite în tabără ? întrebă Yabu ceremonios.

— De ce le-aș acorda această onoare ? Nu știi că sînt în dizgrație, chiar dacă stihiile au fost pricina ? adăugă el scurt.

— Da, Alteță. Îmi pare rău. Îngrozitor. Yabu încerca, fără să reușească, să vadă ce este în mintea lui Toranaga. Am fost uluit cînd am auzit ce s-a întîmplat. Pare aproape imposibil.

— Așa zic și eu. Chipul lui Toranaga se întunecă și privi spre Naga și dincolo de el, spre rîndurile compacte de oameni. Încă nu izbutesc să înțeleg cum a fost cu putință o asemenea neatenție... Aveam nevoie de corabia aceea !

Naga era agitat.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, doriți să fac o nouă cercetare ?

— Ce poți face acum în plus față de ce ai făcut deja ?

— Nu știu, Alteță. Nimic, Alteță, vă rog să mă iertați.

— Cercetarea ta a fost amănunțită, *neh* ?

— Da, Alteță. Vă rog să-mi iertați prostia.

— N-a fost vina ta. Tu n-ai fost aici. Nici la comandă. Iritat, Toranaga se întoarse spre Yabu. E curios, chiar îngrijorător, că patrula de coastă, patrula din tabără, veghea de punte și comandantul din noaptea aceea, toți au fost din Izu, în afară de cei cîțiva *ronini* ai lui Anjin-san.

— Da, Alteță. Curios, dar nu îngrijorător, îmi pare rău. Domnia ta ai fost foarte corect făcîndu-i pe ofițeri răspunzători, după cum și Naga-san a fost, pedepsindu-i pe ceilalți. Îmi cer iertare, și eu am făcut cercetări, imediat ce am sosit, dar n-am aflat nimic mai mult, n-am nimic de adăugat. Și eu zic că e *karma*, *karma* ajutată, cumva, de ticăloșii de creștini. Chiar și așa, îmi cer iertare.

— A, crezi c-a fost o lucrătură ?

— Nu există nici o dovadă, Alteță, dar un val de flux și un simplu incendiu nu par lămuriri destul de temeinice. Cu siguranță, orice foc ar fi trebuit stins. Din nou îmi cer scuze.

— Îți primesc scuzele, dar, între timp, spune-mi, te rog, cum să înlocuiesc corabia aceea. Am nevoie de nava *aceea !*

Yabu simțea că-l ia cu arsuri la stomac.

— Da, Alteță. Știu. Îmi pare rău, nu poate fi înlo-

cuită, dar Anjin-san ne-a spus în timpul călătoriei că-n curînd au să vină aici alte nave de război din țara lui.

— Cît de curînd ?

— Nu știu, Alteță.

— Un an ? Zece ? Eu abia dacă am zece zile.

— Îmi pare rău, și eu aș vrea să știu. Poate că ar trebui să-l întrebați pe el, Alteță.

Pentru prima oară, Toranaga privi direct spre Blackthorne. Bărbatul înalt stătea în picioare, singur, mîhnirea citindu-i-se pe chip.

— Anjin-san !

— Da, Alteță ?

— Rău, *neh ?* Foarte rău. Toranaga arătă spre epavă. *Neh ?*

— Da, foarte rău, Alteță.

— Cît de curînd soseso celelalte corăbii ?

— Corăbiile mele, Alteță ?

— Da.

— Cînd... cînd o vrea Buddha.

— În seara asta stăm de vorbă. Du-te acum. Mulțumesc pentru Osaka. Du-te la galeră, sau în sat. Discutăm diseară. Înțelegi ?

— Discutăm diseară, da, înțeleg, Alteță. Mulțumesc. Cînd diseară, vă rog ?

— Am să trimit un mesager. Mulțumesc pentru Osaka.

— Datoria mea, *neh ?* Dar eu făcut puțin. Toda Mariko-sama dat tot. Tot pentru Toranaga-sama.

— Da.

Toranaga îi întoarse plecăciunea cu gravitate.

Anjin-san dădu să plece, dar se opri. Toranaga privi spre celălalt capăt al platoului. Tsukku-san și însoțitorii săi tocmai sosiseră și descălecau. El nu-i acordase preotului o întrevedere la Mishima — cu toate că acesta îi trimisese vorbă imediat despre distrugerea navei — și îl ținuse dinadins să aștepte pînă ce oamenii săi plecaseră din Osaka și galera ajunsese în siguranță la Anjiro. Numai atunci se hotărîse să-l aducă pe preot cu el aici și să lase confruntarea să aibă loc, la momentul potrivit.

Blackthorne începu să se îndrepte spre preot.

— Nu, Anjin-san. Mai tîrziu, nu acum. Acum du-te în sat ! porunci el.

— Dar, Alteță, omul acela mi-a distrus corabia ! El e dușmanul !

— Ai să te duci acolo ! Toranaga arătă în jos, spre sat. Ai să aştepţi acolo, te rog. Astă seară stăm de vorbă.

— Alteţă, vă rog, omul acela...

— Nu. Te vei duce la galeră, spuse Toranaga. Vei pleca acum. Te rog.

Este mai grozav decît să îmblînzeşti un şoim, îşi zise surescitat, dînd uitării, pentru moment, gîndurile şi grijile, preocupat doar să-i transmită lui Blackthorne voinţa sa. Anjin-san e la fel de sălbatic, periculos, plin de neprevăzut ; el e o fire necunoscută, unică, deosebită faţă de orice om pe care l-am întîlnit vreodată.

Îl văzu cu coada ochiului pe Buntaro mişcîndu-se în calea lui Anjin-san, gata şi nerăbdător să-l forţeze să se supună. Ce prostie, gîndi în treacăt Toranaga, şi cît de fără rost. Nu-şi dezlipi ochii de pe Blackthorne. Şi-l domină.

— Da, plec acum, mărite Toranaga. Îmi cer iertare. Plec, spuse Blackthorne. Îşi şterse sudoarea de pe faţă şi o porni spre sat.

— Mulţumesc, Anjin-san, spuse Toranaga.

Nu lăsă să i se citească victoria pe chip. Îl privi pe Blackthorne cum se îndepărta supus — violent, puternic, pus pe distrugere, dar controlat acum de voinţa lui Toranaga.

Apoi se răzgîndi.

— Anjin-san ! strigă el, hotărînd că era timpul să dezlege cureluşa de la piciorul şoimului dresat şi să lase pasărea de pradă să zboare liberă. Ultima încercare. Ascultă, du-te acolo, dacă vrei. Eu cred că e mai bine să nu-l omori pe Tsukku-san. Dar, dacă tu vrei să-l omori, omoară-l. Dar ar fi mai bine să nu omori. O spuse rar şi cu grijă şi o repetă. *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Toranaga privi în ochii incredibil de albaştri, plini de o duşmănie dincolo de orice chibzuinţă, şi se întrebă dacă această pasăre sălbatică, asmuţită asupra prăzii, avea să ucidă sau nu, numai la voinţa lui, şi dacă se va întoarce la mănuşă, fără să mănînce.

— *Wakarimasu ka ?*

— *Hai.*

Toranaga îi făcu semn cu mîna să plece. Blackthorne se întoarse şi porni cu paşi mari spre nord, către Tsukku-san. Buntaro se dădu la o parte din calea lui. Blackthorne

părea că nu vede pe nimeni în afară de preot. Căldura devenise parcă şi mai înăbuşitoare.

— Ce zici, Yabu-san ? Ce o să facă ? întrebă Toranaga.

— Va ucide. Bineînţeles c-o să-l omoare, dacă-l poate prinde. Preotul merită să moară, *neh* ? Toţi creştinii. Sînt sigur că ei au pus la cale focul, preoţii şi Kiyama, deşi nu pot s-o dovedesc.

— Pui prinsoare pe viaţa ta c-o să-l omoare pe Tsukkusan ?

— Nu, Alteţă, spuse Yabu grăbit. Nu pun. Iertaţi-mă. El e barbar, amîndoi sînt barbari.

— Naga-san ?

— Dac-aş fi în locul lui, eu l-aş omorî pe preot şi pe toţi ceilalţi, acum că am învoirea Voastră. N-am întîlnit pe nimeni care să urască atît de mult şi s-o arate atît de deschis. În ultimele două zile, Anjin-san a fost ca ieşit din minţi, umblînd încoace şi-ncolo, bolborosind, rămînînd cu ochii aţintiţi spre epavă, dormind acolo, făcut covrig pe nisip, abia atingîndu-se de mîncare... Naga îl urmări din nou cu privirea pe Blackthorne. Eu zic că n-au fost doar stihiile care i-au distrus nava. Îi ştiu pe preoţi, ei sînt cei vinovaţi, eu nu pot s-o dovedesc, dar... nu cred că s-a întîmplat din pricina furtunii.

— Alege !

— El o să se dezlănţuie. Uitaţi-vă la mersul lui... cred c-o să omoare, nădăjduiesc c-o să omoare.

— Buntaro-san ?

Buntaro se întoarse, obrazul îi era nebărbierit, picioarele vînjoase îi stăteau bine înfipte în pămînt şi îşi ţinea degetele pe arc.

— L-aţi sfătuit să nu-l omoare pe Tsukku-san, deci nu-l vreţi pe preot mort. Dacă Anjin-san ucide sau nu, nu-mi pasă cîtuşi de puţin, Alteţă. Pentru mine nu contează decît ceea ce are importanţă pentru Înălţimea voastră. Să-l opresc, dacă nu vă dă ascultare ? O pot face cu uşurinţă de la această distanţă.

— Poţi să-mi garantezi că-l răneşti doar ?

— Nu, Alteţă.

Toranaga rîse blînd şi rupse vraja.

— Anjin-san n-o să-l omoare. O să tune şi o să fulgere, ori o să-l ameninţe, iar pe Tsukku-san o să-l cuprindă zelul lui „sfînt" şi o să-l ameninţe şi el, la rîndul lui, fără absolut nici o teamă, zicîndu-i : „A fost mîna Domnului.

Eu nu ţi-am atins niciodată nava." Apoi Anjin-san o să-l facă mincinos, iar Tsukku-san va fi cuprins de şi mai mult zel, va repeta totul sub jurămînt, în numele Dumnezeului său, iar pilotul, ca răspuns, poseme că o să-l blesteme şi ei se vor urî unul pe celălalt încă douăzeci de vieţi. Nici unul n-o să moară. Cel puţin nu acum...

— Cum de ştii toate astea, tată ? ! exclamă Naga.

— Nu ştiu cu siguranţă, fiule, dar aşa cred că se va întîmpla. Întotdeauna este bine să ai timp să-i priveşti cu luare aminte pe oamenii importanţi, fie ei prieteni sau duşmani. Trebuie să încerci să-i înţelegi. Eu i-am urmărit pe amîndoi. Amîndoi sînt foarte importanţi pentru mine. *Neh*, Yabu-san ?

— Da, Alteţă, spuse Yabu, brusc îngrijorat.

Naga aruncă o privire rapidă spre Blackthorne. Anjin-san mergea cu aceiaşi paşi mari, fără să se grăbească, fiind acum la cîţiva paşi de Tsukku-san, care aştepta în fruntea acoliţilor săi, briza fluturîndu-le sutanele portocalii.

— Dar, tată, nici unul nu e laş, *neh* ? De ce nu... cum pot să dea acum înapoi fără să-şi piardă onoarea ?

— El n-o să omoare din trei motive. Primul, pentru că Tsukku-san este neînarmat şi n-o să se lupte nici măcar cu mîinile. E împotriva crezului lor de viaţă să lupţi cu un om neînarmat — asta ar însemna o dezonoare, un păcat împotriva Dumnezeului lor creştin. Al doilea, pentru că el e creştin. Al treilea, pentru că eu am hotărît că n-a sosit ceasul.

Buntaro spuse :

— Vă rog să mă iertaţi, dar eu pot să înţeleg al treilea motiv, sau chiar şi pe primul, dar adevărata pricină a urii lor nu stă-n aceea că fiecare din ei crede despre celălalt că nu este creştin, ci o forţă a răului, un slujitor al lui Satan ? Nu-şi zic ei aşa ?

— Da, dar acest Isus Dumnezeu al lor i-a învăţat, sau se presupune că i-ar fi învăţat, să-ţi ierţi duşmanul. Aşa e creştineşte.

— Asta e o tîmpenie, *neh* ? spuse Naga. Să-ţi ierţi duşmanul e o prostie.

— Aşa-i. Toranaga privi spre Yabu. Este o prostie să-ţi ierţi duşmanul. *Neh*, Yabu-san ?

— Da, încuviinţă Yabu.

Toranaga privi spre nord. Cele două siluete erau foarte

aproape şi acum, în sinea lui, Toranaga îşi blestema nerăbdarea. El încă mai avea foarte mare nevoie de amîndoi şi nu ar fi trebuit să riște să piardă pe vreunul din ei. Îl slobozise pe Anjin-san pentru propria sa plăcere, nu ca să omoare, şi-şi regreta prostia. Acum aştepta cu sufletul la gură, ca toţi ceilalţi. Dar se întîmplă cum prevăzuse el şi încleştarea fu scurtă, dură şi plină de venin, văzîndu-se clar chiar de la această distanţă, iar el îşi făcu vînt cu evantaiul, foarte uşurat. I-ar fi plăcut teribil să fi înţeles ce-şi spuseseră, să ştie dacă avusese dreptate. Curînd îl văzură pe Anjin-san îndepărtîndu-se cu paşi mari. În urma lui, Tsukku-san îşi ştergea fruntea cu o batistă colorată, de hîrtie.

— Eheei ! rosti Naga plin de admiraţie. Cum putem să pierdem noi războiul cu un comandant ca tine ?

— Prea uşor, fiule. dacă asta e *karma* mea. Apoi starea lui de spirit se schimbă. Naga-san, porunceşte tuturor samurailor care s-au întors cu galera din Osaka să vină la locuinţa mea.

Naga plecă grăbit.

— Yabu-san. Sînt încîntat că te-ai întors teafăr. Dă drumul regimentului. După cină o să stăm de vorbă. Pot să trimit după tine ?

— Bineînţeles. Mulţumesc, Alteţă.

Yabu salută şi plecă..

Acum, singur, doar cu gărzile cărora le făcu semn să se îndepărteze, cît să nu poată auzi, Toranaga îl privea pe Buntaro. Acesta era neliniştit ca un cîine la care te uiţi fix şi nu-i zici nimic. Cînd nu mai putu răbda, spuse :

— Alteţă ?

— Cîndva mi-ai cerut capul lui, *neh ? Neh ?*

— Da... da, Alteţă.

— Ei bine ?

— El... el m-a insultat la Anjiro. Eu... eu încă am rămas de ruşine.

— Îţi poruncesc să-ţi scoţi ruşinea asta din cap !

— Aşa voi face, Alteţă. Dar ea m-a înşelat cu el şi asta nu mi-o pot scoate din cap, atîta vreme cît el trăieşte. Am dovezi. Îl vreau mort. Acum. El... vă rog, nava lui s-a dus, cu ce vă mai este el acum de folos, Alteţă ? O cer ca o favoare pe viaţă.

— Ce dovezi ?

— Toată lumea ştie. În drumul de la Yokosé. Am vorbit cu Yoshinaka. Toată lumea ştie, adăugă el ursuz.

— Yoshinaka i-a văzut, pe el şi pe ea, împreună ? A învinuit-o el ?

— Nu, dar ce a zis... Buntaro îşi ridică privirile, măcinat de suferinţă. Eu ştiu şi asta e destul. Vă rog, v-o cer ca o favoare pe viaţă. Nu v-am cerut niciodată nimic, *neh?*

— Am nevoie de el viu. Dacă nu era el, *ninja* ar fi capturat-o, ar fi dezonorat-o şi, ca atare, ai fi fost şi tu dezonorat.

— O favoare pe viaţă, spuse Buntaro. Vă rog. Nava lui s-a dus... el... el... el a făcut ceea ce aţi vrut. Vă rog.

— Am dovezi că între ei nu a fost nimic.

— Iertaţi-mă, ce dovezi ?

— Ascultă. Asta rămîne doar pentru urechile tale, aşa cum am hotărît cu ea. Eu i-am poruncit să se împrietenească cu el. Toranaga nu-i mai dădu timp să gîndească. Ei au fost prieteni, da. Anjin-san a venerat-o, dar nu s-a atins de ea. La Anjiro, chiar înainte de cutremur, ea mi-a spus că vrea să meargă la Osaka spre a elibera toţi ostaticii — provocîndu-l pe Ishido în faţa tuturor, încercînd să-şi facă *seppuku* —, în ziua aceea eu i-am ce...

— Atunci toată treaba a fost plănuită ?

— Bineînţeles. Niciodată n-o să-ţi vină mintea la cap ? În ziua aceea eu i-am poruncit să divorţeze de tine.

— Alteţă ?

— Să divorţeze. Nu ţi-e limpede cuvîntul ?

— Ba da, dar...

— Să divorţeze. De ani de zile ea te scotea din minţi şi tu te purtai cu ea mizerabil. Ce ai făcut cu mama ei vitregă şi cu doamnele ei ? Nu ţi-am spus eu că am nevoie de ea ca tălmaci pe lîngă Anjin-san şi, totuşi, tu ţi-ai ieşit din minţi, şi ai bătut-o. Adevărul este că atunci aproape ai omorît-o, *neh ? Neh ?*

— Da... vă rog să mă iertaţi.

— Venise timpul să terminaţi cu această căsătorie. Eu am poruncit să se termine. Atunci.

— Ea a cerut divorţul ?

— Nu. Eu l-am hotărît şi eu l-am poruncit. Dar soţia ta m-a rugat să-mi iau înapoi porunca. Am refuzat. Atunci soţia ta a spus că-şi va face imediat *seppuku*, fără permisiunea mea, înainte de a îngădui ca tu să fii făcut de rîs în

acest chip. I-am poruncit să se supună. Ea a refuzat. Toranaga continuă mînios : Soţia ta m-a forţat pe mine, *suveranul ei*, să-mi retrag porunca pe care eram în drept s-o dau şi să încuviinţez să fie îndeplinită numai după Osaka, iar noi ştiam că pentru ea Osaka însemna moartea. Înţelegi ?

— Da... da, înţeleg.

— La Osaka, Anjin-san i-a salvat onoarea, precum şi onoarea doamnelor mele şi a fiului meu cel mai mic. Dacă nu era el, ele şi toţi ostaticii din Osaka ar mai fi şi acum acolo, eu aş fi mort, sau în mîinile lui Ikawa Jikkyu, probabil ţinut în lanţuri, ca un criminal de rînd !

— Vă rog să mă iertaţi... dar de ce a făcut ea asta ? Mă ura... de ce să amîne divorţul ? Din pricina lui Saruji ?

— Pentru onoarea ta. Ea ştia ce înseamnă datoria. Soţia ta s-a îngrijit atît de mult de onoarea ta, pînă şi după moartea ei. Învoiala noastră a fost ca această taină să rămînă ştiută doar de noi trei, eu, ea şi tu. Nimeni altcineva n-o s-o afle niciodată, nici Anjin-san, nici fiul ei, nimeni... nici preotul creştin, confesorul ei.

— Poftim ?

Toranaga îi explică din nou. În cele din urmă Buntaro pricepu, iar Toranaga îi spuse să plece şi apoi, aflîndu-se în sfîrşit, singur, se ridică în picioare şi-şi dezmorţi oasele, obosit de toată agitaţia zilei. Soarele era încă sus pe cer, deşi trecuse bine de prînz. I se făcuse teribil de sete. Bău ceai rece adus de straja sa personală, apoi coborî spre ţărm. Îşi scoase chimonoul plin de sudoare şi înotă, marea părîndu-i minunată, înviorîndu-l. Înotă sub apă, dar nu pentru multă vreme, ştiind că străjile au să fie neliniştite. Ieşi la suprafaţă şi făcu pluta pe spate, privind în înaltul cerului, adunîndu-şi puteri pentru noaptea lungă care-l aştepta.

O, Mariko, gîndi, ce doamnă minunată eşti ! Da, *eşti*, pentru că, fără doar şi poate, ai să trăieşti în veci. Eşti cu Dumnezeul tău creştin în raiul creştin ? Nădăjduiesc că nu. Ar fi o pierdere cumplită. Sper că sufletul tău aşteaptă doar cele patruzeci de zile ale lui Buddha ca să renască pe undeva, pe aici. Mă rog ca sufletul tău să vină în familia mea, tot ca femeie, nu ca bărbat. Ar fi păcat să te reîncarnezi în bărbat. Eşti mult prea deosebită să te iroseşti ca bărbat.

Zîmbi. La Anjiro se întîmplase exact cum îi spusese lui Buntaro, deşi ea nu-l forţase niciodată să-şi schimbe porunca.

— Cum putea ea să mă forţeze să fac ceva ce nu voiam ? spuse el, adresîndu-se cerului.

Ea îl *rugase* cu supunere şi cinstit să nu facă public divorţul pînă după Osaka. Dar, cu siguranţă, îşi zise el, ea şi-ar fi făcut *seppuku*, dacă aş fi refuzat-o Ea ar fi stăruit, *neh* ? Bineînţeles că ar fi stăruit şi asta ar fi stricat totul. Încuviinţînd dinainte, n-am făcut altceva decît s-o scutesc de o ceartă şi de o ruşine fără rost, iar pe mine de un bucluc ce nu-mi trebuia... şi păstrînd acum taina, după cum sînt sigur că ar fi dorit şi ea, toată lumea nu are decît de cîştigat. Mă bucur că am încuviinţat, gîndi el îngăduitor, apoi rîse cu voce tare. Un val mic veni peste el, înghiţi o gură de apă şi se înecă.

— Totul e-n ordine, Alteţă ? strigă neliniştită straja, care înota în apropiere.

— Da. Bineînţeles că da.

Toranaga se înecă iar şi, călcînd apa, scuipă şi-şi zise în sinea lui : „Asta să te-nveţi minte să te mai umfli-n pene. E a doua greşeală pe ziua de azi". Apoi văzu epava.

— Haide, ne luăm la întrecere ! strigă către strajă.

O întrecere cu Toranaga însemna cu adevărat întrecere. O dată, unul din generalii lui îl lăsase dinadins să cîştige, sperînd că-i va obţine bunăvoinţa. Greşeala aceea îl costase pe bietul om viaţa.

Straja cîştigă. Toranaga îl felicită şi se agăţă de una din crevace, aşteptînd pînă i se domoli respiraţia, apoi privi de jur-împrejur, curios din cale afară. Înotă sub apă şi cercetă chila lui *Erasmus*. Cînd curiozitatea îi fu satisfăcută, se îndreptă spre ţărm şi se întoarse în tabără, înviorat şi gata de lucru.

Într-un loc bine ales fusese ridicată pentru el, o casă provizorie, cu un acoperiş larg, de trestie, sprijinit pe stîlpi solizi de bambus. Pe duşumeaua înălţată de la pămînt şi acoperită cu *tatami* erau montaţi pereţii-*shoji* şi pereţii despărţitori. Santinelele fuseseră deja postate şi tot acolo se aflau şi locuinţele pentru Kiri şi Sazuko, pentru slugi şi bucătari, construite pe piloni şi unite între ele prin nenumărate poteci.

Toranaga îşi văzu fiul pentru prima oară. Doamna Sazuko n-ar fi fost niciodată atît de nepoliticoasă să-şi

aducă imediat copilul pe platou — chiar dacă el îi dăduse fericit acest prilej — de teamă că ar fi putut să tulbure probleme importante, ceea ce s-ar fi şi întîmplat.

Copilul îi plăcu foarte mult.

— Este un băiat straşnic, se făli el, ţinînd pruncul cu o siguranţă dată numai de experienţă. Iar tu, Sazuko, eşti mai tînără şi mai frumoasă ca oricînd. Trebuie să mai faci copii. Sarcina îţi priieşte.

— O, Alteţă, spuse ea, m-am temut că n-am să te mai văd niciodată şi că n-am să ţi-l pot arăta nicicînd pe fiul tău cel mai mic. Cum o să scăpăm din cursă... de armatele lui Ishido... ?

— Uită-te ce băiat grozav e ! Săptămîna viitoare am să înalţ un templu în cinstea lui şi am să-l înzestrez cu... Se opri şi înjumătăţi cifra la care se gîndise prima oară, apoi o înjumătăţi din nou... Cu douăzeci de *koku* pe an.

— O, Alteţă, cît sînteţi de generos !

Zîmbetul ei era sincer.

— Da, spuse el, e de ajuns pentru un nenorocit de preot, care trăieşte pe spinarea altora, ca să spună de cîteva ori *Namu Amida Butsu, neh ?*

— O, da, Alteţă. Are să fie templul lîngă castel, în Yedo ? N-ar fi minunat dac-ar fi pe malul unui rîu sau izvor ?

Încuviinţă fără tragere de inimă, mai cu seamă că alegerea unui astfel de loc îl va costa mai mult decît voise să cheltuiască pe un asemenea fleac. Dar băiatul e grozav şi-mi pot permite să fiu generos anul ăsta, gîndi.

— O, mulţumesc, Alteţă...

Doamna Sazuko se opri. Naga venea grăbit spre ei, acolo unde stăteau la umbră, pe verandă.

— Te rog să mă ierţi, tată, dar în privinţa samurailor din Osaka. Cum doreşti să-i vezi, pe fiecare în parte, sau pe toţi laolaltă ?

— Separat.

— Da, Alteţă. Preotul Tsukku-san ar dori să te vadă, cînd crezi de cuviinţă.

— Spune-i c-am să trimit după el cît de curînd.

Toranaga începu iar să stea de vorbă cu concubina sa, dar ea, imediat şi politicos, îl rugă s-o ierte, ştiind că el voia să se ocupe acum de samurai. El o pofti să mai rămînă, dar ea stărui s-o lase să plece şi el încuviinţă.

Îi cercetă pe samurai cu migală, examinîndu-le poveştile în amănunţime, chemînd uneori un samurai înapoi, reverificînd. Pe la apusul soarelui ştia exact ce se întîmplase, sau ce credeau ei toţi că se întîmplase. Apoi mîncă ceva la repezeală, prima lui masă din acea zi, şi o chemă pe Kiri, trimiţîndu-şi toate gărzile departe, încît să nu-i poată auzi.

— Mai întîi, Kiri-chan, spune-mi ce ai făcut, ce ai văzut şi la ce ai fost martoră.

Se lăsase noaptea şi el încă nu era pe deplin mulţumit, deşi ea fusese perfect pregătită.

— Eheei, spuse el. A fost pe muchie de cuţit, Kiri-chan. Chiar pe muchie...

— Da, răspunse Kiri cu mîinile încrucişate în poala-i imensă. Apoi adăugă cu mare blîndeţe : Toţi zeii, mari şi mici, au vegheat asupra ta, Alteţă şi asupra noastră. Te rog să mă ierţi că m-am îndoit de izbîndă, că m-am îndoit de tine. Zeii au vegheat asupra noastră.

— Da, aşa se pare, ba chiar foarte mult.

Toranaga rămase cu ochii aţintiţi în noapte. Flăcările torţelor pîlpîiau în adierea uşoară a brizei, care alunga insectele nopţii şi făcea seara mai plăcută. Pe cer se înălţa o lună frumoasă şi el privea petele întunecate de pe faţa ei întrebîndu-se absent dacă partea întunecată era pămînt iar restul gheaţă sau zăpadă şi de ce luna se afla acolo şi cine o locuia. O, sînt atît de multe lucruri pe care aş vrea să le ştiu, gîndi.

— Pot să-ţi pun o întrebare, Tora-chan ?

— Ce întrebare, doamnă ?

— De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm ? Care e adevărul ? Nu era nevoie s-o facă, *neh* ? Dacă eu aş fi fost în locul lui, n-aş fi făcut-o... niciodată. De ce ?

— Mai întîi zi-mi care este mesajul doamnei Ochiba.

— Doamna Ochiba a spus : „Te rog, spune-i seniorului Toranaga că doresc respectuos să se găsească o cale ca neînţelegerile cu moştenitorul să poată fi rezolvate. Ca dovadă a dragostei sale aş vrea să-i spun lui Toranaga-sama că moştenitorul a zis de multe ori că nu vrea să conducă nici o armată împotriva unchiului său, seniorul de Kwan..."

— A spus ea asta !

— Da. O, da !

— Cu siguranţă, ea trebuie să ştie — la fel şi Ishido —

că, dacă Yaemon ridică steagul împotriva mea, eu trebuie să pierd !

— Asta zice şi ea, Alteţă.

— Eheeei ! Toranaga îşi strînse pumnul mare şi noduros şi-l izbi de *tatami*. Dacă aceasta este o ofertă adevărată şi nu un vicleşug, sînt la jumătate de cale spre Kyoto şi chiar cu un pas mai departe.

— Da, zise Kiri.

— Care e preţul ?

— Nu ştiu. Ea n-a spus nimic mai mult, Alteţă. Acesta a fost tot mesajul, în afară de urările de bine către sora ei.

— Ce pot eu să-i ofer Ochibei ? Castelul Osaka e al ei, tezaurul este al ei, Yaemon a fost întotdeauna pentru mine moştenitorul regatului. Acest război nu este necesar. Orice se-ntîmplă, peste opt ani Yaemon ajunge *kampaku* şi moşteneşte pămîntul, acest pămînt. Eu nu-i mai pot da nimic.

— Poate că doreşte o căsătorie ?

Toranaga îşi clătină energic capul.

— Nu, nu ea. Femeia aceea nu s-ar mărita niciodată cu mine.

— Este soluţia cea mai bună pentru ea, Alteţă.

— Nu s-ar gîndi niciodată la ea. Ochiba, soţia mea ? De patru ori l-a rugat stăruitor pe *taikō* să mă trimită în cealaltă viaţă.

— Da, dar asta a fost pe cînd trăia el.

— Voi face orice să întăresc împărăţia, să menţin pacea şi să-l fac pe Yaemon *kampaku*. Asta doreşte ea ?

— Asta ar întări succesiunea. Este singurul lucru care o interesează.

Din nou Toranaga rămase cu privirile aţintite spre lună, dar acum mintea lui încerca să dezlege şarada, şi-şi aduse iar aminte ce-i spusese doamna Yodoko la Osaka. Cum nu se întrezărea nici un răspuns, o lăsă deoparte, spre a continua cu probleme prezente, mult mai importante.

— Cred că este iarăşi un vicleşug de al ei. Ţi-a spus Kiyama că nava barbară a fost distrusă ?

— Nu, Alteţă.

Toranaga se încruntă.

— Mă uimeşte, pentru că el trebuie să fi ştiut deja despre asta atunci. Eu i-am spus lui Tsukku-san de în-

dată ce am auzit şi el a trimis imediat un porumbel călător, deşi vestea lui n-ar fi confirmat decît ceea ce ei pesemne că ştiau deja.

— Urzeala lor ar trebui pedepsită, *neh* ? Cei care au pus-o la cale şi proştii care au înghiţit-o.

— Cu răbdare, ei îşi vor primi răsplata, Kiri-chan. Aud că preoţii creştini spun că a fost „o faptă a Domnului".

— Cîtă făţărnicie ! Prosteşte, *neh* ?

— Da. Foarte, într-un fel, dar nu întru totul, gîndi Toranaga. Ei bine, îţi mulţumesc, Kiri-chan. Sînt încîntat că ai scăpat. Noi vom rămîne aici peste noapte. Acum, te rog să mă ierţi. Trimite după Yabu-san şi, cînd soseşte, adu ceai şi *saké*, apoi lasă-ne singuri.

— Da, Alteţă. Pot să pun întrebarea mea acum ?

— Aceeaşi întrebare ?

— Da, Alteţă. De ce ne-a lăsat Ishido să plecăm ?

— Adevărul este, Kiri-chan, că nu ştiu. A făcut o greşeală.

Ea se înclină şi plecă mulţumită.

*

*

Se făcuse aproape miezul nopţii pînă să plece Yabu. Toranaga îşi luă rămas bun cu o plecăciune de la egal la egal şi-i mulţumi din nou pentru tot. Îl invitase la consiliul secret de război de a doua zi, îl confirmase ca general al regimentului de muschete şi îi întărise în scris stăpînirea asupra provinciilor Totomi şi Suruga, de îndată ce erau cucerite şi în siguranţă.

— Acum regimentul este absolut necesar, Yabu-san. Urmează să fii singurul răspunzător de strategia şi pregătirea lui. Omi-san poate servi drept legătură între noi. Foloseşte cunoştinţele lui Anjin-san, orice. *Neh* ?

— Da, asta are să fie foarte bine, Alteţă. Pot, cu umilinţă, să vă mulţumesc ?

— Mi-ai făcut un mare serviciu aducîndu-mi în siguranţă doamnele, fiul şi pe Anjin-san. E cumplit ce s-a întîmplat cu corabia, *karma*. Poate că-n curînd o să sosească alta. Noapte bună, prietene.

Toranaga sorbi din ceai. Acum se simţea foarte obosit.

— Naga-san ?

— Alteţă ?

— Unde e Anjin-san ?

— Pe lîngă epavă, cu cîţiva din vasalii lui.

— Ce face acolo ?

— Se uită la ea. Atîta doar. Naga începu să se simtă stînjenit sub privirea sfredelitoare a tatălui său. Iertaţi-mă, n-ar trebui să se găsească acolo, Alteţă ?

— Poftim ? O, nu, n-are importanţă. Unde e Tsukku-san ?

— Într-una din casele de oaspeţi, Alteţă.

— I-ai spus că vrei să te faci creştin anul viitor ?

— Da, Alteţă.

— Bine. Du-te şi adu-l.

Peste puţin timp Toranaga îl văzu pe preotul înalt şi subţire apropiindu-se în lumina torţelor — faţa-i încordată era puternic brăzdată, iar tonsura-i neagră n-avea nici un fir cărunt —şi, brusc, îşi aduse aminte de Yokosé.

— Răbdarea este foarte importantă, Tsukku-san. *Neh?*

— Da, întotdeauna. Dar de ce spuneţi asta, Alteţă ?

— O, mă gîndeam, doar, la Yokosé. Cît de diferite erau toate atunci, numai cu puţin timp în urmă.

— O, da. Necunoscute sînt căile Domnului, Alteţă. Sînt atît de bucuros că vă aflaţi încă înăuntrul propriilor Voastre hotare.

— Ai vrut să mă vezi ? întrebă Toranaga făcîndu-şi vînt cu evantaiul, pizmuindu-l în sinea lui pe preot pentru stomacu-i plat şi uşurinţa de a vorbi limbile pămîntului.

— Doar ca să-mi cer scuze pentru ce s-a întîmplat.

— Ce a zis Anjin-san ?

— Multe cuvinte pline de mînie... şi m-a învinuit că eu am dat foc corabiei.

— Ai făcut-o ?

— Nu. Alteţă.

— Cine a făcut-o ?

— A fost mîna Domnului. A venit furtuna şi nava a ars.

— N-a fost fapta Domnului. Zici că n-aţi dat nici o mînă de ajutor, nici tu, nici alt preot, nici alt creştin ?

— O, am dat, Alteţă. M-am rugat. Toţi ne-am rugat. Jur că eu cred că nava a fost o unealtă a diavolului, v-am spus-o de atîtea ori. Ştiu că n-a fost şi părerea Înălţimii voastre şi din nou vă cer iertare pentru că în această pri-

vință gîndesc altfel. Dar pesemne că această faptă a Domnului ne-a venit în ajutor...

— Da ? Cum ?

— Părintele Superior nu mai este frămîntat și de alte gînduri, Alteță. Acum se poate ocupa numai de seniorii Kiyama și Onoshi.

Toranaga spuse tăios :

— Toate astea le-am auzit și înainte, Tsukku-san. Ce ajutor în fapt poate să-mi dea mai marele preoților creștini ?

— Alteță, puneți-vă încrederea în ... Alvito se opri, apoi spuse cu sinceritate : Vă rog să mă iertați, Alteță, dar simt din toată inima că, dacă vă puneți încrederea în Dumnezeu, El o să vă ajute.

— Mi-o pun, dar mai mult mi-o pun în Toranaga. Între timp, am auzit că Ishido, Kiyama, Onoshi și Zataki și-au adunat oștile. Ishido o să aibă pe cîmpul de luptă trei sau patru sute de mii de oameni împotriva mea.

— Părintele Superior va duce la bun sfîrșit înțelegerea cu Înălțimea voastră. La Yokosé vă aduceam la cunoștință o înfrîngere, acum cred că sînt speranțe.

— Nu pot folosi speranțele împotriva săbiilor.

— Da, dar Dumnezeu poate să cîștige împotriva oricăror opreliști.

— Da. Dacă există Dumnezeu, el poate să cîștige împotriva oricăror opreliști. Apoi vocea lui Toranaga se făcu și mai tăioasă. Despre ce speranțe vorbești ?

— De fapt, nu știu, Alteță. Dar nu vine Ishido împotriva *Voastră* ? Afară din castelul Osaka ? Nu este aceasta o altă faptă a Domnului ?

— Nu. Dar tu îți dai seama de importanța acestei hotărîri ?

— O, da, mi-e foarte limpede. Sînt sigur că și Părintele Superior o înțelege.

— Tu zici că ăsta e ajutorul lui ?

— O, nu, Alteță. Dar, după cum vedeți, se mai pot întîmpla și asemenea fapte.

— Poate că Ishido se răzgîndește și-l face pe seniorul Kiyama comandant suprem, iar el stă pitit în castelul Osaka, lăsîndu-i pe Kiyama și pe moștenitor să mă înfrunte.

— La asta nu pot răspunde, Alteță. Dar, dacă Ishido pleacă din Osaka, va fi o minune. *Neh ?*

— Crezi, în mod serios, că asta e o altă faptă a Dumnezeului tău creştin ?

— Nu, dar ar putea fi. Eu cred că nimic nu se întîmplă fără ştirea Lui.

— Chiar şi după moarte, se poate, totuşi, să nu ştim nimic despre Dumnezeu. Am auzit că Părintele Superior a plecat din Osaka, adăugă brusc Toranaga şi fu încîntat să vadă o umbră, străbătînd chipul lui Tsukku-san.

Vestea sosise în ziua în care ei plecaseră din Mishima.

— Da, spuse preotul, neliniştea lui crescînd. A plecat la Nagasaki, Alteţă.

— Să oficieze o slujbă pentru înmormîntarea lui Toda Mariko-sama ?

— Da. O, Alteţă, ştiţi atît de multe ! Noi toţi sîntem lutul de pe roata olarului pe care Alteţa voastră o mînuiţi.

— Nu este adevărat şi mie nu-mi plac laudele deşarte. Ai uitat ?

— Nu, Alteţă, vă rog să mă iertaţi. Nu asta a fost în mintea mea. Alvito deveni şi mai prudent, aproape pierzîndu-se cu firea. Nu sînteţi de acord cu slujba, Alteţă ?

— Pentru mine n-are importanţă. Ea a fost o femeie foarte deosebită şi exemplul ei merită să fie cinstit.

— Da, Alteţă. Mulţumesc. Părintele Superior va fi foarte încîntat. Dar el gîndeşte că are foarte mare importanţă.

— Bineînţeles. Pentru că ea a fost creştină şi vasalul meu, exemplul ei nu va trece neobservat de ceilalţi creştini. Sau de acei care se gîndesc la creştinare. *Neh* ?

— Aş zice că n-o să treacă nebăgat în seamă. De ce-ar trece ? Dimpotrivă, ea merită toată lauda pentru sacrificiul ei.

— Dîndu-şi viaţa ca alţii să poată trăi ? spuse Toranaga criptic, fără a folosi cuvîntul *seppuku* ori sinucidere.

— Da.

Toranaga zîmbi în sinea lui, observînd că Tsukku-san nu pomenise absolut nimic de cealaltă fată, Kiyama Achiko, de curajul, de moartea sau de înmormîntarea ei, făcută, de asemeni, cu mare fast şi ceremonie. Vocea i se oţeli.

— Şi tu nu ştii cine a poruncit sau a ajutat la distrugerea navei mele ?

— Nu, Alteţă.

— Aud că lucrările la biserica voastră din Yedo merg bine.

— Da, Alteță. Din nou vă mulțumesc.

— Ei bine, Tsukku-san, nădăjduiesc că străduințele marelui preot al creștinilor vor da în curînd roade. Îmi trebuiesc mai mult decît speranțe și am o memorie foarte bună. Acum, te rog, am nevoie de tine ca tălmaci. Simți imediat împotrivirea preotului. N-ai de ce te teme.

— O, Alteță, vă rog să mă iertați, eu nu mă tem de el, atîta doar că nu vreau să fiu în preajma lui.

Toranaga se ridică.

— Îți cer să-l respecți pe Anjin-san. Curajul lui este de netăgăduit și el a salvat de multe ori viața lui Mariko-sama. De asemeni, acum el este, și pe bună dreptate, aproape ieșit din minți pentru că și-a pierdut nava, *neh ?*

— Da, da, iertați-mă.

Toranaga porni, urmat de Tsukku-san, către țărm, străjile luminîndu-le drumul cu torțe.

— Cînd o să am raportul marelui preot al creștinilor privind contrabanda de arme ?

— De-ndată ce va avea toate informațiile din Macao.

— Te rog, spune-i să grăbească cercetările.

— Da, Alteță.

— Ce *daimyo* creștini au fost amestecați ?

— Îmi pare rău, nu știu nici măcar dacă a fost amestecat vreunul.

— Păcat că nu știi, Tsukku-san. Asta mi-ar salva o mulțime de timp. Nu puțini sînt cei interesați să afle adevărul despre această faptă.

Ah, Tsukku-san, gîndi Toranaga, dar tu știi, iar eu aș putea să te strîng cu ușa și, în timp ce te-ai răsuci și te-ai zvîrcoli ca un șarpe încolțit, în cele din urmă, ți-aș porunci să juri pe Dumnezeul tău creștin și apoi, dacă ai făcut-o, va trebui să spui : „Kiyama, Onoshi și probabil Harima". Dar n-a venit vremea. Încă. N-a venit timpul să știi că eu cred că voi, creștinii, n-aveți nici o legătură cu distrugerea navei. Nici Kiyama, nici Harima, nici măcar Onoshi. De fapt, sînt sigur. Totuși, n-a fost mîna lui Dumnezeu. A fost mîna lui Toranaga.

Da.

Dar de ce ? ai putea să-ntrebi.

Kiyama, în chip înțelept, a refuzat oferta pe care i-am făcut-o în scrisoarea trimisă prin Mariko. Trebuia să-i dau

o dovadă a sinceritătii mele. Ce altceva puteam să-i dau decît nava şi barbarul, de care aveaţi atîta groază voi, creştinii ? M-am aşteptat să-i pierd pe amîndoi, deşi eu n-am dat decît pe unul. Astăzi, în Osaka, mijlocitorii mei îi vor spune lui Kiyama şi mai marelui preoţilor voştri că acesta este un dar pe care li-l fac de bună voie, ca o dovadă a sincerităţii mele. Eu nu sînt împotriva bisericii, ci doar a lui Ishido. E o dovadă, *neh ?*

Da, dar poţi să ai vreodată încredere în Kiyama ? ai să întrebi, şi pe bună dreptate.

Nu, dar Kiyama este în primul rînd japonez şi în al doilea rînd creştin. Întotdeauna uiţi asta. Kiyama o să înţeleagă sinceritatea mea. Dăruirea navei a fost totală şi de netăgăduit, după cum şi exemplul lui Mariko şi curajul lui Anjin-san.

Şi cum am distrus nava ? poate că ai vrea să ştii.

Ce contează asta pentru tine, Tsukku-san ? E destul că eu am făcut-o. Şi nimeni nu ştie mai mult, în afară de mine, cîţiva oameni de încredere şi cel care a dat foc. El ? Ishido i-a folosit pe *ninja*, eu de ce n-aş fi făcut-o ? Dar eu am angajat un singur om şi am izbutit. Ishido a dat greş.

— Stupid să dai greş, spuse el cu voce tare.

— Alteţă ? întrebă Alvito.

— E o prostie să nu reuşeşti să păstrezi o taină atît de periculoasă, precum contrabanda de muschete, spuse el cu asprime, şi să-i aţîţi pe *daimyo* creştini la răzmeriţă împotriva seniorului lor, *taikō*. *Neh ?*

— Da, Alteţă. E adevărat.

— O, sînt sigur că e adevărat, Tsukku-san.

Toranaga lăsă conversaţia să lîncezească, acum că Tsukku-san era vădit agitat şi gata să fie un tălmaci perfect.

Ajunseră pe ţărm, Toranaga mergînd în frunte, călcînd cu paşi siguri în semiîntuneric, oboseala fiind dată uitării. Cînd trecură pe lîngă tigvele de pe ţărm, îl văzu pe Tsukku-san făcîndu-şi cruce cu teamă şi gîndi: Ce nerozie să fii atît de superstiţios şi să te temi de o nimica toată.

Vasalii lui Anjin-san erau deja în picioare înclinîndu-se, cu mult înainte ca el să fi ajuns lîngă ei. Anjin-san nu. Anjin-san stătea tot jos, privind în gol, spre mare.

— Anjin-san, îl strigă Toranaga blînd.

— Da, Alteţă ? Blackthorne îşi ieşi din visare şi se ridică în picioare. Iertaţi-mă, doriţi stăm de vorbă acum ?

— Da. Te rog. L-am adus pe Tsukku-san pentru că vreau să discut clar. Înţelegi ? Repede şi clar ?

— Da.

În lumina torţelor, Toranaga văzu fixitatea din ochii lui Blackthorne şi epuizarea lui extremă. Privi spre Tsukku-san.

— A înţeles ce i-am spus ?

Se uită la preot cum vorbea şi ascultă limba care suna atît de îngrozitor. Anjin-san încuviinţă din cap, fără a-şi clinti privirile.

— Da, Alteţă, spuse preotul.

— Acum, Tsukku-san, te rog tălmăceşte pentru mine ca şi pînă acum. Ascultă, Anjin-san, l-am adus pe Tsukku-san ca să putem sta de vorbă direct şi rapid, fără să ne scape înţelesul vreunui cuvînt. Este atît de important pentru mine, încît te rog să ai răbdare. Cred că aşa este cel mai bine.

— Da, Alteţă.

— Tsukku-san, mai întîi, jură pe Dumnezeul tău creştin că n-ai să sufli nimănui o vorbă din ce spune el. Ca la confesiune. *Neh ?* Ca o taină sfîntă ! Faţă de mine şi faţă de el.

— Dar, Alteţă, asta nu e ...

— Ai să faci aşa ! Acum ! Dacă nu, am să-mi retrag pentru totdeauna tot sprijinul pentru tine şi biserica ta.

— Foarte bine, Alteţă. Sînt de acord. Jur în faţa lui Dumnezeu.

— Bine. Mulţumesc. Spune-i şi lui despre încuviinţarea ta.

Alvito se supuse, apoi Toranaga se aşeză pe dunele de nisip şi-şi flutură evantaiul, alungînd insectele nopţii care roiau în jurul lor.

— Acum, Anjin-san, te rog, spune-mi ce s-a întîmplat la Osaka.

Blackthorne îşi dădu drumul la vorbă poticnit, apoi, încet-încet, mintea lui începu să trăiască totul din nou şi cuvintele ţîşneau ca un torent, iar părintele Alvito abia izbutea să ţină pasul cu el. Toranaga asculta în tăcere, fără să-l întrerupă deloc, adăugînd doar cu grijă cîte o încurajare cînd era nevoie, dovedindu-se un ascultător perfect.

Blackthorne termină în zori. Acum Toranaga ştia tot ceea ce era de ştiut — tot ceea ce Anjin-san era pregătit

să spună, se corectă el. O știa și preotul, dar Toranaga era sigur că, în spusele lui, nu era nimic care să poată fi folosit de catolici sau de Kiyama împotriva sa, sau împotriva lui Mariko, sau împotriva lui Anjin-san, care, pînă acum, aproape că nici nu ținuse seamă de preot.

— Ești sigur, Anjin-san, că Ferriera, căpitanul general, te-ar fi tras în țeapă ? întrebă el din nou.

— O, da. Dacă nu era iezuitul. Eu sînt un eretic în ochii lui, iar despre foc se crede că, într-un fel, îți „purifică" sufletul.

— De ce te-a salvat Părintele Superior ?

— Nu știu. A fost ceva în legătură cu Mariko-sama. Fără corabie, eu nu le pot face nici un rău. O, asta trebuie să le fi trecut și lor prin cap, dar, pesemne, ea le-a dat cheia, cum s-o facă.

— Ce chele ? Ce știa ea despre incendierea navelor ?

— Nu știu. *Ninja* au pătruns în castel. Pesemne că *ninja* s-au strecurat printre oamenii de aici. Focul a fost pus la cale de cineva. Ea l-a văzut pe Părintele Superior la castel în ziua în care a murit. Cred că ea i-a spus să i se dea foc lui *Erasmus*, în schimbul vieții mele. Dar, fără corabia mea, eu nu mai am nici o viață, Alteță. Nici una.

— Te-nșeli, Anjin-san. Mulțumesc, Tsukku-san, spuse Toranaga în încheiere. Da, îți mulțumesc pentru strădania ta. Te rog, du-te și te odihnește acum.

— Da, Alteță. Mulțumesc. Alvito șovăi. Îmi cer scuze pentru căpitanul general. Oamenii se nasc în păcat, mai toți își duc viața în păcat, deși sînt creștini.

— Creștinii se nasc în păcat, noi nu. Noi sîntem un popor civilizat, care înțelege, într-adevăr, ce este păcatul, nu sîntem țărani analfabeți, care habar n-au de nimic. Cu toate acestea, Tsukku-san, dacă eu aș fi fost în locul căpitanului tău general, nu i-aș fi dat drumul lui Anjin-san, de vreme ce-l aveam în puterea mea. A fost o hotărîre militară, o hotărîre bună. Cred că o să apuce ziua cînd o să-i pară rău că n-a stăruit, la fel și Părintelui tău Superior.

— Doriți să tălmăcesc asta, Alteță ?

— Asta a fost doar pentru urechile tale. Mulțumesc pentru ajutor. Toranaga răspunse la salutul preotului și trimise oameni să-l însoțească pînă acasă, apoi se întoarse spre Blackthorne. Anjin-san. Mai întîi înotăm.

— Alteţă ?

— Înotăm.

În lumina tot mai clară a dimineţii, Toranaga se dezbrăcă şi intră în apă. Blackthorne şi străjile îl urmară. Toranaga înotă voinicește în largul mării, apoi se întoarse şi dădu roată epavei. Blackthorne venea după el, înviorat de apa rece. Curînd Toranaga veni la ţărm. Servitorii aveau pregătite prosoape, alte chimonouri, ceai, saké şi mîncare.

— Mănîncă, Anjin-san.

— Îmi cer iertare, nu foame.

— Mănîncă !

Blackthorne luă cîteva îmbucături, dar îi veniră înapoi pe gît.

— Îmi pare rău.

— Prosteşte. Şi fără vlagă. Eşti fără vlagă ca un „Mîncău de Usturoi". Nu ca un *hatamoto. Neh ?*

— Alteţă ?

Toranaga o spuse din nou. Fără ocolişuri. Arătă apoi spre epavă, ştiind că acum avea toată atenţia lui Blackthorne.

— Asta-i nimic. *Shigata ga nai.* Neimportant. Ascultă : Anjin-san e *hatamoto, neh ?* Nu „Mîncău de Usturoi". Înţelegi ?

— Da, iertaţi-mă.

Toragana făcu semn gărzii, care-i înmînă un sul de hîrtie sigilat.

— Ascultă, Anjin-san, înainte ca Mariko-sama să plece din Yedo, mi-a dat asta. Mariko-sama a spus că, dacă tu trăieşti după Osaka — dacă trăieşti, înţelegi ? — mă roagă să ţi-l dau.

Blackthorne luă sulul ce i se oferea şi, după o clipă, rupse sigiliul.

* * *

— Ce zice mesajul, Anjin-san ? întrebă Toranaga.

Mariko îl scrisese în latină : „Dragul meu. Te iubesc. Dacă vei citi această scrisoare înseamnă că eu am murit în Osaka şi, pesemne, din cauza mea şi nava ta a murit. Sacrific tot ce ai mai scump în viaţă din pricina credinţei mele, ca să-mi salvez biserica, dar, mai presus de asta, spre a-ţi salva viaţa, care pentru mine este mai

prețioasă decît orice — chiar și decît interesele seniorului meu, Toranaga. A venit timpul să aleg, iubitule: *tu sau nava ta.* Îmi pare rău, dar am ales ca tu să trăiești. Oricum, corabia asta este condamnată — cu sau fără tine. Voi da nava dușmanului tău, ca tu să poți rămîne în viață. Corabia asta nu înseamnă nimic. *Construiește alta.* O poți face — n-ai fost instruit ca să fii și constructor de nave și pilot? Cred că seniorul Toranaga o să-ți dea toți meșterii, toți dulgherii, toți fierarii care-ți sînt de trebuință — *el are nevoie de tine și de corăbiile tale* — și eu ți-am lăsat moștenire, din propria mea avere, toț banii necesari. Fă-ți o altă corabie și fă-ți o nouă viață, iubitule. La anu' ia Corabia Neagră și-ți doresc să trăiești în veci. Ascultă, dragul meu, sufletul meu creștin se roagă să te reîntîlnesc în paradisul creștin, iar sufletul meu japonez se roagă ca în viața următoare să fiu orice, ca să-ți pot aduce bucurie și să fiu cu tine oriunde te vei găsi. Iartă-mă, dar viața ta este tot ce contează pentru mine. Te iubesc."

— Ce zice epistola, Anjin-san?

— Îmi pare rău, Alteță. Mariko-sama zice nava asta nu necesară. Zice construiesc navă nouă. Zice ...

— A! Se poate? Se poate, Anjin-san?

Blackthorne văzu cum se aprinde brusc interesul *daimyo*-ului.

— Da. Dacă am ... Nu-și amintea cuvîntul pentru dulgher. Dacă Toranaga-sama dă oameni, oameni care să facă corăbii, *neh?* Da, pot.

Noua navă începu să capete contur în mintea lui. Mai mică, mult mai mică decît *Erasmus*. Cam de nouăzeci pînă la o sută de tone, asta e tot ce ar putea face, pentru că el niciodată nu supraveghease și nici nu desenase o navă completă, deși, cu siguranță, Alban Caradoc îl pregătise și pentru meseria de constructor de nave și de pilot. Dumnezeu să te binecuvînteze, Alban, se bucură el. Da, nouăzeci de tone pentru început. Cam pe atît era și *Golden Hind* a lui Drake și adu-ți aminte cîte a îndurat! Aș putea să-i pun douăzeci de tunuri la bord și asta ar fi destul ca să ...

— Dumnezeule, tunurile!

Se răsuci și privi scrutător spre epavă, apoi îl văzu pe Toranaga și pe toți ceilalți zgîindu-se la el și-și dădu seama că vorbise în engleză.

— O, iertați-mă, Alteță. Gîndesc prea repede. Tunurile, acolo, în mare, *neh?* Trebuie aduse repede.

Toranaga vorbi cu oamenii săi, apoi se întoarse iar spre Blackthorne.

— Samuraii spun că totul de pe navă se află în tabără. Unele lucruri au fost pescuite din mare. Aici, la reflux, apa e mică, *neh* ?

Blackthorne simţea cum i se limpezeşte capul.

— Pot să fac corabie. Dacă am puşti mari, pot să lupt cu duşmanul. Toranaga-sama are praf de puşcă ?

— Da. Cîţi dulgheri ? De cîţi ai nevoie ?

— Patruzeci de dulgheri, fierari, stejar pentru coaste, aveţi aici stejar ? Apoi o să-mi trebuiască fier, oţel, am să fac o forjă şi o să am nevoie de un meşter ... Blackthorne îşi dădu seama că vorbea iar în engleză. Iertaţi-mă. Scriu pe hîrtie. Atent. Şi gîndesc cu grijă. Vă rog, daţi oameni ajute la mine ?

— Toţi oamenii, toţi banii. Imediat. *Am nevoie* de corabie. Imediat ! Cît de repede poţi s-o construieşti ?

— Şase luni din ziua cînd aşezăm chila.

— O, nu mai repede ?

— Nu, îmi pare rău.

— Mai tîrziu stăm de vorbă mai mult, Anjin-san. Ce altceva zice Mariko-sama ?

— Puţin mai mult, Alteţă. Zice că dă bani să ajute nava, banii ei. Şi mai zice că îi pare rău dacă dacă ea ajută duşmanul să distrugă nava mea.

— Ce duşman ? În ce fel să distrugă nava ?

— Nu zice cine, sau cum, Alteţă. Nimic limpede. Doar pare rău. Mariko-sama zice *sayonara*. Speră *seppuku* foloseşte la seniorul Toranaga.

— A, da, enorm, *neh ?*

— Da.

Toranaga-i zîmbi.

— Mă bucur că acum totul e bine, Anjin-san. Eheeei, Mariko-sama a avut dreptate. Nu-ţi face griji pentru asta ! Toranaga arătă spre epavă. Construieşti o navă nouă imediat. O navă de război, *neh ?* Înţelegi ?

— Înţeleg foarte bine.

— Nava asta nouă ... ar putea nava asta nouă să lupte cu Corabia Neagră ?

— Da.

— A ! Corabia Neagră de anul viitor ?

— Poate.

— Dar echipajul ?

— Poftiţi ?

— Matrozii ... tunarii ?

— A ! Pînă la anu' pot să-mi pregătesc vasalii ca tunari. Nu matrozi.

— Îi vei avea pe cei mai buni matrozi din Kwanto.

— Atunci anul viitor e cu putinţă. Blackthorne zîmbi. E posibil anul viitor ? Războiul ? Ce e cu războiul ?

Toranaga ridică din umeri.

— Război sau nu, totuşi încerci, *neh* ? Asta e prada ta, înţelegi „pradă" ? Şi este secretul nostru. Între mine şi tine doar, *neh* ? Corabia Neagră.

— Preoţii au să afle taina curînd.

— Poate, dar de data asta nu va mai fi nici un val de flux, nici un *tai-fun,* prietene. Tu ai să veghezi şi eu am să veghez.

— Da.

— Mai întîi Corabia Neagră, apoi mergi acasă. Mi-aduci flota. Înţelegi ?

— O, da.

— Dacă pierd, asta e *karma.* Dacă nu, atunci avem totul, Anjin-san. Totul aşa cum ai spus. Totul : Corabia Neagră, ambasador, înţelegeri cu ţara ta, nave ! Pricepi ?

— O, da ! Mulţumesc.

— Datorită lui Mariko-sama. Fără ea ...

Toranaga îl salută cu căldură, pentru prima oară ca pe un egal, şi plecă cu străjile lui. Vasalii lui Blackthorne se înclinară, întru totul impresionaţi de cinstea făcută stăpînului lor.

Blackthorne îl privi pe Toranaga îndepărtîndu-se şi nu-şi mai încăpea în piele de bucurie, apoi văzu mîncarea. Slujitorii începură să strîngă ce mai rămăsese.

— Staţi ! Acum mîncare, vă rog.

Mîncă cu grijă, încet şi civilizat în timp ce oamenii lui se certau pentru cinstea de a-l servi şi mintea îi rătăcea peste noianul de posibilităţi pe care Toranaga le deschisese pentru el. Ai cîştigat, îşi spuse, dorind, de bucurie, să danseze un dans marinăresc, dar nu dansă. Mai reciti încă o dată scrisoarea şi o binecuvîntă din nou pe Mariko.

— Urmaţi-mă, porunci el şi se îndreptă spre tabără, mintea-i deja schiţînd nava şi ambrazurile pentru tunuri. Doamne, ajută-l pe Toranaga să-l ţină pe Ishido departe de Kwanto şi Izu şi binecuvînteaz-o pe Mariko, oriunde

o fi şi fă ca tunurile să nu fie prea ruginite. Mariko a avut dreptate : *Erasmus* era condamnată, cu sau fără mine. Ea mi-a redat viaţa. Eu pot să-mi fac o altă viaţă şi o altă corabie. Nouăzeci de tone ! Nava mea va fi o platformă plutitoare de luptă, cu prora ascuţită, suplă ca un ogar, mai bună decît *Erasmus*, cu un bompres înalt şi cu un galion frumos chiar dedesubt, cu un chip ce va semăna leit cu al *ei*, cu frumoşii ei ochi oblici şi cu pometii obrajilor înalţi. Nava mea o să Dumnezeule, o tonă de material pot să salvez de la epavă ! Pot să folosesc o parte din chilă şi din coaste. Voi aduna mii de cuie, iar din restul de chilă voi face întăriturí, proptele şi tot ce am nevoie ... dacă am timp.

Da. Nava mea va fi ca *ea*, îşi promise. O să fie micuţă, graţioasă şi desăvîrşită, ca o sabie Yoshitomo, care este cea mai bună din lume, şi la fel de periculoasă. Iar anul viitor o să ia o captură de douăzeci de ori cît ea, cum a făcut Mariko la Osaka, şi o să scoată duşmanul din Asia. Apoi, anul următor, sau celălalt, după ce voi străbate şapte mări, am să navighez cu ea pe Tamisa, spre Londra, cu calele pline de aur.

— *The Lady*, va fi numele ei, spuse cu voce tare.

Capitolul 61

Două zile mai tîrziu, în zori, Toranaga verifica chingile de la şa. Împinse cu dibăcie genunchiul în burta calului şi strînse cureaua cu încă două găuri. Nenorocit animal, gîndi, dispreţuind caii pentru necontenita lor viclenie şi pentru pericolul firii lor nărăvaşe. Acesta sînt eu, Yoshi Toranaga-noh-Chikitada-noh-Minowara, nu un copilandru fără minte. Aşteptă o clipă şi împinse iar, cu forţă, genunchiul în burta calului. Calul fornăi şi-şi zornăi căpăstrul, iar el strînse curelele pînă la capăt.

— Bine, Alteţă ! Foarte bine, spuse maestrul de vînătoare cu admiraţie. Era un bătrîn smochinit şi la fel de sfrijit şi ponosit ca un şoarece murat. Mulţi ar fi fost mulţumiţi de la prima strînsoare.

— Atunci şaua ar fi alunecat şi, pînă-n prînz, prostul ar fi fost azvîrlit, probabil că şi-ar fi frînt şi gîtul. *Neh ?*

Samuraiul rîse.

— Da, şi o merita, Alteţă !

Se aflau în preajma grajdurilor, iar prin jur roiau străji şi şoimari care-şi duceau şoimii şi ulii cu capetele sub capişoane. Tetsu-ko, vindereul, era la loc de cinste şi, lîngă ea, făcînd-o să pară şi mai mică, era Kogo, uliul porumbar, singurul fără capişon, cu ochii-i galbeni, nemiloşi, scrutînd totul în jur.

Naga venea cu calul de căpăstru.

— Bună dimineaţa, tată.

— Bună dimineaţa, fiule. Unde e fratele tău ?

— Seniorul Sudara aşteaptă în tabără, Alteţă.

— Bun. Toranaga zîmbi spre tînăr. Apoi, pentru că-i era drag, îl trase deoparte. Ascultă, fiule, în loc să mergi la vînătoare, scrie-mi ordinele de luptă, ca să le semnez cînd mă întorc diseară.

— O, tată, spuse Naga nemaiîncăpîndu-şi în piele de mîndrie, pentru cinstea ce i se făcea de a răspunde oficial provocării lui Ishido, prin propria-i scriere, ducînd la bun sfîrşit hotărîrea de ieri a Consiliului de Război de a trimite armatele în trecători. Mulţumesc, îţi mulţumesc.

— Mai departe : regimentul de muschete pleacă mîine în zori la Hakoné. Apoi : convoiul de bagaje din Yedo va sosi în după-amiaza asta. Ai grijă ca totul să fie gata.

— Da, sigur. Cît de repede vom începe lupta ?

— Curînd. Aseară am primit veşti că Ishido şi moştenitorul au plecat din Osaka spre a trece în revistă armatele.

— Te rog să mă ierţi că nu pot să zbor ca Tetsu-ko pînă la Osaka, să-i omor, pe el, pe Kiyama şi pe Onoshi, şi să termin toată această treabă, ca să nu mai fie nevoie să te necăjeşti tu.

— Mulţumesc, fiule.

Toranaga nu se mai obosi să-i spună cumplitele probleme care trebuiau rezolvate înainte ca aceste omoruri să devină un fapt. Îşi aruncă privirile în jur. Toţi şoimarii şi toate străjile erau gata. Îl chemă la el pe maestrul de vînătoare :

— Întîi am să mă duc în tabără, apoi apucăm drumul de coastă, pe o distanţă de patru *ri* spre nord.

— Dar gonacii sînt deja pe dealuri Maestrul de vînătoare își înghiți restul plîngerii și încercă să o dreagă. Vă rog să mă iertați ... ăă cred c-am mîncat ceva ce nu mi-a priit, Alteță.

— Așa se pare. Poate c-ar trebui să-i predai altcuiva îndatoririle tale. Pesemne că hemoroizii ți-au întunecat judecata, îmi pare rău, spuse Toranaga. Dacă n-ar fi folosit vînătoarea drept pretext, l-ar fi înlocuit.

— Da, iertați-mă, spuse bătrînul samurai. Pot să vă-ntreb ... ăă doriți să vînați în locurile pe care le-ați ales aseară, sau v-ar v-ar plăcea să vînați pe coastă ?

— Pe coastă.

— Cu siguranță, Alteță. Vă rog să mă iertați, deci pot să schimb planul.

Omul plecă grăbit. Toranaga îl urmări cu privirea. E timpul să stea acasă, gîndi fără răutate. Apoi îl văzu pe Omi apropiindu-se cu un tînăr samurai, care șchiopăta foarte rău și avea o rană de pumnal înfiorătoare, încă vînătă, de-a curmezișul obrazului, din lupta de la Osaka,

— O, Omi-san ! Le răspunse la salut. Acesta este omul ?

— Da, Alteță.

Toranaga îi luă pe cei doi deoparte și, cu dibăcie, îi puse întrebări samuraiului. O făcea din politețe pentru Omi, pentru că el deja ajunsese la aceeași concluzie, cînd stătuse de vorbă cu samuraiul prima noapte, la fel cum fusese politicos și cu Anjin-san, întrebîndu-l ce-i scrisese Mariko, deși el știa deja cuprinsul scrisorii.

— Dar, te rog, scrie-o cu propriile tale cuvinte, Mariko-san, spusese el, înaintea plecării ei din Yedo către Osaka.

— Urmează să-i dau nava dușmanului său, Alteță ?

— Nu, doamnă, zisese el, în timp ce ochii ei se umpleau de lacrimi. Nu. Îți repet : tu trebuie să-i spui în taină lui Tsukku-san imediat, aici, în Yedo, secretele pe care mi le-ai dezvăluit mie și apoi Marelui Preot și lui Kiyama în Osaka, și spune-le tuturor că, fără navă, Anjin-san nu mai este o amenințare pentru ei. Tu o să-i scrii acum scrisoarea lui Anjin-san așa cum te sfătuiesc eu.

— Atunci ei îi vor distruge corabia.

— Au să încerce. Bineînțeles că ei înșiși se vor gîndi la aceeași soluție, așa că tu, de fapt, nu le dai nimic, *neh* ?

— Puteți să-i apărați nava, Alteță ?

— Va fi păzită de patru mii de samurai.

— Dar, dacă ei izbutesc ... Anjin-san nu va mai avea nici o valoare fără corabia lui. Vă rog să rămînă în viaţă.

— Nu e nevoie s-o faci, Mariko-san. Te asigur că el este de preţ pentru mine, cu sau fără corabie. Îţi promit. Mai zi-i în scrisoare că, dacă nava lui e distrusă, *te rog construieşte alta.*

— Poftim ?

— Mi-ai spus că poate s-o facă, *neh ?* Eşti sigură ? Dacă-i dau toţi dulgherii şi meşterii făurari ?

— O, da. O, cît sînteţi de înţelept ! Da, el a spus de nenumărate ori că a fost pregătit şi pentru meseria de constructor de nave ...

— Eşti destul de sigură, Mariko-san ?

— Da, Alteţă.

— Bine.

— Atunci credeţi că părinţii creştini or să izbutească, chiar şi cu paza a patru mii de oameni ?

— Da. Îmi pare rău, dar creştinii nu vor lăsa nava nedistrusă, sau pe el în viaţă, atîta vreme cît ea e-n larg şi gata de atac. E o ameninţare mult prea mare pentru ei. Această navă e sortită pieirii, aşa că nu e nici un rău dacă le-o dăm. Dar numai tu şi cu mine o ştim şi mai ştim că singura lui speranţă e să construiască alta. Eu sînt singurul care-l pot ajuta s-o facă. Descurcă treburile la Osaka pentru mine şi eu o să mă îngrijesc ca el să-şi construiască nava.

Eu i-am spus adevărul, gîndi Toranaga, aici, în zorii Yokohamei, în mirosul de cai, bălegar şi sudoare. Abia îl mai asculta pe samuraiul rănit şi pe Omi, deoarece întreaga fiinţă îi era cuprinsă de mîhnire pentru Mariko. Viaţa e atît de tristă, îşi spuse, sătul de oameni, de Osaka şi de urzelile care au adus atîta suferinţă, oricît de mare ar fi fost miza.

— Mulţumesc că mi-ai spus, Kosami, zise el, cînd samuraiul termină. Ai procedat foarte bine. Vă rog veniţi cu mine amîndoi.

Toranaga se întoarse la calul său şi-l mai împinse cu genunchiul în burtă pentru ultima oară. De data asta, calul necheză, dar el nu-i mai strînse chinga.

— Caii sînt mult mai vicleni decît oamenii, spuse el, fără să vorbească cuiva anume, sări în şa şi porni în galop, urmat de străji, de Omi şi de Kosami.

Se opri în tabără, pe platou. Acolo se aflau Buntaro, cu un şoim călător pe mînă, şi, lîngă el, Yabu, Hiro-matsu şi Sudara. Ei îl salutară.

— Bună dimineaţa, le spuse el vesel, făcîndu-i semn lui Omi să rămînă, iar celorlalţi să plece.

— Eşti gata, fiule ?

— Da, tată, spuse Sudara. Am trimis cîţiva din oamenii mei în munţi să se asigure că gonacii sînt acolo unde trebuie.

— Mulţumesc, dar am hotărît să vînez pe coastă.

Imediat Sudara îşi strigă una din străji şi-l trimise călare s-aducă oamenii de pe dealuri şi să-i abată spre ţărm.

— Iertaţi-mă, Alteţă, ar fi trebuit să mă gîndesc eu la asta şi să fiu pregătit. Vă rog să mă iertaţi.

— Da. Hiro-matsu, cum merge instrucţia ?

Hiro-matsu, cu sabia slobodă în mîini, ca întotdeauna, se încruntă.

— Eu încă mai cred că e dezonorantă şi fără folos. Curînd o să putem s-o dăm uitării. O să-l facem zob pe Ishido şi fără astfel de arme ticăloase.

Yabu spuse :

— Te rog să mă ierţi, Hiro-matsu-san, dar fără puşti şi fără această strategie o să pierdem, ele sînt şansa noastră. Privi înapoi spre Toranaga, care încă nu descălecase. Azi-noapte am auzit că Jikkyu a murit.

— Eşti sigur ?

Toranaga se prefăcu surprins. El primise în taină ştiri în ziua cînd plecase din Mishima.

— Da, Alteţă. Se pare că era bolnav de cîtăva vreme. Iscoada mea zicea că a murit acum două zile, spuse Yabu, citindu-i-se încîntarea pe chip. Moştenitor e fiul său, Hikoju.

— Marioneta aia ? rosti Buntaro cu dispreţ.

— Da ... şi eu zic că nu e decît un copilandru, spuse Yabu. Alteţă, acest lucru nu vă deschide drumul de sud ? De ce să nu atacăm imediat de-a lungul drumului Tokaidō ? Cu bătrînul vulpoi mort, Izu este acum în siguranţă, iar Suruga şi Totomi sînt tot atît de neputincioase precum un peşte pe uscat. *Neh* ?

Toranaga descălecă gînditor.

— Ei bine ? îl întrebă pe Hiro-matsu încet.

Bătrînul general răspunse pe loc :

— Dac-am putea să punem mîna pe tot drumul, pînă la pasul Utsunoya, şi pe toate podurile şi să trecem repede peste Tenryu — avînd toate drumurile de legătură asigurate —, i-am da o lovitură sub centură lui Ishido. Pe Zataki l-am putea ţine pe loc în munţi, am aduce întăriri în atacul de pe drumul Tokaidō şi ne-am năpusti asupra Osakăi. Am fi de neînfrînt.

Sudara spuse :

— Atîta vreme cît moştenitorul conduce armatele lui Ishido sîntem înfrînţi.

— Nu sînt de acord, spuse Hiro-matsu.

— Nici eu, îmi pare rău, spuse Yabu.

— Dar eu sînt, spuse Toranaga, tot atît de răspicat şi grav ca Sudara.

El încă nu le spusese despre posibila încuviinţare a lui Zataki de a-l trăda pe Ishido cînd va veni timpul. De ce să le spun ? gîndi. Nu e încă un lucru sigur.

Dar crezi c-ai să-ţi poţi ţine făgăduiala solemnă faţă de fratele tău vitreg, dacă el te va sprijini ? Cum se va mărita Ochiba cu el, dacă preţul ajutorului este să te însori tu însuţi cu ea ? Asta e marea întrebare, îşi zise. E foarte puţin probabil, totuşi, ca Ochiba să-l trădeze pe Ishido, dar dacă ea o va face şi acesta e preţul, atunci răspunsul e simplu : fratele meu va trebui să se plece în faţa sorţii de nestrămutat.

Îi văzu pe toţi privindu-l.

— Poftim ?

Tăcere, apoi Buntaro spuse :

— Ce se-ntîmplă, Alteţă, dacă ne vom afla împotriva steagurilor moştenitorului ?

Pînă acum, nici unul din ei nu pusese niciodată această întrebare direct şi în public.

— Dacă se întîmplă asta, eu pierd, spuse Toranaga. Eu îmi voi face *seppuku* şi acei care cinstesc testamentul lui *taikō* şi pe moştenitor, ca urmaşul lui legal şi de netăgăduit, vor trebui imediat să se supună cu umilinţă îndurării sale. Acei care n-o vor face n-au nici o onoare. *Neh ?*

Toţi încuviinţară din cap, apoi el se întoarse spre Yabu ca să termine cu problemele ce se cereau rezolvate acum.

— Totuşi încă nu sîntem pe cîmpul de luptă, aşa că o să ne vedem de treabă după cum am plănuit. Da, Yabu-

san, acum putem folosi drumul de sud. Din ce pricină a murit Jikkyu ?

— De boală, Alteță.

— O boală care a costat cinci sute de *koku* ?

Yabu rîse, dar în sinea lui era furios că Toranaga îi aflase secretul.

— Da, zise el. Cred că da, Alteță. Fratele meu ți-a spus ?

Toranaga dădu din cap și-i ceru să le spună și celorlalți. Yabu se conformă, bucuros, pentru că era o stratagemă vicleană și dibace. Le povesti cum fratele său, Mizuno, dăduse banii luați de la Anjin-san unui ajutor de bucătar care fusese strecurat printre slugile de la bucătărie ale lui Jikkyu.

— Ieftin, *neh* ? spuse Yabu fericit. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud ?

Hiro-matsu îi spuse sec lui Toranaga :

— Vă rog să mă iertați, dar eu găsesc povestea asta dezgustătoare.

Toranaga zîmbi.

— Trădarea este o armă pe timp de război, *neh* ?

— Da, dar nu pentru un samurai.

Yabu era indignat.

— Iartă-mă, nobile Hiro-matsu, dar cred că n-ai avut în gînd să mă insulți ?

— N-a vrut să te insulte. Ai vrut, Hiro-matsu ? întrebă Toranaga.

— Nu, Alteță, răspunse bătrînul general. Vă rog să mă iertați.

— Otrava, trădarea, vicleșugul, omorul întotdeauna au fost arme de război, bătrînul meu prieten, spuse Toranaga. Jikkyu a fost un dușman și un prost. Cinci sute de *koku* pentru drumul de sud sînt o bagatelă ! Yabusama m-a slujit cu credință. Aici și în Osaka. *Neh,* Yabusan ?

— Eu întotdeauna am încercat să vă slujesc cu credință, Alteță.

— Da, așa că, te rog, explică-ne de ce l-ai ucis pe căpitanul Sumiyori înainte de atacul *ninja,* spuse Toranaga.

Chipul lui Yabu rămase neschimbat. Purta sabia Yoshitomo, cu mîna, ca de obicei, pe mîner.

— Cine mă acuză de așa ceva, Alteță ?

Toranaga arătă spre grupul de uniforme maro, la patruzeci de paşi mai departe.

— Omul acela ! Te rog, vino aici, Kosami-san.

Tînărul samurai descălecă, înaintă şchiopătînd şi se înclină.

Yabu se holba spre el.

— Cine eşti, omule ?

— Sokura Kosami, din Legiunea a zecea, Alteţă, desemnat ca gardă personală a doamnei Kiritsubo, în Osaka, spuse tînărul. Dumneavoastră m-aţi numit de strajă în faţa locuinţei Voastre şi a lui Sumiyori-san, în noaptea cu atacul *ninja*.

— Nu-mi amintesc de tine. Îndrăzneşti să spui că l-am ucis pe Sumiyori ?

Tînărul şovăi. Toranaga zise :

— Spune-i !

Tînărul răspunse pe nerăsuflate :

— Înainte ca *ninja* să se năpustească asupra noastră, Alteţă, eu abia am avut timp să deschid uşa şi să-l strig pe Sumiyori-san ca să-i vestesc primejdia dar el nu s-a mişcat deloc, iertaţi-mă, Alteţă. Se întoarse spre Toranaga, curajul părăsindu-l sub privirile tuturor. El... el avea somnul foarte uşor, Alteţă, şi nu trecuse decît o clipă după... asta e tot, Alteţă.

— Ai intrat în cameră ? L-ai zgîlţîit ? stărui Yabu.

— Nu, Alteţă, o, nu, Alteţă, *ninja* au venit atît de repede că noi ne-am retras imediat şi am contraatacat de îndată ce am putut, şi a fost aşa cum am spus ...

Yabu privi spre Toranaga.

— Sumiyori-san făcuse de strajă două zile. Era istovit, toţi eram. Ce dovedeşte asta ? se adresă el tuturor.

— Nimic, încuviinţă Toranaga, încă prietenos. Dar, mai tîrziu, Kosami-san s-a întors în cameră. *Neh ?*

— Da, Alteţă, Sumiyori-san zăcea tot în aşternuturi, aşa cum îl văzusem ultima oară şi camera nu fusese deranjată absolut deloc, iar el fusese înjunghiat, Alteţă, înjunghiat în spate, dintr-o singură lovitură. Atunci am crezut că a fost un *ninja* şi nu m-am mai gîndit la asta pînă nu m-a întrebat Omi-san.

— A ! Yabu îşi întoarse ochii spre nepot şi toată *hara* i se concentră asupra trădătorului său, măsurînd distanţa dintre ei. Deci tu l-ai întrebat ?

— Da, Alteță. Seniorul Toranaga mi-a cerut să verific din nou toate spusele oamenilor. Aceasta a fost prima ciudățenie pe care am crezut că trebuie s-o aduc la cunoștința stăpînului nostru.

— Prima ciudățenie ? Mai există alta ?

— Urmînd poruncile seniorului Toranaga, am întrebat slujitorii care au supraviețuit atacului, Alteță. Au fost doi. Iertați-mă, dar amîndoi au spus că ați trecut prin fața lor însoțit de un samurai și v-ați întors, la scurtă vreme, singur strigînd „*Ninja !*“ Apoi ...

— Ei s-au aruncat asupra noastră și l-au omorît pe bietul om cu o lovitură de suliță și una de sabie. Eu a trebuit să mă retrag să dau alarma. Yabu se întoarse spre Toranaga, proptindu-și cu grijă picioarele într-o poziție mai bună de atac. Asta deja v-am spus-o, Alteță, atît prin viu grai cît și în raportul scris. Ce legătură au servitorii cu mine ?

— Ei, Omi-san ? întrebă Toranaga.

— Îmi pare rău, Yabu-sama, zise Omi, dar amîndoi v-au văzut trăgînd zăvoarele unei uși secrete din pivniță și v-au auzit spunînd către *ninja* : „Eu sînt Kasigi Yabu“. Numai asta le-a dat lor timp să se ascundă și să nu fie măcelăriți.

Mîna lui Yabu se mișcă imperceptibil. Imediat Sudara sări în fața lui Toranaga, ca să-l apere, și în același moment sabia lui Hiro-matsu ajunse fulgerător la gîtul lui Yabu.

— Stați ! porunci Toranaga.

Sabia lui Hiro-matsu se opri ca prin minune. Yabu nu făcuse nici o mișcare. Se uită la ei, apoi rîse insolent.

— Sînt eu un împuțit de *ronin* care și-ar putea ataca suveranul ? Acesta este Kasigi Yabu, senior de Izu, Suruga și Totomi. *Neh* ? Privi direct spre Toranaga. De ce sînt acuzat, Alteță ? Că i-am ajutat pe *ninja* ? Prostii ! Ce legătură au cu mine închipuirile slugilor ? Sînt niște mincinoși ! Sau mincinos e omul ăsta, care lasă să se înțeleagă ceva ce nu poate fi dovedit și de care eu nu mă pot apăra.

— Nu e nici o dovadă, Yabu-sama, spuse Toranaga. Sînt întru totul de acord. Nu există absolut nici o dovadă.

— Yabu-sama, ai făcut acele lucruri ? întrebă Hiro-matsu.

— Bineînțeles că nu !

Toranaga spuse :

— Dar eu cred că le-ai făcut, aşa că toate pămînturile tale sînt confiscate. Te rog să-ţi spinteci burta astăzi. Pînă-n prînz.

Sentinţa era definitivă. Acesta era momentul suprem pentru care Yabu se pregătise toată viaţa.

Karma, gîndea el, mintea lucrîndu-i acum cu o repeziciune demenţială. Nu pot face nimic, ordinul este legal, Toranaga este seniorul meu, ei pot să-mi ia capul, sau eu pot să mor cu demnitate. Şi într-un caz, şi în altul, sînt mort. Omi m-a trădat, dar asta este *karma* mea. Servitorii urmau să fie omorîţi toţi, asta făcea parte din plan, dar doi au scăpat şi asta e *karma* mea. Fii demn, îşi spuse el, încercînd să-şi adune curajul. Gîndeşte clar şi nu te pierde cu firea.

— Alteţă, începu el cu multă cutezanţă, în primul rînd, sînt nevinovat de acele crime, Kosami se înşală iar servitorii sînt nişte mincinoşi. În al doilea rînd, sînt cel mai bun general de război pe care-l aveţi. Vă rog să-mi acordaţi cinstea să conduc atacul de-a lungul drumului Tokaidō, sau să fiu în primele rînduri în prima bătălie, astfel ca moartea mea să vă fie de un folos direct.

Toranaga spuse prietenos :

— Este o idee bună, Yabu-san, şi sînt de acord din toată inima că eşti cel mai bun general pentru regimentul de muschete, dar, îmi pare rău, n-am încredere în tine. Te rog să-ţi faci *seppuku* pînă-n prînz.

Yabu îşi domină furia ce-l orbea şi îşi îndeplini îndatoririle de onoare ca un adevărat samurai şi conducător de clan, cu un sacrificiu de sine total.

— În mod oficial îl absolv pe nepotul meu, Kasigi Omi-san, de orice responsabilitate în trădarea mea şi îl numesc moştenitorul meu de drept.

Toranaga era la fel de surprins ca toţi ceilalţi.

— Foarte bine, spuse Toranaga. Da, cred că este foarte înţelept. Sînt de acord.

— Izu este feuda ereditară a familiei Kasigi. I-o las lui prin testament.

— Izu nu-ţi mai aparţine ca s-o poţi da. Tu eşti vasalul meu, *neh ?* Izu este una din provinciile mele şi pot s-o dau cui poftesc, *neh ?*

Yabu ridică din umeri.

— I-o las lui prin testament, chiar dacă ... Rîse. Este o favoare într-o viaţă. *Neh ?*

— Ai dreptul s-o ceri, dar cererea îţi este respinsă. Yabu-san, toate ultimele tale porunci sînt supuse aprobării mele. Buntaro-san, ai să fii martorul oficial. Acum, Yabu-san, cine doreşti să-ţi fie secundant ?

— Kasigi Omi-san.

Toranaga privi spre Omi. Omi se înclină şi nimic nu se citi pe chipul lui.

— Voi fi onorat, spuse el.

— Bun. Atunci, totul e stabilit.

Hiro-matsu spuse :

— Şi atacul de-a lungul drumului Tokaidō ?

— Sîntem mai în siguranţă în spatele munţilor noştri.

Toranaga le răspunse jovial la salut, încălecă şi plecă la trap. Sudara înclină capul politicos şi-l urmă.

Cînd Toranaga şi Sudara erau dincolo de bătaia unei săgeţi, încordarea lui Buntaro şi Hiro-matsu scăzu, dar nu şi a lui Omi şi nici unul nu-şi desprinse ochii de pe braţul înarmat al lui Yabu.

Buntaro spuse :

— Unde doreşti s-o faci, Yabu-sama ?

— Aici, acolo, jos, pe ţărm, sau pe o grămadă de bălegar, mi-e totuna. Nu am nevoie de haine de ceremonie. Dar, Omi-san, n-ai să loveşti pînă n-am să fac cele două tăieturi.

— Da, Alteţă.

— Cu permisiunea dumitale, Yabu-san, am să fiu şi eu martor, spuse Hiro-matsu.

— Le prieşte hemoroizilor tăi dacă-mi eşti martor ?

Generalul se burzului şi-i spuse lui Buntaro :

— Te rog, trimite după mine cînd e gata.

Yabu scuipă.

— Eu sînt gata. Tu eşti ?

Hiro-matsu se răsuci pe călcîie şi plecă.

Yabu se gîndi o clipă, apoi îşi scoase sabia Yoshitomo din cingătoare.

— Buntaro-san, poate că-mi faci o favoare. Dă-i-o lui Anjin-san. Îi oferi sabia, apoi se încruntă. Gîndindu-mă mai bine şi, dacă nu e cu osteneală, vrei să trimiţi după el, ca să i-o pot da eu însumi ?

— Cu siguranţă.

— Te rog, adu-l şi pe preotul ăla împuţit, ca să pot vorbi direct cu Anjin-san.

— Bun. Ce pregătiri doreşti să se facă ?

— Doar niște hîrtie, cerneală, o pensulă pentru testament și pentru poemul meu de moarte și două *tatami* — n-am nici un motiv să-mi julesc genunchii sau să îngenunchez în țărînă ca un țăran împuțit. *Neh ?* adăugă Yabu cu fanfaronadă.

Buntaro se îndreptă spre ceilalți samurai care se mișcau de pe un picior pe celălalt cu o emoție stăpînită. Nepăsător, Yabu se așeză cu picioarele încrucișate și se scobi în dinți cu un fir de iarbă. Omi se ciuci prin preajmă, dar prudent, la o distanță mai mare de o lungime de sabie.

— Eheeei, spuse Yabu, eram atît de aproape de izbîndă ! Apoi își întinse picioarele și le izbi de pămînt într-o izbucnire bruscă de furie. Eheei, atît de aproape ! Ei, *karma, neh ? Karma !* Apoi rîse în hohote, tuși și scuipă, mîndru că mai avea totuși salivă în gură. Da, pe toți zeii, vii sau morți, sau încă nenăscuți ! Dar, Omi-san, mor fericit. Jikkyu e mort și, cînd o să trec Ultimul Rîu și-o să-l văd acolo așteptînd și scrîșnind din dinți, am să pot să-l scuip în ochi pentru totdeauna.

Omi spuse, fără prefăcătorie, deși-l urmărea cu o privire de vultur

— Alteță, i-ați făcut seniorului Toranaga un mare serviciu. Drumul de coastă este acum deschis. Ați avut dreptate, Alteță, iar Pumn de Fier se-nșală, la fel și Sudara. Ar trebui să atacăm imediat — o să răzbim cu armele.

— Hodorogul ăla bătrîn ! Un prost ! Yabu rîse iar. Samurai ? Eu sînt mai samurai decît el ! O să-i arăt eu lui ! Nu lovești pînă nu-ți poruncesc eu.

— Pot să vă mulțumesc cu umilință pentru că mi-ați acordat această cinste și pentru că m-ați făcut moștenitorul Vostru ? Jur solemn că onoarea familiei Kasigi va fi în siguranță în mîinile mele.

— Dacă n-aș fi gîndit așa, n-aș fi făcut-o. Yabu își coborî vocea. Ai avut dreptate să mă trădezi lui Toranaga. Eu aș fi făcut la fel, dacă eram în locul tău, deși toate nu sînt decît minciuni. Toranaga trebuia să aibă un motiv. Întotdeauna m-a pizmuit pentru vitejia mea în luptă și pentru că am înțeles ce-nseamnă armele și cît prețuiește corabia. Toate au fost ideile mele.

— Da, Alteță, îmi amintesc.

— Tu ai să salvezi clanul. Ești la fel de viclean ca un bătrîn șobolan rîios. O să capeți înapoi Izu și chiar mai

mult, asta-i tot ce contează acum şi ai să-l ţii pentru fiii tăi. Tu înţelegi importanţa armelor. Şi Toranaga. *Neh ?*

— Jur că am să încerc, Alteţă.

Ochii lui Yabu se opriră pe mîna lui Omi dusă la sabie, observînd poziţia gata de apărare.

— Crezi c-o să te atac ?

— Iertaţi-mă, bineînţeles că nu, Alteţă.

— Mă bucur că eşti mereu pregătit. Tatăl meu era ca tine. Da, tu îi semeni mult. Fără să facă vreo mişcare bruscă, îşi puse cele două săbii pe pămînt, atît cît să nu ajungă la ele. Poftim ! Acum sînt lipsit de apărare. Cu cîteva clipe în urmă, îţi voiam capul, dar acum nu ţi-l mai vreau. Acum nu mai ai de ce te teme de mine.

— Întotdeauna trebuie să mă tem de tine, Alteţă.

Yabu chicoti încet şi mai strivi un fir de iarbă în dinţi. Apoi îl aruncă.

— Ascultă, Omi-san, acestea sînt ultimele mele porunci ca senior al clanului Kasigi. Ai să-l iei pe fiul meu în casa ta şi să-l foloseşti, dacă merită să fie folosit. Mai departe, găseşte soţi buni pentru soţia şi concubina mea şi mulţumeşte-le cu plecăciune că m-au slujit atît de bine. Cît despre tatăl tău, Mizuno : i se porunceşte să-şi facă *seppuku* imediat.

— Pot să vă cer să i se dea învoirea să se radă în cap şi să se facă preot ?

— Nu. Este prea prost, niciodată n-o să poţi avea încredere în el — cum de-a-ndrăznit să-i spună lui Toranaga secretele mele ! — şi totdeauna ţi-ar sta în cale. În legătură cu mama ta... Strînse din dinţi. I se porunceşte să se radă-n cap şi să devină călugăriţă, într-o mînăstire în afara Izu-lui şi să-şi petreacă restul vieţii spunînd rugăciuni pentru viitorul clanului Kasigi. Călugăriţă budistă sau *shinto* — după mine, mai bine *shinto*. Eşti de acord cu *shinto* ?

— Da, Alteţă.

— Bun. În felul acesta, adăugă Yabu cu o plăcere răutăcioasă, n-o să te mai abată cu necontenitele-i văicăreli de la problemele clanului Kasigi.

— Aşa voi face.

— Ţi se porunceşte să răzbuni minciunile aruncate asupra mea de Kosami şi de slugile alea ticăloase. Mai curînd sau mai tîrziu, nu-mi pasă, dar s-o faci pînă la sfîrşitul vieţii.

— Vă voi da ascultare.

— Mai este ceva ce am uitat ?

Omi se asigură atent că nu erau auziţi.

— Cum rămîne cu moştenitorul ? întrebă el prudent. Dacă apare împotriva noastră pe cîmpul de luptă, noi o să pierdem, *neh* ?

— Ia regimentul de muschete, croieşte-ţi drum ca o săgeată printre ei şi omoară-l, orice ar zice Toranaga. Yaemon este ţelul tău cel dintîi.

— Ăsta a fost şi gîndul meu. Mulţumesc.

— Bun. Dar decît să aştepţi atîta vreme, mai bine pune în taină o răsplată pentru capul lui acum, prin *ninja*... sau Amida Tong.

— Cum să-i găsesc ? întrebă Omi cu un tremur în glas.

— Cotoroanţa bătrînă, Gyoko, *mama-san,* ea e unul din cei care ştie.

— Ea ?

— Da, dar păzeşte-te de ea şi de cei din Amida. Nu-i folosi cu uşurinţă, Omi-san. De ea să nu te-atingi niciodată, s-o aperi întotdeauna. Ştie prea multe taine şi scrisul e o armă de dincolo de moarte. Ea a fost concubina neoficială a tatălui meu timp de un an ... se poate chiar ca fiul ei să-mi fie frate vitreg. Păzeşte-te de ea, ştie prea multe secrete.

— Dar de unde să fac rost de bani ?

— Asta te priveşte, dar fă rost de oriunde şi oricum.

— Da. Mulţumesc. Mă voi supune.

Yabu se dădu mai aproape. Imediat Omi fu-n gardă, bănuitor, cu sabia aproape ieşită din teacă. Yabu era mulţumit că, pînă şi neînarmat, era încă un om de temut.

— Secretul ăsta îngroapă-l foarte adînc. Şi ascultă, nepoate, rămîi foarte bun prieten cu Anjin-san. Încearcă să obţii conducerea flotei pe care o s-o aducă aici într-o zi. Toranaga nu înţelege adevărata valoare a lui Anjin-san, dar el are dreptate să rămînă în spatele munţilor. Asta-i dă şi lui timp şi ţie. Noi trebuie să părăsim uscatul şi să ieşim în largul mării — echipajele noastre pe navele lor — cu neamul Kasigi la comanda supremă. Clanul Kasigi trebuie să iasă pe mare, să stăpînească marea. O poruncesc.

— Da ... o, da, spuse Omi. Bizuiţi-vă pe mine. Aşa va fi.

— Bun. Un ultim sfat : să n-ai niciodată încredere în Toranaga.

Omi spuse cu toată convingerea :

— N-am, Alteță. N-am avut niciodată și n-o să am.

— Bun. Și mincinoșii ăia împuțiți, nu uita, ocupă-te de ei. Și de Kosami. Yabu dădu cu putere aerul afară din piept, împăcat cu sine însuși. Acum, te rog să mă ierți, trebuie să meditez la poemul meu de moarte.

Omi se ridică în picioare și se trase înapoi și, cînd fu destul de departe, se înclină și mai făcu douăzeci de pași. În siguranță, înconjurat de propriile sale gărzi, Omi se așeză din nou și începu să aștepte.

•

Toranaga și oamenii lui mergeau la trap pe drumul de coastă care înconjura golful imens, lăsînd marea în dreapta. Aici terenul era jos și mlăștinos, cu multe petece acoperite de mîl. La cîțiva *ri* spre nord, acest drum se unea cu artera principală a șoselei Tokaidō. La alți douăzeci de *ri* mai departe spre nord, se găsea Yedo.

Avea o sută de samurai cu el și zece șoimari cu zece păsări pe pumnii înmănușați. Sudara avea douăzeci de străji, trei șoimi și călărea ca avangardă.

— Sudara ! strigă Toranaga, de parcă gîndul acum i-ar fi trecut prin minte. Te oprești la hanul următor. Vreau să mîncăm ceva de dimineață !

Sudara făcu semn cu mîna că înțelesese și plecă în galop.

Cînd sosi Toranaga, slujnicele se înclinau și zîmbeau, iar hangiul cu toți oamenii lui făceau plecăciuni adînci. Străjile acopereau latura de nord și sud iar steagurile lui erau înălțate semeț în vînt.

— Bună dimineața, Alteță, ce pot să v-aduc să mîncați ? întrebă hangiul. Vă mulțumesc pentru cinstea ce o faceți amărîtului meu han.

— Ceai ... și niște tăiței cu puțină soia, te rog.

— Da, Alteță.

Mîncarea fu adusă aproape imediat într-un castron frumos, pregătită așa cum îi plăcea lui, hangiul fiind prevenit de Sudara. Fără nici o ceremonie, Toranaga se așeză pe vine în verandă și mîncă cu poftă mîncarea simplă, țărănească, urmărind cu privirea drumul din față. Ceilalți

oaspeţi se înclinau şi-şi vedeau de treburile lor, încîntaţi şi mîndri că stăteau la acelaşi han cu marele *daimyo*. Sudara făcu turul posturilor de gardă, asigurîndu-se că totul este în ordine.

— Unde sînt gonacii ? îl întrebă pe maestrul de vînătoare.

— Cîţiva spre nord, cîţiva spre sud şi mai am oameni de rezervă pe dealurile de colo. Bătrînul samurai arătă înapoi spre Yokohama, amărît ca vai de el şi lac de sudoare. Vă rog să mă iertaţi, dar bănuiţi cumva unde ar vrea stăpînul nostru să meargă ?

— Habar n-am. Dar azi să nu-mi faci alte greşeli.

— Nu, Alteţă.

Sudara îşi termină rondul, apoi îi raportă lui Toranaga.

— Este totul în ordine, Alteţă. Aş mai putea face ceva pentru Înălţimea ta ?

— Nu, mulţumesc. Toranaga îşi termină castronul şi bău ce mai rămăsese din supă. Apoi spuse pe o voce plată Ai avut dreptate cu ce ai spus despre moştenitor.

— Vă rog să mă iertaţi, mi-a fost teamă că v-aş fi putut ofensa fără să vreau.

— Ai avut dreptate, aşa că de ce-aş fi fost ofensat ? Cînd moştenitorul se va ridica împotriva mea, ce-ai să faci atunci ?

— Am să ascult poruncile tale.

— Te rog, trimite-mi secretarul aici şi vino şi tu cu el.

Sudara se supuse. Kawanabi, secretarul, care cîndva fusese samurai şi preot şi care călătorea întotdeauna cu Toranaga, veni într-un suflet cu o cutie de călătorie foarte ordonată, cu hîrtie, cerneluri, sigilii şi pensule, cutie pe care o ţinea într-un paner pe şa.

— Alteţă ?

— Scrie aşa : „Eu, Yoshi Toranaga-noh-Minowara îl repun în drepturi pe fiul meu, Yoshi Sudara-noh-Minowara, ca moştenitor, cu toate veniturile şi titlurile date înapoi".

Sudara se înclină.

— Mulţumesc, tată, spuse el cu o voce hotărîtă, dar, în sinea sa, se întreba : *de ce* ?

— Jură solemn că ai să te supui tuturor poruncilor şi dispoziţiilor mele testamentare.

Sudara îi dădu ascultare. Toranaga aşteptă liniştit pînă ce Kawanabi scrise zapisul, apoi îl semnă şi-l întări cu

pecetea sa — o bucată mică, pătrată, de fildeș, cu numele lui încrustat la unul din capete. Apăsă sigiliul pe cerneala purpurie, aproape solidă, apoi îl aplică în partea de jos a hîrtiei. Imprimarea era perfectă.

— Mulțumesc, Kawanabi-san, datează-l cu ziua de ieri. Deocamdată asta e tot.

— Vă rog să mă iertați, dar vă mai trebuiesc cinci copii, Alteță, ca succesiunea să fie de neatacat : una pentru seniorul Sudara, una pentru Consiliul Regenților, una pentru Casa de Înregistrări, una pentru Domnia voastră personal și una pentru arhivă.

— Fă-le imediat. Iar mie să-mi dai încă o copie.

— Da, Alteță.

Secretarul plecă.

Toranaga își aruncă privirea spre Sudara și cercetă fața îngustă, fără nici o expresie. Cînd, anume, făcuse pe neașteptate anunțul, chipul și mîinile lui Sudara nu trădaseră nimic. Nici bucurie, nici mulțumire, nici mîndrie, nici măcar surpriză, și asta-l întristă. Dar, apoi Toranaga își zise : De ce te întristezi, ai alți fii care zîmbesc, rîd, fac greșeli, strigă, se-agită, împart perna și au multe femei. Fii normali. Acest fiu trebuie să-ți urmeze, să conducă după moartea ta, să țină strîns clanul Minowara și să predea Kwanto-ul și puterea altor Minowara. Să fie rece și calculat, *ca tine*. Nu, nu ca mine, își spuse, pe bună dreptate. Eu pot să rîd uneori, să fiu milos cînd și cînd, îmi place să dorm, să împart perna, să mă dezlănțui, să dansez, să joc șah și piese Nōh, iar unii oameni mă bucură, ca Naga, Kiri, Chano, Anjin-san. Și îmi place să vînez și să învîng întotdeauna. Pe tine, Sudara, nimic nu te bucură, iartă-mă. Nimic. În afară de soția ta, doamna Genjiko. Doamna Genjiko e singura verigă slabă a ta.

— Alteță ? întrebă Sudara.

— Încercam să-mi amintesc cînd te-am văzut ultima oară rîzînd.

— Doriți să rîd, Alteță ?

Toranaga clătină din cap, știind că-l pregătise pe Sudara să fie fiul perfect pentru ceea ce trebuia făcut.

— Cît ți-ar trebui să fii sigur că Jikkyu este, într-adevăr, mort ?

— Înainte de a pleca din tabără, am trimis un mesaj cifrat, de primă urgență, la Mishima, în caz că nu știi încă

dacă este adevărat sau nu, tată. Voi avea un răspuns peste trei zile.

Toranaga binecuvîntă zeii că aflase dinainte, de la Kasigi Mizuno, despre complotul pus la cale asupra lui Jikkyu, iar despre moartea acelui dușman primise o știre de cîteva zile. Pentru o clipă, mai examină o dată planul și nu-i găsi nici un cusur. Apoi, cu o vagă senzație de greață, hotărîrea era luată.

— Ordonă regimentelor unsprezece, șaisprezece, nouăzeci și patru și nouăzeci și cinci din Mishima alarmă imediată. În patru zile le trimiți de-a lungul drumului Tokaidō.

— „Cer de Purpură" ? întrebă Sudara descumpănit. *Ataci tu, Alteță ?*

— Da, n-aștept să vină ei asupra mea.

— Atunci Jikkyu e mort ?

— Da.

— Bun, spuse Sudara. Pot să vă sfătuiesc să adăugați regimentele douăzeci și douăzeci și trei ?

— Nu. Zece mii de oameni ar trebui să fie destui, dacă atacăm prin surprindere. Am totuși de apărat toate hotarele, în caz de neizbîndă sau de capcană. Mai este și Zataki de ținut pe loc.

— Da, spuse Sudara.

— Cine ar trebui să conducă atacul ?

— Seniorul Hiro-matsu. Este o campanie foarte potrivită pentru el.

— De ce ?

— E directă, simplă, de modă veche și ordinele sînt clare, tată. El va fi cel mai bun pentru această campanie.

— Dar nu mai este bun de comandant suprem ?

— Iertați-mă, Yabu-san a avut dreptate, armele au schimbat lumea. Pumn de Fier este depășit de vreme.

— Cine atunci ?

— Numai tu, Alteță. Pînă după *bătălia cea mare*, sfatul meu este să nu ai pe nimeni între Înălțimea ta și *bătălie*.

— Am să mă mai gîndesc la asta, spuse Toranaga. Acum te duci la Mishima. Ai să pregătești totul. Forțele

de asalt ale lui Hiro-matsu vor avea douăzeci de zile ca să ajungă dincolo de rîul Tenryu şi să asigure drumul Tokaidō.

— Vă rog să mă iertaţi, pot să vă sfătuiesc ca ţinta lor să fie puţin mai departe, creasta priporului Shimi. Daţi-le în total treizeci de zile.

— Nu. Dacă dau acest ordin, puţini oameni au să ajungă în creastă, dar cei mai mulţi vor fi morţi şi nu va fi cu putinţă să respingem contraatacul sau să hărţuim inamicul, cînd grosul armatei noastre se retrage.

— Dar, cu siguranţă, le veţi trimite imediat întăriri puternice.

— Atacul nostru principal va fi prin munţii lui Zataki. Acesta nu e decît un şiretlic.

Toranaga îşi cercetă fiul foarte atent, dar Sudara nu dezvăluia nimic, nici surpriză, nici aprobare, nici dezaprobare.

— A, vă rog să mă iertaţi, Alteţă.

— Cine urmează să comande muschetele, acum că Yabu s-a dus ?

— Kasigi Omi.

— De ce ?

— El le înţelege. Mai mult decît atît, el este un om al vremurilor noi, foarte curajos, foarte inteligent, are foarte mare răbdare, şi e foarte periculos, mai periculos decît unchiul său. Vă sfătuiesc, dacă cîştigaţi şi dacă el supravieţuieşte, găsiţi un motiv oarecare şi poftiţi-l în viaţa următoare.

— *Dacă* eu cîştig ?

— „Cer de Purpură" a fost întotdeauna *ultimul şi cel din urmă* plan. Aţi spus-o de sute de ori. Dacă sîntem zdrobiţi pe drumul Tokaidō, Zataki o să vină la şes. Atunci muschetele n-au să ne fie de ajutor. Acesta este un plan final. Niciodată nu v-au plăcut planurile ultime şi definitive.

— Şi Anjin-san ? Ce mă sfătuieşti în privinţa lui ?

— Sînt de aceeaşi părere cu Omi-san şi cu Naga-san. Ar trebui băgat în cuşcă. Restul oamenilor lui nu reprezintă nimic, sînt *eta* şi se vor mînca între ei curînd, deci n-au nici o importanţă. Vă sfătuiesc ca toţi străinii să fie

închiși sau dați afară. Sînt o pacoste, și trebuie tratați ca atare.

— Atunci s-a terminat cu negoțul de mătase. *Neh ?*

— Dacă acesta ar fi prețul, atunci l-aș plăti.

— Dar de mătase nu ne putem lipsi și, ca să ne apărăm, trebuie să știm mai multe despre ei, să învățăm ce știu ei, *neh ?*

— Ar trebui primiți doar în Nagasaki, sub pază foarte strînsă și numărul lor strict limitat. Ar putea face totuși negoț o dată pe an. Nu banii sînt țelul lor de căpătîi ? Nu asta spune Anjin-san ?

— A, atunci el e folositor ?

— Da. El ne-a arătat înțelepciunea Edictelor de Expulzare. Anjin-san e foarte deștept, foarte curajos, dar e o jucărie. Vă amuză, Alteță, precum Tetsu-ko, deoarece e de preț, dar rămîne totuși o jucărie.

Toranaga spuse :

— Mulțumesc pentru sfat. Odată pornit atacul, te vei întoarce la Yedo și vei aștepta noi ordine. O spuse răspicat și cu bună știință. Zataki încă-i ținea ostatici în capitala sa, Takato, pe doamna Genjiko, pe fiul și cele trei fiice ale lor. La cererea lui Toranaga, Zataki îi permisese lui Sudara să plece, dar numai pentru zece zile iar Sudara jurase solemn să respecte învoiala și să se întoarcă la timp. Zataki era renumit pentru îngustimea lui de minte în privința onoarei. Zataki avea dreptul și putea, după lege, să omoare toți ostaticii numai pentru această onoare, indiferent de orice tratat sau de înțelegerea secretă. Atît Toranaga cît și Sudara știau, fără nici o îndoială, că Zataki avea s-o facă, dacă Sudara nu se întorcea, așa cum a promis. Ai să aștepți la Yedo noi ordine.

— Da, Alteță.

— Ai să pleci la Mishima imediat.

— Am să cîștig timp dacă urmez drumul acela.

Sudara arătă spre răscrucea din față.

— Da. Mîine am să-ți trimit un mesaj.

Sudara se înclină, își luă calul și porni la trap cu cele douăzeci de străji.

Toranaga ridică strachina și mîncă restul de tăiței, acum reci.

— O, Alteță, iertați-mă, mai doriți ? spuse pe nerăsuflate tînăra slujnică care venise pe fugă.

Avea o față rotundă și nu era drăguță, dar era iute și observa totul imediat, așa cum îi plăcea lui Toranaga să-i fie slujnicele și femeile.

— Nu, mulțumesc. Cum te cheamă ?

— Yuki, Alteță.

— Yuki, spune-i stăpînului tău că face tăiței buni.

— Da, Alteță, mulțumesc. Mulțumesc, Alteță, pentru cinstea ce o faceți casei noastre. Dacă doriți ceva, doar să ridicați un deget și vi se va aduce imediat.

El îi făcu cu ochiul și ea rîse, luă tava și plecă grăbită. Stăpînindu-și nerăbdarea, scrută cu privirea cotitura îndepărtată a drumului, apoi se uită atent în jur. Hanul era în stare bună, ghizdurile de ceramică de la fîntînă curate și pămîntul măturat. Afară, în curte și peste tot prin preajmă, oamenii lui așteptau răbdători, dar simți neliniștea maestrului de vînătoare și hotărî că astăzi era ultima zi de slujbă. Dacă Toranaga ar fi fost preocupat serios de vînătoarea în sine, i-ar fi spus să se întoarcă la Yedo acum, dîndu-i o pensie generoasă, și ar fi numit pe altul în locul lui.

Asta e diferența între mine și Sudara, gîndi el fără răutate. Sudara n-ar șovăi. Sudara i-ar porunci omului să-și facă *seppuku,* ceea ce ne-ar scuti de o pensie și de toată bătaia de cap, și ar face să sporească priceperea celui care-i ia locul. Da, fiule, te cunosc foarte bine. Tu ești foarte important pentru mine.

Cum rămîne cu doamna Genjiko și copiii ? se întrebă el, aducînd în primul plan această întrebare vitală. Dacă doamna Genjiko n-ar fi sora Ochibei — sora ei favorită și adorată — cu regret l-aș lăsa pe Zataki să-i elimine pe toți acum și, în acest fel, să-l salvez pe Sudara de un mare pericol în viitor, dacă eu mor curînd, pentru că ei sînt singura lui verigă slabă. Dar, din fericire, Genjiko *este* sora Ochibei și, deci, o piesă importantă în Marele Joc și nu trebuie să las să se întîmple asta. Ar trebui, dar n-am s-o fac. De data asta trebuie să risc. Așa că am să-mi amintesc că Genjiko este de mare preț pentru mine, ea este foc de deșteaptă, face copii grozavi și-și apără cuibul cu tot atîta fanatică neîndurare ca Ochiba, cu o singură și

enormă diferență : Genjiko îmi este mie credincioasă, iar Ochiba moștenitorului.

Așa că treaba este hotărîtă. Înainte de cea de a zecea zi, Sudara trebuie să fie înapoi în mîinile lui Zataki. Să mai cer o amînare ? Nu, asta l-ar putea face pe Zataki și mai neîncrezător decît este și el e ultimul om pe care să-l vreau bănuitor acum. Încotro o s-o apuce Zataki ?

Ai fost înțelept să-l alegi pe Sudara. Dacă există un viitor, acesta va fi în siguranță în mîinile lui și ale lui Genjiko, dacă ei o să-mi urmeze legatul literă cu literă. Iar hotărîrea de a-l repune în drepturi a fost corectă și va fi pe placul Ochibei.

În dimineața asta el deja scrisese epistola pe care avea să i-o trimită diseară, cu o copie a zapisului. Da, asta avea să-i smulgă ghimpele de la inimă, care nu-i dădea pace și care fusese pus acolo cu bună știință cu mult timp în urmă, tocmai în acest scop. E bine de știut că Genjiko este una din verigile slabe ale Ochibei, pesemne singura ei verigă slabă. Care e slăbiciunea lui Genjiko ? Nici una. Cel puțin eu încă n-am găsit-o, dar, dacă există vreuna, am s-o aflu.

Își privea scrutător șoimii. Unii vorbeau pe limba lor, alții își curățau penele cu ciocul, toți fiind în formă, toți cu capișoane pe cap, în afară de Kogo, ochii ei mari scăpărînd, urmărind totul, cu tot atîta interes ca și el.

Ce ai zice, frumusețea mea, o întrebă în sinea lui, ce ai zice dacă ți-aș spune că trebuie să mă *grăbesc* și să mă dezlănțui și că lovitura mea principală va fi de-a lungul drumului Tokaidō și nu prin munții lui Zataki, așa cum i-am spus lui Sudara ? Pesemne că m-ai întreba : De ce ? Atunci ți-aș răspunde — pentru că n-am încredere în Zataki atîta vreme cît nu știu să zbor.

Apoi văzu cum Kogo își întoarse brusc capul spre Tokaidō. Privi în depărtare și zîmbi cînd zări palanchinele și caii cu bagaje apropiindu-se de cotitură.

* * *

— Deci, Fujiko-san, ce mai faci ?

— Bine, mulțumesc, Alteță, foarte bine. Ea se înclină din nou și el observă că rănile n-o mai dureau. Acum picioarele-i erau suple ca-ntotdeauna și avea o culoare plă-

cută-n obraji. Pot să vă-ntreb ce face Anjin-san ? spuse ea. Am auzit c-a fost foarte grea călătoria din Osaka, Alteță.

— Acum sănătatea lui este bună, foarte bună.

— O, alteță, este cea mai bună veste pe care mi-ați fi putut-o da.

— Bine.

El se întoarse spre palanchinul următor s-o întîmpine pe Kiku ; ea-i zîmbi bucuroasă și-l salută cu mare drag, spunîndu-i cît era de încîntată că-l vede și cît de mult îi dusese dorul.

— A trecut atîta vreme, Alteță.

— Da, te rog să mă ierți, îmi pare rău, spuse el încălzit de extraordinara ei frumusețe și cuprins de o bucurie lăuntrică, în ciuda neliniștilor ce-l copleșeau. Sînt foarte încîntat să te văd. Apoi ochii lui se îndreptară spre ultima lectică. A, Gyoko-san, s-a scurs atîta vreme, adăugă el sec.

— Mulțumesc, stăpîne, da, și acum, că acești ochi bătrîni au avut cinstea să vă vadă din nou, simt că renasc. Plecăciunea lui Gyoko era impecabilă, iar ea era de o strălucire atent studiată și, pentru o clipă, privirea lui prinse o fluturare purpurie sub chimonoul din cea mai scumpă mătase. O, cît sînteți de puternic, Alteță, un uriaș printre oameni, murmură ea.

— Mulțumesc. Și tu arăți minunat.

Kiku bătu din palme la vorbele măgulitoare și toți rîseră o dată cu ea.

— Ascultă, spuse el fericit din cauza ei, am aranjat ca să rămîi aici pentru o vreme. Acum, Fujiko-san, te rog, vino cu mine.

O luă pe Fujiko pe verandă și, după ce-i oferi ceai și gustări și după ce discutară lucruri neimportante, el trecu la subiect.

— Ai fost de acord cu o jumătate de an și eu am încuviințat o jumătate de an. Iartă-mă, dar trebuie să știu astăzi dacă vrei să-ți schimbi învoiala aceea.

Mica față pătrată se urîți cînd bucuria dispăru. O clipă, își trecu vîrful limbii peste dinții ascuțiți.

— Cum pot să schimb învoiala aceea, Alteță ?

— Foarte ușor. Gata cu ea. Eu ți-o poruncesc.

— Vă rog să mă iertați, Alteță, spuse Fujiko cu o voce pierită, n-am avut în minte așa ceva. Eu am făcut acea învoială, în chip solemn și de bună voie, în fața lui Buddha, cu spiritul soțului meu mort și al pruncului meu mort. Aceasta nu poate fi schimbată.

— Îți poruncesc s-o schimbi.

— Îmi pare rău, Alteță, vă rog să mă iertați, dar, în acest caz, *bushido* mă eliberează de supunerea ce vă datorez. Învoiala Voastră a fost tot atît de solemnă și de obligatorie și orice schimbare trebuie să fie încuviințată de amîndouă părțile, fără constrîngeri.

— Îți place Anjin-san ?

— Eu sînt concubina lui. Trebuie să-l plac.

— Ai putea să viețuiești mai departe cu el, dacă n-ar exista cealaltă învoială ?

— Traiul cu el e foarte, foarte greu, Alteță. Toate purtările obișnuite, mai tot ce ține de bună-cuviință, fiecare obicei care face viața sigură, demnă de trăit și suportabilă trebuie să fie aruncate sau răstălmăcite, așa că gospodăria lui nu este trainică, n-are *wa*, n-are nici o armonie pentru mine. E aproape cu neputință să-i faci pe servitori să priceapă și chiar pentru mine e greu să înțeleg... dar, da, aș putea să-mi fac mai departe datoria față de el.

— Îți cer să cadă învoiala aceea.

— Prima mea datorie este către Alteța voastră. A doua mea datorie este către soțul meu.

— Gîndul meu a fost, Fujiko-san, ca Anjin-san să se însoare cu tine. Atunci n-ai mai fi concubină.

— Un samurai nu poate sluji doi seniori, nici o nevastă doi bărbați. Datoria mea este către soțul meu mort. Vă rog să mă iertați, nu pot să mă schimb.

— Cu răbdare totul se schimbă. În curînd Anjin-san o să știe mai multe despre viața noastră și-o să aibă și gospodăria lui *wa*. El a învățat incredibil de mult de cînd

— O, vă rog, Alteță, nu mă înțelegeți greșit. Anjin-san este cel mai extraordinar om pe care l-am cunoscut vreodată, cu siguranță, cel mai cumsecade. El mi-a făcut o mare cinstse și, o, da, știu că-n curînd casa lui o să fie o casă adevărată, dar ...dar vă rog să mă iertați, eu trebuie să-mi fac datoria. Datoria mea este către soțul meu, singu-

rul meu soţ ... Lupta să se stăpînească. Trebuie să fie, *neh* ? Trebuie să fie, Alteţă, altfel, toată ... toată ruşinea, suferinţa şi dezonoarea sînt fără rost, *neh* ? Moartea lui, a copilului meu, săbiile lui rupte şi îngropate în satul *eta* ... Dacă nu-mi fac datoria faţă de el, nu-nseamnă că tot *bushido* rămîne în veci o glumă ?

— Fujiko-san, acum trebuie să-mi răspunzi la o singură întrebare : datoria ta faţă de o dorinţă a mea, suveranul tău, şi faţă de un om uimitor de curajos, care devine unul de-ai noştri şi care este stăpînul tău şi — adăugă el, crezînd că observă o roşeaţă în obrajii ei — şi datoria ta faţă de copilul lui nenăscut, toate acestea nu precumpănesc asupra unei datorii mai vechi ?

— Eu ... eu nu port în pîntece copilul lui, Alteţă.

— Eşti sigură ?

— Nu, nu sînt.

— Ţi-a întîrziat ?

— Da ... dar numai puţin şi asta ar putea fi ...

Toranaga privea şi aştepta. Liniştit. Mai erau încă multe de făcut înainte de a putea să plece călare şi să-i sloboadă pe Tetsu-ko sau pe Kogo în înălţimi. Era dornic peste măsură de această bucurie, dar ea ar fi fost numai pentru sufletul lui şi, deci, neînsemnată. Fujiko era importantă şi el îşi promisese ca, cel puţin azi, să-şi închipuie c-ar avea timp, că poate să aibă răbdare şi să pună la punct treburi care sînt de datoria lui să le aranjeze.

— Ei ?

— Iertaţi-mă, Alteţă, nu.

— Atunci rămîne nu, Fujiko-san. Te rog să mă ierţi că ţi-am cerut-o, dar trebuia. Toranaga nu era nici mînios, nici încîntat. Fata nu făcea decît ceea ce era onorabil să facă şi el ştiuse, cînd căzuse la învoială cu ea că n-avea să fie nici o schimbare niciodată. Asta ne face pe noi unici pe pămînt, gîndi cu satisfacţie. O învoială cu moartea este o învoială sfîntă. Se înclină spre ea ceremonios. Te încredinţez soţului tău pentru cinstea ta şi pentru simţul datoriei, Usagi Fujiko, spuse el pronunţînd numele care încetase să mai existe.

— O, mulţumesc, Alteţă, spuse ea recunoscătoare pentru cinstea ce i-o făcea, lacrimile şiroindu-i, cuprinsă de o fericire fără seamăn, ştiind că acest simplu gest ştergea

stigmatul de pe singurul soţ pe care-l avusese în această viaţă.

— Ascultă, *Fujiko*, cu douăzeci de zile înainte de *ultima zi* ai să pleci la Yedo, orice se va întîmpla cu mine. Moartea ta trebuie să aibă loc în timpul călătoriei şi trebuie să pară un accident. *Neh ?*

— Da, da, Alteţă.

— Acesta o să fie secretul nostru. Numai al tău şi al meu.

— Da, Alteţă.

— Pînă atunci rămîi capul gospodăriei lui.

— Da, Alteţă.

— Acum te rog, spune-i lui Gyoko să vină aici. Am să te chem iar înainte de a pleca. Mai am cîteva lucruri de vorbit cu tine.

— Da, Alteţă. Fujiko se înclină adînc şi spuse : Vă binecuvîntez că m-aţi eliberat de această viaţă.

Plecă.

Ciudat, gîndi Toranaga, cum se pot schimba femeile precum cameleonul, acum sînt urîte, ca-n clipa următoare să fie atrăgătoare, uneori chiar frumoase, deşi în realitate nu sînt.

— M-aţi chemat, Alteţă ?

— Da, Gyoko-san. Ce veşti ai pentru mine ?

— Tot felul de lucruri, Alteţă, spuse Gyoko cu o strălucire în ochi şi fără nici o teamă pe chipu-i bine fardat, dar clocotind pe dinăuntru. Ştia că această întrevedere nu era întîmplătoare şi instinctul îi spunea că Toranaga era mai periculos ca de obicei. Pregătirile pentru breasla curtezanelor înaintează mulţumitor, legile şi regulamentele sînt întocmite spre a fi supuse aprobării Voastre. Este un loc excelent în partea de nord a oraşului, care ar...

— Locul pe care l-am ales deja este lîngă coastă. Yoshiwara.

Ea-l felicită pentru alegere, amărîtă în sinea ei. Yoshiwara — Mlaştina cu Trestii — era, în momentul de faţă, un cîmp băltit, plin de ţînţari, care trebuia asanat şi amenajat ca să poată fi împrejmuit şi să se construiască pe el.

— Excelent, Alteță. Mai departe, legile și regulamentele pentru *gei-sha,* de asemeni, sînt gata ca să le vedeți.

— Să fie scurte și concise. Ce vrei să scrii deasupra porții în Yoshiwara ?

— „Pofta trupului e vremelnică, timpul nu trebuie pierdut."

El rîse și ea zîmbi, dar rămase în gardă, deși adăugă grav :

— Alteță, pot să vă mulțumesc din nou, în numele generațiilor viitoare ?

— N-am făcut-o nici pentru tine, nici pentru ele, îi spuse Toranaga și cită unul din comentariile din „Cartea" sa de învățătură către urmași : „Oameni virtuoși, de-a lungul istoriei, au blestemat întotdeauna casele de toleranță, dar bărbații nu sînt virtuoși, iar, dacă un conducător le scoate în afara legii, este un prost, pentru că rele și mai mari vor izbucni în curînd, precum ciuma".

— Cît de înțelept sînteți !

— Dacă vei pune toate casele de curtezane într-un singur loc, toți păcătoșii vor putea fi văzuți, taxați și serviți în același timp. Din nou ai dreptate, Gyoko-san, „Pofta trupului e vremelnică". Secătuiește curînd. Mai departe ?

— Kiku-san s-a însănătoșit, Alteță. Perfect.

— Da, am văzut. Cît este de încîntătoare ! Îmi pare rău, în Yedo este foarte cald și neplăcut în timpul verii. Ești sigură că acum ea se simte bine ?

— Da, o, da, dar v-a dus dorul, Alteță. O să vă-nsoțim la Mishima ?

— Ce alte zvnouri ai mai auzit ?

— Doar că Ishido a plecat din castelul Osaka. Regenții v-au declarat, oficial, în afara legii. Ce neobrăzare, Alteță !

— Cum are de gînd Ishido să mă atace ?

— Nu știu, Alteță, spuse ea prudent, dar cred că are să fie un atac din două părți, de-a lungul drumului Tokaidō, cu Ikawa Hikoju, acum că tatăl lui, seniorul Jikkyu, e mort, și de-a lungul drumului Koshukaidō, din Shinano, dat fiind că seniorul Zataki a trecut prostește de partea seniorului Ishido împotriva Voastră. Dar în spa-

tele munților, Alteță, sînteți în siguranță. O, da, sînt convinsă c-o să trăiți pînă la adînci bătrîneți. Cu îngăduința Voastră, am să-mi mut toate afacerile în Yedo.

— Bineînțeles. Între timp, vezi dacă poți să afli unde se va da lovitura principală.

— Am să încerc, o, da, Alteță. Trăim vremuri grele, Alteță, fratele o să se ridice asupra fratelui, fiul asupra tatălui.

Ochii lui Toranaga nu trădau nimic, dar hotărî să-și sporească veghea asupra lui Noboru, fiul lui cel mai mare, a cărui credință finală era către *taikō*.

— Da, încuviință el. Sînt vremuri grele. Vremuri de mari schimbări. Unele bune, altele proaste. Tu, de pildă, acum ești bogată și fiul tău la fel. Nu conduce el teascul tău cu *saké* din Odawara ?

— Da, Alteță.

Sub machiaj, Gyoko se făcu pămîntie la chip.

— Cîștigă bine, *neh* ?

— Cu siguranță, e cel mai bun administrator din Odawara, Alteță.

— Așa am auzit și eu. Am o slujbă pentru el. Anjin-san o să construiască o nouă corabie. Eu îi pun la îndemînă toți dulgherii și toate materialele, așa că vreau ca partea de afaceri să fie mînuită cu *foarte mare grijă*.

Lui Gyoko aproape să i se facă rău de ușurare. Ea crezuse că Toranaga avea de gînd să-i lichideze pe toți înainte de a pleca la război sau s-o pună la taxe strivitoare, pentru că aflase că ea-l mințise în privința lui Anjin-san și a doamnei Toda, sau în legătură cu Kiku și pierderea copilului, care nu fusese din întîmplare, așa cum îi adusese ea la cunoștință acum o lună de zile, toată numai lacrimi, ci fusese provocată cu grijă, la insistența ei și cu acordul docil al lui Kiku.

— *Oh ko*, Alteță, cînd doriți ca fiul meu să vină la Yokohama ? El o să se-ngrijească să fie cea mai ieftină corabie ce s-a construit vreodată.

— Nu vreau să fie ieftină. Vreau să fie foarte bună, la prețul cel mai convenabil. El va supraveghea și va fi direct răspunzător, sub comanda lui Anjin-san.

— Alteță, vă garantez cu viitorul meu, cu speranțele mele de viitor, că va fi precum doriți.

— Dacă nava este bine construită, exact cum vrea Anjin-san, peste șase luni, din ziua cînd încep lucrările, am să-l fac pe fiul tău samurai.

Ea se plecă adînc și, pentru o clipă, îi fu cu neputință să vorbească.

— Vă rog s-o iertați pe o biată proastă, Alteță. Vă mulțumesc, vă mulțumesc.

— El trebuie să învețe tot ce știe Anjin-san despre construirea corăbiilor, ca să-i poată învăța pe alții cînd el o să plece. *Neh* ?

— Așa va face.

— Mai departe, despre Kiku-san. Talentul ei merită un viitor mai bun, decît să fie singură într-o colivie, una dintre atîtea alte femei.

Gyoko își ridică privirile așteptîndu-se din nou la ce era mai rău.

— Aveți de gînd să-i vindeți contractul ?

— Nu, ea nu mai trebuie să fie iar curtezană, nici una din *gei-she*-le tale. Locul ei este într-o gospodărie, să fie una din puținele, foarte puținele doamne.

— Dar, Alteță, dacă vă vede chiar numai din cînd în cînd, cum ar putea să aibă o viață mai bună ?

El o lăsă să-l laude, o lăudă și el și o lăudă și pe Kiku, apoi spuse :

— La drept vorbind, Gyoko-san, începe să-mi placă prea mult de ea și nu-mi pot îngădui să-mi umble mintea aiurea. Cinstit, ea este mult prea frumoasă pentru mine... mult prea perfectă... Te rog să mă ierți, dar acesta trebuie să rămînă încă unul din secretele noastre.

— Bineînțeles, Alteță, zise Gyoko cu înflăcărare, zdrobindu-și creierii să afle adevăratul motiv. Dacă persoana ar fi cineva pe care Kiku să-l poată admira, aș muri liniștită.

— Dar numai peste șase luni, după ce voi vedea nava lui Anjin-san gata, cu velele ridicate, spuse el sec.

— Da... o, da. Gyoko își flutura evantaiul, pentru că soarele era fierbinte acum și aerul umed, de nerespirat, și încerca să înțeleagă de ce Toranaga era atît de ge-

neros cu ele amîndouă, ştiind că preţul avea să fie mare, foarte mare. Kiku-san va fi distrusă cînd va părăsi casa Voastră.

— Da, bineînţeles. Mă gîndesc că trebuie s-o recompensez, într-un fel, pentru supunerea faţă de mine, seniorul ei. Lasă asta în seama mea şi, deocamdată, nu-i spune nimic.

— Da, Alteţă. Şi cînd doriţi să vină fiul meu la Yokohama ?

— Am să-ţi spun înainte de a pleca.

Ea se înclină şi se îndepărtă clătinîndu-se pe picioare. Toranaga se duse să înoate. Spre nord cerul era foarte întunecat şi el ştia că acolo turna cu găleata. Cînd văzu micul grup de călăreţi venind dinspre Yokohama, se întoarse.

Omi descălecă şi dezveli capul.

— Seniorul Kasiki Yabu v-a dat ascultare, Alteţă, chiar înainte de prînz.

Capul fusese proaspăt spălat, părul aranjat şi era înfipt într-o ţeapă, pe un mic piedestal, după cum se obişnuia, pentru a fi privit.

Toranaga îşi cercetă duşmanul, aşa cum o făcuse de zeci de mii de ori în viaţa sa, întrebîndu-se, ca întotdeauna, cum avea să arate propriul lui cap după moarte, privit de învingătorul lui, şi ce va exprima : spaimă, chin, mînie, oroare, sau toate la un loc, sau nici una ? Ori demnitate ? Masca mortuară a lui Yabu nu arăta decît furie demenţială, iar buzele erau trase înapoi într-o sfidare feroce.

— A murit curajos ?

— A fost cel mai curajos din cîţi am văzut vreodată, Alteţă. Seniorul Hiro-matsu a spus la fel. Cele două tăieturi, apoi a treia la gît. Fără ajutor şi fără să scoată un sunet. Omi adăugă : Poftiţi testamentul lui.

— Tu i-ai retezat capul, dintr-o singură lovitură ?

— Da, Alteţă. Am cerut permisiunea lui Anjin-san să folosesc sabia seniorului Yabu.

— Sabia Yoshitomo ? Cea pe care i-am dat-o eu lui Yabu ? El i-a dăruit-o lui Anjin-san ?

— Da, Alteţă. El i-a vorbit, folosindu-l pe Tsukku-san. I-a spus : „Anjin-san, îţi dau această sabie spre a

celebra sosirea ta la Anjiro şi spre a-ţi mulţumi pentru plăcerea pe care mi-a dat-o micul barbar". La început Anjin-san n-a vrut s-o ia, dar Yabu l-a rugat stăruitor şi i-a spus „Nici unul din netrebnicii ăştia nu merită o asemenea sabie". În cele din urmă, el a primit-o.

Curios, gîndi Toranaga. Mă aşteptam ca Yabu să-i dea sabia lui Omi.

— Care au fost ultimele lui instrucţiuni ? întrebă.

Omi îi spuse. Întocmai. Dacă n-ar fi fost scrise şi în testamentul care fusese dat, în public, martorului oficial, Buntaro, nu le-ar fi spus pe toate şi, într-adevăr, ar fi născocit altele. Yabu avea dreptate, gîndi el furios, hotărît să ţină minte pentru totdeauna că scrisul e o armă şi dincolo de mormînt.

— Spre a cinsti curajul în moarte al unchiului tău, am să încuviinţez ultimele lui dorinţe. Toate, fără nici o schimbare, *neh ?* spuse Toranaga punîndu-l la încercare.

— Da, Alteţă.

— Yuki ?

— Da, Alteţă, spuse slujnica.

— Adu ceai, te rog.

Ea plecă în grabă şi Toranaga îşi lăsă mintea să cîntărească ultimele dorinţe ale lui Yabu. Toate erau înţelepte. Mizuno era un prost şi stătea, întru totul, în calea lui Omi. Mama, o cotoroanţă bătrînă, sîcîitoare, grasă, era şi ea o piedică în calea lui Omi.

— Foarte bine şi, dat fiind că eşti de acord, ele sînt întărite. Toate. Vreau, totodată, să aprob şi ultimele dorinţe ale tatălui tău. Ca răsplată pentru devotamentul tău, eşti numit comandant al regimentului de muschete.

— Mulţumsec, Alteţă, dar nu merit această cinste, spuse Omi, jubilînd de bucurie.

— Naga va fi înlocuitor la comandă. Mai departe : eşti numit şef al clanului Kasigi şi noua ta feudă va fi provincia Izu, de la Atami — la răsărit, pînă la Nimazu — la apus, cuprinzînd şi capitala, Mishima, şi o să ai un venit anual de treizeci de mii de *koku.*

— Da, Alteţă, mulţumesc. Vă rog... nu ştiu cum să vă mulţumesc. Nu merit o asemenea cinste.

— Te asigur c-o meriţi. Omi-sama, spuse Toranaga prietenos. Iei în stăpînire castelul Mishima imediat. Pleci

azi din Yokohama. Îi raportezi seniorului Sudara în Mishima. Regimentul de muschete va fi trimis la Hakoné şi va fi acolo peste patru zile. Mai departe, îţi spun o taină, doar pentru urechile tale : Îl trimit pe Anjin-san înapoi în Anjiro. O să construiască o altă navă acolo. Ai să-i dai lui feuda ta de acum. Imediat.

— Da, Alteţă. Pot să-i dau casa mea ?

— Da, poţi, spuse Toranaga, deşi, bineînţeles, o feudă presupune tot ce este pe ea, case, proprietăţi, ţărani, pescari, bărci.

Amîndoi bărbaţii îşi ridicară privirile cînd rîsul lui Kiku ajunse pînă la ei şi o văzură în curtea exterioară jucînd jocul cu evantaiul împreună cu slujnica ei, Suisen, al cărei contract Toranaga îl cumpărase ca un dar pentru Kiku, să-i uşureze inima pentru pierderea copilului.

Adoraţia lui Omi se vedea de la o poştă, oricît de mult încerca s-o ascundă, atît de bruscă şi neaşteptată fusese apariţia ei. Apoi ei o văzură privind în direcţia lor. Un zîmbet încîntător îi acoperi chipul şi-şi flutură veselă mîna, iar Toranaga îi răspunse, la rîndul lui, şi ea-şi reluă jocul.

— E frumoasă, *neh ?*

Omi simţi cum îi ard urechile.

— Da.

La început, Toranaga îi cumpărase contractul spre a-l îndepărta pe Omi de ea, ea fiind una din slăbiciunile lui Omi şi, evident, o recompensă de acordat sau de retras, pînă ce Omi îşi declara şi-şi dovedea adevărata credinţă şi supunere, şi pînă cînd ajuta sau nu la eliminarea lui Yabu. Şi, miraculos, el ajutase şi-şi dovedise credinţa de multe ori. Cercetarea servitorilor fusese ideea lui Omi. Multe, dacă nu toate, din sugestiile bune ale lui Yabu veniseră de la Omi. Acum o lună, Omi descoperise amănunte despre complotul pus la cale de Yabu cu cîţiva din ofiţerii din Izu, din regimentul de muschete, spre a-l asasina pe Naga şi pe alţi ofiţeri de ai lui Toranaga în timpul bătăliei.

— Nu te-nşeli, Omi-san ? îl întrebase cînd Omi îi dăduse de ştire în taină la Mishima, pe vremea cînd el aştepta urmările provocării lui Mariko.

— Nu, Alteță. Kiwami Matano din regimentul trei din Izu este afară.

Ofițerul din Izu, un bărbat de vîrstă mijlocie, mătă hălos, cu fălci mari, dezvăluise tot complotul, dăduse pa role și explicase modul de îndeplinire.

— N-aș mai putea să trăiesc cu rușinea de a ști toat astea, Alteță. Dumneavoastră sînteți seniorul nostru. Bineînțeles, cinstit trebuie să recunosc că planul era doar dacă *ar fi fost necesar.* Cred că asta înseamnă dacă Yabu-sama hotăra să treacă brusc în cealaltă tabără în timpul bătăliei. Iertați-mă, Alteța voastră urma să fie prima țintă, apoi Naga-san. Apoi seniorul Sudara.

— Cînd a fost ordonat acest plan prima oară și cine știe de el ?

— La scurtă vreme după ce s-a format regimentul de muschete. Cincizeci și patru dintre noi știm, am dat toate numele în scris lui Omi-sama. Planul, sub numele cifrat de „Prunul" a fost aprobat personal de Kasigi Yabu-sama înainte de a pleca la Osaka ultima oară.

— Mulțumesc. Prețuiesc credința ta. Păstrezi această taină pînă ce-ți voi spune eu. Apoi ai să primești o feudă în valoare de cinci mii de *koku.*

— Vă rog să mă iertați, Alteță, nu merit nimic. Vă cer permisiunea să-mi fac *seppuku,* pentru că n-am dezvăluit această taină rușinoasă atîta vreme.

— Ți se refuză permisiunea. Va fi cum am poruncit.

— Vă rog să mă iertați, nu merit o asemenea răsplată. Cel puțin, lăsați-mă să rămîn ceea ce sînt. Aceasta e datoria mea și nu merit nici o răsplată. Pe drept cuvînt, ar trebui să fiu pedepsit.

— Care este venitul tău acum ?

— Patru sute de *koku,* Alteță. E destul.

— Am să mă mai gîndesc, Kiwami-san.

După ce ofițerul plecase, el spusese :

— Ce i-ai promis, Omi-san ?

— Nimic, Alteță. El a venit ieri la mine din proprie pornire.

— Un om cinstit ? Zici că e un om cinstit ?

— Nu știu, Alteță, dar el a venit la mine ieri și eu v-am spus imediat.

— Atunci, categoric, va fi răsplătit. O asemenea credinţă e mai importantă decît orice, *neh* ?

— Da, Alteţă.

— Nu spune nimic nimănui despre asta.

Omi plecase şi Toranaga se întrebase dacă Mizuno şi ai nu ticluiseră complotul ca să-l discrediteze pe Yabu. Mediat îşi pusese iscoadele să afle adevărul. Dar complotul nu era o minciună şi arderea navei fusese un pretext perfect spre a elimina pe cei cincizeci şi trei de trădători, toţi fiind puşi de pază în noaptea aceea printre străjile din Izu. Kiwami Matano fusese trimis departe, în nord, dîndu-i-se o feudă bună, totuşi modestă.

— Cu siguranţă, acest Kiwami este cel mai periculos din toţi, spusese Sudara, singurul căruia i se dezvăluise complotul.

— Da, el o să fie supravegheat şi bănuit toată viaţa. Dar, în general, oamenii răi au părţi bune şi oamenii buni părţi rele. Trebuie să alegi ce e bun şi să scapi de ce e rău, fără să sacrifici partea bună. Nu e nici o pierdere pentru mine dacă renunţ la cîte ceva.

Da, gîndi Toranaga cu mare satisfacţie, cu siguranţă meriţi o recompensă, Omi.

— Ascultă, Omi-san, bătălia o să înceapă în cîteva zile. M-ai slujit cu credinţă. Pe ultimul cîmp de luptă, după victoria mea, am să te numesc senior de Izu şi am să-ţi fac urmaşii tăi din neamul Kasigi din nou *daimyo* din tată-n fiu.

— Iertaţi-mă, Alteţă, dar nu merit o asemenea cinste, spuse Omi.

— Eşti tînăr, dar, în ciuda anilor tăi, promiţi mult. Bunicul tău era ca tine, foarte deştept, dar n-avea nici un pic de răbdare.

Din nou se auzi rîsul doamnelor, iar Toranaga o privi pe Kiku, încercînd să ia o hotărîre în privinţa ei, de vreme ce planul lui de la început fusese acum dat uitării.

— Pot să vă întreb ce înţelegeţi prin răbdare, Alteţă ? întrebă Omi simţind instinctiv că Toranaga voia ca întrebarea să fie pusă.

Toranaga încă privea fata, încălzit de prezenţa ei.

— Răbdare înseamnă să te stăpîneşti. Sînt şapte emoţii, *neh* ? Bucuria, mînia, neliniştea, adorarea, mîh-

nirea, teama și ura. Dacă un om nu se lasă în voia lor, înseamnă că are răbdare. Eu nu sînt atît de puternic pe cît aș putea fi, dar am răbdare. Înțelegi ?

— Da, Alteță. Mi-e foarte limpede.

— Răbdarea este foarte necesară la un conducător.

— Da.

— Doamna aceea, de pildă. Ea-mi abate gîndurile, e prea frumoasă, prea desăvîrșită pentru mine. Eu sînt prea simplu pentru o ființă atît de rară. Așa că am hotărît că locul ei este în altă parte.

— Dar, Alteță, chiar și numai ca una din doamnele Voastre mai puțin importante...

Omi rosti politețea despre care amîndoi știau că este o minciună, deși obligatorie, și Omi se rugă în gînd, așa cum nu se rugase niciodată, știind că era cu putință, dar și că el n-avea cum s-o ceară niciodată.

— Sînt de acord, spuse Toranaga. Dar un talent deosebit merită sacrificii. O urmări cu privirea, plăcîndu-i veselia ei molipsitoare. Apoi amîndouă doamnele nu se mai zăriră din cauza cailor. Îmi pare rău, Kiku-san, gîndea el, dar trebuie să te dau altuia, să te aranjez cît mai repede, ca să nu te mai pot atinge. Adevărul e că-mi place tot mai mult de ea, deși Gyoko n-ar crede niciodată că i-am spus adevărul, nici Omi, nici chiar tu însuți, Toranaga. Apoi continuă cu voce tare : Kiku-san merită o casă a ei proprie. Cu un soț al ei.

— Mai bine să fie concubina celui mai de jos samurai decît nevasta unui țăran sau negustor, oricît de bogat ar fi.

— Nu sînt de acord.

Pentru Omi, aceste cuvinte au încheiat definitiv problema. *Karma*, își spusă el, copleșit de amărăciune. Alungă-ți tristețea, prostule. Seniorul tău a hotărît, așa că aceasta e sfîrșitul. Midori e o soție perfectă. Mama ta o să fie călugăriță, așa că acum casa ta o să aibă armonie.

Atîta tristețe a fost azi. Și fericire : viitor *daimyo* de Izu ; comandant de regiment ; Anjin-san urmează să rămînă în Izu, deci prima navă va fi construită în Izu — *pe feuda mea*. Alungă-ți tristețea. Viața este toată numai tristețe. Kiku-san își are *karma* ei, eu o am pe a mea, Toranaga pe a lui și seniorul meu Yabu este o mărturie

a cît e de prostesc să te neliniştești pentru una, pentru alta, pentru orice.

Omi îşi ridică privirile spre Toranaga, mintea fiindu-i limpezită acum.

— Vă rog să mă scuzaţi, Alteţă, vă cer iertare. N-am chibzuit bine.

— Poţi să-i dai binețe, dacă dorești, înainte de a pleca.

— Mulţumesc, Alteţă. Omi acoperi capul lui Yabu. Doriţi să-l îngrop — sau să-l expun ?

— Pune-l într-o ţeapă, cu faţa spre epavă.

— Da, Alteţă.

— Care a fost poemul lui de moarte ?

Omi spuse :

Ce sînt norii
Decît un pretext pentru cer ?
Ce este viaţa
Decît o fugă de moarte ?

Toranaga zîmbi.

— Interesant, spuse el.

Omi se înclină şi dădu capul acoperit unuia din oamenii săi şi se îndreptă, printre cai şi samurai, spre curtea exterioară.

— O, doamnă, spuse el politicos şi amabil. Sînt încîntat să te văd sănătoasă şi fericită.

— Sînt cu seniorul meu, Omi-san, şi el e puternic şi mulţumit. Cum aş putea să fiu altfel decît fericită ?

— *Sayonara,* doamnă.

— *Sayonara,* Omi-san.

Ea se înclină, conştientă acum de sfîrşitul de neînlăturat de care aproape că nu-şi dăduse seamă niciodată pînă acum. Din ochi i se prelinse o lacrimă şi ea şi-o şterse şi se înclină iar, în timp ce el se îndepărta. Îi privi paşii mari şi hotărîţi, şi-ar fi plîns în hohote, cu inima gata să se frîngă, dar apoi, ca întotdeauna, auzi în minte cuvintele spuse de atîtea ori, rostite cu blîndeţe, cu înţelepciune : „De ce plîngi, copilă ? Noi, cele din Lumea Plutitoare, trăim doar pentru clipa prezentă şi ne dăruim tot timpul bucuriei florilor de cireş, zăpezii, frunzelor de arţar, fru-

museţii lunii, ne ofilim, îmbătrînim şi renaştem, cîntîndu-ne cîntecele, bînd ceai şi *saké*, cunoscînd parfumurile şi atingerea mătăsii, mîngîind, spre a oferi încîntare şi plutind. Ascultă, copilă, niciodată să nu fii tristă, totdeauna să plutești ca un nufăr dus de valul vieţii. Cît de norocoasă eşti, Kiku-san, tu eşti prinţesă de Ukiyo, prinţesă a Lumii Plutitoare, pluteşte, trăieşte pentru clipa prezentă..."

Kiku îşi şterse a doua lacrimă. Fată proastă ! Gata cu plînsul ! îşi porunci ea. Eşti nemaipomenit de norocoasă ! Eşti concubina celui mai mare *daimyo*, chiar dacă una de rang foarte mic şi neoficială, dar ce contează — *fiii tăi se vor naşte samurai.* Nu e acesta cel mai de neînchipuit dar de pe lume ? Nu ţi-a prezis ghicitorul un noroc atît de extraordinar, cu neputinţă de crezut ? Dar acum s-a adeverit, *neh* ? Dacă chiar trebuie să plîngi, sînt alte lucruri mult mai însemnate pentru care să plîngi. Pentru sămînţa zămislită în pîntecele tău, pe care ceaiul cu gust ciudat a smuls-o din tine. Dar de ce să plîngi pentru asta ? N-a fost decît o plămădeală, nu un copil, şi cine i-a fost tatăl ?

— Nu ştiu, nu cu siguranţă, Gyoko-san, îmi pare rău, dar cred că e al stăpînului meu, spusese ea, în cele din urmă, dorind atît de mult să fie copilul lui, spre a se împlini prezicerea de samurai.

— Dar dacă copilul se naşte cu ochii albaştri şi cu chip bălai ? Se poate, *neh* ? Numără zilele.

— Le-am numărat şi le-am răsnumărat, o, ce le-am mai numărat !

— Atunci fii cinstită cu tine însăţi. Iartă-mă, dar viitorul nostru, al amîndurora, depinde acum de tine. Ai destui ani în faţa ta ca să mai poţi face copii. N-ai decît optsprezece acum, copilă, *neh* ? Mai bine să fii sigură, *neh* ?

Da, gîndi ea iar, cît de înţeleaptă eşti, Gyoko-san, şi cît de proastă am fost eu, mi s-au făcut farmece. N-a fost decît o plămădeală şi cît de înţelepţi sîntem noi, japonezii, să ştim că un copil nu este un copil adevărat decît după treizeci de zile de la naştere, cînd sufletul îi este stabilit definitiv în trup şi *karma* lui e hotărîtă pentru totdeauna. O, cît sînt de norocoasă, şi îmi doresc un fiu şi încă unul

şi încă unul şi niciodată o fată. Bietele fetiţe ! O, zei, binecuvîntaţi-l pe prezicător şi vă mulţumesc, vă mulţumesc pentru *karma* mea că sînt ocrotită de marele *damyo*, că fiii mei au să fie samurai şi, o, vă rog, faceţi să merit o asemenea minunăţie...

— Ce e, stăpînă ? întrebă micuţa Suisen, uimită de fericirea ce părea să se reverse în valuri de pe chipul lui Kiku.

Kiku oftă mulţumită.

— Mă gîndeam la prezicător, la stăpînul meu şi la *karma* mea, rătăceam doar cu mintea, rătăceam...

Intră în curtea interioară, ferindu-se de soare sub umbrela-i purpurie, ca să-l caute pe Toranaga. Acesta aproape că nu se zărea din pricina cailor, samurailor şi şoimarilor din curte, dar ea-l văzu că era tot în verandă, bînd acum ceai, iar Fujiko se pleca din nou în faţa lui. Curînd o să fie rîndul meu, gîndi ea. Poate că la noapte... O, te rog... Apoi, foarte fericită, se întoarse la jocul ei.

În faţa porţii, Omi încălecă pe cal şi plecă în galop, urmat de străji, mai repede, tot mai repede, goana înviorîndu-l, mirosul înţepător de sudoare al calului plăcîndu-i. Nu-şi mai întoarse privirile spre ea, pentru că nu mai avea de ce. Ştia că lăsase la picioarele ei toată pasiunea vieţii lui şi tot ce adorase. Era sigur că n-o să mai cunoască niciodată pasiunea, acel extaz al trupului şi sufletului care aprinde bărbatul şi femeia, dar asta nu-l nemulţumea. Dimpotrivă, gîndi, îl binecuvîntez pe Toranaga că m-a eliberat. Acum nimic nu-mi mai stă în cale. Nici tata, nici mama, nici Kiku. Acum pot şi eu să am răbdare. Am douăzeci şi unu de ani, sînt aproape *daimyo* de Izu şi am o lume de cucerit.

* * *

— Da, Alteţă, spunea Fujiko.

— Urmează să pleci de aici direct la Anjiro. Am hotărît să schimb feuda lui Anjin-san de la Yokohama, la Anjiro. Pe o întindere de douăzeci de *ri* de jurîmprejurul satului şi un venit anual de patru mii de *koku*. Ai să iei casa lui Omi-san.

— Pot să vă mulţumesc în numele lui, Alteţă ? Înţeleg că el încă nu ştie nimic despre asta ?

— Nu ştie. Am să-i spun astăzi. Fujiko-san, i-am poruncit să construiască o altă navă, în locul celei distruse, iar Anjiro va fi un şantier perfect, mult mai bun decît Yokohama. Am aranjat cu Gyoko ca fiul ei cel mai mare să vegheze afacerile lui Anjin-san, iar toate materialele şi toţi meseriaşii vor fi plătiţi din trezoreria mea. Va trebui să-l ajuţi să pună pe picioare o oarecare gospodărire.

— *Oh ko,* Alteţă, spuse ea căzînd imediat pe gînduri. Timpul ce mi-a rămas să-l petrec cu Anjin-san va fi atît de scurt.

— Da. Va trebui să-i găsesc o altă concubină... sau soţie. *Neh ?*

Fujiko îşi ridică privirile, ochii îngustîndu-i-se. Apoi zise :

— Vă rog, cum vă pot fi de folos ?

Toranaga spuse :

— Pe cine mi-ai sugera ? Vreau ca Anjin-san să fie mulţumit. Oamenii mulţumiţi muncesc mai bine, *neh ?*

— Da. Fujiko îşi scormoni mintea. Cine s-ar compara cu Mariko-sama ? Apoi zîmbi. Alteţă, soţia lui Omi-san, Midori-san. Mama lui o urăşte, după cum ştiţi, şi-l vrea pe Omi divorţat, iertaţi-mă, dar ea mi-a spus-o fără ocolişuri. Midori-san este o doamnă atît de drăguţă şi atît de deşteaptă.

— Crezi că Omi vrea să divorţeze ?

— O, nu, Alteţă, sînt sigură că nu vrea. Care bărbat doreşte, într-adevăr, să-şi asculte mama ? Dar asta e legea noastră, aşa că el ar fi trebuit să divorţeze de ea de prima oară, cînd părinţii i-au spus-o, *neh ?* Chiar dacă mama lui are o fire aprigă, ea ştie, cu siguranţă, ce e mai bine pentru el. Iertaţi-mă, trebuie să spun adevărul, pentru că aceasta este o treabă foarte importantă. Bineînţeles, nu vreau să ofensez pe nimeni, Alteţă, dar datoria filială către părinţi este piatra de temelie a legii noastre.

— Aşa-i, spuse Toranaga chibzuind la acest nou gînd norocos. Crezi că Anjin-san ar găsi că Midori-san este o soţie bună ?

— Nu, Alteță, dacă-i porunciți să se căsătorească... dar, iertați-mă, nu este nevoie să i-o porunciți.

— Da ?

— Poate că găsiți o cale de a-l face pe el însuși să se gîndească la asta. Cu siguranță, așa ar fi cel mai bine. Lui Omi-san, bineînțeles, îi porunciți.

— Firește. Tu ai fi de acord cu Midori-san ?

— O, da. Ea are șaptesprezece ani, fiul ei este sănătos, ea se trage dintr-un neam bun de samurai, așa că o să-i facă lui Anjin-san băieți strașnici. Cred că părinții lui Omi vor ține ca Midori să-i dea fiul lui Omi-san, dar, dacă nu, Anjin-san ar putea să-l adopte. Știu că stăpînul meu o place, deoarece Mariko-sama mi-a spus că-l necăjea, în glumă, în legătură cu ea. Midori este dintr-o viță foarte bună de samurai, foarte prevăzători, foarte deștepți. O, da, el ar fi în siguranță cu ea. De asemeni, părinții ei sînt amîndoi morți, așa că n-ar fi nici o împotrivire din partea lor în privința căsătoriei... cu Anjin-san.

Ideea îl amuza pe Toranaga. Categoric, pe Omi trebuie să-l țin în șah, își spuse. Tînărul Omi poate, mult prea ușor, să-mi ajungă un ghimpe în coastă. Ei bine, nu va trebui să fac nimic ca s-o divorțez pe Midori. Tatăl lui Omi, cu siguranță, va avea ultima dorință înainte de a-și face *seppuku,* iar soția lui, în mod cert, va ține morțiș ca cel din urmă și cel mai important lucru pe care el îl are de făcut pe acest pămînt este să-și știe fiul însurat cum trebuie. Așa că, oricum, Midori va fi divorțată în cîteva zile. Da, ea o să fie o soție foarte bună.

— Dacă nu ea, Fujiko-san, ce ai zice de Kiku ? De Kiku-san ?

Fujiko rămase cu gura căscată uitîndu-se la el.

— O, iertați-mă, Alteță, aveți de gînd să renunțați la ea ?

— S-ar putea. Ei bine ?

— Kiku-san ar fi o concubină neoficială perfectă, Alteță. Ea e atît de minunată, totuși, pot să prevăd că ar da multă bătaie de cap unui om obișnuit, și, iertați-mă, vor trece ani pînă ce Anjin-san să poată aprecia calitatea deosebită a cîntecului ei, a dansului sau a înțelepciunii ei. Ca soție ? întrebă ea cu suficientă afectare spre a-și arăta

dezaprobarea. Doamnele din Lumea Sălciilor, de obicei, nu sînt instruite... la fel cu celelalte, Alteță. Ele se pricep la cu totul alte lucruri... Să fii răspunzătorare de banii și de gospodăria unui samurai este altceva decît să trăiești în Lumea Plutitoare..

— Ar putea să învețe ?

Fujiko șovăi îndelung.

— Lucrul cel mai bun pentru Anjin-san ar fi : Midori-san, soție și Kiku-san, concubină.

— S-ar putea ele obișnui cu... felul lui *diferit* de a fi ?

— Midori-san este samurai, Alteță. Va fi datoria ei. Îi veți porunci. La fel și lui Kiku-san.

— Dar lui Anjin-san nu ?

— Îl cunoașteți mai bine decît mine, Alteță. Dar, în treburi ca împărțitul pernei și... ar fi mai bine să hotărască el însuși.

— Toda Mariko-sama ar fi fost o soție desăvîrșită pentru el. *Neh ?*

— Aceasta ar fi fost o ideea extraordinară, Alteță, răspuse Fujiko fără să clipească. În mod sigur, amîndoi aveau un mare respect unul pentru celălalt.

— Da, spuse el sec. Ei, bine, îți mulțumesc, Fujiko-san. Am să mă gîndesc la ce mi-ai spus. El o să fie la Anjiro cam peste zece zile.

— Mulțumesc, Alteță. Dacă-mi îngăduiți pot să vă sugerez ca portul Ito și așezarea cu izvoare calde, Yokosé, să fie tot în feuda lui Anjin-san ?

— De ce ?

— Ito doar în cazul că Anjiro nu este îndeajuns de mare. Pesemne c-o să fie nevoie de cale mai mari pentru o navă atît de mare. Poate că acolo sînt. Yokosé pentru...

— Oare ?

— Da, Alteță.

— Ai fost acolo ?

— Nu, Alteță, dar pe Anjin-san îl interesează marea. La fel și pe Alteța voastră. A fost datoria mea să încerc să învăț despre corăbii și navigație, iar, cînd am auzit că nava lui Anjin-san a ars, m-am întrebat dacă n-ar

fi cu putinţă să-şi construiască alta şi, dacă da, unde şi cum. Izu este o alegere perfectă, Alteţă. Va fi uşor să ţineţi armatele lui Ishido departe.

— Şi de ce Yokosé ?

— Şi Yokosé pentru că un *hatamoto* trebuie să aibă un loc în munţi unde să puteţi fi primit la rangul care vi se cuvine.

Toranaga o privea scrutător. Fujiko părea atît de ascultătoare şi modestă, dar el ştia că era tot atît de inflexibilă ca şi el şi n-ar ceda nici cît negru sub unghie, dacă nu i-ar porunci el.

— Sînt de acord. Şi-am să mă gîndesc la ce mi-ai spus despre Midori-san şi Kiku-san.

— Mulţumesc, Alteţă, spuse ea umil, bucuroasă că-şi făcuse datoria faţă de stăpînul ei şi îşi plătise datoria faţă de Mariko.

Ito era pentru construirea calelor şi Yobosé era locul unde Mariko spusese că începuse, de fapt, „iubirea" lor.

— Sînt atît de norocoasă, Fujiko-chan, îi mărturisise Mariko la Yedo. Călătoria noastră pînă aici mi-a adus mai multă bucurie decît am dreptul să mă aştept în douăzeci de vieţi.

— Te rog să-l aperi în Osaka, Mariko-san. Îmi pare rău, bietul om, el nu e ca noi, nu e civilizat ca noi. Nirvana lui este viaţa, nu moartea.

Asta rămîne încă adevărat, gîndi Fujiko, binecuvîntînd amintirea lui Mariko. Mariko îl salvase pe Anjin-san şi nimeni altcineva, nu Dumnezeul creştin sau alţi zei, nici Toranaga, nimeni — doar Mariko, singură. Toda Mariko-noh-Akechi Jinsai îl salvase.

Înainte de a muri am să ridic un altar la Yokosé şi am să las prin testament o danie pentru altul în Osaka şi altul în Yedo. Asta o să fie una din ultimele mele dorinţe înainte de moarte, Toranaga-sama, îşi promise ea, întorcîndu-şi privirile spre el atît de liniştită, încîntată în sinea ei de toate celelalte lucruri plăcute ce mai erau încă de făcut în folosul lui Anjin-san. Cu siguranţă, ca nevastă, Midori e alegerea cea mai bună, Kiku *niciodată*, ea rămîne doar o concubină, şi nu neapărat concubina principală, iar feuda

să fie mărită pînă la Shimoda, ce se află chiar pe coasta de sud a provinciei Izu.

— Doriți să plec imediat, Alteță ?

— Rămîi aici peste noapte și mîine pleci direct. Nu prin Yokohama.

— Da, Înțeleg. Iertați-mă, pot să iau în stăpînire noua feudă a stăpînului meu, în numele său — cu tot ce conține — în clipa în care ajung acolo ?

— Kawanabi-san îți va da toate hîrtiile necesare înainte de a pleca. Acum, te rog, trimite-o pe Kiku-san la mine.

Fujiko se înclină și plecă.

Toranaga mormăi. Păcat că această femeie o să-și curme viața. Aproape că e prea de preț ca s-o pierd și e mult prea corectă. Ito și Yokosé ? Și ce altceva mai era în mintea ei ?

O văzu pe Kiku străbătînd curtea scăldată în soare, picioarele-i micuțe, în șosete albe, aproape dansînd. Era atît de drăguță și elegantă în mătăsurile ei și cu umbrela-i purpurie, încît stîrnea invidia oricărui bărbat. O, Kiku, gîndi el, îmi pare rău, nu-mi pot permite această invidie. Nu-mi pot îngădui să fii a mea în această viață, îmi pare rău. Tu trebuia să fi rămas acolo unde erai, în Lumea Plutitoare, curtezană de primă clasă, sau, chiar mai bine, *gei-sha*. Cu ce idee grozavă a venit cotoroanța aia bătrînă ! Atunci ai fi în siguranță, rîvnită de mulți, adorată de mulți, pricina unor tragice sinucideri, sau certuri violente, sau întîlniri minunate, alintată și temută, scăldată în banii, pe care tu-i tratezi cu dispreț. O legendă — atîta vreme cît va ține frumusețea ta. Dar acum ? Eu nu te pot păstra, îmi pare rău. Orice samurai căruia i te-aș da drept concubină își ia în pat un cuțit cu două tăișuri : își va pierde mințile și va stîrni pizma fiecărui bărbat. *Neh?* Puțini au să primească să se-nsoare cu tine, îmi pare rău, dar acesta este adevărul și acesta este ziua pentru adevăruri. Fujiko a avut dreptate. Tu nu ești pregătită să conduci gospodăria unui samurai, îmi pare rău. Cînd frumusețea ți se va duce — îți vei păstra vocea, copilă, și înțelepciunea —, ai să fii totuși aruncată la grămada de gunoi a omenirii. Iartă-mă, dar și acesta e un adevăr. Altul este că cele mai bune doamne din Lumea Plutitoare, chiar și cele mai vestite, cînd anii s-au abătut asupra lor, este

mai bine să rămînă în Lumea lor Plutitoare, să conducă alte case de curtezane şi să-şi înece amarul iubirilor trecute şi tinereţii pierdute în butoaie cu *saké*, udate cu şiroaie de lacrimi. Cele mai neînsemnate, în cel mai bun caz, ajung neveste de ţărani, pescari, negustori, vînzători de orez, meşteşugari, din care se şi trag — floare rară, care apare aşa, dintr-o dată, printre bălării, fără nici un alt temei decît *karma*, spre a înflori repede şi a se trece tot atît de repede.

E atît de trist, atît de îngrozitor de trist. Cum să-ţi dau eu ţie copii samurai ?

O păstrezi pentru timpul ce-ţi mai rămîne, îi spuse ascunzişul cel mai tainic al inimii. Ea merită asta. Nu te prosti şi pe tine însuţi aşa cum îi prosteşti pe ceilalţi. Adevărul e că ai putea s-o păstrezi cu uşurinţă, luîndu-i puţin, lăsîndu-i mult, exact cum faci cu favorita ta, Tetsu-ko, ori cu Kogo. Nu este Kiku şi ea ca un şoim pentru tine ? De preţ, dar numai un şoim, pe care-l hrăneşti din palmă, să zboare asupra prăzii, şi-l chemi înapoi cu o momeală, apoi, după un sezon sau două, îl laşi în voia vîntului să dispară pentru totdeauna. Nu te minţi pe tine însuţi. De ce să n-o păstrezi ? Ea nu este decît un alt şoim, care zboară foarte sus, s-o tot priveşti dar nimic mai mult. E atît de frumoasă şi, o, atît de bună la împărţitul pernei...

— De ce rîdeţi ? De ce sînteţi atît de fericit, Alteţă ?

— Pentru că este o bucurie să te privesc, doamnă.

* * *

Blackthorne se lăsă cu toată greutatea pe una din cele trei garline prinse de chila epavei.

— *Hipparuuuu !* strigă el. Traaaageţi !

La fiecare parîmă erau cîte o sută de samurai, goi, doar cu fîşia de pînză din brîu, trăgînd din răsputeri. Era după-amiază şi mareea joasă, iar Blackthorne spera să poată mişca epava şi s-o tragă la ţărm, spre a salva totul. Făcuse unele mici modificări la primul său plan cînd aflase, spre bucuria lui, că toate tunurile fuseseră scoase din mare imediat după furtună şi erau aproape tot atît de bune ca-n ziua cînd părăsiseră turnătoria de lîngă Chatham, din provincia lui natală, Kent. De asemeni, fuseseră recurate aproape o mie de ghiulele, ceva mitralii, lanţuri şi

multe obiecte metalice. Mai toate erau răsucite şi turtite, dar avea din ce face o corabie, cum nici nu visase c-ar fi cu putinţă.

— Minunat, Naga-san ! Minunat ! îl felicitase el pe Naga cînd descoperise adevărata cantitate a celor salvate.

— O, mulţumesc, Anjin-san. Am încercat din răsputeri. Îmi pare rău.

— Nu pare rău. Acum totul bine !

Da, se bucurase el. Acum *Lady* poate fi chiar un pic mai lungă şi un pic mai lată la travers, dar tot o să arate ca un ogar, şi o să fie dată dracului pe mare.

Ah Rodrigues, gîndise el fără ranchiună, mă bucur că eşti plecat şi în siguranţă anul acesta şi că anul viitor va fi un altul pe care să-l scufund. Dacă Ferriera este iar căpitan general ar fi un dar al proniei cereşti. Mă bucur că ai plecat şi că eşti teafăr ; îţi datorez viaţa şi tu eşti un mare pilot.

— *Hipparruuuuuu !* strigă el din nou şi garlinele se smuciră, apa căzînd de pe ele ca picăturile, de sudoare, dar epava nu se clinti.

Din zorii aceia de pe plajă, cînd Toranaga îi dăduse scrisoarea lui Mariko, ceasurile din zi nu mai fuseseră destule pentru el. Desenase schiţe, făcuse şi refăcuse tabele, modificase planuri şi dăduse liste de oameni şi materiale necesare, făcute cu foarte mare atenţie, pentru că nu voia să se strecoare vreo greşeală. După ce se termina ziua, lucra cu dicţionarul pînă tîrziu în noapte, ca să înveţe cuvinte noi, de care o să aibă nevoie ca să le spună meşterilor ce voia, sau ca să afle de la ei ce făcuseră deja, ori ce puteau să facă. De multe ori, disperat fiind, voise să-l roage pe preot să-l ajute, dar ştia că duşmănia lor era definitivă şi de nestrămutat.

Karma, îşi spuse el fără mîhnire, compătimindu-l pe preot pentru jalnicul său fanatism.

— *Hipparuuuuu !*

Samuraii se opintiră din nou, luptînd cu împotrivirea mării şi a nisipului, apoi cineva începu să cînte şi traseră de funii la unison. Epava se clinti puţin din loc şi ei îşi înteţiră eforturile, apoi ea înaintă brusc, eliberîndu-se. Atunci ei căzură grămadă pe nisip. Se ridicară rîzînd, felicitîndu-se

între ei și se aplecară iar asupra parîmelor. Dar epava se-nțepenise din nou.

Blackthorne le arătă cum să tragă parîmele, cînd într-o parte, cînd în cealaltă, încercînd să miște epava spre babord, sau spre tribord.

— Va trebui s-o salt cumva, apoi fluxul și refluxul vor face toată treaba și o vor mișca, spuse el cu voce tare în engleză.

— *Dozo* ? întrebă Naga nedumerit.

— *Ah, gomen nasai,* Naga-san.

Blestemîndu-se că nu știe destul japoneza, le explică prin semne și desene pe nisip cum să facă o plută și s-o lege de coaste la reflux ; apoi valul următor o să facă epava să plutească și ei vor putea s-o tragă la țărm. La următorul reflux avea să le fie și mai ușor, pentru că vor pune butuci rotunzi sub ea.

— *Ah so desu* ! spuse Naga impresionat.

Cînd le explică celorlalți ofițeri, și ei fură cuprinși de admirație, iar samuraii lui Blackthorne se umflau în pene, plini de importanță.

Blackthorne băgă de seamă și-i făcu semn unuia din ei cu degetul.

— Unde-ți sînt bunele purtări ?

— Poftiți ? O, iertați-mă, Alteță, vă rog să mă scuzați că v-am jignit.

— Astăzi te iert, mîine nu. Înoată pînă la navă... dezleagă parîma asta.

Roninul-samurai se pierdu cu firea și-și holbă ochii spre el.

— Iertați-mă, stăpîne, nu știu să înot.

Se făcu tăcere pe plajă și Blackthorne știa că toți așteptau să vadă ce o să se-ntîmple. Era furios pe el însuși, pentru că un ordin era un ordin și, fără să vrea, el dăduse o sentință de moarte, care, de data asta, nu era meritată. Se gîndi un moment.

— Porunca lui Toranaga-sama, toți oamenii învață înoate. *Neh* ? Toți vasalii mei înoată peste treizeci de zile. Tu, în apă, iei prima lecție acum.

Samuraiul începu să intre în apă plin de teamă, știind că era un om mort. Blackthorne veni lîngă el și, cînd capul

omului intra sub apă, îl trăgea în sus, nu cu prea mare blîndeţe, şi-l făcu să-noate pînă la epavă, lăsîndu-l să se mai dea la fund, dar niciodată periculos, omul tuşind, oticnind şi mergînd mai departe. Apoi îl aduse iar spre ţărm şi, cînd mai erau douăzeci de iarzi de apă mică, îi făcu vînt înainte.

Omul înotă precum o pisică pe jumătate înecată. Niciodată n-avea să mai fie aşa de plin de importanţă în faţa stăpînului său. Camarazii lui aplaudară, iar bărbaţii de pe plajă, care ştiau să-noate, se tăvăleau pe jos de rîs.

— Foarte bine, Anjin-san, spuse Naga. Foarte înţelept. Rîse iar, apoi spuse : Trimit oameni după bambus. Pentru plută, *neh* ? Mîine încercăm să avem totul aici.

— Mulţumesc.

— Mai tragem azi ?

— Nu, nu, mulţumesc.

Blackthorne se opri şi-şi duse mîna streaşină la ochi.

Părintele Alvito stătea pe o dună, privindu-i.

— Nu, mulţumesc, Naga-san, spuse Blackthorne. Totul terminat pentru azi. Te rog, scuză-mă un moment.

Porni să-şi ia hainele şi săbiile, dar oamenii lui i le aduseră rapid. Se îmbrăcă fără grabă şi-şi prinse săbiile la cingătoare.

— Ziua bună, spuse cînd ajunse lîngă Alvito.

Preotul părea istovit, dar chipu-i era prietenos, aşa cum fusese înainte de cearta lor violentă de lîngă Mishima. Atenţia lui Blackthorne crescu.

— Şi dumitale, căpitane-pilot. Eu plec în dimineaţa asta. Nu voiam decît să stăm puţin de vorbă. Te deranjează ?

— Nu, chiar deloc.

— Ce ai de gînd să faci, încerci să despotmoleşti corabia ?

— Da.

— Mă tem că n-o să meargă.

— N-are importanţă. O să încerc.

— Crezi, într-adevăr, c-ai să poţi construi o altă corabie ?

— O, da, spuse calm Blackthorne, întrebîndu-se ce era în mintea lui Alvito.

— Ai de gînd să-ţi aduci aici restul echipajului să te-ajute ?

— Nu, spuse Blackthorne după o clipă. Mai bine să rămînă în Yedo. Cînd nava e aproape gata... e destul timp ca să-i aduc aici.

— Ei locuiesc într-o mahala *eta*, nu ?

— Da.

— Acesta e motivul pentru care nu-i vrei aici ?

— Unul din ele.

— Nu te-nvinuiesc. Am auzit că ei sînt scandalagii şi beau mai tot timpul. Ai aflat că, în urmă cu vreo săptămînă, a fost o mică gîlceavă printre ei şi casa le-a ars din temelii? Aşa se zvoneşte.

— Nu. A fost cineva rănit ?

— Nu, dar asta n-a fost decît printr-o minune a Domnului. Data viitoare... Se pare că unul din ei a făcut un cazan. E îngrozitor ce face băutura din om !

— Da. Păcat de casă. O să-şi construiască ei alta.

Alvito încuviinţă din cap şi privi spre coastele navei spălate de valuri.

— Înainte de a pleca, voiam să-ţi spun că ştiu ce pierdere reprezintă Mariko-sama pentru tine. Am fost tare mîhnit de ce vi s-a întîmplat la Osaka, dar, într-un fel, sufletul mi-e înălţat. Îmi dau seama ce înseamnă sacrificiul ei... Ţi-a povestit despre tatăl ei, despre cealaltă tragedie ?

— Da, în parte.

— A ! Atunci înţelegi. L-am cunoscut destul de bine pe Ju-san Kubo.

— Poftim ? Vrei să zici că pe Akechi Jinsai ?

— O, iartă-mă, da. Acesta e numele sub care este cunoscut acum. Nu ţi-a spus Mariko-sama ?

— Nu.

— *Taikō* l-a poreclit în bătaie de joc aşa : *Jŭ-san Kubo, Shōgun*-ul *celor Treisprezece zile*. Rebeliunea lui — de cînd şi-a adunat oamenii pînă la marele *seppuku* — a durat treisprezece zile. A fost un om grozav, dar pe noi ne-a urît, nu pentru că eram creştini, ci pentru că eram străini. Deseori m-am întrebat dacă Mariko nu s-a făcut creştină

doar ca să afle căile noastre, ca să ne distrugă. El deseori mi-a spus că l-am aţîţat pe Goroda împotriva lui.

— Ai făcut-o ?

— Nu.

— Ce fel de om era ?

— Scund, cu chelie, foarte mîndru, un bun general şi un poet de mare clasă. E atît de trist să termine în acest fel — toţi din neamul Akechi. Şi acum ultimul din ei. Biata Mariko... dar ea l-a salvat pe Toranaga, dac-o să vrea Dumnezeu. Degetele lui Alvito atinseră mătăniile. După o clipă, spuse : De asemeni, pilotule, înainte de a pleca, vreau să-mi cer scuze pentru... ei, bine, sînt bucuros că Părintele Superior a fost acolo ca să te salveze. Nu pentru *Erasmus,* deşi eu n-am nimic de-a face cu asta. Îmi cer iertare doar pentru oamenii aceia, Pesaro şi căpitanul general. Mă bucur că s-a sfîrşit cu nava ta.

— *Shigata ga nai,* părinte. Curînd o să am alta.

— Ce fel de navă o să încerci să construieşti ?

— Una destul de mare şi destul de puternică.

— Ca să ataci Corabia Neagră ?

— Ca să navighez spre casă, spre Anglia... şi să mă apăr împotriva oricui.

— Toată munca o să fie o irosire zadarnică.

— O să mai fie iar o „Lucrare a Domnului" ?

— Da. Sau altă lucrătură.

— Dacă se mai întîmplă şi noua mea navă eşuează, am să construiesc alta şi, dacă şi asta eşuează, atunci alta. Am de gînd să-mi construiesc o corabie şi să mă îmbarc şi cînd am să ajung în Anglia am să cer, ori am să împrumut, ori am să fur o navă de corsari şi apoi mă întorc.

— Da. Ştiu. Din pricina asta n-o să pleci niciodată. Ştii prea multe, Anjin-san. Ţi-am spus-o mai-nainte şi ţi-o spun din nou, dar fără nici o răutate. Sincer. Eşti un bărbat curajos, un adversar grozav, pe care-l respecţi, iar eu te respect, şi ar trebui să fie pace între noi. O să *fim* deseori împreună de-a lungul anilor, dacă supravieţuim războiului.

— Oare ?

— Da. Eşti mult prea bun la japoneză. Curînd o să fii tălmaciul lui Toranaga. N-ar trebui să ne certăm, dumneata şi cu mine. Mă tem că destinele noastre sînt legate. Ţi-a spus-o Mariko-san şi dumitale ? Mi-e mi-a spus-o.

— Nu. Niciodată. Ce altceva ţi-a mai spus ?

— M-a rugat stăruitor să fiu prietenul dumitale, să te apăr, dacă pot. Anjin-san, n-am venit aici să te întărît, sau să mă cert cu dumneata, ci doar să-ţi cer pace înainte de-a pleca.

— Unde te duci ?

— Mai întîi la Nagasaki, cu nava, din Mishima. Sînt treburi de negoţ de încheiat. Apoi mă voi îndrepta oriunde se va afla Toranaga, oriunde va fi lupta.

— Te vor lăsa să călătoreşti nestînjenit, în ciuda războiului ?

— O, da. Ei au nevoie de noi, indiferent cine cîştigă. Cu siguranţă, noi putem fi oameni cu judecată — dumneata şi cu mine — şi să facem pace. Ţi-o cer din pricina lui Mariko-sama.

Vreme de o clipă, Blackthorne nu spuse nimic.

— Cîndva am avut un armistiţiu, pentru că ea l-a vrut. Pe acesta ţi-l ofer. Un armistiţiu, nu pace, cu învoiala să nu-mi vii la mai puţin de cincizeci de mile de şantierul meu naval.

— Mă învoiesc, pilotule, bineînţeles că mă învoiesc, dar n-ai de ce te teme din partea mea. Un armistiţiu, deci, în memoria ei. Alvito îi întinse mîna. Mulţumesc.

Blackthorne strînse mîna cu fermitate, apoi Alvito spuse :

— Curînd o să aibă loc funeraliile ei în Nagasaki. Însuşi Părintele Superior va oficia slujba, Anjin-san. O parte din cenuşa ei urmează să fie înmormîntată acolo.

— Asta i-ar fi făcut plăcere. Blackthorne se uită pentru o clipă spre epavă, apoi îşi întoarse privirile spre Alvito. Un lucru nu... nu i l-am spus lui Toranaga : chiar înainte ca ea să moară, i-am dat binecuvîntarea, aşa cum ar face-o un preot, şi am rostit ultimele rugăciuni, pe cît m-am priceput mai bine. Nu se găsea altcineva şi ea era catolică. Am făcut acelaşi lucru la incinerare. O să fie... o să fie primite ? Am încercat s-o fac în faţa lui Dumnezeu, nu al meu, nici al vostru.

— Nu, Anjin-san. Învăţătura noastră zice că nu sînt bune, dar cu două zile înainte de a muri ea a cerut şi i s-a dat dezlegarea de păcate de către Părintele Superior.

— Deci... deci ea a știut tot timpul că avea să moară... oricе s-ar fi întîmplat.

— Da, Dumnezeu s-o binecuvînteze și s-o ia la sînul Său !

— Mulțumesc că mi-ai spus, zise Blackthorne. Am... am fost tot timpul îngrijorat că ceea ce-am făcut eu nu este de nici un folos, deși eu... Mulțumesc că mi-ai spus.

— *Sayonara*, Anjin-san, spuse Alvito, întinzîndu-i mîna din nou.

— *Sayonara*, Tsukku-san. Te rog aprinde o lumînare pentru ea... din partea mea.

— O voi aprinde.

Blackthorne strînse mîna și urmări cu privirea preotul care se îndepărta, înalt și puternic, un adversar demn de respect. Noi totdeauna vom fi dușmani, gîndi el. Amîndoi o știm, fie că există sau nu un armistițiu. Ce ai zice dacă ai ști planul lui Toranaga și planul meu ? Nimic mai mult decît vorbele cu care m-ai amenințat deja, *neh ?* Bine. Noi ne înțelegem unul pe celălalt. Un armistițiu n-o să facă nimic rău. Dar noi n-o să fim prea mult împreună, Tsukku-san. În timp ce se construiește nava mea, eu o să-ți iau locul ca tălmaci pe lîngă Toranaga și regenți și, curînd, ai să fii scos din afacerile de negoț chiar cînd navele portugheze încă vor mai aduce mătasea. Toate acestea se vor schimba și ele. Flota mea va fi doar începutul. Peste zece ani Leul Angliei are să guverneze aceste ape, dar mai întîi *Lady*, apoi toate celelalte...

Mulțumit, Blackthorne se întoarse la Naga și hotărî planurile pentru a doua zi, apoi urcă panta spre locuința-i provizorie, lîngă Toranaga. Mîncă orez și pește crud, tăiat felii, pe care unul din bucătarii lui le pregătise pentru el și le găsi delicioase. Mai luă încă o porție și începu să rîdă.

— Alteță ?

— Nimic.

Dar cu mintea o vedea și o auzea pe Mariko spunînd:

— O, Anjin-san, poate că într-o zi ai să ajungi să-ți placă chiar și peștele crud și atunci ai să fii pe drumul spre nirvana, Locul Păcii Depline.

O, Mariko, gîndi, sînt așa de bucuros pentru adevărata dezlegare de păcate. Și îți mulțumesc.

Pentru ce, Anjin-san ? o auzea spunînd.

Pentru viaţă, Mariko, draga mea.

De multe ori, ziua şi noaptea, vorbea cu ea în gînd, retrăind clipe din viaţa lor şi povestindu-i despre ziua de azi, simţindu-i prezenţa foarte aproape, totdeauna atît de aproape, că o dată sau de două ori privise peste umăr aşteptînd s-o vadă acolo.

Aşa am făcut în dimineaţa asta, Mariko, dar, în locul tău, era Buntaro, şi, lîngă el, Tsukku-san, amîndoi holbîndu-se la mine. Eu aveam sabia, dar el avea arcul uriaş în mîini. Eheei, iubito, mi-a trebuit tot curajul să merg şi să-i întîmpin cum se cuvine. Priveai şi tu ? Ai fi fost mîndră de mine, eram atît de calm, de samurai, de împietrit. El mi-a spus foarte înţepat, folosindu-l pe Tsukku-san ca tălmaci :

— Doamna Kiritsubo şi doamna Sazuko mi-au făcut cunoscut cum ai apărat onoarea soţiei mele şi pe a lor. Cum le-ai salvat de batjocură. Îţi mulţumesc, Anjin-san. Te rog să-mi ierţi izbucnirea dezgustătoare de odinioară. Îmi cer scuze şi îţi mulţumesc.

Apoi s-a înclinat spre mine şi a plecat, iar eu voiam atît de mult ca tu să fii acolo, să ştii că taina noastră e în siguranţă.

De multe ori Blackthorne privise peste umăr aşteptînd ca ea să fie acolo, dar nu era niciodată şi n-avea să fie niciodată, însă asta nu-l deranja. El era cu ea pentru totdeauna şi ştia c-are s-o iubească în vremurile bune şi în vremurile de mare restrişte, chiar şi în amurgul vieţii. Ea se afla mereu la hotarul viselor lui. Acum visurile acelea erau bune, foarte bune şi, laolaltă cu ea, se adunau imagini cu schiţe, planuri, chipul sculpat din prora, vele, aşezarea chilei, construirea corabiei. Apoi va urma bucuria fără seamăn : *Lady*, terminată cu toate pînzele sus, umflate de un vînt straşnic dinspre sud-vest, trecînd în goană prin Canalul Mînecii. Va ordona : „Atenţie, vele ! Gabier, vele mari, rîndunică şi zburători !" Va slăbi parîmele, rotind-o încet-încet, canonada velelor marcînd sfîrşitul voltei şi „Drept aşa !" şi fiecare bucăţică de pînză îi va asculta comanda, ca apoi, în cele din urmă, corabia masivă să fie virată puternic la babord pe lîngă Beachy Head, în direcţia Londra...

Toranaga urca dealul de lîngă tabără, înconjurat de oamenii săi. Vînase de-a lungul coastei şi acum mergea pe colinele de deasupra satului, cu Kogo pe pumnu-i înmănunşat. Mai erau două ceasuri pînă la asfinţit şi nu voia să piardă bunătate de soare, neştiind cînd o să mai aibă vreme pentru vînat.

Ziua de azi mi-am închinat-o mie, gîndi. Mîine plec la război, dar ziua de azi a fost ca să-mi pun casa în ordine, prefăcîndu-mă că tot Kwanto e în siguranţă, Izu e în siguranţă, la fel şi succesiunea mea, şi că am să trăiesc ca să mai apuc încă o iarnă, iar la primăvară am să vînez după placul inimii. O, ziua de astăzi a fost foarte bună.

Vînase de două ori cu Tetsu-ko şi ea zburase minunat. Astăzi ea se luase după un cocor de cîteva ori mai mare decît ea şi se întorsese la momeală perfect. Cîinii îi arătaseră un fazan şi el trimisese şoimiţa rotindu-se în înălţimi. Apoi fazanul fusese zburătăcit şi începuseră nesfîrşitele şi dureroasele înălţări şi coborîri, iar omorul fusese desăvîrşit. Din nou Tetsu-ko venise la momeală şi mîncase ţanţoşă din palma lui.

Acum Toranaga era în căutarea unui iepure. Îi trecuse prin minte că pe Anjin-san o să-l bucure carnea. Aşa că, în loc să încheie mulţumit ziua, Toranaga hotărîse să mai vîneze. Îşi grăbi pasul, nevoind să se întoarcă cu tolba goală.

Gonacii lui mergeau înainte, pe lîngă tabără, pe drumul ce şerpuia către creasta de deasupra şi el era foarte bucuros de ziua care se încheia.

Îşi plimbă privirea scrutătoare peste tabără. Oamenii erau la instrucţia cu armament. Toată instrucţia pe regimente şi tragerile fuseseră oprite cîtă vreme Tsukkusan se afla prin preajmă şi asta-l încîntă. Cele douăzeci de tunuri, care fuseseră salvate cu atîta grijă, zăceau deoparte, strălucind în soare, şi-l văzu prin apropiere pe Blackthorne, aşezat pe pămînt, cu picioarele strînse sub el, ca oricare altul, concentrîndu-se deasupra unei mese joase. Mai încolo era epava şi văzu că încă nu fusese mişcată din loc şi se întrebă cum avea s-o aducă Anjin-san pe ţărm, dacă nu putea fi trasă.

Pentru că, Anjin-san, ai s-o aduci la țărm, își spuse Toranaga convins.

O, da ! Și ai să-ți construiești altă navă, iar eu am s-o distrug, așa cum am distrus-o pe cealaltă, sau am s-o dau ca mită creștinilor, care sînt mai importanți pentru mine decît corăbiile tale, prietene, iartă-mă, și decît celelalte corăbii care așteaptă în țara ta. Compatrioții tăi o să mi le aducă, la fel și pactul cu regina ta. Nu tu. Eu îam nevoie de tine aici.

Cînd o să vină timpul, Anjin-san, am să-ți spun de ce a trebuit să-ți ard corabia și atunci n-o să-ți mai pese, pentru că alte lucruri au să te preocupe și ai să înțelegi că ceea ce ți-am spus a fost totuși adevărul. Trebuia să aleg între corabie și viața ta. Am ales viața ta. A fost corect, *neh* ? Atunci o să rîdem amîndoi de „Lucrarea Domnului". O, a fost ușor să pun o pază anume pe navă, din oameni de încredere, cu porunci secrete să presare praf de pușcă la întîmplare și din belșug în noaptea hotărîtă, spunîndu-i deja lui Naga — atunci cînd Omi mi-a zis în taină despre complotul lui Yabu — să schimbe listele, astfel ca straja următoare, de punte și de țărm, să fie doar din oameni din Izu, mai ales cei cincizeci și trei de trădători. Apoi, a fost de ajuns un singur *ninja* cu un amnar, în întunericul nopții, și nava ta a devenit o torță. Bineînțeles, nici Naga, nici Omi n-au știut nimic.

Îmi pare rău, dar era atît de necesar, Anjin-san. Ți-am salvat viața de care aveam chiar mai multă nevoie decît de corabia ta. De cincizeci de ori, sau poate mai mult, a trebuit să chibzuiesc dacă să renunț la viața ta, dar, pînă acum, întotdeauna am izbutit să n-o fac. Nădăjduiesc și pe mai departe să fie la fel. De ce ? Azi este ziua adevărurilor, *neh* ? Răspunsul e : fiindcă mă faci să rîd și am nevoie de un prieten. Nu îndrăznesc să-mi fac prieteni printre oamenii mei sau printre portughezi. Da, am să șoptesc în gura unei fîntîni la pînz, dar numai după ce m-am încredințat că sînt singur, că *am nevoie de un prieten.* Am nevoie și de cunoștințele tale. Mariko-sama a avut din nou dreptate. Înainte să pleci, vreau să știu tot ce știi tu. Ți-am spus că amîndoi avem timp berechet, tu și cu mine.

Vreau să știu cum navighează o corabie în jurul pămîntului și să înțeleg cum o nație mică, insulară poate să

înfrîngă un mare imperiu. S-ar putea ca răspunsul să fie bun pentru noi şi China, *neh* ? O, da ! *Taikō* a avut dreptate în unele lucruri.

Prima oară cînd te-am văzut, am spus : „Nu există nici o scuză pentru o răzmeriţă" şi tu ai răspuns : „Există una: să cîştigi !" Ah, Anjin-san, atunci te-am îndrăgit. Sînt de acord. Totul este bine, dacă cîştigi.

E o prostie să pierzi. De neiertat.

Tu n-o să pierzi şi ai să fii în siguranţă şi fericit pe întinsul tău domeniu de la Anjiro, unde Mura, pescarul, o să te păzească împotriva creştinilor şi o să le dea mai departe informaţii false, după cum îl dirijez eu. Ce copilărie din partea lui Tsukku-san să creadă că unul din oamenii mei, chiar şi un creştin, putea să-ţi fure cărţile de drum şi să le dea în taină preoţilor fără ştirea mea. O, Mura, mi-ai fost credincios treizeci de ani sau mai mult, curînd o să-ţi primeşti răsplata ! Ce-ar zice preoţii dacă ar şti că numele tău adevărat e Akira Tonomoto, samurai-iscoadă, la porunca mea, şi totodată pescar, căpetenia satului şi creştin ? Ar crăpa de furie, *neh ?*

Aşa că nu te nelinişti, Anjin-san, eu mă îngrijesc de viitorul tău. Eşti pe mîini bune, puternice şi, o, ce viitor am plănuit pentru tine !

— Am să fiu concubina barbarului, vai, vai, vai, se tînguise Kiku cu voce tare.

— Da, peste o lună. Fujiko a încuviinţat oficial. O mai spusese încă o dată lui Kiku şi Gyoko, cu răbdare, dată fiind uimirea de pe chipul fetei. Şi vei primi o mie de *koku* pe an după naşterea primului fiu al lui Anjin-san.

— ...Ce-aţi spus ?

El repetase promisiunea şi adăugase blînd :

— La urma urmelor, samuraiul e samurai şi două săbii sînt două săbii, iar fiii lui vor fi samurai. El este *hatamoto,* unul din cei mai importanţi vasali ai mei, amiral al tuturor navelor mele, un sfetnic de foarte mare încredere, chiar şi prieten. *Neh ?*

— Iertaţi-mă, dar, Alteţă...

— *Mai întîi* ai să fii concubina lui.

— Iertaţi-mă, mai întîi, Alteţă ?

— Poate că ar trebui să fii nevasta lui. Fujiko-san mi-a spus că nu vrea să se mai mărite niciodată, dar eu cred

că el trebuie să se-nsoare. De ce nu ? Dacă tu îi placi îndeajuns — şi îmi închipui că ai putea să-i placi — şi, făcîndu-ţi totuşi datoria, îl ţii să-şi construiască nava... *neh?* Da, cred că ar trebui să-i fii soţie.

— O, da, o, da, o, da !

Îşi aruncase braţele de gîtul lui, îl binecuvîntase şi-şi ceruse iertare pentru izbucnirea necontrolată şi felul prostesc de a-l întrerupe şi a nu-l asculta cu supunere, apoi plecase de la el ocolind cît mai pe departe locul unde, cu o clipă mai înainte, fusese gata să se-arunce de pe cea mai apropiată stîncă.

Oh, doamnele ! gîndi Toranaga amuzat şi foarte mulţumit. Acum ea are tot ce-şi doreşte, la fel şi Gyoko — dacă nava e construită la timp — şi preoţii, şi...

— Alteţă !

Unul din vînători arăta spre un desiş de lîngă drum. El îşi struni calul şi-o pregăti pe Kogo, slăbind curelele ce-o ţineau legată de pumnul lui.

— Acum, porunci el blînd.

Fu trimis cîinele.

Iepurele ţîşni din tufe căutînd să se-ascundă şi, în clipa aceea, Toranaga îi dădu drumul lui Kogo. Cu bătăi puternice din aripi, zbură şuierînd după el ca o săgeată, ajungînd din urmă animalul înspăimîntat. La o sută de paşi, pe muncelul din faţă, era un lăstăriş cu rugi de mure şi iepurele alerga în zig zag, cu o viteză înnebunitoare, căutînd adăpost, iar Kogo reducea distanţa tăind colţurile, ajungînd din ce în ce mai aproape, la cîteva picioare deasupra pămîntului. Apoi fu deasupra pradei, se aruncă lovind cu ciocul, iar iepurele scoase un ţipăt, se ridică în două labe şi ţîşni înapoi, Kogo tot după el, ţipînd cu furie că-i scăpase. Iepurele se răsuci din nou, într-un ultim salt spre adăpost şi ţipă cînd Kogo lovi iar şi-l prinse zdravăn cu ghearele de gît şi de cap, apoi, strîngîndu-şi aripile, îl imobiliză fără frică, neluînd în seamă zbaterile disperate ale animalului, în timp ce, fără efort, îi rupse gîtul. Un ultim ţipăt. Kogo îi dădu drumul, ţîşni în aer pentru o clipă, îşi scutură penele zbîrlite, punîndu-le în ordine printr-o mişcare violentă, apoi se aşeză iar pe trupul cald care se zvîrcolea, cu ghearele din nou în încleştarea mortală. Atunci şi numai atunci, slobozi ea strigătul de victorie şi sisîi de plăcere către vînat. Ochii ei îl priveau pe Toranaga.

Toranaga veni la trap și descălecă, dîndu-i momeala. Ascultător, uliul porumbar își lăsă prada și apoi, cînd îi ascunse cu dibăcie momeala, i se așeză pe mănușă. Îi prinse curelușele, iar degetul său arătător, pe care era cocoțat, îi simți încleștarea prin mănușă.

— Bravo, bine lucrat frumusețea mea, spuse el, răsplătind-o cu o bucățică din urechea iepurelui pe care un gonaci o tăiase-n felii subțiri pentru ea. Poftim, înfulecă de aici, dar nu prea mult, mai ai încă treabă.

Cu un zîmbet larg, gonaciul ridică iepurele-n sus.

— Stăpîne ! Are, pesemne, de trei sau patru ori greutatea ei. De săptămîni n-am văzut altul mai bun, *neh ?*

— Da. Trimite-l la tabără pentru Anjin-san.

Toranaga sări în șa și le făcu celorlalți semn cu mîna să pornească din nou la vînat.

Da, ucisese foarte bine dar nu m-a emoționat ca vînătoarea cu un șoim călător. Un uliu porumbar rămîne un uliu porumbar, un ucigaș, născut să omoare orice și tot ce se mișcă. Ca tine, Anjin-san, *neh ?*

Da, tu ești un uliu porumbar cu aripi scurte. O, dar Mariko era un șoim călător.

Și-o aminti atît de clar, dorind mai mult decît orice pe lume să nu fi fost nevoie ca ea să plece la Osaka și în Marele Necunoscut. Dar a fost necesar, își spuse el calm. Ostaticii trebuiau eliberați. Nu numai familia mea, ci toți ceilalți. Acum am încă cincizeci de aliați care au trecut în secret de partea mea. Curajul tău și al doamnei Maeda, precum și sacrificiul tău i-au unit și i-au adus pe toți din neamul Maeda de partea mea, iar prin ei, toată coasta de vest. Ishido trebuia forțat să iasă din bîrlogul lui de necucerit, regenții dezbinați, iar Ochiba și Kiyama făcuți să ajungă la mîna mea. Tu ai săvîrșit toate astea, ba mai mult: mi-ai dat timp. Numai în timp se pun capcanele și se face rost de momeală.

O, Mariko-chan, cine s-ar fi gîndit că o femeie atît de micuță ca tine, fiica lui Ju-san Kubo, vechiul meu rival, trădătorul trădătorilor, Akechi Jinsai, ar putea să facă atît de mult și să se răzbune atît de frumos și cu atîta demnitate pe *taikō*, dușmanul și ucigașul tatălui tău. O singură năpustire înfricoșătoare, la fel ca Tetsu-ko, și ți-ai nimicit toată prada, care era și prada mea.

Este atît de trist că nu mai exiști. O asemenea credință merită o favoare specială:

Toranaga ajunsese în creastă. Se opri şi strigă să i-l aducă pe Tetsu-ko. Şoimarul i-o luă pe Kogo şi Toranaga mîngîie şoimul peregrin cu capişon pe cap, care se afla pentru ultima oară pe pumnul său, apoi îi scoase capişonul şi-i dădu drumul în înaltul cerului. Îl privi cum urcă în spirală, sus, tot mai sus, căutînd o pradă pe care el n-avea să i-o mai zburătăcească niciodată. Libertatea lui Tetsu-ko este darul meu pentru tine, Mariko-san, îi spuse în gînd, privind şoimul ce se rotea mai sus, tot mai sus. Spre a cinsti credinţa ta faţă de mine şi devotamentul tău filial către legea noastră de căpătîi, care zice : „Un fiu, sau o fiică, pătruns de simţul datoriei nu-şi poate găsi liniştea sub acelaşi cer cu ucigaşul tatălui său, atîta vreme cît acesta trăieşte".

— O, atît de înţelept, Alteţă, spuse şoimarul.

— Ce ?

— Să-i daţi drumul lui Tetsu-ko, s-o eliberaţi. Ultima oară cînd i-aţi dat drumul am crezut că n-o să se mai întoarcă niciodată, dar nu eram sigur. O, Alteţă, sînteţi cel mai mare şoimar din împărăţie, cel mai bun, pentru că *ştiţi*, sînteţi sigur cînd să trimiteţi şoimul înapoi, în înaltul cerului.

Toranaga îşi permise o privire încruntată. Şoimarul, neînţelegînd de ce, se făcu alb ca varul, i-l dădu repede înapoi pe Kogo şi se retrase în grabă.

Da, pentru Tetsu-ko venise vremea, gîndi Toranaga morocănos, dar, chiar şi aşa, ea era totuşi un dar simbolic pentru spiritul lui Mariko şi pentru calitatea răzbunării ei.

Dar cum rămîne cu toţi fiii tuturor bărbaţilor pe care i-ai ucis ?

Asta este altceva, toţi bărbaţii aceia meritau să moară, îşi răspunse. Chiar şi aşa, tu eşti întotdeauna în gardă cu cine se apropie la mai mult de o aruncătura de săgeată. E o prevedere firească. Observaţia îi plăcu lui Toranaga şi hotărî s-o adauge în Legatul său.

Mai privi încă o dată cerul printre gene şi văzu şoimiţa, care nu mai era a lui. Era o creatură de o imensă frumuseţe, acolo sus, liberă, dincolo de toate amărăciunile, ridicîndu-se în văzduh fără efort. Apoi, o forţă pe care el n-o mai putea controla o luă şi o răsuci spre nord şi dispăru.

— O, Tetsu-ko, îţi mulţumesc. Să zămisleşti multe şoimiţe, spuse el şi-şi întoarse atenţia spre pămîntul de la picioarele sale.

Satul arăta curat şi îngrijit în soarele care apunea, Anjin-san era tot la masa lui, samuraii la instrucţie, fumul se înălţa din vetre. Dincolo de golf, cam la vreo douăzeci de *ri*, se află Yedo. La patruzeci de *ri* spre sud-est se găsea Anjiro. La două sute nouăzeci de *ri* spre vest era Osaka şi de acolo, la nici treizeci de *ri* spre sud era Kyoto.

Acolo trebuie să se dea lupta hotărîtoare, gîndi el. Lîngă capitală. Spre nord, în apropiere de Gifu, sau Ogaki, sau Hashima, de-a curmezişul marelui drum de nord, Nakasendō. Poate acolo unde drumul o coteşte spre sud, către capitală, lîngă cătunul Sekigahara, în munţi. Undeva pe acolo. O, eu aş fi în siguranţă ani în şir în spatele munţilor mei, dar aceasta este şansa pe care am aşteptat-o : Ishido a rămas descoperit.

Atacul meu principal va fi de-a lungul drumului de nord şi nu pe Tokaidō, drumul de coastă, deşi între timp am să mă prefac că-mi schimb planul de cincizeci de ori. Fratele meu o să meargă alături de mine. O, da, cred că Zataki o să se convingă singur că Ishido l-a trădat pentru Kiyama. Fratele meu nu este prost. Am să-mi ţin jurămîntul solemn, s-o cer pe Ochiba pentru el. În timpul *bătăliei decisive* Kiyama o să schimbe tabăra, cred c-o s-o schimbe, şi, cînd o s-o facă, dacă o face, o să se arunce asupra detestatului său rival, Onoshi. Asta va fi semnalul de atac pentru muschete, eu am să-i iau prin învăluire şi am să cîştig, pentru că Ochiba, în chip înţelept, n-o să-l lase niciodată pe moştenitor să lupte împotriva mea. Ea ştie că, dac-ar face-o, aş fi forţat să-l omor.

Toranaga începu să zîmbească pe sub mustaţă. Cînd am să cîştig am să-i dau lui Kiyama toate pămînturile lui Onoshi şi am să-i dau de înţeles să-l numească pe Saruji moştenitorul său. În clipa cînd am să fiu preşedintele noului Consiliu al Regenţilor am să trimit doamnei Ochiba, propunerea de căsătorie a lui Zataki, iar ea va fi atît de furioasă de neobrăzarea lui, încît, spre a îmbuna pe Prima Doamnă a Ţării şi pe moştenitor, regenţii vor trebui, cu regret, să-l invite pe fratele meu să-şi curme această viaţă. Cine să-i ia locul ca regent ?

Kasigi Omi. Kiyama va fi prada lui Omi... da, așa este înțelept și este atît de ușor, pentru că, sigur pînă atunci Kiyama, senior al tuturor creștinilor, o să se fălească peste poate cu religia lui. Edictele de expulzare ale lui *taikō* sînt încă legale, *neh?* Cu siguranță, Omi și ceilalți au să spună: „Votez ca edictele să fie scoase la iveală". Cu asta, Kiyama s-a dus, n-o să mai fie nici un regent creștin și, cu răbdare, o să strîngem tot mai mult lațul asupra năroadei, dar periculoasei dogme străine, care este o amenințare pentru Pămîntul Zeilor și întotdeauna a pus în primejdie *wa*-ul nostru... și, ca atare, trebuie lichidată cu desăvîrșire. Noi, regenții, o să-i încurajăm pe compatrioții lui Anjin-san să preia negoțul de la portughezi. Cît de curînd cu putință, regenții vor porunci ca tot negoțul și toți străinii să se limiteze la Nagasaki, la o zonă restrînsă din Nagasaki, sub o pază foarte severă. Și o să ne-nchidem hotarele pentru totdeauna... pentru ei, și pentru muschetele lor și pentru otrăvurile lor.

Sînt atît de multe și minunate lucruri de făcut, o dată ce am cîștigat, dacă voi cîștiga și cînd voi cîștiga. Noi sîntem un popor foarte ușor de prezis.

O să fie o epocă de aur. Ochiba și moștenitorul au să țină o curte cu mare fast în Osaka, iar din cînd în cînd, noi o să venim să ne închinăm în fața lor și-o să continuăm să guvernăm în numele lui în afara castelului Osaka. Peste vreo trei ani Fiul Cerului o să mă invite să dizolv Consiliul și să devin *shōgun*, pînă ajunge la majorat nepotul meu. Regenții au să stăruie să primesc și, cu supunere, eu am s-o fac. Într-un an sau doi, fără pompă, am să mă retrag în favoarea lui Sudara și am să păstrez puterea, ca de obicei. Am să aștept în continuare cu răbdare, iar, într-o zi, cei doi uzurpatori vor face o greșeală și atunci s-a zis cu ei, într-un fel, va fi sfîrșitul castelului Osaka, un vis într-un alt vis, iar adevăratul trofeu al Marelui Joc, care a început de îndată ce am putut gîndi și a devenit posibil în momentul în care a murit *taikō*, adevăratul trofeu va fi cîștigat: *Shōgunat*-ul.

Pentru asta am luptat și asta am plănuit toată viața. Eu, singur, sînt moștenitorul împărăției. *Voi fi shōgun.* Eu am întemeiat o dinastie.

Acum totul este cu putință mulțumită lui Mariko-san și ciudatului barbar care a apărut din marea de la răsărit.

Mariko-san, a fost *karma* ta să mori în chip glorios și să trăiești în veci. Anjin-san, prietene, e *karma* ta să nu părăsești niciodată acest pămînt. A mea este să fiu *shōgun.*

Kogo, uliul porumbar, își fîlfîi aripile pe-ncheietura mîinii lui, se așează mai bine și-l privi. Toranaga-i zîmbi. Nu eu am ales să fiu ceea ce sînt, ci *karma* mea.

În anul acela, în zorii celei de a douăzeci şi una zile a lunii a zecea, Luna fără Zei, armatele s-au ciocnit. Era în munţi, lîngă Sekigahara, de-a curmezişul drumului de nord, pe-o vreme cîinoasă : ceaţă, apoi lapoviţă.

Spre sfîrşitul după-amiezii, Toranaga cîştigase bătălia şi s-a pornit măcelul. Au fost luate patru mii de capete.

*

* *

Trei zile mai tîrziu, Ishido a fost prins viu, iar Toranaga, bine dispus, i-a amintit de profeţie şi l-a trimis în lanţuri la Osaka să fie expus în public, poruncind celor din eta să îngroape cu străşnicie în pămînt picioarele generalului Ishido, lăsîndu-i afară doar capul, şi invitîndu-i pe trecători să taie cel mai vestit gît din împărăţie cu un fierăstrău de bambus. Ishido a fost în agonie trei zile şi a murit foarte bătrîn.

Cuprins

Cartea a treia 5
(Capitolele 37–46)
Cartea a patra 239
(Capitolele 47–51)
Cartea a cincea 379
(Capitolele 52–59
Cartea a şasea 571
(Capitolele 60–61)

Lector : DIANA ANCA RADU
Tehnoredactor VICTOR MAŞEK

*

Coli de tipar : 42
Bun de tipar : 20.08.1988

*

Tiparul executat sub comanda nr. 80 246
la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii",
Piaţa Scînteii nr. 1, Bucureşti
Republica Socialistă România